

Giới thiệu Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi

Thể loại: Đầu thai chuyển thế, xuyên không

Số chương: 155 chương

Editor: Vy Vy1505

Giới thiệu

Kỷ Uyển Thanh có hai đời kí ức, đời trước vốn là người hiện đại, hiện tại đầu thai ở cổ đại thành một tiểu oa nhi.

Cứ tưởng cuộc sống hạnh phúc, gia đình hoà thuận cho tới già.

Ngờ đâu biến cố xảy ra...

Đây cũng là điều khiến Kỷ Uyển Thanh bất mãn.

Cha mẹ mất sớm, trở thành bé gái mồ côi, hai chị em son sinh từ Hầu phủ đích nữ lại thành ăn nhờ ở đậu.

Còn bất mãn hơn chính là vị cô mẫu Kế Hoàng Hậu chưa từng qua lại bao giờ, vì lợi ích nên đẩy nàng ra, gả cho Thái tử do nguyên hậu sinh.

Nhưng mà, chuyện này hoàn toàn không ảnh hưởng đến quá trình nàng đi lên con đường độc sủng Đông Cung, một đường thẳng chức.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Editor: Vy Vy 1505

Tầng mây dày trôi trên bầu trời, mơ hồ mang theo một chút tro tàn. Khi đàn chim bay về phía Nam, gió thổi đến mang theo từng cơn rét lạnh.

Hoàng cung nguy nga sừng sững, tường cung điện màu đỏ thẫm, ngói lưu ly vàng ánh kim, trang nghiêm vô tận.

Trên hành lang cung điện dài ngoằn ngoèo mà yên tĩnh có hai người đang im lặng đi tới, người đi trước là cung nhân dẫn đường, theo phía sau là một nữ tử mặc áo váy màu xanh lam.

Thiếu nữ khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, vai gầy eo nhỏ, dáng người thon dài, lông mày thanh tú, mặt phấn má đào, dung mạo đặc biệt xinh đẹp, không nhanh không chậm yên lặng đi theo sau cung nhân.

Thiếu nữ họ Kỷ, tên Uyển Thanh, chính là thiên kim con vợ cả của phủ Tĩnh Bắc Hầu.

Kỷ Uyển Thanh hơi ngược mắt, nhìn bóng dáng màu xám tro cách chừng bảy tám bước phía trước, nàng đã đi hơn nửa canh giờ, chắc là cũng sắp đến.

Nàng được Hoàng hậu triệu kiến, bây giờ đang vào cung yết kiến. Trong cung quy củ nghiêm ngặt, nếu không phải phi tần có cấp bậc cao thì không thể ngồi kiệu, Kỷ Uyển Thanh chỉ là người được triệu kiến nên phải đi bộ.

May mắn ngày thường nàng rèn luyện thân thể khỏe mạnh, nếu không nàng không thể đi liền một mạch mà mặt không đỏ hơi thở không gấp.

Hai người rẽ vào một góc rồi đi tiếp một đoạn, đã đến trước Khôn Ninh cung, tiểu thái giám canh cửa thấy các nàng, lập tức vào trong thông báo.

Cung nhân dẫn đường dừng chân, xoay người lại nói: “Kỷ tiểu thư, xin đợi một lát.”

Cung nhân nhẹ giọng nói khẽ, mọi cử động đều vô cùng quy củ, đến cả đường cong mỉm cười trên khóe miệng dường như cũng giống nhau, tuy lễ độ nhưng không mất phần cung kính, lại khó tránh khỏi có cảm giác xa cách.

Kỷ Uyển Thanh sớm đã biết đối phương không nhiệt tình, mọi lời nói và việc làm đều xuất phát từ bản năng, nàng không nói lời nào, chỉ gật đầu tỏ ý đã biết.

Hai người không tiếp tục nói chuyện, Kỷ Uyển Thanh ngược mắt bình tĩnh đánh giá cung điện rộng lớn phía trước. Bề mặt rộng chín gian, tám bình phong màu đỏ thẫm, cột trụ hành lang màu đỏ hồng to đến mức một người không thể ôm hết, trên giữa chính điện treo một tấm biển xanh da trời, ba con rồng

sống động được khắc vấy trên chữ lớn mạ vàng, “Khôn Ninh Cung”.

Nghe nói từ thời khai quốc, cung điện này đã trải qua nhiều đời Hoàng hậu, mẫu nghi một nước.

Kỷ Uyên Thanh cúi mắt, che lấp chút mĩa mai trong đáy mắt.

Chủ nhân hiện nay của Khôn Ninh cung cũng họ Kỷ, nàng nên gọi bà ấy một tiếng cô mẫu.

Ngày trước cha mẹ còn sống, nàng là hòn ngọc quý trên tay hai người, đại tiểu thư dòng chính tôn quý của Hầu Phủ, nhưng chưa bao giờ đi vào Khôn Ninh Cung. Bây giờ cha mẹ và huynh trưởng qua đời, trở thành bé gái mồ côi, lại may mắn được Kỷ Hoàng hậu triệu kiến.

***

Kỷ Uyên Thanh có ký ức của hai đời, kiếp trước nàng là người hiện đại, gặp phải bất trắc mà qua đời, mang theo ký ức đầu thai, lại một lần nữa sinh ra làm một bé gái sơ sinh.

Vài năm trước phụ thân được nhận tước làm Tĩnh Bắc Hầu, mẫu thân là Hầu phu nhân, nàng vừa sinh ra đã trở thành thiên kim đích nữ hầu phủ muôn phần quý giá.

Kỷ Uyên Thanh có cha mẹ yêu thương, có huynh trưởng cưng chiều và muội muội song sinh.

Đôi tỷ muội song sinh ra đời mang đến niềm vui sướng vô hạn cho gia đình nhỏ. Kỷ Uyên Thanh trải qua tuổi thơ rất hạnh phúc, được cha mẹ và huynh trưởng che chở thương yêu mà trưởng thành.

Chỉ tiếc ngày vui chóng tàn, hạnh phúc nhanh chóng bị phá vỡ. Năm Kỷ Uyên Thanh mười ba tuổi, phụ thân mang theo huynh trưởng xuất chinh, hai cha con lại cùng chết trận sa trường.

Năm ấy huynh trưởng mười tám tuổi chết tại chỗ, phụ thân bị thương nặng, hồi kinh chưa đến mấy ngày liền buông tay nhân gian.

Trong một đêm mẫu thân nhận tin dữ mất chồng mất con, thân thể ốm yếu không chịu nổi đã kích, bệnh nửa tháng rồi cũng vĩnh biệt cõi đời.

Gia đình hạnh phúc tan vỡ trong một khoảnh khắc, từ năm người giờ chỉ còn lại Kỷ Uyên Thanh và muội muội song sinh.

Tỷ muội hai người cực kỳ đau thương khi gặp phải nhiều chuyện không may thì nhau kéo đến.

Tước vị Tĩnh Bắc Hầu chính là cha truyền con nối, sau khi phụ thân qua đời dưới gối đã không có con trai, tước vị liền do thúc phụ kế tục. Mặc dù tỷ muội Kỷ Uyên Thanh vẫn là đích nữ Hầu phủ, nhưng xưa đâu bằng nay.

Vốn là trong tình cảnh này, tỷ muội các nàng đã không còn được chú ý, đợi ba năm chịu tang trôi qua, thúc phụ sẽ chọn cho các nàng một mối hôn sự gả đi.

Nào ngờ Kỷ Uyên Thanh vừa hết thời gian chịu tang, Kỷ Hoàng hậu đã triệu kiến nàng vào cung.

Vị Hoàng hậu này cũng họ Kỷ, cùng tộc với Kỷ Uyên Thanh, bà ấy là đường muội của phụ thân nàng.

Tổ tiên Kỷ gia là công thần khai quốc được sắc phong là Lâm Giang hầu, nắm giữ kim sách, tước vị cha truyền con nối, truyền đến đời tổ phụ của Kỷ Uyên Thanh đã là đời thứ ba.

Kỷ thái gia dưới gối nhiều con, vừa có con dòng chính lại có con do thiếp thất sinh ra, đích tử được phong làm thế tử kế thừa tước vị, tất nhiên cha của Kỷ Hoàng hậu là người kế thừa tước vị Lâm Giang Hầu.

Kỷ thái gia còn có một thứ tử rất bản lĩnh, tuổi còn nhỏ đã vào quân đội, lập rất nhiều chiến công hiển hách, được tiền đế phong làm Tĩnh Bắc Hầu, vị đó là tổ phụ của Kỷ Uyên Thanh, tước vị này cũng là cha truyền con nối.

Gia tộc Kỷ thị có hai hầu, vinh quang tốt cùng, đích tử và thứ tử đều có năng lực, càng ngày càng phát triển hưng thịnh.

Nhưng đến khi Kỷ thái gia qua đời, cha của Kỷ Uyên Thanh kế thừa tước vị, Kỷ Hoàng hậu là người có nhiều dã tâm, đối nghịch với Đông cung, cha của Kỷ Uyên Thanh không ủng hộ việc này nên hai nhà dần dần xa cách.

Vậy nên tuy Kỷ Uyên Thanh là con gái dòng chính phủ Tĩnh Bắc Hầu cũng đã nhiều năm chưa vào cung bái kiến Hoàng hậu.

Nghĩ đến đây Kỷ Uyên Thanh khẽ cười gượng, thúc phụ không có tài cán gì, lại vô cùng nịnh nọt Lâm Giang hầu, liên tục qua lại không ngừng, vậy nên quan hệ của hai nhà lại tốt như lúc xưa.

Kỷ Uyên Thanh thở dài một hơi, tước vị đã bị thúc phụ thừa hưởng, thúc phụ muốn làm gì là việc của thúc ấy, chỉ là không hiểu sao hôm nay Hoàng hậu lại triệu nàng vào cung yết kiến, rốt cuộc hai nhà đang bàn tính chuyện gì?

Nếu không, tại sao một bé gái mồ côi mất cha mất mẹ như nàng lại bị triệu vào cung khi vừa chịu tang xong.

“Nương nương đã cho gọi, mời Kỷ đại tiểu thư theo nô tỳ.”

Một cung nữ mặc bộ váy màu hoa hạnh đi đến, nhìn theo cách ăn mặc trang điểm, hẳn là đại cung nữ bên cạnh Kỷ Hoàng hậu. Nàng ta thay cung nhân kia, dẫn Kỷ Uyển Thanh bước vào chính điện.

Kỷ Uyển Thanh khôi phục lại tinh thần, bình tĩnh đi theo phía sau, sự việc khác thường ắt có nguyên nhân, cho dù đối phương có tính toán gì đi chăng nữa cũng sẽ tới lúc lộ ra, nàng yên lặng quan sát diễn biến là được.

“Thần nữ bái kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Bước vào chính điện là một gian phòng xa hoa lộng lẫy, cung nhân cúi thấp đầu yên lặng đứng hầu, Kỷ Uyển Thanh không nhìn xung quanh, chỉ tập trung làm đại lễ.

Bên trên vang lên một giọng nói hơi trầm khàn, Hoàng hậu thân thiết cười nói: “Không cần đa lễ, con mau đứng dậy.”

Ngay lập tức đại cung nữ bước qua dìu Kỷ Uyển Thanh đứng lên, nàng đứng dậy, ánh mắt thoáng dò xét người ngồi bên trên.

Hoàng hậu mặc một bộ phượng bào màu vàng dệt kim, dù tuổi bà ta đã hơn bốn mươi nhưng nhìn như chỉ ngoài ba mươi. Hoàng hậu mặt thon, mắt phượng mày ngài, da thịt trắng mịn, khuôn mặt đẹp dễ tinh xảo. Bà ta ngồi bên trên cười nói nhìn qua có chút hiền lành nhân hậu.

“Con nên gọi bản cung một tiếng cô mẫu, sao lại gọi Hoàng hậu nương nương nghe xa lạ như vậy, hãy bước đến gần cô mẫu một chút.” Hoàng hậu vừa cười nói, vừa vẫy tay ý bảo nàng bước qua.

Kỷ Uyển Thanh lòng không dao động, nếu Hoàng hậu thật lòng thân thiết với nàng sẽ không để nàng làm đại lễ rồi mới cho đứng lên, làm ra vẻ như vậy suy cho cùng chỉ là giả vờ nhiệt tình mà thôi.

Tuy trong lòng hiểu rõ, nhưng Kỷ Uyển Thanh vẫn không biểu hiện gì, mặt vẫn ánh lên ý cười. chậm rãi bước đến: “Uyển Thanh tuân lệnh.”

Xung hô đối từ thần nữ sang tên nên thân mật hơn nhiều, nhưng nét mặt của Kỷ Uyển Thanh còn mang theo chút sợ hãi khi gặp người lạ, rất phù hợp với dáng vẻ của một tiểu cô nương nhút nhát phải chịu tang suốt ba năm.

Hoàng hậu ngồi trên cao nhìn xuống, đánh giá thiếu nữ đứng trước mắt, tuy nàng tuổi còn nhỏ nhưng đáng đáp phát triển, dù bước đi hay làm đại lễ, mọi hành vi cử chỉ đều lễ độ tao nhã, quả nhiên là quý nữ được dạy dỗ tốt.

Vừa gặp nàng, Hoàng hậu đã rất hài lòng, mấy tháng gần đây bà liên tục tìm kiếm quý nữ thích hợp, thân phận Kỷ Uyển Thanh rất phù hợp, bây giờ triệu nàng tiến cung để xem xét, đúng là không làm bà thất vọng.

Thái tử đã đến tuổi cử hành đại hôn, Hoàng hậu vì lý do này nên mới tìm quý nữ.

Về việc vì sao bà muốn Thái tử cưới một nữ tử từ mồ côi cha mẹ làm vợ, lý do rất đơn giản, Thái tử không phải là con ruột của Kỷ Hoàng hậu.

Thái tử đương triều là do nguyên hậu sinh ra, từ nhỏ đã thông minh hiếu học, tài đức vẹn toàn. Khi trưởng thành liền vào triều trợ giúp Hoàng đế, thành tích không tầm thường, rất có tiếng vang trong cả triều đình và dân chúng, hẳn là người lịch sự tao nhã, hạ mình cầu người tài, hoàng tộc và triều thần vô cùng tán thưởng.

Ngoại trừ việc thân thể Thái tử mang theo một chút bệnh từ lúc còn trong bụng mẹ nên hơi yếu hơn người khác, gần như có thể nói, hẳn là người hoàn mỹ “không ai sánh bằng”.

Đối với một Thái tử như vậy, Kỷ Hoàng hậu chịu áp lực rất lớn.

Bà thật vất vả mới trở thành kế hậu, sinh hoàng tử cũng là đích tử, cách đại vị chỉ kém một bước, làm sao bà có thể cam chịu?

Dù sao Kỷ Hoàng hậu cũng không cam lòng, dưới gối bà có hai con trai tạo thành trung tâm đảng phái, vì vị trí Đông cung mà nỗ lực, điều này cũng không phải là bí mật gì.

Từ xưa kết thông gia là thủ đoạn lôi kéo thế lực quan trọng, nếu hậu thuẫn của Thái tử phi tốt, sẽ làm Đông cung như hổ thêm cánh.

Kỷ Hoàng hậu dĩ nhiên không vui, bà bắt đầu tìm kiếm quý nữ phù hợp, tốt nhất là chiếm lấy vị trí Thái tử phi, không cho Thái tử thêm thế lực, lại có thể đặt cơ sở ngầm ở Đông cung, đề phòng bất cứ tình huống nào.

Nhưng vị trí Thái tử phi không dễ chiếm, dù sao cũng không thể tùy tiện phong một nữ tử bình thường làm Thái tử phi.

Hơn nữa, cho dù Thái tử phi không đáng tin cậy, nhưng có thể làm rất nhiều chuyện, bà hy vọng người được chọn xuất thân từ nhà mẹ đẻ, đặt tai mắt vào sâu trong Đông cung.

Một công đôi việc.

Nhưng Hoàng hậu cũng có điều kiêng dè, ngộ nhờ Thái tử phi có thể sinh ra con trai trưởng, Lâm Giang Hầu phủ và Tĩnh Bắc Hầu phủ rất có khả năng phản chiến, dù sao trợ giúp Thái tử vẫn tốt hơn một mực ủng hộ mẹ con bà.

Việc này cần cực kỳ thận trọng.

Hoàng hậu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng từ nhà mẹ đẻ tìm ra được người phù hợp, người này chính là Kỳ Uyển Thanh.

Kỳ Uyển Thanh xuất thân danh môn nhiều công trạng, tuyệt đối sẽ không bôi nhọ vị trí thái tử phi, nàng lại là bé gái mồ côi, phía sau không có thế lực chống đỡ, cho dù làm Thái tử phi cũng chỉ để cho Đông cung thêm một người thừa mà thôi.

Và lại còn một điểm quan trọng, Tĩnh Bắc Hầu hiện nay chỉ là thúc phụ của nàng, khả năng ủng hộ nàng rất ít.

Sau việc này, Hoàng hậu sẽ thúc đẩy một chút, để con trai ruột của mình nạp con gái Tĩnh Bắc hầu làm thiếp, vậy là có thể vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn.

Trước khi triệu kiến Kỳ Uyển Thanh, Hoàng hậu đã tính toán mọi việc kỹ càng, nếu bộ dáng nàng còn tính tạm được, bà sẽ hành động theo mưu kế định sẵn.

Bây giờ gặp Kỳ Uyển Thanh, mọi quy củ đều tốt, làm bà càng hài lòng hơn, bà gọi Kỳ Uyển Thanh đến trước mặt, nắm chặt tay nàng, cười nói: “Thật là một đứa bé ngoan, cô mẫu mới gặp con lần đầu nhưng rất thích, về sau con hãy tiến cung thường xuyên làm bạn với cô mẫu.”

Nàng nhìn qua bàn tay đang nắm tay nàng một chút, hai tay Hoàng hậu chăm sóc rất tốt, ngón tay mang bảo hộ giáp được khám đo, đôi tay bà ấm áp, hộ giáp lại lạnh lẽo, phần đuôi sắc bén của hộ giáp đụng vào da nàng làm nàng có cảm giác hơi nhói đau.

Ánh mắt Kỳ Uyển Thanh có chút lóe lên, nét mặt thoáng khiếp sợ nhưng nụ cười vẫn không thay đổi.

“Con là nữ nhi Kỳ gia, mặc dù số mệnh thay đổi trở trêu, nhưng con còn có cô mẫu đây.” Hoàng hậu càng nhìn càng vừa lòng, cảm thấy khổng chế Kỳ Uyển Thanh không khó, bà vỗ tay đối phương, nét cười càng thêm sâu.

“Uyển Thanh cảm ơn cô mẫu.” Rót cuộc cũng đến.

Hoàng hậu dặn dò cung nhân mang ghế tròn đến, để Kỳ Uyển Thanh ngồi bên cạnh mình, cười tủm tỉm nói: “Con cũng đã tới tuổi nên có hôn phối, cô mẫu sẽ lựa chọn kỹ càng tìm cho con một gia đình tốt.”

Lời vừa nói ra, Kỳ Uyển Thanh đột nhiên giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Editor: Vy Vy 1505

Kỳ Uyển Thanh giật mình, lập tức cảm thấy hiểu rõ, bây giờ nàng là một cô nhi không quyền không thế, có thể lợi dụng nàng chỉ còn chuyện hôn nhân.

Con trai ruột càng ngày càng trưởng thành, Kỳ Hoàng hậu tính kế nhắm vào Đông cung là điều hiển nhiên, cho dù Kỳ Uyển Thanh chỉ là một tiểu thư khuê các cũng đã từng nghe về việc này.

Nếu đã có tính toán, nhất định phải kiểm nhiều đồng minh, mà kết thông gia là con đường tắt nhanh nhất, đơn giản nhất lại có hiệu quả ngay lập tức.

Khuê nữ của Lâm Giang Hầu phủ không ít, có nhiều người lớn hơn nàng, mấy năm trước đã xuất giá, nhà chồng đều là những gia tộc mà Kỳ Hoàng hậu muốn củng cố quan hệ.

Số còn lại đều chưa đến tuổi, tạm thời không mưu tính được, nên mới tính kế tới nàng sao?

Không phải Kỳ Uyển Thanh tự coi nhẹ mình, nhưng bây giờ nàng chỉ là một bé gái mồ côi, nếu kết thông gia thì giá trị sẽ không cao.

Kỳ Uyển Thanh suy nghĩ một chút, về mặt lộ ra chút lưỡng lự chần chừ, nói: “Cô mẫu yêu thương Uyển Thanh, Uyển Thanh rất biết ơn, nhưng lúc cha mẹ còn sống hình như đã tìm được một mối hôn sự cho Uyển Thanh.”

Nàng có thể nghĩ đến chuyện này, chắc chắn Hoàng hậu cũng đã sớm nắm được, hơn nữa nàng cũng không thể nói thẳng ra là giá trị lợi dụng của nàng không lớn, Kỳ Uyển Thanh chỉ mượn cơ để lui bước, hy vọng Hoàng hậu chỉ là nhất thời tùy hứng, có thể thuận tiện buông tha nàng.

Nhưng rõ ràng khả năng này không cao.

“Dù cha mẹ đã qua đời, nhưng phận làm con Uyển Thanh không thể phụ tâm ý của cha mẹ.” Kỳ Uyển Thanh nắm khăn đưa lên, lau sơ qua khóe mắt.

“Con nói có phải là Thế tử của Đông Xuyên Hầu phủ Vương gia không?” Hoàng hậu nở nụ cười, không nhanh không chậm nói: “Không phải hai nhà vẫn chưa chính thức định thân sao? Theo bản cung được biết, năm ngoái Vương phu nhân đã bắt đầu tìm hôn sự cho Thế tử rồi.”

Rõ ràng hầu phu nhân thấy bây giờ Kỳ Uyển Thanh chỉ là một bé gái mồ côi nên không muốn kết thân, việc này xem như đã hủy rồi.

Kỳ Uyển Thanh hiểu rõ việc này, chỉ là nàng đang tìm một lý do mà thôi, nhưng biểu hiện của Hoàng hậu xem ra là đã rõ như lòng bàn tay, hiển nhiên bà ta đã điều tra hết mọi việc.

Chỉ thử một chút, xem ra giá trị liên hôn của nàng lớn hơn rất nhiều so với những gì nàng biết.

Điều này không hợp với lẽ thường, Kỳ Uyển Thanh cảm giác có một mối nguy hiểm lớn đang đến, nhưng nàng biết Hoàng hậu tính toán việc này đã lâu, nàng không thể trốn thoát.

Sống ở cổ đại mười lăm năm, Kỳ Uyển Thanh quá hiểu rõ sức mạnh của quyền lực, một khi Thiên tử giận dữ người chết trăm vạn, điều này không phải nói đùa. Tuy Hoàng hậu không phải vua nhưng giải quyết một bé gái mồ côi như nàng hoàn toàn không khó.

Xem tình hình hôm nay, chỉ có thể gấp chiêu phá chiêu, Kỳ Uyển Thanh dường như nhớ tới chuyện đau lòng, mắt hơi ngập nước, nàng lấy khăn lau: “Cô mẫu, xin người lượng thứ cho sự thất lễ của Uyển Thanh.”

“Đứa bé này, con nhớ thương cha mẹ thì có tội gì?”

Hoàng hậu cười càng thêm sâu, so với tưởng tượng của bà, Kỳ Uyển Thanh càng phù hợp hơn, thông minh mà thức thời, rất nhanh đã hiểu được tình cảnh của mình, chịu thỏa hiệp, tương lai mới có thể dễ dàng lợi dụng, vừa đe dọa vừa dụ dỗ.

Bà ta không cần một người đàn độn đàn gảy tai trâu, so với việc chiếm lấy vị trí Thái tử phi, Hoàng hậu càng xem trọng việc cài người vào sâu trong Đông cung hơn.

“Đông Xuyên Hầu phủ bội ước, không cần cũng được, nhưng con là nữ nhi Kỳ gia, sao bản cung có thể không quan tâm?” Hoàng hậu nhẹ giọng nói vài lời thương cảm, cõn chiếc vòng mã não khảm châu ngọc đeo vào tay Kỳ Uyển Thanh, vỗ nhẹ.

“Con yên tâm, chuyện chung thân đại sự của con, bản cung sẽ lưu ý.”

Vòng tay sáng bóng nặng trĩu, Kỳ Uyển Thanh chỉ cảm thấy đụng vào da mình lạnh lẽo thấu xương, lòng nàng trĩu nặng, chỉ thấp giọng nói: “Uyển Thanh cảm ơn cô mẫu.”

Hoàng hậu rất hài lòng, nói thêm vài câu, liền cười nói: “Con về trước đi, hôm nào cô mẫu lại gọi con vào cung trò chuyện.”

Cung nữ mặc váy màu hoa hạnh lại xuất hiện, dẫn Kỳ Uyển Thanh ra Khôn Ninh Cung, lúc này đãi ngộ của nàng đã tốt hơn nhiều, nàng được đại cung nữ bên cạnh Hoàng hậu trực tiếp dẫn đường.

Kỳ Uyển Thanh nhìn lướt qua cung nữ mặc váy màu hoa hạnh, mím môi, nàng không muốn đãi ngộ tốt như thế này.

Hai người một trước một sau bước ra khỏi Khôn Ninh Cung, đi về hướng cửa cung, lúc đi trên đường tắt ở ngự hoa viên, ngoài ý muốn đụng phải một người.

Một đoàn người đi xuyên qua con đường nhỏ lót đá xanh, từ hòn non bộ dọc theo ngự hoa viên, người đi trước đầu đội tử kim quan, mặc một bộ cẩm bào màu vàng kim sáng chói.

Có thể mặc màu vàng trong hoàng cung này, ngoại trừ Hoàng đế thì chỉ có Thái tử, năm móng là rồng, bốn móng là ngựa, Kỳ Uyển Thanh ngẩng đầu thoáng nhìn, thấy nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào thêu ngựa vàng.

Xem ra với tuổi tác và quần áo của người này, hiển nhiên là đương kim Thái tử.

Vị Thái tử này, Kỳ Uyển Thanh từng nghe cha nàng nói qua: “Đức hạnh kính cần, là người có tài, nhất định có thể trị vì thiên hạ.”

Cha nàng đánh giá rất cao Thái tử, vì vậy nên mới càng ngày càng xa cách Kỳ Hoàng hậu, Kỳ Uyển Thanh mơ hồ biết được tâm tư của phụ thân, đương kim Xương Bình Đế cũng không sáng suốt, phụ thân hy vọng Thái tử thuận lợi đăng cơ, diệt trừ gian thần, làm cho vương triều càng ngày càng phồn thịnh.

Đáng tiếc phụ thân không đợi được ngày ấy đã hy sinh vì nước.

Trong thoáng chốc Kỳ Uyển Thanh hơi có cảm giác suy sụp, nhóm người Thái tử đã đi đến gần, cung nữ mặc váy màu hoa hạnh đã quỳ xuống đất hành lễ, nàng lập tức thu lại tâm tình, cùng quỳ xuống.

“Không cần đa lễ, đứng lên đi.” Thái tử Cao Húc khẽ sờ cằm, nhìn qua hai người trước mặt, hẳn rất có ấn tượng với đại cung nữ bên cạnh Hoàng hậu,

nhìn một chút liền nhận ra.

Muru tính của Kỳ Hoàng hậu hẳn không thể không biết, nhưng giọng nói của Cao Húc ôn hòa, không có chút gì lạnh nhạt, Kỳ Uyển Thanh trộm nhìn hẳn một chút, dù đối phương phong thái nổi bật, nhưng không kiêu căng, quả nhiên xứng với câu nói “lịch sự tao nhã”.

Cao Húc nhìn qua Kỳ Uyển Thanh, thiếu nữ này nhìn rất lạ mặt, hẳn dùng một chút, nhàn nhạt hỏi: “Nàng có phải là con gái của Tĩnh Bắc Hầu Kỳ Tông Khánh không?”

Hắn biết rõ còn có ý hỏi, Đông cung có đường truyền tin tức riêng, Kỳ Hoàng hậu vừa triệu kiến trưởng nữ của tiền Tĩnh Bắc Hầu mới hết hạn chịu tang vào gặp, hẳn đã biết từ sớm. Gia tộc Kỳ thị đối nghịch Đông cung, hẳn chán ghét đến cực điểm, nhưng lại có ấn tượng rất tốt với một người trong Kỳ tộc.

Đó chính là cha của Kỳ Uyển Thanh, tiền Tĩnh Bắc Hầu Kỳ Tông Khánh.

Kỳ Tông Khánh cứng rắn từ chối việc ủng hộ Kỳ Hoàng hậu, không ngại phân chia rạch ròi với Lâm Giang Hầu phủ, quan trọng nhất là ông ấy kiên định thiện chiến, mấy chục năm qua luôn tận trung bảo vệ tổ quốc, cuối cùng vì chống đỡ quân Thất Đát xâm lấn mà hai cha con chết trận sa trường, là anh hùng khiến mọi người đều khâm phục.

Cái chết của cha con Kỳ Tông Khánh khiến người người thương tiếc đau lòng, Thái tử Cao Húc cũng không ngoại lệ, vì vậy hôm nay gặp được liền hỏi.

Kỳ Uyển Thanh nghe vậy trong mũi lại chua xót, suýt chút nữa rơi nước mắt, không nghĩ tới phụ thân đã qua đời ba năm, thúc phụ đã kế thừa tước vị từ lâu, còn có người gọi phụ thân nàng là Tĩnh Bắc Hầu, nàng cố gắng nhịn một chút: “Bẩm Thái tử điện hạ, chính là tiểu nữ.”

Cao Húc gật đầu: “Phụ thân và huynh trưởng nàng bảo vệ quốc gia, chính là tấm gương trung nghĩa của Đại Chu Triều.”

Cuối cùng nước mắt cũng thấm ướt, lòng ngực Kỳ Uyển Thanh rất khó chịu, cha và huynh trưởng vì bảo vệ quốc gia tận trung đại nghĩa, lại rời bỏ gia đình, mẫu thân cũng đi theo, chỉ để lại hai tỷ muội nàng lẻ loi cô quạnh.

Sau khi cha và huynh trưởng hy sinh, vì nàng và muội muội là nữ tử, những lời an ủi đều nghe từ nữ quyến, đại loại đều khuyên tỷ muội nàng nén đau lòng, từ ba năm trước đến nay, đây là lần đầu tiên Kỳ Uyển Thanh nghe thấy có người thừa nhận công lao của cha và huynh trưởng trước mặt nàng.

Sự khen ngợi vô cùng to lớn đến từ trư quân đương triều, Hoàng Thái tử điện hạ mà lúc phụ thân còn sống vạn phần ủng hộ.

Kỳ Uyển Thanh nhất thời kích động, vút bỏ phép tắc, bỗng chốc ngẩng đầu nhìn đối phương, xuyên qua những giọt nước mắt, nàng nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy của hắn.

Thái tử có một đôi mắt rất sáng, giờ phút này vẻ mặt hắn vẫn ôn hòa như trước, chỉ là trong mắt hiện lên một ít đau xót, chân thành mà tiếc hận.

Hắn không trách Kỳ Uyển Thanh thất lễ, nhìn nàng trong phút chốc, nói: “Kỳ tiểu thư, xin nén bi thương.”

Lúc này nếu nàng mở miệng sẽ nghẹn ngào, vậy nên Kỳ Uyển Thanh không nói gì, chỉ cúi đầu nhẹ gật.

Sau vài câu ngắn ngủi, Cao Húc không tiếp tục nói nữa, hẳn lên kiệu rời khỏi ngự hoa viên trở về Đông cung.

Vừa trở lại Đông cung, đã có tâm phúc vào bẩm báo, nói là Ngô Các lão đã đợi lâu.

Ngô Các lão Ngô Chính Dung là phụ thân nội các, là ngoại tổ phụ của Thái tử, Cao Húc lập tức đi đến chính điện.

“Điện hạ, lão phu nghe nói Kỳ Hoàng hậu triệu kiến trưởng nữ của tiền Tĩnh Bắc Hầu.”

Ngô Chính Dung nhận được tin chậm hơn, đêm qua cửa cung đã đóng, ông không thể vào, hôm nay liền vội vã vào cung, ông vừa nôn nóng vừa tức giận nói: “Có lý nào lại như vậy, người chính là đương kim Thái tử của một nước, sao có thể kết duyên với một bé gái mồ côi?”

Gương mặt già nua của ông đỏ bừng lửa giận, tâm tư Kỳ Hoàng hậu thật dơ bẩn. Hoàng đế lại hồ đồ, kiên quyết Thái tử tài giỏi lại để cho Hoàng hậu tự ý định đoạt.

Hiện giờ chuyện Thái tử cưới vợ để củng cố thế lực Đông cung chỉ sợ là không được. Ngô Chính Dung cũng chỉ hy vọng ngoại tôn cưới được một hiền thê, phu thê hòa thuận, để hậu trạch trở thành nơi nghỉ ngơi, lại có một hậu phương vững vàng.

Đó là dự định từ trước của Ngô Chính Dung, nếu thật sự không được, ông sẽ để cháu gái gả cho Thái tử, biểu huynh biểu muội thân càng thêm thân, Đông cung không có thêm thế lực, Hoàng đế chắc sẽ không phản đối.

Không nghĩ tới Kỳ Hoàng hậu lại có tâm tư hiểm độc đến vậy, lòng này Ngô Chính Dung nhủ chặt: “Nữ nhi Kỳ gia này, sao có thể đảm đương vị trí Thái tử Phi?”

Cao Húc và ngoại tổ phụ phân chia chủ khách cùng ngồi xuống, hắn trầm ngâm một chút, nói: “Kỳ đại tiểu thư là con gái của Kỳ Tông Khánh.” Kỳ Tông Khánh có công rất lớn, hẳn chưa bao giờ phủ nhận.

Nói về tiền Tĩnh Bắc Hầu, Ngô Chính Dung dừng hồi lâu: “Kỷ Hầu gia chính trực trung nghĩa, làm cho người người đều khâm phục tốt cùng, nhưng Kỷ đại tiểu thư chỉ là một nữ tử, lại bị thúc phụ thẩm thẩm nuôi dạy ba năm, bây giờ là người như thế nào, ai có thể biết được?”

Ngô Chính Dung cũng rất xem trọng Kỷ Tông Khánh, nhưng dạy dỗ nữ nhi luôn là việc của mẫu thân, thiên kim chốn khuê phòng bị vây sau hậu trạch, kiến thức có hạn. Kỷ Hoàng hậu lại có dự tính này, không tránh khỏi việc cho người tẩy não Kỷ Uyển Thanh, việc này không khó đối với một thiếu nữ mất đi chỗ dựa.

Cao Húc nghe vậy không nói, ngoại tổ phụ nghĩ tới, hần tất nhiên cũng hiểu rõ, suy nghĩ nửa ngày, hần thản nhiên nói: “Nếu nàng an phận thủ thường, tất nhiên có thể yên ổn sống qua ngày, nếu ngược lại...”

Một tia lạnh lẽo xẹt qua ánh mắt và con ngươi hần.

Ngô Chính Dung chỉ lắc đầu trầm than, Kỷ Hoàng hậu đặc biệt tìm người,... ông nhìn xa xăm.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Editor: Vy Vy 1505

Xe ngựa Tĩnh Bắc Hầu phủ chờ bên ngoài cửa Huyền Vũ, Kỷ Uyển Thanh bước ra khỏi cửa cung liền thấy nha hoàn Lê Hoa từ trong xe ló đầu ra, lo lắng nhìn về cửa cung.

“Tiểu thư!” Lê Hoa mặt tròn mắt to, vừa thấy chủ tử thì hết sức vui mừng, vội vàng nhảy khỏi xe ngựa đi đến bên cạnh nàng.

Chủ tớ hai người lên xe, phu xe đánh roi, móng ngựa cộc cộc về phủ.

“Lê Hoa, rót cho ta một chung trà.” Kỷ Uyển Thanh đi tới đi lui hơn một canh giờ, vừa khát vừa mệt, cầm chung trà sờ thấy không nóng thì uống liền hai chung mới cảm thấy đỡ khát.

Kỷ Uyển Thanh ngồi trên giường nhỏ, Lê Hoa bước lên phía trước xoa chân cho nàng, xoa được một lát, nàng cảm thấy tốt hơn một chút, buông lỏng thân thể nằm nghiêng dựa vào gối.

Động tác của nàng ưu nhã nhưng có phần lười nhác, nếu mẫu thân còn sống nhất định không cho phép.

Ở đời trước tính cách Kỷ Uyển Thanh có phần nhanh nhẹn hoạt bát, đời này trở thành người cổ đại, luôn luôn phải hết sức chú ý, nàng chưa hoàn toàn tiếp nhận được những quy củ này, nhưng sợ làm mất mặt cha mẹ, nên phải cố gắng học tập tuân thủ quy tắc hơn mười năm, đã thấm vào xương cốt.

Như vậy cũng tốt, cuối cùng cũng không phụ kỳ vọng nhiều năm của cha mẹ.

Cha mẹ qua đời đã ba năm, nàng cũng khôi phục rất nhiều, nhưng gần đây tới hạn mãn tang, ngược lại lúc nào Kỷ Uyển Thanh cũng thương cảm.

“Tiểu thư” Lê Hoa vừa xoa chân cho chủ tử, vừa lo lắng hỏi: “Không biết Hoàng hậu triệu người vào cung có chuyện gì không ạ?”

Trời sinh vốn sợ hoàng quyền, giọng nói của Lê Hoa ép xuống cực thấp, lúc nói chuyện còn không quên nhìn hai bên.

Kỷ Uyển Thanh giương đôi môi nhợt nhạt, khẽ cười lạnh: “Nay tiểu thư nhà muội chỉ là một bé gái mồ côi, chỉ còn cái họ Kỷ này và việc hôn nhân là có thể lợi dụng được mà thôi.”

“Tiểu thư, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Lê Hoa là con gái của nữ mẫu Kỷ Uyển Thanh, cùng lớn lên với nàng, vô cùng trung thành, nghe như vậy không ngừng hoảng hốt.

“Còn có thể làm sao, người ta là dao thót, ta là thịt cá, chỉ có thể bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn thôi.” biện pháp ứng đối còn phải đợi đối phương ra chiêu mới có thể nghĩ.

Đời với hôn nhân, Kỷ Uyển Thanh đã sớm chuẩn bị tâm lý từ trước. Ở cổ đại vẫn có người một vợ một chồng như cha mẹ nàng, nhưng trường hợp này rất hiếm, đa số nam nhân đều có rất nhiều thê thiếp, ham thích trái ôm phải ấp.

Kỷ Uyển Thanh cảm thấy chính mình chưa chắc may mắn gặp được một nam nhân như cha nàng nên đã sớm có chuẩn bị tâm lý. Nếu gặp phải trường hợp thứ hai, nàng sẽ xem việc lấy chồng như một công việc, nếu không thể tìm được việc làm khác, nàng sẽ bảo vệ bát cơm này cho đến khi về hưu chết già.

Đôi đôi bình thường, nếu đôi phương có thể trở thành cộng sự đủ tư cách, chung sống hòa thuận, cuộc sống trôi qua cũng sẽ không quá khó khăn.

Nhưng giờ hoàng hậu âm mưu cho nàng một công việc có độ nguy hiểm cao, hướng đi của nàng vẫn sẽ như cũ không thay đổi, cố gắng làm tốt công việc của mình, gặp chiêu phá chiêu.

Lê Hoa chấp tay trước ngực, lẩm bẩm nói: “Cho dù kết hôn, muội cũng hy vọng tiểu thư tìm được một mối hôn sự tốt.”

Kỷ Uyển Thanh không nói, nàng cảm thấy việc này có nhiều điểm kỳ lạ, không hợp với lẽ thường, nếu là một nhà có gia thế tốt sẽ không xem trọng nàng, phải biết rằng đích nữ của thúc phụ cũng đến tuổi cập kê, đường muội hiện giờ chính là thiên kim phủ Tĩnh Bắc Hầu có tiếng có miếng.

Nhưng nàng cũng không nói gì thêm, Lê Hoa rất trung thành, Kỷ Uyển Thanh không muốn Lê Hoa lo lắng, chỉ nói vài câu phụ họa.

Xe ngựa lộc cộc rất nhanh đã về phủ Tĩnh Bắc Hầu, tiến vào cửa hồng, dừng tại cửa thùy hoa, nàng được Lê Hoa đỡ xuống xe.

Mái hiên uốn lượn, đình viện sâu thẳm, quan cảnh trước mắt rất quen thuộc, nàng đã từng cười cười nói nói rất nhiều lần, chỉ tiếc bây giờ cảnh còn người mất. Trải qua thời gian ba năm, Kỷ Uyển Thanh sớm đã được mài giũa, vẻ mặt nàng không thay đổi bước vào chính viện.

Hậu trạch chính viện là Duyên Thọ Đường, là nơi ở của thái phu nhân Hà thị, tổ mẫu Kỷ Uyển Thanh, phụ thân nàng và thúc phụ đều là con ruột của tổ mẫu, Tĩnh Bắc hầu đối người, địa vị của thái phu nhân vẫn vững vàng như cũ.

“Uyển Thanh thành an tổ mẫu.” nàng bước vào cửa, hành lễ với tổ mẫu.

“Không cần đa lễ, con ngồi đi.”

Thái phu nhân tuổi gần sáu mươi, nhưng nhờ bảo dưỡng tốt nên nhìn qua chỉ trên dưới năm mươi, làn da bà trắng nõn, hai mắt có thần, búi tóc đen bạc được vấn bởi một chiếc khăn che trán màu xanh lục khảm phi thúy, bà mặc bộ quần áo xanh ngọc thêu chữ phúc, cả người gọn gàng sạch sẽ, thần thái sáng láng, xem ra nổi buồn vì mất con trai trưởng sớm đã phai nhòa.

Đối với trưởng tôn nữ Kỷ Uyển Thanh, tình cảm của thái phu nhân rất phức tạp, trước kia bà không thích con dâu độc chiếm con trưởng, nên không thích hai đứa cháu gái, nhưng giờ hai nàng mất cha mẹ, bà lại thêm mấy phần thương tiếc.

Chỉ là những thứ này cũng không sánh bằng tiền đồ trong phủ.

Thái phu nhân đương nhiên biết rõ con trưởng tài giỏi, con thứ lại bình thường, bây giờ con thứ tiếp nhận tước vị, bởi vì ông ta không theo quân, không thể nắm bắt được thế lực nhiều năm trong quân của cha và huynh trưởng, nay Tĩnh Bắc Hầu phủ đã gần suy tàn, nhất định phải kiếm được một lối thoát.

Thái phu nhân biết con thứ muốn dựa vào Kỷ Hoàng hậu, bà cũng biết Kỷ Uyển Thanh tiến cung vì chuyện gì, lòng bà hiểu rõ, cũng ngầm cho phép.

Sắc mặt Kỷ Uyển Thanh không đổi, nhìn rất bình tĩnh, chỉ là sự bình tĩnh này của nàng làm thái phu nhân có chút bối rối, sợ bị nàng thấy rõ ý nghĩ của mình.

Dù thái phu nhân vẫn một mực cho rằng, thân là nữ nhi Kỷ gia, hy sinh vì gia tộc là điều phải làm, nhưng lúc này bà cũng cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

Thái phu nhân ho khan hai tiếng, nói: “Đại nha đầu tiến cung nửa ngày cũng đã mệt mỏi rồi, con hãy trở về dùng cơm trưa rồi nghỉ ngơi đi.”

Kỷ Uyển Thanh quả thực rất bình tĩnh, nàng hiểu rõ, từ giây phút phụ thân qua đời, chủ nhân Hầu phủ đã thay đổi, địa vị tỷ muội các nàng cũng thay đổi, cảnh còn người mất, tổ mẫu cũng không còn là tổ mẫu trước kia.

Rất thực tế, cũng rất bình thường.

Kỷ Uyển Thanh rất biết nghe lời, chưa ngồi ấm chỗ đã đứng dậy hành lễ rồi trở về phòng.

Viện của nàng gọi là Triều Hà Viện, trong hậu viện ngoại trừ chính đường thì viện của nàng là tốt nhất, năm đó cha mẹ đã lựa chọn cẩn thận tỉ mỉ. Ba năm trước phát sinh biến cố, Kỷ Uyển Thanh đã đưa muội muội song sinh vào ở chung.

Tỷ muội các nàng chia nhau ở hai bên trái phải của viện, Kỷ Uyển Thanh đi thẳng đến gian phòng bên trái, nàng rửa mặt rồi đổi một bộ quần áo mặc nhà, vẫn chưa thấy muội muội qua, nàng ngạc nhiên hỏi: “Nhị tiểu thư đâu, thân thể nàng khó chịu sao?”

Muội muội nàng tên Kỷ Uyển Tương, thân thể mảnh mai, từ nhỏ hay bệnh vặt, sau khi cha mẹ và huynh trưởng qua đời, bệnh của muội muội trở nên nghiêm trọng hơn, Kỷ Uyển Thanh không yên lòng nên kêu nàng sang ở chung, tận tình chăm sóc, nàng mới khỏe lại.

Tình cảm giữa hai tỷ muội rất tốt, hiện giờ lại sống nương tựa vào nhau, hôm qua biết Hoàng hậu triệu kiến Kỷ Uyển Thanh, Kỷ Uyển Tương rất lo lắng cho tỷ tỷ, đứng ngồi không yên, nếu không phải đang bận chuyện gì, nàng đã sớm sang đây.

“Bẩm tiểu thư, thân thể nhị tiểu thư vẫn bình thường, chỉ là bị gọi qua viện của nhị phu nhân.”

Người nói là Hà thị, nữ mẫu của Kỷ Uyển Thanh, Hà thị là nha hoàn hồi môn của Kỷ mẫu, sau đó làm nữ mẫu cho tiểu chủ tử, tỉ mỉ chăm sóc mười mấy năm, nói câu vượt quá giới hạn, bà xem tiểu chủ tử như con gái ruột của mình vậy.

Còn nhị phu nhân trong lời bà nói là thăm thăm của của Kỷ Uyển Thanh, hầu phu nhân hiện giờ, nhưng mấy người Hà ma ma vẫn luôn cố chấp không thay đổi cách gọi.

Hà ma ma rất lo lắng: “Nhị tiểu thư qua chỗ thái phu nhân thỉnh an đã lâu mà chưa thấy về nên nô tì cho người hỏi thăm, nghe nói sau khi ra khỏi Duyên Thọ Đường, nhị tiểu thư bị nhị phu nhân gọi qua.

Kỷ Uyển Thanh nhũ mảy, thăm thăm xuất thân tầm thường, tầm mắt không cao, nhưng lúc nào cũng dương dương tự đắc, bà ta đã từng bày ra bộ dáng Hầu phu nhân kiêu căng ngạo mạn, nhưng chưa bao giờ gọi riêng tỷ muội các nàng qua viện của bà nói chuyện.

Xem ra tỷ muội các nàng vừa hết hạn để tang, đầu trâu mặt ngựa liên tiếp ập tới.

Kỷ Uyển Thanh nhìn sắc trời, hiện đã qua giờ ngo, nàng đang định đi đón muội muội thì Kỷ Uyển Tương trở về.

Tỷ muội các nàng là song sinh, lúc nhỏ bộ dáng vô cùng giống nhau, nhưng càng lớn lên lại càng khác biệt, nhìn tổng thể bây giờ cũng tương tự năm sáu phần, đều là mỹ nhân tuyệt sắc.

Chỉ là Kỷ Uyển Tương giống mẫu thân, lông mày vừa cong vừa mảnh, cặp mắt mang theo vẻ yếu đuối, giống như mỹ nhân bước ra từ bức tranh cổ trang, mà đường nét của Kỷ Uyển Thanh lại có phần giống phụ thân, đuôi mày và khóe mắt hơi nhếch lên, ánh mắt sáng ngời, thần thái rực rỡ, thêm mấy phần trần trệ khí khái hào hùng.

Mắt Kỷ Uyển Thanh nhạy bén, dù muội muội đã cố tình che giấu, nàng vẫn phát hiện khóe mắt muội muội ửng đỏ.

Kỷ Uyển Tương vừa mới khóc xong.

“Tiểu muội, đã xảy ra chuyện gì?” Kỷ Uyển Thanh bước nhanh đến, cầm tay muội muội, sắc mặt nàng hạ xuống: “Nhị thẩm đã nói gì với muội?”

“Không có gì đâu tỷ tỷ.” Kỷ Uyển Tương ngược mắt lên, nhìn về mặt đang mặt mũi của tỷ tỷ, trong lòng nàng chua xót, vội nói: “Chỉ là muội thấy nhị thẩm và đường muội mẹ con hòa thuận vui vẻ, muội thấy cảnh thương tình thôi.”

Kỷ Uyển Tương thấy tình cảnh tỷ muội hai người khó khăn, không muốn làm tỷ tỷ lo lắng thêm, cố gắng che giấu không nói, dù sao nói với tỷ tỷ chuyện này thì nàng cũng bất lực, có thể giấu được lúc nào thì hay lúc đó.

Nhưng Kỷ Uyển Thanh hiểu rất rõ muội muội của mình, năm đầu tiên mất cha mẹ và huynh trưởng, muội muội rất dễ thấy cảnh thương tình, nhưng thời gian trôi qua rõ ràng đã tốt hơn, Kỷ Uyển Tương chắc chắn có chuyện giấu nàng.

“Tiểu muội, muội có chuyện gì không thể nói với tỷ tỷ sao?” Kỷ Uyển Thanh nhìn qua nha hoàn và nữ mẫu đi theo Kỷ Uyển Tương, nói: “Không nói cũng được, tỷ sẽ hỏi các nàng ấy, nhất định sẽ có người nói ra.”

Tất cả khế ước bán thân của nô bộc Triều Hà Viện đều nằm trong tay Kỷ Uyển Thanh, mẫu thân nàng quản lý Hầu phủ nhiều năm, không phải không biết lòng dạ con người, bà biết cuộc sống các con sau này sẽ không dễ dàng, lúc hấp hối bà lựa chọn lại một lần những người tâm phúc bên mình, cũng giao hết vận tự bán mình của nô bộc cho con gái lớn.

Tính tình Kỷ Uyển Tương không thích hợp làm chuyện lớn, hạ nhân trong Triều Hà Viện, thậm chí nhân thù cha mẹ để lại đều vâng lời Kỷ Uyển Thanh, như thiên lôi sai đâu đánh đó, nếu nàng muốn hỏi, nhất định có thể hỏi ra.

Kỷ Uyển Tương biết không giấu được tỷ tỷ, đành phải nói ra, chuyện là nhị thẩm xem xét cho nàng một mối hôn sự, sau khi “dò hỏi” ý kiến của cháu gái, nói là vài ngày sau sẽ định thân, Trời sinh nàng rất nhạy cảm, biết nhị thẩm không có ý tốt, dùng cách gì cũng không từ chối được, chỉ biết âm thầm roi lệ.

Căn phòng hoàn toàn tĩnh mịch, tình huống nàng lo lắng lúc trước đã xuất hiện. Từ xưa hôn nhân đại sự là do cha mẹ định đoạt, không hỏi ý kiến con cái, nay cha mẹ các nàng đã qua đời, loại chuyện này liền do chủ nhân Hầu phủ là thúc phụ và thăm thăm lo liệu.

Tỷ muội các nàng là con gái của tiền Tĩnh Bắc Hầu, nay thúc phụ thừa kế tước vị, theo lý phải tìm cho các cháu gái nhà chồng tốt, chuẩn bị đồ cưới thật hậu hĩnh, để tránh mang tai tiếng không tốt, chỉ là trong kinh thành này người mặt ngọt lòng đắng cũng không ít.

Lùi một bước mà nói, thúc thẩm không cần đếm xỉa đến thể diện, kiên quyết đẩy tỷ muội nàng vào hố lửa, cùng lắm thì hai người chỉ bị người đời chê cười mà thôi, cũng không có ảnh hưởng gì lớn. Kỷ Uyển Thanh hiểu rõ vợ chồng nhị thúc, chỉ cần đạt được lợi ích, hai người chuyện gì cũng có thể làm.

Sắc mặt nàng thâm trầm, hỏi: “Nhị thẩm có nói với muội là nhà nào không?”

Nhắc đến việc này, cuối cùng Kỷ Uyển Tương nhịn không được rơi nước mắt, nàng nói: “Nhị thẩm nói là thất công tử Hàn quốc công gia.”

Muội muội vừa nói ra, mặt mày Kỷ Uyển Thanh trầm xuống cực điểm.

Hàn quốc công quyền cao chức trọng, là đối tượng Kỷ hậu rất muốn lôi kéo. Thất công tử chính là con trai út của vợ cả Hàn quốc công, theo lẽ thường chuyện hôn nhân của hắn rất dễ dàng, sẽ không đến lượt bé gái mồ côi như Kỷ Uyển Tương.

Chỉ tiếc Thất công tử trời sinh tính cách quái dị, vợ chồng Hàn Quốc công đến tuổi trung niên mới sinh hắn nên rất cưng chiều, cả ngày lêu lổng gây sự,

không làm việc gì nên hôn, chưa định hôn mà đã chạm vào tất cả nha hoàn trong viện, là công tử bột ăn chơi khét tiếng kinh thành. Chính vì vậy, các nhà thương con gái hoặc chú ý thanh danh cũng không muốn kết thân với hắn.

Hàn quốc công phu nhân rất nôn nóng, tính tình con trai đã không thể uốn nắn, nhưng làm mẹ bà không muốn con trai phải cưới một thê tử có gia cảnh bần hàn, chọn đi chọn lại mấy nhà có gia thế ở kinh thành mới ‘tạm vừa ý’ Kỳ Uyển Tương.

Mặc dù Kỳ Uyển Tương đã mất cha mẹ, nhưng tốt xấu gì cũng là thiên kim con vợ cả, giáo dưỡng tốt hơn nhiều người khác.

Kỳ Uyển Thanh tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, đưa tay đập mạnh xuống bàn, phần nộ nói: “Được lắm, không ngờ nhị thẩm lại là người không biết xấu hổ như vậy!”

Kỳ thật ngoài những tật xấu cả kinh thành ai cũng biết, Kỳ Uyển Thanh còn biết thất công tử Hàn quốc công có một tật xấu khác, người này chạy mẫn đều không kiêng kỵ, còn yêu thích đồng giới, chỉ là hắn biết chuyện này không hay ho gì nên che giấu rất kỹ, không nhiều người biết.

Từ sau khi cha mẹ mất, Kỳ Uyển Thanh phải gánh nhiều trách nhiệm, nàng biết tầm quan trọng của việc tin tức linh thông nên phân phó tâm phúc trà trộn vào từng phố chợ, thu thập các loại tin tức, cứ cách vài ngày tin tức sẽ âm thầm truyền về.

Tuy không thể nắm bắt được hết tin tức tầng lớp thượng lưu, nhưng có thể duy trì tai mắt linh thông, đề phòng lâu không dùng bị mai một.

Cha Kỳ Uyển Thanh có để lại vài người tâm phúc, những người này đều rất có năng lực, tin tức về thất công tử này là bọn họ tình cờ biết được.

Lúc trước biết được xem như thuận dịp mà nghe, không ngờ bây giờ nhị thẩm lại muốn gả muội muội cho một người ghê tởm như vậy.

Kỳ Uyển Thanh nổi trận lôi đình, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Nàng nhìn muội muội đang âm thầm rơi lệ, cố gắng dè xuống, thấp giọng trấn an: “Muội đừng sợ, có tỷ tỷ đây, việc này nhất định sẽ không xảy ra.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Editor: Vy Vy 1505

Xe ngựa Tĩnh Bắc Hầu phủ chờ bên ngoài cửa Huyền Vũ, Kỳ Uyển Thanh bước ra khỏi cửa cung liền thấy nha hoàn Lê Hoa từ trong xe ló đầu ra, lo lắng nhìn về cửa cung.

“Tiểu thư!” Lê Hoa mặt tròn mắt to, vừa thấy chủ tử thì hết sức vui mừng, vội vàng nhảy khỏi xe ngựa đi đến bên cạnh nàng.

Chủ tớ hai người lên xe, phu xe đánh roi, móng ngựa cộc cộc về phủ.

“Lê Hoa, rót cho ta một chung trà.” Kỳ Uyển Thanh đi tới đi lui hơn một canh giờ, vừa khát vừa mệt, cầm chung trà sờ thấy không nóng thì uống liền hai chung mới cảm thấy đỡ khát.

Kỳ Uyển Thanh ngồi trên giường nhỏ, Lê Hoa bước lên phía trước xoa chân cho nàng, xoa được một lát, nàng cảm thấy tốt hơn một chút, buông lỏng thân thể nằm nghiêng dựa vào gối.

Động tác của nàng ưu nhã nhưng có phần lười nhác, nếu mẫu thân còn sống nhất định không cho phép.

Ở đời trước tính cách Kỳ Uyển Thanh có phần nhanh nhẹn hoạt bát, đời này trở thành người cổ đại, luôn luôn phải hết sức chú ý, nàng chưa hoàn toàn tiếp nhận được những quy củ này, nhưng sợ làm mất mặt cha mẹ, nên phải cố gắng học tập tuân thủ quy tắc hơn mười năm, đã thấm vào xương cốt.

Như vậy cũng tốt, cuối cùng cũng không phụ kỳ vọng nhiều năm của cha mẹ.

Cha mẹ qua đời đã ba năm, nàng cũng khôi phục rất nhiều, nhưng gần đây tới hạn mãn tang, ngược lại lúc nào Kỳ Uyển Thanh cũng thương cảm.

“Tiểu thư” Lê Hoa vừa xoa chân cho chủ tử, vừa lo lắng hỏi: “Không biết Hoàng hậu triệu người vào cung có chuyện gì không ạ?”

Trời sinh vốn sợ hoàng quyền, giọng nói của Lê Hoa ép xuống cực thấp, lúc nói chuyện còn không quên nhìn hai bên.

Kỳ Uyển Thanh giương đôi môi nhợt nhạt, khẽ cười lạnh: “Nay tiểu thư nhà muội chỉ là một bé gái mồ côi, chỉ còn cái họ Kỳ này và việc hôn nhân là có thể lợi dụng được mà thôi.”

“Tiểu thư, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Lê Hoa là con gái của nhũ mẫu Kỷ Uyển Thanh, cùng lớn lên với nàng, vô cùng trung thành, nghe như vậy không ngừng hoảng hốt.

“Còn có thể làm sao, người ta là dao thót, ta là thịt cá, chỉ có thể bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn thôi.” biện pháp ứng đối còn phải đợi đối phương ra chiêu mới có thể nghĩ.

Đối với hôn nhân, Kỷ Uyển Thanh đã sớm chuẩn bị tâm lý từ trước. Ở cổ đại vẫn có người một vợ một chồng như cha mẹ nàng, nhưng trường hợp này rất hiếm, đa số nam nhân đều có rất nhiều thê thiếp, ham thích trái ôm phải ấp.

Kỷ Uyển Thanh cảm thấy chính mình chưa chắc may mắn gặp được một nam nhân như cha nàng nên đã sớm có chuẩn bị tâm lý. Nếu gặp phải trường hợp thứ hai, nàng sẽ xem việc lấy chồng như một công việc, nếu không thể tìm được việc làm khác, nàng sẽ bảo vệ bát cơm này cho đến khi về hưu chết già.

Đối đãi bình thường, nếu đối phương có thể trở thành cộng sự đủ tư cách, chung sống hòa thuận, cuộc sống trôi qua cũng sẽ không quá khó khăn.

Nhưng giờ hoàng hậu âm mưu cho nàng một công việc có độ nguy hiểm cao, hướng đi của nàng vẫn sẽ như cũ không thay đổi, cố gắng làm tốt công việc của mình, gặp chiêu phá chiêu.

Lê Hoa chấp tay trước ngực, lẩm bẩm nói: “Cho dù kết hôn, muội cũng hy vọng tiểu thư tìm được một mối hôn sự tốt.”

Kỷ Uyển Thanh không nói, nàng cảm thấy việc này có nhiều điểm kỳ lạ, không hợp với lẽ thường, nếu là một nhà có gia thế tốt sẽ không xem trọng nàng, phải biết rằng đích nữ của thúc phụ cũng đến tuổi cập kê, đường muội hiện giờ chính là thiên kim phủ Tĩnh Bắc Hầu có tiếng có miếng.

Nhưng nàng cũng không nói gì thêm, Lê Hoa rất trung thành, Kỷ Uyển Thanh không muốn Lê Hoa lo lắng, chỉ nói vài câu phụ họa.

Xe ngựa lộc cộc rất nhanh đã về phủ Tĩnh Bắc Hầu, tiến vào cửa hồng, dừng tại cửa thùy hoa, nàng được Lê Hoa đỡ xuống xe.

Mái hiên uốn lượn, đình viện sâu thẳm, quan cảnh trước mắt rất quen thuộc, nàng đã từng cười cười nói nói rất nhiều lần, chỉ tiếc bây giờ cảnh còn người mất. Trải qua thời gian ba năm, Kỷ Uyển Thanh sớm đã được mài giũa, vẻ mặt nàng không thay đổi bước vào chính viện.

Hậu trạch chính viện là Duyên Thọ Đường, là nơi ở của thái phu nhân Hà thị, tổ mẫu Kỷ Uyển Thanh, phụ thân nàng và thúc phụ đều là con ruột của tổ mẫu, Tĩnh Bắc hầu đối người, địa vị của thái phu nhân vẫn vững vàng như cũ.

“Uyển Thanh thỉnh an tổ mẫu.” nàng bước vào cửa, hành lễ với tổ mẫu.

“Không cần đa lễ, con ngồi đi.”

Thái phu nhân tuổi gần sáu mươi, nhưng nhờ bảo dưỡng tốt nên nhìn qua chỉ trên dưới năm mươi, làn da bà trắng nõn, hai mắt có thần, búi tóc đen bạc được vấn bởi một chiếc khăn che trán màu xanh lục khảm phi thúy, bà mặc bộ quần áo xanh ngọc thêu chữ phúc, cả người gọn gàng sạch sẽ, thần thái sáng láng, xem ra nổi buồn vì mất con trai trưởng sớm đã phai nhòa.

Đối với trưởng tôn nữ Kỷ Uyển Thanh, tình cảm của thái phu nhân rất phức tạp, trước kia bà không thích con dâu độc chiếm con trưởng, nên không thích hai đứa cháu gái, nhưng giờ hai nàng mất cha mẹ, bà lại thêm mấy phần thương tiếc.

Chỉ là những thứ này cũng không sánh bằng tiền đồ trong phủ.

Thái phu nhân đương nhiên biết rõ con trưởng tài giỏi, con thứ lại bình thường, bây giờ con thứ tiếp nhận tước vị, bởi vì ông ta không theo quân, không thể nắm bắt được thế lực nhiều năm trong quân của cha và huynh trưởng, nay Tĩnh Bắc Hầu phủ đã gần suy tàn, nhất định phải kiếm được một lối thoát.

Thái phu nhân biết con thứ muốn dựa vào Kỷ Hoàng hậu, bà cũng biết Kỷ Uyển Thanh tiến cung vì chuyện gì, lòng bà hiểu rõ, cũng ngầm cho phép.

Sắc mặt Kỷ Uyển Thanh không đổi, nhìn rất bình tĩnh, chỉ là sự bình tĩnh này của nàng làm thái phu nhân có chút bối rối, sợ bị nàng thấy rõ ý nghĩ của mình.

Dù thái phu nhân vẫn một mực cho rằng, thân là nữ nhi Kỷ gia, hy sinh vì gia tộc là điều phải làm, nhưng lúc này bà cũng cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

Thái phu nhân ho khan hai tiếng, nói: “Đại nha đầu tiến cung nửa ngày cũng đã mệt mỏi rồi, con hãy trở về dùng cơm trưa rồi nghỉ ngơi đi.”

Kỷ Uyển Thanh quả thực rất bình tĩnh, nàng hiểu rõ, từ giây phút phụ thân qua đời, chủ nhân Hầu phủ đã thay đổi, địa vị tỷ muội các nàng cũng thay đổi, cảnh còn người mất, tổ mẫu cũng không còn là tổ mẫu trước kia.

Rất thực tế, cũng rất bình thường.

Kỷ Uyển Thanh rất biết nghe lời, chưa ngồi ấm chỗ đã đứng dậy hành lễ rồi trở về phòng.

Viện của nàng gọi là Triều Hà Viện, trong hậu viện ngoại trừ chính đường thi viện của nàng là tốt nhất, năm đó cha mẹ đã lựa chọn cẩn thận tỉ mỉ. Ba năm trước phát sinh biến cố, Kỷ Uyển Thanh đã đưa muội muội song sinh vào ở chung.

Tỷ muội các nàng chia nhau ở hai bên trái phải của viện, Kỳ Uyển Thanh đi thẳng đến gian phòng bên trái, nàng rửa mặt rồi đổi một bộ quần áo mặc nhà, vẫn chưa thấy muội muội qua, nàng ngạc nhiên hỏi: “Nhị tiểu thư đâu, thân thể nàng khó chịu sao?”

Muội muội nàng tên Kỳ Uyển Tương, thân thể mảnh mai, từ nhỏ hay bệnh vặt, sau khi cha mẹ và huynh trưởng qua đời, bệnh của muội muội trở nên nghiêm trọng hơn, Kỳ Uyển Thanh không yên lòng nên kêu nàng sang ở chung, tận tình chăm sóc, nàng mới khỏe lại.

Tình cảm giữa hai tỷ muội rất tốt, hiện giờ lại sống nương tựa vào nhau, hôm qua biết Hoàng hậu triệu kiến Kỳ Uyển Thanh, Kỳ Uyển Tương rất lo lắng cho tỷ tỷ, đứng ngồi không yên, nếu không phải đang bận chuyện gì, nàng đã sớm sang đây.

“Bẩm tiểu thư, thân thể nhị tiểu thư vẫn bình thường, chỉ là bị gọi qua viện của nhị phu nhân.”

Người nói là Hà thị, nữ mẫu của Kỳ Uyển Thanh, Hà thị là nha hoàn hồi môn của Kỳ mẫu, sau đó làm nữ mẫu cho tiểu chủ tử, tỉ mỉ chăm sóc mười mấy năm, nói câu vượt quá giới hạn, bà xem tiểu chủ tử như con gái ruột của mình vậy.

Còn nhị phu nhân trong lời bà nói là thẩm thẩm của Kỳ Uyển Thanh, hầu phu nhân hiện giờ, nhưng mấy người Hà ma ma vẫn luôn cố chấp không thay đổi cách gọi.

Hà ma ma rất lo lắng: “Nhị tiểu thư qua chỗ thái phu nhân thỉnh an đã lâu mà chưa thấy về nên nô tì cho người hỏi thăm, nghe nói sau khi ra khỏi Duyên Thọ Đường, nhị tiểu thư bị nhị phu nhân gọi qua.

Kỳ Uyển Thanh nhũn mày, thẩm thẩm xuất thân tầm thường, tầm mắt không cao, nhưng lúc nào cũng dương dương tự đắc, bà ta đã từng bày ra bộ dáng Hầu phu nhân kiêu căng ngạo mạn, nhưng chưa bao giờ gọi riêng tỷ muội các nàng qua viện của bà nói chuyện.

Xem ra tỷ muội các nàng vừa hết hạn để tang, đầu trâu mặt ngựa liên tiếp ập tới.

Kỳ Uyển Thanh nhìn sắc trời, hiện đã qua giờ ngo, nàng đang định đi đón muội muội thì Kỳ Uyển Tương trở về.

Tỷ muội các nàng là song sinh, lúc nhỏ bộ dáng vô cùng giống nhau, nhưng càng lớn lên lại càng khác biệt, nhìn tổng thể bây giờ cũng tương tự năm sáu phần, đều là mỹ nhân tuyệt sắc.

Chỉ là Kỳ Uyển Tương giống mẫu thân, lông mày vừa cong vừa mảnh, cặp mắt mang theo vẻ yếu đuối, giống như mỹ nhân bước ra từ bức tranh cổ trang, mà đường nét của Kỳ Uyển Thanh lại có phần giống phụ thân, đôi mắt và khóe mắt hơi nhếch lên, ánh mắt sáng ngời, thần thái rực rỡ, thêm mấy phần trần trụi khí khái hào hùng.

Mắt Kỳ Uyển Thanh nhạy bén, dù muội muội đã cố tình che giấu, nàng vẫn phát hiện khóe mắt muội muội ửng đỏ.

Kỳ Uyển Tương vừa mới khóc xong.

“Tiểu muội, đã xảy ra chuyện gì?” Kỳ Uyển Thanh bước nhanh đến, cầm tay muội muội, sắc mặt nàng hạ xuống: “Nhị thẩm đã nói gì với muội?”

“Không có gì đâu tỷ tỷ.” Kỳ Uyển Tương ngước mắt lên, nhìn về mặt đang mệt mỏi của tỷ tỷ, trong lòng nàng chua xót, vội nói: “Chỉ là muội thấy nhị thẩm và đường muội mẹ con hòa thuận vui vẻ, muội thấy cảnh thương tình thôi.”

Kỳ Uyển Tương thấy tình cảnh tỷ muội hai người khó khăn, không muốn làm tỷ tỷ lo lắng thêm, cố gắng che giấu không nói, dù sao nói với tỷ tỷ chuyện này thì nàng cũng bất lực, có thể giấu được lúc nào thì hay lúc đó.

Nhưng Kỳ Uyển Thanh hiểu rất rõ muội muội của mình, năm đầu tiên mất cha mẹ và huynh trưởng, muội muội rất dễ thấy cảnh thương tình, nhưng thời gian trôi qua rõ ràng đã tốt hơn, Kỳ Uyển Tương chắc chắn có chuyện giấu nàng.

“Tiểu muội, muội có chuyện gì không thể nói với tỷ tỷ sao?” Kỳ Uyển Thanh nhìn qua nha hoàn và nữ mẫu đi theo Kỳ Uyển Tương, nói: “Không nói cũng được, tỷ sẽ hỏi các nàng ấy, nhất định sẽ có người nói ra.”

Tất cả khế ước bán thân của nô bộc Triều Hà Viện đều nằm trong tay Kỳ Uyển Thanh, mẫu thân nàng quản lý Hầu phủ nhiều năm, không phải không biết lòng dạ con người, bà biết cuộc sống các con sau này sẽ không dễ dàng, lúc hấp hối bà lựa chọn lại một lần những người tâm phúc bên mình, cũng giao hết văn tự bán mình của nô bộc cho con gái lớn.

Tính tình Kỳ Uyển Tương không thích hợp làm chuyện lớn, hạ nhân trong Triều Hà Viện, thậm chí nhân thủ cha mẹ để lại đều vâng lời Kỳ Uyển Thanh, như thiên lôi sai đâu đánh đó, nếu nàng muốn hỏi, nhất định có thể hỏi ra.

Kỳ Uyển Tương biết không giấu được tỷ tỷ, đành phải nói ra, chuyện là nhị thẩm xem xét cho nàng một mối hôn sự, sau khi “dò hỏi” ý kiến của cháu gái, nói là vài ngày sau sẽ định thân, Trời sinh nàng rất nhạy cảm, biết nhị thẩm không có ý tốt, dùng cách gì cũng không từ chối được, chỉ biết âm thầm rơi lệ.

Căn phòng hoàn toàn tĩnh mịch, tình huống nàng lo lắng lúc trước đã xuất hiện. Từ xưa hôn nhân đại sự là do cha mẹ định đoạt, không hỏi ý kiến con cái, nay cha mẹ các nàng đã qua đời, loại chuyện này liền do chủ nhân Hầu phủ là thúc phụ và thẩm thẩm lo liệu.

Tỷ muội các nàng là con gái của tiền Tĩnh Bắc Hầu, nay thúc phụ thừa kế tước vị, theo lý phải tìm cho các cháu gái nhà chồng tốt, chuẩn bị đồ cưới thật hậu hĩnh, để tránh mang tai tiếng không tốt, chỉ là trong kinh thành này người mặt ngọt lòng đắng cũng không ít.

Lùi một bước mà nói, thức thẳm không cần đếm xỉa đến thể diện, kiên quyết đẩy tỷ muội nàng vào hố lửa, cùng lắm thì hai người chỉ bị người đời phê bình mà thôi, cũng không có ảnh hưởng gì lớn. Kỷ Uyển Thanh hiểu rõ vợ chồng nhị thúc, chỉ cần đạt được lợi ích, hai người chuyện gì cũng có thể làm.

Sắc mặt nàng thâm trầm, hỏi: “Nhị thẩm có nói với muội là nhà nào không?”

Nhắc đến việc này, cuối cùng Kỷ Uyển Tương nhìn không được rơi nước mắt, nàng nói: “Nhị thẩm nói là thất công tử Hàn quốc công gia.”

Muội muội vừa nói ra, mặt mày Kỷ Uyển Thanh trầm xuống cực điểm.

Hàn quốc công quyền cao chức trọng, là đối tượng Kỷ hậu rất muốn lôi kéo. Thất công tử chính là con trai út của vợ cả Hàn quốc công, theo lẽ thường chuyện hôn nhân của hán rất dễ dàng, sẽ không đến lượt bé gái mồ côi như Kỷ Uyển Tương.

Chỉ tiếc Thất công tử trời sinh tính cách quái dị, vợ chồng Hàn Quốc công đến tuổi trung niên mới sinh hán nên rất cưng chiều, cả ngày lêu lổng gây sự, không làm việc gì nên hồn, chưa định hôn mà đã chạm vào tất cả nhà hoàn trong viện, là công tử bột ăn chơi khét tiếng kinh thành. Chính vì vậy, các nhà thương con gái hoặc chú ý thanh danh cũng không muốn kết thân với hán.

Hàn quốc công phu nhân rất nôn nóng, tính tình con trai đã không thể uốn nắn, nhưng làm mẹ bà không muốn con trai phải cưới một thể tử có gia cảnh bần hàn, chọn đi chọn lại mấy nhà có gia thế ở kinh thành mới ‘tạm vừa ý’ Kỷ Uyển Tương.

Mặc dù Kỷ Uyển Tương đã mất cha mẹ, nhưng tốt xấu gì cũng là thiên kim con vợ cả, giáo dưỡng tốt hơn nhiều người khác.

Kỷ Uyển Thanh tức đến nghiến răng nghiến lợi, đưa tay đập mạnh xuống bàn, phẫn nộ nói: “Được lắm, không ngờ nhị thẩm lại là người không biết xấu hổ như vậy!”

Kỷ thật ngoài những tật xấu cả kinh thành ai cũng biết, Kỷ Uyển Thanh còn biết thất công tử Hàn quốc công có một tật xấu khác, người này chạy măn đều không kiêng kỵ, còn yêu thích đồng giới, chỉ là hán biết chuyện này không hay ho gì nên che giấu rất kỹ, không nhiều người biết.

Từ sau khi cha mẹ mất, Kỷ Uyển Thanh phải gánh nhiều trách nhiệm, nàng biết tầm quan trọng của việc tin tức linh thông nên phân phó tâm phúc trà trộn vào từng phố chợ, thu thập các loại tin tức, cứ cách vài ngày tin tức sẽ âm thầm truyền về.

Tuy không thể nắm bắt được hết tin tức tầng lớp thượng lưu, nhưng có thể duy trì tai mắt linh thông, đề phòng lâu không dùng bị mai một.

Cha Kỷ Uyển Thanh có để lại vài người tâm phúc, những người này đều rất có năng lực, tin tức về thất công tử này là bọn họ tình cờ biết được.

Lúc trước biết được xem như thuận dịp mà nghe, không ngờ bây giờ nhị thẩm lại muốn gả muội muội cho một người ghê tởm như vậy.

Kỷ Uyển Thanh nổi trận lôi đình, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Nàng nhìn muội muội đang âm thầm rơi lệ, cố gắng dè xuống, thấp giọng trấn an: “Muội đừng sợ, có tỷ tỷ đây, việc này nhất định sẽ không xảy ra.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Editor: Vy Vy 1505

“Con cho rằng nhị thẩm đã dốc hết sức lực vì chuyện của con, hôn sự của tiểu muội không cần nhị thẩm nhọc lòng.” Kỷ Uyển Thanh vừa nói, trong phòng đột nhiên yên tĩnh.

“Tĩnh Bắc Hầu phủ dưỡng dục chúng ta nhiều năm, hiện giờ trong phủ không bằng lúc trước, làm nữ nhi Kỷ gia, tất nhiên nên ra một phần sức lực bé nhỏ.”

Kỷ Uyển Thanh hơi hơi cong môi, lộ ra ý cười trào phúng, nàng nhàn nhạt nói: “Chỉ là phụ thân con vì chống đỡ nước nhà mà hy sinh, hiện giờ trên đời chỉ còn hai điểm cốt nhục, tính tình tiểu muội con nhu nhược, mong rằng tổ mẫu săn sóc nhiều hơn.”

Nói xong, nàng trực tiếp chuyển ánh mắt về phía Hà thái phu nhân ngồi bên trên, vẫn luôn trầm mặc không nói.

Tào thị làm người có chút xuẩn mà thích cãi láo, nói chuyện với loại người này rất mệt, Kỷ Uyển Thanh hy vọng dứt khoát lưu loát giải quyết chuyện này, mấy câu nói đó đều là nói cho Hà thái phu nhân nghe.

Nàng nói nửa lộ nửa che, ý lại rất rõ ràng, bản thân mình biết rõ trong phủ và Hoàng Hậu có mưu tính, muốn nàng phối hợp cũng không phải không thể, nhưng điều kiện chính là trong phủ không được nhúng tay hôn sự của Kỷ Uyển Tương.

Ánh mắt Kỳ Uyên Thanh vô cùng kiên định, tuy nàng thể cô lực yếu, nhưng nếu thật liều mạng phản kháng bằng bất cứ giá nào, cũng thực dễ dàng.

Nếu đã không thể thoát khỏi bàn tay Kỳ Hoàng Hậu, vậy liền đơn giản lợi dụng bà ta. Lợi lớn lợi nhỏ, cái nào nặng cái nào nhẹ, nói vậy thái phu nhân có thể ước lượng rõ ràng.

Hiện giờ tình thân đã không dùng được, vậy trực tiếp bàn ích lợi đi, nếu tỷ muội hai người đều không thể sống tốt, còn cần cố kỵ gì nữa, cùng lắm thì đi theo cha mẹ huynh trưởng thôi.

Mặt mày Kỳ Uyên Thanh vốn có năm sáu phần tương tự phụ thân, đặc biệt ánh mắt rất giống, trong nháy mắt thái phu nhân hoảng hốt, giống như nhìn thấy con trưởng vô cùng có chủ kiến, là niềm tự hào của bà đang đứng trước mắt.

Bà lập tức hoàn hồn, gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, việc này cứ từ bỏ đi.”

Hà thái phu nhân làm hầu phu nhân mấy chục năm, ánh mắt sắc bén, nếu trưởng tôn nữ đã bắt chấp mọi giá, bà cũng nhanh chóng quyết định, không đợi Tào thị nói chen vào, liền làm chủ.

Chưa kể tới lúc này bà không đáp ứng Tào thị, chỉ cần so sánh hai người, đương nhiên Kỳ Hoàng Hậu quan trọng hơn nhiều.

Hà thái phu nhân chuyển tầm mắt về phía Tào thị, trực tiếp mệnh lệnh: “Việc này hủy đi, nếu không, để con gái con gả qua cũng được.”

Tào thị cảm giận, nhưng bà rất cuộc sợ hãi mẹ chồng, nửa ngày mới không cam lòng ứng, bộ dáng từ ái giả vờ ngày xưa đã không còn mấy may, hung hăng trừng mắt liếc Kỳ Uyên Thanh.

Mười mấy năm qua thật không nhìn ra, đứa cháu gái này còn có năng lực như vậy.

Kỳ Uyên Thanh cũng không thêm đề ý, nếu đã trở mặt, này đó đều không sao cả, nàng được Hà thái phu nhân đồng ý, rất cuộc yên lòng.

Lúc này cần phải thừa thắng xông lên, Kỳ Uyên Thanh một khắc không ngừng, lại nói: “Thưa tổ mẫu, lúc phụ thân còn trên đời, đã từng định một cửa hôn nhân cho tiểu muội, hiện giờ đã mất tang, vừa lúc để cho tiểu muội xuất giá.”

Ánh mắt Hà thái phu nhân không dấu vết đánh giá nàng, cuối cùng gật đầu, nói: “Nếu là lúc phụ thân con còn sống đã định, vậy cứ làm theo lời con nói.”

Đến nỗi, bà một mực không đề cập đến chuyện bà biết hai nhà vẫn chưa trao đổi tin vật, Trịnh gia đã xuống dốc v.v...

Nói chuyện với người thông minh quả nhiên càng dễ dàng. Kỳ Uyên Thanh mục đích đã đạt thành, nàng phảng phất giống như không có việc gì đứng lên, y như trước kia quy quy củ củ hành lễ: “Xin cho cháu gái cáo lui, không quấy rầy tổ mẫu nghỉ ngơi nữa.”

Hà thái phu nhân cũng khôi phục như thường, thậm chí còn hòa ái hơn vài phần: “Đi thôi, hôm nay con mệt mỏi cả ngày, sớm một chút dùng bữa nghỉ ngơi.”

Thái độ Kỳ Uyên Thanh thực tự nhiên, bỏ qua Tào thị đang nghiêng răng nghiêng lợi, không nhanh không chậm xoay người rồi đi.

Vừa được Hà thái phu nhân đồng ý chắc chắn, Kỳ Uyên Thanh lập tức sai Hà ma ma ra cửa, thông tri Trịnh gia, làm Trịnh mẫu mang theo Trịnh Nghị tới tiến hành lục lễ.

Lúc này, nàng không làm lạnh lẽo nữa, mà phân phó Hà ma ma và người lái xe, giống trống khua chiêng từ cửa hông đi ra.

Thực mau, trong phủ cho dù là chủ tử hay là hạ nhân, đều biết nhị cô nương phải gả cho một giáo úy nhà nghèo, nghe nói việc hôn nhân này là tiền hầu gia khi còn sống định ra, thái phu nhân vâng theo ý của tiền hầu gia, chờ nhị cô nương mất tang, hai nhà liền tiếp tục hôn ước.

Thế đạo hiện nay, nữ tử khuê các cường thế cũng không phải là thanh danh tốt, huống hồ Kỳ Uyên Thanh vì đề phòng có biến, trước tiên chụp mũ trên đầu Hà thái phu nhân, lại lấy danh nghĩa phụ thân đã qua đời, vì đề phòng hai người đối ý.

Phụ thân nàng là gia chủ tiền nhiệm, nếu định ra hôn sự cho con gái, mặc dù là mẹ ruột hay hầu gia kế nhiệm cũng không thể dễ dàng đổi ý.

Đây là một thời cơ thực tốt, chỉ cần Duyên Thọ Đường không phủ nhận, đó là chứng thực việc này, chẳng những không thương tổn khuê dự Kỳ Uyên Tương, ngược lại còn tuyên dương thanh danh Kỳ gia trọng chữ tín.

Kỳ Uyên Thanh hừ lạnh, thật tiện nghi cho đám trưởng bối kia của nàng.

Nhưng chỉ cần một ngày chưa trần ai lạc định, Kỳ Uyên Thanh vẫn không yên tâm, nàng phân phó Hà ma ma truyền lời, kêu Trịnh gia nhanh chóng hoàn thành lục lễ, mau chóng cưới muội muội vào cửa.

Như vậy, hôn lễ chỉ có thể làm thực hấp tấp, sợ là ủy khuất Kỳ Uyên Tương. Nhưng cũng không có cách nào khác, tỷ muội hai người mong đợi nhiều nhất cũng chỉ là thuận lợi thành thân.

Trịnh gia ngầm hiểu, hơn nữa Trịnh Nghị muốn đi biên thành, cũng không thể trì hoãn. Ngày kế vừa vặn là ngày lành, buổi sáng Trịnh mẫu vội vàng chuẩn

bị trà rượu vân vân, buổi chiều liền mang theo bà mới tới cửa Tỉnh Bắc Hầu phủ, muốn cầu hôn.

Tỷ muội Kỳ Uyển Thanh là nữ tử chưa lập gia đình, không thể ra mặt những việc này, Tào thị tiếp đãi Trịnh mẫu.

Tào thị dây dưa dây cà, nói chuyện không âm không dương, nhưng trước đó Hà thái phu nhân cảnh cáo bà, bà cũng sợ Kỳ Uyển Thanh liều mạng, trong phủ không thể giao phó với Hoàng Hậu, rốt cuộc vẫn nhận lấy lễ nạp thái, đồng ý Trịnh gia cầu hôn.

Trịnh mẫu sớm đã có chuẩn bị tâm lý, phảng phất như không thấy sắc mặt Tào thị không tốt, nạp thái thành công bà nhẹ nhàng thở ra, cách hai ngày liền lại tới cửa vấn danh.

Tào thị không tình nguyện giao thiệp cạnh của nhị cháu gái, Trịnh mẫu nhanh chóng tiếp nhận, mở ra tại chỗ, cũng cẩn thận xem xét một phen, xác định không sai.

Kỳ Uyển Thanh sớm lệnh Hà ma ma nói bất tự của muội muội cho Trịnh mẫu, nàng sợ Tào thị đầu óc hồ đồ, càn quấy, đến lúc đó giao sai thiệp cạnh, như vậy có thể hối hôn.

May mắn Tào thị còn không xuẩn đến mức này.

Trịnh mẫu nhẹ nhàng thở ra, bay nhanh trở về nhà, đặt thiệp cạnh của Kỳ Uyển Tương lên bàn thờ tổ tiên xin chỉ thị hung cát.

Này đương nhiên là điềm lành, sau khi lễ nạp cát kết thúc, Trịnh mẫu chân không chạm đất chuẩn bị sinh lễ, một khắc không ngừng đưa đến Tỉnh Bắc Hầu phủ. Hạ sinh xong, bà lại mời bà mới tới cửa thỉnh kỳ.

Ngày đón dâu định vào một tháng sau.

Tốc độ đi lục lễ nhanh chóng xưa nay chưa từng có, chỉ cần thời gian mười hai ngày, lục lễ liền hoàn thành năm lễ. Lúc này, thư mời, thư lễ đều có, nghiêm khắc mà nói, Kỳ Uyển Tương xem như con dâu Trịnh gia.

Kỳ gia tỷ muội nhón chân mong chờ rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, Kỳ Uyển Thanh lập tức toàn tâm toàn ý chuẩn bị của hồi môn cho muội muội.

Kỳ Uyển Tương sắp xuất giá, Tào thị như cũ không hề động tĩnh, chỉ sợ công trung sẽ không xuất ra của hồi môn. Nhưng cũng không quan trọng, lúc cha mẹ còn sống đã tích góp nguyên bộ của hồi môn cho tỷ muội các nàng, mọi thứ đều có sẵn, đều do Kỳ Uyển Thanh nắm trong tay.

Nói đến của hồi môn tài vật, bên trong còn có chút nhạc đệm.

Sau khi phụ thân Kỳ Uyển Thanh qua đời, nhị thúc thừa kế tước vị và sản nghiệp tổ tiên. Nhưng mà, phụ thân nàng nhiều năm chiến công ban thưởng, cộng thêm của hồi môn của mẫu thân lại không thuộc về công trung, này đó đều thuộc về hai tỷ muội nàng.

Chỉ là phương diện này còn có một vấn đề, đương thời nữ tử khuê các không thể nắm giữ tài sản riêng. Theo lẽ thường, tất cả tiền tài đó đều sẽ giao cho tổ mẫu Hà thái phu nhân hoặc nhị thẩm Tào thị quản lý thay, chờ đến khi tỷ muội hai người thành thân, mới trả về làm của hồi môn cùng nhau xuất giá.

Lượng tài vật này rất nhiều, nếu bị người quản lý thay, tương lai còn dư lại nhiều ít rất khó nói. Thậm chí tiền tài động lòng người, một khi biết số lượng cụ thể, người tham lam quá phận nếu muốn độc chiếm, còn có thể làm tỷ muội Kỳ Uyển Thanh “chết bệnh”.

Như vậy là có thể danh chính ngôn thuận nuốt vào tất cả tài vật.

Sao Kỳ mẫu có thể chịu? Bà vừa mới bệnh mấy ngày, liền nhận thấy không tốt, lập tức viết một bức thư gửi ra kinh, đưa về nhà mẹ đẻ.

Bà là con gái duy nhất do vợ kế sinh, người thừa kế gia nghiệp lại là huynh trưởng do nguyên phối sinh, quan hệ huynh muội chỉ tạm tạm, khoảng cách lại xa, ngày thường lui tới không nhiều lắm, nhưng với cách làm người của huynh trưởng bà, thời khắc cuối cùng này, ông vẫn sẽ ra mặt.

Kỳ mẫu cường chống một hơi, chờ đến khi huynh trưởng tìm tới kinh thành, sau khi bà qua đời, bởi vì có cữu cữu ra mặt tranh thủ, tất cả tài sản liền trực tiếp chuyển vào tay Kỳ Uyển Thanh, mãi cho đến hiện giờ.

Trong đó có rất nhiều thôn trang lớn ở kinh giao, vị trí cực tốt, đất đai phì nhiêu; còn có vàng bạc châu báu, trang sức trân ngọc, đồ cổ tranh chữ vân vân, cái gì cần đều có.

Kỳ Uyển Thanh phân tất cả thành hai phần, hai tỷ muội mỗi người một nửa, sau khi thành thân muội muội sẽ rời kinh, không biết khi nào mới có thể trở về, nàng lại điều chỉnh một phen, tận lực cho ít vật công kênh, cho nhiều ngân phiếu và các vật mềm nhẹ.

Lúc cha mẹ còn sống tích góp rất nhiều gỗ tốt, chuẩn bị sau khi hai tỷ muội đính hôn sẽ làm gia cụ, hiện giờ khẳng định không kịp, nàng liền phân ra một nửa, cho Kỳ Uyển Tương làm của hồi môn mang theo, ngày sau có con lại có thể sử dụng.

Kiểm kê của hồi môn, cảm nhận tâm ý của cha mẹ, hai tỷ muội không khỏi ôm đầu khóc rống một hồi.

Kỳ Uyển Thanh chiêm trống rùm beng chuẩn bị, trước hôn kỳ hai ngày, mới khó khăn lắm sửa sang thỏa đáng, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Còn lại thời gian hai ngày, nàng đang muốn dặn dò muội muội một phen, không nghĩ tới xảy ra một chuyện lớn.

Trước hôn lễ một ngày, âm mưu của Kỳ Hoàng Hậu và Tĩnh Bắc Hầu rót cuộc trôi lên mặt nước, trước đó Kỳ Uyển Thanh vẫn luôn cảm thấy có dự cảm xấu, rốt cuộc cũng có đáp án.

Xương Bình Đế hạ thánh chỉ, tứ hôn Kỳ Uyển Thanh cho đương triều Hoàng thái tử làm chính phi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Editor: Vy Vy 1505

Trước khi thánh chỉ đến, tỷ muội Kỳ Uyển Thanh đang xem áo cưới.

Áo cưới đỏ tươi như lửa, hoa lệ tinh mỹ, Kỳ Uyển Tương nhẹ nhàng vuốt ve, trên mặt lại khó nén vẻ tiếc nuối.

Áo cưới không phải do nàng tự tay làm, ngay cả một đường kim mũi chỉ cũng không qua tay.

Đương thời, nữ tử thành thân cần tự tay thêu rất nhiều món. Tiểu thư khuê các quý giá, mùi dấm hồng trang của hồi môn rất nhiều, một mình không thể nào làm hết, vì thế, rất nhiều món đều sẽ giao cho phòng may vá trong nhà hoặc thuê cửa hàng thêu bên ngoài.

Những món yêu cầu các nàng tự tay làm, chính là áo cưới của chính mình, cùng với một bộ quần áo giày vớ cho phu quân, cha mẹ chồng.

Chỉ là thời gian Kỳ Uyển Tương thành thân quá gấp, mấy thứ này đều không kịp làm. Kỳ Uyển Thanh chỉ có thể lấy gấm vóc đỏ thẫm đã sớm chuẩn bị tốt cùng với các vải dệt khác màu, mang đến cửa hàng thêu Cẩm Tú phường nổi danh nhất trong kinh thành, dùng số tiền lớn thuê bọn họ ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, hôm nay mới hoàn thành toàn bộ.

“Tiểu muội thử áo cưới đi, tay nghề của Cẩm Tú phường cực tốt đấy.” Trong lòng Kỳ Uyển Thanh biết rõ suy nghĩ của muội muội, chỉ là nàng cũng không còn cách nào.

“Dạ!” Kỳ Uyển Tương bỏ qua một bên những ý niệm phiền muộn, cười, tiếp nhận áo cưới, để nha hoàn hầu hạ mặc vào.

Nàng cũng chỉ thoáng cảm khái một phen thôi, hôn sự có thể tới tình trạng này đã là cực kỳ không dễ, tỷ tỷ vì thế mà hao phí tâm lực rất lớn, Kỳ Uyển Tương thực quý trọng.

Khúc vải đỏ thẫm làm áo cưới này là mấy năm trước Kỳ mẫu đã tích góp, đỏ tươi làm nền, lấy chỉ vàng tơ bạc dệt thành phượng hoàng tinh xảo cao nhã, màu sắc sáng tới rõ ràng, đẹp đến quý giá đến cực điểm, cũng không cần thêu thêm quá nhiều thứ khác.

Đây là một trong những món công phẩm mà năm đó Kỳ phụ thắng trận được ban thưởng, Kỳ mẫu liếc mắt liền nhìn trúng, tích góp lại cho các con gái, dùng cho khi thành thân sau này, tránh cho hai tỷ muội thiếu thốn thương nết.

Kỳ Uyển Thanh nhìn ngắm muội muội một vòng, thực vừa lòng: “Tiểu muội, thực vừa người, muội mặc rất đẹp.”

Sản phẩm của Cẩm Tú phường thực không tệ, thủ công tinh chế, đường may chặt chẽ, nhìn không ra dấu vết gì của việc đẩy nhanh tốc độ.

Nàng không giao đồ vật của muội muội cho phòng may vá trong nhà làm, chính là e sợ Tào thị gây ra chuyện xấu, rốt cuộc bà ta cũng không phải người lòng dạ rộng rãi, lỡ như gây ra chuyện gì, hôn lễ sắp tới Kỳ Uyển Tương sẽ thiệt thòi lớn.

“Dạ, vậy muội thay ra trước nha.” Kỳ Uyển Tương thật cẩn thận xoa xoa vật áo, thay áo cưới ra.

Kỳ Uyển Thanh dặn dò nhất định phải cất giữ thích đáng, Hà ma ma tự mình nhìn chăm chăm, xem bọn nha hoàn thật cẩn thận gấp lại, bỏ vào rương quần áo mới tinh.

“Tiểu muội, ủy khuất muội.” gia cụ không kịp làm, chỉ có thể làm vài tú và rương quần áo.

“Tỷ tỷ nói gì vậy, muội.....” muội không ủy khuất chút nào.

Kỳ Uyển Tương mới nói một nửa, lại bị đánh gãy, bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập chạy vội, ngay sau đó, một bà tử thở hồng hộc, cao giọng gào.

“Thánh chỉ tới rồi, công công tuyên chỉ nói đại tiểu thư mau đi tiếp chỉ!” Bà tử nói một hơi không nghỉ, vào cửa viện liền gào: “Mau! Công công tuyên chỉ đã vào cửa lớn, hầu gia phân phó, kêu đại tiểu thư nhanh đi ra ngoài!”

Thánh chỉ?

Lại là nàng tiếp chỉ.

Tìm Kỳ Uyển Thanh đột ngột nhảy dựng, trong chớp nhoáng, nàng bỗng nhiên nhớ tới Kỳ Hoàng hậu, bưng tình hiểu ra, đây tất nhiên là Kỳ Hoàng hậu và trong nhà mưu tính.

“Tỷ tỷ!” Rõ ràng là họa không phải phúc, về mặt Kỳ Uyển Tương kinh hoàng, gắt gao túm chặt tay tỷ tỷ: “Vì sao sẽ là tỷ tỷ tiếp chỉ?”

“Tiểu muội đừng hoảng sợ, chúng ta đi ra ngoài nhìn xem.” Kỳ Uyển Thanh lấy lại bình tĩnh, vỗ vỗ tay muội muội đang dùng sức đến nỗi đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

Mặc dù là họa không phải phúc, nàng cũng không thể tránh thoát, thánh chỉ đã hạ, việc cấp bách bây giờ là tiếp chỉ, nếu lại dây dưa, một khi bị định tội danh coi rẻ thánh thượng, ai cũng không gánh nổi.

Tỷ muội hai người nắm tay, vội vàng đi tới tiền viện.

Lúc này, ngoài chính sảnh đã đứng đầy người. Hoàng quyền tối thượng, tiếp thánh chỉ là yêu cầu cả nhà quỳ tiếp.

Kỳ Uyển Thanh vội vàng liếc mắt một cái, đã có người sắp bàn ghế cho công công tuyên chỉ ngồi, liền ở gần cửa lớn, có một đội thái giám áo lam, cầm đầu là một người mặc hầu phục màu xanh biển hoa văn tiền hạc, cầm trong tay thánh chỉ màu vàng kim.

Trong lòng nàng hiểu rõ, vị này chính là thái giám tấu sự chuyên đi tuyên chỉ.

Đương nhiệm Tĩnh Bắc Hầu Kỳ Tông Hiền, thúc phụ của Kỳ thị tỷ muội đang nhiệt tình chiêu đãi thái giám tuyên chỉ, đối phương lại không nóng không lạnh, chỉ nói: “Kỳ hầu gia, tiếp chỉ không thể chậm trễ.”

Kỳ Tông Hiền liên tục gạt đầu vâng dạ, lại nhét cho đối phương mấy túi tiền nặng trĩu, thái giám tuyên chỉ ước lượng, về mặt hơi vừa lòng, không mở miệng thúc giục nữa.

Sau khi Kỳ Uyển Thanh tới, đợi một lát, tất cả chủ tớ trong hầu phủ đều tới đủ mặt, chuẩn bị thỏa đáng, mới có thể tiếp chỉ.

Kỳ Tông Khánh lãnh nam quyền quỳ gối bên trái, mà Hà thái phu nhân lãnh nữ quyền quỳ bên phải, mọi người dựa theo thân phận và bồi phận quỳ xuống, thái giám tuyên chỉ nhìn lướt qua, đứng thẳng lưng cao giọng nói: “Tĩnh Bắc Hầu phủ đích trưởng nữ Kỳ thị Uyển Thanh, tiếp chỉ!”

Là nhân vật chính tiếp chỉ, Kỳ Uyển Thanh quỳ gối đằng trước, giọng thái giám đặc thù sắc nhọn thực chói tai, nàng cúi mắt, nghe thấy chính mình không nhanh không chậm đáp: “Thần nữ Kỳ Uyển Thanh, tiếp chỉ.”

Trong lòng nàng nặng nề, Kỳ Hoàng hậu nói muốn “nhọc lòng” hôn sự của nàng, mà hiện giờ lại có thánh chỉ tứ hôn, đối tượng khẳng định không giống bình thường.

Đến tột cùng sẽ là ai?

Thái giám tuyên chỉ ho khụ hai tiếng, mở ra thánh chỉ vàng kim, lớn tiếng đọc diễn cảm.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Tĩnh Bắc Hầu đích trưởng nữ Kỳ thị Uyển Thanh ôn lương đôn hậu, cảm cung thực thận, nhu minh dục đức, Thái Hậu và trẫm rất hài lòng. Nay Hoàng Thái tử đã cập quan, thích hợp đón dâu, chọn nữ hiền xứng nam tài. Nay phụng ý Hoàng Thái Hậu, ban hôn cho Kỳ thị làm chính phi của Hoàng Thái tử. Khâm thử.”

Giọng thái giám đặc thù sắc nhọn, rơi vào tai Kỳ Uyển Thanh như sấm chớp oanh tạc, rầm rầm rung động, vừa nghe ba chữ “Hoàng Thái tử”, câu kế tiếp đã hoàn toàn nghe không được.

Thì ra là thế, thì ra là thế!

Khó trách! Khó trách lúc trước dù nhị thẩm Tào thị không cam lòng cũng muốn ổn định nàng, thì ra nàng sắp gánh vác “nhiệm vụ” quan trọng như vậy.

Kỳ Uyển Thanh cúi đầu rũ mắt, thân hình đã không thể ức chế được mà run rẩy, máu trong người nháy mắt lạnh lẽo.

“Kỳ đại tiểu thư, tiếp chỉ đi.”

Thái giám tuyên chỉ đã đọc xong thánh chỉ, hần thấy Kỳ Uyển Thanh không phản ứng, ấn đường nhăn lại, thúc giục một lần.

Kỳ Uyển Thanh hồi thần, hai tay cung kính tiếp nhận thánh chỉ: “Thần nữ tạ long ân của bệ hạ.”

Mặc dù nàng cực kỳ kháng cự thánh chỉ này, cũng phải về mặt mạng on tiếp nhận, cái gọi là quân muốn thần chết, thần không thể không chết, cũng không phải lời nói đùa.

Mọi người trong Kỳ gia sôi nổi lên, ngoại trừ tỷ muội Kỳ Uyển Thanh, những chủ tớ khác sớm đã có chuẩn bị tâm lý, Kỳ Tông Hiền tự mình tiến thái

giám tuyên chỉ ra cửa, Tào thị vui tươi hơn hờ nói: “Bệ hạ long ân, trong phủ ta có một Thái tử phi nương nương.”

Trước đó có bao nhiêu ghen ghét, hiện tại Tào thị liền có bấy nhiêu vui sướng, tiếng cười chua ngoa rơi vào tai Kỷ Uyển Thanh, nàng phảng phất như không phát giác, chung quanh giống như cách một tầng, thực an tĩnh lại thực náo nhiệt.

Mãi đến khi có một đôi tay lạnh lẽo cầm tay nàng, về mặt Kỷ Uyển Tương hoảng hốt, nước mắt doanh trùng: “Tỷ tỷ,.....”

“Suýt!” Kỷ Uyển Thanh đánh gãy lời muội muội, nhìn lướt qua thái giám tuyên chỉ, nàng mím môi: “Trở về lại nói.”

Tỷ muội hai người về thẳng Triều Hà Viện, trở lại địa bàn của chính mình, Kỷ Uyển Tương rút cuộc rơi nước mắt, nàng nức nở nói: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, giờ phải làm như thế nào?”

Mặc dù Kỷ Uyển Tương được dưỡng nơi khuê phòng cũng biết đến. Đương triều Hoàng Thái tử là con vợ cả do nguyên hậu sinh, tài đức sáng suốt, chiều hiền đãi sĩ, trong triều văn võ đều khen ngợi, là một người thừa kế phi thường ưu tú cho ngôi vị hoàng đế.

Chỉ tiếc mẫu hậu của Hoàng Thái tử mất sớm, Lâm Giang Hầu phủ Kỳ thị thành kế Hoàng hậu, vị này đường cô mẫu của các nàng rất có dã tâm, dưới gối có hai con trai Ngụy Vương và Trần vương đã trưởng thành, lưỡi kiếm chỉ về phía Đông Cung, dã tâm rõ như ban ngày.

Đương kim thánh thượng cũng không phải là quân chủ anh minh, có một người thừa kế ưu tú áp lực rất lớn, việc làm của Kỳ Hoàng hậu vạn phần hợp tâm ý ông ta, vì thế, một đảng Kỳ hậu và Lâm Giang Hầu phủ nhanh chóng quật khởi, nơi chốn căn tay Hoàng Thái tử.

Dưới tình huống này, Kỳ Hoàng hậu cứng rắn nhét một khuê tú nhà mẹ đẻ cho Thái tử, vừa chiếm cứ vị trí Thái tử phi, không cho Hoàng Thái tử khuếch trương thế lực, vừa cài một cái đinh sâu vào Đông Cung, rút không ra ném không xong.

Đây là hành vi ghê tởm cỡ nào.

Hiện giờ Kỷ Uyển Thanh trở thành cái đinh, sau này mỗi ngày ở Đông Cung ghê tởm Hoàng Thái tử, tình cảnh của nàng chẳng những xấu hổ, mà còn rất nguy hiểm.

Thái tử thắng, đương nhiên sẽ diệt trừ cái đinh cho sáng khoái; mà một đảng Kỳ Hoàng hậu thắng, tiền Thái tử phi cũng không có kết cục tốt.

Kỷ Uyển Thanh đã tương đương là con cờ bỏ của Tĩnh Bắc Hầu phủ, hoặc nói là con cờ bỏ của toàn bộ Kỳ thị gia tộc.

Cầu sống trong kẽ hở, hơi một cái không chú ý, phải tan xương nát thịt.

Kỷ Uyển Thanh cười lạnh một tiếng, thật là xem trọng nàng, nàng nhắm mắt một lát, hoãn hoãn thần, nói với muội muội: “Tiểu muội đừng hoảng sợ.”

Sao Kỷ Uyển Tương lại có thể không hoảng hốt, chẳng những nàng, mà toàn bộ hạ nhân Triều Hà Viện cũng hoảng sợ không thôi, mỗi người đều về mặt kinh ngạc.

Kỷ Uyển Thanh đứng lên, nói với Hà mã ma: “Ma ma, bà đi ra ngoài trấn an mọi người đi.” Kinh hoàng giải quyết không được vấn đề, ngược lại sẽ dễ dàng bị người chui lỗ hồng.

Hà mã ma chỉnh lại vẻ mặt: “Đại tiểu thư nói đúng lắm.” Bà áp xuống cảm xúc, vội đi ra ngoài trấn an người dưới.

Hiện giờ còn có thể lưu lại Triều Hà Viện đều là người trung thành và tận tâm, Hà mã ma đi ra ngoài không bao lâu, mọi người đã khôi phục bình thường.

Kỷ Uyển Thanh yên tâm, lôi kéo muội muội vào buồng trong, hai tỷ muội ngồi trên nhuyễn塌.

“Tiểu muội không cần lo lắng, mặc dù không bị tứ hôn cho Hoàng Thái tử, tỷ cũng chưa chắc có thể tốt hơn.”

Sau khi khiếp sợ, Kỷ Uyển Thanh thực mau liền khôi phục trấn định, không có cách nào, cả viện này đều nghe lời nàng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, nàng không vực dậy, mọi người sẽ không còn lòng tin.

“Với tính tình của nhị thẩm chúng ta, có thể tìm một Phùng thất công tử Hàn Quốc Công phủ, bà sẽ có thể tìm được người thứ hai, thứ ba, dù sao người trong sạch sẽ không đến lượt chúng ta.”

Nghĩ như vậy, ngược lại thoải mái hơn, so với Phùng thất, Hoàng Thái tử đương nhiên tốt hơn quá nhiều, rốt cuộc với Đông Cung chỉ là vấn đề lập trường, bản thân Thái tử vẫn thực ưu tú. Con đường phía trước có lẽ thực gian nan, nhưng tốt xấu còn có thể gãy gập một phen.

Nếu gặp phải một phu quân như Phùng thất công tử, nữ tử cổ đại xuất giá theo chồng, đời này đều sẽ không còn hy vọng.

Quan trọng nhất chính là, tình huống hiện tại, ít nhất đã vớt Kỷ Uyển Tương ra khỏi hố lửa, có một người có thể hạnh phúc mỹ mãn, tốt hơn nhiều so với hai tỷ muội cùng gãy gập tồn tại.

Phân tích tình thế một phen, Kỷ Uyển Thanh ngược lại vui mừng, nàng an ủi muội muội: “Tình hình như hiện giờ cũng tốt.”

Từ trước đến nay Kỷ Uyển Tương nghe lời tỷ tỷ, nghĩ đến Phùng Thất, lại so với Hoàng Thái tử, xác thật Phùng Thất càng tệ hại hơn, nàng miễn cưỡng

dùng nước mắt.

“Vây, nếu tỷ tỷ vào Đông Cung, cuộc sống cũng chưa chắc tốt.” Kỳ Uyển Tương lặn qua lộn lại nghĩ, mặt ủ mày chau.

“Lần trước tỷ tiến cung, vừa khéo chạm mặt Thái tử điện hạ, chàng quả nhiên ôn tồn lễ độ, làm người hiền hòa, điện hạ còn khen phụ thân và huynh trưởng.” Kỳ Uyển Thanh tỉnh tê kể chuyện lần trước gặp Thái tử cho muội muội nghe: “Nếu tỷ an phận thủ thường, cuộc sống có lẽ sẽ không tệ.”

Nói là nói như vậy, chỉ là Kỳ Hoàng hậu mất biết bao tâm tư mới có thể đưa Kỳ Uyển Thanh vào Đông cung, sao có thể dễ dàng an phận thủ thường?

Nhưng Kỳ Uyển Thanh không muốn nói cho muội muội biết, thêm một người lo lắng không thay đổi được gì, đặc biệt ngày mai nàng liền phải xuất giá.

“Muội đừng khóc, nếu không ngày mai làm tần nương sẽ không đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: Vy Vy 1505

Đương triều Hoàng Thái tử ở tại Thanh Ninh Cung, bắt đầu từ hai ngày trước, Thanh Ninh Cung thường xuyên có thái y ra vào.

Hoàng Thái tử Cao Húc bệnh cũ tái phát, đã nằm trên giường đã hai ngày.

Nói đến bệnh cũ của Thái tử, gần như mỗi người đều phải tiếc hận một phen.

Thái tử khiêm cung nhân hậu, có tài trị quốc, quả thật là một vị quân chủ anh minh tương lai. Chỉ tiếc lúc nguyên hậu mang thai bị động thai khí, từ lúc sinh ra Thái tử đã suy yếu, điều dưỡng nhiều năm tuy có khá hơn, nhưng thân thể vẫn không cường tráng, thường xuyên tái phát bệnh cũ.

Rất nhiều triều thần vô cùng đau đớn, hận không thể thay hẳn chịu khổ.

Thái y viện viện chính Lưu thái y, nhiều năm qua phụ trách điều dưỡng thân thể Thái tử, lúc này không làm khó được ông, lão thái y râu tóc hoa râm cảm thán bất mạch, vui vẻ nói: “Hôm nay điện hạ tốt hơn không ít, lại uống thuốc mấy ngày liền có thể xuống giường.”

Nói xong, ông viết phương thuốc, cung nhân vội vàng đi bốc thuốc nấu.

“Thân thể điện hạ bình phục, bệ hạ biết được chắc sẽ rất an ủi.”

Nói chuyện chính là một thái giám trung niên, ông mặc trang phục nội giám màu đỏ sậm thêu măng văn, tay cầm phát trần, giọng nói bén nhọn, đôi mắt Thái tử mà về mặt vẫn rất tự nhiên.

Vị này chính là Tôn Tiến Trung, thái giám tổng quản Càn Thanh cung, là tâm phúc của Xương Bình Đế, ông ta phụng lệnh Hoàng đế tới thăm hỏi Thái tử.

Ít nhất, mặt ngoài là như thế. Khi Tôn Tiến Trung nói chuyện, đôi mắt không lớn tinh tế đánh giá người trên giường, thấy tuy biểu tình Cao Húc hiền hòa trước sau như một, nhưng sắc mặt tái nhợt, thần sắc mệt mỏi, chính là vẻ mặt có bệnh, ông ta yên tâm, cười nói: “Sáng nay bệ hạ mới hạ thánh chỉ, ban hôn cho điện hạ, điện hạ liền tốt lên. Xem ra, quả nhiên giống như Hoàng hậu nương nương nói, bất tự của Kỳ đại tiểu thư vô cùng có lợi cho điện hạ.”

“Long ân của phụ hoàng, thời thời khắc khắc cô đều ghi nhớ trong lòng.” Cao Húc lộ vẻ cảm kích, ôm quyền, có vẻ vạn phần vừa lòng với Thái tử phi tương lai: “Hai ngày qua cô không thể phân ưu với phụ hoàng, mong rằng Tôn tổng quản khuyên giải nhiều hơn, đừng để long thể lao lực quá mức.”

“Điện hạ hiếu tâm, nô tài sẽ bẩm báo bệ hạ, bệ hạ chắc sẽ vô cùng cao hứng.” Tôn Tiến Trung giờ giờ phát trần.

Kỳ thật, với tính tình Xương Bình Đế, khẳng định sẽ không vì triều chính mà làm lung văt và quá mức, cũng sẽ không bởi vì Thái tử hiếu tâm mà cao hứng, nhưng hai người nói chuyện lại vạn phần tự nhiên, phảng phất cả hai nói chính là sự thật.

Cao Húc che miệng, ho khụ hai tiếng: “Tôn tổng quản đứng hồi lâu, hay là ngồi xuống nói chuyện.”

Cho dù là đương triều Thái tử, cũng vô cùng khách khí với tâm phúc này của Hoàng đế, nhưng Tôn Tiến Trung lại cười tủm tỉm xua tay, cự tuyệt: “Nô tài xin phép không ngồi, bên cạnh bệ hạ còn cần nô tài, nô tài phải trở về hầu hạ.”

Cao Húc gật đầu, ôn hòa cười: “Tôn tổng quản là người tài giỏi, thường nhiều việc.” Hắn phân phó: “Trương Đức Hải, mau tiễn Tôn tổng quản.”

Trương Đức Hải chính là thái giám tổng quản Thanh Ninh Cung, tâm phúc hạng nhất của Thái tử, hắn vẫn luôn đứng hầu trước giường, nghe vậy lập tức

vàng dạ, ân cần tiễn Tôn Tiến Trung ra cửa.

Đội tiễn đi Tôn Tiến Trung, Trương Đức Hải lại vào nội điện, lập tức rót cho chủ tử chung trà ấm “Điện hạ, ngài uống trước chung trà.”

Cao Húc uống liên tiếp hai chung trà mới giải khát. Trương Đức Hải tiếp nhận chung trà, thấp giọng oán giận: “Tên họ Tôn này thật là, sao hôm nay tới trễ như vậy, làm hại điện hạ cả ngày không uống nước.”

Đúng vậy, từ sáng sớm đến bây giờ Cao Húc chưa uống tí nước nào, để cho môi nhìn khô ráo một tí, về mặt có bệnh càng thật hơn, để Tôn Tiến Trung nhìn không ra chút sơ hở nào.

Không sai, Cao Húc đang già vờ bệnh.

Hắn xác thật thân thể hơi suy yếu từ trong bụng mẹ, nhưng nhiều năm điều dưỡng, sớm đã khỏe hoàn toàn, mấy năm nay lập lại “bệnh cũ tái phát”, chẳng qua là làm cho phụ hoàng an tâm mà thôi.

Xương Bình Đế không chỉ có năng lực hữu hạn, thậm chí ông ta có chút ngu ngốc, chỉ là đế vương nên có cảm giác nguy cơ, lại muốn mặt mũi, phía dưới có một người thừa kế có khả năng như vậy, đủ để cho cuộc sống hàng ngày ông ta khó an ổn.

Hoàng đế không anh minh, cho nên càng thêm đề ý quyền to, bộ phận lớn quân quyền chính quyền đều nắm trong tay ông, một khi ông cảm thấy Thái tử uy hiếp vượt qua điểm mấu chốt, Cao Húc sẽ lập tức đối mặt bị kịch.

Cao Húc hiểu rất rõ, lúc này, hắn cần một nhược điểm thực rõ ràng.

Đồng thời hắn còn biết, mẫu hậu mình mất sớm, một đảng Kỳ Hoàng hậu hiền nghi rất lớn, hắn cần thiết bắt lấy thế lực quyền bính, ngồi vững chắc vị trí Hoàng Thái tử.

Vì thế, Cao Húc không thể để lộ ra thân thể bình phục, chứng suy nhược đã hết, ngược lại “bệnh tình” còn tăng thêm vài phần, đặt nhược điểm thật lớn ở trước mặt Xương Bình Đế, làm đối phương an tâm.

Trên thực tế, đối mặt một Thái tử suy nhược, mặc dù hắn thực có khả năng, Xương Bình Đế cũng hơi yên tâm, ông lại nâng đỡ một đảng Kỳ Hoàng hậu, làm hai bên chế hành lẫn nhau, ông có thể an ổn ngồi trên long ý.

Trong lòng Cao Húc biết rõ, những năm gần đây, hắn vẫn luôn sắm vai một Thái tử thân thể suy yếu, Lưu thái y là người của hắn, nửa điểm sơ hở không lộ.

“Điện hạ, nô tài hầu hạ ngài rửa mặt nhé?”

Sờ dĩ mặt Cao Húc có thể tái nhợt, là bởi vì bôi một tầng thuốc mỡ vô vị thật dày, khẳng định sẽ không thoải mái, hôm nay Tôn Tiến Trung rời đi đã là giờ Thân, Trương Đức Hải thấy sắc trời không còn sớm, liền muốn múc nước hầu hạ chủ tử rửa mặt.

“Không, trước không cần.” Cao Húc cự tuyệt, diễn kịch diễn nguyên bộ, không thể nhất thời sơ sẩy mà kiếm cù ba năm thiêu một giờ, nếu sắc trời không còn sớm, cũng không kém một chút này.

Tôn Tiến Trung rời đi, trong nội điện tất cả đều là tâm phúc của Thái tử, lúc này Cao Húc chẳng những không thấy bộ dáng suy nhược mới vừa rồi, thậm chí biểu tình hiền hòa cũng đã không còn, sắc mặt hắn nhàn nhạt, nghiêng người dựa vào gối màu đỏ thắm thêu chữ phúc.

Hắn cong môi, lộ ra một nụ cười châm chọc: “Phụ hoàng của cô cũng là người thông minh.” Xương Bình Đế đại sự triều sự đều không có năng lực, nhưng phòng bị lại cực kỳ nhạy bén.

Trong điện an tĩnh lại, nói đến Hoàng đế, mặc dù là Trương Đức Hải cũng không dám chen miệng.

Nửa ngày sau, có cung nữ vội vàng cầm khay trà vào, trên đó là một chén thuốc màu nâu đen nóng hôi hổi.

Cung nữ cầm khay trà, nâng lên chén thuốc, cẩn thận để xuống bàn nhỏ bằng gỗ nam bên cạnh giường Thái tử.

Vị trí Thái tử ngồi cách bàn nhỏ rất gần, một bàn tay thon dài đang để trên bàn, cung nữ rất cẩn thận, không đụng chạm đến Thái tử, buông chén thuốc liền rút tay về, hành lễ cung kính lui ra.

Bảy tám năm trước, bởi vì Thái tử cánh chim chưa lớn, cung vụ lại bị Kỳ Hoàng hậu cầm giữ, hắn đã từng ăn một trên tay một cung nữ hướng dẫn chuyện phòng the, chẳng những chuyện chưa bắt đầu đã kết thúc, từ đấy về sau, Cao Húc không quá thích cung nữ đến gần.

Cung nữ bưng thuốc là người hầu hạ nhiều năm, nàng rất rõ ràng thói quen của chủ tử, sau khi đưa thuốc lập tức cáo lui.

Chén thuốc kia cuối cùng bị Trương Đức Hải xử lý, Cao Húc không bệnh, uống cái gì thuốc.

“Điện hạ, Ngộ các lão tới.” Một tiểu thái giám vào cửa thông truyền, Trương Đức Hải cẩn thận bấm báo chủ tử đang trầm tư.

Cao Húc hoàn hồn: “Mau mời.”

Ngô Chính Dung vào cửa hành lễ, Cao Húc nói: “Ngoại tử phụ không cần đa lễ, mau ngồi đi.”

Trương Đức Hải bưng ghế tròn bằng gỗ hải đường đến, Ngô Chính Dung ngồi trước giường Cao Húc, nhìn sắc mặt Thái tử, rất cuộc, ông là người duy nhất bên ngoài biết Thái tử không bị bệnh.

Ăn đường Ngô Chính Dung nhú chặt, bực bội nói sang chuyện khác: “Điện hạ, tứ hôn thánh chỉ đã hạ.”

Lúc trước suy đoán là một chuyện, nhưng khi thật bị tứ hôn lại là chuyện khác, Thái tử cưới một bé gái mồ côi nhà mẹ đẻ Kỷ Hoàng hậu, Ngô Chính Dung khó chịu giống như ăn ruồi bọ.

Cao Húc gật đầu: “Cô biết.” Về mặt hân nhân nhật, với tính tình của Xương Bình Đế, cuối cùng Hoàng hậu mưu tính thành công là chuyện thực bình thường.

Khi nói chuyện, Cao Húc đưa mấy tờ giấy viết thư cho ông ngoại.

Ngô Chính Dung tiếp nhận cúi đầu nhìn, thì ra là điều tra về cuộc đời Thái tử phi mới ra là Kỷ Uyển Thanh. Trên đó viết từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, từ lúc sinh ra, có thân thích gì, mãi cho đến gần đây bắt hòa với người nhà, nghĩ cách để bào muội gả cho thanh mai trúc mã.

Từ sau khi Kỷ Hoàng hậu triệu kiến Kỷ Uyển Thanh, hân đã ra lệnh bắt đầu điều tra, mãi cho đến khi tứ hôn thánh chỉ được ban ra, hoàn chỉnh tư liệu, giữa trưa đã tới tay Cao Húc.

Ngô Chính Dung thoáng nhẹ nhàng thở ra: “Xem ra Kỷ đại cô nương cũng không quá tệ.” xem như trong cái rủi có cái may.

Cao Húc không tỏ ý kiến, đầu óc thanh minh chưa chắc sẽ không đầu nhập Kỷ Hoàng hậu, rất cuộc hoàn cảnh sinh tồn trong cung phức tạp, mà nàng lại họ Kỷ, Hoàng hậu dám đặt đối phương ngồi vào vị trí Thái tử phi, tất nhiên có thủ đoạn kềm chế nàng.

Hân thoáng nghĩ, cũng không quá dễ ý, trước sau Thanh Ninh Cung được canh giữ chặt chẽ, đây là địa bàn của hân, mặc dù đối phương không có ý tốt, cũng không gây ra sóng gió gì.

Phiên toái duy nhất Kỷ Uyển Thanh có thể gây ra cho hân, chính là dựa vào thân phận Thái tử phi, lấy phương thức hại người một nghìn, tự tổn hại tám trăm để thương tổn danh dự Đông Cung.

Nhưng mà, đầu óc nàng thanh minh, chuyện này sẽ không xảy ra.

Vậy đã không tệ lắm, rất cuộc Cao Húc mong đợi cao nhất đối với Thái tử phi chỉ là an phận thủ thường, không gây ra đại loạn thôi.

Hân quan tâm chính là một chuyện khác, Cao Húc điểm điểm một chỗ trên giấy viết thư: “Trịnh Nghị này, phụ thân hân là đại tướng dưới trướng Tĩnh Bắc Hầu Kỳ Tông Khánh, năm đó Tùng Bảo dịch cũng vì nước hy sinh.”

Tùng Bảo dịch xảy ra vào ba năm trước, chính là chiến dịch mà phụ huynh Kỳ Uyển Thanh hy sinh. Kỳ thật đó là một trận chiến phi thường lớn, địa phương liên quan lớn lớn bé bé bảy tám nơi, nhưng mà tình hình chiến đấu ở biên thành Tùng Bảo là thảm thiết nhất, quân dân cũng ngoan cường nhất, cho nên lấy nơi đây đặt tên.

Tĩnh Bắc Hầu Kỳ Tông Khánh là thống soái thủ vững Tùng Bảo, chặn Thát Đát ước chừng mấy tháng, đánh giết một bộ phận binh lực rất lớn của quân địch, làm bên ta vốn bạc nhược được hòa hoãn không ít, cố gắng chống chọi, không cho quân địch phá thành xâm nhập phía nam.

Kỳ Tông Khánh bị vây thành hai tháng, đạn tận lương tuyệt, rất cuộc liên hệ được viện quân bổ sung binh lực để tấn công quân địch, nhưng chờ mãi mà viện quân không đến, cuối cùng, một thành quân dân gần như đều chết sạch.

Vương triều mất đi trung thần lương tướng, xác thực làm người đau lòng tiếc hận, thống soái viện quân có tình đến trễ, tuy bản thân đã chết trận sa trường, nhưng vẫn không tránh được bị người thóa mạ, người nhà của ông không thể tiếp tục ở lại kinh thành, chỉ có thể vội vàng quay về quê cũ.

Chỉ là, thống soái viện quân năm đó là tâm phúc nhất đẳng của Đông Cung trong quân, Cao Húc thực hiểu biết đối phương, đó là một hán tử thiết cốt tranh tranh, bảo vệ quốc gia, đạo nghĩa không chối từ, làm sao có thể có tình đến trễ?

Trong đó tất nhiên có nội tình.

Chỉ tiếc năm đó Đông Cung mới vào triều được hai năm, nhân thủ trong quân không nhiều, trong Tùng Bảo dịch liên tục chết vài người, bị đá kích không nhỏ, qua một đoạn thời gian mới hòa hoãn.

Chờ đến lúc Cao Húc lại có dư lực tra tìm chân tướng, thật đáng tiếc, khi đó đã không còn manh mối.

Hiện tại Đông Cung đã xua đầu bằng nay, thực lực mở rộng, mặc dù Xương Bình Đế muốn động Thái tử, chi sợ cũng không dễ dàng gì. Chi là Cao Húc vẫn luôn canh cánh trong lòng, ba năm nay vẫn luôn tận sức tìm kiếm sự thật năm đó, muốn trả cho tâm phúc một câu công đạo, chính danh cho một vị anh hùng.

Ngô Chính Dung đương nhiên biết việc này, ông than nhẹ: “Nếu Kỳ Tông Khánh có thể cường chống, chuyện này liền dễ dàng điều tra hơn nhiều.”

Kỷ Tông Khánh là đương sự, mặc dù không biết toàn bộ sự thật, cũng có thể nắm hơn phân nửa. Ông ý chí định lực kiên cường, nhớ thương vợ con, cường chống một hơi trở về kinh thành, chỉ tiếc thương thế quá nặng, ba ngày sau vẫn đột ngột qua đời.

Cao Húc quét mắt tên Trịnh Nghị, trầm ngâm một lát: “Có lẽ, chúng ta có thể bắt tay điều tra Tùng Bảo dịch từ bên này.”

Tùng Bảo dịch, tướng lĩnh thủ thành lớn nhỏ gần như không một ai sống sót, bởi vậy Cao Húc vẫn luôn không quá chú ý hướng bên này, hiện tại những chỗ khác không có dấu vết để lại, chỉ có thể chuyển tầm mắt về bên này.

Ngô Chính Dung chấp nhận, tổ tôn hai người thảo luận sâu vấn đề này, chờ đến khi hạ màn đã đến lúc đóng cửa cung.

Ngô Chính Dung vội vàng rời cung, trước khi đi, ông còn không quên oán hận mắng một câu: “Kỷ hậu ý đồ đáng chết!”

Cao Húc rửa mặt, tùy tay ném mặt tin vào bên trong chậu nước đồng thau, lẳng lặng nhìn nét mực phai nhòa, cho đến hoàn toàn không thể nhìn ra chữ, hần mới nhắm mắt.

Hắn đương nhiên biết Kỷ Hoàng hậu ý đồ đáng chết.

Cái gì tới cũng sẽ tới!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Editor: Vy Vy 1505

Kỷ Uyển Thanh cũng không biết chính mình bị điều tra rõ ràng, tối nay là đêm cuối cùng trước khi muối muối xuất giá, nàng vội vàng dặn dò bảo muối.

Chính phòng Triều Hà Viện sớm đã thổi tắt nến, màn trướng buông xuống, hai tỷ muội cùng nằm trong một ổ chăn, khe khẽ nói nhỏ.

“Tỷ tỷ, muối luyến tiếc tỷ.” Hai người đã ở bên nhau từ trong bụng mẹ, từ nhỏ đã như hình với bóng, sắp phải tách ra, nồng đậm không tha bao phủ Kỷ Uyển Tương.

Tỷ muội không còn mẹ, giáo dục trước khi thành thân liền giao cho Hà ma ma, nghe xong những lời mắc cỡ đó, gương mặt Kỷ Uyển Tương ửng đỏ, giờ phút này cũng hoàn toàn vút ra sau đầu.

“Tỷ tỷ cũng luyến tiếc muối.” trong bóng đêm Kỷ Uyển Thanh cầm tay muối muối, vỗ nhẹ nhẹ: “Chi là nữ nhi lớn lên, chung quy phải gả cho người.”

“Trịnh Nghị làm người chính trực, phẩm hạnh rất tốt, là từ trước cha mẹ xem trúng, muối gả cho hắn, tỷ tỷ thực yên tâm.”

Tỷ tỷ thay mẹ, muối muối thực nhu nhược, từ ba năm trước, Kỷ Uyển Thanh đã không thể làm nũng tùy hứng, cho dù nàng lưu luyến không thua gì bảo muối, nói ra cũng vô dụng.

“Sau này muối là người Trịnh gia, cũng không thể yếu đuối khóc nhè giống ở nhà, muối là trưởng tử, phải hiếu kính mẹ chồng, yêu quý đệ muội.” Khuyến nhủ hai câu, Kỷ Uyển Thanh chuyển đề tài, nói: “Đương nhiên, muối cũng không thể làm quả hồng mềm, lúc nên cứng rắn thì phải cứng rắn.”

Kỷ Uyển Thanh chỉ cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói, lời nhai, dặn dò từ cuộc sống hàng ngày đến cách làm người xử sự, Kỷ Uyển Tương rung rung nghe xong, liên tục gật đầu: “Dạ, tỷ tỷ, muối biết, muối nhất định sẽ sống tốt.”

“Vậy là tốt rồi.” Kỷ Uyển Thanh nghe giọng nói muối muối nghẹn ngào, liền dừng câu chuyện: “Được rồi, ngày mai còn phải dậy sớm, tỷ tỷ nói thêm câu nữa, chúng ta liền ngủ.”

Câu sau nàng nói thực trịnh trọng, Kỷ Uyển Tương vội lau nước mắt, nghiêm túc lắng nghe.

“Sau khi muối thành thân, liền lập tức cùng Trịnh gia rời kinh, trong vòng mấy năm tới không được trở về.” Kỷ Uyển Thanh nghĩ nghĩ, bổ sung: “Ít nhất bảy, tám năm.”

Từ hôm nay hạ thánh chỉ tứ hôn, mưu tính của Kỷ Hoàng hậu trôi lên mặt nước, Kỷ Uyển Thanh không thể không ác ý phỏng đoán đối phương.

Nàng tất nhiên hy vọng sống an phận thủ thường, nhưng lỡ như cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, bảo muối là nhược điểm duy nhất có thể áp chế nàng, kinh thành quá nguy hiểm, vẫn là biến thành tương đối an toàn.

Trịnh phụ là đại tướng trong quân, phẩm cấp của đồng chí cũ sẽ không thấp, có bọn họ chăm sóc, mặc dù Kỳ Hoàng hậu muốn làm gì, khó khăn cũng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Đương nhiên này cũng không bảo hiểm, Kỳ Uyển Thanh chỉ có thể khẩn cầu, sau khi tiến cung, tình cảnh của nàng sẽ không quá mức gian nan, để tránh liên lụy bào muội.

Kỳ Uyển Tương nghe vậy đầu tiên là cả kinh, nhưng đầu óc vừa chuyển, cũng hiểu được, nàng nhịn không được âm thầm rơi lệ.

“Khóc cái gì?” ngược lại Kỳ Uyển Thanh thực bình tĩnh, mặc dù khó chịu cỡ nào, cũng sẽ không đau đớn bằng thời khắc cha mẹ huynh trưởng từ thế, nàng an ủi muội muội: “Xe đến trước núi ắt có đường, về sau sẽ khá lên.”

Kỳ Uyển Tương lau nước mắt, nghẹn ngào vâng dạ, mạnh mẽ gạt đầu.

Tỷ muội ly tình là lút, Triều Hà Viện yên tĩnh vạn phần, mà trong hoàng cung đại nội lại náo nhiệt hơn nhiều.

Trong Khôn Ninh Cung, Kỳ Hoàng hậu giờ tay đảo qua, hắt đổ chung trà trên bàn, “Xoảng” một tiếng, quăng ngã nát.

“Một đám phế vật vụng về đến cực điểm” sắc mặt Hoàng hậu âm trầm “Chỉ mới gần một tháng đã cho bốn cung phiến toái không nhỏ.”

Bà mắng, chính là đám người Tĩnh Bắc Hầu phủ Tào thị.

Từ sau khi Hoàng hậu triệu kiến Kỳ Uyển Thanh, liền xác định người được chọn làm Thái tử phi, kế tiếp, bà nỗ lực đạt thành mưu đồ.

Tuy Xương Bình Đế nâng đỡ một đảng Kỳ Hoàng hậu, cũng không tính để Thái tử phi tăng thêm thế lực cho Đông Cung, nhưng không có khả năng Hoàng hậu nói gì nghe vậy.

Vì thuận lợi hạ thánh chỉ tứ hôn, bà cũng phí không ít tâm lực.

Hoàng hậu chuyên chú việc này hơn một tháng, thật vất vả thành công, đáng tiếc còn chưa kịp cao hứng, bà đã việc biết Kỳ Uyển Thanh vì hôn sự của bào muội mà trở mặt với người nhà.

Bà giận điên người.

Kỳ Uyển Thanh trở mặt với người nhà, này cũng không sao, mấu chốt chính là bào muội kia.

Là người thân duy nhất còn trên đời, địa vị của bào muội trong lòng Kỳ Uyển Thanh không cần đoán? Một trong những điểm khiến Kỳ Uyển Thanh hợp tâm ý Hoàng hậu chính là có một bào muội như vậy.

Hoàng hậu đặt Kỳ Uyển Thanh ngồi trên vị trí Thái tử phi, một phần vì không cho một đảng Thái Tử tăng thêm thế lực, nhưng mấu chốt nhất chính là muốn đối phương trở thành tai mắt sâu trong Đông Cung, ở thời điểm bà yêu cầu chấp hành nhiệm vụ.

Điều này hiển nhiên không phải một người có thể làm được, Kỳ Uyển Thanh rất miễn cưỡng, muốn một người thông minh như vậy phối hợp, Hoàng hậu cần phải nắm được nhược điểm trí mạng của đối phương.

Bào muội chính là nhược điểm yếu hại Hoàng hậu nhìn trúng.

Nhưng mà chỉ trong vòng thời gian một tháng, Tĩnh Bắc Hầu phủ đã lẫn lộn thành như vậy, ngày mai, bào muội liền xuất giá, hơn nữa nhà chồng sẽ thực mau rời kinh.

Làm sao Hoàng hậu có thể không giận.

Bà oán hận chụp bàn, đáng tiếc chính mình lúc trước tính toán.

Vốn dĩ, Hoàng hậu định chờ sau khi thuận lợi hạ thánh chỉ tứ hôn bà, nhàn rồi, liền tính tể suy tính nhà chồng cho Kỳ Uyển Tương.

Bà tính toán gả Kỳ Uyển Tương vào nhà người tâm phúc, hoàn toàn nắm giữ, không ngờ mới vừa truyền lời tới Tĩnh Bắc Hầu phủ, bên kia thế nhưng hồi bẩm tin tức như vậy.

Lúc trước sở dĩ Hoàng hậu không dặn riêng, thứ nhất, là bởi vì vội vàng nhọc lòng thánh chỉ tứ hôn; thứ hai, quan trọng là bà không nghĩ tới Tĩnh Bắc Hầu phủ sẽ làm như thế.

Hoàng hậu nghiêng răng nghiêng lợi, bởi vì Tĩnh Bắc Hầu phủ đầu nhập vào không lâu, bà không quen thuộc lắm, lúc trước chỉ cảm thấy đối phương hơi bình thường.

Hiện giờ xem ra, bà đã đánh giá cao bọn họ, Kỳ Tông Hiến quả thực không có chút tầm mắt gì cả, khó trách kế thừa hầu phủ, lại không thể tiếp nhận thế lực của phụ huynh, chỉ mới ba năm, Tĩnh Bắc Hầu phủ thực lực mạnh mẽ bỗng nhiên sa sút thành nhị đẳng thế gia.

Hoàng hậu không khỏi nhớ tới tiền nhiệm Tĩnh Bắc Hầu, Kỳ Tông Khánh năng lực nhất đẳng, chỉ tiếc ông thân là người Kỳ gia, lại hoàn toàn không

muốn ủng hộ mẹ con bà.

Cái gọi là đảng bảo hoàng, chỉ là một lý do, ông họ Kỷ, không hướng về Kỷ Hoàng hậu, kỳ thật đã thiên hướng Đông Cung.

Vốn cho rằng Kỷ Tông Khánh đã đủ bà lo lắng, không nghĩ tới đệ đệ ruột cũng không kém cỏi chút nào.

Sắc mặt Hoàng hậu đã âm trầm thật lâu, không có dấu hiệu chuyển tốt, nhũ mẩu Hồ ma ma chỉ phải khuyên nhủ: “Nương nương, ngài đừng tức giận hư thân mình, không phải ngày mai Kỷ nhị tiểu thư mới xuất giá sao? Thật sự không được, liền hối hôn.”

Hiện giờ cửa cung đã đóng, tuy truyền tin tức thực gian nan, nhưng cũng không phải truyền không được.

Hoàng hậu lắc đầu: “Chuyện tới giờ đã không thể hối hôn.”

Từ hôn thánh chỉ vừa hạ, tất cả tai mắt trong kinh thành đều tập trung ở Tĩnh Bắc Hầu phủ.

Trong đó có một là của Xương Bình Đế.

Hấp tấp đính hôn thành hôn, có thể miễn cưỡng nói là vâng theo ý nguyện của phụ thân đã qua đời, nhưng nếu đợi đến trước ngày cưới mới hối hôn, là người ngốc đều đoán được vấn đề gì.

Dưới sự dung túng của Hoàng đế, Hoàng hậu có thể nhanh chóng quật khởi, thật sự không thể thiếu thiên thời địa lợi nhân hoà, nhưng một khi tướng ăn quá khó coi, đánh vỡ cân bằng mặt ngoài, ưu thế của bà sẽ biến mất.

Đến lúc đó, ích lợi đạt được sẽ không bù được phần mất đi.

Hoàng hậu sẽ không làm chuyện ngu xuẩn bậc này.

“Nếu không phải Tào thị ngu xuẩn tự cho là thông minh, sao việc này lại có thể như vậy?” Chính bởi vì cái gì cũng không thể làm, cho nên Hoàng hậu thực ghen ghét: “Một đám ngu xuẩn!”

“Nương nương, bây giờ chúng ta phải làm gì?” Hồ ma ma lần nữa rót chén trà nhỏ cho Hoàng hậu, bà suy tư một lát, đề nghị: “Nếu ít ngày nữa Trịnh gia rời kinh, hay là chúng ta ra tay giữa đường?”

Hoàng hậu trầm ngâm nửa ngày, lắc đầu: “Như vậy cũng không thỏa đáng, thời gian quá ngắn, với lại Trịnh gia có đồng chí ngày xưa tiếp ứng.”

Thời gian quá ngắn, trên dưới kinh thành ấn tượng còn khắc sâu, ngày xưa Trịnh phụ là đại tướng, bằng hữu quan hệ tốt với ông phẩm cấp sẽ không quá thấp, nháo lên không có chỗ tốt đối với Hoàng hậu.

“Chẳng lẽ chỉ có thể từ bỏ sao?” Án đường Hồ ma ma nhíu chặt, không ai rõ ràng hơn bà chủ tử phí bao nhiêu tâm lực cho chuyện này.

Nói đến điểm này, về mặt Hoàng hậu hơi hòa hoãn, bà cong môi cười: “Đương nhiên không phải.”

Nếu bởi vì thời gian ngắn, ấn tượng của mọi người còn khắc sâu, vậy hoãn một chút; biên thành xa xôi cũng không sao, tổn nhiều người sức của là được.

Còn về Trịnh gia có người che chở, mặc dù suốt ngày phòng bị, chặt chẽ cỡ nào cũng có sơ hở.

Hôm sau giờ Dần, Kỷ thị tỷ muội liền thức dậy, Triều Hà Viện đèn đuốc sáng trưng, từ trên xuống dưới bận rộn không ngừng.

Tắm gội rửa mặt chải đầu xong, Kỷ Uyển Tương tự mình kéo ra học tủ dưới bàn trang điểm, từ bên trong lấy ra một rương nhỏ bằng gỗ hoàng dương.

Bên trong có một tráp trang sức, còn có một miếng ngọc bội chất lượng cực tốt, là di vật cha mẹ trước khi lâm chung để lại cho nàng, nói là giữ làm kỷ niệm.

Vật kỷ niệm Kỷ Uyển Thanh cũng có, là một cây trâm dương chi bạch ngọc, cùng với một rương làm từ gỗ hoa lê, bên trong là một bộ binh thư phụ thân từng dùng.

Tỷ muội hai người trân trọng, cất giữ cẩn thận, ngày hôm qua của hồi môn của Kỷ Uyển Tương đã được đưa đến Trịnh gia, nàng không đưa hai vật này đi trước, mà chờ khi xuất giá mới mang theo bên người.

Kỷ Uyển Tương mới vừa tự tay cất rương nhỏ vào của hồi môn tùy thân, bên ngoài liền có bà tử tiến vào bẩm báo: “Đại tiểu thư, nhị tiểu thư, xe của cửu thái thái đã vào cửa.”

Cửu thái thái là cửu mẫu ruột của tỷ muội Kỷ Uyển Thanh, Đào thị là vợ cả của cửu cửu Trang Sĩ Nghiêm. Mới sáng sớm bà đã đến, bởi vì được tỷ muội Kỷ thị mời làm toàn phúc phu nhân.

Kỷ mẫu và huynh trưởng không phải do một mẹ đẻ ra, quan hệ chỉ có thể xem như tạm tạm, cộng thêm khoảng cách hai nhà khá xa, lúc Kỷ phụ Kỷ mẫu còn sống, hai bên cũng chỉ là ngày tết ngày lễ tặng quà, làm đủ quy củ mà thôi, không tính thân hậu.

Nhưng mà, bản thân Trang Sĩ Nghiêm rất có nguyên tắc, là một chính nhân quân tử.

Ngày xưa Tĩnh Bắc Hầu phủ phồn hoa cường thịnh, muội muội của Trang Sĩ Nghiêm là đương gia hầu phu nhân, ông cũng không cố tình tỏ vẻ quá thân thiết, nhưng khi Kỷ phụ Kỷ mẫu lần lượt qua đời, ông cũng không khinh thường tỷ muội Kỷ Uyển Thanh, thái độ lui tới như thường, thậm chí càng chú ý hơn vài phần.

Ông nguyện ý ra mặt vì Kỷ thị tỷ muội, Kỷ Uyển Thanh mới có thể thuận lợi nắm tài vật, của hồi môn cha mẹ để lại trong tay.

Từ trước đến nay dệt hoa trên gấm dệt, đưa than ngày tuyết khó, tỷ muội Kỷ Uyển Thanh tràn ngập cảm kích cứu cứu.

Lúc này Kỷ Uyển Tương vội vàng xuất giá, Trang Sĩ Nghiêm thu được thư mời, lập tức khởi hành, từ Uyển Châu cách kinh thành hơn hai trăm dặm gấp rút lên đường mới kịp tham gia đại hôn của cháu gái.

Đương thời, nữ tử thành hôn cần mời một toàn phúc phu nhân se mặt cho tân nương, tuy Hà thái phu nhân đốc thúc Tào thị tìm mấy nhà, nhưng đều không hợp ý Kỷ Uyển Thanh, nàng dứt khoát cự tuyệt, cũng mời cứu mẫu Đào thị làm toàn phúc phu nhân.

Toàn phúc phu nhân cần phải đạt yêu cầu cha mẹ, cha mẹ chồng đều khỏe mạnh, có con trai có con gái, tuy ông ngoại bà ngoại Kỷ Uyển Thanh đã qua đời, nhưng nhị lão đều là chết già, nàng và muội muội thương lượng, cảm thấy Đào thị có thể làm toàn phúc phu nhân.

Được mời, Đào thị lập tức đáp ứng, ngày tốt trời mới tờ mờ sáng, bà đã tới.

Kỷ Uyển Thanh nghe bà từ bẩm báo, lập tức đứng lên, vội vàng đi ra nhị môn nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: Vy Vy 1505

Cứu mẫu Đào thị mặt như trăng tròn, tề mi trường mục, bộ dáng rất đoan trang, lúc đi lại tua rua của bộ điều trên tóc không lắc lư, làn váy không động, là một phụ nhân mười phần quý củ khắc vào trong xương cốt.

Nghĩ đến cũng đúng, cứu cứu Trang Sĩ Nghiêm làm người nghiêm cẩn, Đào thị có thể được ông kính trọng tán thưởng, quý củ tất nhiên sẽ không kém.

Đào thị dùng sợi bông tinh tề se mặt sạch sẽ cho Kỷ Uyển Tương, chải búi tóc phụ nhân, trang điểm, lăn lộn một phen, chờ tất cả thỏa đáng, sắc trời đã sáng choang.

Bà đánh giá một phen, vừa lòng gật đầu, dừng tay, nói: “Hôm nay con xuất giá làm vợ người, phải nhớ cần củ khắc kiệm, bên ngoài phải tôn trọng anh chị em chồng, bên trong chăm sóc phu quân, không được chậm trễ.”

Dạy bảo trước lúc xuất giá vốn dĩ nên do mẫu thân dặn dò, Đào thị nghĩ tỷ muội hai người đã không còn mẫu thân, bà liền gánh trách nhiệm này.

Cứu mẫu nói có chút nghiêm khắc, nhưng chính Đào thị cũng yêu cầu bản thân như thế, Kỷ Uyển Tương đã vạn phần cảm kích, nàng nghiêm túc lắng nghe, đứng dậy thì lễ thật sâu.

Đào thị nâng nàng dậy, ánh mắt chuyển hướng Kỷ Uyển Thanh, thàn thờ dài một hơi.

“Tuy muội muội con thiếu niên mồ côi, nhưng mệnh vẫn còn tốt, cứu mẫu cũng không nói nhiều.” ít nhất nàng còn có một tỷ tỷ tốt.

“Nhưng còn con, ngày sau sợ là gian nan hơn.”

Hôm qua phu thê Trang Sĩ Nghiêm mới biết Kỷ Uyển Thanh được tứ hôn cho Hoàng thái tử, gút mắt trong đó, người sáng suốt vừa thấy liền biết không ổn, nói thật, Đào thị thực tiếc hận.

Kỷ phụ Kỷ mẫu mất sớm, Trang Sĩ Nghiêm và Kỷ Tông Hiền từng giao tiếp, ông cho rằng người này không đáng tin cậy, thân là cứu cứu, ông cảm thấy chính mình có trách nhiệm tìm cho hai cháu mới gái hôn sự tốt.

Trước khi hai tỷ muội mất tang không thể nghị thân, nhưng Trang Sĩ Nghiêm đã nhờ Đào thị tìm kiếm nhân tuyển, liền chọn ở Uyển Châu, ông cũng có thể ở gần chăm sóc nhiều hơn.

Đã chọn được vài người không tệ, chờ sau khi Kỷ thị tỷ muội ra hiếu, Trang Sĩ Nghiêm liền tính toán lên miền bắc, thương lượng với Tĩnh Bắc Hầu phủ việc này, không nghĩ tới đêm trước khi xuất phát, liền nhận được thư Kỷ Uyển Thanh gửi, nói muội muội xuất giá, mời cứu cứu cứu mẫu dự tiệc.

Tuy Kỳ thị tỷ muội đã tới tuổi thích hợp hôn phối, nhưng thật ra không gấp tới mức độ này, hơn nữa thư Kỳ Uyển Thanh gửi nhanh hơn nhiều so với thiệp cưới Tỉnh Bắc Hầu phủ gửi, lúc Trang Sĩ Nghiêm và Đào thị sắp đến kinh thành, mới nhận được bồ câu đưa thư trong nhà, nói nhận được thiệp cưới.

Nếu không phải Kỳ Uyển Thanh báo trước cho biết, phu thê Trang Sĩ Nghiêm tuyệt đối không đến kịp tiệc cưới.

Tình huống này thực quý dị, là người gốc cũng biết có vấn đề, ai ngờ Trang Sĩ Nghiêm mới vừa đến kinh thành, còn chưa đứng vững gót chân, liền thu được tin tức, nói Tỉnh Bắc Hầu phủ Kỳ đại tiểu thư được tứ hôn cho đương triều Hoàng thái tử.

Tuy Trang Sĩ Nghiêm làm người bảo thủ nghiêm cẩn nhưng không ngốc, dĩ vãng ông cũng làm quan nhiều năm, thực hiểu biết quy tắc triều đình, liếc mắt liền biết trong đó có nội tình.

“Trước khi ta đến, cửu cửu con đã dặn dò, kêu ta truyền cho con vài lời.”

Hôm nay nội trạch khách nữ tụ tập, Trang Sĩ Nghiêm cũng không thể vào trong, quan trọng nhất chính là, mấy câu nói đó thực mẫn cảm, mặc dù là hạ nhân Tỉnh Bắc Hầu phủ cũng không thể nghe, chỉ có thể do Đào thị thuật lại ở Triều Hà Viện.

Kỳ Uyển Thanh ngầm hiểu, biết cửu mẫu cố kỵ, cũng không nói người bên cạnh chính mình đều là tâm phúc, cho tất cả lui ra, trong nhà chỉ còn Đào thị và hai tỷ muội.

Đào thị chậm rãi nói: “Cửu cửu con nói, son cùng thủy tận tường hết lối, liễu ánh hoa tươi lại một thôn, sau khi con vào Đông Cung nhất định tình cảnh không dễ, nhưng phải nhớ lấy, không thể chán ngán thất vọng, cần ghi nhớ hiện giờ trên đời, cha mẹ con chỉ còn sót lại hai điểm cốt nhục, phải trân trọng.”

Kỳ Uyển Thanh nghiêm túc lắng nghe, hành lễ thật sâu: “Uyển Thanh chắc chắn ghi nhớ cửu cửu dạy bảo, lấy bảo tồn bản thân làm việc quan trọng nhất.”

Lời cửu cửu nói là lời từ đáy lòng, Kỳ Uyển Thanh vạn phần cảm kích, gần đây mưa rền gió dữ, nơi chốn bị cưỡng bức, lần đầu tiên nàng được người ôn tồn quan tâm, nhất thời cảm xúc trào dâng, hốc mắt hơi hơi nóng lên.

Đào thị than nhẹ nâng nàng dậy, vỗ nhẹ nhẹ tay nàng.

Tay cửu mẫu hơi lạnh, nhưng lại làm Kỳ Uyển Thanh ấm áp đến trong lòng, nàng nói: “Uyển Thanh tất nhiên sống tốt, cửu cửu cửu mẫu không cần lo lắng.”

Đào thị gạt đầu, lại dặn dò nàng vài câu, lúc này đã tới giờ lành, bên ngoài tiếng pháo nổ vang, đội đón dâu của Trịnh gia đã tới cửa.

Kỳ Uyển Thanh là khuê tú chưa lập gia đình, vốn dĩ nên lảng tránh, nhưng không, nàng lẳng lặng ngồi trước sân, chờ Trịnh Nghị đến.

Trịnh Nghị mảy mẩy mắt to, anh khí bùng bùng, bị một đám người đón dâu vây quanh vào Triều Hà Viện.

So với tiểu thiếu niên ba năm trước, hiện giờ hần thân cao vai rộng, sau khi mất đi phụ thân, hắn đã nhanh chóng trưởng thành, trở thành trụ cột trong nhà.

Hắn đứng trước mặt Kỳ Uyển Thanh, chấp tay thi lễ, cúi đầu thật sâu: “Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ.”

Trịnh Nghị lớn hơn Kỳ Uyển Thanh ba tuổi, nhưng một tiếng tỷ tỷ này hắn kêu vô cùng tình nguyện, hắn biết rõ, nếu không phải nàng ra tay can thiệp, hắn và người trong lòng tất nhiên sẽ bỏ lỡ, cuộc đời này có duyên không phận.

Kỳ Uyển Thanh gạt đầu, hư nâng dậy tiểu tử cao hơn nàng nửa cái đầu, cẩn thận đánh giá đối phương.

Trịnh Nghị đồng dạng mất phụ thân, khó khăn đối mặt cũng không ít, thời gian ba năm, cũng đủ để hắn trưởng thành thành một nam tử thành thực, nhưng mà giờ phút này, vẻ mặt hắn vui sướng, một đôi mắt không che giấu được kích động, hiển nhiên có thể nghe cười Kỳ Uyển Thanh, hắn vui mừng khôn xiết.

Hắn xác thật không thay đổi, Kỳ Uyển Thanh thoáng yên tâm.

Lúc này, hi nương đã dẫn tân nương một thân áo cưới lộng lẫy, đội khăn voan uyển ương đỏ thắm ra tới, Kỳ Uyển Thanh tiếp nhận tay muội muội, trịnh trọng giao cho Trịnh Nghị: “Trịnh Nghị, đệ phải chăm sóc nàng thật tốt.”

Kỳ Uyển Thanh nói phi thường nghiêm túc, Trịnh Nghị nghiêm mặt, đoạn đoạn chính chính đứng yên, giơ một tay, lập tức thề: “Ta Trịnh Nghị, hôm nay tại đây thề, cuộc đời này đối đãi Tương Nhi muội muội như phụ thân đối đãi mẫu thân, như Kỳ bá phụ với Kỳ bá mẫu, nếu vi phạm lời thề, ngũ lôi oanh đình.”

Cổ nhân kính sợ trời đất, ngũ lôi oanh đình là lời thề thực nặng, Kỳ Uyển Thanh không ngăn cản Trịnh Nghị thề độc, nàng lẳng lặng nghe đối phương nói xong, mới nhoen miệng cười: “Tỷ tin tưởng đệ, nguyện đệ và tiểu muội bên nhau đến bạc đầu, con cháu đầy đàn.”

Kỳ Uyển Thanh đội khăn voan đỏ lẳng lặng nghe xong, chớp chớp mắt, rốt cuộc nhin không được rơi lệ, đây là hai người quan trọng nhất cuộc đời nàng.

Nàng cẩn thận cúi đầu, không cho nước mắt làm lem lóp trang điểm, Kỷ Uyển Thanh cười nói: “Khóc cái gì? Nha đầu ngốc, hôm nay là ngày tốt, không thể khóc, nếu không Trịnh ca ca của muội sẽ chê cười muội.”

Trịnh Nghị không chê cười Kỷ Uyển Tương, ngược lại đau lòng nàng, hấn chân tay luống cuống một lát, vội từ trên người móc ra một cái khăn, đưa cho nàng, nhẹ giọng nói: “Tương Nhi muội muội, đừng khóc.”

Kỷ Uyển Tương dùng sức gạt đầu, tiếp nhận khăn cẩn thận lau nước mắt, Đào thị này giờ vẫn luôn đứng bên cạnh liền nói: “Được rồi, canh giờ không còn sớm, còn phải nhanh trở về bãi đường, cũng không thể trì hoãn.”

Ly biệt sắp tới, Kỷ Uyển Tương gắt gao cầm tay tỷ tỷ, không muốn buông ra, hai người như hình với bóng mười sáu năm, đôi phương đã là một phần trong sinh mệnh của chính mình, hiện giờ mỗi người một nơi, nàng luyến tiếc.

Kỷ Uyển Thanh cũng đỏ mắt, hít sâu một hơi, đè nén nước mắt, chủ động buông tay muội muội, đưa lụa đỏ qua: “Được rồi, không thể lại trì hoãn.”

Một đầu khác dây lụa đỏ nằm trong tay Trịnh Nghị, tiểu tử cao to thả chậm bước chân, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Kỷ Uyển Tương xem có đi quá gấp hay không, dẫn dắt nàng đi vào giai đoạn mới của cuộc đời.

Cuối cùng, Kỷ Uyển Tương bị dẫn ra Triều Hà Viện, dẫn ra cửa lớn Tĩnh Bắc Hầu phủ, lên kiệu cưới tám người nâng, pháo đốt đi đằng, diễn tấu sáo và trống đi về hướng Trịnh gia.

Triều Hà Viện giăng lụa đỏ khắp nơi, một viện nha hoàn bà tử mặt mang vui mừng, hơi thở náo nhiệt còn tàn lưu.

Kỷ Uyển Thanh nhìn chung quanh một vòng, trong lòng vắng vẻ như bị đào không.

Tiểu muội có thể gả cho người thương, kỳ thật là chuyện cực tốt. Kỷ Uyển Thanh vẫn luôn nói cho chính mình như vậy, mới miễn cưỡng đề xuống mắt mắt trong lòng, nàng vực dậy tinh thần, xoa xoa vạt áo, bước ra ngoài viện.

Mặc kệ nội bộ có bao nhiêu dơ bẩn, hôm nay là ngày vị tiểu thư đầu tiên của Tĩnh Bắc Hầu phủ xuất giá, không thể thiếu buổi tiệc rượu. Nếu khách khứa đều mời tới, cần thiết phải chiêu đãi một phen, tuy Tào thị không thông minh, nhưng cũng không đến mức kết oán với tân khách mình mời đến.

Kỷ Uyển Thanh quan sát kỹ một phen, bàn tiệc, thức ăn, nước trà, hí kịch linh tinh đều không có khuyết điểm, nàng gật gật đầu, còn tính vừa lòng.

Trong tiệc rượu có một nhạc đệm nhỏ, Kỷ Uyển Thanh gặp Đông Xuyên Hầu phu nhân Dương thị.

Đông Xuyên Hầu phủ chính là nhà chồng mà Kỷ phụ Kỷ mẫu xem trúng cho Kỷ Uyển Thanh khi còn sống, hiện giờ Dương thị ghét bỏ nàng là bé gái mồ côi, không màng con trai phản đối, cứng rắn muốn một lần nữa chọn con dâu khác, hai người gặp mặt rất xấu hổ.

Dương thị thực không thích Kỷ Uyển Thanh, cho rằng đôi phương mệnh cứng rắn, còn làm mẹ con bà bất hòa, mím môi, thu hồi tầm mắt, giả vờ như không thấy.

Kỷ Uyển Thanh cũng không thèm để ý, thế tử nhân phẩm không tệ, nhưng nếu đã không có duyên phận, nhiều lời cũng vô ích, không đáng để nàng lấy lòng một người không thích mình, ánh mắt cũng không dừng lại, nhìn lướt qua rồi tiếp tục đi về phía trước.

Tới đầu giờ thân, tiệc rượu dần dần tan, Kỷ Uyển Thanh tự mình tiễn Đào thị lên xe ngựa, mới mang theo nha hoàn bà tử về Triều Hà Viện.

Gương mặt Kỷ Uyển Thanh hơi nóng lên, bởi vì nàng uống hai ly rượu hoa quế, ngày thường không uống rượu, chạm vào một chút liền phấn má phỉm hồng.

Hôm nay là tiệc cưới của bà muội, rượu mừng rượu mừng, dù như thế nào cũng phải uống một chút.

Vừa về đến trong phòng, Hà ma ma liền dâng lên một chén nước ô mai.

Nàng bật cười: “Ma ma, con không say, uống canh giải rượu gì chứ.”

Nhưng mà không để nhũ mẫu lái nhải, Kỷ Uyển Thanh vẫn bùng lên uống hết, nàng ngừi ngừi hơi thở, hình như cũng dính mùi rượu, liền phân phó mức nước tắm gội.

Lê Hoa lập tức ứng, đi ra ngoài truyền lời, Kỷ Uyển Thanh thu hồi tầm mắt, đang muốn đứng dậy về buồng trong, không nghĩ tới lại nghe bên ngoài truyền đến một trận âm ỉ.

“Tam tiểu thư, tiểu thư nhà ta đã nghỉ ngơi, sợ là không thể quá rầy.” Đây là tiếng Lê Hoa, giọng nha đầu này thanh thúy, bùm bùm một câu, nghe được hình như nàng không cao hứng.

Lê Hoa xác thật không cao hứng, tam tiểu thư Kỷ Uyển Xu mang theo một đám người, đình đặc xông vào Triều Hà Viện, đôi phương người đông thế mạnh, thủ vệ bà tử ngăn không được, bị đôi phương thuận lợi vào trong, trong viện lập tức nhiều thêm một đám người nhìn đông nhìn tây.

“Tiện tỷ to gan! Tam tiểu thư là người ngươi có thể ngăn cản sao?” một bà tử quát to.

“Bà. ....” Lê Hoa chán nản, thật chưa thấy qua người xông loạn vào sân người ta còn hô to hét lớn, nàng đang muốn nói chuyện, liền thấy chủ tử từ chính phòng ra tới.

Lê Hoa vội vàng tiến lên, bẩm báo tóm tắt chuyện này.

Kỷ Uyển Thanh gật đầu, chuyển ánh mắt qua đường muội, thấy đối phương mặt mày hớn hờ, ánh mắt lại mang men say, hiển nhiên mới vừa rồi ở tiệc rượu uống không ít, nàng nhướn mày, nhân nhạ nói: “Tam muội uống quá nhiều rượu, không trở về phòng nghỉ ngơi, tới chỗ tỷ làm chi.”

Nàng kỳ thật không cao hứng, Lê Hoa là người của nàng, bà tử kia xông vào sân, còn một ngum một cái tiện tỷ, hay cho một con chó cạy thế chủ.

Mẫu chốt là, đường muội Kỷ Uyển Xu hứng thú bưng bưng đánh giá sân viện, giống như đã xem nơi đây là vật trong lòng bàn tay, nha hoàn bên cạnh còn góp lời nói nơi này nơi đó sửa như thế nào, giọng nói tuy thấp, nhưng Kỷ Uyển Thanh vẫn mơ hồ nghe thấy.

Nàng lập tức đen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Editor: Vy Vy 1505

Kỷ Uyển Xu là con gái của đương nhiệm Tĩnh Bắc Hầu, đường muội của Kỷ Uyển Thanh.

Nàng tập hợp khuyết điểm của cha mẹ, dáng người thô kệch, dung mạo bình thường, khung xương lớn còn dễ béo, làm sao cũng không thể giảm cân; đầu óc tính tình lại giống Tào thị, chẳng những không thông minh mà còn hẹp hòi.

Từ nhỏ nàng đã thực đồ kị các đường tỷ thân phận cao quý lại xinh đẹp mỹ lệ, cha mẹ có năng lực, làm nổi bật sự yếu kém của nàng. Tích lũy theo tháng ngày, ghen ghét găm nhăm Kỷ Uyển Xu, nàng ghen ghét mọi thứ của các đường tỷ.

Đặc biệt là Triều Hà Viện bá phụ bá mẫu tí mị chọn lựa, ngoại trừ Duyên Thọ Đường, đây là sân viện tốt nhất trong phủ.

Vốn dĩ, Kỷ Uyển Xu chỉ âm thầm ghen ghét, ai ngờ một ngày vận khí đổi thay, bá phụ bá mẫu qua đời, phụ thân nàng tập tước, nàng thành Tĩnh Bắc Hầu đích nữ.

Thời khắc biết được bá phụ chết, mặt ngoài nàng bi thương, kỳ thật mừng rỡ như điên, sau đó bá mẫu cũng chết, các đường tỷ ngày xưa khiến nàng hăm mộ ghen tỵ bỗng chốc trở thành bé gái mồ côi.

Kỷ Uyển Xu suýt nữa ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, ba năm nay, nàng rốt cuộc hưởng thụ được cuộc sống của đích nữ cao quý, tiếc nuôi duy nhất chính là Triều Hà Viện còn thuộc về các đường tỷ.

Ngọc có tỷ vết không được hoàn mỹ, Kỷ Uyển Xu canh cánh trong lòng, nhưng nàng và mẫu thân Tào thị đều biết không thể bắt các đường tỷ dọn ra, để nàng vào ở.

Nếu thật làm đến tình trạng này, bị truyền ra ngoài, Tĩnh Bắc Hầu phủ không thể ngẩng đầu ở kinh thành, nước miếng mọi người có thể khiến bọn họ chết đuối, Kỷ Uyển Xu cũng đừng mong gả cho người tốt, không người trong sạch nào chịu cưới nàng.

Tào thị chỉ có thể an ủi con gái, chờ tỷ muội Kỷ Uyển Thanh xuất giá, lập tức sửa sang một phen, để nàng dọn vào ở.

Kỷ Uyển Xu không tình nguyện ứng.

Trong lòng nàng trước sau luôn nhớ thương chuyện này, hôm nay Kỷ Uyển Tương xuất giá, ba tháng sau, Kỷ Uyển Thanh cũng gả vào Đông Cung.

Hai đường tỷ ngày xưa làm nàng ghen tỵ muốn chết, một người gả cho giáo úy nhà nghèo, một người trở thành con cò bị gia tộc vứt bỏ, nàng vui sướng đến cực điểm, trong bữa tiệc uống không ít rượu, say khướt, quên mất hôm qua mẫu thân luôn dặn dò, nói Kỷ Uyển Thanh là Thái tử phi không thể trêu chọc, liền muốn tới xem Triều Hà Viện của mình.

Đúng vậy, trong mắt Kỷ Uyển Xu, Triều Hà Viện đã thuộc về nàng.

Rượu vào làm người ta to gan hơn, hướng chi Kỷ Uyển Xu vốn dĩ kiêu căng, nàng hứng thú ngẩng cao, vừa vào cửa liền nghĩ nơi này sửa như thế nào, nơi kia sửa như thế nào, nha hoàn bà tử bên cạnh đương nhiên góp lời phụ họa.

Sắc mặt Kỷ Uyển Thanh âm trầm, nàng là Thái tử phi được thánh chỉ tứ hôn, nếu muốn giáo huấn Kỷ Uyển Xu không phải không được, chỉ là đối

phương là muối muối, nàng là tỷ tỷ; đối phương say rượu, nàng thanh tỉnh.

So đo quá mức, mặt ngoài là nàng đui lý.

Nàng mắt lạnh nhìn một lát, mới chậm rãi tiến lên, đối diện nha hoàn bà tử không dám cản nàng, rốt cuộc đại tiểu thư không phải Lê Hoa.

Đứng lại cách Kỳ Uyển Xu ba bước, Kỳ Uyển Thanh đánh giá đường muối mắt say lờ đờ mông lung, nàng đột nhiên đề cao giọng nói: “Tam muối, hôm nay muối đến có việc gì sao?”

Giọng Kỳ Uyển Thanh rất cao rất lớn, nàng cố ý, đối phương say rượu hành vi cực ghê tởm người, trong lòng nàng vô cùng không vui, không đánh không mắng, chỉ dọa một phen cũng được.

Tiếng quát chói tai đột nhiên nổ vang, quả nhiên làm Kỳ Uyển Xu mất say lờ đờ mông lung chấn động, nàng đột ngột rung mình, rượu hóa thành mồ hôi lạnh.

Nàng cả kinh, thanh tỉnh hơn phân nửa, híp mắt nghiêng đầu nhìn, đường tỷ khẽ nâng cằm, ánh mắt nhàn nhạt nhìn nàng.

Kỳ Uyển Thanh vốc người cao gầy, yếu điệu thướt tha, ngũ quan tinh xảo mỹ lệ, nhìn đường muối béo lùn, ánh mắt hơi hơi rũ xuống.

Bộ dáng đường tỷ từ trên cao nhìn xuống làm Kỳ Uyển Xu đau lòng thật sâu, cộng thêm mới vừa rồi bị kinh hách, nàng thẹn quá thành giận, hóa thành hận ý, lập tức dựng mày nói: “Đại tỷ dọa tiểu muối, đây là ý gì?”

Kỳ Uyển Xu nghiêng răng nghiêng lợi, cười lạnh nói: “Ngày xưa đại tỷ không phải thường được khen yêu thương muối muối sao? Hiện giờ nhìn không ra như vậy.”

Nói đến cùng, Kỳ Uyển Xu vẫn không kính trọng đối đãi đường tỷ như Thái tử phi, nàng biết rõ đối phương là con cò bị gia tộc vứt bỏ, nói chuyện không chút khách khí, không có ý tốt đánh giá đối phương, nàng như có ám chỉ nói: “Chắc là bá phụ bá mẫu không dạy tốt rồi.”

Kỳ Uyển Xu là điển hình của kẻ tiểu nhân đắc chí tầm mắt hạn hẹp, ngay cả trường bối đã qua đời cũng dám phê bình.

Kỳ Uyển Thanh giận tím mặt, nàng ánh mắt như đao: “Người nói cái gì? Người dám phê bình trường bối sao?”

Cha mẹ huynh trưởng đã qua đời là thánh địa không thể đụng vào của Kỳ Uyển Thanh, đường muối xâm phạm điểm mấu chốt, khí thế quanh thân nàng biến đổi, đột nhiên sắc bén, lạnh lùng nhìn đối phương: “Người lập lại lần nữa?”

Ánh mắt nàng như kiếm, nói: “Xem ra nhị thẩm xuất thân không cao, ngay cả dạy con cũng không biết cách.”

Kỳ Uyển Xu ghen ghen, nàng khó chịu, nhưng cũng biết lời mới vừa rồi hơi quá đáng, không thể lập lại. Ác ý phê bình trường bối đã qua đời, nếu có thể giấu diếm trong phủ cũng không sao, một khi bị truyền ra ngoài, nàng bị mang danh ác miệng, chỉ sợ thật không thể gả cho người tốt.

Kỳ Uyển Xu mơ hồ biết dưới tay đường tỷ có người, hơn nữa lần trước Tào thị ám chỉ con gái, nói nàng sẽ có một mối hôn sự tốt, nếu tiếp tục dây dưa, mất nhiều hơn được, nàng bĩu môi, hừ nói: “Không biết tỷ đang nói gì.”

Kỳ Uyển Xu lập tức xoay người liền muốn đi.

Kỳ Uyển Thanh mắt đẹp băng lãnh, cong môi lạnh lùng cười, vũ nhục song thân nàng xong rồi muốn dễ dàng rời đi?

Không có khả năng.

Nàng cũng không sai người hành động, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm dưới chân Kỳ Uyển Xu, đợi đến khi bước chân đối phương đạp đến vị trí nào đó, nàng cong môi cười lạnh, lập tức đề cao giọng quát: “Kỳ Uyển Xu!”

Triều Hà Viện xây dựng rất đại khí, quả thực chính là tương đương một tòa nhà hai sân, cửa viện bố trí giống như cửa lớn vậy, có nóc nhà, cột cửa, bình phong tinh mỹ vẽ hoa lá, chim chóc vân vân.

Quan trọng nhất chính là, cửa viện này cao hơn đất bằng rất nhiều, cần phải bước lên bậc thang mới tới cửa ngăn đi ra ngoài.

Mấu chốt chính là mấy bậc thang này.

Bậc thang này cũng không phải lát bằng đá xanh truyền thống, khi tỷ muội Kỳ Uyển Thanh còn bé cực yêu thích gạch hoa cương vẽ hoa, Kỳ phụ Kỳ mẫu đã lệnh thợ thủ công làm riêng cho các nàng.

Gạch hoa cương đẹp thì đẹp đó, nhưng bề mặt cực dễ bị mài mòn, khe hở giữa các viên gạch rất dễ có rêu xanh, lúc nào cũng cần rửa sạch, mấy năm phải thay đổi tất cả một lần, nếu không thực dễ dàng trượt chân té ngã.

Vốn dĩ, ba năm trước bậc thang này nên thay gạch, đáng tiếc Kỳ phụ Kỳ mẫu đột nhiên qua đời, không ai nhắc lại việc này, cũng may chủ tớ Triều Hà Viện đều rất rõ ràng, không ai trúng chiêu.

Kỷ Uyển Xu không thường đến đây, trong lúc tức giận đương nhiên nghĩ không ra, nổi giận đứng đứng đi ra ngoài, một chân liên đạp trên vị trí có rất nhiều rêu phong.

Kỷ Uyển Thanh cười lạnh một tiếng, lập tức cất cao giọng quát chói tai, Kỷ Uyển Xu cả kinh quay đầu lại, dưới chân đã trượt, hơn nữa nàng đi đường thói quen không tốt, bước lên bậc thang chỉ bằng nửa bàn chân. Vì thế, liền bị kịch.

Cân nặng của nàng không nhẹ, lại đột ngột té ngã, nha hoàn bà tử không kịp phòng, đỡ cũng đỡ không được, lập tức ngã sấp, mặt bị đập thật mạnh xuống.

Kỷ Uyển Xu thật bất hạnh, cái cảm hưng hăng đập vào bậc thang cứng rắn, “Cạch” một tiếng xương cốt va chạm trầm đục, một tia máu tươi từ khoe miệng nàng tràn ra.

Nàng “ph” một tiếng, phun ra đầy máu tươi, đồng thời còn có một cái răng, nhanh như chớp lặn mười mấy vòng, mới ngừng lại được.

Quả báo tới cũng nhanh, Kỷ Uyển Xu ác miệng, lúc này những chỗ khác không quá đáng ngại, nhưng miệng bị thương không nhẹ, khi ngã nàng lỡ cắn thật mạnh đầu lưỡi, máu chảy không ngừng, hoảng sợ “oa oa” kêu to.

Nha hoàn bà tử đi theo kinh hoàng luống cuống, nháy mắt loạn thành một đoàn, có người the the nói: “Mau, mau đưa tiểu thư trở về tìm đại phu.”

Một bà tử nhanh chóng khom lưng công Kỷ Uyển Xu về, đoàn người không mời mà đến tự động tan.

Kỷ Uyển Thanh quét mắt qua vết máu trên bậc thang, hừ lạnh một tiếng: “Lê Hoa, muội mau sai người rửa sạch vết máu.” Ngày đại hi, đừng để dính máu, xui xẻo.

Lê Hoa phân phó xuống, vội vàng đuổi kịp chủ tử, nàng có chút sầu lo: “Tiểu thư, tam tiểu thư bị thương nhìn có vẻ không nhẹ, không biết nhị phu nhân...” Người ở dưới mái hiên, nàng lo lắng Tào thị chơi xấu.

Kỷ Uyển Thanh cong môi cười: “Muội yên tâm, sẽ không.”

Mặc dù nàng là con cò bị gia tộc vứt bỏ, đó cũng là chuyện ngầm hiểu, bên ngoài, nàng chính là Thái tử phi được thánh chỉ tứ hôn, hiện tại, ai cũng không thể làm gì nàng, cũng không dám làm gì nàng.

Mặc dù nui dựa vào không đáng tin, nhưng có tức là có.

Tào thị còn không biết con gái bị thương, yến hội tan, bà đi thẳng đến Duyên Thọ Đường tìm mẹ chồng Hà thái phu nhân.

Hà thái phu nhân mới vừa thay đổi quần áo thường, nghe vậy có chút kinh ngạc, tiệc tan rồi sao con dâu không nghỉ ngơi, chạy tới làm chi?

“Kêu phu nhân vào đi.” theo tác phong của Tào thị, không có việc thì sẽ không đến.

Hà thái phu nhân được nâng ra buồng trong, Tào thị đã vào cửa chờ, vừa thấy mẹ chồng, vội đứng dậy thỉnh an.

“Vợ lão nhị, con tìm lão thân có chuyện gì?” Hà thái phu nhân híp mắt nhìn con dâu ân cần tươi cười, nhãn mày nhẹ đến mức khó phát hiện.

Vừa thấy sắc mặt Tào thị liền biết không phải chuyện tốt, kỳ thực Hà thái phu nhân không quá thích con dâu thứ, lẽ ra tới tuổi của bà đã sớm nên nghỉ ngơi dưỡng lão, nhưng sau khi con thứ thừa tước, vợ chồng hai người không ngừng gây chuyện, bà không thể không vực dậy tinh thần, thường thường giải quyết hậu quả.

Hà thái phu có chút đau đầu, trong giọng nói ảm ảm có chút không kiên nhẫn: “Mau nói, hôm nay lão thân thật sự rất mệt.”

Tào thị nhìn sắc mặt mẹ chồng, không dám lại vô nghĩa, vội nói: “Con dâu là nghĩ, đại ca đại tẩu để lại cho cháu gái không ít đồ tốt, trong phủ hiện giờ hơi thiếu hụt, công trung sẽ không chuẩn bị của hồi môn cho các nàng.”

Trên thực tế, trong lòng bà có mưu tính khác, chỉ là không dám tùy tiện nói ra, vì thế mới rào trước đón sau.

Ánh mắt Tào thị quá nóng bỏng, làm trong lòng Hà thái phu nhân đánh cái đột, bà tức giận nói: “Không phải con không hề chuẩn bị của hồi môn cho nhị nha đầu sao?”

Tào thị cười cười, lập tức nói tiếp: “Con dâu nói chính là cháu gái lớn.”

Nói đến Kỷ Uyển Thanh, Hà thái phu nhân nhú mày: “Đại nha đầu là Thái tử phi được thánh chỉ tứ hôn, cho dù như thế nào trong phủ cũng phải chuẩn bị một chút, đừng có không biết xấu hổ.” Đây là vấn đề thể diện.

Hà thái phu nhân liếc con dâu, trong mắt có chút bất mãn, Tĩnh Bắc Hầu phủ còn muốn thể diện hay không?

Mẹ chồng trả lời nằm trong dự kiến của Tào thị, bà vội muốn giải thích rõ ràng: “Mẫu thân, ngài có điều không biết, cháu gái lớn nàng ấy.....”

“Không tốt!”

Đang lúc Tào thị muốn nói chuyện quan trọng, bên ngoài truyền đến một tiếng hô to đánh gãy lời bà nói: “Không tốt, phu nhân, tam tiểu thư bị thương nặng, chảy rất nhiều máu!”

Tào thị đại kinh thất sắc, ‘đăng’ một tiếng đứng lên: “Ai? Mau, mau vào đây nói rõ ràng.”

Người tới là nhũ mẫu của Kỳ Uyển Xu, bà vừa sai người cổng chủ tử về phòng, vừa phi nước đại tìm kiếm Tào thị.

Trên mặt nhũ mẫu còn dính nước mắt, hoảng sợ nhanh chóng kể lại mọi chuyện, đương nhiên, trong miệng bà, Kỳ Uyển Xu thực vô tội, đi thăm đường tỹ, kết quả chịu khổ vì tai họa bất ngờ.

Huyết thái dương của thái phu nhân thỉnh thoảng nháy, đầu đầu muốn nứt ra, bà vẫy vẫy tay: “Vợ lão nhị, con về trước xem tam nha đầu đi.” Nhũ mẫu còn có thể thêm mắm thêm muối, hẳn là vấn đề không lớn.

Tào thị vẫn chưa nói chuyện chính, lại nhớ thương con gái, chỉ đành dậm chân, vội vàng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Editor: Vy Vy 1505

Đường đường một hầu phủ cha truyền con nối, vì sao đương gia chủ mẫu Tào thị nhấn mạnh “trong phủ hơi thiếu hụt” chứ?

Nói đến cái này, phải đề cập một chút quy củ của các nhà huân quý trong kinh thành, thế gia vì đề phòng phân tán tài sản thế lực, làm cho gia chủ suy tàn, tổ tông lưu lại quy củ phân gia, chia hai tám hoặc ba bảy.

Con vợ cả thừa tước chiếm phần to, lấy tám hoặc bảy phần, mà còn lại đích thứ tử và con vợ lẽ sẽ theo quy củ phân đều phần còn lại ba hoặc là hai phần.

Kỷ tổ phụ là con vợ lẽ, năm đó tài sản được phân thực tế không nhiều lắm, nhưng cũng may ông tông quân, xưa nay chiến tranh là con đường nhanh nhất để làm giàu, ông anh dũng thiện chiến, ngoại trừ được vua ban tước vị, còn tích lũy của cải thật dày, tuy không bằng thế gia lâu đời, nhưng cũng tương đương lợi hại.

Gia sản Kỷ tổ phụ giành được đều là sản nghiệp tổ truyền của Tĩnh Bắc Hầu phủ, truyền lại cho con cháu, vốn dĩ Tĩnh Bắc Hầu đời thứ hai và thế tử đều tông quân, nếu như vậy ba đời, tài sản trong phủ có thể so với thế gia lâu năm.

Đáng tiếc, cha con Kỷ Tông Khánh tuổi xuân chết sớm, kế hoạch bị đổ bể, nhưng tiền tài Kỷ phụ kiếm được cũng không thuộc về sản nghiệp tổ truyền của Tĩnh Bắc Hầu phủ, mấy thứ này đều thuộc về tỷ muội Kỳ Uyển Thanh.

Bởi vì có cữu cữu Trang Sĩ Nghiễm ra mặt tranh thủ, tài sản riêng của Kỷ phụ Kỷ mẫu không qua tay người ngoài, trực tiếp vào tay Kỳ Uyển Thanh.

Lúc ấy Kỷ Tông Hiền còn chưa chính thức thừa tước, Trang Sĩ Nghiễm hùng hổ dọa người đưa ra việc này ở trước linh đường Kỷ phụ Kỷ mẫu, các nhà thân cận đều nhìn, ông ta không thể thoái thác có lẽ, chỉ đành một ngụm đáp ứng.

Trên thực tế, sở dĩ Kỷ Tông Hiền sáng khoái đáp ứng, chỉ vì ông ta chường quản chuyện trong phủ nửa tháng, trước tiên thăm dò đại khái tình huống nhà kho trong phủ, ông ta biết huynh tẩu để lại tài sản riêng chỉ cất trong hai nhà kho, cũng không nhiều.

Tào thị đại khái cũng biết tài sản khác bên ngoài phủ, phu thê hai người bàn bạc, đoán là đại ca ngay thẳng thành thật, không biết cách làm giàu bằng tổ phụ.

Tình huống thực tế đúng như hai người này đoán sao? Kỷ Tông Khánh là người không biết suy xét như vậy sao?

Đương nhiên không phải.

Kỷ Tông Khánh có thể nắm binh quyền, trò giỏi hơn thầy, mặc dù trung trực, lòng dạ cũng đủ thâm sâu. Sau khi ông bị thương nặng trở lại kinh thành, biết rõ chính mình không sống được bao lâu, để lại vợ yếu con thơ trên đời, tất nhiên ông muốn dốc hết sức lực suy xét tính toán cho vợ con.

Kỷ Tông Khánh tông quân nhiều năm, tài sản trong tay không thua gì phụ thân, đương nhiên tất cả đều để lại cho vợ con, chẳng qua, về sau Tĩnh Bắc Hầu phủ sẽ là phu thê đệ đệ chường gia, tiền tài động lòng người, ông không thể không ác ý phỏng đoán.

Huân quý thế gia bề ngoài ngăn nắp, thực tế nội bộ dơ bẩn rất nhiều, vì phòng ngừa vợ con bị bắt “chết bệnh”, Kỷ Tông Khánh chống một hoi, lệnh tâm

phúc đòi đi phần lớn tài vật, bí mật đưa đến một thôn trang vùng ngoại ô, trong phủ chỉ để lại một ít trong hai nhà kho.

Lúc đó, Tỉnh Bắc Hào phủ còn là địa bàn của Kỳ Tông Khánh, việc này làm được không tiếng động, không dấu vết, ngoại trừ vợ con và tâm phúc nhất đẳng, những người còn lại bao gồm Hà thái phu nhân đều không hề phát giác.

Cho nên, thực tế, tiền bạc tài sản nắm giữ trong tay Kỳ Uyển Thanh đã vượt xa toàn bộ gia sản Tỉnh Bắc Hào phủ.

Tất cả được nàng chia làm đôi, nàng và muội muội mỗi người một nửa.

Vốn dĩ, nàng cũng không dám để mọi người biết tình huống chân thật. Sau khi Kỳ Uyển Tương và Trịnh Nghị đính hôn, nàng chỉ ngầm chia đều, lệnh tâm phúc vụng trộm từ thôn trang dọn đến tòa nhà hồi môn của muội muội, sau đó viết trên danh sách của hồi môn, dù sao trong danh sách chỉ ghi là “một tòa nhà có bốn sân” chứ không ai biết trong nhà đó có bao nhiêu của cải.

Như vậy chính lý thỏa đáng, danh sách của hồi môn đã đưa qua, ai ngờ tình huống lại có biến hóa lớn, thánh chỉ tứ hôn tới.

Kỳ Uyển Thanh bỗng chốc thành Thái tử phi, sau khi mạng sống của bản thân được bảo đảm an toàn, cách làm việc của nàng cũng hoàn toàn không giống trước kia, buổi trưa cùng ngày được tứ hôn, nàng ghi thêm danh sách của hồi môn bổ sung, liệt kê rõ ràng tất cả tài sản trong tòa nhà bốn sân đó, chờ ngày mai khi Trịnh gia đón dâu giáp mặt thuyết minh, làm tất cả tiền tài đều được đưa ra ánh sáng.

Từ trước đến nay của hồi môn là tài sản riêng duy nhất của nữ tử, cho nên danh sách của hồi môn cần liệt kê rõ ràng, về sau lỡ có tranh chấp còn có cơ sở chứng minh.

Như cách nói “đại loại có bao nhiêu” thực dễ dàng có hại, có nhà chồng thêm nhỏ dãi của hồi môn của con dâu, nghĩ cách chiếm đoạt, bị chiếm đoạt thì con dâu cũng không có chứng cứ chứng minh.

Kỳ Uyển Thanh hiểu biết người Trịnh gia, đều thực không tệ, nhưng bụng người cách một lớp da, của hồi môn lại rất quan trọng, là căn bản dừng chân của tâm thường phụ nhân, nếu có thể vì muội muội làm được tốt nhất, đương nhiên nàng sẽ tận hết sức lực.

Khi danh sách của hồi môn bổ sung được mọi người biết đến là ở tiền viện, cả chính đường nam khách ô lên lầu lầu, lúc ấy đôi mắt Kỳ Tông Hiền đều đỏ, chỉ là trước mắt bao người, ông ta cũng không thể nói gì, chỉ gắng gượng tươi cười tiễn khách ra cửa.

Tiền viện hậu viện được ngăn cách nghiêm cẩn, vốn dĩ hậu viện không biết nhanh như vậy, nhưng Tào thị lòng dạ hẹp hòi, bà có cái người bên cạnh phu quân, lúc ấy người này cũng có mặt, chuyện lớn như vậy, hẳn tất nhiên phải trước tiên nghĩ cách báo cho chủ mẫu.

Tào thị thu được tin tức đã là lúc sắp tàn tiệc, này còn chờ gì nữa, bà thất thần đưa tiễn khách khứa, liền ngựa không ngừng vó đi thẳng đến Duyên Thọ Đường, ý muốn xúi giục mẹ chồng ra mặt, mưu đoạt một nửa tài sản còn lại trong tay Kỳ Uyển Thanh.

Một nửa của Kỳ Uyển Tương đã theo nàng về nhà chồng, không thể đòi lại, mặc dù Tào thị đau lòng muốn chết, cũng không có cách nào.

Bà chỉ có thể nghĩ biện pháp chiếm đoạt phần của Kỳ Uyển Thanh bên kia, đối mặt khối tài sản có thể ăn đứt tất cả của cải trong phủ, Tào thị tim đập gia tốc, mặc dù đối phương là Thái tử phi tương lai cũng không thể ngăn cản lửa tham nóng cháy trong lòng.

*****

Thực tế chứng minh gừng càng già càng cay, Hà thái phu nhân suy đoán không sai, tuy vết thương của Kỳ Uyển Xu không nhẹ, nhưng không đến mức gọi là trọng thương.

Vết thương ngay đầu gối rất lớn rất sâu, mất không ít máu, cái răng bị gãy cũng không thể mọc lại, về sau nói chuyện chắc sẽ lọt gió; trên cằm có một vết thương khoảng hai ngón tay, cũng không biết có bị sẹo hay không.

Tào thị vừa tức vừa hận, dỗ dành con gái uống thuốc xong rồi ngủ, bà mới đen mặt về chính phòng, bà vừa vào cửa đã thấy phu quân ngồi chờ trên ghế thái sư.

“Hầu gia thật là khách ít đến.”

Không giống huynh trưởng vừa có tài vừa chuyên tình, Kỳ Tông Hiền năng lực bình thường lại hoa tâm, trước kia đã có một đồng tiểu thiếp, mấy năm nay làm hầu gia, càng là mỹ thiếp thông phòng không ngừng, gần như không nghỉ ở chính phòng. Tâm tình Tào thị không vui, nhìn không được âm dương quái khí một câu.

“Bà nói cái gì?” Kỳ Tông Hiền nhún mày, nhưng ông ta cũng không chú ý lâu lắm, vừa phát tay cho hạ nhân lui ra, vừa gấp không chờ nổi hỏi thê tử: “Mẫu thân nói như thế nào?”

Đúng vậy, Kỳ Tông Hiền biết rõ thê tử làm người như thế nào, vừa nghe thấy Tào thị đi qua Duyên Thọ đường, liền biết bà thu được tin tức, cũng đi xúi giục Hà thái phu nhân ra mặt.

Kỳ Tông Hiền ngứa ngáy trong lòng đã lâu, nhất thời cũng không rảnh so đo thê tử thả người bên cạnh mình, vội vàng truy vấn kết quả.

Trên thực tế, so với Tào thị, Kỳ Tông Hiền càng đề ý khối tài sản khổng lồ này hơn, nếu không phải trước mặt bao người ông ta còn cần duy trì thể diện,

hơn nữa của hồi môn của Kỷ Uyển Tương không ở trước mắt, nói không chừng sáng nay ông ta sẽ làm ra chuyện gì không lý trí.

Tơ mắt nhìn tiền tài của chính mình rơi vào tay người khác còn khó chịu hơn bị cắt thịt.

Không sai! Kỷ Tông Hiền cảm thấy tất cả của hồi môn đó đều thuộc về Tĩnh Bắc Hầu phủ, mà Tĩnh Bắc Hầu phủ thuộc về ông ta, vậy tất cả tiền bạc tài vật đó cũng thuộc về ông ta.

Từ trước cảm thấy đại ca không tích góp bao nhiêu tiền tài, vì thế diện, phần đó chia cho tỷ muội Kỷ Uyển Thanh cũng thôi đi, hiện giờ biết được đại thể đã mất, Kỷ Tông Hiền cảm thấy hai nha đầu kia thật đáng chết, có tư cách gì mang đi số lượng tài sản lớn như vậy của Tĩnh Bắc Hầu phủ.

Hôm nay bị mất đi một nửa, tìm Kỷ Tông Hiền đang nhỏ máu, còn lại một nửa kia, cho dù như thế nào cũng muốn “vật về nguyên chủ”.

Nhắc tới chuyện này, Tào thị cũng đánh lên tinh thần, bà vội ngồi xuống bên cạnh phu quân: “Tôi tính toán ngày mai lại đi, Xu nhi bị thương, mẫu thân cũng thực mệt mỏi, liền kêu tôi trở về, tôi còn chưa bắt đầu nói chuyện này.”

Tào thị có chút sầu lo: “Hầu gia, xem ý của mẫu thân, hình như còn tính toán từ công trung xuất ra chút của hồi môn, nếu bà không đáp ứng, sợ là không dễ làm.”

Kỷ Tông Hiền nghe vậy lại cười: “Sẽ không, nếu mẫu thân biết đại ca để lại bao nhiêu tài sản, bà ấy sẽ đáp ứng.”

Ông ta ở bên cạnh mẹ già nhiều năm, tương đối hiểu biết mẫu thân của mình, chỉ cần ích lợi đủ lớn, cuối cùng Hà thái phu nhân chắc chắn sẽ đồng ý: “Sáng sớm mai tôi cùng đi với bà.”

Tào thị vỗ tay: “Như thế vừa lúc, tuyệt đối không thể tiện nghi nha đầu ác độc kia.” Nhớ tới con gái bị thương, bà nghiêng răng nghiêng lợi.

Vì thế, hai vợ chồng liền ghé vào cùng nhau, thương lượng như thế như vậy, đợi bàn bạc thỏa đáng, Tào thị lại nói: “Nha đầu kia rất lợi hại, nếu nháo đến khó coi, chỉ sợ Hoàng Hậu nương nương sẽ không thích.”

Kỷ Uyển Thanh là Thái tử phi không sai, nhưng chuyện này xét đến cùng là việc nhà của thần tử, lại đề cập đến gia tài, chắc hoàng gia sẽ không ra mặt, để tránh mang danh cường thủ hào đoạt.

Quan trọng nhất, Hoàng đế có thể từ hôn Kỷ gia nữ nhi cho Thái Tử, kẻ ngốc cũng biết ông ta không muốn cho Đông Cung gia tăng thế lực, nếu của hồi môn của Thái tử phi thiếu một số tiền lớn, nói vậy mình đã gãy đúng chỗ ngứa của Hoàng đế.

Phải biết rằng, tiền tài trên tay Kỷ Uyển Thanh ước chừng có thể so với toàn bộ Tĩnh Bắc Hầu phủ.

Tào thị chủ yếu là sợ ảnh hưởng kế hoạch của Kỷ Hoàng Hậu, lần trước chuyện của Kỷ Uyển Tương đã làm Hoàng Hậu vạn phần không vui.

Điểm này Kỷ Tông Hiền sớm có tính toán, ông ta định phân số tiền này làm ba phần, một phần lấy ra lấp kín miệng Kỷ Hoàng Hậu, hẳn là không thành vấn đề.

Biện pháp này thực tục, nhưng tính khả thi rất lớn, rốt cuộc những năm gần đây Hoàng Hậu nhanh chóng quật khởi, muốn thu nạp thế lực, hai con trai lại khai phủ, tiêu phí nhiều vô số, chỉ bằng một Lâm Giang Hầu phủ chống đỡ, thật sự có hết sức.

Hành vi của Kỷ Tông Hiền có lẽ làm Hoàng hậu thực không vui, nhưng nể mặt số tiền ông ta hiếu kính, vẫn có thể tiếp thu.

Không thể không nói, Kỷ Tông Hiền suy bụng ta ra bụng người, chút thông minh vật vẫn có một ít.

Trong lúc nhiệt huyết dâng trào, Kỷ Tông Hiền đã không chút nào để ý đến việc đắc tội Thái tử phi tương lai Kỷ Uyển Thanh, ông ta hừ một tiếng, nói đến cùng cũng chỉ là con cờ bỏ đi thôi, hai núi dựa đều không đáng tin cậy, vị trí kia có thể ngồi bao lâu còn chưa biết.

*****

Trong Tĩnh Bắc Hầu phủ mạch nước ngầm mãnh liệt, áp ủ một hồi bão lốc, Kỷ Uyển Thanh lại sớm rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi.

Muội muội xuất giá, trong lòng nàng nhớ thương lưu luyến, một đêm này ngủ không an ổn, sau khi thức dậy lại đến phòng Kỷ Uyển Tương ngồi ngây người thật lâu, chờ sắp đến giờ thỉnh an mới ra cửa đi đến Duyên Thọ Đường.

Trước khi công khai của hồi môn của muội muội, Kỷ Uyển Thanh đã dự đoán xong việc sẽ có phiền toái, nhưng nàng vẫn làm không chút do dự.

Phụ thân cũng không phải không hề phòng bị, mà trước đó nàng cũng cẩn thận cân nhắc, chuẩn bị vài phương án, chỉ cần đối phương không thể dùng ám chiêu “chết bệnh” linh tinh, nàng đều nắm chắc thắng lợi.

Trước kia khi Tĩnh Bắc Hầu phủ thay đổi người đương gia, nàng xem như người sống dưới mái hiên, chỉ cần lộ ra tài sản quá lớn, một khi đối phương khóa chặt cửa phủ, nàng thực dễ dàng thiệt thòi lớn.

Nhưng mà, sau khi được hạ chi tứ hôn, vấn đề này liền không tồn tại. Rốt cuộc đường đường một Thái tử phi, tuy chưa đại hôn, nhưng tuyệt đối không thể vô cơ “chết bệnh”, triều đình truy cứu, đoạt trước xét nhà cũng có thể.

Kỷ Uyên Thanh sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng nàng không nghĩ tới, trời còn chưa sáng, nhị thúc nhị thẩm đã gấp không chờ nổi mà chạy đến Duyên Thọ Đường.

Sáng nay đi thình an, nàng đã đoán trước một hồi phong ba sắp kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Editor: Vy Vy 1505

Hà thái phu nhân còn chưa thức dậy, ma ma bên người liền bấm báo, nói hầu gia và phu nhân đã tới.

Hiện tại bà đã biết ý đồ đến của phu thê con thứ, rốt cuộc bà là thái phu nhân trong nhà, tuy mặc kệ mọi chuyện, tin tức hơi lạc hậu một bước, nhưng đêm qua trước khi ngủ, cũng thu được danh sách của hồi môn của Kỷ Uyên Tương.

Nhớ tới con trai lớn làm bà tự hào nửa đời người, Hà thái phu nhân hoảng hốt một lát, mới nói: “Cho bọn họ vào chờ đi.”

Hà thái phu nhân rửa mặt chải đầu, ra buồng trong vào chính đường ngồi xuống. Tào thị liền vội không chờ nổi nói bla bla, từ trong phủ của cái mòng, vẫn luôn nói đến sau khi đầu nhập vào Kỷ Hoàng hậu, tiêu phí quá lớn.

Điểm này là thật sự, nếu muốn đầu nhập vào phải lấy ra thành ý, rốt cuộc, hiện tại Kỷ Tông Hiền ngoại trừ tước vị, cũng chỉ nhờ ân huệ của phụ huynh được một chức quan tứ phẩm, quyền lực không lớn.

Dưới gối Kỷ Hoàng hậu có hai con trai, Ngụy Vương và Trần Vương lục tục tới tuổi khai phủ, hoàng tử khai phủ hao phí rất nhiều, chỉ dựa vào Hoàng đế chi ngân lượng an gia theo lệ chắc chắn không đủ, không thiếu được có những nguồn khác duy trì.

Kỷ Tông Hiền vì biểu lộ thành ý, hai lần hưng hăng dâng tiền, ông ta không có năng lực gì, không có cách phát tài, của cải trong phủ tự nhiên mất một khoảng lớn.

Phu thê hai người thực đau lòng, bởi vậy lúc này nhất định phải chiếm được tài sản trên tay Kỷ Uyên Thanh.

Tào thị nói rất chân thật, cuối cùng còn mịt mờ tỏ vẻ, Kỷ Tông Hiền không có bản lĩnh, không kiếm ra tiền, chi tiêu trong phủ khó giảm, càng ngày càng gian nan.

Kỷ Tông Hiền bị thê từ ám chỉ vô năng, thực không vui, nhưng lúc này cũng không so đo, ông vội tiếp nhận câu chuyện: “Nương, con cũng biết thân là thúc phụ, nhớ thương tài sản của cháu gái là không thỏa đáng, chỉ là.....”

Ông ta hí mắt nhìn mẫu thân vẫn luôn mặt không biểu tình không nói chuyện, tiếp theo nói ra trọng điểm: “Chỉ là con trai cảm thấy, nhiều năm qua tiền tài đại ca kiếm được và ban thưởng khi lập chiến công hẳn nên sung vào sản nghiệp tổ truyền, rốt cuộc trong phủ chính là lập nghiệp từ chiến công.”

Kỷ Tông Hiền thực sự có chút không biết xấu hổ, đúng theo quy củ thừa tước, phụ thân truyền cho các con mới nhập vào sản nghiệp tổ truyền, còn như tính huống đặc thù của Tĩnh Bắc Hầu phủ, huynh chết không có con trai thừa hưởng, đệ đệ tập tước, vốn dĩ đệ đệ đã không duyên có chiếm tiện nghi lớn, tất cả tài sản riêng của huynh trưởng khi còn sống đều để lại cho quả phụ và con gái.

Nếu quả phụ cũng qua đời, trưởng bối trong nhà có thể tìm cơ quản lý thay, sau đó âm thầm ngầm chiếm, nhưng đó đều là thao tác trong bóng tối, nếu công khai chiếm đoạt chắc chắn sẽ bị người đời chỉ trích.

Kỷ Tông Hiền nói quá đường hoàng, quá vô sỉ, mặc dù trong lòng Hà thái phu nhân cũng cảm thấy tiền tài trên tay trưởng tôn nữ quá nhiều, cũng nhịn không được liếc mắt nhìn ông ta.

Nhưng ông ta da mặt dày, một chút cũng không xấu hổ, ngồi ổn định vững chắc.

Hà thái phu nhân trầm ngâm nửa ngày, nói: “Tài sản trong nhà không nhiều, ta biết, tiền bạc trong tay đại nha đầu xác thật nhiều chút.” Bà hạ quyết định: “Kêu đại nha đầu lấy ra một nửa sung vào công trung, còn lại thì cho nàng làm của hồi môn.”

Không phải bà đau lòng Kỷ Uyên Thanh, mà đây là chút tình cảm còn sót lại đối với con trưởng, dù sao cũng phải cho nàng một ít, tốt xấu gì thì tâm ý của con trưởng cũng được dùng đúng chỗ.

Hà thái phu nhân dành quá nhiều tâm huyết cho trưởng tử và trưởng tôn, tất cả người khác cộng lại cũng không bằng hai người đó, bọn họ tuổi xuân chết sớm là mất mát vĩnh viễn trong lòng bà.

Kỷ Tông Hiền lại không thỏa mãn, ông ngằm phi một ngum, liền biết sẽ như vậy, mẫu thân vẫn luôn để ý đại ca, mặc dù đại ca đã chết cũng thế, ông ta hầu hạ dưới gối nhiều năm, đều không so được nửa phần của đại ca.

Cũng may, ông ta không phải không có chuẩn bị.

Kỷ Tông Hiền lập tức phân phó, dâng lên sổ sách sớm đã mang lại đây, cho Hà thái phu nhân xem qua: “Nương, không phải con làm thúc thúc khác nghiệt, trong nhà thật sự không dễ dàng, năm đó đại tẩu vào cửa cũng đã mười dặm hồng trang.”

Nguy ý, Kỷ Uyển Thanh lấy phần của hồi môn của đại tẩu là đủ rồi.

Hà thái phu nhân cầm sổ sách, lật qua một tờ lại một tờ, ấn đường càng tức càng chặt: “Sao trong phủ lại thành bộ dáng như hiện giờ? Sao cho Ngụy Vương và Trần Vương ngân lượng khai phủ nhiều như vậy?”

Hà thái phu nhân quả thực khiếp sợ, bà biết trong phủ tình huống không thể so trước kia, cũng biết bọn họ tặng không ít ngân lượng cho hai vị hoàng tử, nhưng không nghĩ tới mức độ như vậy.

Bà tiếp tục lật về sau, càng xem càng giận, giơ tay hung hăng đập sổ sách lên người con thứ hai, chỉ vào ông ta nói: “Đại ca con chết chưa tới ba năm, con đã biến hầu phủ thành bộ dáng như vậy sao?”

Kỷ Tông Hiền rất chặt vật, lấy tay chống đỡ, trên mặt nóng rát, nhưng ông ta nhin không được biện giải: “Nương, chức quan của con không cao, nếu không cho nhiều một chút, Hoàng hậu và các Vương gia làm sao xem trọng?”

“Vậy sao mỗi năm con tiêu nhiều như vậy, chỉ mua một thiếp thất đã mất tám trăm lượng, thiếp thất nhà nghèo nào mà trị giá đến tám trăm lượng bạc trắng?” Hà thái phu nhân đề cao giọng, cau mày quắc mắt.

Phải biết rằng, kinh thành thế gia có nhà bốn đời cùng đường, con cháu sum xuê, các loại chi tiêu tiêu phí một năm cũng chỉ tầm bốn nghìn lượng bạc là đủ rồi.

Hà thái phu nhân con giận điên người: “Khó trách lúc cha con còn sống, vẫn luôn nói con là bần nhão không thể trét tường!”

Kỷ Tông Hiền nhu chấp nói: “Nàng không phải nhà nghèo, nàng vốn là dòng bên của một gia tộc lớn, phụ thân nàng là cử nhân, ...” lời kể tiếp tục động tiêu mất vì Hà thái phu nhân trừng mắt.

Đưa con còn sót lại không biết cố gắng, ngoại trừ tức giận mắng một trận, Hà thái phu nhân căn bản không có cách gì, sau khi hòa hoãn, cuối cùng bà vẫn đồng ý, muốn thu hồi tất cả tiền bạc trong tay Kỷ Uyển Thanh.

Con trưởng quan trọng, đáng tiếc đã không còn sống, Tĩnh Bắc Hầu phủ cũng quan trọng, con trưởng trên trời linh thiêng, nói vậy cũng sẽ đồng ý.

Từ đây, đối thoại giữa ba người hạ màn, ý kiến đã nhất trí, lúc này, có nha hoàn vào cửa bẩm báo, nói đại tiểu thư tới thỉnh an.

Tào thị giành trước một bước: “Mau mau kêu đại tiểu thư vào đi.”

Mành cửa màu xanh đen thêu hoa văn cát tường được vén lên, Kỷ Uyển Thanh hơi hơi cúi đầu, chậm rãi vào cửa, nàng ngược mắt nhìn, không khỏi nhưng mảy.

Thúc phụ cũng có mặt?

Đây là chuyện lạ, phải biết rằng Tĩnh Bắc Hầu phủ hai phòng cùng ở, những điều hằng ngày nên có kỵ vẫn sẽ chú ý, bởi vậy nhiều năm qua nam quyền nữ quyền thỉnh an vẫn luôn không chạm mặt, trừ phi có chuyện lớn hoặc quốc gia đại sự.

Kỷ Uyển Thanh trong khoảnh khắc hiểu được, nàng âm thầm cười lạnh, trên mặt lại không hiện, tiến lên trước thỉnh an Hà thái phu nhân.

Thỉnh an xong, Kỷ Uyển Thanh ngồi xuống ghế phía dưới Tào thị, tiêu điểm trong chính đường rõ ràng là nàng, nhưng nàng phảng phất giống như không phát hiện, vẻ mặt tự nhiên.

Kỷ Tông Hiền ho khụ một tiếng, nháy mắt với thê tử, mặc dù da mặt ông ta dày như thiết nhưng mưu đoạt tiền tài của cháu gái mồ côi, cũng ngưng ngưng xung phong.

Hai người mất đi mây lại, Kỷ Uyển Thanh thu hết vào đáy mắt, ngược lại nàng muốn nhìn xem mấy người gọi là “người thân” có thể bị ỉu đến mức nào.

Rốt cuộc phụ thân nàng cũng không phải người ngu xuẩn, nếu trước lúc lâm chung để lại tài sản thật lớn, tất nhiên cũng sắp xếp đủ ứng đối thi thố.

Mà trước khi nàng viết rõ ràng danh sách của hồi môn cho muội muội, cũng đã chuẩn bị thật kỹ, nếu những người gọi là “người thân” lòng tham không đáy, vậy đừng trách nàng căn ngược lột một tầng da của đối phương.

Môi anh đào gọi lên một hình cung, với thân phận Thái tử phi tương lai, nhân cơ hội này, có lẽ nàng có thể nháo một hồi âm ỉ, kéo ra khoảng cách giữa hai bên, cũng là một lựa chọn rất tốt.

Lúc này, Tào thị xoay người quay mặt về phía dưới, nhìn đường cong tuyệt đẹp tinh xảo một bên mặt thiếu nữ, rất điềm tĩnh, lập tức bà bày ra gương mặt tươi cười nói: “Hôm qua đại nha đầu làm tam muội muội bị thương, nhị thẩm cũng không để ý tới các con tranh cãi khoe miệng, chẳng qua, hiện giờ trong nhà có chút khó khăn, cần đại nha đầu giúp đỡ một chút.”

“Tam muội muội không có giáo dưỡng, tùy ý mở miệng vũ nhục trưởng bối đã qua đời, chính mình hoảng loạn trốn đi, còn trượt chân té ngã, cũng xem như báo ứng trước mắt,” Kỳ Uyển Thanh liếc bà một cái, nhàn nhạt cong môi cười: “Không biết nhị thẩm cần con giúp đỡ chuyện gì, rốt cuộc con chỉ là khuê nữ, năng lực có hạn.”

Chuyện có phân thành gấp và không gấp, nặng và nhẹ, Tào thị chỉ phải bỏ qua câu “không có giáo dưỡng” của Kỳ Uyển Thanh, đi thẳng vào chủ đề: “Lúc trước, phụ thân con qua đời...”

Bà rút khăn, làm bộ lau lau khóe mắt: “Thức phụ niệm tình tỷ muội con bị thống, liền tạm thời giao sản nghiệp tổ truyền phụ thân con để lại cho con quản lý. Con cũng thật là, không hiểu chuyện thế nhưng phân một nửa sản nghiệp tổ truyền cho muội muội làm của hồi môn. Hiện giờ trong nhà gian nan, một nửa còn lại con không được tự ý làm bày.”

“Sản nghiệp tổ truyền?”

Kỳ Uyển Thanh lập lại một lần, nàng suy đoán các loại thủ đoạn của đối phương, không nghĩ tới bọn họ có thể mặt dày vô sỉ như vậy, trực tiếp khoác cho tài sản riêng của phụ thân nàng cái mác ‘tài sản tổ truyền’.

Đáng lẽ nên thực tức giận, nhưng nàng lại cảm thấy buồn cười: “Nhị thẩm, tốt xấu gì nhị thẩm cũng xuất thân nhà quan, hẳn cũng được đọc sách dạy đạo lý, nhị thẩm có biết chữ ‘tổ’ này ý nghĩa gì không?”

Kỳ Uyển Thanh cười nhạo một tiếng, quét mắt mọi người đang ngồi, cuối cùng dừng lại trên người Kỳ Tông Hiền.

Đang êm đẹp, ca ca tự nhiên biến thành tổ tông.

Ánh mắt như có điều ám chỉ, làm Kỳ Tông Hiền thẹn quá thành giận, ông ta đột nhiên đứng lên, cũng không trầm mặc: “Trong nhà lập nghiệp từ chiến công, đại ca đánh trận kiếm được tiền bạc, phải quy về sản nghiệp tổ truyền!”

Động tác của ông ta rất lớn, tay áo rộng đung phai chung trà trên bàn, “xoảng” một tiếng, chung trà rơi xuống đất tan nát: “Huống hồ hiện giờ trong phủ khó khăn, thân là nữ nhi Kỳ thị, đáng lẽ nên tận tâm tận lực.”

Kỳ Uyển Thanh cười lạnh một tiếng, cũng đứng lên, cất cao giọng nói: “Phụ huynh con thân là nam nhi Kỳ gia, tận trung vì nước, bệ hạ cũng rất nhiều lần khen thưởng; con thân là nữ nhi Kỳ gia, không phải cũng đã hy sinh bản thân giúp Kỳ gia khắc phục khó khăn rồi sao?” Nói lên cái gọi là khó khăn, trong giọng nói nàng rõ ràng châm chọc.

Lời này leng keng hữu lực, trong chính đường nhất thời lặng ngắt như tờ, nàng quét mắt nhìn mọi người, cuối cùng nhìn về phía Kỳ Tông Hiền, cong cong môi: “Không biết thức phụ thân là con cháu Kỳ gia, đã cống hiến cho Kỳ gia được bao nhiêu?”

Thức phụ này của nàng, ngoại trừ tước vị trên người, còn có một chức quan tứ phẩm, chức quan này vẫn là sau khi phụ huynh nàng hy sinh vì nước, Hoàng đế mới ân huệ ban cho.

Một con sâu mọt, cũng dám nói cống hiến cho gia tộc? Nếu không phải ông ta là nam đinh trong nhà, nơi này là cổ đại, làm sao ông ta có tư cách sống sung sướng an nhàn như vậy.

Ánh mắt Kỳ Uyển Thanh thể hiện nĩa mai vô tận, đối mặt ba trưởng bối, hồn nhiên không sợ, tuy ngày sau tình cảnh của nàng vạn phần xấu hổ, nhưng tốt xấu gì cũng là Thái tử phi.

Kỳ Tông Hiền tức giận đến đỏ mặt tía tai, lúc trước nghe thê tử nói, đại chất nữ rất lợi hại, ông ta vốn không cho là đúng, một nha đầu mười mấy tuổi, có thể lợi hại bao nhiêu?

Không nghĩ tới, hôm nay tận mắt nhìn thấy, lại bị tức giận đến run run nói không ra lời.

Kỳ Uyển Thanh nhìn thẳng ông ta, ngạo nghễ nói: “Phụ huynh con là nam nhi tốt của Kỳ thị, là trung thần lương tướng của Đại Chu triều, vì bảo vệ quốc gia mà hy sinh, bệ hạ nhiều lần hạ chỉ ngợi khen, trên không thẹn với trời, dưới không thẹn với đất.”

“Tất cả tài sản riêng của phụ thân đều để lại cho các con của ông ấy, ai dám tính kế chiếm đoạt?”

Nàng khinh miệt cười, chỉ có nhiều đó bản lĩnh cũng dám đoạt tiền bạc sản nghiệp phụ thân nàng để lại?

Thật xem nàng là Lâm muội muội sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Vy Vy 1505

Phu thê Kỷ Tông Hiền lần lượt bại trận, chật vật bất kham. Kỳ thật, vốn dĩ dựa theo trình độ vô si và yêu tiền như mạng của đôi vợ chồng này, chưa chắc không thể cứng rắn chiếm đoạt, thật sự không cần thiết ở đây khua môi múa mép.

Nhưng thực đáng tiếc, bọn họ không biết phần lớn tiền bạc tài sản được giấu ở đâu, nhất thời bó tay không có cách.

Lúc này, Hà thái phu nhân vẫn luôn không ra tiếng rót cuộc nói chuyện.

Bà chậm rãi nói: “Đại nha đầu, lão thân nhớ, hình như khi phụ thân con còn sống, từng trộn lẫn sản nghiệp tổ truyền và tài sản riêng.”

Gừng càng già càng cay, Hà thái phu nhân một câu nói ra điểm mấu chốt.

Kỷ Tông Khánh thừa tước hai mươi năm, chặt chẽ không chế tất cả trong phủ, dưới tình huống bình thường, của cải đều truyền cho con trai ruột, ông trộn lẫn sản nghiệp tổ truyền và tài sản riêng càng dễ quản lý, chuyện này hết sức bình thường.

Đây là lỗ hổng duy nhất có thể chen vào, do mẹ ruột ra mặt, tỏ vẻ xác thực, có thể nói sắc bén hơn nhiều so với hai vợ chồng Kỷ Tông Hiền nhảy nhót lung tung.

Kỷ Uyển Thanh bỗng chốc ngẩng đầu, chuyển ánh mắt về phía trên, bình tĩnh nhìn tổ mẫu.

Nàng nhớ rõ, phụ thân rất hiếu thuận, ngoại trừ chuyện của mẫu thân, gần như không làm trái ý tổ mẫu, chỉ cần có ở kinh thành, sẽ ngày ngày hỏi han ân cần, quan tâm ăn, mặc, ở, đi lại.

Nàng thật sự cảm thấy không đáng giá vì phụ thân, ông hiếu thuận mẹ ruột như thế, sau khi ông qua đời, bà ấy lại nhiều lần bắt ép con gái ông, mưu tính hôn sự cũng thôi đi, hiện giờ ngay cả tiền tài ông để lại cho con gái bằng thân cũng muốn chiếm đoạt.

Ý trong mắt Kỷ Uyển Thanh thực rõ ràng, Hà thái phu nhân hơi hơi gục xuống, mí mắt run lên, vẻ mặt lại không có biến hóa.

Bà chậm rãi nói tiếp: “Trước kia cha con đã nói với lão thân, hợp sản nghiệp tổ truyền và tài sản riêng cùng nhau xử lý càng thuận tiện hơn.”

Kỳ thật không có, Kỷ Tông Khánh lại không phải ăn no rảnh rồi, cần gì đề cập những chuyện này, còn nói cho mẫu thân biết.

Nhưng con trưởng đã qua đời, hiện giờ trong lòng thái phu nhân, Tĩnh Bắc Hầu phủ đã chiếm vị trí quan trọng nhất.

Hà thái phu nhân nói không thành có, nhưng mẹ ruột Kỷ Tông Khánh nói ra lại vô cùng có lực, rốt cuộc cổ đại lấy hiếu trị thiên hạ, bà cường bức nói có, mặc dù Kỷ Tông Khánh đời mò sống dậy cũng không thể phản bác.

“Đại nha đầu, con mau lấy tất cả tài sản đến, lão thân sẽ phân biệt, sau đó một lần nữa tách ra.” Hà thái phu nhân lớn tuổi, xử sự càng khéo đưa đẩy, vừa thấy trưởng tôn nữ cứng rắn, liền biết không có khả năng hoàn toàn lấy về, lập tức bỏ qua phương án mới vừa bàn bạc với con thứ, lui mà cầu tiếp theo.

Nói như thế nào thì Hà thái phu nhân cũng không tham lam giống phu thê Kỷ Tông Hiền, cũng thực để ý Tĩnh Bắc Hầu phủ, bà càng hy vọng hoà bình giải quyết chuyện này, dù sao Kỷ Uyển Thanh cũng là Thái tử phi tương lai, nếu có thể miễn thì tận lực miễn phiền toái liên quan đến hoàng gia.

Kỷ Tông Khánh nghe vậy, lập tức nói tiếp: “Đúng vậy! Năm đó đại ca trộn lẫn sản nghiệp tổ truyền và tài sản riêng, cái này ta biết.”

Kỷ Uyển Thanh cười lạnh một tiếng, nói: “Một khi đã như vậy, mang tất cả sổ sách trong phủ ra, so sánh đối chiếu rõ ràng với sản nghiệp hầu phủ, xem có thiếu hụt hay không.”

Thế gia đại tộc sản nghiệp tổ truyền, cho dù là cửa hàng đồng ruộng hay là nhà kho tồn bạc, đều sẽ có sổ sách kỹ càng tỉ mỉ, nếu có đứa con cháu bất hiếu nào bán của cải sản nghiệp tổ truyền lấy tiền, kỳ thật cũng không khó tra, cứ đối chiếu sổ sách, lại đi nha môn tra ký lục chuyển nhượng là được.

Ba vị trưởng bối hùng hổ dọa người, Kỷ Uyển Thanh không hoảng loạn chút nào, khí định thần nhàn, kêu đối phương đưa ra sổ sách, nếu đối phương không đáp ứng, lại nói mặt khác.

Kỷ Tông Hiền nghẹn nghẹn, tròn mắt vừa chuyển: “Năm đó lúc con chưa sinh ra, phòng thu chi trong nhà từng bị hỏa hoạn, sổ sách trước đó đều bị thiêu hủy hơn phân nửa.”

Kỳ thật lời này có lỗ hổng, sổ sách bị thiêu hủy, nhiều năm qua tất nhiên cũng đủ để làm lại một bộ khác, đường đường hầu phủ, làm sao ngay cả sổ sách cũng không thể bỏ sung.

Nhưng mà, không đợi Kỳ Uyển Thanh nói tiếp, Hà thái phu nhân liền gật đầu: “Xác thật như thế, cái này lão thân biết.”

Tuy hy vọng hoà bình giải quyết, nhưng Hà thái phu nhân thực kiên định muốn đoạt số tài sản này giúp trong phủ, giọng nói của bà cứng rắn: “Đại nha đầu, con mau nói ra địa điểm cất giữ tài sản, làm lão thân phân biệt một phen, nghĩ đến phụ thân con cũng có không ít tài sản riêng.”

Nguy, sẽ để lại cho Kỳ Uyển Thanh không ít, hy vọng nàng lui một bước.

Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu Hà thái phu nhân thực nghiêm khắc, bà nhìn thẳng Kỳ Uyển Thanh: “Nếu không, trước tiên lão thân sẽ mở ra hai nhà kho của con, lại sai người bắt giữ mọi người trong Triều Hà Viện, thẩm vấn một phen.”

Năm đó tài sản tất nhiên từng được dời đi, khẳng định có người biết, Kỳ Uyển Thanh là Thái tử phi không thể động đến, nhưng mấy nô tài hạ nhân trong phủ, vẫn không thành vấn đề.

Việc này nếu do phu thê Kỳ Tông Hiền ra mặt, bắt nạt cháu gái mồ côi cũng thôi đi, nhưng nếu cháu gái là Thái tử phi tương lai, phiền toái khẳng định sẽ không nhỏ, nhưng thay đổi Hà thái phu nhân ra mặt liền không giống.

Không phải Hà thái phu nhân càng cao quý, mà là Kỳ Tông Khánh là con ruột của bà, Kỳ Uyển Thanh là cháu gái ruột của bà, loại quan hệ huyết mạch trực thuộc, về mặt hiếu đạo hoàn toàn chiếm ưu thế, chỉ cần bà cần định sản nghiệp tổ truyền và tài sản riêng bị lẫn lộn, cứng rắn muốn nàng lấy ra, thật sự rất khó chối từ.

Cho dù có thể từ chối, trên lưng con cháu cũng gánh tội bất hiếu, chưa đến một khắc cuối cùng, Hà thái phu nhân không muốn dùng thủ đoạn này.

Đây cũng là lý do căn bản vì sao Kỳ Tông Hiền phu thê nhất định phải nói động Hà thái phu nhân ra mặt.

Giờ phút này đã đến bước cuối cùng, ánh mắt Hà thái phu nhân uy hiếp, trầm mặt nhìn về phía Kỳ Uyển Thanh.

Đối phương cũng xem như dùng hết tất cả thủ đoạn, từng bước ép sát, Kỳ Uyển Thanh lại không tính toán tiếp chiêu, nàng cười nhạo một tiếng, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Vừa ra chính phòng Duyên Thọ Đường, Kỳ Uyển Thanh lập tức thấp giọng phân phó Hà ma ma: “Chạy nhanh truyền lời cho Kỳ Vinh, lập tức làm theo kế hoạch lúc trước.”

Đúng vậy, Kỳ Uyển Thanh rất rõ ràng, bại lộ tài phú thật lớn tất nhiên sẽ có phiền toái, sau khi nàng làm lại danh sách của hồi môn cho muội muội, đã an bài thỏa đáng.

Xưa nay người vì tiền tài bí quá hoá liều còn ít sao? Nàng cũng không đánh giá cao tình thân, suy xét tới tình huống xấu nhất, trong đó liền có tổ mẫu ra mặt, sai người mở nhà kho, cũng nghĩ cách ép hồi hạ nhân.

Nàng nói Kỳ Vinh, là tiền nhiệm đại quản sự của Tĩnh Bắc Hầu phủ, tâm phúc hạng nhất của phụ thân nàng.

Trước khi Kỳ phụ qua đời, đã triệu tập tất cả tâm phúc trong phủ, những ai không muốn ở lại sẽ trả cho họ lương tịch, kẻ bán mình còn lại đều giao cho thê tử, sau đó lại tới tay Kỳ Uyển Thanh.

Gần như không ai lựa chọn rời đi, nhóm người này trung thành và tận tâm, kẻ bán mình lại không ở trong phủ, Kỳ Tông Hiền thương vị, đương nhiên không trọng dụng họ, bởi vậy đều an bài chức vụ nhàn tản, cũng xem như bảo toàn mặt mũi huynh trưởng.

Nhưng tay trái tay phải của tiền nhiệm hầu gia sẽ bị gác lại như vậy sao?

Đương nhiên không phải, bọn họ ở hầu phủ kinh doanh nhiều năm, thế lực rắc rối khó gỡ, bởi vì tình cảnh hai vị tiểu chủ tử không dễ, ngược lại càng cần thận trọng phân, mặt ngoài nhìn như nhân thủ giảm bớt rất nhiều, nhưng trên thực tế thực lực cũng không yếu.

Nhóm người này do tiền nhiệm đại quản gia Kỳ Vinh cầm đầu.

Mặc dù so với tiền bạc trân bảo ở thôn trang, tài vật trong hai nhà kho kia chỉ thường thôi, nhưng Kỳ Uyển Thanh cũng không cho phép người khác nhúng chàm, càng miễn bàn Hà thái phu nhân hạ lệnh bắt và thẩm vấn người của nàng.

Với thân phận của nàng, căn bản không sợ cứng đối cứng, Kỳ Uyển Thanh cười lạnh một tiếng, nếu đối phương không màng tình thân thể diện, vậy nàng cũng không cần nương tay.

Nàng vừa nhanh chóng về Triều Hà Viện, vừa phân phó Hà ma ma: “Ma ma, bà sai người đến các cửa phủ xem xem tình huống như thế nào.”

Trước không đề cập tới Kỳ Uyển Thanh bên này, trong Duyên Thọ Đường, Hà thái phu nhân giận dữ, bà tự nhận là đã lui vài bước, cũng thực thông cảm trường tồn nữ, không nghĩ tới đối phương chẳng những không chút nào cảm kích, còn phát tay áo bỏ đi.

Thái phu nhân thật nổi giận, nhiều năm sống trong nhung lụa, chưa bao giờ bị người vi phạm tâm ý, bà hung hăng chụp bàn, quát lớn: “Thật là phản ròi, cha nàng cũng chưa từng dám không nghe lời ta, hiện giờ nàng còn chưa lên làm Thái tử phi, đã dám ngỗ nghịch bất hiếu!”

Hà thái phu nhân lập tức sai người đi mở nhà kho, tróc nã thẩm vấn tâm phúc của Kỳ Uyển Thanh.

Lúc này, cái gì ý niệm hoà bình giải quyết cũng không còn, bà là mẹ ruột của Kỳ Tông Khánh, lại lớn tuổi, nếu tự mình ra mặt, mặc dù nháo đến Kim Loan Điện, chỉ sợ cũng là món nợ hồ đồ.

Kỳ Uyển Thanh không sợ bà, bà cũng thế.

Chẳng qua, khi đoàn người phụng lệnh đuổi tới hai nhà kho lại choáng váng, tiền nhiệm đại tổng quản Kỳ Vinh lãnh một đám người, cầm đại đao chói lọi, canh giữ trước cửa lớn nhà kho, ông quát chói tai: “Ai dám đụng đến tài sản của chủ tử ta, lão tử chém người đó!”

Kỳ Vinh không phải nô bộc bình thường, ông từng là cận vệ bên người Kỳ Tông Khánh, sau đó bị thương mù một con mắt, chân cũng có tật, mới được an bài hồi phủ làm đại quản gia, đại đao trên tay chém không ít đầu người, chém giết cũng không phải là nói chơi.

Người bên Kỳ Vinh trải qua không ít trận chiến lớn nhỏ, đều gặp qua máu, tuy không nói một tiếng, nhưng ai cũng không thể bỏ qua bọn họ.

Mỗi người đều chỉ có một cái mạng, nghe lời chủ tử ai ngờ mất mạng, dù sao nếu việc thành mình cũng không có chỗ tốt gì, vì thế không người nào nguyện ý tiến lên, hai bên lâm vào giằng co.

Triều Hà Viện cũng là tình huống giống vậy.

Hà thái phu nhân đương nhiên nổi trận lôi đình, phân phó người xông vào, hạ nhân căng da đầu tiến lên, kết quả hai người bị chém bị thương, đây là vì Kỳ Vinh chỉ tính toán đe dọa thôi, cho nên mới không một đao chém chết.

Dù sao kế bán thân của bọn họ không ở trong phủ, không hề có ký.

Bên ngoài nhìn gió êm sóng lặng, kỳ thật bên trong Tĩnh Bắc Hầu phủ đã thành chiến trường nhỏ, nhưng sau khi có người đổ máu, phe hầu phủ khiếp đảm, cục diện lại lần nữa giằng co.

Bên này, Kỳ Uyển Thanh không tính toán tiếp tục tình huống như vậy, rốt cuộc thời gian dài, trước sau đều là nàng chịu hại, bởi vì sẽ không người cung cấp âm thực hậu cần.

Bước thứ hai trong kế hoạch hẳn nên lập tức tiến hành.

Lúc này, những người đi xem cửa phủ đều đã trở lại, kết quả như nàng dự đoán, quả nhiên đều bị khóa thật chặt, chỉ để lại một cửa hông nhỏ được thủ vệ thực nghiêm, để dành ra vào mua thức ăn.

Kỳ Uyển Thanh cười lạnh một tiếng, nhị thúc của nàng quả nhiên muốn ngầm giải quyết chuyện này trong phủ.

Nhưng mà thủ đoạn của đối phương cũng xem như chó ngáp phải ruồi, gần đây đều là dinh thự huân quý thế gia, nàng không có khả năng sai người chém giết ra ngoài, nếu không thanh danh Thái tử phi vang khắp kinh thành, về sau nàng cũng không được sống yên.

Cũng may, nàng sớm có chuẩn bị.

Kỳ Uyển Thanh gọi Kỳ Vinh, phân phó một phen, Kỳ Vinh đại hỉ, lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Kỳ Tông Khánh xác thật là người ghê gớm, tâm tư tỉ mỉ đến cực điểm, lúc trước ông cũng dự đoán các tình huống vợ con phải đối mặt, sớm tìm tốt cách ứng đối.

Ông sai người ngày đêm đẩy nhanh tốc độ sao chép sổ sách sản nghiệp tổ truyền và tài sản riêng kỹ càng tỉ mỉ, cùng đưa đến chỗ thôn trang giấu tài sản, để tránh ngày sau phát sinh tình huống xấu, vợ con sẽ bị người kiểm chế.

Hiện giờ đã đến lúc mở sổ sách này phát huy công dụng.

Kỳ Uyển Thanh phân phó Kỳ Vinh lên ra hầu phủ, lấy tất cả sổ sách đưa đến biệt viện của Trang Sĩ Nghiêm, đồng thời còn có thư nàng tự tay viết.

Tuy Trang Sĩ Nghiêm làm người bảo thủ, nhưng không ngu ngốc, vừa thấy sẽ biết phải làm gì, cũng có thể áp dụng tốt nhất ứng đối.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Kỷ Vinh làm đại quản gia Tỉnh Bắc Hải phủ nhiều năm, quen thuộc từng ngọn cây cọng cỏ trong phủ, ba năm trước, ông cảm thấy tình cảnh các tiểu chủ tử không dễ, mang theo rất nhiều người ngủ đông, càng lưu tâm các chi tiết lớn nhỏ.

Trong đó, liền có các con đường ra phủ.

Kỷ Vinh ở chiến trường lăn lộn nhiều năm, ánh mắt không giống bình thường, ông chú ý không chỉ các cửa lớn lớn bé bé, thậm chí còn bao gồm lỗ chó, những chỗ có thể ra vào ẩn nấp linh tinh.

Trước một ngày muội muội xuất giá, Kỷ Uyển Thanh từng sai người ngầm hỏi Kỷ Vinh, trong phủ có lối nào khác có thể bí mật ra vào, dùng để truyền tin hay không.

Kỷ Vinh ngầm hiểu, lập tức trả lời, có.

Tâm tư ông thông thấu, lúc trước Kỷ Uyển Thanh phân phó ngầm chuẩn bị, đề phòng chuyện chưa xảy ra, chờ nhận được lời nhắn từ Triều Hà Viện, Kỷ Vinh lập tức chọn một tâm phúc giới giang, dặn dò một phen.

Người tâm phúc này rất cơ linh, hần vụng trộm chui ra ngoài từ một lỗ chó chỗ hẻm lách của hầu phủ, đi thẳng đến thôn trang ở vùng ngoại ô.

Thôn trang này ở kinh giao kỳ thật là một cứ điểm bí mật của Kỷ Tông Khánh năm đó, nguy trang rất tốt, bên trong còn có rất nhiều tâm phúc của ông, hiện giờ đều về tay Kỷ Uyển Thanh.

Nhóm tâm phúc này đều là quân sĩ dưới tay Kỷ Tông Khánh năm đó, bị thương hoặc nặng hoặc nhẹ, chỉ phải bắt đắc dĩ kết thúc sống quân sĩ, bọn họ được bồi thường không nhiều lắm, sau khi xuất ngũ cũng không sử dụng được bản lĩnh trước đó, kẻ sinh nhai tất nhiên gian nan.

Kỷ Tông Khánh vốn đã an trí xong cho những người này, nhưng sau khi an trí, ông cảm thấy năng lực của những người này rất mạnh, ở thôn trang làm một nông phu thật sự lãng phí, vì thế, đội ngũ liền dần dần kéo tới.

Những người này trung tâm như một, không cần nhiều lời.

Thôn trang đại quản sự kiêm thủ lĩnh tên Trương Kim, tiền bạc trân bảo và sổ sách giấu kín trong thôn trang đều là ông phụ trách trông giữ.

Trương Kim cẩn thận phân biệt thư tay tiểu chủ tử và Kỷ Vinh gửi, xác nhận không sai, mới lấy ra sổ sách, triệu tập nhân mã, ngựa không ngừng vó vội vàng chạy về kinh thành.

*****

Trang gia biệt viện.

Mới vừa dùng xong cơm trưa, Trang Sĩ Nghiêm liền nhận được bẩm báo, nói Tỉnh Bắc Hải phủ đại tiểu thư sai người đến đây báo kiến lão gia.

Ấn đường Trang Sĩ Nghiêm nhíu lại, thời gian này thực không giống bình thường, phải biết rằng hôm qua ông mới đi hầu phủ dự tiệc: “Mau mau gọi người vào.”

Trương Kim cung kính dâng lên thư và một rương sổ sách, Trang Sĩ Nghiêm liếc mắt nhìn hán tử khí thế không giống bình thường này, lập tức mở ra thư.

Ông đọc nhanh như gió, giật tím mặt, vỗ bàn: “Hay cho một Tỉnh Bắc Hải phủ, Hà lão thái và Kỷ Tông Hiền thật là khinh người quá đáng!”

“Người lập tức trở về bẩm báo chủ tử người, trong vòng hai ngày, ta sẽ giải quyết vấn đề này, nhấn nạng tạm thời yên tâm, đừng lo lắng.”

Trương Kim lộ vẻ cảm kích, chấp tay nói: “Tiểu nhân thay chủ tử cảm tạ cữu lão gia.”

Trang Sĩ Nghiêm gật đầu: “Người là người trung thành, đi về trước đi.”

Bình lui mọi người trong thư phòng, Trang Sĩ Nghiêm đi qua đi lại, nhíu mày suy tư, thật lâu sau, ông trở lại ngồi xuống sau án thư, từ học tủ lấy ra một tấm thiệp mời.

Ông rũ mắt nhìn về phần ký tên phía dưới thiệp, viết là “Lâm Giang Hầu phủ”, thời gian vừa vặn là ngày mai.

Có yến tiệc, không thể tốt hơn, vậy ngày mai đi.

*****

Trang Sĩ Nghiêm xuất thân danh môn thư hương quan lại thế gia ở Uyển Châu, lúc cập quan đã thi đậu tiến sĩ, làm quan bên ngoài hơn mười năm, cũng xem như một đường bằng phẳng.

Nhưng mà, mấy năm trước sau khi phụ thân qua đời, ông liền từ quan về quê, thừa kế tổ nghiệp “Quỳnh Sơn thư viện”, đảm nhiệm chức sơn trưởng.

Đến tận cùng thư viện gì mà lợi hại như vậy, Trang Sĩ Nghiêm thể nhưng vứt bỏ đường làm quan rộng mở, dứt khoát từ quan trở về?

Không ai không biết Quỳnh Sơn thư viện là thư viện đệ nhất cả nước, lịch sử còn lâu hơn Đại Chu triều, đào tạo ra vô số cử nhân tiến sĩ, mỗi lần đến lúc tuyển chọn học trò mới, Uyển Châu sẽ chật như nêm cối, trên núi Quỳnh nơi chốn có người cắm trại ngoài trời.

Đối với văn nhân, quan hệ sư đồ không thua gì cha con, Quỳnh Sơn thư viện gốc rễ sâu, ngay cả Hoàng đế cũng không thể làm gì, may mắn Quỳnh Sơn thư viện rất có nguyên tắc xử thế, nhất quán chuyên chú dạy học và giáo dục, không kết bè kết cánh, cũng bình yên vượt qua thay đổi triều đại, đậm nhiên đến nay.

Nói cách khác, tuy Trang Sĩ Nghiêm đã từ quan, nhưng lực ảnh hưởng còn lớn hơn nhiều so với dĩ vãng.

Cũng bởi vì vậy, ông vừa đặt chân đến kinh thành, Lâm Giang Hầu phủ lập tức bổ sung một tấm thiệp, mời ông ngày mai đến dự tiệc.

Trang Sĩ Nghiêm vốn không muốn đi, nhưng sau khi nhận thư Kỳ Uyển Thanh gửi, ông lại cảm thấy trùng hợp, chỉ vì lúc này Kỳ Tông Hiền rõ ràng có dự phòng, ông không định đi Tĩnh Bắc Hầu phủ, mà đi đường vòng, tìm tới Lâm Giang Hầu phủ.

Tuy Tĩnh Bắc Hầu đời đầu tiên đã sớm qua đời, nhưng đích huynh của ông vẫn còn sống, vị này chính là phụ thân của Kỳ Hoàng Hậu.

Lão quốc trọng bối phận cao, lại là tộc trưởng Kỳ thị, nếu ông ra mặt can thiệp chuyện này, danh chính ngôn thuận.

*****

Kỳ Uyển Thanh nhận được tin tức truyền lại, liền yên lòng, cừu cừu sức chiến đấu cường hãn, năm đó ở trước linh đường cha mẹ nàng đại phát thần uy, tranh luận làm thúc phụ thua không còn mảnh giáp, cuối cùng chỉ có thể mặt như màu đất đáp ứng.

Nàng đưa tin cho Kỳ Vinh, nói ngày mai liền có thể giải quyết, sau đó nhàn nhã dùng cơm tối, tắm rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau tới giờ, Trang Sĩ Nghiêm liền đi thẳng đến Lâm Giang Hầu phủ.

Đương nhiệm Lâm Giang Hầu Kỳ Tông Văn tự mình ra nghênh đón, ông ta là bào huynh của Kỳ Hoàng Hậu, lão quốc trọng tự giác tuổi lớn, muốn an hưởng tuổi già không muốn quản sự, liền giao tước vị cho đích trưởng tử kế tục.

“Trang huynh quang lâm hàn xá là vinh hạnh của bì phủ.” Kỳ Tông Văn cười ha ha, chấp tay làm lễ ngang hàng.

Trang Sĩ Nghiêm là son trưởng Quỳnh Sơn thư viện, lực ảnh hưởng sâu xa, một đảng Kỳ Hoàng Hậu đương nhiên thêm nhỏ dãi, nhưng Kỳ Tông Văn cũng biết xưa nay đối phương không dễ kết bè kết đảng, tỷ lệ mượn sức thành công cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng mà, mặc dù không thể giao hảo, cũng không thể để đối phương cảm thấy bị chậm trễ, Kỳ Tông Văn thực nhiệt tình, đón Trang Sĩ Nghiêm vào bên trong.

Trang Sĩ Nghiêm trà lễ, đi theo Kỳ Tông Văn vào đại sảnh, sắp đến giờ khai tiệc, người trong đại sảnh rất nhiều, ông âm thầm gật đầu, người nhiều rất tốt.

Ông quét mắt một vòng đại sảnh, trong đám người rộn ràng nhón nháo, thuận lợi tìm được Kỳ Tông Hiền, ông hừ lạnh một tiếng, dò tìm mắt.

Kỳ Tông Hiền vừa vận đối diện ánh mắt ông, phía sau lưng chợt lạnh, không hiểu sao cảm thấy có dự cảm không tốt.

Kỳ Tông Hiền nghi hoặc bất định, Trang Sĩ Nghiêm đã bắt đầu rồi.

“Kỳ huynh, xin thứ cho tại hạ lỗ mãng.” Trang Sĩ Nghiêm trên mặt có vẻ hổ thẹn, chấp tay cúi đầu thật sâu.

Kỳ Tông Văn vội nâng dậy: “Trang huynh không cần đa lễ, có chuyện gì từ từ nói, nếu tại hạ có thể giúp đỡ, nhất định không chối từ.” Ông ta còn đang ước gì có thể được cơ hội giao hảo với đối phương.

“Tại hạ muốn cầu kiến lão hầu gia.”

Trang Sĩ Nghiêm vừa dứt lời, liền có một giọng nói già nua mà hồn hậu cất lên: “Trang son trưởng muốn gặp lão phu, không biết là vì chuyện gì?”

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão giả râu tóc bạc trắng, đầy mặt hồng quang từ sau cửa phòng đi ra. Người này tuy lớn tuổi, nhưng trung khí mười phần, tinh thần sang lóang, một thân trường bào thêu hoa màu lam, đang bước đi như bay.

Người này là lão Lâm Giang Hầu, mục đích chuyến này của Trang Sĩ Nghiêm.

Bối phận của ông lớn, lại là quốc trọng, sau khi ông ngồi xuống chủ vị, mọi người sôi nổi chào hỏi, lão hầu gia vui tươi hơn hờ trả lời.

Chào hỏi xong, tiêu điểm liền dừng trên người Trang Sĩ Nghiêm, ông cũng không dong dài, trực tiếp tiến lên một bước, thi lễ lần nữa: “Hôm nay tiểu tử đến là có việc muốn xin lão hầu gia chủ trì công đạo.”

Lão hầu gia vuốt râu, vô cùng nghi hoặc: “Không biết Trang son trưởng là.....” một là nhà ông và Quỳnh Sơn thư viện không giao hảo, hai là năng lực

của đôi phương cũng không kém, căn bản không cần ông giúp đỡ.

Nhưng mà, lão hầu gia xử sự khéo léo, suy nghĩ vừa chuyển, liền cười nói: “Trang sơn trưởng cứ từ từ nói, nếu lão phu có thể giúp đỡ, chắc chắn không đùn đẩy.”

“Việc này không phải lão hầu gia ra mặt là không được” Trang Sĩ Nghiêm cũng không dong dài, trực tiếp nói: “Việc này liên lụy chuyện nội bộ tông tộc Kỷ gia, xin lão tộc trưởng châm chước cho.”

Lúc này, Trang Sĩ Nghiêm gọi lão hầu gia là tộc trưởng, chương quản một tộc phải có trách nhiệm với chuyện nội bộ trong tộc.

Lão hầu gia lập tức nghiêm mặt: “Đây đúng là việc thuộc bốn phận của lão phu, Trang sơn trưởng cứ việc nói.”

Ông già nhưng không hồ đồ, đầu óc vừa chuyển đã đoán được ngay, chuyện nội bộ Kỷ tộc mà Trang Sĩ Nghiêm lại nhúng tay chỉ có thể liên quan tới tỷ muội Kỷ Uyển Thanh, ông nhìn không được liếc mắt Kỷ Tông Hiền trong đám người, thấy sắc mặt đôi phương trắng bệch, lông mày hoa râm của ông không nhìn được nhú lại.

Nói thật, lão hầu gia lòng dạ còn tính rộng rãi, lúc trước Kỷ Tông Khánh không ủng hộ Kỷ Hoàng Hậu, ông tất nhiên thờ dài tiếc hận, chính kiến bất đồng là chuyện thường trong quan trường. Nhưng hiện tại, thay đổi Kỷ Tông Hiền làm Tĩnh Bắc Hầu, đôi phương gấp không chờ nổi tới nình bọ, ngược lại ông có vài phần không thích.

Xưa nay Kỷ Tông Hiền ngu xuẩn lại tham lam, lão hầu gia cũng biết lúc phụ thân Kỷ Tông Hiền còn sống, nhiều lần lên án mạnh mẽ con thứ được việc thì ít, hồng việc thì nhiều, hận không thể đẩy ngược về lò tái tạo.

Lão hầu gia cho rằng, hiện tại chính mình mặc kệ mọi chuyện, mắt không thấy lòng không phiền, không nghĩ tới rắc rối vẫn tìm đến cửa.

Bên kia, Trang Sĩ Nghiêm đã từ từ nói: “Nói vậy lão hầu gia cũng biết, tiểu tử có một muội muội gả cho tiền nhiệm Tĩnh Bắc Hầu Kỷ Tông Khánh làm vợ, vì Kỷ thị sinh hạ một trai hai gái.”

Lão hầu gia gật đầu: “Lão phu biết.” ông lại than thở: “Trời đổ kị anh tài, thế nhưng bắt cháu ta và con hấn tuổi xuân chết sớm.”

“Đúng vậy.”

Giọng nói Trang Sĩ Nghiêm mang theo đau đớn kịch liệt: “Muội muội, muội phu và cháu trai sớm tạ thế, hiện giờ chỉ để lại trên đời hai bé gái mồ côi, ta cách khá xa, cũng không thể lúc nào cũng xem chừng, thế nhưng để cho các cháu gái bị người bắt nạt, thật hổ thẹn với muội muội năm đó giao phó.”

Lời này vừa ra, mọi người trong sảnh ồ lên, bọn họ đều biết một trong hai con gái của tiền Tĩnh Bắc Hầu chính là Thái tử phi Hoàng đế mới vừa hạ chỉ từ hôn, kinh thành đang nhiệt liệt nghị luận, cũng không biết cháu gái trong lời Trang Sĩ Nghiêm nói đến tốt cùng là người nào?

Nếu thật là Thái tử phi bị thúc thẩm bắt nạt, làm cho thiếu ăn thiếu mặc linh tinh, vậy có trò hay để nhìn, rốt cuộc đây chính là đánh vào thể diện hoàng gia, một khi bị vạch trần, ai cũng không chiếm được chỗ tốt.

Đương nhiên, Thái tử phi bị bắt nạt cũng mất hết mặt mũi, rốt cuộc đây không phải chuyện tốt. Hơn nữa, nàng còn chưa đại hôn đã làm cho hoàng gia mất thể diện, phỏng chừng ngày sau còn nếm mùi đau khổ dài dài.

Trang Sĩ Nghiêm biết rõ ràng, cũng may chuyện dính tới di sản Kỷ Tông Khánh để lại, không ảnh hưởng phương diện này, cho nên ông mới lựa chọn vạch trần trước mặt mọi người, đợi lát nữa lại suy yếu một chút cảm giác tồn tại của Kỷ Uyển Thanh trong câu chuyện, liền hoàn toàn không ngại.

Hôm qua Trang Sĩ Nghiêm đã cẩn thận phân tích một lần các loại ảnh hưởng sau khi xong việc, cũng làm tốt chuẩn bị, bởi vậy ông định liệu trước, một khi mở đầu, cũng không ngừng nghỉ, trực tiếp quay người lại, ánh mắt như đao sắc bắn tới Kỷ Tông Hiền trong đám người.

Ông quát chói tai: “Kỷ Tông Hiền, ông ra đây cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Vy Vy 1505

Trang Sĩ Nghiêm quát chói tai: “Kỷ Tông Hiền, ông ra đây cho ta!”

Kỷ Tông Hiền chính là điển hình của kẻ vụng về, tham lam lại ức hiếp người nhà, nghe vậy thân hình mập mạp run lên, theo bản năng rụt rụt về sau.

Đáng tiếc ông ta rút cũng vô dụng, chỗ ông ta đứng thành tiêu điểm trong chính đường, người chung quanh vội không ngừng thối lui vài bước, hình thành một chỗ trống.

Ấn đường lão hầu gia nhú chặt, ông thật sự không thể tưởng tượng một kẻ có vẻ nhút nhát như vậy làm sao có thể nhiều lần gây ra họa lớn, ông trầm giọng nói: “Tông Hiền, con ra đây nói rõ ràng, thị phi khúc chiết, lão phu sẽ có định luận.”

Kỷ Tông Hiền không có cách nào chỉ phải căng da đầu bước ra, ba năm trước từng ấn một trong tay Trang Sĩ Nghiêm, vừa thấy đối phương liền sợ.

Quả nhiên, ông ta vừa ra tới, Trang Sĩ Nghiêm liền đánh đòn phủ đầu: “Kỷ Tông Hiền, ông vốn là đích thứ tử trong nhà, sau khi phụ thân qua đời, đích trưởng huynh thừa kế tước vị, vì mẫu thân ông còn trên đời nên vẫn sống dựa vào huynh trưởng. Có phải thế không?”

Đối phương nói chính là tình hình thực tế, Kỷ Tông Hiền chỉ phải gật đầu: “Phải.”

“Huynh trưởng, cháu trai hy sinh vì Đại Chu triều, không bao lâu, quả tẩu cũng qua đời, ông thực may mắn có thể kế tục tước vị.”

Trang Sĩ Nghiêm cười lạnh một tiếng, lạnh giọng quát: “Vậy ông nói cho ta, ông thừa hưởng tước vị từ huynh trưởng, lúc mình biến thành siêu phẩm hầu, có phải nên đối xử tử tế con gái mồ côi huynh trưởng để lại không?”

Vấn đề này, Kỷ Tông Hiền đương nhiên không thể nói không, lúc này ông ta cũng biết đối phương vì sao mà đến, trong bụng mắng rất nhiều, ngoài miệng nhanh chóng biện giải: “Ta đối đãi các cháu gái cực tốt, hôm kia, nhị nha đầu mới phong cảnh xuất giá, ta.....”

Nói một nửa, liền bị Trang Sĩ Nghiêm cao giọng đánh gãy, ông không hề phản ứng Kỷ Tông Hiền, xoay người về phía lão hầu gia, chấp tay nói: “Lão hầu gia, tiểu tử xin hỏi một câu, trưởng hợp như Tĩnh Bắc Hầu phủ huynh chết để kế thừa, vậy tiền bạc sản nghiệp để được hưởng gồm những gì?”

Đến lúc này, ý đồ của Trang Sĩ Nghiêm đã thực rõ ràng, khó trách ông dám nháo ầm ĩ, cũng không sợ tổn thương thanh danh cháu gái Thái tử phi, thì ra là vì di sản bị chiếm đoạt.

Lão hầu gia loát loát chòm râu hoa râm, lập tức trả lời: “Đương nhiên là sản nghiệp tổ truyền, có đất đai của tổ tiên, đất công huân do triều đình ban thưởng, còn có sản nghiệp tiền tài tổ tông để lại.”

“Vậy muội phu của ta có phải tổ tông của đương nhiệm Tĩnh Bắc Hầu hay không?”

“Vớ vẩn, tất nhiên không phải.”

Trang Sĩ Nghiêm vừa lòng gật đầu: “Tuy con trai của muội phu muội muội ta đã qua đời, nhưng vẫn còn hai con gái, xin hỏi lão hầu gia, tài sản riêng của muội phu và của hồi môn của muội muội, có phải đều thuộc về hai cháu gái của ta, làm của hồi môn khi xuất giá hay không?”

Lão hầu gia gật đầu: “Chuyện này là tất nhiên.”

Nói đến nước này, tất cả trải đường đã hoàn thành, Trang Sĩ Nghiêm lắc đầu thờ dài, vẻ mặt không đành lòng nói: “Cháu gái đáng thương của ta không còn cha mẹ, hiện giờ lại bị thúc phụ xúi giục tổ mẫu, muốn chiếm đoạt di sản phụ thân nàng để lại. Xưa nay cháu gái hiếu thuận hiếu lý lẽ, tuy trong lòng biết rõ, nhưng e sợ tổ mẫu tuổi già, nếu tức giận tranh cãi ảnh hưởng sức khỏe, đành thế nhưng một ngụm đáp ứng.”

“Vẫn là người làm cừu cừu như ta tới cửa thăm hỏi, phát hiện manh mối, ép hỏi mọi cách mới biết được chân tướng.”

Trang Sĩ Nghiêm là người thực cẩn thận, trước tiên nói Hà thái phu nhân ra mặt, Kỷ Uyển Thanh “đáp ứng” chỉ là hiếu thuận mà không phải yếu đuối, sau đó lại lần nữa nhấn mạnh nàng hiếu lý lẽ hiếu thuận.

Phải biết đương thời yêu cầu nữ tử “hiền lương thực đức”, cường thế cũng không phải là danh tốt, hơn nữa triều đại lấy hiếu trị thiên hạ, hiếu thuận thấy thế nào đều là tốt.

Trang Sĩ Nghiêm chấp tay cúi đầu, khẩn thiết nói: “Ta thân là cừu cừu, làm sao có thể để cháu gái bị như vậy, vì thế, hôm nay tới nhờ lão tộc trưởng chủ trì công đạo.”

Ý cười của lão hầu gia đã không còn, nghiêm túc gật đầu: “Nếu việc này là thật, lão phu tất nhiên sẽ chủ trì công đạo.”

Ông chuyển tầm mắt qua Kỷ Tông Hiền, nghiêm giọng: “Tông Hiền, có việc này không?”

Kỷ Tông Hiền vội xua tay: “Bá phụ, tuyệt đối không có việc này.”

Trăm triệu không nghĩ tới Trang Sĩ Nghiêm biết được tin tức, cũng nháo đến Lâm Giang Hầu phủ, Kỷ Tông Hiền nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng việc cấp bách hiện tại là phải sạch chính mình.

“Bá phụ có điều không biết, ngày hôm trước mẫu thân con nghe xong danh sách của hồi môn của nhị nha đầu, chợt thấy quen tai, tình thế hồi tưởng, thì ra bên trong có mấy thứ là tài sản tổ truyền.” Cái cớ này hôm qua đã nói, Kỷ Tông Hiền thuận miệng đề cập, vô cùng nhanh nhẹn.

“Mẫu thân con lớn tuổi, có khi trí nhớ kém một ít, cần nhắc tới chuyện xưa mới nhớ ra, sau khi thấy danh sách của hồi môn của nhị nha đầu, bà bưng bình nói năm đó huynh trưởng trộm lấy sản nghiệp tổ tiên và tài sản riêng để tiện xử lý.”

Kỷ Tông Hiền càng nói càng trôi chảy, ông ta phảng phất cũng cảm thấy đây là sự thật, còn gật gật đầu: “Huynh trưởng qua đời đột nhiên, cũng không tách ra hai phần, mẫu thân nói, nhị nha đầu đã xuất giá, liền bỏ đi, nhưng mà một nửa còn lại của đại nha đầu phải phân lại cẩn thận.”

Ông ta nói hợp tình hợp lý, lão hầu gia lại không phải người dễ bị lừa gạt, một lời nói đến máu chó: “Không sao, con lấy sổ sách ra, lão phu tinh tế nhìn, sẽ tự phân biệt rõ ràng, cũng không cần mẫu thân con nhọc lòng.”

Kỷ Tông Hiền nghẹn nghẹn: “Ách, xin bá phụ mình giám, năm đó lúc phụ thân còn sống, phòng thu chi đã từng bị cháy, sổ sách bị thiêu hủy.” Bất đắc dĩ, ông ta chỉ có thể lại dọn ra chuyện ma quỷ kia.

Nhưng lão hầu gia không phải Kỷ Uyển Thanh, lại tự quyết hiển nhiên không được, ông cá giận: “Thật là vợ vắn đến cực điểm! Phụ thân con qua đời đã hơn hai mươi năm, sổ sách chẳng lẽ còn chưa thể bỏ toàn?”

Trong đại sảnh lập tức vang lên thấp thỏm tiếng cười nhạo, sắc mặt Kỷ Tông Hiền đỏ bừng, trong lúc quýnh lên lại nói: “Bỏ là bỏ toàn, nhưng mà... nhưng mà ba năm trước huynh tẩu đột nhiên qua đời, phòng thu chi trong nhà lại lần nữa bị cháy, sổ sách lại bị huỷ hoại, con ngu dốt, không thể bỏ xong.”

Ông ta không thể dứt bỏ khối tài sản khổng lồ kia, chết sống cũng muốn đoạt, tình nguyện thừa nhận chính mình ngu xuẩn, dù sao sổ sách là không có, thanh quan khó xử việc nhà.

Bộ dáng vô lại da mặt dày làm lão hầu gia tức giận đến bậc cười, ông vừa muốn nói chuyện, không nghĩ tới Trang Sĩ Nghiêm bên cạnh vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt lại lần nữa mở miệng.

Trang Sĩ Nghiêm cười nhạo: “Muội phu ước chừng biết đệ đệ vô năng, tất nhiên sẽ lại lần nữa thiêu hủy sổ sách, cho nên lúc trọng thương nằm trên giường cũng không quên cường chống, sai người sao chép sổ sách sản nghiệp tổ truyền và tài sản riêng giao cho muội muội. Muội muội lắm chung, lại giao cho ta, để phòng ngày sau có khi dùng tới.”

Lời này cực kỳ châm chọc, nhưng lại nhanh nhẹn giải quyết tất cả vấn đề, Kỷ Tông Hiền tròn mắt há hốc mồm, Trang Sĩ Nghiêm vỗ tay một cái, hai rương sổ sách lớn được người nâng đến.

Ông chỉ một trong hai rương lớn trên mặt đất: “Rương bên này là sổ sách sản nghiệp tổ truyền của Tĩnh Bắc Hầu phủ; bên kia là sổ sách tài sản riêng của muội phu.”

Kỷ Tông Hiền nghẹn họng trân trối, trừng mắt nhìn hai rương lớn nói không ra lời. Nhưng Trang Sĩ Nghiêm không tính dừng tay như vậy, nếu cháu gái mềm yếu nhu nhược một chút, chỉ sợ việc này tỷ lệ đắc thù rất lớn, hơn nữa còn bị giấu kín trong Tĩnh Bắc Hầu phủ.

Ông chuyển hướng Kỷ Tông Hiền, nói gần từng câu từng chữ: “Hiện giờ xem ra, cái gọi là mẫu thân nhớ tới sản nghiệp tổ truyền và tài sản riêng bị trộn lẫn chẳng qua là Tĩnh Bắc Hầu nói dối mà thôi.”

“Ta đã gặp Hà thái phu nhân, lão thái thái lớn tuổi, tinh thần có chút lú lẫn hồ đồ rồi.”

Nếu chứng thực là thái phu nhân dẫn đầu làm, kỳ thật việc này không lớn, rốt cuộc bà là mẹ ruột của Kỷ Tông Khánh, một chữ hiếu đề trên đầu, việc này cuối cùng sẽ không giải quyết được gì, người ngoài nhiều nhất cũng chỉ nói hai câu bất công quá mức thôi.

Nhưng đó không phải là mục đích của Trang Sĩ Nghiêm, ông chán ghét vợ chồng Kỷ Tông Hiền, thế muốn vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn, bởi vậy, trước tiên chụp mũ Hà thái phu nhân già mà lú lẫn hồ đồ, trích bà ra khỏi chuyện này.

Trang Sĩ Nghiêm đề cao giọng, chỉ vào Kỷ Tông Hiền: “Ông đã thừa kế tước vị, lại không thể phân ưu với vua, đó là bất trung; ông thân là con cái, lại xúi giục mẹ già hồ đồ phạm sai lầm lớn, đó là bất hiếu; ông đã thừa kế tước vị của huynh trưởng, lại tìm mọi cách chiếm đoạt tài sản riêng của cháu gái mồ côi, đó là bất nghĩa.”

“Kẻ bất trung bất hiếu bất nghĩa như thế, uống công làm người!” Trang Sĩ Nghiêm quả nhiên không hổ là son trưởng Quýnh Sơn thư viện, không ra tay thì thôi, vừa ra tay kinh người, khẳng khái tràn từ một phen, chụp mũ tội danh lên đầu Kỷ Tông Hiền, nếu còn nói thêm chỉ sợ tư cách thừa kế hầu tước cũng không còn.

Trang Sĩ Nghiêm là tay già đòi trong việc kích động người khác, ánh mắt mọi người trong đại sảnh nhìn Kỷ Tông Hiền đã xảy ra biến hóa, khe khẽ nói nhỏ bàn luận.

Đang là giữa mùa thu lạnh lẽo, Kỷ Tông Hiền lại mồ hôi đầy đầu, thời điểm quan trọng này, linh quang hiện ra: “Thông gia cữu gia, ông từ từ nghe ta nói, ta vốn không biết việc này, chỉ là hôm qua nghe mẫu thân và thê tử nói thôi.”

“Hôm qua ta uống hơi nhiều, đầu óc hồ đồ, thế nhưng cũng không thể phân biệt, hiện giờ tinh tế tưởng tượng, chắc là Tào thị phụ nhân này trong tối xúi giục mẫu thân.”

Không sai, Kỷ Tông Hiền linh quang chợt lóe nghĩ đến biện pháp thoát thân, chính là đổ tất cả tội lỗi lên đầu Tào thị, ông ta chỉ là uống say không rõ ràng lắm bị lừa bịp, sau khi mở đầu, về sau lại càng nói càng trôi chảy, ông ta vỗ tay, thống hận nói: “Tào thị phụ nhân này, xưa nay kiến thức hạn hẹp, chắc là như thế.”

Ông ta hét to với người hầu bên ngoài: “Mau, mau nhờ người đến hậu viện gọi bà ấy tới đây, ta phải hỏi rõ ràng minh bạch!”

Người hầu lên tiếng, chạy nhanh tìm một nha hoàn Lâm Giang Hầu phủ dẫn đường, đi vào hậu viện.

Hai vợ chồng nịnh xọt xum xoe Lâm Giang Hầu phủ, đương nhiên Tào thị cũng sớm tới, bà bị vội vàng mời đến sảnh ngoài, trong chính đường toàn là nam nhân, chỉ có một nữ nhân là bà, há hốc mồm: “Phu quân, có chuyện gì vậy? Vì sao kêu thiếp thân tới?”

“Tào thị to gan! Bà còn dám hỏi?” Kỳ Tông Hiền e sợ thê tử nói lâu, lập tức quát lớn: “Nói! Vì sao bà dám xúi giục mầu thân? Để mầu thân cho rằng sản nghiệp tổ truyền lẫn lộn với tài sản riêng của đại ca, suýt nữa làm cháu gái bị ủy khuất!”

Kỳ Tông Hiền vạn phần tức giận, lạnh lùng sắc bén, kỳ thật gắt gao nhìn chăm chăm thê tử, sợ đối phương không cơ linh, ngay tại chỗ phủ nhận: “Bà còn lừa bịp ta, làm ta thiếu chút nữa gánh tội bất trung bất hiếu bất nghĩa!”

Tào thị ngốc nửa ngày, thực mau lĩnh ngộ được ý của phu quân, đây là muốn bà gánh tội?

Bà quét mắt chung quanh một vòng, thấy Trang Sĩ Nghiêm, trong lòng đánh cái đột, suy nghĩ vừa chuyển, nháy mắt bùng tỉnh, đây là chuyện thất bại.

Chỉ là bất trung bất hiếu bất nghĩa thực nghiêm trọng, nếu Kỳ Tông Hiền gánh tội, chỉ sợ tước vị cũng ngồi không xong, tuy Tào thị không thông minh, nhưng liên quan đến chuyện lớn bạc này lại phản ứng cực nhanh, bà vạn phần không cam lòng, nhưng không thể không nhận hết lên người mình.

Tào thị thỉnh thoảng một tiếng quỳ rạp xuống đất, xả ra khăn bụm mặt lên tiếng khóc lớn: “Phu quân ơi! Thiếp thân là bất đắc dĩ thôi, trong nhà khó khăn, thiếp thân nghĩ trong tay cháu gái dư dả, mới muốn mượn một chút, rốt cuộc chi tiêu trong phủ là mọi người dùng chung!”

Tuy bà bị bắt nhận tội, nhưng vẫn nỗ lực đỡ xuống trách nhiệm, Kỳ Tông Hiền nghe vậy trong lòng buông lỏng, liền quát: “Mặc dù trong nhà không dễ, bà muốn mượn có thể thương lượng với cháu gái, đại nha đầu thông tình đạt lý, chắc sẽ đồng ý, sao bà có thể như thế?”

.....

Đôi vợ chồng này người hát người bè, chỉ lên trời thì không hề có ý muốn chiếm đoạt, mới miễn cưỡng lừa gạt qua việc này. Tuy trong lòng mọi người chưa chắc không rõ, nhưng lần này Kỳ Tông Hiền biểu hiện vẫn xem như tạm được, nhanh chóng rũ bỏ trách nhiệm, phải sạch bản thân, ít nhất ngoài mặt là như thế.

Trang Sĩ Nghiêm cũng không thật muốn khiến Kỳ Tông Hiền mất tước vị, rốt cuộc Kỳ Uyển Thanh còn chưa xuất giá, thân phận Tĩnh Bắc Hầu phủ đích trưởng nữ vẫn rất quan trọng, ông thấy chuyển biến tốt liền thu, hừ một tiếng, xoay mặt chấp tay với lão hầu gia: “Việc sau này phải làm phiền lão tộc trưởng chủ trì công đạo.”

Lão hầu gia nghiêm mặt đáp ứng: “Trang son trưởng yên tâm, đây là bổn phận của lão phu.”

*****

Việc này phát sinh trước mặt mọi người, thực mau liền truyền khắp kinh thành.

Trước giờ cơm trưa Kỳ Uyển Thanh đã nhận được cữu cữu truyền lời, nói mọi việc đã thỏa đáng, buổi chiều liền thu được các loại phiên bản.

Các phiên bản có chỗ giống chỗ khác, chủ đề đều là phu nhân Tĩnh Bắc Hầu xuất thân không cao, tầm mắt hạn hẹp lại tham lam, ham tiền bạc sản nghiệp trên tay cháu gái mồ côi, xúi giục mẹ chồng mưu đoạt, cữu cữu của cháu gái biết được thì giận dữ, bẩm báo Kỳ thị tộc trưởng cũng là lão quốc trượng, cầu chủ trì công đạo.

Mấy nhân vật phản diện chủ yếu là Tào thị tham lam khắc nghiệt, Hà thái phu nhân già mà hồ đồ, Tĩnh Bắc Hầu Kỳ Tông Hiền cũng có thiên ti vạn lữ quan hệ. Rốt cuộc ánh mắt quần chúng sáng như sao.

Nhân vật chính diện duy nhất là Thái tử phi Kỳ Uyển Thanh, trước khi để tang thanh danh Kỳ đại tiểu thư đã rất tốt, lần này hiểu lý lẽ hiểu thuận, vì lo lắng thân thể tổ mẫu mà nhượng bộ, rất được người tán thưởng.

Kỳ Uyển Thanh nhất nhất xem qua tin tức, vừa lòng gật đầu, kết quả còn tốt hơn nhiều so với nàng dự đoán, quả nhiên cữu cữu sức chiến đấu cường hãn, người cũng khôn khéo.

Mà người trên cao tất nhiên biết càng kỹ càng tỉ mỉ hơn, nàng và trong phủ vì tranh tài sản náo lớn một hồi, thành công kéo ra khoảng cách, như vậy phi thường tốt.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16

Editor: Vy Vy 1505

Màn đêm buồn xuống, toàn bộ Tỉnh Bắc Hâu phủ có lẽ chỉ có một mình Kỳ Uyển Thanh say sưa đi vào giấc mộng, ngủ ngon lành, ngày kế, nàng thức dậy đúng giờ như cũ.

“Tiểu thư”, Lê Hoa vui mừng vào cửa, phía sau nàng là một đám nha hoàn mang nước ấm, khăn linh tinh, nàng vắt khăn mềm, hầu hạ chủ tử rửa mặt: “Nghe nói Duyên Thọ đường và bên kia đêm qua phải thay đổi một đồng đồ sứ đấy.”

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, Kỳ Uyển Thanh có tai mắt ở Duyên Thọ đường và trong viện nhị thúc nhị thẩm, tuy không phải tâm phúc, nhưng gió thổi cỏ lay đều biết.

Này rất tốt, tin tức sáng sớm liền tới rồi, đám người Hà ma ma Lê Hoa đi đường đều mang gió, trên mặt che giấu không được ý mừng.

Kỳ Uyển Thanh súc miệng rửa mặt, nhắm mắt ngẩng mặt, Lê Hoa nhanh nhẹn thoa đều một lớp hương cao, đợi thỏa đáng, nàng mới mở mắt hơi hơi mỉm cười: “Muội yên tâm, náo nhiệt còn ở phía sau nữa.”

Quả nhiên, không bao lâu, náo nhiệt liền tới cửa.

Lão Lâm Giang Hâu là một người nói chuyện giữ lời, hơn nữa làm việc cực kỳ nghiêm túc, nếu đáp ứng Trang Sĩ Nghiêm, liền để việc này ở trong lòng.

Kỷ Tông Hiền bị ông quát lớn một phen đã đánh mất ý niệm, nhưng chuyện còn chưa xong, buổi chiều hôm qua ông lật xem một phần sổ sách, lại hỏi thăm kỹ càng tỉ mỉ tình hình, sáng sớm hôm nay liền sai người chuẩn bị xe, đi đến Tỉnh Bắc Hâu phủ.

Lão hầu gia vừa vào cửa, liền đi thẳng đến Duyên Thọ Đường, tầm tuổi này, ông cũng không cần cố kỵ nam nữ đại phòng.

Hà thái phu nhân đang nằm hừ hừ trên giường ở buồng trong, bộ dáng như bị bệnh không thể rời giường, ông đi tới ngoài sân, cũng không nói nhiều, trực tiếp phân phó người gọi bà ấy ra.

Nguyên bản lời nói của lão hầu gia là: “Cho dù bệnh sắp chết, cũng phải khiêng ra đây.”

Tộc trưởng một tộc quyền lợi mặt mũi lớn hơn nhiều so với tướng tước, hơn nữa trong phủ hiện giờ ủng hộ Kỷ Hoàng Hậu, Hà thái phu nhân không có cách nào, chỉ phải về mặt xanh mét được nha hoàn nâng ra.

Kỳ thật bà không bệnh, chỉ là ngày hôm qua tức giận quá mức buổi tối ngủ không ngon, cho nên nhìn sắc mặt kém chút.

Lão hầu gia khôn khéo cỡ nào, liếc mắt một cái liền nhìn thấu, ông giận càng thêm giận, lên án mạnh mẽ Hà thái phu nhân, một chút mặt mũi không để lại.

“Hà thị, bà hồ đồ hay là mắt bị mù rồi, bà biết Thái tử phi ý nghĩa là gì sao? Bà biết hoàng gia ý nghĩa là gì sao?” Lão hầu gia nhớ tới mới vừa rồi vào cửa, khi ông dò hỏi quân sự dẫn đường về Kỳ Uyển Thanh, về mặt đối phương tự nhiên, cũng không tăng thêm nửa điểm kính sợ, không nhịn được đám ngực đậm chân, càng thêm tức giận.

Chủ nào tớ nấy, có thể thấy được trên dưới Tỉnh Bắc Hâu phủ tiếp thánh chỉ tứ hôn cũng chỉ là tiếp mà thôi, không hề xem quan hệ giữa Kỳ Uyển Thanh và hoàng gia ra gì.

Này một ổ ngu xuẩn!

Lão hầu gia quả thực không nở nhìn thẳng, ông thở hắt hắt, nhất thời cũng không biết nói bắt đầu từ đâu.

Nghiến răng một lát, lão hầu gia chỉ vào mặt Hà thị chửi ầm lên: “Đệ đệ của lão phu mệnh không tốt, cho nên mới cưới một phụ nhân hồ đồ như bà, nếu bà còn dám sinh sự, lão phu liền thay đệ đệ viết hưu cho bà về Hà gia!”

Hà thái phu nhân lớn tuổi, có con có cháu, hưu về nhà mẹ đẻ đương nhiên chỉ là đe dọa, nhưng này cũng khó lường, thái phu nhân khóc rống thất thanh, liên tục thề thốt, bảo đảm ngày sau an phận thủ thường, mới đây mặt nước mắt bị nâng trở về phòng.

Đã trải qua như vậy một hồi, bà là thật muốn bệnh nặng.

Lão hầu gia vẫn có dư lực, tiếp theo lại chỉ vào vợ chồng Kỷ Tông Hiền Tào thị mắng một trận.

Liên tiếp lên án mạnh mẽ ba đầu sỏ gây tội, cũng bắt đầu xử lý việc này, xong việc, lão hầu gia còn muốn trấn an người bị hại.

Kỳ Uyển Thanh được mời đến Duyên Thọ Đường, mảnh được vén lên, liền thấy một lão nhân râu tóc bạc trắng, tai to mặt lớn, tinh khí thần mười phần đứng ở chính đường, trước mặt ông là nhị thúc nhị thẩm của nàng, đôi vợ chồng này mặt như màu đất.

“Uyển Thanh gặp qua đường gia gia.” Kỳ Uyển Thanh phúc lễ, không dấu vết đánh giá trong phòng, trong lòng có cân nhắc.

Khi nàng hành lễ, lão hầu gia vội vàng nghiêng người tránh, cũng ôm quyền cúi thấp đầu hồi lễ.

Đây mới là đãi ngộ Thái tử phi tương lai nên có, mặc dù là hầu gia quốc trọng, thân phận trưởng bối, cũng không dám chịu nàng toàn lễ, chỉ có một đám người Tỉnh Bắc Hầu phủ trên mặt khôn khéo, thực tế mờ heo che mắt hồ đồ, mới dám đứng thẳng nhận nàng hành lễ, còn dám âm mưu tính kế.

Đây là đặt thể diện hoàng gia ở chỗ nào?

Hoàng gia, thiên gia. Cũng không phải là nói đùa.

Kỷ Uyển Thanh không khỏi thở dài, khó trách Lâm Giang Hầu phủ như cũ phát triển không ngừng, mà Tỉnh Bắc Hầu phủ thay đổi chủ nhân chỉ mới ba năm đã có xu hướng suy tàn rõ ràng.

Một già một trẻ ngồi xuống, lão hầu gia vẻ mặt ôn hoà trấn an, thuyết minh một chút trọng điểm, tài sản riêng của phụ thân nàng không liên quan gì tới tước vị thừa kế, cho dù nhiều ít đều thuộc về hai tỷ muội, các nàng phân đều làm của hồi môn.

Quan trọng nhất chính là, cho dù trong nhà có làm gì, nàng cũng không cần để ý tới.

Kỷ Uyển Thanh vẻ mặt cảm động, trước tiên tỏ vẻ cảm kích lão hầu gia ra mặt chủ trì công đạo, dừng một chút, nàng lại nói: “Phụ thân để lại di sản, không câu nệ nhiều ít, đều là tâm ý của phụ thân, Uyển Thanh cũng rất khó xử.”

“Chỉ là Kỷ gia sinh con nuôi con, hiện giờ trong phủ gia kế khó khăn, nếu đã như vậy, trong phủ không cần thay con chuẩn bị của hồi môn, con chỉ lấy phần cha mẹ để lại mang theo khi xuất giá là được.”

“Việc này trăm triệu không thể!”

Lão hầu gia lập tức cự tuyệt, vui đùa cái gì vậy, đối tượng Kỷ Uyển Thanh kết hôn là đương triều Thái tử, trong nhà tất nhiên phải chuẩn bị của hồi môn thật dày, phong cảnh đưa gả mới được, sao có thể vắt chày ra nước?

Nếu việc này không nháo ầm ỹ, tài sản riêng của Kỷ Uyển Thanh phong phú như thế, lừa gạt một chút, xem như trong phủ không cho đồng nào cũng không phải không thể. Nhưng hiện tại đã là tiêu điểm chú mục của cả kinh thành, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm, của hồi môn không chỉ phải an bày một lần nữa, mà còn phải thật dày, làm mọi người không thể bắt bẻ, mới có thể bảo toàn mặt mũi Kỷ thị.

Càng quan trọng hơn là, cho hoàng gia một câu công đạo.

Lão hầu gia lập tức nghiêm lệnh phu thê Kỷ Tông Hiền, cần phải cẩn thận đặt mua của hồi môn, nửa điểm không thể hàm hồ.

Việc này hiển nhiên ra ngoài Kỷ Tông Hiền Tào thị đoán trước, phu thê hai người liếc nhau, mới khổ ha ha đáp ứng.

Lão hầu gia là người tinh, làm sao không phát hiện, ông không yên tâm, lập tức tỏ vẻ, ông sẽ phái người theo dõi toàn bộ quá trình đặt mua của hồi môn, cũng tự mình xem qua.

Được rồi, lúc này nửa điểm cũng không thể lừa gạt, của hồi môn của Thái tử phi đoán chừng có thể đào một đoạn của cải của Tỉnh Bắc Hầu phủ.

Kỷ Uyển Thanh tay cầm khăn mềm, nhẹ điểm điểm cánh môi, che khuất khóe miệng một tia cười lạnh, nàng đã sớm nói, nếu đám người gọi là ‘người thân’ lòng tham không đáy, nàng tất nhiên sẽ lột một tầng da của đối phương.

Sau khi việc này kết thúc viên mãn, không bao lâu, lão Lâm Giang Hầu liền được thánh chỉ khen thưởng và ban thưởng, vừa khéo chính là, Kỷ Tông Hiền vì làm sai công sự, bị cất chức quan tư phẩm, vĩnh viễn không thể khôi phục. Từ nay về sau, trên người ông ta chỉ còn treo một tước vị suông.

Lúc trước bởi vì đề cập gia tài của thần tử, hoàng gia không tiện ra mặt can thiệp, nhưng chờ hạ màn, Xương Bình Đế lập tức mượn một chuyện khác biểu đạt thái độ.

Người thông minh đều biết, Xương Bình Đế rất bức bối Tỉnh Bắc Hầu phủ, nếu không phải vì hàng tước vị, Thái tử phi xuất thân khó coi, chỉ sợ Kỷ Tông Hiền không chỉ bị tước chức quan đơn giản như vậy.

Quả nhiên, thể diện hoàng gia, ai cũng không thể tổn thương mấy may.

*****

“Ánh mắt phụ thân tinh chuẩn, xử sự lưu loát, con trai hồ thẹn không sánh bằng.” Nói chuyện là Lâm Giang Hầu Kỷ Tông Văn, ông thiết tình khâm phục: “Phụ thân gừng càng già càng cay, hay là chỉ dạy con thêm mấy năm nữa.”

Lão hầu gia đang tu bổ bồn cây cảnh trước mặt, nghe vậy lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Không được, các con lớn, đều có chủ ý, không cần lão phu.”

Con trai con gái đều lớn, bản thân có chủ ý, cảm thấy cha già kiên trì chưa chắc có lý, ông dứt khoát buông tay, làm cho bọn họ chính mình lăn lộn, chẳng quan tâm.

Lần này cũng chỉ vì đề cập chuyện nội bộ tông tộc, ông mới nhúng tay.

*****

Từ lúc tứ hôn tới nay, Đông Cung vẫn luôn chú ý Tĩnh Bắc Hầu phủ, ngày đó lão hầu gia nhanh như sấm chớp xử lý tất cả mọi chuyện, bên này ông mới vừa dẹp đường hồi phủ không bao lâu, bên kia Đông Cung liền được tin.

Đã nhiều ngày nay, tất cả chuyện lớn nhỏ đều được tra kỹ càng tỉ mỉ, trình lên bàn Thái tử, Cao Húc rũ mắt lật qua, nhướn mày, xem ra Thái tử phi của hắn cũng không phải nhân vật đơn giản.

Tuy Kỷ đại tiểu thư giữ đạo hiếu ba năm, không xuất hiện trước mặt người khác, nhưng trước đây hình tượng của nàng luôn là hiền thực hào phóng, ôn lương đôn hậu, một thế gia quý nữ hoàn mỹ điển hình. Rất khó tưởng tượng chỉ mới thời gian mấy ngày, nàng liền lên kế hoạch, cũng tự mình tham dự rất nhiều chuyện, hơn nữa đều thành công viên mãn.

Hắn không thể không thừa nhận, Thái tử phi tương lai của hắn là một nữ tử trí dũng song toàn, không phải là thiên kim khuê các tầm thường.

Cao Húc rất tò mò, đến tột cùng vợ chồng tiền Tĩnh Bắc Hầu là người như thế nào, mới có thể dưỡng ra một nữ nhi như vậy.

Nửa ngày, hắn nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không đúng, phu thê Kỷ Tông Khánh còn có một tiểu nữ nhi, một thai song sinh, lại không khác biệt với nữ tử tầm thường.

Cao Húc buông mặt tin, xem ra, Thái tử phi của hắn là thiên phú dị bẩm.

“Điện hạ, Kỷ đại tiểu thư thật là lợi hại, trận này đánh xinh đẹp cực kỳ.” Trương Đức Hải dâng lên một chén trà nhỏ, tấm tắc khen hay.

Làm tâm phúc bên người Thái tử, có thể nói hắn cũng xem toàn bộ hành trình, lúc này Trương Đức Hải rất có ấn tượng tốt với Kỷ Uyển Thanh, không nhịn được khen hai câu: “Điện hạ, có lẽ lần này bệ hạ tứ hôn cũng không quá xấu.”

Trương Đức Hải thở dài trong lòng, chủ tử nhà hắn từ nhỏ đào quang kiếm ảnh, trong cung không người bảo vệ, cho nên lòng phòng bị rất nặng. Lại vì Kỷ Hoàng Hậu đáng ghét kia, làm cho chủ tử không thích cung nữ đến gần, sau đó còn diễn biến thành không gần nữ sắc, hiện giờ đã cập quan, bên người cũng không có ai hầu hạ.

Kỷ thật hai ba năm trước Cao Húc nên đại hôn, nhưng vì hai bên tranh quyền, khó chọn nhân tuyển cho vị trí Thái tử phi, kéo dài tới hai mươi tuổi, mới vội vàng định ra.

“Kỷ đại tiểu thư nhìn có vẻ là người tốt, cũng không một lòng với Kỷ đáng, lần này chỉ sợ vị trong Khôn Ninh Cung kia thất sách rồi.”

“Nhưng thật ra là người thông tuệ.” Cao Húc bung lên chén trà, nhấp một ngụm: “Nhưng hiện giờ nói lời này vẫn còn hơi sớm.”

Nếu Kỷ Uyển Thanh có thể an phận thủ thường, này thực không tồi, nàng là hậu nhân của trung lương, hắn cũng không phải không thể tiếp thu nàng.

Cao Húc cũng không yêu cầu thế tử trí dũng song toàn, chỉ cần hiểu chuyện, an phận, không kéo chân sau là được, trước mắt Kỷ Uyển Thanh cũng tạm tạm, nhưng không biết nàng có thể nhìn qua cửa Kỷ Hoàng Hậu hay không.

Tất cả, đợi đại hôn xong sẽ biết.

“Trương Đức Hải, sáng sớm ngày mai ngoi ra cung, đến Tĩnh Bắc Hầu phủ, thay cô thăm Kỷ đại tiểu thư.” Cao Húc gác chung trà xuống, phân phó.

Việc này nháo lớn như vậy, Đông Cung không có khả năng không biết, dựa theo hình tượng xưa nay Thái Tử ôn tồn lễ độ, phái tâm phúc đi thăm một phen, rất cần thiết.

“Nô tài tuân lệnh, nô tài lập tức đến nhà kho, chọn mấy món quà tặng cho Kỷ đại tiểu thư.”

Trương Đức Hải đương nhiên hiểu, nhưng hiển nhiên hắn nghĩ hơi nhiều, lên tiếng lui ra, vui tươi hơn hờ đi về phía nhà kho.

Cao Húc nhướn mày, cũng không nói chuyện, chỉ tiếp tục xử lý triều vụ trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Lần này Kỳ Uyển Thanh có thể thắng xinh đẹp, không thiếu được công lao của cữu cữu Trang Sĩ Nghiêm, nàng vô cùng cảm kích, sáng sớm hôm sau, liền tới cửa cảm tạ.

Cữu cữu cữu mẫu thực hòa ái, vẻ mặt ôn hoà trấn an nàng, cũng nói, ngày sau nếu có khó khăn, có thể truyền tin đến Uyển Châu.

Sau này Kỳ Uyển Thanh là Thái tử phi, nếu có khó khăn, chỉ sợ là thực không dễ, nàng biết cữu cữu người này một lời nói giá ngàn vàng, không phải là tùy ý hư ngôn lừa gạt, lập tức lệ nóng doanh trong.

Ở Trang gia biệt viện dùng cơm trưa xong nàng mới dẹp đường về phủ, trở về Triều Hà Viện đang muốn nghỉ trưa, không ngờ có bà tử vội vàng tiến vào: “Tiểu thư!”

“Đông Cung sai người tới, là thái giám bên người Thái tử điện hạ, phụng lệnh điện hạ tới thăm tiểu thư!”

Bà tử vui mừng đến thay đổi giọng, vốn dĩ Hà ma ma muốn quát lớn không có quy củ, nghe vậy cũng không rảnh lo, vội vàng vén lên mình vào buồng trong: “Tiểu thư, Đông Cung sai người tới.”

Kỳ Uyển Thanh đang ngồi trước bàn trang điểm bằng gỗ hoa lê, đã tháo trang sức, nhưng chưa tẩy trang thay quần áo, Hà ma ma vội chỉ huy Lê Hoa: “Nhanh, mau hầu hạ tiểu thư đeo đồ trang sức.”

Hà ma ma thực vui mừng, Thái tử điện hạ lệnh tâm phúc tới thăm tiểu thư nhà mình, như vậy xem ra, cho dù sau khi tiểu thư vào cung hoàn cảnh khó chút, cũng chưa chắc không có đường sống.

Một phòng nha hoàn bà tử vui mừng, duy độc Kỳ Uyển Thanh trấn định tự nhiên, nàng nói: “Ma ma, bà mau gọi người lãnh người nọ vào đi.”

“Đứng đứng! Ma ma hồ đồ, vẫn là tiểu thư có chủ ý.” Hà ma ma cười đến không khép miệng được, nhanh cho người đi, lại giờ hộp trang sức lên: “Tiểu thư mau nhìn xem, đeo bộ trang sức nào thì được?” Bà nhìn trái nhìn phải, cảm thấy bộ nào cũng kém chút gì đó.

“Ở trong phòng, cần gì phải dùng nguyên bộ trang sức.”

Trọn bộ trang sức có trăm bội bộ điều, vòng tay vòng cổ vân vân, bộ nào cũng có hơn mười đến hai mươi dạng, tất nhiên mỹ lệ cao quý, nhưng đều là gấp khách mới dùng. Kỳ Uyển Thanh chưa đại hôn, tuy người Đông Cung tới thuộc về người ngoài, vẫn là Thái tử tâm phúc, nhưng một Thái tử phi như nàng, thật sự không cần thiết trang phục lộng lẫy gấp đôi phượng.

Như vậy không những hạ thấp thân phận chính mình, còn có vẻ quá mức nóng bỏng, không đủ rụt rè.

Ngày sau Hoàng Thái tử là ông chủ lớn, có thể thích hợp lấy lòng, nhưng không đến vạn bất đắc dĩ, Kỳ Uyển Thanh thật không tính toán công lưng xu nịnh đối phượng.

Cho dù là vạn bất đắc dĩ, nếu thực quá đáng, nàng cũng chưa chắc sẽ tiếp thu. Phụ thân từng nói, người cần có một cây xương cứng, thà gãy chứ không chịu cong, nàng vô cùng đồng ý.

Kỳ Uyển Thanh mới từ bên ngoài trở về, quần áo tóc tai đều rất chỉnh chu, nàng tùy ý chọn một cây trâm ngọc con bướm giương cánh, cắm vào tóc mây là được.

*****

Làm tâm phúc bên người Hoàng Thái tử, Trương Đức Hải lãnh mấy tiểu thái giám, được cung kính mời vào cửa.

Thủ vệ và người trong phủ nom nớp lo sợ, khom lưng chờ đối phượng đi xa, mới dám lên.

Trên làm dưới theo, bởi vì các chủ tử không xem ra gì, bộ phận lớn tới tở trong hầu phủ vốn không liên hệ đại tiểu thư với hoàng gia, hiện giờ thấy người Đông Cung tới mới rung mình trong lòng.

Đúng vậy! Mặc kệ như thế nào, đại tiểu thư đều là Thái tử phi được thánh chỉ từ hôn.

Trương Đức Hải đến đã nhanh liệt biểu thị công khai việc này, từ đó về sau, chủ tớ Tĩnh Bắc Hầu phủ khách khí không ít đối với người của Triều Hà Viện, cũng xem như niềm vui ngoài ý muốn.

Trương Đức Hải đi tới Triều Hà Viện, hần không dấu vết đánh giá xung quanh.

Đình viện trống trải, rường cột chạm trổ, trong phòng bố trí vô cùng lịch sự tao nhã, có thể thấy được chủ nhân huệ chất lan tâm, vật trưng bày trên giá đa bảo không nhiều lắm, nhưng mỗi món đều là giá trị xa xỉ.

Hần âm thầm gật đầu, lời đồn tiền Tĩnh Bắc Hầu yêu thương con gái quả nhiên không giả, mà Thái tử phi tương lai nhìn cũng là một nữ tử điển nhã.

“Mời đại nhân ngồi chờ một lát, tiểu thư nhà ta nghỉ trưa mới dậy.” Một nha hoàn mặt tròn mắt to nhiệt tình nói chuyện, xem cách nàng ăn mặc, hần là đại nha hoàn.

“Không cần ngồi, tạp gia đứng chờ là được.”

Trương Đức Hải ở trong cung lẫn lộn nhiều năm, không thể không cẩn thận, mặc dù Thái tử phi chưa đại hôn, tình cảnh cũng xấu hổ, hần vẫn cung kính vạn phần.

Hần cười tủm tỉm nói, đã thu hết vào mắt tình hình trong phòng, tuy nha hoàn bà tử không ít, nhưng người nào cũng quy củ an tĩnh, có thể thấy được Thái tử phi là người trị hạ nhân có cách.

Trương Đức Hải âm thầm gật đầu.

Lúc này, có bà tử nói nhỏ: “Đại tiểu thư tới.”

Màn được vén lên, một thiếu nữ mặt phấn má đào được nâng ra, trên tóc nàng chỉ cài một cây trâm bạch ngọc, mặc một thân áo váy hồng nhạt thêu hoa, vai gầy eo nhỏ, đáng người thương tha, ngũ quan tinh xảo kiều mỹ, hơn nữa đuôi mày cuối mắt hơi xếch, tăng thêm vài phần anh khí.

Tuy đã ở lâu trong thâm cung, gặp qua các kiểu mỹ nhân, nhưng Trương Đức Hải giờ phút này cũng cảm thấy trước mắt sáng ngời, Thái tử phi nương nương đúng là tuyệt sắc.

“Nô tài Thanh Ninh Cung Trương Đức Hải, hôm nay phụng lệnh điện hạ, đặc biệt tới thăm nương nương.” Mặc kệ trong lòng Trương Đức Hải nghĩ gì, động tác sạch sẽ lưu loát, vừa thấy Kỳ Uyển Thanh ngồi xuống chủ vị, hần liền thi lễ: “Nô tài ra mắt nương nương.”

Mới vừa được tứ hôn, Kỳ Uyển Thanh liền sai người hỏi thăm tình huống Thái tử và Đông Cung, ở trong cung nàng không có nhân mạch, tin tức không nhiều lắm, nhưng vẫn phải biết Thanh Ninh Cung đại tổng quản Trương Đức Hải.

Đây là tâm phúc nhất đẳng của Thái tử.

Tình Bắc Hầu phủ tranh tài sản vừa ầm ĩ mọi người đều biết, Thái tử liền phái Trương Đức Hải lại đây, biểu hiện cũng đủ cho thấy xem trọng.

Kỳ Uyển Thanh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, suy một ra ba, như vậy thì tốt, mặc dù nội bộ như thế nào, Thái tử biểu hiện vẫn là cho nàng đủ thể diện bên ngoài.

“Trương tổng quản mau mau đứng lên, ngồi xuống nói chuyện.” thái độ của Kỳ Uyển Thanh không quá phận nhiệt tình, cũng không xa cách, mặt mang cảm kích mỉm cười nói: “Uyển Thanh tạ điện hạ nhớ thương, nhờ Trương tổng quản truyền lời cảm tạ của Uyển Thanh đến điện hạ.”

Trương Đức Hải trước tiên kính gọi nàng là nương nương, nàng cũng không phủ nhận, thánh chỉ đã hạ, ba tháng sau là đại hôn, đây tới đây lui chính là làm ra vẻ.

“Xin nương nương yên tâm, nô tài tất nhiên cẩn thận chuyển đạt.” Trương Đức Hải cười tủm tỉm đáp ứng, quay đầu lại vẫy tay một cái, mấy tiểu thái giám phía sau tiến lên, trong tay mỗi người đều cầm mấy hộp gấm.

Tiểu thái giám đứng đầu lại chỉ cầm một hộp nhỏ màu đỏ, Trương Đức Hải tiếp nhận, mở ra, cười nói: “Nương nương, đây là lễ vật điện hạ lệnh cho nô tài đưa tới.”

Lê Hoa tiến lên vài bước, cẩn thận tiếp nhận, trình đến trước mặt chủ tử.

Khác biệt như vậy hiển nhiên chính là vật quan trọng nhất, Kỳ Uyển Thanh cúi mắt nhìn, chỉ thấy trên gấm vóc đỏ thẫm nằm một đôi ngọc bội uyên ương bằng bạch ngọc.

Đúng theo phong tục, ngọc bội uyên ương không thể tùy ý đưa loạn, chỉ có nam nữ yêu nhau sâu sắc hoặc là phu thê tình thâm ý trọng mới có thể tặng cho nhau.

Nàng và Thái tử là vị hôn phu thê, thân phận nhưng thật ra thích hợp, tiếc là chỉ vội vàng gặp mặt một lần, lúc đó ai cũng không nghĩ nhiều, không khác gì người xa lạ.

Sắc ngọc đồng nhất như mỡ dê, tính chất tinh tế, đặt trên gấm vóc đỏ thẫm càng tôn lên toàn thân trắng tinh, một đôi uyên ương giao cổ thân mật, ôm nhau chơi đùa.

Kỳ Uyển Thanh nhướn mày, đây là ý gì?

Nàng quét mắt Trương Đức Hải, trên mặt đôi phương như cũ mỉm cười, nhìn không ra chút manh mối nào.

Lời hần nói cũng rất có ý tứ, đây là lễ vật Thái tử điện hạ lệnh hần đưa tới, lại chưa chắc là bản thân Thái tử chọn.

Kỳ Uyển Thanh không cảm thấy Thái tử có thể tự mình chọn một đôi ngọc bội uyên ương tặng cho nàng, nhưng mà, phương pháp xử trí tốt nhất chính là nàng ‘trông’ lễ vật do chính tay Thái tử chọn.

Trong chớp nhoáng, tất cả ý niệm chột lóe mà qua, Kỳ Uyển Thanh vừa thấy ngọc bội uyên ương, mắt đẹp liền lộ ra kinh ngạc, ngay sau đó chuyển thành kinh hi, nàng cầm miếng ngọc hùng bội, nắm trong tay vuốt ve.

Ngay từ đầu, thái độ Kỳ Uyển Thanh tự nhiên hào phóng, nhưng giờ phút này hai má lại nhiễm một tia ửng đỏ, nàng ngước mắt nhìn về phía Trương Đức Hải, nhẹ giọng nói: “Miếng ngọc còn lại, làm phiền Trương tổng quản thay ta đáp lễ điện hạ.”

Ngọc bội uyên ương là một đôi, con đực là hùng bội nữ tử cầm, con cái là thư bội nam tử cầm, nếu có người yêu đơn phương lấy vật này tặng người trong lòng, nếu bên kia đồng ý tình cảm sẽ cầm một miếng, dư lại một miếng làm đáp lễ, uyên ương thành đôi.

Mặc kệ trong lòng Kỳ Uyển Thanh nghĩ gì, giờ phút này nàng chỉ là một thiếu nữ khát khao tình yêu, bởi vì vị hôn phu tặng ngọc bội uyên ương mà cảm thấy chờ mong đối với cuộc sống tương lai.

Trương Đức Hải ý cười gia tăng, cẩn thận tiếp nhận hộp gấm, tự tay cầm: “Nô tài nhất định tự tay chuyển giao.”

Bởi vì một miếng ngọc uyên ương có vẻ đáp lễ hơi ít, Kỳ Uyển Thanh lại tự mình chọn lựa hai món nữ hồng do chính mình may, giao cho Trương Đức Hải cùng mang đi hồi cung.

Chờ mọi người của Đông Cung rời đi, Kỳ Uyển Thanh rũ mắt nhìn hùng bội, đưa cho Lê Hoa: “Tìm một cái tráp cất vào đi.” liền không hề xem thêm một mắt.

Ý cười trên mặt Lê Hoa cứng lại, muốn nói lại thôi, Kỳ Uyển Thanh bắt đầu đi liếc mắt nhìn nàng, tức giận nói: “Muội sẽ không thật cảm thấy tiểu thư nhà muội, không cần gặp mặt đã được Thái tử xem trọng chứ.”

Kỳ Uyển Thanh lý trí thật sự, trong ngoài viện này đều là tâm phúc của nàng, cũng không sợ tai vách mạch rừng.

Lê Hoa á khẩu không trả lời được, chỉ phải tìm một cái tráp, cẩn thận cất ngọc bội vào.

*****

Kỳ Uyển Thanh suy đoán không sai, Thái tử xác thật không biết chuyện ngọc bội uyên ương, Trương Đức Hải cẩn thận kể lại những điều nhìn thấy nghe thấy trong Triều Hà Viện xong, mở hộp gấm ra trình lên: “Đây là quà đáp lễ nương nương gửi điện hạ.”

“Quà đáp lễ?”

Cao Húc vốn đang múa bút thành văn, bót thời giờ liếc mắt hộp gấm, chỉ thấy trên gấm vóc đỏ thẫm có một miếng ngọc uyên ương, là thư bội; còn có một túi tiền màu ngọc bích nhạt, đường may tinh mịn, hoa văn bướm và hoa sinh động như thật, nghe nói là tự tay Kỳ Uyển Thanh may.

Hắn buông bút, nhàn nhạt liếc Trương Đức Hải, giọng nói nghe không ra vui giận: “Tên nô tài này ngứa da sao, dám chọn ngọc bội uyên ương đưa đi?”

Trương Đức Hải nghe vậy vội quỳ xuống thỉnh tội: “Xin điện hạ thứ tội nô tài tự chủ trương.” Tiếp theo, hắn lại vội không ngừng bổ sung: “Nương nương thấy ngọc bội, rất vui mừng, dặn dò nô tài tự mình đưa quà đáp lễ, còn cẩn thận chọn mấy món nữ hồng tự tay làm.”

Thay đổi người khác dám tự chủ trương, không chừng Cao Húc sẽ lập tức biếm chức, nhưng Trương Đức Hải không giống, hắn trung thành và tận tâm hầu hạ gần hai mươi năm, chủ tớ hai người cũng trải qua quá vô số phong ba, chính vì vậy, những việc này mới dám quyết định.

Cao Húc quát lớn một câu: “Nô tài to gan, còn không mau cút đi.”

Trương Đức Hải gãi gãi đầu, chấp tay lấy lòng: “Dạ, nô tài lập tức cút.” Hắn biết kỳ thật chủ tử không tức giận, dưới chân giống như bôi dầu trơn nhanh.

Cao Húc tiếp tục xử lý công vụ, một canh giờ sau, hắn ném bút, xoa xoa ấn đường.

Buông tay, ánh mắt liền lơ đãng liếc đến hộp gấm được mở ra nãy giờ, dừng một chút.

Hắn đưa tay vuốt ve ngọc bội uyên ương, rũ mắt đánh giá.

Kỳ thật Trương Đức Hải rất hiểu biết chủ tử chính mình, Cao Húc và Kỳ Uyển Thanh vốn là người xa lạ, căn bản không có cảm tình với nhau, thậm chí bởi vì Kỳ Hoàng Hậu, còn mang theo phòng bị.

Nhưng sau khi thánh chỉ từ hôn được hạ, hắn không nhận được có cảm giác vi diệu, hắn vẫn luôn chú ý nàng.

Thê tử, nương tử, người nhà.

Lần đầu tiên Cao Húc biết chữ này, là mẫu hậu hắn tự mình dạy, mẫu hậu hắn nói như thế, cũng giải thích thê tử là người nhà của hắn sau này.

Người nhà sao?

Không bao lâu, mẫu hậu hoẵng, hoàng cung có phụ hoàng, huynh đệ, tỷ muội, đáng tiếc tất cả đều không phải người nhà của hắn, hắn cô độc một mình.

Cao Húc nhắm mắt, tinh tế vuốt ve ngọc bội trong tay, ngọc trắng như mỡ dê rất tinh tế, xúc cảm thật tốt.

Sau phong ba Tĩnh Bắc Hầu phủ tranh tài sản, hấn vẫn còn phòng bị Kỷ Uyển Thanh, nhưng lại có thêm một tia thường thức nàng.

Đúng vậy, hấn thường thức nàng thông minh quyết đoán, lạc quan hướng về phía trước, xử sự đại khí. Đương thời thế gia thiên kim bị cầm tù trong khuê phòng, căn bản không thể nào cất tiếng nói.

Mẫu hậu của hấn, thông minh nhưng không đủ quyết đoán, đại khí nhưng không đủ lạc quan, chung quy buông tha con trai ruột mà đi, chỉ còn lại một mình hấn giũa lớn lên trong thâm cung.

Nếu mẫu hậu cũng giống nàng, kết cục sẽ hoàn toàn khác, Cao Húc nhắm mắt, lòng chứa đầy phiền muộn.

Cuối cùng hấn cầm lấy túi tiền màu ngọc bích thêu bướm và hoa, vuốt ve một lát, mở ra, cất ngọc bội uyên ương vào trong, bỏ vào hộp gấm, đặt trong hộp tủ dưới án thư.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Editor: Vy Vy 1505

Năm nay tuyết đầu mùa hạ hơi sớm, chỉ mới cuối tháng chín mà tinh tế tuyết đã rào rào giáng xuống.

Cả đất trời khoác lên mình cái áo màu trắng bạc, tuyết trắng dính lên ngọn cây mái nhà, độ ẩm giảm nhanh.

Ban đêm Kỷ Uyển Thanh thật không phát hiện, bởi vì Hà ma ma sai người đốt địa long suốt đêm, trong phòng ấm áp dễ chịu, nàng ngủ ngon lành.

Sáng sớm vừa mở mắt, ngoài song cửa sổ phá lệ sáng sủa, nàng bừng tỉnh: “Đêm qua tuyết rơi sao?”

“Đúng vậy tiểu thư, tuyết còn không nhỏ.”

Lê Hoa vừa nhanh nhẹn hầu hạ chủ tử rửa mặt chải đầu, thay quần áo, vừa oán giận nói: “Năm nay trong phủ đưa tới than từng tẻ hơn năm ngoái nhiều, nhỏ mà lại nhiều khói.”

Từ sau khi cha mẹ qua đời, trong tay Kỷ Uyển Thanh nắm khối tài sản khổng lồ, tuy phụ thân di dời tiền tài trên bảo vô cùng ẩn nấp, nhưng nàng luôn e sợ bị người trong phủ biết, tiền tài động lòng người, tỷ muội hai người sẽ bị “chết bệnh”.

Hằng ngày nàng vô cùng cẩn thận, ngoại trừ bạc trong phủ đưa tới, những thứ còn lại như ăn mặc linh tinh, nàng đều không cần, mà đưa bạc cho Kỷ Vinh, để ông âm thầm mua sắm, vụng trộm đưa đến Triều Hà Viện.

Hai tỷ muội vẫn luôn đóng cửa giữ đạo hiếu, ngược lại vẫn luôn bình yên vận tác.

Còn lại như là than từng dùng để đốt địa long, số lượng quá nhiều, hơn nữa cũng không tiếp xúc trực tiếp với người, nàng liền dùng trong phủ đưa.

Ba năm trước, trong phủ đưa đến đây đều là than từng thượng đẳng, vừa lớn thiêu lâu vừa ít khói, lúc này lại kém quá nhiều, số lượng một tháng sợ chỉ có thể dùng nửa tháng, Lê Hoa thấy, không khỏi dong dãi.

Ở trong phủ, Kỷ Uyển Thanh tai mắt linh thông, điểm này rất rõ ràng, lão Lâm Giang Hầu phân phó phải chuẩn bị của hồi môn thật dày, cũng phái người giám sát, công trung xuất ra ước chừng đào một phần của cải trong phủ, Tào thị đau lòng không thôi, cho nên năm nay trong phủ mua than đều tẻ hơn một bậc.

Lão hầu gia, Đông Cung trước sau tới cửa, tiếp theo đó là hoàng gia bắt đầu đi lục lễ, trong phủ bị kinh sợ đến lợi hại, không còn ai dám chậm trễ nàng.

Kỷ Uyển Thanh không thiếu này đó của hồi môn, nhưng nàng vui lòng nhận, dù sao tài sản còn lại trong phủ sớm hay muộn cũng không cánh mà bay, coi như nàng thu hồi một ít thành quả phụ thân kinh doanh nhiều năm.

“Vậy nói Kỷ thúc đi mua đi.” trước kia Kỷ Vinh là đại quân gia, phương pháp gì cũng có, hiện giờ Triều Hà Viện đã không còn sợ trong phủ, cũng không cần gạt người, trực tiếp hào phóng mua sắm là được: “Lê Hoa, muội xem trong viện còn thiếu thứ gì, đều nói Kỷ thúc mua thêm bổ sung đi, muội nói với ông ấy, đều an trí thỏa đáng, không cần bần xỉn bạc.”

Phân phó thỏa đáng, dùng đồ ăn sáng, Kỷ Uyển Thanh phủ thêm áo choàng lông thật dày, ra nhị môn, lên xe ngựa ra phủ.

Hôm nay là hai mươi tháng chín, thích hợp xuất hành, một nhà muội muội Kỷ Uyển Tương cùng với cữu cữu mẫu khởi hành, một hướng bắc một

hướng nam, rời xa kinh thành.

Nàng đi tiễn đưa.

“Tỷ tỷ, tỷ phải bảo trọng.” Ngoài cửa Bắc kinh thành, hai tỷ muội nắm chặt tay, Kỷ Uyển Tương rơi nước mắt như mưa.

Nàng có chút âm thầm: “Muội muội vô năng, không thể phân ưu với tỷ tỷ.”

Kỷ Uyển Tương cũng không lại mặt, lúc trước vợ chồng Kỷ Tông Hiến vì che giấu việc cướp đoạt tài sản riêng của cháu gái, đóng chặt cửa phủ, cũng sai quân sự đến Trịnh gia truyền lời, tìm cái cớ kêu nàng không cần về nhà mẹ đẻ.

Kỷ Uyển Tương đang thấp thỏm lập tức phát hiện không ổn, cùng với Trịnh Nghị vội vàng chạy về nhà mẹ đẻ, nhưng sau đó Kỷ Uyển Thanh phái người ngăn cản nàng. Người tới cũng không nhiều lời, chỉ nói tóm tắt, chính là kêu nàng ở nhà chồng chờ, không cần về hầu phủ.

Xưa nay Kỷ Uyển Tương luôn nghe tỷ tỷ, hơn nữa nàng cũng sợ chính mình lung tung nhúng tay làm hỏng việc, chỉ đành nôn nóng chờ đợi, cũng may ngày hôm sau liền có kết quả, Kỷ Uyển Thanh toàn thắng, nàng mới thở ra một hơi.

Thời gian Trịnh Nghị báo danh không thể lại kéo, rốt cuộc tuyết đầu mùa đã hạ, lại trì hoãn, tuyết lớn chắn đường, đi già dất trẻ rất khó đi.

Tiểu phu thê thành thân ngày thứ sáu, Trịnh gia liền mang theo hành trang, ra khỏi thành đi về phía bắc.

“Tỷ tỷ có thể xử lý thỏa đáng, tiểu muội không cần vương bận.”

Kỷ Uyển Thanh vỗ vỗ tay muội muội, dặn dò: “Nhưng muội đó, phải tự chăm sóc chính mình, mọi việc cần lưu ý nhiều hơn, có chuyện gì liền sai nhân thủ đi làm.”

Cha mẹ để lại tâm phúc, Kỷ Uyển Thanh chọn lựa kỹ càng một bộ phận, làm thị tỳ theo muội muội xuất giá, người Trịnh gia tất nhiên không tệ, nhưng dù sao trong tay có nhân thủ cũng tốt hơn.

Kỷ Uyển Thanh có rất nhiều lời muốn dặn dò, chỉ là đến lúc chia lìa, lại cảm thấy lắm lời vô dụng, nàng ngẩng đầu, nhìn về phía Trịnh mẫu bên cạnh: “Trịnh bá mẫu, về sau nhờ ngài chăm sóc tiểu muội nhiều hơn.”

Trịnh mẫu mày rậm mắt to, là một phụ nhân tính tình sang sảng, xưa nay rất yêu thích Kỷ gia tỷ muội, nghe vậy lập tức an ủi: “Đại tiểu thư yên tâm, ta sẽ chăm sóc Tương Nhi.”

Trịnh Nghị cũng nói: “Sau này đệ sẽ chăm sóc Tương Nhi muội muội thật tốt.” Hắn thấy thê tử khóc, rất đau lòng, vội lấy khăn, lau nước mắt cho nàng.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, sớm chút khởi hành, cũng kịp giờ đến dịch quán nghỉ chân.”

Nói chuyện chính là Trang Sĩ Nghiêm, hôm nay ông và Đào thị cũng rời kinh, nhưng Uyển Châu gần chút, đường cũng dễ đi hơn không ít, hai người tới tiễn cháu gái trước.

Kỷ Uyển Thanh nhìn nhìn sắc trời, xác thật không còn sớm, mùa đông trời mau tối, trì hoãn nữa sẽ không kịp giờ đến chỗ nghỉ chân ban đêm, ngược lại không tốt.

“Được, tỷ muội chúng ta ngày sau lại tụ họp.” Kỷ Uyển Thanh chủ động buông tay muội muội, để Trịnh Nghị đỡ nàng lên xe ngựa.

Tỷ muội lưu luyến chia tay, người Trịnh gia lên xe, roi vung lên, vó ngựa chậm chậm, dần dần đi xa, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Kỷ Uyển Thanh nhìn ra xa hồi lâu, cho đến khi không thấy bóng dáng xe ngựa nữa mới lưu luyến thu hồi tầm mắt, cứ nghĩ đến chuyến này chia tay ít nhất mấy năm mới gặp lại, hốc mắt nàng nóng lên, nước mắt cổ nén này giờ rốt cuộc rơi.

“Đừng khóc,” Đào thị ôn tồn an ủi: “Hai tỷ muội con còn trẻ, ngày sau sẽ gặp lại.”

“Dạ, con biết.”

Đoàn người đi trực tiếp từ cửa Bắc xuyên qua kinh thành đến cửa nam, Kỷ Uyển Thanh lần thứ hai đưa tiễn cậu mợ.

Lúc này hai bên chia tay ngược lại không lưu luyến bao nhiêu, bởi vì vợ chồng Trang Sĩ Nghiêm còn sẽ quay lại đây lúc Kỷ Uyển Thanh và Thái tử đại hôn, ba tháng sau liền gặp mặt lần nữa.

“Tiểu thư, chúng ta về phủ ngay sao?”

Lê Hoa vừa nói, vừa lấy nước từ ấm đồng, làm ướt khăn mềm, hầu hạ chủ tử rửa mặt, lại lần nữa thoa hương cao son phấn.

“Không, trước không quay về.” Kỷ Uyển Thanh cảm xúc không cao, nghiêng nghiêng dựa vào gối mềm màu hoa hạnh thêu hạc xuyên mẫu đơn: “Chúng ta đi thôn trang.”

Nàng nói thôn trang, đúng là nơi Kỳ phụ bí mật cất giữ tiền tài trên bảo sau khi dời đi, cách cửa nam ước chừng hơn ba mươi dặm, đoàn người chạy tới đã là giờ cơm trưa.

Sớm có tâm phúc ra roi thúc ngựa tới báo trước, quân sự thôn trang Tường Kim lãnh tất cả người phía dưới đứng trước cửa thôn trang nghênh đón.

“Thuộc hạ thỉnh an tiểu chủ tử.”

Tường Kim là một hán tử gần bốn mươi tuổi, thân cao vai rộng, hai mắt sáng ngời có thần, đáng tiếc có một vết sẹo thật sâu từ tai trái xẹt qua khóe mắt kéo dài đến cằm bên trái, nhìn vạn phần dữ tợn.

Nhưng một nam nhân diện mạo hung ác, có thể ngăn em bé khóc đêm như vậy lại vô cùng trung thành và tận tâm, trên chiến trường Kỳ phụ cứu ông hai lần, còn thay ông rửa sạch oan khuất, an bài cuộc sống của ông sau khi xuất ngũ, ông liền toàn tâm toàn ý đi theo bên cạnh chủ tử.

Chờ Kỳ phụ qua đời, phần trung tâm này liền chuyển dời đến trên người Kỳ Uyển Thanh.

“Tiểu chủ tử có khỏe không? Có bị đám vô si kia khinh nhục không?”

Tiểu chủ tử là một thiếu nữ ưu nhã thướt tha, Tường Kim nhất thời không biết nên nói chuyện như thế nào, chỉ phải hạ giọng thăm hỏi vài câu, e sợ giọng quá lớn sẽ kinh hách đến tiểu cô nương nhìn cực kỳ nhu nhược này.

Nhắc đến đám người Tinh Bắc Hầu phủ kia, hán tử thô tráng khó tránh khỏi mang chút tức giận, Kỳ Uyển Thanh vội hừ nâng dậy, cũng trấn an: “Xin Tường thúc yên tâm, ta rất mạnh khỏe, cũng không ai có thể khinh nhục ta.”

Cái này xác thật, mấy người Kỳ Tông Hiền lẫn lộn một hồi, không có may mắn chỗ tốt không nói, ngược lại bị hung hăng xé xuống một tầng máu thịt.

“Nhưng thật ra mấy năm nay vất vả Tường thúc và mọi người.” Thu thập các loại tin tức, cũng thù vạ thôn trang, bọn họ làm được phi thường tốt.

“Tiểu chủ tử không cần vương bận, không có gì vất vả.” Tường Kim sang sảng cười, Kỳ phụ an trí thích đáng bọn họ ở chỗ này, mọi người mọc rễ này mầm, vừa có thể phát huy sở trường, vừa có thể được lương bổng ban thưởng mua ruộng mua nhà, có không ít huynh đệ còn cưới cô nương phụ cận thôn trang, có gia đình của chính mình.

Mọi người trò chuyện một lát, không khí hòa hợp, chờ dùng xong cơm trưa, Kỳ Uyển Thanh liền bắt đầu mục đích chuyến này.

Thôn trang này cất giữ tiền bạc trên bảo, đều là tài sản riêng phụ thân để lại cho nàng, để sau này làm của hồi môn xuất giá. Hiện giờ Kỳ Uyển Thanh sắp tới đại hôn, khối tài sản này lại lẫn lộn một hồi được đưa ra ánh sáng, đương nhiên nàng muốn dọn ra, vận chuyển về phủ, quang minh chính đại mang theo nàng vào Đông Cung.

Tường Kim lấy ra chìa khóa chưa bao giờ rời thân: “Tiểu chủ tử có mang theo sổ sách không, cũng có thể thẩm tra đối chiếu.”

“Tường thúc là tâm phúc của phụ thân, cũng là tâm phúc của ta, giao cho thúc trông giữ ta rất yên tâm, không cần thẩm tra đối chiếu.”

Kỳ Uyển Thanh cười lắc đầu, dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng, nếu Tường Kim muốn trộm, thời gian ba năm, sớm cao chạy xa bay, rốt cuộc nàng đóng cửa giữ đạo hiểu ba năm, lại muốn giấu tai mắt người khác, đây là lần đầu tới thôn trang.

Tường Kim thực kích động: “Phanh” một tiếng đầu gối chạm đất: “Ngày sau Tường Kim nhất định không phụ tiểu chủ tử tín nhiệm”

“Tường thúc mau mau đứng lên.”

Đoàn người đi sâu vào thôn trang, đến chính phòng một sân viện, Tường Kim đẩy cửa, cùng Kỳ Uyển Thanh vào buồng trong, ông động vào hương án cổ xưa trong góc tường, “cách cách” vài tiếng vang, tủ gỗ lớn tự động dời qua, lộ ra một cửa đá đóng chặt, trên cửa có một ổ khóa.

Tường Kim tra chìa khóa vào xoay vài cái, “lộp bộp” một tiếng, cửa đá mở ra, phía sau là một cầu thang đá xuống phía dưới.

Mãi đến giờ phút này Kỳ Uyển Thanh mới bừng tỉnh hiểu ra, chìa khóa Tường Kim giữ vốn có hai cái, một cái khác nằm trong tay nàng, nàng vẫn luôn nghi hoặc, tài sản riêng của phụ thân rất nhiều, một cái phòng làm sao chứa hết được?

Thì ra là thế.

Tường Kim dẫn đầu, Kỳ Uyển Thanh theo sát sau đó, dưới thềm đá là một con đường ngầm thẳng tắp, hai bên có rất nhiều phòng bằng đá, bên trong đặt rất nhiều rương gỗ lớn, tất cả đều dán giấy niêm phong.

Kỳ Uyển Thanh liếc mắt, trên giấy niêm phong là bút tích của Kỳ Vinh, bám không ít tro bụi, nhưng giấy niêm phong mấy may chưa động.

Tường Kim quả nhiên trung thành và tận tâm, cũng may nàng không thương tổn lòng đối phương.

Trong này có rất nhiều đồ vật, nàng không tính toán mang về hết, rốt cuộc Đông Cung là hoàng cung đại nội, tuy nói là chỗ Hoàng thái tử ở, nhưng diện tích có hạn, lại phân phối tới phần Thái Tử Phi chỉ sợ càng nhỏ, căn bản không đủ chứa.

Kỷ Uyển Thanh tính toán viết toàn bộ tài sản riêng lên danh sách của hồi môn, nhưng phần lớn vẫn để tại thôn trang, dù sao không dùng được, cất đó cũng không hỏng. Còn những thứ tương đối khó cất giữ, nàng liền mang về.

Trước khi nàng tới đã định đại khái số lượng muốn mang về, nói cho Tường Kim, ông thực mau tìm được chỗ, Kỷ Uyển Thanh cũng không mở ra nhìn, trực tiếp tùy tay chỉ vài cái rương.

Tường Kim mang theo người xuống dưới, thực mau, những cái rương được chọn được khiêng lên mặt đất, bắt đầu dỡ lên xe, vận chuyển về kinh thành.

Trần bảo đồ cổ, vật trang trí tranh chữ, vài vóc da lông, còn có vô số các loại dược liệu quý giá, rương gỗ lớn nặng trĩu, xe ngựa chờ của hồi môn một chiếc tiếp một chiếc, chậm rãi vào cửa lớn Tỉnh Bắc Hầu phủ.

Kỷ Uyển Thanh sớm đã sai người sửa sang lại hai viện lớn trái phải Triều Hà Viện, bên này xe ngựa vừa mới vào cửa, bên kia Kỷ Vinh liền chỉ huy người nâng vào nhà, cũng đăng ký vào sổ sách, để sau đó sao chép vào danh sách của hồi môn.

Ước chừng lẫn lộn đến nửa đêm, mới khó khăn lắm sửa sang xong, Kỷ Vinh dùng khóa lớn bằng đồng khóa cửa viện, sai người ngày đêm canh giữ.

Bên này động tác quá lớn, căn bản không thể gạt được người khác, Kỷ Uyển Thanh cũng không tính giấu diếm, thực mau, trong phủ các nơi đều nhận được tin tức.

Bệnh của Hà thái phu nhân mới vừa có khỏi sắc lại trầm trọng hơn rất nhiều, nằm trên giường không dậy nổi, phu thê Kỷ Tông Hiền Tào thị mặt đỏ lại xanh, đỏ mắt đến phảng phất muốn toát ra lửa.

Không có biện pháp, tuy Kỷ Uyển Thanh và muội muội chia đều tài sản riêng của cha mẹ, nhưng Kỷ Uyển Tương phần lớn là ngân phiếu tiền bạc để dễ mang theo khi rời kinh, rốt cuộc nếu cất tại Trịnh phủ ở kinh thành không an toàn cho lắm.

Bởi vậy, đến phiên của hồi môn của Kỷ Uyển Thanh nhìn càng khoa trương, chỉ cần một bộ phận nhỏ cũng đủ để vợ chồng Kỷ Tông Hiền ghen ghét muốn chết.

Tào thị trần trọc không thể ngủ, nhớ tới trong phủ còn phải xuất ra một khoản lớn, bà đau lòng, đổ kị lại nôn nóng, rốt cuộc cũng ngã bệnh theo mẹ chồng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Editor: Vy Vy 1505

“Nương nương, mỗi ngày tết chủ tử các cung có thể sai cung nhân có phẩm cấp ra bên ngoài, nhưng không được tuyên dương chuyện trong cung. Cung điện giám sẽ tra xét kỹ càng, nếu.....”

Nói chuyện chính là một vị lão ma ma, sau khi tứ hôn thánh chỉ hạ không bao lâu, Phủ Nội Vụ liền sai người tới, dạy dỗ Kỷ Uyển Thanh các loại lễ nghi và quy củ cung đình.

Thế gia thiên kim đáng về quy củ là qua cửa, chỉ là trong cung ngoài cung khác biệt cũng không nhỏ, vẫn cần học tập một phen. Kỷ Uyển Thanh học thực nghiêm túc, rốt cuộc nếu không có gì quan trọng xảy ra, nửa đời sau nàng đều sống trong cung, trước tiên phải hiểu biết rõ ràng quy củ.

Cùng học tập còn có một phòng nha hoàn bà từ hồi môn theo nàng vào cung, mọi người tinh thần nghiêm túc nhớ kỹ, chủ tử là Thái tử phi, có chút sai sót nhỏ cũng không có gì, nhưng thuộc hạ không giống vậy.

Vào cung, sau này sẽ không thể dễ dàng ra ngoài, Kỷ Uyển Thanh không muốn miễn cưỡng tâm phúc đi theo nàng nhiều năm, tìm một ngày hỏi thẳng, ai không muốn theo nàng tiến cung, có thể trả khế bán thân làm lương dân, cũng có thể lựa chọn được nàng an bài ở ngoài cung.

Ngoài cung còn có đám người Tường Kim Kỷ Vinh, do bọn họ dẫn đầu, xử lý tất cả của hồi môn sản nghiệp của nàng, cùng với ngày sau có khi yêu cầu làm vài chuyện.

Nhưng hầu như không ai lựa chọn rời đi, rốt cuộc nếu muốn đi, ba năm trước đã đi rồi, không cần chờ đến lúc này.

Kỷ Uyển Thanh thực vui mừng.

Trải qua thời gian gần hai tháng, chủ tử Triều Hà Viện đã nhớ kỹ trong lòng cung quy lễ nghi, kế tiếp chính là nghe nhiều một ít ví dụ thực tế giảng giải, tăng mạnh ấn tượng.

Sáng sớm buổi chiều nghe hơn một canh giờ, một ngày liền đi qua. Dừng bữa tối xong, Kỷ Uyển Thanh nắm chặt thời gian, cầm lấy áo choàng lông đã làm hơn một tháng, tiến hành những mũi kim cuối cùng.

Áo choàng này rất lớn, màu đen phối với lông chồn tím, bề mặt làm bằng gấm Tứ Xuyên màu xanh ngọc, trên vai thêu hoa văn như ý cát tường tinh xảo, hai bên cổ áo mỗi bên thêu một mảng long đang bay sinh động như thật.

Áo choàng kiểu nam, là Kỷ Uyển Thanh làm cho Hoàng Thái tử.

Danh sách của hồi môn của Thái tử phi phải đưa vào cung trước, đăng ký vào sổ sách. Ngày mai, nàng tính đưa áo choàng này cùng danh sách của hồi môn đến Đông cung.

Đông Cung đưa tới ngọc bội uyên ương, ngày ấy Kỷ Uyển Thanh sửa sang lại của hồi môn, nhìn thấy lông chồn chất lượng thật tốt, trong lòng vừa động liền bắt đầu làm áo choàng này.

Nàng đương nhiên biết ngọc bội uyên ương không phải Thái tử tự tay chọn, chỉ là nàng sắp sửa kiểm ăn dưới trướng người ta, thuận thế nịnh bợ ông chủ lớn một phen, hữu ích vô hại.

Lúc nên hồ đồ thì phải hồ đồ, dù sao nàng nữ hồng không tồi, cách làm áo choàng không khó, mỗi ngày làm một chút, cũng nhanh xong.

“Tiểu thư, áo choàng ngài tự tay làm, Thái tử biết tâm ý của chủ tử, ngày sau chúng ta không lui tới với Hoàng hậu, Thái tử cũng sẽ tốt với chủ tử.” giọng nói Lê Hoa có chứa khát khao.

Chuyện làm sao đơn giản như vậy?

Kỷ Uyển Thanh cười cười không nói chuyện, hướng hồ đồ với tình yêu, nàng thật sự không có ý tưởng, hiện tại bên người Thái tử sạch sẽ, cũng không nghĩa là về sau cũng sạch sẽ, cuộc sống này xem như công tác là được, đầu nhập quá nhiều tình cảm, hại người hại mình, thực bất lợi với cuộc sống khỏe mạnh.

Nhưng nếu có thể làm người ta hiểu lầm cũng không tệ, rốt cuộc cương vị này tốt nhất nên phối hợp chút tình yêu, nếu không có, vậy kỹ thuật diễn quá tệ.

Ngày hôm sau, danh sách của hồi môn của Kỷ Uyển Thanh và áo choàng này cùng được đưa vào Đông Cung.

Tờ đơn đỏ mạ vàng viết danh sách của hồi môn, đã không thể dùng tờ đơn để hình dung, đó là một chồng thật dày như tấu sớ, chỉnh tề đặt trên bàn của Thái tử.

Cao Húc nhướng mày, tùy tay cầm lấy một quyển đầu tiên mở ra, chữ nhỏ tinh tế màu vàng cực rõ ràng, một tờ đầu tiên chính là mấy thôn trang diện tích rất lớn ở kinh giao, Thông Châu, Uyển Bình vân vân, còn có số lượng kếch xù vàng thỏi, bạc thỏi, ngân phiếu linh tinh.

Hắn không phải nam nhân ham tiền tài của nữ nhân, tầm mắt đủ rộng, nhưng lúc này cũng có chút kinh ngạc, số lượng này nhiều hơn không ít so với trong tưởng tượng.

“Xem ra, Hoàng hậu nương nương của chúng ta phải hối hận.” Cao Húc cong môi, ý cười không hề hiền hòa, cực kỳ châm chọc.

Đối với một đảng Kỷ Hoàng hậu mới vừa kịch liệt khuếch trương thế lực, này đó tiền bạc trân bảo còn quan trọng hơn so với chiếm cứ vị trí Thái tử phi vài phần, hướng hồ nữ nhi Kỷ gia không chỉ một người, nuốt tiền bạc, lại thay đổi người khác làm Thái tử phi cũng không phải không được.

Cao Húc lại lần nữa tán thưởng tiền Tịch Bắc Hầu Kỷ Tông Khánh, thật sự là người tâm tư tỉ mỉ, khó trách ông cường chống một hoi, cũng phải trở về kinh thành mới nhắm mắt.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội, quả phụ thiếu nữ yếu đuối thừa kế tài sản khổng lồ, nếu không giấu tai mắt người khác, chờ đợi các nàng tất nhiên chỉ là chữ ‘chết’.

“Đưa danh sách của hồi môn đến Phủ Nội Vụ đăng ký tạo sổ sách đi.” Cao Húc thả lại danh sách trên tay xuống bàn.

Trương Đức Hải vội vàng ứng, kêu tới một tâm phúc, lệnh hắn đưa một chồng thật lớn trên án thư đi.

“Điện hạ, rương này là cùng đưa vào cung, nghe người tới nói, là tự tay nương nương làm.” Trương Đức Hải theo sau tiến lên, cười tủm tỉm mở ra rương nhỏ sơn đỏ trên án.

Trong rương, áo choàng lông chồn màu xanh ngọc gấp chỉnh chỉnh tề tề, đường may tinh mịn, thêu công tinh mỹ, có thể thấy được người chế tác cực kỳ dụng tâm.

“Nô tài nghe nói, nương nương ước chừng làm hơn một tháng đấy.”

Cao Húc nhìn vào rương, tầm mắt dừng một lát mới rời đi, gật đầu nói: “Cũng không tệ lắm.”

Thời điểm không còn sớm, Cao Húc nên đi Văn Hoa Điện nghị sự, hắn đứng lên, liền nghe Trương Đức Hải nói: “Hôm nay thời tiết lạnh, vừa lúc có thể

dùng áo choàng này, hay là nô tài hầu hạ điện hạ mặc nhé?”

Cao Húc đi rồi hai bước “Ừ” một tiếng.

Trương Đức Hải vui tươi hơn hờ giũ ra áo choàng, mặc vào cho chủ tử, lớn nhỏ chiều dài vừa vặn, hiển nhiên người chế tác dụng tâm hỏi thăm.

Cao Húc rũ mắt nhìn, hoa văn măng long giương trào, sống động như thật sẽ bay ra khỏi áo, hần nâng lên một bàn tay thon dài trắng nõn xoa xoa nếp gấp nhột nhột.

Ngoài điện đầy trời tuyết lớn, áo choàng thật dày ngăn cách khí lạnh, giấy lát, hần bước đi về phía trước.

*****

Cao Húc suy đoán không sai, danh sách của hồi môn vừa được đưa đến Phủ Nội Vụ, Kỳ Hoàng hậu biết được tin tức lập tức quăng ngã chung trà trên tay.

Máu nóng dồn lên não, trên mặt đỏ bừng, đầu óc ầm ầm như sấm, nửa ngày mới rít từ kẽ răng một câu: “Hay cho một Tĩnh Bắc Hầu phủ, hay cho một Kỳ Tông Khánh, mặc dù đã chết cũng không để cho bổn cung vui sướng.”

Hai con trai của bà ngồi phía dưới, một người mười tám, mười chín tuổi, tai to mặt lớn, nhìn rất lão thành ồm trọng, đúng là Nhị hoàng tử Ngụy Vương; mà người còn lại là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, diện mạo âm nhu tuấn mỹ, nhưng vóc người còn chưa nảy nở, nhìn hơi gầy yếu, đó là Tam hoàng tử Trần Vương.

Ngụy Vương tiếc hận nói: “Nhiều tiền bạc như vậy thế nhưng tiện nghi Đông Cung.” Quá làm người ta ghen ghét, sớm biết như thế, hần nên nạp Kỳ Uyển Thanh mới là thượng sách.

Một đảng Kỳ Hoàng hậu quật khởi thực mau, kịch liệt khuếch trương khó tránh khỏi tiêu hao tiền bạc nhanh chóng, tuy Lâm Giang Hầu phủ là công huân nhiều năm, nhưng cũng rất cố hết sức, rốt cuộc trong phủ cũng không thể bởi vậy bị đào không, khiến cho phá sản.

Hơn nữa cũng không phải thế lực nào đều hiếu kính bọn họ, nhà có thực lực khẳng định không cần bốn phía tặng tiền bạc, bởi vậy Kỳ Hoàng hậu cũng rất eo hẹp, thậm chí lúc Ngụy Vương, Trần Vương khai phủ, nếu không nhờ Kỳ Tông Hiền xuất huyết nhiều, chỉ sợ thật sẽ cạn túi.

Trần Vương nghe vậy nhú mày: “Lúc trước chúng ta hần nên cẩn thận điều tra, sau đó mới an bài.”

Năm nay hần vừa mới mười sáu, đầu năm bắt đầu vào triều, khó tránh khỏi có chút luống cuống tay chân, không thể phân thân, bởi vậy hần cũng không biết khi mẫu huynh làm ra quyết định, hiện tại ra sai lầm, không khỏi oán giận một câu.

Ngụy Vương nhú mày: “Lúc ấy huynh và mẫu hậu đã điều tra rõ ràng, chỉ tiếc Kỳ Tông Khánh hành sự quá bí ẩn, căn bản không thể nào biết được.”

Phần lớn tài phú của Kỳ Tông Khánh là từ bắc địa, trước đó Kỳ Hoàng hậu không có nhân thủ ở bên kia, đương nhiên không thể phát hiện manh mối.

“Được rồi tam đệ, mẫu hậu vì hai chúng ta ngày đêm làm lụng vất vả, dốc hết sức lực, đệ đừng nói nữa!”

Ngụy Vương thấy sắc mặt Kỳ Hoàng hậu lại trầm vài phần, vội quát lớn đệ đệ, tiếp theo trấn an mẫu hậu: “Tĩnh Bắc Hầu phủ tranh tài sản ầm ỹ quá lớn, của hồi môn của Thái tử thực bị người để ý, nói vậy Thái tử cũng không thể tham ô. Chỉ cần theo kế hoạch phía trước nắm chặt Thái tử phi trong tay, kết quả cũng giống nhau.”

“Con nói đúng.” Về mặt Hoàng hậu hơi hòa hoãn, gật đầu nói: “Chuyện lúc trước an bài, con nắm chặt một chút.”

Ngụy Vương gật đầu ứng.

“Quân Nhi xác thật trưởng thành, có thể phân ưu giúp mẫu hậu.”

Thương lượng thỏa đáng, Kỳ Hoàng hậu ánh mắt vui mừng đánh giá con trai lớn của chính mình, không quên dặn dò: “Đệ đệ con mới vừa vào triều, không khỏi rối ren, Quân Nhi phải dạy dỗ hần nhiều hơn.”

Ngụy Vương vỗ vỗ bả vai Trần Vương, cười nói: “Đây là việc con nên làm.”

Trần Vương vẫn luôn trầm mặc không nói, lúc này mới cong môi cười cười: “Mẫu hậu yên tâm, con sẽ chăm chỉ học theo nhị ca.”

“Huynh đệ đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn.” Kỳ Hoàng hậu cố khích lệ hai con trai.

Trần Vương vẫn luôn mỉm cười nghe, chờ mẫu hậu huynh trưởng nói đề tài khác, hần mới thu hồi ý cười, rũ xuống mí mắt.

Một đôi tay giấu trong tay áo hơi hơi nắm lại thành quyền.

*****

Văn Hoa điện nghị sự kết thúc, Cao Húc về Thanh Ninh Cung, mới vừa hạ kiệu, hần liền thấy trước cửa thư phòng có một bóng người quen thuộc, đó là một thái giám trung niên đáng người trung đẳng.

Ánh mắt hần hơi hơi lóe, đi nhanh vào thư phòng.

Thái giám trung niên lập tức theo sát sau đó, Trương Đức Hải chờ hai người tiến vào, liền canh giữ ở cửa, tự mình thủ vệ.

“Điện hạ, Khôn Ninh Cung có tin tức đến.”

Thái giám trung niên này tên Lâm Dương, cũng là tâm phúc đáng tin của Thái tử, chuyên môn phụ trách chuyện ngầm, như là thám thính tin tức truyền lại, bồi dưỡng ám vệ vân vân, là cánh tay phải đắc lực của Cao Húc.

Lâm Dương lớn lên thực bình thường, mày chữ bát mỗi dầy, tướng mạo ném trong đám người tuyệt đối tìm không ra, nếu nói có cái gì bất đồng, chính là đôi mắt hần cực kỳ sáng ngời có thần, vô cùng sắc bén.

Đây là nội gia cao thủ, người mang tuyệt kỹ, vì che dấu điểm này, bên ngoài Lâm Dương cơ bản không để người khác phát hiện tầm mắt, luôn luôn cúi đầu.

Hần vừa thấy chủ tử, lập tức quỳ xuống thỉnh an, cũng trình lên mật tin.

Cao Húc duỗi tay tiếp nhận, mở ra cúi đầu nhìn, trong đó đúng là việc Kỳ Hoàng hậu nói chuyện với hai con trai sau khi biết được tin tức của hồi môn.

Hần có cái thám tử ở Khôn Ninh Cung, đáng tiếc đều là ở bên ngoài, nhân số cũng không nhiều lắm, chỉ có hai người. Rốt cuộc Kỳ Hoàng hậu cảm giữ cung vụ mười mấy năm, trước khi Cao Húc trưởng thành, bà ta đã bố trí canh giữ bên cạnh mình tương đương kín mít, muốn thả người rất không dễ.

Lúc này có thể nhìn thấy tình cảnh này, chỉ là vừa khéo, bởi vì lúc ấy Kỳ Hoàng hậu nói chuyện với hai con trai ở đình hóng gió bên ngoài.

Hoàng hậu lệnh cung nhân lui thật xa, người ngoài không nghe thấy nội dung ba mẹ con thảo luận, nhưng thám tử Cao Húc bỏ vào Khôn Ninh Cung đều trải qua tỉ mỉ chọn lựa, năng lực các phương diện đều là nhất đẳng, hần quan sát được thứ mà Hoàng hậu và Ngụy Vương đều không phát hiện.

Đó chính là biểu tình của Trần Vương biến hóa rất nhỏ.

Thám tử vô cùng miễn cưỡng, lập tức cảm thấy đây là một phát hiện trọng đại, tìm cái cơ xin nghỉ trở về phòng, lập tức thông qua con đường, truyền tin tức ra.

Cao Húc xem xong mật tin, khoe môi khẽ nhếch, đợi lâu như vậy, thời cơ rốt cuộc thành thực.

Sớm tại bảy tám năm trước, hần liền miễn cưỡng nhận thấy được, Trần Vương hình như có chút không hài hòa với Ngụy Vương. Lúc ấy Cao Húc không để lộ chút nào, lệnh hạ nhân chuẩn bị cẩn thận, liền kiên nhẫn chờ thời cơ tốt nhất xuất hiện.

Quả nhiên, Kỳ Hoàng hậu xem trọng trưởng tử, Lâm Giang Hầu phủ và một đảng Kỳ hậu cũng xem Ngụy Vương là trung tâm, mọi người thực ăn ý, sau khi kéo Thái tử xuống ngựa, đó là ngày Ngụy Vương thượng vị, rốt cuộc hần có năng lực, lại là trưởng.

Trần Vương vẫn luôn bị đặt ở vị trí phụ trợ huynh trưởng, mà hình như hần không cam nguyện làm nền, theo tuổi tác càng lớn, liền sinh ngăn cách.

Cao Húc xé nát mật tin, ném vào đồ rửa bút, phân phó: “Lâm Dương, Trần Vương phủ bên kia có thể tùy thời ra tay, người nói cho bên kia, từ từ tới không cần nôn nóng, thà rằng từ bỏ cơ hội, cũng không thể liều lĩnh.”

Mấy năm trước, hần đã làm chuẩn bị, hiện giờ có thể động, nhưng mà tiến thêm một bước ly gián cần cẩn thận lại cẩn thận, rốt cuộc tuy Trần Vương có hiềm khích với huynh trưởng, nhưng hần không ngờ, một khi bị phát hiện manh mối, nhiều năm bố trí liền phế đi.

Lâm Dương lưu loát đáp: “Nô tài lập tức đi làm.”

“Đi đi.” Cao Húc gật đầu: “Người cũng cẩn thận chút, đừng lộ.”

Kỳ thật Lâm Dương không phải thái giám, là Cao Húc động tay chân mới an bài tiến cung, chỉ là hần che giấu rất khéo, chưa bao giờ có người phát hiện không ổn.

Hần lại lên tiếng, lập tức vội vàng lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Editor: Vy Vy 1505

Vốn dĩ Hoàng Thái tử đã sớm nên đại hôn, bởi vì đủ loại duyên cớ bị trì hoãn, hiện giờ Thái tử phi đã được định ra, hôn kỳ cũng không kéo lâu lắm, ba tháng sau khi hạ thánh chỉ từ hôn là ngày lành.

Thời gian ba tháng chớp mắt đã qua, thực mau liền tới ngày cuối cùng trước khi đại hôn.

Ngày mai liền bước vào một giai đoạn khác của cuộc đời, hơn nữa tiền cảnh nhìn cũng không được tốt, nhưng Kỷ Uyển Thanh lại phá lệ bình tĩnh.

Dùng bữa tối xong, nàng đi một chuyến đến phía tây hậu phủ, nơi đó có từ đường Kỷ thị.

Nói từ đường kỳ thật cũng không đúng lắm, rốt cuộc từ lúc tổ phụ nàng được phong hầu, Tĩnh Bắc Hầu phủ mới từ Lâm Giang Hầu phủ phân ra một chi, từ đường cũ còn ở bên kia, bên này là mới.

Nhưng cũng không quan trọng, quan trọng là bài vị cha mẹ nàng đều ở bên này.

Cung kính dâng hương lễ bái hai bài vị mới tinh ở giữa, Kỷ Uyển Thanh kéo đệm hương bồ, ngồi dưới chân bàn thờ, nói hồi lâu, cuối cùng nàng ngẩng đầu: “Phụ thân mẫu thân, con sẽ sống tốt.”

Ra tới thì sắc trời đã tối sẫm, Kỷ Uyển Thanh trở lại Triều Hà Viện, nhũ mẫu Hà ma ma đang nhón chân mong chờ.

“Sao tiểu thư đi lâu quá vậy?” Bà nắm tay Kỷ Uyển Thanh có chút lạnh lẽo, đau lòng.

Từ khi tiểu chủ tử sinh ra, Hà ma ma đã hầu hạ bên cạnh, mười mấy năm qua, thời gian làm bạn bên tiểu chủ tử còn nhiều hơn bên con gái ruột Lê Hoa, nói câu đi quá giới hạn, thật đã xem như cốt nhục.

Hà ma ma sống mấy chục năm, nhìn vấn đề sâu sắc hơn thiếu nữ như Lê Hoa nhiều, ngày đại hôn càng gần, bà sầu lo càng nặng.

“Chi là ngồi lâu trong chốc lát.” Kỷ Uyển Thanh cười cười, vỗ vỗ tay nhũ mẫu: “Ma ma đừng lo lắng, con khỏe lắm.”

“Tiểu thư, Thái tử điện hạ nhìn cũng không khó ở chung.”

Sau khi tặng áo choàng, cách vài ngày Đông Cung sẽ đưa tới vài món quà nhỏ, không trân quý lắm nhưng rất thú vị, bởi vậy Hà ma ma có kết luận này, tuy nhiên bà còn lo lắng chuyện khác.

“Chi là, lão nô sợ bên Hoàng hậu nương nương .....” cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

“Không có gì phải lo lắng, giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền, lúc trước trong phủ khó khăn, chúng ta không phải cũng sống yên ổn sao?”

Tĩnh Bắc Hầu phủ điểm này khó khăn, kỳ thật so với mẫu nghi một nước tính kế hoàn toàn không cùng cấp bậc, nhưng Kỷ Uyển Thanh thân nhiên như cũ, không chút hoang mang lo lắng, trấn an nhũ mẫu sốt ruột.

Nếu thế đạo thật không cho người sống, vậy một dao đâm vào, một dao rút ra, trước khi chết kéo theo đầu sỏ gây tội làm đệm lưng, cũng xem như không có hại.

Kỷ Uyển Thanh đã sống qua một đời, nàng quý trùng sinh mệnh, nhưng cũng không quá sợ hãi tử vong, nghĩ như vậy, nàng cũng cảm thấy không có gì quá khó khăn.

Tiểu chủ tử trên mặt chắc chắn làm cho Hà ma ma tin tưởng, bà trấn định hơn rất nhiều: “Phải, phải, chủ tử nói đều đúng.”

“Chủ tử sớm chút dùng bữa nghỉ tạm đi, ngày mai phải thức dậy rất sớm.” Hà ma ma vội chỉ huy nha hoàn truyền thiện, cũng chọn mấy món ăn dễ tiêu hoá gấp cho Kỷ Uyển Thanh.

*****

Cái gọi là dậy rất sớm, là thật sớm đến thái quá, Kỷ Uyển Thanh cuối giờ Dậu mới lên giường, ngủ hơn hai canh giờ, giờ Tý liền bị kêu thức dậy.

Nàng liếc mắt nhìn đồng hồ nước, bắt đắc dĩ mà thở dài, bị đám người Lê Hoa nâng xuống giường, đi vào phòng tắm cách gian.

Thau tắm lớn sớm được rót đầy nước ấm, Lê Hoa đổ vào trong hai giọt tinh dầu hoa mai, mùi hoa thấm tím gan theo mờ mịt nhiệt khí bốc hơi lan tỏa tràn ngập toàn bộ phòng tắm.

Kỷ Uyển Thanh tinh thần rung lên, rốt cuộc hoàn toàn tỉnh táo.

Từ đầu đến chân hưng hăng tẩy sạch một lần, toàn thân nàng trắng nõn, làn da đỏ rực, rốt cuộc tắm gội viên mãn kết thúc.

Kỷ Uyển Thanh được nâng ra thau tắm, thay một thân áo trong mới tinh, ra phòng tắm, đứng yên ở buồng trong.

Buồng trong trống trải rất nhiều, vật dụng hằng ngày của nàng đều đã thu thập, chuẩn bị cùng mang đi.

Kỷ Uyển Thanh nhìn chung quanh một vòng, Triều Hà Viện cha mẹ chọn lựa kỹ càng, từng ghi lại vô số tiếng cười tiếng nói, hôm nay qua đi sẽ không còn thuộc về nàng.

Ánh mắt nàng âm thầm, giây lát vực dậy tinh thần: “Thay quần áo đi.”

Áo cưới của Thái tử phi thêu long phượng và trường bào đỏ thẫm, phía trên thêu hoa văn rồng bay trong mây, phía dưới thêu phượng hoàng tinh xảo, ở giữa có vòng hoa hình tròn, đan xen nhiều màu sắc.

Chỉ thêu nhỏ mảnh như tóc, hoa văn rồng phượng sinh động như thật, tinh xảo hoa mỹ, xảo đoạt thiên công.

Áo cưới đẹp thì đẹp đó, nhưng rất nặng, đặc biệt đang là rét đậm, so với ngày mùa hè càng dày hơn không ít, như vậy nguyên bộ lẫn lộn mặc vào thân đã là hai canh giờ sau, Kỷ Uyển Thanh đứng đến mức hai chân tê dại, trên người nặng trĩu.

Kế tiếp còn phải vấn tóc trang điểm, hai việc này đều là Phủ Nội Vụ phái người tới làm, cung nữ chải đầu cực kỳ thuần thực, tay cầm lược ngọc chải tóc Kỷ Uyển Thanh như thác nước đen, găt gao vấn thành một búi tóc.

Lê Hoa sai người cầm hai gương đồng, một trái một phải đứng phía sau nàng, cung nữ chải đầu cung kính lui ra phía sau một bước.

Kỷ Uyển Thanh liếc mắt nhìn gương đồng trên bàn trang điểm, tay nghề thực không tồi, mỹ nhân trong gương tóc mây chồng chất, cao quý đoan trang, chỉ là búi tóc này lại là búi tóc phụ nhân, nàng nhìn chính mình như vậy thực không thói quen.

Nàng cười cười: “Không tồi, thường.”

Lê Hoa nhanh nhẹn thưởng một túi tiền, cung nhân chải đầu cung kính tiếp nhận, cúi đầu nói: “Tạ nương nương ban thưởng.”

Về việc trang điểm, Kỷ Uyển Thanh kiên trì trang điểm nhạt một ít, không nùng trang điểm mặt như tân nương tầm thường.

Hà ma ma đánh giá vài lần, khen: “Vẫn là tiểu thư có chủ ý, như vậy đã cực xinh đẹp.”

Kỷ Uyển Thanh vốn nhan sắc cực đẹp, lại tuổi trẻ, nếu trang điểm quá đậm, ngược lại kém cỏi.

Nàng cười cười, cũng không phản bác, kỳ thật nàng trang điểm nhạt chủ yếu là muốn chính mình nhẹ nhàng chút, phụ tải trên người đã quá nặng, nàng không muốn lại đắp một tầng trên mặt.

Nửa đêm bắt đầu bận việc, hiện tại sắc trời sớm đã sáng choang, gần đến giờ lành, cũng may Kỷ Uyển Thanh đã chuẩn bị sắp xong, cuối cùng chỉ cần mang lên mũ phượng sẽ hoàn thành.

Thái tử phi cũng có mũ phượng giống Hoàng hậu, cũng là chín rồng bốn phượng, nhưng rồng chỉ có bốn trảo, quy cách cũng nhỏ hơn một ít.

Mũ phượng chế tác phức tạp bảo quang lộng lẫy, lại như cù trầm trọng, Kỷ Uyển Thanh hít sâu một hơi chuẩn bị, đội vào lập tức cảm thấy cổ bị đè thấp ba tấc.

Lúc này, bên ngoài pháo mừng nổ vang, hi nhạc vang trời đến tận nội trạch cũng có thể nghe thấy.

Hoàng thái tử tự mình đến đón dâu, loan nghi lư đồ đi sau kiệu liễn của trữ quân, đã từ phía đông đi đến trước cửa chính Tĩnh Bắc Hào phủ.

“Nương nương, nên đi ra ngoài rồi.”

Đào thị cầm tay Kỷ Uyển Thanh, lấy khăn voan đỏ thẫm từ khay Lê Hoa dâng lên, nhẹ nhàng mở ra.

Khăn voan trùm lên đầu Kỷ Uyển Thanh, trước mắt một mảnh đỏ tươi như lửa, nàng được đám người Đào thị nâng đi ra ngoài.

Tất cả hạ nhân Triều Hà Viện và cung nhân ma ma Phủ Nội Vụ phái đến cúi người hành lễ: “Nô tỳ gặp qua Thái tử phi nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Kỷ Uyển Thanh hơi hơi giật tay, bên cạnh có cung nhân xướng: “Miễn lễ!”

Nàng được nâng lên kiệu mềm, kiệu đi về phía tây, trước tiên cần tới từ đường hành lễ.

Lễ này vốn dành cho cha mẹ, đáng tiếc cha mẹ Kỷ Uyển Thanh đã qua đời, việc này liền dời đến Hà thái phu nhân, mà nhị thẩm Tào thị ngồi ghế dưới.

Hai người này đều bị bệnh hồi lâu, nhìn gầy ốm vàng như nến, nhưng hiện giờ biểu tình trên mặt lại hoàn toàn khác trước, tự cao khinh người đã mấy may không còn, nhìn vô cùng cẩn thận chặt chẽ.

Hoàng Thái tử nạp phi kỳ thật tương đương với Hoàng đế nghênh cưới Hoàng hậu, tuy hôn kỳ rất gấp, nhưng cũng phi thường long trọng. Chuyện tranh tài sản kết thúc không bao lâu, liền nghênh đón nạp thái, vẫn danh vân vân, xong trước năm lễ, chuyện lớn của thiên gia không giống tầm thường, liền tiếp có trọng thần làm sứ giả, lục tục đến Tĩnh Bắc Hầu phủ làm nghi thức.

Mấy người Tĩnh Bắc Hầu phủ ngốc như lừa, dám đánh thẻ diện hoàng thất, hoàng gia uy nghi lần nữa bày ra, bọn họ rốt cuộc khác sâu nhận thức, mặc dù Kỳ Uyển Thanh là con cò bị Kỳ thị vứt bỏ, nhưng bên ngoài nàng vẫn là Thái tử phi, thê tử của trữ quân, thiên gia uy nghiêm không thể xâm phạm.

Đám người Hà thị Kỳ Tông Hiền nghĩ mà sợ không thôi.

Lúc trước có bao nhiêu tham lam, hiện tại run như cây sậy bấy nhiêu, sợ một khi Hoàng đế không cao hứng, liền tức mất hầu vị.

Tối ngày đại hôn, cho dù Hà thái phu nhân bệnh tình trầm trọng cũng phải cường chống, vội vàng tới từ đường chờ.

Mấy chuyện này Kỳ Uyển Thanh có nghe thấy, nhưng nàng cũng không thêm để ý, dù sao từ nay về sau, nàng sẽ rời khỏi Tĩnh Bắc Hầu phủ.

Lạy bốn lạy xong, một đám người vây quanh nàng đi về tiền đình.

Hí nhạc rung trời càng thêm rõ ràng, trên đầu Kỳ Uyển Thanh đội khăn voan, bị nâng xoay mấy vòng, cảm giác có chút phân không rõ đông nam tây bắc, chợt nghe bên người có tiếng bước chân.

Nàng đột nhiên nhanh trí, hơi hơi ngẩng đầu, nhìn từ khe hở khăn voan, một đôi ủng long văn cỡ lớn màu đỏ sậm đứng bên cạnh nàng.

Hoàng Thái tử đứng cạnh nàng, khoảng cách giữa hai người không đầy một thước.

Kỳ Uyển Thanh lấy lại bình tĩnh, Hoàng Thái tử cách tay áo nắm tay nàng ra cửa, bước lên kiệu liễn.

Hai người không tiếp xúc tứ chi, cũng không nói chuyện với nhau, nhưng khoảng cách vô cùng gần, Kỳ Uyển Thanh phá lệ miễn cảm, chỉ cảm thấy hơi thở nam tử xa lạ vây quanh nàng, nàng thực không thói quen, chỉ phải chuyên chú làm theo lời lễ quan xướng thanh.

Rốt cuộc bước lên kiệu, nàng ngồi một mình trên phượng kiệu, Kỳ Uyển Thanh hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy như vậy không được, nàng vẫn nên chuẩn bị tâm lý nhiều hơn, để tránh đêm nay xấu mặt trước mặt ông chủ lớn.

Một đường miên man suy nghĩ, thực mau liền đến hoàng cung, kiệu của Kỳ Uyển Thanh theo sau xa giá Thái tử về Đông Cung.

Rốt cuộc đến Đông Cung, lộ trình kế tiếp, Kỳ Uyển Thanh không thể ngồi kiệu, nàng đi sau Thái tử nửa bước vào nội điện.

Trên người nàng tầng tầng lớp lớp bảo phục, lại phết đất, trước mắt bị che bởi khăn voan đỏ, khó tránh khỏi đi lại không tiện, nhưng cũng may nam nhân phía trước rất săn sóc, đi thực thông thả, không làm nàng quá mức cố hết sức.

Chỉ dựa vào điểm này, giờ phút này Kỳ Uyển Thanh vẫn thực cảm kích, kỳ thật hẳn có thể không cần nhân nhượng nàng.

Đã cẩn thận như vậy nhưng vẫn xảy ra chút chuyện nhỏ.

Khi bước lên bậc thang, bởi vì tầm mắt bị trở ngại, Kỳ Uyển Thanh phán đoán sai lầm độ cao bậc thang, nàng nâng chân lên, lúc hạ xuống đâm trúng lan váy, hơi hơi lảo đảo một chút.

Nàng nho nhỏ kinh hô: “A!”

Có một bàn tay thon dài kịp thời đỡ lấy nàng, Cao Húc nghiêng người quay đầu lại, hơi hơi cúi đầu: “Cẩn thận chút.”

Giọng nam thực ôn nhuận, thực hiền hòa, Kỳ Uyển Thanh nghe hẳn nói: “Chúng ta đi chậm một chút đi.”

“Dạ”, Kỳ Uyển Thanh cũng không phải người không biết điều, nàng hơi hơi hành lễ: “Tạ điện hạ.”

Nữ tử một thân áo cưới đỏ thắm trước mắt là thê tử hôm nay hẳn cưới vào cửa, Cao Húc đánh giá nàng một lần, gật đầu nói: “Không cần giữ lễ tiết, chúng ta đi thôi.”

Hai người tiếp tục đi về phía trước, trải qua tiếp xúc ngắn ngủi, Kỳ Uyển Thanh cảm thấy, lời đồn Hoàng Thái tử ôn tồn lễ độ, mặt ngoài xác thật như thế.

Không sai, Kỳ Uyển Thanh cho rằng lời đồn chỉ là mặt ngoài mà thôi, rốt cuộc Thái tử tuổi nhỏ mất mẹ, lại chiếm cứ vị trí trữ quân, nếu là người thật ôn hòa không đủ lực công kích, khẳng định không thể lớn lên một mình trong cung đình.

Hắn chẳng những bình an lớn lên, mà còn ngồi ổn vị trí Hoàng Thái tử, trên dưới triều đình cùng khen ngợi, ngay cả nữ tử khuê phòng như nàng cũng có nghe thấy.

Đây tuyệt đối không phải người thường có thể làm được.

Kỷ Uyển Thanh cũng không phân thần nghĩ lâu, rốt cuộc hiện giờ nàng bước đi khó khăn, thật vất vả vào nội điện, nàng nhắc lên tinh thần, theo chỉ thị của thái giám tư lễ, quỳ xuống hành lễ, nhận kim sách kim bảo. Cuối cùng mới theo Cao Húc vào động phòng.

Đừng tưởng rằng vào động phòng liền xong, kế tiếp còn phải hành lễ hợp cẩn. Tân phu thê cùng nhau tế bái, đa dạng rất nhiều, nhiều lần quỳ xuống đứng dậy, Kỷ Uyển Thanh không biết Thái tử có cảm thụ gì, dù sao nàng mệt đến đuối sức, cuối cùng chỉ bằng bản năng máy móc động tác.

Rốt cuộc xong việc, lưng eo chân truyền đến một trận tê mỏi mãnh liệt, Kỷ Uyển Thanh ngồi trên giường cưới cực kỳ thoải mái, làm nàng suýt nữa rên rỉ ra tiếng.

Cũng may giáo đường nhiều năm không cho phép, mặt ngoài tân Thái tử phi che khăn voan ngồi nghiêm chỉnh, hơi hơi cúi đầu, hình như có chút thẹn thùng.

Hỉ nương cầm khay trái lựu đỏ, phía trên có một hỉ cân được quấn lựu đỏ đầu vàng.

Cao Húc giờ tay tiếp nhận hỉ cân, lưu loát gỡ khăn voan.

Bị che mắt hơn nửa ngày bỗng nhiên thấy ánh sáng, Kỷ Uyển Thanh thực không thích ứng, nàng chớp chớp mắt, mới ngẩng đầu lên.

Nam tử trước mắt dáng người thon dài, một thân áo cưới đỏ thắm thâm rỗng, mi mày như vẽ, mũi cao môi mỏng, tướng mạo thanh tú, giống như nam tử tuổi trẻ thanh nhã của vùng mưa bụi Giang Nam.

Chỉ là hắn rất có uy nghi, lạnh lẽo đứng trước mặt đã làm người ta không dám nhìn gần, biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn khí thế hiển hách của Thái tử một nước.

Hai loại khí chất hoàn toàn bất đồng, nhưng lại hòa hợp kỳ lạ, tạo ra một loại sức quyến rũ nam tính độc đáo.

Cao Húc cũng đang bình tĩnh nhìn nàng, tuy trong cung gặp qua các kiểu mỹ nhân lớn nhỏ, giờ phút này hắn cũng nhìn không được trước mắt sáng ngời, Thái tử phi của hắn thật là tuyệt sắc.

Nhưng mà, Cao Húc cũng không phải là người háo sắc, thậm chí biểu tình trên mặt cũng không thấy biến hóa chút nào.

Kỷ Uyển Thanh xẹt qua ánh mắt hắn bình tĩnh không gợn sóng, hai người ngấn ngùi đối diện, nàng liền đứng lúc cúi đầu rũ mắt, biểu hiện như tân nương tử thẹn thùng.

Cao Húc hơi hơi nhượng mày, mới vừa rồi nhìn vào đôi mắt đẹp như nước mùa thu của nàng, hắn cũng không thấy được sự ngượng ngùng.

“Mời điện hạ và nương nương uống rượu hợp cẩn.” Hỉ nương cười chỉ vào hai chung rượu trên khay.

Trên khay có một đôi chung rượu bằng bạch ngọc long phượng, phía dưới được cột vào nhau bằng một sợi tơ đỏ.

Cao Húc liêu vạt áo, ngồi xuống gần Kỷ Uyển Thanh, nàng cố gắng xem nhẹ hơi thở nam tính xa lạ đang vây quanh mình, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nâng lên bàn tay mềm, cùng đôi phượng mỗi người cầm một chung bạch ngọc.

Sợi tơ đỏ rất ngắn, đầu hai người phải ghé vào gần nhau mới có thể cầm được. Bàn tay mềm của Kỷ Uyển Thanh không cẩn thận đụng chạm đến đôi phượng, tay hắn thực ấm áp, hoàn toàn không giống người bệnh lâu thể yếu.

Ý niệm này chợt lóe mà qua, Kỷ Uyển Thanh cũng không lưu ý nhiều hơn, nàng hơi hơi nhắm mắt, ngửa đầu cùng Cao Húc uống rượu.

Tất cả lễ nghi đều thỏa đáng, hỉ nương lãnh một chúng cung nhân thái giám, quỳ xuống dập đầu nói: “Nô tỳ chúc mừng điện hạ, chúc mừng nương nương.”

Cao Húc gật đầu: “Thượng.”

Lúc này, Trương Đức Hải tiến lên nhỏ giọng bẩm báo: “Điện hạ, đã đến giờ.”

Hoàng Thái tử đại hôn, cả nước chúc mừng, điện Thái Hòa đại yến quần thần, làm vai chính, Cao Húc không thể bỏ qua giờ lành khai yến.

Hắn đứng lên, dùng một lát, nói với Kỷ Uyển Thanh: “Cô đi trước.”

Kỷ Uyển Thanh đứng lên, hơi hơi hành lễ: “Điện hạ đi thông thả.”

Nàng cảm thấy như vậy đã rất không tệ, rốt cuộc nàng là cháu gái nhà mẹ đẻ Kỷ Hoàng Hậu cứng rắn nhét vào, chiếm cứ vị trí Thái tử phi của hắn, hai người rất xa lạ, trước khi ra cửa hắn còn nguyện ý nói với nàng một câu.

Cao Húc lãnh đoàn người nối đuôi nhau ra ngoài, hỉ phòng lập tức trống hơn phân nửa, Kỷ Uyển Thanh nhất thời cảm thấy hô hấp đều thông thuận vài phần.

Nàng quét mắt các cung nữ xa lạ đứng hầu trong phòng, phân phó: “Đều lui ra đi.”

Cung nhân “Dạ” một tiếng lui ra.

Chờ trong phòng chỉ còn lại tâm phúc hồi môn, Kỷ Uyển Thanh mới thở ra một hơi, thả lỏng thân mình ngồi lại trên giường, Lê Hoa lập tức tiến lên vuốt ve eo chân cho nàng: “Tiểu thư, hôm nay có mệt lắm không?”

Hà ma ma lập tức thấp giọng quát: “Cái gì tiểu thư? Về sau phải gọi nương nương.” Bà cũng tiến lên xoa bóp cho chủ tử.

Hai người động tác thuần thục, Kỷ Uyển Thanh thoải mái đến suýt nữa rên rĩ ra tiếng, nhưng nàng vẫn không quên dặn dò Lê Hoa: “Ồ trong cung cần mọi chuyện cẩn thận, sau này muội cũng không thể quên.”

Lê Hoa vội gật gật đầu.

Tháo mũ phượng, cởi áo ngoài, lại xoa bóp một phen, Kỷ Uyển Thanh liền nói: “Ta muốn tắm gội, nhanh truyền người chuẩn bị nước.”

Hôm nay thời tiết xác thật thực lạnh, nhưng nàng ăn mặc rất dày, lại sợ làm lỗi, toàn bộ hành trình hết sức chăm chú, ra một thân mồ hôi, nàng thích sạch sẽ, hiện tại yên tĩnh liền cảm thấy rất khó chịu.

Hà ma ma đã ra cửa truyền thiện, thức ăn dọn lên, Kỷ Uyển Thanh tùy ý dùng vài món thanh đạm, dỗi lâu lắm cũng không dám ăn quá nhiều, năm sáu phân no nàng liền buông đĩa bạc.

Tắm gội một phen, Kỷ Uyển Thanh cảm thấy cả người thoải mái thanh tân. Lúc này, bên ngoài sắc trời đã bắt đầu tối, nàng mệt mỏi cả ngày, có chút ngủ gà ngủ gật.

Nhưng mà còn không thể ngủ, nàng phải chờ ông chủ lớn Thái tử trở về phòng.

Như vậy chờ, đợi thật lâu, lâu đến mức Kỷ Uyển Thanh đã ngủ gật vài lần, nén long phượng to như cánh tay trẻ con trên án đã cháy hết một đoạn, mới nghe được bên ngoài có tiếng ầm ĩ.

“Điện hạ hồi cung.”

Tiếng bước chân hơi loạn tới trước hi phòng rồi dừng lại, người hầu hạ bị vẩy lui, nửa ngày sau, cửa hi phòng “két” một tiếng, bị đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Editor: Vy Vy 1505

Tiếng bước chân từ xa đến gần, lúc đầu có chút phù phiếm, nhưng vừa vào cửa lập tức thông dong bình tĩnh.

Tiếng bước chân không nhanh không chậm vào nội điện, ngay sau đó, mảnh tơ vàng thêu như ý cát tường bị nhấc lên, một bóng người cao lớn thon dài xuất hiện.

Kỷ Uyển Thanh ngồi ngay ngắn ở mép giường nghe tiếng nhìn lại, vừa lúc đối diện đôi mắt hấn đen bóng có thần.

Cao Húc không có nửa phần men say, giờ phút này ánh mắt sắc bén mà sâu thẳm, một tia ôn nhuận hiền hòa cũng không thấy, so với lúc trước khác nhau như hai người.

Ngoài ý liệu, nhưng trong tình lý. Kỷ Uyển Thanh lập tức hiểu rõ, đây mới là gương mặt thật của Thái tử, cái gọi là tao nhã hiền hòa chẳng qua chỉ là biểu tượng thôi.

Sau khoảnh khắc hai ánh mắt giao hội, Kỷ Uyển Thanh hơi rủ mắt, đứng dậy lãnh một phòng nha hoàn bà tử tiến lên, nghênh đón vấn an.

“Thiếp gặp qua điện hạ, điện hạ vạn an.”

Cao Húc “Ừ” một tiếng, kêu nàng đứng dậy, tùy tay vẩy lui hạ nhân.

Hà ma ma thấy thế, lập tức lãnh đám người Lê Hoa không một tiếng động lui ra.

Điểm này, trước khi Kỷ Uyển Thanh xuất giá đã thương nghị với đám người nữ mẫu, chủ tớ nhất trí cho rằng, nếu tình huống không có gì dị thường, Thái

tử vẫy lui mọi người, các nàng không cần do dự, ứng lập tức lui ra.

Rốt cuộc, vào Đông Cung, vị này mới là ông chủ lớn.

Giây lát, trong điện chỉ còn sót lại hai người Kỷ Uyển Thanh và Cao Húc, bọn họ không quen thuộc lẫn nhau, nhất thời không lên tiếng, trong nhà đột nhiên an tĩnh lại.

Trong phòng châm rơm có thể nghe, Kỷ Uyển Thanh cảm quan phá lệ nhạy bén, nàng cách Cao Húc rất gần, hơi thở nam tính xa lạ mà thuần hậu lập tức nồng liệt, tim đập hơi hơi nhanh hơn, chợt thấy dạ long thiêu có chút nóng.

Yên tĩnh này không thể kéo dài, bằng không khẳng định biến thành xấu hổ, ông chủ lớn không nói gì, Kỷ Uyển Thanh chỉ phải chính mình đánh vỡ cục diện bế tắc, vừa vận nàng dư quang thoáng nhìn âm trà trên bàn nhỏ, liền nói: “Điện hạ uống rượu, thiếp rót cho ngài chung trà nhé.”

Nói, nàng đã bước đi về phía bàn nhỏ, nhắc lên ấm trà bằng sứ trắng, đổ một chung, nghiêm nghiêm độ ấm.

Lúc nàng xoay người, Cao Húc đã đi tới ngồi xuống ghế thái sư làm bằng gỗ tử đàn, Kỷ Uyển Thanh chậm chậm tiến lên, dâng trà.

Cao Húc tiếp nhận, lại không uống, chỉ cầm trong tay, dùng ngón tay cái hơi hơi vuốt ve hoa văn ngoài chung trà.

Ở bữa tiệc, hắn uống rượu pha nước, vừa rồi lại uống một chén canh giải rượu mới vào cửa, giờ phút này hoàn toàn không muốn uống trà, đánh giá hoa văn ngoài chung trà một lát, tầm mắt hắn lại lần nữa dừng trên người nữ tử trước mặt.

Kỷ Uyển Thanh cũng không hiểu tình huống, nhưng hành vi này của hắn lại cho nàng một bậc thang, nàng linh cơ vừa động, lập tức hành lễ nói: “Điện hạ, nước trà là cung nhân đưa tới, thực sạch sẽ.”

“Thiếp thân cũng không có ác ý với điện hạ.”

Lời này có hơi khoa trương, Thái tử là trư quân một nước, ai dám trắng trợn táo bạo hạ độc trong thức ăn nước uống của hắn? Rốt cuộc thái y viện không phải ăn chay, một khi điều tra ra, chuyện nghiêm trọng xâm phạm uy nghiêm vương triều bậc này, thiên đạo vạn quả, tru di chín tộc cũng còn nhẹ.

Này chỉ là một bậc thang để Kỷ Uyển Thanh thăng thấn cỡi lòng.

Ba tháng nay, nàng vẫn luôn lập lại suy nghĩ ngày sau nên như thế nào, Kỷ Uyển Thanh cho rằng, sau khi vào Đông Cung, nhiệm vụ đầu tiên chính là cho Thái tử thấy chính mình tuyệt không hai lòng.

Nàng là Thái tử phi, muốn đứng vững gót chân ở Đông Cung, không nói hoàn toàn được Thái tử tín nhiệm, ít nhất cũng không thể làm hắn phản cảm.

Việc này càng sớm càng tốt, ở đêm đại hôn Kỷ Uyển Thanh được đến cơ hội, cũng không chậm trễ, lập tức cúi đầu thật sâu, khẩn thiết nói: “Thiếp thân vạn mong điện hạ minh giám.”

Nàng đi thẳng vào vấn đề như vậy, ngược lại làm Cao Húc khó được kinh ngạc, hắn nâng mắt, đối diện với một đôi mắt đẹp vạn phần nghiêm túc.

Đây xác thật là một nữ tử thực thông minh.

Đáy mắt Cao Húc hiện lên một tia thương thức, cũng tốt, hắn cũng mượn cơ hội cho thấy thái độ.

“Cô hy vọng nàng nói chính là sự thật.”

Hắn giơ tay, nâng Kỷ Uyển Thanh dậy, làm nàng ngồi xuống ghế bành bên kia, mới nhẹ giọng nói: “Nàng vốn là hậu nhân trung lương, Tĩnh Bắc Hầu Kỷ Tông Khánh thiết cốt tranh tranh, làm người khác khâm phục, cô không muốn khổ xử con gái ông ấy, ngày sau, chỉ cần nàng an phận thủ thường, Thanh Ninh Cung cũng không phải không thể dành một vị trí cho nàng.”

“Nếu, nàng phản bội, vậy.....” trong mắt Cao Húc sắc bén chợt lóe, dư lại một nửa không cần nói tự hiểu.

Kỷ Uyển Thanh vô cùng hiểu rõ, trong lòng nàng buông xuống một tảng đá lớn, rất may là Thái tử hiểu lý lẽ.

Cao Húc dừng một lát, nàng không chút do dự, lập tức giơ tay trái lên: “Ta Kỷ Uyển Thanh tại đây thề, từ nay về sau không có ác ý với điện hạ và Đông Cung, nếu vi phạm sẽ tan xương nát thịt, không chết từ tể được.”

Rèn sắt phải nhân lúc còn nóng, xưa nay tỏ lòng trung thành cần phải kịp thời đủ lực. Người đương thời kính sợ trời đất, vô cùng xem trọng chuyện thề thốt, Kỷ Uyển Thanh nói năng có khí phách, cường thế nhấn mạnh biểu hiện quyết tâm.

Quả nhiên, ánh mắt Cao Húc có chút biến hóa, sắc bén đã thu liễm không ít, nhiễm thêm ôn hòa, hắn vừa lòng gật đầu: “Như vậy rất tốt, cũng xem như không phụ uy danh của phụ thân nàng.”

Cao Húc cầm nắp gạt gạt lá trà, cúi đầu nhấp một ngụm, tỏ vẻ bước đầu tín nhiệm Kỷ Uyển Thanh.

Tiếp xúc đầu tiên lấy được thành quả làm hai người đều vừa lòng, Kỷ Uyển Thanh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bắt đầu thực không tồi, phía sau ổn định, nàng có thể dồn hết sức chăm chú ứng đối Kỷ Hoàng hậu.

Kỷ Uyển Thanh thoáng phân thần suy tư, Cao Húc đã buông chung trà, đứng lên đi ra hướng cửa điện.

Nàng nháy mắt hoàn hồn, đại kinh thất sắc, hắn đây là không ngủ lại tân phòng?

Này không thể được.

Cổ đại động phòng là muốn nghiệm chứng trình tiết của tân nương, phương pháp chính là ở trên giường trải một cái khăn lụa trắng sạch sẽ, tân hôn phu thê đồn luân, lạc hồng sẽ lưu trên khăn, khăn lụa này gọi là nguyên khăn, sáng hôm sau nhà chồng sẽ phái người lấy nghiệm chứng.

Nhà tằm thường còn như thế, huống chi hoàng gia?

Trong quá trình Kỷ Uyển Thanh học tập đại hôn lễ nghi, đây là chuyện quan trọng nhất, ma ma lập đi lập lại cho nàng, nói khi đồn luân phải nằm trên nguyên khăn, nếu lạc hồng lưu tại nơi khác sẽ thực phiền toái.

Lạc sai chỗ còn phiền toái, huống chi là không có?

Nếu Cao Húc thật đi rồi, chỉ sợ xong việc mặc dù thật có thể chứng minh chính mình trong sạch, nhưng nàng cũng mất hết mặt mũi, trở thành trò cười.

Quy củ thực hà khắc với nữ tử, làm người cực kỳ chán ghét, nhưng tình đời như thế, không phải sức một người có thể thay đổi, nếu không thể chống lại, ăn nhận mới là thượng sách.

Nếu Kỷ Uyển Thanh bị tứ hôn vào Đông Cung, nàng sớm đã có chuẩn bị tâm lý đối với việc phu thê. Không phải chỉ là một tảng mạng sao? Thái tử là rồng trong loài người, như vậy tướng tượng cũng thực dễ dàng.

Nhưng vấn đề là, hình như Thái tử không muốn phối hợp.

Kỷ Uyển Thanh quýnh lên, khăn trương đuổi theo giữ chặt tay Cao Húc: “Điện hạ, ngài.....”

Cao Húc quay đầu lại, đối diện một đôi mắt đẹp tràn đầy khăn trương, hắn quay đầu liếc liếc mắt rèm cửa nội điện, hiểu ra, hắn như có mảy may: “Cô chỉ đi rửa mặt thôi.”

Ở hướng ghế bành nhìn lại, mảnh nội điện và cách gian rửa mặt là cùng phương hướng, Kỷ Uyển Thanh hiểu sai, Cao Húc cũng không có ý làm tân nương tử độc thủ hi phòng.

Tiếng lòng Kỷ Uyển Thanh căng chặt lập tức buông lỏng, nguy cơ giải quyết, trên mặt nàng nóng rất, cánh tay bản thân đang túm chặt nháy mắt trở nên nóng rực vụn vụn, nàng vội vã buông lỏng tay, áp ứng nói: “Ách, thiếp đây là... đây là muốn hầu hạ điện hạ rửa mặt chải đầu.”

Hiểu lầm lớn, nàng hận không thể tìm cái khe đất chui vào, đáng tiếc cũng không có, vì thế nàng chỉ phải ra về trấn định.

Kỷ Uyển Thanh mặt mũi công phu xem như có thể qua cửa, phản ứng lại mau, nghe xác thật rất có ý này, nhưng má phấn ửng đỏ vẫn bán đứng nàng.

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khẽ, Cao Húc hơi hơi cong môi: “Không cần, cô tự mình làm là được.”

Hắn xoay người bước nhanh vào cách gian.

Không bao lâu, bên trong vang lên tiếng nước, Kỷ Uyển Thanh suy sụp ngồi trở lại ghế thái sư, dùng tay che mặt đang phát sốt.

Nàng có nên cảm thấy trong cái rủi có cái may hay không, tuy nhạc đệm này xấu hổ, nhưng lại ngoài ý muốn làm không khí nhẹ nhàng, sự xa lạ và căng chặt đã tan biến bớt.

Thời gian phẳng phất trôi qua cực chậm, lại như cực nhanh, Kỷ Uyển Thanh miên man suy nghĩ một trận, rèm cửa cách gian được vén lên, Cao Húc rửa mặt thỏa đáng, thay đổi một thân thường phục đồ sậm trở về phòng.

Kỷ Uyển Thanh “đăng” một tiếng đứng lên, tay áo bãi dụng tới chung trà trên bàn nhỏ, phát ra một tiếng vang.

Trong nhà thực yên tĩnh, tiếng vang này rất đột ngột, Cao Húc nghe tiếng nhìn qua, nàng chớp chớp mắt, khô cần nói: “Điện hạ, ta hầu hạ ngài cởi áo.”

Sắp sửa cùng một nam nhân xa lạ gì gì kia, kỳ thật Kỷ Uyển Thanh vẫn có chút khăn trương, trên miệng đáng lẽ phải tự xưng “Thiếp”, nhưng nàng gấp đến mức quên không còn một mảnh.

Cao Húc không để ý, gạt đầu nói: “Được.”

Khi nói chuyện, hắn đã đi đến cách tắm bình phong điêu khắc vài bước, đứng yên. Kỷ Uyển Thanh hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, chậm chậm tiến lên.

Cao Húc hơi hơi cúi người, cúi đầu, nàng giơ tay thay hắn gỡ xuống kim quan khảm ngọc bảo vấn tóc trên đỉnh đầu.

Người nam nhân này rất cao, cho dù hắn đã hạ thấp người, nhưng Kỷ Uyển Thanh vẫn cần nhón chân mới có thể tiếp tục động tác trên tay, khoảng cách giữa hai người vô cùng gần, hơi thở thuần hậu cương dương lại lần nữa kín kẽ vây chung quanh nàng.

Kỷ Uyển Thanh dư quang thoáng nhìn mặt mày hắn, nam nhân này ánh mắt phá lệ thâm nùng, cuối mắt đuôi mày hơi xếch, tăng thêm vẻ anh khí bức người cho ngũ quan vốn thanh tú của hắn, còi bỏ nguy trang, đôi mắt đen nhìn có vẻ phá lệ sắc bén, phảng phất tất cả ở trước mắt hắn đều không chỗ nào che giấu.

Không biết khi nào, đôi mắt đen sâu thẳm đã nhìn chằm chằm nàng, lẳng lẳng, thật sâu, ánh nền chiếu rọi trong mắt hắn rực rỡ lấp lánh.

Mới vừa cùng tứ kim quan kết thúc đấu tranh, Kỷ Uyển Thanh bị hù nhảy dựng, nàng đột nhiên thu hồi tay, tứ kim quan mới vừa gỡ xuống không cầm chắc “bang” một tiếng rơi trên thảm nhưng dây thêu hoa khai phú quý.

“Điện hạ, ta.....”

Kỷ Uyển Thanh muốn cáo tội, nhưng nói được một nửa liền đột nhiên im bặt, bởi vì đôi cánh tay Cao Húc đã khoanh lại nàng.

Thân thể nàng phản ứng nhanh hơn tư duy, đang mềm mại nháy mắt căng chặt, nàng ngửa đầu, bàn tay mềm gior lên chống trên ngực hắn.

Địa long thiêu đốt, trong phòng ảm áp dễ chịu, Cao Húc chỉ tùy ý khoác kiện áo choàng đơn bạc, cách hai tầng vải dệt hơi mỏng, Kỷ Uyển Thanh có thể rõ ràng cảm giác được cơ bắp rắn chắc trên ngực hắn.

Nàng không rảnh phân thần suy nghĩ, vì sao một người bệnh đã lâu, thân hình sẽ khỏe mạnh rắn chắc như vậy. Giờ phút này tim nàng đập gia tốc, “phanh phanh” tiếng vang phảng phất liên ở bên tai, tròng lớn đôi mắt, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm hắn.

Cao Húc sớm đã phát hiện, Thái tử phi của hắn có một đôi mắt cực đẹp, chỉ là hắn không biết đôi mắt này còn có thể xúc động lòng người như vậy.

Đôi mắt nàng trắng đen rõ ràng, khi chuyên chú nhìn người, phảng phất chứa đầy ánh sao, con ngươi rõ ràng chiếu ngược bóng hình hắn, giống như trong mắt nàng chỉ có một mình hắn.

Ánh mắt Cao Húc ám ám, hắn chậm rãi buộc chặt cánh tay, hương thơm sâu kín quần quanh chớp mũi càng thêm rõ ràng, dưới tay xúc cảm mềm mại làm trong mắt hắn sóng gió bắt đầu mãnh liệt.

Hắn là một nam tử sinh lý bình thường, tuy xưa nay bài xích nữ tử quá mức tiếp cận, nhưng thời gian tứ hôn ba tháng, cũng đủ để hắn điều chỉnh tâm thái, tiếp nhận chuyện Kỷ Uyển Thanh sẽ là thê tử của hắn.

Một khi trong lòng tiếp nhận rồi, chuyện sau đó liền đơn giản hơn nhiều.

Cánh tay Cao Húc vừa động, Kỷ Uyển Thanh liền phục hồi tinh thần, nàng hít thật sâu hai hơi, thả lỏng lực đạo hai tay chống ngực hắn, chậm rãi cúi người, sườn mặt dựa vào bờ vai của hắn.

Cao Húc rũ mắt nhìn nàng, thấy nàng mắt đẹp hơi hơi khép kín, ngoan ngoãn dựa vào vai hắn.

Hắn cúi người mở cánh tay, ôm ngang nàng vài bước đi đến mép giường, đặt giai nhân trong lòng ngực lên chần gắm yên ương đồ thắm, xoay người đè lên.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, ngọn nến đằng một tiếng bốc cháy lên, cũng hùng hực thiêu đốt, xưa nay Cao Húc thông dong bình tĩnh rốt cuộc xuất hiện cái khe, hắn rũ mắt nhìn chăm chú kiều nhan như ngọc trước mắt, chậm rãi cúi người, hôn lên hai cánh môi anh đào.

Rất thơm thực ngọt, Cao Húc mới thể nghiệm lần đầu, thực mau gia tăng nộ hôn này, mút vào liếm láp, càng ngày càng hung.

Kỷ Uyển Thanh chống đỡ không được, nghiêng đầu tránh né, nhưng thực mau bị tay hắn kiềm chế, không thể động đậy.

Thật lâu sau, hắn rốt cuộc chịu hơi hơi buông ra, hai người thờ hồn hể, Kỷ Uyển Thanh nâng lên mi mắt, Cao Húc đang bình tĩnh nhìn nàng chăm chú.

Một đôi mắt đẹp mờ mịt như khói, lông mi nhẹ nhàng rung động, bên trong có chút lệ ý, hắn bị mê hoặc, hôn lên đôi mắt làm rung động lòng người kia.

Đầy miệng ngọt ngào, bạch ngọc không tì vết, sâu kín hương thơm.

Động tác của Cao Húc càng ngày càng gấp, trong lúc mông lung Kỷ Uyển Thanh có thể cảm giác được khi hắn mở đầu động tác mới lạ, tuy thực mau hắn liền có thể thông hiểu đạo lý, cũng sờ soạn được kỹ năng mới.

Nàng thể mà còn có thể phân thần suy nghĩ, sớm nghe nói bên người Hoàng Thái tử không có cơ thiếp thông phòng, nhìn dáng vẻ hình như ngay cả cung nữ hắn cũng chưa từng đụng chạm tới.

Phương diện này có lẽ có nội tình gì đó.

Trên giường cưới to rộng mưa rền gió dữ, thực mau nàng liền không rảnh nghĩ nhiều, Thái tử điện hạ phát hiện nàng nhỏ phân thần, lập tức cảm thấy

tôn nghiêm nam nhân bị mạo phạm, không hề áp chế, hừ một tiếng hung hăng lẫn lộn.

Trong điện độ ẩm kế tiếp kéo lên, trên giường sóng gió càng gấp, chờ đến mây mưa qua đi, Kỳ Uyển Thanh đã không thể động dậy, chỉ nhắm mắt vùi vùi vàng thờ dốc.

Trong lúc vùi vùi, tay Cao Húc cọ qua phần lưng nàng, Kỳ Uyển Thanh thoải mái hừ nhẹ hai tiếng, hần nghiêng đầu chăm chú nhìn nàng một lát, chậm rãi kéo nàng vào lòng, bàn tay thon dài khẽ vuốt lưng nàng.

Như vậy trấn an thật lâu, Kỳ Uyển Thanh hô hấp rốt cuộc bình tĩnh trở lại, nhưng mà nàng như cũ một rũ rượi, thân mình cũng không quá thoải mái, chỉ lười nhác nhắm hai mắt.

Kỳ thật, dựa theo quy củ, giờ phút này Kỳ Uyển Thanh nên đứng lên hầu hạ Thái tử điện hạ mặc quần áo rửa mặt chải đầu, nhưng Cao Húc rõ ràng không để bụng, nàng cũng không làm khó chính mình.

“Gọi người tiến vào hầu hạ nhé?” Cao Húc cúi đầu, lọt vào trong tầm mắt là tóc đen mềm mại cùng với sườn mặt nàng đỏ ửng.

Giọng hần hơi khàn sau khi mây mưa, nhưng lại rất ôn hòa, không phải theo kiểu ôn nhuận không thể bắt bẻ ngày thường, mà là chân chính vẻ mặt ôn hoà.

Hai người đã trải qua lần đầu, không thể không nói, loại này cực hạn thân mật thực hữu hiệu kéo gần khoảng cách tân hôn phu thê, mặc dù từ trước chưa từng gặp mặt cũng thế.

Giờ phút này, cảm giác Cao Húc dành cho người trong lòng cùng phía trước có một chút khác biệt.

“Dạ.”

Kỳ Uyển Thanh nhẹ nhàng lên tiếng, hần dò hỏi, tỏ vẻ tôn trọng, nàng sẽ không ngốc đến phá hư giờ phút này hài hòa, như cũ lẳng lặng ôm lấy hần.

Hai người nói vài câu, Cao Húc buông nàng ra, xoay người xuống giường, phủ thêm áo ngủ, giường giọng gọi người tiến vào hầu hạ.

Bên ngoài hành lang, Trương Đức Hải, Hà ma ma cầm đầu hai nhóm người, sớm đã mang theo nước ấm khăn mềm vân vân chờ thật lâu, vừa nghe bên trong chủ tử gọi, vội tiến lên nhẹ nhàng đẩy cửa, chuẩn bị vào trong hầu hạ.

“Tay chân nhẹ một chút.”

Trương Đức Hải lớn lên cùng Thái tử, rất hiểu biết thói quen hằng ngày của chủ tử, hần vừa nghe giọng Cao Húc, liền biết chủ tử chẳng những không chán ghét, mà ngược lại tâm tình không tồi.

Này hiển nhiên là công lao của tân Thái tử phi, vốn dĩ ấn tượng của Trương Đức Hải đối với Kỳ Uyển Thanh đã không tệ, lúc này lại thêm một bút, hần bước đi, không quên dặn dò tiểu thái giám phía sau, e sợ quấy nhiễu các chủ tử bên trong.

Bên trong Cao Húc nghe tiếng, lại nhần nhần mày, hần nhìn lướt qua trên giường, Kỳ Uyển Thanh mắt đẹp khép hờ nằm, trên người được che bằng chăn gấm đỏ thẫm, vai ngọc nửa lộ.

Hần biết rõ, dưới chăn gấm là thân thể mềm mại trần như nhộng.

“Trương Đức Hải, người chờ ở bên ngoài, không cần tiến vào.”

Trương Đức Hải nghe vậy mắt choáng váng, nhưng cũng may hần phản ứng cực nhanh, khó khăn lắm thu trở về chân trái đã bước vào ngạch cửa.

“Đều đứng lại, đều đứng lại hết cho ta.” tuy Trương Đức Hải không rõ nguyên do, nhưng lực chấp hành vẫn rất mạnh, hần lập tức thấp giọng phân phó các thái giám phía sau, lệnh bọn họ giao nước ấm linh tinh cho đám người Hà ma ma vào hầu hạ.

Hà ma ma không lưu ý quá nhiều, bà nhớ thương tiểu thư nhà mình, vội vàng vào cửa, kiểm chế tính tình hành lễ với Thái tử, liền vội vàng chạy qua giường cưới.

“Ma ma, con không đau.”

Hà ma ma giữ ra một áo ngủ mới tinh, cẩn thận xóc chăn gấm, vội phủ thêm cho Kỳ Uyển Thanh, nháy mắt như vậy, bà liền thấy trên người chủ tử loang lổ dấu vết hoặc sâu hoặc nông.

Cao Húc là người trẻ tuổi huyết khí phương cương, tích góp đã lâu, lần đầu ra trận không khỏi khó có thể khống chế, cuồng phong mưa rào lẫn lộn hai lần, mới khó khăn lắm dừng tay. Kỳ Uyển Thanh da thịt trắng nõn non mịn, hần động tác hơi nặng, không tránh khỏi để lại điểm điểm hồng mai.

Tiểu thư nhà mình được che chở ngàn kiều vạn sủng lớn lên, khi còn bé nghịch ngợm hơi trầy da chút xíu, hầu gia đều đau lòng nửa ngày, tuy Hà ma ma biết chuyện nam nữ khó tránh khỏi sẽ như thế, nhưng nhất thời cũng đau lòng vạn phần.

Bà thậm chí âm thầm trách cứ Cao Húc không biết nặng nhẹ.

Kỷ Uyển Thanh liếc mắt một cái liền biết tâm tư nhũ mẫu, nàng vội thấp giọng an ủi: “Ma ma, con không đau chút nào, thật.”

Nàng nói những lời này, người nên an ủi không an ủi được, nhưng nam nhân vẫn luôn đứng trước giường nghe xong, ánh mắt thâm thâm

Hắn nhìn về phía nàng, vừa vận nàng vừa chuyển, cũng đối diện tầm mắt hắn.

Ánh mắt nam nhân có chút thâm ý, Kỷ Uyển Thanh máu nóng dồn lên mặt, má phẩn phất sốt, suýt nữa buột miệng thốt ra “kỳ thật ta rất đau”, cũng may cuối cùng lý trí ngăn lại nàng.

Tầm mắt Cao Húc dừng trên má phẩn ửng đỏ của nàng, ngay sau đó trượt xuống, dừng lại ở chỗ vạt áo hỗn độn hơi hơi rộng mở.

Kỷ Uyển Thanh thuận thế cúi mắt thoáng nhìn, điểm điểm vết đỏ hoặc sâu hoặc nông uốn lượn đi xuống, hoàn toàn chui vào dưới vạt áo.

Trong đầu đột nhiên hiện lên mới vừa rồi thân mật triền miên, trên mặt nàng lửa nóng càng sâu, được đám người Hà ma ma nâng, chạy trốn chết, vội vàng vào phòng tắm cách gian.

Nơi nào đó vẫn có chút đau đớn, khi xuống đất mảy mềnh nhú lại, động tác dừng một chút, Cao Húc thấy, liền phân phó: “Lấy tráp trong tủ đầu giường vào đi.”

Trong tủ đầu giường có một hộp nhỏ bằng gỗ hoa lê, bên trong có một ít dược vật. Trong hoàng cung có các loại thuốc hay, bao gồm thuốc dành cho chuyện trên giường, các nữ chủ tử nhận mưa móc, nếu thân thể không khoẻ, vừa lúc có thể tiêu sưng giảm đau.

Lê Hoa lên tiếng, vội sai người cầm tráp đi vào, chính mình lưu lại trong phòng, tính toán hầu hạ Cao Húc.

Người hầu của Thái tử điện hạ không vào cửa, Lê Hoa cũng không dám để người khác tiến lên, rốt cuộc Thái tử thân phận tôn quý, nàng e sợ những người khác động tâm tư xấu, bởi vậy cho dù trong lòng sợ hãi, cũng căng da đầu tiến lên.

Nhưng Cao Húc lại cự tuyệt: “Không cần.”

Từ bảy năm trước, hắn đã đổi người hầu hạ bên cạnh thành toàn thái giám, Kỷ Uyển Thanh là hắn cần thiết tiếp thu, nên hắn đốc xức chính mình điều chỉnh tâm thái, hiện giờ thay đổi người khác, hắn vẫn theo bản năng bài xích.

Hậu duệ quý tộc như Cao Húc, không thích chính là không thích, không cần phải miễn cưỡng chính mình.

Nói xong, hắn xoay người ra nội điện, gọi đám người Trương Đức Hải tiến vào, đến thứ gian bên kia rửa mặt chải đầu.

Lê Hoa ngốc một lát, nhưng thực mau nàng ném ra sau đầu, vội vàng vào cách gian, hầu hạ tiểu thư nhà nàng.

Hà ma ma đang hầu hạ Kỷ Uyển Thanh tắm gội, bà tay chân nhẹ nhàng xối nước, nhìn rồi lại nhìn, chung quy đau lòng nói: “Điện hạ quá không thương hương tiếc ngọc.”

Tuy Cao Húc không vào, nhưng giọng bà như cũ ép tới cực thấp.

Nước ấm bốc hơi, Kỷ Uyển Thanh thân mình mệt mỏi, vốn đã nghiêng đầu mơ màng sắp ngủ, nghe vậy tròn mắt nói: “Ma ma, kỳ thật Thái tử điện hạ đã không tồi.”

Nàng nói chính là lời nói thật, hiện tại tình huống này tốt hơn quá nhiều so với nàng suy đoán trước đại hôn, Thái tử hiểu lý lẽ, thái độ cũng xem như không tệ, Kỷ Uyển Thanh rất vừa lòng.

Rốt cuộc tứ hôn là việc xấu, yêu cầu thật sự không thể quá cao.

Kỷ Uyển Thanh đề tay lên ngực tự hỏi, đối lại là nàng, nàng nhiều nhất cũng chỉ có thể làm được như hắn mà thôi, không có khả năng tốt hơn nữa, rốt cuộc lòng phòng bị không thể vừa đối mặt liền diệt hết.

Nàng vỗ vỗ tay Hà ma ma, cười nói: “Về sau sẽ tốt.” Chỉ cần có thể ứng phó Kỳ Hoàng hậu thỏa đáng, về sau tất nhiên sẽ càng tốt.

Điểm này rất khó, nhưng Kỷ Uyển Thanh rất lạc quan, rốt cuộc tập trung lừa đạn ứng đối một người tốt hơn hai mặt giáp chiến.

Tắm gội xong, Kỷ Uyển Thanh lau khô thân mình, Hà ma ma mở ra tráp bằng gỗ hoa lê, lấy ra một bình sứ bạch ngọc, bên trong là thuốc mỡ màu xanh nhạt nửa trong suốt, tinh tế bôi lên vết đỏ trên người chủ tử.

Kỳ thật của hồi môn của Kỷ Uyển Thanh cũng có thuốc mỡ loại này, nhưng thuốc của công huân thế gia khẳng định không tốt bằng trong cung, thuốc mỡ lục nhạt vừa được bôi lên, lập tức một trận mát lạnh, chút đau đớn toàn tiêu.

Thuốc này có thể dùng toàn thân, bôi một tầng thật dày vào chỗ tư mật, nàng thở ra một hơi, thân mình rốt cuộc nhẹ nhàng.

Trở lại nội điện, Cao Húc cũng rửa mặt xong mới vừa vào phòng, Kỷ Uyển Thanh liền vẫy lui đám người Hà ma ma.

“Nghỉ ngơi đi.” Cao Húc dẫn đầu bước vào giường.

Kỷ Uyển Thanh vốn dĩ cho rằng chính mình khó có thể ngủ, bởi vì nàng có tật lạ giường, nhưng thực tế, làm chuyện kia xong mệt mỏi, nàng đành gối lập tức ngủ.

Cao Húc lại tạm thời không buồn ngủ, nhẹ nhàng vui vẻ qua đi, tinh thần hẳn có chút phấn khởi, hơn nữa xưa nay chỉ ngủ một mình, đột nhiên bên cạnh nhiều thêm một người, hẳn rất không thói quen.

Người bên cạnh hô hấp đều đều lâu dài, hẳn nghiêng đầu, ánh nến long phượng mờ nhạt xuyên thấu qua màn giường, rải một tầng mộng lung trên mặt nàng, mặt mày như vẽ, mỹ nhân như ngọc.

Tầm mắt ngưng ở hai cánh môi đỏ, hẳn thu hồi ánh mắt, hy vọng nàng nói là làm.

Nhiều năm qua, Kỷ Uyển Thanh đã nắm giữ thuần thực tất cả kỹ năng quý nữ cổ đại nên có, đi lại, nói năng, cử chỉ, khí chất ưu nhã. Chỉ duy độc còn có một khiếm khuyết không bỏ được.

Đó là tư thế ngủ của nàng.

Cổ đại thế gia ngay cả ngủ cũng có yêu cầu, nằm thẳng trên giường, đôi tay đặt trước bụng, từ lúc bắt đầu ngủ đến lúc thức dậy, tư thế không hề biến hóa. Không cần biết nam nữ, yêu cầu đều giống nhau.

Kỷ Uyển Thanh không làm được, nhưng nàng đánh giá hẳn là rất nhiều người đều như vậy, dù gì khi còn nhỏ nàng dậy sớm chạy vào phòng cha mẹ, có khi sẽ thấy hai người ôm nhau ngủ.

Vốn dĩ điểm này không ảnh hưởng toàn cục, rốt cuộc người ngoài không biết, nhưng hiện tại đại hôn, vấn đề liền tới rồi.

Tư thế ngủ của Cao Húc thực tiêu chuẩn, trời chưa sáng mờ mắt ra, hẳn lại phát hiện Thái tử phi của hắn cũng không phải như thế.

Kỷ Uyển Thanh cuộn tròn như một con tôm, trong lúc ngủ mơ nàng phát hiện bên phải độ ẩm càng cao một ít, nỗ lực tới gần nguồn nhiệt, dịch dịch như vậy, liền ôm Cao Húc ngủ say.

Cao Húc không đẩy nàng ra, hẳn lẳng lặng nằm, loại cảm giác này thực xa lạ thực kỳ diệu, trước nay không có, nhất thời không biết nên hình dung ra sao.

Hắn chợt nhớ tới khi còn bé mẫu hậu giải thích ý nghĩa của thê tử, nói đó là người nhà của hắn.

Ý niệm này chợt lóe rồi biến mất, nhảy mất bị Cao Húc xua đi, rốt cuộc Kỷ Uyển Thanh còn phải đối mặt Hoàng hậu, ngày sau phát sinh biến hóa gì cũng chưa biết chừng, không thể dễ dàng đứng từ ‘người nhà’.

Cao Húc thực lý trí, nhưng ý niệm này chợt lóe mà qua, rốt cuộc lưu lại một chút dấu vết khác thường.

Hắn lẳng lặng rũ mắt, chăm chú nhìn Kỷ Uyển Thanh ngủ điềm tĩnh, ánh mắt nhu hòa.

Cửa điện ‘két’ một tiếng vang nhỏ, Trương Đức Hải tay chân nhẹ nhàng đi vào trong: “Điện hạ, điện hạ, ngài nên thức dậy.”

Ngày thường, Trương Đức Hải đều sẽ đi thẳng đến bên giường, nhưng có một chuyện hôm qua, hắn cơ linh không vào trong, chỉ cách màn trướng cúi đầu nhẹ gọi.

Nửa ngày, bên trong truyền đến tiếng Cao Húc trầm thấp: “Cô đã biết.” Hắn nói không nhanh không chậm như thường, hiển nhiên sớm đã thanh tỉnh.

Hai người nói chuyện cũng không đánh thức Kỷ Uyển Thanh, nhưng Cao Húc vừa động, nàng liền tỉnh dậy. Trong mắt một mảnh lửa đỏ, nàng có chút ngốc, chớp chớp mắt hoàn nửa ngày, nàng mới nhớ tới chính mình đã đại hôn, hiện tại đang ở Đông Cung.

Mới vừa nhắc đầu, vừa lúc đối diện ánh mắt Cao Húc, Kỷ Uyển Thanh chớp chớp mắt đẹp, nhẹ giọng kêu: “Điện hạ.”

Nàng cho rằng, thái độ mềm mại thích hợp một chút, có lợi cho phu thê tân hôn còn xa lạ.

Quả nhiên, thái độ Cao Húc cũng ôn hòa hơn chút, hẳn nhẹ ‘Ừ’ một tiếng, nói: “Thời điểm không còn sớm, nên thức dậy.”

Hôm nay là ngày đầu tiên sau đại hôn, chuyện nên làm rất nhiều, sáng sớm phải theo Cao Húc đi bái kiến Đế Hậu, tiếp theo còn phải vào Thái Miếu tế bái, cuối cùng còn phải tiếp nhận quần thần mệnh phụ quý lạ.

Chuyện thỏa đáng, nàng mới xem như chính thức nhậm chức Thái tử phi.

Kỷ Uyển Thanh có chút đau đầu, nhưng lại không thể không vực dậy tinh thần, nắm chặt thời gian ăn mặc trang điểm.

Hôm nay nàng phải mặc đại lễ phục, cũng chính là dịch y, màu xanh lá đậm, thêu dịch văn sinh động như thật, chừng một trăm hoa văn. Lễ phục và hôn

phục có một đặc điểm chung, chính là rất phức tạp trầm trọng, trời chưa sáng đã thức dậy lăn lộn hồi lâu, nàng mới tỉnh mặc thỏa đáng.

Hôm nay Kỳ Uyển Thanh phải trang điểm đậm, cố gắng đạt tới mức độ đoan trang uy nghi, cuối cùng mang lên chín rồng bốn phượng, mới tỉnh khó khăn lắm xử lý sẵn sàng.

Đồng dạng một thân trầm trọng, hôm nay Kỳ Uyển Thanh còn mệt hơn hôm qua, một là đã mệt nhọc một ngày, hai là đêm qua mới trải qua chuyện kia, tuy đã thoa thuốc mỡ, nhưng vẫn có chút không khỏe.

Khi bước qua ngạch cửa cao của phòng ngủ, nàng có chút cố hết sức, Cao Húc dẫn đầu đoàn người dừng lại, xoay người đứng yên chờ nàng.

Ánh mắt hần bình thản, vẻ mặt hiền hòa, đã khôi phục hình tượng Thái tử tao nhã ngày thường, Kỳ Uyển Thanh cảm thấy đêm qua và sáng nay phảng phất là ảo giác.

Đối với Thái tử sẵn sóc, Kỳ Uyển Thanh mất đẹp hiện lên ý mừng, gương mặt thoáng nhìn hần, hơi ngưng ngừng cúi đầu, bày ra biểu tình một cô dâu mới vào cửa thẹn thùng vô cùng nhuần nhuyễn.

Trong lòng nàng lại bình tĩnh, không hề gợn sóng.

Cao Húc thu hết biểu hiện của nàng vào đáy mắt, nếu không phải chú ý nàng một đoạn thời gian, lại trải qua đêm qua thâm nhập tiếp xúc, có thể hẳn sẽ tin là thật.

Hắn nhìn đỉnh đầu nàng trong nháy mắt, không biểu lộ gì, nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

Dứt lời, Cao Húc xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu phu thê phân biệt bước lên kiệu, màn kiệu khép kín, ngăn cách tuyệt rơi bên ngoài, tiền hô hậu ủng đi tới Giao Thái điện.

Tới Giao Thái điện, Cao Húc và Kỳ Uyển Thanh đi vào, bên trong thành viên tôn thất hoàng gia đã đến đông đủ, thân phận hai người cao nhất, mới vừa nhận lễ, liền nghe thấy thái giám truyền xướng cao giọng nói: “Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Kỳ Uyển Thanh nghe theo ma ma Phủ Nội Vụ dạy dỗ quy củ, cúi đầu rũ mắt, lập tức cúi người hành lễ, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, tuyệt đối không nhìn loạn.

Một trận tiếng vải vóc sột soạt qua đi, trên đầu truyền đến tiếng nam nhân trung niên hơi khàn: “Chư vị miễn lễ.”

Kỳ Uyển Thanh hơi hơi nhướng mày, giọng của Hoàng đế nghe không tao nhã chút nào.

Trên thực tế nàng suy đoán không sai, chờ triều kiến bái lễ thuộc về nàng kết thúc, thừa dịp Hoàng hậu cười nói: “Bệ hạ, Thái tử phi đoan trang hiền thực, bệ hạ anh minh, chọn một con dâu tốt.”

Kỳ Uyển Thanh dư quang liếc lên trên.

Chỉ thấy Xương Bình Đế một thân mình hoàng long bào, mặt rộng, mắt sâu, cằm vuông râu hơi ngắn, trời sinh hơi trắng trẻo, diện mạo rất có tính xâm lược, eo thô vai rộng, thân hình cao lớn, vốn là hình tượng nam tử trung niên vĩ ngạn, chỉ tiếc hai tròng mắt hơi vân đục, vẻ mặt khó nén ngạo nghễ, phá hủy tất cả hầu như không còn.

Kỳ Hoàng hậu ngày xưa cao ngạo, giờ phút này hạ thấp tư thái, cười nói yển yển trêu chọc Xương Bình Đế cười ha ha, hiển nhiên rất hưởng thụ Hoàng hậu khen tặng, ông ta dựa nghiêng trên bảo tọa, vuốt râu ngắn dưới cằm: “Hoàng hậu cũng có công.”

Đây hiển nhiên là một Hoàng đế bảo thủ, nhìn có vẻ do dự, không quyết đoán chút nào.

Kỳ Uyển Thanh nháy mắt hiểu rõ, Thái tử dưới trướng một vị hoàng phụ như vậy rất không dễ, khó trách nhiều năm qua Cao Húc vẫn luôn khoát vẻ ngoài hiền hòa ôn nhuận, tận lực hạ thấp vẻ bề ngoài công kích.

Nàng không dấu vết liếc mắt Cao Húc bên cạnh, hai vị phía trên nói đến đề tài miễn cảm này, dù hắn không thể hiện ý cười, nhưng vẻ mặt cũng không vui không giận.

Vị này cũng là nhân vật lợi hại, nguy trang mười mấy năm không lộ sơ hở, khỏe mạnh trưởng thành, hơn nữa thành công phát triển thế lực dưới mắt một vị hoàng phụ như vậy, cho tới bây giờ đã ăn sâu bén rễ.

Nàng tự nhận bản lĩnh không lớn, thái độ ông chủ lớn nhìn không tệ, nàng vẫn nên làm tốt công tác thôi.

Lúc này, Kỳ Uyển Thanh miễn cảm phát hiện đối diện có người nhìn chằm chằm chính mình, nàng nhìn qua, thấy là một nữ tử tuổi trẻ phục sức thân vương phi.

Nàng nhướng mày, có thể đứng ở vị trí hoàng tử phi, lại là tuổi này, ngoại trừ con dâu Ngụy Vương phi của Kỳ Hoàng hậu, không còn ai khác.

Bởi vì người được chọn làm Thái tử phi chậm chạp không thể định ra, đứng hàng đệ nhị, đệ tam Ngụy Vương Trần Vương đều được ban hôn trước một

bước, Ngụy Vương phi năm ngoái vào cửa, mà hôn kỳ của Trần Vương định ở năm sau.

Ngụy Vương phi là một mỹ nhân mất hạnh má đào, hiển nhiên không quá để Thái tử phi Kỷ Uyển Thanh trong lòng, đối diện một lát mới làm như không có việc gì dời tầm mắt.

Kỷ Uyển Thanh cũng không cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc trong mắt Kỷ thị đặc biệt là một đảng Kỷ Hoàng hậu, nàng chỉ là một con cò bị gia tộc vứt bỏ, công dụng chính là chiếm vị trí Thái tử phi, không cho Đông Cung tăng thêm thế lực, sau đó phát triển thành một cái đình, lúc cần thiết phát huy công dụng mà thôi.

“.....,ngày sau con phải chăm sóc cuộc sống hàng ngày, âm thực của Thái tử, xử lý nội vụ Thanh Ninh Cung, để Thái tử có thể chuyên tâm triều chính, phụ trợ bệ hạ, không phải phân thân vì nội vụ.”

Cuối cùng Kỷ Hoàng hậu theo lệ dạy bảo vài lời, mặt mang mỉm cười, thái độ thân mật, biểu thị công khai bà rất vừa lòng “con dâu” mới này.

Tất cả ánh mắt dừng trên người Kỷ Uyển Thanh, nàng không thân thiết, cũng không xa cách, chỉ kính cẩn đáp: “Thần thiếp cẩn tuân Hoàng hậu nương nương dạy bảo.”

Dư quang thoáng nhìn Cao Húc, vẻ mặt hần vẫn như cũ không thay đổi, trong lòng Kỷ Uyển Thanh bình tĩnh, đêm qua bắt đầu không tồi, nàng kiên định cho rằng, nhất thời khốn cảnh, không đại biểu lâu dài.

“Xem ra Hoàng hậu rất vừa lòng Thái tử phi, ngày sau nhất định có thể hòa thuận.” Xương Bình Đế phảng phất như không phát giác sóng ngầm mãnh liệt, vuốt râu cười, còn gật gật đầu, hiển nhiên rất vừa lòng mối hôn nhân này.

“Đây là tự nhiên, ánh mắt bệ hạ sáng như sao, tìm một con dâu tốt.” Kỷ Hoàng hậu là một tay già đời trong việc xu nịnh Hoàng đế, bà lập tức dời tầm mắt, nghiêng đầu phụ họa, liên tục khen vài câu, lại lần nữa thành công làm Xương Bình Đế thoải mái cười to.

Phía dưới thực an tĩnh, trong đại điện chỉ nghe thấy giọng Đế Hậu, lúc này lại có người chen vào nói: “Bệ hạ, Thái tử điện hạ và Thái tử phi nên đi yết kiến Thái Miếu, làm giờ lành sẽ không thỏa đáng.”

Nói chuyện là một phụ nhân trên dưới bốn mươi tuổi, ngồi trên ghế cao nhất dành cho công chúa, bà đánh gãy Đế hậu nói chuyện, vẻ mặt tự nhiên như cũ.

Kỷ Uyển Thanh hơi suy tư, đối phương hẳn là tiểu muội muội của tiên đế, An Nhạc đại trưởng công chúa.

Khi tiên đế còn là hoàng tử, vì cơ duyên xảo hợp được dưỡng trong cung Hoàng hậu, Hoàng hậu nhiều năm không con, đối đãi tiên đế như con ruột, tình cảm mẹ con rất sâu đậm, mà việc trở thành con nuôi của Hoàng hậu cũng là nguyên nhân quan trọng tiên đế có thể đăng đỉnh.

Hoàng hậu vốn tưởng rằng cuộc đời này không có duyên con cái, không nghĩ tới khi mới vừa bước lên bảo tọa Thái Hậu, thế nhưng phát hiện chính mình trai già đẻ ngọc, hoài con mỗ côi từ trong bụng mẹ, bà không màng thân thể, kiên trì muốn sinh cốt nhục trong bụng.

Đó là An Nhạc đại trưởng công chúa, Thái Hậu tuổi không nhỏ, sau khi sinh tổn thương rất lớn, không đến hai năm liền hoẵng.

Tiên đế rất yêu thương chính mình tiểu muội muội, An Nhạc đại trưởng công chúa địa vị vững chắc, vẫn luôn kéo dài đến nay.

Cũng chính là bà, nếu không với bản tính ngày thường của Xương Bình Đế, không ai dám chen vào đánh gãy khi ông ta đang cao hứng.

Bởi vì Thái tử đồng dạng tuổi nhỏ mất mẹ, An Nhạc đại trưởng công chúa suy bụng ta ra bụng người, rất thương tiếc hần, từ nhỏ đến lớn thường thường quan tâm, hiện giờ lại mở miệng giúp đỡ.

Bà thật sự không xem trọng hành vi của Kỷ Hoàng hậu, khi nói chuyện thậm chí xem nhẹ đối phương.

Nhưng đối với đại trưởng công chúa, Kỷ Hoàng hậu bị xem nhẹ cũng chỉ có thể nhận, bởi vì Xương Bình Đế rất cho tiểu cô mẫu mặt mũi, nghe vậy đã thu hồi tươi cười, tán đồng gật đầu: “Xác thực như thế.”

Ông ta lại quát lớn tổng quản thái giám Tôn Tiến Trung bên người: “Người nô tài này, cũng không biết nhắc nhở trầm.”

Ngày thường Tôn đại tổng quản rất kiêu căng, hiện giờ cúi đầu khom lưng: “Nô tài có tội, xin bệ hạ trách phạt.”

Trên thực tế, làm người hầu hạ bên cạnh, Tôn Tiến Trung càng hiểu biết Hoàng đế, ai dám đánh gãy khi ông ta đang thích thú? Ước chừng ngoại trừ An Nhạc đại trưởng công chúa, cũng không có người thứ hai.

Đương nhiên, Xương Bình Đế khẳng định không phải cố ý làm giờ lành yết Thái Miếu, tội danh chỉ có thể do Tôn Tiến Trung “sơ sẩy” gánh.

“Được rồi, Húc Nhi nhanh mang Kỷ thị qua đi, chớ có chậm trễ giờ lành.” Xương Bình Đế đứng lên: “Hôm nay tan ở đây.”

Giao Thái điện tan họp, hai người Cao Húc lập tức chạy đến yết Thái Miếu, chờ liên tiếp phức tạp quý lạy, tên Kỷ Uyển Thanh cuối cùng được ghi vào hoàng gia ngọc điệp, là vợ cả của Thái tử.

Vội vàng trở về từ Thái Miếu, ngay sau đó lại tiếp nhận quần thần mệnh phụ quý lạy.

Lăn lộn cả ngày, tới buổi chiều thật vất vả xong việc, tiểu phu thê rốt cuộc có thể về Thanh Ninh Cung nghỉ một chút.

Cả ngày lao động chân tay không gián đoạn, Cao Húc còn tạm, tuy mặt ngoài “vì mỗi mệt mà cảm thấy không khoẻ”, nhưng thực tế cũng không có gì lo ngại; mà Kỳ Uyển Thanh lại mặt đỏ ửng, mắt mày xanh xao, tứ chi trầm trọng, xưa nay nàng thích sạch sẽ nhưng ngay cả lớp trang điểm cũng không tẩy, vừa vào cửa liền lệch qua nhuỷn thấp.

Nghỉ ngơi ước chừng mười lăm phút, Kỳ Uyển Thanh mới khỏe hơn chút, Cao Húc nhìn về phía nàng: “Đi rửa mặt chải đầu một phen, rồi dùng bữa thôi.”

Kỳ Uyển Thanh lập tức gật gật đầu, giữa trưa nàng gần như không ăn gì, đã sớm đói đến mức trước ngực dán sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Editor: Vy Vy 1505

Kỳ Uyển Thanh ước chừng rửa mấy chậu nước mới rửa sạch lớp trang điểm trên mặt, thoa hương cao, thay đổi một bộ thường phục màu tím nhẹ nhàng, nàng mới cảm giác sống lại.

Việc này thật không phải người làm, may mắn chỉ có lần này.

Hiện giờ Kỳ Uyển Thanh ở hậu điện Thanh Ninh Cung, rộng năm gian, phía đông là phòng sinh hoạt hàng ngày, phía tây là phòng ăn. Nàng vội vàng sửa sang thỏa đáng, xuyên qua chính gian, đi về phía phòng ăn.

Thái tử cũng thay quần áo rửa mặt xong, đã ngồi xuống ghế chủ vị của bàn tròn, Kỳ Uyển Thanh vào cửa thỉnh an, hẩn gật đầu: “Miễn lễ, ngồi đi.”

Kỳ thật dựa theo lưu trình bình thường, lần đầu tiên hai người dùng cơm chung, Kỳ Uyển Thanh phải tượng trưng gắp cho Thái tử mấy đũa thức ăn, nhưng hiển nhiên Cao Húc không thèm để ý này đó, nàng chớp chớp mắt, nghe lời ngồi xuống ghế bên trái hắn.

Từng món ăn nóng hôi hổi nối đuôi nhau được dọn lên bàn, Trương Đức Hải Lê Hoa phân biệt đứng bên người chủ tử chia thức ăn. Kỳ Uyển Thanh đói đến mắt đầy sao xẹt, khi thức ăn được đưa đến trong miệng, nàng lại phát hiện chính mình đói quá mức, nhưng lại có chút không muốn ăn.

Nàng thoáng dùng một ít, liền ý bảo Lê Hoa múc một chén canh nhỏ, ngụm có ngụm không uống.

Cao Húc dùng khăn ẩm xoa xoa tay: “Hằng ngày nàng thích ăn gì, có thể nói cho Trương Đức Hải.” Nàng mới đến, phòng bếp nhỏ cũng không biết khẩu vị của nàng.

“Nàng cũng có thể trực tiếp sai người đến phòng bếp nhỏ làm.”

Kỳ Uyển Thanh yêu cầu không cao, thấy Cao Húc còn chú ý chi tiết nhỏ này, nàng có chút cảm kích, cười cảm tạ: “Thiếp không kén ăn, chắc là hôm nay quá mệt mỏi, mới ăn không vô.”

Cao Húc liếc nhìn, thấy nàng tinh thần ẻo oải, mặt đẹp khó nén một cười, liền gật gật đầu.

Dùng bữa xong, Cao Húc đi ngoại thư phòng xử lý một ít việc, Kỳ Uyển Thanh lập tức sai người chuẩn bị nước tắm gội.

Ngâm trong nước ấm hồi lâu, nàng thoải mái đến suýt nữa không muốn ra, vẫn là Hà ma ma thấy, kiên quyết bắt nàng đi ra, vừa hầu hạ nàng mặc quần áo, vừa nhắc mãi ngâm lâu lắm không tốt linh tinh.

Thay đổi một thân áo ngủ mới tinh mềm nhẹ, Kỳ Uyển Thanh về buồng trong, kỳ thật nàng rất muốn ngủ, nhưng ông chủ lớn còn chưa trở về, nàng chỉ phải về mặt rồi rằm chờ.

Hai hôm nay tạm thời không tệ, nhưng cũng không thể bởi vậy mất cảnh thận.

Trong phòng còn lại Hà ma ma và hai nha hoàn, những người khác nàng cho lui ra nghỉ tạm, một là đám người Lê Hoa cũng mệt mỏi cả ngày, hai là Kỳ Uyển Thanh phát hiện, hình như Cao Húc không thích cung nữ đến gần.

Cao Húc mặt ngoài cũng không có gì khác thường, nhưng Kỳ Uyển Thanh phát hiện bên người hầu hạ hắn đều là thái giám, một cung nữ cũng không, liên tưởng việc trước đại hôn hắn cũng không có cơ thiếp thông phòng, nàng cũng có chút suy đoán.

Nếu như vậy, đón ý nói hòa yêu cầu của ông chủ lớn rất quan trọng, Kỳ Uyển Thanh tính toán, về sau trong phòng sẽ không lưu nhiều người.

Vừa suy nghĩ vừa chờ, Kỳ Uyển Thanh dựa vào cột giường ngủ gật, Hà ma ma đau lòng, nhưng cũng không thể để chủ tử lên giường ngủ, chỉ phải giường mắt nhìn nhìn.

Cao Húc về phòng, theo thường lệ ở thứ gian rửa mặt chải đầu thỏa đáng, vào cửa, hẩn vẫy lui mấy người Hà ma ma.

Thoáng nhìn lên giường, liền thấy Kỳ Uyển Thanh gật gà gật gù, ngủ đến mơ hồ.

Cao Húc tiến lên, nhìn nàng một lát, cuối cùng chậm rãi cúi người, ôm nàng đến trên giường.

Kỳ Uyển Thanh ngủ cũng không sâu, Cao Húc vừa ôm, nàng liền mở to mắt, vừa vịn hai người bốn mắt nhìn nhau.

Nàng dùng một chút, nâng tay vòng qua cổ hẩn.

Kỳ Uyển Thanh có chút da đầu tê dại, cũng không biết hẩn có mệt không? Nếu đêm nay hẩn còn muốn gì gì kia, nàng cũng phải cố hết sức.

“Ngủ đi.”

Nam tử thanh niên huyết khí phương cương, mới nếm thử tình dục, đối tượng vẫn là một tuyệt sắc vu nữ, nói không muốn là giả, nhưng Cao Húc lại đặt nàng lên giường, chính mình kéo chăn gắm nằm thẳng: “Hôm nay mệt một ngày, sớm chút nghỉ đi.”

Hẩn có lòng có lực, nhưng rõ ràng nàng hoàn toàn ngược lại, Cao Húc cũng không phải là nam tử trọng dục, không cưỡng cầu.

Kỳ Uyển Thanh thở ra một hơi: “Tạ điện hạ.”

Cảm tạ cái gì, trong lòng hai người biết rõ ràng, Kỳ Uyển Thanh đợi chờ, Cao Húc cũng không hé răng, nàng chỉ phải khô cần nói một câu: “Ngày sau Uyển Thanh sẽ hầu hạ điện hạ thật tốt.”

Chuyện này, đề tài này, kỳ thật rất dễ dàng kéo gần khoảng cách giữa phu thê, Cao Húc nghiêng đầu liếc nàng, nửa ngày mới nói: “Được, nhớ kỹ lời nàng nói.”

Trong ánh sáng mờ lung mờ nhạt, giọng hẩn có chút ám ách, ánh mắt cũng có thâm ý khác, Kỳ Uyển Thanh chợt thấy trên mặt hơi nóng, hai người nhìn nhau một lát, nàng nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng.

Một đêm ngon giấc.

Kỳ Uyển Thanh ngủ thật sự sâu, sáng sớm hôm sau thức dậy, Cao Húc đã sớm ra cửa.

Hẩn cũng không rời rảnh, ngoại trừ hai ngày trước không thể phân thân, hôm nay trời chưa sáng, hẩn liền khôi phục dậy sớm thượng triều.

Kỳ Uyển Thanh liếc mắt ngoài song cửa sổ lộ ra chút nắng sớm, cũng đứng, mỗi người đều có nỗi khổ riêng.

“Nương nương” Lê Hoa vừa hầu hạ chủ tử rời giường, vừa vui mừng nói: “Hôm nay điện hạ dậy sớm, không cho người đánh thức ngài.”

Dựa theo quy củ, kỳ thật Thái tử dậy sớm, Thái tử phi Kỳ Uyển Thanh phải trước một bước rời giường, hầu hạ hẩn mặc quần áo. Vấn đề liên quan địa vị tôn ti, cho dù một phòng cung nhân thái giám, cũng phải làm ra bộ dáng.

Cao Húc cũng không để ý này đó, khi Trương Đức Hải phân phó tiểu thái giám động tác nhẹ chút, để tránh quấy rầy Thái tử phi nương nương mộng đẹp, hẩn cũng cam chịu.

Đám người Hà ma ma sớm chờ ở gian ngoài, nghe được rõ ràng, một chúng của hồi môn vui mừng ra mặt, Thái tử điện hạ tôn quý, có thể săn sóc như vậy đã thực không tồi.

Cũng bởi vì vậy, Lê Hoa nhắc mãi, Hà ma ma cũng không quát nàng, dù sao trong phòng đều là người một nhà, thấp giọng nói hai câu cũng không sao.

“Nương nương, điện hạ làm người đoan chính, lại không ham nữ sắc, ngài phải kinh doanh thật tốt mới được.” Hà ma ma kiên định cho rằng, ngày lành là chính mình tạo ra, rốt cuộc người có thể thuận buồm xuôi gió cả đời có mấy đâu? Tự mình kinh doanh mới là chính đạo.

“Dạ, ma ma, con biết.” cha nàng cũng từng nói thế, Kỳ Uyển Thanh vô cùng đồng ý.

Càng là như thế, nàng càng phải đánh lên tinh thần, chờ lát nữa ứng đối Hoàng hậu.

Không sai, tuy Kỳ Uyển Thanh là Thái tử phi, nhưng cũng là con dâu hoàng gia, vào cửa, mỗi ngày dậy sớm thỉnh an là cần thiết.

Đối tượng thỉnh an đương nhiên là Kỳ Hoàng hậu không có ý tốt, hôm nay là ngày đầu tiên, Kỳ Uyển Thanh cũng không thể đến muộn, rửa mặt dùng đồ ăn sáng, nàng lập tức bắt đầu vấn tóc thay quần áo.

Nàng là tân hôn, quần áo ra cửa yêu cầu càng thêm long trọng, hôm qua Kỷ Uyển Thanh đã chọn nguyên bộ cung váy màu đỏ rực thêu phượng hoàng bằng chỉ vàng, trên vai thêu hoa mẫu đơn.

Một thân mặc vào đồ tươi như lửa, vô cùng bắt mắt.

Lê Hoa lưu loát vấn cho nàng búi tóc phi thiên kế, đeo nguyên bộ trang sức vàng ròng khảm hồng ngọc cỡ ngón cái, lộng lẫy bắt mắt.

Lê Hoa chỉ huy người cầm tới kính bóng loáng được mài giữa vài lần, Kỷ Uyển Thanh tinh tế đánh giá, đẹp thì đẹp đó, cũng rất cao quý hào phóng, chỉ tiếc quá nặng.

Kỷ thật nàng không thích mấy thứ này, nhưng hiện giờ lại không thể không đeo.

“Được rồi, trang điểm nhạt nhạt thôi.” Lại trang điểm đậm nàng sẽ chịu không nổi.

Trong điện bận rộn một phen, chờ sắc trời dần dần sáng lên, Kỷ Uyển Thanh bước lên kiệu, được nâng tới Khôn Ninh Cung.

Vừa ra Thanh Ninh Cung, chủ tớ đều nghiêm túc hơn hẳn, Kỷ Uyển Thanh ngưng mi rũ mắt. Tinh tế suy đoán tình huống lát nữa có khả năng xuất hiện, cùng với phương thức ứng đối.

Thực mau, kiệu liền đến Khôn Ninh Cung, đây là lần thứ hai Kỷ Uyển Thanh đến nơi này, không giống lần trước đi bộ hồi lâu, lần này kiệu trực tiếp nâng vào cửa cung.

Thủ vệ tiểu thái giám xa xa thấy, liền đi vào thông báo, Kỷ Uyển Thanh mới vừa hạ kiệu, liền có đại cung nữ chào đón: “Thái tử phi nương nương, Hoàng hậu nương nương cho mời.”

Kỷ Uyển Thanh đã gặp qua cung nữ này, đó là cung nữ lần trước dẫn đường cho nàng, tên Phi Thúy, là tâm phúc bên người Hoàng hậu, đối mặt Thái tử phi, nàng như cũ động tác không nhanh không chậm, thái độ đúng mức.

Kỷ Uyển Thanh gật đầu, đối với tâm phúc của Hoàng hậu, nàng không cố tình đắc tội là được, lấy lòng thì không cần, tự hạ thấp thân phận.

Nàng chậm rãi vào Tây Noãn Các, liền thấy Kỷ Hoàng hậu cười tủm tỉm ngồi trên giường đất, thái độ thậm chí so lần trước còn nhiệt tình hơn, không đợi nàng hành lễ chào hỏi, đã lập tức kêu dậy.

“Con đứa nhỏ này, cần gì đa lễ?”

Hoàng hậu vừa vẫy tay ý bảo Kỷ Uyển Thanh đến gần, vừa phân phó Phi Thúy dọn ghế dựa lại đây, đặt phía dưới bà: “Hai mẹ con ta vừa lúc ngồi gần nhau nói chuyện.”

Theo lễ pháp Kỷ Hoàng hậu là mẹ kế của Cao Húc, ‘hai mẹ con’ cũng không sai, nhưng giữa mẹ kế và con riêng mạch nước ngầm mãnh liệt, muốn diệt trừ nhau cho sáng khoái, nhiệt tình quá đáng có vẻ thực quý dị.

Kỷ Uyển Thanh không biểu hiện gì, mỉm cười tạ ân, ngồi xuống ghế bành Phi Thúy sai người chuyển đến, tùy ý Hoàng hậu cầm tay nàng, nhiệt tình vô vô.

Tất nhiên Hoàng hậu không có ý tốt, chỉ là nên ứng đối như thế nào còn phải chờ đối phương ra chiêu mới có thể quyết định.

“Ai,” Hoàng hậu thở dài một tiếng: “Con đứa nhỏ này cũng đừng trách cô mẫu, cô mẫu nhớ thương việc hôn nhân của con, ngày ấy bệ hạ tới, liền thuận miệng đề cập đến, không ngờ bệ hạ lại cảm thấy con là hậu nhân của trung lương, vừa lúc tứ hôn làm Thái tử phi.”

Trong lòng Hoàng hậu biết rõ ai cũng sẽ không tin chuyện ma quỷ này, nhưng bà cứ trợn mắt nói dối, tùy ý tìm lý do thôi.

Quả nhiên, sau đó bà chuyển đề tài hỏi: “Uyển Thanh, Thái tử điện hạ có tốt với con không?”

Tới rồi.

Kỷ Uyển Thanh tâm niệm quay nhanh, trên mặt đã mang lên vài phần ảm đạm, cúi đầu nói: “Điện hạ, điện hạ hấn. ....” Bộ dáng này, đương nhiên là tỏ vẻ không tốt.

Trên đường, Kỷ Uyển Thanh đã nghĩ tới vấn đề này, Thái tử đối xử với nàng còn tính không tệ, nhưng nàng tuyệt đối không thể để Hoàng hậu biết.

Giá trị lợi dụng của một Thái tử phi không như ý nhỏ hơn nhiều một Thái tử phi được sủng ái, Hoàng hậu nghĩ nàng thất sủng sẽ có lợi cho nàng hơn.

Trước khi đại hôn, Kỷ Uyển Thanh từng phân tích tình huống Khôn Ninh Cung và Đông Cung. Nàng cho rằng, hai bên đều là người có năng lực, quanh mình tất nhiên canh giữ kín mít, đồng thời cũng sẽ cài thám tử vào cung đối phương.

Hai người tương hợp, kết quả khẳng định lẫn nhau đều có thám tử trong cung đối phương, nhưng nhân số tất nhiên không nhiều, không được trọng dụng, chỉ có thể quanh quẩn bên ngoài.

Dưới tình huống này, hằng ngày Cao Húc đối đãi nàng như thế nào, Hoàng hậu không thể biết rõ ràng.

Nàng họ Kỳ, là Hoàng hậu cứng rắn nhét vào Đông Cung, Thái tử không thích nàng thực bình thường, chỉ cần bày ra vẻ mặt bi thương thất ý rất thật một chút, lừa gạt hoàn toàn không thành vấn đề.

Quả nhiên, Hoàng hậu tinh tế đánh giá Kỳ Uyển Thanh, thấy mặc dù nàng cường thể hiện tinh thần, khuôn mặt kiều mỹ vẫn như cũ khó nén mỗi một mắt mát, càng tin tưởng suy đoán của chính mình không sai.

Không như ý cũng tốt, không như ý sẽ càng dễ dàng lay động tâm tư.

Kỳ Uyển Thanh tất nhiên thông tuệ, nhưng rốt cuộc là tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi thôi, Hoàng hậu đã trước tiên chuẩn bị thỏa đáng, bà tự nhận nắm chắc thắng lợi.

“Ài, là cô mẫu không tốt, nếu không phải cô mẫu lắm miệng, cũng sẽ không hại con lắm vào hoàn cảnh như thế.”

Hoàng hậu thở dài một tiếng, tiếp theo liền đi vào vấn đề chính, bà nghiêm mặt nói: “Hiện giờ, cô mẫu phải bù đắp cho con.”

“Bù đắp?” Kỳ Uyển Thanh hoang mang ngược mắt, đáy lòng lại cười lạnh, màn chính sắp trình diễn rồi.

“Không sai.” Kỳ Hoàng hậu cúi mắt nhìn nàng chằm chằm, môi đỏ gọi lên: “Hoàng Thái tử thân thể suy nhược, đúng là trời đổ anh tài.”

Lời này ý là, Thái tử thân thể suy yếu, phòng chừng sống không lâu.

Kỳ Uyển Thanh nghe vậy lập tức giận dữ, nàng tất nhiên không vui gả cho Thái tử, nhưng hiện giờ không gả cũng đã gả, ở cổ đại, tầm quan trọng của phu quân đối với nữ tử không cần nói tự hiểu, Hoàng hậu mới vừa tính kế hôn sự của nàng, hiện giờ lại giáp mặt nguyên rủa nàng sắp làm quả phụ?

“Hoàng hậu nương nương lời này sai rồi!”

Kỳ Uyển Thanh mặt căng chặt, mang theo một tia giận tãi: “Điện hạ thân thể tất nhiên không tốt, nhưng chưa chắc không thể sống lâu.”

Nàng đây là thật giận, cũng là phản ứng một tân nương nên có.

Kỳ Uyển Thanh phản ứng nằm trong dự đoán của Hoàng hậu, bà không cho rằng vô lễ mà cười cười, không nhanh không chậm nói tiếp: “Con cũng đừng tức giận, cô mẫu chỉ là không đành lòng con phòng không gối chiếu cả đời, không phải thay con nghĩ cách sao?”

“Nói vậy con cũng biết bốn cung và Thái tử bất hòa, hai bên không thể dung tha, nếu con hiệp trợ bốn cung tìm hiểu tin tức ở Đông Cung, sự thành, bốn cung sẽ an bài đổi cho con thân phận khác tái giá, như thế nào?”

Lời đạo đầu đã nói xong, Kỳ Hoàng hậu lưu loát nói ra mục đích cuối cùng, từ trên cao nhìn xuống Kỳ Uyển Thanh, trên mặt giả ý thân thiết tươi cười đã không còn, một đôi mắt phượng ẩn ẩn mang theo cương bức.

Kỳ Uyển Thanh thực thông minh quyết đoán, biểu hiện lúc tranh tài sản đáng giá thưởng thức, chỉ là nhiều đó thì sao chứ? Vừa vào cửa cung sâu như biển, nhân thủ của nàng ở bên ngoài đều không sử dụng được, ở trong cung tiền tài không phải vạn năng.

Trong cung không thiếu người thông minh, bị chết nhiều nhất cũng là người thông minh. Hoàng hậu ở trong cung kinh doanh hai mươi năm, thế lực rắc rối khó gỡ, một Kỳ Uyển Thanh mới đến, thật sự không đủ để làm bà bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Bốn cung biết con không thích vào Đông Cung.”

Hoàng hậu nói không nhanh không chậm, ân uy đều có: “Con họ Kỳ, Thái tử kiêng kỵ trong lòng, mặc dù ngày nào đó hẳn có thể đăng đỉnh, tất nhiên sẽ không đối xử tử tế với con. Một khi đã như vậy, một công đôi việc, sao con không tranh thủ vì chính mình?”

Lời này nghe hình như rất có đạo lý, chỉ là, sự thật sẽ là như vậy sao?

Kỳ thật cũng không phải.

Khoan nói hươu chết về tay ai cũng chưa biết, cho dù thật là Kỳ Hoàng hậu thắng lợi, ai có thể bảo đảm bà sẽ thực hiện lời hứa.

Kỳ Uyển Thanh cho rằng, nếu thật tới lúc ấy, khả năng mọi người Đông Cung bao gồm nàng, đều sẽ bị hoàn toàn diệt trừ lớn hơn.

Huống hồ, tuy Thái tử tạm thời khó tránh khỏi phòng bị, nhưng đối đãi nàng không tệ, theo thời gian, phòng bị tiêu hao mất có thể càng ngày càng tốt. Nàng đang yên đang lành, lại đáp ứng làm gian tế cho Hoàng hậu, trừ phi bị điên.

Kỳ Uyển Thanh nâng mắt nhìn về phía Hoàng hậu, lại thấy đối phương vẻ mặt chắc chắn, nàng không nhận được nhú mày.

Kỳ Hoàng hậu có thể leo lên vị trí này, khẳng định không ngu xuẩn, tất nhiên rõ ràng tỷ lệ nàng đáp ứng cũng không lớn.

Như vậy, sở dĩ đối phương định liệu trước, chẳng lẽ đã nắm được nhược điểm yếu hại nào đó của nàng, vừa lúc dùng để áp chế, khiến nàng không thể

không nghe theo?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Editor: Vy Vy 1505

Ấn đường Kỷ Uyển Thanh nhảy dựng, bỗng nhiên nhớ tới bào muội, nháy mắt tim đập cấp tốc.

Hiện giờ nhược điểm yếu hại của nàng chỉ có hai, thứ nhất chính là một nhà cữu cữu, thứ hai là muội muội ruột Kỷ Uyển Tương.

Năng lực tự bảo vệ mình của cữu cữu hoàn toàn không thành vấn đề, chẳng lẽ là muội muội?

Nàng lấy lại bình tĩnh, không có khả năng, trước khi Kỷ Uyển Tương rời kinh, nàng đã dặn dò kỹ tình huống có thể phát sinh, tiểu phu thê lưu tâm nghe xong, cũng trịnh trọng đồng ý.

Trịnh gia xác thật rất cẩn thận, sau khi tới biên thành, còn nói một mớ với vị đồng chí kia của Trịnh phụ, đối phương an bài Trịnh gia cư trú trong một khu quân hộ, chung quanh đều là nhà quân hộ lâu năm, người ngoài không thể dễ dàng tới gần, rất đảm bảo an toàn.

Lúc sau, Trịnh gia cẩn thận lưu ý phụ cận, phát hiện xác thật không có dị thường, mới thoáng an tâm.

Trước sau Kỷ Uyển Tương gửi tới kinh thành hai phong thư, một phong cuối cùng trước đại hôn mới đến, bên trong nói rất rõ ràng.

Trong nháy mắt, muôn vàn ý niệm chuyển qua, Kỷ Uyển Thanh kiểm chế tim đập dồn dập, nàng không thể tự loạn đầu trận tuyến, nói không chừng, đối phương đang trả nàng.

“Hoàng hậu nương nương có điều không biết,” nàng phản ứng cực nhanh, giấy lát liền bắt đầu tiếp nhận đề tài, nhàn nhạt nói: “Mẫu thân con từng dạy, một nữ không thờ hai chồng, nếu Uyển Thanh đã vào Đông Cung, tự nhiên sẽ không nghĩ loạn.”

Lời này Kỷ mẫu chưa từng nói, nhưng không ngại Kỷ Uyển Thanh hạ bút thành văn: “Nếu Thái tử điện hạ không tin nhiệm con, con liền đóng cửa sống an tĩnh, Hoàng hậu nương nương nhờ vả, xin thứ cho con bất lực.”

Nàng vô cùng bình tĩnh, nếu đã nói đến mức này, liền trực tiếp làm rõ đi, nàng cũng không cần giả bộ hồ đồ.

Kỷ Hoàng hậu như sớm có đoán trước nàng trả lời, bà như rồng mây khẽ cười một tiếng: “Con đừng nôn nóng quyết định, nhìn xem mấy món này trước rồi hãy nói.”

Nói xong, bà trực tiếp kéo ra hộp tủ trên giường đất, lấy ra một hộp nhỏ, mở ra, đưa tới trước mặt Kỷ Uyển Thanh.

Kỷ Uyển Thanh tiếp nhận, tập trung nhìn vào, bên trong có một tờ giấy màu vàng được gấp lại, trên đó có một cây trâm con bướm giương cánh bằng bạch ngọc.

Tờ giấy thực thô ráp, là giấy bình thường trên phố phường dùng; mà cây trâm bạch ngọc màu sắc du nhuận, tạo hình tinh tế, là vật quý báu, trên cánh bướm vừa vẽ có hai điểm màu sắc, làm con bướm nhìn rất sống động, quả thực là vật có thể gặp không thể cầu.

Kỷ Uyển Thanh vừa thấy cây trâm bạch ngọc, sắc mặt nhất thời đại biến.

Đây là vật của bào muội Kỷ Uyển Tương.

Ban đầu trâm này là một đôi, lúc Kỷ thị tỷ muội mười hai tuổi, Kỷ Tông Khánh vừa vẽ được đôi trâm này, liền cho hai con gái mỗi người một cái làm quà sinh nhật.

Đây là quà sinh nhật cuối cùng phụ thân tặng, năm mười ba tuổi, phụ thân còn ở biên thủy kháng địch, không thể cùng các nàng đón sinh nhật, không bao lâu tin dữ đã truyền về.

Tỷ muội hai người thực quý trọng trâm ngọc này, lâu lâu cài trên tóc cũng sẽ vụn phần chú ý, không thể nào vô tình đánh rơi.

Kỷ Uyển Thanh liếc mắt một cái liền nhận ra, nàng đại kinh thất sắc, lập tức rút ra tờ giấy phía dưới, đúng là bút tích của bào muội, nhưng mặt trên chỉ viết một đoạn Tam Tự Kinh.

Nhưng mà, chỉ cần hai món này là đủ rồi, nàng bỗng chốc giương mắt khẩn trương nhìn chằm chằm Kỷ Hoàng hậu, lạnh lùng nói: “Hoàng hậu nương

nương đây là ý gì?”

Khi nói chuyện, Kỳ Uyển Thanh tâm niệm quay nhanh.

Đồng chí của Trịnh phụ là đại tướng trong quân, rất có năng lực, đối phương dụng tâm chiếu cố Trịnh gia, Hoàng hậu không thể nào không dấu vết bắt người.

Hơn nữa, nếu thật xảy ra chuyện, Hoàng hậu ở kinh thành, nàng cũng ở kinh thành, người của Hoàng hậu có thể truyền tin, vị đồng chí kia cũng có thể truyền tin, chuyện quan trọng ông ấy sẽ truyền đi bằng đường dành cho quân đội, thậm chí còn nhanh hơn người của Hoàng hậu.

Không có khả năng Hoàng hậu thu được tin tức, mà nàng bên này không có động tĩnh, phải biết rằng tin tức bậc này, Tướng Kim Kỳ Vinh xác định sẽ không dám trì hoãn.

Trong đó, hẳn là có nội tình khác.

Tuy Kỳ Uyển Thanh kinh ngạc, nhưng cũng không hoảng loạn, ngăn ngừa trong nháy mắt, nàng đã phân tích các loại tình huống. Khả năng muội muội không có nguy hiểm lớn hơn, nàng thoáng yên lòng, giờ phút này trầm mặt, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Hoàng hậu.

Kỳ Uyển Thanh rút đi nguy trang, nàng phản ứng mau, tư duy nhanh nhẹn, lại gặp biến không kinh, còn tốt hơn so với Hoàng hậu đoán trước.

Bà có chút kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là vừa lòng, thông minh thì tốt, người thông minh mới có thể phân tích đủ loại lợi và hại, không thể không từng bước đi vào, càng lún càng sâu.

Kỳ Uyển Thanh nóng nảy, ngược lại Hoàng hậu thả lỏng tư thái, bà nhàn nhã bung lên chén trà, lấy nắp phiết phiết lá trà và bọt, mới không nhanh không chậm cười nói: “Con đừng kinh hoảng, muội muội con tân hôn yến nhĩ, phu quân thương tiếc, mẹ chồng săn sóc, đã tốt đến không thể lại tốt hơn.”

Quả nhiên như suy đoán, một nhà Kỳ Uyển Tương cũng không phát giác.

“Bỏn cung biết Trịnh gia có người chiếu cố, bỏn cung cũng không hy vọng quấy rầy ngày lành của muội muội con, nhưng mà, chuyện này phải xem xét quyết định của con như thế nào.”

Trên thực tế, biên thành là địa bàn của quân đội, đồng chí kia năng lực không nhỏ, không đến vạn bất đắc dĩ, Hoàng hậu xác thật không muốn đắc tội một tướng lĩnh có thể lực.

Nhưng mà, chuyện chính là khéo như vậy.

Mấy năm trước, Kỳ thị hoàn toàn đứng vững gót chân, liền bắt đầu nỗ lực phát triển thế lực trong quân đội, cũng xếp vào thám tử để bảo trì tai mắt linh thông. Chuyện này thực không dễ dàng, nhưng dụng tâm kinh doanh nhiều ít cũng có chút thành quả.

Kỳ thị dùng số tiền lớn thu mua một ít quân hộ đảm đương tai mắt, mà khu quân hộ Trịnh gia được an trí lại có tai mắt của bà, còn khéo hơn nữa chính là nhà cách vách Trịnh gia.

Này quả thực là trời cũng giúp bà.

Hoàng hậu thậm chí không cần mưu tính, cơ hội liền đưa đến trước mặt, bà đại hi, lập tức truyền tin qua, phân phó không lộ dấu vết lấy chút vật tùy thân của Kỳ Uyển Tương cùng với bút tích linh tinh.

Trăm con bướm là khi Kỳ Uyển Tương cài, phụ nhân kia nghĩ cách thừa lúc loạn mà lấy, còn giấy viết là lúc trẻ con nhà nào thỉnh giáo học văn, người này đi nhà của đứa trẻ đó lấy.

Hai thứ tới tay, liền ngựa không ngừng vó giao tới kinh thành.

Kỳ Hoàng hậu tương đương vừa lòng tình huống này, Trịnh gia ở sáng, một nhà thám tử ở trong tối, hơn nữa kẻ đó đã ở khu quân hộ sống hai đời, thân phận không có vấn đề, quê nhà kết giao hết sức bình thường.

Lỡ như Kỳ Uyển Thanh thật không hợp tác, bà hạ mệnh lệnh thám tử làm ra chút “ngoài ý muốn”, cũng không phải không thể.

Xong việc, cũng không thể tìm ra manh mối.

Lúc này đối mặt Kỳ Uyển Thanh, Kỳ Hoàng hậu đương nhiên sẽ không lộ ra cái đuôi của chính mình, bà chẳng qua nói hai câu, giải thích chính mình lợi thế liền dừng miệng.

“Bỏn cung cũng không biết ở trong lòng con, muội muội này có phân lượng bao nhiêu.”

Trên mặt Hoàng hậu một lần nữa treo lên ý cười thân thiết, bà vỗ vỗ tay Kỳ Uyển Thanh: “Con cứ việc mang tráp này về, suy xét rõ ràng, ngày khác trả lời bỏn cung cũng không muộn.”

Bà sớm đã suy xét, Thái tử tất nhiên phòng bị Kỳ Uyển Thanh thật sâu, nàng không có cửa xin giúp đỡ.

Hơn nữa cho dù Kỷ Uyển Thanh bất cứ giá nào xin giúp đỡ, mà Thái tử để ngừa vạn nhất thật ra tay, một chốc một lát cũng tìm không thấy manh mối, có nhiều đó thời gian, thám tử đã sớm chế tạo ra thích hợp “ngoài ý muốn”.

Trong mắt Kỷ Hoàng hậu hiện lên một tia lạnh lẽo, nếu Kỷ Uyển Thanh thật bất cứ giá nào, tác dụng của con cờ này cũng quá nhỏ, như vậy có lẽ bà sẽ thật huy hoại Kỷ Uyển Tương.

Tới lúc ấy, Kỷ Uyển Thanh hận bà cũng không sao, rốt cuộc trong cung nước rất sâu, một Thái tử phi không căn cơ không thể lực, căn bản không thể gây ra nửa điểm sóng gió.

Dù sao nếu nàng chết sống không muốn phối hợp, tác dụng duy nhất còn sót lại chính là chiếm vị trí Thái tử phi.

“Về suy nghĩ thật kỹ đi, hai tỷ muội các con ngày sau có thể sống an ổn hay không liền xem con quyết định thế nào.”

Giọng Hoàng hậu thực lạnh, lộ ra một chút âm lệ.

“Tiểu thư, chúng ta phải làm như thế nào bây giờ?”

Lê Hoa là cung nhân hầu hạ bên người, lúc ấy cũng đi theo vào cửa, Kỷ Hoàng hậu biết nàng là tâm phúc của Kỷ Uyển Thanh, cũng không vẫy lui, nàng đứng hầu cách đó không xa, nghe rõ ràng hai người nói chuyện.

Ở trên đường nàng không dám nói chuyện lung tung, vừa về Thanh Ninh Cung hậu điện, liền rơi xuống nước mắt: “Tiểu thư không thể đáp ứng bà ấy, chỉ là, chỉ là nhị tiểu thư bên kia lại nên làm thế nào bây giờ?”

Kỷ Uyển Thanh không trả lời, trầm mặt ngồi trên nhuyễn tháp, ngưng mi trầm tư.

Lê Hoa nói, đúng là hai vấn đề khó khăn của nàng.

Thái tử hiểu lý lẽ, xử sự rất có nguyên tắc, đối đãi nàng cũng không tệ, chính là triển vọng, sau này chỉ cần Kỷ Uyển Thanh an phận thủ thường, khả năng sẽ càng ngày càng tốt.

Không đề cập tới phần thắng của Đông Cung không hề nhỏ hơn một đẳng Kỷ Hoàng hậu, giả như Kỷ Hoàng hậu thật thắng, chỉ sợ Thái tử phi như nàng tất nhiên cũng thâm đậm xon việc.

Kỷ Uyển Thanh cười lạnh một tiếng, trừ phi nàng bị choáng đầu, nếu không tuyệt đối không thể làm thám tử cho Khôn Ninh Cung.

Phurong châm hành động đã xác định, hiện tại nan đề lớn nhất là, nên như thế nào có thể đồng thời bảo vệ bảo muội?

Nàng kiên định đứng ở trận doanh Đông Cung, Thái tử có lẽ sẽ ra tay, nhưng này cũng không đủ, nàng còn phải trước tiên trấn an Hoàng hậu, để bảo đảm muội muội an toàn.

Hoàng hậu lời nói mịt mờ, không lộ ra bà ta an bài ở bắc địa, nhưng lợi thế lại nói thật rõ ràng, nếu nàng không đáp ứng, chỉ sợ không đợi người của Thái tử tra ra tai mắt của Hoàng hậu, Kỷ Uyển Tương đã gặp tai ương.

Nên trấn an Hoàng hậu như thế nào đây?

Kỷ Uyển Thanh nhắm mắt trầm tư, Hà ma ma bùng một ấm trà mới vừa pha đến, cũng không dám tiến lên quấy rầy, chỉ lặng lẽ vẫy lui một chúng của hồi môn cung nhân trong phòng, bà cũng rón ra rón rén đi ra ngoài.

Lê Hoa và chủ tử ra cửa, Hà ma ma lưu lại giữ nhà, vừa rồi bà đã biết tình hình, lo lắng sốt ruột không cần phải nói, nhưng bà thực hiểu biết thói quen hằng ngày của chủ tử, khi Kỷ Uyển Thanh suy nghĩ yêu cầu an ổn, lúc này lui ra không quấy rầy mới là thượng sách.

Các nàng đợi thật lâu, từ cuối giờ Thìn hồi cung, vẫn luôn chờ đến qua giờ cơm trưa, tới nửa buổi chiều, bên trong mới truyền đến tiếng Kỷ Uyển Thanh gọi người vào cửa.

Hà ma ma vừa chạy nhanh sai người truyền thiện, vừa lãnh cung nhân bùng nước ấm khăn mềm vào nhà hầu hạ.

“Nuơng nuơng, có nghĩ ra biện pháp không?” Hà ma ma vừa hầu hạ chủ tử thay quần áo rửa mặt chải đầu, vừa gấp không chờ nổi dò hỏi.

Tuy Kỷ Uyển Thanh trầm mặc như cũ, nhưng sắc mặt đã bình thản hơn nhiều, Hà ma ma rất hiểu biết tiểu chủ tử, liếc mắt một cái liền biết nàng đã có so đo, trong lòng lập tức vui vẻ.

Cung nhân có thể vào nội điện hầu hạ đều là nha hoàn hồi môn của Kỷ Uyển Thanh, nói chuyện cũng không cần cố kỵ, nàng xoa xoa ấn đường, trấn an: “Ma ma, con đã có chủ ý.”

“Nhưng mà chuyện này không thể gạt điện hạ, trước tiên chờ hấn trở về lại nói.”

Kỷ Uyển Thanh cũng không giải thích kỹ càng tỉ mỉ, thay đổi một thân thường phục đơn giản, bởi vì trong lòng có chuyện, nàng không muốn ăn gì, chỉ ăn

qua loa một chén mì gà nhỏ lấp bụng.

Ngày mùa đông mau tới, lẫn lộn như vậy một phen, sắc trời đã chạng vạng. Kỷ Uyển Thanh gọi người chuẩn bị nước tắm gội, rửa mặt chải đầu thỏa đáng, liền cho lui bộ phận lớn cung nhân, chỉ chừa hai người Hà ma ma trong phòng, cùng nàng chờ Cao Húc về.

Tối nay Cao Húc lại về rất trễ, triều vụ công sự tích góp hai ngày cũng không ít, hẳn chọn chuyện quan trọng xử lý trước, không ngừng bận rộn đến giờ Dậu, mới khó khăn lắm xử lý thỏa đáng.

Hắn buông bút trong tay, hoạt động một chút cổ tay: “Lâm Dương, Kỳ thị bên kia như thế nào?”

Ấn tượng của Cao Húc với thế tử tân hôn không tệ, chỉ là cũng không hơn, ngăn ngừa ở chung hai ngày không thể đại biểu gì.

Kỷ Uyển Thanh đã lập lời thề, nhưng hắn vẫn giữ thái độ xem xét, hôm nay là lần đầu nàng đi Khôn Ninh Cung thỉnh an, Kỷ Hoàng hậu khẳng định có động tác. Phải qua vài ngày nữa mới có thể thấy rõ nàng bước đầu lựa chọn.

Trương Đức Hải sớm lãnh người lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn chủ tớ hai người, Lâm Dương nghe vậy lập tức tiến lên, dâng lên tình báo trong tay.

“Hôm nay giờ mao, Thái tử phi nương nương xuất phát từ hậu điện Thanh Ninh Cung, sau ba chung trà đến Khôn Ninh Cung.”

“Tối giờ thìn hai khắc nương nương ra cửa lớn Khôn Ninh Cung, đi về.”

Lâm Dương bấm báo từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, nhất nhất nói rõ ràng minh bạch: “Khi nương nương ra cửa, về mặt rất ngưng trọng, chỉ tiếc người của chúng ta không thể đến gần, cũng không biết Hoàng hậu và nương nương nói gì.”

“Sau khi nương nương trở về Thanh Ninh Cung, đóng cửa ngòi một mình trong phòng chừng gần ba canh giờ, cũng không truyền cơm trưa, tới giờ thân mới gọi người hầu hạ, chỉ dùng một chén mì gà nhỏ.”

Cao Húc đọc nhanh như gió, xem xong tình báo trong tay, tùy tay ném giấy viết vào đồ rửa bút bằng sứ Thanh Hoa, hắn vẫy lui Lâm Dương, mày kiếm nhíu lại.

Kết quả không ra hắn suy đoán, chỉ là không biết Thái tử phi của hắn sẽ làm ra quyết định gì.

Cao Húc đứng lên, ra ngoại thư phòng, đi về phía hậu điện.

Quyết định khác nhau, sẽ có biện pháp ứng đối khác nhau, nếu Thái tử phi của hắn bằng mặt không bằng lòng, vậy cũng không sao.

Chuyến qua ngã rẽ, xa xa trông thấy ánh nến mờ nhạt trong hậu điện, hắn nhân nhặt mím môi, trong mắt không gọn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Editor: Vy Vy 1505

“Điện hạ đã trở lại!” Bên ngoài truyền đến một trận nhỏ xôn xao, ngay sau đó, có cung nhân đi vào bẩm báo.

Rốt cuộc tới, Kỷ Uyển Thanh hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, đứng dậy đi ra nghênh đón.

Màn đồ thảm dùng chỉ vàng chỉ bạc thêu như ý cát tường được vén lên, bóng dáng Cao Húc thon dài xuất hiện.

Ánh mắt hắn đen bóng thâm thúy, khi đảo qua nàng chợt lóe kiên quyết, thậm chí ần ần mang theo vài phần nghiền ngẫm.

Vừa đối mặt, trong lòng Kỷ Uyển Thanh hiểu rõ, tất nhiên hắn biết được không ít tình báo, có thể phỏng đoán đại khái.

Nàng hành lễ, Cao Húc gật đầu: “Không cần đa lễ, đứng dậy đi.”

Lời hắn nói cũng giống như lúc trước, chỉ là lại ần ần nhiều một phần xa cách, bởi vì hiện thực khốc liệt, hai ngày nay nhân nhặt ôn nhu mặt ngoài giữa tiểu phu thê nháy mắt hầu như không còn.

Cũng đúng, hai người cũng chẳng hơn gì người xa lạ, Cao Húc không tin nhiệm Kỷ Uyển Thanh, nàng cũng thế.

Tất cả giống như Kỷ Uyển Thanh đoán, nàng cũng không hoảng loạn, tiếp nhận chung trà trong tay Hà ma ma, đưa cho Cao Húc, nàng mỉm cười: “Điện

hạ, Uyển Thanh có chuyện muốn nói tí mĩ với ngài, chúng ta cho bọn họ lui ra có được không?”

Cao Húc nhìn chăm chăm nàng nửa ngày, vẻ mặt mỉm cười, ánh mắt trong trẻo, thái độ tự nhiên hào phóng, không có nửa phần lảng tránh, hấn nhướng mày: “Làm theo lời Thái tử phi đi.”

Đám người Trương Đức Hải và Hà ma ma tuân lệnh, không tiếng động nối đuôi nhau lui ra.

Trong nhà chỉ còn lại hai người, tiểu phu thê phân biệt ngồi hai bên giường đất, tuy Cao Húc không nói gì, nhưng khí tràng rất mạnh, không khí lập tức căng chặt.

“Điện hạ,” Kỳ Uyển Thanh thẳng lưng, nghiêm mặt nói: “Điện hạ, thiếp có chuyện quan trọng muốn báo cho ngài.”

“Ừ, chuyện gì?”

“Hoàng hậu áp chế thiếp, muốn thiếp giúp Khôn Ninh Cung tìm hiểu tin tức Đông Cung, thiếp không đồng ý nên báo việc này cho ngài.”

Kỳ Uyển Thanh lựa chọn phương thức nói thẳng, trực tiếp nói ra, hai người cũng không quen thuộc, lại trong lòng biết rõ ràng, hiện tại vụ hồi chẳng những vô dụng, một khi không cẩn thận rất có thể sẽ phản hiệu quả.

Nàng biểu hiện thông minh, Cao Húc cũng không ngoài ý muốn, đến nỗi mưu tính của Kỳ Hoàng hậu, trước khi tứ hôn hấn đã có suy đoán, bởi vậy hấn vẫn không mở miệng đánh gãy, chỉ nhướng mày, chậm đợi phần sau.

“Hoàng hậu nói, bà ấy và Thái tử bất hòa, nước lửa không thể dung tha.”

Buổi chiều, Kỳ Uyển Thanh đã suy nghĩ sẵn trong đầu, hiện giờ từ từ nói ra: “Bà ấy nói, nếu thiếp hiệp trợ Khôn Ninh Cung tìm hiểu tin tức Đông Cung, sự thành, bà liền an bài cho thiếp đổi thân phận khác tái giá.”

“Vậy nàng trả lời như thế nào?” vẻ mặt Cao Húc như cũ bất biến, nhưng mắt đen híp lại, giọng nói ôn hòa trầm thấp nghe nguy hiểm vài phần.

Kỳ Uyển Thanh nhìn thẳng hấn, không chút do dự nói: “Thiếp nói, mẫu thân từng dạy, một nữ không thờ hai chồng, nếu Uyển Thanh đã vào Đông Cung, cuộc đời này tất nhiên sẽ không nghĩ loạn.”

Nàng vốn cũng không phải nữ tử cô đại, đương nhiên sẽ không có ý tưởng cô hủ này, nhưng cũng không gây trở ngại nàng đúng lúc tỏ lòng trung thành với Thái tử, rốt cuộc nàng cũng không nói dối.

Quả nhiên, Cao Húc thực vừa lòng, hấn bung lên chén trà, phiết phiết bọt nước, nhấp một ngụm: “Nói không sai.”

Thê tử trung trinh với chính mình, nói năng có khí phách, không có nam tử nào sẽ chán ghét. Cao Húc thấy Kỳ Uyển Thanh biểu hiện rõ ràng không có ý phản bội, vẻ mặt hấn hơi hòa hoãn: “Vậy Hoàng hậu lại có thủ đoạn gì?”

Theo hấn lý giải nữ nhân kia, nếu đối phương đã ra tay, nhất định có đủ chuẩn bị, chuyện này tuyệt đối sẽ không vì Kỳ Uyển Thanh cự tuyệt mà kết thúc.

Có cách nói rất đúng, trên đời người hiểu biết người nhất, thường thường không phải bằng hữu của người, mà là kẻ thù.

Quả nhiên, Cao Húc nói xong, Kỳ Uyển Thanh liền nhăn lại mày đẹp: “Bà ta lấy bào muội áp chế thiếp.”

Nàng mặt đẹp trầm xuống, kể lại Hoàng hậu mị mớ uy hiếp, cuối cùng nhiu mày nói: “Sau khi muội muội thiếp rời kinh đến biên thành, từng gửi thư cho thiếp hai lần, nói tất cả như thường, cũng không có gì khác lạ.”

“Đồng chí của Trịnh bá phụ cũng không truyền tin về kinh.” Đây liền thuyết minh, Trịnh gia vẫn gió êm sóng lặng.

Nói cách khác, người của Kỳ Hoàng hậu ẩn núp rất sâu, tuy nguy cơ gần kề, nhưng chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể dễ dàng điều tra ra.

“Điện hạ, cha mẹ huynh trưởng thiếp đã bất hạnh qua đời, trên đời chỉ còn lại một muội muội có quan hệ huyết thống, nếu vì thiếp mà muội muội gặp bất trắc, ngày nào đó dưới chín suối, thiếp cũng không có mặt mũi gặp lại cha mẹ huynh trưởng.”

Kỳ Uyển Thanh dành tình cảm chân thật cho muội muội, nói đến đây khó tránh khỏi biểu lộ chân tình, mắt đẹp mang một tia âm đạm, khó nén thương cảm.

“Nếu nàng đã xem trọng bào muội như thế, vì sao không đáp ứng bà ta?” Giọng Cao Húc nghe không ra vui giận, ghé mắt nhìn về phía giường đất bên kia, ánh mắt nhàn nhạt.

Kỳ Uyển Thanh bỗng chốc nâng mắt, thẳng tắp nhìn chăm chăm hấn, cất cao giọng nói: “Tuy thiếp là nữ tử, nhưng cũng nói là làm, đã thề quyết không phản bội điện hạ, làm sao có thể trái lời!”

Nàng nâng cằm, nói năng có khí phách, thật là một nữ tử cương trực làm người ta tán thưởng, Cao Húc vỗ tay gõ nhịp: “Tốt!”

Thê tử chưa bao giờ tính phản bội chính mình, tất cả đều thần ngôn bảo bảo, lần này nói chuyện lấy được kết quả khiến Cao Húc vô cùng vừa lòng, hẳn không thất vọng, lập tức chủ động đưa ra phương thức giải quyết: “Nàng đừng hoảng loạn, cô lập tức phái người đi đến bắc địa, cẩn thận điều tra tìm ra tai mắt của Hoàng hậu.”

Kỳ thật, khi mới vừa bị tứ hôn, Cao Húc đã chặt chẽ chú ý Thái tử phi tương lai và người thân cận của nàng, trong đó có Kỷ Uyển Tương.

Lúc trước, Kỷ Uyển Tương theo nhà chồng cùng rời kinh, thuộc hạ của hắn cũng đi theo, vừa là bảo hộ, vừa là giám thị.

Vì vị trí Thái tử phi rất miễn cưỡng, người được phái đi đều là nhất lưu, những người này kỹ năng cực cao, thân thủ bất phạm hơn nữa sức quan sát nhạy bén, sau khi liên lạc với người ở biên thành, liền an bài thân phận thích hợp, được an trí chung quanh Trịnh gia.

Tình huống như vậy, phụ cận Trịnh gia có gì dị thường, tuyệt đối không thể gạt được người. Hiện tại vấn đề vừa ra, những người này mỗi tháng cố định tình báo, cũng không phát hiện không ổn.

Cao Húc không hoài nghi năng lực của thuộc hạ chính mình, chỉ là bởi vậy có thể thấy được, người của Hoàng hậu che giấu rất sâu, rất có thể là thu mua người vốn đã sống trong khu quân hộ. Hiện tại, nếu điều tra nhà nào sống ở khu quân hộ ít nhất một thế hệ, khó khăn tương đối lớn.

Hắn nhíu mày: “Khi Hoàng hậu nói với nàng có lộ ra một chút manh mối nào không?”

“Hoàng hậu thực cẩn thận, trong lời nói vẫn không đề cập chút nào bố trí cụ thể.” Kỷ Uyển Thanh cười khổ lắc đầu.

Kỳ thật, Hoàng hậu nhất định liệu trước điểm này, chẳng sợ Kỷ Uyển Thanh xin Thái tử giúp đỡ, thời gian ngắn ngủn mấy ngày suy xét, bên này cũng không thể tra ra cái gì.

Nếu Kỷ Uyển Thanh thật lựa chọn làm vậy, nàng sẽ đối mặt cục diện càng thêm xấu hổ. Muội muội xảy ra ngoài ý muốn thì không nói gì, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng cũng là vác đá nện chân mình, hiềm nghi tai mắt của Khôn Ninh Cung không thể vứt bỏ.

Dưới tình huống này, chỉ cần Kỷ Uyển Thanh là người thông minh, lại xem trọng muội muội, nàng tất nhiên sẽ lựa chọn lặng lẽ đáp ứng, sau đó bằng mặt không bằng lòng với Hoàng hậu, vừa có lệ Khôn Ninh Cung, vừa bảo vệ chính mình và muội muội.

Đây là mục đích tạm thời của Hoàng hậu, Kỷ Uyển Thanh thiệt tình giả ý cũng không sao, tính toán có lệ cũng không sao, bởi vì chỉ cần lên thuyền tặc, bà liền có biện pháp chậm rãi khiến cho đối phương như đắm lên bùn, không thể không càng đắm càng sâu.

Phu thê hai người liếc nhau, Cao Húc ngưng mi: “Trước tiên nàng cứ có lệ Hoàng hậu, đợi cô bài trừ nguy hiểm, lại làm tính toán khác.” Tạm thời chỉ có thể như vậy.

Kỷ Uyển Thanh suy tư một lát, nhẹ nhàng lắc đầu: “Điện hạ, đây không phải kế lâu dài.” Điểm này trong lòng hai người biết rõ ràng.

“Muội muội thiếp sống ở Trịnh gia, không thể liên lụy nhà chồng.” Nếu không tình nghĩa thâm hậu cỡ nào cũng sẽ bị tiêu ma hầu như không còn.

Chỉ có ngàn ngày làm tặc, không có ngàn ngày đề phòng cướp.

Xương Bình Đế chẳng qua mới hơn bốn mươi, đoạt đích không biết phải liên tục bao lâu, lần này phiên toái giải quyết, còn có lần sau, khó lòng phòng bị, trừ phi hoàn toàn giấu Trịnh gia, nếu không không thể trị tận gốc.

Trịnh gia có thể đáp ứng sao?

Đương nhiên không có khả năng, Trịnh Nghị cần kiến công lập nghiệp, một lần nữa chống đỡ cửa nhà, phía dưới còn có đệ muội cần thành gia lập nghiệp. Như vậy phiên toái không ngừng, chỉ sợ thời gian dài, Kỷ Uyển Tương chỉ có thể rơi vào kết cục bị hủ bỏ, Trịnh Nghị không chịu, còn có Trịnh mẫu.

Nếu Kỷ Uyển Thanh liên lụy muội muội đến mức này, ngày nào đó dưới chín suối, làm sao còn mặt mũi gặp cha mẹ huynh trưởng?

“Điện hạ, lòng thiếp tham lam, vừa không nguyện ruộng bỏ điện hạ, cũng không xá được muội muội, buổi chiều cân nhắc được một cách.” Kỷ Uyển Thanh hít sâu một hơi, rốt cuộc nói ra trọng điểm tối nay.

“Nàng có cách gì? Mau nói tỉ mỉ.” Cao Húc nhướng mày, có chút kinh ngạc.

“Điện hạ, thiếp muốn tương kế tựu kế.” ánh mắt Kỷ Uyển Thanh kiên định, hiển nhiên đã lập lại cân nhắc kế sách này, nắm chắc không nhò.

“Nếu Hoàng hậu lấy bào muội áp chế thiếp, bức bách thiếp tìm hiểu tin tức, khiến thiếp tiến thoái lưỡng nan, sao thiếp không thể tương kế tựu kế.”

Kỷ Uyển Thanh cong môi cười lạnh: “Thiếp giả ý đáp ứng, vì Hoàng hậu tìm hiểu một ít tin tức mặt ngoài Thanh Ninh Cung, thực tế lại phản thâm nhập địch doanh, vì điện hạ thám thính tin tức Khôn Ninh Cung.”

“Kể từ đó, vừa có thể giải nguy cơ hiện giờ, vừa có thể hoàn toàn bảo vệ một nhà muội muội ngày sau an ổn.”

Điệp trong điệp, kế trong kế.

Đây là Kỳ Uyển Thanh suy tư mấy canh giờ, nghĩ ra phương pháp duy nhất.

Nàng và Thái tử thành hôn chỉ mới hai ba ngày, mặt ngoài hài hòa, căn bản không đủ để phó thác tín nhiệm.

Huống hồ, giao hoàn toàn vận mệnh chính mình và một nhà muối muối vào tay người khác cũng không phải tác phong hành sự xưa nay của nàng.

Thái tử là trư quân, mưu đồ chính là chuyện lớn đăng đỉnh, hiện giờ hai người không xung đột ích lợi, muốn hấn ra tay bảo hộ một nhà muối muối không khó, chỉ là ngày sau chuyện khó nói thật sự, lỡ như phát sinh biến cố, Kỳ Uyển Thanh cũng không tin tưởng Cao Húc sẽ thiên hướng nàng.

Trên đời này có lẽ không có tình cảm vĩnh hằng, nhưng lại có ích lợi vĩnh viễn, Kỳ Uyển Thanh cho rằng, chính mình có một ít tác dụng thực tế sẽ bền chắc hơn nhiều cái gọi là tình cảm phu thê.

Huống hồ, hiện tại xác thật Thái tử chỉ có một nữ nhân là nàng, vậy về sau thì sao? Ai có thể bảo đảm?

Thay vì phó thác tương lai và chờ đợi, Kỳ Uyển Thanh càng thích hai tay chuẩn bị, nắm quyền chủ động trong tay chính mình.

Ngày sau, chỉ cần nàng được tin tức từ chỗ Hoàng hậu, mang đến chỗ tốt cho Cao Húc, nói vậy hẳn cũng sẽ vui lòng buông tay, giao cho nàng tin tức thích hợp, qua đó làm Hoàng hậu vừa lòng.

Một việc này có ba cái lợi, thứ nhất phá giải khốn cục trước mắt của Kỳ Uyển Thanh; thứ hai hoàn toàn giải quyết được vấn đề Kỳ Uyển Tương bên kia.

Thứ ba, nay Kỳ Uyển Thanh ở trong cung, nàng muốn hoàn toàn đứng vững gót chân, không bao giờ chịu cục diện trước có hổ sau có sói như hiện tại.

Cuối cùng một chút rất quan trọng, trước mắt Thái tử nhìn còn tạm, chỉ là mới một hai ngày, ai có thể bảo đảm cái gì. Nàng ở ngoài cung tất nhiên có rất nhiều tâm phúc phụ thân lưu lại, nhưng vào cung, những người này không thể phát huy tác dụng, tường cung cao cao màu son hoàn toàn ngăn cách trong cung ngoài cung.

Hơn nữa, cho dù Thái tử trước sau như một thiên hướng nàng, nàng vẫn có không ít nguy cơ như cũ. Rốt cuộc, hậu cung là địa bàn của Kỳ Hoàng hậu, một khi Kỳ Uyển Thanh cự tuyệt đối phương, nàng mỗi ngày đi Khôn Ninh Cung thỉnh an có thể xảy ra vô số chuyện ngoài ý muốn.

Cũng không thể mỗi ngày đều cáo ốm.

Không bám trụ Hoàng hậu, nàng căn bản không có biện pháp tiến thêm một bước bảo hộ chính mình.

Kỳ Uyển Thanh suy nghĩ thật lâu, kẻ trong kẻ, một phần vì một nhà muối muối, nhưng càng quan trọng hơn là vì chính mình.

“Uyển Thanh vô năng, mang đến rất nhiều phiền toái cho điện hạ, hiện giờ có một cơ hội, xin được đóng góp sức lực non nớt, mong điện hạ chấp thuận.”

Nàng ánh mắt sáng quắc, nhìn thẳng Cao Húc.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Editor: Vy Vy 1505

Kỳ Uyển Thanh cũng không phải người lỗ mãng, nàng cẩn thận phân tích hiện trạng Đông Cung và Khôn Ninh Cung, cuối cùng mới định ra kế sách này.

Hiện giờ Đông Cung thế lực ăn sâu bén rễ, danh vọng Hoàng Thái tử trên dưới triều đình cực cao, nhưng đối mặt một đảng Kỳ Hoàng hậu còn có một chỗ rõ ràng khiếm khuyết.

Kỷ thị được phong hậu mười mấy năm, trước khi Cao Húc trưởng thành, bà đã bồi dưỡng được số lượng lớn tâm phúc. Những người này chẳng những canh giữ Khôn Ninh Cung chặt như nêm cối, thậm chí còn kéo dài đến bên người Ngụy Vương, Trần Vương, Cao Húc khó có thể cài tai mắt thám tử tới bên người bọn họ.

Bởi vậy không thể trước tiên đạt được đối phương lớn nhỏ tin tức, do đó suy đoán ra các loại mưu tính của một đảng Kỳ hậu.

Mưu kế của Kỳ Uyển Thanh vừa vặn có thể đền bù khuyết thiếu.

Đương nhiên, Hoàng hậu khẳng định sẽ không tin tưởng nàng, nhưng nàng yêu cầu cũng không phải tín nhiệm, rốt cuộc nếu Khôn Ninh Cung có mưu đồ

sẽ hạ mệnh lệnh. Đến lúc đó, từ mệnh lệnh này, liền có thể phỏng đoán ra rất nhiều dấu vết để lại.

Hơn nữa, Cao Húc có thể thông qua Kỳ Uyển Thanh, truyền tin tức giả cho Khôn Ninh Cung, hoặc chín phần giả một phần thật, lúc cần thiết, có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Hoàng hậu muốn từng bước một dẫn Kỳ Uyển Thanh lạc lối, làm nàng vướng sâu trong vũng lầy, đến lúc đó biết rõ núi có hổ, lại không thể không lên núi.

Này kỳ thật là dao hai lưỡi, thâm nhập địch doanh, nếu nàng đủ nhạy bén, cho dù đối phương mọi cách dấu diếm, nàng vẫn có thể biết rất nhiều manh mối.

“Trương kẻ tỵ kẻ?”

Cao Húc cũng không phải là người bình thường, liếc mắt một cái liền thấy rõ lợi hại trong đó, hần giương mắt, ánh mắt sắc bén, thẳng tắp nhìn về phía Kỳ Uyển Thanh: “Nàng muốn làm nhân tuyến trong nhân tuyến, mặt ngoài vì Hoàng hậu thăm thính tin tức Thanh Ninh Cung, trên thực tế, ngược lại là vì cô thâm nhập địch doanh?”

Hắn không phải nam tử vô năng, trước giờ phút này, Cao Húc không có ý niệm để thê tử thiếp hiểm hóc trợ đoạt đích. Chỉ là, hiện giờ chuyện liên quan Kỳ Uyển Thanh, nàng căn bản không thể thoát thân.

Đã là vậy, Cao Húc cũng không phải người cô hủ.

Điệp trong điệp, kẻ trong kẻ rất to gan, nhưng nếu vận dụng tốt, có thể giúp hắn giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Nhưng bởi vậy, lại dẫn ra một vấn đề quan trọng khác. Nếu Kỳ Uyển Thanh có thể vì hắn dùng kẻ điệp trung điệp, vậy nàng vì Khôn Ninh Cung cần ngược hắn cũng không phải không được.

Cao Húc thân ở địa vị cao mãi cảm nhiều năm, trước tiên, liền thấy rõ chỗ mấu chốt nhất, hần nhìn Kỳ Uyển Thanh, ánh mắt nhiều một phần xem kỹ.

Nhìn việc Kỳ Uyển Thanh làm mấy tháng qua cùng với kẻ sách gờ phút này, Cao Húc không nghi ngờ năng lực của nàng. Mà Kỳ Hoàng hậu lấy bảo muội áp chế, khả năng nàng vứt bỏ hiểm khích, đảo hướng đối phương cũng không lớn.

Chỉ là chuyện đời không có tuyệt đối, nếu Khôn Ninh Cung cho nàng ích lợi đủ lớn, ai có thể bảo đảm?

Ánh mắt Cao Húc sắc bén mà sâu thẳm, nháy mắt không khí đã căng chặt, so với lúc mới bắt đầu còn căng hơn.

Kỳ Uyển Thanh than nhẹ một tiếng, đây là tín nhiệm không đủ gây ra.

Nhưng cũng không trách hắn, rốt cuộc nàng cũng như thế. Hôn nhân ép gả, nam nữ mới vừa kết thành phu thê không tới hai ngày, đề cập đến vấn đề mẫn cảm như vậy, ai có thể không tìm không phối hoàn toàn tín nhiệm đối phương?

Nhưng biểu hiện của Cao Húc rõ ràng cũng không phản đối nàng đề nghị, vậy đã rất tốt, rốt cuộc người không thể quá lòng tham, nàng nhân nhạ nói: “Uyển Thanh biết điện hạ không thể hoàn toàn tín nhiệm thiếp, đây là lẽ thường, đợi thời gian dài, điện hạ sẽ thấy rõ.”

“Phụ thân thiếp họ Kỳ, lúc còn sống lại cự tuyệt ủng hộ Khôn Ninh Cung, thiếp thân là con của người, tuyệt đối sẽ không làm trái ý phụ thân. Huống hồ hiện giờ Hoàng hậu hiệp bức thiếp, thiếp càng không thể để bà ta lợi dụng.”

Cuối cùng, Kỳ Uyển Thanh nói thẳng ra chỗ mấu chốt nhất: “Hơn nữa Thanh Ninh Cung tiền điện hậu điện canh giữ chặt chẽ, chuyện điện hạ không cho phép thiếp biết, thiếp căn bản không thể nào biết được.”

Thái độ nàng bằng phẳng lỗi lạc, xem rất rõ ràng vấn đề mấu chốt, sáng mắt sáng lòng, còn tốt hơn lúc trước Cao Húc đánh giá nàng.

Hai người đối diện một lát, hần nói: “Cô cũng không phải người muốn thê tử thiếp hiểm, chỉ là nàng khẳng khẳng như thế, cô cũng không phản đối.”

Kỳ Uyển Thanh rốt cuộc được đến hần chính diện đồng ý, đại hỉ, cất cao giọng nói: “Uyển Thanh nhất định không phụ điện hạ kỳ vọng!”

Việc này đã định, nàng phát hiện chính mình thật vui sướng, không đơn giản chỉ là cao hứng vì có cách giải quyết khốn cảnh của chính mình và muội muội, trong đó còn có một tia hưng phấn và nhảy nhót khác.

Nàng bùng tình, thì ra chính mình thích làm con gái nhỏ được cha mẹ nuông chiều, lại không thích làm một phụ nhân hiền lương, yên lặng hầu hạ hôn phu, hơn nữa đời sau chỉ có thể sống phụ thuộc.

Nếu kẻ trong kẻ thuận lợi tiến hành, tuy nàng như cũ không ly được Thái tử, nhưng lại có không gian hoạt động lớn hơn nữa, không giống như chim hoàng yến chỉ có thể vây trong lồng, có một đôi cánh, lại không thể bay lượn.

“Hình như nàng thật cao hứng.”

Tuy hưng phấn chỉ lóe trong nháy mắt đã bị Kỳ Uyển Thanh giấu đi, nhưng Cao Húc cỡ nào nhạy bén, vẫn phát hiện được, hần hí hí mắt, đánh giá

người trước mắt.

Kỷ Uyển Thanh đương nhiên không thể nhận, nàng chỉnh chỉnh sắc mặt, nghiêm túc nói: “Uyển Thanh làm việc này tuy để giải nguy cho bản thân, nhưng tương tượng đến ngày sau có thể vì điện hạ phân ưu, cũng vạn phần vui mừng.”

Cao Húc hừ nhẹ một tiếng, không tỏ ý kiến.

“Nàng khẳng khẳng như thế, cũng được.”

Hắn chuyển đề tài: “Nàng vâng theo lời thề, không phản bội cô là được, tìm hiểu tin tức không cần cường cầu, có thì tốt, không cũng thế, phải bảo tồn bản thân làm trọng.”

“Chỉ là nếu nàng thật có thể may mắn thám thính tin tức hữu dụng, cô nhớ nàng một công.” Cao Húc là người thương phạt phân minh, Kỷ Uyển Thanh suy đoán thật sự đúng, nếu nàng thật có thể lập công lao, địa vị tuyệt đối không bình thường.

“Luận công ban thưởng?” Kỷ Uyển Thanh nghiêng đầu nhìn hắn, mỉm cười trêu ghẹo.

Chuyện đã nói rõ, không khí căng chặt tan biến, nếu có chỗ lợi, nàng không ngại trước tiên hỏi thăm.

“Đúng vậy.” Cao Húc thực khẳng định nói.

Kỷ Uyển Thanh là thê tử của hắn, thân phận đặc thù, không giống thuộc hạ bình thường, hắn một ngum nhận lời: “Nếu nàng không làm cô thất vọng, lại lập công lao, chỉ cần trong phạm vi năng lực của cô, nàng đều có thể đưa ra điều kiện.”

Nếu Cao Húc đăng cơ, hắn là Hoàng đế, trong phạm vi năng lực của Hoàng đế thật quá nhiều, hắn là người giữ lời hứa, cái này hứa hẹn tương đương trọng.

Kỷ Uyển Thanh nghe vậy, trong lòng lại vừa động, nàng nửa đùa nửa thật: “Hoàng hậu nói sự thành sẽ an bài cho thiếp đổi thân phận khác tái giá, chẳng lẽ điện hạ sự thành có thể cho Uyển Thanh một thân tự do?”

Được rồi, này kỳ thật là một phép thử nho nhỏ.

Khi còn bé, Kỷ Uyển Thanh đã từng có ý không gả chồng, ai thích hầu hạ đám nam nhân cổ đại thích tam thê tứ thiếp, trái ôm phải ấp chứ?

Nhưng lúc đó cha mẹ nàng còn sống, vợ chồng Kỳ Tông Khánh là cổ nhân truyền thống, tuyệt đối không thể tiếp thu chuyện này, nàng không muốn tức chết cha mẹ, hơn nữa cha mẹ ruột khẳng định sẽ không hổ nàng, vì thế ý niệm chợt lóe mà qua, khoảnh khắc liền mất.

Sau đó, cha mẹ huynh trưởng qua đời, nàng nghiêm túc đóng cửa, thủ hiếu ba năm cho bọn họ, hơn nữa trong tay nắm tài sản khổng lồ, cả ngày lo lắng đề phòng, căn bản không rảnh suy nghĩ này đó.

Sau khi vừa ra hiếu chuyện ầm ầm kéo đến, nàng bị tứ hôn cho Thái tử, liền không cần nhắc lại.

Hiện tại Cao Húc hứa hẹn thực trọng, nàng tâm niệm vừa động, ý tưởng phủ đầy bụi đã lâu lần nữa hiện lên.

Ở cổ đại nữ tử độc thân muốn không gả chồng đối mặt khó khăn phi thường nhiều, đặc biệt nàng còn có đồng dao tiền bạc sản nghiệp, nếu không có thể lực quyền quý dựa vào, chỉ sợ trong khoảnh khắc có thể bị người nuốt xương cốt không còn.

Mấy vấn đề này Trương Kim Kỳ Vinh không thể giải quyết, Cao Húc lại có thể.

Kỷ Uyển Thanh giống như trêu ghẹo, thực tế tim đã “bang bang” nhảy dựng, nếu Thái tử chịu đáp ứng, cho dù điệp trong điệp có phải vào hang hổ, nàng cũng nhất định xuất sắc hoàn thành.

Nhưng mà, nàng phải thất vọng.

“Quả thực vớ vẩn đến cực điểm!”

Cao Húc mày kiếm nhíu lại, cho dù là lời nói đùa, hắn như cũ không vui đến cực điểm: “Nàng đã là thê tử của Cao Húc ta, đời này liền không thể sửa đổi, sao có thể có ý tưởng vớ vẩn bậc này!”

Hắn chưa bao giờ nghe qua lý do này, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, lập tức đứng lên, mắt thấy liền phải phát tay áo bỏ đi.

“Điện hạ!”

Kỷ Uyển Thanh sớm có chuẩn bị, vội vàng đứng dậy lôi kéo hắn: “Điện hạ, thiếp chỉ là trêu chọc ngài thôi, chi là nói đùa thôi.”

Hiện tại cũng không thể để Cao Húc rời đi, “lời nói đùa” này cần thiết chứng thực là nói đùa, cũng tiêu trừ hiểu lầm, nếu không một khi không cẩn thận, sẽ tạo ra khe hở khó có thể trừ khử giữa hai người.

Ý niệm kia hiển nhiên không có khả năng thực hiện, Kỳ Uyển Thanh thấy tuy Cao Húc dừng lại bước chân, nhưng vẻ mặt lạnh lùng như cũ, nàng dứt khoát cắn răng một cái.

“Đây xác thật chỉ là lời nói đùa, nếu điện hạ không tin, Uyển Thanh nguyện thề, cuộc đời này cùng điện hạ sinh cùng giường, chết cùng huyệt. Trừ phi, trừ phi điện hạ không đồng ý.”

Lời thề không thể tùy ý lập, lập thì phải làm, từ sau khi Kỳ Uyển Thanh xuyên qua làm người mới, liền hết lòng tin theo vận mệnh chú định, tuy dưới tình thế cấp bách nàng mới thề, nhưng như cũ vô cùng nghiêm túc, tuyệt không phải hư ngôn.

Nàng gát gao ôm eo Cao Húc, không cho hắn rời đi, một đạo thánh chỉ tứ hôn đã buộc chặt hai người ở bên nhau, không thể tách ra.

“Điện hạ, ngài đừng tức giận” nàng ngửa đầu, ánh mắt chờ đợi.

Nàng lời thề son sắt, rốt cuộc vẻ mặt Cao Húc hơi hòa hoãn: “Sau này không cho nói mấy lời vớ vẩn, cho dù nàng có thể thám thính tin tức hay không, Thanh Ninh Cung đều có một vị trí nhỏ cho nàng.”

Cũng không biết Kỳ Tông Khánh dạy con gái như thế nào, thông minh quyết đoán cũng thôi đi, lại còn suy nghĩ miên man vớ vẩn.

Việc này xem như được bỏ qua.

Kỳ Uyển Thanh ngoan ngoãn ứng, ngược mắt nhìn hắn, thấp thấp nói: “Điện hạ đối đãi tốt với thiếp, thiếp biết, Uyển Thanh cũng không phải người không biết tốt xấu.” Được rồi, về sau an tâm sống.

Một đôi mắt đẹp sáng như sao, trong con ngươi đen nhánh là ảnh ngược của nam tử uy nghi trước mắt, phảng phất trong mắt nàng chỉ có duy nhất một mình hắn, hơn nữa mới vừa rồi nàng hoảng loạn, trong mắt còn mang theo một chút trong suốt, ần ần nhiễm một tia tư tình triền miên.

Cao Húc hừ nhẹ một tiếng, nhìn nàng một lát, mới chậm rãi nâng cánh tay, khoanh lại vai lưng Kỳ Uyển Thanh, ôm nàng vào lòng.

“Nàng biết thì tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Editor: Vy Vy 1505

Nhạc đệm nhỏ bóc đi qua, tiểu phu thê bắt tay thân thiện, Kỳ Uyển Thanh thở dài nhẹ nhõm một hơi, bắt đầu nỗ lực lấy lòng ông chủ lớn Thái tử.

Tình cảm giữa phu thê mới tân hôn cực không vững chắc, vừa rồi nói hai đề tài vạn phần miễn cảm làm giữa hai người tăng thêm một chút không hài hòa.

Cũng không có mặt đỏ tía tai, chỉ là so với hai ngày trước, giữa phu thê lại nhiều một tia xa cách như có như không.

Vậy không được, rốt cuộc cho tới bây giờ, Thái tử đối đãi nàng vẫn thực không tệ, Kỳ Uyển Thanh không cho phép việc này phát sinh.

Vì tương lai tươi sáng, chỉ có thể da mặt dày dạn lên.

“Điện hạ, ngài giận thiếp sao?” Kỳ Uyển Thanh cắn chặt răng, buông ra eo hắn, to gan ôm khoanh lại cổ hắn, chăm chú nhìn mắt hắn: “Thiếp muốn giữ được muối muối, cũng luyện tiếc điện hạ, hôm nay mới có thể tâm thần hoảng hốt.”

Kỳ Uyển Thanh dùng tất cả bản lĩnh dĩ vãng đối phó Kỳ phụ lên người Thái tử. Nàng không quên an ủi chính mình, hai người là phu thê, việc thân mật nhất cũng đã làm, thấp thấp đầu làm nũng cũng không có gì.

“Cũng không, thê tử của cô thực thông minh, lại hiểu được phân ưu với cô, sao cô lại tức giận?” biện pháp này quả nhiên có chút hiệu quả, Cao Húc vẫn luôn trầm mặc không nói rốt cuộc mở miệng, hắn nhượng mảy, nhàn nhạt liếc nàng.

Lời này rất có ý tứ, Kỳ Uyển Thanh nghe da đầu tê dại, nhưng hắn chịu nói chuyện, một tia xa cách như có như không lại giảm bớt, hai người khôi phục hình thức ở chung trước đó, nàng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Từ trước cha thiếp thường nói, dưới trướng tướng mạnh không có binh yếu.”

Thái tử cũng không phải là người tầm thường, cùng hắn ở chung, một mặt diễn kịch là không được, bởi vậy Kỳ Uyển Thanh lần nữa điều chỉnh chính mình tâm thái, hằng ngày nghĩ nhiều đến ưu điểm của Thái tử, làm ngôn hành cử chỉ mang theo tình cảm chân thật.

Giờ phút này nàng lúm đồng tiền như hoa, mắt đẹp trong suốt rục rờ, vẻ mặt có vài phần nghịch ngợm, giữa mày Cao Húc giãn ra, hừ nhẹ một tiếng:

“Không có binh yếu?”

Hắn đánh giá trên dưới Kỳ Uyển Thanh, giống như muốn xem nàng là một binh mạnh như thế nào.

“Cô nhưng thật ra nhớ tới một chỗ tốt của nàng, là người khác không thể theo kịp.” Đánh giá một phen, ánh mắt Cao Húc dừng trên cánh môi anh đào của nàng, tiếp theo hạ xuống, dừng một chút ở chỗ cao ngất trước ngực nàng.

Không khí hài hòa hai ngày trước rốt cuộc trở lại, thậm chí còn nóng cháy vài phần, không khí đã lơ đãng nhiễm hơi thở ái muội triền miên.

Bầu không khí này cộng thêm ánh mắt như có điều ám chỉ, mặt Kỳ Uyển Thanh ‘đăng’ đỏ lên, nàng lắp bắp, lập tức nói không ra lời.

Hai đôi nàng chỉ trải qua một lần trên giường, hơn nữa nguy hiểm tiêu trừ, ái muội tăng cao, nàng cảm quan càng thêm mãnh cảm, một đôi cánh tay đang vòng qua cô hắn, chỗ tiếp xúc cảm giác cực nóng, nàng vội rút tay về.

Chẳng qua, lần này nàng rút tay về lại không thành công, Cao Húc mau hơn một bước nâng cánh tay, kéo nàng vào lòng.

Kỳ Uyển Thanh thật mạnh nhào vào ngực hắn, kinh hô chỉ phun ra nửa câu, liền bị đồ trở về, Cao Húc thuận thế hàm trụ môi anh đào, lui hai bước ngồi xuống nhuyễn tháp, xoay người đè lên người nàng.

Kỳ Uyển Thanh nhắm mắt chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, người đã nằm trên nhuyễn tháp, một phen triền miên hôn nồng nhiệt, hai người thở hồng hộc tách ra.

Cao Húc ngồi dậy cúi đầu chăm chú nhìn nàng, lúc này ánh mắt hắn nóng cháy như lửa, như muốn thiêu đốt người dưới thân.

Động tác của hắn thông thả lại không cho phép cự tuyệt, thăm dò vào vật áo trước người nàng, ánh mắt trước sau không rời mắt đẹp của Kỳ Uyển Thanh.

Kỳ Uyển Thanh nhìn lại, ánh mắt hai người khó xa khó ly, nàng có chút khiếp, thấp thấp nói: “Điện hạ, ngại nhẹ một chút.”

“Nhẹ?”

Động tác của Cao Húc không nhẹ, hắn nhướn mày: “Nàng không phải binh mạnh sao?”

“Đêm qua, không phải nàng nói phải hầu hạ cô thật tốt sao?”

Hương thơm ngọt ngào thấm tim phổi, da thịt mịn màng trong suốt kiều nộn, Hoàng Thái tử điện hạ tự thể nghiệm, hoàn toàn chinh phục Kỳ Uyển Thanh binh mạnh dưới trướng, hai lần qua lại chinh phạt, từ nhuyễn tháp đến giường cưới to rộng, giết nàng đến mức quân lính tan rã.

Mây mưa qua đi, Cao Húc xoay người xuống, ôm Kỳ Uyển Thanh vào ngực, thân thể nàng mềm mại còn run rẩy, hắn khẽ vuốt lưng nàng.

Không thể không nói, trên giường vui thích có thể gia tăng cảm tình phu thê tân hôn, kéo hai người càng thêm gần sát, hơi thở ái muội trên giường chưa tiêu tán, ôn nhu đã quanh quẩn.

Kỳ Uyển Thanh nằm trong lòng Cao Húc, nàng thờ hồn hên, gắt gao ôm hắn, lầm bầm nói: “Điện hạ, ngại tốt với thiếp, thiếp biết, thiếp thật sự muốn cùng ngài qua cả đời.”

“Ngài đừng giận thiếp, thiếp cũng không muốn.” Nàng không muốn bị Hoàng hậu áp chế, tình cảnh lưỡng nan, e sợ một khi xử lý không thỏa đáng liền huỷ hoại cuộc sống thật vất vả mới an ổn.

Nàng ngẩng đầu nhìn Cao Húc, mắt đẹp có chờ đợi: “Điện hạ.”

Hắn rũ mắt, nâng lên một tay khác khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ của Kỳ Uyển Thanh, nửa ngày, mới “Ừ” đáp ứng một tiếng.

Hắn hy vọng nàng sẽ không phản bội hắn, hai người vẫn luôn kiên định nắm tay đi về tương lai, đúng như lời mẫu hậu hắn nói, thê tử chính là người nhà của hắn.

Bàn tay Cao Húc xoa một đôi mắt đẹp động lòng người của nàng, tất cả giao cho thời gian tới chứng minh đi.

Bàn bạc với Cao Húc thỏa đáng, Kỳ Uyển Thanh đơn giản ở Thanh Ninh Cung hai ngày, dù sao Hoàng hậu vì để nàng suy xét rõ ràng, sai người tới nói, Thái tử Phi đại hôn một nhọc quá mức, không cần vội vã đến Khôn Ninh Cung thỉnh an, “nghỉ” hai ngày lại đi.

Kỳ Uyển Thanh trước tiên viết phong thư cho muội muội, đề cập chuyện đối phương cần cẩn thận, dặn dò các nàng nhất định phải cảnh giác phòng bị nhiều hơn, sau đó niêm phong, lại khiến người truyền ra cung cho Kỳ Vinh, lệnh ông ấy lập tức đưa đi biên thành.

Cao Húc sớm một bước sai người ra kinh, lệnh nhân thủ bên kia bắt đầu cẩn thận bài tra. Nhưng thủ đoạn của Hoàng hậu ẩn nấp, tiểu phu thê còn phải giấu tai mắt, bởi vậy nguy hiểm tiềm tàng phòng chừng còn cần một đoạn thời gian, mới có thể tòa định mục tiêu.

Kỳ Uyển Thanh đã quyết định đứng về phe Cao Húc, như vậy nàng liền điều chỉnh tâm thái, càng dụng tâm kinh doanh. Hai ngày nay, mỗi khi tới thời

gian dùng com, nàng liền sai người đi dò hỏi, xem Thái tử điện hạ có rảnh về phòng không.

Tối buổi tối, nàng nhất định phải đợi Cao Húc trở về, hai người mới cùng nghỉ ngơi.

Kỷ Uyển Thanh thực hiểu đúng mực, chỉ sai người dò hỏi Trương Đức Hải, Cao Húc nhân hạ mới bẩm báo, nếu hấn bận rộn liền không đề cập tới, tuyệt đối không thể quấy rầy.

Mấy ngày nay Cao Húc bận đến mức làm liên tục, tất nhiên không rảnh, nàng liền sai người dặn dò Trương Đức Hải, làm hấn nhất định phải chăm sóc Thái tử, không thể khinh thường.

Bản thân Trương Đức Hải có ấn tượng rất tốt với Thái tử phi, bởi vậy dù Kỷ Uyển Thanh dặn không đề cập tới, khi Cao Húc hơi có rảnh, hấn vẫn bẩm báo.

Bị người nhớ thương như vậy là một thể nghiệm thực mới lạ, lúc ấy Cao Húc chỉ gạt đầu tỏ vẻ biết, ngay sau đó tiếp tục bận rộn, nhưng tối chạng vạng ngày thứ hai, hấn lại rút ra thời gian, về phòng dùng bữa cùng Kỷ Uyển Thanh.

Kỷ Uyển Thanh thật cao hứng, ra nội điện nghênh hấn, kiêu mỹ lúm đồng tiền, Cao Húc xa xa thấy, môi mông không nhịn được hơi hơi cong lên.

Tiểu phu thê dùng bữa tối xong, nắm tay về phòng, rửa mặt qua đi, lại lần nữa điên loạn đào phượng.

Thích ứng mấy ngày, Kỷ Uyển Thanh cảm giác thay đổi, tuy như cũ không thể đuổi kịp nhịp độ của Cao Húc, nhưng đã không còn cảm thấy không khoẻ, dần dần có thể cảm nhận được kỳ diệu.

Cao Húc hôn môi nàng, nàng cũng sẽ nhột nhạt đáp trả.

Trong phòng ngoài phòng, trên giường dưới giường tích cực thay đổi, hiệu quả là có, cảm tình tiểu phu thê càng hòa hợp một ít.

“Thanh Nhi.”

Xong việc, Cao Húc ôm Kỷ Uyển Thanh, chờ hai người hô hấp khôi phục bình tĩnh, hấn thấp giọng gọi khuê danh của nàng.

Đây cũng là một biểu hiện cảm tình hai người tăng tiến, Kỷ Uyển Thanh nâng lên khuôn mặt nhỏ vẫn mang ứng đỏ nhìn hấn: “Điện hạ?”

“Nàng phải lấy bản thân làm trọng, không thể nóng vội.” Ngày mai Kỷ Uyển Thanh sẽ khôi phục đi Khôn Ninh Cung thỉnh an, nói cách khác, nên cho Hoàng hậu một câu trả lời.

“Dạ! Thiếp biết.”

Kỷ Uyển Thanh thật cao hứng, tuy giữa hai người vẫn có khoảng cách, đề cập việc máu chốt vẫn sẽ không dễ tin, nhưng Cao Húc đã nguyện ý chủ động tỏ vẻ quan tâm, không thể không nói, đây là một bước tiến triển không tệ.

“Thiếp là Thái tử phi không được sủng, bị Thái tử điện hạ vắng vẻ, nhất thời không chiếm được tin tức, làm không thành chuyện này, cũng chẳng có gì lạ.” Nàng chớp chớp mắt đẹp, nghịch ngợm cười nói.

Cao Húc liếc xéo nàng: “Nàng nhưng thật ra tinh lực dư thừa.” còn có thể khua môi múa mép.

Vì thế, mới vừa rồi Thái tử gia tính bỏ qua lại lần nữa nghiêng người, ngăn chặn Thái tử phi của hấn, lấp kín hai cánh môi đỏ.

Sáng hôm sau, Kỷ Uyển Thanh sớm rời giường, tiễn Cao Húc ra cửa thượng triều, nàng liền bắt đầu sửa sang trang điểm, xuất phát đi Khôn Ninh Cung.

Vững vàng ngồi trong kiệu, ánh mắt Kỷ Uyển Thanh thực bình tĩnh, có lẽ nàng là loại người càng cân càng hăng, gặp mạnh tức cường, giờ phút này không thấy khiếp sợ, ngược lại ý chí chiến đấu sục sôi.

Nếu không thể tránh né, vậy tích cực đối mặt đi.

Trước khi hạ kiệu, Kỷ Uyển Thanh điều chỉnh biểu tình trên mặt, làm chính mình thoát nhìn vạn phần ngưng trọng, giống như trải qua quá trình kịch liệt giãy giụa tư tưởng mấy ngày.

“Con suy xét như thế nào?”

Này nằm trong Hoàng Hậu đoán trước, bà không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà, mới ngược mắt hỏi: “Hai ngày thời gian, cũng đủ để con nghĩ rõ ràng mình bạch.”

“Ta đáp ứng ngài.” Kỷ Uyển Thanh dứt khoát lưu loát, nâng mắt nhìn thẳng Hoàng hậu: “Ta có thể thám thính tin tức cho ngài, nhưng mà, ngài cần đáp ứng ta mấy điều kiện.”

Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm một hồi hoành tráng, nếu nàng đưa ra kế hoạch điệp trong điệp, vậy sẽ kiệt lực mà làm, vừa ổn định Hoàng hậu, lại vì chính mình giành càng nhiều ích lợi.

Nàng cho rằng, đưa ra điều kiện thích hợp mới là hành vi một người bình thường bị áp chế, có thể cho Hoàng Hậu càng thêm yên tâm.

Quả nhiên, Hoàng hậu thực cảm thấy hứng thú: “Nói nghe một chút.”

“Thứ nhất, thám thính tin tức cần ở trong phạm vi năng lực của ta, hơn nữa, không được đối phó một nhà muối muối ta; thứ hai, cho dù tình huống gì cũng không được lộ ra việc này cho Thái tử biết; thứ ba, ngày nào đó nếu đại sự thành, ta cũng không cần an bài thân phận khác tái giá, cho ta một thân tự do là được.”

Này đó điều kiện phi thường phù hợp lập trường của Kỳ Uyển Thanh, còn trộn lẫn ý muốn thật của nàng, chín phần thật một phần giả, càng đáng tin.

Kỳ Hoàng Hậu vừa lòng cười: “Con yên tâm, chuyện ta muốn con làm tuyệt đối sẽ không vượt quá phạm vi năng lực của con.” Còn chuyện khác, bà tránh mà không đáp.

Kỳ Uyển Thanh hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: “Không, Hoàng hậu nương nương cần lấy Ngụy Vương, Trần Vương thế.”

Ấn đường Hoàng hậu nhú lại, giọng lạnh lên: “Nếu bốn cung đáp ứng ngời, quyết không nuốt lời.”

Hai người đối diện, Kỳ Uyển Thanh không chút nào lùi bước: “Nếu Hoàng hậu nương nương không chịu, vậy việc này liền từ bỏ.” Nàng lập tức xoay người, muốn phát tay áo bỏ đi, vô cùng quả quyết, hiển nhiên muốn ngọc đá cùng vỡ.

“Khoan đã!”

Kỳ Uyển Thanh quân cờ này không thể bỏ, dùng tốt có thể phát huy tác dụng thật lớn, cuối cùng Hoàng hậu vẫn lui một bước: “Được, nếu ngời một hai phải như thế, bốn cung liền như ý ngời.”

Bà liếc mắt Kỳ Uyển Thanh, hai chuyện trước còn dễ nói, còn chuyện cuối cùng, sau khi sự thành mặc dù cho đối phương tự do, bà cũng không phải không thể có động tác khác.

Kỳ thật, Kỳ Uyển Thanh đã cẩn thận suy xét mấy điều kiện này, đều ở trong phạm vi Hoàng hậu có thể tiếp thu, vừa rồi đối phương cự tuyệt chỉ là bởi vì tôn nghiêm trung cung bị mạo phạm, hiện giờ nếu lui một bước, thế không khó.

Kỳ Hoàng hậu gờ tay lên thề, cuối cùng bỏ sung một chút, lời thề trên chỉ có tác dụng khi Kỳ Uyển Thanh làm việc cho bà.

Hai bên quyết định đạt thành nhất trí, Hoàng Hậu rốt cuộc trải qua không ít mưa gió, mới vừa rồi không hài hòa thực mau bị hủy diệt, ý cười thâm thiết một lần nữa treo trên mặt, bà vẫy tay, ý bảo Kỳ Uyển Thanh ngồi vào bên người.

“Con cũng đừng oán trách cô mẫu tàn nhẫn, rốt cuộc một tộc Kỳ thị ta, hưng suy liền ở trước mắt, đều là người Kỳ gia, đương nhiên phải đồng tâm hiệp lực.”

“Cha mẹ huynh trưởng con mất sớm, Kỳ gia hưng suy có liên quan gì với con chứ.” Kỳ Uyển Thanh nghĩ ngày sau, thái độ cho thấy chịu thua: “Con chỉ cầu tử muội bình an.”

Nàng kỹ thuật diễn lợi hại, không thấy sơ hở chút nào, Kỳ Hoàng Hậu cười nói: “Đây là tự nhiên.”

Lúc trước Kỳ Uyển Thanh đoán không sai, như vậy đưa ra điều kiện, bức bách thề, nàng bắt buộc dĩ lựa chọn đầu nhập có vẻ vô cùng rõ ràng, tuy Hoàng hậu không có khả năng tin nhiệm nàng, nhưng cũng không ngờ vực quá nhiều.

Đoán chừng lại làm vài chuyện, ngờ vực sẽ tiêu tan.

Kỳ Hoàng Hậu hiển nhiên cũng muốn thăm dò năng lực của nàng trước, nói vài câu liền gọn gàng dứt khoát: “Uyển Thanh, nếu con đã là Thái tử phi, vậy Thanh Ninh Cung hậu trạch nên do con chường quản, rốt cuộc có chủ mẫu, nội vụ lại đặt trong tay một nô tài cũng không thích hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Editor: Vy Vy 1505

Khôn Ninh Cung canh giữ chặt chẽ, Thanh Ninh Cung cũng thế, Hoàng hậu hao hết tâm tư mới thành công xếp vào một người.

Thám tử chỉ là làm việc thô sử bên ngoài, chẳng những căn bản không thể chạm đến trung tâm tiền điện Đông Cung, ngay cả tin tức hậu trạch cũng chỉ

biết chút da lông.

Thanh Ninh Cung quy củ nghiêm ngặt, cung nhân thái giám không được tùy ý đi lại, với chức vụ của thám tử kia, chẳng những không thể biết phu thê Thái tử ở chung như thế nào, ngay cả Thái tử có nghỉ ở hậu điện hay không, cũng phải qua ngày hôm sau cố tình thám thính hồi lâu mới được chút tin tức mơ hồ.

Đúng là bởi vì như thế, Hoàng hậu mới bức thiết xúi giục Kỳ Uyển Thanh, có thể biết được tin tức hậu trạch cũng tốt, ít nhất không đến mức hai mắt bôi đen.

Hơn nữa, thân phận Thái tử phi này rất quan trọng, lúc cần thiết, có thể giết địch một nghìn, tự thương hại tám trăm, mang cho Đông Cung tổn hại không thể tránh khỏi.

Hoàng hậu tính toán bắt đầu từ việc nhỏ ít quan trọng, từng bước một dẫn dắt Kỳ Uyển Thanh lạc lối, làm nàng vướng sâu trong vũng lầy, đến lúc đó nàng không thể không căng da đầu, dần dần thâm nhập.

Chuyện khác còn có chút xa, hiện giờ bước đầu tiên, chính là cần Kỳ Uyển Thanh tiếp nhận nội vụ hậu trạch, có quyền lực mới dễ làm chuyện khác.

Hoàng hậu nói xong, Kỳ Uyển Thanh lại nhủ mảy: “Điện hạ không thích con, cũng không có ý giao nội vụ cho con chừng nào.”

“Vậy con hãy chủ động tranh thủ một phen, Thái tử phi chương nội vụ Thanh Ninh Cung, danh chính ngôn thuận.”

Hoàng hậu cười cười: “Con là đứa bé thông minh, sẽ có biện pháp.” Bà cười nói yền yền, nhưng lại không cho phép cự tuyệt.

Kỳ Uyển Thanh biểu tình ngưng trọng, rũ mắt không nói.

“Được rồi, con ở đây lâu lắm cũng không thỏa đáng, mau trở về đi, để tránh Thái tử khả nghi.” Hoàng hậu vờ như không thấy ấn đường nàng nhíu chặt, phân phó nữ hầu Hồ thị vẫn luôn đứng hầu hạ bên cạnh: “Ma ma, bà tiễn Thái tử phi.”

“Thái tử phi nương nương, mời.”

Kỳ Uyển Thanh dư quang liếc mắt Hoàng hậu, nàng có thể đoán được một vài phần tâm tư đối phương, nàng biết chính mình không thể cự tuyệt, lập tức không nói nhiều, đứng lên đi theo Hồ ma ma ra cửa điện.

Lê Hoa chờ ở một bên chạy nhanh tiến lên, hầu hạ chủ tử mặc vào áo khoác lông cáo.

Ngoại trừ Hà ma ma, Kỳ Uyển Thanh cũng không nói hiệp nghị giữa nàng và Thái tử cho các nha hoàn hồi môn bên người biết, chủ yếu là sợ các nàng tuổi trẻ, dễ dàng lộ ra sơ hở.

Giờ phút này trên mặt Lê Hoa khó nén lo âu, Kỳ Uyển Thanh lặng lẽ cho nàng một ánh mắt, ý bảo nàng đừng lo lắng.

Xưa nay Lê Hoa tin phục tiểu thư nhà mình, mới thoảng an tâm.

Hồ ma ma thực cẩn thận, sợ Khôn Ninh Cung có tai mắt của Thái tử, đưa đến cửa ngõ các liễn dừng lại, chủ tớ Kỳ Uyển Thanh ra ngõ các, đi dọc theo hành lang gấp khúc đỏ thẫm, đi về phía cửa lớn ngoài chính điện cổ kiệu đang chờ.

Qua ngã rẽ, mắt thấy đình kiệu, bên cạnh lại xuất hiện hai cái kiệu khác.

Đình bạc vách vàng rèm đỏ là kiệu dành cho thân vương, cách khá xa, Kỳ Uyển Thanh liền thấy màn hai cỗ kiệu kia được vén lên, ra tới quả nhiên là hai nam tử tuổi trẻ phục sức thân vương.

Một người ước chừng mười tám mười chín tuổi, mặt to mắt sâu, có vài phần giống Xương Bình Đế; mà một người khác đại khái mười lăm mười sáu tuổi, diện mạo âm nhu tuấn mỹ, thực trắng nõn, thân hình cao ngất, lại chưa hoàn toàn nẩy nở, nhìn hơi đơn bạc.

Này tất nhiên là hai con trai của Kỳ Hoàng hậu, Ngụy Vương và Trần Vương.

Quả nhiên, đại cung nữ Phi Thúy sớm chờ dưới hành lang Khôn Ninh Cung lập tức tiến lên đón, hành lễ thỉnh an: “Nô tỳ thỉnh an Ngụy Vương điện hạ, thỉnh an Trần Vương điện hạ.”

“Không cần đa lễ, đứng dậy đi.”

Nói chuyện chính là huynh trưởng Ngụy Vương, hấn giành trước một bước, hỏi: “Mấy ngày nay mẫu hậu có khỏe không?”

Phi Thúy vội trả lời: “Hồi điện hạ, nương nương rất khỏe, chỉ là thực nhớ thương các điện hạ.”

“Đã nhiều ngày bốn vương công vụ bận rộn, không thể phân thân, các người phải chiều cố thật tốt của cuộc sống hàng ngày của mẫu hậu.”

“Chúng nô tỳ lĩnh mệnh,…….”

Trong lúc bọn họ nói qua lại mấy câu, chủ tớ Kỷ Uyển Thanh càng đi càng gần, nàng có vẻ thờ ơ lạnh nhạt nhìn qua đám người Ngụy Vương, lại miễn cảm phát hiện một vấn đề nhỏ.

Ngụy Vương đi trước, Trần Vương đi sau một bước, Ngụy Vương vẫn luôn nói chuyện, mà Trần Vương vẫn luôn trầm mặc.

Này vốn dĩ rất tầm thường, rốt cuộc cổ đại chú ý lớn nhỏ có thứ tự, Ngụy Vương biểu hiện cũng không có gì sai lầm.

Nhưng vấn đề là, đám người Phi Thúy thực nhiệt tình trả lời Ngụy Vương, cũng chuyên chú tại đây, bởi vậy vô ý thức Ngụy Vương trở thành trung tâm, mà cảm giác tồn tại của Trần Vương suy yếu không ít.

Biểu tình của Phi Thúy thực tự nhiên, có vẻ đã tập mãi thành thói quen.

Kỷ Uyển Thanh tâm niệm vừa động, không nhìn được ngược mắt, nhìn như có vẻ đang ngắm hoa mai trong tuyết, nhưng thực ra xa xa liếc nhìn Trần Vương ở đối diện.

Vừa khéo, Trần Vương cũng vừa vận giương mắt, nhưng hần lại không lưu ý Kỷ Uyển Thanh, mà là nhìn đám người Ngụy Vương Phi Thúy phía trước.

Ánh mắt Trần Vương nhìn về phía Ngụy Vương biên độ rất nhỏ, thực ẩn nấp, Kỷ Uyển Thanh đứng không gần, xem không rõ lắm, nhưng nàng có thể khẳng định bên trong không hề thoải mái.

Trần Vương vẫn luôn mặt không biểu tình, giờ phút này khóe miệng hơi nhấp nhấp, hần ngược mắt thoáng nhìn, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, ánh mắt mịt mờ mới vừa rồi như phù dung sớm nở tối tàn, không bao giờ gặp lại.

Nếu không phải vừa khéo Kỷ Uyển Thanh nhìn chăm chăm hần, khẳng định liền bỏ lỡ như đám người Ngụy Vương, Phi Thúy.

Nàng rũ xuống mí mắt, tim đập nóng nảy vài phần.

Chỉ với một màn ngắn ngủi này cùng với Trần Vương một ánh mắt mịt mờ, Kỷ Uyển Thanh lớn mật suy đoán, quan hệ huynh đệ hai người cũng không hài hòa như mặt ngoài, ít nhất Trần Vương đối với Ngụy Vương là như thế.

Kỷ Uyển Thanh thực miễn cảm với quan hệ thù tặc, bởi vì nàng có một muội muội song sinh, cùng với một đôi cha mẹ thực tốt.

Kỷ Uyển Tương tính tình nhu nhược, thân thể còn kém chút, từ nhỏ đến lớn luôn hay sinh bệnh, kỳ thật làm cha mẹ, tất nhiên sẽ dồn càng nhiều tâm lực với con gái út.

Này chưa chắc là thiên vị, đơn giản là con gái út càng cần chăm sóc nhiều hơn. Chỉ là bởi vậy, so sánh đối lập, hài tử còn nhỏ không hiểu chuyện, rất dễ dàng khiến tỷ muội sinh hiềm khích.

Phu thê Kỷ Tông Khánh thực chú ý vấn đề này, mỗi lần đều cho con gái lớn ngang nhau quan tâm chú ý, chưa bao giờ từng có nửa điểm sơ sẩy.

Kỷ Uyển Thanh có tư duy hai đời, kỳ thật nàng biết rất rõ ràng, nhưng cũng không chọc phá, vẫn luôn vui sướng hưởng thụ cha mẹ yêu thương, thù tặc đoàn kết, trưởng thành trong ánh mắt vui sướng của cha mẹ.

Như vậy sống mười mấy năm, phương diện này nàng phi thường miễn cảm, Trần Vương một động tác nhỏ trong nháy mắt, lập tức khiến cho vô hạn liên tưởng.

Này rất có thể là Hoàng hậu vô ý thức mang đến.

Người đương thời nể trọng con trưởng, sủng ái con út, rốt cuộc đích trưởng tử sẽ thừa kế gia nghiệp, vì chán hưng gia tộc cần nghiêm túc thêm dạy dỗ. Mà con út gánh nặng ít hơn, tuổi cũng nhỏ, yêu thương nhiều hơn chút cũng không sao.

Cổ đại vẫn luôn tiếp tục chế độ kế thừa, ảnh hưởng nó mang đến là thật lớn, đại đa số người ta trong lúc không hay biết đã khắc sâu quan niệm này vào xương cốt.

Như thế ở nhà quan lại hoặc là dân chúng bình thường cũng không có gì, ngược lại có lợi cho xúc tiến gia đình hài hòa. Nhưng mà, một khi đặt vào hoàng gia, bởi vì liên lụy ích lợi quá mức lớn, rất có thể khiến cho các chuyện không hài hòa xảy ra.

Kỷ Uyển Thanh suy đoán, Hoàng hậu nể trọng con trưởng, mà một đảng phía dưới cũng xem Ngụy Vương là trung tâm, một khi kéo Thái tử xuống ngựa, nhất định phải có người đi lên, lớn nhỏ có thứ tự, nhân tuyển mặc định là Ngụy Vương.

Nhưng mà, cách một bước chính là quân thần có khác, một người cao cao tại thượng ngồi trên long ý, mà một người khác phải phủ phục quỳ lạy, cúi đầu xưng thần.

Cùng một mẹ đẻ ra, chỉ là sinh trễ hai năm, chênh lệch giống như một trời một vực, xác thật cực dễ dàng làm người ta không cân bằng.

Trong khoảnh khắc, Kỷ Uyển Thanh liên tưởng rất nhiều, tầm mắt ở đối diện xoay một vòng, khóe miệng nàng cong lên nhỏ đến mức khó phát hiện.

Đúng như nàng đoán, chỉ cần thâm nhập Khôn Ninh Cung, cho dù Hoàng hậu hoàn toàn không tín nhiệm, chỉ cần đủ nhạy bén, nàng vẫn có thể phát hiện

rất nhiều dấu vết.

Từ lúc định ra kế sách, lần đầu tiên Kỳ Uyển Thanh tới Khôn Ninh Cung liền có phát hiện không nhỏ, thực không tệ. Nàng kiểm chế nháy mắt tìm đập dồn dập, không biểu hiện gì, tiếp tục không nhanh không chậm đi về phía trước.

Nàng mặt mũi công phu đương không tệ, ngôn hành cử chỉ trước sau như một, không thấy mảy may manh mối, đoàn người lại rẽ theo hành lang gấp khúc, lúc này không có hoa mai tươi tốt che đậy, đám người Ngụy Vương Phi Thúy cũng thấy nàng.

“Thần đệ gặp qua Thái tử phi.” Ngụy Vương, Trần Vương lập tức dừng lại, ôm quyền cúi người.

Hoàng Thái tử là trữ quân, Thái tử phi là Hoàng hậu tương lai, hai vị này và phía dưới hoàng tử là thần, quân thần có khác. Mặc kệ nội bộ như thế nào, Ngụy Vương Trần Vương vẫn làm đủ mặt ngoài công phu, vừa đối mặt, lập tức theo quy củ thi lễ.

“Nhị đệ, tam đệ xin đứng lên.” Kỳ Uyển Thanh gật đầu đáp lễ.

Hai bên không quen thuộc, thúc tẩu cần tị hiềm, càng không thể gặp mặt lâu lắm, chào hỏi qua đi, đám người Ngụy Vương Trần Vương né tránh đến một bên, để Kỳ Uyển Thanh đi trước, hai bên ngay sau đó tách ra.

Kỳ Uyển Thanh lên kiệu đi về Thanh Ninh Cung, mà huynh đệ Ngụy Vương tiếp tục đi về phía noãn các.

Bởi vì gặp Thái tử phi, bọn họ nên bước nhanh hơn rất nhiều.

“Mẫu hậu, chuyện thành hay không?”

Vào noãn các, Ngụy Vương lập tức vẫy lui người hầu hạ, gấp không chờ nổi hỏi: “Thái tử phi đáp ứng rồi sao?”

Hoàng hậu mỉm cười gật đầu: “Nàng không được Thái tử tín nhiệm yêu thích, tỷ muội hai người đều nằm trong tay chúng ta, đáp ứng là chuyện trong dự kiến.”

Trần Vương ngồi xuống ghế bên phải Hoàng hậu, nghe vậy nhủ mảy: “Mẫu hậu, nàng cũng không phải cam tâm tình nguyện, không chịu tìm hiểu tin tức cũng không sao, nếu lại truyền chút tin tức giả mê hoặc chúng ta, sợ là rất khó phân biệt.”

“Tam đệ lời này sai rồi.”

Ngụy Vương ngồi đối diện đệ đệ, cười cười: “Nàng có nhược điểm trong tay chúng ta, tất nhiên sẽ giấu diếm, nhưng nàng lại không dám bịa đặt tin tức giả. Đến lúc đó chúng ta chỉ cần kết hợp tình huống thực tế, cẩn thận phán đoán là được.”

Cuối cùng, hắn làm ra kết luận: “Mặc dù tin tức thật thật giả giả cũng tốt hơn mảy may không biết giống lúc trước.”

“Đúng vậy!”

Hoàng hậu phụ họa con lớn, ánh mắt khen ngợi nhìn thoáng qua Ngụy Vương, bà nói: “Huống hồ, ngày nào đó càng lún càng sâu, rất nhiều tin tức, liền không phải do nàng không muốn tìm hiểu”

Hiện giờ chẳng qua chính là một cái bắt đầu thôi, Kỳ Uyển Thanh tâm không phục cũng không sao, nàng không thể không làm là được.

Hoàng hậu cười cười: “Nếu tới thời điểm quan trọng, chỉ bằng thân phận Thái tử phi của nàng, có thể làm rất nhiều chuyện.” Đến lúc đó nếu Kỳ Uyển Thanh không muốn làm, còn có thể thiết kế một phen, chỉ cần ích lợi đủ lớn, quân cờ này cũng không phải không thể vứt bỏ.

Ngụy Vương gõ nhịp tán thưởng: “Mẫu hậu nói chính là suy nghĩ trong lòng con.”

Mẹ con ăn ý liếc nhau, mặt lộ vẻ mỉm cười, Hoàng hậu lại nhẹ giọng nói với con út: “Diệp Nhi, con vừa mới vào triều, trước kia tiếp xúc quá ít, nhớ phải học tập ca ca con.”

Ánh mắt Hoàng hậu từ ái, tươi cười hiền hòa, bà xác thật rất thương yêu con út.

Trần Vương Cao Diệp rất rõ ràng điểm này, cười cười với mẫu thân, hắn đáp: “Mẫu hậu, con sẽ chăm chỉ học theo nhị ca.”

“Con ngoan, từ nhỏ con đã thông minh, thực mau có thể một mình đảm đương một phía.” Hoàng hậu cầm tay con út, vỗ nhẹ nhẹ.

‘Một mình đảm đương một phía’ rất được lòng Trần Vương, độ cong khóe miệng hắn giờ lên vài phần: “Đúng vậy, mẫu hậu.”

“Tốt, thực tốt!” Hoàng hậu lộ vẻ vui mừng cười: “Mẫu hậu ở trong thâm cung, ngoài tầm tay với việc triều đình, không gì tốt hơn huynh đệ các con đồng tâm hiệp lực.”

Trên triều đình, thực lực Thái tử hùng hậu, một đảng Kỳ hậu tương đối kém cỏi, Ngụy Vương, Lâm Giang Hầu thường thường có cảm giác cổ hết sức, hiện tại có Trần Vương gia nhập, nói vậy có thể tốt hơn không ít.

Tiền cảnh càng thêm tốt đẹp, Kỳ Hoàng hậu thoả thuê mãn nguyện: “Ca ca con có con hổ trợ, nhất định có thể nhẹ nhàng không ít.”

Lời này Hoàng hậu vốn chỉ cảm khái, rơi vào tai Trần Vương lại nghe ra ý khác, nhưng biểu tình của hắn cũng không biến hóa, chỉ mỉm cười nói: “Mẫu hậu nói đúng lắm.”

Ngụy Vương cười vỗ vỗ bả vai đệ đệ: “Phụ hoàng đang lúc tráng niên, chúng ta có rất nhiều thời gian từ từ mưu tính, hôm nay Thái tử áp chúng ta một đầu, ngày nào đó chưa chắc.”

Trần Vương nghiêng đầu, nhìn huynh trưởng vẻ mặt tự tin, hắn nói: “Nhị ca nói cũng đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Editor: Vy Vy 1505

Kế tiếp, ba mẹ con Hoàng hậu thảo luận thế cục hiện nay, cũng bố trí không ít, sau khi dùng cơm trưa, Ngụy Vương Trần Vương liền ra cung hồi phủ.

Huynh đệ hai người ra hoàng cung, đổi xe ngựa, Ngụy Vương vỗ vỗ bả vai đệ đệ: “Ngày mai sau khi hạ triều, chúng ta đi phủ cữu cữu.”

Hoàng hậu không thể ra cung, mà ngoại thần càng không thể đặt chân vào hậu cung, bà và Lâm Giang Hầu phủ trao đổi ý kiến thông thường đều trải qua huynh đệ Ngụy Vương, vì có sự vụ đột phát cần lập tức xử lý, Ngụy Vương tính toán ngày mai lại qua.

Trần Vương gật đầu, Ngụy Vương liền vội vàng lên xe ngựa về Ngụy Vương phủ.

Trần Vương đứng tại chỗ một lát mới lên xe rời đi, hắn vén màn cửa sổ liếc mắt nhìn bóng dáng xe ngựa Ngụy Vương xa dần.

Xa ngựa rẽ qua khúc cong, bên kia lại nhìn không thấy, Trần Vương mới nhẹ buông tay, màn thêu mắng vãn tinh xảo bằng chỉ vàng chỉ bạc rơi xuống, không còn ánh mặt trời, thùng xe lập tức tối tăm.

Giống như sắc mặt Trần Vương giờ phút này.

Trên mặt hắn âm u, ánh mắt đen tối khó hiểu, khóe miệng nhấp nháy. Thái giám hầu hạ trong thùng xe cũng không kinh ngạc, chỉ an tĩnh dâng một chung trà ấm, liền lui đến trong góc cúi đầu không lên tiếng.

Là con ruột của kim thượng, phủ đệ của Trần Vương ở trong nội thành, phi thường gần hoàng cung, không đến nửa canh giờ, xe ngựa đã đến vương phủ.

Khi Trần Vương xuống xe, khói mù trên mặt đã biến mất không thấy, nhưng biểu tình như cũ nhàn nhạt, vào ngoại thư phòng, hắn bình lui tất cả thái giám cung nhân.

Đơn độc ngồi hơn một canh giờ, thái giám cận thân Lư hòa chờ ngoài cửa mới nghe thấy bên trong truyền ra tiếng: “Đi mời Đình tiên sinh tới đây.”

Lư hòa lập tức lên tiếng, tự mình chạy vội ra ngoài, thực mau liền mời một vị văn sĩ trung niên lại đây.

Văn sĩ trung niên này là môn khách của Trần Vương phủ, họ Đình tên Văn Sơn, là người Thục Xuyên, trên người có cử nhân công danh, nếu hỏi ông ấy có gì đặc biệt, đó chính là ông ấy do Trần Vương tự mình mời về.

Trần Vương mười lăm tuổi mới phong vương khai phủ, trước đó, đại bộ phận người bên cạnh hắn đều là mẫu hậu chọn lựa kỹ càng. Mà vì tâm lý nào đó, bắt đầu từ mấy năm trước, hắn đã có ý muốn bồi dưỡng nhân thủ thế lực chỉ thuộc về chính mình.

Hắn không thể khiến cho mẫu huynh chú ý, từ trước bị vây trong cung, động tác chỉ có thể rất nhỏ, sau đó lại đương gia làm chủ, hắn liền buông tay chân rất nhiều.

Một người kẻ ngắn, hai người kẻ dài. Tự cổ chí kim, người quyền cao chức trọng không thể thiếu môn khách, để hiến kế hoặc xử lý một ít vụ việc, Trần Vương cũng không ngoại lệ.

Đình Văn Sơn là hai năm trước Trần Vương ngẫu nhiên quen biết, đối phương rất có tài hoa, tài tình nhạy bén, kiến thức rộng rãi, chỉ là không thích làm quan, bởi vậy trúng cử nhân liền không tiếp tục khoa cử, ngược lại du lịch bốn phương.

Trần Vương cải trang ra ngoài tình cờ gặp Đình Văn Sơn, lúc ấy liền động tâm, chỉ là hắn còn chưa khai phủ, mà Đình Văn Sơn cũng không có ý làm môn khách cho người khác, ý niệm này chỉ có thể kiềm chế.

Sau đó cũng là trời giúp Trần Vương, Đinh Văn Sơn gặp nạn, được Trần Vương cứu một mạng, ông ta cảm động đến rơi nước mắt, sau khi thân phận bị vạch trần, ông đáp ứng lời mời của đối phương, vào vương phủ làm môn khách.

Nói cách khác, Đinh Văn Sơn rõ ràng là người một nhà Trần Vương, không có bất luận quan hệ gì với đám người Hoàng hậu, Ngụy Vương, Lâm Giang Hầu phủ.

“Đinh tiên sinh, bần vương có nghi hoặc cần tiên sinh lý giải.”

Trần Vương thực xem trọng Đinh Văn Sơn, đứng lên đón chào, hai người phân chủ khách ngồi xuống, tùy ý nói hai câu, hần liền nói thẳng vào chủ đề.

Đinh Văn Sơn làn da trắng nõn, khuôn mặt thon gầy, râu dài ba phân, một thân trường bào màu lam nhạt văn sớ, là một nam tử trung niên rất nho nhã, nghe vậy ông loát loát râu dài: “Điện hạ mời nói.”

Ý niệm này Trần Vương đã ấp ủ nhiều năm, chỉ là từ trước đến nay hần giữ kín không nói ra, đây vẫn là lần đầu đề cập với người khác, trầm ngâm một lát, hần mới nói: “Nói vậy Tiên sinh cũng biết, Kỷ thị ta và đương triều Hoàng Thái tử bất hòa, hiện giờ địa vị hai bên ngang nhau.”

“Bần vương cho rằng, tài cán mưu lược huynh trưởng kém hơn Thái tử một bậc, e sợ một khi suy tàn, liên lụy một tộc nhà ngoại.”

Câu này nói vừa dễ nghe lại mị mị, kỳ thật nói trắng ra một chút chính là trong mắt hần, Ngụy Vương không phải người được chọn tốt nhất cả tộc Kỷ thị nên ủng hộ.

Vậy, ai mới là người được chọn tốt nhất?

Làm đệ đệ ruột, nói ra lời này, ý Trần Vương che giấu đương nhiên là, hần muốn chính mình thay thế.

Nói cách khác, Trần Vương cho rằng chính mình năng lực tuyệt đối không kém hơn huynh trưởng, bởi vì sinh ra trễ hai năm mà bị đặt ở vị trí phụ trợ, hần thực không cam lòng, muốn thay thế.

Đinh Văn Sơn là người thông minh, đương nhiên nhạy mắt đã hiểu, làm môn khách của Trần Vương phủ, đương nhiên ông sẽ không đả kích lòng tiến thủ của chủ công, nghe vậy lập tức chấp tay: “Một khi đã như vậy, sao điện hạ không làm chuẩn bị, để tránh đến lúc đó trở tay không kịp?”

Trong lòng khách và chủ biết rõ ràng, nhưng ông cũng không chủ động bóc trần, chỉ là nói hùa theo lời mặt ngoài của Trần Vương.

“Tiên sinh có thượng sách gì không?” Trần Vương đây là muốn trưng cầu ý kiến.

Đinh Văn Sơn nhủ mảy, suy tư thật lâu mới nói: “Tại hạ cho rằng, trước tiên điện hạ nên âm thầm phát triển thế lực của chính mình.”

“Nhân thủ không đủ, mặc dù có kế sách, cũng rất khó thi triển.” ông loát loát râu dài, từ từ kể ra: “Trước kia điện hạ ở trong cung, bên cạnh cơ bản đều là người Hoàng hậu nương nương an bài, nương nương tất nhiên một lòng quan tâm, nhưng này cũng có khuyết điểm, đó là nhất cử nhất động của điện hạ sợ là không thể gạt được nương nương.”

“Chim ưng con muốn bay cao, trước tiên cần rời sào huyệt. Nếu điện hạ đã ra cung kiến phủ, thành người đương gia, vậy không thể chỉ dựa vào mẫu huynh.”

Đinh Văn Sơn cuối cùng tổng kết: “Bước đầu tiên, điện hạ cần cải người của chính mình trong cung và triều đình.”

“Tiên sinh nói rất có lý.”

Đinh Văn Sơn nói đúng là suy nghĩ trong lòng Trần Vương, mấy năm nay hần cũng vẫn luôn làm như vậy. Chẳng qua, từ trước chỉ là một ý niệm, hành động lực đạo rất cuộc không lớn, mà hôm nay hần quyết tâm đã hạ, sẽ dồn toàn lực cho mục tiêu này.

“Ngày sau, còn cần tiên sinh phí công nhiều hơn.”

“Tại hạ được điện hạ cứu giúp mới có thể còn mạng sống, đây là việc nên làm.”

.....

Trần Vương thực cẩn thận, hỏi xong kế sách, liền im miệng không nói, Đinh Văn Sơn thực thức thời, không bao lâu liền cáo lui, ra ngoại thư phòng.

Trần Vương bắt đầu nghiên cứu nhân thủ xếp vào vị trí cụ thể, mà Đinh Văn Sơn tiếp tục xử lý công việc vật được giao.

Chờ đến chiều hoàng hôn buông xuống, Đinh Văn Sơn mới không nhanh không chậm trở về phòng, tất cả không khác gì ngày thường.

Trở lại sân, ông ta cho gả sai vật bên người một ánh mắt, gả sai vật cơ linh, liền tiếp ra mệnh lệnh đi múc nước lấy thức ăn, người trong viện đều từng người bận việc rời đi.

Đinh Văn Sơn vào thư phòng, nhanh chóng lấy giấy bút, múa bút thành văn. Không giống ngày thường, ông cầm bút lại là tay trái.

Thì ra môn khách này của Trần Vương phủ lại có thể viết bằng cả tay trái và phải, tay phải viết chữ như người, nhẹ nhàng, vui vẻ, phiêu dật; mà tay trái viết nét cong như rồng rắn, nét thẳng như sấm sét. Hai bút tích hoàn toàn tương phản, nếu không tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không thể tin là cùng một người viết.

Đinh Văn Sơn nhanh chóng viết xong, thoáng phơi khô nét mực, liền vội vàng gấp lại, giao cho gã sai vặt bên người.

Gã sai vặt thu lại, sau đó thừa cơ hội, lập tức truyền giấy viết thư đi.

Phong mật tin này lúc màn đêm buông xuống đã tới Đông Cung, dừng trên tay Hoàng Thái tử Cao Húc.

Hắn rũ mắt nhìn kỹ, môi mông hơi hơi cong lên, tí mỉa cười mấy năm, hiện giờ rốt cuộc thấy hiệu quả.

“Đinh Văn Sơn làm rất đúng, không cần nóng nảy, chỉ cần Trần Vương nghĩ như vậy, tất nhiên sẽ chủ động nhắc tới.” Xếp một người vào Trần Vương phủ cũng không dễ dàng, một khi nóng vội lộ dấu vết, bởi vậy thiệt hại thật sự quá đáng tiếc.

“Trần Vương hỏi, Đinh Văn Sơn liền đáp; nếu Trần Vương không hỏi, ông ấy không cần nhắc tới.” Cao Húc nhẹ nhàng buông tay, ném mật tin vào đồ rửa bút bằng sứ Thanh Hoa trên án, rũ mắt xem nét mực dần dần phai nhòa.

“Lâm Dương, người báo cho Đinh Văn Sơn, sau này nếu không cần thiết thì đừng truyền tin, nếu truyền tin càng phải cẩn thận hơn nữa.”

Nếu Trần Vương hạ quyết tâm, thời gian này tất nhiên sẽ càng thêm cảnh giác, tuy con đường bọn họ thử từ qua lại vô cùng ảm đạm, nhưng cũng phải nên cẩn thận.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Lâm Dương lên tiếng, cung kính cáo lui, lập tức xuống tay xử lý việc này.

Bóng đêm đã thâm, Cao Húc cũng không ở lâu, suy tư một lát liền rời thư phòng, đi dọc theo hành lang gấp khúc về hậu điện.

Cách khá xa xa, hắn đã có thể thấy ánh nến mờ nhạt sau song cửa sổ chính phòng, thực nhu hòa, thực ấm áp.

Một bóng hình xinh đẹp nhỏ dãi ỷ trên nhuyễn tháp trước cửa sổ, tuy chỉ là một cái bóng nhưng Cao Húc lại vạn phần chắc chắn đó chính là Kỳ Uyển Thanh.

Có người đang chờ đợi hắn.

Lao lực cả ngày, ban đêm về phòng, có người dưới ánh nến lẳng lặng chờ đợi hắn trở về.

Người này, là thê tử của hắn.

Ý niệm này như cơn nước lớn đột ngột dâng lên, chợt xuất hiện trong đầu Cao Húc, tim hắn đập hơi hơi nhanh hơn, dưới chân cũng không nhận được nóng nảy vài phần.

“Điện hạ, ngài đã trở lại.”

Kỳ Uyển Thanh nghe tiếng vang, xuống giường ra đón, trên mặt nổi lên mỉm cười vui mừng.

“Ừ”, Cao Húc lên tiếng.

“Hôm nay điện hạ về phòng còn trễ hơn hôm qua.”

Kỳ Uyển Thanh gợn tay, cởi bỏ nút thắt áo khoác trên người Cao Húc, hắn hơi hơi nâng cằm, phối hợp động tác của nàng.

Nàng cởi xuống áo khoác lông chồn, đưa cho Trương Đức Hải chờ một bên, lại tiếp nhận khăn ấm Hà mã mà dâng lên, chà lau bàn tay cho hắn.

Kỳ Uyển Thanh ngược mắt đánh giá Cao Húc, mắt đẹp có một tia đau lòng, nàng hạ giọng: “Điện hạ cả ngày đi sớm về trễ, lao lực không nghỉ, thời gian lâu dài cũng không phải biện pháp.”

Khó trách Hoàng Thái tử “thân thể suy nhược”, mỗi một đoạn thời gian sẽ “tái phát bệnh cũ” một lần, cường độ công tác như vậy người bình thường đều chịu không nổi.

Có người quan tâm nhớ thương thật sự là một chuyện rất ấm áp, về mặt Cao Húc hiền hòa, lần này cũng không phải ngẫu nhiên, hắn cầm tay nàng, nói: “Trước sau ngày tết sẽ nhiều việc hơn một ít, bình thường không bận rộn như thế.”

Kỳ thật nguyên nhân chủ yếu là, Xương Bình Đế là một quân vương không cần chính, lại thích cầm quyền, chuyện lớn chắc chắn do ông ta làm chủ, mà mặt khác chính vụ vụ vật phức tạp lại một mực đẩy hết cho Hoàng Thái tử có khả năng.

Cao Húc không chê, ngược lại rất vui lòng. Xử lý nhiều triều sự vụ vật, tích tiểu thành đại, củng cố căn cơ cũng tốt, hưởng hờ trong triều rất nhiều văn thần võ tướng có thực lực lại trung lập đang nhìn, hắn có năng lực có quyết đoán, xử lý các loại công việc vững chắc thoải mái, mọi người đều xem ở

trong mắt.

Nhóm người này trung quân không giả, nhưng Cao Húc lại là người thừa kế ngôi vị hoàng đế duy nhất bọn họ thừa nhận, ví dụ như Kỷ Tông Khánh phụ thân Kỷ Uyển Thanh.

Nhưng Cao Húc cũng không tính toán giải thích kỹ càng tí mĩ những liên quan phức tạp, tầm mắt hắn xẹt qua mặt đẹp như ngọc của nàng, hỏi: “Hôm nay làm sao vậy? Hoàng hậu có lại làm khó dễ nàng?”

Kỷ Uyển Thanh lại không lập tức kể ra, nàng nhón chân, trước tiên giúp hắn cởi xuống kim quan vẫn tóc: “Điện hạ tắm gội trước đi, xua đi mệt mỏi, đợi lát nữa thiếp lại nói tí mĩ với điện hạ.”

Đây là lần thứ hai Cao Húc vào phòng tắm bên trong tân phòng, hắn nhắm mắt ngâm trong nước ấm, chỗ này có nữ chủ nhân chỉ mới mấy ngày liền nhiễm hơi thở thơm ngọt nhẹ nhàng, không thể xua đi.

Rửa mặt chải đầu thỏa đáng, Cao Húc trở về buồng trong, Kỷ Uyển Thanh sớm đã vậy lui đám người Hà ma ma, một mình trong phòng chờ hắn.

Kỷ Uyển Thanh rất tinh tế, cũng thực sắc sảo, làm lòng người thoải mái.

Tiểu phu thê nắm tay ngồi xuống nhuyễn tháp, Cao Húc lệnh đám người Trương Đức Hải lui ra, nghiêng đầu hỏi nàng: “Làm sao vậy?”

So với tân hôn mấy ngày hôm trước, giờ phút này hắn còn bình dị gần gũi hơn nhiều, điều này cho Kỷ Uyển Thanh cực đại ủng hộ và tin tưởng, nàng thẳng lưng, nghiêm túc thuật lại một lần đối thoại với Hoàng hậu hôm nay ở Khôn Ninh Cung.

“Hoàng hậu khẳng định sẽ không tin tưởng thiếp, nhưng không nghi vấn lắm với việc thiếp bị bà ta bắt làm nhân tuyền.” Nàng ngẩng mặt nhìn hắn, mắt đẹp sáng lấp lánh.

Muốn hắn khích lệ sao?

Cao Húc liếc nàng: “Thực tốt, nàng làm thực không tệ.” Đây cũng là lời thiệt tình, Kỷ Uyển Thanh xác thật thực thông minh, biểu hiện phi thường ưu dị.

Hắn dựa nghiêng vào gối mềm màu đỏ thắm thêu chữ phúc văn, hơi hơi mở ra một tay, nàng lập tức ngoan ngoãn dựa vào trong lòng hắn, cánh tay thon dài đắp trên eo nhỏ nàng, ôm chặt.

“Điện hạ, thiếp còn có việc muốn báo cho ngài.” Kỷ Uyển Thanh điều chỉnh tư thế, làm chính mình dựa vào càng thoải mái chút.

“Sao?”

Giọng nàng nghiêm túc: “Hôm nay thiếp phát hiện một chuyện bí mật của Khôn Ninh Cung.”

“A?” Cao Húc kinh ngạc, nàng có năng lực như vậy, ngày đầu tiên liền phát hiện bí tân? Hắn rũ mắt nhìn nàng: “Nói cho ta nghe xem?”

Cao Húc biểu hiện rõ ràng là ngoài ý liệu, Kỷ Uyển Thanh bị xem thường, giận liếc hắn một cái, cũng không trì hoãn, vội ôm cổ hắn, bấu vào bên tai hắn nói nhỏ: “Điện hạ, thiếp phát hiện Ngụy Vương Trần Vương không phải giống lời đồn đãi huynh đệ tình thâm.”

Nàng nghĩ nghĩ, bổ sung: “Nói đúng hơn là Trần Vương không có ý tốt với huynh trưởng, mà Ngụy Vương cũng không phát giác.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Editor: Vy Vy 1505

Nàng chống thân thể ôm cổ hắn, hắn thuận thế ôm nàng, bởi vì cẩn thận, nàng bấu vào bên tai hắn, thấp thấp nói chính mình phát hiện.

Tư thế này cực kỳ thân mật, hơi hơi nhiệt khí thổi bên tai hắn, thấp thấp lời nói nhỏ nhẹ khiến hắn chấn động, nhiệt ý tê ngứa rất nhỏ từ bên tai lặng lẽ dựng lên.

Chưa bao giờ có người lấy hình thức này nói chuyện với hắn, cảm giác này thực xa lạ, lại không khiến hắn bài xích, Cao Húc hơi dừng lại, nhiệt ý tê dại từ bên tai lặng lẽ lan tràn đến nơi khác.

Cảm giác kỳ diệu này chợt dựng lên, Cao Húc còn chưa kịp tỉnh táo phẩm vị, lập tức đã bị lời Kỷ Uyển Thanh nói hấp dẫn.

“Điện hạ, thiếp phát hiện Ngụy Vương Trần Vương cũng không giống như lời đồn huỳnh đệ tình thâm.” Nàng nghĩ nghĩ, bổ sung: “Nói đúng hơn là Trần Vương không có ý tốt với huỳnh trưởng, mà Ngụy Vương cũng không phát giác.”

Thời điểm nghe nàng nói thế, Cao Húc là khiếp sợ. Chuyện này hẳn biết, cũng bố trí nhiều năm, thậm chí hôm nay còn có tiến triển thật lớn, nhưng hẳn tuyệt đối không nghĩ tới, nàng thế nhưng nhảy bén như vậy, chỉ mới đổi mặt một lần liền phát hiện manh mối.

Phải biết rằng Trần Vương thực giỏi về che dấu chính mình cảm xúc, nếu không, Hoàng hậu và Ngụy Vương là chí thân, sẽ không đến mức nhiều năm cũng không hề có cảm giác.

Cao Húc không thân cận với đệ đệ cùng cha khác mẹ, hẳn là Thái Tử, từ nhỏ ở Thanh Ninh Cung, mà đối phương ở hoàng tử sở.

Chỗ ở không liên hệ, tuổi cũng có chênh lệch nhất định, trước đối phương còn có một đồng bào ca ca hấp dẫn tầm mắt, có thể nói, trước khi Trần Vương vào triều, tuy Cao Húc là trưởng huỳnh, nhưng một năm chỉ gặp vài lần trên đại yến hội.

Ấn tượng của Cao Húc với Trần Vương chỉ là một nam hài diện mạo tuấn mỹ nhưng không dương cương, làn da trắng nõn, xưa nay trầm mặc.

Bởi vì quan hệ hai bên ngày càng khấn trương, Cao Húc từng cẩn thận điều tra Ngụy Vương, Trần Vương, thuộc hạ của hắn đều là người tài ba, lại không phát hiện không ổn. Sau đó, vẫn là hắn tự mình phát hiện không đúng.

Một lần đại yến ngày tết, Kỳ Hoàng Hậu mạnh mẽ trải đường, làm Ngụy Vương ra mặt thật xuất sắc. Lúc đó Xương Bình Đế đang muốn mạnh mẽ cất nhắc một đảng Hoàng hậu để chống lại Đông Cung thế lực cùng cố, hơn nữa Ngụy Vương biểu hiện xác thật không tồi, vì thế, ông liền bốn phía khen thưởng.

Cao Húc trong lòng hiểu rõ, thù ơ lạnh nhạt, nhưng tầm mắt hắn vừa chuyển, lại ngoài ý muốn thoáng nhìn Trần Vương biểu tình biến hóa rất nhỏ.

Trần Vương trầm mặc nhìn huỳnh trưởng đang tỏa sáng rực rỡ, khó chịu, không bình tĩnh, áp lực vân vân nhất thời khó có thể tự khống chế từ đáy mắt chột lóe rồi biến mất, tuy chỉ khoảnh khắc nhưng vẫn bị Cao Húc nhìn vừa vặn.

Phát hiện này không thể nói không lớn, Cao Húc lập tức xuống tay chuẩn bị, an bài một Đinh Văn Sơn du lịch khắp nơi, một năm sau kết bạn Trần Vương, tiện đà đủ loại giao thoa, thuận lợi tiến vào Trần Vương phủ.

Trần Vương che giấu cảm xúc mười mấy năm, công phu thuần thực, lần đầu Kỳ Uyển Thanh gặp đối phương, mặc dù là cơ duyên xảo hợp, cũng phải có năng lực quan sát cực cường mới có thể phát hiện.

Nàng chẳng những có sức quan sát nhạy bén, mà còn có năng lực phân tích, có cái nhìn đại cục. Từ điểm nhỏ nhất, nháy mắt liền bắt lấy chỗ quan trọng nhất, nếu trên tay nàng có nhân thủ, chắc cũng có thể làm ra xử lý tốt nhất.

Giờ khắc này, Cao Húc khiếp sợ qua đi, là cực kỳ tán thưởng.

Phải biết rằng, hẳn xác thật đồng ý Kỳ Uyển Thanh điệp trong điệp, cũng không phủ nhận nàng thông minh, nhưng nói thật, thân phận nàng hẳn cảm chú định không được Khôn Ninh Cung tín nhiệm, dưới tình huống này, mặc dù thâm nhập địch doanh, muốn thám thính tin tức cũng là cực gian nan.

Mong ước ban đầu của hắn chính là thê tử trước sau như một, không phản bội hắn, có thể giữ được bản thân và muội muội, làm hắn không có nỗi lo về sau.

Nhưng Kỳ Uyển Thanh thực thông minh, chu toàn với Khôn Ninh Cung, thời gian lâu rồi, hoặc nhiều hoặc ít được chút tin tức cũng chẳng có gì lạ, Cao Húc còn có thể thông qua nàng, rải một ít tin tức chín thật một giả để thiết kế một đảng Kỳ hậu.

Này đó dùng tốt cũng có thể phát huy tác dụng thật lớn, như thế, Kỳ Uyển Thanh xem như lập không ít công lao.

Không nghĩ tới, Kỳ Uyển Thanh năng lực không chỉ tại đây, hắn vẫn là xem nhẹ nàng.

Cao Húc chăm chú nhìn Kỳ Uyển Thanh, trong mắt hiện lên tán thưởng, nàng thấy, cười hi hi nói: “Điện hạ, có phải thiếp rất lợi hại không?”

Nàng khẽ nâng cằm, đắc ý đào dạt chớp chớp mắt đẹp.

Bộ dáng nàng nghịch ngợm, vẻ mặt thân mật, lời nói cứ chỉ mang theo làm nũng nho nhỏ, Cao Húc không nhịn được mỉm cười, gật đầu khẳng định nói: “Phải.”

Đây không phải nói dối, nàng chẳng những có tố chất đỉnh cấp thám tử, mà còn có tiềm chất lãnh đạo ưu tú, nếu nàng là thuộc hạ của Cao Húc, không thiếu được lập tức đề bạt, đặt ở vị trí thích hợp, cũng giao cho trọng trách.

Nhưng mà nàng là thê tử của hắn, điểm này liền miễn.

Cao Húc ôm nàng đứng lên, hơi hơi cúi người mở cánh tay, ôm vào lòng, bước về phía giường: “Trần Vương xác thật không cam lòng bị đặt ở vị trí người phụ trợ, hẳn rất có tâm cơ, hiện giờ chẳng qua là tạm thời ẩn nhẫn thôi.”

“Thì ra ngài đã sớm biết rồi.”

Kỷ Uyển Thanh bị đặt trên giường, nàng lăn một vòng nằm vào trong, chờ Cao Húc lên giường, xả chăn găm đắp cho hai người. Giọng nói của nàng có chút thất vọng, nàng còn nghĩ lập công lao nhỏ nhỏ, làm cho hắn dễ dàng nhả ra để nàng tiếp quản nội vụ.

Nàng cũng không che dấu chính mình tâm tư: “Thiếp còn nghĩ có công lao, điện hạ sẽ đáp ứng để thiếp chương quản nội vụ.”

Mặc kệ về tôn nghiêm thể diện Thái tử phi, hay là phương tiện ngày sau tiếp tục thâm nhập Khôn Ninh Cung, chương nội vụ đều là cần thiết. Nhưng nàng làm gián điệp công tác mẫn cảm, phu thê tín nhiệm còn thực khiêm khuyết, che che giấu giấu ngược lại chọc người khả nghi, hào phóng nói ra, bằng phẳng mới là thượng sách.

Vốn dĩ Kỷ Uyển Thanh nghĩ, Thanh Ninh Cung tiền điện hậu điện giới hạn rõ ràng, hậu trạch không thể chạm đến nửa điểm cơ mật, có công lao nhỏ nhỏ, Cao Húc đáp ứng không khó, hiện tại nhưng thật ra chịu chút đá kích.

Cũng không biết Cao Húc có thể đáp ứng hay không.

Nàng có chút ừ ừ.

Cao Húc hơi hơi dùng sức, đè trên người nàng. Tuy ngoại hình hắn vẫn nhã, nhưng thực tế thân hình vững chắc, tám khối cơ bụng ắn ắn có thể thấy được, rất trầm trọng, cũng may hắn biết rõ, khuỷu tay chống trên giường, chỉ hừ hừ đè nặng nàng.

“Vậy ngài có đáp ứng hay không?” Kỷ Uyển Thanh thuận thế ôm hắn, làm nũng thân mật vài ngày, áp lực tâm lý không còn, nàng quen tay hay việc, nói xong không quên chủ động hôn hôn khoe môi hắn.

Kỷ thật, nếu Cao Húc đáp ứng rồi kể sách này, đối với chuyện nào đó cần thích hợp thả lỏng, đã tỏ thái độ ngầm đồng ý, Hoàng hậu thử bước đầu tiên, hắn cũng không ngoài ý muốn.

Vốn chính là chuyện trong dự kiến, huống hồ hiện giờ còn nhiều một chuyện Kỷ Uyển Thanh phát hiện.

Tuy Cao Húc sớm đã biết huynh đệ Ngụy Vương có khắp khiếm, nhưng hiệu quả vẫn phải có. Mấu chốt là thái độ của nàng, một khi có phát hiện liền lập tức từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ nói cho hắn nghe, giá trị tín nhiệm thêm không ít.

Nhưng hắn vẫn nhìn nàng chăm chú, nhướn mày nói: “Mỹ nhân kế là vô dụng.”

Nói xong, Cao Húc cúi xuống hôn hôn má phàn của nàng, dọc theo gương mặt, một đường đến môi anh đào, ngậm vào chơi đùa.

Kỷ Uyển Thanh bị lấp kín miệng, ậm ừ nói không nên lời, bị hôn đến khi kiều suyển thờ phỉ phò, nàng tức giận, mỹ nhân kế vô dụng, vậy người còn hôn làm cái khi gì!

“Ngài, thiếp chính là Thái tử phi!”

Cao Húc cũng không có phản ứng dị thường, thái độ đã thuyết minh tất cả, Kỷ Uyển Thanh nói chuyện cũng ít cố kỵ hơn nhiều, nàng giận dữ nói: “Ngài nói, có giao nội vụ cho thiếp quản không?”

Hắn liếc nàng, hừ nhẹ một tiếng: “Thái tử phi không phải không được sủng ái sao? Làm sao Thái tử có thể giao cho nàng chương quản nội vụ.”

“Nàng chỉ có thể chính mình tranh thủ.”

Ý của Cao Húc thực rõ ràng, hắn là đồng ý, nhưng xét thấy đủ loại duyên cớ không thể nói, nội vụ không thể tự hắn giao ra, chỉ có thể dựa vào chính nàng nghĩ biện pháp.

Diễn kịch diễn nguyên bộ, mặc dù Thanh Ninh Cung canh giữ chặt chẽ, bên ngoài cũng chưa chắc không có nhân tuyến của Hoàng hậu, rốt cuộc hắn ở Khôn Ninh Cung cũng có. Giao tiếp nội vụ là chuyện lớn hậu trạch, nếu do Thái tử tự mình hạ lệnh, khẳng định không thể gạt được người.

Biết là như thế, nhưng việc hắn làm lại rất đáng giận, Kỷ Uyển Thanh ngứa răng.

Hai người dần dần quen thuộc, lời nói cử chỉ cũng to gan rất nhiều, nàng nghiêng răng một lát, bỗng chốc tiến lên cắn cắn hắn một ngụm, “Cho chàng đắc ý này.”

Một ngụm này không tính nặng, chỉ nhọt nhạt lưu lại mấy dấu răng, giấy lát liền phai nhạt, chẳng qua, tôn nghiêm người chồng của Hoàng thái tử lại bị khiêu khích.

Này không thể được, không chờ Kỷ Uyển Thanh lui về, bàn tay hắn đã chặt chẽ cố định gáy nàng, lập tức phản công.

Nàng thân mật hành động như vậy, đồng thời dẫn đốt lửa nóng, Cao Húc thể tới rào rạt, độ ẩm trên giường cưới đột nhiên tăng lên, sau khi nhẹ suyển kiều hừ, đó là giọng xin khoan dung xen lẫn tiếng khóc thấp thấp.

Hắn hừ một tiếng: “Không phải nàng rất có năng lực sao?”

“Không, không phải,.....”

.....

Một hồi vui sướng tràn trề lửa nóng triền miên, cường độ dĩ vãng không thể so sánh, sau khi kết thúc, mặt đẹp Kỷ Uyển Thanh dính nước mắt, chỉ nằm liệt trong lòng hắn, thân thể mềm mại còn nhẹ nhàng run rẩy.

Cao Húc lấy khăn lụa sạch sẽ trên bàn nhỏ cạnh giường, lau nước mắt trên khuôn mặt cho nàng, xoay người khẽ vuốt lưng nàng.

Nam tử tuổi trẻ tình lực tràn đầy, mấy ngày hôm trước ít nhất hắn cũng phải tái chiến một hồi, nhưng tối nay lại không có quyết định này, mới vừa rồi lực đạo của hắn sợ người trải qua chuyện đó mới mấy ngày như nàng chịu không nổi.

Chỉ là nói thật, như vậy buông thả xác thật làm người ta vui sướng đến cực điểm, hắn thăm nghĩ, chờ thêm chút thời gian, nàng thích ứng, liền không cần cố kỵ nữa.

Hai người ôm nhau thật lâu, Kỷ Uyển Thanh rút cuộc khôi phục bình tĩnh, nàng ngẩng mặt, nhẹ nhàng hôn má hắn: “Điện hạ, ngài thật tốt.”

Trong lòng nàng hiểu rõ, tuy nội vụ không quan trọng lắm, nhưng rút cuộc tín nhiệm tiến lên một bước: “Thiếp sẽ không làm ngài thất vọng.”

Mặt đẹp như sao, ánh mắt chuyên chú, hắn rũ mắt đối diện nàng, thật lâu sau, trầm thấp giọng nam vang lên: “Tốt.”

“Ngủ đi.”

Hôm sau.

Tiểu phu thê thức dậy, ăn mặc thỏa đáng, Kỷ Uyển Thanh sờ sờ cằm Cao Húc, ừ, quả nhiên không để lại dấu vết.

Nàng vẫn rất có đúng mực, một quốc gia Hoàng thái tử nếu trên mặt có dấu răng, chỉ sợ không cần ra cửa.

Nàng gật gật đầu, rất vừa lòng với kỹ thuật của chính mình.

Cao Húc như rồng mây, cũng không hé răng, chỉ liếc xéo nàng một cái.

Trương Đức Hải theo thường lệ hầu hạ chủ tử ra cửa thượng triều, hắn cẩn thận vén lên màn kiệu giấu vóc vàng kim, chờ Cao Húc bước lên kiệu, vừa muốn buông tay, lại nghe thấy bên trong nói: “Trương Đức Hải, ngươi phân phó xuống, mọi việc nội trạch, tiền điện chớ nhúng tay.”

Hắn vội lên tiếng, đợi một lát bên trong lại không truyền ra lời nói, mới cung kính buông màn kiệu.

Trương Đức Hải là người người thông minh, nghe huyền âm mà biết nhai ý, lập tức hiểu rõ Thái tử muốn giao sự vụ nội trạch cho Thái tử phi, nhưng xuất phát từ nguyên nhân nào đó, không tự mình ra mặt cho.

Có thể lên làm hậu trạch đại quân sự tất nhiên là người của Cao Húc, nếu có tiền điện chống lưng, mặc dù Kỷ Uyển Thanh là Thái tử phi, chỉ sợ cũng không làm gì được, rút cuộc Thái tử phi lại tôn quý, cũng không đủ trình độ so với Hoàng thái tử.

Nhưng hiện tại Cao Húc lên tiếng, liền không giống vậy.

Trương Đức Hải cũng không dám trì hoãn, vội cho đòi một tâm phúc đến trước mặt, phân phó xuống, mới yên tâm đi theo sau kiệu ra Thanh Ninh Cung.

Lại nói Kỷ Uyển Thanh bên này, nàng tiễn Cao Húc thượng triều, liền ra cửa đi Khôn Ninh Cung, thực mau trở về. Thay đổi một thân thường phục trăm bướm xuyên hoa, nàng liền hỏi Hà ma ma.

“Ma ma, chuyện hôm qua con sai người hỏi thăm có kết quả chưa?”

Hôm qua sau khi trở về, Kỷ Uyển Thanh liền sai đám người Hà ma ma hỏi thăm nội trạch cụ thể nhân sự. Rút cuộc, cho dù là tình huống tốt nhất, Cao Húc nguyện ý tự mình hạ lệnh giao quản lý nội vụ, nàng cũng yêu cầu hiểu biết này đó.

Hiện giờ muốn tự lực cánh sinh, càng là không thể thiếu.

“Nương nương, lão nô đã nghe được đại khái tình huống.” Trên thực tế, mấy ngày trước, Hà ma ma liền bắt đầu chú ý này đó, tình huống thâm nhập còn không rõ ràng lắm, nhưng bà biết đại khái quân sự lớn nhỏ có mấy người, cụ thể phụ trách việc gì.

Trước khi bẩm báo kỹ càng tí mĩ, bà trước nhỏ giọng hỏi: “Nương nương, điện hạ nói như thế nào?”

Về mặt Hà ma ma quan tâm, khi nói chuyện không quên tình tế đánh giá cô nương nhà mình. Kỷ Uyển Thanh về phòng, liền tẩy trang sạch sẽ, trên mặt chỉ nhọt nhọt thoa một tầng hương cao, khuôn mặt kiều tiểu nhỏ nhắn trắng nõn phấn nộn, giữa mày có một hạt xuân ý, hiển nhiên đêm qua mới được phu quân yêu thương.

Nàng thân thể có chút lười, nghiêng nghiêng dựa vào gối mềm màu hoa hạnh thêu chim hạc, mặt như kiều hoa, hiển nhiên được mưa móc tưới, đang dần

dần nở rộ.

Hà ma ma liếc mắt một cái liền biết, xem ra ban đêm tiểu thư nhà mình và điện hạ rất hài hòa, là người duy nhất bên cạnh Kỳ Uyển Thanh biết tất cả tình huống, bà thoáng yên tâm một chút.

Nhưng nhiều đây cũng không đủ, nếu điện hạ đồng ý tiểu thư tiếp chương nội vụ, lúc này mới tính không tệ.

Kỳ Uyển Thanh rất hiểu nhũ mẫu, liếc mắt một cái liền biết, đề cập chuyện trong phòng, nàng có chút then thùng, vội vẫy tay làm đối phương đề sát vào, thấp giọng nói chuyện nội vụ, mong chuyển đề tài.

Hà ma ma quả nhiên bị dời đi lực chú ý, sau khi nghe xong, bà gật đầu nói: “Điện hạ bản khoản rất có đạo lý.”

Bà nhẹ nhàng thở ra, nhìn đáng vẻ, Thái Tử điện hạ đối đãi tiểu thư còn tính tốt.

Nếp nhăn trên mặt nhũ mẫu giãn ra, Kỳ Uyển Thanh mắt thấy mấy năm nay trên mặt nhũ mẫu già đi không ít, có vài phần chua xót, vẻ mặt buồn bã: “Ma ma đừng lo lắng.”

“Tiểu thư rất có khả năng, ma ma không lo lắng,” Hà ma ma thấy thế vội tách ra đề tài, bắt đầu tinh tế nói về nhân sự hậu trạch.

Chuyện cũ nghĩ nhiều vô ích, Kỳ Uyển Thanh lắc lắc đầu, ném ra thương cảm, bắt đầu ngưng thần lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Vy Vy 1505

Đại quân sự hậu trạch Thanh Ninh Cung là một thái giám hơn năm mươi tuổi, họ Cốc tên Phú, Kỳ Uyển Thanh biết người này, đối phương còn từng lãnh tất cả thái giám cung nhân hậu trạch tới bái kiến nàng.

Nhưng nàng thật không nghĩ tới, Cốc Phú còn có chút địa vị, ông ta là tiền đại tổng quản Khôn Ninh Cung.

Sau khi Kỳ Hoàng hậu thượng vị, đại thái giám Khôn Ninh Cung vị trí vững chắc, mười mấy năm không đổi, nói cách khác, Cốc Phú chính là thân tín của nguyên hậu.

Có thể làm tâm phúc của Hoàng hậu, Cốc Phú trung tâm không thành vấn đề, năng lực làm việc cũng mạnh, chỉ là con người không hoàn mỹ, ông ta có chút khuyết điểm.

Ông ta thích đánh bạc một ít tiền, hơn nữa tuy không có cái gì kia, nhưng cũng không thành thật, thấy tiểu cung nữ mỹ mạo liền có chút ý động.

Nhưng Cốc Phú rất có đúng mực, từ trước ở Khôn Ninh Cung không phạm sai lầm. Những vấn đề nhỏ trong tư tưởng cũng không gây trở ngại, tí vết không che được ánh ngọc, vì thế, vị trí đại tổng quản vẫn luôn vững chắc.

Sau đó, nguyên hậu hoăng, ông ta liền hầu hạ bên cạnh tiểu chủ tử, mãi cho đến hiện giờ.

Ban đầu, Cốc Phú vẫn thực cẩn thận, chỉ là thời gian dài, Hoàng Thái tử dần dần lớn lên cầm quyền, ông ta đỡ xuống gánh nặng, già rồi nên hồ đồ không ít, tật xấu đè nén nhiều năm liền ra tới.

Ông ta bắt mấy tiểu thái giám hầu hạ chính mình cùng bài bạc, này cũng không có gì, với công lao của ông ta có thể che lại, nhưng ông ta còn thích mỹ sắc, hơn nữa lần này còn vuron móng vuốt.

Cũng may, tuy hành vi này của Cốc Phú không đúng đắn, nhưng trung tâm đúng mực vẫn có, ông ta cũng không cường bức cung nhân, chỉ khi tiểu cung nữ tự động dán lên mới dâm loạn một phen.

Cao Húc thực chán ghét này đó, nhưng người ta nguoi tình ta nguyện, mà đối với người mẫu hậu lưu lại, cũng trung tâm với hắn nhiều năm, một gây đánh chết thật sự không được.

Hắn liền giao cho Cốc Phú quản nội trạch, mắt không thấy lòng không phiền, việc này có thể diện nhưng không có quyền lực, cũng miễn đối phương phạm sai lầm.

Rốt cuộc, hậu trạch cũng không phải độc lập tồn tại, nhân viên ra vào, các loại cung cấp đều cần trải qua tiền điện, có người sáng suốt trấn cửa ải, ông ta không nháo ra chuyện xấu được.

Cốc Phú biết tâm tư Thái tử, cũng không đi tiền điện, chỉ ở trong nội trạch. Nhưng ông ta hầu hạ hai đời chủ tử, thể diện còn đó, cho dù hiện giờ không được trọng dụng, cũng không có người dám khinh thị.

Trước mắt, mọi việc nội trạch đều là Cốc tổng quản xử lý, ông ta xem như nửa vịnh dương.

Khi Hà ma ma nhắc đến người này, vẻ mặt ghét bỏ, cuối cùng nói thầm: “Đều là thái giám, còn già mà không kính, cả ngày nhìn chăm chăm một ít cung nữ.”

Kỷ Uyển Thanh cũng thực cặn kẽ, nhưng mà đối với nàng mà nói, đây cũng xem như chuyện tốt, Cốc Phú nơi chốn khuyết điểm, mặc dù có cái mác ‘người của nguyên hậu’ chống, chỉ sợ cũng không được lâu.

Khó trách Cao Húc không lưu lại đôi câu vài lời, liền ra cửa.

Thì ra là thế.

“Nương nương,” Hà ma ma có chút sầu lo: “Cốc tổng quản là người tiên Hoàng hậu lưu lại, sợ là có chút khó làm.”

Mèo chó bên người trưởng bối cũng không dễ dàng tổn thương, huống chi là thân tín nguyên hậu để lại cho Thái tử?

Kỷ Uyển Thanh lại lắc đầu, nàng không đồng ý điểm này, Cốc Phú có chút mặt mũi, nhưng mặt mũi lại là Thái tử cho, trước tiên nàng đã nói với Cao Húc, nếu hắn đã cam chịu, vậy vấn đề không lớn.

Hiện tại nan đề lớn nhất là, Cao Húc cam chịu chỉ là ám ngầm, cũng không thông báo khắp nơi, bởi vậy, nàng cần nghĩ cách đường đường chính chính cất chức Cốc Phú.

Chỉ cần điểm này thành, tiếp theo chương quản liên hợp tình hợp lý.

“Ma ma, trước tiên chúng ta phải bắt được nhược điểm của Cốc Phú.” Có khuyết điểm, mới có thể phát tác.

“Nương nương, không phải tên họ Cốc này toàn thân đều là khuyết điểm sao? Còn có gì cần bắt.” Lê Hoa vẫn luôn an tĩnh đứng ở một bên nghe xong, vội chen vào. Nói xong, nàng nhăn mặt, hiển nhiên thực chán ghét Cốc Phú.

Kỷ Uyển Thanh cũng thực không thích người này, nhưng nàng lại không đồng ý: “Cốc Phú hành vi không đứng đắn, nhưng đó không phải là sai lầm trên cương vị công tác, nếu chỉ bằng chuyện này cất chức vị của ông ta thực khó khăn.”

Ông ta thuộc về điển hình nhờ công lao ngày xưa được vịnh dương, nếu vấn đề không lớn, Cao Húc đành mắt nhắm mắt mở dung hạ.

Nhưng theo Kỷ Uyển Thanh hiểu biết Cao Húc mấy ngày nay, nam nhân này thường phạt phân mình, không cho phép xâm phạm điểm mấu chốt, một khi chạm vào, nói cái gì cũng uổng phí.

Phong cách hành sự của chủ tử là dạng này, tất nhiên sẽ quán triệt bọn thuộc hạ, Kỷ Uyển Thanh chỉ cần bắt được sai lầm lớn của Cốc Phú trong công tác, vấn đề sẽ dễ dàng giải quyết.

Phương hướng đã xác định, nhưng sai lầm trên cương vị công tác nên lấy ở đâu đây?

“Nương nương, chúng ta mới đến, nhất thời sợ khó có thể xuống tay.” Lê Hoa lo lắng sốt ruột, ẩn đường Hà ma ma cũng nhủ chặt.

Đúng vậy, đây là một vấn đề thực tế, rắn có đường rắn, chuột có đường chuột, Cốc Phú chương quản nội trạch nhiều năm, sớm đã ăn sâu bén rễ. Thái tử phi tất nhiên là chủ tử tôn quý, chỉ là mới đến, đừng nói bắt sai lầm của người khác, cho dù muốn dò hỏi rõ ràng, sợ cũng không dễ.

Vấn đề này chỉ cần thời gian dài là có thể giải quyết, nhưng Kỷ Uyển Thanh lại không có nhiều thời gian trì hoãn.

Chuyện lâm vào cục diện bế tắc, trong nhà an tĩnh lại, nàng ngưng mi trầm tư.

Thông thường kẻ thích cờ bạc luôn đi liền với tham tửu sắc, mà thái giám không có cái gì kia, càng thiên vị ô mê, làm cho chính mình có cựa vào, cuộc sống lúc tuổi già cũng có thể bảo đảm.

Kỷ Uyển Thanh cảm thấy, nếu Cốc Phú thích đánh bạc háo sắc, như vậy ông ta hẳn cũng thích tiền tài.

Tuổi trẻ tự chủ cường, lớn tuổi liền loi lói, nếu ông ta đuổi móng vuốt đến bài bạc và nữ sắc, chắc cũng tham không ít tiền bạc?

Đáng tiếc trước đây hậu trạch của Cao Húc không có nữ chủ nhân, mỗi năm nhiều nhất cũng chỉ có thể tham chút bạc tu sửa phòng ốc, cũng không nhiều, hơn nữa chuyện này còn phải qua tay Phủ Nội Vụ, ông ta muốn tham cũng tham không được bao nhiêu.

Nhưng tới khoảng thời gian trước tình huống đã xảy ra biến hóa. Thái tử đại hôn, đây là đại điển cả nước, hơn nữa thời gian chuẩn bị cực gấp, mọi người vội đến mức làm liên tục, Cốc Phú thân là hậu trạch đại quản sự, tất nhiên không ít tiền bạc phải qua tay.

Ông ta sẽ nửa điểm không đuổi tay sao?

Kỷ Uyển Thanh cảm thấy, sẽ không.

Trong nháy mắt nàng liên tưởng đến thái độ của Cao Húc, hẳn chừng không Thanh Ninh Cung thực nghiêm, tất nhiên là biết, tuy bất mãn Cốc Phú chưa tích tụ đến điểm tới hạn, nhưng nếu nàng giúp hắn loại bỏ người này, hẳn sẽ rất vui lòng.

Nàng vui vẻ, chính mình đã tìm đúng phương hướng: “Ma ma, hay là trước tiên chúng ta thử mấy tiểu cung nữ bên người Cốc Phú đi.”

Chỗ hồng lớn nhất, rõ ràng nhất bên người Cốc Phú, chính là mấy tiểu cung nữ kiến thức hạn hẹp này, các nàng khẳng định không thích lão thái giám này, chẳng qua là vì tiền bạc hoặc vì cuộc sống an nhàn mới dấn lên mà thôi.

Vì lợi làm việc, nếu có ích lợi lớn hơn nữa sẽ thực dễ dàng động tâm, rốt cuộc, hẳn là không ai thích bị một lão thái giám đùa đùa.

Nhưng vị trí của các nàng rất đặc thù, thực dễ dàng tiếp xúc đến chuyện bí ẩn nào đó.

“Ma ma, trước sai người lo đăng tiếp xúc, không thể rút dây động rừng.” Nếu không được, còn phải nghĩ biện pháp khác.

Hà ma ma lên tiếng, vội vàng đi xuống an bài.

Kỷ Uyển Thanh tinh tế suy nghĩ, cho rằng đây là nơi dễ dàng nhất đột phá, nhưng tạm thời không thể gấp, chỉ có thể từ từ mưu tính.

Nàng chuẩn bị tâm lý là sẽ hao phí một ít thời gian, không nghĩ rằng, trưa hôm đó liền có người chủ động đi tìm tới.

Người tới đúng là một tiểu cung nữ bên người Cốc Phú, mười lăm mười sáu tuổi, rất mỹ mạo, nàng cũng không phải tham mộ hư vinh mới theo lão thái giám này, mà là lúc trước tình cảnh khó khăn, vì bảo vệ mạng sống bắt buộc đi hành sự.

Nàng không cam lòng bị lão thái giám đùa đùa, chỉ tiếc lên thuyền dễ rời thuyền khó, sau khi nguy cơ qua đi, nàng chờ gần một năm, mới chờ được Thái tử phi gả vào Thanh Ninh Cung.

“Nương nương, trên tay nô tỳ có chút chứng cứ, có thể giúp nương nương một tay.”

Tiểu cung nữ này tên Hạ Hi, vẫn luôn chặt chẽ chú ý động tĩnh hậu điện, Hà ma ma phái người tra, nàng liền biết thời cơ chờ đã lâu rốt cuộc tới, nàng sợ bị người khác tranh trước, lập tức lên lút qua đây.

“Nô tỳ chỉ có một mong muốn, hy vọng có thể thoát khỏi Cốc tổng quản, cũng giữ được bản thân an ổn, không bị trả thù.”

Hạ hi đi theo bên người Cốc Phú, nàng biết tình cảnh của Thái tử phi cũng không xấu hổ như bên ngoài đồn đãi, cho dù trễ cỡ nào, Thái tử cũng sẽ về hậu điện nghỉ ngơi, hơn nữa nghe nói, mỗi đêm hậu điện đều sẽ truyền nước nóng.

Thái tử phi muốn giữ được nàng dễ như trở bàn tay, mà đối phương muốn hoàn toàn chừng nội vụ, nhất định phải nhổ tận gốc lão sâu một Cốc Phú cậy già lên mặt, vừa lúc nàng có chứng cứ.

Thái độ của Hạ Hi thực khiêm tốn, quỳ trên mặt đất dập đầu: “Nương nương nhân từ, nô tỳ mang ơn đội nghĩa.”

Kỷ Uyển Thanh ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư bằng gỗ nam điều khắc nẫu đơn, không dấu vết đánh giá người phía dưới.

Hạ Hi bộ dáng tiều tụy, đáng người quyến rũ, Kỷ Uyển Thanh vừa đối mặt liền suy đoán được lúc trước nàng gặp khó khăn là gì. Tầng dưới chót hoàng cung thực hắc ám, bộ dáng nàng xinh đẹp, nhưng không có năng lực tự bảo vệ mình, không có Cốc Phú, còn có Trương Phú Lý Phú.

So ra, Cốc Phú xem như có nguyên tắc, nội trạch Thanh Ninh Cung an ổn thanh tĩnh, xác thật là nơi không tồi.

Hạ Hi hẳn là từng gặp rất nhiều nháp nhô, nhưng ánh mắt nàng lại rất bình tĩnh, có thể thấy được tư tưởng vẫn chưa vẩn vơ, mà xem ngôn hành cử chỉ cũng là người có chừng mực, biết tốt xấu.

Nếu thật là nữ hài tích cực lạc quan, Kỷ Uyển Thanh rất vui lòng giúp đỡ, huống chi đối phương còn mang đến đồ vật nàng muốn.

Nàng gật đầu: “Có thể, đứng dậy đi.”

Hạ Hi vui đến mức khóc lên, vội hưng hăng dập đầu: “Nô tỳ tạ đại ân đại đức của nương nương.”

Nàng biết thân phận chính mình hèn mọn, cũng không nghĩ muốn bảo đảm gì, vừa được Kỷ Uyển Thanh đồng ý, lập tức tỏ vẻ, trong vòng một hai ngày sẽ nghĩ cách lấy được chứng cứ đưa đến hậu điện.

Hạ Hi liếc mắt một cái không dám nhìn lên trên, cáo lui liền lập tức trở về.

Lê Hoa thực vui mừng: “Nương nương, cái này gọi là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công.”

Kỷ Uyên Thanh gật đầu, xác thật là niềm vui ngoài ý muốn, các nàng không phí chút công phu nào: “Ma ma, bà sai người lặng lẽ hỏi thăm Hạ Hi một chút, không cần quá kỹ càng tí mĩ, đại khái hiểu biết là được.”

Hạ Hi có thể đi vào Thanh Ninh Cung, bối cảnh khẳng định không thành vấn đề, nhưng vì cẩn thận, vẫn nên hỏi thăm một chút.

“Có thể hỏi thăm Trương Đức Hải bên kia.” Dù sao có Cao Húc đồng ý, cần gì có sẵn tài nguyên không dùng.

Hạ Hi thực bức thiết muốn rời khỏi Cốc Phú, trước bữa tối, nàng đã trộm được chứng cứ.

Đây là một quyển sổ, chữ viết thực qua loa, hẳn là Cốc Phú viết cho chính mình xem, dùng để ghi nhớ. Mặt khác, Hạ Hi còn nói mấy chỗ hẳn là nơi ông ta giấu bạc.

Cốc Phú cô độc một mình, tiền bạc linh tinh thích đặt bên người.

Mà Hạ Hi thực cơ linh, cơ hội chưa xuất hiện, nàng rất ngoan ngoãn nhu thuận, Cốc Phú phòng bị ít, nàng thường ra vào phòng đối phương, dụng tâm quan sát, mấy thứ này sớm đã hiểu rõ trong lòng.

Một khi có biến hóa, này đó đều thành vốn liếng của nàng.

Kỷ Uyên Thanh tùy tay lật qua, nét mực có cũ có mới, cũ rất ít, bắt đầu từ bảy tám năm trước, một năm chỉ có ít ỏi vài nét bút, kim ngạch cũng ít. Nàng đánh giá, đây ước chừng là cất xén từ tiền tu sửa phòng ốc mỗi năm.

Vài tờ qua đi, tất cả nét mực đều là mới, nhiều vô số, lớn lớn bé bé kim ngạch liên tục, chừng hơn hai ngàn lượng.

Theo giá hàng Đại Chu triều hiện giờ, bảy tám lượng bạc cũng đủ một năm tiêu dùng cho nhà có bốn người, mà mức sống còn không tệ. Cốc Phú chỉ là một quân sự nội trạch, trong thời gian ba tháng đã tham được mười tám đời tiêu dùng nhà người ta.

Người này càng già càng tham, khó trách Cao Húc bất mãn, cho dù không có Kỷ Uyên Thanh, chờ qua một đoạn thời gian, hẳn cũng muốn thay đổi lão thái giám này.

Trong lòng nàng đã định, nâng mắt phản phó: “Hà ma ma, trước tiên tìm một chỗ an trí Hạ Hi, chờ ngày mai xong việc, lại an bài sai sự.”

Rèn sắt phải nhân lúc còn nóng, nàng nghĩ ngày mai liền động thủ, nhưng trước đó, vẫn nên nói cho Cao Húc biết một tiếng, báo một chút tiến độ công tác cho ông chủ lớn.

Cao Húc biết phương hướng hành động của Kỷ Uyên Thanh, bởi vì Trương Đức Hải chờ chủ tử có chút nhân rồi, liền báo chuyện Hà ma ma đi tiên điện hỏi thăm Hạ Hi.

Cao Húc gác bút, xoa xoa cổ tay, bùng lên chén trà nhấp một ngụm: “Nàng nhưng thật ra cơ linh.” Nhanh như vậy liền tìm được chỗ đột phá.

Hắn đã nhấn nại Cốc Phú tới cực hạn, mà lão nô tài này tuổi càng lớn càng hồ đồ, cho rằng chính mình từ trước có công lao liền có thể chuyện lớn biến nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Kỷ Uyên Thanh suy đoán không sai, mặc dù không có nàng, Cao Húc cũng tính đổi Cốc Phú.

Lão thái giám này có tư lịch có công lao không sai, nhưng hẳn lại không thích đặt một người như vậy ở Thanh Ninh Cung, thả ra cung vinh dưỡng, cũng xem như bảo toàn thể diện nẫu hậu hắn.

“Điện hạ nói đúng lắm.” Trương Đức Hải vẻ mặt tán đồng.

Cao Húc gác xuống chung trà, liếc mắt nhìn hắn: “Cô phát hiện người từ trước đến nay đều nói tốt cho hậu điện, có thu chỗ tốt gì sao?”

Trương Đức Hải cúi đầu khom lưng, trêu ghẹo nói: “Cho dù nô tài ăn gan hùm mật gấu cũng không dám.”

Điểm này Cao Húc có thể khẳng định, hẳn chỉ tùy ý nói, cũng không nghi ngờ hay tức giận.

“Nô tài thấy, Thái tử phi nương nương của chúng ta hẳn là người tốt.” mắt nhìn người của Trương Đức Hải rất chuẩn, hẳn có ấn tượng thật tốt với Kỷ Uyên Thanh: “Hoàng hậu nương nương bên kia, sợ là đánh sai bàn tính.”

Bên người hầu hạ Thái tử gần hai mươi năm, kỳ thật Trương Đức Hải có vài phần hiểu biết chủ tử. Trước mắt xem ra, quan cảm của Thái tử đối với Thái tử phi cũng thực không tệ, hẳn thiệt tình hy vọng, Thái tử phi có thể trước sau như một, đừng cho chủ tử hắn thất vọng.

Đối với điểm này, Cao Húc lại không phát biểu ý kiến, chỉ “Ừ” một tiếng.

Trước mắt xem ra, biểu hiện của Kỷ Uyên Thanh không tệ, phu thê ở chung cũng từ từ hòa hợp, ngăn ngừa một đoạn thời gian, hình như hắn đã thói quen hậu điện âm áp, nếu có thể vẫn luôn như vậy, liền rất tốt.

Hy vọng, nàng không cô phụ hắn bước đầu tín nhiệm.

Nhạc đệm nhỏ đi qua, Cao Húc lại cầm lấy bút lông sói, tiếp tục chuyên chú triều vụ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Editor: Vy Vy 1505

Buổi chiều trời âm u, tối chạng vạng quả nhiên lại hạ tuyết, chờ Cao Húc về phòng, gió lạnh cuốn tuyết lớn như lông ngỗng, rơi xuống che trời lấp đất.

Kiểu ngừng dưới bậc thang hành lang gấp khúc, liền như vậy vài bước đường, vạt áo chỗ bà vai hấn lại dính không ít bông tuyết.

Kỷ Uyển Thanh cầm khăn quét bông tuyết, giúp Cao Húc cởi áo choàng lông cáo, sờ sờ tay hấn, còn tốt, rất ấm áp.

Buổi chiều nàng sai người đưa áo khoác đến tiền điện cho hấn, tuy tiền điện khẳng định có, nhưng đây là tâm ý của nàng.

Cao Húc thật mặc vào, nàng vừa lòng gật gật đầu, mỉm cười nhìn hấn.

“Cao hứng như vậy sao?” Hấn thu biểu tình của nàng vào đáy mắt, nhướn mày hỏi.

“Đạ, là thật cao hứng.” Kỷ Uyển Thanh môi anh đào cong cong, nghĩ nghĩ, lại nói: “Ngày mai điện hạ dậy sớm thượng triều, còn phải mặc dày một ít.”

Sáng sớm là lúc lạnh nhất trong ngày, giả vờ bệnh thì không sao, nhưng đừng để bệnh thật. Nàng vội chỉ huy đám người Lê Hoa, lấy áo dày và áo khoác ra, để ngày mai dùng.

Nàng quay đầu lại dặn dò: “Thiếp đã chuẩn bị quần áo ngày mai cho điện hạ, cũng không thể mặc ít.”

Trong trí nhớ của Cao Húc, lần gần nhất bị người dặn dò như vậy là chuyện của rất nhiều năm trước, từ lúc mẫu hậu hấn hoảng về sau, liền không còn.

“Được.”

Hấn phát hiện chính mình thích ứng rất tốt, không bài xích chút nào, gật đầu ứng, giọng nói thật hiền hòa.

Tiểu phu thê nắm tay ngồi xuống nhuyễn tháp, Kỷ Uyển Thanh liền bắt đầu báo cáo tiến độ công tác trước mắt, cuối cùng bổ sung: “Điện hạ, ngày mai đại khái cần ngài lại đây một chuyến.”

Cho dù xử lý xong tất cả, muốn nắm quyền quản lý hậu trạch không thể thiếu Thái tử gật đầu.

Cao Húc không ngoài ý muốn, “Ừ” một tiếng, tỏ vẻ đã biết.

“Điện hạ, nếu Khôn Ninh Cung có nhân tuyển trong nội trạch, lần này tất nhiên chú ý việc này, sẽ lập tức truyền tin ra bên ngoài.”

Mọi việc nói xong, tiểu phu thê nắm tay lên giường nghỉ ngơi, Kỷ Uyển Thanh mới vừa nằm xuống, linh quang chợt lóe, vội lôi kéo Cao Húc nói: “Chúng ta chú ý nhiều một ít, không biết có thể bắt được người hay không?”

“Ừ, lần này xác thật là cơ hội không tệ.” ánh mắt Cao Húc tán thưởng, hôm nay hấn vừa mới phân phó việc này, nàng phản ứng không chậm.

Kỷ Uyển Thanh vừa thấy, liền biết hấn sớm có chuẩn bị, việc này không cần nàng nhọc lòng, vừa lúc nhẹ nhàng. Ôm lấy Cao Húc, nàng cười nói: “Có phải ngài cảm thấy thiếp thực thông minh hay không, điện hạ cần phải khen thưởng một chút?”

Thê tử lúm đồng tiền như hoa, vẻ mặt ngây thơ, hấn môi mông cong cong, cũng không mở miệng khích lệ, chỉ dùng hành động thực tế “tưởng thưởng” nàng.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Uyển Thanh cảm thấy thời gian tối, liền lệnh Hà ma ma ra cửa, triệu tập tất cả thái giám cung nhân lớn nhỏ trong hậu trạch, tề tụ ở thiên điện nằm giữa tiền điện và hậu điện, nàng có chuyện muốn nói.

Mặc dù Thái tử phi không cầm quyền, đó cũng là Thái tử phi, nàng mệnh lệnh một chút, không ai dám không để trong lòng, lập tức liền buông công tác trong tay, tụ tập đến thiên điện.

Hà ma ma sai người hồi bẩm, nói người đều đến đông đủ, Kỷ Uyển Thanh mới đứng dậy ra cửa, đi tới thiên điện.

Phía trên chuyển đến một ghé bành bằng gỗ nam, hiển nhiên Thái tử phi sẽ đích thân tới, bọn cung nhân thái giám không rõ nguyên do, nhưng Thanh Ninh Cung quy củ nghiêm ngặt, mọi người cũng chỉ an tĩnh chờ, không châu đầu ghé tai.

Đại quân sự Cốc Phú nhíu nhíu mày, Thái tử phi là chủ mẫu Đông Cung, triệu tập mọi người vì chuyện gì ông ta có dự đoán, nhưng không có Thái tử gia lên tiếng, ông ta cũng không sợ, chỉ là không hiểu sao lại có dự cảm không tốt.

Hạ Hi đề nghị lại lời nhắn, nói đi tìm một tỷ muội đồng hương, buổi tối cũng không trở về, ông ta thực thích tiểu cô nương này, thay đổi người khác thực không thoải mái. Hôm nay vốn cảm xúc ông ta không cao, buổi sáng sai sự lại bận rộn, thật vất vả xử lý xong, không nghĩ tới trà cũng chưa kịp uống một ngụm, liền bị kêu lên.

Ông ta nói thầm: “Thái tử phi nương nương lẫn lộn cũng vô dụng, Thanh Ninh Cung vẫn do điện hạ làm chủ.”

Bên cạnh phó tổng quản Trương Hưng nghe rõ ràng, nhưng cũng không tiếp lời, chỉ khép hờ hai mắt giả vờ như không nghe thấy.

Tuy Cao Húc ném Cốc Phú tới hậu trạch, nhưng lại không muốn ông ta kết bè kết cánh, quây hậu trạch chướng khí mù mịt. Mấy quân sự lớn nhỏ khác đều là tiền điện chọn ra, hằng ngày nghe lệnh Cốc Phú, nhưng trung tâm với Thái tử điện hạ.

Trương Hưng làm phó tổng quản, phụ trách hằng ngày kiểm chế Cốc Phú, để ông ta không đến mức thái quá; tiền điện có nhân mạch, Trương Hưng ăn thu được chút tiếng gió, hậu trạch biến thiên là tất nhiên, cũng chỉ có lão hỗn đản này còn hồ đồ.

Trương Hưng thâm nghĩ, xem ra điện hạ vẫn rất yêu thích nương nương, nếu mình có thể mượn cơ hội tiến thêm một bước, càng phải cẩn thận hầu hạ vị chủ nhân này.

Đứng mười lăm phút, mọi người nghe thấy bên ngoài tiểu thái giám truyền xướng: “Thái tử phi nương nương đến!”

Lập tức, mặc kệ trong bụng có oán giận hay không, mọi người vội cúi người quỳ lạy, nghênh đón Thái tử phi.

Một trận rất nhỏ tiếng vãi vốc sột soạt qua đi, đoàn người vây quanh Thái tử phi mặc cung váy đỏ thắm thêu phượng hoàng vào phòng.

“Chư vị không cần đa lễ, đứng dậy đi.” giọng nữ phía trên thực tuổi trẻ, thanh triệt uyển chuyển, nghe làm người ta cảm thấy thoải mái.

Mọi người tạ ơn đứng lên, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cúi đầu hầu hạ, không dám nhìn lung tung xung quanh. Duy nhất chỉ có Cốc Phú, trộm liếc mắt lên trên.

Phía trên ngồi một thiếu phụ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, khí độ nổi bật, một đôi mắt sáng quét một vòng, cuối cùng vừa vận dừng trên người ông ta.

Thái tử phi ánh mắt nhàn nhạt, không giận tự uy, trong lòng Cốc Phú rung mình, vội thu hồi tầm mắt, không dám lại xem.

Kỷ Uyển Thanh thâm hừ một tiếng, Cốc Phú là đại tổng quản, đứng đằng trước, hơn năm mươi tuổi, hai tấn hoa râm, nàng sẽ không nhận sai người.

Người này mặt chữ điền, diện mạo rất đoan chính, nhưng mí mắt hơi hơi gục xuống, đôi con ngươi cũng có chút vẩn đục, vừa lúc xúng những hành vi do bản của ông ta.

Nàng không tính toán nhiều lời với người này, trực tiếp mở miệng nói: “Trên tay chư vị đều có sai sự, bọn cung sẽ không nhiều lời.”

“Hôm nay bọn cung triệu chư vị đến đây, bởi vì hôm qua có người bẩm báo bọn cung một chuyện quan trọng, liên lụy cực lớn hậu trạch Thanh Ninh Cung, bọn cung thân là Thái tử phi, không thể bỏ mặc.”

Kỷ Uyển Thanh tiếng nói vừa dứt, phía dưới cung nhân thái giám kinh ngạc không hiểu ra sao, tuy vẫn không dám khe khẽ nói nhỏ, nhưng nhin không được lẫn nhau trao đổi ánh mắt, không biết chuyện gì.

“Có người mật báo bọn cung, nói khoảng thời gian trước trừ bị điện hạ đại hôn, hậu trạch đại quân sự Cốc Phú lợi dụng chức vụ, trung gian kiếm lời, ngăn ngừa một đoạn thời gian, đã ăn xén không ít tiền bạc.”

Lời này vừa nói ra, phía dưới mọi người khiếp sợ, cung nhân cấp thấp không nói, Trương Hưng và các quân sự lớn nhỏ cũng có phát hiện, bọn họ kinh ngạc chính là có người mật báo, nhin không được liếc mắt nhìn nhau, chẳng lẽ là một trong mấy người?

Lúc này, Cốc Phú giật điện, bước vụt ra, lớn tiếng nói: “Nương nương minh giám, nô tài oan uổng!”

Ông ta dám làm việc này, không phải không nghĩ tới hậu quả, dù gì hậu trạch chỉ lớn như vậy, giấu ai cũng không thể gạt được mấy người Trương Hưng, chỉ là ông ta vẫn không thêm đề ý, rốt cuộc với công lao của ông ta, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ.

Cốc Phú chưa bao giờ tham nhiều, chỉ từng chút từng chút một, Thái tử không có phản ứng, nghĩa là mắt nhắm mắt mở.

Đây là ông ta tự tin, nhưng trải qua nhiều lần thử, sự cẩn thận dần dần bị tiêu ma, quên quay đầu lại nhìn xem, một chút một chút cộng lại, sớm đã vượt qua điểm mấu chốt của Cao Húc.

Cốc Phú ý vào chính mình công lao, sớm đã quên thân phận, lúc này không tỉnh lại nhận lỗi, ý đồ cứu vãn, ngược lại nhìn mấy người Trương Hưng, ánh mắt sắc bén, chấp tay nói với Kỷ Uyển Thanh: “Nương nương, lão nô hầu hạ chủ tử nhiều năm, xưa nay tận tâm tận lực, nương nương đừng nghe lời tiểu nhân gièm pha.”

Tuy ông ta nói như vậy, nhưng trên mặt dung dung như không, quả thực là không sợ hãi.

Cãi cọ với lão điều nô là tự hạ thân phận, Kỷ Uyển Thanh không muốn làm như vậy, nàng nghiêng đầu nhìn Hà ma ma. Hà ma ma ngẫm hiểu, lập tức đi xuống, một lát sau quay lại, trong tay cầm sổ sách, còn mang về một người.

Người này đúng là Hạ Hi, Cốc Phú kinh ngạc, sau đó hoàn hồn, lập tức hiểu rõ, tuy ở trước mặt Thái tử phi không dám tức giận, nhưng ánh mắt vừa lóe như đao kiếm bắn về phía đối phương.

Tiền nhân này!

Hạ Hi phảng phất như không phát giác, vội vàng tới trước mặt Kỷ Uyển Thanh, quỳ xuống dập đầu, đề cao giọng bẩm báo: “Khởi bẩm nương nương, nô tỳ tận mắt nhìn thấy Cốc tổng quản ăn xén công trung, có sổ sách ông ta tự tay viết làm chứng, xin nương nương minh giám.”

“Nô tỳ cũng biết chỗ Cốc tổng quản giấu tiền bạc.” Cuối cùng, Hạ Hi bổ sung một câu.

“Nương nương đừng nghe tiền ti này nói bậy, lão nô thực có tiền bạc, nhưng đây đều là dĩ vãng các chủ tử ban tặng, không phải là ăn xén công trung.”

Dâm loạn tiểu cung nữ, ăn xén tiền bạc vân vân, tuy Cao Húc mắt nhắm mắt mở, nhưng những chuyện này không thể nói thẳng ra, đặc biệt là dâm loạn tiểu cung nữ, nếu nói ra bản tai Thái tử phi, tội danh liền lớn.

Cốc Phú nhin rồi lại nhin, áp xuống lửa giận biện bạch. Thái tử phi rõ ràng có chuẩn bị mà đến, mục tiêu cất chức quản sự nội vụ của ông ta, chỉ là ông ta không sạch sẽ, nếu cứng rắn nhào lớn, chỉ sợ không có chỗ tốt, hiện tại quan trọng nhất chính là phủ nhận việc này.

Còn về con tiền ti Hạ Hi, quay đầu lại xử cũng không muộn.

Cốc Phú sách lược không tính sai, nhưng Kỷ Uyển Thanh không muốn nhiều lời vô nghĩa, thiên điện có chút lạnh, nàng còn muốn tốc chiến tốc thắng.

“Theo lời Hạ Hi nói, từ trước ban thưởng ông cũng ghi vào sổ sách, hiện giờ đang giấu ở trong tráp trên xà nhà, hai sổ đều lấy ra, đối chiếu một phen, liền tra ra manh mối.”

“Bôn cung không oan uống bất luận kẻ nào, cũng không cho phép bị lừa bịp.”

Kỷ Uyển Thanh tầm mắt vừa chuyển, nhìn về phía Trương Hưng: “Vi đề phòng bại lộ, Trương phó tổng quản lãnh vài người, cùng đến đó lục soát đi.”

Nếu chỉ sai thị tỳ của nàng đi, sợ lão thái giám này lại lấy cớ giáo biện.

Trong lòng Trương Hưng hiểu rõ, cũng không quản tầm mắt Cốc Phú bắn lại đây, phía trên vừa nói xong, lập tức chấp tay: “Nô tài lĩnh mệnh.”

Ngay sau đó, Trương Hưng nhanh chóng chọn bảy tám người, cùng đi theo đám người Hà ma ma ra ngoài.

Trên mặt Cốc Phú lúc xanh lúc trắng, Thái tử phi muốn đoạt quyền chường quản nội vụ, chuẩn bị sung túc, chỉ sợ tội danh này không thể phủi sạch. Ông ta ảo não chính mình lo lắng Hạ Hi, cũng âm thầm may mắn, Thanh Ninh Cung là Thái tử làm chủ, chỉ cần chủ tử không gặt đầu, Thái tử phi lăn lộn như thế nào cũng vô dụng.

Chẳng qua, nhớ tới Thái tử vẫn chưa ghét bỏ Kỷ Uyển Thanh, lại liên tưởng Trương Hưng nhanh nhen lĩnh mệnh, làm ông ta sinh ra dự cảm xấu.

Cốc Phú lăn lộn trong cung vài chục năm, dự cảm là chính xác, chỉ là việc đã đến nước này, ông ta không thể ngừng lại.

Bởi vì có Hạ Hi tự mình dẫn đường, thực mau liền tìm được đồ vật sổ sách, đưa đến thiên điện, từng cái đối chiếu rõ ràng, trước mắt bao người, Cốc Phú căn bản không thể giáo biện, chỉ có thể tro mắt nhìn.

Ăn xén công trung được chứng thực, Kỷ Uyển Thanh gõ lên mặt bàn, cả giận nói: “Hay cho một Cốc Phú, to gan làm bậy, bôn cung thân là Thái tử phi, thật không thể chịu đựng.”

Nàng dời tầm mắt về phía đối phương, lạnh lùng nói: “Hiện giờ tạm thời cất chức Cốc Phú, giam giữ lại, chờ điện hạ xử lý.”

Đám người Hà ma ma lên tiếng, lập tức có mấy bà tử thô tráng ra tới, trong tay cầm dây thừng sớm đã chuẩn bị tốt, tiến lên muốn trói Cốc Phú.

“Khoan đã!”

Cốc Phú dùng sức tránh né, rốt cuộc ông ta là nam, trong lúc nhất thời mấy bà tử khổng chế không được, ông ta tiến lên một bước, cười lạnh nói: “Thái tử phi nương nương, chỉ sợ nhầm tá chức vụ trong hậu trạch, nương nương nói không tính.”

“Thái tử điện hạ là chủ Thanh Ninh Cung, lão nô nhận lệnh điện hạ quản lý hậu trạch nội vụ, không có điện hạ lên tiếng, không dám dễ dàng dờ xuống.”

Chuyện tới hiện giờ, Cốc Phú duy trì cung kính không nổi nữa, ông ta trực tiếp nâng ra Cao Húc, chỉ kém nói thẳng, cho dù Kỳ Uyển Thanh là Thái tử phi, cũng không có quyền sửa đổi nhân sự hậu trạch.

Kỳ Uyển Thanh không phải lần đầu nghe nói đầy tớ ức hiếp chủ nhân, nhưng đây là lần đầu thử nghiệm, nàng cười lạnh một tiếng, “Một khi đã như vậy, liền mời điện hạ đến đây đi.”

Khi Trương Hưng phụng lệnh đến tiền điện đại thư phòng mời Thái tử, Cao Húc mới vừa nghị sự xong, cùng ngoại tổ phụ Ngô Chính Dung ngồi hai bên ghế trò chuyện.

Hắn “Ừ” một tiếng, phân phó: “Làm Trương Hưng hồi bẩm Thái tử phi, một lát cô sẽ qua đó.”

“Điện hạ,” Ngô Chính Dung chặn chờ một lát, rút cuộc hỏi ra miệng: “Thái tử phi nàng.....”

Thái tử phi là quân, Ngô Chính Dung là thần, ông không có đạo lý chất vấn, chỉ là ông quan tâm cháu ngoại, muốn hỏi một chút Kỳ Uyển Thanh tốt hay là không tốt.

Câu hỏi chưa nói xong, nhưng Cao Húc hiểu ý, hắn dừng một chút, nói: “Kỳ thị hiền lương thực đức, ngoại tổ phụ cứ yên tâm.”

Hắn còn chưa nhìn ra Kỳ Uyển Thanh có hiền lương thực đức hay không, nhưng thật ra nàng thông minh, nghịch ngợm, thích làm nũng, không xa cách hắn chút nào.

Đương thời đánh giá nữ tử cao nhất chính là “hiền lương thực đức”, Cao Húc chưa chịu hoàn toàn tin nàng, nhưng trước mặt ngoại tổ phụ đánh giá rất tốt.

Kỳ thật hắn có thể dùng ‘xem như an phận’ trả lời có lẽ, nhưng không biết vì sao tới bên miệng liền cho khẳng định, Cao Húc hơi giật mình.

Ngô Chính Dung nghe xong lại rất cao hứng, liền tục gật đầu: “Tốt, tốt, vậy là tốt rồi!”

“Điện hạ, vậy lão phu đi về trước.” Thái tử phải về hậu điện xử lý nội vụ, ông không ở lại lâu.

“Trời lạnh đường trơn, ngoại tổ phụ đi thông thả.” Cao Húc hoàn hồn gật đầu, phân phó Trương Đức Hải tiễn, cuối cùng không quên dặn dò một câu: “Chuyện đó ước chừng chỉ tại mấy ngày này, ngoại tổ phụ đừng nên nhúng tay.”

Đây chính là chính sự mới vừa rồi cùng nhau thương nghị, Ngô Chính Dung nghiêm mặt, lên tiếng, mới đi theo sau Trương Đức Hải rời đi.

Cao Húc ngay sau đó đứng lên, ra ngoại thư phòng về phía hậu điện.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Editor: Vy Vy 1505

Cách khá xa, Cao Húc liền thấy Kỳ Uyển Thanh, hôm nay nàng triệu kiến tất cả cung nhân trong hậu trạch, ăn mặc trang sức phức tạp rất nhiều, nhưng trên mặt chỉ có một tầng son phấn hơi mỏng như cũ, không nùng trang điểm mặt.

Nàng mặt mày tinh xảo, má phớt môi anh đào, trang điểm nhạt như vậy ngược lại rất xinh đẹp.

Nhưng nàng ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt nhàn nhạt, uy nghi mười phần, không còn bộ dáng nghịch ngợm làm nũng hắn thấy ngày thường.

Trong phòng, ngoài phòng tương phản không nhỏ, Cao Húc hơi hơi nhượng mày, nàng thật có thể hù người.

“Thái tử điện hạ giá lâm!”

Đào mắt, Cao Húc bước đến gần, một đám người trong thiên điện nghe xong, vội tiến lên nghênh đón.

“Thiếp gặp qua điện hạ, điện hạ vạn an.” Ở bên ngoài, cũng không thể thân mật làm nũng, nếu bị người thấy, Kỳ Uyển Thanh không thể không bị tai tiếng không biết quy củ.

“Đứng dậy đi.” Cao Húc gật gật đầu, vẻ mặt giọng nói hiền hòa, không khác gì bình thường, nhưng lại không thấy nửa điểm thân thiện.

Trong số những cung nhân nội trạch này nhất định ẩn giấu nhân tuyển của Kỳ Hoàng hậu, tiểu phu thê rất có ăn ý, tuy lễ nghi đúng mực, nhưng biểu hiện vô cùng xa cách.

Kỷ Uyển Thanh tiếp theo ngẩng đầu, nhanh liếc mắt nhìn hắn, ý cười trong mắt như phù dung sớm nở tối tàn, vẻ mặt nàng lập tức nghiêm túc, trầm mặt nói: “Thiếp mời điện hạ tới, là có chuyện quan trọng.”

Ngay sau đó, nàng nghiêng đầu nhìn về phía Trương Hưng.

Trương Hưng là người thông minh, lập tức nói tóm tắt chuyện từ đầu tới đuôi, một chút không dấu diếm.

Trương Hưng là người tiền điện chọn lại đây, Cao Húc đương nhiên không còn nghi vấn, hắn mày kiếm hơi hơi nhíu, khuôn mặt tuấn tú xưa nay ôn nhuận trầm trầm, nhìn về phía Cốc Phú.

Cốc Phú đã “thỉnh thực” một tiếng quý xuống, dập đầu nói: “Lão nô hồ đồ, lão nô bị ma quỷ ám ảnh, xin điện hạ thứ tội.”

Ông ta xem như nhìn Thái tử trưởng thành, biết rõ tính cách chủ tử, ôn hòa chỉ là mặt ngoài, sai rồi thừa nhận còn có đường sống, nếu giáo biện chống chế, đó là tội càng thêm tội.

Kỳ thật Cốc Phú không quá kinh hoàng, rốt cuộc chủ tớ hai người biết rõ ràng những việc này, trước kia Cao Húc không phát tác, ông ta cho rằng lần này cũng có thể nhẹ nhàng bỏ qua.

Chỉ tiếc ông ta sai rồi.

Sắc mặt chủ tử nhân nhật, ánh mắt thực lạnh, Cốc Phú trộm liếc mắt, trong lòng nhất thời rung mình, mồ hôi lạnh ướt áo trong.

“Tức là sự thật, vậy liền cắt chức quân sự của Cốc Phú.” giọng Cao Húc không lớn, lại không cho phép chất vấn, hắn nói đơn giản một câu liền đặt dấu chấm hết cho chuyện này.

Hắn nhìn về phía Cốc Phú: “Ông là người mẫu hậu để lại cho cô, dĩ vãng cũng có nhiều công lao, cô không truy cứu sai lầm những năm gần đây.”

Từng chuyện từng chuyện, Cao Húc chịu đựng sớm đến cực hạn, hắn nhân nhật nói: “Chỉ là Thanh Ninh Cung lại không thể dung ông nữa, hôm nay ông liền thu thập đồ nhẹ nhàng, cô sai người đưa ông ra cung.”

Cái gọi là ra cung đường lão chính là đến địa điểm được chỉ định, để bảo đảm Cốc Phú không thể tiết lộ bất luận tin tức gì. Ông ta cũng có thể mang đi ban thưởng trước kia, ngày sau an cư ngoài cung, cũng xem như trọn vẹn tình nghĩa mấy năm gian nan chủ tớ cùng nhau trải qua khi mẫu hậu hắn mới vừa hoăng.

Ngày mùa đông, thiên điện gió lạnh vèo vèo, Cốc Phú quỳ bò trên mặt đất, ra một đầu mồ hôi, tới thời khắc quan trọng bậc này, đầu óc vẫn đục nhiều năm đột nhiên thanh tỉnh.

“Lão nô tạ long ân của chủ tử.” Cốc Phú rất hiểu biết Thái tử, đây là cơ hội cuối cùng của ông ta, nếu không nắm chắc sẽ không được chết già. Ông ta run run một lát, cuối cùng dập đầu, run giọng ứng.

Ông ta chưa đến mười tuổi đã lau mình tiến cung, hơn bốn mươi năm qua, cung điện kim bích huy hoàng rồi lại sống ngầm mảnh liệt này sớm đã thành một bộ phận trong sinh mệnh, lúc còn ở bên trong ngẫu nhiên ghét bỏ, hiện giờ bỗng nhiên bị đuổi đi, ông ta bị thống như già thêm mười tuổi.

Bởi vì Thái tử “không thích” Thái tử phi, Cao Húc cũng không nhìn Kỷ Uyển Thanh, chỉ nhân nhật phân phó một câu: “Chức đại quân sự nội trạch do Trương Hưng tiếp nhận, chương quản các loại sự vụ.”

Nói xong, hắn trực tiếp đứng lên, muốn xoay người rời đi.

“Điện hạ, xin dừng bước!”

Kỷ Uyển Thanh tiến lên một bước, che trước mặt hắn, hơi hơi khụy gối.

Cao Húc hơi nhíu mày, trên mặt không thấy vẻ giận dữ, giọng điệu lại nhân nhật: “Thái tử phi có chuyện gì sao?”

Hiển nhiên, hắn thực hiểu rõ ý đồ Kỷ Uyển Thanh lẫn lộn ra nhiều chuyện như vậy, lại hoàn toàn không muốn cho nàng toại nguyện.

Kỷ Uyển Thanh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen bóng có thần của hắn, cất cao giọng nói: “Thiếp thân đã may mắn làm Thái tử phi, hiện giờ nguyện phân ưu vì điện hạ, chương quản nội vụ hậu trạch Thanh Ninh Cung.”

Nàng cũng không vu hồi, gọn gàng dứt khoát nói ra mục đích của chính mình.

“Hậu trạch nội vụ rườm rà, Thái tử phi tuổi trẻ, vẫn nên để thuộc hạ nhọc lòng đi.” Cao Húc một câu phủ quyết, hắn là chủ nhân Thanh Ninh Cung, hắn không đáp ứng, Kỷ Uyển Thanh hao hết tâm tư cắt chức Cốc Phú cũng uống phí.

“Vậy không được.”

Kỷ Uyển Thanh không chút nào thoái nhượng, lập tức tiếp nhận câu chuyện: “Trời có âm dương, người phân nam nữ. Người xưa có câu nói rất đúng nam chủ ngoại, nữ chủ nội.”

“Đây là lời dạy của tổ tiên, cũng là chính đạo.” Lời này lấy từ Dịch Kinh, là căn nguyên tư tưởng văn hóa truyền thống, tự nhiên không ai có thể nói không đúng.

Cao Húc trầm mặc, lý luận là lý luận, thực tế là thực tế, hẳn không gạt đầu, Kỷ Uyển Thanh có nói đạo lý đầy trời, cũng không thể làm gì.

Nhưng nàng hơi hơi mỉm cười, lại nói: “Bệ hạ ngàn chớ vạn tuyển, mới tứ hôn thiếp thân với điện hạ, nói vậy rất tán thưởng phẩm hạnh và năng lực của thiếp thân.”

“Tuy thiếp thân tuổi trẻ, nhưng vẫn có thể thành thạo chương quản nội vụ.” Đã có lý luận, cũng được công nhận năng lực, hơn nữa người công nhận vẫn là Hoàng đế, nếu hẳn lại thoái thác không cho Kỷ Uyển Thanh tiếp chương nội vụ, liền không thỏa đáng.

Thiên điện nhất thời tĩnh mịch, chỉ có gió lạnh thổi qua hơi hơi xào xạc.

Thái tử rõ ràng không có ý giao quyền, Thái tử phi thể nhưng trực tiếp tiến lên đòi, tình lý đều có, câu câu chữ chữ khiến người ta không thể bác bỏ.

Tầm mắt đôi phu thê tôn quý thứ hai trên đời va chạm, lập tức tia lửa văng khắp nơi. Cung nhân thái giám chung quanh trộm lui ra phía sau hai bước, để tránh gặp vạ lây.

Kỷ thật, tiểu phu thê cũng không bán bạc trước chi tiết, trước đó Cao Húc cũng không biết đến tột cùng Kỷ Uyển Thanh sẽ dùng biện pháp nào lấy quyền chương quản nội vụ từ trong tay hắn. Rốt cuộc, cất chức Cốc Phủ, còn có những người khác.

Nàng lại một lần ra ngoài dự kiến của hắn, hắn biết nàng thông minh, lại không biết nàng tư duy cẩn thận tỉ mỉ, nhanh mồm dẻo miệng đến tận đây. Chữ chữ như châu ngọc, thận trọng từng bước, một câu tiếp một câu, thế nhưng khiến hắn nhất thời không thể thoái thác trước công chúng.

Nàng bình tĩnh thong dong, có dũng có mưu, giờ phút này chuyên chú nhìn hắn, một đôi mắt đẹp chớp cũng không chớp, hình như có tia lửa kịch liệt, rực rỡ lấp lánh.

Độ sáng của đôi mắt rực rỡ như người.

Cao Húc hoảng hốt một cái chớp mắt, trong lòng bỗng nhiên có chút đánh trống reo hò, không biết vì sao.

Chỉ là rốt cuộc hắn không phải người bình thường, trong khoảnh khắc liền khôi phục, khuôn mặt tuần tú trầm trầm, phát tay áo rời đi, chỉ để lại một câu.

“Nếu Thái tử phi thích xử lý nội vụ, vậy tùy ý đi.”

Thái tử từ trước đến nay ôn hòa nhưng lúc này lại phát tay áo rời đi, cung nhân thái giám sợ tới mức không dám thở mạnh.

Kỷ Uyển Thanh lại không để bụng, về mặt bình tĩnh cung tiễn Thái tử, xoay người lại, nhìn về phía Trương Hưng: “Trương tổng quản, ngày sau còn cần ông phụ trợ bốn cung nhiều hơn.”

Trương Hưng ần ần có phát giác, lập tức chấp tay đáp: “Nô tài lĩnh mệnh.”

Kỷ Uyển Thanh vừa lòng gật đầu, quét mắt nhìn mọi người trong thiên điện: “Được rồi, mọi người tan đi.”

Thái tử phi ngay sau đó xoay người rời đi, dư lại cung nhân lớn nhỏ hai mặt nhìn nhau, Trương Hưng hét to nói: “Được rồi, được rồi, ai làm chuyện đó, đừng tự tập nũa.”

Các cung nhân thái giám không dám nghị luận, nghe Trương Hưng phân phó, lập tức giải tán.

Trong thiên điện có một bà tử mặc quần áo cung nhân thô sử màu lam đen, tuy bà ta cúi đầu, nhưng dư quang vẫn luôn chặt chẽ chú ý phía trên. Theo dòng người tan, bà trở lại cương vị, không bao lâu, liền nói bụng đau, muốn đi nhà xí một chuyến.

Bà tử phụ trách vẩy nước quét nhà con đường bên ngoài, cộng sự là cung nữ trung niên, mọi người ai có việc nấy, cộng sự cũng không để ý, tùy ý vẩy tay, làm đối phương đi nhanh về nhanh.

Trời lạnh như vậy, sớm một chút làm xong về phòng ấm áp thân mình.

Cũng may bà tử không bao lâu liền trở lại, tất cả nhìn không khác gì bình thường.

Kỷ Uyển Thanh về phòng, liền triệu Trương Hưng tới hỏi kỹ càng tỉ mỉ cụ thể tình huống nhân viên sự vụ hậu trạch.

Trương Hưng là người lanh lợi, đương nhiên biết gì nói hết, không nửa lời dấu diếm.

Đông Cung quy củ nghiêm ngặt, cho dù là vẩy nước quét nhà, giặt quần áo hay là phòng bếp cung cấp thức ăn, đều có quy củ, cái gọi là chương quản

nội vụ cũng chính là xem tổng quát, sau đó đốc thúc người phía dưới nghiêm khắc làm theo thôi.

Quyền lợi không lớn, việc cũng thực thoải mái, hơn nữa hậu trạch nữ chủ tử chỉ có một, càng thêm đơn giản.

Nàng nghe xong, cho Trương Hưng lui, lại dành thời gian ghi nhớ, phân tích, tăng thêm ấn tượng bước đầu.

Vì quyền lực ít như vậy mà lẫn lộn tổn sức, nếu không có Cao Húc ngầm đồng ý, chỉ sợ nàng còn không giành được.

Kỷ Uyển Thanh bĩu môi, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rõ, đây là tôn nghiêm thể diện của Thái tử phi, cầm quyền chỉ là chuyện thứ yếu.

Đương nhiên, đặt trên người nàng, còn nhiều thêm một phần áp lực của Kỷ Hoàng Hậu.

“Thanh Nhi ngại ít người sao?” Không biết khi nào, Cao Húc đứng phía sau, thấy động tác nhỏ của nàng, nhướn mày hỏi.

“Điện hạ đã trở lại.”

Kỷ Uyển Thanh kinh hi quay đầu lại, hôm nay không biết vì sao hắn không làm người thông truyền, nàng nghĩ ngợi xuất thần, cũng không nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Nhưng, này cũng không ngại nàng lập tức ôm cổ hắn, nhấn lại máy đẹp, nói: “Không, thiếp không ngại ít người.”

Nàng nửa thật nửa giả làm nũng: “Thiếp không thích thêm người chút nào, hậu trạch có một mình thiếp là đủ rồi.” Nàng liếc mắt hắn, cười nói: “Đương nhiên còn có điện hạ.”

Kỷ Uyển Thanh không dám lung tung thử, chỉ lấy phương thức làm nũng làm nịu nhợt nhạt ám chỉ một câu.

Cao Húc lại liếc mắt, chậm rãi nâng lên một tay ôm lấy eo nàng: “Cái này phải xem nàng.” ở trong phòng, nàng không còn uy nghi gì đáng nói, lại là một bộ dáng nghịch ngợm thích cười.

Kỷ Uyển Thanh chớp chớp mắt đẹp, di, câu này là ý gì?

Nhưng, cảm tình phu thê còn chưa vững chắc, lời này truy nguyên không thích hợp, vừa vặn Hà ma ma đáng lên khăn ẩm, nàng thuận thế tiếp nhận, chà lau bàn tay cho hắn.

“Điện hạ, có bắt được thám tử Khôn Ninh Cung không?”

Cao Húc ngồi xuống để nàng thuận tiện lấy kim quan vấn tóc cho hắn: “Có mấy mục tiêu bên ngoài khả nghi, tạm thời còn chưa xác định, cần một ít thời gian.”

Con đường truyền tin của Khôn Ninh Cung rất ẩn nấp, hậu trạch nhân viên không ít, âm thầm giám thị, tập trung vào mấy mục tiêu khả nghi, liên tục chú ý chăm chăm, bắt được chỉ là chuyện sớm hay muộn.

“Dạ, vậy là tốt rồi.” Kỷ Uyển Thanh tháo xong từ kim quan, lại kéo hắn lên, giúp hắn cởi bỏ áo ngoài, đồng thời sai người truyền nước nóng.

“Điện hạ, sau khi tìm ra người này, hay là lưu trữ lại đi?” Cũng miễn Hoàng hậu lại nghĩ cách cải một người khác.

Cao Húc đang có ý này, lưu trữ người vừa có thể tránh cho Khôn Ninh Cung một lần nữa nghĩ cách cải người, vừa có thể thích hợp phóng chút tin tức giả, mê hoặc đối phương.

Hắn liếc nàng: “Xem như nàng thông minh.”

Kỷ Uyển Thanh cười hi hi, đẩy hắn vào cách gian rửa mặt chải đầu, không quên nháy nháy mắt với hắn: “Nếu điện hạ thấy đề nghị của thiếp rất tốt, vậy công lao hiển kế tích góp để đó, lưu trữ về sau cùng nhau ngợi khen.”

“Vậy nàng cứ tích góp đi.”

.....

Bóng đêm đã thâm, Cao Húc tắm gội rửa mặt chải đầu xong, trở về buồng trong, hắn liền vẫy lui cung nhân thái giám trong phòng, ôm lấy Kỷ Uyển Thanh lên giường nghỉ ngơi.

“Điện hạ, đêm nay thiếp không có phương tiện, sợ là không thể hầu hạ ngài.” Kỷ Uyển Thanh đến quỳ thủy, tự nhiên không thể hành phòng, trước mặt là tượng phu tân hôn, nàng nói đến đề tài này thật ngượng ngùng, má phẫn bạo hồng.

Chương trình học của các hoàng tử có học tập sinh lý, Cao Húc không ăn thịt heo, cũng gặp qua heo chạy, đầu óc vừa chuyển liền hiểu được.

“Vậy ngủ đi.”

Nam từ tuổi trẻ mới vừa khai trai, nhiệt tình cực cao, nhưng hấn tự chủ cực cường, bản thân lại không phải người trọng dục, nếu vậy liền trực tiếp nghỉ ngơi thôi.

Cao Húc cũng không hiểu biết quá nhiều về quỹ thủy của phụ nhân, nghĩ nghĩ, chỉ dặn dò: “Nàng nhớ chú ý thân thể.”

“Đạ, thiếp biết.” Hấn quan tâm xem như niềm vui ngoài ý muốn, Kỷ Uyển Thanh thật cao hứng, hôn hôn hấn, lại hỏi: “Điện hạ, ngài có cần về tiền điện nghỉ ngơi hay là đến Tây Noãn Các không?”

Cổ đại cho rằng quỹ thủy của phụ nhân là thứ dơ bẩn, người khác xa xa tránh đi, bởi vậy có một quy củ, khi thê từ đến quỹ thủy, phu quân không thể cùng phòng nghỉ ngơi, nên ngủ ở nơi khác.

Thậm chí còn có nhà yêu cầu thê từ “hiền huệ”, trong lúc nguyệt sự an bài nữ nhân ngủ với phu quân.

Kỷ Uyển Thanh khịt mũi coi thường, cha mẹ nàng không hề cổ kị này đó, chỉ cần cha có ở nhà, đều nghỉ trong phòng mẫu thân.

Nhưng nhà nàng không thêm đề ý, không có nghĩa là người khác không thêm đề ý, đặc biệt ở hoàng gia, lỡ như bị người bắt nhược điểm sẽ không xong. Kỷ Uyển Thanh buổi chiều quỹ thủy đến, liền sai Hà ma ma lãnh người thu thập Tây Noãn Các, lỡ như Cao Húc lười về tiền điện, liền đi Tây Noãn Các cho gần.

Nàng không nghĩ tới, ngay cả Tây Noãn Các Cao Húc cũng lười đi, trực tiếp ôm nàng nằm xuống: “Cô không thêm đề ý này đó, nghỉ ngơi ở đây là được.”

Kỷ Uyển Thanh vừa mừng vừa sợ, trừng lớn đôi mắt hỏi: “Thật vậy chăng?”

“Thiếp cũng không muốn ngài đi, thiếp một mình một người ngủ sẽ lạnh.” Địa long thiếu ấm áp dễ chịu, lạnh là giả, không muốn hấn đi lại là thật.

Cảm tình cần kinh doanh, tách ra có hại vô ích, này xem như một bước tiến bộ thật lớn, nàng vui mừng: “Điện hạ, thiếp luyến tiếc ngài.”

“Thật luyến tiếc như vậy?” Hấn nhướn mày, rũ mắt xem nàng.

“Là thật sự!” Thỏ lộ cần thời cơ vừa lúc và đủ lực đạo, Kỷ Uyển Thanh lớn tiếng dứt lời, lại có chút thẹn thùng, để sát vào bên tai hấn nói: “Thực luyến tiếc.”

Đại khái không có nam tử nào không thích những lời này, Cao Húc cũng không ngoại lệ, hấn nhìn nàng thật lâu, môi mông hơi cong.

Hai người ôm nhau ngủ, Kỷ Uyển Thanh nghĩ nghĩ, lại có chút lo lắng: “Điện hạ, lỡ như bị người biết,.....”

Thái tử khẳng định không có việc gì, nhưng tội của nàng là chắc chắn, Thái tử phi là Hoàng Hậu tương lai, là điển phạm của phụ nhân trong thiên hạ, tội này không nhỏ.

Hấn nhắm mắt không nói, Kỷ Uyển Thanh dùng sức lay lay hấn, dỗi: “Điện hạ!”

Cao Húc mới trợn mắt, hừ nhẹ một tiếng: “Nàng yên tâm, tin tức trong hậu điện tuyệt đối sẽ không truyền đi.”

Nếu ngay cả chuyện này cũng không giấu được, hấn cũng đừng làm Hoàng Thái tử nữa.

Kỷ Uyển Thanh cảm thấy mỹ mãn, hôn cái ‘chụt’ lên má hấn, mắt đẹp sáng lấp lánh, vội khen: “Điện hạ thật lợi hại.”

Hấn ngó nghiêng nàng, không đợi nàng lui về lập tức phản công.

Không thể đôn luân, đòi chút lợi tức cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Editor: Vy Vy 1505

Gió lạnh tuyết lớn liên tục mấy ngày mấy đêm, cuối tháng chạp trời càng ngày càng lạnh, nội điện ấm áp dễ chịu, Kỷ Uyển Thanh cuộn tròn trong lòng Cao Húc ngủ ngon lành.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, hai người không còn mạnh ai nấy ngủ nữa, lúc mới bắt đầu là nàng ôm hấn, dần dần sau đó tiểu phu thê lên giường tự

nhien om nhau, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm lẫn nhau.

Trương Đức Hải rón ra rón rén vào phòng, cách màn trướng nhẹ gọi: “Điện hạ, điện hạ nên thức dậy.”

Trong trướng giọng nam “Ừ” một tiếng, Cao Húc mở mắt, nhẹ nhàng rút ra cánh tay gối dưới đầu nàng.

“Điện hạ.” Hần vừa động, Kỷ Uyển Thanh liền tỉnh.

Vốn dĩ mỗi ngày nàng đều kiên trì cùng nhau thức dậy, hầu hạ ông chủ lớn mặc quần áo rửa mặt chải đầu, săn sóc một phen, lại tiễn hần ra cửa. Nhưng đã nhiều ngày nguyệt sự tới, nàng có chút lười nhác, sáng sớm cũng không thể nào mở mắt.

“Ừ,” Cao Húc rũ mắt, thấp giọng nói: “Nàng ngủ tiếp đi.”

Kỷ Uyển Thanh thân thể khỏe mạnh, nhưng mấy ngày này nữ tử luôn yếu ớt hơn ngày thường, hần xem ở trong mắt.

Nàng chớp chớp mắt buồn ngủ mông lung, lên tiếng, để sát vào một chút, hôn hôn cảm hần.

Ấm áp xúc cảm vừa chạm vào lập tức rời đi, hần ôm nàng một lát, mới ngồi dậy, thay nàng dịch dịch góc chăn.

Kỷ Uyển Thanh nhìn theo hần rời giường, lại lần nữa nặng nề ngủ đến khi Hà ma ma gọi nàng thức dậy.

Nàng thờ dài, trời lạnh thế này, mỗi ngày trời chưa sáng phải rời giường, chỉ vì thỉnh an Hoàng hậu không có ý tốt với mình, thật là một loại tra tấn.

Nhưng bên ngoài người ta là mẹ chồng, oán giận xong, nên thức dậy vẫn phải thức dậy.

“Nương nương, điện hạ thực tốt.”

Hà ma ma vui rạo rức, từ khi Cao Húc không ngủ ở nơi khác trong lúc Kỷ Uyển Thanh đến quỳ thủy về sau, địa vị của hần lập tức thăng một bậc trong cảm nhận của bà, mỗi ngày có cơ hội sẽ dặn dò vài lần, chủ tử phải duy trì, đừng chủ quan để mất.

Nói câu thành thật, biểu hiện của Cao Húc thật không tệ, Kỷ Uyển Thanh theo thường lệ xem xét chính mình đã hầu hạ ông chủ lớn đủ tốt chưa.

Tổng kết một phen, nàng vô cùng có nắm chắc nói với Hà ma ma: “Ma ma, con biết.”

Rửa mặt thay quần áo thỏa đáng, dùng xong đồ ăn sáng, Kỷ Uyển Thanh phủ thêm áo choàng lông chồn tía thật dày, mang theo lò sưởi tay bằng đồng hoa văn nẫu đơn, ra cửa đi đến Khôn Ninh Cung.

Rèm cửa vừa được vén lên, gió lạnh gào thét thổi đến, Kỷ Uyển Thanh rút rút cổ, bước nhanh xuống hành lang gấp khúc, lên kiệu.

Trên kiệu có lò sưởi lớn, cảm giác tốt hơn không ít.

Thái tử phi nghi thức vây quanh kiệu ra Thanh Ninh Cung, dọc theo đường đi có thái giám thô sử quét sạch tuyết đọng, đến Khôn Ninh Cung.

Kỷ Uyển Thanh mất nhìn mũi mũi nhìn tim, vào Tây Noãn Các thỉnh an, liền an tĩnh ngồi xuống. Cung nhân dâng lên nước trà, nàng chỉ nương tay áo rộng che giấu, làm động tác nhấp một ngụm, ngay cả miệng chung trà cũng không dám chạm vào môi.

Ở nơi đây, nàng không thể không đề tâm.

Hoàng hậu ước chừng cũng biết, nhưng bà không thể cưỡng ép Kỷ Uyển Thanh uống trà, cũng không để ý lắm, dù sao đối phương không được Thái tử sủng ái, mấy chuyện này không quan trọng.

Phải biết rằng, trước khi Thái tử đại hôn, Hoàng hậu từng tính toán cho Kỷ Uyển Thanh dùng chút lạnh lẽo được vật, để tránh thai.

Ở trong cung hạ thuốc, vẫn là dùng được với Thái tử phi, nhất định không thể để lại dấu vết. Thuốc tránh thai không sắc không vị lại không thể phát hiện tất nhiên có, nhưng cần thời gian dài kiên trì dùng, mỗi ngày một chút.

Hoàng hậu không có người bên cạnh Kỷ Uyển Thanh, mỗi ngày thỉnh an đối phương cũng thực cẩn thận, thao tác thực tế khó khăn, hơn nữa hiện nay nàng đã âm thầm đầu phục, nếu trở mặt mất nhiều hơn được, chuyện này liền bị bỏ qua.

“Con tiếp chương nội vụ Thanh Ninh Cung đã mấy ngày, hiện giờ rõ ràng tình huống chưa?” hiện giờ Kỷ Hoàng hậu quan tâm chuyện khác, bà thực vừa lòng Kỷ Uyển Thanh nhanh chóng thành công chương quản nội vụ, nói chuyện về mặt ôn hoà rất nhiều.

Rốt cuộc tới, Kỷ Uyển Thanh sớm đã nghĩ sẵn trong đầu, lập tức không chậm trễ: “Nội trạch có kho than đá, phòng quân sự, phòng giặt quần áo ……”

“Mỗi phòng có một người quân sự, phía trên có một tổng quân sự, họ Trương tên Hưng, người này là tiền điện an bài đến, chỉ sợ không thể đổi cũng không thể thu phục.”

Các phòng, các kho Thanh Ninh Cung kết cấu cũng không khác gì các cung khác, tuy nàng nói rõ ràng, nhưng trên thực tế cũng không có ý nghĩa.

Những phương diện khác, nàng tránh nặng tìm nhẹ, dù sao mới chừng quân, chỉ hiểu biết mặt ngoài cũng bình thường.

Mấy chi tiết này tuy không lớn, nhưng liên quan tình huống bên trong Thanh Ninh Cung. Kỳ Uyển Thanh thực cẩn thận, sớm đã báo cho Thái tử, hẳn gạt đầu đồng ý, nàng mới nói.

Hoàng hậu ngưng thần nghe xong, gật gật đầu: “Bước tiếp theo, con nên quen thuộc các loại tình huống, sau đó cài cung nhân hồi môn của con dung nhập vào trong làm việc, hằng ngày cũng có thể được một ít tin tức của tiền điện.”

Đây mới là mục đích cuối cùng của Hoàng hậu. Bên người Thái tử không có nữ nhân, hậu trạch hư không, vẫn luôn do tiền điện phái người xử lý, các quân sự lớn nhỏ có quan hệ thiên ti vạn lữ với nhân viên tiền điện.

Nếu quen thuộc, mọi người đều là người trong Thanh Ninh Cung, hằng ngày kết giao không thể thiếu trao đổi chút tin tức, cung nhân hồi môn của Kỳ Uyển Thanh dung nhập, cùng nhau làm việc, thực dễ dàng đề cập một hai câu trong lúc lơ đãng.

Mấy tin tức này khẳng định cũng không phải quan trọng gì, chuyện cơ mật không ai dám hồ ngôn loạn ngữ, nhưng đối với Hoàng hậu, thế này đã không tệ, tốt hơn nhiều so với trước kia hai mắt bôi đen.

Nếu vận khí không tệ, còn có thể kết hợp thế cục bên ngoài, phân tích nghiền ngẫm một vài.

Đương nhiên, muốn được vậy đều căn cứ vào Kỳ Uyển Thanh phối hợp.

Hoàng hậu đoán trước đối phương bằng mặt không bằng lòng, sẽ trộn lẫn mấy tin tức thật giả, tránh nặng tìm nhẹ: “Con là đứa bé ngoan, bản cung không muốn làm khó dễ con.”

“Chỉ là bản cung cũng có tai mắt ở Thanh Ninh Cung, hy vọng con đừng khiến bản cung thất vọng.” Bà nắm tay Kỳ Uyển Thanh vỗ vỗ, những lời này ba phải cái nào cũng được, nhưng có thể đe dọa, làm người ta miễn mạn suy nghĩ.

Bộ giáp khảm hồng ngọc trên tay Hoàng hậu bén nhọn, đụng chạm da thịt cổ tay Kỳ Uyển Thanh, xúc cảm lạnh băng hơi hơi đau đớn, nàng rũ mắt, nửa ngày, mới chần chờ nói: “Chuyện này không phải một hai ngày có thể làm được.”

“Bản cung biết, nhưng chỉ cần con chịu làm, thời gian dài nhất định có thể thành.” Một ngày không thành, thì mười ngày, mười ngày không thành thì trăm ngày, trăm ngày thì một hai năm, không có chuyện nào làm không thành.

Kỳ Uyển Thanh không thể trốn tránh, trước mắt chỉ có thể kéo dài thời gian.

“Được rồi, cũng không còn sớm, con về trước đi.” Hoàng hậu buông lỏng tay, phân phó nhũ mẫu: “Ma ma, bà tiễn Thái tử phi.”

Kỳ Uyển Thanh thân phận xấu hổ, chỗ tốt duy nhất chính là không cần ở Khôn Ninh Cung lâu lắm, để tránh làm Thái tử chán ghét hơn nữa.

Nàng ra Tây Noãn Các, lấy khăn lụa, nương tay áo rộng che giấu, dùng sức lau lau cổ tay, bị nữ nhân kia sờ qua, cả người nàng đều không thoải mái, trở về không thiếu được dùng xà bông thơm cẩn thận rửa mấy lần.

Đoàn người Kỳ Uyển Thanh đi dọc theo hành lang gấp khúc ra chỗ kiệu đang chờ, gió tuyết rất lớn thổi qua hành lang, nàng kéo mũ áo choàng, nhanh hơn bước chân.

Ai ngờ trải qua khúc cua, lại gặp phải một người không ngờ.

Người này đúng là Ngụy Vương phi. Kỳ Hoàng hậu là mẹ chồng của nàng, tuy nàng ở vương phủ ngoài cung, nhưng không thiếu được cách mấy ngày tiền cung thỉnh an một lần, lần này vô tình đụng phải.

Ngụy Vương phi mày liễu mắt phượng, mặt hạnh má đào, là một nữ tử trang dung mỹ diễm. Tính tình cũng giống dung mạo nàng, cao ngạo kiêu căng, có lẽ nàng biết rất rõ chân tướng Kỳ Uyển Thanh bị tứ hôn cho Thái tử, khi hành lễ có vài phần không tình nguyện.

Nhưng cho dù không muốn, nàng vẫn phải hành lễ thỉnh an, thân phận Thái tử phi còn đó, đây là quân thần có khác.

Kỳ Uyển Thanh có vài phần buồn cười, phải biết rằng, bản thân Ngụy Vương thấy nàng, mặt ngoài cũng là tất cung tất kính, Ngụy Vương phi chắc là ở nhà mẹ đẻ bị sủng đến lợi hại, kinh nghiệm không đủ, mới có thể lộ sơ hở.

Nàng cũng không thêm đề ý, hai người ranh giới rõ ràng, cũng không phải người một nhà, đẩy đưa ở Khôn Ninh Cung không phải là chuyện tốt.

Nàng gật đầu kêu đứng dậy, liền rời đi trước, Ngụy Vương phi chỉ phải né tránh đến một bên.

Trở lại Thanh Ninh Cung, dùng cơm trưa, Kỳ Uyển Thanh ngủ trưa nửa canh giờ mới dậy, thấy Cao Húc đã trở lại.

“Điện hạ?” Nàng chớp chớp mắt, sao lại thế này? Không phải trời chưa tối không thấy người sao?

“Hôm nay phong ầm.” Cao Húc nhướn mày, đáng kinh ngạc như vậy sao?

Kỷ Uyên Thanh bưng tỉnh hiểu ra. Cái này nàng biết, quan viên Đại Chu triều có kỳ nghỉ đông, không dài, chỉ khoảng nửa tháng, nha môn đóng cửa, ấn giám phong lên, chờ qua năm lại mở cửa làm việc.

“Điện hạ, kế tiếp ngài có thể nghỉ ngơi rồi sao?”

Thật là một dấu hiệu tốt, Cao Húc nhàn sẽ về phòng tìm nàng, có được tính là bước đầu giống nhà không?

Kỷ Uyên Thanh vui tươi hơn hỏi: “Điện hạ, thiếp hầu hạ ngài đổi quần áo nhé.” Ở trong phòng, vẫn nên thay thường phục cho thoải mái.

“Ừ.”

Cao Húc vui vẻ đáp ứng, ngồi xuống để thể từ gỡ từ kim quan cho hần, thay một cây trâm vấn tóc bằng gỗ mun, lại đứng lên, thay một bộ quần áo gấm Tứ Xuyên màu xanh ngọc thêu mây tím.

Phu thê nắm tay ngồi xuống nhuyến thấp, hần dựa nghiêng vào gối màu xanh rêu thêu con dơi: “Nhàn là có thể nhàn một ít, nhưng muốn hoàn toàn nghỉ ngơi là không có khả năng.”

Kỷ Uyên Thanh cũng hiểu. Cái gọi là phong ấn chỉ áp dụng cho nha môn bình thường thôi. Triều đình sáu bộ quan trọng, sao có thể bãi công hơn mười ngày, cứ vận tác theo lẽ thường. Cao Húc là Hoàng Thái tử, đương nhiên hần không thể bỏ việc.

“Nhàn một ít cũng tốt, có thể nghỉ ngơi một chút.”

Hần hơi hơi mở cánh tay, nàng lập tức dựa vào lòng hần: “Điện hạ còn trẻ, nhưng cũng nên chú ý thân thể, nếu không về sau sẽ có hại.”

Ngừ khí già nua này là học với ai?

Cao Húc liếc xéo nàng, vẻ mặt lại giãn ra, hần nhẹ “Ừ” một tiếng, cảm giác hương thụ.

Hần không có thói quen ngủ trưa, bận rộn quen rồi, giờ rảnh rồi liền phân phó Trương Đức Hải lấy một quyển sách, dựa nghiêng trên gối lật xem.

Kỷ Uyên Thanh cũng không tách ra, nương tay hần nhìn sách một hồi, cảm thấy đuôi cổ cũng quá mệt mỏi, liền từ bỏ. Nàng nghĩ nghĩ, phân phó Lê Hoa dọn một bàn con trên nhuyến thấp, lấy chút mứt táo hạt dưa tới.

Hiện tại Lê Hoa biết Thái tử không thích cung nữ đến gần, đưa đến bên cạnh liền giao cho Trương Đức Hải, cũng không tiến lên, lặng lẽ thôi lui đến một góc tường.

Kỷ Uyên Thanh tâm tình rất tốt, lột ra một viên hạt dưa, vui rạo rức quay đầu lại, đưa tới bên miệng Cao Húc.

Hần nhìn nàng, há miệng ăn hạt dưa, tiếp tục đọc sách.

Kỷ Uyên Thanh tiếp tục lột hạt dưa, lúc này cho chính mình, tiếp theo lại lột, lại đưa cho hần.

Tiểu phu thê chàng một cái thiếp một cái, trong phòng im ắng, chỉ ngẫu nhiên truyền đến tiếng lật sách, cùng với khi kẹ hạt dưa ‘cách’ rất nhỏ.

Bầu không khí ấm áp vẫn luôn liên tục, trời thực lạnh, khó được Cao Húc về sớm, dùng xong bữa tối, hai người tiêu thực, liền sớm rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi.

Ai ngờ mới vừa nằm trên giường đắp chăn gấm, liền nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Trong Thanh Ninh Cung, không có khẩn cấp tình huống, ai cũng không dám chạy vội, càng miễn bàn chạy tới chính phòng của chủ tử.

Cao Húc bỗng chốc mở mắt, lập tức xoay người ngồi dậy, gian ngoài Trương Đức Hải đã trao đổi tin tức với người tới, vội vàng vào buồng trong, gấp giọng nói: “Điện hạ, Lâm Dương có tin tức kịch liệt muốn bẩm báo.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Editor: Vy Vy 1505

Cao Húc lập tức nhắc màn xuống giường, bên kia Trương Đức Hải đã giữ quần áo, vội vàng hầu hạ chủ tử mặc vào.

Kỷ Uyển Thanh có chút nôn nóng, thăm dò ra: “Bên ngoài trời giá rét, điện hạ nhớ mặc thêm quần áo, đừng quên phủ thêm áo choàng lông.”

Hôm nay bên ngoài nước đóng thành băng, lở như mặc ít, cũng không phải chuyện đùa, nàng nói, liền muốn xuống giường.

Cao Húc quay đầu lại ngăn nàng: “Nàng không cần xuống, nghỉ sớm đi.”

Trương Đức Hải cũng vừa làm vừa trả lời: “Nương nương cứ yên tâm, nô tài sẽ hầu hạ điện hạ chu đáo.”

Nói mấy câu dứt lời, Cao Húc hòa tóc sửa sang lại thỏa đáng, phủ thêm một áo choàng lông bạch hổ thật dày, đi tiền điện.

Kỷ Uyển Thanh nhìn theo hần rồi đi, mày đẹp nhú lại, không phải đã phong ấn sao? Sao còn có chuyện lớn phát sinh?

“Nương nương, ngài sớm chút nghỉ ngơi đi, mặc kệ chuyện gì, chúng ta cũng không nhúng tay vào.” Chờ Thái Tử rời đi Hà ma ma mới vào cửa, cẩn thận dịch dịch góc chân cho chủ tử.

Kỷ Uyển Thanh gật gật đầu, xác thật như thế, nghĩ nhiều vô ích.

Nàng chỉ phải nằm xuống: “Ma ma, bà cũng sớm chút nghỉ ngơi đi.”

Khi Cao Húc tới ngoại thư phòng, Lâm Dương đã đợi một hồi. Hần là thủ lĩnh mật thám của Thái Tử, mặt ngoài là thái giám nhưng thực tế không phải, mặc dù tình huống khẩn cấp, cũng không dám vào hậu điện Thanh Ninh Cung.

“Chuyện gì?”

Cao Húc vừa xuống kiệu, mọi người lập tức ăn ý tản ra, chủ tớ hai người trước sau vào thư phòng, Trương Đức Hải theo thường lệ tự mình gác cửa.

“Điện hạ, chuyện Lương Chấn Hiền có biến hóa.” Lâm Dương vội vàng hành lễ, dâng lên mật tin.

Lương Chấn Hiền trong lời hần nói có chút địa vị, năm nay mới vừa bốn mươi, đã nhậm chức Hộ Bộ hữu thị lang được mấy năm, phụ trách kiểm tra thuế ruộng thuế đất vân vân, là một trong những trọng thần đầy hứa hẹn.

Xương Bình Đế tài cán bình thường, tâm tư lại mẫn cảm, bởi vậy đặc biệt thích nắm quyền, ví dụ mấy bộ quan trọng như Hộ Bộ, Lại Bộ, Binh Bộ, thượng thư và tả hữu thị lang nếu không phải tâm phúc của ông ta thì chính là đảng bảo hoàng trung lập, không thả lỏng mấy may.

Như vậy, ông ta nắm chặt chẽ chính quyền binh quyền.

Nhưng cái gọi là đảng bảo hoàng trung lập lại không phải vĩnh viễn không biến, hơn nữa bọn họ cũng không cam đoan hai bàn tay trắng.

Lương Chấn Hiền chính là như thế, ông ta còn có một thân phận, đó là cữu cữu ruột của Ngụy Vương phi. Trước khi cháu gái gả vào hoàng gia, ông ta đã ần ần có ý thiên hướng một đảng Kỷ Hoàng Hậu, lợi hại chính là, mấy năm nay, ông ta vẫn luôn ngồi vững chắc vị trí Hộ Bộ hữu thị lang.

Nhưng càng ngày trong triều Cao Húc cấm rẽ càng sâu, Đông Cung bắt đầu duỗi tay đến các châu phủ lớn, nhân viên điều phái càng nhiều, một lần trùng hợp, thuộc hạ thân tín của hần phát hiện Lương Chấn Hiền có dị thường.

Người này tên Trần Đào, làm quan trong triều, mặt ngoài trung lập thực tế là thân tín của Đông Cung. Mùa hè năm nay, ông bị điều nhiệm ra kinh, đi Chiết Tây làm quan. Ông nhậm chức không lâu liền phát hiện một vấn đề, quan lương Chiết Tây nộp lên triều đình hình như chênh lệch rất lớn với thực tế trưng thu thuế má.

Trần Đào cả kinh, còn chưa kịp có động tác, liền có người tới du thuyết. Người tới tuy lời nói dụ hoặc, lại không kinh hoàng, Trần Đào mẫn cảm phát hiện, nếu không đáp ứng, đại khái liền phải “chết bệnh”.

Người tiền nhiệm của ông chính là chết bệnh, những người này chiếm cứ thế lực ở bản địa, đã mảnh khoé thông thiên, mà một khi ông đáp ứng lên thuyền giặc liền không dễ xuống, chỉ có thể thông đồng làm vậy.

Trần Đào cũng là người có năng lực, mặt ngoài đáp ứng, thực tế lập tức viết mật thư truyền lại Đông Cung, báo cáo kỹ càng tỉ mỉ tình hình.

Không truyền tin thì thôi, truyền tin mới biết, thì ra chung quanh biệt viện đã bị người theo dõi, cũng may Đông Cung có con đường bí mật, mới có thể an toàn truyền tin tức ra ngoài.

Cao Húc được tin tức, lập tức xuống tay điều tra, năng lực của hần cực lớn, nếu phát hiện chỗ dị thường, thực mau liền có manh mối.

Lương Chấn Hiền cầm đầu mấy quan lớn trong kinh, thông đồng Chiết Giang Bố Chính Sứ Tư và rất nhiều quan lại chủ yếu phía dưới gian lận, lấy có năm kia thiên tai không thể khôi phục, giấu báo thuế má, bán trộm quan lương.

Động tác nhỏ năm sáu năm trước đã bắt đầu, chỉ là trước đó có hạn mức cũ, nuốt không bao nhiêu, mà năm kia Chiết Tây bị thiên tai, xác thật không khôi phục lại, thu không đủ chi.

Năm nay Chiết Tây mưa thuận gió hoà, lương thực được mùa, cơ hội tốt rồi cuộc đến.

Những người này nhiều năm động tác nhỏ không bị phát hiện, sớm đường to gan, năm nay Chiết Giang vốn nên nộp lên trên thu lương bốn trăm năm mươi vạn gánh, thực tế chỉ nộp hơn hai trăm vạn gánh, thế nhưng bị nuốt một nửa.

Cao Húc tức giận, thuế má là gốc rễ quốc gia, làm sao hán có thể dung tha.

Cần thiết phải nhổ tận gốc đám người này, chỉ là thu lương đã xong, muốn vạch trần còn phải tra kỹ càng, cũng không vội nhất thời.

Thân phận hán nhạy cảm, Hộ Bộ yếu hại, một khi không cẩn thận, thực dễ dàng xúc động thần kinh miễn cảm của Xương Bình Đế.

Huống hồ còn có hai vương dưới gôi trung cung cũng vào triều, thế lực một đảng Kỳ Hoàng hậu khuếch trương, cũng ngày càng cứng cổ. Cao Húc sớm muốn tìm một cơ hội đã kích đối phương, vừa hay có thể lợi dụng vụ án Lương Chấn Hiên.

Hơn một tháng nay, hán đều bố trí chuyện này, cần phải làm được một khi nhắc lên, chắc chắn trừ tận gốc đám người Lương Chấn Hiên, hơn nữa cho Khôn Ninh Cung một kích thật mạnh.

Mấy ngày nay bố trí công tác sắp hoàn thành, tiến vào giai đoạn kết thúc, chờ qua năm, trò hay liền bắt đầu.

Không nghĩ tới, lúc này lại xuất hiện một nhạc đệm nhỏ.

Đốc Sát Viện một ngự sử họ Thái trùng hợp phát hiện manh mối việc này. Ông ta biết không nhiều lắm, nhưng ngự sử là chức quan đặc thù, bọn họ cáo trạng không cần lý do, không cần chứng cứ, cảm thấy không đúng là có thể dâng sớ con, không gánh chịu tội.

Gặp gỡ Hoàng đế minh quân, ví dụ như Đại Chu triều khai quốc Thái Tổ, thậm chí ngự sử còn có thể dâng sớ con thảo luận một chút hoàng đế nơi nào nơi nào không đúng.

Thay đổi Xương Bình Đế, Thái ngự sử không dám, nhưng ông ta không sợ một Hộ Bộ hữu thị lang như Lương Chấn Hiên.

Thái ngự sử e sợ cho đám người Lương Chấn Hiên quyền lực lớn, xóa sạch dấu vết, ông ta còn tra theo manh mối kia, muốn hiểu rõ một ít mới dâng sớ con.

Cao Húc đều biết tất cả chuyện này, vừa lúc hợp ý hán, miễn cho qua năm phải suy nghĩ đây ai ra tổ giặc.

Vốn dĩ với năng lực của Thái ngự sử, ước chừng qua năm sau mới có thể ra tay, khi đó vừa lúc Cao Húc kết thúc. Không nghĩ tới, người này có phát hiện mới, nhất thời máu gà lên não, không màng đã phong ấn, ngày mai liền muốn dâng tấu chương.

“Điện hạ, hôm nay Thái Bình đã soạn xong tấu chương, tính toán sáng sớm mai trình lên bệ hạ.”

Thái Bình, tức là Thái ngự sử. Đông Cung lâm thời tăng số lượng thám tử, để tùy thời hiểu biết tiến độ công tác của ông ta.

Cao Húc cũng không ngoài ý muốn, rốt cuộc hán âm thầm trừ tính cũng trong vài ngày tới mà thôi, đọc nhanh mật thư, nhanh chóng xé nát, hán ngược mắt phân phó: “Lập tức truyền tin xuống, nhanh hơn tốc độ điều tra Lương Chấn Hiên và đồng bọn, trong vòng hai ngày phải hủy diệt hết tất cả dấu vết Đông cung nhúng tay vào.”

Nếu muốn nhổ tận gốc, không thiếu được xe chỉ luân kim một phen, khi vụ án bị tổ giặc, quan chủ thẩm có thể kéo tơ lột kén, một lưới bắt hết đám người này.

Bố trí đã cơ bản hoàn thành, từ nay về sau chỉ cần quét sạch sẽ cái đuôi, để tránh Đông Cung bị dính líu can hệ.

Hộ Bộ vốn dĩ miễn cảm, hơn nữa hiện nay Lương Chấn Hiên đã là một trong những trụ cột của đảng Kỳ Hoàng hậu, một khi việc này có bóng dáng Đông Cung, thực dễ dàng liên lụy đến tranh đấu giữa hai đảng, dẫn phát Xương Bình Đế ngờ vực.

Cho nên, Cao Húc muốn toàn thân mà lui, không thể lưu một tia dấu vết.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Lâm Dương lưu loát lên tiếng.

Cao Húc ngay sau đó lại lần nữa hạ lệnh: “Truyền tin báo cho Ngô các lão việc này, nhắc ông ấy không được nhúng tay.”

Ngô Chính Dung là ông ngoại của Thái Từ, là Đông Cung đáng mục tiêu quá lớn, lần này Cao Húc không để ông tham gia bố trí công tác, để ngừa lộ dấu vết.

Lâm Dương lại lần nữa vâng dạ, vội vàng ra cửa, truyền mệnh lệnh của chủ tử.

Trong hoàng cung an tĩnh, Thanh Ninh Cung âm thầm cao tốc vận chuyển, chờ các loại công việc chuẩn bị thỏa đáng đã là gần sáng.

Cao Húc về hậu điện, mới vừa cởi áo lên giường, Kỳ Uyển Thanh vẫn luôn ngủ không sâu liền bừng tỉnh.

“Điện hạ.”

Mới từ bên ngoài trở về, trên người hắn có chút lạnh, nàng từ ổ chăn đuổi ra một đôi bàn tay mềm, cầm tay hắn.

Tay nàng mềm mại ấm áp, Cao Húc nằm xuống, nàng lập tức dựa vào lồng ngực hắn, hắn thuận thế nghiêng người ôm nàng.

Trong lòng ngực ôn hương nhuyễn ngọc, ấm áp dễ chịu, mặt nàng dán ngực trái hắn, nhiệt ý giống như truyền vào trái tim.

“Điện hạ, chuyện đều xử lý thỏa đáng rồi sao?” Nàng rất có đúng mực, không hỏi thăm cụ thể chuyện gì, chỉ quan tâm một câu.

“Ừ, sắp hoàn thành.” Hắn lên tiếng, lại nói: “Nghỉ sớm đi.”

Kỷ Uyển Thanh lên tiếng, cọ cọ ngực hắn, điều chỉnh một tư thế thoải mái mới lần nữa đi vào giấc mộng.

Trong bóng đêm, Cao Húc rũ mắt nhìn nàng một lát mới nhắm mắt.

Kỷ Uyển Thanh không hỏi chuyện gì, nhưng thực mau nàng đã biết, bởi vì chuyện quá lớn, cả triều kinh sợ, chỉ cần người tai mắt không béc tắc đều thu được tiếng gió.

Tuy đã phong ấn, nhưng mỗi ngày tấu chương quan trọng vẫn đều đều trình lên ngự tiền, Xương Bình Đế không tính cần chính, nhưng mỗi ngày xem vài cuốn vẫn có.

Hôm sau, Thái ngự sử sỏ con liềm trình lên.

Ông ta vẫn thái không tồi, việc này cũng rất lớn, khẳng khái trần từ, từ tình tiết ác liệt, vẫn luôn nói đến ảnh hưởng triều đình dân chúng, tội trạng của đám người Lương Chấn Hiên quả thực trời đất không thể dung tha.

Mắt thấy chính là sóng gió động trời, nội các không dám sờ chạm, lập tức vội vàng trình lên ngự tiền.

Hoàng đế tức giận.

Thuê ruộng thuế má là gốc rễ quốc gia, động nó, chính là động vảy ngược của Hoàng đế.

Lương Chấn Hiên không chỉ động rất nhiều, mà còn trên dưới cấu kết, che giấu gặt gao, đã vài tháng mà không lộ ra nửa điểm tiếng gió.

Làm một quân vương, kiêng kỵ nhất chính là quan viên phía dưới cùng một giuộc, ông ta chẳng hay biết gì.

Mặc kệ Hoàng đế này có anh minh thần võ hay không, hai người trờ lên đều là tối kỵ.

Xương Bình Đế vốn không phải người tính tình ôn hòa, mức độ giận dữ có thể nghĩ. Ông ta lập tức hạ lệnh giam giữ Lương Chấn Hiên, niêm phong Lương phủ, sau đó lệnh cho Hình Bộ và thị lang Trương Tiến là quan chủ thẩm, phụ trách tra rõ việc này.

Một hồi sóng gió động trời nhấc lên cuối tháng chạp, tất cả quan lại hoàn toàn chú ý chặt chẽ việc này, không cảm thụ được không khí ăn tết nhiệt liệt.

Ban đầu Kỷ Uyển Thanh cho rằng việc này không quan hệ gì với nàng, nhưng nghĩ nghĩ mới kinh ngạc nhớ ra, Lương Chính Hiên là cữu cữu ruột của Ngụy Vương phi.

Nháy mắt nàng liền tưởng đến đêm qua Cao Húc vội vàng ra cửa.

Cữu cữu ruột của Ngụy Vương phi tất nhiên là một người thuộc đảng Kỷ Hoàng hậu.

Nàng ản ản có dự cảm không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Editor: Vy Vy 1505

Thái ngự sử dâng tấu như một tảng đá to rơi vào hồ nước, khơi dậy ngàn tầng sóng lớn.

Hộ Bộ hữu thị lang Lương Chấn Hiên lập tức bị giam giữ, ngay sau đó, Hình Bộ tả thị lang Trương Tiến được phong làm quan chủ thẩm.

Trương Tiến là đảng trung lập trung quân, trương đương có khả năng, hơn nữa lại thiết diện vô tình, nghe việc này đã nổi giận, vừa lãnh ý chỉ, lập tức xuống tay tra rõ án.

Không khí toàn bộ kinh thành lập tức căng thẳng.

Một chuyện lớn như vậy bùng nổ, không đến một canh giờ, tin tức đã truyền tới Khôn Ninh Cung.

“Lương Chấn Hiên chẳng lẽ thật dám bán trộm quan lương?”

Hoàng hậu nói tuy là nghi vấn, nhưng thực tế trong lòng đã tin tưởng. Dù sao việc này quá lớn, nếu không có chút chứng cứ nào, sao ngôn quan dám tùy tiện dâng tấu, Xương Bình Đế cũng không phải là quân vương có tính tình tốt.

Bà vừa gấp vừa tức, tàn nhẫn chụp bàn, lực đạo cực lớn, chung trà trên bàn theo tiếng nhảy nhẩy.

Kỷ Hoàng hậu thật đúng là không biết việc này.

Mẹ con bà và Lâm Giang Hầu phủ thu nạp vây cánh cũng có yêu cầu, không phải thế lực gì đều chấp nhận, chính là để ngừa không được lợi mà ngược lại bị liên lụy.

Chỉ là đi bộ ở bờ sông chung quy có ngày ướt giày.

Mấy năm gần đây, Lương Chấn Hiên cũng có hiếu kính Khôn Ninh Cung không ít ngân lượng, rất hữu dụng để thế lực Kỷ Hoàng hậu khuếch trương, nhưng Lương gia mấy đời trăm anh, là gia tộc lớn, tiền bạc tặng cũng ở mức hợp lý, chưa bao giờ khiến người khả nghi.

Kỷ Hoàng hậu nhớ tới từ trước những món tiền bạc đó, nhất thời cảm giác phồng tay, chỉ là tiền bạc đã chi tiêu, không thể trả về.

Hơn nữa mặc dù có thể trả về, lúc này cũng không phải chỉ cần trả về là có thể phủ sạch quan hệ.

“Uổng công lúc trước bốn cung nể mặt mũi ông ta, còn chọn cháu gái ông ta làm Ngụy Vương phi!” sắc mặt Hoàng hậu âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi.

Hai con trai của bà ngồi hai bên trái phải, vẻ mặt ngưng trọng, nghe vậy, sắc mặt Ngụy Vương âm âm: “Cũng không biết Lương Chấn Hiên nuốt nhiều ít?”

Sở con ở trong tay Xương Bình Đế, qua tay mấy lão thần nội các và Thái ngự sử, nhưng vào thời điểm này không ai dám dò hỏi.

Xem trình độ Hoàng đế tức giận, án này khẳng định không nhỏ, chẳng qua không biết tới mức độ nào thôi?

Trình độ nặng nhẹ của vụ án ảnh hưởng rất lớn đối với một đảng Kỷ Hoàng hậu.

Suy cho cùng, mấy năm nay vì chế hành Đông Cung, Xương Bình Đế lần nữa nâng đỡ mẹ con Kỷ Hoàng hậu, Lương Chấn Hiên có thể tiếp tục ngồi ổn Hộ Bộ hữu thị lang, không thể thiếu Hoàng đế mất nhắm mắt mở.

Cho dù trình độ vụ án chỉ tính trung đẳng, Lương Chấn Hiên cũng khẳng định sụp đổ, một đảng Kỷ Hoàng hậu đã chú định mất đi một trụ cột lớn.

Đây còn chỉ là tình huống nhẹ nhất, nếu vụ án nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng, ảnh hưởng sẽ càng thêm sâu xa.

Lương Chấn Hiên đầu nhập Khôn Ninh Cung đã nhiều năm, thế lực sớm đã dây dưa rắc rối. Nếu vụ án quá lớn, hơn xa điểm mấu chốt chịu đựng của Xương Bình Đế, ông ta hạ lệnh nhổ tận gốc, vậy tổn thương liền quá độ.

Càng tệ hơn là, Xương Bình Đế còn có thể chán ghét mẹ con Hoàng hậu.

Cuối cùng một chút mới là quan trọng nhất, chỉ cần Hoàng đế bất công, thế lực có thể tụ lại một lần nữa, mà một khi mất thánh tâm, đó mới là mất đi chỗ dựa cơ bản.

Phải biết rằng, hậu cung của Xương Bình Đế không ít giai lệ, chỉ nói con trai cũng có mười lăm mười sáu người, Tứ hoàng tử do Lệ Phi sinh đã mười bốn tuổi, mẹ con Hoàng hậu cũng không phải không thể thay thế.

Án đường Kỷ Hoàng hậu nhú chặt, hỏi Ngụy Vương: “Cửu cửu con nói như thế nào?”

“Cửu cửu nói, trước tiên phải tĩnh xem diễn biến, thấy rõ việc này đến tột cùng lớn cỡ nào lại nói.”

Trước khi tiến cung, huynh đệ Ngụy Vương cưỡi ngựa chạy một chuyến Lâm Giang Hầu phủ, giờ phút này nghe hỏi, Ngụy Vương lập tức trả lời: “Cửu cửu nói, với tác phong hành sự của Trương Tiến, vài ngày tới có thể nhìn ra manh mối.”

“Cửu cửu còn nói, trước tiên chúng ta nên tận lực phủ sạch quan hệ với Lương Chấn Hiên, không được để lại dấu vết.” Ngụy Vương thực tán đồng ý kiến của Lâm Giang Hầu: “Mẫu hậu, con đã nói cửu cửu xuống tay làm.”

Hoàng hậu gật đầu: “Cách này rất đúng, trước mắt tình huống không rõ, chỉ có thể xử trí như vậy.”

Sau khi nghị định phương pháp xử trí tạm thời, Ngụy Vương dừng một chút, nói: “Cũng không biết việc này có bút tích của Đông Cung hay không?”

Kẻ thù lớn nhất của mẹ con ba người đứng là Hoàng Thái tử, chuyện vừa xảy ra, bọn họ đều lập tức liên tưởng đến Đông Cung, Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu có hấn nhúng tay, cũng chẳng có gì lạ, Thái tử tâm tư cẩn thận tỉ mỉ, từ trước đến nay thủ đoạn không giống bình thường.”

Người hiểu biết người nhất quả nhiên là kẻ thù của người. Hình tượng Thái tử ôn nhuận của Cao Húc không hề có sơ hở, ngay cả Xương Bình Đế cũng bị lừa gạt, nhưng Hoàng hậu không tin tưởng, bà hết lòng tin theo trực giác của chính mình.

Hoàng Thái tử này mặt ngoài ôn tồn lễ độ, nhưng thủ đoạn lại mạnh mẽ tàn nhẫn, phi thường cao minh.

Mẹ con ba người nghiền cứu sâu Hoàng Thái tử, nếu việc này có đối phương nhúng tay, chỉ sợ sẽ càng thêm khó giải quyết.

Trong nhà yên tĩnh một lát, sắc mặt ba người càng thêm âm trầm.

“Mẫu hậu,” Ngụy Vương nghĩ nghĩ, nói: “Thái tử phi không phải đáp ứng thám thính tin tức cho chúng ta sao? Hiện giờ vừa lúc dùng tới.”

Thời kỳ phi thường, Ngụy Vương cũng mặc kệ Kỷ Uyển Thanh mới đến, có chút tin tức cũng tốt, có thể biết Thái tử có nhúng tay hay không là được.

Kỷ Hoàng hậu gật gật đầu, “Bốn cung cũng đang có ý này.”

Trần Vương vẫn luôn an tĩnh nghe, lúc này nhú mảy nói: “Thái tử phi không được sủng, chỉ sợ muốn thám thính cơ mật bậc này rất không dễ.”

“Bốn cung cũng không cần nàng thâm nhập dò hỏi, chỉ là tình tế thuật lại thần thái cử chỉ của Thái tử thôi.”

Thái tử đại hôn còn chưa đầy một tháng, mặc kệ hấn sủng ái Thái tử phi hay không, một tháng đầu không thể không nghỉ ở tân phòng.

Nếu mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người, cẩn thận lưu ý một chút biểu tình biến hóa, cũng không phải không thể nhìn thấy manh mối.

Kỷ Uyển Thanh là người thông minh, Hoàng hậu không nghi ngờ năng lực của nàng, ngược lại biết nàng tính toán có lẽ bà, có lẽ phát hiện manh mối cũng sẽ không nói.

Nói thật, một án Lương Chấn Hiền đã đến nước này, mặc dù biết Thái tử có nhúng tay hay không cũng không thể thay đổi chuyện gì. Nhưng Hoàng hậu lại cảm thấy đây là cơ hội tốt, thám thính tin tức là thứ yếu, mấu chốt là có thể mượn dịp này tạo áp lực cho Kỷ Uyển Thanh, làm nàng biết vẫn luôn có lẽ bà là không được.

Dần dần thâm nhập mới có thể làm quân cờ Thái tử phi này phát huy tác dụng lớn nhất.

Kỷ Uyển Thanh dự cảm không tốt là chính xác, sáng sớm hôm sau nàng lại đến Khôn Ninh Cung thỉnh an, lập tức cảm nhận được không khí khác lạ.

Mặt ngoài nhìn không ra bất kỳ biến hóa gì, thực tế từ cung nhân dẫn đường đến đại cung nữ Phi Thúy, đều cho nàng ả ả cảm giác không giống nhau.

Kỷ Uyển Thanh mặt ngoài không biểu lộ, thực tế trong lòng đã trầm xuống.

Nàng có dự cảm, từ lúc tứ hôn tới nay, nan đề lớn nhất liền ở trước mắt.

Dọc theo hành lang gấp khúc đỏ thẫm, tới Tây Ôn Các Hoàng hậu vẫn thường xử lý nội vụ lục cung, rèm cửa vừa được vén lên, Kỷ Uyển Thanh lập tức cảm thấy một trận nhiệt ý đập vào mặt.

Nàng nhú nhú mảy, bước vào.

Hôm nay địa long Tây Ôn Các thiêu phá lệ nhiều than, trong phòng còn thả mấy lò sưởi thật lớn, chậu than châm chính vương, hai cái hộp lại, trong phòng khô nóng đến mức làm người ta không thở nổi.

Trên người Kỷ Uyển Thanh lập tức ả ả thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, Lê Hoa vội tiến lên, hầu hạ nàng cởi áo choàng lông cáo.

Nha đầu này cũng thực nóng, cái trán đã đầy mồ hôi dính nhớp.

Chủ tớ hai người ăn mặc dựa theo bình thường, mặc dù Kỷ Uyển Thanh cởi áo choàng, nhưng trên người vẫn còn cung váy bằng gấm dày và hai lớp áo lót, vẫn dày như cũ. Chỉ là nàng đã không thể lại cởi, đừng nói Thái tử phi, mặc dù là quan quyền bình thường, bên ngoài tùy ý cởi áo tháo thắt lưng cũng không phải việc nhỏ.

Nàng ngược mắt nhìn một vòng người trong phòng, trên có Hoàng hậu, dưới có tiểu cung nữ dâng trà, người nào cũng mặc quần áo đơn bạc, liếc mắt một cái còn tưởng là trong ngày mùa hè.

Đây rõ ràng nhằm vào nàng, chỉ là Kỷ Uyển Thanh lại không thể không tiếp chiêu.

Hoàng hậu không chỉ là mẹ chồng, mà còn là quốc mẫu, mặc dù nàng lạnh lùng sắc bén truy vấn, người ta nhẹ nhàng băng quơ một câu “Thân mình khó

chịu, như vậy mới thoải mái” là có thể chặn họng nàng.

Đạo quân thần cũng phải nhận, hiếu đạo cũng phải nhận, loại thủ đoạn mềm dẻo này, Kỳ Uyển Thanh chỉ có thể gồng mình chịu đựng.

Nàng suy đoán được vì sao Hoàng hậu làm như thế.

Quả nhiên, sau khi thỉnh an, Hoàng hậu thuận miệng kêu nàng ngồi xuống, nửa điểm không đề cập tới tình cảnh quý dị trong phòng, lại nhàn nhạt nói: “Uyển Thanh, hôm qua triều đình đã xảy ra chuyện lớn, không biết con có nghe nói không?”

Chuyện lớn như vậy, thân ở hoàng cung, chỉ cần không phải người chết đều thu được tiếng gió, Kỳ Uyển Thanh gật gật đầu.

“Việc này, ước chừng Thái tử là cầm tay.” Hoàng hậu trực tiếp kết luận.

Tâm tình bà không vui, cũng không thêm giả vờ hiền lành, mở đầu một câu lập tức nhìn về phía Kỳ Uyển Thanh, liền nói: “Không biết mấy ngày qua, Thái tử có gì khác thường không?”

Tới rồi.

Kỳ Uyển Thanh mí mắt hơi rũ: “Điện hạ uy nghi hiển hách, Uyển Thanh không dám nhìn thẳng, hần cũng không thích con, sớm tối gặp mặt cũng không giao lưu.”

“Chuyện lớn bậc này trên triều đình, Uyển Thanh chẳng qua là một giới nữ lưu, thật sự không biết được.” Nàng biết chứ, chỉ là không thể nói.

Chuyện này không giống Thanh Ninh Cung hậu trạch nội vụ, Kỳ Uyển Thanh không thể lộ ra nửa điểm ngôn hành cử chỉ của Cao Húc, chẳng sợ nó không quan trọng gì.

Vấn đề này thực miễn cưỡng, nếu nàng lựa chọn đứng về phía Đông Cung, trước khi được Cao Húc đồng ý, tuyệt đối không thể nhắc tới chuyện nhỏ tí tẹo với Khôn Ninh Cung.

Cho dù giờ phút này bên người Hoàng hậu không có nhân tuyển của Đông Cung cũng thế.

Kỳ Uyển Thanh cảm thấy trên đời này không có tường nào mà không lọt gió, trên vấn đề mấu chốt này, tuyệt đối không thể tồn tâm lý may mắn, nếu không một ngày nào đó bị Cao Húc biết được, đây chính là cái gai không bao giờ nhổ ra.

Nàng và Cao Húc từ từ hòa hợp, ở chung càng ngày càng tốt, không thể mai phục mầm tai họa bên trong, bởi vậy, áp lực bên ngoài nàng cần thiết gánh lấy.

Trái phải mỗi bên có một lò sưởi lớn, chậu than châm phừng phừng, từng đợt khô nóng từ chỗ sâu trong thân thể trào ra, phía sau lưng đã đầm mồ hôi, nhưng lòng nàng vẫn lạnh như nước, không chút sút mẻ.

Nàng nghe thấy Hoàng hậu nhàn nhạt nói: “Con là đứa bé thông minh, sao có thể không phát giác một chút nào.”

“Con ngồi đây suy nghĩ kỹ một chút, nếu nghĩ tới, lại nói cho bốn cung cũng không muộn.” Hoàng hậu đậm đậm cười: “Bốn cung còn có cung vụ cần lý, con chậm rãi nghĩ.”

Nói xong, bà trực tiếp dò hỏi Hồ ma ma, bắt đầu xử lý cung vụ.

Trong ồn ào các thực an tĩnh, chỉ có tiếng của Hoàng hậu và Hồ ma ma đối thoại.

Nếu người ta đã mượn cơ hội bắt đầu thuận phục nàng, tự nhiên sẽ không để nàng được tốt, không bao lâu, nhiệt độ trong phòng hình như lại cao chút.

Một giọt mồ hôi từ trên trán trượt xuống, nàng khép hờ hai mắt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, trầm mặc chịu đựng từng trận sóng nhiệt, trước sau không có bất luận động tác gì.

Trong lòng Kỳ Uyển Thanh cười khổ, kỳ thật, đây là nguyên nhân quan trọng nhất lúc trước nàng đáp ứng Hoàng hậu. Không chỉ vì muội muội, càng nhiều hơn là vì chính mình.

Trong hoàng cung có rất nhiều thủ đoạn dày vò người, lại nói không ra đau khổ. Mùa hè dùng băng, mùa đông dùng than, cách gì cũng có, đây chẳng qua là hai loại trong số đó thôi.

Kỳ Uyển Thanh mới vừa vào Đông Cung, Thái tử hoàn toàn không tín nhiệm, không có bất kỳ nhân mạch nào, nếu không nghĩ ra kế sách, chỉ sợ mấy chiêu này nàng đã sớm phải chịu.

Nàng vốn tưởng rằng, giành quyền chương quản nội vụ qua đi, ít nhất có thể chống đỡ mấy tháng, không nghĩ tới kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, đại hôn chỉ mới nửa tháng, vẫn là thể nghiệm được.

Mồ hôi một giọt tiếp một giọt, áo trong đã ướt đầm. Kỳ Uyển Thanh không ngừng nhắc nhở mình, hiện giờ Thái tử đối đãi nàng thực không tệ, kiên trì đến cùng chính là thắng lợi, dày vò này cũng có giá trị.

Đây là lần nàng ở Khôn Ninh Cung lâu nhất, ước chừng hai canh giờ.

Buổi trưa buông xuống, cung vụ xử lý xong, Hoàng hậu liếc mắt nhìn nàng: “Hôm nay con đi về trước, ngày mai lại đến nghỉ tiếp cũng không muộn.”

Ý của Hoàng hậu thực rõ ràng, dày vò này cũng không phải một sớm một chiều, trước khi Kỷ Uyển Thanh “nghĩ kỹ”, chắc chắn không thể thiếu.

Nàng cũng không nói nhiều, trực tiếp đứng lên rồi đi.

Đến ngưỡng cửa, Lê Hoa đồng dạng vẽ mặt mồ hôi vội lấy áo choàng lại đây.

Bên ngoài là trời băng đất tuyết, mặc dù Kỷ Uyển Thanh nóng đến mức mồ hôi ướt áo, cũng phải cắn răng mặc vào.

Vừa ra khỏi cửa, băng hỏa lưỡng trọng thiên, gió lạnh cuốn tuyết to như lông ngỗng vào dưới hành lang, chủ tớ hai người đồng thời run lập cập.

Quần áo trên người Kỷ Uyển Thanh sớm đã ướt đầm, cực nhanh từ lửa nóng giáng xuống lạnh băng, sắc mặt nàng nháy mắt từ hồng nhuận chuyển thành xanh trắng, run rẩy từ trái tim mà ra, áo choàng lông cáo hình như cũng vô dụng.

Nữ nhân quả nhiên rất biết cách khó xử nữ nhân, thủ đoạn mềm dẻo nhưng làm người khổ không nói nổi.

“Nương nương,.....” Lê Hoa cắn môi.

“Im miệng!”

Kỷ Uyển Thanh quát khẽ: “Có gì trở về lại nói.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Editor: Vy Vy 1505

Kỷ Uyển Thanh hỏa tốc lên kiệu, khoảng cách ngắn ngủn như vậy đã làm trên dưới khớp hàm nàng ‘khanh khách’ run.

Lên kiệu, cũng quần không được nhiều như vậy, cung nhân bên người lập tức hầu hạ nàng cởi quần áo, áo trong quần trong có thể vắt ra nước, áo lót cũng bị mồ hôi thấm ướt thấu.

Kỷ Uyển Thanh vừa cởi quần áo ẩm ướt, mặc vào cung váy bên ngoài, vừa kêu Lê Hoa cũng nhanh cởi quần áo. Nàng có chút may mắn, hằng ngày thỉnh an không mang nữ mẫu, nếu không Hà ma ma lớn tuổi, cũng không biết có chịu nổi hay không.

Cung nhân nhanh chóng đốt thêm than trong lò sưởi lớn, Kỷ Uyển Thanh ôm chặt lò sưởi tay, chỉ là hình như cũng không có tác dụng bao nhiêu, nàng không cảm giác được ấm áp.

Thật vất vả trở lại Thanh Ninh Cung, nàng nhanh chóng sai người mang nước ấm tắm gội, lại uống chén canh gừng, lúc này mới cảm giác tốt chút.

Chẳng qua, giờ phút này nàng đã choáng váng đầu.

Tùy ý dùng chút cơm trưa, Kỷ Uyển Thanh lên giường cuộn chăn liền ngủ, một giấc ngủ này khoảng một canh giờ, cuối cùng mở to mắt thấy Hà ma ma đang lo lắng nhìn mình.

Nàng rất đau đầu, hôn trầm trầm, thân hình trầm trọng, vô cùng mệt mỏi.

Đây là bị bệnh.

Kỷ Uyển Thanh cười khổ, buổi sáng nàng liền có dự cảm xấu, hiện giờ quả nhiên không sai.

“Nương nương, có nên thỉnh thái y đến xem không? Như vậy ổn thỏa chút.” Hà ma ma cẩn thận nâng chủ tử dậy, hầu hạ nàng uống nước ấm.

“Không được, ma ma.” Kỷ Uyển Thanh lắc lắc đầu: “Mấy người Trần ma ma không phải đã xem qua, nói cũng không đáng ngại sao?”

Nàng vẫn còn tân hôn, gả vẫn là đương triều Hoàng Thái tử, nếu vừa vào cửa liền thỉnh thái y, dễ dàng mang tiếng tương hướng không hợp linh tinh. Đây cũng là Trần ma ma bản khoán, thấy tình huống chủ tử không tệ lắm, liền chờ nàng tỉnh lại xin chỉ thị.

Cũng may thế gia quý nữ, của hồi môn đều có phụ nhân hiểu được lý, thứ nhất điều dưỡng thân mình, thứ hai phòng ngừa một ít thủ đoạn dơ bẩn.

Mấy phụ nhân hồi môn này đa số am hiểu điều trị hài đồng thân thể, nhưng bệnh nhẹ cũng có thể xem. Hà ma ma sớm bảo bọn họ tới, nói thân thể chủ tử ngày thường khỏe mạnh, bệnh này không nặng, uống thuốc nghỉ ngơi mấy ngày thì tốt rồi.

Trong của hồi môn có được hoàn rất tốt, nếu không thỉnh thái y, Hà ma ma liền lấy một viên tó, nâng chủ tử dậy, hầu hạ nàng uống.

Thuốc viên thật lớn, mùi vị cũng khó ngửi, Kỳ Uyển Thanh mày đẹp nhũn chặt, cứng rắn nuốt vài lần, mới miễn cưỡng uống hết.

Nàng nuốt không dễ, Hà ma ma nhìn đau lòng vô cùng, vừa gấp vừa tức, cắn răng hạ giọng nói: “Hoàng Hậu nương nương là quốc mẫu, sao lại, sao lại có thể dùng thủ đoạn này đối phó hậu bối?”

Kỳ thật, chủ tử hai người đều hiểu nơi nào càng ngăn nắp lượng lệ, âm u sẽ càng nhiều. Hà ma ma cắn giận nửa ngày, khuôn mặt u sầu: “Nương nương, giờ nên làm thế nào?”

Nên làm thế nào?

Tốt nhất đương nhiên là Cao Húc nhà ra, Hà ma ma hạ giọng nói: “Điện hạ đối đãi nương nương không tệ, hay là thương lượng với điện hạ?”

Kỳ Uyển Thanh nghĩ nghĩ: “Trước chờ một chút đi.”

Đó là biện pháp cuối cùng, cũng là biện pháp bị động nhất, Kỳ Uyển Thanh không hy vọng như vậy, nàng buộc chính mình trước hết nghĩ xem có biện pháp khác không.

Nhưng giờ phút này thân thể nàng khó chịu, cũng không thể phí công, chỉ hỏi thăm Lê Hoa vài câu. Nghe Hà ma ma nói nha đầu kia thân thể thật sự khỏe mạnh, tắm nước ấm uống canh gừng, ngủ một giấc đã ra mồ hôi, cũng không thấy sốt hay không khỏe.

Quả nhiên đời này nàng nương chiều từ bé, mặc dù từ nhỏ có tính vận động, thân thể tố chất tốt hơn nhiều thiên kim khuê tú khác, nhưng vẫn không đủ.

Kỳ Uyển Thanh thoáng yên tâm, ngã đầu liền ngủ.

Thuốc này vẫn rất có hiệu quả, trong lúc Kỳ Uyển Thanh ngủ mơ đã ra mồ hôi, Hà ma ma hầu hạ nàng lau mình thay áo ngủ, thân mình nhẹ nhàng không ít, mảy đẹp vẫn luôn nhũn lại dần dần buông lỏng.

Khi nàng lần nữa thức dậy, sắc trời đã ám, ngoài song cửa sổ chỉ còn lại chút ánh sáng nhạt, trong phòng đã lên đèn.

Kỳ Uyển Thanh có chút mê mang, hoãn nửa ngày mới mở mắt, ánh nến mờ nhạt làm nàng hip hip mắt, chẳng qua, lực chú ý của nàng lập tức bị người ngồi ở mép giường hấp dẫn.

Cao Húc ngồi bên giường, ngược sáng nên xem không rõ biểu tình của hắn, nhưng ánh mắt hắn phức tạp khôn kể.

Kỳ Uyển Thanh đột ngột mở mắt, hần nháy mắt hoàn hồn, vẻ mặt mới vừa rồi chợt lóe rồi biến mất, không bao giờ gặp lại.

“Điện hạ?”

Kỳ Uyển Thanh chớp chớp mắt, cổ họng nàng có chút khô, không nhìn được giờ tay xoa xoa.

“Ừ”, Cao Húc thấp giọng đáp lời, vươn tay qua bàn nhỏ bên giường, nhắc ấm nước bằng sứ trắng, rót một ly nước ấm.

Hắn thay đổi vị trí, nâng nàng dậy ngồi dựa vào vai hắn, đưa chung nước tới bên môi nàng.

Ánh mắt Cao Húc dừng trên môi anh đào của nàng, hai cánh môi kiêu nộn như cánh hoa mát về hồng nhuận, nhàn nhạt nhìn rất suy yếu. Nàng bị bệnh, sắc mặt tái nhợt, thần sắc ảm đạm.

Từ trước đến nay nàng luôn là sức sống bắn ra bốn phía, hắn chưa từng gặp qua bộ dáng vô lực này của nàng.

“Điện hạ thật tốt.” Được Hoàng Thái tử hầu hạ uống nước, động tác hắn mềm nhẹ, nàng mỉm cười nhìn hắn.

Cao Húc buông chung trà, vén sợi tóc trên mặt nàng ra sau tai, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, dịch dịch chăn gấm.

“Thật cảm thấy cô rất tốt sao?”

Kỳ Uyển Thanh của hồi môn có không ít người đi theo, Cao Húc đã biết chuyện buổi sáng, ánh mắt hắn thực phức tạp: “Vì sao không có lệ bà ta một chút?” Rõ ràng nàng tùy ý nói hai câu, liền không cần chịu tội.

“Thiếp không muốn.”

Kỷ Uyên Thanh lập tức nói tiếp, nàng ngược mắt nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Điện hạ, Thanh Nhi không muốn.”

“Vì sao?” giọng hắn có chút khàn khàn, kỳ thật trong lòng hai người đều rõ ràng, hắn biết còn có hỏi.

“Điện hạ đối đãi tốt với thiếp, thiếp biết; điện hạ khó xử, thiếp cũng biết.”

Kỷ Uyên Thanh giãy giụa ngồi dậy, nhìn hắn chăm chú, giọng nói mềm nhẹ, ánh mắt mang lên một tia tơ tình triền miên: “Thiếp thực quý trọng điện hạ yêu thương, thiếp muốn cùng điện hạ nắm tay đến đầu bạc. Thiếp không hy vọng điện hạ sinh lòng ngăn cách, xa lạ thiếp.”

Nàng thực nghiêm túc, ánh mắt thực kiên định, người tuy ốm yếu, nhưng nói năng có khí phách. Cao Húc duyệt người nhiều rồi, liếc mắt một cái liền phân rõ trong đó thật giả.

Tiếng lòng hắn bị nhẹ nhàng kích thích.

Cử chỉ buổi sáng của Kỷ Uyên Thanh kiên định biểu lộ quyết tâm của nàng cho Cao Húc thấy, không thể không nói, điều này khiến tín nhiệm giữa hai người bước lên một bước lớn.

Giờ phút này thổ lộ, phần tín nhiệm này thật mạnh rơi xuống đất. Khoảnh khắc này, hắn cảm xúc phập phồng, nhìn nhau nửa ngày, hắn mở cánh tay ôm nàng vào lòng: “Cô biết, cô sẽ không xa lạ với nàng.”

“Buổi sáng thiếp chỉ là bị tội một chút thôi.” Nàng không quên an ủi hắn, vùi khuôn mặt nhỏ vào ngực hắn rộng lớn, nhẹ nhàng nói: “Thiếp không sợ gì cả, chỉ sợ điện hạ giống lúc trước, không tín nhiệm thiếp.”

“Cũng sẽ không.” Cao Húc xoa xoa lưng nàng, giọng rất thấp rất mềm nhẹ: “Cô đã triệu thái y, trước tiên nàng ở trong phòng dưỡng mấy ngày, ngày nào khỏe lại.....”

Hắn thoáng suy tư, cuối cùng quyết định để Kỷ Uyên Thanh tùy ý nói chút chuyện có lẽ Hoàng Hậu. Rốt cuộc, chuyện Trịnh gia ở biên thành vừa mới có chút manh mối, vì vạn toàn, còn cần tránh Hoàng Hậu bị đã kích lớn kích thích, tránh tạo thành tổn thất không thể vãn hồi.

Cao Húc chủ động nhả ra, Kỷ Uyên Thanh thật cao hứng, việc này đại biểu quan hệ giữa hai người tiến lên một bước lớn. Nhưng nàng lại che miệng hắn, không cho hắn tiếp tục nói.

“Điện hạ, trước tiên để Uyên Thanh thử một lần.”

Kỳ thật vấn đề không ở chỗ có lẽ một hai câu, mà là vấn đề nguyên tắc, nàng chưa lập công đã tiết lộ lời nói việc làm của Thái tử, kỳ thật không ổn.

Nàng không muốn dựa vào thân phận thê tử của hắn mà dễ dàng phá nguyên tắc, hiện tại tuy khó nhưng còn không tới mức ấy.

“Thiếp hy vọng mặc dù muốn lộ ra lời nói việc làm của điện hạ cũng là lúc thiếp đã có công lao.” nhất định phải trong tình huống thu hoạch ích lợi lớn hơn nữa mới tiết lộ một phần.

Kỷ Uyên Thanh kỳ thật là loại người càng cần càng hăng, nàng cũng không nguyện ý dựa vào phu quân đau lòng mà muốn dễ dàng vượt qua cửa ải khó khăn, đây không phải là ước nguyện ban đầu của nàng.

Trước kia nàng từng có đủ loại không dễ, nhưng cũng an toàn vượt qua, lúc này chưa chắc không thể.

Giờ khắc này, Kỷ Uyên Thanh mắt đẹp phụt ra tia lửa khác thường, huyền lệ mà bất mất, nàng tự tin mà kiên nghị, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của Cao Húc, hắn gõ nhịp tán thưởng: “Tốt!”

“Chẳng qua, nếu thật sự không được, nàng cũng đừng quật cường.” thái độ của nàng thực cứng cố cảm tình hai người, cửa lòng rộng mở, sau này liền dễ dàng hơn nhiều.

“Đạ”, Kỷ Uyên Thanh lại hỏi phục bộ dáng ngày xưa thích làm nũng, nàng ôm eo Cao Húc, sùnn mặt cọ cọ cổ hắn: “Đó là đương nhiên.”

“Điện hạ, ngài triệu thái y sao?”

Nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện, có chút lo lắng: “Chúng ta đại hôn không đủ một tháng, hiện tại triệu thái y, sợ là không được tốt.”

“Thuốc viên trong của hồi môn của thiếp cũng rất tốt, uống vào liền khỏe lại, kỳ thật không cần triệu thái y.” Đây là lời nói thật, hiện tại Kỷ Uyên Thanh tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng tinh thần đã khôi phục không ít.

“Nàng yên tâm, thái y này là người của cô.” Thái tử thân thể “suy yếu”, trời lại quá lạnh, muốn thỉnh thái y bắt mạch bình an, triệu lại đây cùng nhau chẩn trị.

Kỷ Uyên Thanh yên tâm, của hồi môn của nàng có không ít thuốc thường dùng, bình thường phong hàn bệnh nhẹ, chính mình có thể bốc thuốc nấu uống.

Thái y tới Thanh Ninh Cung đúng là Lưu thái y nhiều năm phụ trách điều dưỡng thân thể “suy yếu” của Thái tử. Lão nhân này thực thức thời, mùa này đúng là lúc phong hàn hoành hành, ông ấy sớm vụng trộm bốc thuốc phong hàn mang đến, khám mạch thuận thể lấy ra, cũng không cần viết phương

thuốc.

Cao Húc cho Lưu thái y lui, nói với Kỷ Uyển Thanh: “Mấy ngày tới cô sẽ nhiễm phong hàn, vừa lúc nàng có thể lấy cớ lưu lại, nói là chăm sóc cô, không cần phải đi Khôn Ninh Cung.”

Thái tử ‘nhiễm phong hàn’ thần thái sáng láng, cho Kỷ Uyển Thanh một bậc thang giảm xóc, cuối cùng, hắn lại nói: “Nhưng mấy ngày tới Hoàng Hậu sợ là cũng không nhân hạ phản ứng nàng.”

Sau khi tính nghiêm trọng của vụ án Lương Chấn Hiền được công bố, trên dưới Khôn Ninh Cung khẳng định ốc còn không mang nổi mình ốc, làm sao còn có nhân rồi thuận phục Kỷ Uyển Thanh.

“Nương nương, uống thuốc trước đi.” Hà ma ma dùng tay chạm chạm thành chén thuốc, cảm thấy độ ẩm đã thích hợp, liền bưng chén thuốc tới.

Cảm tình giữa Thái tử và chủ tử bước thêm một bước lớn, ngay cả nan đề cũng có phương pháp giải quyết, hiện tại bà đã không còn sầu lo như buổi chiều, ăn đường gần ra, về mặt hòa hoãn.

“Nương nương không nên quật cường, mới vừa rồi sao không đáp ứng điện hạ?” Hà ma ma hiểu biết tính tình tiểu thư nhà mình, cũng biết chủ tử kiên trì kỳ thật là đúng, nhưng nhớ tới Kỷ Uyển Thanh chịu tội, không nhịn được lại dong dài hai câu.

Kỷ Uyển Thanh hàm hồ ứng hòa vài câu, tiếp nhận chén thuốc, ngừng thở, ngửng đầu uống hết một hơi.

Buồng chén thuốc, nàng vội vàng súc miệng, lại ngậm một viên mứt hoa quả, mới hoãn một hơi.

Uống thuốc xong, Kỷ Uyển Thanh không nằm xuống, mà dựa nghiêng trên gối màu hoa hạnh thêu hạc xuyên mẫu đơn, ngưng thần trầm tư.

Bệnh đã tốt hơn không ít, buổi chiều ngủ nhiều hiện tại cũng không muốn ngủ tiếp, vừa vặn Cao Húc có chuyện quan trọng đi thư phòng, nàng có thể suy nghĩ một chút đối sách.

Có thể cùng Cao Húc cảm tình tiến thêm một bước tất nhiên tốt, nhưng nếu cứ như vậy khuất phục Hoàng Hậu, dựa vào Thái tử buông tay vượt qua cửa này cũng không phải ý muốn của nàng.

Qua cửa này, còn có cửa tiếp theo.

Nói đến cùng, đáy lòng Kỷ Uyển Thanh không muốn trở thành một nữ tử chỉ biết dựa vào phu quân mà sống.

Có lựa chọn hay không và có dựa vào hay không, căn bản là hai chuyện khác nhau.

Có phương pháp nào thích hợp giải quyết việc này?

Cứng đối cứng hiển nhiên không được. Hoàng Hậu chương quản cung vụ, toàn bộ hậu cung đều nắm trong tay, nàng là con dâu, không thiếu được lui tới với bên kia, trở mặt chỉ có thể khoái ý nhất thời, hậu họa lại vô cùng vô tận.

Một khi Xương Bình Đế còn cần mẹ con Kỷ Hoàng hậu chế hành Đông Cung, cho dù như thế nào Khôn Ninh Cung cũng sẽ sừng sững không ngã.

Trước mặt hoàng quyền tuyệt đối, tất cả mưu lược đều là hồ giấy, mặc dù không có kỳ Kỷ Uyển Tương bên kia, mấy thủ pháp như nháo lớn linh tinh cũng không có tác dụng chút nào.

Nếu cứng rắn muốn thi triển, chỉ sợ rơi vào một kết cục duy nhất, đó chính là đánh rắn không chết ngược lại bị hại.

Cẩn thận dùng phương pháp bài trừ một lần, Kỷ Uyển Thanh cho rằng, chính mình chỉ có thể tiếp tục con đường bằng mặt không bằng lòng.

Chuyện lại lần nữa quay về điểm xuất phát.

Nhưng nàng không cam lòng cứ như vậy bị dẫn đo, không cam lòng ở vị trí bị động, một chút giấy giữa đường sống cũng không có.

Kỷ Uyển Thanh mày đẹp nhíu lại, ngưng thần suy tư. Nghĩ nghĩ, bóng đêm dần thâm, nàng có chút đói, bữa tối chỉ ăn một chén cháo, sớm tiêu hóa xong rồi.

Hà ma ma sai người dọn mấy món dễ tiêu hóa, nha hoàn lĩnh mệnh đi, bưng một khay thức ăn trở về, trên đó có một chén mì canh sùng nóng hầm hấp.

Tay nghề phòng bếp nhỏ Thanh Ninh Cung thực không tồi, hương thơm đồ ăn hấp dẫn Kỷ Uyển Thanh, nàng chuyển mắt nhìn qua.

Không nghĩ tới, lúc này xảy ra ngoài ý muốn.

Trên giá cắm nến mới vừa cắt tim nến không lâu, giờ phút này lại đột nhiên “đùng” một tiếng, trong đó có một cây nến to bạo một chút.

Tia lửa bạo đến đột ngột, lại vô cùng to lớn, vừa vặn nha hoàn bưng mì đi ngang qua, tia lửa đột ngột văng lên mí mắt nàng.

Nha hoàn cả kinh, trên tay run rẩy, khay thức ăn bị nghiêng, chén mì bị hất vào bàn trang điểm bên cạnh.

Nàng đỡ không kịp, cả chén mì đều ngã vào bàn trang điểm, thang thang thủy thủy cùng với mì sợi hất lên gương đồng, tráp trang sức, giọt nước tí tách theo khe hở, chảy vào tầng thứ nhất học tủ.

Nha hoàn gây họa lớn, kinh hoàng luống cuống quỳ xuống thỉnh tội.

“Không có việc gì, đứng lên đi.”

Đây là ngoài ý muốn, Kỷ Uyển Thanh cũng không phải chủ tử hà khắc, cũng không trách tội, chỉ lệnh nha hoàn lui xuống rửa mặt chải đầu, lại xử lý vết phồng trên tay.

Nha hoàn lui xuống, nàng không vội sai người thu dọn đồ đạc hỗn độn, ngược lại trước tiên phân phó: “Ma ma, bà cầm rương nhỏ trong học tủ ngăn thứ nhất qua đây.”

Học tủ tầng thứ nhất dưới bàn trang điểm cất giữ một rương nhỏ bằng gỗ hoàng dương, bên trong là di vật trước khi cha mẹ lâm chung để lại cho nàng.

Kỷ Uyển Thanh thực quý trọng, trước tiên nhớ thương nó. Hà ma ma biết rõ, mau nhanh lấy ra rương nhỏ, cầm đến thả bên mép giường.

Nàng cẩn thận xem xét, thấy cái rương không bị nước mì làm dơ, lúc này mới yên tâm.

Nếu đã lấy ra, Kỷ Uyển Thanh thấy cảnh thương tình, không khỏi lại mở rương ra, hồi ức vọng vọng mông mông.

Rương nhỏ bằng gỗ hoàng dương có hai ngăn, điều khắc đơn giản, rất cổ xưa. Một ngăn chứa cây trầm bạc nửa cũ nửa mới, một ngăn chứa một bộ binh thư tám phần mới.

Đây là mẫu thân tự tay giao cho nàng, trước khi Trang thị lâm chung, nắm tay con gái lớn, lắp đi lắp lại nói, hai vật này đều là phụ thân để lại cho nàng, nàng phải giữ gìn thỏa đáng.

Trầm bạc? Phụ thân?

Động tác Kỷ Uyển Thanh nhẹ nhàng vuốt ve trầm bạc cứng lại, ánh mắt đột nhiên ngưng trọng.

Cái này không đúng, sao phụ thân có thể để lại cho nàng một cây trầm nửa cũ nửa mới? Mẫu thân còn ngàn dặn dò vạn dặn dò như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Editor: Vy Vy 1505

Ba năm trước.

Cuối mùa xuân mưa lạnh, Tỉnh Bắc Hải phủ một mảnh mây đen mù sương. Hầu gia và thế tử bắc chinh, thế tử tuổi xuân chết sớm, hầu gia trọng thương về nhà mới được mấy ngày liền đột ngột qua đời.

Bên ngoài mưa suốt đêm, chủ mẫu bị song trọng đá kích tang chồng tang con, đã bệnh nặng nằm trên giường, rất nhiều đại phu, thậm chí thái y trong cung bắt mạch xong, đều lắc đầu thờ dài.

Hầu phu nhân Trang thị bị bệnh nửa tháng, chén thuốc không ngừng, toàn bộ chính viện tràn ngập mùi thuốc chua xót không dứt.

Trang thị đã hấp hối hết sức, bà cố sức mở to mắt, nhìn về hai đứa con gái khóc thút thít trước giường bệnh.

“Thanh Nhi, Tương Nhi, nương thực xin lỗi các con.”

Trang thị thở phì phò, bà biết hai con gái thực cần chính mình, bà cũng muốn khỏe lại, tiếc là thân mình nhu nhược không biết cố gắng, bà biết mình đã đi tới điểm cuối của sinh mệnh.

Tỷ muội Kỷ Uyển Thanh khóc không thành tiếng, hai người chỉ mới mười ba tuổi, tính trẻ con trên khuôn mặt nhỏ chưa thoát, lại tang phụ tang huynh. Hiện giờ mắt thấy lại muốn mất mẫu, hóc mắt các nàng khóc đến sưng đỏ, gắt gao cầm tay mẫu thân, nghẹn ngào nói không ra lời.

Trang thị cố sức giương mắt, nhìn về phía huynh trưởng về mặt trầm trọng, Trang Sĩ Nghiêm hiểu rõ tâm tư muội muội, gật đầu đáp: “Tài sản riêng của

muội phu và của hồi môn của muội chắc chắn sẽ nắm trong tay cháu gái, muội muội yên tâm đi.”

Huỳnh trưởng làm người một lời nói đáng giá ngàn vàng, Trang thị buông một cốc vướng bận, phân phó nha hoàn tháo chìa khóa trên cổ bà, mở cái rương trong góc tường, mang đồ vật trong tầng thứ nhất của rương qua đây.

Đó là hai rương nhỏ bằng gỗ hoàng dương: “Đây là cha và nương để lại cho các con làm kỷ niệm, các con phải giữ gìn cho kỹ.”

Trong rương nhỏ bằng gỗ hoàng dương có hai ngăn. Rương của Kỷ Uyển Tương có một cây trâm vàng ròng khảm hồng ngọc, một ngọc bội chất lượng cực tốt, hai thứ này đều mới tinh.

Mà rương của Kỷ Uyển Thanh có một trâm hoa mai bằng bạc nửa cũ nửa mới và một bộ binh thư tám phần mới.

“Thanh Nhi, đây là cha để lại cho con, con phải giữ cho kỹ, đừng để mất.”

Trang thị nắm chặt tay trưởng nữ, lực đạo rất lớn, chặt đến mức cổ tay Kỷ Uyển Thanh đỏ lên: “Thanh Nhi, con nhớ kỹ chưa?”

“Nương, con nhớ kỹ, con nhất định bảo quản thật tốt.” Kỷ Uyển Thanh giống như không cảm giác được đau đớn, nếu có thể, nàng hy vọng mẫu thân có thể vẫn luôn nắm chặt tay nàng.

“Tốt, tốt!”

.....

Cha mẹ trước khi lâm chung để lại di vật cho con gái làm kỷ niệm là chuyện bình thường.

Ba năm trước, mẫu thân dứt lời cuối cùng liền nuốt khí, Kỷ Uyển Thanh thương tâm muốn chết, căn bản không lưu ý mặt khác, đừng nói đến rương nhỏ bằng gỗ hoàng dương kia.

Sau đó, cữu cữu ra mặt tranh thủ quyền quản lý tài sản riêng, nàng khóc tang cho phụ mẫu xong chính là đóng cửa giữ đạo hiếu, nhọc lòng khối tài sản khổng lồ trong tay.

Rương nhỏ này vẫn luôn trân trọng cất giữ, không dễ dàng động vào.

Nếu không phải hôm nay có chuyện đồ chén mè, nàng lấy ra xem xét, chỉ sợ tạm thời không nhớ khác thường nho nhỏ của Trang thị trước khi lâm chung.

Trong đó nhất định có nội tình.

Kỷ Uyển Thanh tim đập gia tốc, cũng may công phu trên mặt nàng lợi hại, không thấy mây may manh mối, ngược mắt nói: “Đều đi xuống đi.”

Ấn đường Hà ma ma nhảy dựng, chiếu cổ tiểu chủ từ mười mấy năm, rõ như lòng bàn tay tính tình nàng, lập tức không nói gì, chỉ thúc giục nha hoàn bà tử trong phòng nhanh lui xuống, đừng phiền nương nương suy tư.

Cung nhân nối đuôi nhau ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại một mình Kỷ Uyển Thanh, nàng lấy trâm bạc từ trong tráp, để dưới ánh đèn tinh tế đánh giá.

Binh thư là phụ thân dùng qua, mặt trên còn có ghi chú ông tự tay viết, so sánh hai cái, vẫn là cây trâm càng khả nghi.

Trâm bạc nửa cũ nửa mới màu sắc hơi ám, có chút bạc màu, kiểu dáng cổ xưa, phân lượng cũng không nặng. Cha nàng thương nàng tận xương, xem như hòn ngọc quý trên tay, ông ấy là đại lão gia, không có khả năng trước khi lâm chung để lại cho nàng một cây trâm không đáng giá tiền cũng không trân quý.

Nhưng nếu cha mẹ trân trọng như vậy, nó nhất định có chỗ độc đáo, không phải vật tầm thường có thể so.

Mấy vấn đề này không lưu ý thì thôi, một khi nhìn ra, kéo to lột kén cũng không khó.

Kỷ Uyển Thanh gio trâm bạc lên, để dưới ánh nến tinh tế xem xét, nhìn mấy lần từ đầu trâm đến đuôi trâm.

Chất liệu là bạc trắng bình thường, đầu trâm đánh thành một cánh mai, trên đó có ba đóa hoa mai lớn cỡ ngón cái, thân trâm thon dài, tất cả nhìn cũng không có gì khác thường.

Vốn dĩ nàng cảm thấy có lẽ bên trong là rỗng ruột, bí mật cất giữ cái gì thư từ linh tinh. Đáng tiếc tinh tế xem qua, cây trâm kín kẽ, không giống có cơ quan.

Kỷ Uyển Thanh lấy tay chạm qua từng chỗ của cây trâm, trọng điểm đặt ở đầu trâm, từ cánh hoa đến cánh mai, không buông tha bất luận chỗ nào, ấn đây kéo đó, dùng tới tất cả các biện pháp có thể nghĩ ra.

Đáng tiếc cây trâm này thực rắn chắc, không chút nứt mẻ.

Nàng chưa từ bỏ ý định, đứng lên đến bàn trang điểm, lấy một cây trâm bạc khác nghiêm túc so sánh ước lượng một phen.

Nói câu thành thật, cảm giác trọng lượng hai cây cũng không có gì khác biệt.

Chẳng lẽ không phải trống rỗng? Nàng tìm sai phương hướng?

Kỷ Uyển Thanh trở lại trên giường ngồi xuống, ngưng mi tĩnh tế trầm tư.

Nàng trực giác cây trâm này có cổ quái, nhưng nhất thời nghĩ không ra phương pháp. Chẳng lẽ, đây là chìa khóa mở ra mật thất nào đó?

Không, sẽ không. Với tính cách của cha nàng, nếu để lại cho mẹ con nàng sẽ không rắc rối phức tạp như vậy, khiến các nàng khó có thể khám phá ra.

Bí mật khẳng định ở trên cây trâm

Kỷ Uyển Thanh rũ mắt, lại lần nữa tập trung nhìn trâm bạc trên tay.

Tĩnh tế xem xét, nàng có thu hoạch mới, có một trong ba đóa hoa mai trên đầu cây trâm này là bảy cánh.

Tầm thường hoa mai, đều là năm cánh hoa, đương nhiên cũng có chủng loại hiếm có đặc thù chút là ba cánh hoặc sáu cánh.

Chưa từng nghe nói bảy cánh hoa mai.

Đương nhiên, trâm hoa mai này là hàng mỹ nghệ, thợ thủ công cũng có thể nghệ thuật gia công một chút, chế tác hiếm lạ chút cũng bình thường.

Nhưng vấn đề là, ba đóa hoa mai trên đầu trâm bạc, hai đóa bình thường năm cánh, chỉ có một đóa này là bảy cánh. Đóa hoa mai đặc thù bảy cánh hơi lùn một ít, bị hai đóa bình thường vây quanh, cánh hoa chồng chất, nếu không nhìn kỹ sẽ nhìn không ra.

Vừa rồi tuy nàng cẩn thận sờ soạng, nhưng chú ý linh kiện có buông lỏng hay không, không chú ý số lượng cánh hoa.

Kỷ Uyển Thanh tim “bang bang” nhảy dựng, nàng cảm thấy chính mình cách chân tướng không xa.

Hoa mai bảy cánh đến tốt cùng có gì ảo diệu?

Bảy?

Kỷ Uyển Thanh linh quang chợt lóe, đột nhiên nhớ tới khi còn bé từng học một loại giải khóa đặc thù.

Nàng từng sống trong thời hiện đại, cho dù mặt ngoài ản dật, nhưng thực tế không cho rằng nữ tử nên an tĩnh ở khuê các, học tập nữ huấn ước thúc nữ tử.

Nàng thường xuyên chui vào ngoại thư phòng của cha, học tập rất nhiều thứ nữ tử vốn không nên học.

Ngoại thư phòng là nơi Kỷ Tông Khánh làm công vụ, ông rất thích ái nữ tới tìm, nhưng đôi mắt con gái là lướt phần nổi, một đại nam nhân như ông lại không biết nên dỗ dành như thế nào.

Kể chuyện xưa, dạy các loại xiếc, chơi trò chơi linh tinh, ngoại thư phòng cha con vô số tiếng cười.

Chính là khi đó nàng học phương pháp giải khóa đặc thù này.

Cha nói, trên đời có một loại cơ quan đặc thù ít người biết, tên là Thất Xảo khóa. Nó thực hiếm lạ, không cần chìa khóa, phải nghiêm khắc dựa theo khẩu quyết, nhanh chóng liên tục gõ bảy vị trí, mới có thể mở ra cơ quan.

Thất Xảo khóa có thể ứng dụng rất rộng, có thể khóa cửa mật thất, khóa rương hòm, cũng có thể hóa thành đủ loại hình thức nguy trang phù hợp với bên ngoài cơ quan.

Tĩnh tế xem xét, bảy cánh hoa mai đan xen có trật tự, vừa vặn phù hợp phương vị Thất Xảo khóa.

Kỷ Uyển Thanh vui mừng quá đỗi, vội vàng dựa theo phương pháp vẫn luôn chưa từng quên, nhanh chóng đập bảy cánh hoa.

Cực nhỏ “cạch” một chút, chỗ đầu trâm và thân trâm tách ra một khe hở.

Rốt cuộc đúng rồi!

Kỷ Uyển Thanh thật cẩn thận tách ra hai phần, lộ ra một miếng vải lụa được cuộn lại cực nhỏ.

Lụa được cuộn cực nhỏ cực cẩn thận, chỉ chiếm một vị trí rất nhỏ giữa cây trâm, gần như không ảnh hưởng trọng lượng trâm bạc.

Nàng lấy ra vải lụa, nhanh chóng mở ra xem, mặt trên quả nhiên là chữ viết quen thuộc của phụ thân.

“Con gái Uyển Thanh thương yêu của cha, khi con nhìn thấy lá thư này, có lẽ vì phụ đã không còn trên đời.

Tĩnh Bắc Hầu phủ kinh doanh hai đời, mất thấy sắp xuống dốc. Phần lớn thế lực dưới trướng cha đã an trí thỏa đáng, duy độc còn sót lại một ít nhân thủ, chuyện này vô cùng bí ẩn, huynh trưởng của con không còn, vì phụ không còn ai để giao phó.

Chuyện này vốn không nên do con gánh vác, vì phụ đã nhờ vả tổ mẫu con, ngày sau sẽ tìm cho tỷ muội con việc hôn nhân tốt, có thể an ổn qua ngày. Chỉ là nhân thủ kẻ trên là thành quả kinh doanh hai đời, vì phụ không đành lòng phân phát.

Con có thể tin tưởng lòng trung thành của các nhân thủ ẩn nấp này, trong vòng năm năm bảy năm sẽ không thay đổi, danh sách cha giấu trong bìa cuốn binh thư.

Nếu hữu dụng con hãy lấy ra, nếu vô dụng con hãy bỏ qua, đừng tham luyến, con trăm triệu phải nhớ lấy.”

Thư viết bằng chữ cực nhỏ, miếng lụa cỡ bàn tay viết rậm rạp. Xưa nay bút tích của Kỳ Tông Khánh cứng cáp hữu lực, nước chảy mây trôi, mà chữ trên lá thư lại có chút chậm chạp, bút mực mang theo vài phần phù phiếm.

Kỳ Uyển Thanh roi nước mắt, nàng có thể tưởng tượng, lúc từ phụ trọng thương, là như thế nào do dự viết phong thư này.

Ông e sợ quấy rầy cuộc sống an ổn của con gái, lại không biết, mẫu thân ông căn bản không giữ lời hứa, chẳng những không kỹ càng tìm kiếm mối hôn sự tốt cho hai con gái ông, mà còn nhẫn tâm đẩy hai người vào hoàn cảnh nguy cơ bốn phía.

Phụ thân cuối cùng lưu lại nhân thủ, rất có thể nàng cần dùng tới.

Kỳ Uyển Thanh miễn cưỡng nhịn xuống nước mắt, dùng khăn lau lau mặt, lấy binh thư ra.

Trước tiên nàng phải nhìn xem đây là nhân thủ gì, ẩn nấp đến mức không thể giao cho đại tướng tâm phúc của phụ thân.

Một khi xác định mục tiêu, thực dễ dàng phát hiện manh mối. Kỳ Uyển Thanh vuốt ve bìa binh thư, hai tấm bìa này dày hơn sách bình thường một chút, cũng cứng hơn.

Trong này chắc chắn có tường kếp.

Nàng đến bàn trang điểm, mở hộp tủ lấy cây chùy thủ, đây là khi còn nhỏ nàng quần lấy phụ thân xin. Lúc ấy dây dưa thật lâu, Kỳ Tông Khánh không có cách nào, thấy trưởng nữ thực hiểu chuyện, liền tặng một cây chùy thủ nhỏ trang trí tinh xảo cho nàng.

Chùy thủ thực cùn, nhưng tạm thời dùng đỡ cũng được.

Mở ra binh thư, Kỳ Uyển Thanh đặt trên giường, để chùy thủ nằm ngang cắt theo trục hoành, tách ra một khe hở.

Thành công tách ra khe hở, nàng nhìn thấy ánh vàng, Kỳ Uyển Thanh ngẩn ra, trên tay đẩy nhanh tốc độ.

Bên trong mỗi bìa sách thế nhưng giấu mấy miếng vàng lá, mỏng như cánh ve nhưng lại vô cùng cứng, hình như đánh từ hợp kim.

Mấy miếng vàng lá này bị trát rất nhiều lỗ kim rậm rạp, tấm nào cũng có, ngang dọc đan xen rất có quy luật.

Kỳ Uyển Thanh nao nao, lập tức giơ lên một lá trong đó, nhìn qua ánh nền.

Quả nhiên, đón ánh nền mờ nhạt, những lỗ kim tinh mịn có quy luật hình thành mấy hàng chữ cực nhỏ.

Nàng nhìn chăm chú, đề mục trên lá thứ nhất là ba chữ rất quen thuộc.

“Khôn Ninh Cung”.

Trong lòng Kỳ Uyển Thanh run lên, vội nhìn xuống dưới. Chỉ thấy một hàng phía dưới ngay sau ba chữ này, mở đầu là tên một người.

Thôi Lục Nương, cung nữ nhị đẳng.

Kỳ Uyển Thanh nháy mắt hiểu ra, đây tất nhiên là người phụ thân bố trí vào Khôn Ninh Cung, khó trách không thể giao cho đại tướng tâm phúc dưới trướng.

Nàng vui mừng quá đỗi, sau Thôi Lục nương còn có tên bảy tám người, tuy vị trí đều thấp hơn người trước, nhưng cũng không phải đều là nhân viên bên ngoài.

Nàng nhanh chóng cầm lấy mấy lá vàng khác, đón ánh sáng chiếu qua, trên đó còn có Lâm Giang Hầu phủ, Ngụy Vương phủ và Trần vương phủ.

Rất nhiều, ước chừng có gần trăm người.

Miếng cuối cùng viết kỹ càng tỉ mỉ vài phương thức liên lạc và ám hiệu, cùng với đầu lĩnh mật thám lớn nhỏ cụ thể chức vụ.

Kỷ Uyển Thanh tim đập như điên, nằng rớt cuộc có dựa vào, phụ thân do dự, chung quy để lại cho nàng thứ duy nhất có thể giúp chính mình vào lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Editor: Vy Vy 1505

Trước khi Cao Húc ra cửa đã nói với Kỷ Uyển Thanh, hai ngày nay hẳn có rất nhiều chuyện phải làm, tối nay đại khái khuya lắm mới trở về, kêu nàng đi nghỉ sớm, không cần chờ hắn.

Hiện giờ nàng tinh thần gấp trăm lần, khẳng định ngủ không được, giương giọng phân phó Hà ma ma ngoài cửa, không cho bất luận kẻ nào tự tiện xông vào, liền chuyển tâm xử lý bí sự trước mắt.

Kỷ Uyển Thanh trước tiên mang giấy bút tới, sao chép lại nội dung trên miếng vàng lá.

Sao chép đến chỗ cuối cùng, còn có mười mấy người không nằm trong cung Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu phủ hay hai vương phủ.

Trong đó có một người là bà tử thô sử trong Thanh Ninh Cung, họ Lưu.

Kỷ Uyển Thanh ngăn ra, nàng biết rõ Thanh Ninh Cung canh giữ chặt chẽ cỡ nào, muốn xếp người vào quả thực gian nan đến cực điểm.

Chẳng lẽ phụ thân đoán trước về sau đoạt đích kịch liệt, khẳng định sẽ cần thống soái tay cầm binh quyền, cho nên an bài trước?

Trên thực tế nàng nghĩ hơi nhiều, Kỷ Tông Khánh khâm phục Hoàng Thái tử, căn bản không nghĩ tới hướng này. Mười mấy người này trên thực tế là chuyên môn phụ trách truyền tin tức ra cung, rốt cuộc hoàng cung đại nội cũng không thể dùng bỏ câu đưa thư.

Mà lúc trước Lưu bà tử cũng phụ trách truyền lại tin tức, chỉ là trùng hợp bị điều phái vào Thanh Ninh Cung. Lúc ấy Kỷ Tông Khánh nghĩ để đó cũng thế, rốt cuộc nhân thù truyền lại tin tức khá nhiều, thiếu một người cũng không sao.

Một khi để đó chính là mấy năm, ông trăm triệu không nghĩ tới, con gái chính mình thế nhưng gả vào Đông Cung, vừa lúc có thể sử dụng.

Đúng vậy, hiện giờ Kỷ Uyển Thanh nghĩ, Lưu bà tử ở gần nhất, nên lựa chọn tiếp xúc đầu tiên.

Kỷ Uyển Thanh sao chép hoàn thành, cẩn thận nhét lá vàng trở lại bìa bình thư.

Bìa sách hiển nhiên là đặc chế, nguy trang rất khéo, mới vừa rồi nàng cẩn thận rọc ra một đường, rút lá vàng ra, chỗ khác cũng không hư hao, chính là muốn về sau có thể giấu trở về.

Mấy miếng vàng lá cực mỏng nhưng lại phi thường cứng, Kỷ Uyển Thanh thực dễ dàng nhét vào, ngày khác dán lại một lần nữa liền không có dấu vết.

Để lại trăm bạc và bình thư vào rương nhỏ bằng gỗ hoàng dương, cất vào tầng dưới chót rương lớn bọc da trong góc tường, nàng trở lại trên giường, một lần nữa cầm lấy danh sách vừa sao chép tinh tế xem xét.

Vừa rồi lúc sao chép, Kỷ Uyển Thanh liền phát hiện một vấn đề.

Trong Lâm Giang Hầu phủ mật thám đặc biệt nhiều, chiếm hơn một nửa tổng số lượng, phân đủ các bộ phận, có nhiều người vẫn là quân sự. Bọn họ ăn nếp rất sâu, thậm chí là hạ nhân nhiều đời, ba đời đều là nhân tuyến.

Đây khẳng định không phải bút tích của phụ thân, tất nhiên là tổ phụ nàng đã sớm an bài.

Nàng suy đoán không sai.

Kỷ tổ phụ lập công huân có thể phong hầu, cũng rất hòa hợp với đích huynh, nhưng ông xuất thân con vợ lẽ, một người có khả năng như vậy không thể nào không phòng bị tí gì với Lâm Giang Hầu phủ.

Ông trưởng thành trong Lâm Giang Hầu phủ, mấy chục năm, tâm phúc khẳng định có, một bộ phận ông không mang đi khi tách phủ, mà tiếp tục ẩn nấp, thám thính các loại tin tức.

Biết người biết ta, mới có thể càng an tâm không phải sao?

Những nhân thù này, sau khi Kỷ tổ phụ qua đời do Kỷ Tông Khánh tiếp nhận.

Sau đó, Kỷ Hoàng hậu được phong làm trung cung, Kỷ Tông Khánh thực mau biết được dã tâm của bà.

Kỷ Tông Khánh hoàn toàn ủng hộ Hoàng Thái tử nguyên hậu lưu lại, Thái tử điện hạ vừa là đích vừa là trưởng, tuy tuổi nhỏ nhưng thông minh hiểu học, Kỷ Hoàng hậu không nên có ý tưởng không an phận.

Tĩnh Bắc Hầu phủ và Lâm Giang Hầu phủ quan niệm khác biệt, càng lúc càng xa. Kỷ Tông Khánh là đường huynh của kế Hoàng hậu, về sau thị phi tất nhiên không phải ít, bởi vậy, ông bắt đầu cải nhân tuyển bên cạnh mẹ con Hoàng hậu, chuẩn bị ngày sau dùng.

Chuyện này cũng không khó, bởi vì lúc ấy người bên cạnh Hoàng hậu đều là từ Lâm Giang Hầu phủ đưa vào, ông có không ít tâm phúc ẩn nấp ở hầu phủ, mấy hạ nhân lâu năm không có gì đáng ngờ, ra sức một chút liền được việc.

Mấy nhân tuyển này vẫn luôn ở Khôn Ninh Cung, sau đó nhị hoàng tử, tam hoàng tử dưới gối Hoàng hậu đến tuổi dùi đến cư trú trong hoàng tử sở. Vì thế, một bộ phận nhỏ trong đó cũng cùng đi qua, sau này trở thành những thành viên đầu tiên trong Ngự Vương phủ, Trần Vương phủ.

Nhóm người này cho dù ở hoàng tử sở không được xem trọng lắm, nhưng hai vị hoàng tử phong vương khai phủ, bọn họ vẫn được chức quản sự.

Đây là quá trình cấu thành tổ chức, vẫn luôn do Kỷ Tông Khánh bí mật nắm giữ.

Chờ đến sau đó, Hoàng Thái tử trưởng thành, vào triều tham chính, quả nhiên hiền năng cung khiêm, có đại tài. Kỷ Tông Khánh khâm phục tán thưởng, cho rằng chỉ cần Thái tử điện hạ đăng cơ, vương triều tất nhiên lần thứ hai toả sáng sinh cơ.

Kỷ thật trong lòng ông hiểu rõ, Xương Bình Đế cũng không anh minh, may mắn còn có đảng bảo hoàng trung tâm có khả năng chống đỡ, vương triều mới không suy tàn.

Mà lúc này, Tĩnh Bắc Hầu phủ và Lâm Giang Hầu phủ hoàn toàn tách ra, Kỷ Tông Khánh là đảng bảo hoàng trung lập, cự tuyệt tham dự đoạt đích, mọi người đều biết.

Ông là đường huynh của Kỷ Hoàng hậu, không duy trì bà, kỷ thật đã là ẩn ẩn ủng hộ Thái tử.

Việc này rất có lợi với Kỷ Uyển Thanh, nhờ ân huệ của phụ thân, nàng mang thân phận miễn cảm vào Đông Cung, Hoàng Thái tử còn có thể ôn hoà với nàng, cho nàng một vị trí nhỏ.

Nàng xoa xoa giấy, có chút âm đạm.

Những người này vốn nên truyền cho huynh trưởng nàng. Đáng tiếc huynh trưởng tuổi xuân chết sớm, thúc phụ vô năng, phụ thân không thể phó thác cho ai, cuối cùng chỉ phải tới tay nàng.

Lúc trước chỉ là luyện tiết tâm huyết hai đời, hiện giờ tới tay Kỷ Uyển Thanh lại phát huy công dụng.

Đây là điểm duy nhất nàng có thể cậy vào.

Nhưng việc cấp bách chính là trước tiên liên lạc những nhân thù này, lại suy xét các vấn đề khác.

Kỷ Uyển Thanh trước nhớ kỹ trong lòng ám hiệu liên lạc, sau đó lại tinh tế nhìn danh sách mấy lần, nhớ kỹ đầu lĩnh lớn nhỏ cùng với bọn họ cụ thể chức vụ.

Chuyện tuyệt mật, nàng không muốn lưu lại dấu vết, đi đến giá cấm nển, đốt bản sao chép danh sách.

Danh sách bị thiêu đốt hầu như không còn, Kỷ Uyển Thanh giơ giọng gọi Hà ma ma vào cửa, chủ tớ hai người ghé vào cùng nhau, thấp giọng nói chuyện.

Nàng dạy Hà ma ma một ám hiệu liên lạc trong đó, sai bà trước tiên lặng lẽ tiếp xúc Lưu bà tử trong Thanh Ninh Cung.

Hiện giờ Thái tử phi tiếp nhận nội vụ Thanh Ninh Cung, là tâm phúc nhất đẳng của nàng, mỗi ngày Hà ma ma đều sẽ đi khắp nơi một chút, thay thế chủ tử tuần tra, bà thực dễ dàng liên hệ Lưu bà tử.

Chấp đầu thực thuận lợi, Lưu bà tử lập tức báo cáo, thủ lĩnh mật thám trước tiên đáp lại, tỏ vẻ rất vui mừng vì tiểu chủ tử tiếp chương.

Thủ lĩnh mật thám không ở Khôn Ninh Cung, mà là một thái giám vẩy nước quét nhà ở ngự hoa viên, kiêm nhiệm truyền lại tin tức. Ông đồng thời tỏ vẻ, nếu tiểu chủ tử thuận tiện, ông hy vọng tự mình bái kiến.

Việc này rất hợp ý Kỷ Uyển Thanh, nàng cũng thực hy vọng gặp một lần.

Chẳng qua hiện tại nàng đang bệnh, bên ngoài cũng gió lớn tuyết đại, rõ ràng không thích hợp gặp mặt, chỉ có thể hẹn lại.

Bệnh của Kỳ Uyên Thanh không nặng, hai ngày liền tốt hơn phân nửa, vừa vận ông trời giúp đỡ, ngày hôm sau khi chấp đầu thành công, gió tuyết rốt cuộc ngừng lại.

Bầu trời trong xanh, Hà ma ma khuyên chủ tử vẫn luôn ở trong phòng “suy tư” ra cửa đi dạo một chút, để đầu óc thành thoi.

Kỳ Uyên Thanh đáp ứng.

Nàng bước lên kiệu đi về phía ngự hoa viên, sau khi hạ kiệu tùy ý đi tới phía trước. Thái giám nâng kiệu ở tại chỗ, bên người nàng đều là cung nhân hồi môn.

Kỳ Uyên Thanh đi nửa canh giờ, thấy nơi xa vườn mai không tẻ, liền bước vào thưởng mai.

Vườn hoa mai ở phía tây ngự hoa viên, diện tích không nhỏ, càng đi càng hẻo lánh. Nàng xuyên qua từng cây mai già cỗi, đi thêm một đoạn liền thấy phía trước có một đình lục giác.

Chính là nơi này.

Xa xa nhìn qua, trong đình lục giác có một bóng người mặc quần áo thái giám, đang cầm chổi quét tước.

Ánh mắt Kỳ Uyên Thanh hơi hơi chột lóe, là ông ấy sao?

Hà ma ma là người hiểu biết chân tướng, thấy thế lập tức nói: “Nương nương, đi hồi lâu, ngài cũng mệt mỏi, hay là đến đình bên kia nghỉ chân một chút.”

Kỳ Uyên Thanh gật gật đầu.

Trong đình có một bàn đá nhỏ, bên cạnh có bốn ghế đá, nàng nhìn lướt qua, quả nhiên thấy trong đó có một mặt ghế bị thiếu một góc.

Hà ma ma chỉ huy người tiến lên, lót thêm đệm mềm bằng gấm lên cái ghế thiếu góc kia, Kỳ Uyên Thanh ngồi xuống, cung nhân lại lấy nước trà điểm tâm từ hộp đồ ăn giữ ấm, đặt lên bàn đá.

Bên này bận rộn, thái giám kia sớm đã buông chổi, quỳ xuống đất thỉnh an. Ông đặt chổi bên trái mình, cúi đầu, hai tay tự nhiên rũ xuống đặt bên người, một bàn tay thả lỏng, một bàn tay nắm lại.

“Nô tài thỉnh an Thái tử phi nương nương, nương nương vạn phúc.”

“Không cần đa lễ, đứng dậy đi.”

Động tác giống với trước đó ước định, Kỳ Uyên Thanh nháy mắt ra dấu, Hà ma ma ngầm hiểu, lập tức phân phó các cung nhân tách ra, canh giữ ở vị trí mấu chốt.

Gần đình cây mai mọc cũng không tươi tốt, liếc mắt một cái có thể nhìn ra xa, lại phái người phụ trách trông chừng, có thể xác định xung quanh không người nhìn trộm nghe lén.

“Quách Định An?” Đây là tên thủ lĩnh mật thám trên lá vàng, cũng là đối phương thông qua Lưu bà tử, truyền tới tên thật.

“Đúng là thuộc hạ.”

Hoạn quan trong cung không có chức vị cao thì không thể xưng tên họ phức tạp như vậy, Quách Định An còn gọi là Tiểu An Tử, là một thái giám chừng ba mươi tuổi làm công việc vẩy nước quét nhà.

Chủ tớ nhận thức, ông cũng không xưng nô tài, đổi thành thuộc hạ.

Quách Định An mặt to mắt dài, ngũ quan rất cứng rắn, đặc biệt là hai hàng mày kiếm, sắc bén mà mang anh khí, giọng nói cũng không bén nhọn giống hoạn quan tầm thường, mà thiên về trầm thấp.

Ông ấy cũng không phải ngay từ đầu đã làm nhân tuyển, mà là cận vệ tâm phúc của Kỳ Tông Khánh năm đó, bởi vì trên chiến trường bị thương, làm cho chỗ nam tính bị tổn hại.

Bị thương chỗ này còn bất đắc dĩ hơn so với đứt tay đứt chân. Quân doanh là nơi nam tử ở chung, người thân cận không thêm đề ý, nhưng luôn có người khe khẽ nói nhỏ, cũng may ông là người rộng rãi, tư tưởng cũng không bị lệch.

Lúc ấy, Kỳ Tông Khánh vừa vận muốn bố trí nhân tuyển trong hoàng cung, nhu cầu cấp bách một thống lĩnh có khả năng, dò hỏi Quách Định An, xem đối phương có nguyện ý hay không.

Cả ngày có chút nhàn ngôn toái ngữ, thực làm người ta không thoải mái, Quách Định An có một con đường khác, lập tức đáp ứng.

Phải biết rằng, vốn dĩ ông cũng thích công tác ẩn nấp.

Ở hoàng cung hơn mười năm, Quách Định An trung thành và tận tâm, năng lực xuất chúng, trù tính công tác mật thám rất khá.

Chính bởi vì có tâm phúc này, hơn nữa có thể làm mật thám đều trải qua Kỳ Tông Khánh cẩn thận sàng chọn, cho nên ông mới nói với con gái, trong vòng năm năm bảy năm, mấy nhân tuyển thám tử này đều có thể bảo đảm trung tâm.

Quách Định An sợ tiểu chủ tử có băn khoăn, cho nên trước tiên nói rõ việc này, âm thầm đánh mất lo lắng rất nhỏ của Kỳ Uyển Thanh.

Kỳ thật, nàng chủ yếu bởi vì tin tưởng chính mình phụ thân, nếu phụ thân nói với nàng như vậy, khẳng định không giả.

Trước mắt Quách Định An tan mất nguy trang, ánh mắt thanh minh, phi thường chính khí, mười năm kiếp sống hoạn quan không tổn hao mấy may mắn tin niệm của ông.

“Quách thúc, về sau nhờ thúc vất vả nhiều hơn.”

“Công hiến vì tiểu chủ tử là bổn phận của thuộc hạ.” Quách Định An lưu loát.

Trên thực tế, Kỳ Uyển Thanh gả vào Đông Cung, ông vẫn luôn muốn nghĩ cách liên lạc. Chỉ tiếc Thanh Ninh Cung gác cổng quá nghiêm, Lư bà tử là cung nhân thô sử, căn bản không thể tiếp cận Thái tử phi.

Mà Kỳ Uyển Thanh ớc còn không mang nổi mình ớc, thời tiết lại lạnh, ngoại trừ đi Khôn Ninh Cung, nàng căn bản không đi đâu.

Khôn Ninh Cung là địa bàn của Kỳ Hoàng hậu, Quách Định An không dám động, mà thời gian quá ngắn, ông cũng không tìm được cơ hội khác.

Nhưng Quách Định An cũng không chủ động nói ra việc này kể công, trong mắt ông, đây là bổn phận.

Chủ tớ hai người lần đầu tiên gặp mặt thực vui sướng, hỏi kỹ càng tỉ mỉ tình huống mật thám, trong lòng Kỳ Uyển Thanh cơ bản có kết cấu.

“Quách thúc, thân phận của ta miễn cảm, sợ là không thể thường chạm mặt, sau này chúng ta liên lạc thông qua Lư bà tử nhé?”

Quách Định An gật đầu: “Lư bà tử trung tâm không nghi ngờ, tiểu chủ tử có thể yên tâm để bà ấy truyền lời.”

Hai người thương lượng thỏa đáng, mật thám ở các vị trí lưu ý các loại tin tức, sau đó thông qua Lư bà tử và Hà ma ma, kịp thời truyền tới tại Kỳ Uyển Thanh.

“Mọi người trăm triệu phải cẩn thận, nếu lực bất tòng tâm, không cần cố gắng tìm hiểu.” Mật thám trung thành và tận tâm thực khó tìm, cũng thực trân quý, Kỳ Uyển Thanh không hy vọng bọn họ mạo hiểm mạng sống.

Đối với cấp dưới trung tâm, chủ tử quan tâm để ý thực làm người kích động. Tuy Kỳ Uyển Thanh chỉ là thiếu nữ, nhưng không giống khuê tú bình thường, đại khí, ánh mắt trống trải, Quách Định An lớn tiếng ứng.

Cuối cùng, ông lại quan tâm tiểu chủ tử hai câu, rốt cuộc Khôn Ninh Cung có thuộc hạ của ông. Kỳ Uyển Thanh bị làm khó dễ, ông đã sớm thu được tin tức.

Trên mặt Quách Định An ần ần khó chịu, Kỳ Uyển Thanh cười cười, chỉ nói không có việc gì.

Chủ tớ hai người trải qua ngắn ngủi gặp mặt, thực mau liền tan, rốt cuộc ngự hoa viên này không an toàn lắm, có thể tránh xảy ra sự cố, vẫn nên tận lực tránh.

Quách Định An khôi phục bộ dáng nguy trang ngày thường cúi đầu rũ mắt, lẩn mình vào vườn hoa mai, ông quen thuộc đường đi nước bước, thực mau từ bên kia vòng ra ngoài.

Kỳ Uyển Thanh nhìn theo ông rồi đi, đứng lên, tiếp tục đi dạo một đoạn thời gian mới về Thanh Ninh Cung.

“Nương nương, lão nô cho rằng, nữ tử trên đời cần giữ lại cật vào của chính mình, rốt cuộc thời gian mấy chục năm có thể biến hóa rất nhiều.”

Nếu đã thuận lợi tiếp nhận thế lực mật thám, kế tiếp, nhất định phải nghĩ kỹ bên Cao Húc nên xử lý như thế nào.

Trực tiếp nói cho hắn? Hay là không nói?

Hà ma ma lẩn lộn trong nội trạch mấy chục năm, biết rõ nam nhân tính xấu, đời này ngoại trừ Kỳ Tông Khánh, bà chưa từng thấy nam tử thế gia nào chung thủy trước sau như một.

Bà cho rằng, tiểu thư nhà mình cần lưu lại chính mình cật vào.

“Nương nương, tốt với mình một chốc một lát, chưa chắc có thể cả đời không thay đổi.” kỳ thật Hà ma ma muốn nói, rất khó không thay đổi.

“Ma ma, con biết.”

Kỷ Uyên Thanh trấn an nhũ mẫu, cuối cùng, nàng lại nói: “Chỉ là việc này sớm muộn gì điện hạ cũng sẽ phát hiện, nếu giấu diếm tất cả cũng không thỏa đáng.”

Ấn đường Hà ma ma nhũ chặt, Sao bà có thể không biết hiện giờ tình thế khó xử?

“Ma ma đừng lo lắng, hai ngày nay con sớm đã suy nghĩ thỏa đáng.” hai ngày qua Kỷ Uyên Thanh đều suy nghĩ chuyện này, cẩn thận cân nhắc, cuối cùng có quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Editor: Vy Vy 1505

Bởi vì Thái tử trước tiên bóc trần vụ án đầu cơ trục lợi quan lương, hai ngày nay Cao Húc âm thầm xe chỉ luân kim, bận rộn sắp xếp những chi tiết cuối cùng, cũng hủy diệt tất cả dấu vết.

“Rất tốt, phân phó xuống, mọi người án binh bất động, bình tĩnh xem diễn biến.”

Vốn dĩ hôm qua đã có thể an bài thỏa đáng toàn bộ, vì lâm thời Cao Húc gia tăng thêm một mệnh lệnh, làm cho kéo dài tới hôm nay.

Mức đích của hắn là nhắm vào tài sản khổng lồ của Lương Chấn Hiên, cũng trừ bỏ một bộ phận thế lực của đám người Kỷ Hoàng hậu.

Đương nhiên, hắn cũng không tính đánh Kỷ Hoàng hậu một đòn quá nặng, làm đối phương không thể gượng dậy nổi, bị những người khác thay thế.

Xương Bình Đế không có khả năng yên tâm Hoàng thái tử, bởi vậy tất nhiên sẽ bồi dưỡng một thế lực chống lại Đồng Cung.

Không có Kỷ Hoàng hậu, còn có Trần Hoàng hậu, Lý Hoàng hậu.

Hắn là đích trưởng tử, tài đức sáng suốt có khả năng, triều thần cùng khen ngợi, nếu con vợ lẽ muốn nhanh chóng gạt khỏi sẽ rất khó. Với tác phong hành sự của hoàng phụ hắn, đến lúc đó hậu cung nhắc lên phong ba, sẽ gây ra phiền toái không cần thiết.

So với đối thủ xa lạ, Cao Húc càng muốn giữ nguyên mẹ con Kỷ Hoàng hậu, dù gì hai bên càng quen thuộc, mà hắn bố trí rất nhiều đều nhằm vào đối phương, thay đổi kẻ khác, tâm lực trước đó liền uổng phí.

Trước đó hắn đã tính toán kỹ, xuống tay cực có chừng mực, có thể hung hăng đá kích đối thủ, nhưng không đến mức làm đối phương không thể ngóc đầu.

Đương nhiên, lực độ này có thể di động trên dưới một ít, nhẹ chút nặng chút cũng không ảnh hưởng đại cục.

Ba ngày trước, Cao Húc quyết định càng nặng một ít.

Đây là bởi vì Kỷ Uyên Thanh.

Kỷ Uyên Thanh là thê tử của hắn, đã dần dần vào phạm vi người nhà, nàng bị hại sinh bệnh, Cao Húc kỳ thật là tức giận.

Nếu Hoàng hậu nhân như vậy, tổn nhiều tinh thần một chút đi.

Bận rộn nhiều thêm một ngày, đều xử lý thỏa đáng. Lâm Dương nghe lệnh đi xuống truyền tin, Cao Húc đứng lên, đi về phía hậu điện.

“Điện hạ, ngài đã trở lại.”

Kỷ Uyên Thanh ý cười doanh doanh, nghênh đón lời kéo bàn tay Cao Húc, có chút oán giận: “Thiếp đã có hai ngày không gặp điện hạ.”

Cao Húc đi sớm về trễ, mà nàng bị bệnh tinh thần khiếm khuyết, uống thuốc xong mí mắt đánh nhau, chỉ phải ngủ sớm.

Mỗi ngày hắn đều thấy nàng, nhưng nàng lại đã lâu không thấy hắn.

Nếu không phải mỗi ngày thức dậy, bên cạnh có dấu vết, nàng còn tưởng rằng hắn không trở về phòng.

Nàng nhũ lại mày đẹp, hờn dỗi nhìn hắn, vẻ mặt cử chỉ rất thân mật, Cao Húc hơi hơi cong môi: “Hai ngày trước cô không rảnh phân thân, rất trễ mới về phòng.”

Hắn tỉnh té đánh giá, thấy sắc mặt nàng khôi phục hồng nhuận, sức sống mười phần, vừa lòng gật gật đầu.

Tiểu phu thê nắm tay ngồi xuống nhuyễn tháp, Kỷ Uyển Thanh gỡ kim quan vấn tóc cho Cao Húc, ngồi xuống ôm cổ hắn, nói nhỏ bên tai: “Điện hạ, thiếp có chuyện muốn nói với ngài.”

Nàng đứng dậy, vẻ mặt thần bí, chớp chớp mắt đẹp.

Cao Húc nhường mảy, mới vừa rồi vừa vào cửa, hắn liền phát hiện hôm nay nàng phá lệ nhảy nhót, vốn tưởng rằng do bệnh mới khỏi, hiện giờ xem ra không phải.

Hắn phát phát tay, cung nhân thái giám hầu hạ trong phòng lập tức không tiếng động lui ra.

Chờ trong nhà chỉ còn phu thê hai người, Cao Húc mở cánh tay ôm nàng, ngồi dựa vào gối màu hoa hạnh thêu kỳ lân.

“Chuyện gì?” ấm áp mềm mại làm người ta sinh lòng quyến luyến, thê tử sức sống bắn ra bốn phía cũng làm hắn rất sung sướng.

“Điện hạ,” Kỷ Uyển Thanh thuận thế ôm cổ hắn, hai người dựa thật sự gần, nàng nghiêm túc, hạ giọng ép tới cực thấp: “Thiếp phát hiện một cục bí sự.”

Không sai, nàng cẩn thận cân nhắc hai ngày, cảm thấy vẫn không thể giấu diếm Cao Húc.

Thực bất đắc dĩ, cô đại nữ tử vinh nhục toàn buộc chặt với nam tử. Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử.

Phụ thân Kỷ Uyển Thanh mất sớm, con trai còn chưa thấy bóng dáng, nàng không thể không thừa nhận, Cao Húc đã là chỗ dựa duy nhất, là người hết sức quan trọng trong sinh mệnh của nàng.

Hơn nữa cho dù ngày nào đó có con trai, mẹ con hai người sinh tồn cũng phụ thuộc rất lớn vào thái độ của hắn.

Kỷ Uyển Thanh thực quý trọng cuộc sống hài hòa được đến không dễ, cũng thực quý trọng Cao Húc tốt với nàng.

Nhưng mà, nàng muốn cởi bỏ khốn cục trước mắt, cũng dọn thông thoáng đường đi sau này, tất nhiên phải để mật thám phát huy tác dụng.

Chỉ là bởi vậy, tin tức nàng biết được sẽ phải bẩm báo Cao Húc.

Cao Húc không thể nào không phát giác, hắn sớm đã biết tất cả về nàng, thay vì để ngày sau tín nhiệm sụp đổ, làm giữa phu thê sinh ra khe hở không thể hàn gắn, không bằng trước tiên nói rõ.

Bởi vậy ban ngày hôm nay nàng mới vừa thành công tiếp thu thế lực mật thám, chờ buổi tối hắn về phòng, cũng không chậm trễ, lập tức nói.

“Chuyện gì?”

Cao Húc cũng nghiêm túc, với hiểu biết của hắn về thê tử, chuyện lông gà vỏ tỏi, nàng tuyệt đối sẽ không nói chuyện cẩn thận nghiêm túc như vậy.

“Thiếp phát hiện, thì ra cha thiếp để lại cho thiếp vài mật thám nhân tuyển.”

Nói đến đây, trên mặt Kỷ Uyển Thanh mang theo vài phần âm đạm: “Đây là thành quả hai đời tổ phụ và cha kinh doanh, vốn dĩ nên truyền cho ca ca, đáng tiếc ca ca không còn nữa, trước khi cha lâm chung không có ai phó thác, sau khi do dự, chỉ phải âm thầm đặt bên người thiếp.”

Ngay sau đó, nàng kể rõ lịch sử tổ phụ phụ thân kinh doanh: “Hiện giờ, phần lớn nhân tuyển ở Lâm Giang Hầu phủ, cũng có một chút ở Khôn Ninh Cung, Ngụy Vương phủ và Trần Vương phủ.”

Cuối cùng, nàng lại bổ sung một câu: “Dù bọn họ chưa thể hầu hạ bên người, vị trí cũng không tính quan trọng, nhưng không phải đều là nhân viên bên ngoài.”

Kỷ Uyển Thanh có vài chỗ tránh nặng tìm nhẹ. Nàng không đề cập tới cụ thể nhân số chức vị, cũng không nói chuyện trăm bạc và bìa binh thư, không nhắc tới Quách Định An, càng không đề cập Lưu bà tử nửa chữ.

Nàng thực hiểu rõ Hà ma ma cố kỵ.

Thế gian này nữ tử sống không dễ, các nàng ở hoàn cảnh xấu, rất nhiều thời điểm phát sinh việc khó, đều chỉ có thể bị động tiếp thu.

Đặc biệt là nữ tử gả vào thiên gia, phu quân không chỉ là phu, hắn thật đúng là quân.

Thời gian vài thập niên dài đằng đẳng, biến số có thể xảy ra quá nhiều, hiện giờ Cao Húc xác thật rất tốt với nàng, chỉ là ngày sau thì sao?

Năm năm không thay đổi. Vậy mười năm thì sao? Hai mươi năm thì sao?

Kỷ Uyển Thanh không thể không để tâm, nàng cần thiết giữ lại cựa vào cho chính mình.

“Cha thiếp nói những nhân thủ này trung thành và tận tâm, trong vòng năm năm bảy năm sẽ không thay lòng. Thiếp và bọn họ tiếp xúc, xác thật như thế.”

Nói xong, nàng mắt đẹp sáng lấp lánh, nhìn Cao Húc.

“Tốt lắm!”

Trong mắt Cao Húc hiện lên tia sáng liên tục, gõ nhịp tán thưởng.

Thật là niềm vui ngoài ý muốn, Kỳ tổ phụ làm người cẩn thận, Kỳ Tông Khánh mưu tính sâu xa, hai đời người âm thầm kinh doanh mới có thành quả như vậy.

Này vừa lúc bổ khuyết nhược điểm của hắn.

Mười mấy năm trước Nguyên hậu hoẵng, Kỳ thị ngay sau đó được phong Hoàng hậu, lúc ấy Cao Húc còn nhỏ tuổi, trước khi hắn trưởng thành, Hoàng hậu đã có đủ thời gian chặt chẽ bố trí, nhiều năm đã không để lọt giọt nước.

Ngụy Vương Trần Vương cũng thế, muốn cài mặt thám bên cạnh hai người này khó khăn cực cao.

Cao Húc cũng chính là vô tình phát hiện tâm tư Trần Vương, thật vất vả mới thả thành công một Đinh Văn Sơn.

Hiện giờ Kỳ Tông Khánh lưu lại nhân thủ, vừa lúc đền bù khiếm khuyết.

“Cha nàng thực tốt, nàng cũng rất tốt.”

Kinh hi tới quá nhanh quá đột nhiên, mặc dù Cao Húc xưa nay bình tĩnh, lúc này cảm xúc cũng thực phạm phồng. Đương nhiên cũng có một phần do hắn tín nhiệm thê tử, hai người ở chung thả lỏng không ít.

Hắn khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ của nàng: “Cô tất nhiên sẽ không cô phụ nàng tín nhiệm.”

Kỳ Uyển Thanh thông minh, nàng rõ ràng hành động này có ý nghĩa như thế nào. Chỉ là, nàng vẫn cứ lựa chọn báo cho hắn cấy vào duy nhất của mình.

Đối mặt thê tử tín nhiệm không chút nào giữ lại, cảm xúc Cao Húc phạm phồng, hắn mở cánh tay ôm nàng, thực chặt thực dùng sức: “Cô cũng sẽ không cô phụ nàng.”

Tuy rằng ích lợi cũng không đại biểu cảm tình, nhưng không thể nghi ngờ là cách hữu lực để chứng minh cảm tình, làm ra quyết định như vậy hữu dụng hơn nhiều so với nói ngàn vạn lời ngon tiếng ngọt.

Hành động này của Kỳ Uyển Thanh cường thế biểu thị công khai tin cậy Cao Húc, làm cảm tình hai người tiến thêm một bước.

Cảm tình giữa Phu thê tăng cao, ôm nhau thật lâu, Kỳ Uyển Thanh liền nhẹ giọng nói: “Điện hạ, hôm nay thiếp đã tiếp chương, hiện giờ.....”

Nàng ý ở hõm vai hắn, giọng nói mềm nhẹ trước sau như một, mí mắt lại hơi hơi rũ xuống, che khuất cảm xúc trong mắt.

Kỳ thật từ đầu đến cuối, Kỳ Uyển Thanh cũng không tính nộp lên nhân thủ.

Ban ngày nàng suy đoán đủ loại tình huống, cũng nhất nhất làm ra phương pháp ứng đối. Nếu Cao Húc có chút ý động, nàng liền làm nũng béc qua; lỡ như không được, nàng phải đổi cách nói uyển chuyển, tỏ vẻ không nỡ vứt bỏ tâm huyết của cha.

Dùng chữ hiếu đề trên đầu, dù sao nàng cũng không lộ ra tên tuổi, chỉ đơn giản báo cho biết, nhân thủ cũng chặt chẽ nắm trong tay.

Điểm này tuyệt đối không thể lui bước.

Kỳ Uyển Thanh cẩn thận châm chọc, Cao Húc hiểu lý lẽ, nàng chủ động nói ra nhân thủ có công, thái độ cũng lỗi lạc, trong nhu có cương chu toàn một phen, hắn chắc sẽ đáp ứng.

Lấy lui làm tiến.

Nàng nói xong nín thở chờ. Nhưng chuyện phát triển lại thuận lợi hơn nhiều so với nàng tưởng tượng.

Cao Húc khẽ vuốt tóc đen như lụa của người trong lòng, cảm kể sát đỉnh đầu nàng tròn bóng, trầm ngâm nửa ngày, nói: “Nếu là cha nàng để lại cho nàng, vậy nàng cứ điều khiển đi.”

Kỳ thật nếu thay đổi người khác, xuất phát từ suy tính ổn thỏa, hắn không thiếu được tiếp nhận thế lực khó được này vào tay. Chỉ là Kỳ Uyển Thanh không giống, nàng là thê tử của hắn, đã bước đầu được hắn gom vào phạm vi ‘người nhà’.

Tuy thời gian bọn họ thành hôn không dài, nhưng chuyện trải qua lại không ít, có ấn tượng không tị lúc trước, lại thêm chuyện vừa rồi, Cao Húc đã không hề nghi vấn người trong lòng.

Nếu đã phu thê một thể, như vậy hẳn suy xét càng nhiều vấn đề hiện thực.

Thứ nhất, hẳn tuyển nhân thủ là Kỳ Tông Khánh để lại cho con gái, bọn họ trung tâm dời đến trên người tiểu chủ tử, để cho Kỳ Uyển Thanh tự mình xử lý là thỏa đáng nhất, tránh cho trong lòng thủ hạ cảm thấy khúc mắc.

Thứ hai, ngày sau nàng còn phải tiếp tục giao tiếp với Khôn Ninh Cung, dựa theo trạng huống trước mắt, không thể thiếu lộ ra tin tức thích hợp về Thanh Ninh Cung, nàng thường xuyên có công lao, nói vậy trong lòng sẽ càng thoải mái.

Trải qua chuyện nàng sinh bệnh hai ngày trước, hẳn biết Kỳ Uyển Thanh có bao nhiêu quật cường.

Sau khi cảm tình của hai người tiến thêm một bước, Cao Húc đã bắt đầu suy xét cảm thụ của thể từ.

Hắn đơn giản một câu, lựa chọn để Kỳ Uyển Thanh lưu lại nhân thủ. Cao Húc đã quyết định tin tưởng nàng.

“Cô tin tưởng nàng.”

Giọng hắn không cao, lại trọng như ngàn quân, Kỳ Uyển Thanh đầu quả tim run lên.

Ngấn gợn một câu “Cô tin tưởng nàng”, ý nghĩa kỳ thật phi phạm, chẳng những tỏ về nhân thủ thuộc sở hữu của nàng, càng thuyết minh phân lượng của nàng giờ phút này trong lòng hắn.

Hắn sẵn sóc nàng, vì nàng suy tính.

“Điện hạ.” Kỳ Uyển Thanh nhẹ gọi một tiếng, chôn mặt ở hõm vai hắn, nhẹ nhàng nhắm lại mắt đẹp. Không nên trách nàng ẩn giấu tiểu tâm cơ, thật sự thể đạo gian nan, nữ tử sinh tồn không dễ, chuyện quan trọng như vậy nàng không thể không cẩn thận.

Cao Húc chuyển biến, nàng xem ở trong mắt, nếu hắn trước sau như một, nàng tất nhiên cũng sẽ chân thành đối đãi: “Điện hạ, Thanh Nhi cũng tuyệt đối không cô phụ ngài tín nhiệm.”

“Tốt.”

Giọng hắn thực ôn hòa, vỗ nhẹ nhẹ lưng nàng.

Kỳ Uyển Thanh được Cao Húc ôm vào lòng, hơi thở nam tính thuần hậu vây quanh nàng, lòng nàng đột nhiên có cảm giác an ổn.

Từ lúc cha mẹ qua đời tới nay, đây là lần đầu tiên nàng có loại cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Editor: Vy Vy 1505

Trên nhuyễn tháp, tiểu phu thê ôm nhau nói nhỏ, dần dần liền hôn nhau, môi răng tương tiếp, khó xá khó phân.

Bởi vì cảm tình được thăng hoa, thân mật như vậy càng làm cho người rung động.

Tối nay Cao Húc cảm xúc phập phồng không nhỏ, động tác biên độ cũng rất lớn, làm Kỳ Uyển Thanh ần ần sinh đau, chỉ là nàng lại chủ động đón ý nói hòa, làm hai người càng thêm vui sướng.

“Ừm, điện hạ.” Nàng hơi chau nga mi.

“Thanh Nhi, đau sao?”

Cao Húc thả chậm động tác, cúi người ôm chặt nàng, một bàn tay nâng lên vén một lọn tóc trên khuôn mặt nhỏ ra sau tai. Nàng phẫn má đỏ bừng khác thường, tình oánh dịch thấu, mỹ đến chấn động tâm can.

Hắn cúi đầu hôn hôn, quan tâm nói: “Có cần cô nhẹ một ít không?”

Kỳ Uyển Thanh mắt đẹp hơi mở, không nói gì, chỉ nâng cánh tay ôm chặt hắn.

Một động tác trong lúc vô tình làm thân hình Cao Húc căng chặt, mày kiếm nhũn lại, hần thấy nàng còn ổn, cũng không hề ản nhẫn, chỉ buông thả lực đạo.

Từ nhuyển thấp đến giường lớn, tối nay tình sự vui sướng xưa nay chưa từng có. Xong việc, Cao Húc cũng không làm người hầu hạ, tự mình ôm nàng vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Hai người tắm uyên ương, Kỷ Uyển Thanh lần đầu thử nghiệm căn bản thẹn thùng vô cùng, toàn bộ quá trình nhắm mắt gắt gao ôm hần.

Nhưng tắm uyên ương lại rất dễ dàng làm tiểu phu thê tuổi trẻ tẩy ra tia lửa, hai người trở ra đã là chuyện của nửa canh giờ sau.

Kỷ Uyển Thanh bị đặt trên giường, nàng xấu hổ xá chân gắm lẫn một vòng, cuốn chính mình kín mít.

Cao Húc cũng không thêm để ý, dù sao chân gắm trên giường không chỉ một cái, hần ôm cả người lẫn chân vào lòng, tùy tay xả một chân gắm khác đắp lại.

Hậu điện địa long thiếu thật sự vương, Kỷ Uyển Thanh đắp hai tầng chân gắm chịu không nổi, rút cuộc chui ra, hung hăng thở hổn hển mấy hơi.

Nàng trừng mắt nhìn hần.

Hần chỉ cười không nói, thuận thế xê dịch tầm mắt đi xuống.

Kỷ Uyển Thanh lấy chân che kín lại, nàng cảm thấy như vậy rất nguy hiểm, nam nhân này tinh lực mười phần, nhìn có vẻ vẫn có thừa lực, nàng thực không an toàn.

Nàng vội giục Cao Húc mặc vào áo ngủ sạch sẽ trên bàn nhỏ trước giường.

Vẫn là mặc quần áo vào nói chuyện càng làm cho người an tâm chút.

Cao Húc biết đêm nay lần lộn có chút quá đáng, lại đến một lần thân mình nàng chịu không nổi, hần nhìn nàng mặc quần áo, thật đúng là không tính toán tiếp tục.

Hai người mặc áo ngủ xong, trong lòng Kỷ Uyển Thanh rốt cuộc kiên định.

Nàng mới vừa trải qua gì kia quá kịch liệt, thân mình thực mệt mỏi, theo lý nên ngã đầu liền ngủ. Chẳng qua, tối nay nàng cảm xúc pháp phòng rất lớn, nhất thời khó có thể đi vào giấc ngủ.

Tạm thời ngủ không được, vậy trò chuyện thôi.

Hai người ôm nhau một lát, Kỷ Uyển Thanh chọn đề tài an toàn: “Điện hạ, nhân tuyển cha thiếp để lại, vị trí cao nhất là cung nữ nhị đẳng ở Khôn Ninh Cung, ở Ngụy Vương phủ, Trần Vương phủ cũng không gần thân.”

Vẫn là nói chính sự tốt hơn, không nên nói gì gây ra ái muội.

Cao Húc biết tâm tư nàng, liếc xéo, hần “Ừ” lên tiếng.

“Những người này biết được tin tức hằng ngày không khó, chỉ tiếc không ai hầu hạ gần người, muốn thám thính cơ mật sợ là không dễ.”

Ví dụ bên người nàng, cung nữ nhị đẳng có thể vào điện hầu hạ, nhưng chỉ giới hạn trong ngoại điện, nội điện chỉ có Hà ma ma và đại cung nữ có thể đặt chân.

Khôn Ninh Cung cung nữ nhị đẳng Thôi Lục Nương cũng vậy.

“Cũng không thể nói như vậy.”

Cao Húc không đồng ý: “Trong cung làm gì có vị chủ tử nào không cẩn thận chọn người hầu hạ bên cạnh?” Đặc biệt là chủ tử có thể lực, gần như không có khả năng xếp vào mật thám gần người hầu hạ.

“Tuy cung nữ nhị đẳng không thể hầu hạ gần người, nhưng đã có thể nhìn thấy không ít dấu vết để lại, chỉ cần kịp thời truyền ra, kéo to lọt kén, nhất định có thể phát hiện không ít manh mối.”

Nói lên chính sự, giọng Cao Húc nghiêm túc lên: “Hiện nay bố trí nhân tuyển cực không dễ, dựa vào Tĩnh Bắc Hầu phủ và Lâm Giang Hầu phủ sâu xa, phụ tử nàng cũng có công rất lớn.”

Hần tỏ vẻ tán thưởng Kỷ gia phụ tử, Kỷ Uyển Thanh nghe lại rất có phần thương cảm.

“Trước kia cha thiếp nói, Hoàng thái tử điện hạ hiền năng hậu đức, có đại tài, chắc chắn có thể chấn hưng vương triều, hiện giờ được điện hạ khích lệ, ông biết chắc cũng cao hứng.”

Kỷ Uyển Thanh nhớ tới phụ thân, mắt đẹp nổi lên trong suốt, nàng cúi đầu lung tung lau lau: “Chỉ tiếc ông đã không thể nghe thấy được.”

Đề tài này thực trầm trọng, Cao Húc không nói gì, nửa ngày, hần vỗ nhẹ nhẹ lưng nàng, ôn thanh trấn an: “Đừng khóc, nàng sống tốt, cha nàng trên trời có linh thiêng cũng vui sướng.”

“Dạ,” giờ khắc này nói lời đau lòng cũng không quá thích hợp, Kỷ Uyển Thanh chớp chớp mắt, nỗ lực vứt bỏ thương cảm, ngẩng mặt nhìn hần: “Điện hạ, ngài thật tốt.”

Đúng vậy, giọng điệu động tác của Cao Húc nhìn không khác ngày thường, nhưng nàng lại có thể cảm giác được trong đó thân mật hơn rất nhiều.

Có trả giá mới có thu hoạch, đây đều là đêm nay nàng thắng thần thành khẩn mà được.

Kỷ Uyển Thanh không hối hận chính mình phòng bị nhỏ, nhưng sẽ càng thêm quý trọng hần đối xử tốt.

Ánh mắt nàng chân thành tha thiết, khoe môi Cao Húc hơi cong, hai người nhìn nhau một lát, hần cười nói: “Biết cô tốt, ngày sau phải càng thêm dốc lòng hầu hạ cô mới được.”

Cái này “hầu hạ”, hiển nhiên không phải bình thường hầu hạ, Kỷ Uyển Thanh giật liếc hần: “Thiếp ngủ, không thêm nói chuyện với ngài.”

“Được, vậy nàng ngủ đi.”

Trong Thanh Ninh Cung, tiểu phu thê hoà thuận vui vẻ, mà một nơi khác trong hoàng cung lại hoàn toàn tương phản.

Trong đại điện Khôn Ninh Cung, Hoàng hậu tâm tình không vui, vẫy lui cung phi đến thỉnh an, vừa muốn đứng lên về nội điện, liền có cung nhân vội vàng tới báo: “Nương nương, hai vị điện hạ đến.”

“Mẫu hậu.”

Ngụy Vương Trần Vương vào cửa, huynh đệ hai người vội vàng thỉnh an, Ngụy Vương quét mắt người trong điện, Hoàng hậu hiểu ý, phân phó trái phải: “Đều lui xuống đi.”

“Chuyện gì?”

Chờ cung nhân thái giám trong điện lui ra, Hoàng hậu gấp không chờ nổi hỏi: “Quân Nhi, Diệp Nhi, vụ án Lương Chấn Hiên có tiến triển mới sao?”

Lúc trước Lâm Giang Hầu nói không sai, quan chủ thẩm Trương Tiến xác thật là người tính tình sấm rền gió cuốn, hành động nhanh chóng, hơn nữa cũng đủ năng lực, ngăn ngừa mấy ngày liền tra ra manh mối vụ án bán trộm quan lương vạn chúng chú mục.

“Mẫu hậu, sáng sớm hôm nay, Trương Tiến đã bắt giữ Lại Bộ tả thị lang Lữ lượng, Hộ Bộ lang trung Kim Lập An, Lại Bộ lang trung Tào Càng.” Ngụy Vương ngồi xuống ghế bên trái phía dưới Hoàng hậu, về mặt nương trọng.

Tả hữu thị lang sáu bộ là chính tam phẩm, chức quan chỉ ở sau thượng thư, là quan viên cao cấp; mà lang trung theo sát tả hữu thị lang, cũng là nhân viên quan trọng trong sáu bộ.

Quan viên chủ sự sáu bộ chỉ mấy người như vậy, trong vòng hai ba ngày Trương Tiến đã bắt giữ bốn người, bởi vậy có thể thấy, vụ án này trọng đại hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

“Mẫu hậu, Trương Tiến làm người nghiêm cẩn, chỉ sợ không có nắm chắc, sẽ không động can qua lớn như vậy.”

Mày Ngụy Vương nhíu chặt: “Chỉ sợ Lương Chấn Hiên bán trộm quan lương không phải số ít.”

Đây là thực rõ ràng, nhiều kinh quan quan trọng tham dự như vậy, cộng thêm toàn bộ quan viên địa phương từ trên xuống dưới Chiết Tây, nếu không đủ ích lợi, làm sao có thể đủ chia?

Lòng tham làm sao có đáy? Sau đó bọn họ tiếp tục bí quá hoá liều.

Trong đại điện sắc mặt ba mẹ con âm u, chuyện đã phát triển theo hướng tệ nhất, mức độ của vụ án này nghiêm trọng hơn nhiều bọn họ tưởng tượng.

Lương Chấn Hiên đầu nhập vào Khôn Ninh Cung nhiều năm, trong đảng phái kết giao thường xuyên, nhân mạch thế lực và ích lợi đã gút mắt rắc rối, một khi củ cải lớn như ông ta bị rút ra, chỉ sợ sẽ mang theo không ít bùn đất.

“Vi bảo toàn bản thân, chỉ có thể làm theo biện pháp cứu cứu con nói.”

Lâm Giang Hầu đề nghị lúc cần thiết cắt đuôi cầu sinh, hy sinh một bộ phận ích lợi, bảo toàn đại cục. Nhanh chóng loại bỏ thế lực kết giao thân thiết với Lương Chấn Hiên, vừa có thể bảo toàn đại bộ phận còn lại, vừa có thể kịp thời tỏ vẻ quyết tâm cho Xương Bình Đế thấy.

Đề nghị này hôm qua Hoàng hậu đã biết, nhưng bà hơi có chút do dự, Lương Chấn Hiên là quan lớn, người có thể kết giao thân thiết với ông ta chức quan cũng không thấp, như vậy một khi vứt bỏ, bọn họ nhất định đại thương nguyên khí.

Tích tụ thế lực cũng không dễ dàng, đặc biệt là lực lượng trung kiên, hôm qua còn chưa biết rõ vụ án, Hoàng hậu tính toán quan sát thêm hai ngày, nhìn xem tình huống lại hạ quyết định.

Hiện giờ xem vụ án phát triển, hiển nhiên đã tới lúc cần thiết rồi, Hoàng hậu nhanh chóng quyết định, lập tức phân phó: “Quân Nhi Diệp Nhi, sau khi các con ra cung, lập tức đi Lâm Giang Hầu phủ, cùng cứu xử lý chuyện này.”

Ngụy Vương Trần Vương lập tức lên tiếng, Hoàng hậu gật gật đầu, đang muốn nói nữa, không nghĩ tới vừa chuyển mắt, lại thấy trên mặt con út mang vẻ do dự, muốn nói lại thôi.

“Diệp Nhi, có chuyện gì quan trọng sao?”

Tuy xưa nay con út trầm mặc, nhưng không phải người không biết nặng nhẹ, lúc này hẳn có chuyện muốn nói, hiển nhiên rất quan trọng. Hoàng hậu liền nói ngay: “Còn không mau mau nói cho mẫu hậu biết.”

Lực chú ý của Hoàng hậu và Ngụy Vương đều đặt trên người Trần Vương, Trần Vương trầm ngâm nửa ngày, mới nói: “Chỉ dứt bỏ thế lực trong triều, sợ là còn chưa thể kéo ra khoảng cách với Lương Chấn Hiền.”

Đừng quên Ngụy Vương phi.

Ngụy Vương phi đúng là cháu gái ruột của Lương Chấn Hiền, mẫu thân nàng Lương thị là tỷ tỷ ruột của ông ta, tỷ đệ hai người một mẹ đẻ ra, cũng không có huynh đệ tỷ muội khác, quan hệ hai người cực kỳ thân mật.

Lương Chấn Hiền thương yêu cháu gái còn hơn con ruột, đây cũng là một nhân tố quan trọng nâng được lựa chọn làm Ngụy Vương phi. Chỉ là hiện giờ lại thành củ khoai lang phồng tay.

Trần Vương tất nhiên muốn loại bỏ huynh trưởng, làm chính mình trở thành trung tâm một đảng Kỷ hậu, chỉ là, hẳn không muốn phe mình bị đòn quá nghiêm trọng.

Nếu hẳn có thể thay thế huynh trưởng, đó đều là lực lượng hiệp trợ chính mình đoạt đích, hiện giờ cần phải giảm tổn thất đến mức thấp nhất. Đại cục trước mặt, mâu thuẫn nội bộ phải ném qua một bên.

Hoàng hậu và Ngụy Vương đương nhiên không có khả năng quên chuyện quan trọng như vậy.

“Diệp Nhi nói không sai, quả nhiên trưởng thành, đã có thể phân ưu cho mẫu hậu.” Ánh mắt Hoàng hậu khen ngợi con út, ngay sau đó, bà chuyển tầm mắt qua con lớn: “Quân Nhi.”

Ngụy Vương trầm mặc, ngược mắt nhìn về phía Hoàng hậu.

Hắn và Ngụy Vương phi thiếu niên phu thê, thành hôn đến nay đã hơn một năm. Tuy Ngụy Vương phi hơi kiêu căng, nhưng tính tình sang sảng, yêu ghét rõ ràng, so với người che dấu tâm tư càng hợp ý Ngụy Vương chi hơn.

Nói câu thành thật, cảm tình giữa tiểu phu thê rất không tệ.

Ngụy Vương biết Hoàng hậu muốn nói gì, nhưng hẳn không lập tức hé răng.

Đều nói hiểu con không ai bằng mẹ, lời này không giả, Hoàng hậu vô cùng không vui, nhân nhạ nói: “Người làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết, Quân Nhi, con biết chúng ta bố trí mười mấy năm chính là vì cái gì sao?”

Vì cái gì?

Đương nhiên là vì ngôi vị hoàng đế.

Hoàng hậu nhìn hắn chằm chằm, chậm rãi nói: “Nên bỏ mà không bỏ, ắt có hậu họa về sau. Vì nghiệp lớn, Quân Nhi, con phải biết nên lấy hay bỏ.”

Trong lòng Ngụy Vương chấn động, từ lúc hắn hiểu chuyện tới nay, liền vui vẻ tiếp nhận ý niệm đoạt đích, cũng vì mục tiêu này phấn đấu mười mấy năm, đương nhiên không thể thoái nhượng.

Ánh mắt hắn dần kiên định, cảm quyền, nói: “Xin mẫu hậu yên tâm, con hiểu.”

“Tốt!”

Hoàng hậu vừa lòng gật đầu: “Mọi chuyện phải xử lý sớm không được để muộn, huynh đệ các con nhanh chóng ra cung đi.”

Ngụy Vương lấy lại bình tĩnh, cùng Trần Vương đứng lên, cáo lui rồi vội vàng ra Khôn Ninh Cung, cưỡi ngựa đi Lâm Giang Hầu phủ.

Lúc mẹ con ba người đóng cửa thương nghị, ngoài điện lại xảy ra một nhạc đệm nhỏ.

Hồ ma ma lãnh mấy cung nữ áo lục đi vào đại môn, trên tay các cung nữ cầm sổ sách, bà đang muốn vào cửa bẩm báo Hoàng hậu.

Cuối năm đúng là lúc cung vụ bận rộn, cho dù mấy ngày gần đây Hoàng hậu thất thần, cũng không thể không xử lý.

Hồ ma ma bước vội vàng thẳng đến đại điện, không nghĩ tới trước cửa lại bị ngăn cản, canh cửa là đại cung nữ Phi Thúy hơi hơi hành lễ, nhỏ giọng nói: “Ma ma, nương nương và hai vị điện hạ đang ở bên trong nói chuyện.”

Ý của nàng là không thể quấy rầy, nhưng thân phận Hồ ma ma không giống người khác, nàng nói chuyện tương đương khách khí có lễ.

Kỳ thật hiện giờ trước cửa đại điện, rất nhiều cung nhân thái giám đã bị cho lui ra, để ngừa nghe thấy động tĩnh bên trong, mọi người không ai dám ngăn trở Hồ ma ma nên mới để cho Phi Thúy cản mà thôi.

Hồ ma ma vừa nghe lập tức hiểu ngay, gạt đầu, quay lại đang muốn phân phó cung nữ phía sau lui ra.

Không nghĩ tới lúc này, vừa đúng lúc Hoàng hậu giận dữ, đề cao giọng nói câu: “Nên bỏ mà không bỏ, ắt có hậu họa về sau. Vì nghiệp lớn, Quân Nhi, con phải biết nên lấy hay bỏ.”

Giọng nói bà không hề đề thấp, ngoài cửa điện ầm ầm có thể nghe thấy, trong lòng Hồ ma ma chấn động, vội ngược mắt nhìn mấy cung nữ phía sau.

Cũng may mấy cung nữ này đều là người cũ, đặc biệt người đứng đầu là từ Lâm Giang Hầu phủ ra tới, trong lòng Hồ ma ma mới thoáng an tâm.

“Minh Nguyệt, người lãnh các nàng đi về trước, chờ nương nương nhàn rồi, ta lại kêu các người qua đây.”

Minh Nguyệt chính là người cũ từ Lâm Giang Hầu phủ ra tới, dẫn đầu vài cung nữ nhị đẳng, xưa nay nàng ôn trọng biết chuyện, nghe vậy cũng không hề rầy, lập tức hành lễ, lãnh mấy cung nữ phía sau xoay người rời đi.

Sai sự bị trì hoãn, xem ra một thời gian ngắn là không thể tiếp tục, thời tiết lại lạnh, các cung nữ không muốn ở bên ngoài chờ lâu, vì thế có người đề nghị về phòng.

Trong phòng có chậu than, đề nghị này được các cung nữ khác tán thành, vì thế, mọi người nhanh hơn bước chân trở về phòng, cùng vào sưởi ấm.

Sưởi một hồi, có người nói phải về phòng lấy chút hạt dưa ăn vặt tới, Minh Nguyệt cũng đứng lên hưởng ứng.

Cung nữ nhị đẳng là hai người một gian, Minh Nguyệt là người cũ nên có ưu đãi, có thể chính mình một gian. Sau khi nàng về phòng, lập tức khóa cửa, nhanh chóng lấy giấy bút, vội vàng viết câu nói của Hoàng hậu mình mới nghe được, nhét vào vị trí ẩn nấp nào đó.

Cung nữ nhị đẳng có tiểu cung nữ hỗ trợ sửa sang lại quần áo, người phụ trách phòng nàng cũng là người một nhà, sau đó liền truyền tờ giấy ra đi.

Sửa sang lại thỏa đáng, Minh Nguyệt xoay người lấy một bao mứt hoa quả, khóa cửa phòng đi ra ngoài.

À, tên Minh Nguyệt này là chủ tử ban cho, tên thật của nàng là Thôi Lục Nương.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Editor: Vy Vy 1505

Hiện giờ một đảng Kỳ Hoàng hậu đang bị vây trong khốn cục, Kỳ Uyển Thanh mới vừa tiếp nhận thế lực mật thám, liền phân phó chú ý nhiều hơn phương diện này.

Nhưng nàng không nghĩ là tin tức tới nhanh như vậy, sáng sớm hôm sau, Hà ma ma liền thu về một tờ giấy nhỏ.

“Nương nương, đây là Lưu bà tử mới vừa đưa qua.” Hà ma ma giao tờ giấy cho chủ tử, lại nói: “Ma ma vừa phân phó mấy cung nhân trong phòng trước giờ cơm trưa đều đi ra ngoài một chuyến rồi về.”

Cao Húc tin nhiệm làm Kỳ Uyển Thanh rất cảm động, chỉ là nàng vẫn hy vọng nhóm người này chỉ độc thuộc về chính mình, huống hồ Lưu bà tử đã ở Thanh Ninh Cung ngụ đông nhiều năm, nàng cũng không nghĩ tự nhiên đâm ngang.

Vì thế, khi Hà ma ma đề nghị lẫn lộn nơi phát ra tin tức, nàng liền thuận thế đáp ứng.

Dù sao có tin tức, nàng nửa điểm không giấu diếm Cao Húc là được.

Kỷ Uyển Thanh tiếp nhận tờ giấy nhỏ, tập trung nhìn vào: “Nên bỏ mà không bỏ, ắt có hậu hoạn về sau. Vì nghiệp lớn, Quân Nhi, con phải biết nên lấy hay bỏ.”

Chữ viết trên tờ giấy thực bình thường thực qua loa, thậm chí phân biệt không ra là nam hay nữ, bút tích thực đủ tư cách của một thám tử, có lẽ bởi vì thời gian gấp, trên đó chỉ viết một câu như vậy.

Có thể đưa đến đây hiển nhiên là tin tức quan trọng, mà theo Kỷ Uyển Thanh biết, tên thật của Ngụy Vương chính là Cao Húc.

Người có thể gọi Ngụy Vương là Quân Nhi không nhiều lắm, thực rõ ràng, đây là Hoàng hậu nói với con trai lớn.

Kỷ Uyển Thanh mảy may nhíu lại: “Nên bỏ mà không bỏ, ắt có hậu hoạn về sau?”

Một đảng Kỷ Hoàng hậu gặp phải nguy cơ, muốn lập tức ra quyết định có lẽ liên quan vụ án Lương Chấn Hiên. Hơn một canh giờ trước nàng mới nghe nói, quan chủ thẩm Trương đại nhân đã bắt giữ vài nhân viên quan trọng trong sáu bộ.

Nguy cơ tăng lên, mẹ con Hoàng hậu chắc là suy nghĩ biện pháp muốn thoát khỏi việc này.

Nhưng có lẽ quyết định này có chút khó làm, bởi vậy Hoàng hậu mới có thể nói thế.

Còn về “Vì nghiệp lớn”, cái gọi là nghiệp lớn chỉ có thể là đế vương nghiệp lớn, kế hoạch đoạt đích.

Như vậy đến tột cùng là cái gì “lấy hay bỏ”?

Kỷ Uyển Thanh vừa sai người đi tiền điện mời Cao Húc, vừa xoay người ngồi xuống nhuễn thấp, ngưng mi trầm tư.

Nếu đổi lại là nàng, nàng sẽ mau chóng phôi sạch quan hệ với đám người Lương Chấn Hiên, tranh thủ giảm tổn thất đến mức thấp nhất.

Bỏ tốt giữ xé, nói vậy sáng nay Trương Tiến vừa hành động, đám người Hoàng hậu cũng quyết định như vậy.

Nhưng Ngụy Vương không phải kẻ ngốc, có thể tham dự đoạt đích nhiều năm, cũng vẫn luôn được một đảng Kỷ hậu xem là người được chọn cho vị trí tân Thái tử, hẳn tất nhiên biết quan hệ lợi hại, cần gì Hoàng hậu dấn dò riêng?

Đào mắt, ẩn đường Kỷ Uyển Thanh nhảy dựng.

Nàng nhớ tới Ngụy Vương phi.

Theo nàng biết, Ngụy Vương phi là cháu gái ruột của Lương Chấn Hiên, lúc trước Hoàng hậu ngăn chọn vạn tuyển mới chọn một con dâu như vậy.

Có một tầng như vậy, quan hệ hai bên muốn bẽ xả rõ ràng rất khó khăn.

Kỷ Uyển Thanh tim đập nhanh hơn, không phải đúng như nàng nghĩ chứ?

“Thanh Nhi, làm sao vậy?”

Nàng nghĩ quá mức nhập thần, Cao Húc vào cửa không cho người thông báo, nàng cũng không phát hiện.

Kỷ Uyển Thanh bị ý tưởng trong lòng làm cho sợ hãi, mùa đông khắc nghiệt, gương mặt trắng nõn thế nhưng bị kinh ra một tầng mồ hôi mỏng.

Cao Húc ngồi xuống bên cạnh nàng, giơ tay dùng khăn lụa lau cho nàng, mảy may nhíu lại: “Nàng tỉnh tề nói cô, đừng kinh hoảng.”

Đang êm đẹp, Kỷ Uyển Thanh đột nhiên như vậy, lại liên tưởng nàng mới vừa tiếp nhận mật thám, lại là lần đầu sai người gọi hắn về phòng. Vì sao nàng kinh hoảng, trong lòng Cao Húc đã có điều suy đoán.

Đối với thê tử đã nấp vào dưới cánh chim, hẳn tự nhiên có ý thức trách nhiệm, nếu xảy ra chuyện gì, không phải còn có hắn sao?

Bàn tay Cao Húc đặt trên eo nàng, vỗ nhẹ nhẹ trấn an.

Phu quân có trách nhiệm, Kỷ Uyển Thanh thực vừa lòng, nàng vội đưa tờ giấy qua: “Điện hạ, đây là tin tức sáng nay truyền tới.”

“Điện hạ, ngài nói lời này có ý gì.”

Cao Húc tiếp nhận tờ giấy rồi mắt đảo qua, cong môi cười lạnh một tiếng, mẹ con Hoàng hậu quả nhiên nhanh chóng quyết định, vừa thấy chuyện không tốt, dứt bỏ thực dứt khoát lưu lại.

Ánh mắt Kỷ Uyển Thanh lo sợ, hắn nhẹ nhàng thở dài: “Chính là đúng như nàng nghĩ.”

Muốn cắt đuôi cầu sinh, không thiếu được lập tức phôi sạch tất cả quan hệ với Lương Chấn Hiên. Nhưng có Ngụy Vương phi, chỉ sợ rất khó.

Hoàng gia gần nắp lương lẽ, là nhà tôn quý nhất trên đời. Chẳng qua, ở nơi ánh mặt trời không chiếu tới, nó có một mặt cực kỳ âm u.

Hoàng cung đại nội chưa bao giờ thiếu người chết, muốn một người “chết bệnh”, kỳ thật cũng không khó.

“Chẳng lẽ bệ hạ mặc kệ sao?” Kỳ Uyển Thanh run giọng hỏi.

Nàng biết chính mình hỏi một câu ngốc, nhưng lời nói đến bên miệng, nàng như cũ lựa chọn hỏi ra.

Kỳ Uyển Thanh một lòng như rớt vào hầm băng, trước kia nàng đã biết hoàng gia nước vừa sâu vừa đục, một khi tới thời điểm quan trọng, mạng người dễ tiện giống như cỏ rác.

Chỉ là biết thì biết, tự mình trải qua lại là một cảm giác khác.

Nàng từng gặp mặt Ngụy Vương phi vài lần, tuy đối phương kiêu căng, cũng có chút miệt thị nàng, nhưng nàng không đến mức muốn nàng ta chết.

Mỹ nhân như đóa hoa tươi, được cha mẹ nuông chiều lớn lên, mới mười sáu mười bảy tuổi, đúng là lúc thanh xuân tươi sáng, hiện giờ lại.....

Kỳ Uyển Thanh run rẩy, đều là con dâu hoàng gia, nàng có một loại cảm giác thò chết hồ thương.

Một đôi cánh tay hữu lực ôm nàng, ôm ấp rộng lớn ấm áp, hơi thở nam tính thuần hậu mà quen thuộc vây quanh, Kỳ Uyển Thanh có cảm giác dựa vào, nàng nhắm mắt đẹp, gấu gao ôm hân.

Tay hân vỗ nhẹ nhẹ, nàng nghe được Cao Húc thấp giọng trấn an: “Nàng đừng kinh hoảng, nàng không giống Ngụy Vương phi, nàng là Thái tử phi, Hoàng hậu có thể dùng một ít thủ đoạn làm khó nàng, nhưng cái khác, bà ta không dám.”

Kỳ thật, nếu không phải tình huống phi thường, Hoàng hậu cũng không dám trắng trợn táo bạo giết Ngụy Vương phi.

Con dâu hoàng gia, có thể nghĩ cách hãm hại, hạ độc, sinh bệnh... chết, nhưng bên ngoài vẫn phải bảo trì thể diện, nếu không hoàng gia uy nghiêm ở đâu?

Ngụy Vương phi quá bất hạnh, nàng có một cữu cữu như vậy, đã bị Xương Bình Đế chán ghét thật sâu.

Hơn nữa, nếu Hoàng đế cũng không tính toán từ bỏ Khôn Ninh Cung, hành động này của mẹ con Hoàng hậu chính là bình ôn một phần lửa giận của ông ta.

Theo Cao Húc phán đoán, lần nữa nâng đỡ một thế lực chống lại Đông Cung không dễ, Xương Bình Đế cân nhắc một phen, cuối cùng nhất định sẽ bỏ qua việc này.

Hành động của một đảng Hoàng hậu vừa lúc hợp ý Hoàng đế.

Dưới tình huống Hoàng đế ngầm đồng ý, Ngụy Vương phi chỉ có thể bị ‘chết bệnh’, trong lòng mọi người biết rõ ràng, lại không ai dị nghị.

Kỳ thật không phải Kỳ Uyển Thanh không hiểu, chỉ là hiểu thì hiểu, ghen khuất thì vẫn ghen khuất.

Nàng đột nhiên thực may mắn chính mình được tứ hôn cho Thái tử, Cao Húc là một nam nhân hiểu lý lẽ lại có trách nhiệm, bởi vậy lúc trước tuy tình cảnh của nàng khó khăn, nhưng vẫn còn đường gỡ gạc.

Nếu thay đổi Ngụy Vương, chỉ sợ chờ đợi nàng chính là hoàn toàn vắng vẻ một hai năm, chờ mọi người dần quên, nàng sẽ “chết bệnh”.

Kỳ Uyển Thanh ôm ngược lại Cao Húc, lực độ rất lớn.

Cao Húc lại nhẹ giọng trấn an vài câu, trong lòng hân thương tiếc, nàng lại thông minh có khả năng cỡ nào cũng chẳng qua mới mười sáu tuổi thôi.

“Thanh Nhi, nàng cũng đừng quá thương cảm vì Ngụy Vương phi.”

Một phương pháp không hiệu quả lắm, Cao Húc liền thay đổi một cái khác, hân từ từ nói: “Lương Chấn Hiên cầu kết quan viên lớn nhỏ ở Chiết Tây, bán trộm quan lương nhiều hơn hai trăm vạn gánh, hơn nữa còn tìm kế, đoạt các loại cước phí đường thủy vân vân, tham ô còn nhiều hơn thuế má.”

“Nông hộ trồng trọt không dễ, lại vừa trải qua một lần đại tai, làm sao có thể gánh vác nổi?”

Nói tới đây, giọng hân lạnh hơn hân: “Nửa đói nửa no qua một năm đã tính không tệ, thậm chí có người bụng đói kêu vang, không thể không bán con bán cái, đòi lấy đồ ăn.”

Đề tài này thực trầm trọng, Kỳ Uyển Thanh không nhịn được ngẩng đầu, lắng lắng nghe Cao Húc nói chuyện.

“Nhà mẹ đẻ Ngụy Vương phi không tính hào phú, lúc trước nàng ta xuất giá lại mười dặm hồng trang, rực rỡ muôn màu, phương diện này có cữu cữu nàng ta thêm trang rất nhiều, gần như chiếm một nửa của hồi môn.”

“Trong đó chắc chắn có tiền bạc Lương Chấn Hiên ăn chặn quan lương mà ra.” Cao Húc rừ mắt nhìn Kỷ Uyển Thanh, nói: “Nàng ngẫm lại những gia đình bị bắt cốt nhục chia lìa, nghĩ lại bá tánh bụng đói kêu vang, suốt ngày lấy cháo cầm hơi, nàng sẽ không thương cảm vì nàng ta.”

Hắn mặt mày lãnh tức: “Những tên tham quan sâu một của quốc gia, tai họa bá tánh, cần phải nhổ tận gốc, một kẻ không lưu.”

“Điện hạ nói đúng lắm.” nghĩ đến những điều Cao Húc vừa nói, Kỷ Uyển Thanh không còn thương cảm nữa.

Đúng vậy, nhiều năm qua Lương Chấn Hiên cũng trợ cấp tỷ tỷ ruột không ít, nếu Ngụy Vương phi được thực tế ích lợi, hưởng thụ mồ hôi và máu của bá tánh, như vậy hôm nay gánh chịu hậu quả xấu, cũng xem như thiên lý tuần hoàn.

Cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ cũng diệt hết, nàng ngưỡng mặt nghiêm túc nói: “Điện hạ làm Hoàng Thái tử, thật là phúc của bá tánh.”

Kỷ Uyển Thanh đột nhiên hiểu rõ vì sao rất nhiều người trung lập thuộc đảng bảo hoàng đều công nhận Hoàng Thái tử là người thừa kế duy nhất cho ngôi vị hoàng đế. Vì sao phụ thân nàng tôn sùng Đồng Cung như thế, tình nguyện trở mặt với Kỷ Hoàng hậu và Lâm Giang Hầu phủ, cũng kiên trì không thay đổi.

Cao Húc đảm đương nổi.

“Phải không?”

Không khí không còn căng thẳng, hắn mỉm cười xoa xoa mặt nàng, nhướn mày hỏi: “Thanh Nhi cũng biết là phúc của bá tánh sao.”

Ánh mắt thê từ lộ ra tán thưởng, mạnh mẽ khen ngợi, thần sắc khó nén sùng bái, nam nhân nào đều sẽ tâm tình rất tốt, Cao Húc cũng không ngoại lệ.

“Sao thiếp có thể không biết.” Kỷ Uyển Thanh giận liếc hắn: “Điện hạ đừng có xem thường thiếp.”

“Được, được, cô không xem thường nàng.”

Đáp lại hắn, là một tiếng kiêu hờ.

.....

Ngụy thân vương phủ.

Vương phủ đại khí hào hùng, đình viện thật lớn. Hậu trạch chính điện rường cột chạm trổ, là nơi ở của Ngụy Vương phi.

Nơi đây xưa nay an nhàn phú quý nhân gian, mấy ngày gần đây lại khác thường, không khí căng chặt áp lực, cung nhân thái giám lui tới toàn rón ra rón rén, không dám làm ra tiếng động, e sợ có tao ương.

Nhưng càng là khản trương để ý, càng dễ dàng xảy ra sự cố, nha hoàn tay run lên “đùng” một tiếng đánh nát chung trà, nàng cuống quýt quỳ xuống thỉnh tội.

“Được rồi, chân tay vụng về, đi xuống đi.”

Mấy ngày nay, Ngụy Vương phi rất phiền lòng táo bạo, ghen một bụng lửa, nhưng đây là nha hoàn hồi môn của nàng, vì việc nhỏ mà trách cứ quá mức không thích hợp, nàng nhủ chặt ấn đường, phát phát tay.

Nha hoàn vội nhặt lên mảnh sứ vỡ, liền bò mạng ra cửa.

“Nương nương, nương nương!”

Lúc này rèm cửa bị vén lên, nhũ mẫu của Vương phi Lý ma ma vọt vào, vẻ mặt bà kinh hoảng, Ngụy Vương phi đang nhón chân mong chờ trong lòng đột nhiên trầm xuống.

“Ma ma, cữu cữu như thế nào?”

Nhà mẹ đẻ Ngụy Vương phi cũng không phải là thế gia, phụ thân chỉ là Quang Lộc Tự khanh tam phẩm, chức quan vừa đủ để có thể làm nhạc phụ của hoàng tử, vị trí này lại không có bao nhiêu quyền bính.

Nàng có thể được Hoàng hậu lựa chọn hoàn toàn là vì cữu cữu Lương Chấn Hiên không có đích nữ, lại phi thường yêu thương nàng, cữu cữu chính là chỗ dựa lớn nhất của nàng.

Hiện giờ mắt thấy chỗ dựa ngã xuống, làm sao nàng có thể không kinh hoảng luống cuống.

“Nương nương, lão nô mới vừa sai người nghe được tin tức, Trương Tiến đã bắt giữ Lại Bộ tả thị lang Lữ lượng, Hộ Bộ lang trung Kim Lập An, Lại Bộ lang trung Tào Càng.”

Phụ thân của Ngụy Vương phi bởi vì quan hệ thân cận, bị lệnh cưỡng chế đóng cửa chờ tra, bạn bè thân thích tránh còn không kịp. Nhà mẹ đẻ không thể

trước tiên biết tiến triển vụ án, nàng chỉ phải sai người thám thính từ nơi khác.

Bởi vậy nên Ngụy Vương phi tin tức lạc hậu, sáng sớm đã xảy ra, sau giờ Ngọ nàng mới được biết.

Nàng không thể tin tưởng lác lác đầu, lẩm bẩm nói: “Ma ma, ma ma bà nói cái gì?”

Thực tế Ngụy Vương phi nghe được rất rõ ràng, một tia may mắn dưới đáy lòng cuối cùng bị diệt, Lương Chấn Hiên không phải bị oan uổng, hơn nữa vụ án nghiêm trọng vượt quá mức tưởng tượng của nàng.

“Nương nương, cữu lão gia sắp không xong, chúng ta ngày sau làm sao bây giờ?” Lý ma ma lộ ra sợ hãi.

Cổ đại là xã hội nông nghiệp, động triều đình thuế má là dao động nền tảng lập quốc, không có Hoàng đế nào có thể chịu đựng. Hơn nữa cổ đại chú ý liên lụy, một khi vụ án quá lớn, chẳng những tất cả tội phạm tham dự vụ án, mà chín tộc của bọn họ đều không chạy thoát được.

Nhà mẹ đẻ Ngụy Vương phi quan hệ thân cận, tất nhiên là một trong số đó.

Con về Ngụy Vương phi đã gả vào hoàng gia có thể may mắn thoát khỏi, nhưng vị trí chính phi này khẳng định ngồi không yên.

Ngày thường Ngụy Vương điện hạ và Vương phi quan hệ hòa hợp, nhưng điều này đại biểu gì đâu, nam nhân một khi trở mặt, còn nhanh hơn lật sách.

Ngụy Vương phi suy sụp ngồi trên giường mỹ nhân, thân hình run nhè nhẹ: “Còn có thể như thế nào, chỉ có thể ngồi yên xem diễn biến.”

Tuy xuất thân của nàng không tính đứng đầu, nhưng từ nhỏ có nhà cậu cường thế chống lưng, sống xuôi gió xuôi nước, không nghĩ tới bình sinh lần đầu tiên gặp suy sụp, liên lụy như vậy.

Lý ma ma u sầu đầy mặt, nhưng bà liếc mắt đồng hồ nước, vẫn khuyên nhủ: “Nương nương, truyền cơm trưa trước đi.”

Không ăn không uống cũng không vẫn hỏi được gì, Ngụy Vương phi tâm loạn như ma, gật gật đầu.

Nhà hoàn đi xuống truyền thiện, chẳng qua thức ăn chưa truyền đến, lại là một đoàn người không ngờ được đến trước.

Nhóm người tới thực đột ngột, ngay cả thông truyền cũng không, tùy tiện xông vào chính phòng nội điện của Vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Editor: Vy Vy 1505

Trong đình viện một trận xôn xao, ngay sau đó có tiếng ồn ào.

Hai tấm cửa lớn son son của chính điện bị mạnh mẽ đẩy ra “phanh” một tiếng vang lớn, cánh cửa đập vào tấm bình phong, đột nhiên bắn ngược trở về.

Ấn đường Ngụy Vương phi mới nhú lại, liền nghe thấy tiếng bước chân trầm trọng mà hỗn độn thẳng đến nội điện.

Nàng giật dử, mặc dù mắt thấy chỗ dựa của nàng sụp đổ, nhưng tốt xấu gì hiện tại nàng vẫn là Ngụy Vương chính phi được thánh chỉ tứ hôn, người nào to gan như thế, dám tự tiện xông vào nội điện?

Lý ma ma bên cạnh lại đánh cái rùng mình, đột nhiên sinh ra dự cảm không tốt.

“Nương nương,.....”

Chỉ là không đợi chủ tớ hai người nói chuyện, tiếng bước chân kia đã tới trước cửa nội điện, rèm cửa màu tuyết bị nhấc lên, người tới vọt vào phòng ngủ của Ngụy Vương phi.

Ngụy Vương phi tập trung nhìn vào, cả kinh, nàng nhận ra người cầm đầu là Cừu thị, nhũ mẫu của Ngụy Vương điện hạ.

Nhũ mẫu chăm sóc hoàng tử đến lớn đều là người có công, hơn nữa bọn họ và tiểu chủ tử có cảm tình, chờ chủ tử khai phủ phong vương sẽ được cùng ra ngoài vinh dương.

Cừu thị chính là như thế.

Nhưng bà ấy tuổi không lớn, hiện giờ mới hơn bốn mươi, tự giác có lòng có lực, liền hiệp trợ Ngụy Vương xử lý nội vụ vương phủ.

Cừu ma ma rất có thể điện, ngay cả Ngụy Vương phi cũng phải lễ nhượng vài phần. Nhưng, lễ nhượng cũng không tương đương có thể vượt qua chủ tớ có khác.

Ngụy Vương phi tâm tình vốn đang áp lực, giờ phút này cũng không vô nghĩa, chỉ mặt lạnh trầm giọng hỏi: “Cừu ma ma đây là ý gì?”

Cừu ma ma về mặt lãnh túc, cũng không hé răng, chỉ vậy vậy.

Phía sau bà lập tức bước ra khoảng mười thái giám thô tráng, đuôi cung nhân trong phòng ra ngoài.

Nội điện nhất thời đại loạn, lúc này, ai cũng nhìn ra không thích hợp. Lý ma ma không muốn rời đi, bà chết sống túm ghế bành bên cạnh, thái giám tàn nhẫn đánh vào tay bà, bà đau hô một tiếng, không thể không bị kéo ra ngoài.

Ngụy Vương phi “xoát” một tiếng đứng lên, cảnh giác nhìn về phía Cừu ma ma, lạnh lùng nói: “Đến tột cùng bà muốn như thế nào?”

“Điện hạ đâu? Bản phi muốn gặp điện hạ!” Nàng vừa gấp vừa loạn, phẩy tay áo muốn chạy ra ngoài điện.

“Vương phi nương nương không cần phải đi, điện hạ sẽ không gặp ngài.”

Cừu ma ma thân hình to mọng đứng chắn trước cửa. Thực dễ dàng ngăn Ngụy Vương phi lại, ngay sau đó bà phất tay ý bảo một lão cung nhân ngoài điện vào, trong tay cầm cái khay.

Trên khay để một đoạn lụa trắng gấp chỉnh chỉnh tề tề.

Con người Ngụy Vương phi co rút lại, bên tai vang lên giọng nói lạnh lùng của Cừu ma ma: “Lão nô phụng lệnh, đến đưa nương nương đoạn đường.”

Kỷ Uyển Thanh thu được tin tức Ngụy Vương phi đã qua đời sớm một đêm so với báo tang chính thức.

Cùng lúc đó, bên ngoài truyền tin Ngụy Vương phi bệnh cấp tính, vương phủ sai người triệu thái y.

Tuy Kỷ Uyển Thanh được Cao Húc khuyên, nhưng trong lòng như cũ nặng trĩu, một đêm trằn trọc ngủ không ngon.

Nhưng mặc dù ngủ không ngon, hôm sau nàng như cũ thức dậy sớm. Lấy có Thái tử “không khỏe” cần người chăm sóc, vài ngày rồi nàng không đi Khôn Ninh Cung thỉnh an, hiện giờ lại kéo dài không thích hợp.

Kỷ Uyển Thanh nhìn lại mây đẹp, hiện tại từ đầu đến chân nàng đều cảm thấy chán ghét đi thỉnh an Hoàng hậu.

“Nương nương, cứ xem như một công việc thôi, chúng ta sẽ không ở lâu, thực mau sẽ trở lại.” Hà ma ma vừa hầu hạ chủ tử thay quần áo rửa mặt chải đầu, vừa khuyên giải.

“Ma ma, con biết.” Đạo lý nàng đều hiểu, nhưng cũng không trở ngại nàng ghét bỏ một phen.

Kỷ Uyển Thanh thay cung váy bằng gấm Tứ Xuyên màu hồng thêu trăm điệp xuyên hoa, ngồi trước bàn trang điểm, Hà ma ma chọn cho nàng một bộ trang sức vàng ròng khảm hồng ngọc, chờ vấn tóc xong mang lên cho nàng.

Tuy nói người cấp cao không cần đề tang cho người cấp thấp, nhưng làm chị em dâu, Ngụy Vương phi qua đời, thực tế nàng không nên trang điểm rực rỡ như vậy. Nhưng vấn đề là, Ngụy Vương phủ còn chưa báo tang, mà Kỷ Uyển Thanh đại hôn không bao lâu, xưa nay đều trang điểm hoa lệ, hôm nay đột nhiên sửa phong cách, đó chính là lay ông tôi ở bụi này.

Sửa sang lại thỏa đáng, Kỷ Uyển Thanh bước lên kiệu đi tới Khôn Ninh Cung.

Đi theo phía sau cung nhân dẫn đường, dọc theo đường nhỏ quen thuộc, qua hành lang gấp khúc đỏ thẫm thêm một đoạn, liền tới Tây Noãn Các ngày thường Kỷ Hoàng hậu hay ở.

“Nương nương, tam tiêu thư con vợ cả nhà An Bình Bá rất có hiền danh, nhìn không tệ.” Giọng nói này hình như là Hồ ma ma.

Hoàng hậu lập tức nói tiếp: “Tam tiêu thư chính là vợ kế sinh, hơn nữa xưa nay thái độ An Bình Bá ái muội, chỉ sợ một đích nữ do vợ kế sinh cũng không thể làm ông ta hạ quyết tâm.”

Thực rõ ràng, Hoàng hậu và Hồ ma ma đang thương nghị người được chọn làm Ngụy Vương kế phi.

Cần gấp không chờ nổi như vậy sao?

Tuy nói thiên gia thân tình đậm bạc, càng miễn bàn tình cảm mẹ chồng nàng dâu, nhưng tốt xấu gì cách mấy ngày Ngụy Vương phi cũng tiến cung thỉnh an một lần, tất cung tất kính gọi đối phương là mẫu hậu đã hơn một năm, đến mức này sao?

Chẳng lẽ không thể qua mười ngày nửa tháng lại thương nghị?

Trong nháy mắt Kỳ Uyển Thanh căm ghét đến cực điểm, cũng may nàng mặt mũi công phu tu luyện đạt cảnh giới, bề ngoài không thấy mây may mạnh mẽ.

Cung nhân vào thông bẩm: “Khởi bẩm nương nương, Thái tử phi nương nương tới.”

“Mời vào đi.”

Hoàng hậu xua xua tay, Hồ ma ma trước tiên cất kỹ quyển sách nhỏ trên bàn.

Về mặt của bà tốt hơn rất nhiều, chỉ vì hôm qua đến giờ Hoàng đế cũng không có bất luận động tác gì.

Xương Bình Đế là một quân vương có dục vọng khổng lồ không nhỏ, ở các cung trong hậu cung, Thanh Ninh Cung, Ngự Vương phủ, Trần Vương phủ đều có nhân tuyển, không phải mọi người hoàn toàn không phát hiện, nhưng không ai động, chỉ để phòng bị là chủ yếu.

Con đường truyền lại tin tức của Hoàng đế rất trực tiếp, ông ta khẳng định trước tiên đã biết Ngự Vương phi qua đời. Ông ta không lên tiếng liên tỏ vẻ ngầm đồng ý phương thức mẹ con Hoàng hậu xử trí.

Việc này làm cho Hoàng hậu tin tưởng tăng nhiều, bọn họ xác thật không liên quan vụ án bán trộm quan lương, mặc dù thiệt hại cánh chim, nhưng trước mắt cũng cơ bản có thể thoát thân.

Không bị Hoàng đế ghét bỏ thì tốt, mặc dù đại thương nguyên khí cũng có thể dưỡng trở về.

Này xem như trong cái rủi có cái may.

Một khi thần kinh căng thẳng của Hoàng hậu được thả lỏng, lại có thừa lực chú ý Kỳ Uyển Thanh. Bà tinh tế đánh giá đối phương, bụng lên chén trà nhấp một ngụm, dù bận vẫn ung dung nói: “Con suy xét mấy ngày, suy xét như thế nào?”

Kỳ Uyển Thanh thỉnh an xong, ngồi xuống ghế thái sư do cung nữ chuyển đến, cũng không chạm vào nước trà: “Hồi Hoàng hậu nương nương, Uyển Thanh đã nghĩ kỹ.”

Nàng hơi hơi rũ mắt: “Trước đó là Uyển Thanh ương bướng, đã nhiều ngày cân nhắc, cảm thấy nương nương nói mới là lẽ phải.”

Kỳ Uyển Thanh thẳng lưng, về mặt lại bình tĩnh, giống như đã suy nghĩ cặn kẽ, rốt cuộc làm ra quyết định.

Hoàng hậu nghe vậy vừa lòng gật đầu. Thực tốt, cùng người thông minh giao tiếp quả nhiên nhẹ nhàng hơn nhiều so với kẻ ngu dốt.

Mấy chiêu nham hiểm như ngày hè dùng băng, vào đông dùng than nhìn không lớn, thực tế nếu lặp đi lặp lại, cho dù thân mình làm bằng sắt cũng chịu không nổi.

Đây là trung cung chủ vị thường dùng để làm khó dễ sủng phi phân vị thấp, không thể thường dùng bởi vì đối tượng làm khó dễ còn phải thừa sủng, lỡ như làm Hoàng đế không thoải mái, mất nhiều hơn được.

Thay đổi Kỳ Uyển Thanh, Hoàng hậu liền không cố kỵ, Xương Bình Đế không có khả năng ra mặt vì nàng, Hoàng Thái tử cũng vắng vẻ nàng, nàng chỉ có thể đánh rớt hàm răng nuốt vào bụng, ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ở hoàng cung đại nội nước vừa sâu vừa đục, nếu không có thể lực, người thông minh cỡ nào cũng phải bó tay, càng miễn bàn bảo muội của Kỳ Uyển Thanh còn bị bà nắm trong tay.

Hoàng hậu sớm có đoán trước, nhiều nhất qua vài lần liền có thể thuận phục đối phương.

Quả nhiên không ra ngoài dự liệu của bà.

“Con là đứa bé thông minh, bổn cung cũng không muốn làm khó dễ con.” Liên tiếp hai chuyện hài lòng, trên mặt Hoàng hậu rốt cuộc hiện lên một tia mỉm cười.

Bà tùy ý nói vài câu, lại lần nữa hỏi đề tài lần trước: “Khoảng thời gian trước, về mặt biểu hiện của Thái tử có gì dị thường không?”

“Bắt đầu từ bảy tám ngày trước, có mấy ngày điện hạ về phòng nghỉ phá lệ trễ, con chờ đến cuối giờ hội mới nhìn thấy người.” Kỳ Uyển Thanh hồi ức một phen, nói như thế.

Cuối giờ hội đã tiếp cận ngày mới, đối với cô nhân đã là rất khuya. Đặc biệt là, giờ mẹo Cao Húc phải thượng triều, cuối giờ hội mới ngủ, gần như chỉ chớp mắt được hai canh giờ.

Rõ ràng trong đó có dị thường.

Về mặt Hoàng hậu lập tức căng thẳng: “Con nghĩ lại, còn có chỗ nào không ổn?”

“Từ trước đến nay điện hạ không thích con, về mặt luôn nhân nhạ.” Kỳ Uyển Thanh nghiêm túc suy nghĩ thật lâu, có chút không khẳng định nói: “Nhưng đoạn thời gian đó hình như nổi lòng càng nhẹ nhàng một ít.”

Những lời này nàng đã thương lượng với Cao Húc. Hắn tỏ vẻ, cho dù hàm hồ lừa gạt vài câu, Hoàng hậu cũng đã âm thầm đổ việc này lên đầu hắn, không bằng tương kế tựu kế.

Trực tiếp chứng minh việc này là Đông Cung nhúng tay, kích khởi Hoàng hậu tức giận, dưới con thịnh nộ, bà sẽ chờ tình hình bình tĩnh, liền lập tức ra tay phản kích, không hề kéo dài.

Đúng hợp ý Cao Húc.

Một đảng Kỳ Hoàng hậu nguyên khí đại thương, tự nhiên sẽ ngủ đông, bởi vậy Đông Cung vẫn luôn bình yên vô sự liên phá lệ nổi bật, thực dễ dàng trên chọc Xương Bình Đế ghé mắt.

Hắn rất hiểu biết hoàng phụ của hắn, trong lòng bất an, đối phương rất có thể ra tay chen ép.

Lực độ một đảng Hoàng hậu phản kích tất nhiên nhỏ hơn nhiều so Xương Bình Đế tự mình ra tay chen ép, chỉ cần Cao Húc trước tiên chuẩn bị sẵn sàng, thu liễm thể lực, cơ bản có thể không tổn thương gì.

Xong việc lại thuận thế ngủ đông, cho Hoàng đế một loại cảm giác bảo trì cân bằng, chuyện này liền tính viên mãn kết thúc.

Hơn nữa, Kỳ Uyển Thanh còn có thể tỏ vẻ chịu thua, thứ nhất không bị lấn lộn; thứ hai chứng thực suy nghĩ trong lòng Hoàng hậu, còn có thể tăng thêm nhiều một ít mức độ đáng tin để ngày sau truyền tin tức giả.

Đúng vậy, tin tức thật thật giả giả là dao hai lưỡi, Hoàng hậu tất nhiên muốn kéo tư lợi kén, bỏ phần giả giữ phần thật, nhưng đồng dạng Cao Húc có thể mê hoặc đối phương, dự định thâm nhập.

Đón xem chờ ai cao hơn một nước.

Lần đầu giao phong, hiển nhiên phụ thể Thái tử thắng một ít.

Tuy Kỳ Uyển Thanh hơi hơi cúi đầu, nhưng dư quang vẫn luôn chú ý phía trên, mắt thấy chính mình tiếng nói vừa dứt, đáy mắt Hoàng hậu lãnh lệ quang mang chợt lóe, đôi tay đặt trước người mãnh liệt thu lại, phần đuôi bên nhọn của bộ giáp vàng rồng khảm hồng ngọc đâm vào làn da trên cổ tay.

Nàng yên tâm, xem ra hiệu quả đúng chỗ.

Hoàng hậu rút cuộc trải qua nhiều sóng gió, mặc dù bị kẻ địch hung hăng tính kế, đại thương nguyên khí, nhưng có mặt Kỳ Uyển Thanh, trong khoảnh khắc bà khôi phục bình tĩnh như cũ.

“Rất tốt, con làm rất đúng.”

Đối với Thái tử phi quy phục một bước, Hoàng hậu tỏ vẻ ngợi khen, ngay sau đó lại cố gắng: “Sau này chỉ cần con tiếp tục phối hợp bốn cung, ngày chuyện lớn thành công, bốn cung sẽ thực hiện việc đã đáp ứng con.”

Về mặt Kỳ Uyển Thanh khó xử: “Chỉ là điện hạ cũng không thích con, chỉ sợ sau khi qua một tháng tân hôn,.....” nàng sẽ phòng không gói chiếu.

Hoàng hậu cười cười: “Thái tử là người có quy củ, mừng một mười lăm khẳng định sẽ nghỉ trong phòng con.”

“Hơn nữa, không phải con chương quản nội vụ sao? Chỉ cần làm theo lời bốn cung nói, tin tức tất nhiên nhiều hơn không ít.”

Kỳ Uyển Thanh nghe vậy lại trong lòng vừa động: “Hoàng hậu nương nương, không biết có cần yêu cầu điều động nhân thủ hay không? Nếu con đã chương nội vụ, cũng có thể điều chỉnh một ít vị trí.”

Ngày đó, bà từ truyền tin tức cho Khôn Ninh Cung đã bị điều tra ra, nhưng lại không nhúc nhích, chỉ sai người nhìn chăm chăm, để tránh nhỏ một cái, Hoàng hậu còn nghĩ cách gài vào một cái.

Kỳ Uyển Thanh giờ phút này nghĩ, không biết bà từ này có phải nhân tuyển duy nhất hay không, nếu không chỉ có một, hiện tại có thể đào thêm vài cái.

Thám tử của Hoàng hậu xác thật chỉ có một, nhưng bà không biết đã bại lộ, cũng không mắc câu, nghe vậy ánh mắt lóe lóe, cười nói: “Không cần.”

Kỳ Uyển Thanh nhọt nhọt thử không thành, cũng không tiếp tục, chỉ chuyển đề tài: “Uyển Thanh mới vừa chương nội vụ, còn có sự vụ rườm rà cần xử lý, sợ là không thể ở lâu.”

“Được, vậy con trở về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Editor: Vy Vy 1505

Ngụy Vương phi qua đời là trước giờ cơm trưa mới báo tang đến trong cung, làm trưởng tâu, cho dù địa vị càng tôn quý hơn nữa, Kỳ Uyển Thanh vẫn phải đi một chuyến.

Về mặt Hà ma ma không vui, nói thăm đến đui.

Đen đui hay không đều phải đi, ngày hôm sau, nàng thay đổi quần áo trắng trong đến Ngụy Vương phủ.

Người không ít, về mặt mọi người bị thương, nhìn rất có vẻ tình ý chân thành.

Kỳ thật trong lòng mọi người biết rõ ràng vì sao Ngụy Vương phi “bệnh cấp tính qua đời”, chỉ là Hoàng đế không lên tiếng, liền đại biểu ngầm đồng ý.

Nếu Hoàng đế đều cam chịu, như vậy Ngụy Vương phi không phải chết bệnh cũng xem như chết bệnh, kinh thành không xuất hiện lời đồn đãi, nhà mẹ đẻ Ngụy Vương phi sắp tai vạ đến nơi cũng không dám có dị nghị, nhà cậu càng không cần phải nói.

Mọi người kỹ thuật diễn lợi hại, về mặt trầm trọng, duy độc An Nhạc đại trưởng công chúa ngoại lệ.

Kỳ Uyển Thanh ngày hôm sau khi đại hôn yết kiến Hoàng đế, đã từng gặp An Nhạc đại trưởng công chúa một lần, vị này bối phận cao, rất nhiều chuyện đã không cần cố kỵ.

“Một đứa bé đang yên đang lành liền như vậy không còn.”

Kỳ Uyển Thanh đứng gần, ần ần nghe được đối phương than một câu như vậy. Nàng im lặng, An Nhạc đại trưởng công chúa bởi vì thân thể suy yếu, dưới gối cũng không có con, nói vậy cảm xúc sẽ càng sâu.

An Nhạc đại trưởng công chúa phiền muộn một lát, thu liễm cảm xúc, xoay người thấy nàng, liền nói: “Thái tử phi đại hôn không đủ một tháng, tới một lát bày tỏ tâm ý là được, sớm chút trở về đi.”

Kỳ Uyển Thanh cũng không muốn ở lâu, thuận thế theo đối phương cùng nhau đi ra ngoài, trước khi lên kiệu. An Nhạc đại trưởng công chúa quay đầu lại, nói một câu: “Thái tử là người có quy củ, chỉ cần con an phận thủ thường, sẽ có thể sống an nhàn.”

Chủ yếu là bà thương tiếc Thái tử, thấy xung quanh cũng không có người khác, liền dặn dò một câu.

Tuy Kỳ Uyển Thanh gần quan được ban lộc, nhưng kiến nghị này cũng là tốt cho nàng, nàng lĩnh tâm ý, hơi hơi hành lễ nói: “Uyển Thanh cảm ơn cô tổ mẫu dạy bảo.”

“Vậy là tốt rồi.”

Nói thêm nữa liền không đẹp, hai người phân biệt lên kiệu, từng người trở về.

Ngụy Vương phi qua đời cuối năm, vì để không ảnh hưởng hứng thú mừng năm mới của Xương Bình Đế, tang lễ tổ chức rất điệu thấp, quản một đoạn thời gian, liền vội vàng hạ táng.

Đang trong không khí mừng năm mới, Xương Bình Đế liên tiếp áp suất thấp nhiều ngày rốt cuộc rẽ mây thấy trăng sáng, tiền triều hậu cung cũng không ai dám tìm xúi quẩy, chỉ một lòng treu chọc, đây không khí đến tối cao.

Ngụy Vương phi như phù dung sớm nở tối tàn cố tình bị phai nhạt, nhưng Kỳ Uyển Thanh cũng không nhân hạ cảm khái quá nhiều, từ trừ tịch đến nguyên tiêu, liền tiếp đại yến không gián đoạn, nàng mệt đến vầng đầu hoa mắt, làm sao có dư tình lực để ý cái khác.

Thật vất vả ra nguyên tiêu, không đợi nàng thở một hơi, Cao Húc ngã bệnh.

Bệnh này đương nhiên là già bệnh, rốt cuộc năm trước năm sau bận rộn như vậy, nếu Hoàng Thái tử “thân thể suy yếu” lại tiếp tục bình yên vô sự, vậy sẽ chọc người khả nghi.

Thái tử bị bệnh, Thái tử phi đương nhiên phải lưu lại Thanh Ninh Cung hầu hạ, mặc kệ nàng có được sủng ái hay không.

“Điện hạ, làm phiền ngài.” Nếu không phải hấn, nàng còn không thể nghỉ một chút nào.

Kỳ Uyển Thanh bưng một chén thuốc đến trước giường, tùy tay để chén trên bàn nhỏ. Cao Húc diễn kịch diễn nguyên bộ, trong điện tràn ngập mùi thuốc chua xót, sắc mặt hấn tái nhợt, suy yếu dựa vào gối màu vàng nghệ thêu chữ phúc.

Nàng xem xét khuôn mặt tuần tú của hần, thuốc bôi trên mặt cực giống thật, nhìn không ra chút sơ hở nào, đương nhiên cũng dựa vào Thái tử điện hạ kỹ thuật diễn lợi hại.

Kỷ Uyển Thanh làm như hài lòng gật đầu, đúng là quen tay hay việc.

Nàng giống như nghiêm túc, thực tế mắt đẹp mang theo hài hước, Cao Húc hừ nhẹ một tiếng: “Hình như nàng rất cao hứng.”

Hần mở cánh tay, nàng hiểu ý, lập tức ôm qua.

Tiểu phu thê ở chung hai tháng, hai người không có mâu thuẫn, cũng từ từ tiếp nhận đối phương, tình cảm tự nhiên mà tăng tiến, quan hệ hòa hợp.

Cao Húc cô độc một mình nhiều năm, hiện giờ nhiều thêm một thê tử, lúc ban đầu là phòng bị, hiện giờ lại dần dần hưởng thụ lạc thú trong đó.

Hần liếc nàng: “Hửm?”

Âm cuối hơi cao, hình như mang theo một chút nguy hiểm, Kỷ Uyển Thanh rụt rụt cổ, vội lấy lòng cười: “Làm gì có?”

Đáp lại nàng, là Cao Húc một tiếng hừ nhẹ.

Tiểu phu thê thấp giọng nói mấy câu, liền có tiểu thái giám vội vàng tiến vào thông báo, nói Càn Thanh cung Tổng quản thái giám Tôn Tiến Trung tới, phụng khẩu dụ Xương Bình Đế, đến thăm Hoàng Thái tử.

Cái gọi là “thăm” có ý gì trong lòng lẫn nhau biết rõ ràng.

Tiểu phu thê lập tức tách ra, Cao Húc nằm xuống đắp chăn gấm, mà Kỷ Uyển Thanh thối lui đến gần rèm cửa nội điện, cách giường rất xa.

Hiện tại hai người đang trong phòng ngủ của Hoàng Thái tử ở tiền điện. Một lát, Tôn Tiến Trung liền tới rồi, ông ta là tâm phúc của Hoàng đế, mặc bào phục nội giám màu đỏ sậm thêu măng vắn, tay cầm phát trần, vừa vào cửa, trước tiên không dấu vết quét mắt trong nội điện.

Trong nhà tràn ngập mùi thuốc nồng đậm, hương thơm trong góc phun ra mờ mờ sương mù nhưng vẫn không áp được mùi thuốc chua xót.

Thái tử phi Kỷ thị hơi hơi cúi đầu, nàng không được Thái tử sủng ái, có thể vào nội điện đã thực không tệ, nhưng chỉ có thể đứng xa xa, cũng không dám đến trước giường.

Tôn Tiến Trung trước tiên hành lễ với hai vị chủ tử, Hoàng Thái tử Cao Húc đã được thái giám bên người nâng đỡ ngồi dậy, nghiêng nghiêng dựa vào gối, ông ta vội tiến lên ngăn cản: “Điện hạ, không được.”

“Tôn tổng quản phụng thánh chỉ của phụ hoàng tới thăm cô, cô có sức lực, làm sao có thể nằm trên giường không dậy?”

Trong miệng Cao Húc nói có sức lực, kỳ thật thực miễn cưỡng. Sắc mặt hần tái nhợt như tờ giấy, sắc môi nhàn nhạt, mất đi ánh sáng, tuy tốc độ nói chuyện không nhanh không chậm như ngày xưa, nhưng rõ ràng trung khí không đủ, nói xong còn ho khan vài tiếng, mới hoãn một chút.

Tôn Tiến Trung tinh tế đánh giá Thái tử nằm trên giường, từ đầu đến chân, từ thần thái đến giọng điệu động tác, một tia không bỏ sót.

Ừ, ông ta âm thầm gật đầu, năm trước năm sau làm lụng vất vả quá độ, Hoàng Thái tử “thân thể suy yếu” từ trong bụng mẹ chịu đựng không nổi, bệnh tình còn nghiêm trọng hơn chút so với dĩ vãng.

Tôn Tiến Trung yên tâm, trước tiên bày ra vẻ mặt quan tâm thăm hỏi vài câu, lại nói tiếp: “Điện hạ là tay trái tay phải của bệ hạ, không thể thiếu, điện hạ trăm triệu phải điều dưỡng thật tốt, sớm ngày lành bệnh.”

Lời này là thật, Xương Bình Đế vừa phòng bị Thái tử, vừa cậy vào Thái tử.

Cao Húc vào triều năm sáu năm, hiểu rõ triều vụ không ít, cũng ôm chính vụ phức tạp vụn vặt, Xương Bình Đế nhẹ nhàng hơn rất nhiều, ông ta vốn dĩ đã không cần chính, chuyện này rất hợp ý ông ta.

Đương nhiên, Hoàng đế bởi vậy cũng càng kiêng kỵ Thái tử.

Cao Húc lại ho khan vài tiếng, khuôn mặt tuần tú tái nhợt nhiễm lên một tia ửng đỏ không bình thường, hần thuận thuận khí, mới nói: “Phân ưu vì hoàng phụ là trách nhiệm của cô, nhờ Tôn tổng quản hỏi thăm phụ hoàng, nói cô nhất định tình dưỡng thật tốt, sớm ngày khang phục.”

Tôn Tiến Trung liền tục gật đầu, cuối cùng cười tủm tỉm nói: “Điện hạ dưỡng tốt thân mình, vừa lúc đuổi kịp lúc tùy giá đi tránh nóng.”

Bởi vì Hoàng Thái tử bệnh tình trầm trọng, lại hàn huyền vài câu, mục đích đạt thành, Tôn Tiến Trung liền cáo lui, về Càn Thanh cung phục mệnh.

Cao Húc phân phó Trương Đức Hải đi tiễn, Trương Đức Hải tuân lệnh, lập tức ân cần tiễn đối phương ra tận cửa.

Chờ Tôn Tiến Trung rời đi, Kỷ Uyển Thanh này giờ vẫn luôn rút trong góc giả vờ làm chim cút liền cọ lại đây, nàng giờ ngón tay cái lên, khen Thái tử điện

hạ kỹ thuật diễn thật tốt.

Cao Húc trầm mặt hừ một tiếng, nàng mới trở lại chuyện chính, tò mò hỏi: “Điện hạ, năm nay sẽ đi tránh nóng sao?”

Hoàng đế tránh nóng không ở kinh thành, đi ra ngoài quy mô to lớn, chi sợ lại phải tốn phí không ít. Nhưng điểm chú ý của nàng lại ở một chỗ khác, nhấn nhá mày, hỏi: “Điện hạ, sao Tôn Tiến Trung lại sớm nhắc tới việc này?”

Hiện tại mới hơn nửa tháng giêng, mặc dù muốn tránh nóng cũng còn rất sớm, Tôn Tiến Trung không có khả năng vô duyên vô cớ nói đến việc này, giống như tán gẫu, thực tế chính là nhắc nhở.

Khi nói chuyện, Kỳ Uyển Thanh đã đổ một chung nước ấm cho Cao Húc, vì càng thật hơn, từ sáng nay đến giờ hắn cũng chưa uống giọt nước nào.

Cao Húc uống nước ấm trước, trả chung về, mới nhân dịp nói: “Năm nay phụ hoàng đi tránh nóng tất nhiên muốn cô đi theo.”

Hắn cong môi, ý cười không đạt đáy mắt, “Đương nhiên, Kỳ Hoàng Hậu Lâm, Giang Hầu, Ngụy Vương, Trần Vương cũng phải đi theo.”

Kỳ Uyển Thanh lập tức hiểu rõ, đây là Hoàng đế phòng bị, thời gian dài rời kinh thành, tất nhiên muốn hai bên đoạt địch đi theo bên cạnh mới có thể yên tâm.

Nàng bữu môi, trên tay động tác không ngừng, lại đổ một chung nước ấm cho Cao Húc.

Lúc này hắn chỉ uống nửa chung liền đủ, Kỳ Uyển Thanh tiếp nhận nửa chung còn lại, cảm thấy có chút khát, thuận tay uống luôn.

Động tác của nàng thân mật tự nhiên, Cao Húc vẫy vẫy tay, ý bảo nàng ngồi bên cạnh hắn.

Kỳ Uyển Thanh nghe lời, dựa vào lòng Cao Húc, ôm cổ hắn, bả vai vào bên tai hắn thấp giọng nói thầm: “Bệ hạ này phòng bị cũng quá mức, không phải có Hoàng Hậu Ngụy Vương cân bằng sao?”

Tuy biết sinh vật mang tên Hoàng đế phá lệ cảnh giác người thừa kế, nhưng là phe bị phòng bị, trong lòng nàng vẫn không quá thoải mái, nhớ tới vừa rồi người ánh mắt Tôn Tiến Trung cẩn thận đánh giá người trên giường, nàng không khỏi nhú nhú mày.

“Thật là cái gì cũng dám nói, còn không im lặng.” Cao Húc nhẹ la một câu: “Sau này không được nhắc lại.”

Kỳ Uyển Thanh đương nhiên không ngốc, mới vừa rồi giọng nàng thấp đến mức chỉ có hai người mới miễn cưỡng nghe được, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn ứng.

Kỳ thật Cao Húc cũng không tức giận, hắn biết nàng có chừng mực, chỉ là nên dặn dò vẫn phải dặn dò một chút: “Có một số việc không thể nói ra miệng, nàng biết ta biết là được.”

Về mặt hắn phá lệ ôn hòa, động tác nhỏ lơ đãng của Kỳ Uyển Thanh thật sự làm hắn cảm thấy ấm áp, ví dụ như mới vừa rồi câu nói kia, nếu không phải nàng đau lòng hắn, tín nhiệm hắn, làm sao có thể tùy ý nói ra miệng.

Hắn vỗ vỗ lưng nàng: “Đã biết chưa?”

“Dạ.”

Nàng ngoan ngoãn ứng, hắn hơi hơi cúi đầu, môi mông nhẹ nhàng hôn hôn trán nàng.

“Điện hạ, chúng ta nói chút chuyện cao hứng đi.” Kỳ Uyển Thanh chớp chớp đôi mắt, má dựa vào cổ hắn, cọ cọ.

“Chuyện gì?”

“Cuối năm không phải Ngụy Vương phi qua đời sao?” Nàng vội tinh tế nói tới: “Chờ qua nguyên tiêu, Ngụy Vương phủ sẽ bắt đầu chuyển nhân thủ, nhân tuyển bên kia của thiếp vừa vận phụ trách tuyển chọn một bộ phận nhân thủ đấy.”

Một đời vua một đời thần, kỳ thật các phủ cũng áp dụng đạo lý này.

Ngụy Vương phi vào cửa liền chưởng gia, ước chừng đã hơn một năm, nhân thủ tâm phúc sớm đã thâm thấu đến các nơi. Nàng không phải tử vong bình thường, xong việc, Ngụy Vương khẳng định tẩy sạch nhân thủ của nàng trong phủ, thay thế tất cả những người này.

Nhân tuyển trong tay Kỳ Uyển Thanh là thành viên ban đầu từ trong cung Ngụy Vương mang ra. Ngụy Vương không giống Trần Vương, hắn tín nhiệm mẫu hậu hắn, những người này đều đảm nhận chức quản sự lớn nhỏ trong vương phủ.

Sau khi Ngụy vương phi chưởng gia, mấy nhân tuyển vốn cũng không được nàng coi trọng cho lắm, chỉ đảm nhận tiểu quản sự, nhưng lần này tẩy sạch, Ngụy Vương phủ nhân thủ không đủ, bọn họ là người cũ nên được ân huệ, toàn được đề bạt đến các vị trí cao hơn.

Trong đó có một người tham dự trực tiếp vào việc tiếp nhận người do Phủ Nội Vụ tuyển đến vương phủ, cũng an bài nhiệm vụ công tác.

Chẳng những có thể đề bạt người một nhà, mà còn có thể giúp Cao Húc xếp vào một ít nhân thủ.

Đây là hai bút cùng về, Ngụy Vương phủ lớn như vậy, nhân thủ của Kỳ Uyển Thanh không nhiều lắm, tin tức có thể tìm hiểu cũng hữu hạn, vừa lúc có thể bổ sung cho nhau.

Cao Húc vừa nghe đã hiểu, ánh mắt khen ngợi nhìn nàng, trầm ngâm nửa ngày nói: “Ngoại trừ nhân thủ mới bổ sung, người của nàng có thể điều động hạ nhân vốn ở trong phủ sao?”

Năm đó Ngụy Vương, Trần Vương khai phủ, lập tức tăng thêm mấy trăm hạ nhân, khi đó hán cũng thả người vào, nhưng thời gian ngắn ngủi, địa vị không tính cao, không thể tới gần trung tâm.

Những người này đều được chọn lựa kỹ càng, theo thời gian chưa chắc không thể leo lên, chỉ là nếu có người một nhà phối hợp, có thể giảm bớt thời gian thì tốt hơn.

“Dạ, có thể.”

Nhân tuyển của Kỳ Uyển Thanh cũng phụ trách an bài nhiệm vụ, nàng nghĩ nghĩ, bổ sung: “Nhưng hán chỉ phụ trách một bộ phận nhỏ.”

Ý chính là không thể hoàn toàn theo ý mình.

Cao Húc đương nhiên hiểu, hán lập tức phân phó Trương Đức Hải gọi Lâm Dương tới, thương lượng một chút an bài nhân thủ.

Thực mau, có tiểu thái giám bẩm báo Lâm Dương tới rồi, Kỳ Uyển Thanh tự giác đứng lên, nói là đến phòng bếp nhỏ vài món thức ăn cho Cao Húc, kỳ thật là chủ động né tránh.

Nàng hy vọng mình nắm thế lực độc thuộc về chính mình, đương nhiên cũng cho đối phương đồng dạng tôn trọng.

Cao Húc gật đầu, Lâm Dương là thái giám giả, ở bên ngoài thì không sao, ở phòng ngủ hán không hy vọng thê tử chính mình bị nhìn thấy.

Kỳ Uyển Thanh ra cửa, được cung nhân vây quanh đi phòng bếp nhỏ, mới vừa rẽ ngay hành lang gấp khúc đỏ thẫm, liền thấy Hà ma ma vội vàng từ đối diện đi tới.

“Ma ma, làm sao vậy?”

Lê Hoa lãnh cung nhân tự giác lui ra phía sau, Kỳ Uyển Thanh liền thấp giọng hỏi: “Có tin tức gì sao?”

Hà ma ma gật gù đầu, việc này vốn dĩ không quan hệ đại cục, chỉ là đối với tiểu thư nhà bà, lại rất làm người hụt hẫng.

“Khôn Ninh Cung bên kia có tin tức, nói Hoàng Hậu đã nhìn trúng người được chọn làm Ngụy Vương kế phi.” Bà dừng một chút, nói: “Là nhị tiểu thư con vợ cả Anh Quốc Công phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Editor: Vy Vy 1505

Anh Quốc Công phủ Tàn gia và Tĩnh Bắc Hầu phủ cũng không có quan hệ thân thích, nhưng đã từng vô cùng quen thuộc.

Bởi vì hai nhà thiếu chút nữa kết thành thông gia.

Đôi trai gái này là thế tử tiền Tĩnh Bắc Hầu phủ Kỳ Minh Tranh và nhị tiểu thư con vợ cả Anh Quốc Công phủ Tàn Thái Lam.

Thiếu niên vẫn tóc, đến tuổi biết yêu cái đẹp.

Năm đó Kỳ Minh Tranh trùng hợp gặp mặt Tàn nhị tiểu thư, kinh hồng thoáng nhìn lại hăm sâu một trái tim thiếu niên.

Lúc ấy Kỳ mẫu đang tìm kiếm người được chọn làm con dâu, hán liền xúi giục đại muội muội góp lời cho mẫu thân đề nghị Tàn nhị tiểu thư.

Kỳ Uyển Thanh giấu cọt ca ca một phen, tiếp theo liền tận hết sức lực bắt đầu cổ vũ. Quý tộc ở kinh thành cũng chỉ nhiều đó, nàng biết Tàn Thái Lam là một tiểu thư không tệ, đương nhiên phải dốc sức giúp ca ca.

Tình cảm giữa huynh muội cực tốt, ca ca có thể ôm được mỹ nhân về, nàng cũng thật cao hứng.

Chuyện này thực thuận lợi, hai nhà đều xuất thân võ tướng, môn đăng hộ đối, Kỳ phụ Kỳ mẫu thám thính một phen, Tàn nhị tiểu thư huệ chất lan tâm, con trai nhà mình thích, tự nhiên thỏa mãn tâm ý hẳn.

Kỳ Minh Tranh là thừa tước thế tử, anh khí bùng bùng, đã có thể một mình đâm đường một phía, Anh Quốc Công phủ thực vừa lòng, liền định ra việc hôn nhân.

Sau khi đính hôn, Kỳ gia tỷ muội và tẩu tử tương lai tuổi xấp xỉ, tự nhiên đi lại cực gần, Kỳ Uyển Thanh chẳng những phụ trách truyền thư, mà còn đáp ứng ca ca yêu cầu, chế tạo vài cơ hội gặp mặt cho đôi hôn phu thê.

Quan hệ rất hài hòa, thực làm người ta khất khao tương lai, đáng tiếc cuối cùng không có kết cục tốt.

Kỳ Minh Tranh theo phụ thân bắc chinh, một đi không quay lại, chỉ có tin dữ truyền về kinh thành.

Việc hôn nhân giữa hai nhà tự nhiên nước chảy về biển đông, trong lúc Kỳ Uyển Thanh giữ đạo hiếu cũng có nghe nói chuyện của Tàn Thái Lam.

Khi Kỳ Minh Tranh vì nước hy sinh, Tàn Thái Lam mới mười bốn tuổi, chưa cập kê, còn có thể tình tế chọn lựa hôn phu một lần nữa. Nhưng nhân duyên của nàng không tốt, thật vất vả lựa chọn được một nhà, mẫu thân lại bệnh cấp tính qua đời, nàng phải thủ hiếu ba năm, nhà trai không muốn chờ, liền thất bại.

Tàn Thái Lam năm trước đã ra hiếu, lại bị Hoàng hậu nhìn trúng.

“Thật là nhị tiểu thư Anh Quốc Công phủ sao?”

Kỳ Uyển Thanh đương nhiên không nghi ngờ tin tức của Hà ma ma, chỉ là trong lòng nàng không quá thoải mái.

Ca ca không còn nàng rất đau lòng, nhưng Tàn Thái Lam tìm hôn phu khác là chuyện bình thường, trước kia nàng biết tin cũng chỉ vì huynh trưởng âm thầm một phen, lại không còn gì khác.

Nhưng, nếu người này được chọn để thay thế Ngụy Vương phi mới vừa “chết bệnh” thực khiến cho người ta hụt hẫng.

Kỳ Uyển Thanh từ đáy lòng chán ghét Ngụy Vương, chán ghét Hoàng hậu: “Ma ma, đã định ra sao?”

“Năm chắc sáu bảy phần, Hoàng hậu Ngụy Vương đều vừa lòng, chỉ chờ Hoàng thượng hạ thánh chỉ tứ hôn.” Hà ma ma thở dài một tiếng: “Hoàng hậu giọng điệu chắc chắn, sợ là có năm chắc.”

Kỳ Uyển Thanh trầm mặc nửa ngày: “Ma ma, bà truyền lời xuống, sai người chú ý tin tức này nhiều một chút.”

Kỳ thật nàng rất có vài phần để ý, chẳng sợ cũng không thể thay đổi điều gì.

Lâm Dương đến thương lượng nhân tuyển trong Ngụy Vương phủ chỉ là vừa khéo, chủ yếu là hấn bảm báo việc của đảng Hoàng hậu.

Về vụ án Lương Chấn Hiền đầu cơ trục lợi quan lương, bởi vì quan chủ thẩm Trương Tiến sấm rền gió cuốn, hơn nữa Cao Húc sớm đã trải đường xong xuôi, tiến triển vô cùng thuận lợi, thời gian một tháng đã tra ra manh mối, tiến vào giai đoạn kết án.

Tháng giêng, ở cửa chợ đầu người rơi xuống một đám lại một đám, chín tộc Lương gia, chín tộc của tông phạm, còn có rất nhiều quan viên lớn nhỏ thiệp án.

Lương Chấn hiền vì đề phòng đồng đảng có biến, trong tay giữ nhược điểm của bọn họ, làm cho hiện giờ chứng cứ sung túc, thánh chỉ xử quyết quan viên lớn nhỏ Chiết Tây cũng đã phát ra vài ngày.

Hoàng hậu tỏ thái độ vô cùng kịp thời, hành động của đám người Lâm Giang Hầu bỏ tốt giữ xe cũng dứt khoát lưu loát, Xương Bình Đế suy xét đủ loại nhân tố, cuối cùng vẫn bỏ qua chuyện này, chỉ tìm cái cớ, răn dạy mẹ con ba người một phen.

Này đã là kết quả tốt nhất lúc trước dự đoán, một đảng Hoàng hậu thở ra một hơi, đợi an toàn vượt qua cửa này, bà liền bắt đầu tùy thời đáp lễ Đồng Cung.

Cao Húc sớm có đoán trước, sau khi nghe xong Lâm Dương bảm báo, liền phản phó: “Chặt chẽ chú ý hướng đi của bọn họ.”

“Lại truyền lệnh xuống, các nơi chú ý nhiều hơn, đừng cho người ta chui chỗ trống.”

Lâm Dương cung kính đáp vâng, ngay sau đó lưu loát lui ra làm việc.

Cao Húc ngồi một lát, mới nhìn thấy Kỳ Uyển Thanh vào. Nàng sai người nấu canh gà, một chén mì, lại thêm vài món điểm tâm, đặt trong hộp đồ ăn giữ ấm.

Thanh Ninh Cung có nhân tuyển của Xương Bình Đế, Cao Húc sớm đã tìm ra những người này, nhưng như cũ để đó mới là thượng sách, dù sao nên

phòng bị người cần phòng bị liền không có vấn đề.

Nhưng việc giả bệnh là tuyệt mật, diễn kịch diễn nguyên bộ để tránh bị người nhìn thấy manh mối, phòng bếp nhỏ không có thịt cá, chỉ chuẩn bị cơm cho bệnh nhân..

Cơm cho bệnh nhân là một chén cháo loãng, rót cuộc Hoàng Thái tử bệnh nặng như vậy, có thể nuốt xuống cháo loãng đã rất không tệ. Những điểm tâm canh gà mì trứng còn lại là cơm trưa của Kỷ Uyển Thanh.

Trương Đức Hải bưng bàn con tới, nâng mở hộp đồ ăn, lấy mì nước, điểm tâm bày ra, lại đưa đĩa bạc cho hắn, cười trừ nói: “Nếu không phải có thiệp, điện hạ còn phải uống cháo loãng với điểm tâm đấy.”

Cháo là cơm cho bệnh nhân, điểm tâm là Trương Đức Hải vụng trộm mang vào, vì cẩn thận, trước kia Cao Húc giả vờ bệnh đều là ăn cái này.

“À, cái này là thiệp yêu cầu đầu bếp làm riêng, bữa sáng ngài ăn ít, hiện giờ ăn nhiều một chút.”

Kỷ Uyển Thanh rất có đúng mực, chọn món ăn đều là thanh đạm, để tránh Cao Húc dùng, sắc môi hồng nhuận, ngay cả được vật cũng không lén át được, diễn bệnh nhân có sơ hở.

“Thanh Nhi, làm sao vậy?”

Nàng chăm sóc tỉ mỉ, cười nói yển yển, nhìn cũng không khác mới vừa rồi, nhưng sức quan sát của Cao Húc nhạy bén, lập tức phát hiện cảm xúc nàng không cao.

Mới vừa rồi còn tốt đẹp, ra cửa một chuyến liền như vậy, hiển nhiên là đoạn thời gian ngắn ngủn này có chuyện gì đó.

Cảm tình là hai bên, Kỷ Uyển Thanh nghiêm túc kinh doanh, chân tình thật cảm, Cao Húc tràn đầy cảm xúc, hẳn tự nhiên có đáp lại.

Cao Húc tiếp nhận đĩa bạc, không lập tức dùng bữa, ngược lại nắm tay nàng, thấp giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đạo phu thê của Kỷ Uyển Thanh là ngoại trừ chuyện quá quan trọng không thể nói, còn lại, nàng một mực thẳng thắn thành khẩn tương đối, tuyệt không giấu diếm. Nghe hắn hỏi, nàng cũng không cường đánh tinh thần, chỉ rầu rĩ nói chuyện mới vừa rồi.

Nàng có chút uể oải: “Thiếp biết nữ tử không dễ, Tàn nhị tiểu thư phí thời gian thanh xuân đã bất hạnh, đáng lẽ nên sớm tìm phu quân. Chỉ là, người này là Ngụy Vương, thiếp.....”

Kỷ Uyển Thanh nhớ tới Ngụy Vương phi “chết bệnh” không bao lâu, trong lòng một trận đè nén.

Không phải nàng ở bờ biển, quần được quá rộng, mà là mặc cho ai gặp gỡ chuyện này đều sẽ có chút khó chịu.

Cao Húc lý giải thế tử, chỉ là theo tin tức hắn thu được, Anh Quốc Công phủ bên kia thật ra cũng nguyện ý.

“Chuyện cũ đã rồi, nếu hai người không có duyên phận làm chị dâu em chồng, đành phải từ bỏ.” Hắn chỉ phải nói như vậy.

Kỳ thật, chuyện không đơn giản như mặt ngoài. Hoàng Thái tử tài đức sáng suốt, làm rất nhiều quan viên trung lập thuộc đảng bảo hoàng thần phục, trong đó bao gồm tướng lĩnh quân đội. Hơn nữa thế lực Đông Cung dần dần trải rộng, lực ảnh hưởng của Cao Húc trong quân đội ngày càng rõ ràng.

Không tiếng động không dấu vết, chờ Xương Bình Đế chợt phát giác, Đông Cung đã đứng vững vàng, không thể dễ dàng phế lập.

Tuy Cao Húc vẫn luôn tận lực thu liễm mũi nhọn, nhưng trong lòng Hoàng thượng vẫn không thể thiếu có kỵ. Mà lần này thừa cơ Ngụy Vương chọn kẻ phi, áp úp trong lòng Xương Bình Đế đã đến đỉnh, ông ta dứt khoát ngầm đồng ý hai bên bàn bạc.

Tái ông mất ngựa, chưa biết là phúc hay là họa. Kỷ Hoàng hậu mất Lương Chấn Hiên, lại được Anh Quốc Công phủ Tàn gia, nếu tới thời điểm quan trọng, võ quan còn hữu dụng hơn văn thần nhiều.

Mà bởi vậy, một đảng Kỷ hậu rốt cuộc ngừng xu hướng suy tàn, đứng vững gót chân, có thể dần dần khôi phục.

Phương diện này gút mắt rắc rối phức tạp, Cao Húc cũng không tính giải thích rõ ràng, làm thế tử thêm ưu phiền, chỉ tiếp tục thấp giọng an ủi vài câu.

“Đạ, thiếp biết.” Kỷ Uyển Thanh gật đầu, mấy việc nhỏ này Cao Húc nghe một chút là được, nàng thật không muốn hắn phiền lòng.

Nàng nhoèn miệng cười: “Điện hạ mau dùng bữa đi, lại nói nữa đồ ăn liền nguội.”

“Thừa cơ hội này, điện hạ có thể nghỉ một chút.” Ngày thường làm lụng quá vất vả.

Cao Húc “Ừ” một tiếng, thuận tay gấp một đĩa thức ăn vào chén nàng.

Bị gọi lên hồi ức cũ, Kỷ Uyển Thanh buồn bực mấy ngày, cũng may rốt cuộc có một tin tức tốt, làm tinh thần nàng rung lên.

Đây là có quan hệ tới muội muội Kỳ Uyển Tương, người Cao Húc phái đến biên thành âm thầm bài tra hơn một tháng, rốt cuộc xác định quân hộ bị Hoàng hậu thu mua.

Hộ này họ Tôn. Cũng là Trịnh gia thời vận không tốt, tòa nhà được an bài vừa vặn cách vách đối phương, Tôn gia cắm rễ ở khu quân hộ đã ba đời, từ tổ phụ đến cháu trai đều tòng quân, nhiệt tình sang sảng, mặt ngoài không có chút nào đáng ngờ.

Tuy Trịnh gia có lòng phòng bị, nhưng quan hệ với Tôn gia cũng còn tạm, bởi vì đối phương quá nhiệt tình, nhiều năm qua, quan hệ với mấy nhà phụ cận đều thực không tệ.

Lúc trước lời Hoàng hậu uy hiếp Kỳ Uyển Thanh không phải giả, quân hộ này là tư lịch lâu đời, lỡ như thật chế tạo chút gì ngoài ý muốn, chỉ sợ cũng không chọc người sinh nghi.

Hôm nay Cao Húc mới vừa nhận được tin tức, đồng thời, còn có Kỳ Uyển Tương thuận đường gửi thư cho tỷ tỷ.

Người của Thái tử đã sớm liên hệ với Trịnh gia, bởi vậy Kỳ Uyển Thanh mở thư ra đọc, ngoại trừ quan tâm thăm hỏi, nội dung còn lại không khác tình báo bao nhiêu.

“Thanh Nhi, người đã tìm được, nàng tính toán xử lý như thế nào?”

Hơn một tháng sau, hai người lại thảo luận vấn đề này lần nữa. Không giống lần trước cẩn thận phòng bị, hiện giờ tiểu phu thê cảm tình đã rất hòa hợp, Kỳ Uyển Thanh ôm ở bên người Cao Húc xem thư.

“Điện hạ, hay là lưu lại người này trước đi, để tránh rút dây động rừng.” Nàng trầm ngâm thật lâu, rốt cuộc quyết định.

Hành động này có thể tránh cho Hoàng hậu lại nghĩ cách thả người qua, hiện tại Tôn gia ở ngoài sáng, Trịnh gia ở trong tối, có thể lá mặt lá trái, âm thầm phòng bị. Huống hồ trong quân còn có người một nhà chủ ý, so với diệt trừ tận gốc ôn hòa hơn nhiều.

Còn có một lý do quan trọng hơn, không kinh động Hoàng hậu, bên này Kỳ Uyển Thanh cũng có thể sống yên ổn. Hiện nàng và Khôn Ninh Cung đã có thể bảo trì cân bằng vì diệu, đột ngột đánh vỡ, tất nhiên sẽ dẫn đến hiệu quả bất lợi.

Nàng ngưỡng mặt nhìn Cao Húc: “Điện hạ, ngài cảm thấy có được không?”

“Không tệ.”

Cao Húc gật đầu, cho hỏi đáp khẳng định, hắn cũng nghĩ xử lý như vậy là thỏa đáng nhất, nhưng chuyện liên quan thê tử, hắn vẫn trung câu ý kiến của nàng trước.

Tiểu phu thê nhưng thật ra nghĩ giống nhau.

Tuy phương pháp xử lý đã định, nhưng vì biểu lộ tôn trọng, Kỳ Uyển Thanh tỏ vẻ, vẫn nên gửi thư trung câu ý của Trịnh gia và muội muội, xem bọn họ có tính toán gì không.

Cao Húc đồng ý, hắn vì tôn trọng thê tử, cũng không trì hoãn, lập tức gọi Lâm Dương tới phân phó xuống.

Mà Kỳ Uyển Thanh lại tránh đến phòng khác, phân phó Trương Đức Hải mang tới giấy mực bút nghiên, nàng soạn một phong thư, thuyết minh kỹ càng tỉ mỉ xử lý như vậy có lợi và hại gì, sau đó để Lâm Dương cùng đưa đi, giao cho muội muội.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Editor: Vy Vy 1505

Người truyền tin cùng ngày ra kinh thành, đánh ngựa thẳng đến biên thành, mấy ngày sau, mệnh lệnh và thư liền đến.

“Trịnh ca ca, tỷ tỷ và Thái tử thương nghị, cũng nói trước tiên nên án binh bất động cho thỏa đáng.”

Kỳ Uyển Tương vừa nhận được tin, lập tức mở ra nhìn, ngẩng đầu nói với phu quân bên cạnh. Phu thê cảm tình cực tốt, ở trong phòng, nàng đều bảo trì xưng hô trước khi thành thân.

Khi mới biết chuyện Tôn gia là mật thám, Trịnh gia từng đóng cửa thương nghị việc này, bất luận là Trịnh Nghị hay là Trịnh mẫu, sau khi suy nghĩ cặn kẽ, đều cho rằng nên lưu trữ nhà này tốt hơn.

Bọn họ và phu thê Kỳ Uyển Thanh nghĩ giống nhau, hằng ngày phòng bị nhiều hơn chút tốt hơn là tiêu diệt xong không biết khi nào lại xuất hiện mặt thám khác.

Đã có mục tiêu, tình huống liền khác trước, khu quân hộ cũng không phải một hai nhà có thể tùy ý làm bậy.

“Ừ, như vậy là tốt nhất.”

Trịnh Nghị gật đầu, lại dặn dò: “Trương Nhi, hằng ngày nàng cách xa Tôn gia một chút, đừng lui tới quá nhiều.”

Trịnh Nghị là người có dự tính, Trịnh tiểu đệ năm nay mười ba, Trịnh tiểu muội năm nay cũng mười một, hai đứa nhỏ thực cơ linh, muốn lừa bọn họ không dễ dàng. So với mẫu thân đệ muội, hẳn càng không yên tâm thế tử như trước.

Kỳ Uyển Trương dường nơi khuê phòng, từ trước có cha mẹ huynh trưởng nuôi dưỡng, cha mẹ không còn tùy bằng hoàng, nhưng tốt xấu phía trên còn có tỷ tỷ chống. Nàng tính tình nhu thuận, trải qua ít chuyện, tuy mấy tháng này có tiến bộ, nhưng muốn một mình đảm đương một phía, nàng cần thêm thời gian rèn luyện.

“Nếu nàng ra cửa thì phải nhớ mang theo Bàng ma ma và mấy nha hoàn.” Bàng ma ma là nữ mẫu của Kỳ Uyển Trương, là một phụ nhân trung niên lão luyện, vừa lúc có thể bổ khuyết cho chủ tử.

Có bà và mấy nha hoàn khôn khéo có khả năng theo bên nàng, hẳn rất yên tâm.

Trịnh gia được phân đến tòa nhà hai sân, không tính lớn, từ khi biết việc này, Trịnh Nghị dứt khoát để người nhà hạ nhân bên ngoài khu quân hộ đều dọn vào, vài người ở một gian. Hiện tại nhân thủ sung túc, chỉ cần người Trịnh gia không đi xa, hoàn toàn không thành vấn đề.

Kỳ Uyển Trương đều đáp ứng.

“Trịnh ca ca, không biết tỷ tỷ sống có tốt không?” Nói xong chính sự, nàng nhớ tới chuyện vẫn luôn vương bận trong lòng, hơi hơi nhíu mày.

“Trương Nhi nàng yên tâm, hẳn là không tệ.”

Trịnh Nghị nhìn vấn đề khách quan hơn nhiều. Theo hẳn thấy, Thái tử nguyên ý phái người lại đây bài tra và bảo hộ, có thể thấy được, tình cảnh của chị vợ cũng không tính kém.

Hướng hồ, thời gian gần đây hẳn còn ẩn ẩn phát hiện, ngoại trừ đồng chí của phụ thân, còn có một thế lực khác đang chiếu cố hẳn, này hẳn là lực lượng của Đông Cung.

Chị vợ chẳng những sống không kém, mà còn có chút địa vị trong lòng Thái tử điện hạ.

.....

Kính thành, Ngụy Vương phủ.

Động tác thay đổi nhân thủ tiến hành nhanh chóng, chờ nửa tháng sau, khi Lâm Giang Hầu Kỳ Tông Văn tới làm khách, vương phủ đã thay đổi một nhóm người, một lần nữa ngay ngắn trật tự.

Kỳ Tông Văn mới vừa vào cửa lớn vương phủ, Ngụy Vương thu được tin tức liền tự mình ra đón.

“Cửu cửu, sao hôm nay tới sớm như vậy?”

Kỳ Tông Văn vỗ vỗ bả vai cháu trai, cười nói: “Hôm nay nhàn, nên lại đây sớm chút.”

Hai cậu cháu cảm tình không tẻ, sóng vai nói chuyện vài câu, đi về phía tiền đình.

“Nghe nói, mẫu hậu con đã chọn lựa kế phi cho con, không biết con có vừa ý không?” Là huynh muội ruột thịt, Kỳ Tông Văn thực hiểu biết chính mình muội muội, tính toán thời gian, hẳn là chọn xong rồi.

Ngụy Vương cười nói: “Có thì có, nhưng còn phải đợi phụ hoàng hạ chỉ tứ hôn, mới tính định ra.”

“A? Là tiểu thư nhà ai?”

“Là nhị tiểu thư con vợ cả Anh Quốc Công phủ.”

“Anh Quốc Công phủ nhị tiểu thư? Hình như cửu cửu từng nghe nói.” Kỳ Tông Văn nhíu mày, suy nghĩ một lát, mới bừng tỉnh nhớ ra.

Ngay sau đó ông ta giải thích: “Tần nhị tiểu thư từng định thân với tiền Tề Bắc Hầu thế tử, bởi vậy cửu cửu có chút ấn tượng.”

Kỳ Tông Văn là đường bá phụ của thế tử, lúc trước còn đi uống rượu mừng đính hôn. Nhưng, hiển nhiên ông ta không có ấn tượng tốt với tiền Tề Bắc

Hầu chính kiến không hợp, giọng điệu chỉ nhàn nhạt.

Điểm này Ngụy Vương biết, hắn cũng chỉ đạm nhiên cười, nói: “Tiểu tử họ Kỳ kia không có phúc phận, bởi vì tướng lĩnh viện quân cố tình kéo dài, chậm hai ngày mới đến, thành phá cha con đều chết, việc hôn nhân cũng phải hủy bỏ.”

Tần nhị tiểu thư nổi danh huệ chất lan tâm, gia thế lại cho chính mình thêm trợ lực lớn, Ngụy Vương thực vừa lòng, hắn đã xem mình như hôn phu tương lai, nhắc tới tiền nhiệm, tự nhiên giọng mang vẻ trào phúng.

Kỷ Tông Văn nghe vậy ánh mắt lóe lóe, chỉ tùy ý “Ừ” một tiếng, cũng không trả lời.

Mấy chuyện này cũng không phải cơ mật, hai người vừa đi vừa nói chuyện, vào tiền sảnh cũng không dừng lại, mà từ cửa sau phòng chuyển ra, dọc theo hành lang gấp khúc đỏ thẫm đi thẳng đến ngoại thư phòng.

Lúc Ngụy Vương nói lời này cũng không hề thấp giọng, cung nhân thái giám đứng hầu trong tiền sảnh có thể nghe rõ ràng.

Trong đó có một cung nhân áo lục về mặt không thay đổi, lại cúi xuống che khuất ánh mắt.

Nàng là mật thám dưới tay Quách Định An, bởi vì lần này tẩy sạch nhân thủ, mới được người một nhà đề bạt ra tiền sảnh hầu hạ chưa đến nửa tháng.

Chủ tử truyền xuống, phân phó chú ý nhiều về Ngụy Vương kế phi, không nghĩ tới mới mấy ngày, nàng liền vừa khéo được biết tin tức.

Cung nhân vẫn luôn an tĩnh làm việc đến khi hết giờ làm, tìm một cơ hội, một năm một mười truyền tin tức ra.

Tin tức này khiến cho cấp cao oanh động, ngay sau đó ngựa không ngừng vó chuyển tới Thanh Ninh Cung.

Kỷ Uyển Thanh không nghĩ tới, chỉ vì tiểu tử tương lai ngày xưa sắp làm Ngụy Vương kế phi, trong lòng nàng hựt hẫng, phân phó lưu ý thêm, thế nhưng vô tình vạch trần một chuyện lớn khác làm chấn động lĩnh hồn nàng.

“Cái gì?”

Nàng “đăng” một tiếng đứng lên, tay áo rộng quét ngang chung trà, thậm ướt làn váy, nàng cũng không phát hiện.

“Cha và ca ca ta, là bởi vì tướng lĩnh viện quân cố tình kéo dài, cứng rắn chống đỡ hai ngày, mới thành phá người vong!”

Kỷ Uyển Thanh khiếp sợ phần nộ, bàn tay mềm nắm chặt, thân hình run rẩy, gất gao nhìn chăm chăm mặt tin trước mắt.

Tin tức giao chiến thuộc về cơ mật quân sự, người có năng lực có con đường biết rất dễ dàng, nhưng người không có nhân mạch muốn biết lại khó như lên trời.

Kỷ Tông Khánh hồi kinh mấy ngày không hề đề cập, sau khi ông qua đời, Kỷ Uyển Thanh càng không thể biết được. Nàng chỉ biết, tròng chiến dịch kia rất lớn, quân địch thế tới hung mãnh, Đại Chu nơi chốn căng thẳng, phụ thân huynh trưởng bị nhốt thủ thành, sau đó hết lương bị bắt phá vây, địch nhiều ta ít, cuối cùng chết trận.

Tòa thành nhỏ mà phụ thân huynh trưởng thủ vệ tên Tùng Bảo, quân dân tẩm máu chiến đấu hăng hái, tử thương tám chín phần mười.

Đó là toàn bộ tin tức Kỷ Uyển Thanh được biết, nàng không nghĩ tới, lại còn có chuyện viện quân cố tình kéo dài.

Trước mắt nàng đã mơ hồ, lại dùng sức lau, nhắc lên làn váy chạy về phía tiền điện.

“Điện hạ, điện hạ!” Có một người có thể nói cho nàng đây có phải là sự thật hay không, chính là Cao Húc.

Xưa nay thê tử thông dong bình tĩnh giờ lại mất đúng mực, thờ hồng học chạy vội vào cửa, kinh hoảng luống cuống, khuôn mặt nhỏ còn có nước mắt chưa lau sạch sẽ.

Cao Húc mày kiếm nhíu lại, lập tức vẫy lui Lâm Dương và một chúng thái giám, xuống giường đứng lên, trầm giọng hỏi: “Thanh Nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

Kỷ Uyển Thanh vội vàng vọt tới trước mặt hắn, túm chặt bàn tay hắn, hắn trở tay gất gao cầm tay nàng: “Nàng đừng hoảng loạn, tình thế nói cho cô.”

“Điện hạ!”

Kỷ thật trong lòng nàng đã tin tám chín phần, chỉ là hãy còn mang một tia may mắn, ngưỡng mặt chờ đợi nhìn hắn: “Điện hạ, phụ thân huynh trưởng thiếp, là bởi vì tướng lĩnh viện quân cố tình kéo dài, cứng rắn chống đỡ hai ngày, mới thành phá người vong sao?”

Phụ thân huynh trưởng tử vong đã không thể thay đổi, Kỷ Uyển Thanh thương tâm khóc thảm, thật vất vả dần dần vượt qua. Hiện giờ thế nhưng đột nhiên nghe thấy, phụ huynh vốn là không cần chết, chỉ vì sai lầm người làm, mới bị bức làm cho tuổi xuân chết sớm.

Nàng hy vọng không phải sự thật.

Ba năm trước, phụ thân còn chưa tới bốn mươi tuổi, thân thể cường kiện đang lúc tráng niên; ca ca mới mười tám tuổi, một thiếu niên chưa cập quan đã có tiền đồ rộng lớn; còn có mẫu thân của nàng, nếu không phải vì tin dữ tang chồng tang con, bà cũng sẽ không bị bệnh không dậy nổi mà qua đời.

Cướp đi những người chí thân của nàng, điên đảo nhân sinh của nàng, hiện giờ thế nhưng nói cho Kỷ Uyển Thanh, đây đều là sai lầm nghiêm trọng của người khác?

Nàng nói xong, nước mắt đã rơi như mưa.

Cao Húc ngưng thần lắng nghe, trong lòng lại trầm xuống.

Chuyện này ba năm trước hắn đã biết, lúc đó không có khả năng nói cho Kỷ gia tỷ muội; chờ hai người đại hôn, cảm tình càng ngày càng tốt đẹp, hắn chỉ có thể giấu không đề cập tới.

Cao Húc vẫn luôn tra tìm chân tướng việc này, chỉ tiếc năm đó mất cơ hội tốt, manh mối gần như không còn, mấy năm nay tiến triển cũng không lớn.

Nếu chân tướng không rõ, tùy tiện báo cho thê tử, ngoại trừ làm nàng thương tâm khóc thút thít, ngày đêm nôn nóng, cũng không có chỗ tốt.

Vì thế, hắn tự nhiên không đề cập.

Chỉ tiếc rốt cuộc nàng vẫn biết.

“Đúng vậy, Thanh Nhi.”

Hiện giờ nếu nàng hỏi, Cao Húc sẽ không vì tốt cho nàng mà giấu diếm, hắn nói cho nàng những điều hắn biết: “Viện quân tới trễ hai ngày, phụ thân nàng và một chúng tướng sĩ kiên dũng thiện chiến, chống đỡ hồi lâu.”

Hắn than nhẹ: “Lúc thành phá người vong, viện quân mới tới.”

Đây là một chuyện thực bi tráng, địch nhiều ta ít, liên tục chiến đấu hăng hái hai ngày hai đêm, đã đến cực hạn, chung quy là chịu đựng không nổi.

Hai câu này như một cây búa tạ đánh thẳng vào trái tim Kỷ Uyển Thanh. Nàng thất thanh khóc rống, dưới chân loạn choạng, đứng không vững, Cao Húc tay mất lạnh lẽo kịp thời đỡ nàng.

Nàng không thể khống chế chính mình, gào khóc, thật lâu sau, nhéo vạt áo Cao Húc: “Là ai? Người kia là ai!”

Ai làm hỏng chiến cơ, hại phụ huynh nàng chết thảm, thù này núi cao biển sâu, không đội trời chung.

Kỷ Uyển Thanh mất đẹp hiện lên hận ý khắc cốt, Cao Húc xem rõ ràng, lại hét lớn một tiếng: “Thanh Nhi, nàng nghe cô nói!”

Về mặt hấn vận phần nghiêm túc, gắt gao nhìn thẳng con người của nàng, nói từng câu từng chữ: “Tướng lãnh phụ trách gấp rút tiếp viện tên Sở Lập Tung, ông ấy rất giống phụ thân nàng, là danh tướng trung quân ái quốc.”

“Ông ấy đội trời đạp đất, một thân xích gan, tình nguyện hy sinh bản thân cho tổ quốc, cũng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện cố tình kéo dài tiếp viện, làm cho đồng bào chết trận.”

Sở Lập Tung là tâm phúc nhất đẳng của Đông Cung trong quân đội, nhưng đối với Cao Húc, ông ấy không chỉ là tâm phúc mà thôi.

Cao Húc mang theo chứng bệnh từ trong bụng mẹ, khi còn bé bởi vì các loại nguyên nhân nên vẫn luôn giả vờ nghiêm trọng, thực tế bệnh của hắn không nặng nhưng vẫn không thể trừ tận gốc.

Sở Lập Tung cẩn thận dò hỏi tình huống của hắn, dạy hắn một bộ khẩu quyết tâm pháp gia truyền, nói tâm pháp này không thể vượt nóc băng tường, nhưng lại có thể cường thân kiện thể, phối hợp tẩm thuốc, có thể trị tận gốc chứng bệnh này.

Tổ tông Sở gia từng có một người cũng có bệnh trạng này, sau đó có cơ duyên được cao nhân ẩn sĩ chẩn trị, truyền xuống tâm pháp và phương thuốc, tổ tông làm theo, sau đó quả nhiên khỏi hẳn.

Sở Lập Tung chẳng những hiến phương pháp làm Thái tử hoàn toàn trị tận gốc chứng bệnh, mà ông ấy còn dạy dỗ Cao Húc binh pháp, giải thích các loại thực chiến mấu chốt.

Phải biết rằng, bởi vì Xương Bình Đế mị mọt, từ nhỏ thái phó dạy Hoàng Thái tử văn hoá giáo dục thực kỹ càng, nhưng quân sự lại “lơ đãng” bị xem nhẹ.

Với Thái tử mà nói, Sở Lập Tung vừa là tâm phúc, càng là lương sư.

Cao Húc thực hiểu biết đối phương, Sở Lập Tung là một vị hán tử thiết cốt tranh tranh, vì bảo vệ quốc gia, vớt đầu đổ máu cũng không lùi bước.

Một người như vậy, làm sao có thể cố tình đến trễ tiếp viện? Làm cho một thành tướng sĩ tử thương hầu như không còn?

Sau khi lương sư tâm phúc chết trận, chẳng những không được lễ tang long trọng, ngược lại hàm oan chịu khuất, thiên cổ bêu danh, bị người thóa mạ. Thậm chí người nhà của ông cũng không thể ở lại kinh thành, chỉ có thể mặt xám mày tro rời kinh thành, vội vàng về quê cũ.

Ba năm nay, tuy thực gian nan, nhưng Cao Húc chưa bao giờ từ bỏ tra tìm chân tướng, thế trả cho vị lương tướng trung thần của xã tắc một câu công đạo.

Hắn không đề cập ông ấy là tâm phúc của mình, còn lại đều không có nửa điểm lảng tránh, chỉ thực nghiêm túc nói với thê tử: “Thanh Nhi, trong đó chắc chắn có kỳ quặc.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Editor: Vy Vy 1505

Cao Húc nhìn thẳng hai tròng mắt thê tử, kể đại khái tình hình chiến đấu năm đó chính mình biết, thực khách quan, không có nửa phần thiên vị lảng tránh.

Kỷ Uyển Thanh không nghi ngờ lời hắn nói.

Với cách làm người của hắn, tuyệt đối sẽ không dung tha chuyện này, càng đừng đề thay đổi phương lưà gạt chính mình thê tử.

“Đến tốt cùng có gì kỳ quặc?” Kỷ Uyển Thanh dùng nước mắt, lẩm bẩm hỏi.

Đã có kỳ quặc, tức là có người tính kế. Lấy kết quả suy ngược ra quá trình, đơn giản có ba khả năng, ngoại trừ hy vọng Đại Chu chiến bại, cũng chỉ có thể là có người hy vọng Kỷ Tông Khánh chết hoặc là Sở Lập Tung chết.

Nghe lời Cao Húc nói, thực rõ ràng giờ phút này hắn vẫn chưa thể điều tra rõ chân tướng. Một quốc gia Hoàng Thái tử có thực quyền có thể lực, tra xét ba năm cũng không thể tra ra manh mối, thực rõ ràng là có người nhân cơ hội xóa sạch sẽ chứng cứ.

Người này chắc chắn là Đại Chu triều, bởi vì quân địch không có năng lực xóa sạch hoàn toàn đến như vậy.

Bởi vậy khả năng có người hy vọng Đại Chu chiến bại có thể bài trừ.

“Có người hy vọng cha thiếp chết?”

Lời này tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại vô cùng khẳng định, bàn tay Kỷ Uyển Thanh nắm chặt thành quyền: “Đến tốt cùng là ai?”

Cao Húc than nhẹ, biết nàng khó chịu, hắn cũng không khuyên, chỉ kéo nàng ngồi xuống mép giường, lấy khăn lụa lau sạch sẽ nước mắt trên mặt nàng.

Trên thực tế, mấy năm nay điều tra cũng không phải không có chút hiệu quả nào, thủ hạ của Cao Húc sờ soạng thật lâu, hiện đã có bóng dáng chỉ về phía một đảng Kỷ hậu.

Điều này giống với suy đoán lúc trước của Cao Húc. Nhưng chuyện trọng đại thế này, không có chứng cứ vô cùng xác thực hắn sẽ không ra tay, cũng sẽ không nói ra ngoài miệng.

Lỡ như hiện tại nói ra suy đoán, tương lai lại phát hiện không phải, vậy không duyên cớ chọc thê tử phẫn hận.

Chỉ là hắn không mở miệng, Kỷ Uyển Thanh lại nói, nàng trầm tư một lát, buột miệng thốt ra: “Chẳng lẽ là, Hoàng hậu?”

Theo nàng biết, có thể có năng lực này, còn không thiếu động cơ, ngoại trừ một đảng Hoàng hậu Lâm Giang Hầu, lại không có người khác.

Kỷ Tông Khánh có dự kiến trước, sau khi phong hậu không bao lâu đã sớm giữ khoảng cách với Lâm Giang Hầu phủ, sau đó hợp tình hợp lý bảo trì trung lập.

Chỉ là đối mặt một cỗ thế lực lớn như vậy, hơn nữa vẫn là quân quyền, Kỷ Hoàng hậu sẽ cam tâm bỏ qua sao? Phải biết rằng, mọi người đều họ Kỷ, Kỷ Tông Khánh chính là đường huynh của bà.

Tất nhiên là không cam lòng.

Bà nghĩ cách mượn sức Tĩnh Bắc Hầu phủ, đáng tiếc cũng không có kết quả.

Sau đó Ngụy Vương, Trần Vương dần dần lớn lên, Kỷ Hoàng hậu nhanh chóng quật khởi, lúc này bà có tự tin, nhưng lại bị cự tuyệt lần hai, sinh lòng không vui là khẳng định.

Theo Kỷ Uyển Thanh biết, vì chính kiến không hợp, Tĩnh Bắc hầu phủ và Lâm Giang hầu phủ mặt ngoài có thể bảo trì bình tĩnh, nhưng chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi.

Kỷ thật, bắt đầu từ hai ba năm trước khi phụ thân qua đời, quan hệ hai nhà đã ngày càng căng thẳng. Đương nhiệm Lâm Giang Hầu nhiều lần qua phủ khuyên bảo, mà Hoàng hậu tuy không thể ra cung, nhưng cũng viết không ít thư tình ý chân thành.

Đáng tiếc phụ thân không lay động chút nào, đối phương bị cự tuyệt nhiều lần, quan hệ lẫn nhau đã vô cùng vi diệu, sau đó ngoại trừ mặt mũi bên ngoài, đã hoàn toàn không lui tới.

Kỷ Tông Khánh quân sự tương đương lợi hại, chinh chiến sa trường nhiều năm, thực lực dưới trướng mạnh mẽ, Kỷ Hoàng hậu không chiếm được, thậm chí còn phải nhìn thế lực này rơi vào tay địch thủ.

Bà ta sẽ nghĩ cách huỷ hoại nó sao?

Kỷ Uyển Thanh ngược mắt, trông mong nhìn Cao Húc, muốn hắn chứng thực: “Điện hạ, là bà ta sao?”

Hoàng hậu có động cơ mưu hại cha con Kỷ Tông Khánh, mà vừa khéo là, Sở Lập Tung là tâm phúc của Đông Cung, thân tín của Thái tử.

Vừa lúc một mũi tên bắn hai con diều.

“Thanh Nhi, năm đó dấu vết bị người cố tình hủy diệt, hiện giờ cũng không có bất luận chứng cứ gì có thể chứng thực Khôn Ninh Cung chính là chủ mưu.” Tuy Cao Húc trực giác Kỷ Hoàng hậu không thoát được quan hệ, nhưng hắn thực lý trí.

“Khi đó Hoàng hậu Lâm Giang Hầu cũng không có năng lực có thể kéo dài viện quân hai ngày.” Cái này mới là trọng điểm.

Chỉ tiếc, tròng chiến dịch kia ngoại trừ một ít quân bên trong thành coi giữ người bệnh may mắn còn sống, không còn ai có thể nói ra gì hữu ích.

Bản thân Kỷ Tông Khánh bị thương nặng, chờ viện quân đầu tiên tới, ông nỗ lực nhắc lên một hơi, lập tức hôn mê bị nâng trở về thành cứu trị. Chờ ông lại mở mắt, ngoài thành đã toàn quân bị diệt, Sở Lập Tung dẫn dắt viện quân từ tướng lĩnh đến quân tốt không còn ai sống sót, lúc viện quân lần thứ hai đến, cả thành đã bị chém giết hầu như không còn.

Vì sao Sở Lập Tung và viện quân dưới trướng ông ấy tới trễ hai ngày đã thành một vấn đề khó hiểu, sau đó cũng trực tiếp làm cho ông ấy bị định tội cổ tình trị hoãn cứu viện.

“Chẳng lẽ có người tư thông ngoại địch?”

Tuy Kỷ Uyển Thanh không thông quân sự, nhưng cũng rất dễ dàng nghe ra, hình như Thát Đát có hiềm nghi.

Nàng miễn cưỡng kiềm chế bi thương, ngưng thần trầm tư một lát: “Chẳng lẽ là quân đội Thát Đát ngăn trở đại quân của Sở Lập Tung, làm cho ông ấy tới muộn tiếp viện?”

Giả thiết như vậy mới có thể nói được thông. Thát Đát phụ trách cầm chân viện quân, nhân tiện kết thúc diệt khẩu, mà Đại Chu thông đồng với kẻ địch sẽ phụ trách truyền lại tin tức và xong việc lau đi dấu vết.

Tuy thân sắc Cao Húc ngưng trọng, nhưng nghe vậy cũng không nhận được ánh mắt lộ ra tán thưởng, Kỷ Uyển Thanh một nữ tử khuê các, lại có suy luận nhạy bén như thế, làm người nhìn với cặp mắt khác xưa.

“Lúc trước cô cũng phán đoán như vậy. Chẳng qua, trạm canh gác quân ta vẫn không phát hiện bất luận dấu vết gì quân đội Thát Đát lui tới.”

Nếu thế tử có thể nghe hiểu, Cao Húc cũng không dấu diếm: “Vài ngày sau, cô lại an bài người xem kỹ lộ tuyến khi viện quân đi qua, cũng không phát hiện dấu vết giao chiến không lâu.”

Cổ đại giao chiến, trạm canh gác rất quan trọng. Bọn họ không đánh nhau, chỉ chuyên môn phụ trách hoạt động trong khu vực được chỉ định, nhìn thấy bất luận cái gì gió thổi cỏ lay, trước tiên truyền về đại quân bên ta, làm cho thống soái lĩnh quân có thể làm ra chuẩn xác phán đoán, cùng với kịp thời điều chỉnh phương hướng.

Sở Lập Tung mang theo mấy vạn binh mã đến tiếp viện, nếu muốn bảo đảm ngăn lại ông ấy, trong tình huống bình thường, mặc dù chiếm cứ địa lợi, cũng cần có quân đội số lượng không ít mới được.

Mấy vạn đại quân mang giáp đi ra ngoài, bụi đất bay đầy trời, trạm canh gác của Đại Chu không có khả năng không phát hiện chút nào.

Hơn nữa tuy đường nhỏ kia ở giữa chiến hỏa, nhưng nếu không có người đặc biệt quét tước nguy trang, đại chiến qua đi không mấy ngày chắc chắn có dấu vết để lại.

Nếu Thát Đát muốn quét tước chiến trường, như vậy binh mã mang đến nhất định phải càng nhiều, bởi vậy liền càng không hợp lý.

Việc này không thể giải thích được, xong việc dấu vết còn lại bị người cẩn thận xóa sạch sẽ, hiện tại muốn biết được sự thật và chứng cứ đã khó hơn lên trời.

Cao Húc nói rất có đạo lý, Kỷ Uyển Thanh cũng không hy vọng bởi vì nàng chủ quan mà thô bạo phán đoán kẻ thù giết cha giết huynh.

Nàng nhất định tìm ra người chủ sự chân chính phía sau màn, nghiền xương thành tro, an ủi phụ huynh trên trời có linh thiêng!

Chỉ là hiện giờ nàng và Cao Húc giống nhau, lâm vào khốn cục, một khang hận ý doanh ngực, lại không biết nên phát tiết nơi nào.

“Điện hạ, chúng ta thật có thể điều tra ra chân tướng sao?”

“Có thể!”

Cao Húc chắc chắn, cho dù như thế nào, hẳn nhất định điều tra rõ việc này: “Mấy năm gần đây, đã tìm được một chút manh mối.”

Hắn không nói rõ ràng, hiển nhiên Kỷ Uyển Thanh không nghe hiểu, nàng cũng không truy vấn, chỉ đau khổ nhớ lại, suy tư chính mình có nơi nào có thể giúp một tay.

“Điện hạ.”

Kỷ Uyển Thanh bỗng nhiên nhớ tới một người, vội nắm chặt tay Cao Húc, ngửa đầu nhìn hắn: “Hay là thiếp viết thư hỏi Đông Xuyên Hầu phủ Vương bá phụ? Vương bá phụ là đồng chí của phụ thân, rất thân cận, có lẽ ông ấy biết gì đó.”

Đông Xuyên Hầu, họ Vương tên Trạch Đức, là đồng chí kiêm bạn tốt của Kỷ Tông Khánh, xưa nay quan hệ hai nhà không tệ, năm đó thiếu chút nữa liền kết thông gia.

Không sai, đối tượng ba năm trước Kỷ Uyển Thanh thiếu chút nữa đính hôn đúng là Đông Xuyên Hầu phủ thế tử Vương Cật. Hai đứa trẻ thanh mai trúc mã, quan hệ không tệ.

Sau khi Kỷ Tông Khánh qua đời, Vương Trạch Đức muốn kiên trì hôn ước, ông ấy tỏ vẻ chờ Kỷ thị tỷ muội ra hiếu liền tiếp tục định ra việc hôn nhân. Chỉ tiếc, Vương phu nhân không muốn một bé gái mồ côi làm con dâu, lấy chết tương bức, hơn nữa Kỷ Hoàng hậu lẫn lộn như vậy, việc hôn nhân này mới hoàn toàn thất bại.

Dưa hái xanh không ngọt, mẹ chồng chán ghét, cứng rắn gả qua chiếm không được chỗ tốt, Kỷ Uyển Thanh cũng không chấp nhất. Chẳng qua Vương phu nhân không ra gì, nhưng Vương Trạch Đức vẫn đối xử tốt với Kỷ gia tỷ muội.

Lúc trước, phu thê Kỷ Tông Khánh trước sau qua đời, trước linh đường cừu cừu tranh thủ quyền quản lý tài sản riêng cho hai tỷ muội, người duy nhất mạnh mẽ hát đệm cũng chỉ có Vương Trạch Đức. Sau đó giữ đạo hiếu ba năm, ông ấy cũng nhiều lần sai ma ma bà tử đến phủ thăm hỏi.

Kỷ Uyển Thanh là người thực biết cảm ơn, cho dù không thể gả vào Vương gia, nàng vẫn rất cảm kích Vương Trạch Đức như cũ.

“Trước kia nghe phụ thân nói, ông ấy và Vương bá phụ đóng quân lân cận, thường thường kể vai chiến đấu, Tùng Bảo dịch chốc Vương bá phụ cũng ở không xa.”

Về mặt thế tử ản mang mong đợi, phảng phất trong bóng đêm gặp được duy nhất một tia sáng, đột ngột có phương hướng rồi lại sợ hãi thất vọng, Cao Húc không đành lòng, thấp giọng dò hỏi: “Đông Xuyên Hầu Vương Trạch Đức?”

“Không sai, Thanh Nhi, lúc ấy Vương Trạch Đức đúng là đóng quân gần Tùng Bảo.”

Cao Húc thật đúng là từng chú ý Đông Xuyên Hầu, bởi vì đúng như Kỷ Uyển Thanh nói, lúc ấy ông ta là một trong những tướng lĩnh lưu thủ Tuyên phủ, phi thường tiếp cận Tùng Bảo.

Tuyên phủ là cứ điểm phía bắc quan trọng nhất Đại Chu triều, một khi bị phá, kinh thành nguy rồi. Nơi này trọng binh đóng giữ, cũng là mục tiêu quân địch công kích nặng nhất.

Mà Tùng Bảo là cứ điểm quan trọng nhất của Tuyên phủ, muốn công kích Tuyên phủ, chắc chắn phải chia quân công kích Tùng Bảo, nếu không rất dễ dàng bị quân coi giữ Tùng Bảo từ sau đánh bất ngờ trong khi tấn công Tuyên phủ.

Tùng Bảo là yết hầu trọng địa, giao cho Kỷ Tông Khánh kiêu dũng thiện chiến, kinh nghiệm phong phú, mà mấy tướng lĩnh còn lại cộng thủ Tuyên phủ.

Xưa nay Thất Sát tác chiến dừng mãnh, lần đó dốc quân lực cả nước đột nhiên tấn công biên giới, binh lực lớn chưa từng có, ép tới phòng tuyến phía bắc Đại Chu triều không thở nổi. Tùng Bảo binh lực ít, bị nhốt hồi lâu, đã cầu viện nhiều lần, Tuyên phủ cản rằng chia quân, gấp rút tiếp viện Tùng Bảo.

Viện binh đúng là Sở Lập Tung dẫn dắt, mà đám người Vương Trạch Đức tiếp tục lưu lại thủ Tuyên phủ.

Trận đại chiến này thực thảm thiết, Đại Chu triều tổn thất không ít tướng lĩnh, bên Tuyên phủ người sống sót đều bị thương hoặc nặng hoặc nhẹ, Vương Trạch Đức là một trong số đó. Ông ta mất đi cánh tay phải, sau khi lành thương không thể tiếp tục chinh chiến, chỉ phải lưu lại kinh thành.

Nếu Cao Húc muốn điều tra chân tướng năm đó, không thiếu được ra tay từ các tướng lĩnh còn sống, hắn đã từng cẩn thận điều tra Vương Trạch Đức, cũng phải người chặt chẽ chú ý hơn nửa năm.

Bởi vì việc Sở Lập Tung viện quân đến trễ, các tướng lĩnh còn sống cần cẩn thận nói hết chuyện mình biết, Cao Húc tự mình xem xét phân tích, lời khai của Vương Trạch Đức hợp tình hợp lý, không một tia nghi ngờ.

Sau đó điều tra theo dõi cũng tất cả bình thường, Vương Trạch Đức làm người hào sảng rộng lượng, rất có phong độ quân tử. Chú ý hơn nửa năm, bởi vì cũng không có gì dị thường, mà nhân thủ của Cao Húc cần cấp bách điều khiển, cho nên triệt trở về.

Vương Trạch Đức có thể nói, đại khái năm đó đã nói hết, chỉ là nhìn ánh mắt Kỷ Uyển Thanh đầy mong đợi, Cao Húc cũng không phủ định, chỉ thấp giọng đáp: “Được, vậy nàng cứ viết thư hỏi xem sao.”

Kỷ Uyển Thanh một khắc cũng không thể chờ, giương giọng gọi Trương Đức Hải mang tới giấy bút, vội vàng chấm mực, múa bút thành văn.

Tay nàng run rẩy, viết mấy tờ giấy đều phế đi, Cao Húc cầm tay nàng đang nắm bút: “Nàng đừng hoảng sợ, nhớ lấy mọi chuyện còn có cô.”

Giọng hắn trầm ổn, kiên định như lập trường của hắn, hốc mắt Kỷ Uyển Thanh nóng lên, một giọt nước mắt rơi trên giấy.

Cao Húc giờ tay lau nước mắt cho nàng, lại tự mình thay đổi một tờ giấy, mới buông ra.

Tay hắn thực ấm áp, bóng dáng cao lớn đứng bên người nàng kiên định bất di, sau này cho dù như thế nào, ước chừng Kỷ Uyển Thanh cũng sẽ không quên giờ phút này hắn chống đỡ.

Tay nàng rút cuộc ổn định hơn nhiều, ngưng thần viết một phong thư.

Kỷ Uyển Thanh cũng không để người của Cao Húc truyền tin, gọi Hà ma ma tới, nói bà lập tức sai người truyền ra cung, giao cho Kỷ Vinh, làm Kỷ Vinh đưa đến Đông Xuyên Hầu phủ, cũng tự tay giao cho Vương Trạch Đức.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Editor: Vy Vy 1505

Kinh thành dân cư đông đúc, trong nội thành phòng ốc hợp quy tắc, phố hẻm rộng mở còn tốt chút. Tới chỗ ngoại thành phồn hoa không khỏi vô cùng ồn ào náo động.

Đông Xuyên Hầu Vương Trạch Đức ra cửa thăm bạn, khi rời đi đúng lúc chen chúc nhất.

“Vương Đại, đi chậm một chút, không cần giành đường.”

Tuy Vương Trạch Đức là siêu phẩm hầu, nhưng xưa nay đi ra ngoài cũng không phô trương, ông ta ngồi một chiếc xe ngựa to, rèm màu lam, trang trí đơn giản không trang sức, nếu không nhìn kỹ chỉ sợ cũng không thấy huy hiệu phủ Đông Xuyên Hầu.

Hai bên đường cái chen đầy quán nhỏ, chiếm không ít vị trí, tiếng rao hàng thét to hết đợt này đến đợt khác, xe ngựa đi cực thông thả, vẻ mặt ông ta bình thản, cũng không có nửa điểm không kiên nhẫn.

Thật vất vả đi một đoạn, phía trước rốt cuộc thông thoáng chút, xa phu Vương Đại giờ roi lên, đánh ngựa đi nhanh về phía trước.

Không nghĩ tới lúc này, ngã rẽ phía trước lại đột nhiên chạy ra hai con khoái mã, sượt qua xe ngựa hầu phủ, Vương Đại cả kinh lập tức kéo lạt dây cương, mới khó khăn lắm dừng xe ngựa lại, không đụng phải hai người kia.

Cưỡi khoái mã là hai thiếu niên áo gấm, nhìn đáng vẻ chắc là con cháu nhà huân quý quan lại, bọn họ cũng không ngừng, ngược lại kẹp bụng ngựa, phi nhanh qua đường cái, rẽ vào ngã rẽ đối diện.

Đường này gần chợ bán thức ăn, sạp bán hàng rong đặc biệt nhiều, thiếu niên cưỡi ngựa phía trước khi quẹo vào ngã rẽ, chân trước khoái mã đá đổ một sạp hàng, tất cả hai rổ trứng gà ngã vỡ nát, một sạp rau xanh mới mẻ rơi xuống đất, bị hai con ngựa dẫm đạp rơi rớt tan tã.

Các thiếu niên áo gấm nửa mắt không xem, nghênh ngang rời đi, để lại ông cụ chủ quầy ngay ra như phỗng.

Ông cụ tuổi già quần áo tả tơi mệt mỏi, chen không lại người trẻ tuổi, mới dựng sạp ở chỗ rẽ, cuộc sống của hai vợ chồng già đều phụ thuộc vào sạp này,

nhất thời thất thanh khóc rống.

Thỏ chết hồ thương, chủ sạp khác cũng âm ỉ, chỉ là đang lúc trời lạnh còn ra buôn bán, mọi người đều không dễ, chỉ đành tiến lên giúp cụ ông nhặt chút rau xanh còn tạm được, có người còn nhét cho hai đồng tiền.

Vương Trạch Đức vén màn lên, phân phó: “Vương Đại, lấy hai lượng bạc cho ông lão kia đi.”

Vương Đại lên tiếng, lập tức nhảy xuống xe, đi qua chỗ ông cụ.

Hắn lại lần nữa tán thưởng, hầu gia nhà mình làm người phúc hậu, suy xét chu đáo.

Không phải Vương Trạch Đức bủn xỉn, mà là bạc này không thể cho nhiều. Thất phu vô tội, hoai bích có tội, một lão ông tuổi già được trợ giúp đã làm người cảm khái, nếu cho nhiều hơn sẽ dẫn phát tai họa.

Ông ta làm chuyện tốt cũng không để lại tên, sau khi nhạc đệm này đi qua, xe ngựa Vương gia thuận lợi về Đông Xuyên Hầu phủ,

Vương Trạch Đức vừa vào cửa, liền thấy đại quản sự Vương Trung vội vàng: “Lão gia, Kỳ gia sai người tới.”

“Kỳ gia? Kỳ Tông Hiền?”

Vương Trạch Đức nhíu mày, ông ta và Tĩnh Bắc Hầu phủ quan hệ mật thiết, chẳng qua từ khi Kỳ thị tỷ muội xuất giá, đã hoàn toàn không lui tới.

“Không, không phải đương nhiệm Tĩnh Bắc Hầu” Vương Trung thở hồng hộc, vội nói: “Là Thái tử phi nương nương sai đại quản sự Kỳ Vinh của tiền Tĩnh Bắc Hầu tới, đã đợi được một lát.”

“Thái tử phi?”

Từ khi Kỳ Uyển Thanh đại hôn, Vương Trạch Đức vẫn là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, dưới chân ông ta hơi hơi ngừng một chút bước nhanh vào ngoại thư phòng: “Còn không mau mau mời người tới đây.”

Ngoại thư phòng xưa nay là nơi tiếp đãi người thân cận, ông ta gặp Kỳ Vinh ở ngoại thư phòng mà không phải tiền thính, dù có thể thấy thái độ.

Vương Trạch Đức mới vừa ngồi xuống một lát, Kỳ Vinh liền tới rồi, hai phủ đã từng quan hệ thực không tệ cho nên đều quen thuộc đối phương.

Kỳ Vinh chấp tay vấn an, Vương Trạch Đức miễn lễ, cười nói: “Ngồi đi, chủ tử nhà ông có khỏe không?”

Sau khi Kỳ Tông Khánh qua đời, Kỳ Vinh liền một lòng nghe lệnh Kỳ Uyển Thanh, hiện tại chủ tử chính là Thái tử phi, Kỳ Vinh nghe vậy lập tức trả lời: “Hồi hầu gia, chủ tử nhà ta mạnh khỏe.”

“Chủ tử nhà ta ra cung không dễ, đặc biệt sai tiểu nhân tới thăm hỏi hầu gia.”

Vương Trạch Đức tự nhiên nói chính mình mạnh khỏe, ngay sau đó lại hỏi: “Không biết hôm nay ông đến, chính là Thái tử phi nương nương có chuyện gì phân phó sao?”

Kỳ Uyển Thanh gả chính là Hoàng thái tử, mà Đông Xuyên Hầu phủ lại là nhà trước kia thiếu chút nữa đính hôn, sau khi tứ hôn thánh chỉ được ban ra, vì tị hiềm, hai bên ả ý không qua lại, Vương gia chỉ lặng lẽ sai người đến thăm trang.

Nhưng hiển nhiên Vương Trạch Đức vẫn thực xem trọng con gái của bạn cũ, khi nói chuyện về mặt quan tâm.

Người trong cung đến truyền lời giọng điệu trình trọng, dằn dò vài lần, có thể thấy được trình độ chủ tử coi trọng phong thư này. Kỳ Vinh cũng không vô nghĩa, lập tức lấy ra thư từ.

“Đây là thư chủ tử nhà ta gửi cho hầu gia, thỉnh hầu gia xem qua.”

Vương Trung tiến lên, nhận thư từ tay Kỳ Vinh, bước nhanh đến trước án thư, giao vào tay chủ tử.

Tay áo bên phải của Vương Trạch Đức trống rỗng, chỉ còn một bên tay trái, nhưng qua ba năm, ông ta sớm thành thói quen, tay trái vô cùng linh hoạt, xé niêm phong, lấy ra giấy viết thư, lập tức rũ mắt, ngưng thần đọc kỹ.

“Vương bá phụ thấy chữ như thấy người, từ lần cuối gặp mặt đã là mấy tháng trước, không biết bá phụ có khỏe không. Nay cháu gái chợt nghe một chuyện, cảm thấy kinh hoàng, mong rằng bá phụ tính tế giải thích nghi hoặc giúp cháu gái.

Nghe nói năm đó gia phụ gia huynh bắc chinh, bị vây khốn Tùng Bảo, khi hết lương phá vây vốn có viện quân tương trợ, không biết sao lại bị cố tình cản trở, chống đỡ hai ngày mới kiệt lực trọng thương mà chết.

Không biết việc này có thật không?

Thư ngắn ý dài, mong bá phụ nói tỉ mỉ cho biết. Cháu gái cúi đầu cảm tạ.”

Kỷ Uyên Thanh không xưng mình là Thái tử phi tôn vị, mà như trước tự xưng cháu gái, giọng điệu tuy khiếp sợ nôn nóng, nhưng lại vô cùng có lễ kính trọng.

Nhưng tiêu điểm Vương Trạch Đức chú mục lại không ở nơi này, tầm mắt ông ta đảo qua “vây khốn Tùng Bảo, viện quân tương trợ, cố tình cản trở”, con người đột nhiên co rụt lại.

Trong lòng sóng to gió lớn, nhưng rốt cuộc trải qua qua nhiều chuyện, về mặt động tác không thấy chút nào không ổn, mí mắt hơi rũ đọc thư, lại vừa vặn che khuất những dị thường.

“Thì ra là việc này.”

Vương Trạch Đức thở dài một tiếng, ngược mắt lác đầu: “Chuyện cũ đã là kết cục đã định, người sống vẫn cần sống tiếp. Ngày xưa ta e sợ tỷ muội các nàng cực kỳ bị ai quá mức, bị thương thân mình, cho nên không nhắc tới việc này.”

“Không nghĩ tới, rốt cuộc nàng vẫn biết.”

Về mặt ông ta có chút âm đạm, nhưng vẫn lập tức trái giấy, đề bút chấm mực, cẩn thận viết hồi âm.

Vương Trạch Đức tay không quá phương tiện, Vương Trung liền tiến lên trợ giúp chủ tử, bỏ thư vào phong bì, dùng xi niêm phong, cuối cùng giao cho Kỷ Vinh.

Kỷ Vinh được hồi âm, cũng không ở lại lâu, đứng lên cáo lui, vội vàng rời đi.

“Vương Trung, ông đi tiễn Kỷ tổng quản.”

Vương Trung lập tức lĩnh mệnh, hai người ngay sau đó ra cửa, trong thư phòng chỉ còn một mình Vương Trạch Đức.

Cửa vừa đóng lại, lập tức ông ta không còn khí định thần nhân nữa, mày rậm nhíu chặt, về mặt ngưng trọng, ngồi không yên, đứng lên đi qua đi lại trong thư phòng.

Chuyện đó định án đã ba năm, ông ta vạn vạn không ngờ, cho đến hôm nay còn có người nhớ tới, hơn nữa Kỷ Uyên Thanh thế nhưng cũng biết chân tướng.

Sâu trong nội tâm Vương Trạch Đức thực bất an, ba năm gió êm sóng lặng vẫn chưa làm nó biến mất, hôm nay một phong thư làm nôn nóng chôn sâu đã lâu một lần nữa cuộn bốc lên.

Trong lòng ông ta bỗng sinh ra dự cảm xấu.

Dự cảm này làm ông ta đứng ngồi không yên, dạo bước khổ tư thật lâu, ông ta rốt cuộc vẫn hạ quyết tâm, quay lại án thư, trái giấy, vội vàng viết một phong thư.

Lúc này Vương Trạch Đức không cần người hỗ trợ bỏ vào phong bì, chính mình thả chậm tốc độ, một bàn tay làm thỏa đáng, ngay sau đó giương giọng kêu: “Vương Trung!”

Vương Trung đưa Kỷ Vinh xong liền trở lại đứng trước cửa ngoại thư phòng, ông ta cũng không đi vào, chỉ cúi đầu chờ, vừa nghe thấy, lập tức đẩy cửa đi vào.

“Vương Trung, ông đổi quần áo, cẩn thận một ít, đưa thư này đến chỗ nhị gia.” giọng Vương Trạch Đức nặng nề, đưa thư mới vừa niêm phong xong cho Vương Trung.

Vương Trung nghe vậy trong lòng rung mình, lập tức đáp vâng, tiếp nhận thư từ cẩn thận cất vào, vội vàng ra cửa.

Ông ta về tiểu viện của mình, tìm cái cờ đuôi đi già sai vặt, mở ra rương quần áo, lấy một bộ quần áo vải thô ba năm không mặc, tròng lên người.

Đại quân sự Vương Trung đội nón tre, kéo vành nón đến cực thấp, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt. Ông lấy chiếc xe ngựa hạ nhân hay dùng, từ cửa nhỏ dành cho hạ nhân đi ra ngoài, ra hẻm sau, giống như tầm thường già sai vặt không chọc người chú ý chút nào.

Phong thư này của Vương Trạch Đức bị đưa đến một tòa nhà rộng mở.

Tòa nhà này hoa cỏ đan xen có trật tự, một dòng suối uốn lượn, bên cạnh suối là tùng trúc, xa một ít còn có hơn mười gian nhà xá.

Đang là rét đậm, suối nước kết băng, hoa cỏ phần lớn điêu tàn, nhưng lại có thể nhìn ra đường nét độc đáo của nơi đây.

Cửa sổ nhà xá được mở ra, trước cửa sổ thả một nhuyễn tháp bằng gỗ hoa lê, trên đó một nam tử đang nằm nghiêng thưởng hoa.

Nam tử mặt như quan ngọc, mặt mày thanh tú, đáng tiếc về mặt nhân nhạ, vân vê chung rượu bạch ngọc ngửa đầu uống hết, lẳng lẳng thưởng thức hồng mai nở rộ ngoài cửa sổ.

Nhà xá tương đối ẩm áp, nam tử chỉ tùy ý khoác áo gấm màu trắng ám vân, vạt áo hơi buông lỏng, làm nha hoàn mỹ mạo tiến lên châm rượu đỏ mặt.

Nhưng, bầu không khí thích ý bậc này lại bị đánh vỡ.

“Nhị gia, Đông Xuyên Hầu phủ gửi thư.” Nói xong, người tới lập tức dâng lên phong thư.

“Vương Trạch Đức?” Nam tử áo trắng được gọi là nhị gia nhíu mày: “Không phải đã nói với ông ta, không có việc cấp tốc không thể lại truyền tin sao?”

Phải biết rằng, Đông Cung Hoàng thái tử vẫn luôn không từ bỏ điều tra việc năm đó. Vương Trạch Đức thật vất vả nguy trang, nếu lại khiến hấn chú ý, hậu quả khó lường.

Năm đó tuy Tuyên phủ tổn thất rất lớn, nhưng tướng lĩnh lớn nhỏ còn sống cũng không ít, số lượng người Cao Húc muốn chú ý nhiều. Vương Trạch Đức ngoài ý muốn mất đi một cánh tay, bị bắt tá chức nhân rồi, xem như người chịu tổn hao nhiều, hơn nữa ông ta kỹ thuật diễn không tệ, mới khó khăn lắm né qua.

Không có điểm đáng ngờ bị điều tra và phát hiện điểm đáng ngờ bị chú ý hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Nhị gia chưa bao giờ khinh thường năng lực của Hoàng thái tử Cao Húc.

Nhị gia tiếp nhận thư, lập tức mở ra, muốn nhìn xem đến tột cùng chuyện gì xảy ra làm đối phương mất đúng mực.

Đọc nhanh như gió xem xong, nhị gia tùy tay ném xuống, cười nhạo một tiếng: “Chắc chắn, chỉ là một nha đầu chưa đủ lông đủ cánh đã dọa Vương Trạch Đức sợ vỡ mật.”

“Năm đó không phải ông ta giả vờ rất tốt sao? Sao bây giờ gặp phải họ Kỷ liền rối loạn tiếng lòng? Chẳng lẽ mất đi một cánh tay, ngay cả lá gan cũng không còn.”

Nhị gia trào phúng vài câu, vẻ mặt lạnh lùng: “Nói cho ông ta, Thái tử phi không có nửa điểm manh mối, chỉ cần ông ta ổn định như xưa, không ai có thể nhìn ra điểm đáng ngờ.”

Người bẩm sự lập tức thừa vâng, cũng mang tới giấy và bút mực, trải trên bàn nhỏ bên nhuyển thấp.

Nhị gia đứng dậy, đề bút nhanh chóng viết một phong thư, không ký tên, chỉ lấy ra một ấn nhỏ bằng bạch ngọc, ấn xuống ở chỗ nên ký tên.

Thư từ lập tức được dùng xi niêm phong, giao cho Vương Trung đang nôn nóng chờ đợi.

Vương Trung nhanh chóng cột lại nón tre, đề ép vành nón, một lần nữa đánh xe ngựa, từ cửa nhỏ ẩn nấp phía sau rồi đi, lặng lẽ chạy về Đông Xuyên Hầu phủ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Editor: Vy Vy 1505

Vương Trạch Đức làm người hào sảng đại khí, rất là quân tử. Ông ta và Kỷ Tông Khánh niên thiếu tương giao, chí thú hợp nhau, lại cùng lúc tòng quân, bắt đầu từ tiểu giáo úy leo lên.

Tư chất của ông ta không tồi, đã hơn rất nhiều người thường, đáng tiếc lại gặp một Kỷ Tông Khánh.

Kỷ Tông Khánh thiên phú kỳ giai, mưu trí siêu quần, kiêu dũng thiện chiến, chiến công tích lũy nhanh chóng, thực mau liền một mình đảm đương một phía, trở thành một nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn trong quân.

Mấy chục năm, làm bạn bên một người như vậy, lúc ban đầu Vương Trạch Đức là khâm phục hâm mộ, chỉ là sau này không biết từ khi nào, khâm phục hâm mộ ẩn ẩn thay đổi vị.

Ba năm trước, nhất thời tà hỏa lên não, người liên si ngốc, ông ta làm ra chuyện đầu tiên trái với lương tâm.

Vương Trạch Đức vốn tính làm bạn tốt bại trận một lần, vấp phải suy sụp, ông ta có thể thuận thế leo lên. Đáng tiếc kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, hậu quả nghiêm trọng ngoài dự đoán.

Chỉ là lên thuyền tặc liền không thể quay đầu lại, ông ta chỉ có thể căng da đầu đi tiếp.

Kỷ Tông Khánh chết trận sa trường, đáng tiếc Vương Trạch Đức cũng không có chỗ tốt gì, trong lúc hỗn chiến ông ta bị chém đứt một tay, tất cả tâm tư đen tối đều thất bại.

Ông ta thực hệt hăng.

Bình sinh lần đầu làm chuyện trái với lương tâm, gây ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, kỳ thật Vương Trạch Đức không thể yên tâm thoải mái, tà hỏa đi xuống, ông ta thực hối hận, đã từng một đoạn thời gian rất dài không thể yên giấc.

Ngoài hối hận còn có thật sâu bất an, bởi vậy khi con gái của bạn tốt viết thư nhắc tới việc này, ông ta lập tức hải hùng khiếp vía, kìm nén không được.

Ông ta nôn nóng dạo bước trong thư phòng, hồi lâu, Vương Trung rốt cuộc đã trở lại.

Vương Trạch Đức vẫy lui Vương Trung, lập tức mở ra thư nhìn kỹ.

Nhị gia ước chừng hiểu rõ tâm tư của ông ta, tuy tìm từ nghiêm khắc, nhưng giữa những hàng chữ lại chỉ đúng trọng tâm, vừa lúc trấn an nỗi lòng nôn nóng của ông ta.

Trong lòng Vương Trạch Đức trấn định, đúng vậy, Kỷ Uyển Thanh không có chứng cứ không có nhân mạch, có lẽ nàng chỉ ngẫu nhiên nghe nói, khẳng định không thể khuy phá mấu chốt trong đó.

Ông ta trăm triệu không thể tự loạn đầu trận tuyến.

Vương Trạch Đức thở ra một hơi, buông thư từ, liền muốn tiêu hủy. Nhưng ông ta mới vừa nâng tay lên lại ngừng động tác.

Dĩ vãng vì cẩn thận, mỗi khi trao đổi thư từ với nhị gia, ông ta đều lập tức tiêu hủy, chẳng qua, hiện giờ lại ma xui quỷ khiến ngừng lại.

Vương Trạch Đức rũ mắt nhìn một lát, cuối cùng gấp lại thư, bỏ vào ám cách bên trong thư phòng.

Ông ta mới vừa đóng ám cách, liền nghe thấy bên ngoài Vương Trung giương giọng bẩm báo: “Hầu gia, thế tử gia tới.”

Đồng Xuyên Hầu phủ thế tử Vương Cật, rời kinh đã gần ba năm, mấy tháng trước mới trở về.

Sở dĩ hần rời kinh là vì chuyện có tiếp tục hôn ước với Tĩnh Bắc Hầu phủ hay không.

Vương phu nhân không muốn một bé gái mồ côi không cha không mẹ làm con dâu, chỉ là Vương Cật lại sớm ái mộ tiểu thanh mai, quyết chí không đổi, vì thế, mẹ con hai người bạo phát tranh chấp xưa nay chưa từng có.

Xưa nay hôn nhân là lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, hưởng hồ hiếu đạo lớn hơn trời, Vương phu nhân tranh không lại con trai, cắn răng lấy chết tương bức, tuy hần biết mẫu thân sẽ không thật sự tự sát, nhưng căn bản không thể làm gì.

Vương Cật bị kẹt ở hạ phong, hần lại chưa từng hết hy vọng, đang muốn nghĩ cách vặn hỏi. Không nghĩ tới việc làm của con trai lại làm Vương phu nhân cảm giác nguy cơ quá lớn, bà một khắc cũng không thể lại chờ, lập tức xem mắt một thiên kim khuê các, muốn đính hôn cho con.

Đương thời việc hôn nhân không cần bản thân thiếu niên nam nữ ra mặt đồng ý, có trường bối hai bên là đủ rồi.

Vương Cật tức giận lại bó tay không có cách nào, dưới con bạo nộ, đáp ứng lời đề nghị của quan trên, điều chức rời kinh thành, cũng lưu lại lời nói, nếu không có hần đồng ý mà tự tiện đính hôn, cả đời hần cũng không trở lại.

Vương phu nhân rốt cuộc không dám định ra việc hôn nhân, nhưng bà cũng không nhả ra, mẹ con giằng co kéo dài mấy năm, cuối cùng bà thỏa mãn tâm ý, Kỷ Uyển Thanh bị tử hôn, Vương Cật vội vàng chạy về cũng chỉ có thể gặp nàng thoáng qua.

Vương Cật mong đợi bị vô tình tưới diệt, thiếu niên ngày xưa tinh thần phấn chấn bỗng trở nên trầm mặc ồm trọng, ngược lại Vương phu nhân không dám bức bách hần, e sợ lại dùng lực quá độ sẽ khiến hai mẹ con tăng thêm vết thương không thể chữa lành.

Dù sao Kỷ Uyển Thanh không có khả năng gả vào Vương gia, vậy là được.

“Thế tử gia.”

Hiện giờ Vương Cật nhậm chức ở cấm vệ quân, cách mấy ngày mới về phủ một chuyến, ngày này hần mới vừa vào cửa, gã sai vặt bên người liền vội chạy tới.

“Chuyện gì?”

Gã sai vặt hạ giọng: “Thế tử gia, hôm nay Kỷ đại tiểu thư sai người lại đây.” Hần biết tâm tư chủ tử, cũng không gọi Kỷ Uyển Thanh là Thái tử phi.

“Kỷ đại tiểu thư?” Thái độ Vương Cật vốn không chút để ý lập tức biến đổi, nghiêng đầu nhìn gã sai vặt, gã sai vặt vội gật đầu.

“Hôm nay trước giờ cơm trưa, Kỷ đại tiểu thư phái người lại đây tìm hầu gia, người tới đúng là tiền Tểnh Bắc Hầu phủ đại tổng quản Kỷ Vinh.”

Kỷ Vinh là người của Kỷ Uyển Thanh, mặc dù nàng gả vào Đông Cung, ông ta như cũ phụ trách xử lý rất nhiều của hồi môn sản nghiệp bên ngoài thay nàng.

Điểm này Vương Cật rất rõ ràng, hần hô hấp hơi hơi dồn dập, lập tức xoay người, đi tới ngoại thư phòng.

“Phụ thân, nghe nói Thái tử phi sai người qua phủ?”

Vương Cật nói nghe là nghi vấn, thực tế lại rất chắc chắn, vừa vào cửa thính an, liền lập tức hỏi phụ thân câu này.

Vương Trạch Đức nhíu mày, nhìn con trai nói: “Cật nhi, phụ thân biết tâm tư của con, nhưng con và nàng có duyên không phận, con cần phải nhớ, nàng là Hoàng Thái tử phi.”

“Con chưa từng quên.” bốn chữ ‘có duyên không phận’ này làm trong miệng Vương Cật nhiều vài phần chua xót.

Đã từng, hần và nàng là có cơ hội có duyên có phận. Kỷ thúc phụ trọng thương hồi kinh, ba ngày sau mới qua đời, khi đó nàng còn chưa cần giữ đạo hiếu, hần e sợ cho ngày sau có biến, từng thúc giục cha mẹ nhanh chóng định thân.

Chẳng những mẫu thân chết sống không muốn, mà phụ thân lại nói Kỷ thúc phụ trọng thương nằm trên giường, phải tĩnh dưỡng thật tốt, không thể phí công, việc hôn nhân ngày sau lại nói.

Khi đó về mặt phụ thân nghiêm túc, hần cũng cảm thấy chính mình không đúng, phải đợi Kỷ thúc phụ khỏe lại rồi tính, đề xuống không đề cập tới.

Sau đó, hần mới biết được, Kỷ thúc phụ bị thương rất nặng, cho dù là quân y hay là thái y, chẩn mạch xong đều nói đã không thể cứu trị.

Nói cách khác, Kỷ Tông Khánh có thể hồi kinh, toàn dựa vào ý chí. Như vậy, ông ấy khẳng định thực nhớ thương vợ con, nếu có thể kịp thời định ra việc hôn nhân, ông ấy tất nhiên sẽ vạn phần vui mừng.

Vương Cật nâng mắt nhìn phụ thân nghiêm khắc, chua xót thấm vào đáy lòng, nói vậy, phụ thân cũng giống mẫu thân, cũng không nguyện ý hần cưới nàng.

Nếu phụ thân quyết ý muốn định ra việc hôn nhân, mẫu thân cũng không có cách gì, rốt cuộc, phụ thân mới là chủ nhân của Đông Xuyên Hầu phủ.

“Con trai không dám có nửa điểm ý tưởng không an phận với Thái tử phi nương nương.”

Điểm này là thật sự, thánh chỉ tứ hôn đã hạ, tuy hần khó có thể dứt bỏ, nhưng lại thành tâm chúc phúc nàng, hy vọng nàng có thể hạnh phúc.

Ánh mắt Vương Cật không trốn tránh, nói: “Chỉ là bạn cũ chia tay đã lâu, không khỏi có chút nhớ thương.”

“Như thế cực tốt.”

Vương Trạch Đức gật gù đầu, ông ta vẫn thực hiểu biết con trai mình, Vương Cật chưa chắc thật có thể quên, nhưng khẳng định sẽ làm theo, ông ta yên tâm, liền nói: “Vi phụ và Thái tử phi nương nương ngẫu nhiên cũng có thư từ qua lại, lần này chẳng qua là tâm thường thăm hỏi, cũng không có chuyện gì quan trọng.”

Kỷ Uyển Thanh gọi thư hỏi cái gì, ông ta đương nhiên sẽ không nói thẳng, chỉ một câu “tâm thường thăm hỏi” liền bỏ qua.

Vương Cật thực thất vọng, nhưng rồi hần lại cảm thấy thực tốt, nàng tất cả thuận lợi thì không còn gì tốt hơn.

Nói nói mấy câu, hần cáo lui rồi đi, vừa ra cửa lớn thư phòng, liền thấy đại nha hoàn bên người mẫu thân vội vàng tới, lấy lòng cười cười nói: “Thế tử gia, phu nhân mời ngài đến hậu viện.”

Vương phu nhân lập lại nhắc mãi, đơn giản là việc hôn nhân của con trai, Vương Cật tự giấu cười cười, lúc hần muốn đính hôn mẫu thân không cho phép, không nghĩ tới bây giờ lại bức bách.

Hần nhăn nhó, giọng điệu nhàn nhạt: “Ta còn có công vụ phải làm, ngươi trở về bẩm báo mẫu thân, lần sau ta sẽ tới.”

Nói xong, hần đi thẳng về sân chính mình.

.....

Thanh Ninh Cung.

Từ lúc đột ngột phát hiện chân tướng đến giờ đã mấy canh giờ, được Cao Húc ôn tồn trấn an, cảm xúc Kỷ Uyển Thanh đã ổn định rất nhiều.

Sự thật phụ huynh toàn vong đã không thể sửa đổi, trong lòng nàng rối loạn ngược lại dễ dàng ra đường rẽ.

Đến lúc đó người thân đau lòng kẻ thù vui sướng, cha mẹ huynh trưởng trên trời có linh thiêng cũng không thể an bình.

Kỷ Uyển Thanh lập lại nói cho chính mình như vậy vô số lần, rốt cuộc hoàn toàn ngừng nước mắt, chỉ lẳng lặng ngồi trên nhuyễn tháp.

Đôi mắt nàng hồng hồng, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn chăm chăm một chỗ, tăng thêm một tia yếu ớt ngày thường tuyệt đối không thấy.

Cao Húc phân phó người mang nước tới, tự mình vắt khăn, lau mặt cho nàng bằng nước ấm trước, sau đó dùng khăn lạnh đắp mắt cho nàng.

Nàng khóc nửa ngày, không đắp một chút, ngày mai đôi mắt sẽ sưng không mở ra được.

Kỷ Uyển Thanh theo bản năng nhắm mắt, ngay sau đó một trận lạnh lẽo dán lên, tuy lạnh thấu tim, nhưng lại làm cho đôi mắt cảm thấy thoải mái khôn kể.

“Điện hạ.”

Nàng thấp thấp gọi một tiếng, ôm dựa vào lòng hắn, cái ôm của hắn thực rộng mở ấm áp, cho nàng cảm giác an tâm xưa nay chưa từng có.

Cao Húc “Ừ” một tiếng, thay đổi vài lần khăn lạnh cho thê tử mới dùng tay.

“Thanh Nhi, một khi việc này bị vạch trần, có thể bắt được kẻ hại phụ huynh nàng, Sở Lập Tung cũng sẽ không hàm oan chịu khuất.”

Hai người mặt đối mặt, tay hắn đỡ vai nàng, nhìn thẳng vào nàng đôi mắt vẫn hơi sưng đỏ, nghiêm túc nói: “Quân tử báo thù, mười năm không muộn, người làm việc lớn phải trầm ổn, kiềm chế cảm xúc.”

Cao Húc nửa là khuyên nửa là dạy dỗ, giọng điệu vạn phần chắc chắn, Kỷ Uyển Thanh đột nhiên sinh ra một cỗ sức lực, nàng thẳng lưng, cất cao giọng nói: “Điện hạ nói đúng lắm”

Thê tử rốt cuộc khôi phục bộ dáng ngày thường, Cao Húc an tâm, hắn ôm nàng, chậm rãi dựa vào gối phía sau.

“Thanh Nhi, việc của phụ thân nàng không giống vụ án của Sở Lập Tung, chỉ cần có thể xác định là ai sai sử, mặc dù không có chứng cứ, cũng không sao.”

Nếu Cao Húc thuận lợi đăng cơ, tiểu phu thê tức là Đế Hậu, Hoàng đế muốn giết một người, hoặc là một đám người, căn bản không cần chứng cứ, xác định mục tiêu là được.

Lật lại bản án của Sở Lập Tung phức tạp hơn nhiều, đến lúc đó Xương Bình Đế đã thành tiên đế, muốn lật lại vụ án ông ta đã định ra, nếu không có chứng cứ vô cùng xác thực căn bản không có khả năng.

Hơn nữa, triều đại lấy hiếu trị thiên hạ, con không nói cha sai, mặc dù bằng chứng như núi, thanh danh Cao Húc vẫn sẽ có tổn hại.

Tốt nhất, vẫn là giải quyết việc này lúc Xương Bình Đế còn tại vị.

Môi mông Cao Húc hơi cong, lộ ra một ý cười trào phúng, hoàng phụ của hắn hiện giờ mới hơn bốn mươi, đối với việc này là chuyện tốt.

Kỷ Uyển Thanh vừa nghe liền hiểu ý của hắn, phu quân nguyện ý làm bảo đảm cuối cùng, đương nhiên nàng an tâm không ít, nhưng kết hợp hắn khó xử, việc này xác thật giải quyết càng sớm càng tốt.

Hướng hồ, nàng cũng không hy vọng chính mình chờ lâu như vậy, để kẻ thù lại an nhàn sống mười năm hai mươi năm, nàng ngẫm lại liền không thể chịu đựng được.

“Thiếp biết.” Kỷ Uyển Thanh nắm tay hắn: “Hiện giờ bước đầu tiên là tìm được manh mối, lại tìm hiểu nguồn gốc, tìm ra kẻ sai sử phía sau màn.”

Bước đầu tiên không dễ dàng, nhưng chỉ cần có thể tìm ra, liền có phương hướng, mặt sau sẽ dễ dàng có đầu mối hơn.

Về mặt Kỷ Uyển Thanh kiên định, trong mắt bốc cháy lên hùng hục ý chí chiến đấu, cho dù như thế nào, nàng cũng sẽ tìm ra kẻ đó, tự tay báo thù.

“Tốt lắm!”

Tiểu phu thê ý chí chiến đấu sục sôi, nói nói nãy câu, liền nghe thấy bên ngoài Trương Đức Hải bẩm báo, nói Hà ma ma đã trở lại.

Vương Trạch Đức hồi âm tới rồi.

Kỷ Uyển Thanh lập tức giương giọng, gọi Hà ma ma đưa thư vào.

Nàng lập tức mở ra, đọc nhanh như gió.

Vương Trạch Đức hồi âm có chút dày, mặt trên tỉ mỉ nói chuyện ba năm trước, nhưng tổng thể cũng không khác gì Cao Húc nói.

Nàng có chút mất mát, nhưng cũng cảm thấy nằm trong tình lý: “Điện hạ, theo lời Vương bá phụ nói, vẫn chưa thể nhìn thấy manh mối.”

Cao Húc nương tay nàng cùng nhìn thư, Vương Trạch Đức viết thư, nội dung cơ bản tương tự năm đó hắn tự mình lật xem công văn hồ sơ vụ án, hắn gật đầu: “Đúng là như thế.”

Đối với bạn tốt của phụ thân nhiều lần đưa than ngày tuyết, Kỷ Uyển Thanh rất cảm kích, nàng cũng không chút nào nghi ngờ, bởi vậy hết lòng tin theo, than một tiếng, phân phó Hà ma ma thu hồi thư.

Còn về Cao Húc, vì lúc trước đã cẩn thận điều tra, cũng chú ý đối phương hơn nửa năm, cũng không phát hiện điểm đáng ngờ. Quan trọng nhất chính là, bản thân Vương Trạch Đức là người bị hại sau trảng chiến dịch kia, mất đi một cánh tay, bị bắt tá chức nhàn rồi.

Vô duyên vô cớ, tạm thời hắn cũng không nghi ngờ.

“Thanh Nhi đừng vội, nếu là người làm, tất nhiên có dấu vết không thể xóa đi, chỉ cần có kiên nhẫn, chúng quy sẽ tìm được.” cho dù sẽ thực mịt mờ, khó khăn rất cao.

Kỷ Uyển Thanh gật đầu, nàng đồng ý điểm này: “Điện hạ nói đúng lắm.”

Nàng thật hít thở sâu, nỗ lực làm chính mình khôi phục trấn định, lo âu chỉ hại không lợi, có lẽ còn làm manh mối tới trước mắt cũng không thể phát hiện.

Đây là một trận đánh lâu dài, nàng cần kiềm chế.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Editor: Vy Vy 1505

Cao Húc lần này “bệnh cũ tái phát” thời gian rất dài, Kỷ Uyển Thanh có thể có đủ thời gian không ra khỏi cửa, điều chỉnh tốt tâm thái.

Trải qua việc này, nàng càng trầm tĩnh hơn, nữ tử thanh xuân mười sáu tuổi, khuôn mặt còn mang non nớt, nhưng khí chất đã hoàn toàn lột xác.

Hai nét khác biệt, rồi lại hoàn mỹ kết hợp với nhau, đan chéo thành một loại xinh đẹp mỹ lệ chấn động tâm can, một ánh mắt, một nụ cười làm người ta không thể dời mắt.

“Thanh Nhi.”

Phu thê đôn luân, trên giường sóng gió tiệp xu dồn dập, nàng chịu đựng không được, mí mắt khép hờ, mày đẹp nhíu lại. Cao Húc cúi người, khẽ hôn hôn đôi mắt nàng, giọng ám ám: “Mở to mắt nhìn cô.”

Lông mi vừa dài vừa cong hơi hơi rung động, nàng mở mắt, một đôi con ngươi đen bóng và sáng như ánh sao, bao trùm một tầng hơi nước trong suốt, tràn đầy, phảng phất tùy thời sẽ rơi lệ.

Nàng bình tĩnh nhìn hắn, nhẹ gọi một tiếng: “Điện hạ.”

Trong lòng Cao Húc căng thẳng, động tác càng thêm dồn dập, đôi mắt trong suốt rung động, rốt cuộc tràn ra lệ ý, men theo da thịt nàng trắng nõn như băng ngọc, rơi xuống gối đầu.

Hắn cúi đầu nhất nhất hôn tới, tinh tế dọc theo gương mặt, cuối cùng tìm được hai cánh môi anh đào, hàm trụ thâm nhập chơi đùa.

Cuối cùng một đợt mưa rền gió dữ qua đi, Cao Húc lập tức xoay người xuống, ôm nàng vào lòng, tay từ từ vuốt ve lưng nàng, kiên nhẫn trấn an.

Tiểu phu thê ôm nhau hồi lâu, Kỷ Uyển Thanh hô hấp rốt cuộc khôi phục bình tĩnh, nàng nâng cánh tay ôm lại hắn.

Mặt Kỷ Uyển Thanh còn mang đỏ ửng, Cao Húc giờ tay vén một sợi tóc dính trên mặt nàng ra sau tai.

“Thanh Nhi, ước chừng lại qua nửa tháng, chúng ta sẽ tùy giá ra cung tránh nóng, nàng nên sai người bắt đầu thu thập vật dụng quen dùng, để tránh đến lúc đó rối ren.”

Hoàng cung vương vức, vì hoàng gia uy nghi, cũng vì an toàn nên tường cung xây vô cùng cao lớn, mà trong hoàng cung lại có rất nhiều tường nhỏ, không thông gió, bởi vậy mỗi khi đến mùa hạ luôn là khốc nhiệt khó nhịn.

Hoàng đế không cần khó xử chính mình, mỗi năm trước tháng tư nhập hạ luôn là sớm chạy đến hành cung tránh nóng, chờ đến tháng tám tháng chín thời

tiết mát mẻ mới trở về.

Xương Bình Đế đặc biệt mau chán, ông ta ghét bỏ hành cung vùng ngoại ô quá mức gần, không có cảm giác mới lạ, mỗi năm đều muốn đi Thừa Đức, vừa mát mẻ vừa có nhiều thú vui, khi nhân hạ còn có thể ra cung săn thú.

Thừa Đức tiếp giáp không ít rừng rậm, có một phần rừng bị rào thành khu vực săn bắn của hoàng gia, bình dân không được đặt chân, so với khu vực săn bắn ở kinh giao ai cũng có thể tới, dấu vết dày đặc thú vị hơn nhiều.

Dựa theo dĩ vãng lệ thường, nửa sau tháng ba Xương Bình Đế sẽ xuất phát, hiện giờ chậm rãi thu thập cũng vừa kịp lúc.

“Đạ, thiếp đã biết.” Thời trang mùa xuân cất vào tủ, trang phục hè cất vào rương quần áo mang theo, còn có các loại vật dụng quen dùng, nhiều vô số, cô đại phu nhân quý nữ ra cửa cũng không phải là cứ việc bước đi là xong.

Nàng ôm cổ Cao Húc, cười nói: “Điện hạ, ngày thường buổi chiều thiếp có rảnh, làm cho ngài bộ quần áo mùa hè nhé.”

Phu thê cảm tình càng ngày càng tốt đẹp, nhưng cũng cần giữ gìn kinh doanh, Kỷ Uyển Thanh nữ hồng rất không tệ, làm bộ quần áo cho hấn vẫn là không khó.

“Được.”

Cao Húc môi mông hơi cong, mỉm cười lên tiếng, cuối cùng, hấn lại dặn dò: “Nàng cứ từ từ chậm rãi làm, đừng để bị thương đôi mắt.”

Kỷ Uyển Thanh cọ cọ cảm hấn, kiêu kiêu ứng, tiếp theo lại nói: “Điện hạ cũng phải nhớ rõ, đừng làm lụng vất vả quá mức, nếu không một tháng này liền phí công nuôi dưỡng.”

Cao Húc “lành bệnh”, một lần nữa đầu nhập triều vụ, khẳng định bận tới mảy tới mảy, bởi vì trên thực tế, lúc “bệnh tình” của Hoàng Thái tử có khởi sắc, ở trên giường hấn đã bắt đầu xử lý chính vụ.

Kỷ Uyển Thanh giúp không được gì, cũng sẽ không nói cái gì ngu xuẩn công vụ để qua một bên linh tinh, chỉ thấp thấp dặn dò, làm hấn đừng lao lực quá nhiều, nhớ thích hợp nghỉ ngơi.

Bỏ công mài dao chẻ củi sẽ nhanh hơn.

Thê tử tha thiết quan tâm thực làm người âm áp, giọng Cao Húc thực ôn hòa: “Được, cô sẽ chú ý nghỉ ngơi.”

Hấn xác thật rất bận rộn, ngoại trừ chính vụ cần giải quyết, còn có chuyện ngầm cũng phải xử lý.

Hơn một tháng trước, Hoàng hậu đã bắt đầu tìm kiếm sơ hở của Đông Cung, ý đồ phản kích. Cao Húc dứt khoát phối hợp, hấn bảo một nhân viên quan trọng dưới tay lộ ra chút nhược điểm, làm đối phương bất lấy.

Nhân viên quan trọng này họ Mạc, chức quan không nhỏ, phụ trách hiệp trợ kỳ thi mùa xuân năm nay. Kỳ thi mùa xuân là chuyện lớn triều đình tuyển chọn quan viên, Hoàng hậu bắt lấy nhược điểm không lớn không nhỏ, vui mừng quá đỗi, cảm thấy đủ để cho Đông Cung một kích.

Trên thực tế, cha già của Mạc đại nhân đã bệnh nặng trên giường, thuốc và châm cứu vô ích, mắt thấy chỉ chống đỡ được một hai tháng. Nếu phụ thân qua đời, ông ấy phải về để tang, chức quan đương nhiên bị dỡ xuống.

Vị trí của Mạc đại nhân dưới trướng Đông Cung không thấp, đương nhiên biết hiện giờ Thái tử trừ tính gì, ông ấy bẩm báo phụ thân, được phụ thân đồng ý, liền che giấu việc cha già bệnh nặng, giữ kín không nói ra, sau đó lặng lẽ trình báo Thái tử.

Cao Húc và Mạc đại nhân mấy người châm chước một phen, chọn một sai lầm không lớn không nhỏ, đến lúc đó Mạc đại nhân tạm cất chức quan, đóng cửa chờ tra.

Sau này, Mạc đại nhân sẽ khôi phục trong sạch, nhưng bởi vì ông ấy từ chức lâu lắm, vị trí quan trọng không thể thiếu người, chức vị đó đã sớm để bặt người khác.

Kể từ đó, cho dù Mạc đại nhân có sai hay không, mục đích của Hoàng hậu đều đạt tới.

Mục đích của Cao Húc cũng đạt tới, hấn thuận thế liền có thể ngủ đông.

Còn về Mạc đại nhân dỡ xuống chức quan, ông ấy sắp để tang giữ đạo hiếu vì phụ thân, ba năm qua đi, trong triều có Hoàng Thái tử, muốn khôi phục cũng không phải là việc khó.

Chuyện này đã tới giai đoạn cuối cùng, kế tiếp nửa tháng liền có thể kết thúc.

Cao Húc biết thê tử thông minh, triều vụ quân sự đều có thể nghe hiểu, liền đơn giản nói vài câu, làm cho nàng yên tâm.

“Thanh Nhi, ngủ đi.”

Tình sự kịch liệt qua đi, bị ôn nhu trấn an một phen, mí mắt Kỷ Uyển Thanh bắt đầu đánh nhau, Cao Húc yêu thương, xoa xoa má phẩn, thuận tay dịch dịch góc chăn: “Đêm đã khuya, chúng ta sớm chút nghỉ ngơi.”

Nàng giận liếc hắt, nếu không phải tại hắt, nàng cần ngủ trễ như vậy sao?

Cao Húc mỉm cười không nói, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng.

Kỷ Uyển Thanh chôn mặt ở hõm vai hắt cọt cọt, khẽ cắn hắt một cái, trả thù nho nhỏ một phen, liền nhắm mắt đẹp, thực mau ngủ say.

Sau khi Cao Húc “bệnh nặng khỏi hắt”, lập tức bắt đầu đi sớm về trễ, còn vất vả hơn trước vài phần. Mà Kỷ Uyển Thanh liền khôi phục mỗi ngày đi Khôn Ninh Cung thỉnh an.

Sáng sớm tỉnh mơ mở mắt, nàng và Cao Húc cùng rời giường, tùy ý khoác quần áo thường, hầu hạ hắt thay quần áo rửa mặt chải đầu, hai người lại nắm tay dùng đồ ăn sáng.

Tiểu phu thê cảm tình ngày càng sâu, kỳ thật Kỷ Uyển Thanh đã không cần cẩn thận giống lúc mới vừa đại hôn, nhưng nàng lại rất vui thông qua việc nhỏ vun vật này đó gia tăng cảm tình phu thê.

Dù sao trong phòng người hầu hạ nhiều như vậy, nàng cũng chính là sửa sửa khăn, chỉnh chỉnh đai lưng thôi, cần bản một chút cũng không mệt nhọc.

Nàng làm như vậy, hiệu quả là có. Tuy Cao Húc thường dặn dò thê tử ngủ nhiều một lát, trễ chút hãy dậy, nhưng nàng vẫn kiên trì, nhìn bộ dáng nàng nghiêm túc chuyên chú, hắt thực sung sướng.

Tiểu phu thê nói mấy câu, Cao Húc liền vội vàng ra cửa, tiễn hắt xong, Kỷ Uyển Thanh liền thay quần áo trang điểm, ra cửa lên kiệu đi Khôn Ninh Cung.

Nàng hơi hơi vén lên rèm thêu phượng hoàng tinh xảo, nhìn xa xa Khôn Ninh Cung như cũ nguy nga chói vọt, ngôi lưu ly màu vàng dưới ánh nắng lập loè kim quang, dị thường chói mắt.

Bàn tay Kỷ Uyển Thanh dưới tay áo rộng nắm chặt thành quyền, móng tay được tu bỏ mượt mà đâm vào lòng bàn tay, một trận hơi hơi đau đớn, nàng rũ mắt, buông rèm.

Tuy không có chứng cứ, tuy lý trí lần nữa báo cho chính mình, thù lớn giết phụ giết huynh không thể thô bạo phán đoán, nhưng nàng như cũ trực giác, Kỷ Hoàng hậu không thoát được can hệ.

Quần tử báo thù, mười năm không muộn, người làm chuyện lớn nên trầm ổn, kiềm chế cảm xúc.

Lời này là Cao Húc nói, nửa khuyên giải an ủi nửa dạy dỗ, Kỷ Uyển Thanh nhắm mắt mặc niệm mấy lần, lại mở mắt ra, một mảnh trầm tĩnh.

Không bao lâu, đoàn người liền vào cửa lớn Khôn Ninh Cung, cách một tháng Kỷ Uyển Thanh lại lần nữa đặt chân vào Tây Noãn Các, mặt ngoài nàng vẫn như cũ, chỉ quy củ thỉnh an.

“Lần này Thái tử bị bệnh hơn một tháng, ngược lại cũng vất vả con.”

Bởi vì xu hướng suy tàn do vụ án Lương Chấn Hiến mang đến đã ngừng, cũng dần dần ảm đạm, tiếp theo lại thành công cất chức Mạc đại nhân, đã kích Đông Cung tiến hành hùng hực khí thế, hơn một tháng này có thể nói Hoàng hậu rất xuôi gió xuôi nước.

Tâm tình bà không tệ, biểu tình thanh thản, tùy ý bắt chuyện, tiếp theo liền hỏi: “Lần này bệnh tình của Thái tử như thế nào?”

Hoàng hậu thực hiểu biết kẻ thù của chính mình, Hoàng Thái tử già vờ ôn nhuận không hề sơ hở, cho dù hắt không thích Thái tử phi, cũng sẽ không cự tuyệt nàng đến tiền điện hầu hạ, nhiều nhất chỉ là không cho đến gần thôi.

Nghe tin tức nói lần này Thái tử bệnh cũ tái phát, bệnh phi thường nặng, hiện tại đã có Kỷ Uyển Thanh, Hoàng hậu đương nhiên muốn biết nhiều hơn.

“Hồi Hoàng hậu nương nương, lần này Thái tử điện hạ bệnh xác thật lợi hại.” Kỷ Uyển Thanh nhớ lại, mày đẹp hơi hơi nhăn, giống như rất không thích một tháng qua, lại giống như Thái tử bệnh xác thật trọng.

“Bảy tám ngày đầu tiên, điện hạ căn bản không thể rời giường, mặt trắng như tờ giấy, nói chuyện khó thành câu, mỗi ngày hơn phân nửa thời gian đều hôn mê. Sau đó……”

Vấn đề này, Kỷ Uyển Thanh đã sớm dự đoán được Hoàng hậu sẽ hỏi, trước khi nàng tới đã nghĩ sẵn trong đầu, kể lại Cao Húc nguy trạng bệnh tình, chi tiết cũng không ít miêu tả, càng thể hiện rất thật.

“Mấy năm gần đây hình như bệnh của Hoàng Thái tử càng ngày càng nặng,” sau khi Hoàng hậu tinh tế nghe xong, cuối cùng ý vị không rõ nói một câu.

Kỳ thật, Xương Bình Đế mới hơn bốn mươi, thực dễ dàng sống thêm mười mấy năm, theo xu thế này, Hoàng Thái tử có lẽ thật đi trước cũng không chừng.

Được đến lại chẳng phí công phu, giả thiết này quá làm người ta hưng phấn, trong mắt Hoàng hậu quang mang chớp động, thậm chí cảm thấy chính mình hẳn nên cân nhắc, làm sao tăng lớn lực độ đã kích các tiểu hoàng tử phía dưới đang dần dần lớn lên.

Nếu Thái tử thật không còn, Khôn Ninh Cung nhất chi độc tú, đến lúc đó tuổi Hoàng đế cũng không nhỏ, muốn lại nâng dậy một hoàng tử chống chọi với mẹ con bà, chỉ sợ thời gian không kịp.

Trạng thái lý tưởng nhất là Thái tử có thể căng thêm mấy năm, tốt nhất có thể ngao đến lúc Xương Bình Đế sáu mươi.

Tinh thần Hoàng hậu rung lên, Kỳ Uyển Thanh vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, nàng có thể đoán được vài phần tâm tư đối phương, trong lòng không nhịn được cười nhạo.

Kỳ thật nàng có thể hiểu rõ dụng ý của Cao Húc. Từ lúc Đông Cung cầm rễ thật sâu, cũng dần dần vươn tay vào quân đội, hiện tại đã nghiễm nhiên là một lực lượng khổng lồ, Hoàng đế bệnh đa nghi quá nặng, vì tránh cho bị bán ngược, đây đều là một bộ phận kế hoạch của hắn.

Nàng thâm hừ một tiếng, nam nhân của nàng thân thể rất tốt.

Thỉnh an xong, kiệu của Kỳ Uyển Thanh đi về Thanh Ninh Cung, đang rẽ ngay khúc cua tường cung, trong lúc vô ý nàng quay đầu lại, lại thấy từ một phương hướng khác, xa xa có một kiệu nhỏ được nâng tới Khôn Ninh Cung.

Kiệu không có rèm che, một nữ tử tuổi trẻ mặc quần áo màu tím nhạt ngồi trên đó, mắt nàng sắc, liếc một cái liền nhận ra người tới.

“Nương nương, đây là nhị tiểu thư Anh Quốc Công phủ.” Lê Hoa đi theo sát kiệu cũng nhận ra, thấy thế tức giận bất bình.

So với sự thật phụ huynh chết trận, chuyện của Tần Thái Lam thật không tính cái gì, giờ phút này Kỳ Uyển Thanh đã mất cảm giác, chỉ thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói: “Hoàng hậu muốn gặp con dâu tương lai là chuyện của người ta, không liên quan tới chúng ta.”

Đúng vậy, hiện tại Tần Thái Lam đã là Ngụy Vương kế phi tương lai.

Mấy ngày trước, Xương Bình Đế đã hạ thánh chỉ, tứ hôn nhị tiểu thư con vợ cả Anh Quốc Công phủ cho Ngụy Vương, lệnh Khâm Thiên Giám chọn ngày tốt, để hai người thành hôn.

Vòng đi vòng lại, Kỳ Uyển Thanh và Tần Thái Lam không thể làm người qua đường, nếu vận mệnh như thế, không cần cưỡng cầu.

Nàng về Thanh Ninh Cung, xử lý nội vụ, dùng cơm trưa xong ngủ trưa một lát, liền bắt đầu may quần áo mùa hè cho Cao Húc.

Kỳ Uyển Thanh không tính toán khó xử chính mình, chọn vài vóc đều có ám văn, chỉ cần thêu chút hoa văn ở cổ áo và trên vai là được.

Quần áo mùa hè đơn bạc, chuyên chú mấy ngày, liền xong.

Nàng vui rạo rức cho Cao Húc triển lãm một phen, lại hầu hạ hắn thay, lớn nhỏ vừa vặn, ngưỡng mặt nhìn hắn mỉm cười, ánh mắt nàng trông mong chờ đợi khích lệ.

Cao Húc xác thật sung sướng, Hoàng Thái tử điện hạ xưa nay thưởng phạt rõ ràng, vì thế, hắn khen ngợi một câu, lại dùng “hành động thực tế” tỏ vẻ mạnh mẽ ngợi khen.

Ngày hôm sau, Kỳ Uyển Thanh buồn ngủ đến nỗi không mở mắt được, lẩm bẩm giận dữ vài câu, hắn chỉ mỉm cười không nói.

Tiểu phu thê hoà thuận vui vẻ, Hoàng hậu cũng tạm thời không gây ra chuyện xấu, cuộc sống trôi qua không tệ.

Qua mấy ngày, Hoàng đế hạ chỉ, hai mươi hai tháng ba là ngày tốt, loan giá khởi hành ra kinh, đi Thừa Đức hành cung tránh nóng.

Phu thê Hoàng Thái tử, Hoàng hậu và một chúng phi tần, còn có Ngụy Vương Trần Vương và các hoàng tử phía dưới tuổi hơi lớn, còn có trong triều văn võ, huân quý tôn thất, đều theo tùy giá.

Thời gian giây lát lướt qua, thực mau liền đến ngày hai mươi hai tháng ba, Hoàng đế dẫn dắt tiền triều hậu cung, ra cung tránh nóng.

Kỳ Uyển Thanh sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, nàng và Cao Húc phân biệt lên xe ngựa, theo sát loan giá của Xương Bình Đế ra kinh thành, menh menh cuộn cuộn đi tới Thừa Đức hành cung.

Vậy ở trong tường cung ngẫu nhiên ra cửa, mọi người khó tránh khỏi hưng phấn, chỉ là Kỳ Uyển Thanh lại ngoại lệ. Việc của phụ huynh không có đầu mối, tuy nàng làm tốt chuẩn bị tâm lý đánh lâu dài, nhưng cảm xúc khó tránh khỏi không cao, cũng không cảm thấy vui sướng khi ra ngoài.

Chỉ là không nghĩ tới lần này ra cung, nàng lại gặp gỡ một cố nhân, Đông Xuyên Hầu phủ thế tử Vương Cật. Hai người thăm hỏi vài câu, nàng lại phát hiện, Vương bá phụ Vương Trạch Đức hình như có chỗ không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Editor: Vy Vy 1505

Kinh thành cách Thừa Đức cũng không tính xa, lộ trình ước chừng hơn bốn trăm dặm.

Bởi vì địa thế Thừa Đức rất cao, cây rừng tươi tốt, phong cảnh tú lệ, khí hậu phong cảnh đều tuyệt, là một thắng địa tránh nóng khó được. Bởi vậy triều đại từ Thái Tổ trở đi, đại bộ phận Hoàng đế đều thích đến đây tránh nóng.

Hoàng đế lui tới thường xuyên, thực tự nhiên ra lệnh xây dựng đường đi thẳng, hơn nữa những nơi dừng chân trên đường thực hoàn thiện.

Nếu muốn nói khuyết điểm, đó chính là đại đội người ngựa vây quanh loan giá ra ngoài tốc độ quá chậm, dự tính đầu tháng tư mới có thể đến Thừa Đức.

“Nương nương, nghe nói còn có mấy ngày liền tới hành cung.” Lê Hoa cẩn thận vén lên màn, ngấm ngấm bên ngoài, lập tức buông xuống.

Không phải có bao nhiêu chờ mong hành cung, mà là dọc theo đường đi đều bị nhốt trong xe, cũng hiếm có cơ hội hoạt động gân cốt, từ chủ đến phó trên phượng giá của Thái tử phi đều bị đè nén lợi hại.

Phải biết rằng, cỗ đại quan đạo là chỉ là đường đất bằng phẳng, người xe đi lên bụi đất bay đầy trời, đội người ngựa lớn như vậy lên đường có thể nghỉ.

Trước không nói tới quy củ, chỉ bằng điểm này, muốn quan sát phong cảnh ven đường là không có khả năng.

“Ừ, rốt cuộc sắp tới rồi.”

Kỷ Uyển Thanh ngồi nhiều đến mức xương cốt cả người đều đau, này xem như tin tức phi thường tốt.

Chủ tớ vừa mới nói nói mấy câu, dưới thân xe ngựa liền ngừng lại, Hà ma ma nói: “Nương nương, nên xuống xe nghỉ ngơi một lát, dùng cơm trưa.”

Hiện tại đã tới buổi trưa, dừng lại khẳng định là dùng bữa, nhưng hiện tại bên ngoài còn bụi bay đầy trời, trước từ từ đi.

Đội khoảng mười lăm phút, nghe thấy đằng trước âm ỉ, Hà ma ma vén lên màn xe, thăm dò nhìn nhìn: “Nương nương, ngài nên xuống xe.”

Kỷ Uyển Thanh gật gật đầu, được cung nhân nâng xuống xe ngựa.

Cao Húc liền ở xe ngựa phía trước, ở bên ngoài tiểu phu thê biểu hiện cũng không thân cận, hần giống như lơ đãng nghiêng đầu, hai người ánh mắt giao nhau, hần gật đầu nhỏ đến khó phát hiện, liền bị một chứng thái giám vây quanh rồi đi trước.

Loan giá của Hoàng đế khẳng định đi trước, tiếp theo chính là Hoàng hậu phượng giá, mặt sau theo sát Hoàng Thái tử và Thái tử phi.

Đoàn người Cao Húc rời đi, phượng giá bên cạnh liền ánh vào mắt. Bên ngoài Kỷ Uyển Thanh cũng không thân cận với Hoàng hậu, không cần tiến lên, xa xa hành lễ là được. Nhưng nàng tùy ý thoáng nhìn, lại đụng phải ánh mắt của một nữ tử tuổi trẻ.

Nữ tử mặt mày nghiêng tú, tư dung tuyệt tục, hơn ba năm không gặp, đã mất đi nét non nớt, tăng thêm phong vận của thiếu nữ, đúng là Tần Thái Lam. Nàng doanh doanh hạ bái, xa xa hành lễ với Hoàng Thái tử Thái tử phi.

Tần Thái Lam hiện là Ngụy Vương kế phi vẫn đã đóng thuyền, Hoàng hậu và nhà mẹ đẻ của nàng phi thường vừa lòng, vì bồi dưỡng tình cảm mẹ chồng con dâu, thường triệu nàng đến phượng giá làm bạn bên cạnh.

Kỷ Uyển Thanh đương nhiên biết, nhưng bởi vì thời gian không khớp, đây là lần đầu nàng gặp phải.

Ngày xưa thiếu chút nữa thành chị dâu em chồng, tầm mắt hai người va chạm, hơi hơi sừng sốt, nhưng Kỷ Uyển Thanh sớm đã tiêu tan, cũng không để ý, hơi hơi gật gật đầu, liền được cung nhân nâng, bước vào lều sớm đã dựng xong nghỉ ngơi.

Tần Thái Lam lưu lại tại chỗ, tầm mắt đi theo bóng dáng Thái tử phi một lát, mới phục hồi tinh thần, nàng rũ mắt, che khuất cảm xúc phức tạp.

“Thái lam, con theo bốn cung tới đây.”

“Dạ, Hoàng hậu nương nương.” Nàng thu liễm suy nghĩ, chậm chậm xoay người.

Sáng nay lúc loan giá của Hoàng đế xuất phát, đã có một đội người cưỡi ngựa lên đường trước, tới địa điểm chỉ định, an bài công việc dừng chân. Bởi vậy, khi đoàn người đến, tất cả đã sớm đâu vào đấy.

Địa điểm các quý nhân nghỉ ngơi sớm đã được dựng lều cao hơn người che lại, thân phận cao như Đế, Hậu, Hoàng Thái tử, Thái tử phi vẫn đều là

mỗi người một lều rất tự tại kín đáo, không cần có kỵ ánh mắt người khác.

Kỷ Uyển Thanh dùng com trưa xong, ngồi một lát, liền đứng dậy nói: “Chúng ta đi ra ngoài dạo một chút.”

Mỗi ngày chỉ ngồi xóc nảy, không nhân cơ hội hoạt động một chút, người chịu không nổi.

Người có suy nghĩ giống nàng hiển nhiên không ít, nhưng mọi người đều sẽ không đi phía trước, mà lều của Đế hậu Thái tử cứ theo lẽ thường không động tĩnh, một mảnh khu vực này chỉ có Kỷ Uyển Thanh, đúng hợp ý nàng.

Nếu Xương Bình Đế Kỷ Hoàng hậu cũng ra đi dạo, nàng không thiếu được vì tránh phiền toái mà ở yên trong lều.

Kỷ Uyển Thanh ra ngoài, đi dọc theo sườn dốc bên cạnh, leo lên một gò đất. Gò đất thực thấp, đi một lát liền tới đỉnh, nàng liền đứng yên, không tiếp tục đi nữa.

Bởi vì khu vực hoạt động cũng có giới hạn. Vì an toàn của Đế Hậu và các quý nhân, ngoài lều đầu tiên là vây quanh một vòng thái giám ma ma, ngay sau đó chính là tầng tầng cấm vệ quân mang giáp cánh giới, để ngừa có biến.

Mấy cấm vệ quân này rất có quy củ, cách xa xa cúi đầu hành lễ, cũng không giương mắt nhìn quanh.

Bảy tám ngày nay, Kỷ Uyển Thanh sớm thành thói quen, nàng hơi hơi gật đầu, liền đưa mắt nhìn ra xa, cũng không để ý.

Hoạt động tay chân một phen, Hà ma ma thấp giọng bẩm báo: “Nương nương, chúng ta cần phải trở về.”

Kỷ Uyển Thanh gật đầu, thu hồi tầm mắt, xoay người muốn đi về.

Không nghĩ tới lúc này, nàng lại thoáng nhìn thấy một người không tưởng được.

Cấm vệ quân ngoại trừ có định trạm gác, còn có một đội nhân thủ khác tuần tra toàn doanh. Xa xa thấy một hàng cấm vệ quân đi tới, Kỷ Uyển Thanh vốn không thèm để ý, bởi vì này giờ nàng đứng đây đã thấy bảy tám đội cấm vệ quân giống vậy đi qua.

Tầm mắt nàng không chút để ý đảo qua, lại thấy một gương mặt phi thường quen thuộc, lập tức ngừng ra, động tác xoay người ngừng lại.

Mày rậm mắt to, ngũ quan cứng rắn, thân hình cao lớn, vai rộng lưng to, so với ba năm trước, Vương Cật đã hoàn toàn rút đi thiếu niên ngây ngô, trở nên thành thục.

Hắn sớm đã thấy Kỷ Uyển Thanh, tầm mắt không thể dời đi, ánh mắt hai người giao nhau, mặc dù hắn nỗ lực đè xuống, trong mắt như cũ hiện lên một tia mừng như điên.

Vương Cật kỳ thật rất tốt, Kỷ Uyển Thanh cũng không hoài nghi ánh mắt của phụ thân, chỉ tiếc tạo hóa trêu người, bọn họ chung quy có duyên không phận, khi gặp lại, ước chừng chỉ còn một tiếng than thở.

Bởi vì chuyện của phụ huynh, trước mặt Cao Húc thậm chí nàng trực tiếp nhắc đến Đông Xuyên Hầu phủ, lúc ấy hắn cũng không có bất luận cái gì khác thường. Mà nơi này thái giám cung nhân rất nhiều, trước mắt bao người, cũng không sợ có người đồn bậy bạ.

Thái độ Kỷ Uyển Thanh bình thường, gật đầu, mỉm cười với Vương Cật, hào phóng tự nhiên, vừa không thân cận, cũng không xa cách.

Vương Cật rời đội ngũ, xuyên qua vòng vây thái giám ma ma, quỳ xuống thỉnh an. Thái giám ma ma thấy Thái tử phi hình như quen biết người này, cũng không cản trở.

“Ti chúc gặp qua Thái tử phi nương nương, nương nương vạn an.”

Vương Cật hiển nhiên cũng không phải người đàn độn, hắn biết rõ quy củ, cách xa nhau một khoảng, liền quỳ xuống thỉnh an, không đến gần chút nữa.

Một câu “Thái tử phi nương nương” làm lòng hắn tràn đầy chua xót, trộn lẫn với vui sướng vì chợt nhìn thấy nàng, tư vị khó phân biệt.

“Thế huynh không cần đa lễ, đứng lên đi.”

Nếu nghênh diện đụng phải, nhọt nhọt ôn chuyện, Kỷ Uyển Thanh không bài xích. Nhưng nàng rất có đúng mực, việc ngày xưa đều theo gió trôi đi, hiện giờ nàng gọi Vương Cật là “thế huynh”, cũng chỉ xem hắn như thế huynh.

Xưa nay Vương Cật đều biết rõ nàng thực lý trí, chỉ là hiện giờ tự mình đối mặt, lại không biết là tư vị gì.

Nhưng hắn biết nàng làm chính xác.

Thân phận hai người không thích hợp nói chuyện lâu lắm, Vương Cật dùng một chút, chỉ thấp thấp nói một câu nhin trong lòng đã lâu: “Ngày xưa hai nhà ước định, bởi vì gia phụ gia mẫu không đồng ý mới ruồng bỏ tín nghĩa, ta thẹn với kỷ thức phụ.”

Kỷ thật hắn muốn nói thẹn với người trước mặt, nhưng với thân phận hiện giờ của Kỷ Uyển Thanh, hiển nhiên đã cực không thích hợp, Vương Cật liền đề

ra Kỳ Tông Khánh.

Hắn rất có đúng mực, giọng nói không lớn, thái giám ma ma cách xa khẳng định không nghe thấy, nhưng vì cẩn thận, hắn vẫn nói cực kỳ mật mờ.

Dù sao Kỳ Uyển Thanh có thể nghe hiểu là được.

Kỳ Uyển Thanh là nghe hiểu, nhưng nàng lại chần chừ: “Huynh nói cái gì?”

“Vương bá phụ, Vương bá mẫu,..... đều không đồng ý?”

Này rõ ràng khác với điều nàng biết, nàng biết rất rõ Vương phu nhân chết sống không muốn một bé gái mồ côi làm con dâu, chỉ là, Vương Trạch Đức lại không phải thái độ này.

Lúc trước cha mẹ huynh trưởng qua đời, Kỳ Uyển Thanh đóng cửa giữ đạo hiếu. Tuy Vương Trạch Đức là nam nhân, không có khả năng vào nội trạch Tĩnh Bắc Hầu phủ gặp mặt nàng, nhưng lúc trước khi ông ta tới cửa bái phỏng, nói chuyện với thúc phụ Kỳ Tông Hiền, tổ mẫu Hà thái phu nhân, là kiên định tỏ vẻ muốn tiếp tục hôn ước.

Sau đó tin tức Vương phu nhân ở nhà đại náo, muốn cắt cổ thắt cổ truyền đến, ông ta còn nhiều lần phái ma ma tới cửa trấn an, nói chắc chắn thuyết phục phu nhân, sẽ không làm nàng khó xử.

Vương phu nhân quyết tâm, hiển nhiên không thể thuyết phục, sau đó Vương Trạch Đức lại tỏ vẻ, mặc kệ như thế nào, chờ nàng ra hiếu liền đính hôn.

Sau đó nữa, Vương phu nhân giành trước hành sự, xem mắt đính hôn cho con trai. Vương Cật phẫn nộ, xin điều chức rời kinh, cũng tỏ vẻ nếu không được hắn đồng ý mà đính hôn, hắn vĩnh viễn cũng không trở lại.

Dưa hái xanh không ngọt, chưa vào cửa đã khiến cho nhà chồng biến thành như vậy, Kỳ Uyển Thanh gả qua cũng không có kết cục tốt, mẹ chồng muốn tra tấn con dâu có rất nhiều thủ đoạn.

Chỉ riêng nói đến lập quy củ mấy chục năm liền quá sức chịu đựng.

Lúc đó Kỳ Uyển Thanh thực cảm kích Vương Trạch Đức, thật không muốn nhà ông ấy xào xáo, hưởng hờ, nàng cũng không muốn vài thập niên bị mẹ chồng thọc dao nhỏ.

Mất thấy chuyện không thành, vì thế, nàng dứt khoát sai Hà ma ma tới cửa, uyển chuyển từ chối việc này.

Vương phu nhân vừa lòng đẹp ý, Kỳ Uyển Thanh chỉ duy nhất thẹn với Vương Cật thôi.

Chuyện xưa vốn đã qua, chỉ là hôm nay tái ngộ Vương Cật, nàng thế nhưng nghe nói, lúc trước Vương Trạch Đức cũng không muốn.

Trong lòng Kỳ Uyển Thanh lộp bộp một chút, ngay sau đó tim dồn đập nhảy lên, hình như nàng phát hiện chỗ nào đó không đúng.

Nàng vội vàng hỏi lại: “Vương Cật, huynh nói lúc trước cha mẹ huynh đều không cho phép sao?”

“Hồi nương nương, đúng vậy.”

Đều nói không ai hiểu con bằng cha, kỳ thật ngược lại cũng đúng. Nếu Vương Trạch Đức thật rất vui lòng, lúc trước Kỳ Tông Khánh trọng thương mà về, Vương Cật đề nghị trước tiên đính hôn, thời gian ba ngày, đã sớm xong việc.

Hơn nữa, hắn thực hiểu biết phụ mẫu của chính mình, nếu thái độ phụ thân cường ngạnh, mẫu thân tuyệt đối sẽ không dám lấn lộn lâu như vậy, khoảnh khắc bà sẽ héo.

Kỳ Uyển Thanh trên mặt công phu lợi hại, mặc dù trong lòng rung mạnh, mặt ngoài nhìn cũng chỉ hơi chút kinh ngạc thôi, bởi vậy Vương Cật cũng không phát giác khác thường, lại lần nữa hỏi đáp khẳng định.

Hắn không nên ở lâu, nói hai câu, chỉ phải mạnh mẽ kiềm chế lưu luyến, chấp tay cáo lui.

Hai người ngay sau đó tách ra.

Kỳ Uyển Thanh lập tức xoay người, vội vàng đi về phía lầu của mình.

Xưa nay nàng rất miễn cưỡng, một khi phát hiện Vương Trạch Đức có gì đó không đúng, lập tức trực giác nhạy bén vô cùng.

Nàng muốn thương thảo với Cao Húc một phen.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Editor: Vy Vy 1505

Kỷ Uyển Thanh bước đi vội vàng, nhưng rốt cuộc không thể thương thảo với Cao Húc, bởi vì Hoàng đế nghỉ xưa xong rồi, truyền khẩu dụ tiếp tục lên đường.

Khi nàng trở về, vừa vận doanh địa bắt đầu động, hiện tại hiển nhiên không phải thời cơ thích hợp, nàng chỉ phải cường tự kiềm chế, về mặt bình tĩnh bước lên xe ngựa.

Thời gian buổi chiều trôi qua phá lệ chậm chạp, Kỷ Uyển Thanh nhìn chăm chăm đồng hồ nước không biết bao nhiêu lần, ngự giá rốt cuộc đến thôn trang dừng chân nghỉ đêm.

Nơi phủ thê Hoàng Thái tử nghỉ đêm là một sân viện hai gian rộng lớn. Nàng mới vừa vào chính phòng, lập tức phân phó Hà ma ma đi mời Cao Húc.

“Thanh Nhi, có chuyện gì?”

Kỷ Uyển Thanh không phải là một người không biết đứng mực, mới vừa vào cửa ngay cả trà cũng chưa kịp uống một ngụm, liền sai người tới gọi hần, hiển nhiên là có chuyện quan trọng.

Cao Húc nghe báo xong cũng không trì hoãn, lập tức quay về phòng.

Kỷ Uyển Thanh đứng trước cửa chính phòng nghênh hấn, hần cầm tay nàng, tiểu phu thê nắm tay vào phòng trong. Cao Húc vẫy lui tất cả cung nhân thái giám: “Thanh Nhi, như thế nào?”

Khi nói chuyện, hần tinh tế xem xét khuôn mặt nhỏ của thê tử, thấy nàng tuy có chút mệt mỏi, nhưng sắc mặt hồng nhuận, hiển nhiên thân thể không ngại, vì thế mới dõn dặt chú ý.

“Điện hạ,” về mặt Kỷ Uyển Thanh ngưng trọng: “Thiếp phát hiện Đông Xuyên Hầu hình như có chỗ đáng nghi ngờ.”

Nàng cũng không vô nghĩa, một câu nói thẳng chủ đề.

Liên quan tới Đông Xuyên Hầu chỉ có Tùng Bảo dịch, Cao Húc vừa nghe liền hiểu rõ, ánh mắt hần ngưng trọng: “Thanh Nhi có phát hiện gì sao?”

Đại bộ phận thủ hạ nhân tuyển của Kỷ Uyển Thanh đều lưu lại kinh thành, hiện giờ nàng rời kinh, tin tức truyền lại sẽ có chút không thuận tiện. Nhưng Cao Húc không bị vấn đề này, thế lực Đông Cung sớm đã lan tràn ra kinh, tình báo truyền lại mau lẹ mà ẩn nấp.

Có sẵn con đường cần gì không thêm, huống hồ cố tình phòng bị sẽ dần xa cách. Vì thế, nàng thương lượng với Cao Húc, nếu có tình báo liên giao cho người của hần, cùng nhau truyền tới.

Đương nhiên, người truyền lại tin tức không còn là Lưu bà tử của Thanh Ninh Cung, mà là Kỷ Vinh ở ngoài cung. Quách Định An sửa sang lại tin tức xong, truyền ra cung cho Kỷ Vinh, nhân thủ của Thái tử lại liên hệ với ông, cùng đưa tin tức tới Thừa Đức.

Phương pháp này thực tốt, nhưng bởi vậy, tin tức sẽ qua tay Cao Húc trước mới đến tay nàng.

Bởi vì Hoàng đế mang theo đại bộ phận rời kinh, mẹ con Hoàng hậu và đám người Lâm Giang Hầu đều đi theo, đối tượng không còn ở kinh thành, đã nhiều ngày cũng không có tin tức truyền tới.

Mà giờ phút này Kỷ Uyển Thanh có phát hiện quan trọng, hiển nhiên là hôm nay mới phát hiện, hoặc là khi nhớ lại chuyện cũ vô tình phát hiện điểm đáng ngờ.

“Đông Xuyên Hầu thế tử?” Cao Húc hơi suy nghĩ một chút liền bắt lấy trọng điểm.

Hôm nay Kỷ Uyển Thanh ngẫu nhiên gặp được Vương Cật, đứng là ở trước công chúng, tuy Cao Húc không có bất luận ý gì giám thị, nhưng tai mắt hần không ít, đã sớm biết.

Hần vốn không thêm đề ý, dù gì hai người chỉ bảo trì lễ tiết nói hai câu, ngay sau đó tách ra.

Nhưng hiện giờ xem ra chuyện lại không đơn giản như vậy.

“Chính là Vương thế tử có gì khác thường sao?” Cao Húc tuy là hỏi, nhưng giọng điệu chắc chắn.

“Hôm nay, thiếp gặp được Vương thế tử đang ở cấm vệ quân làm việc.”

Nhắc tới Vương Cật thiếu chút nữa dính hôn, thái độ Kỳ Uyển Thanh tự nhiên, dù gì trong lòng nàng bằng phẳng, gật đầu nói: “Thiếp và hấn vốn chỉ tùy ý nói hai câu, không ngờ trong lúc vô tình, thiếp lại phát hiện một chỗ khác thường.”

Nói tới đây, biểu tình nàng nghiêm túc, Cao Húc vẫn chưa mở miệng dò hỏi đánh gãy, chỉ ngưng thần yên lặng nghe.

“Bởi vì Đông Xuyên Hầu là bạn tốt của phụ thân thiếp, hai nhà luôn luôn giao hảo, ông ta đối xử với ba huynh muội thiếp không tệ.”

“Sau đó cha mẹ huynh trưởng thiếp qua đời, hai tỷ muội thiếp không còn người dựa vào. Thái độ của Vương Trạch Đức so với dĩ vãng chỉ có hơn chứ không kém.” Kỳ Uyển Thanh cũng không kiêng kỵ, trực tiếp cẩn thận kể sau khi phụ thân qua đời, Vương Trạch Đức kiên trì muốn kết thân.

“Ngoài ra, mấy năm qua ông ta trợ giúp hai tỷ muội thiếp rất nhiều, cũng thường sai vú già qua phủ thăm hỏi. Từ trước đến nay, dệt hoa trên gấm dễ, đưa than ngày tuyết khó, vì vậy, thiếp rất cảm kích ông ta, sớm kính trọng như trưởng bối.”

Kỳ Uyển Thanh kể chi tiết Vương Trạch Đức giúp đỡ, nàng nói tiếp: “Chỉ là hôm nay, thiếp phát hiện sự thật cũng không phải như thế.”

Ngay sau đó, nàng tường thuật đối thoại giữa nàng và Vương Cật: “Không ai hiểu cha bằng con, Vương Cật là con ruột của Đông Xuyên Hầu, hiểu biết rõ cha mẹ, hấn hai lần khẳng định, hiển nhiên là thật sự.”

Bởi vậy, Vương Trạch Đức biểu hiện hai mặt hoàn toàn khác biệt. Mặt ngoài ông ta mạnh mẽ tỏ vẻ chiếu cố cô nhi của bạn tốt, một mực muốn thủ vững hôn ước chưa chứng thực, trên thực tế lại là cầm thái độ phủ định.

Từ trước Kỳ Uyển Thanh đang ở trong cục, bị ân tình che mắt, cự tuyệt lấy ánh mắt hoài nghi đánh giá vị này Vương bá phụ. Hiện giờ chợt phát hiện không ổn, tỉnh tở nhớ lại từ trước đến giờ, đối phương cũng không phải giọt nước không lọt.

Mấu chốt nhất chính là, cớ đại là xã hội nam quyền, chỉ cần nam nhân chủ một nhà kiên trì ý kiến, thê tử không thể chống lại.

Vương Trạch Đức là võ tướng cao cấp, tính tình tuyệt đối không phải do dự không quyết đoán, huống hồ ông ta cũng không giống Kỳ Tông Khánh tình thâm một mảnh, trong nhà vẫn có thiếp thất thông phòng. Ông ta tôn trọng vợ cả Vương phu nhân, nhưng nếu bà muốn can thiệp quyết định trọng đại của ông ta, phòng chừng không có cửa đâu.

Hiện giờ đẩy ra sương mù ân tình, chỗ mịt mờ không hợp lý lộ rõ, Kỳ Uyển Thanh nghĩ đến khả năng nào đó, bàn tay nắm chặt thành quyền, thân hình run nhè nhẹ.

“Thanh Nhi đừng sợ, đã có điểm đáng ngờ, chúng ta ra tay từ đây, nói vậy có thể có đột phá trọng đại.” Cao Húc cầm tay nàng, nắm thật chặt để an ủi.

Về mặt hấn thực nghiêm túc, phát hiện này của Kỳ Uyển Thanh thực trọng đại, điều tra Tùng Bảo dịch có phương hướng mới: “Cô lập tức an bài nhân thủ, ngày đêm giám thị Đông Xuyên Hầu.”

Cao Húc đã từng điều tra Vương Trạch Đức gần một năm, chỉ là trước kia gắng lưới quá rộng, Vương Trạch Đức lại bị hao tổn ích lợi, nguy trang cũng cực tốt, bởi vậy nhìn qua thời gian dài điều tra, nhân thủ liền triệt.

Lần này lại không giống, có điểm đáng ngờ rõ ràng, rất nhiều hành động sẽ hoàn toàn khác trước, chỉ cần nhân thủ không triệt, trước sau gì cũng có thu hoạch.

Cao Húc lập tức ra cửa, triệu Lâm Dương tới, phân phó một phen, lập tức an bài nhân thủ.

Ngay sau đó, hấn về chính phòng hậu viện, ngồi xuống dựa gần Kỳ Uyển Thanh, vỗ vỗ thê tử vẫn về mặt ngưng trọng, trấn an vài câu, lại nói: “Thanh Nhi, nàng có thể lại lần nữa viết thư dò hỏi, rút dây động rừng một phen, có lẽ có thể có thu hoạch.”

Hấn có chút tiếc nuối, lần trước viết thư, rất có thể đã rút dây động rừng. Đáng tiếc bởi vì Vương Trạch Đức từng bị cẩn thận điều tra, không có điểm đáng ngờ, hấn cũng không an bài người đi theo, ngược lại bỏ lỡ mất cơ hội tốt.

Đề nghị này rất tốt, Kỳ Uyển Thanh cũng đang có ý này, lập tức gật đầu đáp ứng.

“Đông Xuyên Hầu ngày thường hào sảng đại khí, hành sự quân tử, lại mất một cánh tay, chỉ phải nhàn rỗi ở nhà, lúc trước nếu ông ta thực sự có dị thường, cũng rất khó phát hiện.” nàng có thể suy đoán tám chín phần tâm tư Cao Húc, nhưng này thật không thể trách hấn.

Mấy năm nay Đông Cung chính trực phát triển cao tốc, nhu cầu nhân thủ ngoài sáng trong tối cực lớn, hơn nữa có không ít vị trí mấu chốt, nếu không phải tâm phúc không thể ủy nhiệm, thuộc hạ của hấn không có ai để đó không dùng.

Chỗ Vương Trạch Đức đã không phát hiện điểm đáng ngờ, Cao Húc không có khả năng vẫn luôn trì hoãn tâm phúc ở Đông Xuyên Hầu phủ.

Đây là chuyện tất nhiên.

Thê tử băng tuyết thông minh, tâm ý tương thông, Cao Húc vui vẻ: “Thanh Nhi nói đúng lắm, lần này có manh mối, thực mau liền có thể có tiến triển mới.”

Ba năm nay vẫn luôn không từ bỏ điều tra, hiện giờ mắt thấy có phương hướng mới, trong lòng Cao Húc vui sướng, chỉ là hấn cũng biết trong lòng thê tử

không thoải mái, tiếp theo lại ôn tồn trấn an vài câu.

So với thù giết phụ huynh, tất cả chuyện khác cũng không tính cái gì, Kỳ Uyển Thanh có chuẩn bị tâm lý, thực mau chấp nhận. Nàng lấy lại bình tĩnh, lập tức phân phó Hà ma ma mang giấy và bút mực tới.

Nàng ngưng thần nghĩ nghĩ, đề bút chấm mực, liền mạch lưu loát.

Trên thư nói, hai tháng nay Kỳ Uyển Thanh vẫn luôn nhớ lại chuyện xưa, chung quy nhớ tới, sau khi phụ thân trọng thương hồi kinh nói chuyện với mẫu thân, hình như có nói một câu Sở tướng quân thiết cốt tranh tranh chắc chắn sẽ không có tình đến trễ, có lẽ là bên Tuyên phủ có tri hoãn.

Cuối cùng, nàng nói đã đọc kỹ hồi âm của Vương Trạch Đức, nhưng vẫn chưa phát hiện tri hoãn, vì thế khẩn thiết xin đối phương lại nghiêm túc hồi tưởng xem có phát hiện chỗ nào dị thường hay không?

Này đó thư đã xem như lộ liễu, nếu kẻ trong lòng có quỷ nghe xong, chỉ sợ rất chấn động, hơi ngồi không yên, sẽ có hành động.

Cao Húc đã một lần nữa phái người giám thị, hơn nữa lần này là trọng điểm chiếu cố đối tượng, nhân số thủ đoạn tuyệt không phải trước kia giăng lưới rợng lớn có thể so sánh, nếu Vương Trạch Đức thực sự có dị động, tuyệt đối trốn không thoát.

Còn về nội dung trên thư, kỳ thật, Kỳ Uyển Thanh vẫn chưa nghe phụ thân nhắc tới nửa câu chiến sự, đều là nàng châm chước rồi bịa đặt.

Rốt cuộc nàng thân ở thâm cung, một lần trùng hợp nghe nói cũng thôi đi, nếu là lại lần nữa như thế, thực dễ dàng khiến người ta liên tưởng.

Một đảng Kỳ hậu có hiềm nghi rất lớn, vừa vặn nàng có nhân tuyền trong cung Hoàng hậu và hai phủ vương gia, lỡ như dẫn phát tẩy sạch, ngược lại không xong.

Cao Húc vẫn luôn ở bên cạnh Kỳ Uyển Thanh, nàng viết xong quay đầu lại dò hỏi, hấn gật đầu, mượn tên tuổi Kỳ Tông Khánh thử cực tốt, sẽ không tác động mây may cục diện hiện tại.

Kẻ có khả năng tính kế Kỳ Sở hai người, năng lực khẳng định sẽ không nhỏ, hơn nữa cơ bản chắc chắn ẩn thân ở kinh thành, thế lực dây dưa, tạm thời không động, càng có lợi cho về sau.

Nếu thư đã viết xong, Cao Húc lập tức truyền lại kinh thành, cũng phân phó mật thám vào chỗ xong mới đưa thư qua đi.

“Thanh Nhi, nàng đừng quá bận tâm, chỉ cần Vương Trạch Đức có vấn đề, ông ta không chạy thoát được đâu.” Đối phương có thể nguy trang hơn nửa năm, thành công lừa gạt mật thám dưới tay Cao Húc, cũng coi như kỹ thuật diễn lợi hại. Rốt cuộc, mật thám của Đông Cung đều là trăm dặm mới tìm được một người.

Hấn hí hí mất, lại đến một lần, Vương Trạch Đức tuyệt đối không thể lừa gạt.

“Đạ, thiếp biết.” Kỳ Uyển Thanh vực dậy tinh thần, sắp đến hành cung, nàng còn cần chỉnh đốn an trí, cũng an bài nhân thủ trong cung thất của mình, mấy việc này cũng không thể tri hoãn.

Lần này về kinh, do Hứa Trì Phó thống lĩnh ám vệ Đông Cung tự mình chấp hành, hấn khoái mã chạy nhanh, hơn một ngày đã về đến kinh thành.

Theo ý chủ tử điều khiển nhân thủ, cũng nhanh chóng vào chỗ. Lần này an bài đều là người công phu kỹ thuật tuyệt hảo, chính là vì đề phòng còn có người khác giám thị Vương Trạch Đức.

Vương Trạch Đức chỉ tính một nhân vật nhỏ trong âm mưu Tùng Bảo dịch, vì cẩn thận, chưa chắc chủ mưu sẽ không giám thị ông ta.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa, Hứa Trì tìm Kỳ Vinh, đọc ám hiệu, giao thư tay của Kỳ Uyển Thanh cho ông ấy.

Tính cả lần này đã là lần thứ hai đưa thư tới Đông Xuyên Hầu phủ, Kỳ Vinh không phải kẻ ngốc, lập tức phát hiện không đúng.

Ông nhận thư xong một khắc không ngừng, lập tức ra cửa, đi thẳng đến Đông Xuyên hầu phủ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Editor: Vy Vy 1505

Lúc Kỳ Vinh tới Đông Xuyên Hầu phủ, Vương Trạch Đức đang ở Diễn Võ Trường.

Tuy ông ta mất đi một tay, nhưng cũng không muốn hoang phế võ nghệ, khổ luyện ba năm, đao pháp tay trái cũng xem như tương đối thành thạo.

Không thể ra trận giết địch, có thể cường thân kiện thể cũng tốt.

“Hầu gia, Kỳ Vinh tới, lại nói là phụng lệnh chủ tử truyền thư.” Đại quân sự Vương Trung vội vàng tới báo.

Đại đao trong tay Vương Trạch Đức đang múa uy vũ sinh phong, nghe vậy lập tức dừng lại, tùy tay lau mồ hôi trên trán to như đậu nành, hơi cúi đầu, vừa vận che khuất ánh sáng nhạt trong mắt.

“A?”

Lại ngẩng đầu, vẻ mặt hơi kinh ngạc: “Ông này nô tài, sao không mau mau mời người vào.”

Nếu quan hệ hai nhà “thân hậu”, ở Diễn Võ Trường gặp mặt cũng không sao. Vương Trạch Đức tiếp nhận khăn hạ nhân đưa qua, lau mồ hôi trên mặt, lau tay, sửa sang lại một phen, Kỳ Vinh liền tới.

Xưa nay ông ta không thích quá nhiều người hầu hạ ở Diễn Võ Trường, tùy tay vẫy lui mấy hạ nhân, chỉ còn lại Vương Trung. Ông ta cười hỏi Kỳ Vinh: “Chủ tử nhà ông không phải đi hành cung tránh nóng sao?”

Vương Trạch Đức nhàn rồi, không nằm trong danh sách tùy giá, nhưng ông ta vẫn biết Hoàng đế ra cung tránh nóng.

Một bên Diễn Võ Trường có bàn ghế, ba người đi qua, Kỳ Vinh ngồi nghiêng người, chắp tay nói: “Chủ tử nhà ta xác thật theo ngự giá đi

Thừa Đức, nhưng hôm nay lại truyền thư trở về, nói là gửi cho hầu gia, tiểu nhân cũng không dám trì hoãn, lập tức mang tới.”

Ông cũng không vô nghĩa, lấy ra thư tay giao qua.

Vương Trạch Đức lập tức mở ra, tập trung đọc thư.

“Vương bá phụ thấy chữ như thấy người, từ hai tháng trước, cháu gái vẫn luôn nôn nóng khó an, lập lại cân nhắc chuyện xưa, chợt nhớ tới lúc gia phụ bị thương nặng về kinh, hình như có đề cập với gia mẫu, Sở tướng quân thiết cốt tranh tranh chắc chắn sẽ không cố tình đến trễ, có lẽ là Tuyên phủ bên kia có trì hoãn.”

Lúc đó cháu gái cũng không hiểu lắm, chưa từng đề trong lòng, hôm nay cẩn thận nhớ lại mới phát giác hình như có không ổn.

Cháu gái đã đọc kỹ bá phụ hồi âm, vẫn chưa phát hiện trì hoãn, khẩn thiết xin bá phụ nhớ kỹ lại lần nữa, xem có phát hiện chỗ nào dị thường hay không?”

Lá thư thứ hai của Kỳ Uyển Thanh còn có lực rung động hơn lá thứ nhất, trực tiếp mượn phụ thân di ngôn, điểm danh Tuyên phủ có dị thường.

Vương Trạch Đức có tật giật mình, trong lòng lộp bộp, còn miến bàn đây chính là chân tướng, tay cầm thư khẽ run lên, cái trán đã thấm ra mồ hôi tinh tế. Cũng may ông ta mới vừa luyện đao pháp, trên mặt vốn có mồ hôi, lúc này mới không hiện ra dị thường.

Ông ta trải qua rất nhiều chuyện lớn, mặc dù kinh hãi, biên độ rung động trên tay cực nhỏ, thành công giấu điểm Kỳ Vinh, lại không thể gạt được đám người Hứa Tri vẫn luôn chú ý.

Hứa Tri sớm đã ần núp hồi lâu, nhìn chăm chăm Vương Trạch Đức không chớp mắt. Tuy khoảng cách khá xa, nhưng người võ nghệ cao thâm, ánh mắt cũng không giống bình thường, thực thuận lợi bắt giữ khác thường nho nhỏ của mục tiêu.

Thực tốt, đã có thể xác định Đông Xuyên Hầu xác thật có vấn đề.

Đám người Hứa Tri âm thầm trao đổi một ánh mắt, không thể hiện trên mặt, tiếp tục giám thị.

“Có chuyện như thế sao?”

Giây lát, Vương Trạch Đức đã khôi phục bình thường, trầm ngâm một lát, nói: “Năm đó tình hình chiến đấu khẩn trương, hơn nữa lại qua ba năm, hiện giờ nếu muốn tình tế nhớ lại, chỉ sợ phải mất một hai ngày.”

Trả lời Kỳ Uyển Thanh như thế nào kỳ thật chỉ có một đáp án, nhưng diễn trò phải làm nguyên bộ, ông ta không thiếu được “tình tế nhớ lại” một hai ngày.

“Ông đi về trước đi, sau khi nghĩ kỹ ta sẽ kêu Vương Trung truyền thư cho ông.”

Trước khi Kỳ Vinh tới đã thoáng hiểu biết tình huống, biết kế tiếp không phải mình có thể nhúng tay, lập tức lộ vẻ mặt cảm kích, đứng lên cáo lui.

Kỳ Vinh rời đi, trống rỗng Diễn Võ Trường chỉ còn chủ tớ Vương Trạch Đức, ông ta hơi hơi cúi đầu, trên mặt hiện lên một tia khói mù, hỗn loạn lo âu.

Ông ta đứng lên dạo bước đi lại, ngưng mi trầm tư, nhưng trong lòng suy nghĩ đương nhiên không phải kỹ càng tí mĩ tình hình năm đó.

Cuối xuân đầu hạ, gần đến giờ ngọ ánh nắng dần dần chói chang. Vương Trạch Đức ở Diển Võ Trường lộ thiên dạo bước hồi lâu, lại phảng phất như không phát giác.

Rốt cuộc, ông ta đứng yên bước chân: “Vương Trung.”

“Hầu gia,” Vương Trung hiểu biết trong đó có nội tình, lập tức thấp giọng khuyên nhủ: “Ngày ấy người của nhị gia dặn dò, không có tình huống quan trọng, không được lại truyền tin.”

Ai biết rốt cuộc Kỳ Tông Khánh suy đoán được nhiều ít, trước khi lâm chung lại lộ ra nhiều ít? Kỳ Uyển Thanh hiện đã dời ánh mắt qua Tuyên phủ, kể tiếp ai biết năng còn nhớ tới chuyện gì?

Vương Trạch Đức đứng ngồi không yên, hẳn cảm thấy tình huống này đã thực quan trọng, đáng tiếc nhị gia chưa chắc nghĩ như vậy.

Trên mặt Vương Trung ẩn có một tia sợ hãi nhị gia, kỳ thật Vương Trạch Đức cũng thế.

Ông ta nghĩ rồi lại nghĩ, nhớ lại lần trước nhị gia hỏi đáp, chung quy là đề ép được đáy lòng lo âu, đánh mất ý niệm lại lần nữa truyền thư dò hỏi.

Ông ta lấy lại bình tĩnh: “Được, qua hai ngày lại hỏi âm cho Kỳ Vinh.”

“Dạ, hầu gia.”

Vương Trạch Đức không còn tâm tình luyện võ, dứt lời xoay người rồi đi Diển Võ Trường.

Diển Võ Trường rất lớn, Vương Trạch Đức vừa dạo bước ở trung tâm vừa nói chuyện với Vương Trung.

Khoảng cách quá xa, chủ tớ còn đề thấp giọng nói, tuy đám người Hứa Trì công phu tinh vi, cũng chỉ có thể thấy rõ động tác hai người, lại không thể nghe được hai người nói gì.

Khẳng định lỗ mất tin tức quan trọng, Hứa Trì vạn phần ảo não, nhưng hẳn không thể rút dây động rừng, chỉ có thể âm thầm ngủ đông.

Nhưng lần này cũng xem như có thu hoạch lớn. Vương Trạch Đức khẳng định có vấn đề, mà đại quân sự Vương Trung chính là tâm phúc biết chuyện.

Hứa Trì lập tức sửa sang lại tình báo, truyền tin tức đi Thừa Đức trước.

Vốn dĩ, hẳn còn thực chờ mong kế tiếp Vương Trạch Đức sẽ có hành động. Chỉ là thực đáng tiếc, hẳn thất vọng rồi, giám thị hai ngày hai đêm, đối phương chỉ hỏi âm một phong thư cho Kỳ Vinh, lại không có động tác khác.

Roi vào đường cùng, Hứa Trì lại truyền tin tức này đi.

Con đường truyền tin của Đông Cung thông suốt, thực mau, hai phần tình báo này trước sau tới tay Cao Húc.

Tùng Bào dịch rốt cuộc tìm được chỗ đột phá, đáng tiếc trước mắt có vẻ lâm vào bế tắc.

Ngón trỏ Cao Húc nhẹ gõ án thư, thoáng suy nghĩ, liền có chủ ý.

Nhưng hẳn không lập tức hạ lệnh, mà đứng lên đi về hậu viện.

Việc này đề cập phụ huynh của Kỳ Uyển Thanh, Cao Húc tôn trọng thê tử, trước khi ra quyết định vẫn sẽ thương thảo với nàng.

“Điện hạ.”

Mấy ngày liền bên ba, Kỳ Uyển Thanh khó tránh khỏi mệt mỏi, đang dựa trên tháp mỹ nhân nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng vang nàng mở mắt, thấy là Cao Húc, đứng lên đón tiếp.

“Chính là kinh thành có tin tức sao?” Đã nhiều ngày nàng vẫn luôn nhớ thương việc này, thấy hẳn trước thời gian về phòng, trong lòng vừa động.

“Ừ, xác thật có phát hiện mới.”

Cao Húc vẫy vẫy tay, cung nhân thái giám trong phòng nối đuôi nhau lui ra, hẳn đưa hai phần tình báo trong tay cho thê tử: “Đây là mật báo hai ngày nay truyền tới.”

Kỳ Uyển Thanh tiếp nhận tập trung đọc, nàng phỏng đoán Vương Trạch Đức trong ngoài không đồng nhất, hiện giờ chứng thực, nàng như cũ cảm xúc phập phồng.

Nói cách khác, vị này Vương bá phụ, hẳn là tự mình tham dự việc mưu hại phụ huynh.

Không ai rõ ràng hơn Kỳ Uyển Thanh quan hệ hai nhà thân cận cỡ nào, giao tình giữa phụ thân và Vương Trạch Đức tốt bao nhiêu, nàng hận giận đan xen: “Vương Trạch Đức là bạn tri kỉ của phụ thân thiếp lúc còn sống!”

Bạn tốt sau lưng đâm một dao, nói vậy càng đúng chỗ yếu hại, Kỳ Uyển Thanh nhớ tới vong phụ vong huynh, một cổ khí nghẹn ở ngực, hốc mắt nóng lên, một giọt nước mắt rơi trên mặt tin.

Ngay sau đó nàng gơ tay lau đi, nên đau xót khóc thút thít, hơn hai tháng đều khóc đủ rồi, hiện tại quan trọng nhất chính là, tra tìm độc thủ phía sau màn, vì phụ huynh báo thù rửa hận.

“Thiếp không có việc gì.” Kỳ Uyển Thanh ngẩng đầu đối diện ánh mắt quan tâm của Cao Húc, nhẹ giọng nói: “Điện hạ đừng lo lắng.”

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Nàng vừa kéo hần ngồi xuống, vừa hỏi.

“Cô tính toán lại lực soát Đông Xuyên Hầu phủ một lần nữa.”

Này cái gọi là lực soát Đông Xuyên Hầu phủ, kỳ thật phạm vi chủ yếu là ngoại thư phòng, chính viện, những nơi Vương Trạch Đức chủ yếu lui tới.

Kỳ thật, ba năm trước, mật thám Đông Cung phái qua đã cẩn thận lực soát một lần. Tuy có ám cách, nhưng cũng không phát hiện gì liên quan đến Tùng Bảo dịch, hơn nữa mật khác đủ loại nhân tố, Vương Trạch Đức mới bị bài trừ hiểm nghi.

Hiện giờ nhớ lại, mật thám Đông Cung bản lĩnh lợi hại, ước chừng là tất cả bằng chứng đều bị tiêu hủy sạch sẽ.

Hiện tại lại lần nữa lực soát, Cao Húc cũng không ôm hy vọng quá lớn, chẳng qua, hần còn có một biện pháp: “Đại quân sự Vương Trung hiển nhiên là tâm phúc biết chuyện, cô sẽ ra tay điều tra từ ông ta.”

Có khe hở thì tốt, cho dù khe hở nhỏ cỡ nào, một khi bị phát hiện, sẽ có cách phá vỡ.

Cao Húc suy xét thật sự chu đáo, Kỳ Uyển Thanh lập tức gật đầu ứng: “Điện hạ an bài thực thỏa đáng.”

Thê tử không dị nghị, kế hoạch hành động tiếp theo liền xác định. Cuối cùng, Cao Húc trấn an nói: “Thanh Nhi, việc này không phải một sớm một chiều là thành, nàng đừng quá mức vương bận.”

Hiện tại đã sắp đến Thừa Đức, mặc dù dùng bộ câu đưa thư, tin tức bay đi bay về cũng mất thời gian một ngày. Hơn nữa kinh thành bên kia tình tế điều tra, bố trí mật khác, này đó đều cần thời gian sắp xếp.

Bởi vậy, việc này trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có kết quả.

“Dạ, thiếp biết.”

Kỳ Uyển Thanh đương nhiên rõ ràng, nàng nhớ thương không thay đổi được gì, không bằng vực dậy tinh thần, nhọc lòng công việc khác.

Trước giờ cơm trưa ngày mai ngự giá liền đến hành cung, an trí xong, cần an bài nhân thủ trong cung chính mình, canh giữ chặt chẽ. Mọi việc gấp rút bận rộn, hơn nữa khả năng Hoàng hậu còn gây ra chuyện xấu, nàng cần chuyên tâm ứng đối.

Cuộc sống của Kỳ Uyển Thanh không chỉ có báo thù, nàng còn cần đối mặt cái khác, hai bên quan trọng như nhau, cái này nàng hiểu.

“Điện hạ yên tâm, thiếp có chừng mực.”

“Tốt.”

Ngày hôm sau giờ tỵ quá nửa, ngự giá rốt cuộc đến Thừa Đức, đoàn người mệnh mông cuồn cuộn đi vào hành cung.

Thừa Đức có tất cả hai tòa hành cung, một lớn một nhỏ. Lớn chính là Đại Sự cung thời kỳ Thái Tổ xây dựng, lịch đại Hoàng đế đều dùng, hơn trăm năm không ngừng sửa chữa, đến nay nguy nga đại khí, xa hoa lộng lẫy, là điển hình kiến trúc hoàng gia.

Còn về cung điện nhỏ lại là tiên đế hạ chỉ xây dựng.

Tiên đế cũng không chịu nóng, mỗi năm chắc chắn tới Thừa Đức, nhưng ông ấy lại không thích cung điện lớn, cho rằng quá mức tục khí, nơi chốn có bóng dáng hoàng thành trong kinh.

Tiên đế là một Hoàng đế rất có tài văn chương, hơn nữa thực tự đắc, thường thường tự xưng là văn nhân nhĩ sĩ.

Chỉ là, tuy thường tự xưng là văn nhân nhĩ sĩ, nhưng kỳ thật lại là một Hoàng đế phi thường đạt tiêu chuẩn, trong lúc tại vị, bá tánh an cư lạc nghiệp, quốc khố tương đối tràn đầy.

Nếu đỉnh đầu dư dả, hành cung không hợp tâm ý, vậy bàn tay vung lên, lại xây một cái.

Hành cung mới xây phỏng theo kiến trúc Giang Nam, tường trắng ngói đen, mật độ cung điện phi thường thấp, cây xanh bóng râm, non sông tươi đẹp

khấp nơi, gần như nhìn không ra bóng dáng hoàng gia lâm viên.

Hành cung mới tên là Tụ Vân cung, phi thường phù hợp khẩu vị của tiên đế, lại không được Xương Bình Đế coi trọng.

Nhưng, Xương Bình Đế đi qua Đại Sự cung nhiều lần, ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào, cũng sẽ thay đổi khẩu vị.

Lần này, vừa lúc gặp ông ta đổi khẩu vị, vì thế, Kỷ Uyển Thanh sẽ trải qua mùa hè năm nay ở Tụ Vân cung.

Bình thường đã quen nhìn tường đỏ ngói vàng, chợt đổi qua tường trắng ngói đen, nàng cảm giác tương đối không tệ.

Tụ Vân cung gió lạnh phơ phất, không khí tươi mát, nhiệt độ cũng thấp, rất thoải mái. Kỷ Uyển Thanh hai tháng nay vẫn luôn căng cứng, cũng thả lỏng đôi chút.

Nơi đây nhà cửa cực ít, cách nhau thật xa mới có một chỗ nhà cư, phu thê Hoàng Thái tử ở phía bên phải Xương Bình Đế, vừa vặn đối diện hồ, phong cảnh thật đẹp.

Địa phương rất tốt, duy nhất không được hoàn mỹ chính là vì tiên đế theo đuổi lịch sự tao nhã, làm cho Tụ Vân cung giới hạn tiền đình hậu cung mơ hồ, ngay cả sân cũng không có tường vây, muốn canh giữ chặt chẽ rất khó khăn.

Nhưng vấn đề này không cần Kỷ Uyển Thanh nhọc lòng, Cao Húc sớm có chuẩn bị, nàng an bài tốt nhân thủ trong phòng là được.

Cung nhân thái giám nhanh tay sửa sang lại thỏa đáng, một hai ngày, cuộc sống tránh nóng ở Tụ Vân cung liền đi vào quỹ đạo.

Cùng lúc này ở kinh thành, hành động điều tra Đông Xuyên Hầu phủ đã đang tiến hành, vốn dĩ cho rằng hy vọng không lớn, không nghĩ tới, Hứa Tri lại có tiến triển đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Editor: Vy Vy 1505

Kính thành.

Chiều hôm buông xuống, từng trần từng trần đèn lồng được thắp lên, trải dài hành lang Đông Xuyên Hầu phủ lộ ra ánh sáng mờ nhạt, xua tan hắc ám.

Vào đêm, cuộc sống xa hoa ồn ào náo động như cũ, mãi đến lúc các chủ tử đều nghỉ ngơi, ngọn đèn dầu trong phòng tắt, mới dần dần an tĩnh lại.

Đêm khuya, Đông Xuyên Hầu phủ yên tĩnh một mảnh, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang.

Hứa Tri cẩn thận xem kỹ hoàn cảnh, giờ tay ý bảo, cắp dưới bên người thấy thế, lập tức lấy ra một cái còi gỗ đặc chế.

Bốn tiếng côn trùng kêu vang, phụ cận đột ngột xuất hiện hơn mười bóng người, bọn họ ăn mặc trang phục hạ nhân Đông Xuyên Hầu phủ, một thân màu chàm cũng không thu hút, nhưng trên mặt lại dịch dung, nhìn không ra tướng mạo vốn có.

Mục đích của bọn họ rất rõ ràng, từng người chạy về khu vực mình phụ trách, đảo mắt biến mất trong bóng đêm.

Hứa Tri đồng thời đứng lên, lãnh hai người đi ngoại thư phòng.

Ngoại thư phòng là nơi Vương Trạch Đức xử lý ngoại vụ, là trung tâm của Đông Xuyên Hầu phủ, nơi này do hắn tự ra tay.

Tuy hiện giờ Đông Xuyên Hầu nhàn rồi, nhưng dĩ vãng phòng vệ đã sớm định ra, nhân thủ cũng đầy đủ, ngoại thư phòng ngày đêm có thủ vệ ngoài sáng trong tối canh giữ, xa xa nhìn trộm còn dễ, nếu muốn đi vào, lại có chút khó khăn.

Nhưng này đó lại không làm khó được Hứa Tri, khinh công của hắn cực cao, tiện tay bẻ một góc mái ngói, búng tay bắn tới một con mèo được cuộn tròn trong góc tường.

“Miêu” một tiếng vang lên, thủ vệ ngoài sáng trong tối nghe tiếng nhìn qua, ba người Hứa Tri đã không tiếng động dừng trên nóc nhà ngoại thư phòng.

Phía trên tường sau ngoại thư phòng chỗ kê sát mái hiên có một cửa sổ. Bởi vì cửa sổ cực nhỏ, ước chừng đứa trẻ năm sáu tuổi mới có thể miễn cưỡng bò vào cho nên bị xem nhẹ, trở thành phòng thủ góc chết.

Hứa Trì xoay đổi chiều khóa, không tiếng động cạy ra cửa sổ nhỏ, một đầu chui vào trong, thế nhưng thuận lợi đi vào.

Hắn không tiếng động rơi xuống đất, run lên thân hình, xương cốt trên người hơi hơi vang nhỏ, khôi phục nguyên trạng, thì ra là tu luyện súc cốt công.

Hai thủ hạ phía sau cũng vào được, bọn họ súc cốt công không tinh vi bằng Hứa Trì, chui vào khó khăn hơn chút, rơi xuống đất đau nhe răng trợn mắt.

Ba người không trì hoãn, lập tức triển khai tìm tòi lục soát ngoại thư phòng.

Ba năm trước ám vệ Đông Cung đã từng lục soát chỗ này một lần, tuy không phải Hứa Trì tự mình ra tay, nhưng cũng không trở ngại hắn tìm hiểu tình hình năm đó, bởi vậy, trước tiên hắn đi thẳng đến ám cách.

Ngoại thư phòng có ba cái ám cách, hai lớn một nhỏ. Hắn cẩn thận tìm tòi hai cái lớn trước, cũng không có thu hoạch gì, vì thế, đi thẳng đến góc tường chỗ giả đa bảo. Cái ám cách nhỏ ở trên đó.

Nói thật, bởi vì có ba năm trước làm nền, Hứa Trì cũng không thất vọng. Hắn đi đến trước giả đa bảo làm bằng gỗ hoa lê, nương ánh sáng nhạt ngoài song cửa sổ đánh giá một phen, thực mau tìm được mục tiêu.

Tầng cao nhất của giả đa bảo có một bình hoa bằng sứ men xanh, Hứa Trì xoay qua trái ba vòng, sau đó hơi hơi dùng sức vặn.

“Cạch” một tiếng nhỏ, một cái kê đầu hồ bằng sứ thanh hoa trước mặt Hứa Trì đột ngột quay cuồng, rớt xuống, lộ ra một cái ám cách dài không đủ một thước, chiều sâu ước chừng khoảng năm ngón tay.

Ám cách vừa hiện ra, ánh mắt Hứa Trì ngưng trọng, thì ra trong ám cách nhỏ thế nhưng đặt một phong thư.

Phong bì để trống không thấy viết chữ, hắn lại nhạy cảm phát hiện, chuyện này có thu hoạch lớn.

Hứa Trì thực cẩn thận, trước tiên quan sát một phen, xác định cũng không có gì không ổn, mới cẩn thận lấy thư mở ra.

Trong bóng tối cũng không ảnh hưởng hắn thấy rõ chữ viết trên thư, hắn đọc nhanh như gió, nhất thời đại hỉ.

Quả nhiên có thu hoạch trọng đại.

Nhưng nếu trực tiếp lấy đi, một khi không tốt, chỉ sợ sẽ rút dây động rừng.

Hứa Trì thoáng vuốt ve giấy viết thư và phong bì, xác định chỉ là mặt hàng tầm thường. Hắn lập tức xoay người, đến bên án thư, lấy giấy và bút mực, bắt chước chữ viết trên thư sao chép ra.

Hứa Trì là mật thám đứng đầu, bắt chước bút tích cũng là một trong những kỹ năng phải học. Hắn viết vài lần, chọn lựa ra một bản giống nhất, ước chừng tương tự bảy tám phần, còn dư lại, hắn xoa xoa cất vào trong lòng.

Hai người còn lại, một người tiếp tục điều tra, mà một người khác đã tiến lên hỗ trợ. Phong bì cũng là vật tầm thường ngoại thư phòng đều có chuẩn bị, chỗ Vương Trạch Đức vừa lúc có rất nhiều, hắn liền lấy một cái lại đây.

Hứa Trì chờ nét mực khô, lập tức cất vào phong bì, trả lại vào ám cách, cũng phục hồi giả đa bảo như cũ.

Hiện giờ trước tiên dùng cái này đỡ, bọn họ có chuyên gia bắt chước bút tích, gần như có thể lấy giả đánh tráo, trở về lại sao một phong, đem mai lại đổi về.

Mấy người động tác không ngừng, xử lý sạch sẽ dấu vết, cũng tiếp tục tìm tòi ngoại thư phòng, xác định lại không có phát hiện gì khác mới đường cũ mà về.

Hứa Trì ra Đông Xuyên Hầu phủ, lập tức chạy đến một cứ điểm, trước gọi dậy chuyên gia bắt chước bút tích, cho hắn nhanh chóng sao chép một phong.

Đồng thời, hắn sửa sang lại tình báo, đợi thư được sao chép xong, liền sai người truyền bản gốc và hội báo đi Thừa Đức.

Lúc phản tình báo này đến Thừa Đức, Cao Húc đang trên đường đi diện thánh, hắn sắp đến Hà Phong Quán nơi Xương Bình Đế ở, muốn thương thảo với Hoàng đế một triều vụ quan trọng.

Trương Đức Hải được ám hiệu, thừa dịp rẽ qua khúc cong, lặng lẽ cho chủ tử một ánh mắt mật mờ.

Cao Húc ngầm hiểu, nhưng lúc này cũng không phải thời cơ tốt xử lý, tất cả chờ trở về lại nói.

Tuy tiên đế đam mê phong nhã, nhưng Hà Phong Quán rốt cuộc là tâm cung của Hoàng đế, quy mô vẫn phải có, đoàn người Cao Húc đi một lát mới đến trước điện.

Đoàn người đang đi, rất xa, liền nghênh diện đụng phải hai người.

Cao Húc hơi hơi nhú mảy.

Thì ra, người tới là sủng thần tâm phúc của Hoàng đế, Ngũ Khánh Hòa.

Ngũ Khánh Hòa cũng không có năng lực xuất chúng gì, nhưng ông ta lại có một ưu điểm người khác theo không kịp.

Ông ta nghiền ngẫm tâm tư Hoàng đế tương đối lợi hại, lại có thể không từ thủ đoạn nào, ví dụ như hiến mỹ nhân, hiến quý hiếm thú vật, ra chủ ý làm Hoàng đế tận hứng vân vân, vượt mong ngựa điều luyện, con đường làm quan tự nhiên thuận buồm xuôi gió.

Rất nhiều người trung lập thuộc đảng bảo hoàng tuy mặt ngoài không thấy khác thường, nhưng thực tế rất khinh thường kết giao với ông ta, Ngũ Khánh Hòa cũng không thêm để ý, ông ta rõ ràng địa vị của chính mình, phía dưới cũng không thiếu người xu nịnh.

Ông ta lấy lòng Hoàng đế, Hoàng đế sủng tín ông ta, Ngũ Khánh Hòa làm không biết mệt.

Lần này, vừa đến hành cung không lâu, ông ta đã vơ vét được một mỹ nhân tuyệt sắc, vội vui sướng tặng vào Hà Phong Quán.

“Ngũ đại nhân, vị này chính là bệ hạ sao?”

Mỹ nhân tuyệt sắc tên Liễu Cơ, xuất thân cực thấp, việc của thiên gia dốt đặc cán mai, nàng thấy Hoàng Thái tử một thân mình hoàng, liền tưởng là Hoàng đế, lập tức vui mừng quá đỗi.

Nàng biết chính mình sẽ bị hiến cho Hoàng đế, chỉ là không biết Hoàng đế bao nhiêu tuổi, trong lòng lo sợ. Không nghĩ tới lại đột nhiên nhìn thấy Cao Húc tuần mỹ thanh tuyến, lập tức má phấn hơi nóng, một đôi mắt đẹp dính trên người nam tử cao lớn tuổi trẻ nơi xa, rốt cuộc không thể dời mắt.

Thật tốt quá, bệ hạ còn tuổi trẻ anh tuấn như thế, nàng có thể lưu lại hầu hạ, thật là chuyện may mắn.

Liễu Cơ xuất thân thanh lâu sở quán, căn bản không có liêm sỉ gì đáng nói, thậm chí với chính mình nhiều năm sở học, nhất định có thể hầu hạ “Hoàng đế bệ hạ” thỏa đáng, nói không chừng, còn có thể sinh một đứa con trai, được phong phân vị.

Nàng đang nghĩ đến cảm xúc mênh mông, nhưng giây lát liền bị vô tình đánh nát, Ngũ Khánh Hòa quát: “Nói hươu nói vượn cái gì? Đây là Hoàng Thái tử điện hạ.”

Khi nói chuyện ông ta quay đầu lại, vừa lúc thấy khuôn mặt Liễu Cơ ảm mang xuân tình, lập tức cắn răng, thấp giọng quát: “Bản quan nói cho ngươi biết, đừng suy nghĩ miên man, nơi này là hành cung, không giống những nơi ăn chơi đàn đúm kia!”

Liễu Cơ xuất thân quá đê tiện, nhưng dung sắc lại diễm lệ hiếm thấy, đáng người pháp phòng quyến rũ, hơn nữa từ nhỏ bị lập lại dạy dỗ, ngoại trừ bảo tồn tâm thân xử nữ, mười tám ban võ nghệ không có gì không tinh.

Vưu vật bậc này hầu hạ nam nhân cực kỳ sáng khoái, đáng tiếc không có một chút quy củ.

Ngũ Khánh Hòa vốn có chút do dự, nhưng lại bị Xương Bình Đế thúc giục vài lần tìm việc vui, ông ta xem việc lấy lòng Hoàng đế là quan trọng nhất, vì thế, lệnh ma ma cường hóa huấn luyện mấy ngày, liền tiến cung hiến nữ.

“Ngươi nếu đi sai bước, đến lúc đó ném đầu, đừng trách bản quan không báo trước!”

Ngũ Khánh Hòa thấy Liễu Cơ mất lộ ra sợ hãi, vội cúi đầu không dám lại xem, ông ta vừa lòng gật đầu, kỹ nữ chính là kỹ nữ, xem nam nhân nào cũng giống ân khách, không đe dọa một phen là không được.

Ông ta cũng không quá để trong lòng, dù gì cũng chỉ là đồ chơi thôi, mỹ nhân tuyệt sắc Xương Bình Đế dùng qua nhiều đếm không xuể, mặt hàng như vậy, mới mẻ một thời gian, thực mau sẽ chán.

Chờ hai người Ngũ Khánh Hòa đến trước cửa chính điện, Hoàng Thái tử Cao Húc vào trong đã được một lúc.

Xương Bình Đế đang nghị sự với Thái tử, liền nghe cung nhân tới báo, nói Ngũ đại nhân cầu kiến. Ông ta nhớ tới lời Ngũ Khánh Hòa nói hôm qua, nhất thời trong lòng ngứa ngáy.

Nhưng giờ phút này đang nghị luận triều vụ quan trọng, ông ta không thể không kiềm chế tâm tư, cẩn thận thương thảo thỏa đáng với Thái tử.

Bởi vì Hoàng đế tâm tình bức thiết, cho nên hiệu suất nghị sự lần này rõ ràng tăng lên, qua mười lăm phút liền có kết quả.

Xương Bình Đế gấp không chờ nổi tuyên Ngũ Khánh Hòa vào điện, Cao Húc thuận thế đứng lên cáo lui.

Ngũ Khánh Hòa và Liễu Cơ vừa lúc gặp phải Hoàng Thái tử ra cửa điện, hai người thi lễ vãn an.

Cao Húc rất chán ghét đối phương, nhưng lòng dạ hẩn cũng đủ sâu, trên mặt không thấy manh mối, chỉ nhẹ giọng kêu đứng lên.

Hai người Liễu Cơ thối lui đến một bên, nhường đường cho Hoàng Thái tử đi trước, nàng trộm nâng mắt, liếc nam tử tôn quý thanh tuyến ôn nhuận kia.

Nhạc đệm nhỏ này qua đi, mọi chuyện quay về quỹ đạo.

Liễu Cơ một thân sa mỏng bọc thân, da thịt nõn nà như ả như hiện, trước ngực no đủ miêu tả sinh động doanh doanh hạ bái. Nàng diễm như đào lý, trên người có phong tình hoàn toàn không giống nữ tử đài hoàng.

Xương Bình Đế thực vừa lòng, vẫy tay làm nàng tới gần.

Trên mặt Liễu Cơ mang theo ý cười vũ mị, đứng lên lay động đến gần long ý, nàng dư quang liếc mắt Hoàng đế mình hoàng long bào ngồi phía trên.

Nói thật, Xương Bình Đế thiên tử tôn sư, thân hình cao lớn, bộ dạng cũng đạt tiêu chuẩn, thật không phải loại hình khó có thể nuốt xuống. Chỉ là Liễu Cơ mới vừa gặp Hoàng Thái tử, nhất thời chênh lệch quá lớn, nàng khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Nhưng nàng không kịp nghĩ quá nhiều, bởi vì Hoàng đế cười ha ha, đã lấy tay kéo nàng, trực tiếp xả ra sa mỏng, tùy ý dâm loạn làm trò trước mặt một phòng cung nhân thái giám.

Liễu Cơ đã hoàn hồn, nàng cũng không thêm để ý người khác quan khán, lập tức dùng cả người thủ đoạn, trước hầu hạ Hoàng đế sáng khoái lại nói.

Chuyến hoang đường trong Hà Phong Quán vẫn chưa ảnh hưởng Cao Húc mấy may, hắn vừa ra chính điện liền đường cũ đi về, trở lại Thanh Hòa Cư nơi hắn và Kỳ Uyển Thanh ở.

Vào ngoại thư phòng, hắn vẫy lui cung nhân thái giám trong phòng, Lâm Dương chờ đã lâu lập tức trình tin báo lên.

Tin báo có hai phần, phần thứ nhất là Hứa Trì hội báo toàn quá trình điều tra hành động, mà một phần khác là bản gốc mật tin trong ám cách nhỏ ở Đông Xuyên Hầu phủ.

Cao Húc xem xong Hứa Trì hội báo, lại mở ra bản gốc phong thư, rũ mắt tinh tế xem xét.

Cuối cùng ánh mắt hắn đặt ở góc trái bên dưới lá thư, chỗ vốn dĩ nên ký tên thì không ký, chỉ có một dấu ấn bốn chữ màu đỏ tươi.

“Lang Hoàn chủ nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Editor: Vy Vy 1505

Cao Húc ngay sau đó đi về chính phòng hậu viện, giao tin báo trên tay cho thê tử.

Kỳ Uyển Thanh nhìn kỹ, người viết thư tìm từ thực nghiêm khắc, mặc dù đối phương là siêu phẩm hầu chiến công hiến hách, kẻ này vẫn không khách khí chút nào, nói thẳng quát lớn.

Nhưng, nàng cũng đặt trọng điểm lên ấn đỏ bốn chữ kia.

“Lang Hoàn chủ nhân?”

Cao Húc nhàn nhạt liếc một cái, đáy mắt cũng không gọn sóng, hắn cười lạnh một tiếng: “Lang Hoàn chủ nhân, tên này cũng xứng?”

Lang Hoàn thuộc về tiền cảnh, là nơi Thiên Đế cất giữ sách trong truyền thuyết.

Nếu là cao nhân ẩn sĩ dùng cũng thôi đi, nhưng đối phương là kẻ hãm hại trung lương, làm cho một thành quân dân tử thương hầu như không còn, cũng dám tự xưng tiên nhân?

Đương nhiên không xứng.

“Điện hạ, không biết Lang Hoàn chủ nhân đến tột cùng là thần thánh phương nào?”

Trên thư viết phi thường mịt mờ, nếu không kết hợp Tùng Bảo dịch, căn bản xem không hiểu. Quan trọng nhất chính là, trên thư không đề cập chút nào thân phận hai bên, không thể biết kẻ truyền tin cho Vương Trạch Đức đến tột cùng là người phương nào, căn bản không thể xuống tay.

Mặc dù “Lang Hoàn chủ nhân” cũng không phải chủ mưu phía sau màn, nhưng là cấp trên của Vương Trạch Đức, bước tiếp theo thiết yếu phải tìm ra tên này.

Vương Trạch Đức khẳng định biết, nhưng hiện giờ lại chưa thể động ông ta.

Thứ nhất, để tránh rút dây động rừng; thứ hai, nếu không có bằng chứng như núi muốn động một thể tập siêu phẩm hầu là không thể nào.

Một phong thư mặt ngoài không có gì khác thường căn bản không thành vấn đề, cho dù bị công bố, Vương Trạch Đức cũng chỉ bị người cười chê mất mặt thôi.

“Chúng ta tạm thời không thể động Đông Xuyên Hầu.”

Cao Húc trải qua nhiều chuyện lớn, tạm thời để yên cho kẻ thù cũng không sao, hắn cũng không để ý, nhưng hắn lo lắng thế tử nôn nóng, không quên thấp giọng trấn an: “Thanh Nhi, nài đừng nôn nóng.”

“Điện hạ, thiệp biết.”

Kỷ Uyển Thanh cầm tay hắn, gạt đầu, nàng cũng không phải là người không biết tốt xấu, cái gì nặng cái gì nhẹ, nàng vẫn rất rõ ràng.

Bọn họ muốn điều tra sự thật và tìm ra chứng cứ, báo thù rửa hận cho cha con Kỷ Tông Khánh, cũng vì rửa sạch oan khuất cho Sở Lập Tung.

Nhưng lại không thể giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm.

Thế tử hiểu lý lẽ, Cao Húc vui vẻ, hắn nắm ngược lại tay nàng nói: “Lang Hoàn chủ nhân là mấu chốt, tuy tạm thời không thể động Vương Trạch Đức, nhưng có một người có thể động.”

Người này là Đông Xuyên Hầu phủ đại quân sự Vương Trung.

Vương Trung là tâm phúc của Vương Trạch Đức, giờ phút này đã có thể xác định, ông ta là một trong những người biết chuyện, nói không chừng, thư này là ông ta phụ trách truyền lại.

Một hạ nhân thôi, Cao Húc dễ dàng có thể động.

“Thanh Nhi, cô đã sai người ra tay với Vương Trung, ít ngày nữa sẽ có tin tức tốt truyền đến.”

Đúng vậy, trước khi lục soát Đông Xuyên Hầu, Hứa Tri đã phụng lệnh ra tay với Vương Trung.

Vào tháng tư, ánh mặt trời đột nhiên gay gắt hơn, nhiệt độ không khí tăng cao, không ít người thích ứng không kịp liền ngã bệnh.

Đông Xuyên Hầu phủ đại quân sự Vương Trung chủ quan xưa nay thân thể khỏe mạnh, không nghĩ tới lần này cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Mới đầu ông ta có chút choáng váng nhức đầu, cũng không để trong lòng, chỉ tiếp tục làm việc. Không nghĩ tới qua nửa ngày, bệnh trạng liền nghiêm trọng hơn, còn bắt đầu sốt.

Nếu bị bệnh, vậy xin nghỉ, lại mời đại phu đến xem.

Vương Trung là hầu phủ đại quân sự, tuy là nô bộc, đãi ngộ lại gần bằng với chủ tử, mời đến chính là đại phu Hồi Xuân Đường nổi danh trong kinh.

Lão đại phu râu tóc bạc trắng bất mạch, rung đùi đặc ý nói một hồi, đại ý chính là gió nóng gây ra, uống thuốc mấy ngày sẽ khỏe.

Lão đại phu viết phương thuốc, dặn dò sắc thuốc đúng giờ uống, cầm tiền khám bệnh trở về.

Mùa này người bệnh quá nhiều, mọi người bao gồm bản thân Vương Trung đều không thèm để ý, ông ta uống thuốc, liền mơ mơ màng màng ngủ.

Chỉ là qua mấy ngày, tình huống hình như có chút không thích hợp.

Vương trung vẫn uống thuốc đều, một ngày ba lần không thiếu cử nào, nhưng chẳng những bệnh không tốt lên, mà ngược lại càng nghiêm trọng hơn.

Ông ta vẫn luôn sốt nhẹ, tiếp theo đổ mồ hôi trộm, mặt mũi, sau đó còn bắt đầu ho khan, mất thườn có thể thấy được tốc độ gây ốm rất nhanh.

Sau nữa, ông ta thể nhưng ho ra máu, ngực hơi hơi phát đau, hô hấp cũng khó khăn.

Nhìn chằm chằm vết máu đỏ thấm trên khăn trắng, Vương Trung sùng sốt, gã sai vật hầu hạ ông ta cũng ngốc lảng.

Lão đại phu lại đến, lúc này luống cuống vọng, vãn, vãn, thiết một phen, ngay cả tiền khám bệnh cũng không lấy, bỏ lăn đi về.

Vương Trung bị ho lao.

Tin tức này chấn động toàn bộ Đông Xuyên Hầu phủ, ho lao là bệnh nan y, mấu chốt là nó còn dễ lây nhiễm.

Lúc này, mặc dù Vương Trung là tâm phúc nhất đẳng của hầu gia cũng vô dụng, Vương Trạch Đức không có khả năng mạo hiểm an nguy cả phủ để bảo toàn tính chủ tử, phải biết rằng một nhà già trẻ của ông ta cũng ở bên trong.

Dùng số tiền lớn mời vài vị đại phu, chẩn đoán chính xác không sai, Vương Trung và cả mọi người trong tiểu viện đều bị chuyển ra ngoài, an trí ở thôn trang vùng ngoại ô.

Dưới ánh trăng, tiếng gió tiếng côn trùng kêu vang, một thôn trang nhỏ ở kinh giao lại từ khi trầm trầm.

Vương Trung đang đợi chết, gã sai vặt hầu hạ ông ta lo sợ bất an, e sợ chính mình cũng bị lây bệnh.

Nhưng bên ngoài thôn trang vẫn phòng thủ thực nghiêm mật, Vương Trung biết bí mật quá nhiều, trước khi ông ta tắt thở, Vương Trạch Đức sẽ không an tâm.

“Phi, sao lão tử xui quá vậy, tự nhiên bị phái tới canh giữ một tên ho lao.”

Một thủ vệ trong đó phi nhỏ, chán ghét quay đầu lại, xa xa liếc mắt một phòng có ánh nến lập lòe trong thôn trang bên kia.

Hắn vừa nói ra, trong lòng mọi người đều xúc động.

Mọi người cũng không dám vào thôn trang, chỉ vây quanh một vòng xa xa, xây nhà ở thay phiên nghỉ ngơi, e sợ cho một khi không cẩn thận mất mạng nhỏ. Cũng may Vương Trạch Đức hiểu, phái thủ vệ cũng nhiều, vòng tuy lớn nhưng nhân thủ vẫn thực đầy đủ.

“Sao ông ta vẫn còn sống vậy chứ, ông ta khó chịu, còn liên lụy huynh đệ chúng ta.” Làm nhiệm vụ mà thôi, không ai muốn bỏ mạng, huống hồ bị lây ho lao ném mạng cũng uất ức đến cực điểm.

Một người khác nói: “Được rồi, oán giận cũng vô dụng, chúng ta vẫn nên đi xa một chút đi.”

Đề nghị này rất được tán đồng, mọi người lại dịch ra xa mười trượng.

Lời nói động tác của mấy thủ vệ này đều bị đám người Hứa Trì nấp kín một bên thấy rõ ràng. Hắn giơ tay dè dè, ý bảo thủ hạ tiếp tục ngủ đông, bản thân lại nhún mũi chân, xẹt qua ngọn cây, không tiếng động dừng trong thôn trang.

Trong tay hắn khiêng một chiếc túi phi thường lớn, khinh công lợi hại, vòng vây không người nào có thể phát hiện, vào thôn trang tĩnh mịch như cá gặp nước, nhảy mất đi đến trước cửa sổ phòng duy nhất có ánh nến.

Hứa Trì chọc thủng giấy cửa sổ, nhìn vào bên trong.

Nhà ở lâm thời thu thập thực cũ kỹ, không vứt đi được cảm giác mốc meo, trên bàn vuông tróc sơn đốt một ngọn nến, bên trong chỉ có một người.

Không ai muốn chết, dĩ vãng gã sai vặt vạn phần ân cần hiện giờ nếu không phải đưa thức ăn đưa thuốc thì sẽ không xuất hiện. Vương Trung nằm trên giường, đôi mắt mở nhưng đã mất sáng rọi.

Mấy ngày trước ông ta vẫn là đại quân sự nhất hô bá ứng, hiện giờ lại chỉ có thể nằm chờ chết.

Hứa Trì không tiếng động vào phòng, đi đến trước giường, điểm vài chỗ trên người Vương Trung, đối phương không phát ra một tiếng, liền nhắm mắt hôn mê.

Hắn cởi bỏ chiếc túi lớn mình mang theo, bên trong rõ ràng là một người.

Đây là một tử tù vừa mới tắt thở không lâu, tuổi tác đáng người xấp xỉ Vương Trung. Hứa Trì nhanh nhẹn trao đổi vị trí hai người, sau đó cầm giá cắm nến đốt màn trướng bàn ghế vân vân.

Thế lửa dần dần lớn, bắt đầu lan tràn đến xà nhà song cửa sổ, hắn nhìn quét trong phòng, xác định không có gì bại lộ, mới một lần nữa khiêng lên chiếc túi lớn, lách mình ra phòng.

“Vương Trung” bị thiêu chết.

Đại quân sự Vương Trung bị ho lao, chuyển qua thôn trang chờ chết, nghĩ quần, đuổi đi tất cả gã sai vặt hầu hạ, nhóm lửa tự thiêu.

Trên thực tế, trận lửa lớn này cũng không ai đi cứu.

Mọi người ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, xa xa vây quanh đám cháy, chờ thiêu đốt hầu như không còn, phải những gã sai vặt qua nhật tàn cốt, xác nhận Vương Trung đã chết, lập tức bỏ cửa chạy lấy người trở về phục mệnh.

Vương Trạch Đức thở dài, nhưng ông ta cũng không có cách nào, cẩn thận dò hỏi thủ lĩnh thủ vệ, xác nhận không sai, cảm khái một ít ngày liền bỏ qua.

Vương Trung là bị một gáo nước đá tưới tỉnh.

Ông ta mở mắt, không kịp đánh giá hoàn cảnh bốn phía lại trước tiên phát hiện, mình hết bệnh rồi.

Không nóng lên, không đau đầu, không ho khan. Cả người thoải mái có lực, không giống lúc trước ốm đau liệt giường, khó có thể nhúc nhích.

Không sai, Vương Trung cũng không có bệnh.

Sở dĩ ông ta như vậy là do Hứa Tri sai người dùng một loại thuốc.

Loại thuốc này do một dược sư của Đông Cung chế ra, dược sư này đam mê nghiên cứu thuốc hiếm lạ cổ quái, không màu không mùi, vào nước tan ngay, Vương Trung không thể nào phát hiện.

Tuy thuốc này hiếm lạ nhưng vẫn có một ít dấu vết để lại, nếu hoàng cung thái y tự thân ra tay, chỉ sợ không thể giấu diếm. Nhưng đại quân sự Vương Trung mặc dù có thể diện cỡ nào cũng không mời được thái y.

Hứa Tri bắt người về liền rót giải dược, giờ phút này Vương Trung tỉnh lại, đương nhiên bệnh trạng toàn tiêu.

Phát hiện chính mình khỏe rồi, Vương Trung mừng như điên, ngay sau đó nhìn quanh một vòng, lại nhận ra chính mình đang ở trong một thạch thất lạnh băng dưới mặt đất.

Dưới chân, vách tường đều là đá xanh được mài giữa bóng loáng, dưới ánh nến mờ nhạt lóe hơi hơi lạnh lẽo.

Số lượng nến có hạn, ông ta thấy không rõ thạch thất này lớn bao nhiêu, nhưng lại thấy hơn mười nam tử áo đen che mặt, người cầm đầu đang lạnh lùng nhìn ông ta.

Vương Trung có thể làm tâm phúc nhất đẳng của Đông Xuyên Hầu đương nhiên cũng có chỗ hơn người, trong đầu vừa chuyển liền hiểu ra.

“Đến tột cùng các người là người phương nào?” Ông ta nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng tầm mắt dừng trên người nam tử cầm đầu: “Bệnh của ta là các người động tay chân?”

Về mặt ông ta lạnh băng, tuy là câu hỏi nhưng giọng điệu lại chắc chắn.

Hứa Tri cười nhạo một tiếng, cũng không vô nghĩa, trực tiếp giơ một tờ giấy trước mặt ông ta: “Nói, đây là người nào gửi thư, hiện giờ đang ở đâu?”

“Nếu đã bị bắt vào nơi này, ông sẽ không thể nào sống sót đi ra ngoài. Nhưng chắc ông cũng biết, người có rất nhiều cách chết, có dứt khoát lưu loát tắt thở, cũng có muốn sống không được muốn chết không xong.”

Giọng Hứa Tri thực đậm, nói chuyện thực bình dị, lại làm người ta không thể nghi ngờ tính chân thật.

Đây là một người tàn nhẫn.

Trong lòng Vương Trung run lên, rũ mắt nhìn tờ giấy trước mặt.

Không xem không biết, vừa thấy đã bị dọa nhảy dựng, chỗ ký tên trên tờ giấy này là cái ấn đỏ tươi bốn chữ “Lang Hoàn chủ nhân”.

Vương Trung đại kinh thất sắc: “Này, sao lá thư này lại ở trong tay các người?”

“Việc này ông không cần phải biết, cứ việc trả lời ta là được.”

Trên thực tế, thư này là giả tạo, bản gốc đã đưa đi Thừa Đức, nằm trong tay Cao Húc.

Trước khi đưa bản gốc đi, Hứa Tri vốn muốn sao một phong để đổi lá thư hán bắt chước kia.

Nhưng bỗng hán nhớ tới còn có Vương Trung, dứt khoát kêu người sao thêm một bản, chờ lúc này mang ra dùng, đỡ phải vô nghĩa hết bài này đến bài khác.

Thấy phong thư này, ý đồ của đám người Hứa Tri đã rõ như ban ngày, chẳng qua, Vương Trung lại không chịu tiết lộ ra mảy may.

Vương Trạch Đức để Vương Trung tham dự đến mức này, tất nhiên có một phần tín nhiệm tâm phúc, nhưng vì phòng có biến, ông ta không có khả năng không làm chút phòng bị thi thố nào.

Thê tử của Vương Trung mất sớm, không có tục huyền, nhưng ông ta còn có cha mẹ già và một trai một gái. Mặt ngoài người nhà của ông ta chuộc thân, quay về quê cũ làm tiểu địa chủ, trên thực tế không phải như thế.

“Người nhà” ở quê là giả, thật sự đã bị chủ tử an trí, vừa là bảo hộ, vừa là giám thị.

Bí mật này chỉ qua tay một mình ông ta, một khi gió thổi cỏ lay, dẫn người nghi ngờ, chỉ sợ cha mẹ con cái ông ta liền sống không được.

Vương Trung giả làm người câm, chết sống không lên tiếng.

Hứa Trì lại cười lạnh: “Thật là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ.”

Nếu hắn đã áp người đến đây, liền có nắm chắc làm đối phương mở miệng, vừa lúc hắn kiềm chế hình phạt, có rất nhiều thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Editor: Vy Vy 1505

Vương Trung bị kéo đến một gian thạch thất khác.

Đây là nơi dụng hình, các loại hình cụ gì cũng có, nhất nhất được treo trên tường đá xanh, âm u trầm trầm.

Hình cụ nửa cũ nửa mới, có mấy cái chỗ khe hở còn dính đỏ sẫm chưa khô, hiển nhiên đã từng sử dụng nhiều lần. Vương Trung nương ánh nến lập lòe quét mắt, lập tức đánh cái rùng mình.

“Người đâu.”

Hứa Trì khẽ nâng cằm, điểm điểm về phía Vương Trung. Lập tức có thủ hạ lưu loát lên tiếng, trước tiên treo người khóa trên giá gỗ, sau đó từ trên tường lấy một roi dài có móc câu, lại nhúng đầu roi xuống bốn sa tế hồng hồng.

“A a a!”

Một tiếng roi quất vèo vèo, Vương Trung kêu thảm thiết thê lương.

Sự thật chứng minh, Hứa Trì tự tin không phải không có lý, người có thể chịu đựng khổ hình mà vẫn không mở miệng cũng không nhiều.

Vương Trung cắn răng chịu đựng qua một trận roi, bị nước muối lạnh băng tưới tỉnh, thân hình không tự chủ được run rẩy, ông ta kêu rên: “Các người, đến tột cùng các người là người phương nào?”

Mấy người áo đen che mặt này rõ ràng được huấn luyện kỹ càng, từng đôi mắt dị thường trầm tĩnh, không thấy nửa phần gọn sóng, cũng không ai trả lời.

Cuối cùng, khi ám vệ chương hình phạt dẫn theo một khối bàn ủi thiêu hồng đến gần, rốt cuộc Vương Trung vẫn không được gì khác, chỉ thảm thanh hô: “A! Ta nói, ta nói!”

Ông ta tin, chỉ cần ông ta kiên trì không mở miệng, nhóm người này có thể dùng tất cả hình cụ trên tường lên người ông ta.

Vương Trung rốt cuộc hiểu rõ như thế nào gọi là muốn sống không được muốn chết không xong, nước mắt và nước mũi đều không nhận được: “Ta đều nói, tha ta đi.”

“Dừng tay.”

Hứa Trì vừa lòng gật đầu, hắn liền biết, nếu không trải qua huấn luyện đặc thù, trên đời này không có bao nhiêu người thường có thể chịu đựng đại hình hầu hạ.

Hắn phân phó thủ hạ, rót cho Vương Trung một thùng nước trong, nhận lời: “Chỉ cần ông biết gì nói hết, không có nửa lời dấu diếm, ta sẽ cho ông một cái chết tử tế. Nếu không.....”

Hứa Trì hít hít mắt.

“Ta đều nói!” Nước trong tưới lên, Vương Trung cảm giác tốt hơn rất nhiều, giờ phút này ông ta thật sự cho rằng, có thể chết tử tế cũng là một chuyện không tệ.

“Nói, Lang Hoàn chủ nhân là người phương nào? Có gì liên quan với hầu gia nhà ông? Suy nghĩ kỹ rồi nói, không được bỏ sót.”

Hứa Trì lớn tiếng dọa người, sau khi hầu hạ đại hình, lúc này Vương Trung sợ hắn như sợ hổ, cũng không dám lại chơi đa dạng.

“Kỳ thật ta cũng không biết Lang Hoàn chủ nhân là ai.” Vương Trung nghĩ nghĩ, quyết định nói từ đầu.

“Ba năm trước đây, ngày đầu tiên hầu gia nhà ta bắc chính về kinh liền gọi ta đến, kêu ta cải trang giả dạng, đi gửi một phong thư.”

Lúc trước, Vương Trạch Đức cùng theo Kỳ Tông Khánh về kinh, mặt ngoài là huynh đệ tình nghĩa, thực tế lại là trong lòng có quỷ. Ông ta vô cùng bất an, vì thế vừa về đến kinh thành liền gửi thư dò hỏi nhị gia bên kia.

Nhị gia trấn an ông ta một phen, cuối cùng, còn lạnh lùng sắc bén, nói lần này thế lực quân đội của Hoàng thái tử thiệt hại nghiêm trọng, ngày nào đó nhất định sẽ cẩn thận điều tra, làm ông ta không cần lại gửi thư, để tránh lộ hãm. Còn về dấu vết trên chiến trường, nhị gia sẽ xóa sạch sẽ, kêu ông ta không cần lo lắng.

Vương Trạch Đức biết dấu vết bị xóa sạch sẽ, trong lòng thoáng yên ổn, lại nghe nói ngày sau Đông Cung sẽ điều tra, lúc sau ông ta càng thêm đề ý, làm được không hề sơ hở.

Mật thám của Đông Cung thủ đoạn cao minh, kỳ thật ông ta cũng không phát hiện chính mình bị điều tra, nhưng sớm có chuẩn bị, ông ta thuận lợi qua cửa.

Mãi đến ba năm sau, khoảng thời gian trước Kỳ Uyển Thanh gọi thư lần đó, Vương Trạch Đức luống cuống, lúc này mới lại lần nữa sai Vương Trung truyền tin.

Tính ra, tổng cộng Vương Trung chỉ đi qua chỗ nhị gia hai lần, cũng không chính mắt nhìn thấy mặt nhị gia. Chỉ là bầu không khí chỗ kia và chủ tử biểu hiện ần ần sợ hãi, làm ông ta không tự chủ được khiếp đảm.

Đây là một loại trực giác của động vật nhỏ.

Vương Trung không biết rõ nhị gia là người phương nào, có gì liên quan với hầu gia nhà mình, ông ta càng không muốn biết. Ở vị trí của ông ta, biết càng nhiều, chết càng nhanh.

Ông ta nhìn thoáng qua Hứa Tri, trong lòng chua xót, lần này không phải tới rồi sao.

“Nhị gia này ở chỗ nào, ông truyền tin tới đâu?”

Ánh mắt Hứa Tri độc ác, Vương Trung chỉ là người thường không trải qua huấn luyện, nói thật hay nói dối, nói hết hay còn giấu diếm, hẳn thực dễ dàng phân biệt.

Sau khi nghe xong cẩn thận, hẳn liền hỏi thẳng tin tức có giá trị nhất.

Nếu đã nói tới đây, tiếp tục giấu diếm cũng không có ý nghĩa, nhưng, Vương Trung thờ hồn hèn hai hơi, nhìn Hứa Tri, lại nói: “Nếu ta xác thật phụng lệnh truyền tin, hiện giờ cầu cái chết từ tể cũng thôi, chẳng qua.....”

Ánh mắt ông ta khẩn cầu: “Chỉ là người nhà ta còn trong tay chủ tử, bọn họ một mực không biết, các người có thể đừng liên lụy bọn họ được không?”

“Đông Xuyên Hầu phủ đại quân sự Vương Trung bị ho lao, sau khi chuyển qua thôn trang chịu khổ không được, đã nhóm lửa tự thiêu.” Hứa Tri cũng không tính liên lụy người nhà đối phương, đương nhiên hẳn cũng không thể nào ra tay tương hộ.

Hắn làm vậy chủ yếu là vì không kinh động Vương Trạch Đức, nhưng cũng có lợi cho Vương Trung, nếu không lộ bí mật, vậy người nhà sẽ không bị liên lụy.

Chỉ cần chủ tử Đông Xuyên Hầu làm người không quá tàn nhẫn độc ác, không nhỏ cò tận gốc, người nhà liền có thể không ngại.

Cuối cùng Vương Trung buông vương vấn, liền từ từ kể ra: “Nhị gia không ở trong thành, ở một thôn trang tại kinh giao, thực yên lặng, từ cửa tây ra thành ước chừng năm dặm, quẹo trái vào ngã rẽ nhỏ, sau đó.....”

Vương Trung chỉ đường rẽ trái rẽ phải, cuối cùng, ông ta lại bổ sung: “Thôn trang rất lớn, được canh gác chặt chẽ, tuy mỗi lần ta chỉ có thể chờ ở nhà dưới, ven đường thấy không nhiều người cho lắm, nhưng cảm giác đều là người biết võ.”

Thuộc hạ của Đông Xuyên Hầu cũng có người công phu nhất đẳng, nhiều năm qua Vương Trung cũng có tiếp xúc, nhưng ông ta cảm giác người hầu phủ không nguy hiểm bằng người trong thôn trang.

Khi nói chuyện, ông ta quét mắt hơn mười người áo đen che mặt lẳng lặng đứng trang nghiêm trong thạch thất.

Đúng, chính là cảm giác này, thực đạm nhiên nhưng lại rất nguy hiểm, giống như một khi phát hiện ông ta có chút dị động, trong khoảnh khắc sẽ nhanh nhẹn giải quyết, một câu vô nghĩa cũng không nhiều lời.

Trên mặt Vương Trung còn mang hoảng sợ, Hứa Tri liếc mắt, lại cẩn thận hỏi mấy vấn đề, sau đó vung tay lên, phân phó cấp dưới trước tiên giam giữ người.

Ngay sau đó hắn bước đi, ra khỏi thạch lao ngầm, về mặt đất.

Lúc này đã là sáng sớm, Hứa Tri phân phó mấy trạm gác ngầm, lặng lẽ đến thăm dò thôn trang kia, xem có giống lời Vương Trung nói hay không.

Hắn tự mình sửa sang mặt báo truyền đi Thừa Đức.

Thôn trang kia ở khe núi, trạm gác ngấm leo lên chỗ cao, xa xa quan sát một phen, phát hiện quả nhiên canh gác chặt chẽ. Khoảng cách thôn trang rất xa, hẳn liền cảm giác được có người canh giữ ngoài sáng trong tối, phân bố trên con đường duy nhất trải qua.

Trạm gác ngấm chỉ phụ trách xác nhận tình huống mặt ngoài, hẳn cũng không rút dây động rừng, chỉ cẩn thận ghi nhớ nơi có người thủ vệ mình phát hiện được, lại lặng lẽ đi về.

Hứa Trì nhận trạm gác ngấm hồi báo, cùng tin tức truyền đi. Sau đó hẳn cũng không nhàn rỗi, trải ra bản đồ địa hình kinh giao, đánh dấu vị trí thôn trang kia, bắt đầu nghiên cứu đường công kích tốt nhất.

Tin tức này đến đêm mới truyền vào Tự Vân Cung.

Lúc đó, Cao Húc mới vừa về phòng, rửa mặt thay đổi quần áo thường, đang dựa nghiêng trên nhuyễn tháp. Kỷ Uyển Thanh nửa ghé vào trong lòng hắn, hai người thấp thấp nói nhỏ.

Trương Đức Hải tiến lên, nói là Lâm Dương bẩm báo, tin tức về Đông Xuyên Hầu phủ tới.

Vừa nghe Đông Xuyên Hầu phủ, Cao Húc lập tức cúi đầu liếc Kỷ Uyển Thanh.

Da đầu nàng tê dại, ngày đó tính tể kể lại chỗ khả nghi của Vương Trạch Đức, không tránh né nhắc tới Vương Cật một câu mang theo vô hạn tiếc nuối. Lúc ấy thảo luận chính sự, Cao Húc cũng không có gì dị thường, chỉ là qua đi ngẫu nhiên hẳn sẽ như vậy.

Trúc mã đã từng thiếu chút nữa dính hôn, trước sau nhớ mãi thê tử mình không quên, cho dù Cao Húc biết nàng bằng phẳng, nhưng vẫn như cũ có chút chú ý.

Kỷ Uyển Thanh kỳ thật là cao hứng, bởi vì tâm tư mật mờ này đủ để chứng minh, nàng đã chiếm cứ một vị trí nhỏ trong lòng Cao Húc.

Nhưng nàng không muốn để chuyện này tiếp tục phát triển, lỡ như áp ủ thành cái gai, vậy phiền toái.

Tuy chuyện của Đông Xuyên Hầu phủ quan trọng, nhưng cảm tình phu thê đồng dạng quan trọng, đôi thời cơ khác nói chuyện, hiệu quả sẽ không tốt như vậy.

Kỷ Uyển Thanh rèn sắt phải nhân lúc còn nóng, lúc hắn hơi hơi cúi đầu liền thuận thế khoanh lại cổ hắn, môi anh đảo để sát vào bên tai hắn, dùng âm lượng chỉ hai người có thể nghe được nói nhỏ.

“Điện hạ, trong lòng Thanh Nhi chỉ có một mình ngài, hiện tại là như vậy, về sau cũng vậy.”

Hắn vẫy lui Trương Đức Hải, xoay tay lại ôm nàng, hừ nhẹ một tiếng: “Vậy trước kia thì sao?”

Kỷ Uyển Thanh chớp chớp mắt đẹp, hẳn thực để ý, đương nhiên, nàng cũng không hàm hồ, lập tức nói: “Trước kia thiếp cũng không có tình yêu nam nữ với Vương thế tử, cha mẹ nói hẳn tốt, thiếp cũng không có dị nghị.”

Nói thật, lúc ấy Vương Cật chỉ là tiểu thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, hai người khá quen thuộc, nhưng nếu nói tình cảm nam nữ khắc cốt ghi tâm, nàng thực không có.

Chẳng qua là hắn trưởng thành sớm, ái mộ tiểu thanh mai, mà nữ tử trước sau gì cũng phải gả cho người, Kỷ Uyển Thanh cân nhắc, cảm thấy Vương Cật cũng không tệ lắm, liền cam chịu cha mẹ quyết định.

“Thiếp chỉ thích điện hạ.” Nàng vội dán bên tai Cao Húc bổ sung một câu tỏ tình.

Kỷ Uyển Thanh nói xong, nàng mắt sắc, thấy vành tai hắn hơi hơi đỏ lên, hơn nữa thực mau liền thâm, lan tràn đến toàn bộ bên tai.

Không thể nào, Thái Tử điện hạ thế nhưng ngây thơ như vậy.

Nàng dùng sức chớp chớp mắt, xác định không hoa mắt, lúc này mới kéo ra khoảng cách, ngược mắt nhìn hắn.

Cao Húc đang rũ mắt bình tĩnh nhìn nàng, mắt đen thâm thúy lấp loè quang mang, thấy Kỷ Uyển Thanh ngửa đầu, mới thu liễm lại.

Hắn hừ nhẹ một tiếng: “Cô đã biết.”

Cao Húc không đợi nàng trả lời, liền hơi hơi buông tay, nhẹ nhàng đặt nàng qua một bên, đứng lên thấp giọng nói: “Cô đi tiền viện một chuyến, nàng chờ cô.”

Kỷ Uyển Thanh nháy mắt bị dời đi lực chú ý, nàng vội không ngừng gật gật đầu, nhìn theo hắn nhắc lên rèm cửa ra phòng.

Cao Húc vừa ra khỏi cửa, nhanh chóng khôi phục bộ dáng bình thường, tiếp nhận Lâm Dương trình lên mặt báo xem qua.

“Rất tốt.”

Điều tra có tiền triển đột phá, “Lang Hoàn chủ nhân” tức là nhị gia trong lời Vương Trung, tuy người này vẫn không rõ thân phận, nhưng lại tra được chỗ ẩn náu.

Về ôn nhuận trên mặt Cao Húc tất cả thu liễm, trong mắt tàn khốc chợt lóe mà qua, lập tức hạ lệnh: “Truyền tin Hứa Trì, lập tức vây bắt, ngoại trừ nhị gia cần bắt sống, còn lại nếu ngoan cố cứ việc giết chết.”

Hứa Trì đi theo Hoàng thái tử nhiều năm, là một trong những cánh tay đắc lực của chủ tử, hẳn rất hiểu biết tác phong hành sự của Cao Húc.

Mới vừa truyền tin tức đi, hẳn đã bắt đầu bố trí, điều hành rất nhiều nhân thủ, phân bố ở các vị trí.

Có người phụ trách theo dõi, có người phụ trách tiến công, ai có việc nấy, kẻ địch có chạy đằng trời, lần này vây bắt quyết không để cá lọt lưới.

Lúc mệnh lệnh vây bắt của Cao Húc truyền về, công tác chuẩn bị đã an bài sắp xong, chờ đến ban đêm giờ tỵ, liền bắt đầu phát động thế công.

Hứa Trì trận địa sẵn sàng đón quân địch, an bài trạm gác, đồng thời hẳn lãnh một nhóm người khác bay nhanh tới thôn trang.

Nhị gia cũng không phải hạng người giả áo túi com, thôn trang phòng ngự thi thố thực đúng chỗ, cho dù đám người Hứa Trì khinh công lợi hại, lúc tiếp cận thôn trang vẫn bị phát hiện.

Một tiếng còi bén nhọn cắt qua bóng đêm, nháy mắt kinh động toàn bộ thôn trang, thôn trang yên lặng nhất thời sôi trào, lập tức có nhân thủ lao tới đứng chỗ, ngăn chặn kẻ thù đến từ bốn phương tám hướng.

Hứa Trì chưa bao giờ xem nhẹ nhị gia, bị phát hiện cũng là trong dự kiến, cho nên hẳn mang nhân thủ đủ nhiều, mặc dù là đánh bừa, hẳn cũng có tự tin có thể san bằng nơi này.

Hắn tự tin là có nắm chắc, dưới trướng Đông Cung không có người vô dụng, bọn họ trải qua huyết tinh chém giết, vòng vây lần nữa co rút lại, cuối cùng thành công đánh hạ thôn trang.

Chỉ tiếc, bọn họ lại không thể bắt nhị gia.

Lúc tiếng còi cất lên không bao lâu, nhị gia đã chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Editor: Vy Vy 1505

Hôm nay từ sau giờ Ngọ nhị gia liền có vài phần tâm thần không yên, nhũ mảy một lát, liền sai người kiểm tra ngoại vụ gần đây.

Được hồi đáp cũng không có gì khác thường, nhị gia lại hạ lệnh tăng thêm thủ vệ các nơi trong thôn trang.

Tuy tâm phúc không rõ nguyên do, nhưng vẫn cung kính lĩnh mệnh lui ra.

Tới ban đêm, nhị gia nghỉ ngơi.

Xưa nay giấc ngủ của nhị gia không được tốt, tối nay đặc biệt thấp thỏm, trần trọc tới nửa đêm, ẩn đường chợt nhảy dựng thật mạnh.

Nhị gia chống cánh tay, nháy mắt ngồi dựng lên, lạnh giọng quát: “Người tới!”

Đồng thời, một tiếng còi bén nhọn đột ngột vang lên, cắt qua bầu trời đêm yên tĩnh, nhất thời rừng mình.

Gã sai vật chờ đợi ở gian ngoài đã xoay người dựng lên, vội vàng chạy nhanh vào phòng chủ tử. Mà giờ phút này, bên ngoài đèn đuốc hơi sáng lên, ầm ầm truyền tới tiếng binh khí giao kích.

Ngoài viện có tiếng bước chân dồn dập, chạy tới trước cửa chính phòng thì dừng lại, nhị gia trầm giọng kêu: “Tiến vào.”

“Có chuyện gì?”

Tình huống khẩn cấp, tâm phúc thủ lĩnh hộ vệ cũng không vô nghĩa, “phanh” một tiếng quỳ xuống đất bẩm: “Thôn trang bị kẻ thân phận không rõ vây

công. Nhân thủ của đối phương rất nhiều, mỗi người đều được huấn luyện kỹ càng, công phu cũng cực cao, bên ta hiện giờ đang rơi vào thế hạ phong.”

Về mặt thủ lĩnh hộ vệ ngưng trọng, hiển nhiên tình hình bên ngoài không phải ác liệt bình thường.

“Không rõ thân phận?”

Giọng nhị gia có chút khàn khàn, lạnh lùng cong môi, ở kinh đô và vùng lân cận, có thể có mấy thế lực mạnh mẽ như vậy?

Có khả năng tấn công cứ điểm này, ước chừng chỉ có một người thôi.

“Nơi đây đã không thể ở lâu, phải cấp tốc rời đi.” về mặt nhị gia chợt tắt: “Nhanh chóng thu thập các thứ quan trọng, còn lại không thể mang đi, lập tức đốt hủy.”

Xưa nay nhị gia rất xem trọng cứ điểm này, kinh doanh không tệ, nói vứt bỏ liền vứt bỏ đứt khoát, đầu lĩnh thủ vệ lại lộ vẻ không nỡ.

“Người cũng đừng lưu luyến, hiện giờ kẻ địch đột ngột tới gần, không ném bỏ chốt, làm sao giữ được xe.”

Nhị gia là người nhanh chóng quyết định, lập tức khởi động phương án khẩn cấp, phân thuộc hạ thành hai phần. Một phần tiếp tục chống đỡ ngoại địch, phần còn lại trước tiên đi ngoại thư phòng phóng hỏa đốt công văn, sau đó lập tức rời đi theo.

Hứa Trì chuẩn bị đầy đủ, vây khốn thôn trang, chỉ là nhị gia làm người cẩn thận, dự bị càng thêm xa xăm hoàn thiện.

Lúc nhị gia cho xây dựng thôn trang này, đã sai người xây đường hầm, cơ quan chỉ một mình nhị gia biết, cửa thông đạo thiết lập tại phòng ngủ, một đầu khác là bên ngoài hơn hai mươi dặm.

Chờ Hứa Trì đánh hạ thôn trang, phát hiện không thấy nhị gia, lập tức đen mặt.

Trước đó không phải hẳn không suy đoán thôn trang này có đường hầm linh tinh, bởi vậy căn cứ thế núi, nơi nào dễ dàng khai quật địa đạo hẳn đều thả trạm gác ngầm giám thị.

Trạm gác ngầm vẫn luôn trải dài tới bên ngoài mười mấy dặm, dù gì ở trong núi xây dựng đường hầm, mặc dù có thiên nhiên địa huyết, cũng cực kỳ gian nan.

Thứ nhất hẳn nghĩ mười mấy dặm chắc cũng đủ; thứ hai, giếng lưới rộng như vậy cần nhân thủ rất nhiều, nếu tiếp tục mở rộng phạm vi, sẽ ảnh hưởng tấn công thôn trang.

Nhị gia làm người ác hơn, một đường hầm xây dựng nhiều năm, chính là vượt qua phạm vi mười mấy dặm.

“Đừng là chạy trốn còn nhanh hơn con thỏ!”

Hứa Trì không nghe được trạm gác hồi bẩm, liền biết đối phương khẳng định đào thoát thành công, hẳn nâng mắt nhìn tám biển giữa nhả xá, trên đó viết ba chữ to rồng bay phượng múa: “Lang Hoàn Cảnh”.

“Bọn chuột nhất tàn nhẫn độc ác, dám khinh nhờn tiên cảnh?” Hắn phun một ngụm, vừa sai thủ hạ truy bắt kẻ còn sống, vừa sai người nhanh chóng dập lửa, nhân tiện tìm kiếm ám đạo.

Dưới trướng Đông Cung có người tài ba tinh thông cơ quan ám đạo, tra xét rõ ràng, thuận lợi tìm được cơ quan, lại nghiên cứu một phen, mở ra cửa ngầm.

Khẳng định không đuổi kịp đoàn người nhị gia, mà kẻ lưu lại đều là từ sĩ, chẳng những phản kháng kịch liệt, mà một khi thất bại, không đợi bị chế phục, đã cắn túi độc giấu kín sau răng cắn, thất khiếu đổ máu mà chết.

“Người tới, cẩn thận lục soát cho ta!”

Hứa Trì oán hận chụp ván cửa, vát và chém giết một hồi lại để mục tiêu chạy thoát, máu chốt là, hẳn sợ chuyện lớn của chủ tử lại lần nữa lâm vào cục diện bế tắc.

Cũng may, chuyện thật không xong đến nước này. Nhị gia ở nơi đây đã nhiều năm, hiện giờ lâm thời rời đi, trong lúc vội vàng, muốn xóa sạch tất cả dấu vết cũng không phải chuyện dễ.

Mục tiêu của đám người Hứa Trì đặt ở nơi lửa lớn bốc cháy. Bận việc hơn một canh giờ, chờ dập tắt lửa, bọn họ lập tức tiến hành cẩn thận tìm tòi.

Lục soát một hồi, lại tìm được một manh mối quan trọng.

Trong tay Hứa Trì nắm nửa khối mộc bài sơn đen, móc ra khăn, cẩn thận chà lau tro tàn bụi đất mặt trên.

Trên mộc bài điêu khắc thể chữ to, viền một vòng hoa văn tinh xảo.

Loại hình mộc bài này rất quen thuộc, là lệnh bài của nhà huân quý quan lại, dùng để thông hành tầng tầng gác gác công trong phủ, không tính hiểm thấy, bình thường hộ vệ hoặc hạ nhân thường xuyên ra phủ đều có.

Tấm mộc bài trong tay Hứa Trì đã bị thiêu hủy hơn phân nửa, hấn lau sạch sẽ bụi đất, liền nhìn rõ hoa văn thể chữ.

Mặt chính mộc bài có hai chữ, chữ trên bị thiêu hủy hơn phân nửa, chữ dưới tốt hơn, chỉ bị lửa khấp một chút, vẫn có thể dễ dàng phân biệt.

Chữ hoàn chỉnh là chữ “Phủ”.

Còn chữ trên thiếu một nửa, từ nét chữ còn sót lại có thể đoán đó là chữ “Hầu”.

“Hầu phủ?” trong lòng Hứa Trì đại động, lập tức xoay mộc bài lại, nhìn mặt trái.

Hấn lại ngấn ra, thì ra mặt trái mộc bài cũng có chữ, theo nét chữ còn lại, có lẽ là “Nhị”.

Nhị tức là thứ hai, nhị gia.

Hầu phủ? Nhị gia?

Lập tức chứng thực Hứa Trì phỏng đoán.

Hấn hơi hơi nhú mày kiểm, mới vừa rồi hấn trước tiên nghĩ đến, chính là Lâm Giang Hầu phủ.

Nhưng hiện tại lại có vấn đề, Lâm Giang Hầu phủ không có nhị phòng.

Còn về thể hệ dưới chút nữa, trong mấy con trai của Kỳ Tông Văn thực có nhị thiếu gia. Nhưng năm nay nhị thiếu gia mới mười sáu mười bảy, ba năm trước mới mười ba mười bốn, căn bản không thể khổng chế Tùng Bảo dịch năm đó, tuổi không khớp.

Hứa Trì suy tư kỹ một lát, đều cảm thấy giả thiết có sơ hở, hấn hơi hơi đau đầu, không lại nghĩ nhiều.

Mặc kệ như thế nào, đây là manh mối cực kỳ quan trọng, phải biết rằng kinh thành hầu phủ cũng chỉ vài nhà như vậy, dùng phương pháp bài tra cũng không hao phí quá nhiều thời gian.

Thân phận của nhị gia có lẽ thực mau liền có thể vạch trần.

Hấn lập tức vẫy tay, kêu tâm phúc tiến lên: “Lập tức truyền tin tới Thừa Đức, cũng cưỡi ngựa mang vật này đưa đi.”

Nửa đêm, rất nhiều tâm phúc hộ vệ nhị gia, nhanh chóng xuyên qua địa đạo, xuất hiện ở một nông gia cách đó hơn hai mươi dặm.

Đây là một nông gia giàu có ở trong thôn nhỏ, mười mấy năm trước đã bén rễ này mầm. Mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn về nghỉ, hoàn toàn không khác gì với hàng xóm, không ngờ lại là tâm phúc nhị gia an bài gác ám đạo.

“Nơi này tối nay vứt bỏ, các người theo ta cùng trở về.” khuôn mặt trắng nõn tuấn mỹ của nhị gia âm u, phân phó: “Lấy giấy bút tới đây.”

Nhị gia nhanh chóng viết một phong thư, đóng ấn giám, sau đó phân phó: “Lập tức sai người truyền tới Thừa Đức.”

Cấp dưới lưu loát đáp, nhị gia cũng không ở lâu, lập tức lãnh một chúng cấp dưới ra tiểu viện, lên xe rồi đi.

Thỏ khôn có ba hang, nhị gia không chỉ có một chỗ đặt chân.

Còn về bức thư nhị gia viết được bỏ câu bay nhanh đưa đến Thừa Đức.

“Đại gia.”

Một tâm phúc vội vàng tìm đến, bẩm báo nam tử trung niên đang dựa bàn viết nhanh trong thư phòng: “Nhị gia truyền tin lại đây.”

“A?”

Đại gia có chút kinh ngạc, phải biết rằng đệ đệ của ông ta tính tình cô quái, cũng không thích giao lưu với người nhà, hiện giờ đột nhiên gửi thư, chẳng lẽ kinh thành xảy ra chuyện gì?

Ấn đường ông ta hơi nhú, duỗi tay tiếp nhận mật tin tâm phúc dâng lên, nhanh chóng mở ra, vội vàng đảo qua.

“Cái gì? Lang Hoàn Cảnh thế nhưng bị công phá? Đệ đệ vứt bỏ một nửa nhân mã, đã rồi đi!”

Đại gia đại kinh thất sắc, ông ta biết rõ năng lực của đệ đệ, nếu thế lực tầm thường tới cửa sẽ không thể nào toàn mạng mà về, càng miễn bàn bị người công phá cứ điểm, thiệt hại một nửa nhân thủ đào thoát.

Huống hồ thôn trang kia cực kỳ ẩn nấp, người ngoài cơ bản không biết nó tồn tại, nhiều năm qua không người nào có thể sờ đến cửa, làm sao đột nhiên bị người vây công?

Trong nháy mắt đại gia nghĩ đến Đông Cung, sắc mặt lập tức âm trầm, ở kinh thành địa giới, có năng lực có khả năng động thủ cũng chỉ một người mà thôi.

Qua tay đệ đệ gần như đều là chuyện lớn, chẳng lẽ là chuyện nào đó lộ manh mối, bị Hoàng thái tử lần theo dấu vết đến đây?

Cao Húc chưa nhận được tin báo về chuyện ở kinh thành nhị gia chạy thoát, Hứa Trì tìm thấy được manh mối quan trọng.

Ngày ấy hần hạ mệnh lệnh vây công xong liền đi về hậu viện chính phòng, báo tin tức mới nhất cho thê tử.

Kỷ Uyển Thanh thật cao hứng, nếu thành công bắt được nhị gia, ít nhất có thể tra ra manh mối một nửa.

Nàng khích lệ hiệu suất làm việc của phu quân nhà mình, cũng không biết hữu dụng hay không, nhưng hần liếc xéo thê tử, môi mòng cong lên nhỏ đến mức khó phát hiện.

Tiểu phu thê nắm tay dùng bữa tối, tiêu thực, liền lên giường phiên vân phúc vũ.

Đội mây mưa xong, Kỷ Uyển Thanh nửa ghé vào lòng hần, hai người thấp thấp nói nhỏ.

“Điện hạ, ngài biết Liễu Cơ không? Nghe nói nàng rất lợi hại, trực tiếp qua đêm ở chính điện Hà Phong Quán.” Nói nói, nàng liền đề cập tân sủng của Hoàng đế nổi tiếng trong cung hiện giờ.

Công phu trên giường của Liễu Cơ quả nhiên lợi hại, đủ loại thủ đoạn nữ tử hoàng cung không thể tưởng tượng, thế nhưng làm Xương Bình Đế từ đầu tháng tới nay chỉ chuyên sủng một mình nàng.

Nếu chỉ là như thế cũng không đủ khiến cho Kỷ Uyển Thanh chú ý, dù gì cha chồng Hoàng đế của nàng thật sự rất phong lưu, hậu cung nhiều đêm không xuể.

Nàng chú ý là vì hai đêm trước, Liễu Cơ thế nhưng liên tiếp qua đêm trên long sàng ở chính điện Hà Phong Quán.

Hai người kia đánh nhau kịch liệt đến nửa đêm, Hoàng đế thế xác và tinh thần thoải mái, thế nhưng trực tiếp ôm Liễu Cơ ngủ ở chính điện.

Tin tức này một khi truyền ra, như nước lạnh đổ vào chảo dầu, nháy mắt làm cho cả Tụ Vân Cung chấn động.

Phải biết rằng xưa nay chỉ có Hoàng hậu mới có thể ngủ lại chính điện của Hoàng đế suốt một đêm, Xương Bình Đế có đôi khi hứng thú lên sẽ không thêm đề ý quy củ, nhưng dĩ vãng không có phi tần cung nữ nào dám làm như vậy.

Quả thực là chói lọi đánh vào mặt Hoàng hậu mà, nên nhớ Hoàng đế cũng không phải là người chuyên tình, một khi thất sủng, hậu quả có thể tưởng tượng.

Liễu Cơ xuất thân đệ tiện, ma ma trong phủ Ngũ Khánh Hòa trong vòng mấy ngày chỉ kịp dạy chút quy củ hầu hạ Hoàng đế, những cái khác chỉ nói sơ sơ, nàng chưa chắc nhớ rõ, nhớ rõ cũng chưa chắc để ở trong lòng.

Vì thế, liền hung hăng ném cho Kỷ Hoàng hậu một cái tát.

Lúc Kỷ Uyển Thanh nói lời này thực nhảy nhót. Từ lúc đại hôn về sau, Hoàng hậu vẫn luôn lẩn lộn khó xử nàng, xem Liễu Cơ và mặt bà ta, toàn thân nàng đều cảm thấy cao hứng.

Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, nàng mắt đẹp sáng lấp lánh, ngưỡng mặt nhìn Cao Húc: “Điện hạ, ngài nói Liễu Cơ có thể được phong phân vị hay không?” Như vậy mới có lợi cho kháng chiến dài lâu.

“Sẽ không.”

Cao Húc liếc nghiêng nàng, vô tình đánh vỡ thê tử chờ đợi, nhìn nàng lập tức suy sụp, mới nhân nhạ giải thích: “Phụ hoàng của cô là người thực xem trọng xuất thân của phi thiếp.”

Xương Bình Đế ngự nữ vô số, nhưng phi tần có cấp bậc trong hậu cung lại cơ bản xuất thân tốt đẹp, đặc biệt là địa vị từ trung bình đến cao, không phải danh môn khuê tú sẽ không được phong.

Có một cung nữ may mắn sinh liên tục hai hoàng tử, mới miễn cưỡng làm ông ta phá lệ, phong chính thất phẩm ngự nữ mà thôi, ngay cả phẩm cấp trung bình cũng không thể leo lên, có thể thấy được Hoàng đế hà khắc đối với xuất thân của các phi tần bao nhiêu.

Nói cách khác, xuất thân đệ tiện như Liễu Cơ, phân vị là không cần mơ tưởng. Nàng chú định phù dung sớm nở tối tàn, hành vi hôm nay có bao nhiêu hơn người, chỉ sợ ngày sau thất sủng liền có bao nhiêu thê lương.

“Như vậy à.”

Kỷ Uyển Thanh thực thất vọng, hai ngày nay sắc mặt Hoàng hậu âm trầm, trong lòng nàng vui sướng, đến thỉnh an cũng tìm được chút việc vui. Nhưng nghe Cao Húc nói, phỏng chừng náo nhiệt này không kéo dài.

Nếu Liễu Cơ không có hy vọng được phân vị, phỏng chừng nàng cũng không được bao lâu, Hoàng hậu bị người và mặt như vậy, nếu không cho đối phương một bài học, làm sao bà ta tiếp tục chỉ huy lục cung?

“Muốn xem náo nhiệt thì cứ xem.”

Cao Húc liếc mắt liền nhìn thấu tâm tư thâm thúy, nàng cao hứng, hân cũng vui, chỉ là vẫn dặn dò một câu: “Nàng đừng bị ăn mọt là được.”

Đúng vậy, không biết bắt đầu từ khi nào, yêu cầu duy nhất của hân khi thâm thúy đi thỉnh an Hoàng hậu chính là bảo tồn bản thân.

Hân nhẹ nhàng hôn má nàng, thấp giọng nói: “Theo cô thấy, hình như nàng không mệt chút nào.”

Mấy tháng qua, Kỷ Uyển Thanh sớm thích ứng tình sự giữa phu thê, hơn nữa có thể thể hội được vui thích, hân thâm nghĩ, có lẽ chính mình đã có thể thoát khỏi buông thả bản thân.

“Không, thiếp mệt, thiếp muốn ngủ. ....”.

Cuối cùng một chữ biến mất trong làn môi Cao Húc. Giờ phút này Kỷ Uyển Thanh đã không rảnh đi quản chuyện của người khác, trước hết chỉ phải chuyên chú đáp lại phu quân cường công.

Chuyện của Hoàng hậu và Liễu Cơ, Kỷ Uyển Thanh nhắc qua liền thôi, cũng không quá để trong lòng, bởi vì nàng và hậu cung của Xương Bình Đế hoàn toàn không có liên hệ.

Nhưng, có một phương diện nàng đoán đúng rồi, Hoàng hậu xác thật muốn tìm lại uy nghi, kinh sợ lục cung.

Điều Kỷ Uyển Thanh không nghĩ tới chính là, vì trùng hợp, Hoàng hậu lại tính cả Đông Cung cũng cùng tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Editor: Vy Vy 1505

Xuất thân của Liễu Cơ không thể gạt được Kỷ Hoàng hậu, bị một kỹ nữ hung hăng và mặt, có thể tưởng tượng trong lòng bà buồn bực cỡ nào.

Mấy ngày liền, Diễn Liên Các nơi ở của Hoàng hậu áp lực vô cùng, thái giám cung nhân rộn ra rộn rến, e sợ làm chủ tử tức giận, gập vạ lấy.

Kỷ Uyển Thanh mặt ngoài trước sau như một, thực tế trong lòng thích ý, mỗi ngày thỉnh an nhân tiện xem náo nhiệt.

Nhưng Hoàng hậu không vui, cũng không nhiều phản ứng nàng, chờ nàng thỉnh an xong, liền nói: “Hôm nay sau giờ Ngọ có tổ chức cung yến, các con sớm chút trở về chuẩn bị đi, bốn cung còn cần an bài yến hội, không lưu các con ở lâu.”

Xương Bình Đế là một Hoàng đế thích náo nhiệt, ở kinh thành cử hành cung yến còn cần các loại danh mục, cũng rất rườm rà. Đi vào hành cung, ít câu thúc hơn chút, ông ta cao hứng liền mở tiệc, hoặc nhiều hoặc ít mời triều thần tôn thất, quần thần cùng vui.

Năm nay cung yến tới chậm chút, bởi vì Hoàng đế mới được tân sủng Liễu Cơ, hai người kia có rảnh liền làm bậy làm bạ, ông ta cũng không nhớ đến cung yến.

Dâm loạn hơn nửa tháng, Hoàng đế thoáng giải độ nghiện, lúc này mới nhớ tới yến hội.

Bởi vì Tự Văn Cung giới hạn không rõ ràng giữa tiền đình và hậu cung, vì thế, cung yến liền tổ chức chung. Quyền hạn của Hoàng hậu cũng lớn hơn rất nhiều, chuẩn bị yến hội phải cẩn thận.

Còn trong lời bà ta nói “các con”, ngoại trừ Kỷ Uyển Thanh còn có Tần Thái Lam bị đón tiễn cung làm bạn Hoàng hậu.

Hai người nghe vậy thừa vâng, liền cáo lui rồi đi.

Kỷ Uyển Thanh là Thái tử phi, đương nhiên đi trước, nàng bỏ qua ánh mắt Tần Thái Lam muốn nói lại thôi, gật gật đầu, đi thẳng.

Lập trường của phu quân hai người đối nghịch, chủ định không phải người cùng đường, bây giờ nhắc lại quan hệ lúc xưa thì xấu hổ, cũng không cần thiết thăm giao để tránh sinh khúc chiết.

Tần Thái Lam ở hậu điện Diển Liên Các, hai người không cùng đường, Kỷ Uyển Thanh lên kiệu rời đi, ánh mắt Tần Thái Lam phức tạp nhìn một lát, rồi mắt xoay người.

Hoàng hậu an bài thỏa đáng sự vụ yến hội, Ngụy Vương Trần Vương liền tới.

Ngày gần đây cũng không có chuyện gì lớn, nhưng hai huynh đệ biết tâm tình mẫu hậu khó chịu, ngày ngày đến hành cung thỉnh an, trêu chọc để bà cười.

Hai con trai hiếu thảo đáng khen, về mặt Hoàng hậu rốt cuộc hơi hòa hoãn, bà lộ ra vui mừng mỉm cười: “Mẫu hậu biết các con hiếu thuận, các con yên tâm, hai mươi năm qua, chuyện gì mẫu hậu chưa thấy, làm sao để một kỹ nữ vào mắt.”

Kỳ thật, bà không để Liễu Cơ vào mắt, bà để ý chính là đôi phương và mặt bà.

Ngụy Vương vẫn rất có tin tưởng chính mình mẫu hậu, nghe vậy hân hân yên tâm, liền cười nói: “Mấy ngày gần đây vừa lúc không có chuyện gì lớn, chúng con tiến cung nhiều hơn, chẳng lẽ mẫu hậu không vui sao?”

“Vui, đương nhiên vui.”

Mẹ con ba người cười nói vài câu, Ngụy Vương lại nói: “Hôm qua, quan chương quản khu vực săn bắn Thừa Đức tặng một con hùng lộc, hay là con đưa vào cung cho mẫu hậu nhé?”

Mấy quan nhỏ ở Thừa Đức thật vất vả chờ đến mùa hạ, có thể nịnh nọt chư vị quý nhân, có cơ hội lộ mặt tự nhiên tận hết sức lực.

Có tặng hùng lộc cho Đông Cung, sau đó cho Ngụy Vương, Trần Vương, mỗi nơi một con.

Ngụy Vương vừa nói xong, Trần Vương cũng cười: “Trong phủ con cũng có một, vừa lúc cho mẫu hậu thành một đôi.”

“A?”

Hoàng hậu nghe đến đây, trong lòng vừa động, lập tức hỏi: “Năm nay hùng lộc trưởng thành chất lượng tốt rất nhiều sao?”

Mỗi hoàng tử thành niên được một con, kỳ thật không phải quan khu vực săn bắn bủn xỉn.

Chỉ vì Xương Bình Đế phi thường thích uống máu lộc sống, khu vực săn bắn tuy lớn, nhưng tỉ mỉ chọn lựa có thể trình lên trước mặt thiên gia cũng không nhiều. Nếu không phải số lượng phi thường đầy đủ, quan chương quản khu vực săn bắn thật đúng là không dám tặng cho các hoàng tử.

Phải biết rằng, năm rồi quan chương quản khu vực săn bắn chỉ tặng các hoàng tử sơn trân thú cầm khác.

Chuyện này Hoàng hậu có biết, bởi vậy vừa nghe con trai nói, bà lập tức hiểu được.

Quả nhiên, Ngụy Vương gật đầu: “Theo tên quan đó nói, năm nay số lượng hùng lộc trưởng thành chất lượng tốt có thể trình lên ngự tiền xác thật không ít, bởi vậy ông ta mới cả gan lấy mấy con tặng cho các hoàng tử.”

Về mặt hân hân tự nhiên, bởi vì hân cũng biết Xương Bình Đế ham mê.

“Tốt, như thế cực tốt!”

Hoàng hậu vỗ tay, bà vừa nghe việc này, lập tức nghĩ ra một kế, vẫy lui tất cả cung nhân trong phòng, bà hạ giọng, nói: “Quân Nhi, con lập tức sai người kích động quan chương quản khu vực săn bắn, làm ông ta hiến lộc cho bệ hạ ngay trên cung yến hôm nay.”

Trần Vương nghe vậy ánh mắt hơi hơi lập loè, trong lòng Ngụy Vương vừa chuyển, cũng hiểu được: “Mẫu hậu, ngài là muốn.....”

Trong lòng hân đại động, Đông Cung?

Hoàng hậu giơ tay, ngừng lời hân chưa nói hết, câu môi mỉm cười: “Không sai.”

Vì sao nghe nói năm nay hùng lộc cường tráng phá lệ nhiều, Hoàng hậu liền nghĩ ra một kế, muốn nhân cơ hội tính kế Đông Cung?

Chính là bởi vì thể chất Cao thị nam tử có chút đặc thù, bọn họ phá lệ mẫn cảm với máu lộc.

Mọi người đều biết, máu lộc bổ huyết bổ hư, bổ thận tráng dương, công hiệu phi thường lộ rõ, có công năng thực mau kích phát nam tử dục vọng, cũng khô nóng khó khống chế.

Đối với người bình thường, khó khống chế cũng không phải là không thể khống chế, người chí lực kiên định cũng không phải chịu không nổi.

Nhưng Cao thị nam tử lại là thật sự không thể khống chế, máu lộc hiệu quả có thể so với xuân dược cực mạnh.

Cực hạn hiệu quả, mang đến cực hạn vui thích, cũng bởi vì vậy, Xương Bình Đế mới có thể đam mê máu hùng lộc.

Chẳng qua, không phải người nào cũng thích cảm giác mất khống chế không thể không đôn luân, Hoàng Thái tử Cao Húc cực chán ghét. Lúc hán mới vừa trưởng thành còn bởi vậy ăn lỗ nặng, làm cho nhiều năm không gần nữ sắc.

Tác dụng của máu lộc xem như hoàng gia bí tân, người biết cực ít, mặc dù tôn quý như Hoàng hậu, cũng là sinh hai con trai mới được biết.

Nhiều năm trước, bà dùng nó để tính kế Hoàng Thái tử một lần, hiện giờ muốn trò cũ lặp lại.

Mưu kế hữu dụng, cho dù cũ xưa chút, sử dụng cũng thực nhanh nhẹn.

Hoàng hậu cong môi lạnh lùng cười, trước đó, bà chọn cho Hoàng Thái tử một cung nữ cực giống mẫu hậu hán, hiện giờ trùng hợp, Liễu Cơ rất không tệ.

Một mũi tên bắn hai con điều.

Con trai động nữ nhân của phụ thân, chỉ sợ nam nhân rộng lượng cũng sẽ lưu lại cái gai, huống chi là quân vương hẹp hòi như Xương Bình Đế.

Dĩ vãng, tiền đình hậu cung giới hạn rõ ràng, mặc dù Hoàng hậu có lòng tính kế, cũng căn bản không thể thi hành, hiện giờ thay đổi Tự Vân Cung, nan đề lớn nhất đã giải quyết dễ dàng.

Bà chường cung vụ, lại trừ bị cung yến, thiên thời địa lợi nhân hoà, mưu tính nửa âm nửa dương, kế hoạch thành công tỷ lệ rất lớn.

Nếu kế này thành công, lập tức có thể đá kích Đông Cung.

Khói mù mấy ngày nay trở thành hư không, Hoàng hậu Ngụy Vương Trần Vương đầy mong chờ, việc này không nên chậm trễ, mẹ con ba người nhanh chóng thương thảo, an bài từng người phụ trách nhiệm vụ, lập tức tan.

Cung yến được tổ chức sau giờ ngo, thời gian cấp bách.

Ngay sau đó Hoàng hậu gọi Hồ ma ma, nhỏ giọng phân phó, cuối cùng, bà dặn dò: “Ma ma, việc này vô cùng quan trọng, bà tự mình đi làm.”

Hồ ma ma cẩn thận thừa vâng, thêm một người biết liền nhiều một phần nguy hiểm, huống hồ năng lực mỗi người không giống nhau, không tự mình qua tay, bà cũng không yên tâm.

Một hồi âm mưu lặng lẽ triển khai, thực đáng tiếc chính là, nhãn tuyến của Kỳ Uyển Thanh Thôi Lục Nương cấp bậc không đủ, nàng không thể trước tiên thu được tiếng gió.

Sau giờ ngo có cung yến, Kỳ Uyển Thanh sớm dùng cơm trưa, ngủ trưa một lát liền thức dậy chuẩn bị.

Vẽ mi họa môi, thay đổi một bộ cung váy màu đỏ viền vàng thêu phượng hoàng, đeo nguyên bộ trang sức vàng ròng khảm phi thúy, cung nhân cầm gương đồng cho nàng đánh giá một lát, gật đầu: “Được rồi.”

Trên thực tế, ngày thường nàng ở trong phòng cũng không thích nùng trang điểm mặt, càng thích quần áo màu nhạt tươi mát. Chẳng qua, hôm nay có cung yến, nàng là Thái tử phi, đại biểu cho thể diện của Hoàng Thái tử và Đông Cung.

Kỳ Uyển Thanh không mong công lao, chỉ cầu không sai sót, trang điểm ung dung hoa quý, nhất định không sai.

Nàng được cung nhân nâng, chuyển ra bình phong lớn bằng gỗ nam, thấy Cao Húc đang ngồi trên ghế, bụng chung trà lấy nắp gạt gạt bọt.

Sáng nay trước khi ra cửa hán đã nói sau giờ ngo sẽ trở về, cùng nàng đến cung yến.

“Điện hạ,” Kỳ Uyển Thanh nhẹ gọi một tiếng, cười nói: “Điện hạ về phòng, cũng không sai người nói cho thiếp một tiếng.”

Hiện nay hán về phòng đã không cho người thông bẩm. “Thiếp biết điện hạ chờ, nhất định sẽ mau một chút.”

“Không sao, cô chỉ mới ngồi một lát.”

Cao Húc biết thê tử thích trang điểm thanh nhã, hán cũng hợp ý, nhưng ngẫu nhiên ăn diện lộng lẫy, cũng khiến hán trước mắt sáng ngời, hán đứng lên, tinh tế đánh giá nàng: “Rất đẹp.”

Kỳ Uyển Thanh liếc đổi hán.

Thời điểm không còn sớm, tiểu phu thê nói hai câu liền nắm tay ra cửa, phân biệt bước lên kiệu, một trước một sau đi đến Thính Vũ Trục bên trái Hà Phong Quán.

Thính Vũ Trục là nơi chuyên dụng thiết trí cung yến.

Hoàng gia không thể thiếu cung yến, tuy tiên đế tự xưng là phong nhã chi sĩ, nhưng cũng không thể không suy xét các vấn đề thực tế. Diện tích Thánh Vũ Trúc phi thường to lớn, cung yến quy mô bình thường nó đều có thể nhẹ nhàng chứa hết.

“Hoàng Thái tử điện hạ đến! Thái tử phi nương nương đến!”

Cách khá xa, thái giám liền cao giọng truyền xướng. Phu thê Hoàng Thái tử địa vị tôn sùng, ngoại trừ Đế Hậu, bọn họ chính là quân.

Bởi vậy khi Kỳ Uyển Thanh theo Cao Húc đến trước đại điện, tôn thất triều thần cơ bản đã tới đủ đều đứng dậy, hành lễ chào hỏi.

“Chư vị miễn lễ, đứng dậy đi.” giọng Cao Húc ôn hòa, hơi hơi gợn tay.

Thái tử đã lên tiếng, Thái tử phi Kỳ Uyển Thanh liền không cần nhiều lời, chờ mọi người đứng dậy, phu thê bọn họ liền dẫn đầu ngồi xuống.

Tuy yến tiệc không phân tiền đình hậu cung cử hành chung, nhưng trên thực tế, nam nữ đại phòng vẫn phải có.

Dưới thềm ngọc, nam nữ tách ra, trung gian cách dài ca múa và đất trống xa xa nhìn không rõ mặt, ranh giới rõ ràng.

Vị trí của phu thê Hoàng Thái tử đương nhiên là chỗ cao nhất của cả hai bên nam và nữ, Kỳ Uyển Thanh ngồi xuống, bên cạnh chính là An Nhạc đại trưởng công chúa.

An Nhạc đại trưởng công chúa tể mi trường mục, vẻ mặt bình tĩnh, tuy đã hơn bốn mươi, nhưng nhìn chỉ khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu.

Đối với vị này cô tỏ mẫu từng chiếu cố Thái tử khi còn nhỏ, Kỳ Uyển Thanh chỉ gặp qua vài lần, tổng thể ấn tượng không tệ, nàng là văn bối, liền chủ động chào hỏi.

An Nhạc đại trưởng công chúa mỉm cười, gật đầu, hỏi thăm hai câu.

Không đợi hai người nhiều lời, một giọng thái giám đặc thù đột ngột vang lên: “Hoàng Thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương đến!”

Đế Hậu tới, mọi người sôi nổi đứng lên nghênh đón.

Một trận vài vóc xoạt xoạt, trên thềm ngọc truyền đến giọng Xương Bình Đế: “Chư vị khanh gia bình thân.” nghe ra tâm tình ông ta không tệ.

Kỳ Uyển Thanh quy quy củ củ, theo mọi người đứng dậy, lại ngồi vào vị trí. Nàng không dấu vết quét một vòng đại điện, lúc này yến hội nhiều thêm hai người.

Một người đương nhiên là Liễu Cơ. Nàng không có phân vị, nhưng đang được sủng ái, vì thế liền tùy giá mà đến, ngồi vị trí chót nhất.

Hành vi này của Xương Bình Đế trước kia thường có, tôn thất triều thần thấy nhiều rồi, cũng không nói gì, nữ nhân của Hoàng đế bọn họ cũng sẽ không đánh giá, chỉ xem như không nhìn thấy.

Mà một người khác lại là Ngụy Vương kế phi tương lai Tần Thái Lam.

Hoàng hậu tự mình lãnh con dâu tương lai dự tiệc, cũng bỏ thêm một vị trí ở nữ tịch. Trước khi vào điện, bà giao cho đối phương một nhiệm vụ mật mờ: “Thái lam, cung yến nhiều người, con liền đi theo Thái tử phi, hai người các con chớ đi lại lung tung.”

Kỳ thật, bà muốn Tần Thái Lam nhìn Kỳ Uyển Thanh, đừng cho nàng tùy ý đi lại, để tránh vừa vận dụng phải Thái tử, phá vỡ bố cục bà tỉ mỉ bày ra.

Cho dù Thái tử phi không được sủng, cũng là nữ nhân của Thái tử, một khi ghé vào cùng nhau, liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Tần Thái Lam cũng không biết nguyên nhân, thâm ý trong mệnh lệnh mật mờ đương nhiên không hiểu, nhưng nàng cũng không ngốc, thuận lợi bắt được trọng điểm trong lời Hoàng hậu nói “con và Thái tử phi”, “chớ đi lại lung tung”.

Nàng gật gật đầu: “Dạ, Thái lam biết.”

Vào đại điện, Tần Thái Lam hành lễ, liền theo cung nhân đi về hướng nữ tịch.

Vị trí của nàng là Hoàng hậu ban thưởng riêng, có thể không an bài dựa theo phẩm cấp, ‘vừa vận’ ở phía sau Thái tử phi. Nàng ngồi xuống, gật gật đầu với Kỳ Uyển Thanh, nhẹ gọi một tiếng: “Thái tử phi nương nương.”

Kỳ Uyển Thanh lông mi hơi hơi vừa động, mỉm cười hào phóng tự nhiên, nghiêng người nhẹ gật đầu, xem như đáp lại: “Tần nhị tiểu thư.”

Trước kia nàng gọi đối phương “Thái lam tỷ tỷ”, đối phương gọi nàng “Thanh Nhi muội muội”, chỉ là hai xưng hô này đã lỗi thời, hai người không hẹn mà cùng tránh.

Tần Thái Lam là Ngụy Vương kế phi vẫn đã đóng thuyền, ngồi ở vị trí này không ai kinh ngạc, nàng chào hỏi tôn thất nữ quyến chung quanh, mọi người cũng lễ phép đáp lại.

Thực mau, yến hội bắt đầu.

Mục đích lần này Xương Bình Đế tổ chức cung yến chính là quân thần cùng vui, liên lạc cảm tình, không có nhiệm vụ quan trọng khác. Ca múa bắt đầu, món ngon rượu ngon nối đuôi nhau mà lên, không khí thực mau thân thiện.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị.

Tâm tình Hoàng đế phá lệ tốt, triều thần phía dưới tự nhiên thả lỏng, lúc mọi người rượu say mặt đỏ, có tiểu thái giám tiến điện bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, quan chương quản khu vực sân bắn Thừa Đức ở bên ngoài, muốn cầu kiến bệ hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Editor: Vy Vy 1505

Trên đài cao giữa đại điện, một mỹ cơ nhẹ nhàng múa, Xương Bình Đế quan sát một hồi, cảm thấy không tận hứng lắm, liền vung tay lên, để tân sủng Liễu Cơ lên sân khấu hiển một màn vũ đạo.

Trên thềm ngọc Hoàng hậu mất lộ vẻ trào phúng, ngay cả nữ tử đẳng hoàng binh thường cũng sẽ không ca múa trước mặt mọi người huống chi là nữ nhân của Hoàng đế, có thể thấy được trong cảm nhận của Xương Bình Đế, Liễu Cơ chỉ là một món đồ chơi thôi.

Chuyện này Liễu Cơ cũng không biết rõ ràng, nàng hứng thú bùng bùng phụng chỉ lên đài, chọn làn điệu nhiệt liệt, tay áo dài vung lên, liền độc múa.

Nàng từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm hoa khôi kỹ viện, vừa biết chữ vừa có thể nhảy múa cũng biết hát, chỉ là lễ nghi quy củ không biết chút nào. Giờ phút này nàng mặc một bộ cung váy lụa hồng, mỏng như cánh ve, cơ thể uốn éo kịch liệt theo vũ đạo.

Nói thật, vũ đạo của Liễu Cơ phi thường không tệ, ngôn ngữ cơ thể biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, rất xứng với ngực to mông phi eo nhỏ, mông lớn da thịt tuyết trắng như ẩn như hiện, có thể nói là câu hồn người.

Chẳng qua, thân phận của nàng là nữ nhân của Hoàng đế, vậy rất xấu hổ.

Kỷ Uyển Thanh liếc mắt đối diện, vẻ mặt Cao Húc không biến đổi, chỉ để ý rượu trong ly, mà các hoàng tử còn lại và triều thần mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, toàn quay ánh mắt đến nơi khác.

Nàng âm thầm cười, chính mình là nữ, không có cố kỵ.

Kỷ Uyển Thanh thuần túy xem diễn, hứng thú bùng bùng, thậm chí còn có thể bình luận hai câu trong lòng, nhưng trong cảm nhận của người khác thì chính là khó có thể chịu đựng.

“Thật là không có thể thống!”

Trong lúc Liễu Cơ múa kịch liệt cũng không quên dùng ánh mắt câu triệu Hoàng đế trên thềm ngọc, Xương Bình Đế lại cảm thấy rất mới lạ, lớn tiếng khen hay, giao lưu ánh mắt với nàng.

An Nhạc đại trưởng công chúa ngồi một bên nhíu mày nhìn rồi lại nhìn, chung quy thấp thấp nói một câu: “Bạc này nữ tử, sao có tư cách vào cung phụng dưỡng quân vương?”

Bà ngồi không yên, lập tức đứng lên rồi tiệc, được cung nhân hầu hạ đi về thiên điện thay quần áo.

Có người dẫn đầu, mấy phụ nhân bảo thủ và các lão thần sớm như đứng đông lửa, như ngồi đông than cũng mượn cơ hội rời tiệc như xí, cự tuyệt tiếp tục ở lại.

Yến hội có người lui ra sửa sang lại, thật là chuyện bình thường. Nhưng vì càng nhiều người không dám làm Hoàng đế mất hứng, nên biến hóa lượng người trên đại điện cũng không lớn.

Nhạc đệm này cũng không ảnh hưởng hai người trên đài. Thật vất vả, Liễu Cơ dừng múa, Xương Bình Đế thực vừa lòng, gơ tay sai người thưởng.

Cuối cùng nàng còn vút mị nhãn mới hạ đài, lui về chỗ ngồi.

Nếu nàng đi xuống, liền có ca múa gánh hát một lần nữa chuẩn bị, nhìn đáng vẻ khôi phục bình thường, không ít người âm thầm thờ dài nhẹ nhõm một

hoi.

Nhưng một đám vũ cơ này rốt cuộc không thể lên đài, bởi vì lúc này, có tiểu thái giám vào điện bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, quan chương quản khu vực săn bắn Thừa Đức bên ngoài muốn cầu kiến.”

Tìm Hoàng hậu đột nhiên đập nhanh hơn một phách, bà nhanh chóng liếc mắt về phía ghế của các hoàng tử, lại không dấu vết dời đi tầm mắt.

Trần Vương không thích huyết tinh, sớm một bước lấy có thay quần áo rồi tiệc, Ngụy Vương lại an tọa, mẹ con hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt. Tâm tình Hoàng đế rất tốt, đã thành công một nửa.

Quả nhiên, Xương Bình Đế vung tay lên: “Kêu ông ta tiến vào.”

Hoàng đế vẫn có chút ấn tượng với người này, dù gì mỗi năm Phương Đình đều hao tổn tâm huyết, bắt được cũng đủ hùng lộc trưởng thành hiến cho ông ta.

“Tuyên quan chương quản khu vực săn bắn Thừa Đức Phương Đình vào yết kiến!”

Truyền xướng thái giám báo ra ngoài không bao lâu, một nam nhân trung niên mặt dài cằm nhọn, râu như râu dê vào điện.

Phương Đình một thân quan bào chỉnh tề màu xanh lá, cung kính hành đại lễ, tâm tình Xương Bình Đế không tệ, kêu đứng dậy, cười nói: “Phương Đình a, khanh không xử lý khu vực săn bắn cho tốt, cầu kiến trầm làm chi?”

“Khởi bẩm bệ hạ.”

Phương Đình cung kính chấp tay, vội không ngừng lấy lòng nói: “Nhờ hồng phúc của bệ hạ, năm trước đến nay mưa thuận gió hòa, khu vực săn bắn nước đất tốt tươi, cây rừng tươi tốt, chim quý nấp thú càng ngày càng nhiều.”

Ông ta trước chụp móng ngựa một phen, sau đó mới vào chính đề: “Năm rồi hùng lộc trưởng thành chất lượng tốt chỉ tầm hơn hai mươi, năm nay lại có hơn năm mươi, có thể thấy được là bệ hạ ơn trạch thiên hạ. Vì thần không dám trì hoãn, cả gan dâng cho ngự tiền.”

Chức quan của Phương Đình không lớn, vốn dĩ không dám góp mặt ở cung yến, nhưng trong lúc vô ý một cấp dưới nhắc tới, nói bệ hạ cực thích vật ấy, nếu dâng cho ngự tiền, nói không chừng có khen thưởng lớn.

Khen thưởng lớn đương nhiên là thăng chức. Phương Đình nhậm chức ở khu vực săn bắn đã bảy tám năm, sớm nỗ lực mưu hoa bò lên trên, lúc ấy vừa nghe, trong lòng liền động.

Dĩ vãng bởi vì hiến lộc phẩm chất tốt, được Hoàng đế triệu kiến một lần, ông ta biết rõ Hoàng đế yêu thích vật ấy cỡ nào, lời cấp dưới nói không phải không có lý.

Đương nhiên, Phương Đình cũng thực cẩn thận, trước tiên đã hối lộ số tiền lớn với người trong hành cung, nghe được gần đây tâm tình Xương Bình Đế cực tốt, mới dám đi cầu kiến.

Lúc này ông ta đánh cuộc chính xác, Hoàng đế quả nhiên mặt rùng mừng rỡ, vung tay lên, ngay tại chỗ thăng quan, ông ta lập tức thăng nhiệm Thái Bộc Tự tự thừa.

Thái Bộc Tự là quản ngựa, tự thừa là tông lục phẩm, tuy chức quan không lớn, nhưng lại là kinh quan, không cần lại nhện ở Thừa Đức, đã thành một trong những quan viên thuộc lục bộ.

Phẩm cấp không thay đổi, nhưng tính chất đã tăng vọt.

Phương Đình vui mừng quá đỗi, vội khấu tạ long ân, cuối cùng, ông ta còn lấy lòng mà nói một câu: “Hơn năm mươi con hùng lộc, sau khi bắt trở về, đã tỉ mỉ liệu lý một đoạn thời gian, đúng là lúc khí huyết cực vượng, bệ hạ có thể dùng ngay.”

Không ít người biết Xương Bình Đế thực thích máu lộc sống.

“Tốt!”

Kỳ thật một mình Hoàng đế không thể nào dùng hết hơn năm mươi con hùng lộc, ông ta say rượu mặt đỏ, thích thú đang cao, lập tức phân phó: “Một khi đã như vậy, bên kia bắt mấy con tới, lấy máu ngay tại chỗ, trầm và chư vị ái khanh cùng nhau dùng.”

Xương Bình Đế vừa nói ra, Hoàng hậu ánh mắt khê nhúc nhích, ý mừng chợt lóe rồi biến mất.

Thành!

Đến tận đây đã thành dương mưu, Hoàng đế ban máu lộc ngay tại chỗ, ai dám không uống? Bà sớm đã bố trí an bài sau đó thỏa đáng.

Máu lộc tươi sống chính là xuân dược cực mạnh lại không có tác dụng phụ đối với Cao thị nam tử, có người cực kỳ yêu thích cực đoạn vui sướng mất không chế, mà có người lại vạn phần chán ghét.

Xuong Bình Đế là người yêu thích, mà Cao Húc lại là người cực kỳ chán ghét.

Không giống Hoàng đế trong mắt ẩn ẩn hiện ra phần khời, ý cười ôn nhuận vạn năm bất biến bên ngoài của hắn rốt cuộc thu lại, rũ mắt, che khuất khỏi mặt.

Một lát, hắn nâng mắt, xa xa nhìn về phía Kỳ Uyển Thanh.

Tầm mắt Kỳ Uyển Thanh vừa vịn xẹt qua hắn, ánh mắt hai người giao triền một lát, nàng phát hiện ánh mắt hắn thực phức tạp, hình như có chút không vui.

Nàng thực kinh ngạc, Cao Húc nguy trang thực tốt, sao lại đột nhiên như vậy.

Nhưng dù sao lòng dạ hắn cũng đủ sâu, một chút cảm xúc trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa, chớp mắt đã khôi phục bộ dáng ngày thường. Mà Kỳ Uyển Thanh cũng không biết chuyện bí ẩn của Cao thị nam tử, nghi hoặc một lát, cũng chỉ đè nén trong lòng, tính toán trở về lại hồi.

Cao Húc hơi nghiêng đầu, liếc mắt Trương Đức Hải đứng hầu bên cạnh.

Trương Đức Hải ngẫm hiểu, hắn cũng nôn nóng, nhưng chỉ có thể chọn thời cơ lui xuống, sai tâm phúc nghĩ cách truyền lời cho Thái tử phi, nhắc Thái tử phi mau rời khỏi cung yến, đến bên cạnh Thái tử.

Đúng vậy, Hoàng đế lên tiếng ban thưởng, ai cũng không thể không hân diện uống, ngoại trừ người sớm đã rời tiệc tránh được, không ít người đang ngồi mặt như màu đất, cũng không thể không căng da đầu ngồi.

Kỳ thật triều thần còn lại không phải ai cũng thích uống máu tươi.

Mọi người tâm tư trăm chuyển một lát, năm con hùng lộc trưởng thành cường tráng đã bị kéo lên.

Mấy con hùng lộc này thân hình tuyệt đẹp, phi thường có sức lực, nhưng bị thái giám mạnh mẽ gắt gao ngăn chặn, động cũng không thể động.

Lấy máu tại chỗ thực tàn nhẫn, một đao hung hăng đâm vào yết hầu hùng lộc, tiếng lộc tê lương vang lên, làm lòng người phát run. Ngoại trừ Xuong Bình Đế rất có hứng thú quan khán, phần lớn nữ tịch đều đã nhắm mắt lại.

Liễu Cơ ngồi vị trí chót nhất sắc mặt xanh trắng, cho dù nàng phóng đảng như thế nào cũng là một nữ tử bình thường, nhất thời cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, mùi máu tươi và tiếng kêu thảm thiết làm nàng buồn nôn mấy lần.

Đứng hầu bên cạnh là cung nữ hành cung sắp xếp tới hầu hạ nàng, cung nữ thấp giọng khuyên nhủ: “Tiểu thư, hay là chúng ta lui xuống trước đi?”

Chỗ ngồi của Liễu Cơ vừa lúc ở gần sát cửa điện, trộm chuồn ra không khó. Mới vừa rồi nàng rất bất mãn, hiện giờ lại cảm thấy vừa khéo hợp ý, vội không ngừng lạng lẽ đứng lên.

Cung nữ tiến lên muốn nâng nàng, không nghĩ tới lại đụng vào một trần canh thang trên bàn, đồ xuống làm dơ tăng lớn làn váy của Liễu Cơ.

Liễu Cơ cũng không rảnh lo, chạy nhanh đứng lên, cùng cung nữ đi ra ngoài.

Nôn tới nôn lui một phen, sắc mặt nàng trắng bệch dựa vào cột hành lang nghỉ ngơi một lát, mới miễn cưỡng hoãn lại.

“Nô tỳ có tội, xin tiểu thư trách phạt.”

Cung nữ liếc mắt nhìn làn váy Liễu Cơ có tảng lớn vết bẩn rõ ràng, hành lễ thỉnh tội, lại nói: “Hay là nô tỳ hầu hạ tiểu thư đổi váy áo khác?”

Mặc dù nam tử bình thường uống máu lộc cũng là mau chóng hành phòng, Liễu Cơ vốn tính toán tránh một chút liền trở về hầu hạ, hiện giờ lại không được.

Váy mùa hè rất mỏng, nàng chẳng những bẩn váy, ngay cả đùi cũng gần như dính nhớp.

May mắn canh thang không nóng, Liễu Cơ nhủ mảy: “Còn không mau chút.”

“Nô tỳ lĩnh mệnh.”

Cung nữ rũ mắt, hành lễ liền mang Liễu Cơ bước ra Thính Vũ Trúc.

Máu lộc tươi sống nóng hôi hổi bị bỏ vào bình bằng bạc, tiếp theo, bị đổ ra từng chén lớn bằng bạc, được thái giám nối đuôi nhau đưa đến trước mặt Hoàng đế và trên bàn nam tịch.

Mùi máu tươi gay mũi tràn ngập toàn bộ đại điện, Cao Húc không tránh được nhớ tới chuyện xưa, về mặt ôn nhuận của hắn rốt cuộc thu liễm, chỉ trầm mặc quét mắt chén máu lộc đỏ tươi nóng hầm hập.

Xương Bình Đế hứng thú cực cao, cười nói: “Các ái khanh, vật ấy là cực phẩm, chư vị không cần câu nệ, sau khi dùng liền tự về phủ nhé.”

Máu lộc vốn bỏ tính trắng dương, nam nhân uống vào tự nhiên ham muốn. Nơi này là hành cung, các triều thần không dám xằng bậy, Hoàng đế khéo hiểu lòng người, tỏ vẻ sau đó có thể tan tiệc.

Nói xong, ông ta một hơi uống hết.

Tới lúc này, ai cũng không thể không uống đầy một chén máu lộc.

Cao Húc hít sâu một hơi, bùng lên chén bạc, trong ánh mắt lo lắng của Trương Đức Hải, một ngụm uống cạn.

Hoàng đế đã được thái giám cung nhân hầu hạ đi về phía sau. Mối mong của Cao Húc mím chặt, đặt chén lớn xuống, đứng lên đi ra ngoài điện.

Cuối cùng Trương Đức Hải liếc liếc mắt nữ tịch, thấy tuy thời gian quá ngắn Kỳ Uyển Thanh chưa thu được lời truyền, nhưng cũng nhìn chăm chú vào Thái tử, nhìn đáng về năng tính toán theo sau, hẳn mới thoáng nhẹ nhàng thờ ra.

Nhưng hẳn như cũ lo lắng sốt ruột, bởi vì chủ tử thực miễn cảm đối với máu lộc, thời gian bộc phát nhanh hơn nhiều so với người bình thường, hẳn sợ Thái tử phi dự đoán thời gian sai lầm, sẽ không đuổi kịp.

Trương Đức Hải không muốn tìm nữ nhân khác, rốt cuộc nhiều năm qua chủ tử cực chán ghét nữ tử, duy độc một người là Thái tử phi, sau đại hôn có thể gần hẳn.

Lộc huyết trắng dương, Kỳ Uyển Thanh xác thật tính toán rồi tiệc về Thanh Hòa Cư, nhưng ánh mắt mật mờ của Trương Đức Hải trước khi đi lại làm nàng giật mình.

Nàng trực giác có vấn đề, trong lòng căng thẳng, cũng không vô nghĩa, dẫn đầu nữ tịch đứng lên, cáo lui với Hoàng hậu ngồi phía trên rồi rời đi.

Mọi người đều biết máu lộc có công hiệu gì, cho dù không biết thể chất Cao thị nam tử đặc biệt, Kỳ Uyển Thanh phải về cũng là chuyện thường. Cho dù nàng không được sủng ái, Hoàng hậu cũng không thể trắng trợn cản trở.

Ánh mắt bà ta lóe lóe: “Cũng được, các con đi xuống rửa mặt trước đi.”

Phần lớn nữ tịch sắc mặt trắng bệch, có người sợ máu đã nuốt hôn mê. Sắc mặt Kỳ Uyển Thanh rất khó xem, sửa sang lại một chút tri hoãn không bao nhiêu thời gian, Hoàng hậu nói thực bình thường.

Nói xong, bà liếc liếc mắt Tần Thái Lam. “Các con” chính là nàng và Thái tử phi.

Vì phòng ngừa Kỳ Uyển Thanh vừa khéo chặn ngang một chân, làm kế hoạch thất bại, Hoàng hậu sớm chuẩn bị người cản trở nàng. Cao gia nam nhi phản ứng thực mau với máu lộc, chỉ cần kéo dài một chút thời gian là được rồi.

Dự cảm không tốt của Kỳ Uyển Thanh càng mãnh liệt, nàng cũng không nói nhiều, lập tức cúi đầu hành lễ, đi ra ngoài điện.

Tần Thái Lam cũng đuổi kịp.

“Chư vị cũng tan đi.”

Trên cao nhìn xuống nhìn hai người Tần Kỳ rời đi, Hoàng hậu mỉm cười, dứt lời liền đứng lên, được cung nhân vây quanh rồi đi.

Vừa chuyển ra ngoài điện, Hoàng hậu lập tức gợn tay, cung nhân thái giám hiểu ý, thả chậm bước chân cách ra một đoạn, bà nói khẽ với Hồ ma ma: “Ma ma, lệnh người nhiều chú ý, trăm triệu không thể xảy ra sự cố.”

Đến lúc này, kế hoạch đã thành bảy tám phần, bà vừa hưng phấn, vừa có chút khẩn trương, vội dặn dò Hồ ma ma.

Hồ ma ma ứng, ngay sau đó thì thăm vài câu với đại cung nữ Phi Thúy bên cạnh, hai người vội vàng rời đi.

Tuy cung nhân phía sau không thể nghe được bọn họ nói gì, nhưng lại nhìn thấy động tác, đồng tử Thôi Lục Nương co rút lại, lập tức phát hiện không đúng.

Nàng nương lúc đoàn người nhanh chóng đuổi kịp Hoàng hậu, lo lắng cho một tiểu cung nữ đi phía cuối cùng một ánh mắt.

Mới vừa rồi tiểu cung nữ cũng thấy Hồ ma ma và Phi Thúy, nàng ngẫm hiểu, lúc đoàn người rẽ qua một khúc ngoặt già vờ ngã trật chân.

Nàng đau đến sắc mặt trắng bệch, hai tiểu cung nữ cùng phòng bên cạnh an ủi hai câu, cũng không dám ở lâu, chỉ dặn dò nàng một mình trở về, liền vội vàng đuổi theo đội ngũ.

Các nàng sẽ hỗ trợ giấu diếm, rốt cuộc tiểu cung nữ không dễ dàng, cũng không dám làm lỗi, sợ bị cắt chức, mọi người đều như thế này hỗ trợ cho nhau.

Cũng may Hoàng hậu đi ra ngoài, tiền hô hậu ủng mấy chục người, cuối cùng thiếu một tiểu cung nữ, cũng không dễ bị người phát hiện.

Tiểu cung nữ “bị ngã trật chân” chờ đợi ngũ đi xa, lập tức đứng lên, vội vàng theo đường cũ chạy về.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Editor: Vy Vy 1505

Dự cảm xấu của Kỷ Uyển Thanh càng mãnh liệt, nàng vừa ra cửa điện liền nhanh hơn bước chân, vội vàng bước ra ngoài Thái Vũ Trúc.

Thái Vũ Trúc theo phong cách khúc kính thông u, bên ngoài vây quanh một vòng hoa lá tươi tốt, tuy không cao nhưng đường mòn quanh co khúc khuỷu, kiểu không vào được. Bởi vậy mặc dù là Hoàng đế cũng hạ long liễn ở bên ngoài, lại đi bộ xuyên qua.

Nàng bước đi vội vàng, không nghĩ đến Tần Thái Lam sau lưng ra tới lại đuổi theo: “Thái tử phi nương nương, chúng ta không phải đi rửa mặt trước sao.”

Hai người đã từng phi thường quen thuộc, hiện giờ nôn nóng, nàng liền vươn tay, gắt gao túm chặt ống tay áo Kỷ Uyển Thanh.

Mùa hè quần áo mỏng manh, chịu không nổi mạnh mẽ kéo túm, lỡ như bị xé rách, cực tổn hại hình tượng Thái tử phi, Kỷ Uyển Thanh dừng bước chân.

Nàng bỗng chốc nghiêng đầu: “Người muốn can ta?”

Tần Thái Lam không phải kẻ ngốc, chuyện tới nước này đương nhiên ả ả cảm thấy không đúng, tuy nàng không biết cụ thể ra sao, nhưng trong lòng lại rõ ràng, nhiệm vụ Hoàng hậu giao cho nàng chính là ngăn trở Thái tử phi.

Hoàng hậu là mẹ chồng tương lai, trực tiếp khống chế cuộc sống tốt xấu sau này, nàng cự tuyệt nghĩ nhiều, lại theo bản năng làm theo.

Ánh mắt Kỷ Uyển Thanh cực kỳ sắc bén, trực tiếp chọc thủng, nàng có chút chật vật.

“Không, không phải.” tâm can nàng run lên, theo bản năng buông tay.

Kỷ Uyển Thanh lười nhiều lời, ngừng nghỉ nửa giây, lập tức bước đi.

Nhưng Hoàng hậu không chỉ an bài một mình Tần Thái Lam, đường nàng đi không thông suốt chút nào.

Kỷ Uyển Thanh trong lòng như có lửa đốt, dưới chân sinh gió, cung nhân thái giám lui tới tự giác thối lui đến một bên, hành lễ.

Trong đó một tiểu thái giám lui có chút gấp, đột ngột đụng vào cung nữ bên người, tay cung nữ cầm khay bị đụng ngã, canh thang thức ăn trên khay lập tức đổ đầy đất.

Cung váy của Kỷ Uyển Thanh lập tức bị bẩn một tầng lớn, cung váy màu đỏ tươi một khi bị nước canh làm bẩn, chuyển qua màu đỏ sậm rất rõ ràng.

Thái giám cung nhân gây chuyện lập tức quỳ xuống đất, dập đầu thỉnh tội xin tha.

Kỷ Uyển Thanh gần như muốn cười lạnh, nơi này là Hoàng đế cử hành cung yến, thái giám cung nhân chân tay vụng về nào có thể được chọn đến hầu? Huống chi, nàng chính là Thái tử phi.

Hai người kia hiển nhiên biết mình đã là con cờ phải chết, bước ra khỏi hàng quỳ xuống đất xin tha, lại vừa vịn chắn trước mặt nàng. Nơi này là hành lang gấp khúc, bên trái là vách tường, bên phải là lan can, nàng bị chặn đứng đường đi.

Hai người này khẳng định can không được lâu, lại vừa lúc thuyết minh mức độ gấp gáp.

“Đi Phủ Nội Vụ tự lãnh phạt.”

Kỷ Uyển Thanh tâm niệm thay đổi thật nhanh, cũng không vô nghĩa, trực tiếp xoay người, nói với Tần Thái Lam: “Một khi đã như vậy, bản cung đi rửa mặt chải đầu trước.”

Quan quyền trên đại điện cũng bắt đầu tan, Thái tử phi chật vật bất kham bị nhìn thấy tất nhiên tổn hại hình tượng. Nhưng chuyện khẩn cấp, nàng hoàn toàn không thêm đề ý việc này.

Nàng lo lắng chính là chuyện khác.

Tần Thái Lam là một, thái giám cung nữ hắt canh là hai, nếu lại từ đường cũ lên kiệu rồi đi, không biết còn có bao nhiêu chuyện xấu chờ phía trước.

Không bằng trước tiên nàng theo ý đối phương đi rửa mặt chải đầu, để đối phương mất cảnh giác, lại nghĩ cách thoát thân.

Kỷ Uyển Thanh chủ ý đã định, lập tức không trì hoãn, trực tiếp đi về phía tiểu thiên điện chuyên dụng để thay quần áo.

Tần Thái Lam nổi lòng phức tạp, nhưng lại nhẹ nhàng thờ ra, nàng không ngăn đón nữa, đối phương cũng quay lại.

Đứng đó một lúc lâu, nàng mới xoay người đuổi kịp.

Kỷ Uyển Thanh đã đi một đoạn, mới vừa rời nhân lúc hỗn loạn Hà ma ma đi một chút đã trở lại, vẻ mặt bà ngưng trọng, đến bên cạnh nhỏ giọng bẩm báo: “Thôi Lục Nương bên kia khẩn cấp truyền tin, nói Hoàng hậu đang có truân tính, thực quan trọng, mới vừa rồi đã sai Hồ ma ma và Phi Thủy đi ra ngoài.”

“Còn nữa, mới vừa rồi Trương Đức Hải sai người truyền lời, nói điện hạ nhân nương nương nhanh chóng trở về.”

Kỷ Uyển Thanh trong lòng rung mình, dưới chân lại vội vàng vài phần, sức lực trong người tăng lên cực hạn.

Kỷ thật, từ lúc yến tiệc tan đến bây giờ thời gian chưa đủ nửa chén trà nhỏ. Đoàn người đi vào tiểu thiên điện thay quần áo, nơi này còn có không ít quan quyền, mọi người mới vừa rồi bị dọa, dạ dày quay cuồng, không thể không tới sửa sang lại.

Phòng thay quần áo số lượng có hạn, bởi vậy cung không đủ cầu, mà Tần Thái Lam vì chuyện mới vừa rồi cảm thấy khó có thể đối mặt Thái tử phi, đi vào nơi này cho rằng đã hoàn thành nhiệm vụ, liền cúi đầu dùng chân, không theo vào phòng.

Này rất hợp ý Kỷ Uyển Thanh, xem ra, đối phương tính toán trì hoãn nàng ở phòng thay quần áo.

Nàng lập tức lãnh mấy đại cung nữ vào phòng, đồng thời cho Hà ma ma một ánh mắt.

Hà ma ma ngầm hiểu, lãnh người còn lại chặt chẽ canh giữ ngoài cửa.

“Đóng cửa phòng, mọi người hành sự tùy theo hoàn cảnh.”

Kỷ Uyển Thanh hoàn toàn không tính thay váy áo hay xử lý vết bẩn, nàng phân phó một câu, liền vào cách gian buồng trong.

Tuy tiểu thiên điện này được xây dựng làm phòng như xí thay quần áo, nhưng cấu tạo của nó lại giống các phòng khác.

Nhà ở của quý tộc quan lại thậm chí là cung thất hoàng gia đều xây dựng có khu vực, ví dụ như phòng ngủ, phòng khách, chính viện, phòng dùng cho hoạt động bình thường hay thính thoảng, ồn ào các vân vân.

Đương nhiên, còn có một chỗ, chính là cách gian như xí.

Kỷ Uyển Thanh đi thẳng vào, mục đích từ cách gian như xí trốn đi.

Cách gian nào cũng xây dựng một cửa nhỏ. Mục đích của cửa nhỏ chính là dùng để vận chuyển vật ô uế.

Cổ đại nhà giàu có rất nhiều kiêng kỵ.

Trong đó có một việc, chính là vật ô uế bài tiết mỗi ngày tuyệt đối không thể đi qua tất cả các cửa mà chủ tử ra vào, bọn họ cho rằng như vậy sẽ lấy dính dơ bẩn.

Nhà giàu đều như vậy, huống chi hoàng cung?

Vì thế, liền có cửa nhỏ, cửa sau chuyên dùng để chuyển vật ô uế ra ngoài.

Cổ đại thực chú ý mấy thứ này, nếu bất quý nhân ra vào cùng cửa với vật ô uế sẽ bị xem là vô cùng nhục nhã, bọn họ thà chết chứ không khuất phục.

Kỷ Uyển Thanh là người hiện đại ngược lại không thêm đề ý mấy thứ vớ vẩn này, thời kỳ phi thường làm chuyện phi thường, cùng lắm thì, xem như vào một nhà vệ sinh công cộng đi.

Phòng thủ chỗ cửa nhỏ hẳn sẽ lơ lửng rất nhiều, lo lắng duy nhất của nàng đó là cửa nhỏ sẽ bị khóa lại.

Nàng vội vàng vào cách gian, đi thẳng đến cửa nhỏ ẩn nấp kia, vừa thấy, thế nhưng thật bị khóa lại.

“Nương nương, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Kỷ Uyên Thanh lưu lại mọi người bên ngoài, chỉ mang theo Lê Hoa, thứ nhất ít người không bị chú ý, thứ hai phòng thay quần áo còn cần làm chút bộ dáng.

Lê Hoa hầu hạ bên người nhiều năm, đương nhiên sẽ không nói mấy lời vô nghĩa như chủ tử quý trọng thân thể, không thể đi cửa nhỏ linh tinh. Nàng đẩy cửa hai lần, ước lượng trong một chớp mắt, cắn răng nói: “Nương nương, hay là nô tỳ phá cửa.”

Cửa nhỏ yếu ớt hơn cửa khác nhiều, phá cửa không phải không được, nhưng động tĩnh khẳng định cũng lớn. Kỷ Uyên Thanh trầm mặt đánh giá cửa nhỏ một lát, nói: “Không cần phá, muội tìm gì đó có thể cạy cửa đi.”

Đề cập đến phòng ở của chủ nhân, không thể để người tùy ý mở cửa đi vào, bởi vậy mấy cửa nhỏ thế này đều khoá cửa từ bên trong. Nàng liếc mắt nhìn khóa nhỏ mới tinh bằng đồng thau.

Khóa còn bóng lưỡng, phi thường mới, xem ra người ta dự phòng lỗ như, ngay cả lỗ hổng nhỏ cũng suy xét.

Cũng may, khóa tuy mới, nhưng then cửa lại rất cũ, Kỷ Uyên Thanh lấy tay chạm vào, nó đã có chút lay động, hẳn là không khó cạy.

Nàng đưa lỗ tai dựa vào cửa lắng nghe một lát, bên ngoài thực an tĩnh, xem ra khóa cửa xong không an bài người thủ bên ngoài.

Kỷ Uyên Thanh đoán không sai, sáng nay Hoàng hậu mới hạ lệnh, thời gian vội vàng, hơn nữa Thỉnh Vũ Trúc là nơi đại yến triều thần, tuy Hoàng hậu có người nhưng nhân số không nhiều. Phía trước các loại bố trí đã dùng hết người, nơi này chỉ khóa lại mà thôi.

Đương nhiên, nguyên nhân chính yếu là, Thái tử phi vốn xuất thân thế gia quý nữ, vừa không được sủng ái vừa không biết xảy ra chuyện gì, không ai cảm thấy nàng sẽ đi cửa nhỏ này.

Nhưng, bọn họ đều sai rồi, mười phần sai.

Kỷ Uyên Thanh phản ứng mau lẹ, nhanh chóng quyết định, không kiêng kỵ chút nào cái gọi là dơ bẩn. Lê Hoa sức lực lớn, làm vài lần đã cạy ra một bên then cửa, nàng lập tức theo cửa nhỏ ra ngoài.

Con đường phía sau thực quanh quẽ, so sánh với tiền điện, giống như hai thế giới, rất hợp ý nàng.

Kỷ Uyên Thanh chỉ xem như đi nhà vệ sinh công cộng, trực tiếp qua cửa nhỏ dùng để tiểu thái giám vận chuyển vật ô uế, lại xuyên qua từng hàng hoa lá tươi tốt, ra phạm vi Thỉnh Vũ Các.

Thật vất vả thoát thân, đương nhiên không thể đi về phía trước lên kiệu, vì thế nàng phân biệt phương hướng, nhắc lên làn váy, lập tức phi nước đại chạy về Thanh Hòa Cư.

Kỷ thật chạy như vậy nhanh hơn nhiều so với ngồi kiệu, chính là vất vả chút.

Kỷ Uyên Thanh tránh đi đường nhiều người, toàn chọn đường nhỏ mà chạy, cũng may Tụ Vân Cung hoa lá cỏ cây rất nhiều, nàng thành công ẩn nấp hành tung.

Vội vàng chạy, không nghĩ đến lúc chạy ra một chỗ ngã rẽ, thiếu chút nữa đụng phải một đoàn người.

“Sao Thái tử phi còn ở đây?”

Đi đầu đúng là An Nhạc đại trưởng công chúa, sau khi tan tiệc không muốn ngồi kiệu, chậm chậm đi dạo trong hành cung. Bà vừa thấy Kỷ Uyên Thanh, chấn động: “Thái tử uống máu lộc, sao con còn không nhanh trở về hầu hạ?”

Đại trưởng công chúa không phải người vụng về, liếc mắt đảo qua, thấy làn váy Kỷ Uyên Thanh có vết bẩn, nàng chạy vội trên trán ra một tầng mồ hôi, bên người lại chỉ mang theo một cung nữ, lập tức biết chuyện không ổn.

Bà nóng nảy, lập tức túm chặt Kỷ Uyên Thanh, đề sát vào bên tai thấp giọng nói: “Thể chất Cao thị nam tử mẫn cảm, phản ứng đặc biệt kịch liệt với máu lộc, phi thường mau, hơn nữa không thể tự khống chế!”

Kỷ Uyên Thanh run sợ cả kinh, lập tức có giải thích cho đủ loại hành vi không bình thường của Hoàng hậu.

Vốn tướng thời gian còn đầy đủ, nhưng hiện tại không được, trong lòng nàng như có lửa đốt, vừa sợ Hoàng hậu có tính kẻ khác, Cao Húc sẽ mắc mưu, vừa sợ hấn chịu không nổi, sẽ sủng hạnh nữ tử khác.

Kỷ Uyên Thanh không kịp trả lời, nhắc lên làn váy, tính toán tăng tốc chạy.

Không nghĩ đến lại bị An Nhạc đại trưởng công chúa túm chặt.

“Về Thanh Hòa Cư quá xa, trước tiên con chạy qua mấy nhà thủy tạ bên hồ xem một chút.”

Cho dù là hiểu biết về thể chất Cao thị nam tử hay là kết cấu Tụ Vân Cung, đại trưởng công chúa đều rõ hơn Kỷ Uyên Thanh, bà nháy mắt liền cho kiến nghị tốt nhất: “Con xuyên qua con đường nhỏ này, đi dọc theo bờ hồ, có thể ít hơn một nửa lộ trình.”

“Còn về người trên đường, cứ giao cho ta đi.” cái gọi là người trên đường, chỉ chính là tai mắt của Hoàng hậu.

An Nhạc đại trưởng công chúa đương nhiên biết sau khi đại hôn Thái tử phi “bị vắng vẻ”, chỉ là hiện giờ xem ra sự thật lại không phải như thế. Bà thương tiếc Thái tử nên rất cao hứng, vì thế, liền giành nhiệm vụ che lấp hành tung giúp Kỳ Uyển Thanh.

Đại trưởng công chúa đương nhiên có năng lực, hơn nữa Cao Húc đã từng nói, cô tổ mẫu rất tốt với hắn, khi hắn còn bé được bà giúp đỡ rất nhiều, Kỳ Uyển Thanh cũng không nghi vấn.

Tình huống khẩn cấp, nàng cũng không dong dài vô nghĩa, trực tiếp gặt đầu một cái, theo đối phương chỉ điểm, vọt vào đường nhỏ, chạy qua nhà thủy tạ bên hồ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Editor: Vy Vy 1505

Cao Húc bùng chén máu lộc ngự tứ, mặt không biểu tình uống hết, liếc mắt nhìn Kỳ Uyển Thanh, liền đứng dậy rời đi.

Xương Bình Đế sẽ không bạc đãi các con trai của chính mình và tôn thất hoàng gia, dù gì mọi người đều họ Cao, ai không biết ai?

Tôn Tiến Trung sớm sai người chuẩn bị cung nữ tuổi trẻ sạch sẽ và cung thất gần đây, tôn thất hoàng gia uống máu lộc xong, tự nhiên đi qua hưởng dụng.

Cao Húc mới vừa bước ra cửa điện, liền có tiểu thái giám ân cần tiến lên: “Điện hạ, mời theo nô tài.”

“Không cần.”

Hắn nhàn nhạt ném một câu, trực tiếp xuống bậc thang đi ra bên ngoài.

Tiểu thái giám cũng không để bụng, dù sao Thái Tử điện hạ ở Thanh Hòa Cư nằm trong Tụ Vân Cung, không muốn nghỉ nơi khác cũng là chuyện thường, chỉ khom người cung tiễn.

Ra phạm vi Thính Vũ Trúc, trước khi bước lên kiệu, Cao Húc hơi ngừng chân, nghiêng đầu nhìn Trương Đức Hải vẽ mặt gấp gáp: “Người lập tức sai người truyền tin Thái tử phi, nói cô nhấn năng trở về.”

Giọng hắn đã có chút khàn khàn.

Trương Đức Hải vội vàng ứng, cũng không rảnh tí mĩ bố trí hạ nhân, chỉ vội vàng lần nữa hạ tử lệnh, cần thiết mau chóng truyền lời cho Thái tử phi.

Thiệt hại nhân thủ có thể bố trí lại, chủ tử rõ ràng không có ý sủng hạnh nữ tử khác, bên phía Thái tử phi không thể trì hoãn.

Cao Húc bước lên kiệu, thái giám mạnh mẽ nhanh chóng nâng lên, bằng tốc độ nhanh nhất về Thanh Hòa Cư.

Mật độ kiến trúc trong Tụ Vân Cung cực thấp, tuy Thính Vũ Trúc ở bên trái Hà Phong Quán, mà Thanh Hòa Cư ở bên phải Hà Phong Quán, nhưng trên thực tế khoảng cách cũng không gần.

Đi được một nửa lộ trình, trong kiệu liền truyền ra tiếng Cao Húc ám trầm: “Trương Đức Hải, đi qua nhà thủy tạ bên hồ, người trước sai người chuẩn bị nước lạnh.”

Cao thị nam tử quả nhiên vạn phần miễn cảm với máu lộc, hắn đã cảm thấy cả người nhiệt huyết sôi trào, nơi nào đó cứng rắn như thiết, dục niệm mấy lần dâng trào, đã không thể đè nén.

Hắn cần nước lạnh, không thể lại chờ.

Từ Thái Tổ tới nay, trong nhận tri của Cao gia nam tử, một khi uống máu lộc, cho dù người có ý chí kiên định cỡ nào cũng không thể ức chế, cần thông qua đôn luân thư giải.

Chẳng qua, định luận này đã từng thất bại trên người Cao Húc.

Sáu năm trước, cũng là Xương Bình Đế ngay tại chỗ ban máu lộc, hắn không thể không uống. Khi đó Cao Húc vừa mới mười bốn, đã đến tuổi được dạy dỗ chuyện phòng the, cũng là vừa khéo đến nhanh hơn mấy ngày thôi.

Khi đó Hoàng hậu cầm giữ cung vụ đã nhiều năm, Đông Cung cánh chim chưa lớn, bà linh cơ vừa động, thế nhưng dùng một thủ đoạn cực kỳ ghê tởm.

Giương mặt cung nữ đến dạy Thái Từ chuyện phòng the có bảy tám phần tương tự nguyên hậu.

Cao Húc vốn có nghi ngờ trong lòng, thấy cung nữ kia cúi đầu tiến lên, muốn hầu hạ chủ tử cởi áo, tuy hân nhiệt huyết sôi trào khó tự khống chế, nhưng vẫn lui nửa bước tránh đi, khẽ quát một tiếng, lệnh đối phương ngừng đầu.

Cung nữ lãnh nhiệm vụ này đã biết bản thân hân phải chết, lập tức cắn răng, cũng không ngừng đầu nói chuyện, chỉ làm theo Hoàng hậu phân phó, quần lên trêu chọc Thái Từ.

Nhưng Cao Húc lại không chịu, hân trước một bước bóp chặt cảm đối phương, cưỡng bách nàng ngừng đầu.

Góc độ này, vừa khéo lại làm cung nữ càng giống nguyên hậu.

Trong lòng Cao Húc, hình tượng mẫu hậu hân là không thể xâm phạm, càng miễn bàn cùng hoan hảo với nữ tử giống bà ấy, hân lập tức giận cực.

Hân vốn dĩ sắp bùng nổ dục vọng, hai mắt đỏ đậm, phát hiện tâm tư xấu xa của Hoàng hậu, trước mắt lại là khuôn mặt rất giống mẫu thân, đầu óc ‘ong’ một tiếng, hân một chân đá vào lồng ngực cung nữ, nàng bay lên đập vào cột điện, sống chết chưa biết.

Mẫu hậu bị khinh nhờn, Cao Húc chán ghét đến cực điểm, sau lần đó hân không thích cung nữ đến gần, hơn nữa lúc ấy cũng là sai người chuẩn bị nước đá, cứng rắn chịu đựng.

Hân xem như tự mình chứng minh, nếu Cao gia nam tử muốn cứng rắn chống chọi, cũng không phải chịu đựng không được, tuy rằng cực kỳ gian nan.

Đúng vậy, Cao Húc tính toán, nếu thế tử không tới kịp, hân sẽ cứng rắn chịu đựng giống năm đó.

Trước kia hân cực kỳ bài xích nữ tử đến gần, hiện giờ cũng thế, chỉ có Kỳ Uyển Thanh là một trường hợp đặc biệt mà thôi.

Hân không nghĩ tới sẽ sùng hạnh nữ tử khác.

Trương Đức Hải nhanh chóng chỉ huy kiệu, thực mau liền tới mấy nhà thủy tạ bên hồ, hân chọn nhà gần nhất, phân phó dừng kiệu: “Điện hạ, đã tới rồi.”

Tay Cao Húc nắm chặt thành quyền, rất nhỏ ‘răng rắc’ tiếng vang, cơ bắp cả người căng thẳng. Định lực của hân hơn người, khi bước xuống kiệu, động tác chậm hơn ngày thường nhưng nhìn vẫn có vẻ trấn định như cũ.

Trương Đức Hải thực hiểu chủ tử, thấy thế liền biết không tốt, hân vội liên thanh thúc giục thái giám đi tiếp ứng những người được phân phó lấy thùng nước tắm, lại nhanh chóng sai người đi lấy nước hồ.

“Điện hạ, nô tài hầu hạ ngài đi vào.” Hân tiến lên muốn nâng chủ tử.

Cao Húc lại giữ tay ngừng, hân quét mắt nhà thủy tạ lớn nhất này, lại chỉ chỉ phía sau: “Đi chỗ nhỏ nhất bên trái.”

Không phải mỗi người đều thích uống máu tươi, khi Hoàng đế ngự tứ máu lộc, Trần Vương lại vừa vặn rời tiệc chưa về, lúc ấy Cao Húc liền phát hiện có dị thường.

Hân không thể không uống, cũng bởi vậy đoán có lẽ Kỳ Uyển Thanh sẽ bị ngăn trở, không thể kịp thời tới.

Đối phương tất nhiên có mưu tính khác, chỉ là Cao Húc lại cần thiết tìm một chỗ nghỉ chân, hân quét mắt mấy nhà thủy tạ, chọn nhà cũ nát nhất, nhỏ hẹp nhất.

Đoàn người vội vàng đi qua nơi đó.

Nhà thủy tạ này quả nhiên rất nhỏ, chỉ có ba gian. Hơn nữa thời gian dài không có quý nhân đặt chân, hoa cỏ quanh nhà thủy tạ ít được tu bổ, có chút hỗn độn, sinh trưởng tươi tốt vây quanh phòng ốc, có mấy cành dây leo thậm chí giăng đầy vách tường.

Trương Đức Hải đẩy ra cửa nhà thủy tạ, đỡ chủ tử vào phòng trong.

Trong phòng rõ ràng không được quét tước thường xuyên, gia cụ và bài trí đơn giản đã dính một tầng bụi bặm. Nhưng mấy thứ này cũng không quan trọng, Cao Húc vừa vào cửa, quét mắt một vòng trong phòng, trước tiên sai người kiểm tra mọi góc ngách.

Đây là cần thiết, Trương Đức Hải dùng khăn lau sạch sẽ bụi đất trên giường, đỡ chủ tử ngồi xuống, hân lập tức lãnh người kiểm tra.

Qua nửa chén trà nhỏ, bên ngoài người lấy thùng tắm và mang nước trở lại, kiểm tra vẫn chưa phát hiện khác thường, hân bẩm báo chủ tử, lưu hai người ở trong phòng hầu hạ, lập tức vội vàng ra cửa.

Nhà thủy tạ bên cạnh hồ, lấy nước không khó, một thùng lại một thùng nước lạnh thực mau được nâng vào, rót vào thùng tắm đầy bảy tám phần.

“Điện hạ, xong rồi.”

Thời gian một chén trà nhỏ, công hiệu của máu lộc toàn diện bùng nổ, Cao Húc dựa nghiêng trên giường, mào kiểm nhú chặt, sắc mặt ửng hồng, thân hình căng đến gắt gao, đã không thể duy trì bình tĩnh, hơi thở gấp gấp thô suyễn.

“Đều lui xuống đi, lấy băng đến đây.”

Thể diện tôn nghiêm của người địa vị cao đặc biệt quan trọng, Cao Húc không muốn cấp dưới thấy vẻ chật vật của bản thân, hần vẩy lui người hầu hạ, mới mở một đôi mắt đỏ đậm.

Hắn đứng lên, cũng không cởi quần áo giày vớ, trực tiếp bước vào thùng tắm, ngồi xếp bằng.

Nước này là thái giám lên vào hồ mức lên, tuy đang là mùa hè oi bức, nhưng nước hồ vẫn khá lạnh, Cao Húc đang khô nóng khó nhịn lập tức rung lên tinh thần, đầu óc cũng thanh tỉnh một chút.

Hắn ngồi xếp bằng, mặc niệm tâm pháp lúc trước Sở Lập Tung dạy dỗ, bắt đầu hành khí đạo huyết.

Năm đó, hắn chính là dựa vào nước đá và bộ tâm pháp này mới có thể cứng rắn chịu đựng.

Thiếu một thứ cũng không được.

Hắn chuyên tâm vận hành công pháp, yên lặng đè nén huyết khí sôi trào, chống chọi dục niệm muốn bùng nổ.

Bên ngoài, Trương Đức Hải vừa tự mình canh giữ cửa phòng, vừa sai người đi lấy băng, hắn chính mắt thấy quá trình sáu năm trước chủ tử chịu đựng, đương nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của nước đá.

Sau đó, hắn lại sai người đi Thánh Vũ Trúc tiếp ứng Kỳ Uyển Thanh.

Sáu năm trước chủ tử chịu đựng bao nhiêu gian nan không thể gạt được Trương Đức Hải, một lần may mắn qua, lần thứ hai cũng không biết được không, Thái tử phi chạy tới mới xem như ổn thỏa.

Một người lại một người được sai đi làm nhiệm vụ, lúc này nhà thủy tạ tính cả Trương Đức Hải chỉ còn lại bốn năm người. Chính hắn giữ cửa, lệnh vài người dư lại canh giữ các con đường chung quanh nhà thủy tạ, một khi phát hiện tình huống, lập tức giương giọng cảnh báo.

“Sao băng còn chưa mang tới?”

Trương Đức Hải đương nhiên biết muốn vận chuyển băng sẽ chậm hơn nhiều việc lấy thùng tắm lấy nước, chỉ là giờ phút này nhu cầu cấp bách dùng băng, sống một ngày bằng một năm, hắn nôn nóng đi tới đi lui.

Cao Húc xác thật vội vàng cần dùng băng, bởi vì hắn cảm giác nước hồ đã không còn tác dụng nữa, cả người hắn khô nóng, đã không thể chuyên tâm vận hành công pháp.

Công pháp mới vừa dừng lại, dục niệm nóng rực nháy mắt thiêu đốt, hắn đột nhiên mở mắt, đang muốn phân phó Trương Đức Hải thêm nước, không nghĩ tới lại nghe thấy trong cách gian truyền ra nhẹ nhàng “cách” một tiếng.

Hắn bỗng chốc quay đầu, một đôi con ngươi kiên quyết sắc bén nhìn chằm chằm cửa phòng cách gian.

“Đến tột cùng đây là đâu? Hà Phong Quán không phải rất gần sao?”

*****

Bên kia Liễu Cơ bị bản váy áo, đang vội vàng đi theo cung nữ thay bộ khác.

Nàng tới hành cung chưa đến một tháng, vẫn luôn ở trong Hà Phong Quán ra sức lấy lòng, làm bấy làm bạ với Xương Bình Đế. Phong cảnh Tự Vân Cung mỹ lệ, đáng tiếc nàng vẫn luôn không có thời gian thưởng thức, ngoại trừ hôm nay đến Thánh Vũ Trúc dự tiệc, thậm chí nàng chưa từng bước ra Hà Phong Quán một bước.

Thánh Vũ Trúc là nơi đại yến triều thần, đương nhiên không có khả năng chuẩn bị váy áo mới cho người không danh không phận như nàng, bởi vậy nàng cần về thay đổi.

Cung nữ này là Phủ Nội Vụ sai tới hầu hạ Liễu Cơ, hơn nửa tháng này xem như tận tâm tận lực, đôi chủ tớ này cũng xem như thành lập bước đầu tín nhiệm, bởi vậy lúc ấy nàng không nghi ngờ có dị, theo dõi phương rồi đi.

Thánh Vũ Trúc ở gần Hà Phong Quán, nhưng cung nữ đưa nàng rồi đi lại không phải phương hướng lúc đầu, rẽ ngang rẽ dọc trong rừng cây, càng đi càng xa.

Liễu Cơ chưa từng ra hành cung, cũng chưa từng ra khỏi Hà Phong Quán, ngay từ đầu cũng không phát hiện không đúng, chỉ là lúc tới ngồi kiệu hình như cũng không xa như vậy.

Nàng có chút bực bội, cung nữ kia lại nói, tôn thất vương gia hoàng thân quốc thích uống máu lộc được an bài tại một chỗ cung thất, các nàng không tiện đi qua chỗ đó, vòng xa một chút cho thỏa đáng.

Liễu Cơ rẽ ngang rẽ dọc, đã không thể phân rõ phương hướng, nàng chỉ có thể tiếp nhận cách nói của đối phương, nhin lại nhin, tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ là lại đi một khoảng, nàng rốt cuộc nhin không được, đưa mắt nhìn mọi nơi cảnh sắc xa lạ: “Nơi này không phải đường về Hà Phong Quán, người đồ tiện tì, đến tột cùng muốn mang ta đi nơi nào?”

Tuy Liễu Cơ không quá thông minh, nhưng cũng không đến nỗi ngốc hoàn toàn, nàng nhận thấy được không thích hợp, dứt khoát dừng lại bước chân: “Mau dẫn ta trở lại, ta còn phải hầu hạ bệ hạ!”

Nàng nhớ đến Xương Bình Đế uống máu lộc, này giờ mắt không ít thời gian, cũng không biết ông ta có tìm nữ nhân khác hầu hạ hay không, trong lòng càng thêm nôn nóng.

“Tiểu thư, đây là nhà thủy tạ gần Hà Phong Quán, vừa rồi nô tỳ đã nhờ tỳ muội chạy trở về lấy váy áo mang đến nhà thủy tạ, ngài thay đổi lại chạy trở về, miễn cho ngự tiền thất nghi.”

Ngự tiền thất nghi là một tội danh không nhẹ, lúc trước Ngũ Khánh Hòa và ma ma trong phủ từng lặp lại nói cho Liễu Cơ.

Tuy cung nữ bị quát mắng, nhưng vẻ mặt vẫn chân thành như cũ, cẩn thận giải thích rõ ràng. Mà trên đường hai người tới, nàng xác thật từng nói chuyện với mấy cung nữ khác, đối phương vội vàng rời đi.

Liễu Cơ nửa tin nửa ngờ, nhưng con đường này rất xa lạ, ngoại trừ hai người gần như không thấy người khác, nàng chỉ phải đề ép lửa giận, nhủ mảy thúc giục: “Vội mau một chút đi.”

“Dạ, tiểu thư.”

Cung nữ lập tức hành lễ ứng, nàng vừa dẫn đường, vừa giơ tay chỉ phía trước: “Tiểu thư, mặt sau nhà thủy tạ có con đường nhỏ, có thể ít hơn nửa lộ trình, nhưng chính là hẻo lánh hẹp hòi chút, sợ là khó đi.”

Liễu Cơ nhìn ra xa theo hướng đối phương chỉ, các nàng đang đứng ở phía bên trái nhà thủy tạ, nếu muốn đi cửa chính cần vòng một vòng lớn, nhưng hoa cỏ gần nhà thủy tạ dị thường tươi tốt, vòng này không gần, “Vội đi đường nhỏ đi.”

Cung nữ đi đằng trước, nghe vậy khoe môi lộ ra ý cười, khoanh khắc mắt đi, nàng cung kính đáp: “Dạ, tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 61

Editor: Vy Vy 1505

Cung nữ dẫn đường, Liễu Cơ theo sát sau đó, chủ tớ hai người vội vàng chạy qua nhà thủy tạ bên hồ.

Lời cung nữ nói quả nhiên không sai, lúc gần tới nhà thủy tạ liền thấy một cung nữ khác mặc quần áo màu lục chạy chậm đến.

“Hong Đào, muội đã lấy váy áo mang tới cho Liễu tiểu thư.” Cung nữ áo lục này đúng là một trong những người lúc này cung nữ Hồng Đào bên cạnh Liễu Cơ gặp được, bị nhờ đi lấy áo váy.

Cung nữ áo lục giao quần áo trên tay cho Hồng Đào, tránh đi tầm mắt Liễu Cơ, hai người nhanh chóng trao đổi một ánh mắt.

“Liễu tiểu thư,” sau đó, nàng vội vàng hành lễ với Liễu Cơ, vẻ mặt gấp gáp: “Ngài nhanh thay quần áo đi, bệ hạ đang sai người tìm ngài, chắc là cần ngài hầu hạ.”

“Được, ta thay váy áo xong lập tức trở về.”

Xem ra còn kịp, nhưng nếu tiếp tục trì hoãn nói không chừng sẽ trễ mất, Liễu Cơ nóng lòng như lửa đốt, liền thanh thúc giục Hồng Đào, làm đối phương nhanh chóng dẫn đường nàng đi nhà thủy tạ.

Hồng Đào lưu loát lên tiếng, chủ tớ hai người nhắc lên lần váy, chạy đi.

Cung nữ áo lục đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng Liễu Cơ chạy đi, bên môi giờ lên ý cười.

Nàng hoàn thành nhiệm vụ, cần lập tức trở về bẩm báo Hồ ma ma.

Cung nữ áo lục vòng vào đường mòn giữa hoa lá cỏ cây, thật cẩn thận tránh tai mắt người. Phải biết rằng Hoàng Thái tử cảnh giác, toàn bộ nhân thủ của hắn trong hành cung đã ra tay, nàng phải cẩn thận phòng bị, để tránh làm hỏng mưu tính của chủ tử.

Cũng may Tụ Vân Cung cực lớn, cỏ cây tươi tốt, chế tạo tiện lợi cho nàng, chỉ cần cẩn thận đề ý, cũng không phải không thể giấu kín hành tung.

“Tiểu thư, ngài cẩn thận chút.” Hồng Đào mang theo Liễu Cơ quẹo vào một đường nhỏ.

Đường nhỏ này quả nhiên thực hẻo lánh, giấu kín giữa rừng hoa tươi tốt, hoa lá kín kẽ, lại ít được tu bổ, đã cao hơn hai người, cành lá tứ tung ngang dọc, sớm bao phủ đường mòn.

Nếu không có người dẫn đường, chỉ sợ Liễu Cơ tới gần, cũng không thể phát hiện thì ra phía sau nhà thủy tạ còn có đường nhỏ.

Cho dù có Hồng Đào đi trước mở đường, rất nhiều cành lá chắn ngang như cũ làm Liễu Cơ khó khăn bước đi, nàng phải dùng một tay che lại để bảo đảm trên mặt không bị thương. Còn về trên người lần lượt bị cành cây làm rách cung váy, nàng không rảnh lo.

Tuy hành tẩu gian nan, nàng cũng không quên thúc giục Hồng Đào: “Lại mau một chút, bệ hạ chờ không được mất.”

“Dạ, tiểu thư.”

Hồng Đào quay đầu lại ứng, khuôn mặt trắng nõn có hai vết thương rất nhỏ, tuy không sâu, nhưng khá dài, đã chảy máu.

Nàng xác thật phi thường ra sức, tuy Liễu Cơ nôn nóng, nhưng nghĩ ngờ lúc trước đã biến mất. Hơn nửa tháng nay, Hồng Đào hầu hạ nàng cũng thực tận tâm tận lực.

Chủ tớ hai người xuyên qua đường nhỏ hẹp hời bụi hoa, gian nan đi về phía trước, đây là lối tắt, xác thật giảm bớt hơn nửa thời gian so với đi đường chính tới trước cửa nhà thủy tạ.

Đi một đoạn liền đến phía sau nhà thủy tạ.

Đường mòn nhỏ này là Hoàng hậu cầm bản đồ hành cung, cẩn thận nghiên cứu ra. Lại được Hồ ma ma lãnh người kiểm tra thực tế, xác định đã lâu không có người đi lại, nếu không biết trước, tuyệt đối không thể phát hiện.

Hồ ma ma đồng thời thăm dò mấy đường nhỏ quanh nhà thủy tạ.

Đúng vậy, tuy thời gian hấp tấp, nhưng Hoàng hậu chuẩn bị vô cùng đầy đủ, bà nhất nhất bố trí thỏa đáng mấy nhà thủy tạ lớn nhỏ quanh hồ.

Xương Bình Đế không giống tiên đế, ông ta không nhiệt tình yêu thích hoạt động trên nước, mấy nhà thủy tạ không được thánh ý, xử lý tự nhiên khiếm khuyết. Hơn nữa Tụ Vân Cung hoa lá cỏ cây quá nhiều, cầm bản đồ địa hình muốn nghiên cứu đường mòn giấu tai mắt người cũng không khó.

Từ mặt chính nhà thủy tạ nhìn qua, xác thực không thấy một chút dấu vết nào về đường nhỏ mà Hồng Đào dẫn Liễu Cơ đi.

Trương Đức Hải phân phó mấy tiểu thái giám chuyên môn phụ trách tìm kiếm con đường quanh nhà thủy tạ, cũng phòng thủ tuần tra, đáng tiếc đường mòn này quá mức ẩn nấp, căn bản không thể nào phát hiện.

Hoa lá cỏ cây che tầm mắt, bên hồ gió cũng không nhỏ, cây cối lay động, cành lá “sàn sạt” rung động, che giấu tiếng bước chân. Liễu Cơ theo phía sau, cũng không phát hiện có gì không đúng.

Lúc Hồng Đào đi đến cuối đường mòn vừa vận hai thái giám mới vừa tuần tra vị trí này, bước đi vội vàng, vòng qua góc tường, đi về phía trước.

Nàng đại hỉ, vội vàng ra khỏi cành lá che lấp, xuyên qua đường nhỏ dùng để vận chuyển vật ô uế tới chỗ cửa nhỏ thông vào cách gian nhà thủy tạ.

Phải biết rằng, Cao Húc thực hiểu biết Hoàng hậu, ngược lại bà ta cũng thực hiểu biết hắn. Tính toán thời gian phát tác của máu lộc và phong cách hành sự của hắn, bà biết chắc Cao Húc sẽ không chọn nhà thủy tạ lớn nhất ở trung tâm mà sẽ vào nhà thủy tạ nhỏ hẹp nhất, hẻo lánh nhất, dẫn dò nhân thủ nhất định phải dẫn Liễu Cơ đến đây.

“Tiểu thư, thời gian gấp gáp, ngài chịu ừ khuất một chút.” Hồng Đào nói chuyện, liền đẩy ra cửa nhỏ cách gian đã được mở khóa sẵn.

“Nô tỳ đi lấy nước đến cho tiểu thư rửa nước canh dính nhớp.”

Từ sau khi đến gần cửa nhỏ, giọng Hồng Đào liền ép tới cực thấp, chỉ hai người mới nghe thấy, về mặt cũng vô cùng cẩn thận.

Trong lòng Liễu Cơ sốt ruột nên cũng không phát hiện khác thường, nàng gật đầu, vội vàng tiếp nhận váy áo, bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng.

Sau lưng nàng, Hồng Đào hơi mỉm cười, không tiếng động từ túi trong tay áo lấy ra một lư hương lớn cỡ nắm tay, đốt lửa than, đặt trên bàn nhỏ bên cạnh.

Đây là mới vừa rồi nương váy áo che giấu cung nữ áo lục đưa cho nàng, sau đó, nàng lấy ra một gói hương liệu, ném vào lư hương.

Một trận nhàn nhạt hương khí lập tức bốc lên, Hồng Đào ngừng thở, không tiếng động rời khỏi cách gian, đóng cửa phòng và bóp ổ khóa.

Nàng nhanh chóng từ đường cũ trở về phục mệnh chủ tử.

Sau khi hương liệu ném vào lư hương bị thiêu đốt nhanh chóng, hương khí nhàn nhạt thực mau tràn ngập toàn bộ cách gian.

Cửa sổ đóng chặt, hương khí không tiêu tan, càng tụ càng nhiều.

Nhưng rốt cuộc mùi hương không nồng, Liễu Cơ cũng không lưu ý quá nhiều, nàng chú ý một chuyện khác.

Giũ ra váy áo, nàng vội vàng mặc vào, rũ mắt nhìn, không nhận được hơi hơi nhú mào.

Cung váy làm từ sa mỏng, da thịt như ẩn như hiện cũng thôi đi, mấu chốt là vạt áo cực thấp, thấp đến mức ngay cả Liễu Cơ xuất thân thanh lâu cũng cảm thấy quá đáng.

Hơn nửa núi tuyết lỏa lồ trong không khí, theo từng bước đi lay động không ngừng, run run rẩy rẩy. Hơn nữa quần áo vừa chật vừa mỏng, phảng phất bất cứ lúc nào bộ ngực cũng có thể nhảy ra khỏi vạt áo.

Bộ áo váy này cũng không phải không thể tiếp thu, nhưng vấn đề ở chỗ nếu nàng lại đi đường mòn trở về sợ là không được.

Liễu Cơ nghĩ đến thời gian gấp gáp, có chút bức bối, mà Hồng Đào đi ra ngoài lấy nước còn chưa trở về.

Thôi bỏ đi, không rửa.

Nàng nhặt lên áo váy cũ lau lau đùi, vội vàng xoay người muốn ra cửa nhỏ, đi tìm Hồng Đào lập tức trở về.

Thật bất ngờ cửa nhỏ bị khóa chặt, mở không ra.

Liễu Cơ kéo hai lần, cánh cửa không chút sứt mẻ, nàng nhất thời giận dữ, đang muốn giương giọng mắng chửi, không nghĩ tới đầu óc lại choáng váng.

Dược hiệu phát tác.

Hương liệu Hồng Đào ném vào lư hương là vật Hoàng hậu ti mi chuẩn bị.

Xuân dược cực mạnh, sau khi đốt ngửi vào, một lát liền phát tác, khiến người ta không còn thần trí, chỉ nghe theo bản năng, điên cuồng giao hoan với người khác phái.

Đây là vật tốt, dược hiệu mãnh liệt nhưng xong việc lại không để lại dấu vết, một khi qua đi, mặc dù là thái y ra tay, cũng không chặn ra kết quả chính xác.

Xuân dược này là một trong số những dược vật hiếm lạ nhiều năm qua Hoàng hậu tích góp, hiện giờ vừa lúc có thể dùng tới.

Dục vọng từ đáy lòng trào ra, nhanh chóng lan tràn đến khắp người, dục niệm điên cuồng bùng nổ, làm hơi thở Liễu Cơ dồn dập, sắc mặt ửng hồng, cũng không lo kéo cửa, chỉ kéo vạt áo, làm cho chính mình sáng khoái một ít.

Nàng an ủi chính mình một lúc, lại càng thêm khó nhịn.

Nửa chén trà nhỏ trôi qua, đầu óc Liễu Cơ đã mơ hồ, không còn lý trí, nàng khó chịu thở gấp, quét mắt một vòng cách gian, lại phát hiện bên kia còn có cái cửa khác.

Nàng váy áo hỗn độn, dờ vách tường đứng lên, loạng choạng đi về phía cái cửa kia.

Liễu Cơ thở hổn hển đi qua, tay cầm cánh cửa, dùng sức lôi kéo.

Cửa được kéo ra, Liễu Cơ đối diện với một đôi mắt đỏ đậm kiên quyết sắc bén như lưỡi đao bức người.

Mặc dù nàng đầu óc nửa tỉnh nửa mê, nhưng cũng bị dáng vẻ của hắn làm cho run sợ cả kinh, dưới chân thoáng đình trệ.

Nhưng dù sao dược lực lợi hại, ngăn ngui thanh tỉnh giây lát đã không còn, dục niệm bản năng lại một lần nữa chiếm cứ đầu óc.

Liễu Cơ từng gặp qua Cao Húc, còn tưởng lầm đối phương là Hoàng đế, nảy ra một tia mừng thầm và ý niệm không nên có. Chỉ là nàng cũng không ngu xuẩn, sau khi biết rõ ràng, ý niệm này liền bị áp xuống. Dù sao nàng biết rõ ai mới là quyết định phú quý sống chết của mình.

Chẳng qua, Hoàng Thái tử điện hạ tuổi trẻ anh tuấn rồi cuộc đời lại dấu vết trong lòng nàng.

Dưới tình huống đặc thù này, khát vọng và ý niệm kia liền bị vô hạn phóng đại.

Liễu Cơ trúng được dị thường miễn cảm, hơi thở dương cương như có như không dụ hoặc nàng, thân thể như mềm nhũn, nàng ngửa ngáy khó nhin, mũi nhân như lơ lửng về phía nam tử trong thùng tắm, vội vàng thờ dốc một hơi chạy qua chỗ hắt.

“Điện hạ!”

Tiếng gọi nhu mì như câu hồn người, mỹ nhân vu vật quần áo nửa cời lay động chạy đến, bộ ngực tuyết trắng lồ lộ hơn phân nửa, run run rẩy rẩy, mấy lần muốn nhảy ra khỏi vật áo bằng sa mỏng.

Theo lý thuyết, giờ phút này Cao Húc đang trong trạng thái cả người bị thiêu đốt, hẳn là mất đi lý trí, kéo người lại đè xuống, cời ra sa mỏng, thành tựu chuyện tốt.

Nhưng, hẳn không có.

Tuy máu trong người Cao Húc bị thiêu đốt, nhưng hẳn hoàn toàn không mất lý trí, hẳn biết rõ trạng thái của chính mình hiện giờ, biết rõ mình đang làm gì.

Hắn vốn đang táo bạo, mũi son phấn rõ ràng ập vào mũi lập tức làm hắn sinh ra chán ghét.

“Xôn xao” tiếng nước chảy, Cao Húc bỗng chốc đứng lên, bước ra thùng tắm, hơi hơi nghiêng người giờ lên một chân, bàn chân mãnh liệt đá vào trên ngực Liễu Cơ đang chạy đến.

Sức lực của hắn không nhỏ, Liễu Cơ bị đá bay, đập vào cột, lại té ngã trên đất thật mạnh, bất tỉnh nhân sự.

“Điện hạ!”

Động tĩnh trong phòng lớn như vậy, Trương Đức Hải canh giữ bên ngoài đương nhiên nghe thấy, hắn vội vàng đẩy cửa phòng: “Điện hạ có sao không?”

Hắn là người lạnh lợi, liếc mắt một cái liền hiểu rõ bảy tám phần, hắn không lo lắng Liễu Cơ, vội vội vàng dò hỏi chủ tử nhà mình.

“Cô không sao,” giọng Cao Húc thật sự đè nén: “Lâm Dương tới chưa?”

Mới vừa rồi khi ra khỏi Thánh Vũ Trúc, hắn đã truyền một loạt mệnh lệnh, một trong số đó là triệu Lâm Dương đến. Nhưng bởi vì thời gian ngắn ngủi, Lâm Dương còn chưa tới.

Trương Đức Hải vừa muốn trả lời, chủ tử hai người liền nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân, từ xa đến gần, dồn dập mà nhanh chóng.

“Thuộc hạ tới muộn, xin điện hạ thứ tội.” Người tới đúng là Lâm Dương, hắn lập tức quỳ xuống thỉnh an.

Cả người chủ tử ướt đầm, tình cảnh có khác thường, hắn lo lắng, nhưng càng biết bổn phận chính mình, chỉ quan tâm hỏi một câu, liền trở về chính sự: “Điện hạ lúc trước truyền lệnh, thuộc hạ đã sai người bố trí, không biết chủ tử còn có gì phân phó?”

“Mang nữ nhân này đi, theo kế hoạch lúc trước mà làm.”

Hoàng đế ngay tại chỗ ngự tứ máu lợc, Cao Húc phát hiện dị thường, sau đó liếc mắt chỗ ngồi Trần Vương rồng tuếch, càng xác minh phỏng đoán trong lòng.

Nếu Hoàng hậu khổ tâm trừ tính việc này, đương nhiên sẽ không để hắn tùy ý sủng hạnh nữ nhân nào đó, đối phương chắc chắn có chiều sau.

Liễu Cơ biểu hiện dị thường hiển nhiên chính là chiều sau.

Cao Húc lạnh lùng cong môi, lộ ra ý cười châm chọc, hắn đã phân phó việc nên làm, lập tức có thể tiến hành phản kích.

“Truyền tin Đinh Văn Sơn, lập tức theo kế hoạch mà làm.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh!”

Thời gian cấp bách, Lâm Dương cũng không vô nghĩa, giũ ra một kiện áo choàng mỏng, bao lấy Liễu Cơ hôn mê trên đất, khiêng lên liền ra cửa.

“Điện hạ, ngài……”

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Trương Đức Hải nóng lòng, sao người đi lấy băng còn chưa trở lại?

Kỳ thật, Cao Húc tính vẫn không sai, thời gian ngắn ngủi băng đã kịp mang tới.

Trương Đức Hải đại hi, vội nói: “Nhanh gõ nhỏ ra, mang vào đây, mau!”

Hơi thở chủ tử càng thêm dồn dập, trẻ nữa không được.

Nhưng rốt cuộc không cần dùng tới bằng, bởi vì lại vang lên một trận dồn dập tiếng bước chân chạy vội, bọn thái giám đến tiếp ứng Thái tử phi thở hồng hộc, một người giương giọng nói: “Nương nương, nương nương đã trở lại.”

Kỷ Uyển Thanh nhắc lên làn váy chạy vội vào phòng, dùng tốc độ nhanh nhất đời này, cũng thở gấp lợi hại: “Điện hạ, điện hạ!”

Trong lòng nàng thực nhớ thương Cao Húc.

Vào phòng, nghênh đón nàng là ôm ấp quen thuộc, còn có nụ hôn nồng nhiệt che trời lấp đất ập xuống.

Cao Húc thực dùng sức ôm nàng, hơi thở nóng rực, động tác thực vội vàng.

Kỷ Uyển Thanh cũng không rảnh lo nghĩ ngợi, chỉ mạnh mẽ ôm ngược lại hắn, cũng ngưỡng mặt chủ động hôn đáp lại.

Cả người hắn ướt đầm, cơ bắp căng chặt, trong phòng không có nữ nhân khác, lại có một thùng lớn nước hồ lạnh lẽo, mới vừa rồi ở bên ngoài, nàng còn nhìn thấy thái giám đang vội vàng gõ bằng.

Thực rõ ràng, cho dù nàng không tới kịp, hắn dự định cũng sẵn chịu đựng.

Hắn vốn là Hoàng Thái tử, muốn nữ nhân dễ như trở bàn tay, thể đạo này nam nhân tam thể tứ thiếp vốn là chuyện thường.

Có lẽ, trong đó còn trộn lẫn nguyên nhân khác, nhưng cũng không ngại Kỷ Uyển Thanh giờ phút này cảm động.

Tim nàng thực mềm mại, đột nhiên thực đau lòng hắn.

“Thanh Nhi, hôm nay sợ là ủy khuất nàng.”

Thê tử rốt cuộc ở trong lòng, hương thơm ngọt ngào quen thuộc vây quanh, Cao Húc đã ẩn nhẫn đến cực hạn nháy mắt bùng nổ, động tác của hắn thực thô bạo, hai ba lượt đã xé nát quần áo của nàng.

Nhưng hắn vẫn còn sót lại lý trí, đau lòng thê tử, cúi đầu hôn hôn nàng.

Môi Cao Húc nóng rực, động tác thực gấp, tuy nỗ lực không chế, nhưng lực tay không nhỏ chút nào, làm nàng đau.

“Thanh Nhi không ủy khuất, thiếp chỉ muốn điện hạ không còn khó chịu nữa.”

Kỷ Uyển Thanh chủ động phối hợp động tác của hắn, uốn thân thể mềm mại đón ý nói đùa: “Điện hạ đừng ghen, nếu bị thương thân mình, thiếp sẽ không thuận theo.”

Thê tử ôn nhu săn sóc sưởi ấm cõi lòng Cao Húc, cơ thể hắn nhiệt liệt như lửa, trong lòng lại nhu nhuận như nước, thấp thấp “Ừ” một tiếng.

Tình cảm cộng thêm nhu cầu sinh lý mãnh liệt lập tức làm hắn đỏ mặt, rốt cuộc đè nén không được, ngay cả giường cũng không kịp tới, chỉ đè nàng trên tấm bình phong, mạnh mẽ thảo phạt.

“Điện hạ, chàng nhẹ một chút.”

Động tác của hắn hung ác xưa nay chưa từng có, Kỷ Uyển Thanh rất đau, nhưng nàng lại chủ động đón nhận, làm cho hắn càng vui sướng chút.

“Được.”

Miệng hắn đáp ứng, đáng tiếc vì nàng chủ động đáp lại, động tác của hắn càng kích cuồng hơn vài phần, không thể hòa hoãn chút nào.

Trương Đức Hải thức thời, sớm tại lúc Thái tử phi vọt vào cửa đã lui ra, cũng đóng cửa lại, chính mình canh giữ, không cho những người khác đến gần.

Trong phòng phu thê hai người giao cổ ôm nhau, liều chết triển miên, từ tấm bình phong đến trên giường, hắn vừa tàn nhẫn vừa gấp gáp.

Khó trách Hoàng đế yêu thích tôn sùng máu lộc như thế, quả nhiên hiệu quả lợi hại, năm lần bảy lượt qua đi, Kỷ Uyển Thanh kiệt sức, có chút chịu không nổi.

Nàng nỗ lực ôm hắn, mặt đẹp hơi nhắm, bị vây trong ôm ấp lửa nóng, ý thức nửa tỉnh nửa mê.

Chương 62

Editor: Vy Vy 1505

Linh hồn và thể xác kết hợp, cộng thêm máu lạc làm chất xúc tác, trận hoan hảo này điên cuồng xưa nay chưa từng có, chờ đến lúc mưa tạnh mây tan đã là nửa đêm.

“Điện hạ.”

Kỷ Uyển Thanh mất đẹp hơi mờ, khó nén quan tâm: “Thân mình chàng đã tốt hơn chưa?” hiệu quả biến thái của máu lạc được giải chưa?

Đúng vậy, trải qua chuyện này, nàng chỉ có thể nghĩ đến từ ‘biến thái’ để hình dung hiệu quả của máu lạc.

Cơ thể nàng rất đau, chỗ tư mật đã có cảm giác chết lặng, có thể thấy được vật ấy lợi hại.

Nàng không phải không biết Cao Húc đau lòng nàng, chỉ là tới lúc sau, chính hấn căn bản không thể tự khống chế.

Mà Kỷ Uyển Thanh lo lắng hấn ghen, nếu không thể hoàn toàn tiết ra, cũng không biết có hại với thân thể hay không. Bởi vậy khi hấn có thể khống chế, động tác hơi hoãn, ngược lại nàng sẽ dây dưa quẩn hấn, làm cho hấn đánh mất ý niệm đè nén.

Như vậy liên tục vài lần, Cao Húc là nam tử tuổi trẻ, huyết khí vốn tràn đầy, cộng thêm máu lạc đại bổ, xong việc hấn thần thái sáng láng, không một tia mệt mỏi.

Kỷ Uyển Thanh ngược lại héo như đóa mầu đơn tao ngộ bão táp tàn sát bờ bãi, tuy kiều mỵ nhưng cực yếu ớt, tinh thần uể oải, chỉ nỗ lực chống đỡ.

Cao Húc đau lòng thương tiếc, cúi đầu hôn hôn nàng: “Cô đã không ngại, nàng đừng lo lắng.”

Môi anh đào của nàng có nhàn nhạt dấu cắn, còn mang một ít máu đỏ thẫm, mới vừa rồi những lúc khó có thể chống đỡ, nàng chỉ phải nhứ chặt mảy, cắn môi ản nhẫn, cho nên bị nhọt nhọt vết thương.

Hấn dịu dàng hôn lên chỗ bị thương trên môi nàng: “Nàng mau nghỉ ngơi đi, cô đưa nàng về Thanh Hòa Cư.”

Kỷ Uyển Thanh được lời chắc chắn, một lòng buông lỏng, mỗi một lập tức kéo đến, nàng gật gật đầu, mắt đẹp nhắm lại, trong khoảnh khắc lâm vào hôn mê.

Cao Húc vỗ nhẹ lưng nàng, xác định nàng đã ngủ say, lấy áo ngoài che lại thân hình hai người, trầm thấp gọi: “Người đâu.”

Bên ngoài Trương Đức Hải sớm đã chờ đợi thật lâu, vừa nghe chủ tử gọi, liền cẩn thận đẩy cửa, cầm khay quần áo, cúi đầu đi vào.

Nhà thủy tạ này ít được sửa sang, mặc dù động tác thực nhẹ, khi mở cửa cũng không thể tránh phát ra “két” một tiếng.

“Nhỏ tiếng một chút.”

Cánh tay Cao Húc nắm thật chặt, lập tức rũ mắt chú ý người trong lòng, thấy thê tử vẫn chưa bị quấy rầy, mới thấp giọng nhẹ mắng.

Trương Đức Hải vội vàng thấp giọng cáo tội, hấn phỏng đoán tâm ý chủ tử, ngoại trừ tiểu thái giám mang nước ảm khăn mềm, cũng không dám lãnh nhiều người vào nhà.

Quả nhiên, hấn vừa buông khay quần áo trong tay, chủ tử liền giờ tay vẫy lui.

Cao Húc ngồi dậy, tự mình vắt khăn nóng, lau thân mình cho hai người.

Trương Đức Hải nô tài này thực tri kỷ, đã sớm chuẩn bị thuốc mỡ sử dụng sau khi làm chuyện phòng the.

Cao Húc mở ra bình bạch ngọc, ngón trỏ thon dài lấy ra thuốc mỡ trong suốt màu lục nhạt, tinh tế thoa lên dấu vết trên người thê tử, nơi bí ản càng là thoa một tầng thật dày.

Thuốc mỡ này cực tốt, trong lúc ngủ mơ Kỷ Uyển Thanh cảm giác thoải mái, mảy vẫn luôn nhứ lại rồi cuộc giãn ra.

Cao Húc thấy thể khê buông lỏng một hơi, sau đó hấn lại mặc quần áo cho hai người.

Nhà thủy tạ điều kiện đơn sơ, cũng không nên ở lâu, chờ mọi việc thỏa đáng, Cao Húc giữ ra áo choàng mỏng, bao lấy thê tử, nhẹ nhàng ôm ngang lên. Hấn ra nhà thủy tạ, bước lên kiệu, đoàn người lập tức đi về Thanh Hòa Cư.

Trở lại hậu viện chính phòng, Cao Húc dưới chân không ngừng, trực tiếp vào buồng trong, nhẹ nhàng đặt thê tử lên giường.

Giường đệm quen thuộc, khí vị quen thuộc, Kỷ Uyển Thanh quả nhiên thoải mái, nàng cọ cọ gối mềm, tiếp tục ngủ say.

Cao Húc cũng không muốn rời đi, chỉ là hấn còn có chút chuyện quan trọng cần xử lý. Đắp chăn cho thê tử, cúi người chăm chú nhìn nàng một lát, hấn mới đứng dậy, gọi Hà ma ma tới, thấp giọng dặn dò cần hầu hạ thật tốt.

Quay đầu lại nhìn một mắt, hấn đi nhanh ra buồng trong, cũng không đi ngoại thư phòng, chỉ vào thứ gian, gọi Lâm Dương đang chờ bên ngoài vào.

“Lâm Dương, Đinh Văn Sơn có tin tức gì không?”

Phu thê hoan hảo, thời gian trôi qua đã lâu, nhưng Cao Húc trước đó bố trí lại không ngừng tiến hành, tin tức nên có, sớm đã tới.

Quả nhiên, Lâm Dương lập tức chấp tay nói: “Đinh Văn Sơn truyền tin, kích động Trần Vương tiến triển thuận lợi.”

Sau đó, hấn lại bẩm báo: “Bên thuộc hạ truyền đến tin tức, nói Trần Vương quả nhiên ra tay, chuyện đó đã thành.”

Cao Húc môi mỏng hơi cong, ý cười không đạt đáy mắt: “Rất tốt.”

*****

Trần Vương biết toàn bộ kế hoạch của Hoàng hậu, cũng tham dự một phần, tiểu thái giám vào điện bẩm báo, nói là quan chương quản khu vực săn bắn Thừa Đức cầu kiến, hấn liền biết sắp sửa xảy ra chuyện gì.

Hấn giống Cao Húc, không những không thích uống máu tươi, mà còn tương đối chán ghét cảm giác mất khống chế.

Vì thế, Trần Vương lấy có như xí, lui xuống.

Sau khi lui ra, hấn liền không trở lại đại điện.

Biết được mưu tính thành công, Xương Bình Đế khẩu dụ, uống máu lộc xong liền có thể tan tiệc, Trần Vương dứt khoát trực tiếp rời hành cung, về biệt viện vương phủ của chính mình ở Thừa Đức.

Hấn là hoàng tử, biệt viện rất gần hành cung, qua một con phố liền đến, trở về phủ xuống xe, chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ.

Hoàng Thái tử là kẻ thù chung của một đảng Kỷ hậu, Trần Vương vẫn rất chú ý diễn biến mưu tính trong hành cung.

Chỉ là chuyện phát triển đến nước này, hấn đã không thể nhúng tay, nhớ thương cũng vô dụng. Hấn dứt khoát kêu mấy phụ tá thân cận tới, cùng nhau uống trà, nói chuyện phiếm kiếm nhệ sự, để phân tán lực chú ý.

Đinh Văn Sơn là một trong những phụ tá của hấn, tự nhiên ngồi ghế phía dưới. Mọi người uống nửa chén trà nhỏ, có người nóng vội trước mặt Trần Vương tranh công, tự nhiên liền nhắc tới đề tài tự lập môn hộ.

“Ngụy Vương tuy tốt, chỉ là Trần Vương bản lĩnh cũng không thua kém, chỉ vì sinh ra trễ hai năm, từ nay về sau phải hạ mình thân phục người khác, tại hạ thay điện hạ cảm thấy không phục.”

Người này lời nói đồng dạng hùng hồn, vẻ mặt đầy căm phẫn, nhưng lại vừa vặn trúng tâm sự của Trần Vương.

Từ lúc nổi lên tâm tư thay thế huynh trưởng, lại qua nửa năm thời gian, tâm tư này như chiếm toàn bộ tim phổi của hấn, thời gian càng lâu càng dày vò, cũng càng thêm bức thiết.

Lúc nhệ sự với các phụ tá, ngoại trừ hai ba thái giám tâm phúc, xưa nay Trần Vương không cần người khác hầu hạ, cũng không sợ tai vách mạch rừng, vì thế, hấn trầm mặc nghe tiếp.

Chờ phụ tá nước miếng bay tứ tung, như thế như vậy bắt bình một phen, cuối cùng còn quỳ xuống đất thỉnh cầu. Hấn kêu người đứng dậy, giống như lơ đãng mà nhìn quét một vòng, hỏi: “Chư vị nghĩ như thế nào? Đều nói thử xem.”

Đinh Văn Sơn là đứng đầu các phụ tá, hướng hồ ông đã sớm mịt mờ thảo luận với Trần Vương đề tài này, bởi vậy không vội nói chuyện, chỉ vuốt râu chờ.

Ông không nói, có rất nhiều người muốn biểu hiện chính mình. Trần Vương không lập tức cự tuyệt, cũng không mắng kêu câm miệng, liền thuyết minh vấn đề.

“Tại hạ cho rằng, điện hạ nên.....”

Một người dút lời, lập tức lại có một người đoạt lấy câu chuyện, biến đổi biện pháp khen Trần Vương, tiếp theo lại bắt đầu khuyên chủ công nhân lúc hoàng đế chưa già, sớm làm tính toán.

Đinh Văn Sơn vẫn luôn an tĩnh uống nước trà, giống như nghiêng tai lắng nghe, biểu tình vô cùng chuyên chú.

Lúc này, lỗ tai ông vừa động, chợt nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang quen thuộc.

Tiếng “côn trùng kêu vang” cao thấp pháp phòng, hoặc dài hoặc ngắn, liên tục vang lên bảy lần, Đinh Văn Sơn hiểu rõ, đây là ám hiệu người một nhà truyền tin, có tình huống khẩn cấp.

Liên tưởng đến mới vừa rồi thu được tin tức mới nhất trước khi ra cửa, ánh mắt ông hơi hơi lóe.

Thời tiết giữa hè, côn trùng kêu vang là chuyện bình thường, bởi vậy ngoại trừ Đinh Văn Sơn, không có người ngoài có thể phát hiện. Ngay sau đó ông hơi hơi ôm quyền, thấp giọng nói với người phía trên: “Điện hạ, xin cho tại hạ cáo lỗi một chút.”

Nói xong, ông liếc liếc mắt chung trà trên bàn.

Không ít người biết Đinh Văn Sơn thích uống trà, thường thường vừa nghị sự vừa uống, trong lúc không để ý có thể uống rất nhiều.

Trần Vương cũng biết rõ ràng.

Mới vừa rồi Đinh Văn Sơn đã uống không ít nước trà, hiển nhiên là quá mót.

Trước mắt đang có phụ tá lấy ví dụ trong lịch sử, thao thao bất tuyệt, đột ngột đánh gãy có vẻ phá lệ không tôn trọng. Trần Vương hơi hơi gật đầu, ý bảo ông ta tự tiện.

Được chủ công đáp ứng, Đinh Văn Sơn xoa xoa vạt áo, không nhanh không chậm đứng lên, hơi hơi ôm quyền một vòng, tỏ vẻ thất lễ. Sau đó liền vòng đến mặt sau, dạo bước ra ngoài.

Ngày thường ông ấy cũng như thế, mọi người không cảm thấy dị thường. Mà phụ tá đang nói chuyện cũng có vài phần tài năng, lời nói thực tế, mọi người vừa chuyên chú nghe, vừa gật đầu đáp lễ.

Đinh Văn Sơn không nhanh không chậm, dạo bước vào phòng thay quần áo cuối hành lang, một tiểu thái giám ân cần nhắc rèm cửa, “Đinh gia tư từ.”

Xưa nay địa vị của Đinh Văn Sơn ở vương phủ không thấp, quân sự có thể diện còn cung kính có lễ, huống chi là nhân vật nhỏ phụ trách cung phòng.

Nhưng Đinh Văn Sơn làm người ôn hòa, gật gật đầu: “Làm phiền.”

Sau đó, ông nương theo đối phương nhắc rèm cửa, hơi hơi khom người cúi đầu vào phòng thay quần áo.

Hai người gặp thoáng qua, tiểu thái giám nương thân thể che lấp, nhanh chóng móc ra một vật từ túi trong tay áo, nhét qua.

Đinh Văn Sơn lập tức tiếp nhận, nắm trong lòng bàn tay. Sau khi vào phòng thay quần áo, ông mò ra nhìn, là một nắm giấy nhỏ.

Ông lập tức mò ra, trước tiên kiểm tra ám hiệu, không có vấn đề, tiếp theo nhanh chóng xem một lần.

Sau đó, ông một lần nữa vò tờ giấy thành một nắm, giờ tay ném vào miệng, cứng rắn nuốt xuống.

Chờ Đinh Văn Sơn trở về thính đường, vừa vận phụ tá kia kết thúc bài nói chuyện.

“Không biết Đinh tiên sinh có ý kiến gì.”

Nghe xong vài vị phụ tá khuyên bảo, mỗi người một cách nói nhưng ý chính đều giống nhau, Trần Vương không muốn tiếp tục nghe nữa, thấy Đinh Văn Sơn trở về, liền dò hỏi.

“Điện hạ, những điều nên nói, mấy người Lưu tiên sinh cũng nói hết rồi, tại hạ không lăm lời nữa.”

Trên đường trở lại, Đinh Văn Sơn sớm đã nghĩ sẵn trong đầu lời nên nói, lập tức ra về trầm ngâm một lát, trực tiếp mở miệng.

“Tại hạ cho rằng, tuy bề hạ đang lúc tráng niên, nhưng các hoàng tử ngày càng trưởng thành, đúng là thời điểm tốt nhất tích tụ lực lượng, nếu không sẽ bỏ lỡ cơ hội.”

Xưa nay Đinh Văn Sơn luôn nói lời thực tế, một câu chỉ thẳng điểm mấu chốt. Hiện giờ, thế lực của Hoàng Thái tử vững như bàn thạch, không duyên không cớ, mặc dù là Xương Bình Đế cũng không thể động vào.

Nhị hoàng tử Ngụy Vương cũng được đám người Lâm Giang Hầu nâng đỡ mới có thể đứng vững chắc. Hần sinh ra sau nhưng dù gì cũng là con vợ cả, tuy trung lập đáng bảo hoàng cự tuyệt duy trì, nhưng nhiều năm qua, cũng ngầm đồng ý đối phương đủ thân phận đoạt đích.

Mặt sau Tử hoàng tử do Lệ Phi sinh, cuối mùa thu liền mười lăm, thực mau có thể phong vương khai phủ, vào triều lãnh sai sự, tích tụ thế lực.

Lại quá mấy năm, còn sẽ có Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử.

Khỏe miệng Trần Vương mím chặt, hần xác thật không thể bỏ qua mấy năm nay, một khi bỏ qua, chỉ sợ lạc hậu không chỉ một bước.

Đinh Văn Sơn ngăn ngừa một câu đã đánh vào tâm tư của hần, Trần Vương thẳng lưng chuyên tâm lắng nghe.

“Nhưng, điện hạ muốn tự lập môn hộ, lại không thể tổn thương thế lực đám người Lâm Giang Hầu quá mức.”

Đây đúng là khó xử lớn nhất, Ngụy Vương và một đảng Hoàng hậu thế lực rồi rắc rối khó đỡ, Ngụy Vương là đối tượng tất yếu chèn ép và thay thế, một đảng Hoàng hậu lại không thể tổn thương quá nhiều, nếu không ảnh hưởng thật lớn với việc Trần Vương đoạt đích.

Ném chuột sợ vỡ đồ.

Ấn đường Đinh Văn Sơn nhú chặt: “Nếu có thể được một cơ hội, vừa thật mạnh chèn ép bản thân Ngụy Vương, lại không tổn thương thế lực đám người Lâm Giang Hầu thì tốt quá.”

“Tốt nhất là không đề cập chuyện triều đình, nhưng liên lụy cực lớn với Ngụy Vương.” Ông thờ dãi: “Nhưng cơ hội tốt bậc này sợ là rất khó tìm kiếm.”

“Đinh tiên sinh nói đúng lắm.”

Đinh Văn Sơn vô tình than một câu, lại làm trong lòng Trần Vương vừa động, ánh mắt hần hơi lóe, bàn tay che giấu trong tay áo đột ngột nắm chặt thành quyền.

Trong khoảnh khắc, hần áp xuống tâm tư, ho khụ hai tiếng, giống như sức nhớ, đứng lên nói: “Bỏn vương bỗng nhiên nhớ tới còn một việc quan trọng cần xử lý, hôm nay tan ở đây, chư vị tiên sinh cứ tự nhiên.”

Nghị sự hôm nay tan, các phụ tá sôi nổi đứng lên, cung tiễn Trần Vương, Đinh Văn Sơn giống ngày thường, không nhanh không chậm đứng lên, chấp tay hơi hơi cúi người.

Ông hơi rũ mắt, che lại một tia tinh quang.

Sau khi ra thính đường, Trần Vương nhanh hơn bước chân, vội vàng trở lại ngoại thư phòng, kêu tâm phúc tới, lập tức hỏi: “Tình huống trong hành cung như thế nào?”

Chuyện hôm nay phần kế tiếp hần không thể nhúng tay, nhưng vẫn luôn chú ý.

Trần Vương cũng không coi thường năng lực của Hoàng Thái tử, tuy kế hoạch của mẹ con ba người thiên thời địa lợi nhân hoà, nhưng hần vẫn luôn cảm thấy chưa chắc được việc.

Hần lý trí hơn Hoàng hậu và Ngụy Vương nhiều.

“Kế hoạch mặt ngoài tiến triển như thường, nhìn không ra manh mối, chỉ là.....”

Nói đến đây, tâm phúc hơi hơi tạm dừng, về mặt do dự. Xem ra hần cũng không thể khẳng định tin tức tiếp theo.

“Nói.”

Tin tức không biết thật giả thế này có khi có thể khai ra manh mối, Trần Vương nhớ tới tâm sự mới vừa rồi, tinh thần lập tức rung lên.

“Người của chúng ta trong lúc vô ý phát hiện,” tâm phúc không hề chần chừ, lập tức chấp tay: “Nói là mới vừa rồi ở trong rừng hoa bên hồ, nhìn thấy một nữ tử không phải mặc quần áo cung nhân, cũng không phải quý nhân.”

Quần áo của cung nữ được quy định nghiêm khắc, mà trang phục trang sức của phi tần phụ nhân quan quyền cũng phân theo phẩm cấp, người hàng năm lẫn lộn cung đình, liếc mắt một cái liền có thể phán đoán đại khái.

“Rừng hoa cách mục tiêu nhà thủy tạ một đoạn, chỉ là tướng mạo nàng kia lại cực giống Liễu Cơ. Nàng hình như đã hít vào được vật, thần trí mơ hồ, cử chỉ dị thường.”

“Người của chúng ta” trong lời tâm phúc nói là thế lực độc thuộc về Trần Vương, là mấy năm nay hần lực tọc xếp vào.

Nhân tuyến này của Trần Vương phụ trách vẩy nước quét nhà đường trong hành cung, nơi nữ tử cực giống Liễu Cơ xuất hiện gần khu vực hần phụ trách. Nhưng hần chỉ nghe kỳ danh Liễu Cơ, lại chưa từng nhìn thấy mặt, nhất thời không dám khẳng định, chỉ báo tin tức lên.

Chẳng qua, hần cũng có vài phần nắm chắc, bởi vậy mới dám truyền tin.

Trần Vương nghe vậy, trong lòng trực giác nàng đó là Liễu Cơ.

Hắn biết ngay mà, đại ca Hoàng Thái tử của hắn không dễ dàng trúng kế như vậy.

Tâm phúc hiển nhiên cũng cho là vậy: “Điện hạ, Liễu Cơ chắc là bị Thái tử điện hạ đuổi ra.”

“Tốt!”

Trần Vương không giận mà ngược lại vui mừng, hắn lập tức gọi tâm phúc đến gần: “Người trước tiên sai người xác định xem nữ tử này có phải là Liễu Cơ hay không. Sau đó.....”

Như thế như vậy vội vàng dặn dò, cuối cùng, hắn nói: “Lúc làm việc nhớ tránh tai mắt của người khác, cũng cẩn thận quét sạch sẽ cái đuôi, không được để lại nửa điểm dấu vết.”

Có khả năng là Liễu Cơ bị đuổi ra, chính mình tho thân đi đến chỗ kia. Đương nhiên, cũng có khả năng là nàng bị Thái tử sai người vớt ở đó.

Cơ hội ngàn năm một thuở, mặc dù là Hoàng Thái tử cố ý, hắn cũng thuận thế làm tiếp.

Chẳng qua, cần xóa sạch sẽ dấu vết, để tránh chưa tiến quân thành công, ngược lại mất đi trận địa chính mình vốn có, làm giữa mẹ con huynh đệ sinh hiềm khích.

Tâm phúc nhất nhất ghi nhớ, việc này không nên chậm trễ, hắn lập tức ra cửa.

Trần Vương dạo bước trở lại ngồi xuống sau án thư, chậm rãi lấy một quyển công văn, hơi rừ mắt xem, biểu tình không gọn sóng.

*****

Kỳ thật Ngụy Vương và Xương Bình Đế chẳng những dung mạo tương tự, mà sở thích cũng có rất nhiều trùng hợp. Dù hắn chưa tôn sùng máu lạc là chí bảo, nhưng cũng rất yêu thích hiệu quả của nó.

Uống đầy một chén, hắn liền ra Thính Vũ Trúc, đi tới cung thất Tôn Tiến Trung an bài.

Hoàng thân hậu duệ quý tộc mỗi người một gian, vài cung nữ tuổi trẻ đi vào hầu hạ, Ngụy Vương là con ruột của kim thượng, nhan sắc tốt nhất đương nhiên ưu tiên cho hắn.

Máu lạc thực mau công hiệu, Ngụy Vương ngự hai nữ cũng cảm thấy không tận hứng lắm, thái giám canh giữ trước cửa nghe chủ tử hét to, vội vàng đi xuống thu xếp.

Tòa cung điện này an trí không ít hoàng thân quốc thích có thực lực, bên cạnh bọn họ đều có người hầu hạ, cộng thêm thái giám vốn có trong hành cung, kỳ thật thực náo nhiệt.

Tổng quản thái giám Ngụy Vương phủ nghe chủ tử phân phó, vội vàng tự mình đi xuống chọn người. Không bao lâu, một hoạn quan quản sự trong hành cung lãnh mấy cung nữ đi tới trước cửa cung thất, nói với thái giám vương phủ còn canh ngoài cửa: “Đây là La tổng quản chọn, kêu tạ gia đưa lại đây.”

La tổng quản là tổng quản thái giám Ngụy Vương phủ, vừa rồi đi xuống chọn người. Còn người này là quản sự trong hành cung, cũng rất quen thuộc, lẫn nhau ngẫu nhiên có giao tiếp.

Vì thế, thái giám thủ vệ liền mở cửa điện, để mấy cung nữ đi vào.

Mấy cung nữ này rõ ràng ưu tú hơn nhóm đầu tiên vội vàng chọn rất nhiều. Các nàng đều đã rửa mặt chải đầu, cũng thay đổi quần áo mỏng manh, phủ thêm áo choàng được cung nhân đỡ, tuy không thấy rõ mặt, nhưng đáng người rất quyến rũ.

“Đều vào đi thôi, hầu hạ điện hạ thật tốt.”

Quản sự trong hành cung quay đầu nhìn, lại nao nao, mới vừa rồi từ bên kia hắn lãnh lại đây chỉ hai người, hiện giờ đến lại thành ba, nhiều thêm một người.

“La tổng quản chọn thêm một người, kêu cùng nhau lại đây.” Một tiểu cung phụ trách nâng nữ tử đội áo choàng thấy thế, liền thấp giọng giải thích.

Ba nữ nhân đội áo choàng, quần áo giày thêu đều là bộ dáng thống nhất, đúng là trang phục dành riêng cho cung nữ đi hầu hạ quý nhân. Quản sự trong hành cung không phát giác dị thường, vì thế gạt đầu, phát tay kêu bọn họ nhanh đưa vào.

Ba nữ tử đội áo choàng bị đẩy vào, cửa điện bị đóng lại.

Máu lạc hiệu dụng đã đạt đến mức cao nhất, Ngụy Vương sớm đã mất khống chế, hắn đang cảm thấy có chút chán mấy cung nữ trước mặt, liền nghe thấy cửa phòng mở, một mùi hương son phấn như ẩn như hiện truyền đến.

Hắn hoảng mất đứng dậy, đi nhanh qua cửa, tùy ý để lại một người, xả áo choàng và áo lụa nửa trong suốt, ngay tại chỗ mạnh mẽ thảo phạt.

Ngụy Vương đang hứng khởi, cũng không để ý một trong những cung nữ mới tới có một người loạng choạng té ngã, rồi lại thực mau bò lên nhào về phía hắn.

Thân thể mềm mại như không xương dán sau lưng hắn, nơi nào đó cao ngất mà co dãn vuốt ve, cả người da thịt non mịn, chính mình cởi quần áo, trần truồng dán lên.

Ngụy Vương ngờ nữ nhiều rồi, tuy đã mất không chế, ý thức cũng không quá rõ ràng, nhưng trong khoảnh khắc hắn phán đoán, nữ tử này là vu vật cực phẩm.

Hắn đại hỉ, vội vàng xoay người, một tay ấn đôi phương trên mặt đất, cúi người nhào tới.

Nữ tử này rất chủ động, sớm đã mở ra thân mình, nghênh đón đôi phương.

Nàng hoàn toàn không giống cung nữ ngây ngô, cử chỉ lớn mật, kỹ xảo quen thuộc, tư thế đa dạng, nhẹ vận thân thể mềm mại, liền làm nam nhân trên người đỏ mặt, dùng sức ấn nàng mạnh mẽ tiến công.

Nữ tử lại không chịu thua, đánh lâu bất bại, tư thái phóng đảng và lãng ngữ một đợt tiếp một đợt, đánh sâu vào Ngụy Vương nghe nhìn.

Phù hợp vui sướng xưa nay chưa từng có, mãnh liệt khoái cảm từ xương cùng xông lên đầu óc Ngụy Vương, hắn lại vô tâm phản ứng những người khác, chỉ khai đủ hỏa lực, toàn tâm toàn ý chinh phục đôi phương.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Editor: Vy Vy 1505

Ác chiến đến nửa đêm, kết quả phát hiện đối tượng lại là sủng cơ của phụ thân, đến tột cùng là thử nghiệm như thế nào?

Đáp án khẳng định là kinh khủng.

Ngụy Vương và vu vật kia chiến đấu hăng hái hồi lâu, cuối cùng một lần là để đôi phương quỳ trên giường, hắn quỳ phía sau nàng tới. Hắn vui sướng đầm đìa, nhưng dưới thân chung quy là nữ lưu, thể lực chống đỡ hết nổi, đã sớm hôn mê.

Chẳng qua, cung nữ này cũng thật thú vị, mặc dù ý thức đã hôn mê, nhưng bản năng vẫn còn, eo liễu chậm rãi lắc lư, theo cuộn sóng pháp phồng, có một phen tư vị khác.

Ngụy Vương là người nào?

Hắn là con ruột của kim thượng, tự nhiên sẽ không thương tiếc cung nữ, chọc đến hứng khởi, tự nhiên hứng thú mạnh mẽ tháo phạt.

Thật vất vả xong chuyện, lúc này Ngụy Vương đã hoàn toàn thanh tỉnh, hắn phi thường vừa lòng người này.

Một vu vật tuyệt vời.

Hắn cảm thấy, dựa vào công phu trên giường của đôi phương, chính mình có thể cho nàng một danh phận thấp chút.

Dù sao, mấy cung nữ hầu hạ hắn đều sẽ được ban cho hắn mang về phủ.

Mỹ nhân quỳ bò trên giường chỉ lộ sườn mặt, tóc đen rối tung che khuất dung nhan, Ngụy Vương ăn no đủ tâm tình cực tốt, nâng lên tay vén sợi tóc trên mặt nàng.

Sườn mặt mỹ nhân trắng nõn xinh đẹp, là một giai nhân không sai, chỉ là hình như đã từng quen biết.

Ngụy Vương tập trung nhìn vào, lại sợ tới mức tay chân nhũn ra, không quỳ trên giường nổi nữa, trượt xuống, “đông” một tiếng hung hăng ngã trên mặt đất, cũng đầm ngả bình phong bằng gỗ nam trước giường. Cái trán hắn bị đụng bầm tím, cũng hồn nhiên không biết, chỉ gắt gao nhìn thẳng “cung nữ” ngọc thể ngang dọc đầy dấu hôn mặt dịch hỗn độn.

Nàng, lại là Liễu Cơ!

Ái cơ rất được Xương Bình Đế coi trọng, đã liên tục được sủng gần một tháng, lại cùng hắn đại chiến ba trăm hiệp, bị hắn hoàn toàn đánh bại không còn

manh giáp.

Ngụy Vương sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra, chỉ là không chờ hắn có phản ứng, cửa điện liền bị mở ra, một đám người ủa vào: “Điện hạ, điện hạ có sao không?”

Động tĩnh bên trong lớn như vậy, kẻ điếc cũng nghe thấy, huống chi là thái giám cung nhân chờ đợi ở bên ngoài.

E sợ cho chủ tử ra ngoài ý muốn, đương nhiên bọn họ đều vào xem mới yên tâm.

Vừa vào cửa, đập vào mắt chẳng những là Ngụy Vương cái trán bầm tím một thân chật vật, mà còn thấy rõ tình hình ‘chiến trường’ và Liễu Cơ hôn mê trên giường.

Đàn thái giám cung nhân này chẳng những có người của Ngụy Vương phủ, mà còn có người hành cung an bài lại đây hầu hạ, lập tức có tiếng thét, có kẻ giờ chân chạy ra, vội báo cho quân sự.

Không thể bịt miệng hết những người này.

Chuyện đã phát triển theo hướng không thể văn hồi, La tổng quản Ngụy Vương phủ sợ tới mức xanh mặt, run run rẩy rẩy: “Điện hạ, hiện giờ phải làm sao?”

Hiện giờ phải làm sao?

Ngụy Vương giật mình: “Nhanh, lập tức sai người báo tin cho mẫu hậu!”

Hắn cũng sợ tới mức hai chân nhũn ra, cường tự trấn định: “Mau, nhanh hầu hạ bổn vương mặc quần áo.”

Hắn liếc mắt Liễu Cơ hôn mê chưa tỉnh, mới vừa rồi có bao nhiêu thống khoái, hiện tại liền có bao nhiêu kinh hoàng: “Cũng chà lau thân thể cho nàng, mặc quần áo vào, mau!”

Bộ dạng Liễu Cơ chật vật, nhìn là biết bị người hoàn toàn chinh phạt, nếu bị Hoàng đế thấy chẳng khác gì thêm dầu vào lửa.

Một chúng cung nhân thái giám nghe lệnh, lập tức bận việc. Ngụy Vương bò dậy, trước tiên sai người đi Diễn Liên Các.

Hắn cầu nguyện, Hoàng hậu có thể sớm chút đuổi tới.

Diễn Liên Các bên này, từ lúc cung yến tan tiệc, vẫn luôn gió êm sóng lặng.

“Ma ma, bên kia có tin tức gì không?”

Sáng nay các loại bố trí đã nhất nhất dùng tới, đến bây giờ, các nơi truyền đến tin tức đều là nhiệm vụ hoàn thành viên mãn.

Chuyện thuận lợi ngoài dự đoán, Hoàng hậu vui mừng, nhưng cũng nôn nóng sầu lo, e sợ cho thất bại trong gang tấc.

“Nương nương, mới vừa rồi Hồng Đào truyền tin, nói Liễu Cơ đã đi vào, được kia cũng đã dùng tới.” Hồng Đào trong lời Hổ ma ma nói đúng là cung nhân dẫn đường cho Liễu Cơ đến nhà thủy tạ.

Tự Vân Cung giới hạn tiền đình hậu cung không rõ ràng, trực tiếp làm cho quyền lợi churong quân cung vụ của Hoàng hậu khuếch trương lớn. Bà phí chút tâm tư, sắp xếp người mình vào bên cạnh Liễu Cơ.

Lúc trước để ngừa lỡ như có chuyện gì, hiện giờ lại phát huy công dụng.

Chẳng qua, tới bước của Hồng Đào, Hoàng hậu bố trí liền tính xong rồi, tình huống sau đó trong nhà thủy tạ như thế nào, bà cũng không thể biết.

Việc bắt gian cũng không thích hợp Hoàng hậu tự mình ra tay, dù sao Xương Bình Đế cũng không phải kẻ ngốc, bà ra mặt bắt gian, không phải nói cho người khác biết là bà an bài sao?

Thái tử động nữ nhân của Hoàng đế tất nhiên sẽ làm Xương Bình Đế lưu lại cái gai trong lòng, nhưng người an bài Liễu Cơ lên giường của Thái tử chỉ sợ cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Hoàng hậu sẽ không làm việc ngốc như giết địch một ngàn, tự thương hại tám trăm.

Xong việc, phụ trách “vô tình đánh vỡ” sẽ là người khác.

Đang lúc hai người nôn nóng chờ đợi, Tần Thái Lam đã trở lại.

“Sao trễ như vậy mới trở về?”

Hoàng hậu kêu con dâu tương lai đang thỉnh an đứng dậy, giống như không chút để ý hỏi: “Không phải con và Thái tử phi đi rửa mặt chải đầu sao?”

Sau khi tan tiệc, Hoàng hậu lập tức về Diễm Liên Các. Tần Thái Lam chậm hơn không ít, nàng nghe hỏi, rũ mắt cung kính nói: “Hồi nương nương, sau đó Thái tử phi lại bị làm bẩn lần vậy, sửa sang lại hồi lâu, mới xem như thỏa đáng.”

Trên thực tế, Kỷ Uyển Thanh ở thiên điện hồi lâu không thấy ra, nàng chờ lâu cũng có chút mệt, liền vào một phòng thay quần áo khác sửa sang lại.

Hà ma ma thấy thế hành sự tùy theo hoàn cảnh, lập tức vây quanh “Thái tử phi” khoác áo choàng ra cửa rồi đi. Vừa khéo, lúc này nữ quyền dự tiệc đã đi được bảy tám phần, cũng không lộ sơ hở.

“Mới vừa rồi, Thái tử phi nương nương đã đi về Thanh Hòa Cư.”

Tần Thái Lam không chính mắt thấy Kỷ Uyển Thanh rời đi, nhưng khi nàng đáp lời lại theo bản năng xem nhẹ việc này, chỉ chọn việc khác nhất nhất hội báo.

Cho dù Hoàng hậu nói chuyện không chút để ý, nhưng nàng lại miễn cưỡng trực giác, mẹ chồng tương lai thực quan tâm vấn đề này.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên bà giao cho chính mình sau khi được tứ hôn, nếu làm hỏng, chỉ sợ cuộc sống sau này không tốt.

“Cho nên, Thái Lam mới trở lại.” biểu tình Tần Thái Lam không khác gì bình thường, nhẹ giọng tự thuật, không nhanh không chậm.

Xác định Thái tử phi đã bị trì hoãn, Hoàng hậu thực vừa lòng: “Tốt lắm, con cũng mệt mỏi, về hậu điện nghỉ cho khỏe đi.”

Thái tử không thích cung nữ đến gần, Thái tử phi không thể kịp thời trở về, này xem như một tin tức tốt. Chẳng qua, không chờ Hoàng hậu vui sướng lâu lắm, liền có sét đánh giữa trời quang.

Vào đêm, một thái giám nghiêng ngả lão đạo vọt vào: “Nương nương, nương nương việc lớn không tốt!”

“Chuyện gì?”

Người này là tổng quản Khôn Ninh Cung, tâm phúc nhất đẳng của Hoàng hậu, xưa nay ôn trọng, ông ta hoảng loạn như thế hiển nhiên là thật xảy ra chuyện lớn, “Còn không mau mau nói!”

“Xảy ra chuyện lớn rồi, nương nương!” Tổng quản thái giám nhào trên mặt đất, khóc ròng: “Ngụy Vương điện hạ uống máu lộc xong, không biết vì sao lại thu dùng Liễu Cơ.”

“Hiện giờ bệ hạ đã biết, đang nổi giận lôi đình!”

Hoàng hậu hoảng sợ đứng lên, đại kinh thất sắc: “Người nói cái gì? Liễu Cơ?”

Xương Bình Đế mới vừa bước ra Thính Vũ Trúc, lập tức sai người triệu Liễu Cơ, Liễu Cơ chậm chạp không thấy bóng dáng, ông ta cực kỳ không vui, nhưng máu lộc đã khôi hiệu, ông ta chờ không kịp, chỉ phải lâm hạnh cung nữ khác.

Hưởng qua Liễu Cơ vật phong tình bậc này, lại thu dùng cung nữ ngây ngô, cảm giác rõ ràng khiếm khuyết. Lần này Xương Bình Đế cũng không tận hứng, hiệu quả máu lộc vừa hết, ông ta lập tức đen mặt: “Liễu Cơ ở đâu?”

Cái này tiện tì, được chút ân sủng dám kháng chỉ không tới.

Cái gọi là sủng cơ không bằng một góc tôn nghiêm Hoàng đế, ánh mắt Xương Bình Đế lạnh băng, hiển nhiên là thật giận.

Tôn Tiến Trung vội tiến lên bẩm: “Hồi bệ hạ, sau khi tan tiệc, Liễu Cơ đã không biết đi đâu, chúng nô tài đã tìm khắp nhưng không thấy.”

Hắn nhìn quen cung đình việc dơ bẩn, lúc này đã trực giác không tốt. Liễu Cơ không danh không phận, nàng biết rõ Hoàng đế uống máu lộc, sao lại có thể biến mất không thấy?

Tôn Tiến Trung là đại tổng quản Càn Thanh cung, tâm phúc của Hoàng đế, có bao nhiêu năng lực, phụng chỉ tìm người lại còn không tìm được?

Liễu Cơ là nữ nhân của Hoàng đế, thân phận này có thể liên lụy rất lớn, nhất thời da đầu ông ta tê dại.

Cố tình sợ cái gì tới cái gì.

Không đợi Hoàng đế nói nữa, liền có một thái giám vội vàng tiến vào, Tôn Tiến Trung tập trung nhìn, thì ra là thái giám quản sự phụ trách an trí các hoàng thân.

Lập tức ông ta có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, thái giám quản sự “phanh” một tiếng quỳ xuống, dùng sức khải đầu: “Khởi bẩm bệ hạ, thiên điện Thính Vũ Trúc bên kia, không biết, không biết vì sao……”

Người ngồi ở trong phòng, họa từ bầu trời rơi xuống, đang yên đang lành một nhiệm vụ ngon ăn, lại xảy ra chuyện lớn bậc này, về mặt ông ta như đưa đám: “Không biết vì sao Liễu Cơ chạy đến phòng Ngụy Vương, Ngụy Vương uống máu lộc, lại là.....”

Thái giám quản sự không dám nói nữa, chỉ liều mạng dập đầu.

Nhưng, tất cả mọi người ở đây đều nghe hiểu.

Lấy Tôn Tiến Trung cầm đầu, thái giám cung nhân lập tức quỳ đầy đất, mọi người không dám ngẩng đầu, ngừng thở, ngay cả thở nhẹ cũng không dám.

Trong đại điện Hà Phong Quán To như vậy chỉ có thể nghe thấy tiếng Hoàng đế hít thở thô nặng.

Một lát tỉnh mạch qua đi, “loảng xoảng” một tiếng vang lớn, chung trà bình trà lư hương trên bàn bị hung hăng quét xuống đất.

Xương Bình Đế hoắc mắt đứng lên, giọng căm hận nói: “Hay cho một thằng nghịch tử!”

Giọng nói vừa ra, Hoàng đế thịnh nộ đi nhanh ra cửa điện, đi về phía Thính Vũ Trúc.

Liễu Cơ xuất thân kỹ nữ, đối với Xương Bình Đế, nàng chỉ là một món đồ chơi ngắn hạn.

Nhưng mặc kệ là món đồ chơi dễ tiện như thế nào, nàng cũng là nữ nhân của Hoàng đế, trong lúc đang được Xương Bình Đế độc sủng, lại bị con trai ruột Ngụy Vương ngủ.

Ngủ đến triệt triệt để để, vô cùng điên cuồng.

Lúc Xương Bình Đế thịnh nộ vọt vào cung thất vừa lúc nhìn thấy Ngụy Vương về mặt kinh hoàng, cùng với Liễu Cơ hôn mê nằm trên giường bên cạnh.

Hai người mặc xong quần áo rồi, chỉ là cả phòng còn hỗn loạn, hơi thở nồng đậm nào đó vút đi không được, môi anh đào của Liễu Cơ sưng đỏ, mặt đẹp khó nén xuân tình, thực rõ ràng mới vừa bị người hung hăng tiếp đón.

Đối với nam nhân, cái gì không thể xài chung?

Một trong số đó, khẳng định có nữ nhân.

Nhưng mà, hiện tại nữ nhân của Xương Bình Đế chẳng những bị người dùng, hơn nữa người dùng lại là con trai mình, mà bản thân ông ta lại là Hoàng đế tôn sư.

Tôn nghiêm của Hoàng đế không cho phép xâm phạm, người vi phạm hẳn phải chết.

Xương Bình Đế vốn không phải người có tính tình tốt, dưới con thịnh nộ, nhìn chằm chằm Ngụy Vương quỳ dưới đất, mắt lộ ra hàn quang.

“Nghịch tử! Nghịch tử!” Ông ta không đợi Ngụy Vương biện giải, hung hăng đạp đối phương mấy cước.

Hoàng đế khó giải mối hận này, lập tức kêu một hộ vệ tới, “xoạc” một tiếng rút ra bội kiếm, mũi kiếm lóe hàn mang chỉ về phía Ngụy Vương: “Nghịch tử, ngươi đáng chết!”

Nói xong, ông ta hung hăng đâm thẳng tới chỗ Ngụy Vương.

Một kiếm này Xương Bình Đế nhắm ngay yết hầu Ngụy Vương, lúc này Ngụy Vương cũng không thể ngồi yên được, hấn cuồng quít lui về phía sau.

“Phụt” một tiếng, kiếm sắc nhọn đâm giữa bả vai Ngụy Vương.

Hoàng đế thấy Ngụy Vương còn dám trốn, giận càng thêm giận, lập tức rút ra mũi kiếm đánh máu, lại lần nữa mạnh mẽ đâm tới.

Nhưng, lúc này mặc dù Ngụy Vương không trốn, Xương Bình Đế cũng không thể đâm trúng, bởi vì Tôn Tiến Trung thấy tình thế không tốt, chạy nhanh quỳ xuống ôm chân chủ tử: “Bệ hạ, nô tài xin bệ hạ bớt giận.”

Hành động này không phải bởi vì Tôn Tiến Trung thiên hướng Ngụy Vương, không muốn hấn chết, mà là tình huống trước mắt, ông ta không thể không khuyên.

Có lẽ Hoàng đế sẽ lấy tội danh gì đó xử tử hoàng tử, nhưng nhất quyết không thể tự tay giết chết. Chính tay đâm con ruột, hành động này chắc chắn bị bêu danh trong sử sách.

Huống hồ giờ phút này Xương Bình Đế giận quá mất khôn giết Ngụy Vương, qua đi bình tĩnh trở lại, ông ta chưa chắc không hối hận.

Hoàng đế không bao giờ sai, sai chỉ có thể là nô tài bên cạnh không kịp thời khuyên can.

Tệ nhất chính là, cho dù Xương Bình Đế không hối hận, nhưng tin tức truyền ra cả triều ồ lên, ông ta không thể không đẩy ra một người chịu tội thay, giết kẻ đó để bình ổn thiên hạ.

Người chịu tội thay này không thể là nhân vật vô danh tiểu tốt nào đó, kẻ thích hợp nhất chính là Càn Thanh cung đại tổng quản Tôn Tiến Trung.

Bởi vậy, Ngụy Vương tuyệt đối không thể chết dưới kiếm của Hoàng đế.

Trong miệng Tôn Tiến Trung cầu xin, trên tay lại ra lực rất lớn, ôm chặt cả người Hoàng đế và kiếm.

“Tôn Tiến Trung, người cái này cầu nô tài, buông thả ra! Trẫm muốn giết thẳng nghịch tử này!”

“Bệ hạ, bệ hạ xin bớt giận!”

Một phòng thái giám cung nhân sôi nổi quỳ xuống đau khổ cầu xin, trong điện hỗn loạn. Ngụy Vương đầu gối không rời đất, dịch chuyển lần nữa lui ra phía sau, hẩn âm thầm cầu nguyện, Hoàng hậu sớm một chút đuổi tới.

Lúc này việc tính kế Thái tử đã hoàn toàn bị ném sau đầu, trước tiên hẩn phải thoát thân đã.

Trong điện rít gào cầu xin không dứt bên tai, Ngụy Vương nôn nóng chờ đợi, Hoàng hậu rút cuộc chạy tới.

“Bệ hạ, xin nghe thần thiếp một lời.”

Trên đường tới, Hoàng hậu đã hiểu biết đại khái chuyện xảy ra. Liễu Cơ vốn dĩ nên xuất hiện trên giường Hoàng Thái tử, hiện giờ thế nhưng thay đổi địa phương, hiển nhiên kế hoạch của bà bị xuyên qua, hơn nữa tạo ngộ đối phương hung hăng phản kích.

Bà nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng hiện tại không phải là lúc so đo cái này, phải sạch Ngụy Vương mới là việc quan trọng nhất.

Hoàng hậu cũng là người có thể co có thể giãn, thấy không tốt, liếc mắt thấy con trai áo nhiễm vết máu, bà “phanh” một tiếng thật mạnh quỳ gối trước mặt Xương Bình Đế, ngẩng đầu nói: “Bệ hạ, ngài không phải không biết xưa nay Quân Nhi hiếu thuận, làm sao hẩn có thể có cử chỉ ngỗ nghịch bậc này?”

“Bệ hạ, đứa nhỏ này tâm tư không tinh tế, nhất định là bị tính kế!” Bà tình ý chân thành nói, đã khóc ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Editor: Vy Vy 1505

“Bệ hạ, đứa nhỏ này tâm tư không tinh tế, nhất định là bị tính kế!” Hoàng hậu tình ý chân thành nói, đã khóc ra tiếng.

Bà nỗ lực giải vây cho con trai, nhưng hiện giờ có thể chống lại Khôn Ninh Cung cũng chỉ có Hoàng Thái tử mà thôi, Hoàng hậu khóc lóc kể lể, không quên hắt nước mắt.

“Bị người tính kế?”

Lăn lộn một thời gian, lửa giận lúc ban đầu của Xương Bình Đế đã hạ xuống một ít, lý trí liền lên.

Ông ta không muốn bị lưu vào sử sách chính tay đâm con ruột. Hoàng đế “loảng xoảng” một tiếng ném kiếm, lạnh giọng quát: “Tôn Tiến Trung, buông thả ra.”

Ông ta dạo bước đến trước mặt Hoàng hậu: “Vậy bà nói xem, hẩn bị ai tính kế?”

Liễu Cơ mắt tích trên yến hội, không về Hà Phong Quán, ngược lại chạy tới giao hoan với người khác. Thời gian hơn ba canh giờ, Tôn Tiến Trung phụng chỉ tìm người, lại không thấy một tia tung tích.

Nếu nói sau lưng không người thiết kế, chỉ sợ không có khả năng.

Có khả năng ra tay nhất tất nhiên là một trong hai phe Đông Cung và Hoàng hậu, hoặc là hai người đều có.

Xương Bình Đế tuy không anh minh, nhưng thật không đến mức vụng về như lợn, ông ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cảm thấy Hoàng hậu chương quản cung vụ hiềm nghi lớn hơn.

“Vây, Hoàng hậu nghĩ cho kỹ rồi nói cho trẫm biết là ai làm.”

Hoàng đế ném kiếm, Hoàng hậu tuy thở ra một hơi, chẳng qua, vấn đề này lại không dễ đáp.

“Hồi bộ hạ, thần thiếp cũng không biết được, tình hình cụ thể còn cần tinh tế điều tra.” bà rũ mắt.

Kỳ thật, Hoàng hậu vẫn là hiểu biết Xương Bình Đế thâm hậu, mà trước đó không phải bà không có đoán trước chương cung vụ hiềm nghi lớn hơn.

Bà sớm đã an bài, xong việc sẽ dẫn mệnh mỗi tới Đông Cung, tạo thành biểu hiện giả dối Thái tử mưu tính Ngụy Vương Trần Vương không thành, ngược lại chính mình trúng chiêu.

Bà tất nhiên không thể hoàn toàn thoát khỏi hiềm nghi, nhưng có thể nghe nhìn lẫn lộn, hắt một nửa nước bẩn cho Đông Cung.

Khi đó kế hoạch đắc thủ, Hoàng đế xem Thái tử không vừa mắt, hai tội cộng lại, tự nhiên càng thêm chán ghét.

Bên này giảm bên kia tăng, Hoàng hậu liền làm nhặt dấu vết, xong việc vụ hồi một phen là được.

Kế hoạch rất không tệ, xem như đo ni đóng giày Xương Bình Đế. Chỉ là, hiện tại vấn đề tới, người vốn phụ trách ngu với Liễu Cơ thay đổi.

Người bị xem không vừa mắt biến thành Ngụy Vương, hai tội cộng lại biến thành Kỳ Hoàng hậu.

Xương Bình Đế nhìn chằm chằm một đôi mẹ con, ánh mắt chán ghét, cho dù Hoàng hậu tâm niệm quay nhanh, nhất thời cũng không nghĩ ra cách nói thích đáng để thoát thân.

Bà gấp đến độ đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Hoàng đế cũng không cho bà thời gian nghĩ nhiều, chỉ cười lạnh một tiếng: “Tự Vân Cung giới hạn tiền đình hậu cung không rõ, khiến Hoàng hậu làm lụng vất vả rất nhiều.”

“Ngày mai, lấy Diên Liên Các làm giới hạn, lập tức xây dựng tường cung.”

Hoàng hậu hắt nước bẩn không thành công, cung vụ trong tay liền phá lệ chói mắt, Xương Bình Đế cảm giác nguy cơ đại thịnh, lập tức làm ra quyết định: “Trước khi tường cung xây xong, hậu cung lấy Diên Liên Các làm giới hạn, ai vượt qua nghiêm trị không tha.”

Sắc mặt Hoàng hậu lập tức thay đổi, Hoàng đế còn chưa nói xong: “Sau này, cung vụ liền do Lệ Phi cùng nhau giải quyết, Hoàng hậu dạy con không có cách, nên tổn nhiều chút tâm tư.”

Lập giới hạn hậu cung, lại đoạt một bộ phận cung quyền của Hoàng hậu, lửa giận của Xương Bình Đế vẫn không giảm, lại chỉ phải cường tự kiềm chế, không thể nháo lớn. Rốt cuộc, đỉnh đầu Hoàng đế xanh mượt, mất hết tôn nghiêm, thật sự không phải chuyện tốt.

Ông ta chán ghét liếc mắt Ngụy Vương: “Liễu Cơ ban lựa trắng. Còn về Ngụy Vương, trước tiên cắt hết sai sự, đóng cửa ăn năn.”

Nói xong, ông ta không thèm nhìn mẹ con Hoàng hậu mặt như màu đất, trực tiếp phát tay áo bỏ đi.

Cao Húc ôm Kỳ Uyển Thanh trở lại Thanh Hòa Cư, bên kia trò hay vừa hạ màn. Hấn an trí thê tử, tới thứ gian bên kia, tin tức vừa vắn truyền tới.

Hấn xem xong mặt báo, lạnh lùng cong môi.

Xưa này hoàng phụ của hấn không phải quân vương có nhãn nại, tức giận tiếp theo phát hiện nhân tố không an toàn, ngay tại chỗ phát tác, Hoàng hậu gánh hậu quả xấu, đều nằm trong dự kiến của hấn.

Chỉ là, Xương Bình Đế yêu cầu cân bằng, Khôn Ninh Cung một gây đánh không chết.

Tiếng sấm lớn, hạt mưa không tính nhỏ, đúng như Cao Húc mong muốn.

Cao Húc gõ gõ mặt tin, Trần Vương quả nhiên có năng lực hơn huynh trưởng, hấn làm còn thỏa đáng hơn trong tường tượng.

“Nhân thù của chúng ta lập tức rút về, không được vọng động, bình tĩnh xem diễn biến là được.”

Chuyện duy nhất Đông Cung trực tiếp tham dự chính là đưa Liễu Cơ trúng được đến rừng hoa, dấu vết nhỏ này Lâm Dương sớm đã nhanh chóng quét dọn sạch sẽ, xong việc cho dù Hoàng đế lại tra, cũng tra không ra.

Hiện nay không động, để tránh đầm nước đục chọc một thân tanh.

Hấn an bài một phen, vẫy lui Lâm Dương, đi về phòng ngủ, lên giường ôm thê tử, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hoàng hậu bị Xương Bình Đế giận mắng, cung vụ cầm giữ nhiều năm bị người “cùng nhau giải quyết”, mà Ngụy Vương bị Hoàng đế đâm bị thương, lệnh

cường chế đóng cửa ăn năn, kỳ hạn không rõ.

Chuyện vừa ra ắt có nguyên nhân.

Lúc ấy thiên điện an trí hoàng thân quốc thích không ít người, nhiều người nhiều miệng, tuy khẩu dụ cấm ngôn thực mau hạ, nhưng như cũ có tin tức lờ mờ truyền ra.

Người tin tức linh thông thực mau đã biết.

Ngụy Vương thiên tuế, nghe nói ngủ với Liễu Cơ Hoàng đế độc sủng.

Mà người càng có năng lực lại thám thính về Liễu Cơ, vị này đã mất tích không ai thấy, càng chứng thực tính chân thật của việc này.

Con trai cường gian sủng cơ của cha, mà cha vẫn là Hoàng đế, chỉ sợ cái gai này vĩnh viễn không nhổ được.

Nhất thời, người thân đau lòng, kẻ thù vui sướng. Người đắm ngực than thờ cũng có, người vỗ tay tỏ ý vui mừng cũng không ít.

Không đến thời gian nửa ngày, bên ngoài đã truyền mãnh liệt, thay đổi bất ngờ.

Nhưng, tất cả đều không ảnh hưởng đến Kỳ Uyển Thanh, nàng thân thể mệt mỏi, một hơi ngủ đến buổi chiều hôm sau.

Cao Húc đang ngồi bên cạnh Kỳ Uyển Thanh, dựa nghiêng vào gối đỏ thắm thêu chữ phúc, trong tay cầm một quyển sách.

Sáng sớm hán đã nhẹ nhàng thức dậy, đi ngoại thư phòng xử lý triều vụ khẩn cấp, sau đó lập tức về hậu viện.

Cao Húc không có thói quen ngủ quá nhiều, sai người lấy mấy quyển sách, chính mình ngồi bên cạnh thê tử, vừa làm bạn nàng, vừa đọc sách.

Chẳng qua, hán ngồi thật lâu cũng không lật qua trang sách nào, tầm mắt sẽ không tự giác chuyển qua khuôn mặt thê tử đang ngủ say.

Hán đột nhiên có chút hoảng hốt, không biết từ khi nào, ở bên cạnh nàng, hán sẽ cảm thấy thực an bình. Cảm giác điềm tĩnh này thực ấm lòng, thực khiến người quyến luyến.

Cao Húc hiềm thấy xuất thần, hán bỗng nhiên nhớ tới đêm qua thê tử chạy đến mức khuôn mặt nhỏ ửng hồng, thờ hồng hộc, lại không màng tất cả, nhào vào trong lòng hán.

Hán có cảm giác lòng mình được lấp đầy.

Thực xa lạ, thực làm người động dung.

Cao Húc không cẩn thận phân biệt, dù sao người bên cạnh là thê tử của hán, người nhà của hán, nếu hai người phù hợp, vậy phải ở chung sinh hoạt thật tốt.

“Điện hạ, sao chàng lại nhìn thiếp như vậy?”

Trong lúc hán xuất thần, Kỳ Uyển Thanh lông mi khẽ run, mở mắt, vừa thấy có chút tò mò, hán cũng sẽ ngại người?

Nàng cười trêu nói: “Chẳng lẽ dung mạo của thiếp quá đẹp, điện hạ xem mê mẩn.”

Cao Húc hoàn hồn, liếc nàng một cái, nàng xác thật cực đẹp không sai, chỉ là hán chưa từng nghe có người khoe khoang bản thân như vậy.

Tình thú giữa phu thê, hán đương nhiên sẽ không lời lẽ nghiêm khắc quát nàng, bật cười lắc đầu, hán cúi người bế nàng lên: “Thanh Nhi, trên người còn đau không?”

Được kia hiệu quả thật tốt, ngoại trừ thân thể có chút mỏi, chỗ tư mật còn hơi hơi đau, những nơi còn lại cảm giác rất tốt.

Âm thầm chịu khổ không được, nàng ái kiều ôm cổ Cao Húc, ghé vào bên tai hán thấp thấp hờn dỗi vài câu, làm cho hán đau lòng.

Hán quả nhiên đau lòng, vẫy lui người hầu hạ trong phòng, dùng khăn nóng xoa xoa tay, lấy ra bình bạch ngọc, mở ra, dùng ngón trỏ quét thuốc mỡ.

“Thanh Nhi, cô lại thoa thuốc cho nàng.”

Sáng nay Cao Húc đã thoa thuốc cho nàng một lần nữa, có kinh nghiệm, động tác xem như thuần thục. Chẳng qua, Kỳ Uyển Thanh lại trợn mắt há hốc mồm, mặt đẹp bạo hồng.

“Điện hạ, không cần.”

Nàng lấp bắp, cuối cùng bỏ sung: “Hay là để tự thiếp thoa thuốc.”

Nàng then thùng, Cao Húc nhướn mày: “Trên người của nàng còn chỗ nào mà cô chưa nhìn thấy?”

Xác thực, hẳn đã thấy hết, chỉ là khi đôn luân nhìn thấy cũng thôi đi, hiện tại thoa thuốc nhìn thấy lại là chuyện khác.

Kỷ Uyển Thanh không muốn, đáng tiếc không nói lại hẳn, chỉ phải cời phía dưới, nhẩn nhẩn xấu hổ để Cao Húc vươn ngón tay vào thoa thuốc.

Cảm giác này thực dày vò, thoa thuốc xong, thân mình nàng mềm phân nửa, gất gao nhắm mắt ôm hẳn.

“Xong rồi.”

Giọng Cao Húc ám ách, đương nhiên là hẳn có cảm giác, nhưng thê tử trải qua chuyện hôm qua, dù sao cũng phải nghỉ ngơi mấy ngày.

Kỷ Uyển Thanh chôn mặt trong lòng hẳn, hẳn hơi hơi cong môi, cười nói: “Nàng bỏ hai bữa rồi, nên ăn gì đó lót dạ.”

Cao Húc sai người truyền thiện, cũng hầu hạ thê tử rửa mặt chải đầu.

Kỷ Uyển Thanh đói lâu rồi, tinh thần không tệ, nhưng không dám ăn quá nhiều, dưới sự giám sát của hẳn dùng một chút liền thôi.

Nàng làm nũng gờ lên cánh tay, nửa nói đùa muốn hẳn ôm về phòng.

Kỷ Uyển Thanh vốn mẫn cảm, hôm nay sau khi thức dậy, lập tức phát hiện Cao Húc thân cận nàng rất nhiều.

Thân mật khăng khít, một tia khoảng cách cũng không thấy.

Quả nhiên, Cao Húc chỉ cười, liền mở cánh tay bế nàng, đi nhanh về buồng trong.

Nàng ôm lấy hẳn, môi anh đào cong lên ý cười ngọt ngào: “Điện hạ, chàng thật tốt.”

Hắn làm người ôn trọng tự giữ, từ trước bên ngoài phòng ngủ chưa bao giờ có tư thái phá lệ thân mật như thế này.

Cao Húc vỗ nhẹ nhẹ nàng “Ừ” một tiếng.

Tiểu phu thê ngồi xuống nhuyễn tháp, nói hai câu tâm sự, Kỷ Uyển Thanh liếc mắt song cửa sổ sáng trưng, tò mò hỏi: “Điện hạ, sao hôm nay chàng nhân nhân như vậy?”

Hai người thành hôn nửa năm, ngoại trừ đoạn thời gian hẳn giả vờ bệnh, nàng chưa từng thấy sau giờ ngo hẳn có thể nhân nhả như vậy.

Cao Húc cười: “Hiện giờ trên dưới hành cung rất bận rộn. Cô không cần làm nổi bật cho nên nhân chút.”

Lời này rất có thâm ý, Kỷ Uyển Thanh lập tức nhớ tới nhiều loạn ngày hôm qua trên cung yến, nàng vội hỏi: “Điện hạ, hôm qua đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Nói xong, nàng trước tiên kể lại ngày hôm qua chính mình bị chặn lại, dùng trí rồi đi, ngẫu nhiên gặp được An Nhạc đại trưởng công chúa, đối phương chỉ dẫn phương hướng, cũng thay nàng chặn tai mắt Hoàng hậu.

“May mắn có đại trưởng công chúa, nếu không chỉ sợ thiếp còn phải trì hoãn chút thời gian, làm điện hạ chờ lâu.”

“Cô tổ mẫu là người tốt, khi còn bé thường chiều cô, ngày sau nàng phải kính trọng bà ấy nhiều hơn.” Cao Húc gật đầu, cẩn thận dặn dò Kỷ Uyển Thanh.

Hiện giờ ở trong lòng hẳn, phu thê là một thể, sau khi thành niên hẳn và đại trưởng công chúa tiếp xúc ít, chuyện này liền nhờ thê tử.

Tâm tư của hẳn chưa từng che dấu, cũng không khó suy đoán, Kỷ Uyển Thanh thật cao hứng, vội gật đầu ứng.

Sau đó, Cao Húc liền nói rõ chuyện đêm qua và sáng nay.

Nếu hẳn tiếp nhận thê tử, liền không phòng bị giấu diếm. Máu lộc, Liễu Cơ, Trần Vương, Ngụy Vương và Hoàng hậu, cho dù là tin tức bên ngoài hay là hẳn suy đoán, đều nói hết cho nàng.

Kỷ Uyển Thanh lưu lười, là Hoàng trưởng tử con vợ cả mất mẹ, Cao Húc có thể ngồi ổn định vững chắc vị trí Hoàng Thái tử giữa đao quang kiếm ảnh, quả nhiên không thể không tài ba.

Thời gian quá ngắn, lại uống máu lộc thần trí khó khống chế, thế mà hẳn lập tức làm ra phán đoán chính xác, còn có thể đồng thời tương kế tựu kế, bố trí thỏa đáng, mượn đao giết người, phản kích xinh đẹp đến cực điểm.

Hắn xúc giác nhạy bén, phán đoán tinh chuẩn, phản ứng nhanh chóng, thủ đoạn cao minh, khiến người thần phục.

Nàng gờ ngón tay cái lên.

“Điện hạ, sao chàng có thể khẳng định, Trần Vương nhất định sẽ ra tay, lỡ như.....” sai một nước cờ, hiệu quả liền kém xa.

Thê tử lộ ra ánh mắt khâm phục tự đáy lòng khiến Cao Húc vui sướng, cong môi giải thích: “Trần Vương là người thông minh, hẳn sẽ biết rất rõ, cơ hội này khó được cỡ nào.”

Cho nên có người thoáng kích động, hẳn sẽ mắc câu.

“Cung vụ do Hoàng hậu chương quản, Trần Vương ra tay mới có thể thuận lợi bằng phẳng, hơn nữa không để lại dấu vết.”

Không có người nào càng thích hợp hơn Trần Vương. Hắn và một đảng Hoàng hậu hòa hợp một thể, là một trong những nhân vật trung tâm, đáng tiếc sớm sinh ra tâm tư khác, mấy năm trước hắn đã bắt đầu phát triển chính mình nhân thủ.

Người của Đông Cung ra tay, đối phương càng dễ dàng cảnh giác phòng bị, mà “người một nhà” liền không có vấn đề này.

Xác xuất thành công sẽ lớn hơn nhiều.

Hơn nữa, việc này có thể tiến thêm một bước ly gián cảm tình huynh đệ giữa Ngụy Vương và Trần Vương. Rốt cuộc có một số việc, đã ra tay và chỉ dám suy nghĩ trong đầu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Mũi tên bay ra khỏi cung không thể quay đầu lại.

Cuối cùng lại là mấu chốt, Liễu Cơ là nữ nhân của Hoàng đế, tuy là tương kế tựu kế, nhưng một khi không cẩn thận, cũng thực dễ dàng chọc một thân tanh.

Đầm nước đục có thể thiếu dính liền ít dính, gây ông đập lưng ông, sống chết mặc bây, mới là thượng sách.

Kỷ Uyển Thanh liền tiếp gặt đầu, nàng cũng không phải nữ tử khuê các tầm thường, vừa nghe liền hiểu ngay, sau đó, nàng tò mò hỏi: “Điện hạ, chàng nói, lúc này Trần Vương có thể như nguyện sao?”

Loại huynh đệ như Trần Vương tất nhiên làm người run rẩy, chỉ là hắn nhanh chóng quyết định, mưu tính có thể nói thực thành công.

Cao Húc nghe vậy, hơi hơi mỉm cười, nói: “Không thể.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Editor: Vy Vy 1505

Trước khi Kỷ Uyển Thanh thanh tỉnh, lúc hừng đông Hoàng hậu liền vô cùng lo lắng sai người đi biệt viện Trần Vương phủ, triệu con trai út tiến cung.

Ngụy Vương làm thánh thượng tức giận, suốt đêm bị áp tải về phủ, lệnh cường chế đóng cửa ăn năn. Chuyện lớn như vậy lúc này đã ồn ào huyên náo.

Đêm qua động tác của Trần Vương thực cẩn thận, dùng đều là nhân thủ tâm phúc ẩn núp ở Khôn Ninh Cung, hẳn khẳng định không lưu lại nửa điểm dấu vết, càng không thể bị người phát hiện.

Chẳng qua, bên ngoài hắn là đệ đệ tốt quan tâm huynh trưởng, trên thực tế, cũng cực chú ý xem mưu đồ có đạt tới hiệu quả mong muốn hay không, đương nhiên lập tức sửa sang, chuẩn bị ra cửa.

Vừa muốn lên ngựa, liền gặp thái giám đến triệu hắn tiến cung, vì thế phóng ngựa đi hành cung.

“Điện Nhi.”

Trần Vương vừa bước vào Diễn Liên Các, Hoàng hậu liền cầm tay hắn, lo âu nói: “Ngày hôm qua ca ca con bị Đông Cung tính kế.”

Đêm qua sau khi Hoàng đế phát tay áo rời đi, lập tức hạ lệnh tra rõ mọi chuyện. Đông Cung gần như không duỗi tay, dấu vết nhỏ nhất kia sớm đã xóa sạch sẽ, mà Trần Vương cũng xác thật không lời. Duy độc Hoàng hậu, toàn bộ hành trình gần như là bà ta bố trí, xong việc hất nước bắn cũng bị Cao Húc đoán ra, lưu loát tránh đi.

Tuy bà ta cẩn thận, nhưng lò mờ chỉ hướng vẫn phải có.

Này vừa lúc xác minh phỏng đoán trong lòng Xương Bình Đế, ông ta giận dữ, trời chưa sáng liền lệnh Tôn Tiến Trung đến, nghiêm khắc mắng Hoàng hậu một canh giờ.

Hoàng hậu chính vị trung cung mười mấy năm, lần đầu tao ngộ suy sụp bậc này, mặt trong mặt ngoài đều mất hết. Sắc mặt bà âm trầm, ấn đường nhũn chặt, hân Đông Cung nghiêng răng nghiêng lợi.

Chẳng qua, tuy mất hết mặt mũi, cung quyền bị phân cách, nhưng đối với Hoàng hậu sứt đầu mẻ trán, việc cấp bách vẫn như cũ là bảo vệ Ngụy Vương. Rốt cuộc, lớn nhất cậy vào đời này của bà ta là hai hoàng tử con vợ cả dưới gối, cùng với thế lực dưới trướng trong triều.

Chỉ cần hai người không sao, mặt khác sau đó đều có thể tìm trở lại.

“Ca ca con hiện giờ bị bệ hạ ghét bỏ, đóng cửa ăn năn, sai sự trên tay cũng bị cắt.” Vừa thấy con út, Hoàng hậu cũng không rảnh lo tự thuật mặt khác, nhanh chóng chọn chuyện quan trọng nhất nói.

“Mẫu hậu đã truyền tin cho cữu cữu con, ông ấy sẽ ra sức, trước tiên con tiếp nhận sai sự, tạm thời thay thế ca ca con chưởng quân.”

Nghe được nửa câu đầu Hoàng hậu nói, Trần Vương vui vẻ, chỉ là nửa câu sau vừa ra, tim hần từ giữa không trung thật mạnh rơi xuống đất.

“Tạm thời” thay thế ca ca hần chưởng quân.

Ngụy Vương đã chịu đả kích lớn, làm Hoàng đế tức giận, đâm vào lòng Hoàng đế một cái gai gần như không có khả năng rút ra. Hoàng hậu lại chưa từng nghĩ tới vứt bỏ con trai lớn, xem con trai út ưu tú trước mắt như không thấy.

Khỏe miệng Trần Vương có chút cứng đờ, dừng một chút, mới nói tiếp: “Con biết, mẫu hậu.”

Hoàng hậu tâm thần không yên, vẫn chưa phát hiện con út dị thường, được Trần Vương đáp lại, bà gật đầu: “Diệp Nhi, hiện giờ tình trạng không tốt, mẫu hậu cũng không lưu con ở lâu, con nhanh ra cung, trước tiên tìm cữu cữu con, thương lượng một chút nên giải vây cho ca ca con như thế nào.”

Từ lúc vào cửa đến lúc rời đi, Trần Vương chỉ đứng đó một lúc lâu, ngay cả ghế dựa cũng không dính móng, liền lập tức ra cung, đi biệt viện Lâm Giang Hầu phủ.

Hắn cho rằng, dù gì mẫu hậu cũng là phụ nhân, mà cữu cữu lẫn lộn triều đình đã lâu, ánh mắt chung quy không giống.

Đáng tiếc, Trần Vương thất vọng rồi.

“Mẫu hậu con truyền lời, ta đã nhận được, cũng an bài rồi.”

Phần lớn triều vụ trên tay Ngụy Vương đều là nhân viên quan trọng của một đảng Kỳ Hoàng hậu hiệp trợ, những việc này thay đổi người chưởng quản khẳng định không tốt. Hoàng thái tử vì tránh đầu sóng ngọn gió chắc chắn sẽ không nhúng tay, mà đảng trung lập cũng sẽ không đặt chân, Lâm Giang Hầu chu toàn một phen, làm Trần Vương tiếp nhận không khó.

“Ngày gần đây, điện hạ vất vả chút.”

Kỷ Tông Văn vỗ vỗ bả vai hơi đơn bạc của cháu trai út, thở dài: “Chỉ sợ Ngụy Vương điện hạ vẫn cần đóng cửa một đoạn thời gian.”

Nghe huyền âm mà biết nhả ý, thực rõ ràng, Lâm Giang Hầu cũng không có ý niệm để Trần Vương thay thế Ngụy Vương.

Tìm Trần Vương lập tức chìm đến đáy cốc.

Đêm qua, tất nhiên hắn nghĩ việc này không dễ, một lần khẳng định không thể hoàn toàn thành công, nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ tới, sẽ không thể mây may lay động địa vị của Ngụy Vương.

Hoàng hậu và Lâm Giang Hầu là nhân vật linh hồn của một đảng Khôn Ninh Cung, Ngụy Vương gây ra rắc rối lớn như vậy, lại không có nửa điểm oán trách phần nọ.

Trần Vương rất biết cách che giấu cảm xúc, các loại ý niệm hiện ra trong lòng, trên mặt không lộ một tia, sau khi đáp ứng, hắn mịt mờ thở nói: “Việc của nhị ca nên làm thế nào cho phải?”

Nhắc tới chuyện sột ruột này, Kỷ Tông Văn cũng nhăn mày: “Đêm qua được mẫu hậu con truyền tin, ta đã suy nghĩ thật lâu.”

“Trước mắt bệ hạ đang nổi nóng, Ngụy Vương điện hạ và chúng ta tạm thời ngủ đông, bất động mới là thượng sách.”

Ông ta lại lần nữa vỗ vỗ bả vai cháu trai út, khuyên giải an ủi: “Con cũng đừng lo lắng quá mức, dù gì huynh trưởng con cũng là hoàng tử con vợ cả, bệ hạ muốn dùng chúng ta cân bằng Đông Cung, tạm thời vẫn không ai có thể thay thế được hắn.”

Tứ hoàng tử do Lệ Phi sinh, muốn trưởng thành còn rất lâu, chờ Xương Bình Đế bình tĩnh lại, ông ta vẫn sẽ thả Ngụy Vương ra, cũng an bài sai sự.

“Không ai có thể thay thế được hắn?”

Đáy lòng Trần Vương mặc niệm một lần những lời này, hẳn lại bị xem nhẹ lần nữa, nhưng làm một đệ đệ lo lắng huynh trưởng, hẳn giống như thoải mái cười cười: “Cứu cứ nói đúng lắm.”

“Được rồi.”

Kỷ Tông Văn gật gù đầu, nếu trước mắt đã định ra sách lược phương châm, ông ta liền nói một chuyện khác: “Mấy ngày tới ta cần lặng lẽ hồi kinh một chuyến, điện hạ tiếp nhận triều vụ, rập theo khuôn cũ là được.”

Mọi việc thương lượng thỏa đáng, Trần Vương cười ngửa rồi đi biệt viện Lâm Giang Hầu phủ, mới vừa chuyển qua đầu phố, hẳn lập tức đen mặt.

Xem ra, muốn thay thế Ngụy Vương, gánh thì nặng mà đường thì xa.

Trần Vương chờ mong đầy cõi lòng ra cửa, lại chịu đã kích mà về, hồi phủ đóng cửa hơn một canh giờ, ngoại trừ tâm tư càng thêm thâm trầm, ánh mắt càng thêm kiên định, mặt ngoài nhìn cũng không có gì biến hóa.

Hắn nghiệm nhiên là một đệ đệ tốt nỗ lực giúp đỡ huynh trưởng, ngựa không ngừng vó tiếp nhận triều vụ.

Tuy khi Hoàng hậu và Lâm Giang Hầu nói chuyện với Trần Vương đã bình lui tất cả hạ nhân, nhưng chỉ cần người biết nội tình, từ biểu hiện của Trần Vương liền có thể khui ra manh mối.

Trước giờ cơm trưa tin tức đã tới tay Cao Húc, cũng không làm hắn kinh ngạc.

Hiện giờ thê tử hỏi, hẳn liền nói cho nàng.

Kỷ Uyển Thanh ngạc nhiên: “Chẳng lẽ Hoàng hậu và Lâm Giang Hầu, một chút ít dao động cũng không?”

Đáp án là khẳng định, nếu không Trần Vương tuyệt đối sẽ không bị nhục như vậy.

“Lê Phi được quyền cùng nhau giải quyết cung vụ, Tứ hoàng tử sắp phong vương khai phủ, Hoàng hậu và Lâm Giang Hầu không cảm giác được uy hiếp sao?”

Kỷ Uyển Thanh về mặt nghi hoặc, Cao Húc bật cười lắc đầu: “Thanh Nhi, đây là do nàng không hiểu biết thế cục trong triều.”

Tuy Xương Bình Đế là người cường thế, nhưng nói thật, năng lực triều chính của ông ta quá bình thường. Tại vị hai mươi năm, sở dĩ vương triều không có xu hướng suy tàn là vì hai nguyên nhân.

Thứ nhất, tiền đề anh minh, để lại căn cơ thực tốt.

Thứ hai, trong ngoài triều đình còn có văn thần võ tướng thuộc đảng bảo hoàng năng lực trác tuyệt.

Ví dụ như, Kỷ Tông Khánh phụ thân Kỷ Uyển Thanh.

Phần lớn nhóm người này đều trải qua hai triều, mặc kệ bọn họ tán thành Hoàng thái tử là người thừa kế như thế nào, đó cũng chỉ là người thừa kế thôi, hiện giờ chủ tử của bọn họ là Hoàng đế.

Tuy Xương Bình Đế có nhiều khuyết điểm, nhưng ông ta lại có một ưu điểm, đó là phi thường rõ ràng cạy vào của chính mình, nếu muốn ngồi ổn long ý, không thể thiếu nhóm người này.

Bọn họ trung tâm với ông ta, tuy về phương diện người thừa kế thiên hướng Thái Tử, nhưng vấn đề nhỏ ảnh hưởng không lớn.

Nếu ông ta không yên tâm, nâng đỡ người chống lại Đông Cung là được.

Vì thế, liền có mẹ con Kỷ Hoàng hậu quật khởi.

Đảng bảo hoàng trung lập cũng biết tâm tư Hoàng đế. Nếu cần thiết tồn tại đoạt đích, Ngụy Vương Trần Vương là con của kế Hoàng hậu, liền được lực lượng trung kiên này thừa nhận tư cách đoạt đích.

Cho dù bọn họ không duy trì mẹ con Kỷ hậu.

Ngụy Vương có thể được đảng bảo hoàng cam chịu, nguyên nhân trọng yếu chính là thân phận con vợ cả của hắn. Nếu thay đổi Tứ hoàng tử con vợ lẽ thì chưa chắc, tổn nhiều chút tâm tư cũng không phải không thành, nhưng khó khăn sẽ nhiều hơn.

Quan hệ quân thần đặc thù tạo thành thế cục đặc thù trong triều, nếu Hoàng đế anh minh thần võ, khó khăn của Tứ hoàng tử sẽ không còn nữa, đáng tiếc không có nếu.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tứ hoàng tử muốn thay thế mẹ con Hoàng hậu, trở thành lực lượng mới chống lại Đông Cung là không có khả năng.

Cho nên cuối cùng, Xương Bình Đế vẫn sẽ không để Khôn Ninh Cung ngã xuống, cho dù ghen lửa giận, cũng sẽ không tiếp tục chèn ép.

“Ngày sau có cơ hội, Ngụy Vương sẽ trở về triều đình.” Huống hồ, cơ hội này cũng sẽ không quá xa.

Cao Húc thấy rất rõ ràng, nói vậy Lâm Giang Hầu cũng hiểu.

Hắn phân tích thế cục hiện giờ, tình thế giải thích rõ ràng cho thế tử: “Còn nữa, thời gian mười mấy năm bồi dưỡng một người thừa kế cũng không dễ, không đến mức vạn bất đắc dĩ, Ngụy Vương sẽ không bị thay đổi.”

Hiện giờ nếu dễ dàng bỏ qua Ngụy Vương, lỡ như ngày sau Trần Vương cũng mắc sai lầm, vậy lại nên đổi thành ai?

Cũng bởi vì vậy, Cao Húc mới có thể mượn tay Trần Vương mưu tính Ngụy Vương. Rốt cuộc, Trần Vương rõ ràng ưu tú hơn huynh trưởng nhiều, so sánh hai người, đương nhiên Ngụy Vương càng dễ đối phó.

Kỷ Uyển Thanh bình tĩnh, nói vậy cũng đúng, Ngụy Vương còn có thể cứu lại một chút, không tới nông nổi không thể không vứt bỏ.

“Nói vậy, Trần Vương sẽ không chết tâm.”

Có áp bách liền có phản kháng, càng không công bằng, oán giận lại càng lớn, cường tự kiểm chế dưới đáy lòng, sẽ giống quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Kỷ Uyển Thanh đưa ra kết luận, ngưỡng mặt nhìn về phía Cao Húc: “Điện hạ, chàng nói đúng không?”

“Đúng vậy.” Hắn gật đầu.

Thê tử thông minh, trước kia thiếu được dạy dỗ về phương diện này, hiện giờ phân tích một chút lập tức thông thấu, Cao Húc tán thưởng vui vẻ, ánh mắt lộ ra khen ngợi.

“Điện hạ, có phải nên khen thưởng thiếp không?”

Mọi việc dứt lời, nàng lại nghịch ngợm trêu ghẹo, nửa quỳ đứng dậy, hơi hơi nghiêng đầu nhìn thẳng hắn, cười hì hì chớp chớp mắt đẹp.

Nhưng, động tác Kỷ Uyển Thanh đứng dậy hơi lớn chút, liên lụy chỗ sâu trong bụng nhỏ lại có chút đau đớn âm ỉ truyền đến, nàng dùng tay che che.

Đau đớn không rõ ràng, nàng không quá để ý, nhưng Cao Húc lại nhíu mày.

Hắn tình thế đánh giá thế tử, phát hiện sắc mặt nàng hình như kém chút so với mới vừa rồi: “Nàng còn đau sao?”

Thuốc trong bình bạch ngọc là thuốc tốt, dĩ vãng phụ thê chuyện phòng the hơi quá, Kỷ Uyển Thanh thoa vào, ngày hôm sau tình ngu liền hoàn toàn khỏe. Sao hôm nay nhìn, hiệu quả giống như không quá rõ ràng.

Cũng không phải không rõ ràng, ứ ngân trên người nàng đã phai nhạt, hoạt động tự nhiên, chỉ là bụng đau đớn không thấy chuyển biến tốt.

“Trương Đức Hải, đi truyền Lưu thái y.”

Nói đến cùng, đêm qua thật sự quá mức, Cao Húc sợ chính mình làm nàng bị thương.

“Điện hạ, thiếp không sao, chỉ là có chút đau âm ỉ thôi, không cần triệu thái y.”

Kỷ Uyển Thanh vội vàng ngăn cản Trương Đức Hải, rốt cuộc thương thế mật mờ, nói như thế nào thấy thế nào? Xấu hổ mở miệng không nói, bắt mạch có thể đem ra sao?

Trương Đức Hải là người cơ linh, nghe vậy dừng bước, mặt lộ vẻ khó xử.

“Mặc dù không sao, cũng triệu thái y lại đây khám mạch bình an.”

Tuy vẻ mặt Cao Húc ôn hòa, nhưng giọng điệu không cho chất vấn, Kỷ Uyển Thanh rốt cuộc nói không lại hắn. Trương Đức Hải tuân lệnh, chạy nhanh ra chính phòng, sai người đi thái y thự.

“Thanh Nhi, trong mắt người làm y không có khác biệt nam nữ, Lưu thái y năm nay gần sáu mươi tuổi rồi, nàng không cần thẹn thùng.”

Cao Húc đứng dậy, trực tiếp bế thê tử lên giường, ôn thanh trấn an: “Cứ việc xem mạch một phen, nếu cần gần người, còn có y nữ.”

Hắn nói có lý, đã như vậy thì xem như khám mạch bình an đi, tổng không thể làm một lão nhân gần sáu mươi tuổi đội nặng đi một chuyến tay không.

Kỷ Uyển Thanh thật không cảm thấy chính mình không ổn, rốt cuộc bụng dưới chỉ là hơi hơi đau mà thôi, thực nhẹ, hẳn là đêm qua chuyện phòng the quá mức gây ra, qua một hai ngày thì tốt rồi.

Nhưng Cao Húc làm vậy cũng là quan tâm thân thể nàng thôi.

Nàng “Dạ” một tiếng.

Lưu thái y thực mau tới, ông ấy là người của Đông Cung, chủ tử truyền triệu nào dám chậm trễ, tự nhiên gấp rút đuổi tới.

Cách mình trưởng, bắt mạch một phen, kết quả ra ngoài mọi người đoán trước.

Kỷ Uyển Thanh có thai.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Editor: Vy Vy 1505

Cách màn trưởng, Lưu thái y đắp khăn lụa lên cổ tay trắng nõn, đặt ngón tay lên mạch, rừ mắt yên lặng nghe, vẻ mặt ông ấy vốn ngưng trọng, giây lát lại ngẩn ra.

Cao Húc mày kiếm nhíu lại, hần vốn cũng cho rằng thê tử không quá đáng ngại, giờ phút này thấy thế, trong lòng hơi nhấc lên.

Hần trầm giọng hỏi: “Lưu thái y, thân thể Thái tử phi như thế nào?”

Lúc này, vẻ mặt Lưu thái y râu tóc hoa râm đã xoay mấy vòng, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo hơi kinh ngạc, sau đó là vui mừng.

Ông buông tay, lập tức đứng lên: “phanh” một tiếng quỳ rạp xuống trước người Cao Húc: “Chúc mừng điện hạ, chúc mừng điện hạ, mạch đập của nương nương lui tới lưu loát, như châu đi bàn, đúng là hỉ mạch.”

Hi mạch, Kỷ Uyển Thanh mang thai.

Về vấn đề mang thai sinh con, mặc kệ trước đại hôn hay là sau đại hôn, Kỷ Uyển Thanh đều từng cẩn thận suy xét.

Lúc đầu, tình cảnh của nàng xấu hổ, bên trong bị phòng bị, bên ngoài bị áp bách, căn bản nàng không cho rằng chính mình nên mang thai.

Bên người Cao Húc chỉ có một nữ nhân là nàng, hai người đồn loan liên tiếp, nàng tính ngày an toàn, ở mấy ngày phá lệ miễn cảm tìm có tránh một chút.

Không có cách nào, dùng nhiều thuốc tránh thai thương thân, hơn nữa Thái tử phi lên dùng thuốc tránh thai, một khi bị phát hiện, chỉ sợ kết cục thảm hại.

Thanh Ninh Cung là địa bàn của Hoàng Thái tử, nếu muốn hần không biết, trừ phi nàng đừng làm.

Lúc đó, giữa phu thê vừa mới thành lập tín nhiệm nhỏ bé, tuyệt đối chịu không nổi khảo nghiệm bậc này.

Sau đó, cảm tình phu thê có tiến triển nhảy vọt, Cao Húc thiết tình đối đãi nàng, giữa phu thê dần dần giao thác và tín nhiệm.

Hoàn cảnh quần bách lúc ban đầu đã đi qua, tương lai triển vọng không tệ.

Lúc này, tiếp tục lợi dụng ngày an toàn để tránh thai đã không thích hợp.

Cao Húc là Hoàng Thái tử, trừ quân một quốc gia, đã qua tuổi cập quan, dưới gối hầy còn hư không. Trước kia không cưới vợ cũng thôi đi, đại hôn qua đi, hần không thể vẫn luôn không có con nối dõi.

Sau đại hôn thời gian ngắn cũng chưa ai nói gì, nếu thời gian dài, Kỷ Uyển Thanh vẫn luôn không mang thai, chỉ sợ đến lúc đó liền gặp áp bách khách quan bên ngoài.

Nếu Thái tử phi không mang thai, vậy nạp thêm mấy thiếp thất.

Dưới gối Hoàng Thái tử hư không chưa bao giờ là vấn đề riêng giữa phu thê, nói vậy đến lúc đó, tấu chương sẽ như bông tuyết bay đầy trời.

Đối với Hoàng đế, vấn đề khách quan này cần giải quyết, cũng thực dễ giải quyết, tuyệt bút vung lên, tứ hôn quý nữ mấy nhà vào Đông Cung là được.

Cao Húc thực tốt, cảm tình phu thê hòa hợp, hần cũng chưa từng có ý niệm nạp nữ nhân khác.

Kỷ Uyển Thanh không biết tình huống này có thể liên tục bao lâu, nhưng nếu nàng có năng lực, khẳng định sẽ gạt lực duy trì.

Huống hồ, một Thái tử phi hoặc Hoàng hậu không con, cuộc sống tất nhiên sẽ không tốt, nàng đã không thể rời đi Cao Húc, vậy nghĩ cách làm chính mình tốt chút.

Nàng không còn cha mẹ huynh trưởng, kỳ thật cũng chờ mong có thể thêm một người huyết mạch chí thân.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân khách quan chủ quan, qua năm mới không bao lâu, Kỷ Uyển Thanh không lại tính ngày an toàn, thuận theo tự nhiên đi.

Cao Húc tuổi trẻ huyết khí tràn đầy, phu thê hành phòng thường xuyên, nàng nghĩ tới chính mình sẽ mang thai, chỉ là thật không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

Tuy xưa nay Cao Húc ôn trọng tự nhiên, nghe vậy cũng giật mình. Bình sinh lần đầu làm cha, phản ứng lại, sung sướng ập vào trong lòng, hân hiềm thấy lộ rõ vui mừng trên nét mặt: “Tốt! Thường, trọng thường!”

Một phòng cung nhân thái giám sôi nổi quý xuống chúc mừng, hân vung tay lên, đồng dạng trọng thưởng.

Trong điện trần ngập không khí vui mừng, lúc này, trong trướng truyền ra giọng Kỷ Uyển Thanh, nàng có chút vội vàng, giọng nhẹ gọi: “Điện hạ!”

Cao Húc lập tức cúi người vén lên màn: “Thanh Nhi, sao vậy?”

“Điện hạ, đêm qua chúng ta ……”

Biết được mình mang thai, Kỷ Uyển Thanh cũng đại hi, chỉ là sau đó bụng dưới ần ần đau đớn lập tức nhắc nhở nàng.

Nàng đại kinh thất sắc, đêm qua hoan hảo kịch liệt chưa từng có, cũng không không biết có thương đến hài nhi hay không.

“Điện hạ, hiện giờ bụng thiếp còn có chút đau đớn.”

Cao Húc mới vừa rồi nghe tin vui, xem nhẹ vấn đề đêm qua, hiện giờ nghe vậy trong lòng lập tức căng thẳng.

Hắn không kịp nói chuyện, lập tức xoay người dò hỏi.

Kỷ Uyển Thanh lại nắm chặt tay hắn, vẻ mặt gấp gáp, lại hạ giọng nói: “Điện hạ, tháng trước quý thủy của thiếp còn tới đúng ngày.”

Quý thủy, tức là nguyệt sự.

Xưa nay nguyệt sự của Kỷ Uyển Thanh rất đúng ngày, nếu không có gì khác thường, hai ngày nữa sẽ tới.

Tuy nàng không hiểu y thuật nhưng cũng biết, trung y bắt mạch, phụ nhân ít nhất mang thai hơn một tháng mới có thể chẩn ra.

Thai của nàng mới hơn một tháng, nhưng vấn đề là, tháng trước quý thủy đúng hạn tới.

Không mang thai không biết, hiện giờ biết được trong bụng có cốt nhục, Kỷ Uyển Thanh vẻ mặt kinh hoàng, e sợ cho thai nhi có gì sai lầm.

“Nàng đừng kinh hoàng, Lư thái y không nhắc tới, chắc là không ngại.”

Cao Húc lớn lên trong hoàng cung, rất rõ ràng tập tính các thái y, nếu là có việc, mới vừa rồi Lư thái y sẽ không chúc mừng trước tiên.

Hắn vỗ vỗ tay thái tử, thấp giọng trấn an hai câu, thấy vẻ mặt nàng hơi hòa hoãn, mới thả màn trướng.

Chẳng qua, trấn an thái tử thì trấn an thái tử, chuyện liên quan chính mình cốt nhục, không được đáp án khẳng định, nói gì Cao Húc cũng không an tâm.

Hắn lập tức thấp giọng dò hỏi Lư thái y.

Cao Húc biết thái tử da mặt mỏng, bình lui phần lớn cung nhân thái giám, chỉ còn mấy người Trương Đức Hải, Hà ma ma, nói kỹ càng tỉ mỉ việc đêm qua.

Chuyện nguyệt sự Hoàng Thái tử mở miệng kỳ thật không tốt, vừa lúc Hà ma ma cũng lo lắng, bà cũng không rảnh lo tôn ti, nhanh tìm lúc thích hợp, lập tức chen vào dò hỏi.

Lư thái y vuốt vuốt râu dài: “Hồi bẩm điện hạ, hiện giờ nương nương mang thai ước chừng một tháng rưỡi, xác thật có chút dấu hiệu động thai khí. Cũng may thân thể nương nương khỏe mạnh, trở ngại không lớn, uống hai thang thuốc dưỡng thai, lại nằm trên giường nghỉ ngơi hai ba ngày là được.”

Thái y nói chuyện xưa nay đều là nói bệnh tình hơi nặng một chút, kỳ thật, cơ thể Kỷ Uyển Thanh căn bản vững chắc, vấn đề xác thực rất nhỏ.

Cao Húc nghiêm túc nghe xong, lại hỏi vài câu, xác định không có gì trở ngại, mới thoáng an tâm. Sau đó, hắn trầm ngâm nói: “Vậy chuyện Hà ma ma nói ……”

Thái tử là hỏi nguyệt sự, Lư thái y ngầm hiểu, vội giải thích: “Phần lớn phụ nhân khi mang thai quý thủy lập tức ngừng. Chẳng qua, vẫn có số ít phụ nhân,

tháng đầu mang thai quý thủy vẫn tới như cũ.”

“Chỉ là, lượng sẽ ít hơn so với bình thường.” Lão nhân nghiêm trang phổ cập tri thức, lại nói: “Vi thần đã cẩn thận khám mạch cho nương nương, mạch đập của nương nương cũng không có gì khác thường, chắc là nằm trong số này.”

Trong màn trướng Kỳ Uyển Thanh ngưng thần nghe xong, bưng tỉnh hiểu ra, tháng trước nguyệt sự xác thật rất ít, lúc ấy nàng còn nghi hoặc, tính toán điều trị một phen. Không nghĩ tới, thì ra là mang thai.

Sau đó, lão thái y để ngừa vạn nhất, còn hỏi Hà ma ma một ít tình hình cụ thể và tỉ mỉ của quý thủy, cùng với cảm thụ linh tính.

Lượng nhiều hay ít, Hà ma ma hầu hạ bên cạnh có thể đáp, còn về cảm thụ, bà chỉ phải chạy nhanh vào trong dò hỏi chủ tử.

Kỳ Uyển Thanh cũng không rảnh lo thẹn thùng, vội cẩn thận nói, nhờ nhũ mẫu truyền lời.

Lưu thái y nghiêm túc nghe hết, cuối cùng tuyên bố, việc này cũng không gây trở ngại.

Một phòng người thở ra một hơi, Cao Húc gật đầu: “Một khi đã như vậy, Lưu thái y viết phương thuốc trước đi.”

Phương thuốc viết xong, bốc thuốc, Hà ma ma tự mình sắc thuốc.

Màn trướng một lần nữa được vén lên, Cao Húc ngồi ở mép giường, giúp thê từ dịch góc chăn.

Hải tử an ổn, tảng đá lớn trong lòng buông xuống, Kỳ Uyển Thanh ý cười doanh doanh, cầm tay hắn, mười ngón giao nắm, hai người đối diện, ánh mắt nhu hòa, chảy xuôi dịu dàng.

“Thanh Nhi.”

“Dạ?”

“Kế tiếp, nàng cứ ở trong phòng an thai.” Giọng hắn thực ôn hòa, cũng thực trịnh trọng.

“Thiếp biết.”

Hiện giờ nếu có thai, đương nhiên cốt nhục trong bụng là trước nhất, chuyện còn lại một mực áp sau.

Cao Húc mất mang vui vẻ, môi mông hơi cong, đại hi, hiếm thấy hắn lộ cảm xúc ra ngoài, đến nay chưa hoàn toàn thu liễm.

Hắn vươn một tay khác luồn vào dưới chăn mỏng, nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng.

Cốt nhục giao hòa, bình thân bụng nhỏ dựng dục sinh mệnh mới, thực mới lạ, thực cảm động.

Cao Húc thật xúc động, thê tử, hải tử, đã chiếm cứ vị trí quan trọng trong sinh mệnh của hắn, hoàn chỉnh nhân sinh của hắn.

Hắn cúi người, môi mỏng nhẹ nhàng chạm vào ấn đường Kỳ Uyển Thanh.

Giống như lông chim hơi hơi phát qua, nụ hôn này thực thuần túy, nhu tình muôn vàn, mang theo trân ái và thương tiếc.

Kỳ Uyển Thanh nhẹ nhàng nhắm mắt, nàng hoàn toàn thể hội được hắn trịnh trọng yêu quý.

Tiểu phu thê thấp thấp nói chuyện, chia sẻ lẫn nhau vui sướng, không bao lâu, chén thuốc đã sắc xong.

Hà ma ma không mượn tay bất luận kẻ nào, chính mình nhìn chăm chăm không chớp mắt toàn bộ hành trình, một khi xong lập tức bùng lên.

Cao Húc cúi người, nâng thê tử, Kỳ Uyển Thanh nương lực đạo của hắn ngồi dậy, phu thê hai người thật cẩn thận.

Chén thuốc màu nâu đen nóng hôi hổi, hương vị vừa đắng vừa sấp, nàng không do dự chút nào, chờ chén thuốc hơi nguội, lập tức bùng lên uống một hơi cạn sạch.

Súc miệng, lại ăn một viên mứt hoa quả, Kỳ Uyển Thanh dựa nghiêng trên gối màu hoa hạnh thêu hoa, trước nghỉ một chút, đợi lát nữa lại nằm xuống.

Nàng cẩn thận vuốt ve bụng, không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, uống thuốc xong liền cảm giác đau đớn lại nhẹ chút.

Kỳ Uyển Thanh nói cho Cao Húc, hắn thật cao hứng, gật đầu khen ngợi Lưu thái y hai câu.

“Điện hạ, may mắn hải nhi không có việc gì.” Kỳ Uyển Thanh lòng còn sợ hãi.

Đêm qua vừa chạy vội, vừa hết sức điên loạn đảo phượng, phu thê hai người nghĩ mà sợ không thôi. Nhớ tới người khởi xướng, nàng chán ghét nhú nhú này đẹp.

“Thanh Nhi, cô sẽ không để nàng và hài nhi bị úy khuất suông.”

Cao Húc khẽ chạm eo bụng Kỳ Uyển Thanh, ánh mắt lạnh lùng, vốn phản kích thuận lợi hoàn mỹ, việc này đã tính tạm hạ màn, nhưng hiện giờ biết được nàng mang thai, hẳn lại không hài lòng.

Nếu không phải thân thể thê tử căn bản cực tốt, thai nhi trong bụng cũng kiên cường, chỉ sợ cho dù hai người ảo não hối hận, cũng không thể cứu vãn.

“Điện hạ, hiện giờ thiếp và hài nhi đều không sao, chàng cần suy xét đại cục.”

Kỳ Uyển Thanh căm ghét Hoàng hậu không sai, nhưng nàng lại càng để ý Cao Húc. Gả vào Đông Cung đã lâu, nàng đương nhiên biết rõ Xương Bình Đế muốn cân bằng thế cục, nếu bên Hoàng hậu suy tàn quá mức, tuyệt đối có hại vô ích với bên ta.

Nếu không, mỗi lần hấn ra tay, lực đạo sẽ không nhẹ như vậy, nói trắng ra, chính là làm Hoàng đế yên tâm.

“Thanh Nhi yên tâm, cô có chừng mực.”

Cao Húc hừ lạnh một tiếng, mặc dù Khôn Ninh Cung không thể rơi đài, cũng có rất nhiều biện pháp lẫn lộn đối phương, đặc biệt là ngay lúc này.

Hắn làm việc, Kỳ Uyển Thanh rất yên tâm, bỏ qua đề tài này, nàng lập tức nói một chuyện khác.

“Điện hạ, thiếp muốn che giấu tin tức này trước, chờ ba tháng sau thai ổn lại nói.”

Bên ngoài sôi nổi hỗn loạn, nàng không muốn khiến người chú ý, Kỳ Uyển Thanh cẩn thận suy nghĩ, cho rằng nhân cơ hội ngủ đông cáo ốm, chờ thai nhi hoàn toàn vững chắc lại tuyên bố, mới là thượng sách.

Thái tử phi đầu một thai, ý nghĩa quá lớn, huống hồ Hoàng hậu vẫn luôn cho rằng nàng không được sủng ái, hiện tại đột nhiên tuôn ra cái thai, đối phương cảm thấy bị lừa bịp, liên tiếp tạo ngộ suy sụp cũng không biết sẽ phát tiết lửa giận như thế nào.

Bình thường Kỳ Uyển Thanh là không sợ, nhưng thời kỳ mang thai, đặc biệt là ba tháng đầu, đúng là lúc nàng yếu ớt, nàng tuyệt đối không thể để hài tử mạo hiểm. Nấp trong nhà không lộ mặt mới có thể bảo đảm không bị tính kế.

“Biện pháp này không tệ.”

Vấn đề này, Cao Húc cũng đã suy xét. Kỳ thật hắn không nguyện ý làm thê tử mang thai cáo ốm, cho dù chỉ là lấy cớ, nhưng suy nghĩ kỹ, này xác thật là biện pháp thích hợp nhất hiện giờ.

Hoàng hậu bên ngoài phải lo lắng Ngụy Vương, bên trong phải nghĩ cách thu nạp cung quyền, không bị Lệ Phi phụng chỉ cùng nhau giải quyết cung vụ phân đi, đang sút đầu mê trán, một đoạn thời gian tất nhiên không rảnh phân thân chú ý Thái tử phi.

Kỳ Uyển Thanh cáo ốm không đi thỉnh an, vừa lúc ở trong phòng ngồi ổn thai.

“Chờ đủ ba tháng, nàng liền lấy cớ mang thai thân thể không khoẻ, tiếp tục đóng cửa không ra.” Ba tháng sau liền không thích hợp giữ kín không nói, Cao Húc thoáng trầm tư, liền an bài thỏa đáng công việc mặt sau.

Hoàng trưởng tôn, vẫn là cháu đích tôn, phân lượng có bao nhiêu nặng không cần nhiều lời. Nếu một thai này là con trai, đại biểu giang sơn có người kế tục, vị trí của Đông Cung tiến thêm một bước củng cố, bỏ khuyết một nhược điểm rất lớn.

Phải biết rằng, dưới gối Hoàng Thái tử vẫn luôn hư không, hẳn không vội, trong triều không ít văn võ trọng thần đều lo âu.

Kẻ đầu tiên không muốn đứa nhỏ này sinh ra chính là một đảng Kỳ Hoàng hậu, tiếp theo, Xương Bình Đế cũng chưa chắc sẽ vui sướng.

Hoàng đế sẽ không ra tay ám hại cháu ruột của chính mình, nhưng không đại biểu ông ta sẽ không mất nhắm mắt mở để hai đảng đấu. Đối với ông ta, danh vọng Hoàng Thái tử càng cao, ông ta càng không an ổn.

Dưới tình huống này, Kỳ Uyển Thanh người mang lục giáp, ở yên trong địa bàn chính mình mới là an ổn nhất.

Hoàng gia xem trọng con nối dõi, đây không phải một câu vui đùa, có khối miễn tử kim bài này, nàng có thể đóng cửa không ra, không thấy bất luận kẻ nào.

Ở Đông Cung, Cao Húc có mười phần tin tưởng, có thể bảo hộ vợ con chu toàn.

“Dạ, thiếp biết.” Kỳ Uyển Thanh trịnh trọng ứng.

Còn về sau khi sinh sản, nàng và Khôn Ninh Cung khẳng định không còn mặt ngoài hài hòa như cục diện hiện giờ nữa.

Cái gọi là kế sách điệp trung điệp, đại khái về sau cũng không dùng được, rốt cuộc một khi nữ nhân có chính mình cốt nhục, giá trị tín nhiệm đã suy giảm cực lớn.

Nhưng cũng không sao, Kỳ Uyển Thanh có nhân thủ nhân tuyến phụ thân lưu lại, dưới gối lại có hài nhi, dùng chân đã ỏn, hoàn toàn không còn cục diện từng bước gian nan lúc trước.

“Ủy khuất nàng.”

Cao Húc khẽ vuốt mặt nàng: “Thanh Nhi đừng sợ, ngày sau có cô.”

Đúng, còn có hấn, hiện tại hấn đã toàn tâm toàn ý che chở nàng.

Kỳ Uyển Thanh giương mắt nhìn hấn, mắt đẹp sáng lấp lánh, cười nói: “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Editor: Vy Vy 1505

Kỳ Uyển Thanh uống thuốc xong liền nghỉ ngơi, nằm trên giường dưỡng thai.

Cao Húc không nói chuyện quấy rầy nàng, chỉ lặng lẽ ngồi bên mép giường làm bạn, hình như thuốc có tác dụng an thần, không bao lâu sau nàng đã ngủ.

Nhưng chung quy đêm qua sáng nay nàng ngủ quá nhiều, một canh giờ sau đã tỉnh lại.

Ngủ dậy Cao Húc đã không còn trong phòng, có triệu vụ đột phát, hấn không thể không đi ngoại thư phòng xử lý.

“Trước khi ra cửa điện hạ dặn dò nửa ngày, làm lão nô nhất định phải hầu hạ thật tốt.”

Hà ma ma ý cười doanh doanh, vết chân chim trên khóe mắt nhăn thành hoa cúc, dĩ vãng Thái Tử cũng dặn dò chiếu cố chủ tử, nhưng không cẩn thận bằng một góc hôm nay.

Tuy một phần xác thật vì thân mình Kỳ Uyển Thanh cẩn thận trọng. Nhưng cũng phản ánh, Cao Húc xem trọng thể tử, cũng xem trọng hài tử.

Là một phụ nhân cổ đại truyền thống, Hà ma ma thân thiết cho rằng, nhà chồng càng phú quý, nữ nhân càng cần phải có con trai bằng thân.

Ngoại trừ con nối dõi, cái gì khác đều là hư không.

Bà rót chén nước mật ong ấm, thật cẩn thận nâng chủ tử dậy: “Nurong nurong, ngài nhẹ chút, đừng làm ảm ỉ con trai.”

Hà ma ma không hiểu nhiễm sắc thể, bà vâng theo mẹo từ xưa lưu truyền tới nay, cho rằng chỉ cần kêu gọi, có thể ảnh hưởng giới tính thai nhi.

Tuy Kỳ Uyển Thanh không trọng nam khinh nữ, sinh trai hay gái cũng sẽ yêu thương giống nhau, nhưng không thể phủ nhận, thai thứ nhất là con trai sẽ tốt hơn rất nhiều đối với Đồng Cung thậm chí bản thân nàng.

Kỳ Uyển Thanh đương nhiên sẽ không phát ý tốt của nhũ mẫu, chỉ mỉm cười nhận chén nước mật ong ấm trong tay bà, uống hết.

Có lẽ trước có ca ca, sau này bảo hộ muội muội cũng tốt.

Sau đó, Hà ma ma lại sai người truyền bữa tối, dong dài nói: “Điện hạ ra cửa thực gấp, cũng không biết trì hoãn tới khi nào, trước khi ra cửa đã dặn dò lão nô, nói nurong nurong không được chờ ngài ấy về dùng bữa.”

Dĩ vãng, trừ phi Cao Húc thật sự không thể phân thân, mới sai người về nhân nàng không cần chờ, nếu không chỉ cần hấn ở Thanh Ninh Cung, Kỳ Uyển Thanh đều sẽ chờ hấn dùng bữa tối.

Đây là một vũ khí sắc bén để tăng tiến cảm tình, sau một hai lần, nếu có thể, hấn cũng tận lực gấp trở về cùng nàng dùng bữa.

Nhưng hiện giờ lại không được, nàng không đói bụng, phu thê hai người cũng lo lắng hài tử bị đói, không thể lại chờ.

Kỳ Uyển Thanh biết nghe lời, chọn mấy món thanh đạm, ăn tám phần no, mới buông đĩa bạc, cũng không xuống giường.

Mới nhậm chức mẫu thân đã xem lời Lưu thái y nói như thánh chỉ, ông nói phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, nếu không phải tất yếu nàng sẽ không dễ

dàng xuống đất.

Nhưng lão nhân kia y thuật xác thật không tời, uống một thang thuốc, ngủ một canh giờ, bụng dưới Kỳ Uyển Thanh âm i đau cơ bản đã biến mất.

Nàng thật cao hứng, cũng an tâm, vội sai Lê Hoa đi tiền viện, nói cho Cao Húc tin tức tốt này, thuận tiện dặn dò một chút, làm hẳn đúng hạn dùng bữa, đừng quá mệt nhọc.

Về mặt Lê Hoa vui mừng lĩnh mệnh, hưng phấn xuất phát. Kỳ Uyển Thanh mới vừa dùng bữa, cũng không thể lập tức nằm xuống, liền dựa nghiêng trên gối mềm, nói chuyện với nhũ mẫu.

“Nurong nurong, ngài.....”

Chủ tớ hai người nói một hồi, Hà ma ma quan tâm dò hỏi, được nàng trả lời cảm giác rất khỏe, bà đổi đề tài, trên mặt hiện ra vẻ chán chờ.

“Ma ma, giữa hai chúng ta, ma ma còn gì không thể nói sao?” Kỳ Uyển Thanh khó hiểu, vội cẩn thận hỏi: “Ma ma có gì phiền lòng sao?”

“Nurong nurong đừng lo lắng, ma ma rất tốt.”

Hà ma ma dưới gối một trai một gái, con trai ở bên ngoài, đi theo Kỳ Vinh xử lý của hồi môn sản nghiệp cho Kỳ Uyển Thanh. Con gái chính là Lê Hoa, hầu hạ trong phòng chủ tử, mẹ con ngày ngày gặp mặt, không có gì ưu phiền, bà toàn tâm toàn ý chiều cổ chủ tử là được.

Bà nghĩ nghĩ, chung quy hạ quyết tâm, thấp giọng nói: “Nurong nurong, ngài đang có thai là chuyện vui lớn, chỉ là bởi vậy bên cạnh điện hạ liền không có người hầu hạ.”

Bên cạnh Cao Húc chỉ có một nữ nhân là Kỳ Uyển Thanh, hiện giờ nàng mang thai chưa đủ ba tháng, đương nhiên không thể hành phòng.

Nàng nghe vậy trầm mặc, nếu ở hiện đại, thê tử mang thai vất vả, trọng phu hầu hạ thật tốt mới là chân lý, nếu sinh hoa hoa tâm tư, không ít trường hợp kết thúc bằng việc ly hôn. Chi tiếc, cổ đại không phải như thế.

Ở cổ đại, nam tử tam thê tứ thiếp là lẽ thường. Đương nhiên, không phải không có trường hợp ba ngàn con sông cũng chỉ mức một gáo nước, đáng tiếc chỉ chiếm số ít. Phần lớn nam nhân ham thích trái ôm phải ấp, kiêu thê mỹ thiếp.

Càng là nhà phú quý, chuyện này càng thịnh hành. Xuất thân huân quý giống Kỳ Uyển Thanh, thê tử mang thai còn phải chủ động thu xếp thông phòng ngủ với trọng phu, người một nhà dễ nắm giữ, cũng miễn làm cho người khác chui chỗ trống.

Phụ thân nàng Kỳ Tông Khánh kỳ thật là trường hợp đặc biệt, các phu nhân quý tộc tăng cao ở kinh thành chưa chắc gặp qua ông ấy, nhưng đều nghe nói đến tên ông, đây là nam nhân tốt chuyên tình mà nữ nhân nào cũng hướng tới.

Nhà huân quý còn như thế, huống chi là hoàng gia?

Cho nên, Hà ma ma thấy chủ tử thân thể không ngại mới mở miệng nhắc nhở, rốt cuộc nắm quyền chủ động trong tay chính mình, tốt hơn nhiều những hồ mị tử không biết gốc gác.

“Nurong nurong, hay là chọn hai người trung tâm trong các cung nữ nhị đẳng.”

Trong số đồ cưới của quý nữ cổ đại đều có nha hoàn hồi môn thế này, lúc trước Kỳ Uyển Thanh chú trọng chọn người trung thành và tận tâm, mà Hà ma ma nhìn xa hơn chút, để lại hai người nhan sắc không tệ, tuổi cũng vừa vặn.

Bà chính là nghĩ tương lai có thể phát huy tác dụng, rốt cuộc trong hoàng cung không giống bên ngoài, nhân viên hồi môn đều phải ghi vào danh sách của Phủ Nội Vụ, không thể tùy ý tăng giảm.

Nhũ mẫu đề nghị là phù hợp tình đời, cũng là thay nàng suy nghĩ, chỉ là Kỳ Uyển Thanh lại cười cười, cự tuyệt.

“Ma ma, không cần.”

Cao Húc cũng không phải là một nam tử trọng nữ sắc, hơn nữa nàng cũng làm không được việc tự mình dẫn mối cho phu quân.

Nhưng, trong lòng nàng cũng không nắm chắc, chỉ có thể nói, nếu thực sự có nữ nhân ngoại lai, nàng liền chờ ứng đối.

Kỳ Uyển Thanh cười khỏ, nếu thực sự có một ngày kia, đại khái trong lòng nàng, địa vị Cao Húc sẽ một lần nữa từ phu quân trở về ông chủ lớn.

Không sai, lòng người làm bằng thịt, Cao Húc thiết tình chân ý đối đãi nàng, cảm tình phu thê mặn nồng, nàng không phải người gỗ, không thể phân giới hạn rõ ràng, ngày qua ngày, hẳn đã dần dần trở thành phu quân của nàng.

Chỉ là cùng lúc đó, trước sau dưới đáy lòng Kỳ Uyển Thanh vẫn lưu lại một phần lý trí cho riêng mình, cũng làm tốt chuẩn bị để ứng đối tình huống đột phát.

Trước khi tình huống đột nhiên chưa xuất hiện, Cao Húc vẫn là phu quân đạt tiêu chuẩn, nàng cũng không tính toán làm chuyện chính mình buồn nôn.

“Ma ma, con có chừng mực.”

“Nương nương, ngài. ....” Hà ma ma thở dài.

Bà nuôi lớn tiểu chủ tử, bà rất rõ ràng, dưới mặt ngoài lý trí che giấu một trái tim nhiệt liệt; vẻ ngoài bình tĩnh che giấu tình cảm nóng cháy chân thành tha thiết bên trong; nàng thông minh có chủ kiến, lại còn có hạn cuối, có một số việc nàng tuyệt đối sẽ không làm.

Hà ma ma hiểu biết chủ tử chính mình, đơn giản cũng không khuyên, chỉ cẩn thận hầu hạ nàng nằm xuống, dong dài nói: “Ma ma biết nương nương có chủ ý, hy vọng lúc này cũng chính xác giống lúc trước.”

“Chủ ý gì vậy?”

Mảnh được nhắc lên, Cao Húc cúi người vào phòng, vừa vặn nghe một câu như thế, vừa đi nhanh tới trước giường ngồi xuống, vừa mỉm cười hỏi.

Hắn vừa được Lê Hoa truyền lời, biết thế tử không có việc gì, trong lòng vui sướng, ngồi xuống tĩnh tế đánh giá một phen, thấy quả nhiên sắc mặt Kỳ Uyển Thanh tốt hơn rất nhiều, vui vẻ gật đầu.

Ánh mắt Cao Húc chuyên chú, dịu dàng hiền hòa, trên mặt khó nén quan tâm. Bên ngoài khốc nhiệt, trên trán hắn có mồ hôi mỏng, lại không lau đi mà trước tiên lại đây xem nàng.

Kỳ thật cũng không phải vì nàng có thai hắn mới phá lệ chú ý, ngày thường hắn cũng thiết tình tốt với nàng.

Kỳ Uyển Thanh đối diện ánh mắt hắn hiền hòa, trong lòng vừa động, hắn tình ý không giả, có lẽ, có phải nàng có thể tranh thủ một chút hay không, cho dù vô dụng, cũng thử một phen.

“Chủ ý gì vậy?”

Nàng nghịch ngợm cười, một lần nữa được hắn nâng ngồi dậy: “Thiếp nói cho điện hạ nghe.”

Nói xong, nàng im miệng không nói, chỉ mỉm cười nhìn hắn.

Cao Húc lập tức hiểu ý, tùy tay vẩy lui thái giám cung nhân hầu hạ trong phòng, nhướn mày cười nói: “Thanh Nhi lại có chủ ý gì sao?”

Thê tử thần thái sáng láng, hắn cũng hứng thú rất cao phối hợp nàng.

“Điện hạ.”

Cao Húc ngồi dựa vào gối, ôm thê tử, Kỳ Uyển Thanh cũng ôm lấy hắn, vẻ mặt cao hứng phấn chấn mới vừa rồi biến mất, rầu rĩ nói: “Mới vừa rồi, Hà ma ma nói với thiếp một chuyện.”

Nàng héo úa, cúi đầu đập não, hắn hiếm thấy bộ dáng nàng như vậy, mày kiếm nhíu lại, lập tức tiếp nhận câu chuyện dò hỏi: “Chuyện gì?”

Cao Húc biết Hà ma ma, người này là nhũ mẫu của thê tử, xưa nay trung thành và tận tâm, nhìn cũng không phải người hồ đồ, sao lại nói lung tung trong khi chủ tử cần tĩnh dưỡng?

Hắn trầm nghĩ, ngày mai lệnh cho Trương Đức Hải đi dọn dò một phen, làm cho đối phương chú ý nhiều chút.

Kỳ Uyển Thanh đoán được tâm tư Cao Húc, nói: “Điện hạ cũng đừng trách Hà ma ma, bà ấy cũng muốn tốt cho thiếp.”

Hắn nghi hoặc, liền nghe nàng rầu rĩ nói: “Ma ma nói, hiện giờ thiếp có thai, không hầu hạ chàng được, kêu thiếp chọn mấy cung nữ se mặt, bỏ vào trong phòng.”

Cao Húc kinh ngạc, ngay sau đó hiểu rõ, hắn thật đúng là chưa bao giờ có ý này.

Nhưng không đợi hắn nói tiếp, Kỳ Uyển Thanh liền nói: “Thiếp cự tuyệt ma ma.”

Nàng nâng mắt, thẳng tắp nhìn hắn, trong mắt hình như có tia lửa: “Thiếp không vui, trong lòng rất khó chịu.”

Đúng vậy, Kỳ Uyển Thanh xác thật đau lòng, nếu xem Cao Húc trở thành phu quân, nhắc tới việc này, khó chịu là bình thường.

Nàng khó chịu không giả nửa phần, chân tình biểu lộ, mắt đẹp phỉếm lệ ý, cổ họng hơi có nức nở: “Nếu một ngày kia, điện hạ thực sự có người khác, thiếp ngăn cản không được, nhưng kêu thiếp chủ động đẩy chàng đi, thiếp thật làm không được.”

Nói, trong mắt trong suốt đã tràn ra.

Mặt ngoài nàng quật cường chấp nhất, thực tế yếu ớt, ánh mắt nhuộm dần một tầng hơi nước, che giấu tình cảm nóng cháy, chấn động tâm can.

Nóng bỏng đến mức tim Cao Húc như bị phỏng, lần đầu tiên hắn trực diện tình cảm mãnh liệt trần trụi của thê tử, cảm giác nhiệt trường mà ngày xưa hắn chưa từng một lần theo đuổi lại lần nữa lấp đầy ngực trái. Giờ phút này, lòng hắn là rung động.

“Nói hươu nói vượn cái gì?”

Hắn vươn tay về phía trước, lau nước mắt trên mặt nàng, ôm nàng vào lòng, nhẹ trách mắng: “Cô chưa bao giờ có tâm tư này, nàng không cần uống công phỏng đoán lung tung.”

Cao Húc không biết cách biểu lộ tâm ý giống thê tử, trách cứ hai câu, lại e sợ nàng cảm thấy bị ủy khuất, hắn hiếm có lo được lo mất, xoa xoa lưng nàng, thả chậm tốc độ trấn an: “Nếu cô muốn thu người vào phòng, mấy năm trước sớm đã thu hết, cần gì chờ đến hôm nay?”

Thê tử ngưỡng mặt, mắt trông mong nhìn hắn, ánh mắt hàm khiếp sợ, lại ản ản có chờ đợi, làm đầu quả tim hắn phịch đau, hắn thấp thấp nói: “Cô không thích mấy chuyện này, cũng không thích nữ tử đến gần, nhiều năm qua cũng chỉ có một mình nàng mà thôi.”

Điểm này, tuy có một phần vì lúc trước Kỳ Hoàng hậu tính kế, nhưng tùy vào ý thức chủ quan của hắn tuyệt đối cũng không ít. Có lẽ là giống nhà ngoại hắn.

Ngoại tổ phụ của Cao Húc là Ngô các lão Ngô Chính Dung. Cả đời Ngô Chính Dung chỉ có một thê tử, phu thê cảm sát hòa minh, không có thiệp, thanh niên góa vợ, cũng chưa bao giờ có ý niệm tái giá, mấy chục năm sống cô độc một mình.

Dưới gối ông có một trai một gái, con gái là nguyên hậu, tuổi xuân chết sớm không đề cập tới. Còn lại con trai, tức là cữu cữu ruột của Thái tử cũng giống như phụ thân, một chồng một vợ, chuyên tình một người.

Xuống dưới hai biểu huynh biểu đệ cũng là như thế.

Cao Húc chăm chú nhìn thê tử: “Cô cũng không cho rằng tam thê tử thiệp là chuyện tốt, giống như phụ thân nàng cũng không phải không tốt.”

Đúng vậy, hắn thật cho rằng như vậy.

Kỷ Uyển Thanh nhìn vào ánh mắt hắn chuyên chú, rõ ràng chính xác hiểu điểm này, trong nháy mắt, nàng mừng như điên.

“Điện hạ!”

Hà ma ma nói chung quy lưu lại dấu vết trong lòng nàng, nàng khó chịu, nàng không cam lòng, nhớ đến ngày thường Cao Húc tình ý, muốn tranh thủ hoặc thử một phen.

Chỉ là nàng chưa từng nghĩ tới sẽ được một câu trả lời như vậy. Nàng biết Cao Húc nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối sẽ không dễ dàng hứa hẹn.

Là muốn bị cực thái lai, trời xanh chung quy thương tiếc nàng một lần sao?

Mặc kệ như thế nào, giờ phút này Kỷ Uyển Thanh nước mắt doanh tròn: “Điện hạ, chàng.....” nàng nói không ra lời.

Cao Húc nội liễm, hắn nói không được nhiều câu biểu lộ tình ý, chỉ lau nước mắt cho thê tử, nhẹ giọng nói: “Cô không giống phụ hoàng, sau này nàng không được suy nghĩ miên man, có biết chưa?”

“Dạ, thiệp biết.”

Kỷ Uyển Thanh ứng, nàng chủ động hôn lên môi phu quân, Cao Húc lập tức đáp lại, nhưng hắn rất cẩn thận, e sợ làm mẹ con nàng bị thương.

Nụ hôn kéo dài một lát, tiểu phu thê mới tách ra, hắn hôn hôn nàng: “Được rồi, không được lại nghĩ nhiều, hiện giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của nàng là dưỡng thai cho tốt, bình an sinh con.”

“Dạ.”

Đôi mắt nàng nhuộm thủy quang, phá lệ lóe sáng, chớp mũi có chút hồng hồng, lúm đồng tiền lại như hoa.

Hắn không nhịn được mỉm cười.

“Thiếp nhớ rõ lời điện hạ nói, thiệp không cho chàng có người khác.” Nàng nắm chặt vạt áo của hắn, nửa làm nũng nói chuyện, mắt đẹp lại rất nghiêm túc.

“Được.” Giọng nam ôn hòa, ản mang nhu tình.

“Thiếp muốn cùng ngủ với điện hạ, thiệp luyến tiếc chàng.” Được đáp ứng, nàng nhảy nhót.

Hắn mỉm cười mang theo dung túng: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Editor: Vy Vy 1505

Trong phòng yên tĩnh, ánh nến mờ nhạt nhu hòa, tiểu phu thê nằm trên giường, thấp giọng nói nhỏ.

Hai người lần đầu mở lòng, hoàn toàn biểu lộ tâm ý, kết quả là đáng mừng, hai trái tim tuổi trẻ dính sát vào bên nhau.

Kỷ Uyển Thanh mọi cách không muốn, vì chuyện chưa phát sinh khúc thút thút khó chịu, nói đến cùng cũng là vì thực để ý. Cao Húc lau sạch sẽ nước mắt cho nàng, ôm vào lòng, giờ phút này tâm tình hẳn là sung sướng xưa nay chưa từng có.

Loại này sung sướng không giống khi triều sự có tiến triển to lớn, phẳng phất tìm hấn được ngâm trong hủ mật, ngọt ngào và ấm áp, không chỗ nào không thoải mái.

Giờ khắc này, Cao Húc ôn nhuận hiền hòa đã hoàn toàn không phải nguy trang.

Bàn tay nhẹ vỗ về lưng nàng, hấn thấp giọng nói: “Thanh Nhi, nghỉ ngơi sớm đi.”

“Thiếp không buồn ngủ.”

Kỷ Uyển Thanh nằm trong lòng hấn, cái ôm của hấn rộng lớn ấm áp, lực đạo bàn tay sau lưng nhu hòa giống như giọng nói của hấn vậy.

Hấn biểu lộ chân tình, không phải bồn phận không phải giả dối, cho dù như thế nào, nàng muốn cuộc một lần.

Ngày sau còn hơn nửa đời, chưa chắc không có biến số, nhưng bởi vì chuyện chưa xảy ra mà sợ hãi gãi chân tại chỗ, cũng không phải tác phong làm việc xưa nay của Kỷ Uyển Thanh.

Đã có cơ hội rất tốt, đương nhiên nàng phải nắm chặt.

Nàng đã sớm hạ quyết định, giờ phút này ngưỡng mặt cười, làm nũng nói: “Điện hạ, hôm nay thiếp ngủ rất nhiều, còn không buồn ngủ, thiếp muốn nói chuyện với chàng.”

Hấn mỉm cười: “Được, Thanh Nhi muốn nói gì.”

“Mặc dù không nói lời nào, ôm điện hạ cũng được.” Nàng nghịch ngợm chớp chớp mắt.

Đúng vậy, mặc dù không nói lời nào, ôm nhau, trong lòng cũng an bình vui sướng.

“Được.”

Trong nhà yên tĩnh, màn trướng buông xuống, ngẫu nhiên truyền ra tiếng nói tiếng cười nhỏ nhẹ. Giọng nữ kiều tiểu dễ nghe, lẩm bẩm nửa làm nũng, giọng nam trầm thấp ôn hòa, dịu dàng bao hàm dung túng.

Bầu không khí ấm áp hài hòa làm người ta lưu luyến, nhưng Cao Húc biết thê tử cần tĩnh dưỡng, không bao lâu, lại lần nữa thúc giục nàng nghỉ ngơi.

Kỷ Uyển Thanh lưu luyến không rời, vẫn là ngủ. Hơi thở quen thuộc mà thuần hậu vây quanh nàng, nàng ngủ phá lệ an tâm.

Một đêm không mộng, ngày hôm sau khi Kỷ Uyển Thanh thức dậy, sắc trời đã sáng choang, Cao Húc sớm đi tiền điện.

Dùng đồ ăn sáng, Hà ma ma bung thuốc vào, hầu hạ chủ tử uống thuốc. Về mặt chủ tử như bay trên chín tầng mây, bà nhện không được nhìn nhiều hai mắt.

“Ma ma,” Kỷ Uyển Thanh buông chén thuốc, súc miệng, bình lui cung nhân, nói khẽ với nữ hầu: “Hôm qua điện hạ nói, hấn chưa bao giờ có ý này, sau này cũng không.”

Nữ hầu thiệt tình thương nàng, nàng cũng hy vọng đối phương an tâm.

Kỷ Uyển Thanh nói mật mờ, Hà ma ma lại vừa nghe liền hiểu, bà đại hỉ, lại có chút nghi hoặc, nhưng đối diện ánh mắt chủ tử chắc chắn, cũng tan.

Nửa năm qua Hà ma ma cũng thường tiếp xúc với Hoàng Thái tử điện hạ, đối phương làm người ôn trọng, cũng không phải một nam nhân xảo ngữ lừa gạt thê tử.

Hắn tất nhiên thiệt tình, cho dù Hà ma ma cảm thấy không thể tưởng tượng.

“Tốt, tốt, tốt.” Bà cười đến không khép miệng được.

Nhưng, vui sướng qua đi, Hà ma ma nghĩ nghĩ, như cũ cảm thấy cần dặn dò chủ tử một chút, phòng ngừa chu đáo cũng không thể thiếu.

“Ma ma, con biết ma ma muốn nói gì.”

Kỷ Uyển Thanh cũng hiểu biết nữ mẫu, nàng liếc mắt một cái liền biết tâm tư đối phương, nàng cười nói: “Về sau có biến hóa gì, là tốt là xấu, ai cũng không biết.”

Nàng mắt đẹp rực rỡ lấp lánh: “Giờ phút này điện hạ đối đãi con thiệt tình, nếu con nghi kỵ mọi đường, liền phụ hắn.”

Từ trước đến nay chân tình đều cần thiệt tình tới giữ gìn, Cao Húc không phải người tầm thường, sợ đầu sợ đuôi, ngược lại có thể cứng rắn đẩy đi hạnh phúc trong tầm tay.

“Hắn không phụ con, con liền không phụ hắn.”

Y thuật của Lưu thái y xác thật không tệ, ông ấy nói Kỷ Uyển Thanh căn bản rất tốt, uống hai thang thuốc dưỡng thai, nằm trên giường nghỉ ngơi hai ba ngày liền có thể không ngại.

Quả nhiên như thế.

Bắt mạch lại lần nữa, lão thái y tuyên bố, Thái tử phi nương nương đã hết bệnh nhẹ, cuộc sống bình thường hơn một tháng liền có thể hoàn toàn ngồi ổn thai.

Tuy không tuyên dương, nhưng hậu điện chính phòng vẫn tràn đầy không khí vui mừng như cũ, rốt cuộc Kỷ Uyển Thanh dám xuống đất đi lại.

Cuộc sống không có biến hóa gì so với bình thường, thân thể nàng khỏe mạnh, không cần lại bổ, chỉ chú ý ăn nhiều rau dưa củ quả, sữa trứng thịt cá, bổ sung đủ dinh dưỡng cho thai nhi là được.

Cao Húc lại triệu lão thái y đến thư phòng, cẩn thận dò hỏi nửa buổi chiều, hiểu biết rõ ràng trạng huống thân thể của nàng cùng với rất nhiều nghi kỵ, lúc này mới thả người đi.

Hắn quan tâm nàng, Kỷ Uyển Thanh ý mừng khó nén, mỉm cười nhìn hắn.

Cao Húc cười nói: “Thật cao hứng như vậy sao?”

“Dạ.”

Nàng nắm tay hắn, hắn hơi hơi cong môi, trái lại bao lấy tay nàng, nắm tay nhau vào phòng.

Từ sau khi tiểu phu thiê biểu lộ tâm ý, tình cảm vốn thân mật khăng khít càng thêm ngọt như mật, hai người khó xa khó phân.

Nàng ba quang lưu chuyển, mắt đẹp có tơ tình; hắn cũng giấu không được, tuy nội liễm, nhưng vẫn dịu dàng chảy xuôi.

Hơn nữa lại có hài nhi, số lần Trương Đức Hải chạy về hậu điện càng ngày càng nhiều, chân đều lên cơ.

Nhưng, tên nô tài này chạy vui tươi hơn hờ, chạy vô cùng vui sướng.

Kỷ Uyển Thanh có thai, không dám có động tác lớn, ngoại trừ chậm rãi tản bộ bên ngoài, nàng chỉ đọc sách, lại phân phó phòng bếp nhỏ chuẩn bị canh giải nhiệt cho Cao Húc, liền qua một ngày.

“Điện hạ, chàng có nóng lắm không?”

Đang là giữa hè, hiện giờ trong phòng cũng không dám để nhiều băng, chỉ ở góc phóng để hai bồn nhỏ thoáng hạ nhiệt độ. Kỷ Uyển Thanh không hoạt động còn dễ chịu, Cao Húc từ bên ngoài vào, trên trán một tầng mồ hôi mỏng.

“Không có việc gì.”

Hắn không để bụng, trước thê tử một bước tiếp nhận khăn lạnh, lau tay lau mặt.

Kỷ Uyển Thanh cười nói: “Cũng không cần quá để ý, chỉ là khăn lạnh thôi mà.” Cũng đâu phải khăn băng.

Hai người ngồi xuống nhuyển thấp, nàng ôm Cao Húc cười, “Mặc dù điện hạ cảm thấy nóng, muốn dời đi chỗ khác, thiếp cũng không cho.”

Kỷ Uyển Thanh ngẩng cằm, kiêu hãnh liếc hắn.

Cao Húc xoa xoa mặt nàng, cười nói: “Hay cho một Thái tử phi nương nương bá đạo.”

Hắn nơi nào nguyên ý dòi chỗ? Nhưng xem bộ dáng nàng đắc ý, hắn giễu cợt một phen, trong lòng sung sướng.

Phu thê cười nói một hồi, Kỷ Uyển Thanh liền nói chính sự: “Điện hạ, sáng nay nhân tuyền bên kia truyền tin tức lại đây, nói tuy Hoàng hậu có chút nghi ngờ, lại không rành tra xét kỹ hơn.”

Thái tử phi cáo ốm, xin nghỉ không đến Diên Liên Các thỉnh an, tin tức hôm qua thả ra, hôm nay Thôi Lục Nương vừa lúc đuổi kịp.

Tin tức truyền lại nói, lúc ấy Hoàng hậu có chút nghi hoặc. Đáng tiếc bên ngoài có Ngụy Vương bị cường chế đóng cửa ăn năn, bên trong có Lệ Phi phụng chỉ cùng nhau giải quyết cung vụ, bà nhớ thương con trai, lại phải ứng đối Lệ Phi hồng năm chặt cung quyền, căn bản không rảnh chú ý chuyện nhỏ này.

Việc Thái tử phi cáo ốm liền bị gác xuống.

Cao Húc gật đầu, “Thanh Nhi yên tâm, bà ta sẽ không rảnh phân thân.”

Chuyện này tất nhiên không thể thiếu Đông Cung âm thầm quạt gió thêm củi, hắn tự mình an bài, hiệu quả tự nhiên rõ ràng.

Hoàng hậu một phen tính kế, suýt nữa làm vợ con hắn ăn lỗ nặng, Cao Húc tất nhiên không chịu dễ dàng bỏ qua.

Bởi vì người của hắn kích động, Trần Vương tiếp nhận triều vụ tiến hành cũng không thuận lợi, chuyện quan trọng đề cập căn cơ khúc chiết bậc này, tóc Hoàng hậu sầu trắng thêm nhiều sợi.

Mặt khác cũng không thể sống yên ổn.

Lệ Phi nhiều năm được sủng ái, lại có con trai bằng thân, sớm chảy nước dãi ba thước với cung quyền, một khi được khẩu dụ của Hoàng đế cùng nhau giải quyết, đương nhiên xoa tay hàm hè, thế muốn cắn miếng thịt lớn từ trên người Hoàng hậu.

Nhưng, trung cung cầm quyền nhiều năm, muốn giành quyền với bà ta, Lệ phi nhất thời khó xuống tay.

Cao Húc lớn lên trong hoàng cung, tất nhiên có tâm phúc nhân tuyền, thoáng ra tay ở các vị trí mấu chốt, Lệ Phi là người thông minh, lập tức bắt lấy lỗ hổng, thuận thế leo lên.

Hiện giờ tiền triều hậu cung náo nhiệt thật sự, Cao Húc chỉ mắt lạnh nhìn.

Vì dễ phụ hoàng của hắn an tâm, Khôn Ninh Cung tạm thời không thể ngã xuống, hắn lấy điểm lợi tức trước, còn lại ghi nợ, ngày sau nhất nhất thanh toán.

“Vậy là tốt rồi.”

Kỷ Uyển Thanh liếc mắt nhìn hắn, liền hiểu rõ bảy tám phần, nếu phu quân đã an bài thỏa đáng, nàng không cần nhọc lòng, an tâm dưỡng thai mới là chính đạo.

Chính sự vừa dứt lời, phu thê nhàn thoai vài câu, nắm tay dùng cơm tối, đi dạo tiêu thực rồi lên giường ngủ.

Chỉ là một đêm này cũng không an ổn, tới giờ Dần, Trương Đức Hải vội phi nước đại vào chính phòng, cẩn thận đẩy cửa, rón ra rón rén đi vào trước màn gấm, hạ giọng kêu: “Điện hạ, điện hạ.”

“Chuyện gì?”

Cao Húc ngủ không sâu, tiếng bước chân vừa đến trước màn, hắn liền mở mắt ra.

Bên ngoài truyền đến giọng Trương Đức Hải thấp thấp: “Hồi bẩm điện hạ, Lâm Dương tới, nói là Hứa Tri ở kinh thành truyền đến cấp báo.”

Dựa theo thời gian, lúc này là không lâu sau khi Hứa Tri suất chúng, bao vây tiêu trừ thôn trang vùng ngoại ô của “nhị gia”.

Tính tính ngày, hắn là tin tức truyền đến.

Tâm phúc dưới trướng Đông Cung không có người ngu dốt, nếu thập phần thuận lợi, khẳng định sẽ không quấy rầy chủ tử yên giấc.

Khẳng định ra đường rồi.

Cao Húc lập tức nhẹ nhàng nhấc lên chăn mỏng, rút ra cánh tay gối dưới đầu thê tử, xoay người ngồi dậy.

Động tác của hắn thực nhẹ, nhưng Kỷ Uyển Thanh vẫn giật giật: “Điện hạ?” Nàng nương theo màn gấm hơi xốc lên, liếc mắt ngoài song cửa sổ, trời còn chưa sáng.

“Không có việc gì, chỉ là trong kinh có tin tức truyền đến thôi, nàng tiếp tục ngủ đi.”

Không phải chuyện quan trọng sao có thể kinh động hần giờ phút này? Nhưng Kỳ Uyển Thanh vẫn ngoan ngoãn nghe lời, khép lại đôi mắt.

Nàng không giúp được gì, không cho hần phân tâm vẫn là có thể.

Cao Húc dịch dịch góc chăn, xuống giường khoác áo, đi ra ngoại thư phòng.

Hần suy đoán không sai, tin tức quả nhiên là Hứa Trì truyền tới, một phong mật tin, cùng với một cái hộp nhỏ.

“Người này quả nhiên lợi hại, thế nhưng có thể chạy thoát.”

Nhị gia có thể chạy thoát hoàn toàn do người này phòng ngừa chu đáo, đào địa đạo nhiều năm. Cao Húc đảo qua mật tin Hứa Trì tự tay viết thỉnh tội, cũng không trách phạt, chỉ truyền lệnh lập công chuộc tội.

Sau đó, hần mở ra hộp nhỏ, lấy khỏi mộc bài chỉ còn một nửa kia.

Mộc bài không phải vật hiếm thấy, giống lệnh bài thông thường của các nhà huân quý quan lại, dùng cho thông hành các cổng trong phủ hoặc là hộ vệ, hạ nhân thường xuyên ra cửa ban sai.

“Hầu phủ?”

Mặt chính có một chữ còn nguyên, một chữ chỉ còn một nửa, thế chữ triện. Quay qua mặt trái, chỉ còn nửa chữ to, hai nét bút nằm ngang “Nhị”.

Hầu phủ? Nhị gia?

Tuy lệnh bài thông hành loại này không hiếm thấy, nhưng cũng không phải muốn là có, mỗi lệnh bài đều có một cái tên, dùng để nghiệm chứng thân phận. Nhưng tên trên mộc bài này đã bị thiêu hủy.

Chẳng lẽ “Nhị gia” là nhị gia hầu phủ nào đó của kinh thành.

Đầu mâu đầu tiên chỉ hướng Lâm Giang Hầu phủ, đáng tiếc, Cao Húc biết rất rõ Lâm Giang Hầu phủ không có nhị phòng.

Hần không tỏ ý kiến, thả mộc bài lại vào trong hộp nhỏ.

“Điện hạ, chúng ta có nên bài tra một lần các hầu phủ ở kinh thành hay không?”

Mộc bài này hiển nhiên có thiên ti vạn lữ liên hệ với nhị gia, nhưng hầu phủ ở kinh thành chỉ có một vài nhà, bài tra hao phí không bao nhiêu thời gian.

Tìm hiểu nguồn gốc, có lẽ không bao lâu liền tra ra manh mối.

Cao Húc gật đầu: “Cẩn thận chút.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Editor: Vy Vy 1505

Sắc trời còn sớm, hạ mệnh lệnh bài tra các hầu phủ ở kinh thành xong, Cao Húc dạo bước trở về hậu điện.

Nén trong phòng đã được thấp lên, Kỳ Uyển Thanh đã thức dậy, mới vừa rửa mặt chải đầu thỏa đáng, thay đổi thường phục màu ngọc bích.

Cao Húc nhanh hơn bước chân vào phòng: “Thanh Nhi, sao không ngủ thêm một lát, trời còn chưa sáng.”

“Thiếp không buồn ngủ.”

Mấy ngày trước vẫn luôn nằm trên giường, không có việc gì làm, chỉ có thể ngủ, đêm qua cũng nghỉ sớm, lúc hần bên cạnh còn dễ nói, một người trên giường nàng không hề buồn ngủ, dứt khoát thức dậy.

Cao Húc đánh giá thế tử, thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, tinh thần no đủ, yên tâm gật đầu.

Lê Hoa mang tới tráp trang sức, hấn rũ mắt chọn một cây trâm bạch ngọc, cắm vào tóc cho thê tử. Hấn biết ở trong phòng nàng không thích phức tạp.

Kỷ Uyển Thanh rất có hứng thú, đứng trước gương đồng đánh giá một phen, nàng nhan sắc cực đẹp, một cây trâm bạch ngọc cắm nghiêng trên tóc mây đen nhánh, tôn lên da thịt nàng như băng ngọc.

Ánh mắt Cao Húc không tẻ, nàng giờ ngón tay cái lên. Hấn mỉm cười, nắm tay nàng ngồi xuống nhuyễn tháp.

“Điện hạ, có tin tức của nhị gia sao?”

Nếu là chuyện khác, Kỷ Uyển Thanh rất có đúng mực, sẽ không chủ động hỏi. Chẳng qua, nhị gia có quan hệ tới nàng.

Nàng biết Cao Húc hạ lệnh bao vây tiểu trừ thôn trang của nhị gia, vừa nghe kinh thành tới tin tức, liền trực giác là việc này.

“Đúng vậy, mới vừa rồi truyền tin, xác thật là về nhị gia.”

Từ bắt đầu đến bây giờ thê tử vẫn luôn tham dự việc này, Cao Húc cũng chưa bao giờ có ý giấu diếm. Nàng huyền tâm, mắt trông mong nhìn, hấn than nhẹ: “Chẳng qua, người nọ lại thành công chạy thoát.”

Cao Húc cũng mang tráp mật tin lại đây, giờ phút này lấy ra đưa cho nàng, cũng kể lại kỹ càng tỉ mỉ tình huống Lâm Dương bẩm báo.

“Cô cho rằng, tên này thoát không được can hệ với Lâm Giang Hầu phủ.” từ trước đến nay hấn nhạy bén, rất nhiều thời điểm chỉ bằng trực giác liền có thể dẫn đúng phương hướng.

“Nhưng Kỷ gia lại không có nhị phòng.” Mấu chốt chỗ này lại bị chặt đứt manh mối, mảy kiếm của hấn nhú lại.

Thức phụ của Kỷ Uyển Thanh đúng là nhị gia, Tĩnh Bắc Hầu phủ cũng là hầu phủ, còn vừa lúc thuộc đảng Kỷ hậu. Đáng tiếc tên kia quá ngu xuẩn, đừng nhắc tới chí tiến thủ, ngay cả hầu phủ phụ huynh đánh hạ rất tốt cơ sở đều giữ gìn không được, mặt khác không cần lại nói.

Cao Húc biết thê tử bất hòa với thức phụ, đơn giản không nhắc tới, chỉ nhẹ giọng an ủi nói: “Chuyến này cũng không phải không có thu hoạch, kinh thành hầu phủ không tính nhiều, cẩn thận bài tra một phen, tất nhiên có thể phát hiện lệnh bài thông hành này là của nhà ai.”

Cũng chỉ có thể làm như vậy, Kỷ Uyển Thanh không nghi vấn đối với năng lực của mật thám dưới trướng Đông Cung, này chắc là kết quả tốt nhất.

“Dạ, thiếp biết.”

Kỷ Uyển Thanh xem xong mật tin, lại mở hộp nhỏ, lấy nửa tấm mộc bài xem xét một lát, không có chủ ý, liền thả vào tráp, khóa lại đưa trả cho Cao Húc.

Báo thù cho phụ huynh quan trọng, nhưng cốt nhục trong bụng cũng đồng dạng quan trọng, hiện tại không được kích động, nàng hít thở thật sâu, nỗ lực làm chính mình bảo trì cảm xúc bình thản.

Thê tử hiểu chuyện hiểu lý lẽ đến mức làm người đau lòng, Cao Húc thương tiếc vạn phần, ôm nàng trấn an một lát, nhẹ giọng nói: “Chúng ta dùng bữa trước đi.”

“Dạ.”

Kỷ Uyển Thanh vực dậy tinh thần, cười cười, liền được hấn đỡ đứng lên.

Nhưng, nàng mới vừa đứng lên, trong đầu lại linh quang chợt lóe, hô hấp căng thẳng, buột miệng thốt ra: “Không, Lâm Giang Hầu phủ có nhị gia.”

Cao Húc nghe vậy, trong mắt duệ quang chợt lóe: “Thanh Nhi, lời này là thật sao?”

Lúc nói chuyện, hấn vẫn không quên cẩn thận đỡ thê tử, hai người một lần nữa ngồi lại nhuyễn tháp.

“Đúng vậy!”

Kỷ Uyển Thanh hô hấp dồn dập, nàng ngưỡng mặt, gắt gao nắm chặt tay Cao Húc: “Thiếp đột nhiên nhớ tới, khi còn nhỏ từng nghe cha mẹ nói, Lâm Giang Hầu phủ xác thật có nhị gia.”

Khi nàng ước chừng hai ba tuổi từng nghe cha mẹ thảo luận đề tài này, nếu nàng là đứa trẻ bình thường, chỉ sợ hoàn toàn không nhớ.

Cũng may nàng không phải, tuy Kỷ Uyển Thanh hường thụ thơ ấu, nhưng lại có tư duy người trưởng thành, ngẫu nhiên nghe qua đôi câu vài lời, cũng hoàn toàn có thể lý giải.

Hiện tại Lâm Giang Hầu Kỷ Tông Văn, xác thật có một đệ đệ cùng cha cùng mẹ, nhỏ hơn ông ta mười mấy tuổi, lúc đệ đệ sinh ra, ông ta vẫn còn là thê tử.

Lúc ấy phu thê lão hầu gia đã qua tuổi bốn mươi, lại còn có thể được một con vợ cả, đương nhiên đại hi. Chỉ tiếc này con trai út sinh thiếu tháng, thân thể phi thường suy yếu.

Chưa bú sữa đã phải uống thuốc, che chở nuôi dưỡng như mèo con đến ba bốn tuổi, không gián đoạn tìm y hỏi được. Ngay lúc đó hầu phu nhân Dư thị rầu rĩ ruột, cũng không thấy khởi sắc, con út bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, hấp hối.

“Đứa nhỏ này, không phải qua đời sao?”

Cao Húc vẫn luôn ngưng thần yên lặng nghe, thấy thê tử tạm dừng nghỉ ngơi, hẩn rót một chén nước ấm.

Một đảng Kỳ Hoàng Hậu là thế lực duy nhất chống lại Đông Cung, hẩn đương nhiên kỹ càng tỉ mỉ điều tra tình huống thành viên chủ yếu, đặc biệt là Lâm Giang Hầu phủ.

Có thể nói, Lâm Dương từng nghiêm túc điều tra mấy thế hệ chủ tử trên dưới Kỳ gia, cùng với liên can quan hệ thông gia, tạo sách trình trước án chủ tử.

Vị này đích ấu tử cũng ở trong danh sách, Cao Húc trí nhớ rất tốt, đối phương ốm yếu nuôi đến bốn tuổi, bệnh nặng chết yếu.

Năng lực và thái độ làm việc của Lâm Dương đều cực kỳ nổi bật, không có khả năng làm sai.

Chỉ là thê tử sẽ không vô duyên vô cớ khẳng định, trong chuyện này tất có kỳ quặc. Chẳng lẽ năm đó có ân tình khác?

Cao Húc nhảy bèn, quả nhiên, Kỳ Uyển Thanh chung trà chưa buông, lập tức tiếp tục câu chuyện: “Không, năm đó đích ấu tử kia vẫn chưa qua đời.”

Mười mấy năm trước, đích ấu tử kia xác thật bệnh hoạn không ngừng, phi thường ốm yếu, làm mẫu thân Dư thị dốc hết tâm huyết. Nhưng mà, này còn không phải tình huống tệ nhất.

Lúc đó mưa suốt cả đêm, Dư thị sút đầu mẻ trán, phu quân của bà Lâm Giang Hầu lại ngã bệnh.

Thực đột ngột, ngã bệnh xong hôn mê bất tỉnh, kinh thành đại phu nhìn không ra nguyên nhân bệnh, cầu thái y cũng như thế. Nằm hơn nửa tháng, hơi thở càng ngày càng yếu ớt, mắt thấy liền chịu đựng không nổi.

Hầu gia là trụ cột trong phủ, toàn bộ Lâm Giang Hầu phủ thấp thỏm lo âu.

Lúc này, có người nói, bát tự của đích ấu tử kia tương khắc với phụ thân nên mới như thế.

Kỳ thật đây là lời thực sự, canh giờ ấu tử kia sinh ra xác thật tương xung với hầu gia. Chỉ là Dư thị lại không cho rằng phu quân đột nhiên bệnh là do con trai út, bà lập tức hung hăng quát mắng đối phương.

Dư thị không tin, lại có người tin. Người này chính là mẹ chồng của Dư thị, lão thái quân lúc ấy còn khoẻ mạnh.

Lão thái quân hơn nửa đời hết lòng tin đạo, bát tự của cháu trai út tương xung tương khắc với con trai độc nhất, bà vốn đã cực không thích, vừa nghe lời này liền ngồi không yên, lập tức nhờ người dò hỏi một cao nhân.

Cao nhân này không phải người tầm thường, xác thật có bản lĩnh. Ông ta nói thẳng, bát tự hai cha con hoàn toàn tương khắc, nhị thiếu gia tuổi còn nhỏ chịu không nổi cho nên mấy năm qua bệnh cốt rời rạc; đến nỗi hầu gia tráng niên nên tốt hơn chút, nhưng cũng bệnh nhẹ không ngừng.

Cao nhân nói, năm nay vừa lúc gặp năm bốn mạng của hầu gia, hiện giờ lại vừa lúc thiên can địa chi đại xung với hai người, nhiều yếu tố hợp lại, hai cha con chắc chắn sẽ có một người chết.

Tình hình lúc ấy, hiển nhiên người tử vong chính là hầu gia.

Lão thái quân tin tưởng không nghi ngờ, bà không có khả năng vì một cháu trai ốm yếu mà vứt bỏ con trai trụ cột duy nhất.

Bà lập tức bắt lấy cọng rom cứu mạng này.

Lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, Dư thị không thể nào vứt bỏ con trai út tâm can bảo bối. Thời khắc mấu chốt này, bà chợt nhớ tới lúc phụ thân bà còn sống có một người bạn vong niên.

Đây là một cao tăng trong chùa Linh Ân ở kinh giao, nghe nói đã hơn một trăm tuổi, tinh thông Phật hiệu, có lẽ có giải pháp.

Dư thị suốt đêm mang theo con út đến đó.

Đại sư râu tóc bạc trắng khẳng định bát tự hai cha con xung khắc, Dư thị tuyệt vọng, nhưng đại sư từ bi hơn nữa tu vi cao thâm, ông ấy đưa ra một giải pháp tạm thích ứng.

Nếu muốn hầu gia không sao, Lâm Giang Hầu phủ đích ấu tử cần thiết qua đời. Nhưng lại có thể ra tay xảo diệu một chút, dùng giải pháp thế thân.

Chọn một đứa bé trai cùng tuổi sắp chết bệnh, đại sư cho một lá bùa, thế thân bát tự của nhị thiếu gia, chết non đưa tang hạ táng, xóa tên trong gia phả,

toàn bộ hành trình không khác gì nhị thiếu gia chết đi.

Bí pháp lừa trên gạt dưới này máu chốt ở chỗ thân phận của nhị thiếu gia cần phải chôn theo lễ cùng chết. Nếu không sẽ có phản phệ.

Nói cách khác, ngoại trừ một cái mạng nhỏ, tất cả còn lại của nhị thiếu gia đều thuộc về thể thân. Thể nhân đã chết, ngày sau hắn không thể trở về nhà nhận người thân, không thể mang họ Kỳ, chỉ phải mai danh ẩn tích sống sót.

Không có biện pháp khác, có thể giữ mạng cũng tốt. Cũng là nhị thiếu gia chưa tới số, lúc ấy có thiên tai, giao tụ tập không ít nạn dân ốm yếu, ngày hôm sau liền tìm được thể thân. Nhất định phải là đứa bé trai bệnh nặng sắp chết, nếu dùng đứa bé còn có thể cứu chữa, đại sư chắc chắn không ra tay.

Vì thế, nhị thiếu gia liền chết bệnh.

Tuy là chết yếu, nhưng tang lễ làm thực long trọng, thân bằng bạn cũ đều tới, hài tử còn nhỏ thân thể yếu đuối, cũng không ra cửa gặp người, mọi người chưa thấy mặt, cũng không phát hiện có gì không ổn.

Một đứa bé chết yếu, lúc trước cũng chỉ tiếc hận một phen, hai mươi mấy năm qua càng không có dấu vết để tìm.

Chẳng qua, kỳ tích chính là, nhị thiếu gia mới vừa hạ táng, lão hầu gia liền tỉnh, khôi phục bình thường, thân thể khỏe mạnh lại không còn bệnh.

Bí pháp kia cần giữ kín không nói ra, bởi vậy mặc dù là các chủ tử Lâm Giang Hầu phủ, cũng chỉ mấy người đương gia biết thôi, địa vị không đủ cũng chẳng hay biết gì.

May mà, lúc ấy Kỳ Tông Khánh còn sống, hầu gia là bá phụ của ông, hai nhà còn chưa xa cách, ông ấy nhạy bén, lò mò biết một ít.

Ở Lâm Giang Hầu phủ, ông còn có không ít nhân tuyến, vừa vặn một người trong đó leo lên thành nha hoàn nhị đẳng trong viện Dư thị. Dư thị là nhân vật trung tâm, thuộc hạ hoặc nhiều hoặc ít tham dự vào chuyện này, dò hỏi sửa sang lại một phen, cơ bản có thể biết rõ sự thật.

Chẳng qua, lúc ấy Kỳ Tông Khánh tập trung chú ý bá phụ, một đứa bé trai bốn tuổi cũng không khiến người chú ý, hầu gia tỉnh, việc này liền bị gác xuống.

Mãi đến mười năm sau, bá mẫu Dư thị qua đời, Kỳ Tông Khánh nhớ tới nhị thiếu gia không thể phúng viếng để tang mẫu thân, mới cảm khái than thở vài câu với thê tử.

Lúc ấy Kỳ Uyển Thanh mới hai tuổi, cha mẹ cho rằng nàng nghe không hiểu, kỳ thật không phải, nàng đã hiểu chẳng qua là không để trong lòng mà thôi.

Chuyện bị ném ra sau đầu đã nhiều năm, tuy phủ đầy bụi, nhưng một khi gặp kích thích, nàng linh quang chợt lóe liền nhớ ra.

“Điện hạ, nhị gia hắn là vị nhị thiếu gia chết yếu này.” Kỳ Uyển Thanh cầm tay Cao Húc, ánh mắt sáng quắc.

Phát hiện này tương đối trọng đại, Cao Húc gật đầu tán đồng, ngay sau đó dò hỏi: “Thanh Nhi, phụ thân nàng có từng theo dõi tin tức người này sau khi ra phủ hay không?”

Tình hình cụ thể của nhị thiếu gia tới bốn tuổi liền im bất, người này ẩn thân nơi nào, hơn hai mươi năm qua sống như thế nào, nếu có dấu vết để lại, càng có lợi cho tìm ra kẻ thù.

“Người này năm nay đã ba mươi tuổi, hiện giờ có xuất sĩ hay không? Theo văn hay theo võ?”

Cha ruột của nhị thiếu gia là lão Lâm Giang Hầu, tuy cha con không thể nhận nhau, nhưng năng đỡ thích hợp vẫn có thể, nếu hắn tranh đua, phẩm cấp có lẽ không thấp.

Bởi vậy, hoàn toàn có khả năng hắn cầu kết với Lâm Giang Hầu phủ, cũng tham dự kế hoạch phía sau Tùng Bảo dịch.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Editor: Vy Vy 1505

Cao Húc dò hỏi thê tử, có biết được tin tức sau khi nhị thiếu gia rời hầu phủ không.

Đáng tiếc Kỳ Uyển Thanh lắc đầu: “Việc về nhị thiếu gia thiếp chỉ nghe nói một lần lúc hai ba tuổi, từ đó về sau, chưa bao giờ nghe cha mẹ nhắc tới nữa.”

Trên thực tế, nhị thiếu gia ra phủ, nhân tuyển nha hoàn nhị đẳng không thể theo sau. Kỳ Tông Khánh quân vụ tư vụ quán thân, cũng không rảnh mệt mãi theo đuổi tin tức một đứa bé bốn tuổi bệnh yếu ớt.

Cũng có lẽ, ngày sau Kỳ Tông Khánh từng từ con đường khác biết người này, nhưng ông ấy sẽ không nói với con gái đường ở khuê các.

Kỷ Uyển Thanh có chút ảo não, Cao Húc lại vỗ vỗ tay nàng, nhẹ giọng trấn an: “Nàng không cần để ý.”

“Có thể có manh mối quan trọng này đã cực không tệ.” Hắc trực giác, nhị thiếu gia này chính là “nhị gia”, biết rõ nguồn gốc, ít ngày nữa chắc chắn có đột phá trọng đại.

“Nàng có thai, đừng phí công, chuyện này cô lập tức sai người điều tra.” Hiện tại chuyện quan trọng nhất là ngồi ổn thai, Cao Húc không hy vọng thê tử suy nghĩ quá mức.

“Dạ.”

Kỷ Uyển Thanh biết rõ, chẳng qua nàng không nghĩ như vậy: “Điện hạ, lúc tổ phụ thiếp được phong hầu tự lập gia môn, để lại không ít nhân tuyển ở Lâm Giang Hầu phủ, sau đó phụ thân truyền cho thiếp, bây giờ đề cập chuyện trong hầu phủ, vừa lúc có thể dùng tới.”

“Thiếp chỉ là hạ lệnh, có tin tức liền nói cho điện hạ, không mệt.”

Kỷ Uyển Thanh phân rõ cái nào nặng cái nào nhẹ, nàng thở ra một hơi, áp xuống suy nghĩ phức tạp, ngưỡng mặt đối diện ánh mắt hắc quan tâm, lộ ra gương mặt tươi cười, làm cho hắc yên tâm.

“Được.”

Cao Húc tôn trọng thê tử, hơn nữa trong chuyện này, nhân tuyển trên tay nàng xác thực có thể phát huy tác dụng rất lớn. Dù gì cũng là nhiều năm thê phó, thân phận không hề nghi ngờ, mặc dù đám người Hứa Trì có năng lực, cũng chưa chắc có thể lấy được hiệu quả ngang nhau.

“Nàng không cần xao động, chỉ sai người âm thầm hỏi thăm là được, đừng sợ hao phí thời gian, càng không thể nóng vội, để tránh rút dây động rừng.”

Việc này phần lớn các chủ tử hầu phủ cũng không biết, ần nấp cỡ nào không cần nói. Trước tiên thăm dò, nếu có dấu vết để lại, liền có thể phân tích một phen.

Cao Húc trải qua nhiều chuyện, trật tự rõ ràng, cũng có đủ kiên nhẫn kéo tơ lột kén. Giọng hắc ôn hòa, mượn chuyện này cẩn thận dạy dỗ thê tử.

Kỷ Uyển Thanh gật đầu, lập tức sai người mang tới giấy bút, viết một phong thư tay, giao cho hắc truyền về kinh, đưa đến trên tay Kỳ Vinh.

Chạng vạng ngày đó ở kinh thành, phía đông một ngõ nhỏ rộng mở, bảy tám con tuần mã xé gió mà đến.

Kinh thành phân rõ đông phú tây quý nam bản bắc tiện, đông thành, là nơi nhà giàu có ở. Đương nhiên cũng không phải không có nhà quan, nhưng rất ít, đa số là phú hộ.

Ngõ nhỏ này vừa có nhà phú hộ vừa có nhà quan. Thực dễ phân biệt, không phải viên chức, chỗ ở không thể gọi “phủ”, chỉ có thể kêu “trạch”.

Bảy tám con ngựa này đều là mỡ phi thể trắng, tuy người đi đầu đội mũ có rèm, phong trần một mối, trên người quần áo đơn giản nhìn không ra thân phận, nhưng chỉ dựa vào những người theo sau động tác đều nhịp, gắt gao vây quanh hộ vệ là có thể phán đoán không phải người thường.

Đoàn người thít chặt cương ngựa ở trước cửa một hộ, hai bên cửa lớn mỗi bên treo một đèn lồng, bộ dáng thống nhất, trên bảng ghi “Mục phủ”.

Người đi đầu xoay người xuống ngựa, ném dây cương cho người gác cổng, đi nhanh vào cửa, “Nhị gia ở đâu?”

“Nhị gia ở ngoại thư phòng, xin chờ tiểu nhân thông bẩm.”

Đại quân sự đã ra tới nghênh đón, cúi đầu khom lưng, tuy đại gia là huynh trưởng của chủ tử, nhưng chủ tử quy củ nghiêm cẩn, hắc cũng không dám trực tiếp cho vào.

“Đi đi.”

Đại gia hoàn lại bước chân, ông ta biết rõ tính tình đệ đệ, đương nhiên sẽ không khó xử hạ phó.

Đại quân sự thực nhanh trở lại, mời khách quý đi ngoại thư phòng.

“Đại ca không phải tùy giá đi Thừa Đức sao, sao lại trở về?”

Ngoại thư phòng, một nam tử thanh tú trắng nõn đứng lặng sau tấm bình phong trước cửa sổ, rũ mắt nhìn chăm chú bồn sứ trắng chân cao một thước.

Đây là một bể cá, nước rất thanh khiết, đá cuội cát mịn lót nền, rong nhẹ lay động, mấy cá nhỏ vui sướng bơi lội.

Nam tử tuần mỷ, một thân áo xanh tùy ý khoác lên, lại có vẻ tiêu sái thích ý. Huynh trưởng vào cửa, hấn cũng không quay đầu lại, chỉ duỗi tay nhặt một nắm thức ăn cho cá, chậm rãi rải vào bồn sứ trắng, cong môi nhìn mấy con cá nhỏ giành ăn.

Ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ mở rộng, chiếu vào trên tay hấn, bàn tay thon dài trắng nõn, hình dạng mu bàn tay tuyệt đẹp, lòng bàn tay lại có không ít vết chai.

“Hoài Thiện.”

Đại gia cũng không để ý thái độ của đệ đệ, trực tiếp đi đến bên cạnh hấn: “Trước đó đệ truyền tin, nói thôn trang ở kinh giao bị công phá, ta liền trở về một chuyến.”

Thì ra nam tử áo xanh này tên Mục Hoài Thiện, hấn nhẹ buông tay, tất cả thức ăn cho cá còn lại rơi hết vào bồn. Môi mỏng hơi hơi cong lên, hấn có chút châm chọc: “Đại ca có trở về hay không thì cũng thế thôi?”

Tuy không phải ông ta mong muốn, nhưng trong nhà trước sau bạc đãi đệ đệ, đã nhiều năm thái độ đệ đệ không âm không dương, đại gia cũng không để trong lòng, ra chuyện lớn như vậy, ông ta không trở về nhìn xem sẽ không yên tâm.

Cẩn thận đánh giá đệ đệ, thấy hấn lông tóc không tổn hao gì, tư thái như cũ, lúc này mới yên tâm.

Bên kia, Mục Hoài Thiện dạo bước ngồi xuống một bên ghế bành, giương mắt quét quét huynh trưởng, nhàn nhạt nói: “Thái tử điện hạ quả nhiên lợi hại, nếu không phải đệ sớm có chuẩn bị, chỉ sợ thật bị bắt sống.”

Nhắc tới chuyện kia, rốt cuộc hấn không duy trì được tư thái nhàn nhã nữa, sắc mặt âm trầm.

Thôn trang kia vốn là nơi Mục Hoài Thiện trưởng thành, lúc hấn còn ngây thơ chưa biết thế sự đã lưu giữ rất nhiều hoan thanh tiểu ngữ. Tuy dần mất đi theo hiện thực phù phàng, nhưng rốt cuộc là một phần hồi ức trân quý.

Thôn trang kia vốn cũng không lớn, sau đó cần xây dựng thêm, hấn không phá bỏ kiến trúc cũ, mà một lần nữa quy hoạch ở bên cạnh. Đáng tiếc mười mấy năm sau, cuối cùng lại đốt trụ.

“Đệ không bị bắt là tốt rồi.”

Đại gia đến gần, ngồi xuống ở một sườn khác của ghế bành, bùng lên chén trà nhấp một ngụm. Ông ta không biết đệ đệ hồi ức, trọng điểm ông ta quan tâm ở chỗ khác: “Không biết lần này tổn thất bao lớn?”

“Thiệt hại một nửa nhân thủ trong thôn trang.”

Nhắc tới những tâm phúc tử sĩ này, ánh mắt Mục Hoài Thiện lạnh lùng: “Có lẽ là bên Vương Trạch Đức lộ chân tướng, làm người truy tung mà đến.”

Hấn không đợi huynh trưởng nói, liền tiếp tục: “Đệ đã sai người truyền tin cho Vương Trạch Đức, việc này huynh không cần quản.”

Đại gia thực hiểu biết Mục Hoài Thiện làm việc, xưa nay chán ghét người khác nhúng tay, cũng không nghi ngờ năng lực của đệ đệ, nghe vậy gật đầu, cũng không nhiều lời.

Đề tài này dừng ở đây.

Đại gia không nói, Mục Hoài Thiện lại mở miệng, liếc mắt nhìn huynh trưởng, khóe môi hấn hơi hơi cong lên, cười như không cười, không nhanh không chậm nói: “Nguy Vương bị bệ hạ giận mắng, đóng cửa ăn năn, Lâm Giang Hầu không ở Thừa Đức giúp đỡ, lại lạng lẹ trở về kinh, thật đúng là yên tâm.”

Ngày mùa hè ánh chiều tà mờ nhạt, chiếu vào song cửa sổ, lại chiếu xạ một phần đến sườn mặt đại gia, ông ta nhắc đầu, thì ra là đương kim quốc cữu, Lâm Giang Hầu Kỳ Tông Văn.

“Lúc máu chốt này Nguy Vương điện hạ và chúng ta cần ngủ đông mới là thượng sách.”

Nhắc tới chuyện sót ruột này, ấn đường Kỳ Tông Văn nhíu chặt, vân vê râu ngắn dưới cằm: “Cũng may theo thể cục tiền triều hậu cung hiện giờ, trong vòng mấy năm Lê Phi và Tứ hoàng tử không thể quật khởi, bệ hạ vì cân bằng Hoàng thái tử, không cần bao lâu, Nguy Vương điện hạ liền có thể trở về triều.”

May mắn, tình huống còn không quá tệ.

“Điện hạ quá sơ suất rồi, sao có thể trúng kế thế này, Liễu Cơ vốn dĩ là Hoàng Hậu nương nương mưu tính Đông Cung.”

Mặc dù Hoàng thái tử uống máu lộc, vẫn có thể đầu óc rõ ràng như cũ, lưu loát tương kế tựu kế, dẫn họa thủy trở về, vô cùng xinh đẹp. Cố tình, kẻ tham dự mưu tính Nguy Vương lại trúng chiêu.

Kỳ Tông Văn nhin không được thờ dài.

Ông ta chưa bao giờ thể hiện tư thái này trước mặt Trần Vương, tâm phúc của Hoàng Hậu, cùng với chư phó Lâm Giang Hầu phủ, nhưng hiện giờ đối mặt đệ đệ, chung quy không có che lấp.

“Đệ đã sớm nói, Ngụy Vương tư chất chỉ xem như trung bình cộng, ngẫu nhiên gây họa không phải cũng là chuyện thường sao?”

Tuy Mục Hoài Thiện đang ở kinh thành, nhưng tai mắt linh thông, hôm qua sáng sớm hần liền được tin tức Liễu Cơ Ngụy Vương, sau đó, Lâm Giang Hầu phủ cũng truyền tin tức kỹ càng tỉ mỉ lại đây.

Hần hừ lạnh một tiếng, từ lúc Ngụy Vương còn nhỏ, hần đã không nhìn trúng, cảm thấy ủng hộ tên này làm chủ tử quá tầm thường. Nhưng tỷ tỷ Kỷ Hoàng Hậu lại kiêu ngạo vì con trưởng, hơn nữa đại ca cũng cho rằng tạm được, có thể chấp nhận một phen.

Hần ngược lại muốn nhìn, bọn họ có thể chấp nhận ra để vương tài tình kiêu gì.

“Ngụy Vương bình thường, không bằng đệ đệ hần.”

Mục Hoài Thiện phui phui ống tay áo, dựa nghiêng trên lưng ghế bành, nam nhân ba mươi tuổi, bề ngoài tuấn tú, nhìn chỉ tầm hai mươi mấy, tư thái không theo khuôn mẫu nào, tiêu sái mang theo một chút lười biếng, làm người mặt đỏ tim đập.

“Đây là thời cơ tốt, vừa lúc bỏ qua Ngụy Vương, ủng hộ Trần Vương.” Hần nói vô cùng bình tĩnh, phảng phất chỉ tự thuật hôm nay thời tiết cũng không tệ lắm.

“Không được, không thể.”

Kỷ Tông Văn lắc đầu xua tay, Ngụy Vương là bọn họ cẩn thận bồi dưỡng, tuy tài trí bình thường, nhưng có không ít chỗ đáng khen. Huống hồ không đến vạn bất đắc dĩ, sao có thể nói đổi liền đổi người thừa kế.

“Ngụy Vương diện hạ tuy không thông minh lắm, nhưng xử sự ổn trọng, làm người rất có lòng dạ, giỏi lắng nghe người khác, cũng là ưu điểm.”

Mục Hoài Thiện nghe vậy cười nhạo, mấy ưu điểm này của Ngụy Vương làm một quân vương thời thái bình thịnh thế thì không tệ lắm, chỉ tiếc hiện tại thứ nhất hần không phải Hoàng đế; thứ hai, thậm chí Hoàng thái tử cũng không phải.

Nếu một hoàng tử muốn tranh giành vị trí Đông Cung, đương nhiên bản thân càng có năng lực càng tốt.

Trần Vương không tệ lắm, tuy tuổi không lớn, xử sự vẫn còn non nớt, nhưng làm người có lòng dạ, đầu óc nhanh nhạy, xử sự cũng quyết đoán, tốt hơn huynh trưởng của hần quá nhiều.

Mục Hoài Thiện thông minh, bởi vì từ nhỏ trải qua, càng dễ dàng nhìn thấy tính người hắc ám, hần xem như người duy nhất bên đảng Kỷ Hoàng hậu nhìn thấu tâm tư Trần Vương.

Chỉ là, hần chưa bao giờ bóc trần.

Lạnh lùng cười, hần đứng lên: “Một khi đã như vậy, huynh trưởng tùy ý đi.”

Mục Hoài Thiện hiển nhiên không vui, đây là tư thái tiễn khách, Kỷ Tông Văn không có cách nào, chỉ phải đứng lên, trấn an đệ đệ vài câu, rồi đi.

“Chủ tử, đây xác thật là thời cơ tốt thay đổi người, ngài, vì sao ngài không kiên trì hơn?”

Người nói chuyện là tâm phúc nhất đẳng của Mục Hoài Thiện, Mục Đức. Hần biết thân phận của chủ tử, cũng biết chủ tử càng xem trọng Trần Vương; thấy Lâm Giang Hầu rời đi, vẫn luôn đứng hầu ở một bên, hần do dự một lát liền mở miệng hỏi.

Chủ tử thực lực mạnh mẽ, nếu chủ tử kiên trì, Lâm Giang Hầu Hoàng hậu cũng phải trịnh trọng suy xét, trước kia êm đẹp không thích hợp tỏ thái độ, hiện tại không phải vừa vặn sao?

Mục Hoài Thiện cười nhạo một tiếng: “Bọn họ thích thế nào thì làm thế đó, Lâm Giang Hầu phủ thất bại thì đã sao.”

Có gia có tộc không thể về, bị bắt đổi tên đổi họ, thậm chí vì tổ mẫu kiêng kỵ, ngay cả họ mẹ cũng không cho hần theo. Giấu kín ở thôn trang lớn lên, tuy mẫu thân yêu thương, phụ huynh thương tiếc, nhưng mà, cũng chỉ thế thôi.

Vị cao tăng kia dùng phương pháp thể thân cứu hần một mạng, ông tinh thông kỳ hoàng chi thuật, thương tiếc hần ốm yếu, giúp hần điều dưỡng thân thể hai năm. Trong lúc thấy hần đáng thương, không tên không họ, trước khi xuất gia đại sư họ Mục, liền để hần theo, ông đặt cho hần một cái tên, Hoài Thiện.

Đại sư có ân tái sinh với hần, ông đặt tên hần tự nhiên nhận, chỉ tiếc tuổi tác đại sư quá cao, hai năm sau tọa hóa, hần chỉ phải cùng mẫu thân rời đi.

Mục Hoài Thiện thông minh, ở thôn trang sống mấy năm thơ ấu vui sướng, dần dần biết thân thể chính mình.

Tính tình hần đột biến, giống như không còn ánh mặt trời, cho tới bây giờ đã hơn hai mươi năm.

Hắn cũng không để ý Lâm Giang Hầu phủ hưng suy, cũng không để ý con trai của tỷ tỷ có đăng đình hay không, hắn hiệp trợ đoạt đích chỉ vì cảm thấy hứng thú, hưởng thụ quá trình, thành cũng tốt, bại cũng thế.

Bọn họ thích ủng hộ Ngụy Vương, vậy ủng hộ đi.

Mục Hoài Thiện hừ lạnh một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Editor: Vy Vy 1505

Thôn trang ở kinh giao của Mục Hoài Thiện bị giết, suy nghĩ một chút liền khẳng định là bên Vương Trạch Đức làm lộ.

Bất luận là trách, hay là nhắc nhở đối phương cần cảnh giác, hắn đều cần liên hệ Vương Trạch Đức một lần.

Nhưng mà, trong lòng hắn rõ ràng, Đông Xuyên Hầu phủ tất nhiên bị Đông Cung nghiêm mật giám thị, một khi truyền tin không ổn, sẽ hoàn toàn bại lộ chính mình.

Mục Hoài Thiện không muốn từ tối thành sáng, truyền tin dùng một biện pháp ra ngoài dự kiến.

Ngày này Đông Xuyên Hầu Vương Trạch Đức đi tham gia yến hội bạn bè tổ chức, tan tiệc, bạn bè gọi lại, đưa cho ông ta một phong thư, nói là mới vừa rồi có đứa bé đưa cho người gác cổng, trên thư lại ghi người nhận là ông ta.

Vương Trạch Đức kinh ngạc, tiếp nhận nhìn xem, phong bì phổ thông, bên phải viết “gửi Đông Xuyên Hầu Vương Trạch Đức”, phía dưới bên trái lại là một dấu ấn đỏ thẫm “Lang Hoàn chủ nhân”.

Trong lòng ông ta chấn động, liếc mắt nhìn dấu niêm phong còn nguyên, liền cười cười thu hồi, cáo từ vội vàng đi về nhà.

Mở thư ra đọc, quả nhiên là nhị gia truyền.

Mục Hoài Thiện mặt mờ nói chuyện bại lộ, kêu ông ta tra rõ người bên cạnh, đặc biệt là Vương Trung, nếu cần thiết phải nhỏ cỏ tận gốc. Ngoại trừ cảnh cáo ông ta, cuối cùng, còn dặn dò tuyệt đối không cho phép lại liên hệ.

Vương Trung?

Vương Trung xác thật là người duy nhất phụ trách liên hệ nhị gia, chỉ là, ông ta không phải bị ho lao đã chết sao?

Vương Trạch Đức lập tức triệu thủ lĩnh hộ vệ đảm đương đưa Vương Trung rời kinh, cẩn thận dò hỏi. Hộ vệ thấy vẻ mặt chủ tử ngưng trọng, tuy không rõ nguyên do, nhưng cũng biết chuyện quan trọng, vội cẩn thận nói tình hình lúc ấy.

Vương Trung bị ho lao, phi thường dễ lây, mọi người lựa chọn bao vây canh giữ hơi xa một chút, về tình cảm cũng có thể tha thứ. Chuyện này vừa nghe, không hề sơ hở.

Chẳng lẽ trước lúc Vương Trung sinh bệnh, từng vô ý tiết lộ?

Vương Trạch Đức nhớ tới lời nhị gia nói nhỏ cỏ tận gốc, dạo bước suy nghĩ một lát, hạ mệnh lệnh.

*****

Mùa hè này Ngụy Vương thực xui xẻo.

Uống máu lộc, vốn dĩ muốn hưng hăng tính kế Đông Cung, không nghĩ tới ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, cùng ngày liền bị áp tải về đi, đóng cửa ăn năn.

Này còn chưa hết.

Kỷ Uyển Thanh động thai khí, Cao Húc thâm giận, quạt gió thêm củi, làm một đàng Kỷ hậu sút đầu mẻ trán.

Lúc này, Ngụy Vương lại bị Hoàng đế ghi hận. Xương Bình Đế vốn không phải người ôn hòa, tức giận chưa tiêu, ngay sau đó hạ khẩu dụ, điều Ngụy Vương về vương phủ ở kinh thành, tiếp tục đóng cửa ăn năn.

Ngụy Vương mất hết thể diện, cũng chỉ phải xám xịt bị “đưa” trở về.

“Chúng ta đi ra ngoài dạo một chút.”

Cấm vệ quân phụ trách hộ tống Ngụy Vương cũng không thoải mái, vị này hậu duệ quý tộc tạm thời bị nhục, phá lệ tối tăm, nhìn cái gì cũng không thuận mắt. Đầu mục cấm vệ quân lớn nhỏ đi theo đứng mũi chịu sào, nhưng tương lai Ngụy Vương vẫn tươi sáng, có tự tin được phóng thích, mọi người chỉ có thể chịu.

Vừa thay ca trở lại doanh trại tạm cư, giáo úy Lý Bình liền tháo kiếm đeo ngang eo, ném trên bàn, đề nghị quan trên đang đi đằng trước: “Vương đại nhân, chúng ta cưỡi ngựa ra ngoài dạo đi.”

Quan trên của hắn chính là Đông Xuyên Hầu thế tử Vương Cật, xoa xoa mặt: “Được, đi thôi.”

Hai người đều nghẹn khuất quá mức, lập tức thay đổi quần áo nhẹ nhàng, cưỡi ngựa ra doanh trại, chạy thật lâu mới xem như thuận hơi.

“Nhiệm vụ này quá khó chịu, cũng không biết khi nào mới xong?” Lý Bình làm người hào phóng, chém giết đổ máu không nhú mày, hiện giờ ngược lại cả người không thoải mái.

“Thực nhanh, Thừa Đức cách kinh thành không xa, chúng ta đưa Ngụy Vương trở về, nhiệm vụ liền hoàn thành.” Vương Cật xuất thân huân quý, càng thích ứng tình huống này, nghe vậy an ủi Lý Bình hai câu.

Bực tức vài câu, nhiệm vụ như cũ phải tiếp tục, thấy càng ngày càng tối, hai người liền quay đầu ngựa, trở lại nơi đóng quân.

Lúc đi bị đè nên một hơi chạy thật xa, lúc về tốn không ít thời gian, cũng may không gặp, chậm một chút không sao.

Vương Cật mất sắc, chạy một đoạn, chợt thoáng nhìn nơi xa phía sau rừng cây, hình như có khói bốc lên.

Tối nay ánh trăng sáng tỏ, khoảng cách tuy xa, nhưng tập trung nhìn vào, lại là thật sự. Hắn ngăn ra, đây khẳng định không phải khói bếp, còn không nhỏ.

Chẳng lẽ có nông trại nào bị hỏa hoạn?

“Đi, Lý Bình, chúng ta đi qua nhìn xem.”

Vương Cật là người chính nghĩa, Lý Bình cũng thế, hai người không chút do dự, lập tức đánh ngựa chạy qua.

Khoảng cách càng gần, quả nhiên thấy lửa lớn bốc cháy tận trời, ầm ầm còn có thể nghe được một hai tiếng rên rỉ thảm thiết.

Tiếng kêu kinh hoàng, ầm ầm đau đớn, giống như bị đuổi giết tuyệt vọng.

Hai người đại kinh thất sắc, “Xoát” một tiếng rút ra đao, vội vàng đánh ngựa gấp rút tiến lên.

Nhưng bọn họ vẫn đến chậm, cửa lớn mấy nhà nông gia mở rộng, thế lửa hừng hực, nam nữ già trẻ đã bị giết gần hết, đầy đất thi thể ngã vào vũng máu.

Kẻ giết người rõ ràng được huấn luyện, có bảy tám người, thống nhất quần áo đen ủng đen, khăn đen che mặt, xuống tay dứt khoát lưu loát. Khi Vương Cật tới nơi, một tên trong đó đâm một đao như tia chớp vào ngực một lão già, lại rút tay ra, máu tươi nhất thời phun tung toé.

Hắn giận dữ: “Đại Chu thái bình thịnh thế, lại có người dám tùy ý giết cả nhà người khác?”

Vương Cật cũng không vô nghĩa, trực tiếp nhảy xuống ngựa, đâm thẳng đến người áo đen giết hại lão già.

Từ nhỏ đã đi theo danh sư tập võ, tông quân mấy năm, Vương Cật công phu tương đối lợi hại, nhưng vừa giao thủ, trong lòng lại trầm xuống.

Người thạo nghề vừa ra tay liền biết thực lực đối thủ, đối phương võ công tuyệt không kém hơn hắn chút nào.

Những tên áo đen còn lại trình độ cũng cực không tệ, địch nhiều ta ít, Vương Cật Lý Bình không hỏi hận ra tay cứu người, lại lo lắng tổn công vô ích, đối phương giết nhiều thêm hai người, vẫn có thể bỏ trốn mất dạng.

Hai người nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, Vương Cật yểm hộ, Lý Bình từ bên hông lấy ra pháo hiệu thả bay, lách lách một tiếng “Hư”, truyền đến cực xa.

Nơi đây cách doanh địa khá xa, sợ là nhất thời không đợi được viện quân, hai người lưng tựa lưng sẵn sàng đón quân địch, muốn tranh thủ càng nhiều thời gian.

Ai ngờ kẻ địch làm chuyện không ngờ, thủ lĩnh liếc mắt nhìn Vương Cật, búng tay một cái, ba người cầm chân bọn họ, những tên còn lại nhanh chóng vòng đến phía sau, giết hai người này giờ tạm thời được bảo vệ sống sót.

Mấy người áo đen lập tức lui lại, không có một tia ham chiến.

Máu tươi ảm áp bắn trên mặt Vương Cật, hấn vừa tức vừa giận, lập tức hét lớn một tiếng, giương đao, ra sức đánh về phía thủ lĩnh.

Một chiêu này của hấn nhẹ phòng thủ, trọng tiến công, cũng may thủ lĩnh kinh nghiệm chiến đấu phong phú, khó khăn lắm né được.

Chỉ là, cái khăn đen che mặt lại bị chém rớt.

Bốn mắt nhìn nhau, Vương Cật đại kinh thất sắc. Thủ lĩnh lập tức lấy tay áo che mặt, thừa lúc đối phương kinh ngạc, lách mình lui ra phía sau vài bước, nhảy ra tường vây, đánh ngựa rời đi.

Nhà tranh bị thiêu cháy âm ảm ngã xuống, vừa vặn đỡ trước mặt Vương Cật, sai mất cơ hội tốt, đã đuổi không kịp, Lý Bình quay người lại, vội vàng hỏi: “Đại nhân, ngài có bị thương không?”

“Không sao.”

Vương Cật miễn cưỡng cười cười, áp xuống suy nghĩ phức tạp, hấn biết tên thủ lĩnh vừa rồi, là thủ lĩnh hộ vệ của phụ thân hấn, tâm phúc đáng tin.

Hấn khiếp sợ vạn phần, thoáng nhìn thi thể trên mặt đất, trong lòng vừa động, vội cúi người vận mắt qua nhìn xem.

Lão giả mặt chữ điền môi dày, nếp nhăn chồng chất, trong lòng Vương Cật “lộp bộp” một tiếng, hấn từng gặp người này, là phụ thân của tiền nhiệm đại quân sự Đông Xuyên Hầu phủ Vương Trung.

Người nhà của Vương Trung sớm đã chuộc thân ra ngoài làm lương dân, quay về quê cũ. Nguyên quán của bọn họ ở Giang Nam, hiện giờ thế nhưng nhìn thấy đối phương ở phía bắc của kinh thành.

Vương Cật cũng không ngốc, hấn phát hiện, hình như chính mình chạm đến bí ẩn của phụ thân.

Mấy người áo đen cũng không lưu lại dấu vết, mà cấm vệ quân cũng mặc kệ chuyện này, chuyển giao cho nha môn địa phương, liền tiếp tục hộ tống Ngụy Vương lên đường.

Vương Cật suy nghĩ quay cuồng, vừa về đến kinh thành, lập tức đi thẳng về nhà, chất vấn phụ thân Vương Trạch Đức.

“Phụ thân, vì sao như thế? Mặc dù là hạ phó, cũng không phải nói giết liền giết, huống chi lương dân?”

Hấn thực thất vọng, trước kia phụ thân không phải như thế, vì sao thay đổi bất thường?

Không, có lẽ đây là một mặt vẫn luôn bị phụ thân che giấu.

Trước khi Kỷ thúc phụ qua đời, không phải hấn cũng cho rằng phụ thân trọng lời hứa sao? Kết quả, Kỷ Uyển Thanh vừa thành bé gái mồ côi, phụ thân liền mặt mày tỏ vẻ không muốn kết thân.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vương Cật vừa động.

Từ khi Kỷ Uyển Thanh viết thư về sau, Vương Trạch Đức liền bắt đầu xao động, tuy che giấu thực tốt, nhưng hấn làm con vẫn ần ần phát hiện.

Hấn linh quang chợt lóe, buột miệng thốt ra: “Phụ thân, chẳng lẽ là bởi vì Thái tử phi nương nương viết lá thư kia?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Vương Trạch Đức đại biến, lập tức vỗ án, nổi giận nói: “Nghịch tử, con nói hươu nói vượn cái gì? Thái tử phi nương nương đã lâu không liên hệ, có liên quan gì tới nàng?”

Đều nói không ai hiểu cha bằng con, lời này không sai, trong nháy mắt Vương Trạch Đức phản ứng quá mức kịch liệt, tuy lập tức phục hồi tinh thần, khôi phục bình thường, nhưng cũng lộ dấu vết.

Lạy ông tôi ở bụi này.

Hấn đứng thẳng bất động tại chỗ, bỏ qua phụ thân khôi phục nhẹ nhàng, đầu óc nhanh chóng chuyển động.

Tuy Đông Xuyên Hầu phủ và Tĩnh Bắc Hầu phủ nhiều năm giao hảo, nhưng vì xưa nay Kỳ Tông Khánh không dùng ích lợi khảo nghiệm hữu nghị, cho nên kỳ thật hai nhà cũng không có gút mắt gì về tiền bạc sản nghiệp. Duy nhất có giao thiệp, chính là hai vị gia chủ đều là võ tướng, cũng là đồng chí.

Nghiêm khắc mà nói, là quan hệ cấp trên cấp dưới, Kỳ Tông Khánh là cấp trên, Vương Trạch Đức là cấp dưới.

Gút mắt duy nhất này, thái độ đột biến ba năm trước, sau khi Kỷ Uyển Thanh gởi thư xao động, hiện giờ động cơ vì sao giết người diệt khẩu...?

Ba năm trước? Ba năm trước!

Trong chớp nhoáng, ba năm trước Kỳ Tông Khánh chết trận Tùng Bảo dịch xẹt qua trong óc.

Vương Cật đột nhiên ngược mắt, gắt gao nhìn thẳng phụ thân, hồ hấp dồn dập: “Phụ thân, Tùng Bảo dịch?”

Hắn suy đoán không hề có căn cứ, chẳng qua là thử mà thôi, không nghĩ tới Vương Trạch Đức nghe vậy, lại bùng nổ lửa giận xưa nay chưa từng có, lập tức chỉ vào hắn mắng: “Thằng nghịch tử này!”

“Không làm việc cho tốt, lại cả ngày miên man suy nghĩ, cút đi cho lão tử!”

Vương Trạch Đức tức sùi bọt mép, cầm một nghìn mực ném Vương Cật, không trúng, mực nước bắn đầy mặt hắn.

Hắn nhất thời im miệng, đần độn bị đuổi ra ngoại thư phòng, về sân chính mình, bình lui hạ phó, nhốt mình trong phòng, che mặt khóc rống.

Hắn trực giác, tất cả đều là thật sự. Vương Cật không biết đến tội cùng phụ thân nhúng tay vào nhiều ít.

Hắn là người chính nghĩa, ghét ác như kẻ thù, cố tình, lại không thể làm gì.

Rốt cuộc, tất cả đều chỉ là chính mình phán đoán, lỡ như, phụ thân cũng không làm thì sao? Hơn nữa Vương Trạch Đức là phụ thân của Vương Cật, trăm thiện hiếu đứng đầu, hiếu đạo ăn sâu vào cốt tủy hắn.

Đông Xuyên Hầu phủ dưỡng dục hắn, cơ nghiệp trăm năm tổ tông truyền xuống cũng không thể hủy trong tay hắn.

Vương Cật không thể làm ra việc buộc tội phụ thân.

Nhưng, ở lại Đông Xuyên Hầu phủ giống như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Hắn thống khổ đến cực điểm, lại không tìm được phương pháp phát tiết, đóng cửa hai ngày, chung quy lựa chọn rời xa.

Hắn quyết định điều nhiệm đi biên thành bắc địa đóng giữ.

Đại Chu và Thất Đát thường có giao chiến, hắn anh dũng giết địch, mặc dù vì nước hy sinh cũng không sao, hoặc có thể thay phụ thân chuộc một chút tội nghiệp.

Trước khi đi, hắn viết một phong thư giao cho Kỳ Vinh.

Họ Vương thực xin lỗi Kỳ gia, hắn cũng thực xin lỗi nàng, chỉ là chuyện đã thành kết cục đã định, biết nhiều chút cũng chỉ làm nàng tăng thêm bi thương.

Mỗi khi Vương Cật nhớ tới hai người có duyên không phận, tim như bị đao cắt, viết hủy, hủy lại viết, mấy ngày chằm chước, mới viết thành một lá thư.

Phong thư này tới tay Cao Húc trước, thư Kỳ Vinh gửi và mật tin về Lâm Giang Hầu phủ cùng đưa đến Thừa Đức.

Nhân tuyến trên tay Kỳ Uyển Thanh có không ít là thế phó nhiều năm của Lâm Giang Hầu phủ, vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, bọn họ cố tình tìm hiểu dấu vết năm đó “nhị thiếu gia” rồi phủ đề lại, liền ra tới.

Còn có một phần mật báo, chính là Vương Trạch Đức sai người diệt khẩu người nhà Vương Trung, lại bị thế tử Vương Cật đánh vỡ, con trai chất vấn phụ thân, hai cha con cãi nhau âm ỉ, tan rã trong không vui.

Vương Cật nhanh chóng điều nhiệm rời kinh, trước khi đi viết một phong thư Kỳ Uyển Thanh.

Cao Húc mở ra mật báo, rừ mắt đọc kỹ, cũng không vội vã xử lý, tầm mắt ngược lại dừng trên phong thư gửi “Kỳ thế muội?”, ký tên “Vương thế huynh”.

Kỳ thế muội? Vương thế huynh?

Hắn hơi hơi nhượng mảy, vẻ mặt không thấy biến hóa, chỉ đánh giá phong thư dùng xi niêm phong kín kẽ.

Mặc kệ trong lòng Cao Húc có cảm tưởng gì, hắn làm không được loại chuyện xem lên thư của thế tử.

Vì thế, hắn đứng lên, đi về hậu viện.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Trong tay Kỳ Uyển Thanh bị nhét vào một phong thư, không hiểu ra sao, nàng mờ mịt nhìn phu quân.

“Dạ?”

Cao Húc mỉm cười: “Vương thế huynh gửi cho nàng.”

Về mặt hấn trước sau như một, ngữ điệu không nhanh không chậm, hơi hơi giương môi, lại có chút khác biệt với ngày thường, cộng thêm phong thư này, có chút cổ quái.

Kỳ Uyển Thanh nghi hoặc, theo bản năng tiếp nhận lá thư, thuận thế rũ mắt nhìn, chỉ thấy trên phong bì màu vàng nhạt phổ thông viết “gửi Kỳ thế muội”, bên phải phía dưới còn có hàng chữ nhỏ, ký tên “Vương thế huynh”.

Nàng nhất thời vui vẻ, vừa mở ra xi niêm phong, vừa cười tủm tỉm nhìn hấn.

Đây là ghen sao?

Ánh mắt nàng chế nhạo, Cao Húc khẽ hừ một tiếng.

Từ lúc phu thê hai người biểu lộ tâm ý, đã lâu không thấy hấn lộ ra tư thái này, Kỳ Uyển Thanh cũng không sợ, nàng mắt sắc, thấy bên tai hấn hơi hơi phấp phồng.

“Lòng thiếp chỉ có điện hạ, không có người khác.”

Kỳ Uyển Thanh thật cao hứng, nàng chống thân thể, ghé vào bên tai hấn, kiêu kiêu nói nhỏ một câu.

“Cô biết.”

Môi mỏng Cao Húc hơi hơi cong lên, lần này ý cười đạt đáy mắt, động tác trên tay hấn cũng không chậm, vừa thấy thê tử chống thân thể từ trên nhuyễn tháp, liền vươn tay vòng ôm nàng, hừ hừ che chở.

Tiểu phu thê ôm nhau cùng ngồi, Kỳ Uyển Thanh rút ra giấy viết thư, cũng không kiêng kỵ hấn, trực tiếp mở ra xem.

Kỳ thật phong thư này cũng không có gì, Vương Cật thực hiểu đúng mực, ngay cả tìm từ cũng chăm chú mấy lần, tuyệt đối không để người bất lấy làm đầu đề câu chuyện. Nhưng hấn thông qua câu chữ biểu lộ ý này, ngăn ngừa bảy tám hàng, thân thiết xin lỗi mong được bỏ qua.

Kỳ Uyển Thanh hơi hơi nhíu mày.

Cao Húc thuận thế cùng nhìn, hấn biết tâm ý thê tử, thấy tiểu tử họ Vương kia xác thật không có ý tưởng không an phận, lúc này mới miễn cưỡng tỏ vẻ vừa lòng.

Tiếp theo, hấn liền kể Vương Trạch Đức phái người nhỏ cò tận gốc người nhà Vương Trung, bị Vương Cật vừa vặn gặp phải, hai cha con cãi ầm ĩ một trận, Vương Cật lập tức xin điều nhiệm bác cảnh.

Kỳ Uyển Thanh thở dài: “Lúc phụ thân thiếp còn sống từng tán dương Vương thế tử, nói hấn trung can nghĩa đảm, làm người chính trực thẳng thắn.”

Kỳ Tông Khánh đánh giá cao Vương Cật, có lẽ Vương Trạch Đức cũng từng là người như vậy, chỉ là chịu không nổi thời gian biến thiên thôi.

Nàng không chứa cảm tình, đơn thuần phiền muộn, Cao Húc xoa xoa lưng nàng, an ủi: “Thế sự vốn vô thường, nàng không cần quá mức chú ý.”

Mặc kệ như thế nào, hiện Vương Cật không quan hệ với nàng, ở trước mặt phu quân tiếc hận trúc mã thiếu chút nữa thành vị hôn phu hiển nhiên không phải cử chỉ sáng suốt, Kỳ Uyển Thanh nói qua một câu liền thôi.

Nàng thoải mái hào phóng, tùy ý giao thư từ cho Hà ma ma, nàng cũng không hỏi bà làm gì với lá thư này.

Cao Húc cũng không rối rắm này đó chuyện xưa, ngay sau đó hấn lấy ra một phong mật tin khác, đưa cho thê tử.

Đây là nhân tuyển của Kỳ Uyển Thanh ở Lâm Giang Hầu phủ truyền đến, nàng vừa thấy, tinh thần rung lên.

Đợi một đoạn thời gian, rốt cuộc có tin tức.

Đệ nhất nhậm Tĩnh Bắc Hầu, tức là tổ phụ Kỳ Uyển Thanh, xác thật là người nhìn rất xa. Ông biết rõ chính mình xuất thân con vợ lẽ, tuy hòa hợp với đích huynh, nhưng hai người lại không phải chui ra cùng một bụng mẹ, có chuẩn bị mới có thể ngửa hậu hoạn.

Ông được phong hầu tước, tự lập môn hộ, trước khi dời ra Lâm Giang Hầu phủ đã mai phục ám tuyển, nhưng khi ông đi bọn họ lại không nhúc nhích, tiếp tục ngủ đông.

Phương diện này là kinh doanh hai đời của ông ấy và mẹ đẻ, mấy chục năm phát triển, phần lớn nhân tuyển đều là thế phó lâu năm. Ánh mắt ông độc

đảo, mật thám trung thành và tận tâm, tiếp tục truyền thừa, hiện giờ đều trong tay Kỷ Uyển Thanh.

Về việc tìm hiểu bí tân của Lâm Giang Hầu phủ, những người này có điều kiện trời ưu ái, cho dù thám tử công phu cao, sức quan sát nhạy bén cũng không thể thay thế được.

Thừa Đức mệnh lệnh truyền lại, chỉ mới hơn nửa tháng liền tra ra dấu vết để lại. Hơn nữa mật thám cần tuân chủ tử phân phó, tuyệt đối không mạo hiểm rút dây động rừng.

Mở ra mật tin, Kỷ Uyển Thanh rũ mắt nhìn kỹ, tò thứ nhất nói tình huống sáng tỏ, tò thứ hai viết tên vài người.

Mười mấy năm trước, đương sự chẳng qua là đứa bé trai chết yểu, hơn nữa chuyện cơ mật, vốn cực ít người biết nội tình. Âm tuyến là thế phó, trước tiên bọn họ nghiêm túc nhớ lại, năm đó đoạn thời gian kia, những hạ phó nào mấu chốt thân cận bên cạnh chủ tử.

Lại xác định một số rất ít người có thể biết, nhất nhất viết ra.

Trong số đó, không ít người còn tiếp tục làm việc trong phủ, nhận chức vị quan trọng, những người này không thể động.

Nhưng vẫn có một bộ phận nhỏ đã rời phủ, không nằm giữa tầm mắt mọi người.

Những người này, thực thích hợp xuống tay.

Vì thế, hơn nửa tháng nay mật thám nỗ lực tìm hiểu hướng đi của những người này.

Phần lớn thế phó trong nhà huân quý đều quen biết nhau, dù có rời phủ vẫn liên lạc, tổn công phu một chút, hoặc nhiều hoặc ít đều có tin tức của những người này.

Chuyện sau đó, mật thám không cần quản, chỉ cần truyền tin tức cho chủ tử xử trí.

“Điện hạ, hai người này sau khi ra phủ đã không ở kinh thành, vừa lúc thích hợp.”

Chuyện đề cập con trai út của hầu phu nhân Dư thị, bà ta xử lý thật sự thỏa đáng, gần như không có khe hở; mà tâm phúc của lão hầu gia cùng với thân tín của đương nhiệm Lâm Giang Hầu tương đối có thể diện ở hầu phủ, cũng không thích hợp đụng chạm.

Hai người Kỷ Uyển Thanh nói là đại nha hoàn năm đó bên cạnh lão thái quân, gả cho quân sự, sau đó lại chuộc thân theo phu quân rời phủ, làm lương dân, rời kinh thành.

Có dấu vết hướng đi của hai người, nói vậy tìm kiếm một phen liền có thể tìm được.

Cao Húc gật đầu: “Ừ, ra tay từ hai người này không tệ.” Đúng là người trước đó hần chọn.

Phu thê ý kiến nhất trí, chuyện này liền định ra, kế tiếp liền giao cho Cao Húc, Kỷ Uyển Thanh không nhúng tay.

“Hôm nay thân mình nàng có thoải mái không? Con có ngoan ngoãn không?”

Chính sự nói xong, Cao Húc lại lần nữa quan tâm vợ con, khi nói chuyện hần nâng tay nhẹ nhàng phủ lên eo bụng Kỷ Uyển Thanh.

Thai nhi chỉ mới hơn hai tháng, dưới tay vẫn bình thản, nhưng vẫn có chút không giống trước, bụng nhỏ không còn mềm mại như ngày xưa, thật sự có cảm giác.

Hần mỉm cười.

Thời gian mang thai Kỷ Uyển Thanh phản ứng không nghiêm trọng, chỉ là sang sớm tối muộn có chút nôn nghén, còn lại rất tốt, không chịu tội lắm. Nàng cũng không nói hài tử quá nhỏ linh tinh, bàn tay mềm bao trùm trên tay hần, chỉ cười nói: “Thiếp thực khỏe, con cũng rất ngoan.”

Đây là Cao Húc thích nghe nhất, hần thật cao hứng, theo thường lệ trò chuyện với thê tử và hài nhi một lát, mới lưu luyến không rời rời đi.

Không có cách nào, hần bận rộn triều vụ, còn phải an bài các chuyện lớn nhỏ quan trọng.

Thực mau đã tìm được vị trí xác thực của hai người từng là đại nha hoàn bên cạnh lão thái quân, nói đến cũng khéo, hai người này đều sống ở gần Thừa Đức.

Một người họ Viên, ở bên trong thành Thừa Đức, một người khác họ Mai, ở huyện Cao Kiều gần đây. Phu quân của hai người đều là thương nhân, gia cảnh cũng xem như giàu có, thậm chí cũng hay liên hệ lẫn nhau.

Hứa Trì tra được, trực tiếp chuyển giao tin này đến tay Lâm Dương.

“Điện hạ, mời.”

Việc này điều tra đến đây đã tới một bước ngoặt quan trọng, hiện giờ một khi thân phận nhị gia được công bố, rất nhiều nghi hoặc có thể giải quyết dễ dàng.

Vừa lúc Cao Húc có chút nhàn hạ, cải trang ra hành cung, đến một nơi bí ẩn, Lâm Dương dẫn đường phía trước.

Nơi thăm vấn hai đại nha hoàn cũng không phải phòng thăm vấn, mà là một nhà dân mật ngoài bình thường. Dù sao hai người này là đều là phụ nhân, có phu quân có con cái có cháu chắt, sau khi chuộc thân cũng đã nhiều năm không liên hệ chủ cũ, cạy miệng đối phương chắc có lẽ không khó.

Cao Húc một thân trường bào màu xanh ngọc, ngọc quan vấn tóc, ăn mặc giống quý công tử tầm thường, hần xuyên qua hành lang gấp khúc, ngồi xuống chủ vị ở tiền thính, bưng lên chung trà nhấp một ngụm.

“Bắt đầu đi.”

Cách vách thứ gian, chính là phòng thăm vấn lâm thời, chỗ cửa phòng thay đổi một bức màn đặc chế, đối diện nhìn qua mơ hồ, mà Cao Húc lại thấy bên kia rất rõ ràng.

“Các người là ai? Đến tột cùng có mục đích gì?”

Viên thị Mai thị sáng sớm ra cửa, trước mắt bỗng tối sầm, khi tỉnh lại đã ở nơi xa lạ, nam tử trông coi trầm mặc không nói, rõ ràng được huấn luyện, hai người run như cây sậy.

Ngày xưa hai người có thể trở hết tài năng làm đại nha hoàn bên cạnh lão thái quân, cũng không phải người ngu xuẩn. Đồng thời bị bắt cóc, nhớ đến điểm chung duy nhất giữa hai người, nhìn nhau, đã có vài phần suy đoán.

Lâm Dương xuất hiện, Viên thị cố gắng lấy can đảm: “Tráng sĩ, hai người chúng ta rời Lâm Giang Hầu phủ đã lâu, mệnh không tốt, cũng không có thân thích, sợ là không thể giúp đỡ tráng sĩ.”

Hai người xuất thân là thế phò, nếu có người chí thân còn làm việc trong phủ, sẽ không dễ dàng rời đi.

Lâm Dương cười cười: “Hai người không cần kinh hoàng, ta biết nhiều năm qua các người không liên lạc với Lâm Giang Hầu phủ. Nhưng nếu đã mời hai người tới, tất nhiên là chuyện hai người có thể giúp đỡ.”

“Nếu có thể trợ giúp tráng sĩ, chúng ta biết gì sẽ nói hết.”

Tuy thái độ Lâm Dương bình thản, nhưng bọn họ không chút nghi ngờ nếu hai người không hợp tác, đối phương sẽ dùng thủ đoạn lời đing. Rốt cuộc, ngay cả nhân vật trong góc xó xinh như bọn họ đều có thể đào ra, năng lực tuyệt đối không nhỏ.

Ngày trước là một thời, ngày nay là một thời. Viên Mai hai người đã rời nhà chủ cũ nhiều năm, cuộc sống gia đình hạnh phúc, so sánh hai bên, đương nhiên là chính mình và người nhà quan trọng hơn nhiều.

Hiện tại bọn họ chỉ chờ đợi có thể thuận lợi qua trận tai bay vạ gió này.

Viên thị lôi kéo Mai thị, hành một đại lễ với Lâm Dương: “Tráng sĩ hỏi cái gì, chúng ta sẽ trả lời cái đó, chỉ cầu tráng sĩ giọng cao đánh khẽ, bỏ qua cho hai phụ nhân chúng ta.”

Nói xong, hai người xoay người rũ mắt, lại hành một đại lễ theo phương hướng màn cửa đi thông cách vách tiền thính.

Lâm Dương chính là từ nơi này vào, mà sau màn mờ có bóng người, người ngồi phía sau khẳng định là nhân vật lớn hơn Lâm Dương.

Hai người quỳ xuống, đoan đoan chính chính khải đầu.

Còn về người ngồi phía sau là ai, nhóm người này có địa vị gì, hai người một mực không muốn biết. Đã từng ở nhà huân quý, bọn họ rất rõ ràng, biết càng nhiều, chết càng nhanh.

Sau màn cửa truyền đến một giọng nam trầm thấp thuần hậu, thực tuổi trẻ, nam tử nhàn nhạt nói: “Chỉ cần các người biết gì nói hết, tự nhiên không ngại.”

Hai người đại hỉ, nhanh chóng khải đầu, lại xoay người lại.

Lâm Dương cũng không vô nghĩa, trực tiếp hỏi: “Ngày xưa, tiền Lâm Giang Hầu và hầu phu nhân Dư thị, hơn bốn mươi tuổi được một ấu tử. Bất tự con trai út đại xung với phụ thân, các người mau nói tình hình cụ thể và tí mỉ lúc đứa bé đó bốn tuổi chết yểu.”

Viên thị Mai thị nghe vậy kinh ngạc, nhưng nghĩ đến cũng không kỳ lạ, nếu đối phương tìm được hai người, vậy khẳng định đã điều tra rõ nội tình năm đó.

“Năm đó, chúng ta đi theo bên cạnh lão thái quân, tuy hiểu biết một ít, nhưng chỉ là đều nghe nói. Hơn nữa sau khi chúng ta gả chồng, tin tức càng ít, chờ đến lão thái quân qua đời, chúng ta rời phủ, càng là không có một tia tin tức.”

“Không sao, nói hết chuyện các người biết là được.”

Hai người cũng lưu loát, vừa nhớ lại vừa kể: “Năm đó, nhị thiếu gia xung khắc với hầu gia, chắc chắn có một người phải chết, lão thái quân liền quyết định bỏ qua nhị thiếu gia. Chỉ là phu nhân Dư thị lại không nỡ, suốt đêm mang con út đi chùa Linh Ẩn ở kinh giao, tìm kiếm phương pháp phá giải.”

“Cũng là nhị thiếu gia chưa đến số chết, cao tăng cho một phương pháp thể thân, nhưng nhị thiếu gia bảo vệ mạng, tất cả thứ khác lại thuộc về thể thân. Ngày sau chỉ có thể mai danh ẩn tích, có cha có mẹ lại không được nhận nhau.”

“Nhị thiếu gia liền thành người không tên không họ, bởi vì lão thái quân kiêng kỵ, ngay cả họ mẹ hắn cũng không thể theo, sau đó nghe nói, cao tăng kia giúp hắn điều dưỡng thân thể, hắn theo họ của ông lúc chưa xuất gia, ông ấy còn đặt cho một cái tên, kêu. ....”

Nói tới đây, liền tới chỗ máu chốt, nếu nhị gia lẫn lộn quan trường, chỉ cần biết tên, tất cả liền không chỗ nào che giấu.

Tiền thính thứ gian đều không có tiếng động, Viên thị Mai thị nhớ lại chuyện hơn hai mươi năm trước, nửa ngày, Viên thị “A” một tiếng: “Ta nhớ ra rồi.”

“Cao tăng khi chưa xuất gia họ Mộc, đặt tên cho nhị thiếu gia là Hoài Thiện.”

“Mộc Hoài Thiện!”

Lâm Dương kinh ngạc, buột miệng thốt ra.

Cao Húc ngồi ngay ngắn trên ghế bành ở tiền thính, vẫn luôn hai mắt khép hờ, bỗng chốc mở mắt ra, trong mắt duệ quang chọi lóe.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Editor: Vy Vy 1505

Cao Húc là sau giờ ngọ ra cửa, Kỷ Uyển Thanh biết hắn đi đâu, trong lòng nhớ thương, vẫn luôn chờ đến chạng vạng, mới thấy người trở về.

“Mộc Hoài Thiện?”

Phu thê nắm tay ngồi xuống nhuễn thấp, nàng có chút nghi hoặc: “Điện hạ, đây là ai?”

Cao Húc hừ lạnh một tiếng: “Tòng nhị phẩm Định Quốc tướng quân, Đại Đồng Đô Chỉ Huy Sứ, tổng lĩnh quân vụ Đại Đồng.”

Viên thị Mai thị là người bên cạnh lão thái quân, biết một ít nội tình, cũng không kỳ cang tí mĩ. Nhưng nhiều đây là đủ rồi.

Nhị thiếu gia ở chùa Linh Ẩn điều dưỡng thân thể hai năm, đã khỏe mạnh như người thường, sau đó cao tăng tọa hóa, hắn được mẫu thân Dư thị tiếp về an trí ở một thôn trang nhỏ ở kinh giao. Thôn trang này đại khái phương vị phù hợp với nơi Hứa Trì bao vây tiểu trừ.

Còn có đủ việc vụn vặt khác, nói tóm lại, đã có thể kết luận, nhị thiếu gia này chính là “nhị gia”.

Hai người lộ ra một tin tức quan trọng nhất, chính là tên họ nhị gia.

Mộc Hoài Thiện.

Cao Húc là Hoàng thái tử, hắn lưu tâm tất cả quan viên lớn nhỏ ở kinh thành, thậm chí quan lớn ngoài kinh, còn có võ tướng cao cấp cầm trọng binh. Vừa nghe tên này lập tức nhớ ra.

Mộc Hoài Thiện là một nhân vật thực ghê gớm, xuất thân một tộc nhỏ ở Sơn Đông, vẫn có thể cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, võ có thể kỹ áp quần hùng.

Hắn mười bốn tuổi tòng quân, mười mấy năm trải qua đủ loại chiến dịch lớn nhỏ bé bé, dũng mãnh thiện chiến, mưu lược hơn người, từ một Bách Phu Trưởng nho nhỏ, nhảy thẳng làm Đô Chỉ Huy Sứ tay cầm trọng binh, trấn thủ một phương.

Máu chốt là hắn được ca tụng là mỹ nam tử tuần tú, chỉ mới ba mươi tuổi, trong bụng đầy thơ từ ca phú, cử chỉ tiêu sái phóng khoáng, xưa nay nổi tiếng gần xa là nhân vật đại biểu cho nho tướng.

Xưa nay người này biểu hiện trung quân ái quốc, tuy Cao Húc không tiếp xúc với đối phương, nhưng hắn lòng dạ trống trải, từ trước đến nay đều rất tán

thường những người thế này.

Cho dù đối phương không phải là thuộc hạ dưới trướng Đông Cung.

Nhưng, đây đều là chuyện của ngày hôm qua.

“Nhị gia” chính là Mục Hoài Thiện, mười mấy năm biểu hiện hoàn mỹ, thuyết minh lòng dạ hắc sâu cỡ nào.

Sắc mặt Cao Húc âm trầm, hiện giờ xem ra, đối phương xuất thân tộc nhỏ Mục thị cũng chỉ là Lâm Giang Hầu phủ an bài thỏa đáng thôi.

Bản thân Mục Hoài Thiện năng lực trác tuyệt, lại có phụ huynh âm thầm nâng đỡ, tự nhiên càng dễ dàng xuất đầu.

“Tổng nhị phẩm Định Quốc tướng quân, Đại Đồng Đô Chỉ Huy Sứ.”

Kỷ Uyển Thanh yên lặng tự nhẩm một lần, tuy phụ thân yêu thương, cũng không cảm nằng vào ngoại thư phòng, nhưng dù gì nàng cũng là nữ tử, không biết nhiều lắm tên họ quan viên ở kinh thành, càng miễn bàn võ tướng bên ngoài.

Nhưng, nàng từng nghiên cứu quan chế văn võ triều Đại Chu.

Bởi vì phía bắc có Thát Đát như hổ rình mồi, ý đồ nam hạ xâm phạm, cho nên lịch đại Hoàng đế đều phải trọng binh phòng thủ phương bắc. Trong tuyến phòng ngự này có chín điểm mấu chốt nhất, tổng binh lực chiếm hơn một nửa vương triều, có khi còn chiếm hai phần ba.

Trong đó lấy Tuyên phủ, Đại Đồng, Liêu Đông, Kế Châu là chủ, còn lại năm chỗ thoáng yếu hơn chút.

Mục Hoài Thiện chỉ mới ba mươi tuổi, chẳng những đã là tổng nhị phẩm cao cấp võ quan, hắc còn trấn thủ một phương, tay nắm binh quyền.

Tuổi trẻ đầy hứa hẹn, cực kỳ ghê gớm.

“Xưa nay Mục Hoài Thiện đều thể hiện là đảng bảo hoàng trung lập, còn rất được phụ hoàng xem trọng, trước Tùng Bảo dịch, hắc đã là tổng tam phẩm Đô Chỉ Huy Sứ đồng tri. Sau đó đại quân Thát Đát tiếp cận, Đại Đồng cũng là chiến điểm quan trọng, nguyên Đô Chỉ Huy Sứ chết trận, hắc nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, chỉ huy tướng sĩ thành công đánh lui quân địch.”

Xuất thân tộc nhỏ, không kết bè kết cánh, năng lực trác tuyệt, rất hợp ý Xương Bình Đế, Mục Hoài Thiện có thân phận bảo hoàng đảng trung lập, sau đó tự nhiên thay thế vị trí của quan trên chết trận, ngồi ổn chức Đô Chỉ Huy Sứ.

Hiện giờ vạch trần đối phương kỳ thật là đệ đệ ruột của Kỳ Hoàng hậu, tuyệt đối không phải là tin tức tốt với Đông Cung. Tuy Cao Húc không sợ, nhưng chiến lược hắc đã bố trí cũng cần điều chỉnh một lần nữa.

Về mặt thể tử ẩn ẩn sầu lo, hắc mỉm cười trấn an, vỗ nhẹ tay nàng.

Ánh mắt Cao Húc vững vàng, thực tự tin, Kỷ Uyển Thanh an tâm, dời đi trọng điểm, quay trở về chuyện ba năm trước: “Điện hạ, Đại Đồng cách Tùng Bảo và Tuyên Phủ rất gần, chàng nói.....”

Nàng thực nhảy bén, thân phận nhị gia vừa bị bóc trần, lập tức chỉ ra điểm mấu chốt nhất.

Đại Đồng cách hai nơi chưa đến hai trăm dặm, mặc dù là bộ binh, hành quân gấp cũng chỉ hơn một ngày là đến, địa điểm thời gian tiện lợi như vậy, Mục Hoài Thiện có những tay Tùng Bảo dịch hay không?

Căn cứ hắc và Vương Trạch Đức truyền tin qua lại, nhất định là có.

Trận chiến này thực thâm thiết, phụ thân huynh trưởng bảo vệ quốc gia, anh dũng chống đỡ quân địch, còn phải bị mấy đạo nhân mã bên ta âm thầm tính kế.

Kỷ Uyển Thanh vành mắt phiếm hồng, có nước mắt tràn ra.

Cao Húc thở dài, lau nước mắt cho thể tử: “Hiện giờ những người tham gia đã dần dần trôi lên mặt nước, tin tưởng không cần lâu lắm, liền có thể báo thù rửa hận cho phụ huynh nàng.”

“Cũng rửa sạch oan khuất cho Sở tướng quân, chính danh cho một vị anh hùng.”

Kỷ Uyển Thanh có thai chưa đầy ba tháng, cảm xúc không thích hợp phụng phòng quá lớn, nàng tất nhiên biết rõ, hít thở thật sâu, nỗ lực bình phục cảm xúc, ngưỡng mặt đối diện ánh mắt quan tâm của Cao Húc, nói: “Điện hạ, thiếp không có việc gì.”

“Vậy kế tiếp, chúng ta nên bố trí như thế nào?”

Tìm ra Mục Hoài Thiện, manh mối quan trọng nhất trong Tùng Bảo dịch cũng đồng thời trôi lên mặt nước.

Hoàng hậu và Lâm Giang Hầu đứng phía sau màn chỉ đạo, hoặc tham dự chế định kế hoạch. Mục Hoài Thiện lại là người chỉ huy thực hiện, nội ứng

ngoại hợp với Đông Xuyên Hầu Vương Trạch Đức, kịp thời nghĩ cách chặn đứng viện quân do Sở Lập Tung dẫn dắt, làm cho cứu viện không kịp, Tùng Bảo gần như toàn quân bị diệt.

Đương nhiên, bên Tuyên phủ của Vương Trạch Đức có lẽ còn có tướng lĩnh khác cùng nhúng tay cũng không chừng.

Nói tóm lại, trận đại chiến này qua đi, một đảng Kỳ Hoàng hậu thành người được lợi lớn nhất. Ngoại trừ thuận lợi diệt trừ Kỳ Tông Khánh, làm Đông Cung tôn thất một đại tướng cường hân trong quân đội duy trì, còn nhân lúc quân đội phía bắc xuất hiện không ít chức vị võ tướng cao cấp bị bỏ trống, bỏ khuyết một ít người nhà thắng quan.

Trong đó chức vị lớn nhất chính là Mục Hoài Thiện, hần thành công hoàn toàn nắm giữ trong tay binh quyền Đại Đồng.

Phurong diện này thế lực đan xen, quan hệ phức tạp, bọn họ cần tìm ra một kẻ thích hợp làm nơi đột phá.

Nàng rung lên tinh thần, chính thể vẫn phát triển theo hướng tốt, từng bước một tiếp cận chân tướng, nếu thành công chẳng những báo thù cho phụ huynh, còn có thể lưu loát đánh sập thế lực này.

“Hiện giờ Mục Hoài Thiện hồi kinh báo cáo công tác, mang theo không ít tâm phúc rời Đại Đồng, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không về, cô sẽ lệnh Hứa Trì tự mình qua thăm dò.”

Trên đường trở về, Cao Húc đã suy nghĩ hành động bước tiếp theo, hần tính toán hai bút cùng vẽ, ở kinh thành cũng đồng thời có hành động khác.

Hần hừ hừ ôm thế tử, thấp giọng nói: “So sánh ba người Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu, Mục Hoài Thiện, Lâm Giang Hầu phủ phòng thủ bạc nhược nhất, chúng ta phải tranh thủ đột phá ở đây.”

Kỷ Uyển Thanh lập tức hiểu rõ, phòng thủ bạc nhược nhất là chỉ trong Lâm Giang Hầu phủ có mật thám phụ thân lưu lại cho nàng, đây xem như được trời ưu ái.

“Điện hạ nói đúng, thiết lập tức viết thư cho Kỳ Vinh, làm thúc ấy truyền tin tức tới Lâm Giang Hầu phủ.”

Nàng lập tức gọi người vào nhà, lấy giấy và bút mực, ngồi múa bút thành văn, xong rồi chờ nét mực hơi khô, liền giao cho Cao Húc.

Trên thư viết chính là, mật thám cẩn thận lưu ý tâm phúc bên người Lâm Giang Hầu, xem có tìm được sơ hở gì không.

Chủ tử làm việc không thể thiếu tâm phúc hiệp trợ, mấy tâm phúc này tham dự toàn bộ quá trình, mặc dù không biết hết toàn bộ chân tướng, cũng biết bảy tám phần.

Bóc trần thân phận Mục Hoài Thiện, hiện đã xác định là một đảng Kỳ Hoàng hậu làm, đột phá từ bên người Kỳ Tông Văn là thích hợp nhất.

Phu thế tâm ý tương thông, Kỷ Uyển Thanh cũng không cần Cao Húc nói tỉ mỉ, đã hiểu rõ.

Cảm giác thần giao cách cảm này rất tốt, Cao Húc mỉm cười nhìn nàng, mới lấy thư.

Chính sự nghiêm túc hạ màn, kế tiếp nên tâm sự chút chuyện giữa phu thế.

Cao Húc dựa nghiêng trên gối màu vàng nghệ, ôm thế tử vào lòng, lực đạo không nặng không nhẹ, tay đặt trên bụng nàng.

Kỷ Uyển Thanh đường cong như cũ, nhưng bụng đã hơi hơi phồng lên. Biến hóa rất nhỏ nhưng cha của hài tử đã sớm phát hiện, mỗi ngày giao lưu với con ít nhất năm sáu lần.

Nàng nói với hần, tuy hài tử còn nhỏ, nhưng dần dần có cảm giác với bên ngoài, cha mẹ giao lưu với con, con đều biết.

Lúc ấy, vừa vận Lưu thái y cũng có mặt, chỉ hơi hơi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn nàng một cái, liền không có phản ứng.

Cao Húc lại rất nghiêm túc, gật đầu ghi tạc trong lòng.

Cùng hài tử giao lưu một hồi, Cao Húc mới nói: “Thanh Nhi, qua hai ngày nữa là thai đầy ba tháng.”

Hoài thai đầy ba tháng xem như ổn định, thực tế hôm nay Lưu thái y khám mạch bình an nói nương nương đã ngồi ổn thai, nhưng Cao Húc kiên trì muốn chờ thêm hai ngày.

Thái tử phi có thai, đặc biệt là thai đầu tiên, không thể vẫn luôn che giấu. Chờ mười tháng qua đi mới đột nhiên nhảy ra một đứa bé là không thích hợp, nếu miệt mài theo đuổi, đó là Hoàng Thái tử không tín nhiệm Hoàng đế.

Kéo dài đến ba tháng mới tuyên bố đã là cực hạn.

Tiểu phu thế đã thương lượng, chờ thai đầy ba tháng liền tuyên bố. Còn về sau đó Kỷ Uyển Thanh giả vờ mang thai phản ứng lớn, đóng cửa không ra lại là chuyện tiếp theo.

Nàng nghe vậy gật đầu: “Dạ, thiếp biết.”

“Thanh Nhi yên tâm, ta chắc chắn bảo vệ nàng và con an toàn.” Giọng nam trầm thấp, cực kỳ trịnh trọng.

Nàng ngưỡng mặt mỉm cười: “Thiếp đương nhiên tin tưởng chàng.”

Thời gian hai ba ngày thực mau liền qua, buổi sáng hôm nay, Hoàng Thái tử phi cảm thấy không khỏe, triệu thái y. Thái y bắt mạch xong, tuyên bố tin đại hỉ.

Thái tử phi mang thai ba tháng, mạch đập mạnh mẽ, thai vị vững cố, bởi vì năm nay có tháng nhuận, thái y dự tính sẽ sinh nở lúc cuối năm.

Năm nay Hoàng thái tử đã hai mươi một tuổi, đại hôn trễ, dưới gối còn hư không, vẫn luôn bị vấn vớ trong triều chú ý. Người có ý tốt thì quan tâm, người lập trường đối nghịch thì may mắn, đây thật sự là nhược điểm duy nhất của Đông Cung.

Hiện giờ đại hôn chưa đến một năm, Thái tử phi liền truyền ra mang thai, có thể nói phi thường kịp thời.

Tin này một khi truyền ra, chấn động toàn bộ tiền triều hậu cung. Nhưng mặc kệ là thật sự hay giả vờ vui mừng, chuyện lớn trọng đại bậc này đều cần biểu hiện tư thái vui sướng.

Xương Bình Đế đại hỉ, ngợi khen Thái tử phi, cùng ngày buổi sáng, ban thưởng như nước chảy vào Thanh Hòa Cư. Theo sát sau đó, chính là Hoàng hậu khen thưởng và ban thưởng, rực rỡ muôn màu. Đôi phu thê tôn quý nhất trên đời trước tiên tỏ vẻ tự đáy lòng vui sướng mong chờ đối với đứa cháu đầu tiên này.

Còn lại phi tần địa vị cao, một chúng hoàng tử, đều kịp thời đưa tới hạ lễ. Cả triều văn võ cũng trình lên sổ con chúc mừng.

Một hòn đá làm cả hồ dậy sóng, bên ngoài sôi nổi hỗn loạn, mưu tính trong tối ngoài sáng đều không quá rày được Kỳ Uyển Thanh.

Thời gian đầu Thái tử phi mang thai không có dấu hiệu gì, gần đây lại phản ứng vô cùng tấn mãnh, nghe nói choáng váng nôn mửa, thái y lần nữa dặn dò, phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, không được hao tâm tổn sức mệt nhọc.

Hoàng gia vốn dĩ xem trọng con nối dõi, càng miễn bàn trình độ quan trọng thai đầu tiên của Thái tử phi, nếu phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, không được hao tâm tổn sức mệt nhọc, khẳng định phải quán triệt chấp hành.

Hậu viện Thanh Hòa Cư đóng cửa từ chối tiếp khách, Thái tử phi chuyên tâm dưỡng thai, cũng không thể lại ra cửa.

Mặt ngoài nhìn thực hài hòa, nhưng nội tình trong đó cũng không khó hiểu, phần lớn mọi người đều biết rõ ràng.

Khôn Ninh Cung và Đông Cung là quan hệ gì không cần nhiều lời. Thái tử phi có thai đầy ba tháng mới “bị phát hiện”, nhưng trước đó nàng cáo ốm không ra đã hơn một tháng.

Thực rõ ràng, đây là đề phòng Hoàng hậu, chờ thai hoàn toàn ngồi ổn mới tuyên bố.

Hành động phòng bị liên tục, đóng cửa không ra, cũng không gặp khách, ngăn chặn tuyệt đối các khả năng. Nhưng Thái tử phi lấy có đúng lý hợp tình, Hoàng hậu chẳng những không thể phản bác, còn phải mỉm cười trấn an, làm đối phương chuyên tâm dưỡng thai.

Bởi vì hải tử còn chưa sinh ra mà chấn động tiền triều hậu cung, quan hệ giữa Khôn Ninh Cung và Đông Cung càng thêm vi diệu, đôi cô cháu cùng họ Hoàng hậu và Thái tử phi gần như trở mặt, đã không thể điều hòa.

“Loảng xoảng!” “Đùng!”

Hoàng hậu giương tay, quét tất cả lư hương chung trà bình trà linh tinh trên bàn xuống đất, lư hương bằng vàng thật mạnh rơi xuống đất, lăn mấy vòng, chung trà bình trà bằng sứ men xanh vỡ tan nát, mảnh vụn bắn đầy đất.

Bà giận cực phản cười: “Hay cho một Đông Cung, hay cho một Thái tử phi!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Hoàng Thái tử là trữ quân, mà mẹ con Kỳ Hoàng hậu muốn đoạt trữ, hai bên mặt ngoài hài hòa, nhưng nội bộ là muốn diệt trừ nhau cho sáng khoải.

Lúc trước Hoàng hậu nghĩ cách chọn một quý nữ từ trong tộc nhà mẹ đẻ đẩy lên vị trí Hoàng Thái tử phi, chính là một mũi tên bắn hai con điều.

Một trong số đó chính là tận lực đẩy lùi khả năng con vợ cả của Thái tử sớm được sinh ra.

Tâm tư này kỳ thật không khó đoán, nhưng lại dễ dàng có hiệu quả. Thái tử bị cứng rắn nhét cho một Kỳ thị nữ làm vợ, không có cảm tình cơ sở, lại chán ghét dòng họ này tận xương.

Cảm tình phu thê bất hoà, Thái tử nghi kỵ Thái tử phi, dưới tình huống này, làm sao có thể đôn luân liên tiếp, sinh hạ con vợ cả?

Kết quả đúng như Hoàng hậu sở liệu, Thái tử phi bị vắng vẻ, thậm chí sau khi cân nhắc, dựa vào Khôn Ninh Cung, chấp nhận làm nhân tuyển.

Hoàng hậu xem như vừa lòng, vắng vẻ rất tốt, vẫn luôn tiếp tục bị vắng vẻ, Đông Cung chậm chạp không có con vợ cả, thậm chí vì Cao Húc không thích nữ tử đến gần, ngay cả con vợ lẽ cũng không có.

Dưới gối trữ quân không có con nối dõi là một nhược điểm phi thường lớn, theo tuổi của Thái tử dần dần tăng trưởng, nhược điểm này sẽ càng ngày càng rõ ràng.

Chuyện này có lợi rất lớn cho mẹ con Hoàng hậu.

Không nghĩ tới, hiện giờ một tin sét đánh oanh tạc giữa trời quang.

Thái tử phi có thai.

Thai này bất luận là nam hay nữ đều là đứa cháu đầu tiên của Xương Bình Đế, nếu là nam liền càng thêm khó lường.

Cho tới bây giờ Thái tử đại hôn chưa đủ tám tháng, Thái tử phi mang thai đã đầy ba tháng, nói cách khác, phu thê thành hôn không đến nửa năm, nàng liền có mang.

Hoàng hậu sinh hai con trai, bà biết rất rõ phụ nhân hoài thai không có khả năng thật ba tháng mới phát hiện. Mặc dù Kỳ Uyển Thanh chủ quan không hiểu, bên cạnh nàng không phải còn có ma ma hồi môn kinh nghiệm phong phú sao?

Sắc mặt bà âm ỉ: “Như vậy xem ra, Thái tử phi cũng không hề bị vắng vẻ.”

Muốn giấu diếm tin tức mang thai nghiêm mật như vậy, không thiếu được Cao Húc ra tay, phu thê Đông Cung chẳng những không tri hoãn mang thai sinh con, chỉ sợ giao lưu cũng không ít.

“Hay cho một Thái tử phi! Chắc là nàng quên mất, nàng còn có một muội muội nằm trong tay bốn cung.”

Hoàng hậu bị lừa gạt, nhớ đến vẻ mặt âm ỉ bi thương lúc trước của Kỳ Uyển Thanh, sau khi cân nhắc không thể không khuất phục, lửa giận bốc cao, hung hăng chụp một chưởng trên bàn.

“Bang” một tiếng trầm vang, bộ giáp khảm hồng ngọc nhọn hoắt trên đầu ngón tay bà ta đập lên bàn, tràn ra một chút máu tươi.

“Nương nương, ngài.....”

Nhũ mẫu Hồ ma ma mất sắc, nhanh chóng tiến lên, cẩn thận hầu hạ chủ tử gỡ xuống bộ giáp. Quả nhiên, móng tay được tu bổ mượt mà đã gây sâu bên trong, lực đạo quá lớn, miệng vết thương còn không nhẹ.

Bà nhanh chóng phân phó cung nhân lấy thuốc trị thương tới, thoa cho chủ tử.

“Nương nương, ngài bớt giận.”

Gần đây tâm thần và thể xác Hoàng hậu đều mệt mỏi, bên ngoài có Ngụy Vương lần lượt bị đá kích, Trần Vương tiếp chương triều vụ cũng không trôi chảy, bên trong có Lệ Phi từng bước ép sát, được khẩu dụ của Hoàng đế phân chia cung quyền, cứng rắn cắn một miếng thịt to từ trên người bà.

Bà ta giống như già thêm vài tuổi, trang điểm dày đậm cũng không che lấp được tiêu tụy.

Hồ ma ma xem ở trong mắt ở đau trong lòng, vừa nhẹ nhàng băng bó, vừa thấp giọng khuyên giải an ủi: “Nương nương, có lẽ tình huống không tệ như vậy đâu.”

“Mặc dù Thái tử phi bị vắng vẻ, nhưng theo quy củ, mỗi mừng một mười lăm Thái tử phải nghỉ ngơi trong phòng nàng đến sáng. Thái tử tuổi trẻ, ngày thường không gần nữ sắc, nhưng có lẽ ngẫu nhiên cũng có đụng chạm.”

Nam tử tuổi trẻ vốn tràn đầy nhu cầu, hưởng qua tư vị sợ là càng khó nhịn. Bên cạnh Thái tử không có nữ nhân khác, cùng ngủ một giường với Thái tử

phi, mặc dù không thích, chỉ sợ cũng có thời điểm mất khống chế.

Nếu là may mắn cũng có thể hoài thai. Còn về sau khi có thai, Thái tử nguyện ý ra tay che lấp cũng bình thường, dù gì thì đây cũng là con hấn.

“Ma ma nói cũng không phải không có khả năng.”

Hoàng hậu tức giận hoãn hoãn, kỳ thật để tay lên ngực tự hỏi, nếu bà là Thái tử, chỉ sợ cũng không thể không có khúc mắc với Kỳ thị nữ.

“Nhưng, mặc dù là thật sự thì sao chứ.”

Mặc kệ quá trình như thế nào đều không thay đổi được gì. Một khi Kỳ Uyên Thanh có con, ở Đông Cung liền có gốc rễ, lập trường sẽ hoàn toàn không giống trước.

Nếu Đông Cung ngã xuống, con nàng sẽ điều tàn theo. Làm mẹ thì sẽ trở nên mạnh mẽ, nếu bắt buộc phải chọn một giữa muối muối và con ruột, đương nhiên là con mình càng quan trọng hơn.

Trên mặt Hoàng hậu mây đen dày đặc, Hồ ma ma cũng không nói gì nữa, khuyên như: “Nurong nurong, hay là chúng ta thử trước một phen, có lẽ trong lòng nàng tồn tại may mắn, muốn bảo vệ cả hai cũng không chừng.”

Muối muối của Kỳ Uyên Thanh ý nghĩa không phải tầm thường. Hai người là song sinh, cha mẹ mất sớm, sống nương tựa lẫn nhau mấy năm, không đến vạn bất đắc dĩ, chỉ sợ không đành lòng vứt bỏ.

Có lẽ nàng sẽ có lệ, nhưng sẽ không trực tiếp trở mặt.

Hoàng hậu nghe vậy, lại lắc đầu: “Ma ma, chỉ sợ chưa chắc.”

Thái tử vốn không phải người bình thường, đã có hài tử, trình độ hấn chú ý Thái tử phi khẳng định tăng lên không chỉ một cấp bậc. Không thể lại vắng vẻ, như vậy chắc sẽ dự phòng thì thối.

Không thể mặc kệ giống như trước kia, nếu Kỳ Uyên Thanh có dị động, hấn sẽ không bỏ mặc không lo.

“Nhưng, trước tiên thử một phen cũng tốt.”

Hoàng hậu giật giật ngón tay, một con đau truyền đến, Thanh Hòa Cư canh phòng nghiêm ngặt, vậy thăm dò từ bên kia trước.

“Ma ma truyền tin tới biên thành, phân phó Tôn gia ra tay, làm Kỳ Uyên Tương chịu chút thương nhẹ và kinh hách là được.”

Hoàng hậu tính toán thông qua bảo muối thử Kỳ Uyên Thanh, lúc này nàng còn chưa biết, trước mắt, nàng đang chuẩn bị gặp khách.

Không phải nói đóng cửa từ chối tiếp khách sao?

Bởi vì khách nhân hôm nay có điểm đặc thù, là cữu mẫu Phùng thị của Cao Húc mang theo con gái đến bái kiến Thái tử phi đang mang thai, thăm hỏi một phen.

Vì thế, Thái tử phi cảm giác khỏe hơn chút, có thể gặp mặt.

Dù sao bình thường thời gian mang thai phản ứng cũng không phải bệnh, cũng không có lý lẽ gì đáng nói, nàng nói khỏe là có thể khỏe, nàng nói không thoải mái liền không thoải mái.

“Nurong nurong, ngài thấy bộ quần áo này như thế nào?”

Hà ma ma cẩn thận lục rương quần áo, cuối cùng chọn một bộ cung váy đỏ thắm viền vàng thêu phượng hoàng giương cánh, cầm tiến lên cho chủ tử nhà mình xem.

Kỳ Uyên Thanh buồn cười: “Ma ma, không cần cẩn thận như vậy.”

Quần áo của Thái tử phi tất nhiên không có bộ nào không đẹp, cho dù là thường phục hay là trịnh trọng, bộ nào cũng tinh xảo, không một tí vết, tùy ý chọn một bộ mặc gặp khách là được.

“Sao lại không cần?”

Hà ma ma vừa nói chuyện, vừa cẩn thận nâng chủ tử dậy, hầu hạ nàng thay quần áo, vừa thấp giọng dặn dò: “Nurong nurong, ngài chú ý Ngô cô nương kia nhiều một chút.”

Về mặt bà đề phòng.

Cũng khó trách, Thái tử phi tuyên bố mang thai, người Ngô gia tới thăm là chuyện thật bình thường, nhưng Phùng thị không dẫn theo hai con dâu ra cửa, lại chỉ mang theo một cô nương đang tuổi thanh xuân tới, liền có chút vì diệu.

Kỷ Uyển Thanh không phải không biết tâm tư nhũ mẫu, nhưng trên mặt nàng cũng không khấn trương: “Ma ma, nếu thực sự có việc này, điện hạ sẽ xử lý thỏa đáng.”

Nàng từng nói tin tưởng Cao Húc, chỉ cần nam nhân không muốn, người còn lại lẫn lộn như thế nào cũng uổng phí tâm tư.

Còn về chuyện này, nàng ngược lại cảm thấy, rất có thể là ý của ngoại tổ phụ Thái tử Ngô Chính Dung.

Xưa nay tác phong hành sự của Ngô gia rất thẳng thắn, ví dụ trước kia Cao Húc không gần nữ sắc, cũng không cứng rắn nhét người. Hiện giờ, có lẽ là Ngô Chính Dung thấy cháu ngoại đã đánh vỡ cục lệ, thế tử mang thai, bên cạnh lại không ai hầu hạ, liền nhọc lòng một phen.

Ngô Chính Dung tất nhiên không phải hạng người lì lợm la liếm, chỉ cần Cao Húc tỏ thái độ uyển chuyển cự tuyệt, để ngoại tổ phụ an tâm là được.

Kỷ Uyển Thanh suy đoán không sai, Ngô Chính Dung thương cháu ngoại, dò hỏi ý của cháu gái duy nhất vừa độ tuổi Ngô Tĩnh Xu, thấy cháu gái không phản đối, ông liền tính toán hỏi cháu ngoại một tiếng.

Ngô phu nhân Phùng thị đại biểu Ngô gia tiến cung thăm Thái tử phi, Ngô Tĩnh Xu cũng cùng đi.

Nam nhân đối với phương diện này luôn không nhạy bén. Ngô Chính Dung nghĩ, nếu chuyện này không thành, xem như người thân gặp nhau; mặt khác, cháu gái vào xem, nếu cho rằng không thích hợp còn có thể lại suy xét.

Ngô Chính Dung yêu thương cháu gái, nhưng kỳ thật ông lo lắng hơi nhiều, xưa nay Ngô Tĩnh Xu khuynh mộ Thái tử biểu ca, trước kia từng xúi giục mẫu thân đề nghị với tổ phụ, đáng tiếc chẳng những Thái tử không chịu, còn trộn lẫn rất nhiều nhân tố hỗn loạn không hài hòa, liền bị gác lại.

Sau khi Thái tử bị tử hôn, trong nhà bắt đầu thu xếp việc hôn nhân cho nàng, lúc ấy Ngô Tĩnh Xu buồn bã thương tâm, ở thời điểm nàng không thể không nhận mệnh, chuyển cơ tới.

Nàng trộm luyến mộ biểu ca đã lâu, tuy nói làm trắc phi có chút tiếc nuối, nhưng cũng miễn nguyện.

“Xu nhi.”

Không ai hiểu con bằng mẹ, Phùng thị thấy vẻ mặt con gái ần ần mang chờ đợi, không nhịn được thở dài: “Nương không phải đã nói với con sao, Thái tử điện hạ chưa chắc đồng ý?”

Nói cho cùng trắc phi vẫn là thiếp, không được mặc màu đỏ thẫm, không được ngồi chính vị, ngày ngày đến thỉnh an hành lễ với chính thất, làm một mẫu thân yêu thương con gái, bà cũng không phải toàn tâm vui sướng.

Chỉ là con gái vừa nghe tin tức, ánh mắt liền sáng lên, khó nén nhảy nhót, bà cũng không đành lòng ngăn trở.

Thôi, trắc phi vị cũng tôn quý, Hoàng Thái tử là biểu huynh, lại thân hậu với nhà ngoại, con gái vào Đông Cung cũng có thể sống thoải mái.

Xe ngựa đã đến gần cửa cung, hiện giờ chuyện tới trước mắt, Phùng thị lại bắt đầu lo được lo mất, cũng không biết Thái tử phi có dễ ở chung không? Con gái mình không được khôn khéo lắm, vì hoàn cảnh trong nhà đơn giản, tính tình có chút ngây thơ, bà thật sự không thể nào an tâm được.

“Nương!”

Mẫu thân nói như vậy, Ngô Tĩnh Xu không vui, nhớ tới chuyện xưa chưa thành, nàng rầu rĩ lôi kéo khăn.

“Ai.” Phùng thị lại lần nữa thở dài.

Mặc kệ thế nào, nếu tới, vẫn cần đi Thanh Hòa Cư một chuyến. Mẹ con Phùng thị và Ngô Chính Dung đường ai nấy đi, an tĩnh đi theo phía sau cung nhân dẫn đường, vào chính điện hậu viện.

Đợi một lát, nghe thấy một cung nhân giương giọng xướng: “Thái tử phi nương nương đến!”

Mẹ con Phùng thị lập tức hành lễ chào hỏi. Một trận vãi vốc soạt soạt, ngọc bội vang rất nhỏ, ghé trên truyền đến một giọng nữ thanh thúy uyển chuyển: “Hai vị không cần đa lễ, đều là người một nhà, mau mau đứng dậy, ban ngồi.”

Hai người đứng lên, dư quang thuận thế thoáng nhìn ghé trên, trong lòng không nhịn được trầm xuống.

Thiếu phụ tuổi trẻ quốc sắc thiên hương, mắt đẹp rực rỡ lấp lánh, tóc mây đen nhánh cao ngất, trăm bạch ngọc đơn giản mà tinh xảo như vẽ rồng điểm mắt, chiếu rọi da thịt nàng trắng như tuyết, khí chất nhu hòa như ánh trăng sáng trên cao.

Nàng mặc cung váy bằng lụa đỏ thẫm viền vàng, ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, đuôi lông mày khéo mắt ần mang tự tin, chiếu sáng rực rỡ, gờ tay nhắc chân ưu nhã thanh thần, quý khí thiên thành.

Còn có một điểm rất quan trọng, Kỷ Uyển Thanh có thai, không trang điểm.

Là ngoại mệnh phụ, Phùng thị từng hạ bái lúc đại hôn của Thái tử, cũng xa xa nhìn thấy Thái tử phi trang điểm rực rỡ. Bà không nghĩ tới là, đối phương tẩy trang rồi còn xinh đẹp hơn nhiều.

Tuy bà rất có thể là mẫu thân của trác phi Thái tử, cũng không nhận được tán thưởng, thật là một nữ tử phong tư hơn người, sắc đẹp thiên thành.

Phùng thị khẽ tay lên ngực tự hỏi, nếu bà là nam tử, đại khái cũng sẽ khuynh đảo vì một nữ tử như vậy.

Lập tức, bà liền đánh mất ý niệm đưa con gái tiến cung, đứng bên cạnh Thái tử phi, Ngô Tĩnh Xu quả thật không bằng.

Chỉ có thân tình tốt nhất là làm người thân, nếu không cả đời này cũng sẽ không vui sướng. Lòng người là sẽ không thỏa mãn, hiện giờ con gái mong muốn được làm bạn bên cạnh Thái tử, sau khi thành công, ngày nào đó sẽ mong ước tình yêu. Không bằng ngay từ đầu đánh gãy ý niệm này.

“Tạ nương nương ban ngồi.”

Hạ quyết tâm, Phùng thị hành động cũng thực minh xác, không dấu vết kéo kéo con gái, dịu dàng cười: “Nếu Thái tử phi cất nhắc, thần phụ liền mặt dày.”

“Hai ngày trước nghe nói nương nương có tin vui, Thái tử điện hạ có con nối dõi, phụ thân thật cao hứng, dẫn chúng ta nhanh chóng trình thệ bài tiến cung thăm hỏi, sau khi trở về nói cho ông ấy biết, cũng có thể an tâm.”

Kỷ Uyển Thanh từng nghe Cao Húc kể về Ngô Chính Dung, nam nhân nhà mình rất kính trọng ngoại tổ phụ, đối phương cũng rất xứng đáng, phu thê một thể, tất nhiên nâng cũng như thế.

Nàng điều chỉnh bản thân, cười nói: “Làm phiên ngoại tổ phụ nhớ thương, cũng phiền cữu mẫu hôn ba một chuyện.”

“Tạ nương nương cất nhắc.”

Phùng thị hơi hơi khom người, nếu thái độ Kỷ Uyển Thanh thân thiết, bà cũng không khách sáo: “Như nương nương đã nói, ta là cữu mẫu của điện hạ, Xu nhi là muội muội của điện hạ, có thể đi chuyện này cũng là cực vui sướng.”

Bà không dấu vết nói lần này Ngô Tĩnh Xu tiến cung là vì tình nghĩa huynh muội.

Kỷ Uyển Thanh mày đẹp hơi nhíu, nàng lơ đãng nhìn lướt qua mỹ phụ nhân trung niên dịu dàng trước mặt, đối phương cười nói yển yển, cung kính không mất đúng mực.

“Cữu mẫu nói đúng lắm.”

Nàng hơi hơi mỉm cười, lần này đại khái không cần Cao Húc tỏ thái độ cũng có thể giải quyết vấn đề.

Bên này hai người đã đạt thành nhận thức chung, bên kia vì mới gặp Thái tử phi hoảng hốt một lát, mới vừa lấy lại tinh thần, Ngô Tĩnh Xu nghe vậy cả kinh, nàng nóng nảy: “Nương, con và điện hạ là biểu huynh muội!”

Huynh muội và biểu huynh muội, kém một chữ, khác nhau như trời với đất.

Kỳ thật ngày thường Ngô Tĩnh Xu cũng sẽ không như vậy, chỉ là mới gặp mặt Thái tử phi bị đá kích, nàng tâm thần đại loạn. Mà không ai hiểu mẹ bằng con, nàng ần ần phát hiện tâm ý mẫu thân, lập tức quỳnh lên mặt đúng mực.

Phùng thị giận dữ, trừng mắt nhìn con gái, hạ giọng quát: “Im miệng! Trước mặt nương nương làm gì có phần con nói chuyện?”

Mẫu nhân nghiêm khắc không ít, Ngô Tĩnh Xu cũng không phải vụng về như lợn, sau khi lấy lại tinh thần, cúi đầu nhấp môi, thấp thấp tỏ cáo, đỏ vành mắt.

Kỷ Uyển Thanh thu hết hành động của hai mẹ con phía dưới vào mắt. Nàng phảng phất giống như không phát giác, không mở miệng trấn an, cũng không có không vui, hoãn hoãn, liền từ từ nói chuyện khác.

Phùng thị cũng thức thời, hai người kẻ xướng người họa, vẫn luôn chờ phía trước tới báo, nói Ngô các lão phải rời khỏi, mới chủ động đứng lên cáo lui.

Kỷ Uyển Thanh lệnh Hà ma ma thay nàng đi tiễn, chờ bóng dáng hai mẹ con chuyển qua tám bình phong sau cửa đến khi biến mất, ý cười trên mặt nàng không còn.

Phu quân nhà mình bị người nhớ thương, hơn nữa đối phương rõ ràng có chân tình, nàng đương nhiên không vui.

Nếu không cao hứng, vậy phải làm nam nhân biết.

Tiến ngoại tổ phụ xong, Cao Húc về phòng, liền thấy thái độ thê tử không chào đón khác thường, ngược lại ngồi trên giường nệm, kiêu hãnh một tiếng nhìn hân.

Đây là giận dữ sao? Hân mỉm cười: “Thanh Nhi làm sao vậy?”

Kỷ Uyên Thanh liếc hắt, tức giận nói: “Có tiểu cô nương nhớ thương phu quân thiếp, thiếp không cao hứng.”

Thê tử tuổi không lớn, ngữ điệu lại như bà cụ non, bày ra bộ dáng trưởng bối gọi người ta là “tiểu cô nương”.

Cao Húc mặt mày mang cười, dựa gần nàng ngồi xuống: “Hà? Có việc này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Editor: Vy Vy 1505

Hắn và ngoại tổ phụ Ngô Chính Dung mới vừa tách ra, nàng không tin hắn nghe không hiểu, Kỷ Uyên Thanh kêu hừ một tiếng, giận quay mặt đi không nhìn hắn.

“Thanh Nhi?”

Cao Húc chỉ muốn thoáng đùa nàng một chút, nhưng không tính làm giữa phu thê lưu lại ngăn cách. Hắn biết nàng để ý cái gì, vui vẻ chịu đựng, một loại vui sướng khác thường chiếm cứ cõi lòng.

Đề tài này cần lập tức nói rõ ràng, không thể có chút mơ hồ, hắn ôm thê tử, xoa xoa mặt nàng, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Hôm nay.....”

“Thanh Nhi, làm sao vậy?”

Cao Húc tập trung nhìn vào, thế nhưng thấy khóe mắt thê tử ửng đỏ, mắt đẹp xâm nhiễm một tầng hơi nước, trong lòng hắn căng thẳng, giọng điệu nhất thời dồn dập vài phần: “Hôm nay ngoại tổ phụ đến đây, xác thật nhắc tới một câu, lúc ấy cô liền cự tuyệt.”

Trên thực tế, Thái tử phi mang thai, Thái tử lại nạp người hầu hạ là chuyện thực bình thường. Ngô Chính Dung lo lắng người lung tung rồi loạn bị nhét vào Đông Cung, lại ần ần phát hiện tâm tư cháu gái, tính toán đề nghị một chút.

Đây chỉ là tấm lòng lo lắng vì văn bối, cũng không phải là nhất định phải được việc, mịt mờ đề ra một câu, nếu cháu ngoại uyển cự, chuyện này liền từ bỏ.

Hai ông cháu cũng không lại chú ý đề tài này, ở ngoại thư phòng chủ yếu thảo luận công việc khác.

Thê tử ghen tuông là vì để ý hắn, Cao Húc cao hứng, nhưng nếu làm nàng ủy khuất, vậy không phải ý muốn của hắn.

“Cô nói là làm, nếu đã đáp ứng nàng, sẽ không lật lọng.” Càng đừng nói, hắn chưa bao giờ có tâm tư kia.

Cao Húc dứt lời, lại e sợ chính mình hơi lạnh lùng sắc bén chút, dùng một lát mới thấp giọng nói bên tai nàng: “Nàng không biết tâm ý của cô sao?”

Giọng hắn rất thấp, nam tử xưa nay trầm ổn nội liễm, nhọt nhạt hỏi một câu ần ần mang theo tình ý, đủ để biểu đạt tâm tư của hắn.

Kỷ Uyên Thanh vốn miễn cưỡng, tự nhiên dễ dàng phát hiện, nàng xoay người ôm hắn, dựa vào hõm vai hắn” “Thiếp sớm biết rằng, tâm tư điện hạ cũng giống tâm tư thiếp.”

Phu thê chặt chẽ ôm nhau, nàng ngưỡng mặt nhìn hắn: “Thiếp cũng không còn nghi vấn.”

“Nếu không còn nghi vấn, về sau không được lại khóc.” Cao Húc thở dài nhẹ nhõm một hơi, cúi đầu hôn hôn nàng, giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

“Kỷ thật thiếp không muốn khóc.”

Nói đến cái này, Kỷ Uyên Thanh mày đẹp nhíu lại, vốn dĩ nàng chỉ tính làm nũng nhân tiện biểu thị công khai chủ quyền một chút thôi. Chỉ là mới vừa nói, ngực đột nhiên rầu rĩ, cảm xúc không chịu khống chế hạ xuống, không lý do liền đỏ hốc mắt.

Thai phụ cảm xúc khá phập phồng, có khi hạ xuống có khi táo bạo, tuy đại phu cổ đại không hiểu biết kích thích tố, nhưng cũng không gây trở ngại bọn họ chẩn ra bệnh trạng mặt ngoài.

Cao Húc sớm đã hỏi Lưu thái y kỹ càng tỉ mỉ, hắn vừa nghe liền hiểu, vội trấn an: “Cô biết.”

Chỉ cần cảm xúc phập phồng không kịch liệt, liền không ngại, hắn không muốn thê tử cứng rắn ghen, ngược lại bị thương thân mình.

Kỷ Uyển Thanh cảm xúc tới nhanh đi cũng nhanh. Phu quân sẵn sóc, môi anh đào nổi lên ý cười ngọt ngào, ngưỡng mặt hôn hôn hân, ngẩng đầu lại cười nói: “Thiếp không cho chàng muốn người khác.”

“Được.”

Cao Húc mỉm cười ứng.

Trên thực tế, Thái tử phi mang thai, Xương Bình Đế cũng đã nhắc tới, muốn ban cho hân hai trăm phi, hân uyển chuyển từ chối.

Hoàng đế chưa chắc thích Đông Cung phi thiếp đông đảo, con nói dối một người tiếp một người, lúc trước Cao Húc vẫn luôn bảo trì độc thân, không thể thiếu Xương Bình Đế ngầm đồng ý, nếu bản thân hân cự tuyệt, việc này liền bỏ qua.

Cao Húc ôm kiều thể trong lòng, xoa xoa tóc nàng, những việc này hân xử lý thỏa đáng liền được, cũng không nhắc tới.

Hiện giờ cảm xúc nàng không ổn định lắm, giận dữ thì dễ, nếu không duyên có rơi nước mắt, ngược lại làm hân đau lòng.

Đã sắp đến giờ dùng bữa tối, phu thê ở bên nhau tâm sự một lát, nắm tay dùng bữa, tiêu thực liền lên giường nghỉ ngơi.

Hôm sau lúc Kỷ Uyển Thanh thức dậy, Cao Húc theo thường lệ đã ra cửa. Buổi sáng nàng quản gia xong, liền nghe nói đã định ra hôn phu cho Ngô Tĩnh Xu, thực mau sẽ đi lục lễ.

Phùng thị lo lắng ngăn cách không cần thiết, riêng truyền tin tức tới cho Thái tử phi biết.

Ngô gia là nhà có quy củ, Phùng thị cũng là người minh bạch, cho dù Ngô Tĩnh Xu có tình ý, cũng lẫn lộn không được.

Tin tức này xác thật làm người vui sướng. Kỷ Uyển Thanh ăn uống mở rộng, giữa trưa ăn nhiều hơn nửa chén cơm, tiêu thực một lát mới nghỉ trưa, thức dậy liền vận động ở trong phòng.

Không có biện pháp, giữa mùa hè bên ngoài quá nóng, cho dù là sáng sớm hay chiều tà nàng cũng không dám tùy ý ra ngoài.

Mới vừa đi hai bước, rèm cửa được vén lên, Cao Húc về phòng.

“Thanh Nhi, biên thành Trịnh gia có tin tức truyền tới.”

*****

Biên thành.

Hoàng hậu mệnh lệnh thông qua bỏ câu truyền thư, bà quyết định ngày hôm sau, tin tức liền đến biên thành, lại từ nhân tuyển cứ điểm ở biên thành truyền vào khu quân hộ.

Tôn gia cũng không có nhiều năng lực, nếu không đã sớm thăng chức. Nhưng bọn họ thật có chút thông minh vật, không cam lòng còn tham lam, có cơ hội liền đáp ứng làm nhân tuyển cho Hoàng hậu.

Khu quân hộ còn có một ít nhân tuyển khác nữa, vốn dĩ bọn họ cũng không xuất chúng. Nhưng sau đó Kỷ Uyển Tương theo nhà chồng tới khu quân hộ, vừa vận ở sát vách Tôn gia, cơ hội lập công của Tôn gia liền tới.

Người nhà này bề ngoài hàm hậu thành thật, rất có tính ngay thẳng, đối xử người khác cũng nhiệt tình, xưa nay hoà đồng với hàng xóm. Bọn họ làm thực tốt nhiệm vụ Hoàng hậu giao, được ban thưởng phong phú, mấu chốt nhất chính là, nam nhân nhập ngũ trong nhà còn được đề bạt thăng một bậc.

Tôn gia hưởng qua ngon ngọt, lại gặp cơ hội lần nữa, đương nhiên xoa tay hàm hè, muốn xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ. Lại không hề biết rằng, nhà mình nhất cử nhất động đều bị giám thị chặt chẽ.

“Lần này Tôn gia tính toán làm tai nạn hỏa hoạn, nhà con đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?”

Người nói chuyện là đại tướng Hoắc Xuyên, tổng lĩnh toàn bộ quân vụ biên thành, tay cầm trọng binh. Ông gõ gõ bàn, dặn dò riêng: “Nhà con cần trăm triệu lưu ý, không thể để Kỷ thị bị nguy hiểm.”

“Xin Hoắc thúc phụ yên tâm, con sẽ cẩn thận đề ý.” người trả lời là phu quân của Kỷ Uyển Tương, Trịnh Nghị.

Hoắc Xuyên chính là vị đồng chí cũ của phu thân hân, vẫn luôn chiều cố Trịnh gia. Hiện giờ đối phương lại phá lệ chú ý thể tử hân, nhưng không phải là có tâm tư khác thường gì, ngay cả mặt mũi Kỷ Uyển Tương ông ấy cũng chưa thấy.

Thái tử phi và Khôn Ninh Cung đánh cờ, thể tử của Trịnh Nghị bị liên lụy, thực mau Hoàng Thái tử liền ra tay. Sau đó, bởi vậy hân mới biết, Hoắc thúc phụ mặt ngoài thuộc đảng bảo hoàng trung lập, kỳ thật sớm đã đầu nhập dưới trướng Đông Cung.

Đúng vậy, mấy năm trước Hoắc Xuyên sớm đã là tâm phúc của Hoàng Thái tử.

Khi Trịnh Nghị biết điểm này không nhận được âm thầm kinh hãi vì trình độ Đông Cung thẩm thấu vào quân đội.

Nhưng với hần chuyện này lại là chuyện tốt, dù sao thê tử hần là bào muội của Thái tử phi.

Hoắc Xuyên sớm đã bình lui mọi người: “Lần này Thái tử điện hạ có lệnh, nhờ tận gốc bọn sâu mọt.”

Ông hí hí mắt, chính mình nhần cũng đủ lâu rồi, nếu không phải sợ làm hỏng việc của Thái tử phi nương nương, khẳng định đã sớm ra tay.

Kỷ Uyển Thanh có thai, mặt ngoài hài hòa với Khôn Ninh Cung hầu như không còn, Hoàng hậu áp chế đối phương không được, biên thành Trịnh gia kỳ thật đã là con cờ bỏ.

Dưới tình huống này, nếu Thái tử phi lông tóc không tổn hao gì, ngày sau bà ta làm sao trị kẻ dưới? Cho nên, Hoàng hậu tất nhiên sẽ ra tay với Kỷ Uyển Tương.

Một khi đã như vậy, không nên chờ nữa, Cao Húc và thê tử thương nghị, hai người nhất trí cho rằng, phải giải quyết một lần thỏa đáng.

Tin tức sớm truyền tới trong tay Hoắc Xuyên một tháng trước, công tác đã sớm bố trí.

Chỉ một Tôn gia kỳ thật không cần tốn công như vậy, nhưng vì ông tính toán trừ bỏ tất cả nhân tuyến còn lại của Hoàng hậu.

Đám nhân tuyến này có người ở khu quân hộ, cũng có chút ít tướng lĩnh cấp thấp che giấu thật sự sâu. Hoắc Xuyên dùng thời gian một tháng, gia tăng bài tra, bắt hết người, chỉ đợi gió đông.

Trong tay ông nắm trọng binh, bên ngoài vẫn là đảng bảo hoàng, không chút nào sợ hãi Hoàng hậu.

“Được rồi, con đi về trước đi, chiều hôm nay liền ra tay.”

Trịnh Nghị chấp tay: “Dạ.”

Mùa hè nhiệt độ cao, phương bắc khí hậu khô ráo, Tôn gia cân nhắc hồi lâu, cuối cùng quyết định dùng lửa.

Tôn gia và Trịnh gia ở sát vách nhau, thậm chí mái tranh của chuồng ngựa còn lướt qua tường vây. Hơn nữa què nhà kết giao, thường xuyên qua lại, Tôn gia phụ nhân sớm đã thăm dò Kỷ Uyển Tương ở gian nhà nào.

Hai tòa nhà quy cách giống nhau, đều không lớn, một khi lửa lớn bốc cháy từ chuồng ngựa, thực mau có thể đốt tới mục đích.

Tôn gia chọn ra tay lúc người Trịnh gia ngủ trưa.

Biện pháp cũng không tính vụng về, làm hài tử nhà mình dẫn đồng bọn tới, tiểu hài tử tò mò chơi lửa, vừa vịn ở gần đồng cỏ khô trước cửa chuồng ngựa, “vô ý” bậc lửa. Lửa càng cháy càng lớn, thực mau, lửa cháy hùng hực liền “bùm bùm” lan ra.

Chẳng qua, bọn họ rất nhanh bị bắt, bị áp vào đại lao.

Hoắc Xuyên hành động nhanh chóng, một canh giờ liền kết thúc chiến đấu, tất cả cái đình trong tối ngoài sáng của Hoàng hậu đều bị rút sạch.

Xong việc, ông an bài Trịnh gia chuyển nhà, dù sao Trịnh Nghị sớm được thăng một bậc, có thể điều chỉnh chỗ ở một chút. Ông đơn giản chọn vị trí trung tâm khu quân hộ, cho bọn họ dọn vào.

Nơi này ở chính giữa, mọi người chú mục, nếu ai kia muốn ra tay phải suy xét nhiều hơn.

Hoắc Xuyên hừ lạnh một tiếng, đám giờ trò dưới mí mắt ông, cho dù ông không phải tâm phúc của Thái tử, cũng không có ấn tượng tốt với Khôn Ninh Cung.

Trưa hôm đó tin tức được truyền đi, ngày hôm sau đã tới Thừa Đức, đến trong tay Cao Húc.

“Thanh Nhi, Hoắc Xuyên đồng thời rửa sạch toàn bộ khu quân hộ, trong thời gian ngắn Trịnh gia sẽ an toàn không ngại.”

Yêu ai yêu cả đường đi, nếu cần thiết, Cao Húc tất nhiên sẽ luôn ra tay tương hỗ, nhưng hần trước sau cho rằng, Trịnh gia có thể chính mình đứng lên càng tốt.

Trịnh gia không giống Kỷ gia tỷ muội năm đó, nhà bọn họ còn hai nam đỉnh, chính mình không thể chống đỡ cửa nhà, một mặt dựa vào ngoại lực bảo hộ, chung quy không phải thượng sách.

Lần này đại rửa sạch, Trịnh thị huynh đệ đã có đủ thời gian đứng vững gót chân.

“Như thế cực tốt.”

Kỷ Uyển Thanh tiếp nhận mật báo trên tay phu quân, đọc kỹ, cười nói: “Trịnh Nghị giống cha hần, là người có năng lực, chỉ cần có đủ thời gian, hần có

thể bảo vệ cả nhà già trẻ.”

Lúc trước Trịnh Nghị tuổi trẻ, lại mất đi phụ thân nâng đỡ, dù sao cũng phải cho hắn một ít thời gian.

Chuyện của bào muội rốt cuộc hoàn toàn giải quyết, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không lại có phiền toái, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Phu thê nắm tay ngồi xuống nhuyển thấp. Cao Húc ôm thê tử, động tác tay thực nhẹ, lại vô cùng tự nhiên dừng trên bụng nàng đã dần dần to lên.

Bàn tay Kỳ Uyển Thanh bao trùm trên tay hắn, mỉm cười nhìn.

“Điện hạ không sợ thân phận Hoắc tướng quân sẽ bị Khôn Ninh Cung phát hiện sao?”

Hoắc Xuyên tay nắm trọng binh, không cần nhiều lời, khẳng định là một tâm phúc quan trọng dưới trướng Đông Cung, nếu bại lộ, ảnh hưởng tất nhiên rất lớn.

Xương Bình Đế là một Hoàng đế có lòng nghi kỵ thực nặng, nếu thân phận Hoắc Xuyên bị bóc trần, vậy phiền toái lớn.

Muội muội quan trọng, phu quân đồng dạng quan trọng, Kỳ Uyển Thanh không muốn tổn thương phu quân để bảo hộ muội muội.

“Thanh Nhi yên tâm, sẽ không.”

Cao Húc hiểu tâm tư thê tử, hắn đương nhiên sẽ không trả giá lớn như vậy để hoàn thành chuyện nhỏ. Dù sao còn có rất nhiều phương pháp có thể bảo đảm Trịnh gia bình an.

Hoắc Xuyên là đồng chí của Trịnh phụ, xưa nay chiếu cố Trịnh gia vẫn luôn không che giấu, chỉ cần Trịnh Nghị tòa định mục tiêu, cầu tới cửa, ông xác nhận xong nguyện ý ra tay, quá bình thường.

Lần này hành động trợ giúp Trịnh gia chỉ là một mục đích trong đó, trọng điểm chính là thanh trừ nhân tuyển của Hoàng hậu, đặc biệt là trong quân.

Giường của mình làm sao có thể cho phép người khác nằm ngủ.

Tuy chỉ là mấy tướng lĩnh trung thấp linh tinh, so với đại cục giống như kiến càn bám trên cây, nhưng ngăn chặn sai lầm rất cần thiết, cho dù là Hoắc Xuyên, hay là Cao Húc, đều không dung được những người này.

Cao Húc cười nói: “Thanh Nhi đừng lo lắng, lần này Trịnh gia cho Hoắc Xuyên một cái cơ ra tay thực tốt.”

Hắn nói, Kỳ Uyển Thanh đều hiểu, chẳng qua chuyện trọng đại, nếu không xác định, nàng không an tâm.

Một lòng buông lỏng, nàng hơi nghiêng đầu, nhìn hắn cười: “Có phải thiếp lại được ghi thêm một công không?”

“Hoàng Thái tử điện hạ,” nàng nghịch ngợm chớp chớp mắt: “Chàng cần phải tướng thưởng thiếp mới được?”

“Được thôi!”

Cao Húc cao giọng cười: “Xác thật phải tướng thưởng tướng thưởng.”

Vốn chỉ là phu thê vui đùa, nhưng Kỳ Uyển Thanh lại cọ vài cái vào ngực hắn, trong lòng hắn vừa động.

Tay dừng trên bụng nàng, nàng mang thai đã hơn ba tháng.

Cao Húc tìm hiểu kỹ càng tỉ mỉ các nghi kỵ trong thời gian phụ nhân mang thai, Lưu thái y thành thật, biết gì nói hết không nửa lời giấu diếm, cũng nói đầy ba tháng có thể hành phòng, chỉ cần không phải quá tần mật quá kịch liệt sẽ không sao.

Ánh mắt hắn thâm thâm, có lẽ, chính mình xác thật có thể “tướng thưởng” thê tử một phen.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Editor: Vy Vy 1505

Đêm này, hậu viện chính phòng kêu nước ầm.

Rửa mặt chải đầu xong, Kỷ Uyển Thanh chôn mặt trong lòng ngực Cao Húc, nhớ tới mới vừa rồi về mặt nhũ mầu muốn nói lại thôi, khuôn mặt nhỏ ửng hồng.

Nàng đương nhiên biết, phụ nhân mang thai ổn là có thể thích hợp hành phòng.

Chẳng qua, đương thời phu nhân cơ bản sẽ không làm, bởi vì con nôi dôi là mệnh căn của bọn họ. Mà nam nhân cũng thế, dù sao bọn họ mỹ thiếp thông phòng trong ngực, không lo không có chỗ phát tiết, thật sự không cần chui vào phòng thê tử đang mang thai.

Cao Húc tuổi trẻ, bên người không có nữ nhân khác, không ảnh hưởng hài nhi, nàng cũng không muốn hấn ghen khó chịu.

Dù sao hấn cực để ý mẹ con nàng, tuyệt đối sẽ không làm hai người bị thương.

“Thanh Nhi, thân thể nàng có chỗ nào không khoẻ không?” Cao Húc ôm thê tử lên giường, xà chần mông đắp lại, không quên xác định lần nữa.

Lúc mây mưa hấn thật cẩn thận, nhẹ nhàng chậm chạp, tiết tấu chậm xưa nay chưa từng có, lại cho hai người khoái cảm khác.

Kỷ Uyển Thanh ngẩng đầu nhìn hấn, mặt đẹp hồng hồng, nhưng nàng sợ hấn lo lắng, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có.”

Tay Cao Húc dò xuống bụng nàng, vuốt ve một lát, thấy thần sắc nàng cũng không có gì không ổn, hấn mỉm cười, vỗ vỗ lưng nàng: “Được rồi, chúng ta nghỉ đi.”

Hôm sau, Lư thái y theo lễ thường tới khám mạch bình an, hấn đặc biệt về hậu viện, mật mờ hỏi chuyện này.

Lão thái y khẳng định không ngại.

Lúc này Cao Húc mới hoàn toàn an tâm.

Vì thế, sau hai tháng ăn chay, Thái tử điện hạ rốt cuộc có thể nếm chút thịt.

Chẳng qua, phu thê hai người đôn luân cũng không thường xuyên, ít nhất cách mấy ngày mới một lần, cẩn thận như vậy cũng có một phen thú vị khác.

Cảm tình phu thê hòa hợp, Kỷ Uyển Thanh cuộc sống như ý, mang thai cũng hài lòng, điều dưỡng một đoạn thời gian, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần sáng láng.

Cao Húc xem ở trong mắt, vui sướng trong lòng.

Chủ tử cao hứng, một sân cung nhân thái giám cũng nhẹ nhàng, không khí Thanh Hòa Cư tiếp tục bảo trì hài hòa.

Chỉ tiếc, cuộc sống không phải vẫn luôn thuận buồm xuôi gió.

Hôm nay, Cao Húc thu được tin báo, Hứa Trì đi Đại Đồng điều tra cũng không thành công.

Mục Hoài Thiện nhậm Đại Đồng Đô Chỉ Huy Sứ đã ba năm, nơi này chính là hang ổ của hấn.

Vừa lúc, hấn hồi kinh báo cáo công tác cũng ở lại kinh thành, thời cơ không tệ, vì thế sau khi biết thân phận đối phương, Cao Húc lập tức hạ lệnh thăm dò Đại Đồng.

Mục Hoài Thiện có thể là người phía sau màn kế hoạch Tùng Bảo dịch, cũng kết thúc sạch sẽ, che giấu ba năm, rõ ràng là kẻ tâm tư cực tỉ mỉ. Hơn nữa căn cứ việc bao vây tiêu trừ thôn trang vùng ngoại ô, có thể suy đoán dưới tay đối phương tử sĩ rất nhiều.

Vì thế, nhiệm vụ này liền giao cho Đồng Cung Phó thống lĩnh ám vệ Hứa Trì tự ra tay.

Hứa Trì tiếp lệnh, cũng không trì hoãn, cẩn thận tuyển chọn một ít tâm phúc công phu cao cường, lập tức xuất phát.

Đoàn người thoáng khảo sát trong thành ngoài thành, ngày hôm sau vào đêm, đi thẳng đến Đại Đồng đều chỉ huy tư.

Ở cổ đại, bình thường quan viên nhậm chức bên ngoài đều chẳng phân biệt nha môn nhà riêng, phía trước làm công, phía sau chính là nơi tư nhân cuộc sống hàng ngày, Đại Đồng Đô Chỉ Huy Sứ cũng như thế.

Hứa Trì muốn vào hang ổ Mục Hoài Thiện, chính là Đại Đồng chỉ huy tư.

Mặc dù chủ nhân của chỉ huy tư ra ngoài, nhưng như cũ có một đội quân sĩ mang giáp nghiêm mật phòng thủ, không buông lỏng biếng nhác chút nào.

Chẳng qua, công phu đám người Hứa Trì trác tuyệt, xưa nay binh sĩ bình thường không phải trọng điểm bọn họ chú ý, đối thủ của bọn họ là ám vệ tử sĩ bên trong.

Mục Hoài Thiện rời Đại Đồng kỳ thật là một cơ hội thực tốt, bởi vì tất nhiên hấn sẽ mang đi một phần thủ vệ trong tối ngoài sáng, vì thế, chỉ huy tư to như

vậy, nhân viên phòng thủ khẳng định không bằng trước.

Đây đúng là nguyên nhân Cao Húc nắm chặt cơ hội, sai người đến Đại Đồng điều tra.

Hứa Trì thừa bóng đêm, lãnh người lên vào chỉ huy tư, thoáng điều tra một phen, lại phát hiện một vấn đề lớn, hắn không nhận được nhũn chặt mảy.

Cao Húc suy đoán không sai, Mục Hoài Thiện xác thật mang đi phần lớn nhân thủ, nhưng hắn cũng tàn nhẫn, dứt khoát tập trung nhân thủ còn lại ở tiền viện, buông tha vị trí khác, mà phòng thủ ngoại thư phòng chặt chẽ đến mức con muỗi khó lọt.

“Tâm tư ác độc, cáo già xảo quyệt!”

Hứa Trì một thân đen nhánh quần áo dạ hành, hòa trong bóng đêm, nằm trên mái ngói, nhìn ra xa vị trí ngoại thư phòng.

Hắn công phu rất cao, rất xa liền phát hiện phòng thủ nghiêm mật, không nhận được phi nhỏ: “Họ Mục tuổi không lớn, nhưng thật tàn nhẫn, cũng đầy thủ đoạn.”

Đối phương xác thật chế tạo cho hắn nan đề rất lớn. Dịch nhiều ta ít, dịch ngoài sáng ta trong tối, bọn họ tới để âm thầm điều tra, không kinh động thủ vệ, mới có thể thuận lợi lên vào phát hiện cơ mật.

Một khi kinh động kẻ địch, đối phương vây quanh lại, hai quyền khó địch bốn tay, chỉ cần một trận mưa tên rải tới, cẩn thận mấy cũng có lúc sai sót.

Tình huống này muốn lên vào ngoại thư phòng, Hứa Trì cũng không có mười phần nắm chắc, đánh giá một phen, xác xuất thành công ước chừng cũng năm mười năm mười.

Nhưng nếu đã tới, bất lực trở về lại không cam lòng. Hắn suy nghĩ một lát, cuối cùng cắn răng quyết định thử một lần.

Nơi này và Đông Xuyên Hầu phủ hoàn toàn không cùng một cấp bậc, nhiều người ngược lại là trời buộc, Hứa Trì không tính dẫn thêm người, phân phó thủ hạ đường cũ đi về, một mình hắn tiến lên.

Một đường cẩn thận, hắn dần dần tới gần ngoại thư phòng.

“Răng rắc.”

Cũng là vận khí Hứa Trì không tốt, mái ngói nơi hắn đặt chân đạp không tốt, để lại một khe hở. Tuy khinh công hắn rất tốt, nhưng nam nhi bảy thước phân lượng vẫn phải có, dưới chân mới vừa bước trên nóc nhà, mái ngói kia trượt trở lại vị trí cũ, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Tiếng vang cực nhỏ, cùng với tiếng gió, người thường căn bản không thể phát hiện.

Thực đáng tiếc, phòng thủ bên ngoài ngoại thư phòng không phải người thường. Thủ lĩnh ám vệ lỗ tai vừa động, lập tức hét lớn một tiếng: “Người nào?”

Hứa Trì vừa nghe thấy mái ngói phát ra tiếng vang, lập tức thềm kêu không xong, nháy mắt hắn quay người, lóe rời đi vị trí đang đứng.

Ánh sáng bạc hơi hơi chột lóe, bảy tám phi tiêu chớp mắt tức đến, “đốc đốc đốc” vài tiếng phóng tới chỗ phát ra tiếng vang.

Hứa Trì khó khăn lăm né qua, động tác không ngừng, lập tức điểm mũi chân, cấp tốc xoay người chạy ra ngoài.

Nếu đã kinh động đối phương, lập tức rời đi mới là thượng sách, nếu đối phương hình thành vòng vây, phiền toái liền lớn.

Hắn phản ứng nhanh chóng, khinh công thật tốt, đánh ngã vài người bên đối phương, mở ra chỗ hổng, lập tức bỏ trốn mất dạng.

“Đuổi theo, nhanh chóng đuổi theo!”

Thủ lĩnh ám vệ giận dữ, điểm bảy tám người, vội vàng đuổi theo.

Khinh công của Hứa Trì cao hơn đối phương một bậc, lại chiếm tiên cơ, kỳ thật chạy thoát không khó. Một đường chạy ra rừng rậm ngoài thành, hắn nghĩ lại nghĩ, rồi lại cảm thấy không quá thỏa đáng.

Hắn tùy ý chọn đường chạy đi là hướng chính đông, suy nghĩ xong, hắn thoáng gia tốc, biến mất trong rừng rậm.

Thủ lĩnh ám vệ trong lòng căng thẳng, dưới chân tốc độ cực nhanh, lại vẫn mất dấu vết người.

“Nhanh, lục soát mọi nơi.” Thủ lĩnh ám vệ tàn nhẫn đốt thân cây, lập tức lệnh thuộc hạ tìm kiếm.

Bản thân hắn tăng tốc, đuổi theo hướng chính Đông.

Kết quả là đuổi không kịp, thủ lĩnh ám vệ thất vọng, nhưng cũng chỉ đành đi về, hắn không cam lòng, lại lần nữa lang thang không có mục tiêu lục soát.

Lục soát như vậy lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Thủ lĩnh ám vệ mắt sắc, thấy phía trước xa xa có bóng đen chột lóe, tập trung nhìn vào, đúng là kẻ xâm nhập.

Khoảng cách này đã đuổi không kịp, nhưng lại có phát hiện trọng đại. Đối phương chạy gấp một đoạn, xác định bốn bề vắng lặng, đột nhiên chuyển hướng, chạy về chính bắc.

Chủ tử vừa lúc có kẻ thù cũ ở hướng chính bắc, mấy năm nay hai bên dò hỏi không ngừng, lần này chắc cũng là đối phương.

Thủ lĩnh ám vệ trong lòng nhất định, lúc này cũng có thể giải thích với chủ tử.

“Đi, trở về.”

Đoàn người quay về bên trong thành. Mà Hứa Trì chạy thêm một đoạn lại lạng lẽ đi về, xa xa nhìn bóng dáng đối phương, mới miễn cưỡng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn cũng không biết Mục Hoài Thiện có kẻ thù cũ ở phía bắc, chỉ là đánh chủ ý lẫn lộn tầm mắt, mèo mù vớ cá rán, dẫn họa thành công.

Điểm này hắn còn không biết, hiện giờ chỉ hy vọng đối phương không quá miễn cưỡng, đừng liên tưởng việc này tới Đông Cung.

Lúc này Mục Hoài Thiện còn không biết Đông Cung đã phát hiện thân phận của hắn, có lợi cho bên ta. Bởi vậy khi Cao Húc hạ lệnh, đặc biệt nhấn mạnh, không thể khiến cho đối phương hoài nghi.

Lần này Hứa Trì xem như làm hỏng nhiệm vụ. Đã rút dây động rừng, muốn tiếp tục điều tra đoái công chuộc tội cũng không được, hắn chỉ phải về Thừa Đức phục mệnh.

Cao Húc nhận được tin báo Hứa Trì truyền lại, Mục Hoài Thiện cũng thu được tin tức từ Đại Đồng.

“Tiền viện chỉ huy tư bị lên vào, kẻ đó tới gần ngoại thư phòng bị phát hiện.”

Mục Hoài Thiện lệch qua giường ngủ nhân bằng gỗ hoa lê, tùy tay rút ra mật tin, rũ mắt thoáng nhìn, về mặt nhân nhả thường ngày lập tức thu lại: “Kẻ đó lại có thể tới gần ngoại thư phòng?”

Hắn biết rõ thuộc hạ của mình năng lực cỡ nào. Hơn nữa trước khi rời Đại Đồng, hắn còn nghiêm mật bố trí, ngoại thư phòng có bao nhiêu khó tiếp cận không ai rõ ràng hơn chính mình.

Mục Hoài Thiện tư duy nhanh nhạy, lập tức liên hệ tới gần đây gút mắt với Đông Cung.

Chẳng lẽ, Hoàng Thái tử phát hiện thân phận của hắn?

Về mặt Mục Hoài Thiện nghiêm túc, khuôn mặt trắng nõn tuấn tú ẩn thấu lãnh lệ, hắn đọc nhanh như gió, nhanh chóng đọc xong tờ đầu tiên, lật qua tờ thứ hai.

Tờ thứ hai, tình huống có biến hóa, thủ lĩnh ám vệ nói phát hiện của chính mình trong rừng rậm thực kỹ càng tỉ mỉ. Cuối cùng suy đoán, người áo đen này hẳn là kẻ thù cũ của chủ tử phái tới.

Mục Hoài Thiện hơi hơi nhíu mày, tâm phúc này của hắn năng lực rất cao, sức phán đoán cũng mạnh, nếu không sẽ không làm được vị trí thủ lĩnh.

Còn có điểm mấu chốt nhất, mặc dù Đông Cung biết chính xác thân phận của hắn, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không có khả năng biết hắn còn có một kẻ thù cũ như vậy, có thể kịp thời dẫn họa cho người khác.

Nói như vậy, Đông Cung bên này, hẳn là hắn suy nghĩ nhiều.

Mục Hoài Thiện cân nhắc từng câu từng chữ, nhắm mắt tưởng tượng tình cảnh lúc ấy, cuối cùng ra kết luận, hẳn là kẻ thù cũ của hắn ra tay.

“Dưới trướng người này lại thêm cao thủ.” Hắn đứng lên, đi đến bên cạnh giá cắm nến, đốt mật tin.

Mục Hoài Thiện lẳng lặng nhìn ngọn lửa màu da cam nháy lên, chờ thư sếp bị thiêu đốt hầu như không còn, nhẹ buông tay. Tro tàn rơi xuống đất, hắn xoay người, phân phó truyền tin về Đại Đồng, tăng mạnh cảnh giới, phòng ngừa đối phương trở lại.

Còn về phản kích, chờ hắn trở về lại nói.

Cuối cùng, hắn lại phân phó: “Truyền tin Lâm Giang Hầu, đề cao cảnh giới.”

Mặc dù suy đoán không phải Đông Cung ra tay, nhưng để ngừa vạn nhất, Mục Hoài Thiện vẫn thông báo huynh trưởng một tiếng, làm đối phương cẩn thận chút.

“Kỷ Tường, ông lập tức về kinh, kiểm tra những vị trí quan trọng này một lượt.”

Kỷ Tông Văn thu được mật tin Mục Hoài Thiện gửi, trên thư chỉ nói ông ta gia tăng phòng bị, lại chưa nói vì sao như thế.

Ông ta hiểu đệ đệ, tính tình đối phương có chút cổ quái, nhưng tuyệt đối không phải người không gió dậy sóng, bởi vậy cũng không chất vấn vì cái gì, lập tức phân phó xuống.

Kỷ Tường là đại quân sự Lâm Giang Hầu phủ, làm bạn chủ tử cùng nhau lớn lên, là tâm phúc hạng nhất của Kỷ Tông Văn. Ông ta vừa nghe mệnh lệnh, lập tức lưu loát đáp vâng.

“Nếu ông muốn về thăm nhà, hồi kinh làm thỏa đáng sai sự, cũng không cần đến đây nữa, trực tiếp trở về đi.”

Vốn dĩ Kỷ Tường tính qua mấy ngày liền xin nghỉ phép trở về thăm người nhà, đã báo chủ tử. Quan hệ chủ tớ thực không tệ, Kỷ Tông Văn rất săn sóc đối phương, hồi kinh xử lý tốt sai sự, có thể trực tiếp về nhà.

“Tạ ân điển của hầu gia.”

Kỷ Tường ứng, lập tức lui xuống thu thập hành lý, cưỡi ngựa xuất phát. Khăn đuôi chậm đuôi, rút cuộc chạy về kinh thành Lâm Giang Hầu phủ.

Ông ta đột nhiên trở về làm quân sự chuồng ngựa Kim Đại Niên kinh ngạc.

“Tường đại quân sự, sao đột nhiên ông trở lại?”

Kim Đại Niên cười ha ha tự mình tiến lên dẫn ngựa, ông ta là thế phó, vẫn là quân sự địa vị không thấp, Kỷ Tường cũng không kén kiệu, lau mặt: “Chủ tử có phân phó, chúng ta đương nhiên gấp gấp trở về.”

Ông ta xoa người xuống ngựa, duỗi thân mình một chút, muốn vội vàng đi vào. Đi được hai bước lại quay về, lôi kéo Kim Đại Niên nói: “Lão Kim, ông chuẩn bị cho ta một chiếc xe ngựa nhỏ dành cho một người, qua mấy ngày ta sẽ dùng.”

“Hình thức xe ngựa bình thường chút, nửa cũ nửa mới cũng được, cho ngựa ăn no chút.” Kỷ Tường đặc biệt dặn dò: “Ông tự mình chuẩn bị, đừng nói gì với người khác.”

“Được rồi.” Kim Đại Niên lưu loát ứng, nhìn theo đối phương đi xa, ra chuồng ngựa.

Ông thu tười cười, trong lòng lại động.

Mỗi năm lúc này, Đại quân sự Kỷ Tường sẽ ra cửa một chuyến, đồng dạng yêu cầu xe ngựa giấu tai mắt người khác.

Đối phương dùng xe ngựa gì, chuyện không liên quan mình, Kim Đại Niên thường lui tới cũng không để ý. Nhưng hiện giờ vừa lúc chủ tử âm thầm truyền mệnh lệnh, nói chặt chẽ chú ý tâm phúc bên cạnh Lâm Giang Hầu, xem có thể phát hiện sơ hở hay không.

Tâm phúc hạng nhất của Lâm Giang Hầu còn không phải là Kỷ Tường sao? Chỗ không ổn này tự nhiên dẫn người chú ý.

Ông lập tức không chậm trễ, nhanh tìm cái có rồi đi, truyền tin tức ra.

Kim Đại Niên đúng là một trong những mật thám Kỷ Uyển Thanh tiếp nhận từ trong tay phụ thân, xuất thân thế phó, địa vị không thấp.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Editor: Vy Vy 1505

Kim Đại Niên là thế phó, tổ phụ ông chính là quân sự chuồng ngựa, còn được lão Tĩnh Bắc Hầu phát triển thành ám tuyến. Sau khi ông lớn lên, chẳng những thuận lợi tiếp nhận vị trí của tổ phụ, cũng tiếp nhận cả công việc mật thám.

Vị trí của ông không thấp, cũng rất quen thuộc hầu phủ, vừa nhận được nhiệm vụ liền cân nhắc.

Tâm phúc bên cạnh Kỷ Tông Văn không ít, nhưng nặng nề nhất tới tới lui lui cũng chỉ mấy người.

Mấy người này cũng có chút giao tình với ông, đáng tiếc không sâu. Kim Đại Niên suy nghĩ đảo qua những người này, đang cân nhắc nên ra tay từ ai, Kỷ Tường liền đụng tới.

Kỷ Tường là đại quân sự Lâm Giang Hầu phủ, đã hầu hạ bên cạnh Kỷ Tông Văn từ khi còn nhỏ, đến nay đã ba mươi năm. Nếu nói tâm phúc hạng nhất

thì chi có thể là người này.

Mới vừa rồi, khi đối phương xoay người dặn dò chuẩn bị xe ngựa, trong lòng Kim Đại Niên vừa động.

Bắt đầu từ bảy tám năm trước, mỗi năm lúc này, Kỷ Tường sẽ ra cửa một chuyến, khoảng nửa tháng mới về, lần nào cũng yêu cầu xe ngựa giống nhau, chủ yếu là giấu tai mắt người khác, hơn nữa việc này không được nói với ai.

Kim Đại Niên là người qua tay, giấu diếm ai cũng không thể gạt được ông. Đồng thời ông còn biết, bảy tám năm trước, đúng là thời điểm cô thái thái Lâm Giang Hầu phủ Kỷ Hoàng hậu và con trai bắt đầu quật khởi, chính thức triển khai hành động thực tế, muốn giành Đông Cung.

Năm đó, gia quyến của nhiều tâm phúc bên cạnh Lâm Giang Hầu, như là đám người Kỷ Tường, đã bị lạng lẽ đưa đi rồi phủ.

Bên ngoài nói là đưa về quê nhà đi, nhưng có một lần Hà Nam đại hạn, Kim Đại Niên thuận miệng thăm hỏi một câu, đối phương lại không nôn nóng chút nào.

Quê quán của Kỷ Tường là ở Hà Nam, nhưng lúc ấy mất một lúc ông ta mới phản ứng, đáp hai câu.

Kết hợp đủ loại tình huống, Kim Đại Niên lớn mật phỏng đoán, gia quyến của đối phương cũng không bị đưa về Hà Nam, hoặc là Hà Nam chỉ là nguy trang, mà mỗi năm một lần che tai mắt người khác đi ra ngoài, mới là chân chính thăm hỏi người nhà.

Đây là một phát hiện trọng đại, việc này không nên chậm trễ, Kim Đại Niên lập tức về phòng viết mật tin, truyền đi Thừa Đức.

Nếu phát hiện của Kim Đại Niên là thật, chính là một chỗ đột phá trọng đại.

Cao Húc mở ra nhìn mật tin, lập tức không chậm trễ, triệu Hứa Tri tới, phân phó giám thị nghiêm mật, lúc cần thiết có thể tùy cơ ứng biến.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Hứa tri lưu loát ứng.

Hắn thất thủ ở Đại Đồng, cũng may sau đó cẩn thận quan sát, Mục Hoài Thiện hình như cũng không dời lực chú ý tới Đông Cung, hẳn là hành vi lẫn lộn tầm mắt trong rừng rậm có tác dụng, Hứa Tri thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Chủ tử cũng không quá trách cứ hắn, nhưng trong lòng hắn áy náy, đang xoa tay hăm hè, muốn lập công chuộc tội. Tiếp nhiệm vụ, hắn lập tức cáo lui, khởi hành chạy trở lại kinh thành.

Dĩ vãng Kỷ Vinh truyền tin tức lại đây, Cao Húc đều thương lượng với thê tử trước rồi mới quyết định, đây là tôn trọng thê tử.

Lần này chuyện quá gấp gáp, Thừa Đức cách kinh thành không xa lắm, nhưng sau khi trở về vẫn cần bố trí, mệnh lệnh đương nhiên càng sớm càng tốt, bởi vậy lúc ấy hắn liền phân phó.

Nhưng hắn cũng không trì hoãn, chờ Hứa Tri lui ra, liền đứng lên đi về hậu viện.

“Điện hạ làm rất đúng.”

Kỷ Uyển Thanh tán đồng quyết định của Cao Húc, tinh tế xem qua mật tin, nàng vui vẻ nói: “Kim Đại Niên phỏng đoán có lẽ không sai, lúc này nếu có thể tìm hiểu nguồn gốc, không chế gia quyến Kỷ Tường, nói vậy ông ta sẽ mở miệng.”

Người trung thành và tận tâm, có thể vứt bỏ sinh mạng vì chủ tử không ít. Tuy nhiên, nếu bên kia cán cân là chính mình người nhà, cha mẹ, thê tử, con cái, thuộc hạ còn có thể kiên trì không lay động, chỉ sợ cũng không nhiều.

Lúc phi thường phải làm việc phi thường. Người nhà Kỷ Tường có lẽ vô tội, nhưng so với một thành quân dân anh dũng bảo vệ quốc gia lại chết thảm, mấy vạn viện quân hoàn toàn bị diệt, đương nhiên những người sau càng quan trọng.

Hướng hồ, bọn họ có thể có cuộc sống an nhàn hôm nay, không thể thiếu Kỷ Tường trợ giúp kẻ ác được lợi.

Ngày xưa sương mù từng chút từng chút bị đẩy ra, chân tướng càng ngày càng gần, phu thê hai người tâm tình đều không tệ.

“Thanh Nhi, hôm nay thân thể có thoải mái không?”

Dứt chính sự, Cao Húc cũng không lập tức trở lại tiền viện, hắn nhẹ ôm thê tử, bàn tay dừng trên bụng nàng đã dần to lên, cẩn thận vuốt ve.

Kỷ Uyển Thanh mang thai đã hơn bốn tháng. Vào tháng thứ tư, thai nhi bắt đầu phát triển nhanh, bụng nàng đã rõ ràng to lên.

Giống như có cái rỗ nhỏ úp ngược trước bụng, mặc quần áo nhìn không rõ, nhưng chạm vào hoặc là cởi áo liền tương đối rõ ràng.

Dáng người nàng gần như không có gì biến hóa, vẫn yếu điệu như cũ. Mấy tháng nay điều dưỡng cực tốt, sắc mặt như hoa xuân, rút đi ngây ngô, bắt đầu nở rộ, giờ tay nhắc chân càng làm cho người không rời mắt được.

Chỉ cần Cao Húc nhàn hạ, chắc chắn sẽ nhớ thương hậu viện, nhớ con của hắn, càng nhớ nương tử của hắn.

“Thiếp rất khỏe, con cũng ngoan.” Kỳ Uyển Thanh mỉm cười, bàn tay mềm bao trùm trên tay hắn.

Cao Húc đang muốn nói chuyện, không nghĩ tới dưới tay chợt truyền đến một trận động tĩnh nho nhỏ, hắn vui mừng: “Thanh Nhi, con lại động?”

Nam tử xưa nay ôn trọng tự giữ, bởi vì thai động nho nhỏ khó nén hưng phấn, về mặt hắn chuyên chú, vội cẩn thận vuốt ve vài cái, hy vọng lại được hài tử đáp lại.

Hài tử không phụ chờ đợi, quả nhiên giật giật.

Cao Húc càng cao hứng.

Kỳ Uyển Thanh vẫn luôn mỉm cười nhìn, từ lần đầu tiên thai động, hắn liền ham thích chơi thể này với con, không chút nghi ngờ, hắn là một người cha tốt.

Ngày xưa Hoàng thái tử điện hạ bình tĩnh ẩn mang phòng bị sớm lặng yên đi xa, hiện giờ Cao Húc chính là một phu quân tốt.

Nàng mỉm cười, mắt đẹp cong cong mang một tia ngọt ngào: “Hôm nay con vẫn luôn lười nhúc nhích, chắc là thấy cha trở lại, mới cao hứng đấy.”

Cao Húc ý cười càng sâu, lại đợi hồi lâu, thấy hài tử xác thật tạm an tĩnh, hắn mới lưu luyến không rời đi tiền viện.

“Nương nương, điện hạ thật tốt.”

Hà ma ma cười đến không khép miệng được, trải qua mấy tháng cẩn thận quan sát, bà đã buông xuống lo lắng nho nhỏ trước đó.

“Dạ.” Kỳ Uyển Thanh mỉm cười, hắn xác thật tốt.

*****

Kinh thành, Lâm Giang Hầu phủ.

Kỷ Tường kiểm tra một lượt các nơi trong phủ, xác nhận không có gì sai sót, lại triệu tập các quản sự, ân cần dặn dò.

Đợi tất cả xong xuôi đã là vài ngày sau, cuối cùng ông ta truyền tin tức đi Thừa Đức.

Sáng sớm hôm sau, ông ta lặng lẽ mang theo một người, lấy chiếc xe ngựa nhỏ Kim Đại Niên chuẩn bị riêng rời phủ.

Kỷ Tường cỡi quần áo tơ lụa, mặc quần áo bằng vải bông màu xanh biển, chui vào buồng xe ngựa, không lộ đầu ra nữa. Người lái xe là gã sai vặt giả trang thành một nam tử trung niên mặc quần áo vải bố màu xám, tướng mạo bình thường, nhưng vẫn lộ ra cánh tay cù kết có lực.

Kim Đại Niên lơ đãng nhìn lướt qua, người này không giống gã sai vặt bình thường, ngược lại giống phủ vệ biết võ nghệ.

Ông không dám xem nhiều, dường như không có việc gì tránh ra. “Gã sai vặt” vung lên roi ngựa, xe ngựa nhỏ nửa cũ nửa mới chở hai người đồng dạng điệu thấp đi ra ngoài.

Xe ngựa không từ cửa hông ra phủ, mà thông qua hẻm nhỏ vòng đến cửa sau, từ cửa dành cho hạ phó cấp thấp đi ra ngoài.

Gã sai vặt một đường cẩn thận để ý, xác định không người theo dõi, mới thu hồi tầm mắt, lại cho ngựa hai roi.

Ngựa bị đánh ăn đau, dưới chân nhanh hơn, “lộc cộc” ra hẻm sau, xuyên qua phố chính, nhập vào dòng người dòng xe dày đặc trên đường lớn.

“Nhanh, mau đi theo.” tầm mắt Hứa Tri không rời chiếc xe ngựa này, giờ giờ cầm, điểm mũi chân, dẫn đầu đi theo.

“Dạ.” cấp dưới theo sát phía sau.

Bọn họ chờ đợi đã lâu, đang muốn thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ lập công chuộc tội, tất nhiên xoa tay hăm hè.

Buồng xe ngựa nhỏ lẹp xẹp, nhìn như người bình thường ra cửa làm việc, vòng vài vòng dưới ánh nắng chói chang, gã sai vặt mang đầu lạp mới xả cương ngựa, đi nhanh ra cửa thành.

Xe ngựa ra khỏi thành từ cửa bắc, đi về hướng đông bắc. Sau khi ra khỏi thành tốc độ tăng lên, tới chạng vạng ngày hôm sau liền đến một trấn nhỏ.

Trấn nhỏ này tên là Bình Sơn, dân cư xem như đông đúc, trên đường cái vào trấn tiếng người ồn ào, chen vai thích cánh.

Gã sai vặt không lái xe vào trấn, lặc dây cương dừng xe ngựa trước cửa trấn.

Kỷ Tường chui ra, nói hai câu với phủ vệ giả trang gã sai vặt, gật gật đầu, nhắc chân liền đi.

Hai người không phải lần đầu tiên tới đây, rất có ăn ý, gã sai vặt quay đầu xe, đánh ngựa liền đi, nửa tháng sau, hắn sẽ lại đến một chuyến đón người.

Đám người Hứa Tri một đường theo tới đây, lập tức phân ra hai người đi giải quyết chiếc xe kia, hấn tiếp tục lãnh người, đuổi kịp Kỳ Tường.

Sắp gặp mặt người nhà xa cách một năm, tuy đại quân sự Lâm Giang Hầu phủ xưa nay cẩn thận bình tĩnh, cũng không nhịn được lộ vẻ tươi cười. Xuyên qua đường cái phồn hoa, Kỳ Tường dưới chân càng thêm nhanh, gần như chạy đi.

Phía đông thị trấn là khu nhà giàu, trong đó có một tòa nhà lớn ba sân bắt đầu vẩy nước quét nhà và ngõ nhỏ trước cửa từ mấy ngày trước. Tới ngày này, người một nhà mở cửa lớn nhón chân mong chờ.

“Cha đã trở lại!”

Bóng người quen thuộc vừa mới đến cửa ngõ, con trai út mất sắc, lập tức hoan hô một tiếng, bỏ tay mẫu thân, chạy qua bên kia.

Đứa bé trai này mới sáu tuổi, là Kỳ gia dọn đến Bình Sơn trấn mới sinh, Kỳ Tường nhớ thương nhất là đứa con út này, chạy nhanh hai bước, bế lên con trai đang nhào tới, cao hứng giờ lên cao.

“Cha! Nương!” ông ta một tay ôm con trai, bước nhanh vào nhà.

Trước mắt cha mẹ già đã lãnh thê tử, con trai lớn, hai con gái ra đón, người một nhà đoàn tụ, mọi người đều kích động không thôi.

Một màn này bị Hứa Tri đứng lặng lẽ ở chỗ tối thu hết vào đáy mắt, hấn rút cuộc lộ ra tươi cười vừa lòng.

“Người đâu, nhanh truyền tin tức cho chủ tử.”

Kỳ thật trước khi tới, Hứa Tri đã được chủ tử cho phép tùy cơ ứng biến. Hấn cũng không chậm trễ, lập tức an bài.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Editor: Vy Vy 1505

“Tới đây, các huynh đệ!”

Nói chuyện chính là một hán tử áo xanh, xách theo một bình rượu lớn vào cửa: “Đều ném thử, đây là rượu ngon Túy Tiên Lâu mới ra hầm.”

Nói xong, hấn lưu loát mở miệng bình, hương rượu thuần hậu lập tức tràn ngập, ba bốn người trong phòng chạy nhanh vây lại.

Người cầm đầu là một nam tử trung niên áo lam, nhú nhú mày: “Trần Lãnh, sao mới sáng sớm đã uống rượu rồi, còn làm nhiệm vụ hay không?”

“Trương đại ca,” hán tử áo xanh Trần Lãnh vừa rót rượu, vừa thờ dãi: “Chúng ta làm hay không làm nhiệm vụ, có gì khác nhau sao?”

Rượu ngon được đổ vào chén lớn, hấn tiếp đón: “Trương đại ca, đừng nghĩ nhiều, tới cùng nhau uống.”

Trương đại ca nghe vậy, hoảng hốt một lát. Cũng đúng, nhiệm vụ của bọn họ, làm hay không làm kỳ thật cũng không khác gì nhau.

Mấy người bọn họ vốn là phủ vệ Lâm Giang Hầu phủ. Vì Kỳ Hoàng hậu chính thức triển khai đoạt đích, hầu gia vì phòng ngày sau có sơ hở, trước tiên lặng lẽ đưa người nhà của tâm phúc bên cạnh ra phủ, cũng phái người thủ vệ và giám thị.

Kỳ Tường là quan trọng nhất, thủ vệ gia quyến cũng nhiều, đám người Trương đại ca lãnh nhiệm vụ này. Lúc ấy cảm thấy không có gì, hiện giờ chớp mắt gần mười năm, lại buồn khổ đến cực điểm.

Kỳ Tông Văn mọi việc quán thân, quên mất phân phó đôi gác. Những người này chờ gần mười năm, ở yên trong trấn nhỏ, tuy an nhàn đến cực điểm, lại không thể lập công, càng không thể điều chuyển.

Đối với nam nhân có lòng tiến thủ, thật sự là tra tấn.

Trương đại ca cười khổ một tiếng, cuối cùng cũng đứng lên, đi đến bên kia.

Trong phòng rượu ngon món ngon, không khí nhiệt liệt. Nóc nhà lại có một đôi mắt nhìn chăm chăm bọn hấn, mái ngói bị nhấc lên nhẹ nhàng thả lại chỗ cũ, người tới điểm mũi chân, lặng lẽ rời đi.

Hắn lưu loát trở về, bẩm: “Hồi bẩm Phó thống lĩnh, đã thăm dò rõ ràng tình huống thủ vệ cách vách.” Nói xong, cẩn thận tự thuật lại.

“Rất tốt.”

Hứa Trì gật đầu, đứng lên: “Việc này không nên chậm trễ, tối nay chúng ta ra tay.”

Biết gia quyến của Kỳ Tường ở nơi đây, Hứa Trì cũng không lỗ mãng, đầu tiên sai người cẩn thận quan sát hai ngày, thăm dò tất cả tình huống, lại có bước tiếp theo hành động.

Nơi đây chỉ có gia quyến của Kỳ Tường, người nhà của tâm phúc khác không ở đây, có lẽ là phòng ngừa bị người tận diệt.

Bên cạnh Kỳ gia có một tòa nhà hai sân, bên trong ở bốn năm phủ vệ Lâm Giang Hầu phủ phái đến, cải trang giả dạng, bên ngoài là bảo vệ, thực tế cũng là giám thị.

Chỉ là, qua bảy tám năm, nhóm người này hầu như không còn cảnh giác. Hứa Trì phí chút tâm tư, liền biết rõ cách đối phương liên lạc và quy củ định kỳ hội báo với Lâm Giang Hầu phủ.

Mọi chuyện đã chuẩn bị, tối nay có thể hành động.

Đêm xuống.

Trần nhỏ Bình Sơn ồn ào náo động cả ngày an tĩnh lại, ban đêm yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng phu canh gõ mõ.

“Giờ Tuất canh một, trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa!”

Phu canh mới vừa kêu xong, quay đầu, lại thấy phía đông rất xa có ngọn lửa bốc lên.

Hắn đại kinh thất sắc, vội ném cái mõ, hô lớn: “Hoả hoạn! Mau tới dập lửa, hoả hoạn!”

Nơi này cách chỗ nổi lửa rất xa, thế lửa tấn mãnh, chờ mọi người bừng tỉnh tìm đến, lửa cháy hừng hực, đã không thể vào cứu giúp.

Chờ hồi lâu, thế lửa rốt cuộc diệt, tòa nhà lớn ba sân và tòa nhà hai sân bên cạnh đều đã hóa thành tro tàn.

Tổng cộng tìm ra gần hai mươi bộ hài cốt, bị lửa đốt đã không thể phân biệt, nhưng đếm đếm, số lượng vẫn khớp.

Kỷ trạch và Trương trạch bên cạnh, tất cả mọi người đều chết, ngay cả nam nhân Kỳ gia hai ngày trước mới vừa về nhà cũng gặp bất hạnh.

Mọi người tiếc hận, nhưng cũng chỉ thế thôi, dù gì hai nhà này là ngoại lai, cũng không có thân thích ở bản địa, mọi người nhiều lắm cũng chỉ than vài câu, sau đó tăng mạnh cảnh giác củi lửa ánh nến trong nhà.

Chuyện này liền đi qua.

Nói đến Hứa Trì bên này.

Lửa là hắn sai người phóng, không chế thực tốt, không lan đến hàng xóm vô tội, thủ pháp cũng thuần thực, không lưu lại một tia sơ hở. Còn về thi hài bên trong, chính là từ từ hôm nay mới vừa xử tử.

Dùng thuốc mê với người Kỳ gia, trong lúc ngủ mơ bắt người đi, cũng miễn cho đối phương phản kháng.

Đề lại hai cấp dưới quan sát thế lửa kế tiếp, cũng tạm thời thay thế công việc của đám người Trương đại ca, đúng giờ truyền tin tức báo cho Lâm Giang Hầu phủ. Hắn liền lãnh người, nhanh chóng rời trần Bình Sơn.

Trần Bình Sơn ở hướng đông bắc của kinh thành và nằm hướng tây nam của Thừa Đức, vừa vặn ở vị trí chính giữa hai nơi. Cho dù là về kinh thành hay là đi Thừa Đức, thời gian cũng gần bằng nhau.

Một khi đã như vậy, Hứa Trì đương nhiên lựa chọn Thừa Đức.

Ra trần nhỏ, xe ngựa to ban ngày đã chuẩn bị thỏa đáng cũng tới. Hắn không chút do dự, phân phó ném người lên xe, lập tức xuất phát, bằng tốc độ nhanh nhất đi Thừa Đức.

Hiện giờ Kỳ Uyển Thanh mang thai đã hơn bốn tháng, thai nhi thực ổn, thời kỳ này yêu cầu vận động thích hợp.

Mùa hè vô thức đi qua, nhưng nắng gắt cuối mùa vẫn còn, ánh mặt trời nóng bỏng, nàng không dám ra ngoài, chỉ đi hai vòng trong phòng. Chờ tới chạng vạng mới đi dạo trước cửa chính phòng.

Ngày này, Hà ma ma và Lê Hoa một trái một phải, thật cẩn thận nâng nàng ra cửa, Cao Húc đã trở lại.

Hắn đam mê làm bạn vợ con, lập tức tiếp nhận công việc.

“Thanh Nhi, việc bên Kỳ Tường tất cả thuận lợi.”

Cao Húc mở cánh tay nâng thê tử, hai người vai sóng vai, chậm rãi đi lại ở đình viện trước cửa chính phòng. Hấn nện bước vững vàng, lực đạo trên tay vừa vặn, không lỏng không chặt, lại mười phần có cảm giác an toàn.

Hấn vừa làm bạn Kỳ Uyển Thanh dạo bước, vừa thấp giọng tường thuật mật báo mới vừa rồi nhận được: “Hứa Tri đã đắc thủ, hiện giờ đang áp Kỳ Tường và gia quyến tới Thừa Đức.”

“Thật sao?”

Kỳ Uyển Thanh đại hỉ, dưới chân dừng lại: “Thật tốt quá.”

Việc này tiến triển, chuyện lớn phi thường thuận lợi, nàng cũng không nghĩ tới có thể nhanh như vậy tìm được chỗ hồng.

Một khi chỗ hồng này bị mở ra, chân tướng Tùng Bảo dịch có thể sáng tỏ.

Kỳ Uyển Thanh có chút kích động, Cao Húc vỗ nhẹ nhẹ lưng nàng, nhẹ giọng trấn an hai câu, lại nói: “Chuyện này cô sẽ tự mình thăm vấn, Thanh Nhi đừng khẩn trương.”

Hấn nhất định phải cạy ra miệng Kỳ Tường.

“Dạ.”

Kỳ Uyển Thanh thực tín nhiệm năng lực của phu quân, nàng hít sâu vài cái, bình phục chính mình cảm xúc, giờ tay xoa xoa bụng.

Đều nói mẹ con liền tâm, lời này không sai, hài nhi trong bụng đại khái cảm giác được cảm xúc mẫu thân phập phồng, lập tức mân mê vài cái.

“Làm sao vậy?”

Cao Húc vừa thấy động tác của thê tử, lập tức khẩn trương, tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng phồng lên, thấy hài tử như thường lui tới nhúc nhích vài cái liền khôi phục bình tĩnh, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Hấn thực cẩn thận, lập tức nói: “Chúng ta về phòng đi.”

“Dạ.”

Hôm nay chạng vạng dạo quanh cũng không ít, Kỳ Uyển Thanh không cự tuyệt phu quân quan tâm, được hấn nâng, xoay người về chính phòng.

Sau khi dùng bữa tối, tiêu thực lại nghỉ ngơi.

Cuộc sống nhẹ nhàng lại qua hai ngày, Hứa Tri liền đến Thừa Đức, cũng an trí xong đám người Kỳ Tường.

Ngày này sau giờ Ngọ, Cao Húc cải trang ra hành cung, đi đến nơi hẹn trước.

Đoàn người rẽ trái rẽ phải, cuối cùng vào một tòa nhà bốn sân không thu hút, vặn cơ quan, xuống mật đạo dưới đất.

Mật đạo phía dưới tòa nhà cực rộng, chiếm hơn một nửa diện tích tòa nhà bốn sân, có địa lao, phòng thẩm vấn vân vân.

Mỗi năm, Cao Húc luôn có mấy tháng ở Thừa Đức, những gì kinh thành có, bên này cũng không thiếu.

Hấn vào tịnh thất bên cạnh phòng thẩm vấn, nơi đây có bàn có ghế, trên tường đá liền nhau với phòng thẩm vấn được khảm một khối thủy tinh to, đối diện nhìn không thấy bên này, bên này nhìn qua lại rất rõ ràng.

Cao Húc ngồi xuống, nhân nhạ phân phó: “Bắt đầu đi.”

Thuộc hạ của Hứa Tri ai cũng có sở trường riêng, liều lượng thuốc mê dùng rất tốt, Kỳ Tường và người nhà vào địa lao, thực mau liền tỉnh lại.

“Ách.....”

Thê tử Khâu thị của Kỳ Tường rên rỉ một tiếng, ôm đầu mở mắt ra, đột ngột hét lên một tiếng, đột nhiên thanh tỉnh, bà ta hoảng sợ lay phu quân bên cạnh “Tướng công, tướng công! Ông xem đây là đâu?”

Giọng nữ thực bén nhọn, người Kỳ gia vốn dĩ chưa tỉnh bị cả kinh, lập tức khôi phục ý thức.

Vốn ngủ ở trên giường, sao mở mắt liền thay đổi nơi khác?

Hon nữa chỗ này rõ ràng là nhà tù, lập tức bảy tám người loạn thành một đoàn. Người lớn mặt mang hoảng sợ, con nít đã bắt đầu nức nở: “Nương, đây

là đâu vậy?”

“Được rồi, đều cảm miệng đi.”

Lúc này, Kỷ Tường là người tinh táo nhất, thân là đại quân sự Lâm Giang Hầu phủ, sóng gió gì chưa thấy, lập tức ý thức được mấu chốt.

Đối phương nhất định là nhắm vào mình mà đến.

Kỷ Tường thân hãm nhà tù, trong lòng tuy nặng nề, nhưng mặt ngoài trấn định tự nhiên. Chẳng qua, khi ông ta nhìn vợ con và cha mẹ già, ánh mắt lại khó nén ưu sầu.

Nếu chỉ có một mình bị bắt, ông ta không sợ, cùng lắm thì chết thôi, cũng xem như trả ơn chủ tử nhiều năm tin trọng.

Ông ta không thêm để ý chính mình sống chết, nhưng.....

Không đợi Kỷ Tường nghĩ quá nhiều, một trận tiếng bước chân dồn dập có lực từ xa đến gần. Ông ta chăm chú nhìn lại, chỉ thấy hai nam tử áo đen xuất hiện, mặt không biểu tình, “loảng xoảng” một tiếng, nhanh nhẹn mở khóa thiết to như cái chén, kéo cửa địa lao, kéo ông ta ra ngoài.

“Tướng công, tướng công!”

“Cha, cha!”

Người Kỷ gia hoảng thành một đoàn, vội đuổi tay kéo lại, bọn họ bị vô tình tách ra, cửa địa lao một lần nữa bị khóa lại.

Vách tường địa lao to rộng bằng đá xanh phô bằng phẳng, cách một đoạn liền có một ánh nền lấp lờ. Xuyên qua thông đạo thật dài, Kỷ Tường bị kéo vào một thâm thất.

Trên vách tường treo đầy các loại hình cụ, nửa cũ nửa mới, thạch thất to như vậy tuy rửa sạch sẽ, nhưng không vớt đi được mùi máu tươi nhàn nhạt.

Thâm thất này rõ ràng không phải chỉ treo đạo cụ đe dọa người.

Bốn phía mười mấy nam tử áo đen an tĩnh trang nghiêm, người cầm đầu đứng ở giữa. Kỷ Tường bị trói trên giá chữ thập bằng gỗ thô, cũng không kinh hoảng, chỉ nhìn chăm chăm đối phương lạnh giọng hỏi: “Các người đến tột cùng là thần thánh phương nào, ý muốn như thế nào?”

“Các người là người của Đông Cung?” tuy là câu nghi vấn, nhưng giọng điệu lại rất chắc chắn.

Tuy Kỷ Tường chỉ là hạ phó, nhưng lại là tâm phúc nhất đẳng của Lâm Giang Hầu, giấu tai mắt người khác đi ra ngoài, thế nhưng bị bắt. Người có năng lực như vậy cũng không nhiều, hơn nữa trong lao ngục dưới đất này, đủ loại dấu vết để lại đều nói cho ông ta sự thật.

Ông ta rất có tầm mắt, đầu óc đạo qua một vòng: “Trong Lâm Giang Hầu phủ có nội ứng của các người.”

“Kim Đại Niên?” trong lòng Kỷ Tường chấn động, trên mặt rớt cuộc lộ ra kinh ngạc.

Hứa Trì đậm đậm cười, cũng không trả lời đối phương: “Chuyện tới hiện giờ, ông cũng không cần biết chúng ta là người phương nào.”

“Ông chỉ cần cẩn thận nhớ lại, kể ra chuyện trước sau Tùng Bảo dịch không bỏ sót chi tiết nào là được.”

Đối phương vừa dứt lời, đồng tử Kỷ Tường co rụt lại, đột nhiên ngẩng đầu nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Editor: Vy Vy 1505

Trong lòng Kỷ Tường rung mạnh, nhưng khoảnh khắc liền khôi phục bình tĩnh, ông ta rũ mắt: “Ta không biết người nói gì.” cũng sẽ không nói gì.

“Ta biết ông trung thành và tận tâm, nguyện ý vì chủ tử mà chết, ta sẽ không dụng hình với ông.”

Hứa Trì cũng không vô nghĩa, vỗ vỗ tay: “Người nhà của ông đều ở trên tay ta, nếu ông nguyện ý cùng bọn họ xuống suối vàng, vậy không cần nhiều lời.”

Kỷ Tường có thể trở thành tâm phúc của Lâm Giang Hầu, qua tay rất nhiều bí mật, không thể thiếu đầu óc, trung tâm và nghị lực. Nếu không, chỉ với tình

nghĩa cùng lớn lên với chủ tử không đủ để ông ta đạt được địa vị hiện giờ.

Đối phó loại người này, thủ đoạn tầm thường là vô dụng, bởi vậy dưới tình huống chưa nắm được nhược điểm của đối phương, Cao Húc sẽ không ra tay.

Hiện giờ đã nắm được nhược điểm, chiêu số bình thường cũng không cần, trực tiếp đánh vào chỗ yếu hại là được.

Hứa Trì vỗ vỗ tay, người nhà Kỳ Tường bị áp lên, cha mẹ già, thê tử, còn có hai trai hai gái bốn đứa bé.

Người lớn và đứa bé biết tình huống không tốt, bị ném xuống đất gắt gao dựa vào nhau, ánh mắt hoảng sợ run bần bật.

Con trai út của Kỳ Tường chỉ mới sáu tuổi, bị ngã đau đớn. Hoàn cảnh âm trầm làm hấn sợ hãi, hơn nữa nhìn phụ thân bị trói trên cọc gỗ, hấn không nín được “Oa” một tiếng gào khóc.

Mẫu thân hấn Khâu thị lập tức đuổi tay, che miệng hấn lại, thấp giọng khuyên dỗ đe dọa.

Nhưng đứa con nít nhất thời khó dỗ dành, kêu khóc rầu rĩ vang lên, đặc biệt rõ ràng trong thạch thất yên tĩnh.

Lúc phi thường dùng thủ đoạn phi thường.

Hứa Trì vẫy vẫy tay, lập tức có hai ám vệ áo đen bước ra khỏi hàng, mặt không biểu tình đi đến chỗ người Kỳ gia.

Người Kỳ gia hoảng sợ, liên tục rút về phía sau.

Hai ám vệ không chút nào nương tay, cúi người, mỗi ám vệ bắt một người, vừa vịn bắt lấy lão phụ thân của Kỳ Tường và con trai út còn đang kêu khóc.

“Nurong!”

Bé trai sợ hãi quay đầu lại, tay nhỏ lung tung xô đẩy: “Đừng mà, tổ mẫu, tổ phụ!”

Đứa bé này là thịt đầu quả tim của người Kỳ gia, người lớn trẻ nhỏ cũng không rảnh lo sợ hãi, lập tức tiến lên muốn giành về.

“Xoát xoát xoát” vài tiếng, lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ, hai ám vệ đứng trang nghiêm bên kia động, trường đao chói lọi lóe hàn quang, lập tức quơ qua hai nơi đang dây dưa.

Người Kỳ gia theo bản năng rút tay về, nháy mắt, tiểu nam hài đã bị kéo ra ngoài. Ám vệ cầm đao lẳng lặng đứng thẳng, ánh mắt không gợn sóng, không chút nghỉ ngơi, nhóm người trước mắt có dị động, bọn họ sẽ lập tức ra tay.

Ngắn ngủi một lát, ông cháu hai người đã bị cột trên cọc gỗ, một ám vệ xách lên khối bàn ủi thiêu hồng, đi tới chỗ Kỳ tổ phụ trước.

“Ông nghĩ cho kỹ, rốt cuộc là chủ tử quan trọng hay là người nhà quan trọng.”

Hứa Trì vẫn luôn mặt lạnh nhìn, lúc này thấy Kỳ Tường rốt cuộc bình tĩnh không được, trên mặt lộ ra nôn nóng, mới nhàn nhạt nói chuyện.

Một câu này giống như ánh sáng soi đường, nháy mắt làm người Kỳ gia hoang mang lo sợ tìm được phương hướng. Mẹ già của Kỳ Tường ngồi dưới đất, khóc ròng nói: “Con à, bọn họ muốn biết cái gì, con liền nói cho bọn họ đi!”

“Chẳng lẽ con muốn trở mặt nhìn cha con và con trai nhận hết khổ hình mà chết sao?” Trong lòng Kỳ tổ mẫu, chủ cũ quan hệ đến tiền đồ của con trai tất nhiên quan trọng. Nhưng như thế nào cũng không quan trọng bằng chính mình người một nhà.

Lão phụ nhân tóc hoa râm, vẻ mặt đầy nước mắt thấy con trai không hề rảnh, đầm mắt đất khóc ròng: “Con nói ta sinh con đến tốt cùng có tác dụng gì, là sinh một đầu họa liên lụy cả nhà sao?”

Mẫu thân vợ con kêu khóc thảm thiết, khối bàn ủi đỏ bừng kia càng ngày càng gần mục tiêu, con trai út khóc la đặc biệt thê lương, đáy mắt Kỳ Tường giãy giụa càng ngày càng nặng.

Lúc này, cọng rom cuối cùng đè chết con lạc đà tới.

“Ông không nói cũng không sao, dù sao tâm phúc bên cạnh Lâm Giang Hầu cũng không phải chỉ có một mình ông.” giọng Hứa Trì không cao, lại phá lệ rõ ràng giữa tiếng khóc nháo: “Những người khác có lẽ không biết nhiều bằng ông, nhưng luôn sẽ có người chịu nói.”

“Chúng ta có rất nhiều thời gian, lại chậm rãi tìm sơ hở xuống tay là được.”

Giọng nói này phá lệ lãnh khốc, làm tiếng gào khóc ngừng lại một cái chớp mắt, giây lát càng cao hơn vài phần. Ám vệ cầm bàn ủi đã đi đến trước mặt Kỳ tổ phụ, tùy tay kéo ra vạt áo đối phương, trên tay đang định nhấn về phía trước.

“Dừng tay!”

Kỷ Tường hét lớn một tiếng, cái trán gân xanh bạo khởi, thở dốc, giọng nói vừa gấp vừa thô: “Đều dừng tay, ta nói!”

Cân nhắc hồi lâu giữa chủ tử và người nhà, cuối cùng người nhà chiếm thượng phong.

Phòng tuyến tâm lý một khi sụp đổ, lập tức bị nghiền nát bẽ gãy, ông ta thở dồn dập, gắt gao nhìn chăm chăm Hứa Trì: “Muốn ta biết gì nói hết, không nửa lời giấu diếm cũng không phải không thể, chỉ cần bảo đảm người nhà ta bình an ra ngoài, hơn nữa xong việc không được có hành động trả thù.”

Kỷ Tường không đề cập tới chính mình nữa câu, nói xong không đợi Hứa Trì trả lời, liền nói tiếp: “Người đáp ứng ta không tính, cần thiết là chủ tử người đáp ứng.”

Ông ta suy đoán được chủ tử của đối phương là người nào, cũng không dám nói cái gì thê thốt. Chẳng qua, ông ta là tâm phúc nhiều năm của Lâm Giang Hầu, cũng hiểu biết một ít Hoàng thái tử làm người, nếu đối phương chịu đáp ứng, cơ bản sẽ không lật lọng.

Trong mắt Kỷ Tường hiện lên một tia quyết tuyệt, nếu đối phương không đáp ứng, dù sao người một nhà đều chết, vậy cùng nhau sớm chút xuống suối vàng.

Cao Húc ngồi dựa trên ghế bành khắc hoa, xuyên thấu qua thủy tinh, vẫn luôn nhân nhậ nhìn, lúc này mở miệng: “Nói cho Hứa Trì, đáp ứng ông ta.”

Người Kỷ gia muốn bình an ra ngoài, cũng được, nhưng phải là sau khi hoàn toàn giải quyết việc này.

Tuy hiện giờ thế đạo rất thái bình, nhưng tóc húi cua dân chúng cũng có các loại không dễ. Mấy người này được hầu phủ hộ mấy thế hệ, cũng quen hưởng phú quý an nhàn, không xu dính túi đi ra ngoài kiếm ăn, nói như rồng leo, làm như mèo mửa, mới là bắt đầu tra tấn.

Trước kia bọn họ vì chuyện này hưởng bao nhiêu phúc, ngày sau liền phải chịu bấy nhiêu tội.

“Dạ.”

Lâm Dương đứng ở một bên linh mệnh, gọi tới một thủ hạ, phân phó hai câu, thủ hạ lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Sau khi Hứa Trì nghe xong, ngược mắt nhìn về phía Kỷ Tường, nhướn mày: “Chủ tử nhà ta đáp ứng ông.”

Kỷ Tường huyền một lòng rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra: “Được, hy vọng chủ tử nhà người giữ lời hứa.”

Hứa Trì hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: “Chủ tử nhà ta tôn quý cỡ nào, chẳng lẽ sẽ lật lọng vì vài người sao.”

Hắn cũng không vô nghĩa, trực tiếp xua tay, làm thuộc hạ phụ trách ghi khẩu cung chuẩn bị sẵn sàng. Sau đó, lại bổ sung một câu: “Hứa hẹn mới vừa rồi là thành lập dưới tình huống ông biết gì nói hết, hy vọng ông đừng quên.”

Nói một câu cũng là nói, nói toàn bộ cũng là nói, nếu người nhà bị đối phương nắm trong tay, lại chơi đa dạng cũng vô dụng. Đồng Cung có thể tìm tới một nhà mình, cũng khó nói đã biết nhiều hay ít.

Kỷ Tường gật gật đầu.

“Được.”

Sắc bén trong mắt Hứa Trì chột lóe: “Vậy ông nói trước xem, Đại Đồng Đô Chi Huy Sứ Mục Hoài Thiện đầu nhập vào các người khi nào?”

Mục Hoài Thiện?

Trong lòng Kỷ Tường chấn động, ngược mắt nhìn đối phương, ánh mắt đối phương trầm tĩnh, không tránh không né.

Ông ta đương nhiên biết nhị gia, là tâm phúc cùng lớn lên với Kỷ Tông Văn, ông ta biết toàn bộ nội tình năm đó hai cha con tương khắc. Cũng biết sau khi cải tên đổi họ Mục Hoài Thiện là như thế nào từng bước một leo lên địa vị cao, tay nắm binh quyền.

Tuy ông ta không tính giấu diếm, nhưng cũng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, đối phương biết được nhiều hơn trong tưởng tượng của ông ta quá nhiều.

“Mục Hoài Thiện là bào đệ của hầu gia, năm đó vì hắn và lão hầu gia bất tự tương khắc, bắt đắ đi giả chết rồi phủ, cải tên đổi họ. Lão phu nhân Dư thị qua đời, hắn nhập ngũ tòng quân, dần dần leo lên trên, nhiều năm qua, cũng thường liên hệ với hầu gia.”

Đối phương nói không chứa lại chút gì, Hứa Trì vừa lòng cười cười: “Được rồi, ông có thể nói tiếp chuyện khác.”

Kỷ Tường qua cửa, nhẹ nhàng thở ra, suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định nói từ mười mấy năm trước.

Mười mấy năm trước, nguyên hậu hoăng.

Xương Bình Đế cũng không phải là người trường tình, không để hậu vị bỏ không lâu lắm.

Lúc ấy tiểu thư Lâm Giang Hầu phủ vào cung đã mấy năm, bà là đích nữ duy nhất dòng lư, sớm sinh hạ Nhị hoàng tử, thăng phân vị thành phi. Trải qua

một cuộc đua, bà thuận lợi thu về trong túi vị trí kế Hoàng hậu.

Nếu đã làm Hoàng hậu, dưới gối lại có hoàng tử, hơn nữa Thái Tử nguyên hậu lưu lại còn nhỏ tuổi, rất dễ dàng làm người ta ngo ngoe rục rịch.

Lâm Giang Hầu phủ và Kỳ Hoàng hậu đều đã động tâm.

Nhưng lúc này, Tĩnh Bắc Hầu phủ hình như đã phát hiện, dần dần xa cách bốn gia.

Lão Tĩnh Bắc Hầu chiến công sắc sỡ, ở trong quân cực có thể lực. Sau khi ông qua đời, con trai ông là Kỳ Tông Khánh đã trưởng thành, thuận lợi tiếp nhận cơ nghiệp phụ thân để lại.

Năng lực của Kỳ Tông Khánh không thua gì phụ thân, dốc lòng kinh doanh, thế lực sớm đã ăn sâu bén rễ, không thể lay động.

Kỳ Hoàng hậu muốn đoạt đích, đường huynh thật sự là trợ lực phi thường trọng yếu, làm sao bà bỏ được buông tay?

Khi mới phong hậu, bà bị vây trong thâm cung, chỉ có thể trông mắt nhìn hai nhà xa cách. Cũng may sau đó xuất hiện chuyển cơ, Xương Bình Đế muốn nâng đỡ mẹ con bà chống lại Đông Cung, Khôn Ninh Cung liền quật khởi.

Nếu Hoàng hậu quật khởi, tự nhiên muốn nỗ lực văn hồi Tĩnh Bắc Hầu phủ.

Thực đáng tiếc, bà không thành công.

Kỳ Tông Khánh kiên định bảo trì trung lập, không vì bất luận ngoại lực gì mà dao động.

Nếu là người khác cũng thôi đi, nhưng Kỳ Tông Khánh là đường huynh của Hoàng hậu, không chịu đảo hướng Khôn Ninh Cung, kỳ thật đã ản ản duy trì Đông Cung.

Khi đoạt đích, binh quyền có thể phát huy tác dụng mấu chốt không cần nói thêm.

Hai nhà có quan hệ huyết thống, xưa nay Kỳ Hoàng hậu cho rằng, thế lực quân đội cường hãn này là thuộc về chính mình. Nhưng hiện tại chẳng những không vớt vát tay, ngược lại sắp bị đẩy cho đối thủ.

Vốn dĩ bà đã không phải người rộng lượng, làm sao có thể cam tâm.

Nếu chính mình không chiếm được, cho dù hủy hoại cũng không thể để kẻ thù chiếm được.

Hoàng hậu rất sớm liền có ý niệm này, nhưng vẫn luôn không có cơ hội.

Bốn năm trước, đại quân Thất Sát tiếp cận Đại Chu, bà rút cuộc chờ được cơ hội, gần như không chút do dự, bà truyền tin cho Lâm Giang Hầu phủ.

Huynh trưởng Kỳ Tông Văn vô cùng tán đồng, huynh muội hai người ăn nhip với nhau. Nhưng thực đáng tiếc, lão Lâm Giang Hầu tức là phụ thân bà không đồng ý.

Lão hầu gia không những không đồng ý, ngược lại còn giận dữ, hung hăng quát mắng Kỳ Tông Văn.

“Ông nói cái gì?”

Hứa Trì vốn vẫn luôn an tĩnh nghe, tới chỗ này, hần nhủu mày đánh gãy: “Ông nói, lão hầu gia không đáp ứng việc này?”

Ở thạch thất cách vách, này giờ Cao Húc vẫn luôn khép hờ mắt, nghe vậy hần mở mắt, sắc bén quang mang hơi lóe, tầm mắt chuyển hướng Kỳ Tường xuyên qua tầng thủy tinh.

Mặt thủy tinh chỉ có thể nhìn một hướng, Kỳ Tường cũng không thể nhìn thấy cách vách, nhưng không hiểu ra sao, trong lòng ông ta vẫn căng thẳng như cũ.

Nuốt ngụm nước miếng, ông ta vô cùng khẳng định gật đầu: “Không sai, lão hầu gia cho rằng hai nhà đều họ Kỳ, tuy nhất thời chính kiến không hợp, nhưng rút cuộc đồng khí liên chi, làm sao có thể sinh ra ý niệm mưu hại.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Khi mới phong hậu, lão hầu gia tán đồng đoạt đích.

Dù gì con gái cũng đã là Hoàng hậu, dưới gối cũng có hoàng tử con vợ cả, khoảng cách vị trí kia chỉ một bước xa.

Nếu có một cháu ngoại làm Hoàng đế, Kỳ thị tộc sẽ lắc mình biến hoá, trở thành thế gia cao cấp nhất kinh thành. Mấy thế hệ tiếp theo phồn vinh hưng thịnh không thành vấn đề.

Nhưng mà, ông ấy lại không đồng ý mưu hại Tĩnh Bắc Hầu phủ.

Lâm Giang Hầu phủ và Tĩnh Bắc Hầu phủ là một mạch, quan hệ huyết thống vô cùng thân cận. Kỳ Tông Khánh cương trực công chính, không muốn kết bè kết cánh, là đáng bảo hoàng trung lập kiên định bất di.

Hai nhà chính kiến không hợp, lão hầu gia tiếc hận, nhưng chỉ thế mà thôi, ông ấy chưa bao giờ sinh ra ý niệm khác.

Bởi vậy khi Kỳ Tông Văn đưa ra ý tưởng này, ông ta kinh ngạc vạn phần, tức giận doanh ngực, hung hăng mắng một phen. Mãi đến khi con trai vâng vâng dạ dạ, đánh mất ý niệm, lúc này mới bỏ qua.

Nhưng, chuyện thật đơn giản như vậy sao?

Đương nhiên không phải.

Lão hầu gia lớn tuổi, bảy tám năm trước đã đỡ xuống gánh nặng, truyền tước vị cho thế tử. Lúc đó Lâm Giang Hầu đã là Kỳ Tông Văn.

Nếu lui về tuyến hai, tất nhiên không tai thính mắt tinh bằng dĩ vãng. Dù sao phần lớn quyền bính Lâm Giang Hầu phủ ông đã giao cho con trai, chính mình an hưởng tuổi già.

Kỳ Tông Văn mặt ngoài thỏa hiệp, trên thực tế lại bằng mặt không bằng lòng, nếu phụ thân không đồng ý, mấy huynh đệ bọn họ liền chính mình làm. Xong việc cho dù phụ thân tức giận, chẳng lẽ còn có thể tổ giác các con mình hay sao?

Vì thế, ông ta lập tức liên hệ bảo đệ cải tên đổi họ, Đại Đồng chỉ huy đồng tri Mục Hoài Thiện.

Ngay lúc đó người tham dự, vẫn là người phi thường mầu chốt, đó chính là Mục Hoài Thiện. Thậm chí, bởi vì tự thân tới chiến trận, hắn còn tự mình thiết kế toàn bộ mưu kế.

“Ý ông nói, chủ mưu kế hoạch Tùng Bảo dịch là Mục Hoài Thiện?”

Đột nhiên, thẳm thắt cất lên một giọng nam, không nhanh không chậm, trầm ổn mà đậm nhiên. Giọng hắn không cao, lại có mười phần lực xuyên thấu, khiến người ta không thể bỏ qua.

Kỳ Tường nghe tiếng nhìn lại, thấy trước cửa phòng thẩm vấn, không biết khi nào đã đứng một nam tử tuổi trẻ mặc áo gấm màu lam hoa văn mây tía. Bạch ngọc quan văn tóc, diện mạo thanh tú, dưới mày kiếm đen đặc là một đôi mắt đen đặc biệt sắc bén, nhàn nhạt mà quét một vòng thạch thất.

Đây là Hoàng Thái tử điện hạ.

Ông ta từng xa xa gặp Hoàng Thái tử vài lần, đối phương một thân ôn nhuận hơi thở, làm người khác đặc biệt khác sâu ấn tượng, khác biệt rõ ràng với lúc này.

Có lẽ đây mới là gương mặt thật của vị hậu duệ quý tộc này.

Trong lòng Kỳ Tường rung mình, vội rũ mắt không dám lại nhìn. Chẳng qua, dư quang lại không thể nhìn được xẹt qua toàn bộ phòng thẩm vấn.

Ám vệ áo đen trong phòng sớm đã cúi người hành lễ, bao gồm Hứa Tri, mà người Kỳ gia trong thạch thất không biết khi nào đã bị mang đi.

Trong này, chỉ còn sót lại một người ngoài là ông ta.

Thấy mặt Hoàng Thái tử, hiển nhiên ông ta tuyệt đối không thể còn sống ra ngoài, vốn trong lòng Kỳ Tường còn tồn một tia may mắn, giờ phút này cũng hoàn toàn biến mất.

Ông ta hít một hơi thật sâu, một khi đã như vậy, vì người nhà tranh một đường sống cũng tốt.

“Không sai.”

Kỳ Tường cũng không chậm trễ, lập tức trả lời: “Hoàng hậu muốn mưu tính tiền Tĩnh Bắc Hầu đã lâu, đáng tiếc vẫn luôn không có cơ hội, mãi đến bốn năm trước đại quân Thất Sát tấn công bắc cảnh.”

Hoàng hậu có tâm tư, Kỳ Tông Văn cũng thế, đáng tiếc bọn họ cách quá xa, chiến trường thay đổi trong nháy mắt, hai người lòng có dư mà lực không

đủ.

Cũng may, bọn họ còn có một bảo đệ.

Mục Hoài Thiện cực có năng lực, nhưng không thể phủ nhận chính là, có thể lực Lâm Giang Hầu phủ hiệp trợ, nhiều năm qua hắn đỡ phải đi không ít đường vòng. Bởi vậy, liên hệ với huynh tỷ cũng chặt chẽ.

Tuy tính tình hắn cổ quái, nhưng cực cảm thấy hứng thú với việc này, vừa nhận được mật tin từ kinh thành, lập tức mưu tính.

Lúc ấy đại chiến đã khai hỏa, Tùng Bảo, Tuyên Phủ hai thành hỗ trợ lẫn nhau. Nếu Tùng Bảo bị phá, áp lực lên Tuyên Phủ sẽ gia tăng mãnh liệt; nếu Tuyên Phủ cũng bị phá, kinh thành nguy rồi.

Là một trong những cứ điểm phòng thủ quan trọng nhất phía bắc Đại Chu triều, hai nơi này bị Thất Đát tiến công mãnh liệt nhất. Bởi vì thành Tùng Bảo nhỏ, tướng sĩ thủ thành cũng ít, áp lực nhiều hơn hẳn Tuyên Phủ.

Kỷ Tông Khánh là thống soái Tùng Bảo, bị vây thành đã lâu, trong lúc vạn phần nguy cấp, rốt cuộc thuận lợi đưa ra tin cầu viện, phân biệt đưa đi Tuyên Phủ ở láng giềng, cùng với Đại Đồng cách không quá xa.

Kỳ thật lúc ấy, mọi nơi đều thực gian nan, cũng biết Tùng Bảo kháng định càng thêm khó khăn. Nhưng nếu Tùng Bảo đã cầu viện, tình huống kháng định là nguy cấp đến không thể lại nguy cấp hơn.

Tuyên Phủ cắn răng phân ra mấy vạn binh mã, giao cho đại tướng Sở Lập Tung, lập tức gấp rút tiếp viện Tùng Bảo.

Con về Đại Đồng bên này, nguyên Đô Chi Huy Sứ đã chết trận, chỉ huy đồng tri Mục Hoài Thiện nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, khổng chế đại cục kiêm binh quyền.

Cho nên vì vậy, Đại Đồng không thể phân binh.

Không những như thế, Mục Hoài Thiện sớm đã ám thông bên trong Tuyên Phủ, cũng trước tiên làm đủ loại an bài. Chờ Sở Lập Tung lĩnh quân ra Tuyên Phủ không lâu, liền bị chặn lại, ông ấy và chúng tướng sĩ ra sức phá vây, chiến đấu kịch liệt hơn một ngày, mới rốt cuộc thành công.

Chỉ tiếc, ngựa không ngừng vó chạy vội tới Tùng Bảo, đã chậm.

“Phụ trách chặn lại viện quân của Sở Lập Tung đến tột cùng là thần thánh phương nào?”

Ám vệ chuyển ghế đến, Cao Húc vén áo bào ngồi xuống, hắn vốn vẫn luôn an tĩnh nghe, tới lúc này, đột nhiên đặt câu hỏi.

Một câu hỏi đến chỗ mấu chốt nhất, hắn ngược mắt, nhìn chằm chằm Kỷ Tường, môi mím khẽ mở phun ra hai chữ.

“Thất Đát?”

Phòng đoán này từ trước đã có. Rốt cuộc lúc ấy, bên Đại Chu binh lực căng thẳng, cho dù Mục Hoài Thiện muốn từ Đại Đồng phái quân ngăn trở, cũng lòng có dư mà lực không đủ.

Quan trọng hơn nữa, cho dù thật có thể phái binh từ Đại Đồng ra. Người một nhà đánh người một nhà, lại là lúc toàn quân một lòng kháng ngoại địch, chúng tướng sĩ không có khả năng vừa nghe lệnh liền buồn đầu đánh.

Mọi người khó tránh khỏi kinh ngạc, khó tránh khỏi chần chờ, có khe hở, căn bản không có khả năng vây khốn mấy vạn viện quân hơn một ngày.

Cao Húc biết rất rõ năng lực của Sở Lập Tung.

Mấy năm nay, hắn cân nhắc lập đi lập lại, viện quân bị ngăn cản kéo dài, chỉ có thể là Thất Đát ra tay.

Đại Chu bên này, có người vì ý đồ của bản thân mà tư thông ngoại địch. Thất Đát thay người này diệt trừ dị kỷ, người này mật báo cho Thất Đát, trước khi đánh hứa hẹn ích lợi, sau khi đánh quét dọn dấu vết.

Hai bên đều có lợi, chỉ bị kịch cho quân dân cả thành Tùng Bảo và mấy vạn viện quân.

Bàn tay Cao Húc đặt trên chỗ dựa ghế nắm chặt, ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm Kỷ Tường.

Trong lòng Kỷ Tường run lên, cúi đầu không dám đối diện, chỉ gật đầu, thấp giọng trả lời: “Phải.”

Ngay lúc đó, tuy Mục Hoài Thiện là chỉ huy đồng tri, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nhưng trên đầu còn một Đô Chi Huy Sứ. Quan trên tọa trấn Đại Đồng đã lâu, ăn sâu bén rễ, mặc dù hắn muốn có động tác cũng rất khó.

Hướng hồ làm chuyện lớn bạc này, sử dụng lượng lớn quân đội bên ta chung quy là không tốt, nhiều người nhiều miệng, hắn không thể diệt khẩu tất cả mọi người.

Vì thế, Mục Hoài Thiện chuyển ánh mắt qua Thát Đát.

Hoàng hậu và Lâm Giang Hầu tiếp mật tin, do dự một phen, cuối cùng vẫn là diệt trừ dị kỷ chiếm cứ thượng phong, đồng ý.

Mục Hoài Thiện được tin chính xác, lập tức nghĩ cách liên lạc bên phía Thát Đát.

Lúc ấy Thát Đát tấn công đã lâu mà không thành, tổn binh hao tướng, đang cưỡi lên lưng cọp khó leo xuống, hai bên cò kè mặc cả, cuối cùng đạt thành hiệp nghị.

Sở dĩ Kỳ Tường biết, là bởi vì nấy phong mật thư này đều qua tay ông ta.

Nếu Thát Đát và một đảng Kỳ hậu có giao dịch, hiệp nghị đương nhiên phải do người dẫn đầu hai bên thư từ qua lại thương lượng và ký tên, ngay lúc đó ở trong mắt người Thát Đát, Mục Hoài Thiện còn chưa đủ tư cách.

Mật tin là đại quân sự Lâm Giang Hầu phủ tự mình tiếp, chờ chủ tử xem xong, đồng ý, ký tên và đóng ấn giám, dùng xi niêm phong, ông ta phụ trách truyền lại.

“Ta chỉ biết tình huống chung chung, còn về nội dung hiệp nghị, chỉ có một mình hầu gia xem, ta cũng không biết.”

Kỳ Tường là nói thật, rốt cuộc bí mật bậc này, chủ tử không cho biết, lại cứng rắn hỏi thăm, đây là không muốn sống nữa.

Cao Húc gật gật đầu: “Tiếp tục nói.”

Mặc dù Kỳ Tường không biết, ông ta cũng có thể đoán ra một vài phần.

Tăng mạnh tấn công Tùng Bảo và Tuyên Phủ, chờ Tùng Bảo cầu viện, Tuyên Phủ cần rằng quyết định chia quân, Vương Trạch Đức lưu ý, truyền tin tức ra ngoài.

Thát Đát đã chuẩn bị sẵn sàng, Mục Hoài Thiện lệnh Vương Trạch Đức buông trạm canh gác, làm cho Thát Đát ỏn ẻn, thuận lợi ngăn chặn viện quân của Sở Lập Tung.

Ngày xưa đủ loại dấu vết để lại, giống như hạt châu tán loạn đầy đất, hiện giờ được nhặt lên, nhặt nhặt xâu chuỗi lại, sự thật dần dần rõ ràng.

“Bên phía Thát Đát đạt thành hiệp nghị với Hoàng hậu và Lâm Giang Hầu là ai, ông có biết không?”

Ngay lúc đó ở Thát Đát, lão Khả Hãn bệnh nặng, mấy con trai đều ưu tú, ông ta do dự khi chọn người thừa kế.

Có đại thần đề nghị, bên ta thêm nhỏ dãi Đại Chu đã lâu, bố trí cũng gần hoàn thành, hay là thử một lần, xem vị vương tử nào có khả năng nhất?

Lão Khả Hãn đồng ý.

Lần đó đại chiến, lão Khả Hãn và bốn vị vương tử đều tham dự, ai cũng có người ủng hộ. Như vậy, người ám thông với một đảng Hoàng hậu đến tột cùng là ai?

Cao Húc cho rằng, chính là người thắng cuối cùng, ngay lúc đó đại vương tử, hiện tại tân Khả Hãn.

“Ta cũng không biết.”

Kỳ Tường thành thật lắc đầu, thông đồng với địch tuyệt mật bậc này, ngoại trừ bản thân Lâm Giang Hầu, không ai biết tất cả nội dung cụ thể.

Ông ta phụ trách truyền tin, có thể biết bảy tám phần, còn có mấy tâm phúc khác lúc ấy không biết nội tình, nhưng căn cứ chuyện sau đó có thể ỏn ẻn nhận thấy một ít. Lâm Giang Hầu phủ to như vậy, chỉ có vài người linh tinh thu được chút tiếng gió, không hơn.

Bọn họ ngậm miệng không nói, nói chuyện với nhau cũng chưa bao giờ đề cập việc này, chỉ xem như chưa từng xảy ra.

Điểm này nằm trong dự kiến của Cao Húc, hấn không hỏi nhiều, ngón trỏ nhẹ gõ gõ bàn, chuyển đề tài: “Bên Tuyên Phủ nghe lệnh Mục Hoài Thiện, ngoại trừ Vương Trạch Đức còn có ai?”

“Vương Trạch Đức?”

Kỳ Tường sững sốt một lát, mới phản ứng lại đó là Đông Xuyên Hầu, lắc đầu, nói: “Chiến trường thay đổi trong nháy mắt, làm sao cái gì cũng truyền tin lại kinh thành xin chỉ thị được?”

“Mấy việc chính thương lượng thống nhất, cụ thể liền do nhị gia thực thi. Xưa nay nhị gia làm việc không thích trưng cầu ý kiến người khác, chỉ sau khi bố trí mọi chuyện thỏa đáng, viết một phong thư, báo tình hình cụ thể cho Hoàng hậu nương nương và hầu gia nhà ta.”

Kỳ Tông Văn xem xong phong thư này lập tức đốt hủy, Kỳ Tường không thấy được, càng không muốn xem.

Nói cách khác, Mục Hoài Thiện chẳng những là một trong những chủ mưu, mà hắn còn là người thực hiện.

Thảm vấn đến đây, kỳ thật Kỳ Tường có thể biết đều nói hết. Cao Húc trầm tư một lát, phân phó đám người Hứa Trì tiếp tục dò hỏi kỹ càng tỉ mỉ, hắn đứng lên, bước ra ngoài.

Mở ra cơ quan, rồi ám đạo dưới đất, đã là ráng màu đầy trời. Ánh mặt trời màu quất trái đầy toàn bộ đình viện, Cao Húc hơi nhíu lại mày kiếm.

Bước lên cổ kiệu, quay về hành cung.

Chân tướng thực tàn khốc, nhớ tới thể tử người mang lục giáp, đang nhón chân chờ hắn về phòng, Cao Húc xoa xoa ấn đường.

Nhưng, mặc kệ hắn lo lắng âm thầm như thế nào, vẫn thực mau về tới hành cung.

Vào Thanh Hòa Cư, Kỳ Uyển Thanh đang đi dạo quanh thấy hắn, tiến lên nghênh đón: “Điện hạ.”

“Thanh Nhi.”

Cao Húc giờ giờ lên môi, cầm tay nàng, đỡ nàng trở về: “Chúng ta về phòng lại nói.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Editor: Vy Vy 1505

Sau giờ ngo Cao Húc liền ra cửa, mãi cho đến chạng vạng vẫn chưa thấy hắn trở về.

Kỳ Uyển Thanh đương nhiên biết hắn ra cửa vì chuyện gì, nói không nhớ thương là giả, liền tiếp nhón chân chờ, chờ đến lúc dùng bữa tối, hắn rốt cuộc đã trở lại.

Cao Húc mỉm cười như cũ, động tác đỡ nàng mềm nhẹ, trước sau như một quan tâm săn sóc. Chẳng qua, Kỳ Uyển Thanh thực miễn cảm, nàng lập tức phát hiện phu quân có chút khác.

“Điện hạ?”

Nàng hơi chau mày đẹp, chẳng lẽ Kỳ Tường không chịu mở miệng? Ông ta trung tâm với chủ tử tới mức cha mẹ vợ con đều không sánh bằng sao?

Kết quả đương nhiên không phải như thế. Chẳng qua, Cao Húc đang châm chọc, nên lấy phương thức nào nói cho thể tử mới có thể làm nàng càng dễ tiếp thu.

Dù sao, nàng mang thai, không thể kích động.

“Thanh Nhi, Kỳ Tường đã cung khai.”

Cao Húc đỡ thể tử từ ngai xuống nhuyển thấp, cẩn thận ôm nàng vào lòng, cúi đầu nhìn nàng đang trông mong, nghiêm túc nói: “Chỉ là nàng phải đáp ứng cô, trăm triệu không thể xúc động.”

Ngụ ý của hắn không khó lý giải, trong lòng Kỳ Uyển Thanh trầm xuống, nghiêm túc tự hỏi một lát, cuối cùng quyết định: “Điện hạ, nếu Kỳ Tường cung khai, có lẽ chỉ có chút da lông, chàng cứ nói đừng ngại.”

“Nếu việc này có chỗ nào khó chịu, chàng cứ châm chọc nói đại khái vài câu, đừng quá chi tiết.”

Đề cập phụ huynh, nếu có huyết tính, chỉ sợ nàng rất khó khống chế cảm xúc dao động.

Kỳ Uyển Thanh giờ tay, sờ sờ bụng chính mình phồng lên. Người chết đã đi xa, nàng biết cũng không thể thay đổi chuyện đã qua, chỉ là hiện giờ cần dưỡng thai thật tốt.

Cảm xúc thai phụ kịch liệt phập phồng, sẽ có nguy hiểm với thai nhi.

“Kỳ Tường cung khai, xác thật chỉ thâm nhập chút da lông.”

Cao Húc chưa bao giờ có ý giấu diếm thế tử, chỉ là lo lắng thân thể của nàng, hiện giờ trước tiên dặn dò, thấy nàng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, từ từ nói ra.

“Cần nói từ mười mấy năm trước, sau khi mẫu hậu của cô hoàng, phụ hoàng lập tân hậu.” Nhắc tới việc này, giọng Cao Húc trầm trầm, Kỷ Uyển Thanh lắng lắng nằm trong lòng hần phát hiện, cầm chặt tay hần.

Hần được an ủi, cầm ngược lại tay nàng, vuốt ve tóc nàng, tiếp tục nói: “Phụ thân nàng Tĩnh Bắc Hầu không muốn thông đồng làm vậy, càng lúc càng xa cách bên gia, sau đó.....”

Kỷ Uyển Thanh an tĩnh nghe, tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng đến lúc Cao Húc kể xong, tâm tình nàng vẫn trầm trọng.

Nhìn rồi lại nhìn, nỗ lực điều tiết một phen, nàng dời lực chú ý tập trung nơi khác: “Điện hạ, chàng nói ba người Kỷ Hoàng hậu thông đồng chính là Thất Sát sao?”

Trong lòng nàng khó nén bi thương, phụ huynh và một chúng quân sĩ nỗ lực chống cự kẻ thù xâm phạm bờ cõi, đổ máu đổ mồ hôi thậm chí trả giá sinh mệnh. Nào ngờ thời điểm này, lại có người không màng ích lợi của Đại Chu, thông đồng với địch quân, chỉ vì ý muốn của bản thân.

Hoàng hậu sao xứng làm quốc mẫu? Con trai bà ta sao xứng làm hoàng đế?

“Đúng vậy.”

Cao Húc vẫn luôn cẩn thận quan sát vẻ mặt thế tử, thấy nàng tuy cảm xúc hạ xuống, nhưng cũng không có gì khác thường, lúc này mới nói thẳng ra.

Hần thăm than, xoa xoa mặt nàng: “Hiện giờ, cái chúng ta thiếu chính là chứng cứ.”

Bên Thất Sát đến tột cùng là vị vương tử nào thông đồng Kỷ hậu, kỳ thật không phải mấu chốt, mấu chốt là chứng cứ.

Chuyện tới nước này, phần lớn chân tướng đã tra ra manh mối. Đám người Kỷ Hoàng hậu ngầm thông đồng với địch, mục đích chủ yếu là mưu hại Kỷ Tông Khánh, trực tiếp làm cho một thành quân dân, còn có mấy vạn viện quân bị diệt.

Bá tánh binh sĩ chết thảm, Kỷ Tông Khánh, Sở Lập Tung trụ cột quốc gia khuyh đảo.

Về công về tư, cho dù là Kỷ Hoàng hậu Lâm Giang Hầu, hay là Mục Hoài Thiện, hoặc là đám người Vương Trạch Đức, Cao Húc đều không thể dung tha.

Bậc này hại dân hại nước, cho dù như thế nào cũng phải hoàn toàn nhổ sạch.

Chẳng qua, hiện tại còn vấn đề khác.

Đề cập tội lớn phản quốc, không thể không có chứng cứ xác thực. Dù sao, đối phương là Hoàng hậu, quốc cữu, còn có thống soái chương binh tâm phúc của Hoàng đế.

Khẩu cung của Kỷ Tường không tính cái gì, rốt cuộc bọn họ có thể nói là đánh cho nhận tội, hoặc là dùng người nhà uy hiếp.

Lỡ như sau khi rời khỏi nhà lao, Kỷ Tường tới ngự tiền can ngăn ngược lại, lúc đó mới là đánh rắn không chết còn bị hại thảm.

Cao Húc trải qua nhiều chuyện lớn, khẳng định sẽ không lỗ mồm, hần không ra tay thì thôi, đã ra tay chắc chắn đánh vào điểm yếu hại, làm đối phương mất mạng.

“Điện hạ, bên Thất Sát không phải có thư từ hiệp nghị với Hoàng hậu và Lâm Giang Hầu sao?”

Kỷ Uyển Thanh vừa nghe liền hiểu, lập tức bắt lấy trọng điểm trong lời hần nói: “Nếu chúng ta có thể lấy được mật tin này, đó là bằng chứng như núi.”

Đến lúc đó cho dù là Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu, hay là Mục Hoài Thiện, Vương Trạch Đức, tất cả đều không thể thoát tội.

Đây là biện pháp tốt nhất.

“Đúng là như thế.”

Cao Húc nhảy bèn dữ dội, lúc vừa nghe Kỷ Tường khai, lập tức bắt giữ chỗ mấu chốt này. Mà thế tử thông minh, giống như có thần giao cách cảm với hần vậy, trong lòng hần vui sướng.

“Chờ điều tra Kỷ Tường kết thúc, ta liền lệnh Hứa Tri lập tức khởi hành đi Thất Sát.”

Chuyện lớn bậc này, Kỷ Hoàng hậu và Thất Sát chắc chắn đều không dễ tin đối phương, bởi vậy rất cần một tờ hiệp nghị long trọng tự tay viết và đóng ấn giám.

Hiệp nghị chắc sẽ có hai tờ giống nhau, mỗi bên giữ một tờ.

Nhưng mà, nếu muốn lấy được hiệp nghị từ Đại Chu lại rất khó. Bởi vì đây là nhược điểm yếu hại của Hoàng hậu và Lâm Giang Hài, rất có thể bọn họ đã phá hủy.

Chẳng qua thay đổi Thát Đạt, lại hoàn toàn không giống.

Hiệp nghị là chứng cứ Hoàng hậu và Lâm Giang Hài phạm tội thông đồng với địch, hiện tại Ngụy Vương lại đang đoạt đích, một khi thành công đăng đỉnh, nhược điểm này có thể đổi lấy rất nhiều ích lợi.

Thát Đạt không những sẽ không hủy, ngược lại còn cất giữ thích đáng, để sau này sử dụng.

“Điện hạ nói đúng lắm.”

Kỷ Uyển Thanh nhũn nhặn mặt mày, trong mắt có thật sâu chán ghét: “Người Thát Đạt tất nhiên lưu trữ, nói không chừng, còn muốn ngày nào đó lấy ra áp chế Đại Chu, cất đất đền tiền vân vân.”

Nếu Ngụy Vương thật có thể xưng đế, điều kiện này thật rất có khả năng thực hiện được. Dù gì một khi Thát Đạt tuyên dương, mẹ ruột của tân đế từng thông đồng với địch bán nước, hẳn chắc chắn không thể tiếp tục ngồi trên long ý. Chuộc lại hiệp nghị là chuyện tất yếu.

Cao Húc hừ lạnh một tiếng, mặt trầm như nước.

“Trước tiên chúng ta nghĩ cách lấy chứng cứ vào tay, thù của phụ huynh nàng, còn có oan khuất của Sở tướng quân cũng có thể giải quyết dễ dàng.”

Lúc này, Cao Húc đã quăng đạo cân bằng của phụ hoàng hẳn qua một bên.

Hành vi của Kỷ Hoàng hậu và Lâm Giang Hài đã chạm đến điểm mấu chốt của hắn, hắn chịu đựng không được. Hoàn toàn đánh sập mẹ con Kỷ hậu, cùng lắm thì, Xương Bình Đế sẽ nâng đỡ mẹ con Lệ Phi, Tứ hoàng tử thôi.

Thay đổi kẻ địch tuy phiền toái chút, nhưng cũng không phải không được.

Cao Húc nói xong, rũ mắt nhìn về phía thê tử, nhẹ giọng trấn an: “Chỉ là muốn lấy được bằng chứng không phải một sớm một chiều là có thể thành, nàng đừng quá mức nhớ thương phí công.”

Điểm này Kỷ Uyển Thanh hiểu, hiệp nghị thuộc về tuyệt mật, bên Thát Đạt khẳng định giữ gìn nghiêm ngặt, nếu muốn trộm được nói dễ hơn làm? Không thiếu được phải hao phí sức người sức của và thời gian.

Nàng gật đầu: “Thiếp biết, thiếp và con chờ tin lành của điện hạ.”

“Ừ.”

Thê tử hiểu lý lẽ biết đại thể, trong lòng Cao Húc rất an ủi, xoa xoa má phấn của nàng: “Cô sẽ nắm chặt.”

Tới lúc này, phu thê hai người đã thương lượng thỏa đáng, hành động tiếp theo cũng thực minh xác.

Nhưng thực ăn ý, bọn họ đều không nhắc đến thân thể Mục Hoài Thiện trong chuyện vạch trần.

Dù sao, Mục Hoài Thiện có thể được Xương Bình Đế xem trọng, tiện đà chứng minh quyền một phương, đã sớm bị Hoàng đế điều tra chi tiết.

Đáp án khẳng định là không thành vấn đề, nên xóa sạch sẽ, đã sớm xóa hết.

Viên thị Mai thị hai nha hoàn ngày xưa bên cạnh lão thái quân, không có chứng cứ chỉ nói suông, cũng không thể chứng minh cái gì.

Nếu không thể chứng minh, vậy không cần nhắc tới.

Phải biết rằng, sở dĩ Đông Cung có thể vững vàng đứng chân trên triều đình, căn bản ở chỗ Cao Húc tài đức sáng suốt, được văn võ trong triều tin phục. Mọi người nhất trí cho rằng, nếu Hoàng thái tử đăng cơ xưng đế, tất nhiên sẽ chấn hưng hoàng triều, thanh minh chính lệnh.

Một vị Hoàng thái tử, đầu óc thanh minh, năng lực xuất chúng như vậy, làm sao có thể không có bằng chứng, liền trống rỗng chỉ trích quan to trấn thủ một phương?

Chuyện này tương đương bản thân công kích căn cơ của chính mình.

Bị thương chính mình căn cơ, hậu họa vô cùng vô tận, còn làm Hoàng đế càng thêm nghi kỵ. Trả giá lớn như vậy chỉ vì một Mục Hoài Thiện râu ria, quá không đáng giá.

Chỉ cần bắt được hiệp nghị chứng cứ vào tay, một đảng Kỷ Hoàng hậu âm thầm ngầm xuống, Mục Hoài Thiện cũng chạy không thoát, thật sự không cần thiết trước tiên làm điều thừa.

Màn đêm buông xuống, Hứa Trì thẩm vấn Ký Tường xong, trở về phục mệnh chủ tử.

Sau khi Cao Húc nghe xong, cũng không chậm trễ, lập tức an bài hần đi Thát Đát làm nhiệm vụ.

Cuối cùng, hần trầm ngâm nửa ngày: “Chuyến này gian khổ, có thể một lần thu hồi chứng cứ càng tốt. Nếu không được, trước tiên phải xác định người thông đồng với Hoàng hậu là ai, sau đó thẩm dò nơi cất giữ hiệp nghị sau.”

Hứa Trì lưu loát ứng, ngày hôm sau liền chọn vài người công phu tốt, cải trang giả dạng, đi thẳng đến Thát Đát.

Chuyện này xác thật không thể giấu, Ký Uyển Thanh sửa sang lại cảm xúc, vừa chờ tin lành, vừa dưỡng thai.

Nhoáng lên đã đến cuối tháng bảy, vạn thọ của Xương Bình Đế là mười lăm tháng tám Tết Trung Thu, hoàng đế tính toán trở về, thánh chỉ đã hạ, mừng một tháng tám liền khởi hành hồi kinh.

Thân thể Ký Uyển Thanh khỏe mạnh, Cao Húc khẳng định muốn mang thể tử về. Chỉ là thêm tháng nhuần, thai nhi trong bụng nàng hiện đã hơn năm tháng, phu thê hai người vạn phần cẩn thận, muốn lần nữa xác định trạng huống thân thể.

Màn trướng buông xuống, lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn, phía trên phủ một khăn lụa, Lư thái y ngưng thần cẩn thận bắt mạch, nửa ngày mới thu hồi tay.

“Thân thể Thái tử phi như thế nào?”

Hỏi chuyện chính là Cao Húc, vừa thấy trước giường Lư thái y thu hồi tay bắt mạch, hần lập tức mở miệng.

Lư thái y đứng lên, chấp tay trả lời: “Hồi điện hạ, mạch đập của nương nương rất có lực, mẹ con đều bình an.”

“Trên đường chỉ cần cẩn thận chút, liền có thể không ngại.” Thái y bình thường sẽ không nói nhiều như vậy, nhưng Lư thái y không giống bọn họ, ông là người của Đông Cung, hiểu chủ tử muốn biết cái gì.

“Rất tốt.”

Cao Húc gật đầu, hoàn toàn an lòng.

Sau đó, hần lại hỏi: “Hiện nay Thái tử phi còn có chút choáng váng, có trở ngại gì không?”

Thời gian Ký Uyển Thanh mang thai phản ứng không nghiêm trọng lắm, trước kia cũng chỉ có sáng và tối có chút nôn nghén, đầy ba tháng liền dần dần biến mất. Chẳng qua, lại bắt đầu hơi hơi choáng váng, cũng may không thường xuyên, cũng không nghiêm trọng.

Cao Húc thực khẩn trương, lần đầu tiên đã lập tức triệu Lư thái y. Thái y bắt mạch, lại cho y nữ vào trướng cẩn thận xem kỹ, cuối cùng đưa ra kết luận, Thái tử phi nương nương không ngại, chỉ là phản ứng bình thường lúc mang thai thôi.

Chỉ là phản ứng này liên tục hơn hai tháng, mỗi khi thái y khám mạch bình an, hần đều phải dò hỏi một lần.

Ba ngày lặp lại nói một lần, kỳ thật Lư thái y rất bất đắc dĩ. Nói thật, các quý phụ trong cung mang thai, Thái tử phi đã là người có trạng huống tốt nhất.

Nhưng ông cũng có thể lý giải tâm tư chủ tử, mỗi lần nghe hỏi chỉ phải cẩn thận giải thích lại một lần, cũng nói: “Điện hạ yên tâm, nương nương cũng không ngại.”

Cao Húc rốt cuộc vừa lòng, giờ tay vẫy lui Lư thái y, đi hai bước đến ngồi trên mép giường.

Màn trướng đã được vén lên, hiện giờ sắc mặt Ký Uyển Thanh hồng nhuận, hơi đầy đặn nhưng không mập mạp, động tác còn rất linh hoạt, chống cánh tay chính mình muốn ngồi dậy.

Cao Húc vội tiến lên đỡ, cũng tùy tay lấy gối màu vàng nghệ thêu chữ phúc lót ở phía sau cho nàng dựa lưng, không quên nhẹ giọng nói: “Nàng gấp cái gì? Lần tới phải kêu người đỡ mới được ngồi dậy.”

Ký Uyển Thanh bất đắc dĩ, nàng chỉ mang thai, không phải bị bệnh, hiện giờ tháng không tính quá lớn, chính mình ngồi dậy vẫn là hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng phu quân cẩn thận cũng chỉ vì quan tâm hai mẹ con nàng, giờ giờ lên khoe môi, nàng mỉm cười đáp: “Nghe lời cha của con nói.”

Nàng vốn chỉ trêu ghẹo, không nghĩ tới Cao Húc rất thích cách gọi này, hần gia tăng ý cười, liếc mắt nhìn nàng.

Hà ma ma cầm nước mặt ong ảm vào cửa, Trương Đức Hải dâng lên, Cao Húc tiếp đưa cho thể tử.

Ký Uyển Thanh cúi đầu uống hai ngụm, mới trả lại chung trà, không nghĩ tới lại bị choáng váng.

Nàng đã quen rồi, rốt cuộc hai tháng nay mỗi ngày luôn có vài lần, hoàn một lát liền hết.

Cao Húc lại vô cùng khản trương, mày kiếm nhú lại, tự mình động thủ, thay nàng nhẹ nhàng xoa trán: “Thanh Nhi, đỡ hơn chưa?”

“Dạ, khá hơn nhiều.”

Hoi hoi choáng váng thực nhẹ, một lát liền hết, Kỳ Uyển Thanh ngược mắt, cười trấn an hẳn, không nghĩ tới tiểu bảo bối trong bụng cũng tới xem náo nhiệt.

“Ai da!”

Hải nhi trưởng thành, hơn năm tháng. Thai động thường xuyên mãnh liệt hơn trước kia nhiều, bé thích xoay người, thích hoạt động tay chân, có khi tay nhỏ chân nhỏ còn sẽ quơ loạn đá loạn một hồi.

Hải tử khỏe mạnh, cha mẹ thật cao hứng, nhưng Cao Húc thấy thê tử bị đau, vẫn là đau lòng.

Hắn luyện tiếu quát hải tử, lại nhớ thương Kỳ Uyển Thanh, chỉ phải tinh tế vuốt ve cái bụng cao ngất, khuyên dỗ: “Con phải ngoan ngoãn, đừng làm khó mẫu thân.”

Cao Húc nói xong, lại sợ ngày sau hải nhi bó tay bó chân, không quên bổ sung một câu: “Nhưng mà lúc nên hoạt động tay chân, con cũng không thể lười.”

Về mặt hẳn thực nghiêm túc thương lượng với hải tử còn ở trong bụng mẹ, tuy Kỳ Uyển Thanh còn có chút đau, nhưng cũng không nhịn được mỉm cười.

Hải nhi lăn lộn một trận, có lẽ mệt mỏi liền hoãn lại, nàng nắm tay Cao Húc, cười nói: “Hải nhi nghe lời cha đấy.”

Hắn thật cao hứng, ngược mắt cười nói với nàng: “Vậy ngày sau cô sẽ dạy hẳn nhiều hơn.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Editor: Vy Vy 1505

Thực mau liền tới mừng một tháng tám.

“Thanh Nhi, dậy thôi.”

Hoàng đế đi ra ngoài, cần thiết chú ý giờ lành. Hôm nay giờ lành tương đối sớm, trời tờ mờ sáng, Cao Húc liền mở mắt.

Hắn thấp giọng gọi thê tử trong lòng, thấy nàng buồn ngủ mông lung, rất đau lòng, an ủi: “Chờ lát nữa lên xe ngựa, nàng lại ngủ tiếp.”

Sau khi Kỳ Uyển Thanh mang thai có chút thích ngủ, phản ứng sinh lý rất khó khống chế, thường ngày nàng đều ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh, hôm nay xác thật có chút khó xử nàng.

Nhưng nàng vẫn nỗ lực chớp chớp mắt, vực dậy tinh thần.

“Dạ, điện hạ đừng lo lắng.”

“Ừ.”

Thời gian có chút gấp, phu thê hai người không nói nhiều, Cao Húc đỡ thê tử ngồi dậy, liền kêu người vào phòng hầu hạ.

Rửa mặt chải đầu vấn tóc thay quần áo, hiện giờ Kỳ Uyển Thanh có thai, không cần tô son điểm phấn, trang sức cũng chủ yếu là nhẹ nhàng thể diện, những bộ trang sức nặng trĩu tạm thời bị gác xó.

Như vậy cũng có chỗ tốt, đó là có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, lại thay một bộ cung váy tương đối rộng thùng thình, lấy thoải mái là chủ đạo, liền xem như thỏa đáng.

Kỳ Uyển Thanh thoáng đánh giá phụ nhân trẻ tuổi mặt mày tinh xảo trong gương đồng được mài giữa bóng loáng, ngũ quan quen thuộc, tuy đây đã hơn

lúc trước, lại như cũ màu da trắng nõn phiếm phấn, tươi sáng rực rỡ.

Nàng kiều mỹ như cũ, rút đi một ít ngây ngô so với ngày xưa, thêm không ít phong vận, mình điểm động lòng người.

Kỷ Uyển Thanh gật gù đầu, thực tốt, ai cũng không muốn chính mình biến xấu.

Trái ngắm phải ngắm, nàng đang muốn sai người thu hồi gương đồng, không nghĩ tới tầm mắt vừa chuyển, lại nhìn thấy trong gương Cao Húc mỉm cười đứng bên cạnh bình phong nhìn nàng.

“Điện hạ.” Nàng quay đầu lại, giận dỗi liếc hắn.

Cao Húc đã ăn mặc sẵn sàng, độ cong trên môi gia tăng, chậm rãi tiến lên đỡ thê tử, cười nói: “Thanh Nhi, chúng ta dùng đồ ăn sáng trước đi.”

Phu thê cười nói vài câu, dùng đồ ăn sáng, đã đến thời gian, nên ra cửa lên xe.

Thái tử phi có thai, xe ngựa là đặc chế, Đông Cung phái người giám thị toàn bộ hành trình chế tạo, chế tạo xong lại kiểm tra nhiều lần, xác định không có một tia sai sót.

Cảm giác lớn nhất của Kỷ Uyển Thanh với xe ngựa này chính là trình độ giảm xóc có cải thiện, hơn nữa trong buồng xe lót chăn gấm thật dày, tuy hơi nóng, nhưng nàng không cảm giác được xóc nảy chút nào.

Nàng rất vừa lòng.

Cao Húc cũng vừa lòng, càng yên tâm, tự mình đưa thê tử lên xe ngựa, dặn dò một phen, lại nghiêm lệnh cung nhân bên trong xe chăm sóc kỹ năng, hẳn mới về xe ngựa của chính mình.

Rất cuộc cổ đại kỹ thuật có hạn, xe ngựa của Kỷ Uyển Thanh giảm xóc rất tốt, nhưng cũng không phải không có khuyết điểm khác, nó càng chậm hơn bình thường.

Cũng may loan giá Hoàng đế đi ra ngoài vốn dĩ tốc độ không nhanh, hơn nữa Xương Bình Đế còn hạ khẩu dụ, tận lực chậm một chút, chiếu cố Thái tử phi đang mang thai.

Nói thật, tuy Hoàng đế không chờ mong Đông Cung thêm con vợ cả, nhưng ông ta cũng không đến mức hại cháu ruột của chính mình, hơn nữa cả triều văn võ đều nhìn, cho dù như thế nào ông ta cũng phải khéo léo làm ra vẻ quan tâm chút.

Xương Bình Đế không anh minh, nhưng thật đúng là không ngu xuẩn đến nông nổi này.

Kỷ Uyển Thanh không thêm đề ý Hoàng đế nghĩ như thế nào, dù sao nàng được lợi ích thực tế là được.

Một đường hồi kinh, nàng xem như thoải mái, tuy không thể tránh được mệt mỏi, nhưng cảm giác tổng thể còn tính tốt.

Xương Bình Đế vì thể diện ông ta là tổ phụ từ ái, đặc biệt sai ngự y tới, mỗi ngày khám mạch bình an cho Thái tử phi.

Kết quả là tốt.

Chờ vào kinh thành, vào hoàng cung, lại trở lại Thanh Ninh Cung xa cách mấy tháng, an trí thỏa đáng ở hậu điện chính phòng. Ngự y khám mạch lần cuối cùng cho Thái tử phi, nói mẹ con nương nung đều an, có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi hai ngày là được, liền trở về phục lệnh Hoàng đế.

Thai nhi khỏe mạnh, Cao Húc và Kỷ Uyển Thanh đương nhiên cao hứng, nằm trên giường nghỉ ngơi hai ngày, nàng có tinh thần hơn nhiều.

Chẳng qua, vấn đề cũng theo đó tới.

Vài ngày sau là liên tiếp ba ngày vạn thọ tiết, rốt cuộc nàng có nên tham dự hay không?

Đương nhiên Kỷ Uyển Thanh không muốn đi, nàng đang có thai, ở địa bàn của chính mình mới có thể bảo đảm an toàn, ở bên ngoài không thể hoàn toàn bảo hiểm.

Thai này của nàng cho dù là nam hay nữ, đều là đứa cháu đầu tiên của Hoàng đế, nếu là bé trai, sẽ càng thêm khó lường.

Con vợ cả Đông Cung, Hoàng trưởng tôn, đại biểu giang sơn có người kế tục, hoàn toàn củng cố vị trí Hoàng thái tử.

Đứa nhỏ này chú định là cái đinh trong mắt một đảng Kỷ hậu, có cơ hội, người ta sẽ dễ dàng từ bỏ sao?

Đương nhiên sẽ không, khẳng định là vất óc tìm mưu tính kế.

Bản thân Kỷ Uyển Thanh không muốn tham dự, Cao Húc cũng thế, nhưng hiện tại vấn đề là, thân thể Thái tử phi khỏe mạnh, không đi có trở ngại với hiếu đạo.

Lúc trước, Cao Húc không muốn thê tử ở lại Tụ Vân Cung dưỡng thai, ngoại trừ phu thê khó xa khó ly, còn có lý do quan trọng hơn, chính là lo lắng hắt hủi đi, phòng vệ có điều khiếm khuyết, xảy ra chuyện ngoài tầm tay với.

Hắn cần mang hai mẹ con về kinh thành, đặt dưới mí mắt nhìn, mới có thể an tâm.

Chỉ là, nếu muốn theo ngự giá về kinh, Thái tử phi không thể tiếp tục tỏ vẻ không khoẻ, nàng cần thoải mái khoẻ mạnh.

Tất cả lấy long thai làm trọng, những lời này với ai đều có tác dụng, mặc dù bản thân người mang long thai Kỳ Uyển Thanh, cũng như thế.

Thân thể không khoẻ còn cường chống lên đường, lấy hoàng trưởng tôn mạo hiểm là không được.

Vì thế, trước khi đi, Thái tử phi kịp thời tỏ vẻ, trải qua thời gian mấy tháng điều dưỡng, thân thể đã hoàn toàn không ngại.

Thái y khẳng định cách nói này.

Vì thế, Thái tử phi thuận lợi xuất phát.

Vốn dĩ phu thê hai người tính toán, trở lại Thanh Ninh Cung, để cho Lưu thái y bắt mạch, nói Thái tử phi và long thai tuy không ngại, nhưng rốt cuộc đi đường mệt nhọc, nên nằm trên giường nghỉ ngơi năm sáu ngày.

Như vậy là có thể hợp tình hợp lý tránh đi vạn thọ tiết, sau đó lại tiếp tục đóng cửa không ra như thế nào, tùy ý Kỳ Uyển Thanh nói.

Nhưng kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, Xương Bình Đế vì tỏ vẻ chính mình từ ái, sai ngự y đi theo một đường hầu hạ. Thân thể Kỳ Uyển Thanh đường cực tốt, ngự y tỏ vẻ, nghỉ hai ngày là được, hoàn toàn không ảnh hưởng tham dự vạn thọ tiết.

Ngự y phục mệnh đã đến tai thiên tử, kể từ đó, Kỳ Uyển Thanh lại tỏ vẻ không khoẻ, liền không lớn thỏa đáng.

Mọi người đều không phải đồ ngốc, Thái tử phi rõ ràng không thích tham dự vạn thọ tiết.

Cổ đại hoàng quyền là cao nhất, hơn nữa hiếu đạo là nặng nhất, hành vi này là thực không thỏa đáng. Cứng rắn muốn dựa vào long thai tạm thời qua cửa không phải không được, chỉ là bởi vậy, sẽ làm Xương Bình Đế sinh lòng cách ứng.

Với Đông Cung, với Hoàng thái tử, với Kỳ Uyển Thanh, thậm chí hài nhi trong bụng nàng, đều là cực bất lợi.

Vạn thọ tiết, trên nguyên tắc nàng hẳn nên tham dự.

“Thanh Nhi, nàng không nên tham dự vạn thọ tiết thì hơn.” Cao Húc ôm Kỳ Uyển Thanh, thấp giọng nói chuyện bên tai nàng.

Một đường từ Thừa Đức trở lại kinh thành, tuy lộ trình không xa, nhưng theo loan giá đi ra ngoài, cũng hao phí mười một mười hai ngày.

Rốt cuộc đi đường mỗi một, Cao Húc liên tục thúc giục thê tử nghỉ ngơi, bởi vậy, lại là hai ngày.

Cao Húc nhìn nửa tháng, nam tử tuổi trẻ huyết khí tràn đầy, thấy khuôn mặt Kỳ Uyển Thanh phỉm phẩn, tinh thần sáng láng, đã hoàn toàn không ngại, tất nhiên là muốn thân cận một phen.

Hắn tự chủ tất nhiên cường, nhưng không phải đặt trên chuyện này.

Trận đồn luân này nhẹ và chậm, nhưng thời gian rất dài, thật sự ma người. Thật vất vả thu binh, Cao Húc tự mình hầu hạ thê tử rửa mặt chải đầu, lại ôm người lên giường.

Phu thê chặt chẽ ôm nhau, trước ngực dán phía sau lưng, như là hai cái thìa hình thức giống nhau.

“Vạn thọ tiết nhiều người tay tạp, rất dễ bị người chui khe hở.”

Tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve bụng thê tử cao ngất, thấp giọng nói: “Trước khi hài nhi được sinh ra, chúng ta cẩn thận chút.”

Phụ nhân người mang lục giáp, đúng là thời điểm yếu ớt nhất, hơn nữa cốt nhục trong bụng Kỳ Uyển Thanh đã hơn sáu tháng, thân mình càng ngày càng công kênh, hành động có nhiều bất tiện.

Ở trong lòng Cao Húc, vợ con an toàn là quan trọng nhất, còn về các loại khó xử, ngày sau nhất nhất giải quyết là được.

“Dạ, điện hạ nói đúng lắm.”

Kỳ Uyển Thanh vô cùng tán đồng, nàng cũng không thích cậy mạnh, rốt cuộc chính mình không phải không có lựa chọn khác. Đặc biệt là dùng cốt nhục trong bụng cậy mạnh, không phải chuyện một mẫu thân nên làm.

Chẳng qua, nàng lại cho rằng, có thể dùng phương pháp thích hợp, làm giảm ngày sau khó xử đến mức thấp nhất. Tốt nhất là hoàn toàn trừ khử.

“Điện hạ, chẳng nói chúng ta có thể chủ động một ít hay không?”

Hai ngày nay Kỳ Uyển Thanh vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này, cân nhắc mãi, nàng cho rằng có thể lẫn lộn tầm mắt, nắm quyền chủ động trên tay chính mình.

Không phải Hoàng Hậu khẳng định sẽ ra tay sao?

Chính mình không bị đối phương tính kế, ngược lại chính mình “mưu tính” chính mình, ở trước cửa cung dạo một vòng, trước tiên “trúng chiêu”.

Trình diễn một hồi khổ nhục kế, chẳng những hợp tình hợp lý không tham dự vạ thọ yến, hơn nữa cũng tránh đi ngày sau đủ loại khó xử, cuối cùng còn thuận tay hắt nước bẩn cho Hoàng Hậu.

Một mũi tên bắn hai con diều, nhưng nói hắt nước bẩn cũng không đúng lắm, dù gì người ta vốn dĩ liền tính toán ra tay.

“Thanh Nhi, kế sách này không tệ.”

Kỳ thật Cao Húc không phải không nghĩ tới phương pháp này, chỉ là hấn do dự.

Theo ý nguyện bản thân hấn, hấn tình nguyện ngày sau nhiều khó xử, cũng không muốn thê tử mang thai bị lẫn lộn. Dù gì hiện giờ Đông Cung căn cơ cùng cố, thế lực không thể lay động, hấn có tự tin ứng đối phiền toái.

Nhưng vấn đề là, Xương Bình Đế sinh lòng cách ứng, không chỉ là vấn đề Đông Cung khó xử, còn đề cập tới mẹ con Kỳ Uyển Thanh.

Hoàng đế không thích, tóm lại có ảnh hưởng tới mẹ con nàng.

Hấn cũng không có quyền quyết định thay vợ con, đang định nói ra thương thảo, không nghĩ tới Kỳ Uyển Thanh sớm một bước mở miệng.

Hai vợ chồng nghĩ giống nhau.

Hiện tại không cần nói tí mĩ là có thể xác nhận ý tưởng của nàng, nhưng Cao Húc vẫn thấp giọng dò hỏi hai câu.

“Thiếp chỉ là làm một vòng trước cửa Thanh Ninh Cung, bảo đảm an toàn không ngại.”

Kỳ Uyển Thanh sẽ không mạo hiểm chính mình và hài tử, an toàn đặt ở vị trí đầu tiên, chắc chắn bảo đảm. Chẳng qua nếu trong trường hợp này, hao chút tâm cơ có thể tránh cho rất nhiều phiền toái ngày sau, nàng vẫn rất vui lòng.

Cao Húc gật đầu: “Đây là tất nhiên.”

Nếu xác định phương hướng hành động, bước tiếp theo nên cụ thể kế hoạch.

Phu thê thương nghị một phen, tổng thể mà nói, kế hoạch vẫn là xu hướng bảo thủ, lấy an toàn làm nhất, tất cả hành động cần cẩn thận.

Kỳ Uyển Thanh nói thầm: “Nếu có thể biết được Hoàng Hậu ra tay ở nơi nào, chúng ta sẽ thuận tiện rất nhiều.”

Điểm này là đương nhiên, cho dù không biết hành động bước đi, có thể biết được địa điểm đối phương dự định ra tay cũng đủ. Dù sao, bọn họ đánh chủ ý chính là trước tiên tránh đi.

Cao Húc vỗ nhẹ nhẹ nàng: “Canh giờ không còn sớm, mau nghỉ ngơi đi, có lẽ ngày mai có tin tức cũng không chừng.”

Hấn nói lời này thật chuẩn, ngày hôm sau trước giờ cơm trưa, thật đúng có tin tức truyền tới.

Kỳ Uyển Thanh xử lý nội vụ thỏa đáng, đang định sai người truyền thiện, Hà ma ma vội vàng vén rèm cửa vào phòng, nháy mắt ra dấu với chủ tử.

Trong lòng nàng vừa động, lập tức bình lui cung nhân trong phòng, tiếp nhận mật tin mở ra xem.

“Ma ma, ma ma đi tiền điện, mời điện hạ về đây.”

Kỳ Uyển Thanh đại hỉ, lúc này thỏa mãn ý nguyện, tin tức là Thôi Lục Nương ở Khôn Ninh Cung truyền tới, đúng là có quan hệ tới dị động của Hoàng Hậu trước vạ thọ tiết.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Editor: Vy Vy 1505

Khôn Ninh Cung.

Hoàng hậu quét mắt một vòng phi tần hậu cung lớn nhỏ đến thỉnh an, ngồi ghé đầu tiên bên phải phía dưới là Lệ Phi. Vị sủng phi này thành công phân cách cung quyền, mặt ngoài cung khiêm, thực tế lưng eo thẳng tắp,

Trong lòng bà bỗng nhiên nổi lửa giận, nhăn nhăn mày, giờ tay vẩy lui chúng phi tần.

Tâm tình Hoàng hậu tối tăm, nhưng thực mau liền trời quang mây tạnh.

Trần Vương tới, Ngụy Vương cũng tới.

Ngụy Vương bị Hoàng đế hạ lệnh cưỡng chế đóng cửa ăn năn, nhaoáng lên đã mấy tháng, rốt cuộc khi loan giá trở lại kinh thành, hấn được nhẹ nhàng thả ra.

Nguyên nhân không phải vì hấn, mà là vạn thọ tiết tới rồi, ngay sau đó chính là ngày tốt Ngụy Vương cưới kẻ phi, không thể tiếp tục bị giam giữ.

Xương Bình Đế trải qua thời gian mấy tháng, lửa giận tiêu không ít, liền thả hấn ra, đây là lần đầu tiên cung thỉnh an Hoàng hậu.

“Quân Nhi.”

Hoàng hậu không gặp con trai lớn mấy tháng, sầu lo vương bận, vành mắt hơi hơi đỏ lên, nắm tay Ngụy Vương: “Con ngoan, mau mau đứng lên, để mẫu hậu nhìn con.”

Hai đầu gối Ngụy Vương chầm đất, không đứng dậy: “Con trai bất hiếu, làm mẫu hậu lo lắng.”

“Vậy lần sau con cẩn thận nhiều chút, đừng làm mẫu hậu phí công.”

“Dạ, con biết.”

Mẹ hiền con hiếu, hai người biểu lộ chân tình, Trần Vương vẫn luôn mỉm cười nhìn.

Triều đình đại sự quả nhiên rèn luyện người vô cùng tốt, hấn chương quyền mấy tháng, tốc độ trưởng thành cực nhanh. Hiện giờ mặc kệ trong lòng có cảm tưởng gì, mặt ngoài cũng không lộ chút dấu vết nào, ngược lại tiến lên khuyên nhủ: “Mẫu hậu, nhị ca ra ngoài là chuyện tốt, chúng ta nên cao hứng.”

“Đúng, đúng, nên cao hứng.”

Hoàng hậu liên tục nói phải, rút khăn lụa lau lau nước mắt, nâng con trai lớn dậy: “Huynh đệ các con đều ngồi xuống nói chuyện với mẫu hậu.”

Vừa vui sướng một phen, Trần Vương chủ động mở miệng: “Mẫu hậu, nếu nhị ca ra tới, nói vậy không lâu nữa sẽ trở về triều đình, con sẽ sửa sang lại mọi việc trong tay một chút, nhị ca tiếp quản lại cũng sẽ không rối rắm.”

Tuy Ngụy Vương được thả ra, nhưng Xương Bình Đế còn chưa mở miệng giao sai sự lại cho hấn.

Nhưng nghĩ đến cũng sẽ không xa, phụ thân của kẻ phi Tần thị là Anh Quốc Công, rất có năng lực, đến lúc đó hai bút cùng vẽ, Hoàng đế tất nhiên sẽ thuận thế xuống bậc thang, triệu hồi Ngụy Vương vào triều.

“Tốt, tốt, tốt.”

Hoàng hậu nhìn trên mặt con trai út ần ần quan tâm, cực kỳ vui mừng, “Huynh đệ đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn.”

Bà ta vỗ vỗ tay Trần Vương: “Ca ca con một lần nữa tiếp chương, khó tránh khỏi rối ren, may mắn có con hiệp trợ.”

Trần Vương hơi hơi mỉm cười: “Việc bên Hình Bộ đang ở thời điểm mấu chốt, con sẽ tiếp tục quản, mọi việc còn lại, con sẽ sửa sang rồi giao cho nhị ca.”

“Được.” Hoàng hậu gật đầu.

Ngụy Vương vỗ vỗ bả vai đệ đệ, cười nói: “Tam đệ vất vả.”

Trần Vương ý cười không giảm: “Đệ trưởng thành rồi, vừa lúc phân ưu với mẫu hậu và nhị ca.”

Tính kế một hồi, chung quy không phải hấn không thu hoạch được gì.

Mẹ con ba người cười nói yến yến, không khí trong đại điện hoà thuận vui vẻ, sau đó Ngụy Vương chuyển đề tài, nhủ mầy nói: “Mẫu hậu, con nghe nói Thái tử phi có thai.”

Tuy hấn bị đưa trở lại kinh thành, đóng cửa không được ra, nhưng không có nghĩa là tai mất tất, Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu sẽ truyền tin tức cho hấn, chính hấn cũng có con đường tin tức riêng.

Cái gọi là “nghe nói”, chỉ là cách mở đầu đề tài thôi.

Đề tài này làm không khí hoà thuận vui vẻ đột nhiên cứng lại, Hoàng hậu nháy mắt âm trầm mặt: “Không sai, hiện giờ đã sáu tháng, nghe nói thai vị cũng cố.”

Ngụy Vương ăn một vị là đích thứ tư nhiều năm, tuy địa vị nguyên hậu không thể nghịch chuyển, nhưng mẹ con mấy người khó tránh khỏi cạnh tranh trong lòng.

Dưới tình huống này, hơn nữa vị trí hoàng trưởng tôn tương đương quan trọng, năm sáu năm qua, Hoàng hậu, Ngụy Vương đều vì thế phế đi không ít tâm lực.

Trước kia thực thành công, Ngụy Vương thuận lợi trở thành hoàng tử đầu tiên thành hôn, còn sớm hơn Thái tử một năm, chỉ tiếc sau đó va phải đá ngầm.

Ngụy Vương ngày đêm cày cấy, thậm chí không giới hạn trong phòng Vương phi. Tuy Vương phi không mang thai, nhưng có vài cơ thiếp hoài thai, chỉ tiếc luôn sẽ xảy ra đủ chuyện ngoài ý muốn, chung quy là sảy.

Một câu khái quát, trông rất nhiều nhưng không thu hoạch.

Sau đó không đợi hấn tiếp tục nỗ lực, tiền Ngụy Vương phi liền phải “chết bệnh”, mà Hoàng thái tử phi mới vừa đại hôn không lâu lại truyền ra tin mừng.

Thật là làm người nghiêng răng nghiêng lợi.

Kỷ Uyển Thanh trở mặt, nhân tuyển ở biên thành bị Trịnh Nghị nghĩ cách nhỏ, Hoàng hậu đã không thể cản tay đối phương, tức giận không ít, nói thêm nữa cũng không thú vị, hiện giờ điểm chú ý của bà ở mặt khác.

“Nếu đứa nhỏ này thuận lợi sinh ra chính là đứa cháu đầu tiên của bệ hạ, nếu là con trai, chính là danh xứng với thực con vợ cả hoàng trưởng tôn.”

Ý nghĩa trọng đại có thể tưởng tượng, bà chậm rãi nói, trong mắt có sầu lo không tan được.

Cho tới bây giờ, tiến hành đoạt đích đã gần mười năm.

Vì ngay từ đầu có Hoàng đế thiên vị, Khôn Ninh Cung thậm chí có thể ẩn ẩn chiếm thượng phong. Đáng tiếc Hoàng Thái tử không phải ăn chay, hai ba năm thời gian, Đông Cung liền đứng vững vàng.

Khi đó, hai bên còn có thể cân sức ngang tài, nhưng theo thời gian, Thái tử dần dần chiếm thượng phong.

Tới hai năm gần đây, Đông Cung ăn sâu bén rễ, đã là quái vật khổng lồ. Mặc dù bản thân Xương Bình Đế muốn động, cũng phải nắm chắc nhược điểm mới có thể phát tác.

Trái lại, một đảng Kỷ Hoàng hậu nhiều lần tao ngộ suy sụp, không tiến phản lui.

Cũng may vì Hoàng đế cần thế cân bằng, qua đi sẽ mạnh mẽ nâng đỡ Khôn Ninh Cung, còn có thể cùng chống lại. Nhưng mỗi khi hai bên giao phong, Lâm Giang Hầu, mẹ con Hoàng hậu đều ẩn ẩn có cảm giác lực bất tòng tâm.

Một đảng Hoàng hậu có thể nhận thấy được đây vốn là vì Cao Húc vẫn luôn chấp hành sách lược điều thấp. Chỉ một bộ phận thế lực Đông Cung như là Hoắc Xuyên, quan viên văn võ quan trọng vân vân đều là giữ kín không nói ra, để tránh kích thích đến thần kinh mẫn cảm của Xương Bình Đế.

Hoàng đế rốt cuộc là Hoàng đế, cứng đối cứng tuyệt đối không chiếm được chỗ tốt.

Tuy Hoàng hậu không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, nhưng cảm giác lực bất tòng tâm đủ để bà cảnh giác, trước sau không vứt đi được đáy lòng lo lắng âm thầm.

Dưới tình huống này, Đông Cung thêm con vợ cả, sao bà có thể ngồi yên được.

Hoàng hậu gờ tay, vẩy lui cung nhân thái giám đứng hầu trong đại điện, nói khẽ với hai con trai: “Lần này may mắn bệ hạ ban ngự y cho Thái tử phi, thân thể nàng khoẻ mạnh, không thể tiếp tục đóng cửa không ra.”

Triều đại lấy hiếu đạo trị thiên hạ, Hoàng đế Hoàng Thái tử càng là gương tốt của toàn thiên hạ.

Xương Bình Đế dễ chịu chút, dù sao tiên đế, Thái hậu đều qua đời, ông ta theo quy củ làm đủ lễ nghĩa, liền không ai có thể lấy ra nói.

Đông Cung lại không giống, Thái tử phi có thai nhưng thân thể khoẻ mạnh, nếu vạn thọ tiết cũng không chịu tham dự, trên hiếu đạo liền dính lên vết nhơ.

Phu thê một thể, vết nhơ này Hoàng Thái tử thậm chí Đông Cung đều chạy không thoát.

Hoàng hậu suy bụng ta ra bụng người, cho rằng Thái tử chắc chắn sẽ để Thái tử phi tham dự, bởi vậy, bà liền có không gian động tay chân.

Ở triều đình, thế lực một đảng Hoàng hậu so ra kém Đông Cung, nhưng đối lại trong hậu cung, sẽ không phải là như thế.

Hoàng hậu nắm giữ cung quyền gần hai mươi năm, mặc dù mấy tháng trước có Lệ Phi chặn ngang một gậy, bà ta cũng không bị thương gân động cốt.

Ngược lại, Thái tử không chuộng cung quyền, mặc dù ngầm phát triển nhân thủ, cho dù là tốc độ hay là số lượng, cũng xa xa không kịp Khôn Ninh Cung hành sự quang minh chính đại.

Ở chính mình sân nhà, Hoàng hậu vẫn rất có tự tin, chỉ cần Thái tử phi tham dự yến tiệc vạn thọ tiết, ít nhất bà ta có hơn năm phần nắm chắc.

Ngụy Vương nghe huyền âm mà biết nhĩ ý, ánh mắt nhất thời sáng ngời, vội truy vấn: “Mẫu hậu có an bài gì sao?”

“Có, hai ngày nay mẫu hậu đã chuẩn bị thỏa đáng.” Hoàng hậu gật đầu, ánh mắt vui mừng nhìn Trần Vương: “Chủ ý này, chỗ mấu chốt là đệ đệ con nói cho mẫu hậu.”

Trước mặt chính là hai con ruột, không có gì phải dấu diếm, vì thế, bà lập tức nói tường tận hai mẹ con bố trí.

Lần này, Hoàng hậu cũng không tính động tay chân giữa yến tiệc, mà đổi vị trí ra tay đến con đường nhất định phải trải qua từ Thanh Ninh Cung đi đến nơi tổ chức yến tiệc.

Trải qua chuyện Liễu Cơ, hiện giờ bà thực cẩn thận. Trái lo phải nghĩ, cho rằng Đông Cung sẽ phòng thủ trọng điểm thức ăn, nước trà, và cung nhân trên yến tiệc, thay vì ở chỗ này cứng đối cứng, không bằng đổi nơi khác ra tay.

Mặt khác, vậy nước quét nhà các con đường trong cung hiện giờ là Lệ Phi quản. Đây là đối phương được khẩu dụ của Hoàng đế, cứng rắn từ trong tay bà ta cướp đi cung vụ.

Lúc Lệ Phi tiếp nhận, tuy xa tại hành cung, nhưng cũng điều khiển từ xa hung hăng tẩy xuyên nhân thủ mấy lần. Vấn đề là, Hoàng hậu kinh doanh đã hai mươi năm, làm sao dễ dàng có thể hoàn toàn rửa sạch sẽ.

Một ít vị trí mấu chốt, luôn có một hai con cá lọt lưới.

Hoàng hậu lạnh lùng cười, cách như vậy một tầng, xảy ra chuyện cũng không liên lụy đến Khôn Ninh Cung.

Vừa lúc một mũi tên bắn hai con điều.

“Minh Nguyệt tỷ tỷ, tỷ mới vừa thay ca sao?”

Minh Nguyệt, tức là Thôi Lục Nương, khi Ngụy Vương Trần Vương vào điện, nàng vừa vận hầu hạ ở đại điện, chờ Hoàng hậu nói đến chỗ mấu chốt, vậy lui chúng cung nhân, nàng liền rũ mi rũ mắt, cùng mọi người ra ngoài.

Mẹ con Hoàng hậu nói chuyện thời gian không ngắn, nàng ở ngoài điện chờ, tới lúc thay ca, đổi gác bàn giao công việc, nàng đi phòng củi sau trác điện.

Tiểu cung nữ vậy nước quét nhà thấy, vội nhiệt tình chào hỏi.

Thôi Lục Nương tính tình tốt, nhân duyên không tệ, mỉm cười gật đầu ứng, nghi chân nói hai câu, mới về phòng chính mình.

Vào cửa không lâu, bên ngoài liền vang lên tiếng đập cửa, người đến là cung nữ tam đẳng giao tình không tệ với nàng.

Thôi Lục Nương vừa thấy người này, vội nghiêng người để đối phương tiến vào, sau đó khóa cửa ngay.

Nàng đưa lỗ tai nghe ngóng, bên ngoài tất cả như thường, lúc này mới xoay người nhỏ giọng hỏi: “Như thế nào?”

Từ lúc về cung đến vạn thọ tiết kỳ thật mới mấy ngày, Hoàng hậu muốn an bài bố trí, thời gian có chút gấp gáp, Thôi Lục Nương là người cũ từ Lâm Giang Hầu phủ mang tiến cung, khó tránh khỏi phát hiện một chút dị động.

Vừa vận có cơ hội nghe Hoàng hậu nói chuyện, kỳ thật rất khó gặp phải, rốt cuộc nàng chỉ là cung nữ nhị đẳng, cấp bậc không đủ. Vì thế, nàng liền đi đường vòng, sai người nhìn chăm chăm mấy tâm phúc Hồ ma ma hay dùng.

Cũng không cần cố tình theo dõi, dẫn người ta nghi ngờ, chỉ là chú ý phương hướng các nàng đi, đại khái tiếp xúc người nào là được.

Thôi Lục Nương ở Khôn Ninh Cung gần hai mươi năm, tuy không phải tâm phúc bên cạnh, nhưng Hoàng hậu phân bố nhân thủ, nàng vẫn có thể phát hiện đại khái một ít.

Khẳng định không thể biết kế hoạch cụ thể, nhưng dựa vào cơ bản, mơ mơ hồ hồ phỏng đoán phương hướng, hẳn là không thành vấn đề.

Quả nhiên, cung nữ tam đẳng kia đưa sát vào lỗ tai nói: “Hôm nay sáng sớm Cam Tuyền, Bích Ảnh lại lần nữa đi Ngự Hoa Viên. Lúc này người của chúng ta thay phiên theo đuôi, phát hiện các nàng ném một đoàn giấy nhỏ ở trên đường, bị tiểu thái giám vấy nước quét nhà nhặt.”

“Tiểu thái giám kia nhặt lên nhét vào túi trong tay áo, không bao lâu liền rời đi, người của chúng ta không thể tiếp tục đuổi kịp.”

Hôm qua hai người này đã ra Khôn Ninh Cung một lần, lúc đó thuộc hạ của Thôi Lục Nương không dám đi theo, dù sao theo đuôi rất dễ bị phát hiện.

Thôi Lục Nương nghĩ nghĩ, truyền tin cho cấp trên của nàng, thủ lĩnh mật thám Quách Định An, đề ông an bài nhân thủ không phải người của Khôn Ninh Cung, chuyên tâm chờ, lần sau lại đuổi kịp.

Rốt cuộc việc ám toán này sẽ không một lần liền an bài đúng chỗ.

Quả nhiên, ngày hôm sau hai nàng lại lần nữa ra cửa.

“Tốt, tốt lắm.”

Thôi Lục Nương nghe vậy đại hỉ, hiệu quả này đã tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng, được tin tức này, tuy không biết kế hoạch cụ thể của Hoàng hậu, nhưng đã có thể xác định địa điểm đối phương hành động.

Tất cả chuyện trong Hoàng cung đều do Phủ Nội Vụ quản, mà các bộ phận của Phủ Nội Vụ ranh giới rất rõ ràng, quân vấy nước quét nhà tu sửa chính là Phụng Thân Uyển, cho dù như thế nào cũng không liên quan tới bố trí vạn thọ tiết.

Hiện giờ vấy nước quét nhà đường đi trong cung là Lệ Phi quản, chẳng lẽ Hoàng hậu muốn một mũi tên bắn hai con điều?

Khẳng định là như vậy, rốt cuộc thời gian cấp bách, ngày mai chính là vạn thọ tiết, Hoàng hậu sẽ không tốn nhiều trắc trở, làm tiểu thái giám vấy nước quét nhà lại truyền tin đến bộ phận khác.

Thôi Lục Nương xác định, lập tức viết mật tin, truyền tin tức Hoàng hậu sẽ ra tay trên đường đi.

Phong mật tin này trước giờ cơm trưa đã tới tay Kỷ Uyển Thanh, nàng lập tức phân phó Hà ma ma mời Cao Húc về phòng, cũng giao mật tin vào tay hắn.

“Điện hạ, âm mưu của bà ta không mưu mà hợp với chúng ta.”

Tuy không biết kế hoạch cụ thể của đối phương, nhưng địa điểm thật là phù hợp, dưới tình huống này, tỷ lệ rất lớn có thể kế trong kế.

Cao Húc gật gật đầu: “Ngày mai, ta để Lâm Dương đi theo nàng, nếu có nghi ngờ, lập tức từ bỏ kế hoạch quay về.”

Tất cả lấy an toàn của hai mẹ con làm nhất.

Hắn thấy thế tử ứng, vẫn cảm thấy không yên tâm lắm, sau đó triệu Lâm Dương tới, kỹ càng tỉ mỉ dặn dò.

Hoàng hậu đã bố trí hoàn thành, Cao Húc lại còn phải bận rộn, nửa ngày một đêm thực mau qua đi.

Hôm sau, đó là vạn thọ tiết.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Editor: Vy Vy 1505

Hôm nay là mười lăm tháng tám trung thu, vừa lúc là sinh nhật Hoàng đế, vạn thọ tiết ngày đầu tiên.

Kỷ Uyển Thanh bị đánh thức lúc trời còn chưa sáng, nàng che miệng ngáp một cái, chớp chớp mắt, nỗ lực làm chính mình thanh tỉnh.

Cao Húc đã không còn bên cạnh, giờ Dần hắn đã ra cửa, tham dự một loạt hoạt động hiến tế trước yến tiệc.

Bởi vì Kỷ Uyển Thanh mang thai, được Xương Bình Đế săn sóc hạ chi, chỉ cần tham dự yến tiệc là được.

Vạn thọ tiết có ba ngày, hai ngày còn lại dùng để che giấu ngày chính, dù sao cổ nhân rất coi trọng bát tự, sinh nhật Hoàng đế không thể thông báo khắp

noi.

Nhưng Xương Bình Đế cũng từng là hoàng tử, những thế gia có nội tình đều biết hôm nay là ngày chính.

Thực tự nhiên, yến tiệc long trọng nhất chính là hôm nay.

Quan lại huân quý và tôn thất, còn có sứ thần tiểu quốc phụ thuộc đến hiến thọ lễ và triều bái. Kế tiếp, còn có tiệc rượu long trọng.

Nói tóm lại, an bài từ sớm đến tối, trời tờ mờ sáng đã phải xuất phát.

Kỷ Uyển Thanh thờ dài, sờ sờ bụng, may mắn là nàng tính tránh đi, nếu không lăn lộn một ngày như vậy cũng quá sức.

Nhưng, diễn kịch phải diễn nguyên bộ.

Nàng mặc lễ phục vàng kim xen lẫn màu đỏ thẫm, trên đầu đội mũ phượng Thái tử phi, ngược lại không trang điểm gì nhiều, chỉ nhợt nhạt thoa một tầng phấn mỏng.

Canh giờ đã sắp đến, chính là ngoài song cửa sổ trời không sáng lắm. Kỷ Uyển Thanh ra chính điện nhìn, thì ra hôm nay trời đầy mây, tầng mây rất dày, mọi nơi có vẻ hơi âm u.

Không đợi nàng nói thăm, Lâm Dương đã sớm chờ đợi thật lâu dưới bậc thang tiến lên, cúi người hành lễ.

Hắn là thái giám già, lúc này mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, càng thêm cẩn thận, không dám nhìn lên trên, đặt tầm mắt ở chỗ trước làn váy vàng kim một thước.

“Chúng thuộc hạ đã chuẩn bị thỏa đáng, mời nương nương lên kiệu.”

Đối với tâm phúc của phu quân, Kỷ Uyển Thanh về mặt ôn hoà, nhẹ giọng kêu đối phương dậy, sau đó được đám người Hà ma ma đỡ bước lên kiệu.

Hai người Hà ma ma, Lê Hoa cũng theo sau, một trái một phải che chở chủ tử, về mặt nghiêm túc cảnh giác, trợn địa sẵn sàng đón quân địch.

Kỷ Uyển Thanh cũng không trấn an họ, chính nàng cũng thực nghiêm túc.

Lâm Dương vung tay lên, bọn thái giám mạnh mẽ đứng trang nghiêm một bên lập tức vào vị trí của mình, nâng kiệu. Bọn họ nâng kiệu vô cùng nhẹ nhàng, dưới chân vững vàng, nện bước không nhanh không chậm, mặt không biểu tình, ánh mắt lại sắc bén.

Bọn thái giám áo lam che chở bên cạnh kiệu cũng như thế.

Đây đều là người Cao Húc đặc biệt chọn lựa, làm thời già làm thái giám, một đám thân thủ mạnh mẽ, phản ứng nhanh nhẹn, bảo hộ kiệu kín không kể hở.

Lâm Dương trước tiên sai mấy tiểu thái giám đi trước dò đường, bản thân lại đi phía trước nhất của đội ngũ, hết sức chăm chú lưu tâm động tĩnh phụ cận, cùng với con đường phía trước.

Lê Hoa thật cẩn thận vén lên màn kiệu, liếc mắt một cái, mặc dù nàng không biết công phu, cũng nhìn ra được nhóm người này ả ả không giống thái giám bình thường.

Nàng an lòng, nói với chủ tử: “May mắn điện hạ chuẩn bị thỏa đáng.”

Kỷ Uyển Thanh không nghi ngờ Cao Húc an bài, nghe vậy “Ừ” một tiếng, liền lưu tâm động tĩnh kế tiếp.

Chủ tử ba người nín thở chờ.

Hoàng hậu muốn ra tay trên đường, nhưng bọn họ cũng không biết cụ thể là đoạn đường nào. Theo kế hoạch, kiệu sẽ vòng một vòng trước Thanh Ninh Cung, nếu gặp đối phương tính kế, bọn họ sẽ tương kế tựu kế.

Nếu không gặp, bọn họ sẽ chính mình thiết kế chút “ngoài ý muốn”, sau đó lập tức quay về.

Tuy bên ta làm đủ phòng ngự thi thố, nhưng chỉ cần chưa trở lại Thanh Ninh Cung hậu điện, khó tránh khỏi sẽ căng thẳng thần kinh.

Một hàng người Thái tử phi mặt ngoài không khác gì bình thường, trên thực tế cảnh giác đã tăng đến mức cao nhất.

Kiệu ra Thanh Ninh Cung, chậm rãi chuyển vào đường lớn, tiểu thái giám dò đường không ngừng quay lại, hội báo con đường phía trước tất cả bình thường.

Tuy là như thế, đám người Lâm Dương như cũ vạn phần cảnh giác, tầm mắt di động từng tắc từng tắc đường và hai tường cung bên sườn, lại lần nữa xác nhận an toàn không ngại mới đặt chân.

Đương nhiên, trên đường không chỉ có một hàng người bọn họ.

Hôm nay là vạn thọ tiết, toàn bộ hoàng cung đều cao tốc vận chuyển, phi thường bận rộn. Trên đường không ngừng có thái giám cung nhân vội vàng đi qua, hoặc cầm các loại đồ vật, hoặc vội vàng đi tới nơi làm việc.

Thân phận Thái tử phi tôn quý, cần nài hành lễ chào hỏi chỉ ít ỏi mấy người, hơn nữa đều sẽ không xuất hiện ở chỗ này. Vì thế, kiệu đi không ngừng, cung nhân thái giám cẩn thận thối lui đến một bên hành lễ liền nhường cho quý nhân đi trước.

Mấy cung nhân thái giám này là nhân tố không xác định, đúng là trọng điểm đám người Lâm Dương chú ý.

Cũng may đi một đoạn, cũng không phát hiện vấn đề.

Lâm Dương đánh giá khoảng cách một chút, cảm thấy tạm được rồi, nếu không phát hiện, vậy để người nhà mình chuẩn bị lên sân khấu.

Rẽ qua một khúc cua, hần đang muốn giương tay ra hiệu, bỗng nhủ lại đôi mắt, nhạy cảm phát hiện không ổn.

Tới rồi.

*****

“Mau, đi nhanh chút!”

Một thái giám quần sự đi đầu, vội vội vàng vàng từ hướng ngược lại đi tới, không quên quay đầu lại hồi thúc bảy tám tiểu thái giám phía sau, kêu bọn họ nhanh hơn bước chân.

Chỉ là mấy tiểu thái giám này tài rất nặng, hai người một tổ nâng một thùng gỗ cao hai thước, thùng đựng đầy dầu cây trẩu, nặng trĩu, không phải nói đi nhanh chút là có thể đi nhanh chút.

Lần này vạn thọ tiết, sủng thần của Hoàng đế Ngũ Khánh Hòa trước tiên hiến lễ vật mừng thọ, là một đàn đèn kéo quân.

Đó là vô số đèn kéo quân lớn lớn bé bé, hoa chim cá trùng, cái gì cần có đều có, hoàn toàn triển khai phạm vi chừng vài mẫu đất.

Trên đường từ Thừa Đức hồi kinh, Xương Bình Đế đã nghe nói, về kinh vừa thấy, ông ta tương đối vui mừng, lập tức sai người bày đèn kéo quân ra, để quần thần cùng thưởng thức.

Phía trên hơi há mồm, phía dưới liền chạy gầy chân.

Vốn dĩ Phủ Nội Vụ bận rộn đến mức hận không thể phân thân, còn phải an bài người đi bày đèn. Bày đèn thì cũng thôi đi, vấn đề là mấy đèn kéo quân này thiết kế không giống bình thường, chúng không đốt ngọn nến, mà đốt bằng dầu thấp.

Vốn dĩ Ngũ Khánh Hòa chuẩn bị có dầu thấp, chỉ tiếc Hoàng đế nhìn nhìn, đột nhiên nhớ tới dầu cây trẩu Sầm huyện tiến cống.

Sầm huyện là một địa phương của Đại Chu triều chuyên sản xuất dầu cây trẩu. Dầu cây trẩu ở nơi này không giống dầu thường, đốt cháy chẳng những không khó ngửi, ngược lại có hương thơm rất giống hoa lài, như ẩn như hiện, vô phần đặc biệt.

Xương Bình Đế muốn mọi thứ hoàn mỹ, lập tức hạ lệnh tất cả đèn kéo quân phải đốt bằng dầu cây trẩu Sầm huyện.

Một câu nói của ông ta làm Phủ Nội Vụ kêu khổ thấu trời, rốt cuộc dầu cây trẩu Sầm huyện tiến cống ngày thường ít khi dùng tới, lượng Phủ Nội Vụ dự trữ không đủ.

Chỉ là Hoàng đế cao hứng, ai dám tưới nước lạnh, chỉ có thể căng da đầu chịu đựng.

Trước tiên lấy tồn kho ra chống chọi, tiếp theo nhanh chóng phái người cười khoái mã đi lấy.

Cũng may Sầm huyện cách kinh thành không tính quá xa, khẩn đuổi chậm đuổi, rốt cuộc ở sáng sớm vạn thọ tiết vận chuyển dầu cây trẩu tới.

Lúc này, tồn kho trong cung sớm đã thấy đáy, tổng quản Phủ Nội Vụ liên tục phân phó, nhanh chóng lấy thùng tới chứa dầu cây trẩu, lập tức nâng qua bãi đèn.

Đèn bày vài mẫu đất, lượng dầu dùng thật sự không ít, sáng sớm hôm nay phải có dầu để châm vào.

Vì thế, liền có một màn trước mắt.

Đội người này là chuyên môn vận chuyển dầu, đi ba bốn lần, bả vai sinh đau, dưới chân run run, lại chỉ có thể cắn chặt răng khiêng đi.

Tuy thực có hết sức, nhưng mọi người đều rất cẩn thận, dù gì dầu này không được đổ. Rốt cuộc, dầu cây trẩu khẩn cấp vận chuyển tới lượng không nhiều lắm, mà vạn thọ tiết diễn ra suốt ba ngày, lỡ như dầu cây trẩu dùng hết, tội này liền định chắc rồi.

Mấy tiểu thái giám nâng dầu nghĩ như vậy, chỉ tiếc kế hoạch không đuổi kịp biến hóa.

Một thái giám vẩy nước quét nhà dẫn theo cái chổi dúi điện mà đến, khi đi ngang qua đoàn người vội vàng, dưới chân vô cớ bước hụt, thật mạnh đánh lên người một trong những tiểu thái giám nâng dầu.

Tiểu thái giám nâng dầu vốn đang gánh nặng, đã gắng gượng hết sức, sao chịu được ngoại lực thế này? Vì thế, hắn “Ài da” một tiếng, thân mình đột nhiên ngã.

Chân hắn bị trọ thương, đau xuyên tim, không thể chống đỡ trọng lượng trên vai, “Phanh” một tiếng, thùng gỗ lớn chứa đầy dầu cây trầu thật mạnh rơi xuống đất, người đã lùi lại vài bước, đụng vào đồng bọn phía sau của một tổ nâng dầu khác.

Hai thùng dầu rơi xuống đất, bốn tiểu thái giám nỗ lực chống đỡ, đều bị thương hoặc nặng hoặc nhẹ. Hai người nghiêm trọng chút, che lại chân đồ một đầu mô hôi lạnh, hai người còn lại tuy thương thế nhẹ chút, nhưng khẳng định không thể lập tức tiếp tục nâng dầu.

Thái giám vẩy nước quét nhà kinh hoàng luống cuống, liên tục xin lỗi, quân sự đội nâng dầu cũng không rảnh lo hắn, nhanh chóng nhào lên xem kỹ thùng dầu.

Cũng may này thùng dầu có đậy nắp kín, mà mấy tiểu thái giám trước sau nhớ nhiệm vụ, khi rơi xuống đất nhin đau đỡ một phen, thùng dầu mới có thể hoàn hảo không tổn hao gì, dầu cây trầu cũng không bị đổ ra.

Quân sự thở dài nhẹ nhõm một hơi, mắng thái giám vẩy nước quét nhà vài câu, nhưng vì thời gian cấp bách, hắn cũng chỉ phải lập tức xử lý giải quyết tốt hậu quả.

“Hai người các ngươi.”

Quân sự phân phó hai người thương thế nhẹ: “Nhanh chóng diu hai người kia trở về xử lý thương thế.”

Lập tức giảm một nửa quân số, hắn phiền lòng tức giận: “Chuyển hai thùng này qua một bên, để sát tường, đừng chắn đường.” Chỉ có thể nâng xong hai thùng rồi quay lại nâng tiếp.

Bên kia dầu cây trầu còn thực ít, quân sự không rảnh nhiều lời, sai người chuyển hai thùng qua một bên, vội vàng lãnh người rời đi.

Thái giám vẩy nước quét nhà ngắm hai thùng dầu kia, đảo qua ký hiệu mật mờ ngoài vách thùng, xác định chính mình không vì sắc trời tối mà nhìn lầm, an tâm, nhanh tiến lên, hỗ trợ đỡ hai tiểu thái giám trật chân rời đi.

Vài người này chân trước mới vừa đi, mặt sau một hàng người Thanh Ninh Cung liền tới.

Trước một bước đến là mấy tiểu thái giám dò đường, bọn họ đương nhiên thấy thùng dầu, cong lưng cẩn thận nhìn quét một phen, thấy thùng dầu hoàn hảo không tổn hao gì, thực kiên cố, lắc lắc cũng không bị tràn ra, lúc này mới thu hồi tầm mắt.

Một nửa người tiếp tục đi phía trước, mà hai người còn lại trở về bẩm báo Lâm Dương, nói không phát hiện vấn đề.

Lâm Dương gật đầu, ánh mắt không rời đường đi, tường cung một chút nào, lãnh kiệu chuyển qua khúc cua phía trước.

Lâm Dương đánh giá khoảng cách một chút, cảm thấy tạm được rồi, nếu không phát hiện, vậy để người nhà mình chuẩn bị lên sân khấu.

Rẽ qua khúc cua, hắn đang muốn giương tay ra hiệu ‘ngoài ý muốn’, bỗng nhúu lại đôi mắt, nhạy cảm phát hiện không ổn.

Tới rồi.

Trước mặt kẻ sát tường cung thả một thùng gỗ lớn, cách năm bước lại có một thùng nữa. Hai thùng gỗ này ước chừng cao hơn hai thước, người trưởng thành khó khăn lắm mới có thể vòng quanh, kích cỡ rất lớn.

Đáy hai thùng gỗ lớn này nhanh chóng chảy ra chất lỏng, ào ạt chảy đầy đất, thấm ướt một đoạn đường không ngắn.

Phạm vi chất lỏng thấm ướt không ngừng mở rộng, đã đến gần dưới chân Lâm Dương, hắn đi thêm một bước sẽ dính vào phạm vi ướt át.

Hôm nay trời đầy mây, thời gian còn rất sớm, bốn phía có chút ám tối. Hơn nữa đá xanh trên đường đã có chút năm, tuy không ngừng lau chùi sạch sẽ, nhưng màu sắc khó tránh khỏi có chút ám ách.

Sắc trời u ám thế này, hơn nữa đá xanh trên đường vốn dĩ có chút ám tối, rẽ qua khúc cua là có thể bước lên phạm vi ướt át, Lâm Dương dừng lại bước chân, lạnh lùng cười.

Hắn mắt sắc, liếc mắt liền nhìn ra chất lỏng trên mặt đất hơi sền sệt, hiển nhiên là dầu mà không phải nước.

Nếu là thái giám bình thường nâng kiệu, chỉ sợ khả năng trúng chiêu phi thường lớn.

Hiện giờ trước mắt không có một bóng người, ngược lại có hương hoa lải thoang thoang trong không khí, Lâm Dương hít hít cái mũi. Hắn không thể không thừa nhận, đối phương ra chiêu rất âm hiểm, thế nhưng có thể thành công lừa gạt tiểu thái giám hắn phải ra dò đường.

Hắn lập tức xoay người, đi đến trước kiệu đã được cẩn thận đặt trên mặt đất, chấp tay nói: “Nurong nurong, thuộc hạ có việc muốn bẩm.”

Kỷ Uyển Thanh thấy kiệu dừng lại liền biết phát hiện vấn đề, nghiêng đầu cẩn thận nghe xong, nàng cười cười: “Một khi đã như vậy, chúng ta tương kế tựu kế đi.”

Kế sách này của Hoàng hậu vừa xảo diệu lại rất độc, mặc dù phái người dò đường cũng không thể phòng bị. Nếu không phải Cao Húc xem mẹ con nàng như trân bảo, chuẩn bị đầy đủ, chẳng những an bài cao thủ, ngay cả tâm phúc nhất đẳng Lâm Dương cũng phái tới, chỉ sợ thực dễ dàng đắc thủ.

Rốt cuộc cho dù Kỷ Uyển Thanh thông minh cỡ nào, dưới tình huống nàng chưa sẵn sàng, cũng rất khó bố trí phòng ngự đến mức kín không kẽ hở.

Đáng tiếc không có nếu, khi không hoàn toàn chuẩn bị, nàng căn bản sẽ không bước ra Thanh Ninh Cung.

“Lâm Dương, chúng ta xuống dưới trước, các người tương kế tựu kế.”

Nếu người ta đều chuẩn bị xong, nàng không xứng một võ diễn, làm sao đền đáp đối phương tỉ mỉ chuẩn bị.

Kỷ Uyển Thanh được đỡ xuống kiệu, đứng yên bên đường. Bọn thái giám một lần nữa nâng kiệu tiếp tục đi về phía trước, chắc hẳn phải vậy, bọn họ “dưới chân vừa trượt”, lập tức ngã sấp.

Vì thế, kiệu bị ngã thật mạnh trên mặt đất.

“Nurong nurong, nurong nurong!”

Lê Hoa cao giọng hô: “Không tốt, người đâu, mau tới! Mau mời thái y!”

Lúc này, bọn thái giám đi theo phía sau cũng tiến lên, nhanh chóng kéo kiệu lùi về, kiệu này thật sự rất rắn chắc, quãng ngã một chút căn bản không ảnh hưởng tiếp tục sử dụng.

Trước khi có người nghe tiếng đuổi tới, Kỷ Uyển Thanh một lần nữa bước lên kiệu, che giấu kín kẽ tất cả sau màn kiệu.

Cung nhân vội vàng tới chỉ nhìn thấy một hàng người Thanh Ninh Cung luống cuống tay chân.

Thái giám mạnh mẽ nâng kiệu thì nằm trên mặt đất không dậy nổi, “Ai ai da nha” kêu đau; mà những người còn lại không bị thương thì cuống quýt nâng kiệu theo đường cũ trở về.

Vừa thấy liền biết là xảy ra chuyện gì, lúc này về mặt Hà mã mã, Lê Hoa và cung nhân hầu hạ bên người đầy nước mắt, kinh hoàng luống cuống chạy vội sau kiệu.

Mọi người tập trung nhìn vào, thấy dưới đất đầy dầu cây trẩu, trong lòng rung mình, không xong. Thái tử phi mang thai sáu tháng sợ là bị ngã rất mạnh.

Long thai còn có thể giữ được sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Editor: Vy Vy 1505

Trên đường binh hoang mã loạn, trong thời gian ngắn ngủi, Lâm Dương phân phó thủ hạ gặt gao hộ hai bên trái phải kiệu của nữ chủ tử, bản thân đi nhanh đến chỗ hai thùng dầu.

Hắn ánh mắt sắc bén, quét mắt hai thùng gỗ lớn, ngay sau đó duỗi tay chạm vào, thùng gỗ thực nhẹ, dầu cây trẩu bên trong đã chảy ra sắp hết.

Động tác của Lâm Dương không ngừng, trên tay quay cuồng, tầm mắt tập trung nhìn đáy thùng.

Vừa thấy, hắn lập tức nhấn lại mảy rậm.

Chỉ thấy dưới đáy hai thùng gỗ lớn thỉnh thoảng có một lỗ thùng hình tròn đường kính ước chừng hai đốt ngón tay.

Không cần nhiều lời, khẳng định là thủ phạm động tay trên thùng dầu cây trẩu.

Nhưng vấn đề là, lỗ thủng vẫn luôn tồn tại, vì sao tiểu thái giám dò đường lần đầu tiên, thủng không bị chảy dầu?

Hoặc là nói, làm sao thủng này đưng tràn đầy dầu cây trầu, từ Phủ Nội Vụ nâng đến nơi này mới bị chảy?

Lâm Dương quét một vòng chung quanh, cũng không thấy có vật gì nhét vào. Mà bên cạnh thủng gỗ chỗ bị dầu chảy ướt cũng không có dấu vết phun tung toé.

Như vậy xem ra, không phải là có người nghiêng thủng gỗ, sau đó rút cọc gỗ tạo thành.

Hơn nữa mấu chốt nhất là phía trước có tiểu thái giám dò đường, mặt sau có Lâm Dương, nếu có người rút cọc gỗ chạy trốn, khẳng định sẽ bị phát hiện.

Hắn nghĩ trăm lần cũng không ra, bình tĩnh nhìn chăm chú lỗ thủng kia nửa ngày, đột nhiên trong lòng vừa động.

Lâm Dương đột nhiên nhanh trí, lập tức duỗi tay đưng vào bên cạnh lỗ thủng kia.

Quả nhiên là lạnh băng.

Đáp án công bố, đối phương dùng chính là băng.

Sớm đã chuẩn bị tốt khối băng nhét vào lỗ thủng, vách thủng gỗ rất dày, độ dày khối băng tự nhiên không mỏng, có thể chống đỡ một đoạn đường.

Phủ Nội Vụ cách nơi này không xa không gần, có thể chống đỡ lại đây.

Mà nơi này vừa lúc là đường từ Thanh Ninh Cung đi điện Thái Hòa nhất định phải đi qua.

Xưa nay thái phụ thích ngủ hơn người bình thường rất nhiều, mà mặc lễ phục phức tạp, Kỷ Uyển Thanh gần sát giờ mới ra cửa.

Từ thời gian khối băng tan ra, đến tiểu thái giám nâng dầu mỗi một lại bị người đưng bị thương, lại đến thời gian Thái tử phi ra cửa, đều dự toán đúng từng chi tiết.

Thậm chí, nếu Lâm Dương đưng vào bên cạnh lỗ thủng chậm chút, cảm giác lạnh băng cũng hầu như không còn, đến lúc đó lại muốn xác nhận liền khó khăn.

Không thể không nói, người thiết kế mưu kế này, tâm tư cẩn thận tỉ mỉ đến mức làm người ta kinh ngạc cảm thán.

Chỉ tiếc, đối thủ của hắn là Cao Húc, cùng với cao thủ dưới trướng Đông Cung.

Lâm Dương ném thủng gỗ lớn lại chỗ cũ, hừ lạnh một tiếng: “Hay cho bọn chuột nhất tâm tư khó lường.”

Lúc này, Kỷ Uyển Thanh đã một lần nữa bước lên kiệu, bởi vì giọng Lê Hoa cao vút dẫn đến các cung nhân gần đó kéo tới càng ngày càng nhiều.

Lâm Dương bước nhanh đuổi kịp kiệu, cũng vẫy tay gọi một thủ hạ đưa tai lại đây, nói rõ ràng tiền căn hậu quả, lệnh hắn nhanh chóng truyền tin tức tới tai chủ tử.

Vì thế, một hàng người Thái tử phi tao ngộ “ngoại ý muốn” vội vàng đi về Thanh Ninh Cung. Đội ngũ sớm phân ra hai người, một người chạy nhanh tới điện Thái Hòa, mà một người khác chạy như bay đến Thái Y Viện.

Thủ hạ nhỏ đến khó phát hiện gật đầu, sau đó thừa dịp hỗn loạn, lách mình rời đi.

Điện Thái Hòa.

Giờ lành đã tới, Hoàng đế đã giá lâm, cũng ngồi xuống long ý trên thềm ngọc, lại còn có người chưa tới.

Vị trí cao nhất bên nữ tịch trống tuếch, cho dù là triều thần tôn thất, hay là trong ngoài mệnh phụ, đều không thể tránh né liếc tầm mắt qua nơi này.

Sao Thái tử phi còn chưa đến?

Đáy mắt Hoàng hậu vốn cất giấu thấp thỏm, nhưng theo thời gian trôi qua, thấp thỏm đi, hiện lên một tia vui mừng. Chẳng qua, tất cả đều bị che giấu rất khá, bà liếc mắt Xương Bình Đế ẩn mang khóe mũi, khóe môi hơi hơi cong, đang muốn mở miệng.

“Bệ hạ, Thái tử phi người mang lục giáp, sợ là có điều tri hoãn, hay là phái người tới đón?” Người giành trước một bước nói chuyện là An Nhạc đại trưởng công chúa.

Bà nhìn Hoàng Thái tử ý cười ôn nhuận thu liễm, lại liếc Hoàng hậu trên ghế phượng, trên mặt hai người này không lộ sơ hở, tuy bà không rõ nguyên do, nhưng như cũ mở miệng giảng hòa trước.

Giọng đại trưởng công chúa hiền hòa, thân phận bà cũng đủ cho Hoàng đế nể mặt, về mặt Xương Bình Đế hơi hòa hoãn, gật đầu, nghiêng đầu phân phó Tôn Tiến Trung hai câu.

Tôn Tiến Trung lập tức sai chính mình đồ đệ, ngự tiền thái giám Tiểu Trương Tử xuất phát.

Tiểu Trương Tử co chân chạy ra điện Thái Hòa, nhưng một lát, lại về mặt kinh hoảng trở lại, khi vào điện còn vấp một chút, thiếu chút nữa ngã gục trên đất.

Hắn bò lăn tiến lên, “phanh” một tiếng quỳ xuống: “Khởi bẩm, khởi bẩm bệ hạ. ....”

Tiểu Trương Tử là đồ đệ của ngự tiền đại tổng quản Tôn Tiến Trung, gặp qua không ít việc đời, hắn không có khả năng dễ dàng luống cuống trên vạn thọ tiết.

Rõ ràng là xảy ra chuyện lớn.

Không khí trong đại điện lập tức căng chặt, Xương Bình Đế vội quát: “Có chuyện gì? Còn không mau mau nói rõ!”

Về mặt Tiểu Trương Tử đưa đám: “Bệ hạ, trên đường Thái tử phi đi tới điện Thái Hòa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hiện giờ đã nâng về Thanh Ninh Cung!”

Hắn còn lĩnh một tiểu thái giám trở về, nói xong, lập tức quay mặt nhìn về phía đối phương.

Hoàng Thái tử Cao Húc đã “đăng” một tiếng đứng lên, trên đại điện chầm roi có thể nghe.

Một tiểu thái giám khác đứng là Thanh Ninh Cung sai tới báo tin, người tới vô cùng cơ linh, không đợi Hoàng đế lần nữa mở miệng dò hỏi, lập tức triệt để, “bùm bùm” đổ ra.

Trọng điểm hẳn tự thuật chính là vô duyên vô cớ dầu cây trầu bị cháy đầy đất.

Đại điện nhất thời ồ lên, Thái tử phi hoài long thai, đứng đắn con vợ cả hoàng trường tôn, thế nhưng có người dám thừa vạn thọ tiết mưu tính?

Không ít người ánh mắt lập tức quét về phía người được lợi ích lớn nhất, mẹ con Hoàng hậu và Ngụy Vương, Trần Vương.

Nhưng, mẹ con Hoàng hậu sớm có chuẩn bị tâm lý, biểu tình trên mặt rất phù hợp, Xương Bình Đế nhìn qua cũng không thấy sơ hở.

Nội các thủ phụ Vương Thụy Hành râu tóc bạc trắng vội đứng lên, chấp tay nói với Hoàng đế: “Bệ hạ, xin mau chóng sai ngự y chẩn trị cho Thái tử phi nương nương.”

Ông là nguyên lão ba triều, cúc cung tận tụy hơn nửa đời, xưa nay Hoàng đế luôn lễ nhượng ba phần, bởi vậy nói chuyện tuy cung kính, nhưng rốt cuộc thiếu vài phần cẩn thận chặt chẽ, ngay sau đó lại nói: “Bệ hạ, ngài nhất định phải tra rõ việc này!”

Vương thủ phụ dậm ngực dậm chân, lão thần trung tâm như một với Đại Chu triều, ông thực chờ mong Đông Cung con vợ cả giáng sinh.

Việc này đương nhiên phải tra rõ, Xương Bình Đế lập tức hạ chỉ ngự y nhanh chóng đuổi tới Thanh Ninh Cung, sau đó làm cấm vệ quân phong tỏa hiện trường, bắt lấy người có liên can, lập tức tra rõ.

Cao Húc chấp tay: “Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần muốn về Thanh Ninh Cung một chuyến.”

Trương Đức Hải sớm đã lặng lẽ đánh thủ thế an toàn, nhưng công phu trên mặt của hắn thật tốt, thu liễm ý cười ôn nhuận, mày kiếm hơi hơi nhăn lại, hiển nhiên rất để ý chính mình cốt nhục.

Xương Bình Đế gật đầu: “Đi nhanh đi.”

Cao Húc tạ ân, lập tức ra điện Thái Hòa, bước lên kiệu, đi về Thanh Ninh Cung.

*****

Tiểu thái giám chạy đi Thái Y Viện, vừa vào cửa liền túm chặt tay thái y, thờ hồng học nói: “Mau, mau, Thái tử phi. ....”

Hắn nói không thành câu, nhưng mọi người đều hiểu ngụ ý, hơn nữa bộ dáng hắn nôn nóng, các thái y đương trị trong Thái Y Viện nhất thời rùng mình.

Viện chính Trần thái y lập tức nói: “Nhanh, đều đến Thanh Ninh Cung.”

Đoàn người nhanh chóng cầm hòm thuốc, chạy tới Thanh Ninh Cung.

Tới hậu điện chính phòng, rèm cửa được vén lên, lọt vào trong tầm mắt chính là nội điện binh hoang mã loạn, cùng với Thái tử phi nằm trên giường lấy tay che bụng cao ngất, cuộn tròn thân hình, về mặt đau đớn.

Mọi người trong lòng rung mạnh, kêu to không tốt.

Lưu Thái y làm đầu tàu, đi thẳng đến trước giường. Xưa nay ông phụ trách khám mạch cho các chủ tử Đông Cung, sau khi Thái tử phi mang thai cũng là ông theo dõi mạch, quen thuộc tình huống nhất, chur vị đồng liêu ăn ý tránh ra.

Bộ dáng này của Kỳ Uyển Thanh đương nhiên là giả vờ, bị các thái y thấy, mục đích đạt tới, Lê Hoa lập tức tiến lên buồng màn gấm.

Tuy đa số các thái y đều hơn năm mươi tuổi, nhưng nam nữ đại phòng vẫn phải có, mới vừa rồi bởi vì hoảng loạn “quên” buồng màn gấm, hiện tại đương nhiên không thể tiếp tục đề vậy.

Kỳ Uyển Thanh bị Lưu Thái y đưa lưng về phía đồng liêu che đậy, hai người nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, nàng gật gật đầu nhỏ đến mức khó phát hiện, ý bảo chuẩn bị thỏa đáng, ngay sau đó liền bị màn gấm che lại.

Lưu Thái y ngậm cười, lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thành.

Vì kế hoạch hôm nay, Lưu Thái y cũng cố gắng không ít sức lực.

Rốt cuộc Thái tử phi động thai khí, tình huống nghiêm trọng, khẳng định không thể thiếu chur vị Thái y bắt mạch, thậm chí còn có khả năng xuất động ngự y. Mạch tượng có dị thường hay không là không thể gạt được rất nhiều danh thủ quốc gia.

Chuyện quan trọng nhất trong đó, chính là nguy trạng mạch tượng.

Phương pháp thi châm của Lưu Thái y là hạng nhất trong Thái Y Viện, trị bệnh cứu người, luôn có kỳ hiệu. Nhưng ít có người biết chính là, bộ châm pháp này còn bao hàm một chỗ diệu dụng, chính là có thể nguy trạng mạch tượng.

Sau khi thi châm nguy trạng thời gian cũng không dài, ước chừng chỉ nửa canh giờ, sau đó sẽ mất đi hiệu lực. Nhưng, nhiều đó cũng đủ.

Trong số các ma ma hồi môn của Kỳ Uyển Thanh có người hiểu y lý được lý, tuy họ chỉ tinh thông điều dưỡng thân thể phụ nhân và trẻ nhỏ, nhưng cũng có thể lý giải châm cứu bình thường.

Châm pháp nguy trạng mạch tượng chú ý kỹ xảo, lại không phức tạp, trước đó Lưu Thái y dạy cho Trần ma ma, cũng thử rất nhiều lần, xác nhận không có sai sót.

Kiểu đi về Thanh Ninh Cung, Trần ma ma sớm đã chờ ở chính phòng, trước khi các thái y đuổi tới, đã thành công thi châm cho chủ tử.

Cho nên, hiện tại mạch tượng của Kỳ Uyển Thanh là động thai khí nặng, nhưng còn có thể cứu.

Về mặt Lưu Thái y ngưng trọng bất biến, lấy tay bắt mạch, miễn cưỡng nhẹ nhàng thở ra, lau mồ hôi thấp giọng nói với đồng liêu: “Cũng may, tình huống không quá nghiêm trọng.”

Không khí căng chặt trong phòng nhất thời buông lỏng, Lưu Thái y lập tức viết phương thuốc, sai người bốc thuốc đi sắc.

Chur Thái y thay phiên tiến lên bắt mạch, lại xem phương thuốc kia, thảo luận một phen, cảm thấy không cần sửa chữa, liền thống nhất dùng.

Thuốc thực mau được sắc xong bùng lên, Lê Hoa trực tiếp lãnh ma ma bùng thuốc vào màn che, hầu hạ chủ tử uống thuốc.

Trong màn gấm, Kỳ Uyển Thanh sớm không hề có vẻ đau xót, nàng không sao, uống thuốc gì chứ, thuốc liền trực tiếp đổ vào trong bình sớm đã chuẩn bị tốt, để vài bông dây bên trong “uống”.

Người kia vẫn luôn ở lại hầu hạ trong màn gấm.

Kỳ thật, ma ma bùng thuốc chính là Trần ma ma học châm pháp, bà chờ một lát, đánh giá thời gian có lẽ hết tác dụng, liền lấy tay bắt mạch cho chủ tử.

Quả nhiên, châm pháp hiệu quả đã biến mất.

Bà lập tức ra tay thi châm cho chủ tử lần nữa, lúc này nguy trạng chính là mạch tượng sau khi uống thuốc tình huống ổn định không ít.

Có màn che thật dày che lấp, bên ngoài hoàn toàn không thấy tình huống bên trong. Thuốc kia có thành phần an thần, sau khi Thái tử phi uống thuốc, Lưu Thái y lại lần nữa tiến lên bắt mạch.

Kết quả khiến người vui sướng, tình huống ổn định. Thái nhi không ngại, Thái tử phi không ngại, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn cần thiết nằm trên giường nghỉ ngơi.

Viện chính lau một phen mồ hôi lạnh, rốt cuộc lộ ra gương mặt tươi cười, phân phó: “Nhanh, lập tức báo tin cho bệ hạ.”

Người báo tin chân trước ra cửa, chân sau Hoàng Thái tử liền về tới, đi theo còn có ngự y.

Các thái y hành lễ xong được kêu dậy, bẩm báo tình huống của Thái tử phi, ấn đường nhú chặt của Cao Húc rốt cuộc buông ra. Ngự y cũng nhẹ nhàng

thở ra, rốt cuộc nếu long thai xảy ra chuyện, bọn họ cũng gánh trách nhiệm

Nhưng nếu phụng chỉ tới, đương nhiên phải bắt mạch xác định tình huống, ngưng thần chẩn mạch, ngự y nói không khác mấy so với thái y.

Cao Húc gật đầu, giờ tay bình lui đám người thái y, rốt cuộc Thái tử phi cần tĩnh dưỡng.

Chờ trong phòng chỉ còn lại mấy người Hà ma ma, hần mới vén màn trướng, ngồi ở mép giường.

Cao Húc đối diện mắt đẹp Kỷ Uyển Thanh sáng lấp lánh, hần cười, hạ giọng dò hỏi: “Thanh Nhi, hôm nay có bị kinh hách không?”

Khi nói chuyện, hần tinh tế đánh giá thê tử. Trên đường trở về hần đã biết tình hình kỷ càng tỉ mỉ, chỉ là không tận mắt nhìn thấy, hần không yên tâm.

“Không có.”

Kỷ Uyển Thanh lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Điện hạ yên tâm, thiếp rất khỏe.”

Sắc mặt nàng hồng nhuận, tinh thần sáng láng, hiển nhiên nói không phải giả, Cao Húc an tâm, xoa xoa mặt nàng cùng với bụng cao ngất.

Hài nhi búống bình, có người vuốt ve hần, hần lập tức cho một chân.

Cao Húc mỉm cười.

Phu thê nói hai câu, Kỷ Uyển Thanh liền cảm thán: “Điện hạ, lần này Khôn Ninh Cung thiết kế phải nói là rất tỉ mỉ.”

Phàm là trình độ Cao Húc để bụng vợ con ít một chút, đối phương thật có khả năng đắc thủ.

Rốt cuộc, dưới tình huống không thể không tham dự vạn thọ tiết, lại không có Lâm Dương và các cao thủ, thái giám bình thường khẳng định sẽ trúng chiêu.

Phàm là có một người trượt chân, liền phản ứng dây chuyền.

Kỷ Uyển Thanh nói thầm, ra tay trên đường hần là bút tích của Hoàng hậu, nhưng kẻ sách nhét khối băng dưới đáy thùng dầu lại không giống phong cách của đối phương cho lắm.

Rốt cuộc, nàng ấn tượng về Hoàng hậu chính là thủ đoạn có chút thô bạo.

Cao Húc nhân nhạ nói: “Mặc kệ là ai, ngày sau cùng thanh toán cũng chạy không thoát.”

Phu thê sớm đã thương lượng đối sách việc hôm nay, là tính toán ngồi yên nhìn hổ đấu.

Mặc dù là bị người tính kế, nhưng dù sao cũng quấy rầy Hoàng đế vạn thọ tiết. Xương Bình Đế cũng không phải người tính tình tốt, lúc này ngu đông tốt hơn dùng sức nhảy nhót.

Còn về Hoàng hậu, có Lệ Phi, còn có rất nhiều triều thần quan tâm con nối dõi của Đông Cung, bà ta chắc chắn không chiếm được chỗ tốt.

Nếu không thể một gậy đánh chết, vậy đơn giản không ra tay, bởi vì Cao Húc đã bắt đầu tìm chứng cứ Tùng Bảo dịch, mục tiêu của hần là một kích trí mạng.

Hần vỗ vỗ tay thê tử: “Nàng nghỉ ngơi trước đi, cô phải đi điện Thái Hòa rồi.”

Nếu Thái tử phi giữ được hài tử, tình huống cũng không nguy hiểm, Cao Húc không thích hợp ở lâu. Dù sao, hôm nay là vạn thọ tiết.

Cầm vệ quân đã nhanh chóng điều tra rõ tình huống mặt ngoài, hiện tại chạy về điện Thái Hòa, trò hay đại khái vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Editor: Vy Vy 1505

Vạn thọ tiết đang êm đẹp lại xảy ra chuyện lớn như vậy, lúc này Xương Bình Đế có bao nhiêu hứng thú, hiện tại liền có bấy nhiêu ừ ột.

Cũng may không bao lâu sau ngự y trở lại hồi bẩm, nói tình huống của Thái tử phi không quá tệ, long thai có thể giữ, nằm trên giường nghỉ ngơi khoảng một tháng có thể không ngại.

Chỉ cần sau này cẩn thận, không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vẫn có thể mẹ con đều bình an.

Này xem như tin tức tốt, về mặt Xương Bình Đế hơi hòa hoãn, ban thưởng cho Thái tử phi, cũng phân phó Thái tử chú ý nhiều chút.

Cao Húc đứng lên, thay thê tử tạ ân.

Hắn xoay người ngồi xuống, không dấu vết thu hết vào đáy mắt biểu tình của mọi người trong đại điện.

Ví dụ như thủ phụ Vương Thụy Hành và lực lượng đáng báo hoàng trung kiên buông tảng đá lớn trong lòng, mắt lộ ra vui mừng.

An Nhạc đại trưởng công chúa, Lệ Phi cũng thế.

An Nhạc đại trưởng công chúa là thật quan tâm Đông Cung, Lệ Phi là người chường nội vụ vẩy nước quét nhà, Thái tử phi gặp chuyện ngoài ý muốn trên đường đi, bà sợ bị liên lụy, hiện giờ không tạo thành hậu quả không thể vãn hồi, đương nhiên nhẹ nhàng thờ ra.

Ánh mắt Cao Húc vừa chuyển, cuối cùng dừng trên mặt Kỳ Hoàng hậu, về mặt đối phương xẹt qua một tia kinh ngạc không cam lòng, giấy lát lướt qua, nhưng vừa vịn bị Cao Húc thu vào đáy mắt.

Hắn lạnh lùng cong môi.

Tuy hắn tính tạm thời điều thấp, đợi ngày sau một lưới bắt hết, nhưng Lệ Phi và đáng báo hoàng cũng không phải đèn cạn dầu.

Quả nhiên, ngay sau đó Vương Thụy Hành bước ra khỏi hàng, lại lần nữa khẩn cầu Hoàng đế nhanh chóng điều tra rõ việc này.

Trước mặt bao người, Xương Bình Đế cũng không thể có lệ, lập tức gạt đầu nói phải. Nhưng vì vạn thọ tiết bị phá rối, tâm tình ông ta tối tăm, trên mặt vẫn thể hiện một chút.

Ánh mắt Cao Húc lóe lóe, đứng lên chấp tay nói: “Nếu Kỳ thị cũng không nguy hiểm, việc này tạm thời nên gác lại, hôm nay là vạn thọ của phụ hoàng, không nên vì vậy bị chậm trễ.”

Mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, hai mươi năm qua, trên hiệu đạo hắn xác thật làm được không thể bắt bẻ.

Xương Bình Đế kiêng kỵ Hoàng Thái tử là vì thân phận và tài cán của hắn, còn về con trai trưởng hiếu thuận, xưa nay ông ta vẫn rất vừa lòng.

Đặc biệt lời mới vừa rồi nói đến tâm khảm của Hoàng đế, ông ta xác thật không muốn ngày sinh nhật ra chuyện xấu.

Về mặt Xương Bình Đế thả lỏng rất nhiều, cũng tâm bình khí hòa đối với Đông Cung nháo ra chuyện xấu, ông ta vuốt vuốt râu ngắn, đang muốn thuận thế đồng ý.

Chỉ tiếc vẫn bị đánh gãy, thống lĩnh cấm vệ quân vội vàng vào điện, lưu loát hành lễ.

Việc này nằm trong dự kiến của Cao Húc, khi hắn trở về điện Thái Hòa đã thu được tin tức Lý thống lĩnh truyền tới. Đánh giá thời gian cũng khớp mới nói một câu vừa rồi, chỉ vì hủy diệt ấn tượng không hài hòa về Đông Cung ở trong lòng Hoàng đế.

Nếu Lý thống lĩnh đã tới, không thể không tiếp tục chuyện đầu cây trầu cháy trên đường. Xương Bình Đế xụ mặt, nói: “Còn không mau mau nói rõ.”

Cấm vệ quân phụ trách tra rõ hiện trường, Lý thống lĩnh là người rất có khả năng, thực mau liền thăm dò rõ ràng tình huống đại khái.

Nhóm thái giám nâng dầu bị thái giám vẩy nước quét nhà đụng vào người, cùng với thùng dầu có lỗ thủng. Ông ấy còn nắm chặt thời gian phái người đi Thanh Ninh Cung, hỏi kết quả thái giám dò đường ngay lúc đó quan sát được gì.

Lâm Dương thấy thời cơ thích hợp, tiết lộ chuyện bên cạnh lỗ thủng lạnh băng. Lý thống lĩnh không phải người ngốc, cân nhắc vừa chuyển, lập tức kết luận là do khói băng.

Bởi vậy, tất cả mọi chuyện đều được thành công xâu chuỗi lại, chỉ còn sót chủ mưu sau lưng và người thực tế thao tác chưa lộ mặt mà thôi.

Lý thống lĩnh nói chuyện không chút nào ướm át bản thủ, từng câu đều nói thẳng vào trọng điểm, tiểu thái giám cố ý đụng người là mấu chốt, ông đã sai người áp ở ngoài điện.

Thật là tâm tư ác độc, quần thần trong đại điện ồ lên, thủ phụ Vương Thụy Hành đã giật dử bước ra khỏi hàng, khẩn cầu bệ hạ tra ra manh mối, cũng nghiêm trị chủ mưu phía sau màn.

Một tông đáng báo hoàng sôi nổi tán thành, tôn thất cũng không ít người phụ họa.

Xương Bình Đế lập tức vung tay lên, sai người dẫn tiểu thái giám vẩy nước quét nhà tới, đích thân thăm vấn tại ngự tiền.

Tiểu thái giám vẩy nước quét nhà sợ tới mức hai đùi run rẩy, xụi lơ trên mặt đất, không ngừng đập đầu nói: “Nô tài là vô tình, nô tài cũng không biết.”

Lăn qua lộn lại chỉ nói mãi hai câu này, làm tâm tình Xương Bình Đế vốn dĩ không tốt càng thêm bức bối, mày rậm nhàu lại, trực tiếp hét một tiếng: “Người đâu, đại hình hầu hạ.”

Ngày vui thế này là không thể thấy máu, cho nên dùng chính là trượng hình. Cẩm vệ quân thi hình sớm luyện thành thực, thậm chí có thể đánh gãy xương cốt người mà không thấy máu.

Tuy hiện tại không tới nỗi nổi đánh gãy xương cốt, nhưng mấy trượng đánh xuống, đau triệt nội tâm, thái giám vẩy nước quét nhà ngũ quan vận vẹo, vẻ mặt mờ hời lạnh, bị lấp kín miệng “Ồ ồ” đau hô.

Cẩm vệ quân là chuyên gia đánh người, tốc độ tốc chiến tốc thắng, lập tức làm tiểu thái giám vẩy nước quét nhà chịu đựng không được muốn cung khai.

Khăn bịt mồm bị lấy ra, tiểu thái giám miễn cưỡng bò dậy: “Nô tài nói, nô tài đều nói.”

Mất thấy người này liền phải cung khai, vẻ mặt Hoàng hậu lại trấn định, không thấy nửa phần hoảng loạn. Cao Húc liếc mắt liền đoán được bảy tám phần, hân nhướng mày, mắt lạnh nhìn.

Quả nhiên, tiểu thái giám kia khải đầu, nói ra tiền căn hậu quả việc này, quá trình không khác biệt lắm so với phán đoán, chẳng qua cuối cùng nói đến chủ mưu phía sau màn, lại dừng một chút.

Hắn cúi đầu, che khuất ánh mắt.

Kỳ thật, bị an bài nhiệm vụ này liền có giác ngộ hẳn phải chết, trước đó chủ tử sớm đã làm thỏa mãn tâm nguyện nào đó của hắn. Mới vừa rồi giáo biện và chịu hình, chẳng qua vì trải đường, vì càng tăng thêm tính chân thật lời khai giờ phút này.

Tiểu thái giám đột nhiên ngừng đầu, nhìn về phía phi tần hậu cung, thăm thanh hô to: “Lệ Phi nương nương, nô tài ứng phó không được, xin ngài trăm triệu hết lòng tuân thủ lời hứa.”

Hắn nói xong, trực tiếp nhào lên đập đầu vào góc bàn bên cạnh, đánh vào nơi yếu hiểm, lực đạo phi thường mạnh.

“Oanh” một tiếng trầm vang, đầu hắn xuất hiện một lỗ thủng, máu phun ra, đôi mắt mở to ngã vào trước bàn, chết vô cùng thảm thiết, làm quan văn sau bàn sợ tới mức hồn vía lên mây.

Tiểu thái giám có tâm kế, bắt đầu từ lúc tự thuật, có ý động chạm thân thể, càng tới gần bàn, mà rời xa Lý thống lĩnh. Ông duỗi tay đi bắt đã muộn, làm hắn thuận lợi tự sát.

Vạn thọ tiết ngực tiền đổ máu, vẫn là chết không nhắm mắt, sắc mặt Xương Bình Đế xanh mét, mắt hổ trợn lên, “Xoát” một tiếng nghiêng đầu, gất gao nhìn chăm chăm Lệ Phi.

Đại diện lặng ngắt như tờ, tiêu điểm mọi người chú ý đổi thành Lệ Phi.

Cao Húc lơ đãng quét mắt một vòng đại diện, cũng nhàn nhạt nhìn qua.

Theo hắn biết, vị phi tử này nhiều năm được sủng ái, lại có cơ hội cướp lấy một phần cung quyền, cũng không phải là đèn cạn dầu, có thể tùy ý Hoàng hậu hắt nước bẩn.

Tuồng này sắp cao trào.

Quả nhiên, Lệ Phi kinh hãi “đăng” một tiếng đứng lên, chỉ là không chờ bà kêu oan, liền nghe thấy giọng Hoàng đế âm trầm đến cực điểm: “Vân thị, ngươi có gì muốn nói?”

Nhà mẹ đẻ Lệ Phi họ Vân, nhưng Xương Bình Đế chưa bao giờ gọi bà như vậy, từ trước đều là “Lệ Phi” hoặc là “Ái phi”. Bởi vậy có thể thấy được, hiện tại ông ta tức giận tới trình độ nào.

Ngày sinh nhật xảy ra chuyện lớn như vậy, sau đó lại là người chết thấy máu, Hoàng đế không vui sớm chuyển hóa thành phần nộ, tức giận đã gần điểm giới hạn, một khi tìm được điểm phát tiết, trình độ trút xuống mãnh liệt có thể nghĩ.

Điểm phát tiết từ tiểu thái giám vẩy nước quét nhà tự sát, cứng rắn chồng chất đến trên người Lệ Phi.

Đây cũng là một phần trong kế hoạch của Hoàng hậu.

Trải qua nhiều lần mưu tính thất bại, bà cẩn thận hơn rất nhiều, ngay cả có khả năng thất bại đều lường trước một lần.

Phu thê nhiều năm, bà ta thực hiểu biết Xương Bình Đế. Đối phương không tính anh minh, nhưng tính cách lại rất táo bạo, một khi tức giận doanh ngực, mà phân lượng của người xúc phạm ông ta lại không đáng kể, kết cục chắc chắn thực bị kịch.

Tuy Lê Phi được sủng ái nhiều năm, nhưng lại không tới mức làm Xương Bình Đế mọi cách nhân nhượng, dưới sự giận dữ, ông ta rất có thể trực tiếp trách phạt.

Chỉ cần hạ chỉ trách phạt liền tính kết thúc, xong việc mặc dù có nghi ngờ cũng không thể sửa lời.

Bởi vì lần này Hoàng hậu xác thực cẩn thận, chẳng những thái giám vẩy nước quét nhà, mặc dù là cung nhân trực tiếp nâng thùng gỗ cũng sẽ tự sát thân vong. Mạnh mới chặt đứt, không có chứng cứ, mà Hoàng đế đã trừng phạt “đầu sỏ gây tội”, tội danh này Lê Phi gánh định rồi.

Trong mắt Hoàng hậu hiện lên một tia mỉa mai, cung quyền của bà cũng không phải dễ đoạt như vậy.

Nhưng, chuyện thật sẽ phát triển tiếp tục như vậy sao?

Chưa chắc.

Hoàng hậu hiểu biết Xương Bình Đế, vậy Lê Phi được sủng ái gần hai mươi năm chẳng lẽ không hiểu biết sao?

Đương nhiên không có khả năng.

Bà đứng lên, đột ngột ngựa đầu, đối diện sắc mặt Xương Bình Đế âm trầm, cùng với ánh mắt Hoàng hậu sâu thẳm, nháy mắt bà hiểu ra, đối phương muốn để mình làm dê thế tội.

Tình huống này thực nguy cấp, Hoàng đế táo bạo dễ giận, không phân xanh đỏ đen trắng biếm người vào lãnh cung cũng không phải chưa từng có, phân vị của bà cao lại có con trai, không thể biếm lãnh cung, nhưng hàng phân vị thất sủng nhất định không tránh được.

Bà được sủng ái nhiều năm không sai, nhưng cũng không phải là không thể thay thế. Nếu hôm nay ăn lỗi nặng, cho dù ngày sau có thể lật lại bản án, phân vị cũng không thẳng về được.

Lê Phi nhanh chóng quyết định, không đợi Hoàng đế tiếp tục nói chuyện, lập tức bước ra khỏi hàng, thật mạnh quỳ trước thềm ngọc, giơ lên tay phải, nghiêm nghị cất cao giọng nói: “Thiếp Lê Phi Vân thị, tại đây thề, nếu thiếp có chút nào dính dáng đến việc dùng thùng dầu ám toán Thái tử phi, sẽ bị đao kiếm xuyên bụng, không chết từ tể, sau khi chết vĩnh viễn không có ngày siêu sinh.”

Bà thề vô cùng độc. Nhưng lúc phi thường làm việc phi thường, nếu muốn xoay chuyển cục diện bất lợi nghìn cân treo sợi tóc, thề nào cũng phải sử dụng búa tạ gõ.

Lê Phi không có chứng cứ, thái giám vẩy nước quét nhà trước khi tự sát chỉ ra và xác nhận, Xương Bình Đế sắp bùng nổ lửa giận, bà không có thời gian thờ đốc.

Phi tử làm chủ một cung, dưới gối còn có hoàng tử, trước mặt cả triều văn võ, huân quý tôn thất quỳ xuống thề độc, trên thực tế là một hành vi cực kỳ mất mặt, tương đương xé xuống chính mình thể diện, dẫm trên mặt đất.

Nhưng Lê Phi lại không thể không dẫm, bà còn may mắn chính mình phản ứng rất nhanh, nếu không thì không phải mất thể diện là có thể giải quyết.

Người đương thời kính sợ trời đất, sẽ không lung tung thề, bà thề ngay cả sau khi chết luân hồi đều đề cập, phi thường có sức thuyết phục.

Sắc mặt Xương Bình Đế hơi hòa hoãn, lại thấy ánh mắt Lê Phi trong trẻo, tầm mắt không né tránh chút nào, trong lòng tin vài phần. Ông ta nhíu mày, hỏi: “Nhưng việc này, ngươi có gì giải thích?”

Trong lòng Lê Phi trấn định, lạnh lùng liếc mắt sắc mặt Hoàng hậu khe biển, cung kính trả lời: “Khởi bẩm bệ hạ, thần thiếp được bệ hạ tin tưởng, ủy thác cùng Hoàng hậu chăm sóc quân cung vụ mấy tháng.”

“Chỉ là thời gian ngắn ngủi, thần thiếp ngu dốt, không thể quản hết được cấp dưới. Việc này có lẽ Hoàng hậu nương nương có thể biết một vài.”

Lê Phi nói thẳng, trực tiếp chỉ ra chính mình tiếp chương bộ phận cung vụ chỉ mới mấy tháng, lại hàm súc tỏ vẻ, chuyện này Hoàng hậu thoát không được can hệ.

Rốt cuộc, Khôn Ninh Cung mới là người có xung đột ích lợi lớn nhất với Đông Cung.

Bà là người thông minh, nếu không sẽ không thể theo sát hai vị Hoàng hậu sinh hạ hoàng tử, cũng thuận lợi dưỡng dục trưởng thành. Phải biết rằng, hậu cung của Xương Bình Đế mỹ nhân nhiều đêm không xuê, có thể trở hết tài năng không phải chuyện dễ dàng.

Có khi nói chuyện trắng ra, ngược lại càng có thể làm người tin phục, dù gì bà nói chính là lời nói thật, không phải sao?

Có một số việc chịu không nổi lý trí phân tích, Lê Phi bằng vào thề độc lót nền, thuận lợi thoát thân, cũng chuyển dời điểm đáng ngờ đến trên người đối phương.

Hoàng hậu tốc chiến tốc thắng mưu tính thất bại, Xương Bình Đế ghen một bụng lửa giận, chuyển tầm mắt qua ghế phượng bên cạnh.

“Bệ hạ, Lê Phi nói bậy nói bạ, chẳng qua là giả biện thôi.”

Bởi vì cách nhau rất gần, thậm chí Hoàng hậu có thể nghe thấy tiếng Xương Bình Đế hít thở thô nặng rất nhiều. Trong lòng bà nhảy dựng, nếu không thể kịp thời thoát khỏi hiểm nguy, hậu quả không dám tưởng tượng.

“Sau khi Lệ Phi tiếp quản một phần cung vụ, mấy lần bốn phía thay đổi nhân thủ, nếu thần thiếp ra tay, làm sao có thể giấu diếm được?”

Hoàng hậu tim đập dồn dập, cũng may trên mặt còn có thể bảo trì trấn định. Chẳng qua, lời bà nói lại không có sức thuyết phục.

Thời gian ngắn ngủn mấy tháng, trừ phi Lệ Phi đổi mới toàn bộ nhân thủ, nếu không không thể nào hoàn toàn tiêu trừ mười mấy năm Khôn Ninh Cung ảnh hưởng?

Tại Phủ Nội Vụ, ngoại trừ Hoàng đế, không ai có thể đổi mới toàn bộ nhân thủ.

Xương Bình Đế không thông minh, nhưng lại không phải đồ ngốc, ông ta từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung, tự nhiên am hiểu sâu quan khiếu trong đó.

Ánh mắt ông ta lại lạnh vài phần, Hoàng hậu thấy rõ ràng, không đợi đối phương bùng nổ, lập tức cắn răng giơ lên tay phải: “Thần thiếp tại đây thề, nếu thần thiếp có chút nào dính dáng đến việc dùng thùng dầu ám toán Thái tử phi, thần thiếp sẽ bị đao sắc xẻo từng mảnh mà chết, sau khi chết vĩnh viễn không có ngày siêu sinh.”

Bất đắc dĩ, bà cũng phải thề độc.

Hoàng hậu không giống Lệ Phi, chuyện này thật là bà ta làm. Bà thề xong tim đập gấp mà loạn, tay chân lạnh băng, sắc mặt trắng bệch, cũng may hôm nay bà đánh son phấn thật dày, mới che giấu được.

Người đương thời hết lòng tin quý thần, bà muốn thề nhẹ một chút, đáng tiếc tình huống không cho phép.

Chuyện lâm vào cục diện bế tắc, Xương Bình Đế nhất thời phán đoán không ra ai thiệt ai giả, mảy mảy nhíu nhíu, mặt trầm như nước.

Triều thần không dám lại lung tung nói xen vào, toàn bộ điện Thái Hòa lâm vào yên tĩnh quỷ dị.

Lúc này, Cao Húc xem đủ trò hay đứng lên, chấp tay nói: “Phụ hoàng, xin nghe nhi thần một lời.”

“Nếu không thể điều tra rõ, vậy ngày sau lại nghị.” Giọng hần trước sau như một ôn nhuận, mang theo quan tâm: “Hôm nay là vạn thọ của phụ hoàng, sao có thể lần lượt bị trì hoãn?”

Không thể tiếp tục trầm mặc.

Một hậu một phi ngay tại chỗ thề độc, Xương Bình Đế đã mất hết mặt mũi, mà ông ta còn không có biện pháp điều tra rõ chân tướng, bị đẩy lên đài không xuống được.

Cao Húc thực hiểu biết phụ hoàng chính mình, lại tiếp tục áp ủ, ông ta sẽ bức mình xấu hổ buồn giận đan xen, hóa thành tức giận canh cánh trong lòng.

Xương Bình Đế thực thích giận chó đánh mèo, đến lúc đó tất nhiên sẽ một lần nữa chú ý Đông Cung.

Lòng vua khó dò. Cho dù người là người bị hại, Hoàng đế cách ứng chính là cách ứng, không có biện pháp có thể vặn hỏi.

Cao Húc làm vậy, vừa làm thê tử tránh đi yến tiệc vạn thọ mấy ngày, cũng tìm cơ về sau đóng cửa không ra. Nếu mục tiêu đã đạt thành, cần chuyển biến tốt tức thu.

Hắn không cho rằng như vậy có thể đánh chết Hoàng hậu, trừ khi điều tra rõ Tùng Bảo dịch, càng không hy vọng bởi vậy đánh chết đối phương.

Thái tử nói một lời, lại lần nữa nói đến tâm khảm của Hoàng đế.

Và mặt Xương Bình Đế hơi dịu đi, gật đầu thuận thế xuống đài: “Thái tử nói đúng lắm, vậy việc này để ngày sau lại nghị.”

Ông ta liếc mắt Hoàng hậu, trước sau cảm thấy đối phương hiểm nguy lớn hơn một chút. Ông ta phi thường chán ghét người đảo loạn tiệc vạn thọ của chính mình, vì thế trầm giọng nói: “Xem ra cung vụ quá phức tạp, Lệ Phi cũng không thể giúp Hoàng hậu chia sẻ quá nhiều, một khi đã như vậy, lại để Dung phi cùng cùng nhau giải quyết đi.”

Thủ đoạn của Xương Bình Đế thực thô bạo, cũng không đợi điều tra rõ chân tướng, trực tiếp làm ra xử phạt, lại đoạt một bộ phận cung quyền của Hoàng hậu, cắt thịt ở nơi đối phương đau nhất.

Sắc mặt Hoàng hậu nhất thời xanh mét.

Đáng tiếc không người phản ứng bà ta, Càn Thanh cung đại tổng quản Tôn Tiến Trung vừa thấy việc này tạm hạ màn, vội lau mồ hôi, giương giọng xướng: “Hiển quả tặng vạn thọ lễ, bắt đầu!”

Cao Húc nhàn nhạt liếc mắt Hoàng hậu, đáy mắt hiện lên một tia mỉa mai, giấy lát lướt qua, không người bắt được.

Chương 87

Editor: Vy Vy 1505

Vạn thọ tiết qua đi, Hoàng đế hạ lệnh tra rõ chuyện Thái tử phi bị ám hại.

Đáng tiếc lần này Hoàng hậu vô cùng cẩn thận, thái giám cung nhân liên can đều đã tự sát thân vong, chờ lần manh mối từ khối băng thùng gỗ, chỉ phát hiện thi thể.

Toàn bộ manh mối đều chặt đứt, cuối cùng, việc này trở thành án treo không ít người biết rõ trong lòng.

Tội danh là thoát khỏi, nhưng Hoàng hậu bởi vậy chịu trừng phạt không nhỏ.

Ngày đó dưới con thịnh nộ, Xương Bình Đế lại đẩy ra một Dung phi hiệp quản cung vụ. Vị này cũng là sủng phi nhiều năm, dưới gối có Thái hoàng tử và Cửu hoàng tử, thù đoạn vô cùng lợi hại, một khi danh chính ngôn thuận chương cung vụ, tự nhiên xoa tay hăm hè.

Dung phi được khẩu dụ của Hoàng đế, dùng đủ thủ đoạn tranh đoạt cung quyền, còn có một Lệ Phi như hổ rình mồi. Hai vị này hiện đã tạm thời kết thành đồng minh, đánh với Khôn Ninh Cung, làm Hoàng hậu ứng phó trái phải, thể xác và tinh thần mệt mỏi.

Cao Húc không nhúng tay điều tra chuyện ‘Thái tử phi bị hại’, rốt cuộc việc này hậu quả không nghiêm trọng lắm, cốt nhục trong bụng Kỳ Uyển Thanh được bảo vệ, cho dù điều tra rõ chân tướng, Hoàng hậu bị trừng phạt cũng sẽ không nghiêm trọng hơn hiện giờ.

Mục đích đạt tới là được, hấn đánh chủ ý là nhỏ tận gốc, hiện tại không cần lấn lộn nhiều.

Hậu cung loạn thành một nồi cháo, Kỳ Uyển Thanh thực thích ý.

“Nương nương, ngài chậm một chút.”

Trong hậu điện Thanh Ninh Cung, bàn ghế bị dọn đi, Kỳ Uyển Thanh được đám người Hà ma ma nâng đỡ, ở trong nhà đi lại từng vòng.

Vạn thọ tiết đã qua đi hơn nửa tháng.

Ba bốn ngày sau khi Thái tử phi tảo ngộ “ngoại ý muốn”, tình huống đã hoàn toàn ổn định, các ngự y thái y vốn dĩ chờ ở thiên điện sau hậu điện, nhất định phải dời đến tiền điện.

Hậu viện là chỗ ở của nữ quyến, tuy thái y là quần thể đặc thù, nhưng không phải tình huống tất yếu, vẫn không thể ở lại.

Toàn bộ chuyển dời đến tiền điện, chờ có yêu cầu truyền triệu, lại theo quy củ đi vào hậu điện.

Bởi vậy, Kỳ Uyển Thanh liền được giải thoát, không cần cả ngày nằm trên giường tránh tai mắt của người khác.

Chuyện liên quan đến khi quân, năng căng phải cẩn thận, mấy ngày các thái y ở thiên điện, năng không chịu hoạt động nửa bước.

Cũng may chịu mấy ngày thì tốt rồi, thai phụ cần có hoạt động thích hợp, nếu không sinh sản sẽ gian nan rất nhiều.

Chờ các thái y rời khỏi, hậu viện đều là người một nhà, Cao Húc đau lòng năng, khuyên năng đi dạo ngoài đình viện một chút.

Kỳ Uyển Thanh không muốn, ở trong phòng chuyển bàn ghế đi lại cũng được, tuy phiền muộn chút, nhưng năng càng nguyện ý bảo hiểm nhiều chút.

Cao Húc vốn còn muốn khuyên bảo, nhưng qua trung thu, thời tiết dần dần mát mẻ, trải qua hai lần chột hạ nhiệt độ, hấn sợ thể tử cảm lạnh, liền không hề nhiều lời.

Trời hơi lạnh, nhưng còn chưa tới mức cần đốt địa long, Kỳ Uyển Thanh mặc dày, cũng may năng không béo, thai đầu bụng cũng nhỏ, nhìn không mập mạp.

Vừa đi vừa đếm, chờ số vòng lớn, phần lưng năng đã hơi hơi có mồ hôi.

Kỳ Uyển Thanh đang định phân phó cung nhân hầu hạ thay quần áo, liền thấy màn cửa màu xanh ngọc được vén lên, Cao Húc đi nhanh vào cửa.

“Thanh Nhi, đồ mờ mờ sao?”

Hắn tiếp nhận khăn ẩm, trước xoa xoa tay, sau đó dò tay vào sau cổ thê tử, hơi hơi có cảm giác dính nhớt: “Mau mau đổi quần áo.”

Thai phụ không nên sinh bệnh, có thể ít uống thuốc thì nên tận lực ít uống.

Kỷ Uyển Thanh mỉm cười: “Được.”

Hai phu thê vừa đi vừa nói chuyện, Cao Húc đỡ thê tử ngồi xuống giường, vẫy lui cung nhân trong phòng, tự mình ra tay hầu hạ nàng cởi áo.

Từ sau khi Kỷ Uyển Thanh có thai, hắn thường làm việc này, rất quen thuộc, vốn dĩ thái độ cũng thực nghiêm túc, chỉ là theo một tầng một tầng quần áo cởi xuống, một mảnh nõn nà lọt vào trong tầm mắt, mắt thấy cái yếm nhỏ nhỏ đã che không được no đủ đầy đủ, mắt đen không nhìn được ám ám.

Thân thể căng chặt, nhưng Cao Húc sợ thê tử cảm lạnh, vẫn là lập tức vắt khăn ẩm, lau mồ hôi cho nàng, nhanh chóng mặc quần áo.

Đương nhiên, nương mặc quần áo, hắn vẫn đòi quyền lợi nhỏ nhỏ của phu quân.

Sau khi mang thai thân thể càng miễn cảm, Kỷ Uyển Thanh giận liếc hắn.

Cao Húc mỉm cười không nói, đợi mặc xong quần áo, hắn giương giọng gọi Lưu thái y vào cửa.

Đã đến giờ bắt mạch bình an mỗi ngày, Lưu thái y sớm chờ ở bên ngoài, xưa nay ông phụ trách chăm sóc sức khỏe Thái tử phi, ngự y thái y trước tiên điện cũng không đoạt.

Màn gấm buông, Lưu thái y ngồi ngay ngắn trên ghế tròn, tinh tế nghe mạch, mới buông lỏng tay.

“Thái tử phi có mệnh khỏe không?” Cao Húc dò hỏi.

“Nương nương mẹ con đều bình an.”

Lưu thái y trả lời trước sau như một, mọi người trong phòng đều nguyên ý nghe, nhưng lúc này, ông vuốt râu trầm ngâm một lát, chấp tay lại nói: “Chúc mừng điện hạ, chúc mừng nương nương, thai này có lẽ là con trai.”

Kỳ thật, rất sớm phía trước, Lưu thái y đã có thể khám ra là nam hay nữ. Chẳng qua, làm việc ở hoàng cung cẩn cẩn thận, đặc biệt là đề cập hoàng trưởng tôn, ông không dám mở miệng.

Kỷ Uyển Thanh là người hiện đại, biết giới tính của hài tử sớm định, cũng không truy vấn, dù sao mặc kệ là trai hay gái, nàng đều yêu thương giống nhau.

Cao Húc cũng thế.

Hai phu thê không chủ động dò hỏi, Lưu thái y vẫn luôn kiềm chế, không làm rõ.

Mãi đến Kỷ Uyển Thanh mang thai hơn bảy tháng, giới tính hài tử đã xác định trăm phần trăm, ông mới mở miệng chúc mừng chủ tử, tranh công một phen.

Quả nhiên Cao Húc đại hỉ, vỗ tay cười nói: “Tốt, người đâu, trọng thưởng.”

Con là kết tinh yêu của hắn và thê tử, mặc kệ là nam hay nữ, hắn đều yêu thương giống nhau, dù sao phu thê hai người còn trẻ, cũng không nóng nảy.

Tuy như thế, nhưng không thể không nói, dựa theo thể cục hiện nay, thai đầu sinh con trai càng tốt.

Hắn thầm nghĩ, ngày sau ca ca che chở muội muội, cũng là cực tốt.

Hà ma ma, Trương Đức Hải cầm đầu một chúng thái giám cung nhân khó nén vui mừng, lập tức quỳ xuống: “Chúc mừng điện hạ, chúc mừng nương nương!”

Cao Húc vung tay lên, đồng dạng trọng thưởng.

Kỷ Uyển Thanh ở trong trường mỉm cười nghe, sờ sờ bụng, cũng tốt, trước tiên sinh con trai, có thể giải quyết rất nhiều nan đề trước mắt.

Bên ngoài, đợi vui mừng hơi hoãn, Cao Húc liền hạ lệnh, việc này giấu trong Thanh Ninh Cung, không được tiết lộ ra ngoài.

Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

Mọi người đồng thời nhận lệnh, sau đó theo ý chủ tử, nối đuôi nhau lui ra.

“Thanh Nhi.”

Trong phòng chỉ còn lại phu thê hai người, Cao Húc tự tay vén lên màn trướng, ngồi ở mép giường sờ sờ bụng nàng, cười nói: “Trước tiên sinh một tiểu tử, sau này lại cho hắn thêm muối muối.”

“Được.”

Kỷ Uyển Thanh ôm vào lòng ngực hắn: “Lại cho chúng thêm một đệ đệ hay muội muội đi.”

Nàng ngẩng mặt nhìn chăm chú vào mắt hắn, nửa nói giỡn nửa nghiêm túc nói: “Nhiều thiếp không sinh, cũng không cho chàng tìm người khác sinh.”

Kỷ Uyển Thanh không chút nghi ngờ tâm ý Cao Húc dành cho nàng, nhưng đương thời chú ý nhiều con nhiều phúc, nàng không muốn bụng một hoàng phải trước tiên đánh dự phòng.

Nàng sớm có tính toán, hiện giờ lại khó tránh khỏi thấp thỏm, rốt cuộc phu quân là nam tử cổ đại, có thể tiếp thu hay không?

Không nghĩ tới, Cao Húc lập tức gật đầu ứng, cũng cúi đầu thực nghiêm túc nói với thê tử: “Phụ nhân sinh sản không dễ, dưới gối có thể có hai ba hài nhi, cô đã cảm thấy đủ.”

Nếu để một người ở trong lòng, tự nhiên sẽ thay nàng suy xét nhiều hơn, sớm lúc Kỷ Uyển Thanh mới mang thai, hắn liền nghĩ tới vấn đề này.

Nhất định phải có con trai, hơn nữa đối với toàn bộ vương triều, một hoàng tử không tính ổn thỏa, tốt nhất thêm một người nữa. Hắn là Hoàng Thái tử, mục tiêu là đế vị, cũng không thể nữ tử tình trường, còn phải nghĩ cho toàn bộ triều Đại Chu.

“Thanh Nhi, nếu hai lần đầu chúng ta đều được con trai, vậy từ bỏ con gái vậy.”

Cao Húc thực chờ mong con gái nhỏ nhún nhảy thơ, thơm tho mềm mại, thích làm nũng thích thân cận cha. Chẳng qua, nếu hai thai đầu thê tử đều sinh con trai, chỉ phải lưu chút tiếc nuối, không muốn con gái nữa.

Phụ nhân sinh con không dễ, hắn biết, kỳ thật hắn không muốn thê tử mạo hiểm.

Nói tóm lại, kế hoạch tùy thời có thể điều chỉnh, nhưng Cao Húc chưa bao giờ từng có ý tưởng cùng nữ nhân khác sinh hài tử.

Hắn xụ mặt, nhẹ trách mắng: “Nếu cô đáp ứng nàng, tất nhiên lời nói ngàn vàng, nàng không được suy nghĩ miên man.”

Ngụ ý của Cao Húc không khó hiểu, Kỷ Uyển Thanh vừa mừng vừa sợ, nàng không nghĩ tới, hắn đã sớm nghĩ kỹ rồi, cũng không cần thử.

Nàng lại một lần nữa cảm nhận rõ ràng tâm ý của hắn.

“Điện hạ, chàng thật tốt.”

Đôi mắt Kỷ Uyển Thanh sáng lấp lánh, ngưỡng mặt hôn hắn một cái xem như khen thưởng, sau đó dựa vào lòng hắn, găt gao ôm: “Thiếp đều nghe chàng.”

“Được.”

Cao Húc cảm thấy khen thưởng này hơi nhẹ, thay đổi ngày thường, hắn tất sẽ thuận thế đòi lấy một phen.

Chẳng qua tình cảnh này, trong lòng hắn mềm mại uất thiếp cũng luyến tiếc phá hư không khí, chỉ lẳng lặng ôm thê tử, cảm dần đỉnh đầu nàng, hơi hơi vuốt ve, hương thụ đưa tình ôn nhu.

Phu thê ôm nhau thật lâu, lại nhin không được hôn hôn, thở hồng hộc buông ra, mặt đẹp Kỷ Uyển Thanh còn mang đỏ ửng, mới hỏi: “Điện hạ, hiện tại chàng phải đi Ngụy Vương phủ sao?”

Nàng hỏi vậy vì hôm nay là ngày vui của Ngụy Vương, hắn nghênh cưới nhị tiểu thư con vợ cả Anh Quốc Công phủ.

Tiền Ngụy Vương phi qua đời mới hơn nửa năm, hiện giờ chỉ sợ không có ai nhớ rõ nàng, Ngụy Vương cao hứng phần chần chừ nghênh cưới tân nương.

Hơn nữa thân phận Ngụy Vương kẻ phi đặc thù, Kỷ Uyển Thanh có chút hự hững, hứng thú thiếu thiếu.

Cũng may nàng vẫn cần “nằm trên giường tình dục”, không cần tham dự.

“Ừ.”

Cao Húc lên tiếng, tuy hắn là Thái tử, nhưng cũng là trưởng huynh, cho dù nội bộ có khoảng cách gì, tiệc cưới hắn cũng phải đến lộ mặt. Vốn dĩ, hắn tính về phòng xem thê tử, thuận tiện thay quần áo ra cửa.

Hắn giọng điệu nhàn nhạt, hiển nhiên vô cảm, ngược lại vì việc này phá hủy giờ phút này lưu luyến, hết sức không vui, khuôn mặt tuần tú nhún xịu xuống.

“Đêm nay thiếp chờ điện hạ trở về ngủ, có được không?” Kỷ Uyển Thanh thấy thế buồn cười, giận liếc hắt.

Cao Húc xoa xoa mặt thê tử, lắc đầu cự tuyệt: “Nàng mệt nhọc liền sớm chút nghỉ, không cần chờ.”

Thê tử chờ hắt, hắt đương nhiên cao hứng, chỉ là nàng thân mình trọng, vẫn không nên chờ, có lẽ hắt sẽ có lúc bắt đắc dĩ về trễ.

“Dạ”

Kỷ Uyển Thanh ý cười càng ngọt, thời điểm không còn sớm, nàng sớm chuẩn bị quần áo, lúc này sai người mang tới, hầu hạ hắt thay.

“Thanh Nhi ngồi đi, cô có thể tự mình thay.” Cao Húc vội ngăn lại.

Kỷ Uyển Thanh cười cười: “Điện hạ, thiếp vẫn có thể đứng một lát.”

Nàng động tác còn tinh linh hoạt, đi lại muốn người đỡ là vì sợ xảy ra sự cố, chỉ đứng một hồi hoàn toàn không khó khăn.

Cao Húc không lay chuyển được nàng, cũng thấy nàng xác thật nhẹ nhàng tự nhiên, chỉ phải phối hợp nhanh tay nhanh chân thay quần áo.

Cuối cùng, Kỷ Uyển Thanh lấy ngọc đá, cài lại cho hắt.

Thê tử mang thai vẻ mặt nghiêm túc, cúi đầu đùa nghịch ngọc đá, lông mi vừa dài vừa cong hơi hơi rung động, ánh mắt chuyên chú.

Hắt không nhìn được mỉm cười.

“Xong rồi.” Kỷ Uyển Thanh rất quen thuộc, hai ba hạ liền thỏa đáng, xoa xoa một chút nếp gấp trên vạt áo hắt, ngưỡng mặt cười.

Cao Húc cầm tay nàng, nhẹ giọng dặn dò: “Thanh Nhi, ta ra cửa, nàng nhớ đứng giờ dùng bữa tối.”

“Dạ.”

Lại trì hoãn nữa sẽ chậm, hắt vội vàng lãnh Trương Đức Hải ra cửa lên kiệu, Kỷ Uyển Thanh nhìn theo hắt ra chính phòng, mới thu hồi tầm mắt.

“Nương nương, hôm nay Tần nhị cô nương liền phải xuất giá.” Đoàn người đi về nội phòng. Hà ma ma đỡ chủ tử, nhìn không được thấp thấp than một tiếng.

Bà là trung phó, nghĩ đến chủ gia, trong lòng khó chịu vô cùng, gai than mấy ngày, chung quy nhìn không được thô lộ hai câu.

“Ma ma không cần chú ý, cô nương trưởng thành, chung quy là phải gả chồng.”

Kỷ Uyển Thanh nhàn nhạt tiếp một câu, đến hôm nay, cho dù nàng có chút hắt hững, cũng không hơn, việc này đã không thể gọi dậy cơn sóng trong lòng nàng.

Qua hôm nay, xem như đặt dấu chấm hết với tình nghĩa ngày xưa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Editor: Vy Vy 1505

Giữa tháng chín, Ngụy Vương kế phi vào cửa, sau đó, Lâm Giang Hầu và Anh Quốc Công cùng dùng sức, Ngụy Vương thực mau liền trở về triều đình.

Trần Vương sớm đã sửa sang lại thỏa đáng phần lớn triều vụ trong tay chính mình, một lần nữa giao cho ca ca, lại lui về bên cạnh hiệp trợ.

Tuy hắt vô cùng có khả năng, nhưng lại không luyện quyền, làm việc một mực lấy Ngụy Vương như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Hành động này chẳng những làm tình cảm huynh đệ càng thêm thân mật, mà còn khiến các thành viên quan trọng trong đảng Kỷ hậu âm thầm gật đầu.

Nói tóm lại, các nhân vật trung tâm hài hòa hòa hợp, lại có thêm trợ lực lớn như Anh Quốc Công. Khôn Ninh Cung rốt cuộc leo lên từ đáy cốc, bắt đầu vững bước phát triển trở lại.

Bên ngoài sôi nổi hỗn loạn, Kỳ Uyển Thanh nghe vài tin rồi thôi, dù sao hiện tại nàng mang thai đã hơn bảy tháng, nhiều nhất qua hai tháng sẽ phải lâm bồn, nhiệm vụ hàng đầu đương nhiên là cốt nhục trong bụng.

Nàng muốn an tĩnh đợi, lại có người không cho nàng như ý.

Nửa tháng nay, Ngụy Vương phi mới vừa vào cửa đã tới ba lần. Lần đầu là vừa thành hôn theo quy củ tới bái kiến Thái tử phi, lúc đó Kỳ Uyển Thanh còn “nằm trên giường tĩnh dưỡng”, đương nhiên không gặp.

Vốn tưởng rằng như vậy liền qua đi, không nghĩ tới sau khi kết thúc thời gian nàng nằm trên giường tĩnh dưỡng, đối phương lại tới nữa.

Là sau khi thỉnh an Hoàng hậu xong, thuận đường lại đây.

Đối phương tốt xấu gì cũng là Ngụy Vương phi, cự gặp cũng phải phải ma ma tâm phúc ra ngoài giải thích nguyên nhân, Tần Thái Lam nói khề với Hà ma ma, nói muốn xin lỗi Thái tử phi.

Kỳ Uyển Thanh nhường mày.

Xin lỗi?

Chuyện của huynh trưởng chỉ xem như tạo hóa trên người, Tần Thái Lam cũng không sai.

Từ đó về sau hai người giao thoa cũng không nhiều, ít ỏi mấy lần gặp mặt, nếu nói có việc gì thực xin lỗi nàng, có lẽ chính là ở hành cung lần đó bị tính kế mấu lạc, đối phương phối hợp người của Hoàng hậu, ngăn cản nàng một chút.

Chẳng lẽ là canh cánh trong lòng, băn khoăn?

Trong ấn tượng của Kỳ Uyển Thanh, Tần Thái Lam là một cô nương huệ chất lan tâm và lương thiện, nếu không nàng cũng sẽ không hỗ trợ thúc đẩy việc hôn nhân hai nhà.

Nhưng lương thiện không có nghĩa là không có thủ đoạn, thứ mà quan gia quý nữ nên học, đối phương không thiếu chút nào. Nếu không Kỳ mẫu sẽ không chọn đối phương làm con dâu, dù gì Kỳ Minh Tranh chẳng những là con vợ cả mà còn là con trai độc nhất, thế tử của hần là phải làm tông phụ.

Sau khi mẫu thân Tần Thái Lam qua đời, phụ thân tục huyền, chồng già vợ trẻ, hơn nữa mẹ kế cái bụng tranh đua rất nhanh sinh con trai, nghe nói rất được Anh Quốc Công yêu thích, đã sớm nắm hậu trạch chặt chẽ trong tay.

Nàng là cô nương có dự tính, nhà mẹ đẻ đã không tri kỷ, nhà chồng tôn quý chỉ có thể cẩn thận cung, hành vi xử sự sẽ có biến hóa, kỳ thật là chuyện bình thường.

Kỳ Uyển Thanh cũng không có ý muốn ôn chuyện, dù sao phu quân hai người chỉ có thể có một người thắng, hai bên đã sớm là kẻ thù, nghĩ nhiều vô ích.

Lúc trước chuyện đó, Tần Thái Lam cũng không thật ngăn trở được nàng, nàng đã sớm gác xuống.

Chỉ là hiện tại cứng rắn muốn nói lời xin lỗi, lại có chút làm người ta không biết nên khóc hay cười.

Nếu đã theo bản năng lựa chọn làm chuyện có lợi cho chính mình, vậy đừng nói đến lòng mang áy náy. Kỳ thật, Kỳ Uyển Thanh càng thường thức thuần túy người xấu, mà không phải kẻ nói một đằng làm một nẻo, trong miệng nói vạn phần bất đắc dĩ, thực tế hành động nhanh chóng hơn bất kỳ ai.

Bạn chơi ngày xưa, sớm đã hoàn toàn thay đổi.

“Không gặp.”

Khóe môi Kỳ Uyển Thanh khơi mào một độ cong, mang chút châm chọc: “Ma ma, ma ma cứ nói thái y dặn dò phải tĩnh dưỡng, ngày khác lại gặp.”

Nàng nói “ngày khác lại gặp”, ai cũng hiểu rõ là lời khách sáo, nhưng Tần Thái Lam lại xem là thật, lâu lâu tới một lần, chưa gặp được người cũng không thấy không vui, nhìn đáng về còn tính toán tiếp tục tới.

Hà ma ma tức giận: “Ngụy Vương phi là giả vờ hồ đồ, không thấy được người không bỏ qua sao!”

Kỳ Uyển Thanh cũng trầm mặt.

Đối phương làm ra hành vi này, vài lần không sao, nhưng nếu tới ba bốn mươi lần, vô cùng bất lợi với Thái tử phi.

Dù sao, ngự y thái y kiến nghị không ra cửa, nhưng cũng có thể ở trong phòng thích hợp đi lại. Tuy tĩnh dưỡng rất quan trọng, nhưng ngẫu nhiên thấy một hai người, vẫn là không thành vấn đề.

Em dâu mới vào cửa một lòng bái kiến, nàng cứ bày cái giá, về mặt phụ đức có khuyết thiếu.

Cao Húc biết, tương đương không vui, nói thẳng: “Không cần để ý tới người này.”

Ấn tượng của hắn đối với Tần nhị tiểu thư, đương kim Ngự Vương phi, thật là ngã xuống đến đáy cốc.

Kỷ Uyển Thanh ngược lại nhướn mày: “Nếu nàng chấp nhất như vậy, gặp mặt một lần đi.”

Chỉ cần làm đủ phòng ngự thì thôi, gặp một lần cũng không trở ngại.

Trên địa bàn của chính mình, thân phận đối phương lại không cao hơn mình, nàng vô cùng có nắm chắc. Lúc trước sở dĩ không muốn gặp, chẳng qua là nghĩ thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Dưới tình huống có thể bảo đảm tự thân an toàn, Kỷ Uyển Thanh cũng không nguyên ý kéo chân sau phu quân, nàng ngược lại muốn nhìn xem đối phương có việc gì mà không thể không xin lỗi.

Số mệnh Tần Thái Lam không tính quá tốt, tuy là đích nữ danh môn, nhưng mấy năm gần đây khúc chiết liên tục. Vốn dĩ có một vị hôn phu vô cùng ưu tú, đáng tiếc trước khi thành thân chết trận sa trường.

Cũng may nàng chưa vào cửa, vị hôn phu không còn, lại tìm một người khác.

Tìm tìm, mẩu thân qua đời, nàng đau lòng mất mẹ ruột, còn phải túc trực bên linh cữu ba năm, chậm trễ thời gian thanh xuân tươi đẹp.

Phụ thân Anh Quốc Công cũng không phải người trường tình, qua năm liên tục huyền, vợ kế trẻ đẹp rất được ông ta yêu thích, năm thứ hai liền sinh con trai bụ bẫm.

Tần Thái Lam thân là đích nữ của nguyên phối, tuy như cũ tôn quý, nhưng không khỏi thay đổi một chút. Sau đó phụ thân dựa sát một đảng Kỷ Hoàng hậu. Vì gần bó quan hệ lẫn nhau, nàng bị đẩy ra, trở thành Ngự Vương kế phi.

Thế gian này nữ tử luôn là thân bất do kỷ, chỉ mới thời gian ba bốn năm, nàng từ thiếu nữ khát khao tương lai tốt đẹp, biến thành phu nhân hiền lương giống như khuôn mẫu.

Ngự Vương phong lưu, phi thiếp đông đảo, cộng thêm thông phòng không có danh phận, ước chừng ba bốn mươi người, có thể đứng đầy toàn bộ sân phơi.

Thành hôn mới một ngày, Tần Thái Lam liền phá lệ hoài niệm thiếu niên anh đĩnh ngày xưa, lúc đó hắn mặt mày hớn hờ, đã từng hứa hẹn, chỉ có một mình nàng là đủ rồi.

Nàng tin hắn, bởi vì cha mẹ hắn chính là như vậy.

Không biết xuất phát từ tâm lý nào, đột nhiên, Tần Thái Lam phi thường khát vọng nhìn thấy người hay vật có liên hệ với hắn, bởi vậy mới xúc động đến thăm Thanh Ninh Cung.

Sau lần đó, nhũ mẫu lo lắng sốt ruột, phải biết rằng Ngự Vương và Thái tử thế như nước với lửa, chủ tử nhà mình làm vậy, sợ là bị chán ghét.

Xong việc Tần Thái Lam cũng có chút hối hận, Ngự Vương là nam tử chắc không để ý, nàng càng sợ mẹ chồng hơn.

Nhưng thực ngoài ý muốn, cách mấy ngày lại đi thỉnh an, Hoàng hậu không những không tỏ vẻ không vui, ngược lại cười tủm tỉm trấn an vài câu.

Hiển nhiên là thực vui mừng khi thấy con dâu đi Thanh Ninh Cung.

Tìm Tần Thái Lam “bang bang” thẳng nhảy, nàng hình như ần ần phát hiện gì đó, hành động mê muội này mang đến phiền toái cho chính mình.

Nhưng hiện tại, đại khái nàng hắn nên tiếp tục đến thăm Thanh Ninh Cung, mãi đến khi nhìn thấy Thái tử phi mới thôi.

“Thái lam, mấy cái này là phương thuốc điều dưỡng trong cung, con giữ lại chăm chú một phen, xem có thể sử dụng hay không.”

Quan hệ giữa Hoàng hậu và con dâu mới không tệ, đương nhiên bà ta càng quan tâm cái bụng đối phương, lâu lâu ban cho đồ bổ phương thuốc.

Nói xong, thấy con dâu cung kính tiếp nhận, bà lại tiếp nhận một túi thơm từ trên tay Hồ ma ma, giống như lơ đãng nói: “Túi thơm này là dược vật có lợi cho việc mang thai, con mang trên người cũng tốt.”

Tần Thái Lam liếc mắt túi thơm đỏ rực thêu bướm bướm, rũ mắt, tiếp nhận đeo bên eo, cùng chỗ với ngọc bội.

“Tạ mẫu hậu.”

Hoàng hậu hơi hơi mỉm cười: “Được rồi, hôm nay không còn sớm, con đi về trước đi.”

Tần Thái Lam đứng lên thi lễ, lãnh nha hoàn bên người lui ra.

Hồ ma ma nhìn bóng dáng đối phương chuyển qua tám bình phong, tới lúc không thấy, mới thấp giọng nói: “Cũng không biết lần này, Vương phi nương

nuong có thể nhìn thấy Thái tử phi không.”

Gần đây tâm tình Hoàng hậu kỳ thật cũng không tốt, con dâu rời đi, ý cười trên mặt liền thu, nhân nhạ nói: “Nhìn thấy cũng tốt, không thấy cũng không sao.”

Trong túi thơm kia có một hương liệu tên “Quỳ Tân”, xác thật có chút hiệu quả trợ giúp mang thai, rất tốt đối với phụ nhân chưa mang thai.

Nhưng mà, Quỳ Tân còn có một hiệu quả khác, nếu phụ nhân đã mang thai người nhiều, sẽ có nguy cơ sinh non.

Hương liệu trên đời này, cho dù là hữu ích hay là có hại, kỳ thật đều không thần kỳ đến mức vừa người liền có tác dụng, muốn có hiệu quả, cần thiết sử dụng một đoạn thời gian.

Đương nhiên, nếu thai phụ vốn dĩ đã không xong, hương này có lẽ sẽ trở thành cọng rom cuối cùng đè chết con lạc đà.

Hoàng hậu xác thật nghĩ như vậy, trước đó Thái tử phi gặp chuyện ngoài ý muốn nghiêm trọng như vậy, tuy bảo vệ được thai nhi, nhưng ngự y cũng lần nữa dận dò, trước khi sinh sản phải cẩn thận.

Nghe nói Tần Thái Lam đi qua bên kia, bà linh cơ vừa động, mới tính toán thêm cọng rom này.

Bà cực không muốn Đông Cung thêm con vợ cả, nhưng hiện tại đã căn bản không có cách nào, chỉ mong đợi có thể tăng thêm cho Kỳ Uyển Thanh nhiều gánh nặng một chút.

Phụ nhân sinh sản vốn là một chân bước vào quỷ môn quan, đẩy nhẹ một cái, có lẽ có thể ảnh hưởng kết quả cuối cùng.

Nhưng, chuyện này xác xuất thành công chung quy không lớn, bởi vậy tâm tình Hoàng hậu cũng không phập phồng lắm.

Tần Thái Lam ngồi ngay ngắn trong kiệu nhỏ, tay捏o túi thơm, tinh tế vuốt ve khối hương liệu bên trong, rũ mắt không nói.

“Nuong nuong, hay là đợi lát nữa chúng ta cỏi túi thơm xuống đi?”

Nói chuyện chính là đại nha hoàn Thu Vũ bên cạnh Tần Thái Lam, xưa nay nàng rất cơ linh, sớm ẩn ẩn nhận ra không ổn, thấy chủ tử hoảng hốt, vội hạ giọng đề nghị: “Dù sao hiện tại đã ra Khôn Ninh Cung, cỏi xuống cũng không sao.”

Nhũ mẫu Trương thị nghe vậy lập tức quát lớn: “Nói bậy gì đó, nơi này là hoàng cung đại nội.”

Hoàng hậu kinh doanh hai mươi năm, hiện tại tuy có Lệ Phi Dung Phi làm bà ta sút đầu nề trán, nhưng nhất thời vẫn khó có thể lay động gốc rễ.

Trương ma ma thấp giọng nói: “Hiện giờ tiểu thư là Ngụy Vương phi!” Lỡ như bị Hoàng hậu biết, nên làm gì bây giờ?

Tần Thái Lam vuốt ve túi thơm đã thật lâu, nghe vậy trong lòng run lên, cuối cùng buông tay, tùy ý túi thơm đỏ thắm theo buồm buồm buông xuống trên làn váy.

Nếu Thái tử phi chịu gặp nàng, nàng cách khá xa lại không đến gần, ngồi một hồi liền đi, chắc là không ngại.

Đối phương bình yên vô sự, nàng cũng không làm trái ý Hoàng hậu, đẹp cả đôi đường.

Tần Thái Lam thật mạnh gạt đầu, giống như muốn thuyết phục chính mình.

Đoàn người Ngụy Vương phi tới Thanh Ninh Cung, lại lần nữa cầu kiến Thái tử phi, lúc này Hà ma ma không trực tiếp cự tuyệt, mà là mời chủ tử vài người vào một mái hiên nhỏ.

“Hôm nay tinh thần nuong nuong tốt hơn không ít, nói muốn gặp Vương phi nuong nuong một lần.”

Hà ma ma nhún người hành lễ, giọng điệu đúng mức: “Chỉ là nuong nuong nhà ta người mang lục giáp, mức độ quan trọng nói vậy Vương phi cũng biết.”

“Bởi vậy nô tỳ cả gan, góp lời với nuong nuong, hiện giờ mời Vương phi nuong nuong đi thay quần áo trước.”

Trên địa bàn của chính mình, Kỳ Uyển Thanh không sợ chút nào, dù sao giống kiếp trước trong phim truyền hình, được vật vừa gửi vào liền sinh non, hiện thực là không có. Trừ phi thai phụ kia đã cận kề ranh giới sinh non, có lẽ còn có khả năng thành công.

Tuy thế, nàng vẫn vô cùng cẩn thận. Nếu Tần Thái Lam cứng rắn muốn gặp nàng, vậy gặp đi, nhưng vì an tâm, đối phương cần thay đổi tất cả quần áo trang sức.

Cũng không phải cứng rắn muốn nàng đổi, nhưng nếu nàng không đổi, lần sau cũng đừng tới, dù sao gặp nàng cũng không có gì bức thiết.

Chủ ý là của Kỳ Uyển Thanh, giờ phút này Hà ma ma lại ôm tất cả trách nhiệm lên người mình, để tránh làm chủ tử dính vết nhơ.

Tần Thái Lam còn chưa nói chuyện, nhũ mẫu Trương ma ma đã lớn giận, quát: “Tiện tì to gan, dám mạo phạm nuong nuong nhà ta!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89

Editor: Vy Vy 1505

Hà ma ma là nữ mẫu của Thái tử phi, mặc dù là Cao Húc, cũng vì yêu ai yêu cả đường đi, cho bà vài phần tôn trọng.

Bà ở Thanh Ninh Cung tương đối có thể diện, hiện giờ bị ma ma bên người Ngụy Vương phi quát mắng ‘tiện tì’, thái giám cung nhân đi theo bên cạnh lập tức trợn mắt giận dữ.

Ý cười khách sáo của Hà ma ma chợt tắt, lạnh lùng liếc mắt đối phương, nhàn nhạt nói: “Vị này ma ma nói vậy sai rồi.”

Đối phương ngôn ngữ quá phận, nhưng hai người đều là hạ nhân, rất khó bề xả rõ ràng, chính mình không có chủ tử ở đây chống lưng, cứng rắn phát tác trước mặt Ngụy Vương phi, đó là bà đuối lý.

Hà ma ma sẽ không để chủ tử vì mình mà thêm phiền toái, chỉ không nóng không lạnh bỏ xuống một câu: “Phải biết rằng, lão nô chưa bao giờ một hai bắt buộc Vương phi nương nường thay quần áo.”

Không thay thì không thay, dẹp đường hồi phủ đi thôi, nếu không phải chủ tử nhà người mặt dày mày dạn cầu kiến, bọn ta còn lười phản ứng đấy.

Người trong hoàng cung đều là nói nửa câu lưu nửa câu, ý châm chọc ở ngoài lời không khó hiểu, Trương ma ma lập tức ghen đến mức đỏ bừng.

Không khí đột nhiên căng chặt, hai bên vô hình đã rơi vào thế giằng co.

“Ma ma, đừng nhiều lời.”

Lúc này, Tần Thái Lam mở miệng, giọng nàng ôn hòa không nhanh không chậm, ánh mắt đảo qua túi thơm đồ rục thêu burom bướm, trong lòng buông lỏng.

Nàng nâng mắt, gật đầu nói: “Vị ma ma này nói đúng lắm, một khi đã như vậy, chúng ta thay quần áo là được.”

Trương ma ma kinh ngạc, tâm niệm vừa chuyển, hiểu rõ, nén giận không lên tiếng, chỉ đỡ chủ tử vào trong phòng.

Thanh Ninh Cung chuẩn bị thật sự đầy đủ, trang sức, quần áo trong ngoài, ngay cả giày vớ cũng có.

Mấy ma ma rũ mắt cúi đầu cầm khay, đưa quần áo vào phòng. Khi tới gần mấy người Ngụy Vương phi, bọn họ tinh tế ngửi tóc đối phương, xác nhận không có mùi lạ.

Mấy ma ma này đều là ma ma hồi môn của Kỳ Uyển Thanh, tinh thông được lý, hiện giờ già làm thô sù ma ma.

Chủ tử Tần Thái Lam thay váy áo mới, đi theo Hà ma ma vào hậu điện, Kỳ Uyển Thanh ở một chỗ phòng khách gặp các nàng.

Phòng khách gần hoa viên nhỏ, xưa nay dùng để thưởng cảnh. Nó có một đặc điểm, chính là ghế chủ tọa và ghế cho khách cách rất xa, ghế gần nhất cũng hơn một mét, ghế xa nhất phải cách bốn năm mét.

Cách xa nhau như vậy, hôm nay trời trong gió mát, tất cả mười hai cửa sổ lớn đều mở ra, đối lưu rất tốt, gió thu từ từ thổi quét, hương vị gì cũng không có khả năng lưu lại.

Bên cạnh Kỳ Uyển Thanh đứng mười mấy nha hoàn ma ma thái giám, thái giám đều là Cao Húc sai lại đây, thân thủ không tầm thường, có thể ứng đối trạng huống đột phát.

Tần Thái Lam vào phòng khách, mấy nha hoàn phía sau liền bị ngăn lại, nàng quay đầu trấn an vài câu, hành lễ, liền chọn cái ghế khách xa nhất ngồi xuống.

Kỳ Uyển Thanh nhíu nhíu mày đẹp, trực tiếp hỏi: “Không biết Ngụy Vương phi đến thăm, đến tột cùng có chuyện gì quan trọng?”

Tần Thái Lam ngược mắt, thiếu phụ tuổi trẻ áo xanh trước mắt cứ ung dung, tuy người mang lục giáp, nhưng chỉ thoáng đấy đã, cũng không mập mạp. Đối phương sắc mặt hồng nhuận, tinh thần sáng láng, hiển nhiên dưỡng đến cực tốt, không giống với lời đồn đãi bên ngoài.

Nàng bừng tỉnh, nhớ tới tâm tư của mẹ chồng, không nhịn được cười khổ.

Này đó ý tưởng giấy lát lướt qua, nữ nhân trước mắt mày đẹp phi dương, đôi mắt sáng rực rỡ lấp lánh, có vài phần tương tự với khuôn mặt trong trí nhớ của nàng. Trong nháy mắt, nàng có chút hoảng hốt.

Thiếu niên kia mày rậm mắt to, thần thái sáng láng không khác gì thế này.

Tần Thái Lam suy nghĩ quay cuồng, nàng cho rằng chính mình đã quên gương mặt kia, thì ra không phải.

Đã từng, thiếu niên mắt đen chuyên chú nhìn nàng, vô cùng nghiêm túc ưng thuận sau khi thành thân độc sủng một mình nàng, ấm áp đến mức làm tim nàng phát đau.

Hốc mắt Tần Thái Lam nóng lên, cũng may trong khoảnh khắc giấu đi, lại đứng dậy thì lễ: “Thanh Nhi muội muội, ngày đó ở hành cung, tỷ không rõ nguyên do, thế nhưng ngăn trở muội.”

“Xong việc, trong lúc vô tình tỷ biết không ổn, trong lòng áy náy, không xin lỗi muội, lòng tỷ khó an.”

“Như thế sao?”

Kỷ Uyển Thanh cười cười, nàng không tin lúc ấy đối phương không suy đoán được, nhưng hiện tại nói này đó đã không còn ý nghĩa: “Bản cung nhận lấy lời xin lỗi của Vương phi, có thể an tâm rồi chứ.”

Nếu xin lỗi thành công, lần sau đừng lấy cớ tới Thanh Ninh Cung.

Kỷ Uyển Thanh thực dứt khoát lưu loát, nói xong nửa ngày, lại không nghe thấy Tần Thái Lam đáp lại, nàng mày đẹp nhú lại, ngược mắt nhìn.

Lọt vào trong tầm mắt là đối phương tinh thần không tập trung, đôi mắt thẳng tắp nhìn nàng, lại không có tiêu điểm, giống như xuyên thấu qua nàng nhìn một người khác.

Giờ khắc này, Kỷ Uyển Thanh hoảng hốt như bị ong mật hung hăng đốt một cái, đau đớn mang theo chua xót, nhiệt ý dâng lên xâm nhiễm vành mắt nàng.

Ánh mắt nàng đột nhiên sắc bén, bỗng chốc thẳng lưng, giọng nói không còn khách sáo ôn hòa, trở nên lạnh nhạt: “Bản cung mệt mỏi, nếu Vương phi không có chuyện gì khác, liền trở về đi.”

Kỷ Uyển Thanh căm thù đến tận xương tủy, ca ca nàng là nam nhi đội trời đạp đất, mặc dù vì nước hy sinh, cũng không cần loại ướm át bản thiêu này lưu luyến hoài niệm.

Lúc này, Hà ma ma cầm khay đến, tiến lên nói vào lỗ tai nàng: “Nương nương, mới vừa rồi Phúc ma ma tới bẩm, nói trong quần áo Ngự Vương phi có một túi thơm, nếu thai phụ người sẽ có trở ngại.”

Kỷ Uyển Thanh rũ mắt nhìn, túi thơm màu đỏ rực lớn khoảng nửa bàn tay, đặt trên thêu bướm bướm, đẹp đẹp, hiển nhiên hương liệu có hại bên trong sớm đã lấy ra, mới được trình lên.

Nàng cười lạnh một tiếng, cách khăn vờ về túi thơm kia, giương tay ném lên người Tần Thái Lam: “Cũng mang túi thơm của người đi đi, sau này cũng không cần lại đến.”

Cái gọi là hoài niệm quyến luyến, phối hợp với một túi thơm như vậy, thật là buồn cười đến cực điểm.

Trong mắt Kỷ Uyển Thanh ẩn hàm vô tận mỉa mai, Tần Thái Lam theo bản năng tiếp nhận túi thơm kia, nhất thời chặt vật vụn phần. Giống như lớp da bên ngoài ngăn nắp lượng lệ bị người kéo xuống, tất cả bất kham bại lộ dưới ánh mặt trời, trần trụi, không che không chắn.

Nàng muốn phản biện, nhưng lại á khẩu không trả lời được, chân tay luống cuống, bị hai thái giám áo xám tiến lên “mời” ra ngoài.

Khi Tần Thái Lam ra Thanh Ninh Cung, Hà ma ma tiếp nhận mấy khối hương liệu kia, nhét vào trong tay nàng: “Đồ của Vương phi nương nương, đừng quên lấy về.”

Bà tức giận bất bình, chủ tử nhà bà trong mắt người ngoài là thật vất vả mới giữ được thai. Nếu đúng như vậy, người người hương liệu kia, chẳng phải là tuyết rơi thêm sương sao?

“Ngự Vương phi thật ác độc, quả nhiên là thay đổi.”

“Người khẳng định sẽ thay đổi.” Trên đời có ai có thể mãi không thay đổi? Phải xem thay đổi phát triển theo hướng nào thôi.

Kỷ Uyển Thanh chậm rì rì dạo bước về chính phòng, nghe nhũ mẫu đi về than như vậy, chỉ nhàn nhạt nói: “Túi thơm chưa chắc là của nàng, nhưng nàng hẳn là suy đoán được.”

Tần Thái Lam không muốn chủ động làm chuyện xấu, nhưng nếu cự tuyệt sẽ ảnh hưởng đến bản thân, nàng giằng giụa một phen cũng liền thuận nước đẩy thuyền.

Ngày xưa tình nghĩa, ranh giới thiện ác, ở trong lòng rất nhiều người, đều không quan trọng bằng bản thân.

Ánh mắt Kỷ Uyển Thanh bình tĩnh không gợn sóng, đây không phải chuyện thường sao?

Lại nói chủ tử Tần Thái Lam, ra Thanh Ninh Cung, các nàng trực tiếp rời đi hoàng cung.

Vừa bước lên xe ngựa, Tần Thái Lam dựa vào gối rơi lệ, cuối cùng được khuyên giải, nhũ mẫu nói không sai, cuộc sống của nàng vẫn phải tiếp tục.

Sau khi hoàn hồn, túi thơm kia và mấy khối hương liệu nằm trong lòng bàn tay, chỉ cảm thấy vô cùng phong tay, nàng ném cho nha hoàn bên người: “Thu Vũ, cất mấy thứ này đi, chờ lần sau tiến cung thỉnh an lại lấy ra.”

“Nương nương, lão nô trở về làm người xem mấy phương thuốc kia, nếu tốt, chúng ta liền dùng.” Trương ma ma thấy chủ tử khôi phục bình thường, nhẹ nhàng thở ra, vội nói chuyện khác phân tán lực chú ý.

Hoàng hậu ôm cháu sốt ruột, phương thuốc tất nhiên không thành vấn đề, nhưng vẫn nên nhìn xem cho thỏa đáng, xưa nay con nối dõi là gốc rễ cội vào của nữ tử.

Khó khăn qua đi, Tần Thái Lam quyết ý vứt bỏ chuyện trước kia, lấy lại bình tĩnh, thật mạnh gật đầu: “Ma ma nói đúng lắm.”

Kỷ Uyển Thanh cũng không rảnh phản ứng chuyện Ngụy Vương phi, từ nay về sau đối phương không tới làm phiền nàng là được.

Cuộc sống hài hòa lại qua một đoạn, đảo mắt đã đến cuối tháng chín, lúc nàng mang thai sắp tám tháng, tuyết đầu mùa rơi cuộc hạ xuống.

Mà xa nơi Thát Đát, đám người Hứa Tri cũng có tin tức mới nhất.

Kỷ Uyển Thanh tiếp nhận mật tin phu quân đưa qua, ngưng mi nhìn kỹ: “Năm đó người đặt thành hiệp nghị với Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu là đại vương tử, đương nhiệm Thát Đát Khả Hãn?”

Cao Húc gật đầu: “Không sai, đám người Hứa Tri đã xác định, cũng bắt đầu thăm dò Thát Đát vương cung.”

Lại nói Hứa Tri bên này, ba tháng trước liền lãnh mấy cao thủ dưới trướng, cải trang giả dạng thành thảo nguyên hán tử, lên vào Thát Đát, điều tra việc một đảng Kỷ Hoàng hậu thông đồng với địch.

Chuyện này kỳ thật dễ dàng hơn ở Đại Chu nhiều, bởi vì ở Thát Đát, đây chẳng những không phải tội danh, ngược lại là chiến tích hạng nhất, vinh quang hạng nhất.

Tuy không thông báo khắp nơi, nhưng quan viên trung cấp cao cấp đều biết, lúc tiền nhiệm lão Khả Hãn bệnh nặng, rất khó lựa chọn người thừa kế.

Dù sao, mấy con trai của ông ta đều thực ưu tú.

Bởi vì lúc ấy việc nam chinh Đại Chu đã chuẩn bị thỏa đáng, vì thế, lão Khả Hãn quyết định, lập tức phát động xâm nhập phía nam, bốn vương tử từng người lãnh binh, ai lập chiến công lớn nhất, hãn vị chính là của người đó.

Kết quả, đại vương tử chiến công sắc sỡ, đoạt vô số vàng bạc nô lệ nữ nhân, thuận lợi ngồi lên vị trí tân Khả Hãn.

Đám người Hứa Tri phí chút công phu, liền được đến tin tức từ trong miệng mấy trung cấp võ quan say rượu. Năm đó chiến tích lớn nhất của đại vương tử chính là thành công tiêu diệt chiến tuyến Tùng Bảo, Tuyên phủ hơn mười vạn quân dân.

Đại vương tử trước kia, đương nhiệm Thát Đát Khả Hãn chính là người được lợi lớn nhất trong Tùng Bảo dịch.

Rõ ràng, người cùng thông đồng với Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu chính là đương kim Thát Đát Khả Hãn.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, hiệp nghị thông đồng với địch chắc chắn ở trong tay đối phương.

Nếu Ngụy Vương thuận lợi đăng cơ, đây là một vũ khí sắc bén có thể yêu cầu cắt đất đền tiền, đồ vật quan trọng như vậy chắc là Khả Hãn sẽ đặt ở bên người.

Đám người Hứa Tri phán đoán như thế, lập tức quyết định trước tiên thăm dò Thát Đát vương cung.

Nếu có thể một lần đắc thủ thì càng tốt, nếu không cũng đại khái điều tra một phen. Dù sao chuyện này khó, nhưng vẫn luôn không ra tay cũng không phải biện pháp.

Thát Đát là dân tộc du mục, dựa vào nguồn nước cỏ cây mà sống, theo mùa biến hóa mà di chuyển, điều kiện sinh tồn khó khăn hơn Đại Chu nhiều. Cho nên bọn họ dân phong càng bừa hãn, cũng càng mơ ước Đại Chu phồn hoa.

Bọn họ tương đối ít thành trì, nhưng vẫn có, ở các pháo đài và nơi dân cư đông đúc.

Trong đó nơi phồn hoa nhất, chính là Thất Đát vương đô.

Nơi này đúng là mục đích của đám người Hứa Trì.

Trước đó, bọn họ quan sát tìm hiểu hồi lâu, an bài chu đáo chặt chẽ. Ai phụ trách dò đường, ai phụ trách yểm hộ, ai phụ trách thâm nhập dò hỏi, đều nhất nhất vào vị trí làm việc.

Dù sao, tuy quy mô phòng thủ Thất Đát vương cung không bằng Đại Chu, nhưng cũng không phải có thể dễ dàng xâm nhập, một khi không cẩn thận, chết ở bên trong cũng không phải đùa.

Quan sát một tháng, chờ tới một đêm không trăng sao thưa, Hứa Trì rốt cuộc hạ lệnh, đêm nay tiến hành lần đầu thử.

Lần đầu tiên thử thực thành công, Hứa Trì mở được vị trí cụ thể nơi ngoại thư phòng của Khả Hãn, tiếp theo, liền hy vọng có thể lại thâm nhập thăm dò.

Lần thứ hai nhiệm vụ khó khăn lớn hơn nhiều, cũng là bọn họ thời vận không tốt, Hứa Trì đang muốn nghĩ cách đột phá thủ vệ chặt chẽ, Thất Đát đột nhiên có quân vụ khẩn cấp.

Thống lĩnh thị vệ vội vàng xuyên qua vương cung, nhờ nữ hầu thông truyền với Thất Đát Khả Hãn.

Vị thống lĩnh này công phu rất cao, cao siêu hơn nhiều so với thủ vệ ngoại thư phòng, trong lúc vô tình ngẩng đầu, hần nhạy bén phát hiện.

“Người nào ở đó?”

Thống lĩnh kia dáng người cường tráng, giọng nói như chuông đồng, đề khí quát lên một tiếng, tro bụi trên mái hiên rào rào đổ rớt xuống: “Bọn đạo chích to gan, dám tự tiện xông vào Thất Đát vương cung!”

Hứa Trì thầm hô không xong, đối phương đột nhiên xuất hiện, hần đang ở vị trí không thể thu liễm hành tung, cho nên bị phát hiện.

Nơi đây đã không thể ở lâu, cần thiết lập tức rời đi.

Nếu đã lộ dấu vết, liền không cần lại che giấu. Hứa Trì nhanh chóng quyết định, không đợi đối phương nói hết câu đầu tiên, đã điểm mũi chân, thân mình nương theo bóng đêm che giấu, bay vút ra ngoài.

Thống lĩnh kia làm sao chịu bỏ qua, lập tức lãnh người đuổi theo, một hòn đá làm cả hồ dậy sóng, toàn bộ Thất Đát vương cung đều động, chen chúc tới vây bắt thích khách.

Người Thất Đát trên chiến trường kiêu dũng thiện chiến, công phu trên lưng ngựa là nhất đẳng, nhưng đều thuộc về ngoại công. Còn về nội công, bọn họ không bằng mặt thám Đại Chu như đám người Hứa Trì.

Đám người Hứa Trì là đỉnh cấp mật thám, kinh công nhất đẳng đương thời, lại chiếm tiên cơ, thân hình giống như tia chớp, được bóng đêm che lấp đã ra khỏi vương cung.

Như vậy, Thất Đát liền không có biện pháp sao?

Đương nhiên không phải, vương cung một quốc gia, làm sao có thể muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

Công phu của thích khách lợi hại, Thất Đát Khả Hãn thực cảnh giác, hần cần thiết bắt tất cả những người này.

Vì thế, liên tục thả ra ba lệnh tiễn, từ vương cung mệnh lệnh nhanh chóng truyền ra ngoài. Cửa thành lập tức đóng lại, tất cả quân đội ở vương đô đều động; trước khi bắt được thích khách, bảo trì trạng thái giới nghiêm.

Hứa Trì không nghĩ tới chính mình có đãi ngộ tốt như vậy, làm vương đô khởi động trạng thái phòng ngự cấp cao nhất. Lúc chạy vội tới chân tường thành, hần phát hiện vị trí góc chết thăm dò trước đó đã có thêm rất nhiều binh sĩ, muốn từ chỗ này rời đi, sợ là không được.

Phía sau truy binh càng ngày càng gần, Thất Đát ít cao thủ về kinh công, nhưng không phải không có, tuy tốc độ không bằng, nhưng tiếp tục trì hoãn, đối phương vẫn sẽ đuổi kịp.

Hứa Trì đương nhiên sẽ không làm ưu thế bên ta biến mất, lập tức bước chân không ngừng, thay đổi phương hướng.

Đoàn người nhanh chóng đi dọc theo tường thành, chặt chẽ chú ý động tĩnh phía trên tường thành, mắt thấy binh sĩ càng ngày càng nhiều, một đội nói một đội tuần tra, không thấy góc chết, có thuộc hạ hỏi: “Thống lĩnh, hôm nay có lẽ chúng ta không ra khỏi thành được, hay là dùng kế hoạch thứ hai?”

Trước khi hành động, Hứa Trì nghĩ đến đủ loại trạng huống, trong đó có bị vây trong thành. Bọn họ sớm chuẩn bị mấy thân phận khách thương Đại Thực, lúc cần thiết có thể dùng tới.

Vương đô là thành trì phồn vinh, kinh tế phát triển nhất Thất Đát, có không ít khách thương từ các quốc gia khác tới, cho dù Thất Đát có hoài nghi, cũng không thể bắt tất cả khách thương.

Chẳng qua, lưu lại trong thành rốt cuộc nguy hiểm lớn hơn chút.

Nhưng chuyện tới hiện giờ, cũng chỉ có thể như vậy, Hứa Trì gật gật đầu.

Phương hướng hành động đã xác định, đoàn người tốc độ không giảm, đang muốn tìm chỗ trống xâm nhập nhà dân.

Không nghĩ tới lúc này, biến cố phát sinh.

Trên tường thành, có một đôi mắt sắc bén đang nhìn quét khắp nơi, đám người Hứa Trì lách mình phóng qua, binh sĩ không phát giác được, lại không thoát khỏi ánh mắt hần.

Hứa Trì hình như có cảm giác, bỗng chốc nghiêng đầu nhìn lại, cách mấy chục trượng, ánh mắt hai người bình tĩnh giao nhau.

Đây là trực giác của cao thủ, gần như đồng thời, trong lòng Hứa Trì cả kinh, cơ bắp cả người lập tức căng thẳng, trạng thái đề phòng đã tăng lên cấp bậc cao nhất.

Hứa Trì hít thở hơi hơi dồn dập, có người này, hần dự cảm lần này muốn chạy thoát có lẽ sẽ càng thêm khó khăn vạn phần.

Nhưng biến hóa kế tiếp lại làm Hứa Trì bất ngờ.

Đôi mắt sắc trên tường thành thuộc về một võ tướng thân hình cao lớn, hần liếc mắt đám người Hứa Trì, từ trong lòng ngực móc ra một mẩu bạc vụn, đầu ngón tay bắn ra.

Bạc vụn nhảy mắt bắn nhanh về nơi xa, theo một phương hướng khác, “phanh” một tiếng đánh gãy lá cờ trước cửa một quán rượu.

Động tĩnh kia không nhỏ, binh lính nghe tiếng nhìn lại, một tiểu đội trưởng tiêm máu gà hô lớn: “Thích khách chạy đến bên kia kia.”

Lời này rất hợp ý võ tướng, hần lập tức gật đầu, hạ lệnh: “Lập tức đuổi theo!”

“Khả Hần có lệnh, người nào bắt được thích khách, ban thưởng ngàn lượng vàng, quan thăng ba cấp!”

Võ tướng nói một câu, làm binh sĩ trên tường thành trào dâng sục sôi ý chí, lập tức như nước chảy tràn qua phương hướng kia, tại chỗ chỉ còn lại phần nhỏ binh sĩ đang ở cương vị công tác, không cam lòng nhón chân nhìn qua bên kia.

Võ tướng đi cuối cùng, cũng theo dòng người xuống thành, nhưng hần thừa bóng đêm rẽ trái rẽ phải, giấu kín hành tung, lại quay đầu đi đến chỗ Hứa Trì.

Đám người Hứa Trì dừng lại bước chân, ánh mắt cảnh giác, nhìn chăm chú đối phương đang lặng lẽ mà đến.

Bọn họ không có võ tướng nội ứng trong quân đội Thất Sát, nhưng hành vi của đối phương rõ ràng là bạn không phải địch, bởi vậy mấy người tuy nghi hoặc, vẫn quyết định chờ một chút.

Dù sao phần lớn binh sĩ Thất Sát đã rời đi, đối phương chỉ có một người, muốn bắt bọn họ cũng không được. Hứa Trì nghĩ càng sâu xa hơn, có lẽ bọn họ có thể lợi dụng đoạn tường thành này phòng thủ bạc nhược, cướp đường rời đi.

Mấy động tác tường rất nhiều, nhưng phát sinh chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt. Từ lúc võ tướng ở trên tường thành phát hiện đám người Hứa Trì, đến lúc đứng yên cách bọn họ một trượng, chỉ ngắn ngủn hơn mười số đếm.

“Nhanh chóng đi theo ta.”

Võ tướng vừa mở miệng, đám người Hứa Trì chấn động. Đối phương nói rõ ràng là Đại Chu tiếng phổ thông, thậm chí còn mang khẩu âm kinh thành.

Giọng hần ép rất thấp, nói xong lập tức xoay người đi, lộ ra phía sau lưng không hề phòng ngự.

Người này tuyệt đối không phải là kẻ địch, Hứa Trì tâm niệm thay đổi thật nhanh, lập tức phân phó trái phải: “Nhanh chóng đuổi kịp.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Editor: Vy Vy 1505

Võ tướng rất quen thuộc vương thành, càng rõ ràng thủ vệ trên tường thành và địa hình dưới tường thành. Hần lợi dụng địa lợi, mang theo đám người

Hứa Trì rẽ ngang rẽ dọc, thực mau, tạm thời thoát khỏi truy binh vương cung phía sau.

Hứa Trì nghiêng thân mình tránh ở chỗ tối, mắt thấy thống lĩnh vương cung mang theo cao thủ xẹt qua trước mặt, thực mau đi xa, lúc này mới nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Người này thực tuổi trẻ, ước chừng hơn hai mươi tuổi, trên mặt có bộ râu quai nón rất lớn, hơi lộn xộn, che lại hơn nửa khuôn mặt.

Ánh mắt Hứa Trì sắc bén, có ý quan sát, liếc mắt liền phát hiện manh mối.

Tuy võ tướng mày rậm mắt to, nhưng tinh tế nhìn, lại không thâm thúy giống người Thát Đát. Nhưng đối phương bộ râu xồm che giấu rất khá, chợt vừa thấy không khác biệt lắm với phần lớn người Thát Đát.

Hơn nữa thân hình hắn cao lớn, tương đối oai hùng, ngoại hình không có sơ hở, phỏng chừng nói tiếng Thát Đát cũng thực lưu loát, vì thế thuận lợi trà trộn trong quân đội Thát Đát.

Không sai, Hứa Trì suy đoán đối phương hẳn là ám điệp cao cấp Đại Chu đặt ở Thát Đát.

“Tạ các hạ ra tay tương trợ.” Hắn thấp giọng ôm quyền.

“Đây là việc nên làm.”

Võ tướng cảm quan nhạy bén, hẳn biết rõ mới vừa rồi bị người bên cạnh đánh giá. Chẳng qua, hắn cũng không để trong lòng, dù sao người bình thường được cứu, tốt xấu đều sẽ xem trọng hai mắt.

Hắn nghiêng đầu, ôm quyền trả lễ, lời ít mà ý nhiều: “Chư vị không cần để trong lòng.”

Võ tướng một đôi con ngươi đen bóng mà có thần, trong bóng đêm rực rỡ lấp lánh, mặt mày chính khí凛冽.

Một đôi mắt như vậy vốn vô cùng dẫn người chú ý, Hứa Trì nhìn qua, tiêu điểm tầm mắt lại định ở một chỗ khác.

Hứa Trì có chút kinh ngạc: “Huỳnh. ....”

Đối phương nghiêng thân, nửa khuôn mặt bên kia ánh vào mi mắt, chỉ thấy khoé hắc mắt thỉnh thoảng có một vết sẹo sâu vô cùng. Bắt đầu từ huyệt Thái Dương phía trên, một đường lan tai trái trước mép tóc, bị râu quai nón che lại một nửa.

Thân phận như Hứa Trì, chịu vô số vết thương lớn nhỏ, vết sẹo thật sự không làm hắc kinh ngạc, hắc kinh ngạc chính là đối phương chịu thương thế nghiêm trọng bậc này, lại có thể còn sống.

Phải biết rằng, huyệt Thái Dương rất quan trọng, tao ngộ đòn nghiêm trọng sẽ bị mất mạng, càng miễn bàn một đao như vậy.

Hiện giờ mọi người cùng trận tuyến, hắn không nhìn được vì đối phương lộ ra may mắn.

Ý trong mắt Hứa Trì không khó hiểu, võ tướng giờ tay sờ sờ vết sẹo trên mặt. Năm đó phần đầu hắn bị thương, chỗ này còn không phải nghiêm trọng nhất, còn có một kích ở phía sau não.

Chỗ đó còn nghiêm trọng hơn, làm hắn quên đi rất nhiều chuyện, mãi đến nửa năm gần đây mới bắt đầu từ từ nhớ lại. Bởi vậy hắn bỏ lỡ rất nhiều, may mắn, người hắn để ý đều an toàn vượt qua hiểm nguy.

Ánh mắt võ tướng ám ám, chỉ nói: “Không có việc gì.”

Đối phương giờ tay, tầm mắt Hứa Trì tự nhiên mà dừng trên tay hắn, vừa thấy, ánh mắt lại ngưng.

Bàn tay to màu lúa mạch, khớp xương rõ ràng, là tay một người tập võ. Nhưng vấn đề là, dưới cổ tay, mu bàn tay lộ ra một vết roi thật sâu.

Hứa Trì kiềm chế hình phạt, phi thường quen thuộc vết sẹo tạo thành do các loại hình cụ. Vết roi của đối phương không mới, nhìn ra ít nhất khép miệng đã hai ba năm, nhưng như cũ phi thường sâu.

Roi bình thường không thể tạo thành vết sẹo thể này.

Đại khái khi quét tắm nước ớt cay, kích thích lợi hại, hơn nữa lại không được trị liệu kịp thời, mới có thể tạo thành vết sẹo sâu như vậy.

Trên tay đều như thế, trên người thì sao?

Chẳng lẽ thân phận ám điệp của đối phương bị vạch trần, bị Thát Đát nghiêm hình tra tấn?

Ý niệm này chợt lóe, lập tức bị Hứa Trì phủ định, dù sao hiện giờ đối phương đang là một võ quan không thấp, nếu bị phát hiện thân phận, tuyệt đối không thể leo lên chức cao.

Hắn không nhìn được nhìn mặt đối phương.

Nghiêm túc nhìn, Hứa Trì lại ngẩn ra, bởi vì hắn phát hiện, chính diện nhìn mặt đối phương, hình như ả ả có cảm giác quen thuộc.

Ả đường hắn nhíu lại.

“Chúng ta nhanh đi thôi, thực mau bọn họ sẽ phát hiện không ổn đi trở lại.”

Võ tướng không phải không phát hiện tầm mắt Hứa Trì, nhưng hắn cũng không giải thích gì, chỉ buông tay, làm cổ tay áo một lần nữa che lấp vết roi mới vừa rồi lộ ra.

Truy binh đã đi xa, hiện tại nên đứng dậy rồi đi, hắn cũng không vô nghĩa, lập tức đứng lên.

Chính sự quan trọng, gián đoạn một lát, Hứa Trì lập tức vút một chút nghi hoặc mới vừa rồi ra sau đầu, nhanh chóng dẫn dắt thủ hạ đuổi kịp.

Đoàn người đi theo võ tướng rẽ trái rẽ phải, tùy thời đánh ngã mấy binh sĩ Thất Sát đi riêng lẻ, nhanh chóng lột quần áo đối phương trông lên người.

Đổi quần áo xong, lại nhặt lên trường mâu, đám người Hứa Trì vốc người đồng dạng không nhỏ, lóa mắt nhìn lại, chính là một tiểu đội binh sĩ Thất Sát.

Võ tướng gật đầu, dạy bọn họ vài câu ám hiệu tuần tra tối nay, lại giải thích quy luật tuần tra trên dưới tường thành.

Còn về việc đám người Hứa Trì có hiểu tiếng Thất Sát hay không, hắn hoàn toàn không suy xét.

Trung Nguyên khinh công phân rất nhiều môn phái, nhưng tóm lại có không ít chỗ chung. Võ tướng ở trên tường thành phát hiện mấy người, chỉ nhìn một cách đơn thuần đối phương lên xuống nện bước, lại kết hợp vương cung truyền đến mệnh lệnh lưng bắt, hắn lập tức hiểu ra.

Đám người Hứa Trì tất nhiên là mật thám đẳng cấp cao của Đại Chu, lãnh nhiệm vụ quan trọng tới thăm dò vương cung.

Vì thế, hắn mới có thể lập tức ra tay tương trợ.

Nếu là mật thám cao cấp, lại được phó thác trọng trách đi Thất Sát, liền không có đạo lý không hiểu vài câu Thất Sát đơn giản.

Mấy người Hứa Trì quả nhiên hiểu, ngưng thần nghe xong, gật gật đầu.

“Thấy lỗ châu mai đằng kia không, tường thành chỗ đó gần đây đang tu bổ, trong kho ở đó có dây thừng dài, mọi người dùng dây thừng rồi đi.”

Cổ đại tu bổ tường thành là công việc rất nguy hiểm, dùng dây thừng thật dài cột cái sọt, người ngồi vào sọt được thả xuống, ở giữa không trung tiến hành duy tu.

Bọn Hứa Trì khinh công cực cao, nhưng rốt cuộc thuộc về phạm trù nhân loại, tường thành Thất Sát vương đô quá cao, không dùng công cụ nhảy xuống là không được.

Có dây thừng là có thể giải quyết vấn đề này.

Võ tướng chỉ đoạn tường thành này, mới vừa rồi cũng phân ra một nửa binh sĩ “đuổi theo thích khách”. Hiện chỉ có binh sĩ trạm gác ở cương vị công tác, biết ám hiệu giao tiếp và quy luật tuần tra, thuận lợi mò lên trên tường thành, tất cả đều không thành vấn đề.

Đám người Hứa Trì trải qua không ít sóng to gió lớn, kẻ tài cao gan cũng lớn, nguy trang thành một tiểu đội binh sĩ Thất Sát, hoàn toàn không có vấn đề.

Lại thuật lại một lần nữa ám hiệu chấp đầu và quy luật tuần tra, xác nhận không bại lộ. Đoàn người chấp tay, phải nắm chặt thời gian rồi đi.

“Khoan đã.”

Không nghĩ tới võ tướng lại hạ giọng kêu chờ.

Hứa Trì quay đầu lại: “Các hạ, còn có chuyện gì sao?” Hắn không nói cái gì ngày sau tương báo vô nghĩa, chắc là đối phương cũng không thêm đề ý.

Quả nhiên, võ tướng nói chính là một chuyện khác.

Hắn trầm ngâm một lát, tiến lên hai bước, để sát vào tai Hứa Trì, sau đó thấp giọng nói: “Trở về bẩm báo chủ tử huynh, nói một năm gần đây, Thất Sát ả ả có dị động, chỉ sợ tương lai không lâu lại lần nữa xâm nhập phía nam Đại Chu.”

Cấp bậc của hắn không đủ cao, chỉ có thể ả ả phát hiện dị động, đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất sau khi hắn khôi phục ký ức, không lập tức rời đi.

Bậc này tin tức, hắn không dám lung tung truyền lại, e sợ một khi không cẩn thận, ngược lại có hại không lợi. Hiện giờ đợi tới Hứa Trì nhưng thật ra vừa lúc.

Hắn không biết chủ tử của Hứa Trì là ai, nhưng tương đương khó lường.

Hứa Trì nghe vậy rung mình trong lòng, lập tức nghiêng đầu nhìn đối phương.

Võ tướng trịnh trọng gật đầu: “Trong khoảng thời gian ngắn, Thát Đát sẽ không ra tay. Việc này quan trọng, huynh đừng viết thư truyền lại, cần chính miệng báo cho chủ tử huynh.”

Lỡ như bị Thát Đát chặn được, ưu thế liền không còn.

Điều này đương nhiên Hứa Trì hiểu rõ, không phải chính mình địa bàn, luôn có các nhân tố không xác định.

Hắn nghiêm mặt nói: “Xin các hạ yên tâm, ta nhất định bí mật truyền tin này về.”

Thời gian thực gấp gáp, việc này dứt lời, hai bên lập tức tách ra.

Đoàn người Hứa Trì mặc quân phục Thát Đát, tay cầm trường mâu, nện bước nhất trí lên cầu thang đá của tường thành. Trên đường gặp gỡ tiểu đội binh sĩ khác, lẫn nhau trao đổi ám hiệu chấp đầu, lại theo lộ tuyến tuần tra tách ra.

Đêm khuya, trên tường thành tuy cấm không ít cây đuốc, nhưng ánh sáng vẫn không đầy đủ. Bình thường tuần tra, bọn họ cũng không cố tình đánh giá mặt đối phương, dù sao ám hiệu chấp đầu là mỗi ngày mỗi đổi.

Đám người Hứa Trì thuận lợi lên tường thành, vòng một vòng, sau đó đi tới phòng kho vũ tướng chi.

Tâm tư võ tướng cũng tinh tế, mấy phòng kho đều có dây thừng, hắn cố tình chỉ chính là nơi ẩn nấp nhất, đây là vị trí gần như góc chết, tăng thêm rất nhiều tiện lợi cho hành động kế tiếp.

Đoàn người cùng hành động đã nhiều năm, vô cùng ăn ý, cũng không cần trao đổi ánh mắt, khi đi ngang qua phòng kho mục tiêu, Hứa Trì đi phía trước giờ tay, mọi người lập tức triển khai hành động.

Thủ hạ lách qua trái phải, Hứa Trì thân hình vừa chuyển, đi tới nhà kho kia.

Nhà kho không lớn, hai tấm cửa nhỏ bị khóa lại bằng khóa đồng thau. Hắn duỗi tay cạy khóa một hồi, khóa liền bị tách ra, mở cửa, quả nhiên thấy bên trong có vài bó dây thừng thật dài, có một sợi cột vào sọt tre rất lớn.

Hắn bỗng chốc lắc mình vào, lấy một bó dây thừng, thuận tiện tháo luôn sợi cột vào sọt.

Vài động tác chi trong nháy mắt. Chờ Hứa Trì ra phòng kho, thủ hạ đã kết thúc chiến đấu. Những binh sĩ Thát Đát có thể nhìn thấy vị trí này đều bị hạ gục.

Hắn bắt lấy một đầu dây thừng, ném ra ngoài tường thành, đồng thời cột đầu kia ở lỗ châu mai vòng vài vòng, cũng đánh nút thông lọng.

Một người tiếp một người nhảy xuống đầu tường, nhanh nhẹn bám vào dây thừng, mau chóng trượt xuống, an toàn đáp mặt đất.

Hứa Trì phụ trách bọc hậu, cuối cùng hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy võ tướng còn đứng xa xa, một đôi mắt đen bóng rất sáng.

Hắn gật đầu ý bảo, ngay sau đó thả người, trượt theo dây thừng nhanh chóng xuống phía dưới.

Cuối dây thừng cách mặt đất ước chừng hơn một trượng, Hứa Trì gần đáp đất, trên tay nhẹ nhàng run lên, nút thông lọng phía trên kia buông ra, dây thừng và hắn cùng rơi xuống đất.

Hắn đã đóng cửa nhà kho lại, khóa đồng thau cũng khóa lại như cũ, không để lại dây thừng, có thể mê hoặc kẻ địch một chút thời gian, chế tạo càng nhiều khe hở rời đi.

Mấy người cũng không nói nhiều, cúi người nhặt lên dây thừng, lập tức nhanh chóng chạy.

Trên tường thành phảng phất giống như bình thường, chỉ có võ tướng kia lẳng lặng thu tất cả vào đáy mắt.

Chờ bóng dáng Hứa Trì hoàn toàn biến mất, hắn thu hồi tầm mắt, lập tức nhích người, lặng lẽ đi về hướng “lòng bất thích khách”.

Võ tướng trợ giúp mật thám Đại Chu, nhưng không muốn cứ như vậy bại lộ chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Editor: Vy Vy 1505

Thanh Ninh Cung.

Cao Húc hạ triều, kiểu về tới tiền điện, liền nhận được tin Lâm Dương đã chờ một đoạn thời gian.

Đánh giá một chút, hẳn là Hứa Trì lại lần nữa truyền tin tức.

Quả nhiên, vào ngoại thư phòng, Lâm Dương hành lễ, lập tức bẩm báo: “Khởi bẩm điện hạ, Hứa Trì truyền tin về, hai lần thăm dò Thát Đát vương cung không thành công.”

Nói, hẳn trình lên mật tin.

Cao Húc ngồi xuống ghế bành bằng gỗ nam sau án thư khắc hoa, tiếp nhận thư, mở ra rồi mắt nhìn.

Trên thư Hứa Trì báo cáo tường tận quá trình hai lần thăm dò Thát Đát vương cung, bị phát hiện như thế nào, sau đó thoát đi như thế nào, cuối cùng Hứa Trì còn nói, đoàn người đã trên đường về kinh thành.

Người Thát Đát tục tằng, không nhiều quy củ như Đại Chu vậy, quy mô vương cung cũng nhỏ chút, nhưng không có nghĩa là thủ vệ không nghiêm ngặt. Muốn trộm hiệp nghị thông đồng với địch, khẳng định không phải là chuyện dễ.

Điểm này Cao Húc sớm có chuẩn bị tâm lý.

Sau chuyện thích khách lần này, phỏng chừng trong khoảng thời gian ngắn vương đô sẽ giới nghiêm, muốn thăm dò vương cung lần nữa, khả năng không lớn, Hứa Trì quyết định quay về cũng là chuyện thường.

Cao Húc đọc nhanh như gió, tầm mắt dừng một chút ở đoạn kể về võ quan không biết tên kia, lật qua một tờ, đọc qua tờ thứ hai, ánh mắt lại hơi hơi co rụt.

Cuối tờ thứ hai của mật tin, ngoại trừ ký tên danh hiệu, còn có một ám hiệu nho nhỏ hình đao.

Đông Cung có một bộ ám hiệu truyền tin, một phần chính là để tránh không cho người thứ ba biết tin tức trọng đại, một phần vì e sợ thư rơi vào tay kẻ khác, đặc biệt thiết kế.

Một ám hiệu có một hàm nghĩa, có rất nhiều ám hiệu chỉ chủ tớ hai người hiểu để phòng bị mật thám cao cấp xuất hiện làm phản, có ám hiệu là mọi người đều biết chính là dành cho tin tức không tiện viết trên thư, trước tiên cho cái ám hiệu, để chủ tử và đồng liêu có chuẩn bị.

Ám hiệu hình đao chính là chiến tranh. Đám người Hứa Trì vừa rời Thát Đát vương đô, chẳng lẽ Thát Đát lần nữa xâm nhập phía nam, hoặc là đang áp ủ xâm nhập phía nam?

Bên Đại Chu có thám tử, bắc cương cũng thời thời khắc khắc không ngừng quan sát Thát Đát, nhưng không phát hiện có gì không giống bình thường.

Nói vậy, hẳn là Thát Đát đang lặng lẽ chuẩn bị chiến tranh, tuy nhất thời còn chưa bắt đầu, nhưng tất nhiên ý đồ là đánh Đại Chu trở tay không kịp.

Cao Húc ngưng mi trầm tư, đoán được tám chín phần, hẳn lập tức hạ lệnh: “Lâm Dương, lập tức truyền tin đám người Hoắc Xuyên, âm thầm chuẩn bị sẵn sàng.”

Thân phận Hoàng thái tử có chút xấu hổ, hẳn không thể quá mức tai thánh mắt tinh, bày mưu lập kế, để tránh khiến cho Hoàng đế kiêng kỵ.

Tin tức này không thể là hẳn trực tiếp lộ ra, chỉ có thể trước tiên truyền tin đại tướng tâm phúc dưới trướng, làm thuộc hạ “phát hiện” cũng đăng báo triều đình, vu hồi một phen đạt tới mục đích.

Huống hồ, Hứa Trì còn chưa trở về, tin tức còn chưa trong sáng, hẳn chỉ làm dưới trướng Đông Cung chuẩn bị sẵn sàng, bước tiếp theo từ từ tính.

Ngón trở gõ gõ án thư, Cao Húc trầm tư thật lâu, lại làm một phen an bài mới.

Chiến tranh cũng không phải chuyện tốt, nhưng Thát Đát muốn xâm nhập phía nam, ai cũng không thể thay đổi.

Đại Chu có vô số tinh binh lương tướng, bảo vệ quốc thổ chống đỡ quân giặc một bước cũng không nhường, hờn nhiên chưa sợ.

Chờ mọi việc xử lý thỏa đáng, Cao Húc hủy mật tin trên bàn, đi hậu điện.

Chiến tranh còn nghi vấn, hẳn không tính toán quá nhiều thê tử đang mang thai, nhưng vẫn nên nói cho nàng tiến triển chuyện hiệp nghị thông đồng với địch, miễn nàng nhớ thương.

“Tuy đám người Hứa Tri thất thủ, nhưng tốt xấu gì cũng thuận lợi đào thoát.”

Hiệp nghị thông đồng với địch chưa có tung tích, Kỳ Uyển Thanh đương nhiên tiếc hận, nhưng nàng càng biết việc này không dễ, đám người Hứa Tri là mật thám tâm phúc của phu quân, nàng may mắn bọn họ hoàn hảo không tổn hao gì.

“Điện hạ, chuyện này nhiệm vụ gian khổ, bọn họ thăm dò được người nào ám thông Hoàng hậu đã là có công.”

Nàng lo lắng phu quân thất vọng, quan tâm nhìn hắn, thấp giọng an ủi vài câu.

Cao Húc buồn cười, kỳ thật hắn lo lắng nàng thất vọng, còn tính mềm giọng khuyên dỗ, cũng miễn nàng mất mát, cảm xúc pháp phòng quá lớn.

Không nghĩ tới, phu thê hai người nghĩ giống nhau.

Thê tử hiểu lý lẽ, biết đại cục, lại nhu tình như nước, uất thấp phảng phất giống như thịt đầu quả tim hắn.

Cao Húc yêu thích đến cực điểm, tuy xưa nay hắn nội liễm, nhưng giờ phút này cũng khó nén nhu tình, ôm người vào trong ngực, không nói thêm gì, chỉ “Ừ” một tiếng.

“Thanh Nhi nói đúng lắm.”

Hai người thê xác và linh hồn phù hợp, giao cổ ôm nhau, hưởng thụ lưu luyến một lát, mới thoảng tách ra, lại lần nữa nói chính sự.

Kỳ Uyển Thanh ý trong lòng phu quân, dựa trán vào cổ hắn, mặc tay hắn nhẹ nhàng vỗ về lưng chính mình.

Nàng lại rũ mắt nhìn mặt tin, có chút tò mò: “Điện hạ, chàng nói đến tột cùng võ tướng này là người phương nào?”

“Người này tất nhiên là ám điệp Đại Chu ta.” giọng điệu Cao Húc vô cùng chắc chắn.

Đại Chu và Thất Đất hàng năm đối địch, nhiều năm như vậy, mật thám hai bên tất nhiên thăm thấu vào quân đối phương.

Cao Húc cũng có mấy ám điệp mật thám này, nhưng chức quan của bọn họ ở trong quân Thất Đất còn không cao như vậy.

Chủ yếu là bởi vì hắn tuổi trẻ.

Cao Húc mười lăm tuổi vào triều, bắt đầu tiếp xúc quyền bính, lúc này mới phát triển thế lực bốn phía.

Ám điệp bỏ vào Thất Đất cũng là lúc ấy mới bắt đầu chọn lựa và bồi dưỡng.

Việc này cũng không dễ dàng. Đầu tiên, hai bên dân tộc bất đồng, tuy giống nhau tóc đen mắt đen, nhưng thân hình hình dáng bên ngoài cũng có chút khác biệt.

Đại Chu cũng có người thân hình cao lớn, ngũ quan thâm thúy, lại thêm một bộ râu quai nón, cũng không phải không thể che giấu.

Chẳng qua, ngoại hình có, nội bộ còn phải tiếp tục nâng cao.

Ám điệp cần tinh thông tiếng Thất Đất, hiểu biết văn hóa dân tộc Thất Đất. Hơn nữa quan trọng hơn, chính là bảo đảm tuyệt không hai lòng với Đại Chu, trung thành và tận tâm với Đông Cung.

Muốn đào tạo những người này cần một đoạn thời gian không ngắn, phải bồi dưỡng toàn diện.

Vẫn luôn bồi dưỡng bốn năm năm, mới bắt đầu an bài cho mấy ám điệp một thân phận thích hợp, thả vào Thất Đất, tòng quân và nỗ lực bò lên trên.

Những người này rất có năng lực, nhưng muốn bò lên cần thời gian và kỳ ngộ. Ngắn ngủi hai ba năm, trong lúc hai nước không có giao chiến, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là quan quân cấp thấp mà thôi.

Cao Húc ôm thê tử, tình tế nói với nàng về ám điệp, cuối cùng, nói: “Người này không phải là thuộc hạ của cô, có lẽ là thù hạ của các đại tướng khác.”

Đại Chu và Thất Đất xưa nay đối địch, ám điệp khẳng định không chỉ có vương triều phái đi, các đại tướng trấn thủ bắc cương tất nhiên cũng có cái người.

Đến tột cùng người này là thù hạ của vị tướng lĩnh nào?

Chức quan của hắn ít nhất là cấp bậc trung đẳng, một khi hai nước lại lần nữa giao chiến, nhất định có thể phát huy tác dụng không nhỏ.

Cao Húc đảo qua một lần các đại tướng trấn thủ bắc cương, đáng tiếc chỉ bằng một chút tin tức như vậy, nhất thời không thể kết luận.

Nhưng chuyện này cũng không phải tất yếu, cho dù đối phương là người của ai, được ích lợi đều là Đại Chu.

“Điện hạ, mặc kệ người này là thù hạ của ai, xem lời nói việc làm của hắn tất nhiên là hướng về Đại Chu.”

Kỷ Uyển Thanh thấy Cao Húc ngưng mi trầm tư, xem ra vẫn chưa điều tra được, thấp giọng an ủi hắn.

“Cũng đúng.”

Hắn cười, phu thê lại nghĩ giống nhau.

Cao Húc xoa xoa bụng thê tử cao ngất, chuyển đề tài: “Thanh Nhi, cô sẽ an bài công việc thỏa đáng, nàng nhớ đừng phí công, biết chưa?”

Tính ra, nhiều nhất còn hai tháng, Kỷ Uyển Thanh sẽ phải sinh sản. Chuyện này hắn báo cho nàng, để miễn nàng nhớ, chứ hắn không muốn nàng bởi vậy phí công.

Cao Húc vừa dặn dò thê tử, vừa nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thụ được dưới tay hài nhi tràn đầy sinh lực, mắt đen nhiễm nhu hòa.

“Dạ, thiếp biết.”

Kỷ Uyển Thanh đương nhiên biết rõ cái nào nặng cái nào nhẹ, chuyện lớn cỡ nào đều cần chờ bình an sinh con lại nói.

“Điện hạ vất vả.”

Hắn cười khê: “Nào có.”

Phải biết rằng, hằng ngày đều bận rộn như vậy, Cao Húc sớm đã thành thói quen.

Chính là như vậy, Kỷ Uyển Thanh mới đau lòng: “Ngày sau chờ tình huống ổn định, chàng phải nghỉ ngơi nhiều một chút, không thể lại mệt nhọc như vậy.”

“Tình huống ổn định” nói chính là khi nào, trong lòng phu thê hai người biết rõ. Hiện tại vị trí Đông Cung miễn cưỡng, cần từng bước cẩn thận, Kỷ Uyển Thanh cũng không nói gì vô nghĩa.

Trong lòng Cao Húc âm áp, thấp giọng đáp: “Được, đều nghe Thanh Nhi.”

Tìm tòi Thất Đất tuy có khúc chiết, nhưng tổng thể là có tiến triển, trong Thanh Ninh Cung phu thê hài hòa, một lòng chờ mong sinh mệnh mới ra đời.

Chỉ là trước đó, lại xảy ra chuyện khác.

Có hai chữ không chỉ một, ở Thất Đất vương đô Mục Hoài Thiện cũng thả trạm gác ngầm. Tuy địa vị trạm gác ngầm không cao, nhưng kinh thành giới nghiêm, toàn thành vây bắt thích khách xông vào vương cung, nháo ra động tĩnh lớn như vậy, vẫn có thể biết được.

Thất Đất vương cung cũng không phải lần đầu tiên bị thích khách, khi trạm gác ngầm truyền tin vốn cũng không chú ý, ai biết tin tức truyền lại, chủ tử của hắn lại vô cùng coi trọng.

Mục Hoài Thiện làm người nhạy bén, kết hợp đoạn thời gian gần đây phát sinh chuyện liên tiếp, ần ần nghĩ được hương vị không giống bình thường.

Dạo bước nửa ngày, hắn phân phó: “Truyền tin trạm gác ngầm ở Thất Đất, nghĩ cách tìm hiểu nhiều chút, tận lực kỹ càng tỉ mỉ càng tốt, rồi truyền quay lại.”

Chủ tử mệnh lệnh kịch liệt, trạm gác ngầm tự nhiên không dám chậm trễ, lập tức bắt đầu hỏi thăm.

Trạm gác ngầm ở Thất Đất vương đô nhân số không nhiều lắm, địa vị cũng không cao, may mắn chính là trước đó việc lùng bắt thích khách nháo quá lớn, mặc dù là binh sĩ bình thường ở vương đô, cũng biết không ít tình hình thực tế.

Trạm gác ngầm đặt ánh mắt ở quan quân trung cấp, tìm đúng mục tiêu, phí chút tâm tư và tiền bạc, rốt cuộc thám thính được không ít tin tức hữu dụng.

Sửa sang lại một phen, lập tức truyền về Đại Chu.

“Sáu người, đều mặc quần áo đen, khăn đen che mặt, thân thủ mạnh mẽ, có thể tới gần ngoại thư phòng của Thất Đất Khả Hãn.”

Mục Hoài Thiện mở mắt tin, rũ mắt nhìn kỹ, “Sáu người này khinh công đặc biệt trác tuyệt, thống lĩnh hộ vệ vương cung lãnh cao thủ đuổi bắt, vẫn không thể đuổi kịp; toàn thành giới nghiêm, như cũ chạy thoát.”

Khuôn mặt tuần mỹ trầm xuống, mày tán rậm hơi nhăn lại.

Phía trên hai đoạn, nói tuy rằng là thân thủ của thích khách, nhưng Mục Hoài Thiện lại có thể từ đó nhìn ra rất nhiều dấu vết.

Thích khách mục đích minh xác, có tổ chức có kỷ luật, hẳn là Đại Chu phái qua.

Nhưng Đại Chu bên này, thế lực có thể đào tạo được mật thám thân thủ đứng đầu như thế, thật sự là không nhiều lắm.

Dù sao, tuy phần lớn võ tướng Thát Đát khinh công không sao, nhưng một quốc gia lớn như vậy, vẫn sẽ có một ít ngoại lệ, trong đó hơn một nửa tập trung ở vương đô.

Thích khách lại thuận lợi đào thoát, hơn nữa toàn bộ hành trình cũng chưa từng bị đuổi kịp, có thể thấy được cái gọi là “khinh công đặc biệt trác tuyệt” là trác tuyệt tới mức nào.

Đối phương vừa ra tay chính là sáu người, có thể có hành động xa hoa như vậy, toàn bộ Đại Chu đếm tới đếm lui, không vượt qua hai bàn tay.

Mấy năm gần đây hai nước không có chiến sự, đang êm đẹp cho dù đại tướng trấn thủ bắc cương có năng lực, cũng sẽ không làm ra cử chỉ khiêu khích thế này.

Chưa đến mười người lại bị loại bỏ hơn phân nửa.

Còn lại, đều ở kinh thành.

Đôi mắt Mục Hoài Thiện mị mị, từ sau khi xem mật tin, hần liền trực giác thích khách là người của Đông Cung, lại tinh tế phân tích, càng tiến thêm một bước chứng thực phỏng đoán trong lòng.

Giả như thật là Hoàng thái tử, vì sao đối phương không duyên không cớ đột nhiên phái người thăm dò Thát Đát vương đô?

Trong chớp nhoáng, hần nhớ tới Vương Trạch Đức, nhớ tới thôn trang kinh giao bị bao vây tiêu trừ, lại liên tưởng Tùng Bảo dịch.

Cuối cùng, hần liên tưởng giao dịch với Thát Đát Khả Hãn mấy năm trước.

Chuyện này không có bằng chứng, tinh tế phân tích, Hoàng thái tử cũng không có khả năng thăm dò được tin tức tuyệt mật bậc này.

Mục Hoài Thiện trái lo phải nghĩ, không cho rằng Đông Cung chỉ dựa vào Vương Trạch Đức và một cứ điểm vùng ngoại ô là có thể thâm nhập đến tận đây. Lúc này mới qua thời gian mấy tháng?

Hần lắc đầu, bắt đầu suy tư khả năng khác.

Chẳng qua, tuy Mục Hoài Thiện phủ định chính mình suy đoán, nhưng không biết vì sao, trong lòng hần lại trước sau nhớ thương, mặc kệ suy tư như thế nào, cuối cùng vẫn lơ đãng vòng trở về.

Hần thực tin tưởng chính mình trực giác, bởi vì, đa số thời điểm trực giác của hần là chính xác, thậm chí trên chiến trường đã cứu chính mình không chỉ một lần.

Mục Hoài Thiện dựa vào ghế thái sư, hiếm thấy do dự.

Tin tưởng phân tích? Hay là tin tưởng trực giác?

Ánh nến trong ngoại thư phòng sáng nguyên một đêm, mãi đến nắng sớm hơi lộ, hần vẫn luôn ngồi an tĩnh rớt cuộc động, bỗng chốc mở mắt ra, trầm giọng kêu: “Người tới.”

Tâm phúc Mục Đức lập tức đẩy cửa vào: “Có thuộc hạ, xin chủ tử phân phó.”

“Ông lập tức truyền tin Lâm Giang Hầu, cũng nhấn chuyển cáo Hoàng hậu, Thát Đát vương cung bị thích khách ghé thăm, người tới hần là thủ hạ của Đông Cung.”

Mục Hoài Thiện chỉ ngờ vực, nhưng nếu hần đã quyết định, khẩu khí liền vô cùng chắc chắn, giọng điệu chân thật đáng tin, Mục Đức nghe được sắc mặt lập tức nghiêm túc.

Cuối cùng, hần tự tay viết phong thư, dùng xi niêm phong.

“Hoàng thái tử hình như đã phát hiện chân tướng Tùng Bảo dịch, làm cho bọn họ lại lần nữa nghĩ cách, thu hồi hiệp nghị năm đó.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Một tờ mật tin, từ Đại Đồng phát ra, thực mau đến kinh thành Lâm Giang Hầu phủ.

Kỷ Tông Văn đại kinh thất sắc, “đăng” một tiếng đứng lên, tay áo rộng vương đổ chung trà, mới vừa pha xong trà nóng bỏng, tưới hết lên vạt áo ông ta, ông ta lại hồn nhiên không phát giác.

Trái tim ông ta đập kinh hoàng, tay chân lạnh băng, miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, giấu mật thư, phân phó: “Nhanh, lập tức mời Ngụy Vương Trần Vương đến đây.”

“Dạ, hầu gia.”

Người trả lời là tân nhiệm đại quân sự Lâm Giang Hầu phủ Kỷ Thăng. Tiền đại quân sự Kỷ Tường về quê thăm người thân bị bệnh đậu mùa, chết ở quê nhà không trở lên, vì thế, ông ta liền thăng một bậc.

Ông ta không dám tìm hiểu nguyên nhân chủ tử thất sắc, lập tức sai tâm phúc ra phủ, cưỡi ngựa đi hai vương phủ.

Kỷ Tông Văn muốn lập tức thông tri Hoàng hậu, nhưng cơ mật bậc này, ông ta sẽ không giao cho bất luận một tâm phúc nào. Vì thế, người được chọn truyền lời chỉ còn sót lại hai cháu trai.

Năm đó Ngụy Vương và Trần Vương cũng thay ông ta truyền tin, tuy lúc ấy bọn họ còn nhỏ, không tham dự, nhưng lại biết chân tướng.

Dù sao năm đó Ngụy Vương đã mười lăm, Trần Vương cũng mười ba. Ở hoàng cung, tuổi này sớm không con là con nít.

Hai người nhanh chóng đuổi tới, vội vàng vào ngoại thư phòng, cậu cháu ba người đóng cửa mật nghị.

Thực mau, Ngụy Vương Trần Vương rời Lâm Giang Hầu phủ, sắc mặt trầm ngưng, vội vàng vào hoàng cung.

“Cái gì?”

Ngụy Vương Trần Vương vào Khôn Ninh Cung, Hoàng hậu thấy bọn họ mặt trầm như nước, cũng không nói nhiều, lập tức bình lui tất cả cung nhân thái giám.

Hai con trai truyền đến tin tức như một đạo sấm sét đánh xuống, làm trong đầu bà ta trống rỗng, “Lại có việc này?”

Ngụy Vương nhíu mày gật đầu: “Cũng không biết, đến tột cùng Đông Cung biết được nhiều ít manh mối?”

Chuyện này kỳ thật chỉ là bản thân Mục Hoài Thiện phỏng đoán, nhưng giọng điệu hần chuẩn xác, nhắc lên sóng gió động trời giữa mấy người.

Tuy xưa nay tiểu đệ đệ không làm việc theo lễ thường, thích tùy theo ý mình, nhưng hần thực thông minh, lại rất có năng lực, mặc kệ việc lớn việc nhỏ, chỉ cần nhúng tay đều thành công.

Hoàng hậu vẫn hết lòng tin theo hần, “Vậy tiểu cữu cữu con nói như thế nào?”

“Trên thư tiểu cữu cữu nói, bên hần không có động tĩnh, có thể Hoàng thái tử là từ những nguồn khác phát hiện manh mối.”

Xưa nay hần cẩn thận, tai mắt không ít, nếu không có phát hiện dị thường, khả năng Đông Cung đột phá từ chỗ hần cực kỳ bé nhỏ.

Hướng hồ chuyện năm đó đó rất ảm nấp, một vòng khâu một vòng, người ngoài cũng không thể dễ kéo tơ lột kén như vậy. Tuy cuối cùng hần tin tưởng trực giác, nhưng lại không cho rằng từ chỗ chính mình lộ sơ hở.

Bởi vậy hần cảm thấy, nếu Đông Cung đến thăm dò Thất Đát vương cung là vì hiệp nghị, hần là được tin tức từ những nơi khác.

Rốt cuộc bên Thất Đát, năm đó tân Khả Hần ám thông thế lực nào đó của Đại Chu, cuối cùng lấy được hần vị, tuy chưa thông báo khắp nơi, nhưng cũng không phải tin tức tuyệt mật.

Chỉ có như vậy, tất cả mặt ngoài mới có thể hợp lý khâu chuỗi lại.

Nói cách khác, rất có thể thân phận cấu kết địch quốc của một đảng Hoàng hậu còn chưa bại lộ.

Mẹ con ba người an tâm một chút.

Lúc này Trần Vương cũng không rảnh lo tâm tư chính mình, lập tức nói tiếp: “Mẫu hậu, con cho rằng, tiểu cữu cữu nói là thượng sách, chúng ta nên lập tức nghĩ cách, từ bên kia thu hồi hiệp nghị.”

“Năng lực của Thái tử không thể coi thường, lỡ như bị hần đoạt trước, hậu quả không dám tưởng tượng.”

Hiện tại rất có thể còn chưa bại lộ thân phận, nhưng nếu không mau chóng thu hồi hiệp nghị, vậy khó nói.

“Các con nói đúng lắm, nên làm như thế.” Hoàng hậu trịnh trọng gật đầu.

Trên thực tế, năm đó trảng chiến dịch qua đi, làm sao bà và Lâm Giang Hầu không biết hiệp nghị kia là tai hoạ ngầm? Hợp tác thành công, tự nhiên muốn thu hồi.

Chỉ là tân Khả Hãn cũng không phải đồ ngốc, một nhược điểm ngày sau khả năng phát huy trọng dụng như vậy, sao có thể dễ dàng trả về?

Nếu thật muốn trả về, cũng không phải không được, cần dùng ích lợi lớn hơn nữa trao đổi.

Lúc ấy Khả Hãn đưa ra điều kiện, chính là làm một đảng Kỳ hậu nghĩ cách trợ giúp hấn chế tạo hỗn loạn ở mấy chỗ trạm kiểm soát bắc cương Đại Chu, làm cho nghe nhìn lẫn lộn, khi đó hấn lại lạng lẽ đẩy mật thám của chính mình lên vị trí sớm đã xem trọng.

Nói dễ hiểu chút, chính là vì mật thám Thát Đát thượng vị, mở rộng phương tiện tình báo ngày sau.

Đối với Thát Đát Khả Hãn, Ngụy Vương có thể xưng đế hay không rất khó nói, ngày sau biến số rất lớn, không bằng hiện nay đòi chút điều kiện thực tế.

Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu đáp ứng sao?

Đương nhiên không có khả năng.

Việc này và vây khốn Tùng Bảo, diệt trừ Kỳ Tông Khánh, Sở Lập Tung hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Kết quả Tùng Bảo dịch là hai bên đều hài lòng và bà ta vẫn có thể không chế, mà chuyện này không ổn chút nào.

Thát Đát Khả Hãn chọn đều là pháo đài trạm gác biên giới, một khi mai phục nhân tố không xác định ở địa phương quan trọng, ngày sau nếu phát sinh đại chiến, rất có thể ảnh hưởng cực lớn.

Cho dù mật thám không chiếm cứ địa vị cao, chỉ là một tiểu tốt thủ cửa thành, cũng quá nguy hiểm.

Một khi mấy thành quan trọng trên phòng tuyến phía bắc bị phá, kinh thành liền nguy rồi.

Đại Chu còn, bọn họ mới là Hoàng hậu, hoàng tử, hầu tước, một khi Đại Chu bị móng ngựa Thát Đát tiêu diệt, bọn họ cũng chỉ có thể là nô lệ vong quốc.

Càng không nói, lúc ấy Hoàng hậu cũng chưa có năng lực chạm đến mấy trạm kiểm soát, mặc dù thật đụng chạm được, bọn họ cũng không thể đồng ý.

Điều kiện không thể đồng ý, vì thế, chuyện này liền gác xuống. Nhoáng mắt đã qua bốn năm, mãi đến hôm nay.

“Quân Nhi, Diệp Nhi.”

Về mặt Hoàng hậu ngưng trọng: “Trở về nói cho đại cữu cữu các con, làm theo biện pháp tiểu cữu cữu con nói.”

Bốn năm qua, thế lực một đảng Kỳ hậu trong quân đội đã lớn hơn rất nhiều, muốn chế tạo chút hỗn loạn nhỏ ở mấy trạm kiểm soát, miễn cưỡng vẫn có thể.

So với Đại Chu còn, mẹ con huynh muội bọn họ thân bại danh liệt mà chết, bà càng nguyện ý để Đại Chu mạo hiểm chung với bọn họ.

Hoàng hậu trầm nghĩ, chờ thu hồi hiệp nghị tới tay, bọn họ còn có thể nghĩ cách nhắc nhở một chút thủ tướng mấy chỗ kia, làm đối phương cảnh giác, sau đó nhiều hơn tẩy xuyên mấy lần, có thể rửa sạch mật thám.

Dù sao chỉ cần thu hồi nhược điểm kia, tất cả đều dễ nói.

“Việc này không nên chậm trễ, Quân Nhi, Diệp Nhi, các con nhanh ra cung.”

Hoàng hậu sai người mang tới giấy bút nghiên mực, tự tay viết một phong thư cho Thát Đát Khả Hãn, không ký tên, chỉ dùng một ấn dấu riêng lúc trước ước định.

Ấn ký màu đỏ tươi đóng trên thư, bà rũ mắt nhìn nhìn, gấp lại bỏ vào phong bì, dùng xi niêm phong, giao cho con trai lớn, luôn mãi dặn dò: “Phong thư này cần tự tay giao cho đại cữu cữu con.”

Đây là một phong thư biểu đạt ý đồ trước tiên thử thử, rốt cuộc bốn năm qua, điều kiện của đối phương không biết có biến hóa gì không. Hơn nữa cho dù không thay đổi, bọn họ cũng phải cò kè mặc cả thích hợp một phen.

Ngụy Vương trịnh trọng ứng, tiếp nhận tin lập tức cất vào người, gật đầu với mẫu hậu, liền lãnh đệ đệ vội vàng ra cung.

Mấy người Hoàng hậu dị động, thực mau bị Đồng Cung phát hiện.

Đầu tiên là mật thám thủ hạ của Kỳ Uyển Thanh truyền tin tức từ Khôn Ninh Cung, nói mẹ con Hoàng hậu đóng cửa liên tiếp, trước sau về mặt ngưng

trọng, Hoàng hậu khó nén nôn nóng, tinh thần không tập trung, thậm chí ngay cả Lê Phi Dung Phi cướp đoạt cung vụ cũng không phản ứng.

Cung vụ là gốc rễ Hoàng hậu dùng chân trong hậu đình, xưa nay bà ta vô cùng xem trọng, mười mấy năm qua chặt chẽ khổng chế, không dung người khác nhúng chàm, điều này thực khác thường.

Ngay sau đó, Lâm Giang Hầu phủ truyền đến tin tức, nói hai vị hoàng tử ra vào hầu phủ tần mật rất nhiều, thường xuyên bình lui tất cả hạ phó, ngoại thư phòng đóng cửa nửa ngày.

Cuối cùng, Đinh Văn Sơn ẩn núp ở Trần Vương phủ cũng truyền tin tức, nói Trần Vương không thích hợp lắm, chẳng những không thông thường phẩm trà bàn chuyện với phụ tá, mà ngay cả bản thân hần cũng rất ít thấy bóng dáng.

Ngẫu nhiên gặp mặt, cũng vẻ mặt ngưng trọng, vội vàng hốt hoảng.

Thực rõ ràng, một đảng Kỷ hậu xảy ra chuyện lớn, mấy thành viên trung tâm toàn trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Cao Húc rõ như lòng bàn tay thế cục triều đình, gần đây gió êm sóng lặng, một đảng Kỷ Hoàng hậu ổn định phát triển. Mà thân thể Xương Bình Đế cũng khỏe mạnh, một đêm ngủ nhiều nữ không có vấn đề.

Hần dựa nghiêng trên gối màu vàng nghệ thêu kỳ lân, ngón trỏ gõ nhẹ, đến tột cùng vấn đề ở nơi nào?

“Điện hạ, hay là thiếp truyền lệnh xuống, làm mật thám chú ý nhiều hơn, xem có thể phát hiện manh mối hay không?”

Kỷ Uyển Thanh từ từ uống một chén mật ong ấm, thả lỏng thân mình, dựa ngòai bên cạnh Cao Húc, eo có chút mỏi, nàng dùng tay xoa xoa.

Công việc này thực mau bị nam nhân bên cạnh tiếp nhận, tay hần lực đạo không nhẹ không nặng, thật cẩn thận xoa ấn, làm nàng thoải mái.

“Như vậy cũng tốt.” Hần ứng.

Thê tử mang thai đã tám tháng, mắt thấy không bao lâu liền lâm bồn, Cao Húc vốn không muốn nàng biết được, làm cho nàng an tâm dưỡng thai.

Chỉ là phu thê yêu nhau luôn mẫn cảm, bọn họ càng dễ dàng phát hiện bạn lữ cảm xúc biến hóa. Đã nhiều ngày, hần suy nghĩ trầm ngưng, cứ việc mặt ngoài như thường, nhưng Kỷ Uyển Thanh vẫn cảm giác được.

Nếu thê tử hỏi, Cao Húc cũng không giấu diếm nàng, đơn giản tự thuật một lần.

Dựa theo dấu hiệu trước mắt xem ra, việc đối phương mưu đồ tất nhiên là tuyệt mật. Mật thám của Kỷ Uyển Thanh tuy không thể hầu hạ bên cạnh, nhưng tốt xấu gì cũng chiếm cứ địa lợi, trước mắt có khả năng nhất thám thính được tin tức.

Cao Húc cũng có chút ý động, liền ứng.

Cuối cùng, hần không quên dặn dò: “Việc này nàng hạ mệnh lệnh là được, trăm triệu không thể phí công.”

Khuôn mặt tuấn tú của Cao Húc tương đối nghiêm túc, lực đạo trên tay xoa ấn lại vô cùng ôn nhu. Mặc dù lời nói hay là động tác, đều mật mờ biểu hiện hần quan tâm.

Kỷ Uyển Thanh cười, thẳng lưng tiến lên, hôn hôn môi hần: “Đã biết, cha của con thiếp.”

Xung hô này nhìn có vẻ bình đạm, nhưng lại nêu ra ràng buộc không thể chặt đứt, mật mật quán hai người ở bên nhau. Cao Húc liếc mắt nhìn nàng, môi mỉm cười cong, mắt đen mang cười.

Hần thích xung hô này, bàn tay to buông hông nàng, thuận thế ôm lấy người, lòng bàn tay tự nhiên đặt trên bụng cao ngất.

Không biết hài tử là giật giạt tay nhỏ, hay là đá đá chân nhỏ, dù sao liền chạm vào lòng bàn tay cha hần.

Vào tháng cuối cùng của thai kỳ, tiểu bảo bối trưởng thành, không gian hoạt động giảm bớt, thai động cũng ít chút, động tác không kịch liệt giống trước kia.

Cao Húc đau lòng hài tử bị đè nén, sờ sờ bụng, nhẹ giọng nói: “Chờ con ra tới, lại hoạt động thỏa thích.”

Khi thai bắt đầu động ít chút, hần phản ứng thật sự rất lớn, càng nghĩ càng không an tâm, suốt đêm triệu Lưu thái y tới nhìn, được ông lời thề son sắt bảo đảm, lúc này mới an tâm ngủ.

Kỷ Uyển Thanh mỉm cười nhìn, những việc này đều là trí nhớ tốt đẹp.

Ngày ấy phu thê hai người thương nghị, Kỷ Uyển Thanh lập tức truyền mệnh lệnh xuống.

Đáng tiếc chính là, kết quả cũng không quá lý tưởng, mấy người Hoàng hậu Lâm Giang Hầu giữ kín như bưng, việc này ngay cả tâm phúc bên cạnh chính mình cũng không cho phép biết, càng đừng đề những người khác.

Tình thế tiến triển như Cao Húc dự đoán, muốn thám thính tin tức hữu dụng, khó càng thêm khó.

Nhưng, hẳn thực trầm ổn, ngược lại lo lắng thê tử nhớ thương, đặc biệt an ủi vài lần.

Kỷ Uyển Thanh kỳ thật không lo âu, một năm nay nàng cũng trải qua không ít chuyện, sớm rèn luyện được, huống hồ còn có chuyện gì quan trọng hơn cốt nhục trong bụng?

Đương nhiên, phu quân quan tâm, nàng vẫn tiếp thu.

Chỉ là, mật thám dưới tay Kỷ Uyển Thanh rốt cuộc vẫn có người xuất sắc, bọn họ đánh mười hai vạn phần tinh thần lưu ý, vẫn có thể nhận thấy được một chút dấu vết để lại.

Cuộc sống không nhanh không chậm qua đi, tới ngày thứ tám sau khi mệnh lệnh được hạ, mật thám ẩn núp ở Lâm Giang Hầu phủ, rốt cuộc có kịch liệt tin tức truyền lên.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Editor: Vy Vy 1505

Người truyền tin tức là Kim Đại Niên, chính là quản sự chuồng ngựa hiệp trợ bất được người nhà tiền đại quản sự Kỷ Tường, lập công lao lớn trong việc vạch trần thân phận Mục Hoài Thiện.

Không thể không nói, quản sự chuồng ngựa là một chức vị rất quan trọng, cổ đại rất nhiều thời điểm đi ra ngoài không thiếu được ngựa, từ chuồng ngựa có thể nhìn được không ít dấu vết ẩn nấp.

Trước khi nhận được mệnh lệnh của chủ tử, Kim Đại Niên liền có chút nghi hoặc, bởi vì mấy ngày trước, không duyên không cớ thiếu một con lương câu ngàn dặm chuồng ngựa ti mi nuôi.

Này nhưng không được, phải biết rằng mấy con ngựa này còn quý giá hơn người nhiều, từ trên xuống dưới chuồng ngựa kể cả Kim Đại Niên đều xem chúng như tổ tông cung, có chuyên gia hầu hạ, gã sai vặt tầm thường còn không thể tới gần nhìn một cái.

Nay không lý do liền ít đi một con, ông nhanh chóng báo lên trên.

Phía trên thực nhanh có hồi đáp, truyền lại là một câu nói như đùa, không có việc gì, kêu ông cứ lo ước thúc người phía dưới, cứ theo lẽ thường làm việc là được.

Không chờ Kim Đại Niên không rõ nội tình thắc mắc lâu lắm, chủ tử nhà mình liền truyền mệnh lệnh.

Trong lòng ông vừa động, lập tức liên tưởng hai việc này với nhau.

Chẳng qua, tuy ngựa kia là lương câu khó được, nhưng kéo ra ngoài phủ liền không biết tung tích, không ở trong phạm vi quản hạt của Kim Đại Niên, chuyện kể tiếp ông cũng bất lực.

Ông chỉ có thể kiểm chế, nhìn chăm chăm mấy con tuần mã còn lại trong chuồng ngựa, tranh thủ lần sau phát hiện manh mối.

Trời xanh không phụ người có lòng, cơ hội tốt cuộc tới.

Kim Đại Niên là một quản sự thực có trách nhiệm, một năm ông có một nửa thời gian ngủ ở phòng nhỏ bên cạnh chuồng ngựa, chế tạo thuận tiện rất lớn để ông theo dõi lâu dài.

Một vách tường của phòng nhỏ này giáp hẻm nội, thông qua cửa sổ nhỏ trên gác của phòng có thể nhìn thấy hẻm nội, còn có thể thấy xe ngựa hầu phủ ra vào cửa hồng.

Nói cách khác, chỉ cần thời khắc nhìn chăm chăm cửa sổ này, tuần mã bị lôi đi khẳng định không thể gạt được ông.

Kim Đại Niên cũng liêu, ban ngày tìm khe hở lên ngủ, buổi tối lại tắt nến, chấn hưng tinh thần ngồi ở cửa sổ nhỏ, liếc mắt một cái không sót gì nhìn chăm chăm hẻm nội cửa hồng.

Vất vả như vậy qua bảy đêm, rốt cuộc đêm khuya ngày thứ tám có thu hoạch.

Trong bóng đêm đen nhánh, một người nhanh chóng đến gần chuồng ngựa, Kim Đại Niên tập trung nhìn vào, thì ra là tân nhiệm đại quân sự Kỷ Thăng. Kỷ Thăng dẫn theo một đồng chìa khóa, mở cửa chuồng ngựa đi vào, không bao lâu, liền kéo một con bảo câu ra.

Kim Đại Niên ngừng thở, thấy đối phương không mở ra cửa hông ra phủ, mà lôi kéo ngựa dọc theo hẻm nội đi qua bên kia.

Cũng đúng, kinh thành có cấm đi lại ban đêm, mọi nơi yên tĩnh, nửa đêm vang lên tiếng vó ngựa đi lại bên ngoài phố hẻm, khó bảo toàn không kinh động người gác cổng nhà khác.

Này trùng hợp cho Kim Đại Niên tiện lợi rất lớn.

Ông lập tức nghĩ cách, lấy ám hiệu truyền tin tức ra đi.

Trước tối nay, Kim Đại Niên đã mật báo tin tức này lên trên, Cao Húc phái Hứa Trì mới vừa về kinh hai ngày lãnh người phụ trách theo dõi.

Hiện nay Lâm Giang Hầu phủ canh giữ chặt chẽ, bọn họ không tùy tiện xâm nhập, chỉ đợi ở bên ngoài nhìn chăm chăm, thuận đường chờ đợi ám hiệu của Kim Đại Niên.

Hiện giờ vừa được ám hiệu, lập tức tăng số lượng nhân thủ, nghiêm mật giám thị các cửa ra vào hầu phủ.

Rốt cuộc ngựa không giống người, dù sao cũng phải xuyên qua cửa.

Sáng sớm hôm sau, mọi người Lâm Giang Hầu phủ thức dậy, các cửa hông cửa nhỏ mở ra, người làm việc thì đi làm việc, người mua hàng thì đi mua hàng, người và xe đi ra ngoài nối liền không dứt.

Một buổi sáng, đám người Hứa Trì cũng không phát hiện chỗ nào không đúng, nhưng bọn họ không nhụt chí, dù sao nhiệm vụ này yêu cầu nhất là kiên nhẫn, tiếp tục vững vàng theo dõi thôi.

Mãi đến sau giờ ngo, một cửa nhỏ chuyên dùng cho hạ phó ra vào mở ra, ra tới là một chiếc xe ngựa cứng nhắc.

Xe thực cũ, lái xe là một hán tử mang đầu lạp, nhìn quần áo có vẻ là tội tởm cấp thấp, con ngựa kéo xe lông lỏm chồm, sau xe là hai thùng gỗ lớn, tuy đầy nắp kín mít, nhưng cũng phieu ra mùi thối.

Đây là một chiếc xe ngựa vận chuyển vật dơ bẩn, thực không có gì đáng nghi.

Nhưng đôi mắt Hứa Trì lại sáng ngời, lập tức thấp giọng ra hiệu: “Tới rồi.”

Mắt hần rất độc, tuy con ngựa này một thân loang lổ, có vài chỗ còn trọc da, nhìn không ra là ngựa quý, nguy trang rất khá, nhưng lại không thể gạt được hần.

Bề ngoài da lông có thể nguy trang, nhưng khung xương cơ bắp khí liễm lại không lừa được người.

Con ngựa này vô cùng cao lớn, tỉ lệ thân hình cân xứng, cơ bắp lưu suồng, vừa thấy chính là lương câu sức chịu đựng sức bật hơn người. Nó thực khỏe mạnh, hai mắt trong trẻo, còn có chút tính tình, hình như không thích kéo xe, chân dẫu dẫu, mới không tình nguyện đi tới.

Vì nguy trang rất thật, hai thùng lớn vật ô uế là thật sự, tràn đầy cũng thực nặng, con ngựa này lại kéo vô cùng nhẹ nhàng, nên bước không thấy chút nào cố hết sức.

Hứa Trì nghiêng răng, đối đãi một con bảo câu như vậy, hần nhìn đều cảm thấy đau lòng.

Đau lòng thì đau lòng, nhiệm vụ vẫn phải hoàn thành, việc này thật vất vả mở ra chỗ hồng, không thể mất đầu.

Hần vừa lãnh người lặng lẽ đuổi kịp, vừa sai người trở về báo tin cho chủ tử.

Xe ngựa kéo phân lác lư trong thành nửa canh giờ, Kỷ Thăng xác định bốn bề vắng lặng, mới vung roi ngựa, đi thẳng đến mục đích.

Đây là một nhà dân hai sân, ông ta vừa vào cửa, lập tức có người chào đón.

Đây là một nam tử trung niên thực lạ mặt, đối phương không phải phủ vệ Lâm Giang hầu phủ, Kỷ Thăng cũng không quen biết, nhưng ông ta không hỏi một câu nào, nói đúng ám hiệu, xác nhận không lầm, ông ta nhảy xuống xe giao cho đối phương.

Nam tử thực tế là ám vệ tâm phúc của Mục Hoài Thiện, phụng lệnh chủ tử vào kinh thành, phụ trách hiệp trợ huynh muội Hoàng hậu. Ông ta nhanh chóng tháo xe, nhảy lên ngựa, lập tức quát ngựa ra cửa, chạy về cửa bắc kinh thành.

Cao Húc sớm hạ lệnh, cần phải đuổi kịp, tận khả năng biết rõ chuyện từ đầu đến cuối.

Hứa Trì vừa thấy động tác người này liền biết là cao thủ, cũng may hắn sớm có chuẩn bị, thật cẩn thận lặng lẽ theo đuôi. Chỉ là hắn không nghĩ tới, trong khoảng thời gian ngắn, hắn lại một lần nữa trở lại Thát Đát vương đô.

Nam tử kia gần như không ngủ không nghỉ, ra sức cưỡi ngựa ngày đêm lên đường, vòng qua thành trì, xuất quan, thẳng đến Thát Đát cảnh nội. Mấy ngày sau đến vương đô, con bảo câu kia miệng sùi bọt mép, ngã xuống đất mà chết.

Hắn bỏ ngựa, đi thẳng đến Thát Đát vương cung.

“Chẳng lẽ, mục tiêu của đám người Hoàng hậu cũng là lá hiệp nghị năm đó?”

Đám người Hứa Trì ở trên đường, tin tức không ngừng truyền quay lại Đông Cung, Cao Húc cũng không giấu diếm thế từ, xử trí xong, sẽ mang mật tin về phòng cho nàng xem.

Kỷ Uyển Thanh tỉnh té xem, trầm tư. Dựa theo lẽ thường, ba năm trước đây hắn là lần duy nhất Hoàng hậu tiếp xúc Thát Đát Khả Hãn.

Dù sao, tuy hai bên từng hợp tác, nhưng rốt cuộc vẫn là quan hệ đối địch, nếu nói có bao nhiêu tốt là không có khả năng. Hai bên chỉ có từng người đề phòng, tuyệt đối không thể thân như một nhà.

Năm đó Hoàng hậu làm chuyện trái với lương tâm, dựa theo đạo lý có tạt giặt mình, không đến mức vạn bất đắc dĩ, bà sẽ không liên lạc Thát Đát Khả Hãn, để tránh bôi vạ tiết lộ dấu vết năm đó.

Tội lớn thông đồng với địch sẽ bị tru di chín tộc.

Một khi việc này bị vạch trần, Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu phủ chết chắc rồi, Ngụy Vương, Trần Vương cũng nhất định trở thành phế nhân, nguy hiểm bậc này ai dám gánh?

Kỷ Uyển Thanh nghĩ tới nghĩ lui, đều cho rằng, Hoàng hậu chỉ có thể vì chuyện hiệp nghị năm đó mới viết thư liên lạc Thát Đát Khả Hãn. Nàng ngưỡng mặt: “Điện hạ, thiếp nói đúng không?”

“Thanh Nhi suy đoán không sai.”

Cao Húc gật đầu, trên thực tế, hắn cũng đoán như vậy.

Ngoại trừ mấy lý do kể trên, còn có một chỗ mấu chốt, Thát Đát lặng lẽ dị động, ý đồ lại lần nữa nam phạm, việc này giữ kín không nói ra. Lúc mấu chốt này, Khả Hãn sẽ không liên hệ Hoàng hậu, để tránh dẫn người chú ý.

Việc này, tất nhiên là Hoàng hậu tìm tới đối phương trước.

“Đang êm đẹp, vì sao Hoàng hậu đột nhiên truyền tin tới Thát Đát? Muốn thu hồi hiệp nghị sao?”

Kỷ Uyển Thanh mày đẹp hơi chau, linh quang chợt lóe, nàng buột miệng thốt ra: “Chẳng lẽ, bà ta phát hiện chúng ta có động tĩnh?”

Cao Húc gật đầu: “Rất có khả năng.”

Hiệp nghị kia nếu dễ thu hồi như vậy, Hoàng hậu đã sớm đòi về, không cần chờ tới bây giờ.

Hiện tại không duyên không cớ, đối phương lôi chuyện phủ đầy bụi đã lâu ra, chỉ có một loại khả năng, bà ta bị kinh động, cũng cảm giác được uy hiếp.

Chẳng qua, trên triều đình một đảng Hoàng hậu không thấy dị động, gần đây mẹ con cậu cháu cũng không đặc biệt chú ý Đông Cung, đối phương không biết bọn họ đã biết được phần lớn nội tình.

“Có lẽ Hoàng hậu có nhân tuyến ở Thát Đát vương đô, đám người Hứa Trì nháo ra động tĩnh quá lớn, làm cho bọn họ sinh lòng kiêng kỵ.”

Thích khách đột nhập vương cung xúc động thần kinh của Hoàng hậu, chuông cảnh báo trong đầu bà ta xao vang.

Cao Húc đưa ra kết luận: “Rất có thể, bọn họ suy đoán thích khách là dưới trướng Thanh Ninh Cung, cũng cho rằng chúng ta từ một nguồn khác biết được chuyện thông đồng với địch.”

Bởi vậy, đám người Hoàng hậu không chú ý Đông Cung, mà là tập trung ánh mắt ở Thát Đát, vậy mới có thể nói thông.

Chắc bọn họ cho rằng, thân phận kẻ thông đồng với địch còn chưa bại lộ.

“Điện hạ nói đúng lắm, cho nên bọn họ mới có thể nóng lòng thu hồi hiệp nghị, nhằm che giấu thân phận bản thân.”

Kỷ Uyển Thanh gật đầu, lại có chút lo lắng: “Điện hạ, cũng không biết Hoàng hậu có thể thu hồi hiệp nghị hay không.”

Lỡ như Khôn Ninh Cung ra giá đủ cao, đả động Thát Đất Khả Hãn, hấn đáp ứng trả lại hiệp nghị, vậy phiền toái lớn.

Phải biết rằng, hiệp nghị thông đồng với địch là bằng chứng duy nhất về Tùng Bảo dịch. Một khi bị tiêu hủy, khả năng vạch trần chân tướng sẽ nhỏ gần bằng số không.

Thê tử mày đẹp hơi chau, Cao Húc lại cười: “Hoàng hậu có động tác càng tốt, một khi hiệp nghị lộ dạng, chúng ta mới có cơ hội cướp.”

Kỷ Uyển Thanh bưng tỉnh hiểu ra, đúng vậy, nếu hiệp nghị vẫn luôn bị Thát Đất Khả Hãn bí mật cất giấu, muốn thu hồi khó càng thêm khó. Dù sao, tuy Thát Đất là nơi khổ hãn, nhưng thủ vệ vương cung một quốc gia vẫn không thể khinh thường.

Nàng rất tin tưởng năng lực đám người Hứa Trì, nhưng bọn hấn cũng thất thủ một lần.

Nàng mắt đẹp sáng ngời: “Điện hạ nói rất đúng.”

Không sợ Hoàng hậu nghĩ mọi cách, sợ nhất chính là hiệp nghị kia không động chút nào. Động, mới có càng nhiều khả năng ra tay.

Cao Húc thích nhất xem bộ dáng nàng thần thái phi dương, sức sống bắn ra bốn phía, đại biểu nàng và hải tử đều khỏe mạnh.

Hắn vốn ôm người nói chuyện, thấy thế cúi người hôn hôn má phẩn nàng: “Thanh Nhi yên tâm, cô đã an bài thỏa đáng, chỉ cần hiệp nghị thuận lợi ra Thát Đất vương cung, Hứa Trì lập tức ra tay.

Còn về hiệp nghị có thể bị tiêu hủy ngay tại chỗ hay không, hấn cho rằng sẽ không, bởi vì nhược điểm này quá lợi hại, người địa vị cao bệnh đa nghi rất nặng, Hoàng hậu không chính mắt phân biệt, không có khả năng yên tâm.

Tâm phúc của mình còn không yên tâm, huống chi là tâm phúc của đệ đệ.

“Đạ!”

Kỷ Uyển Thanh không nghi ngờ năng lực của Cao Húc.

Phu thê thương lượng thỏa đáng, mệnh lệnh lập tức truyền xuống, tất cả thực mau chuẩn bị ổn thỏa, hiện tại chỉ thiếu gió đông.

Đáng tiếc chính là, gió đông không tới, chuyện biến hóa lại ra ngoài dự kiến của mọi người.

Thát Đất, vương cung.

Khả Hãn năm nay ba mươi mấy tuổi, đang lúc tráng niên, dáng người hấn khô vĩ, ngoại hình hào phóng, thực tế trong thâm có tế, hiện giờ ngồi ngay ngắn sau án thư, trong tay đang cầm một phong thư.

Đây là phong thư thứ hai trong tháng này từ Đại Chu gửi tới, liếc mắt đầu xi niệm phong hoàn chỉnh không tổn hao gì, hấn xé phong bì, mở lá thư ra.

Rũ mắt đọc kỹ, Khả Hãn nhú chặt mày rậm, phía dưới Bắc Xu Mật Viện Sử Ô Ân thấy thế, lập tức dò hỏi: “Khả Hãn, có chuyện gì quan trọng sao?”

Ô Ân là tâm phúc của Khả Hãn, hấn đã đi theo Khả Hãn nhiều năm khi Khả Hãn vẫn còn là đại vương tử, phần lớn công việc, giữa quân thần không có gì không thể nói. Vì thế, Khả Hãn trực tiếp đưa thư qua.

“Đại Chu Hoàng hậu lại lần nữa đòi hiệp nghị năm đó, xem giọng điệu, hình như nguyên ý đáp ứng điều kiện trước kia.”

Đây vốn là một chuyện cực tốt.

Khả Hãn trẻ trung khỏe mạnh, đã tâm bưng bưng, sau khi thương vị dùng thời gian hơn một năm, thu thập sạch sẽ những huynh đệ của hấn, tiếp theo chính là vừa nghỉ ngơi lấy lại sức, vừa lặng lẽ chuẩn bị, ý đồ lần nữa xâm nhập Đại Chu.

Phòng tuyến phía bắc Đại Chu không thể khinh thường, sờ đi hấn giấu tai mắt người khác, là vì đánh đổi phương một cái trở tay không kịp, chiếm cứ ưu thế. Dưới tình huống này, Hoàng hậu nguyên ý hỗ trợ chế tạo hỗn loạn, làm cho mật thám của hấn nhân cơ hội thượng vị, thật sự là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Thay vì chờ đợi Ngụy Vương xưng đế xa xa không hẹn, Khả Hãn càng nguyên ý đổi lấy ích lợi hiện nay hơn, dù sao đối phương có thể thượng vị hay không còn khó nói.

Chi là, hiện tại vẫn đề tới.

Khả Hãn bóp cổ tay: “Đáng tiếc, hiệp nghị kia sớm đã đánh rơi, trước đó bốn hấn sai người tìm kiếm rất lâu, cũng không thấy bóng dáng.”

Không sai, phong hiệp nghị kia, sớm đã không ở trong tay Thát Đất Khả Hãn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Editor: Vy Vy 1505

Trên thực tế, sớm tại bốn năm trước, lúc Thất Đát Khả Hãn còn chưa thượng vị, hiệp nghị kia đã bị đánh rơi.

Sau đó hãn phái người tìm kiếm hai lần, một lần là lúc mới vừa đánh rơi, mà lần thứ hai là lúc Hoàng hậu sai người đòi hiệp nghị.

Không thể không nói, lúc trước điều kiện hãn đòi Hoàng hậu rất mê người, Khả Hãn thực tâm động, lại sai người ở nơi đánh rơi lục từng ngọn cây cọng cỏ mấy lần.

Thực đáng tiếc, hai lần tìm, kết quả không được gì cả.

Lúc trước, Hoàng hậu không đáp ứng điều kiện kia, việc này không giải quyết được gì. Hiện tại không biết vì sao bà ta lại đòi nữa.

Khả Hãn thực nhảy bén, lần trước Hoàng hậu gửi thư tuy giọng điệu là thử, nhưng hãn vẫn phát hiện manh mối. Quả nhiên, lần này đối phương đáp ứng điều kiện.

Thời khắc mấu chốt trước khi khai chiến, một khối thịt mỡ to như vậy đưa đến bên miệng mà nuốt không được, hãn nắm ngực dậm chân, oán hận nói: “Đều do Sở Lập Tung đáng chết, nếu không phải lão thất phu này, làm sao bản Hãn có thể đánh rơi hiệp nghị chứ?”

Năm đó Tùng Bảo dịch, Khả Hãn vẫn là đại vương tử, hãn muốn tranh thủ chiến công để kế thừa hãn vị, đương nhiên mọi việc phải tự làm. Suất binh ngăn chặn viện quân của Sở Lập Tung chính là hãn tự thân ra trận.

Đây là một khối xương cứng, thành công phục kích viện quân, hai bên lập tức triển khai giao chiến kịch liệt.

Sở Lập Tung dừng mãnh, lại nhớ thương Tùng Bảo đang chờ đợi cứu viện, dưới cơn nóng giận, ngay cả đội quân Thất Đát binh lực gấp đôi cũng đàn áp không được, chỉ phải thay đổi sách lược, vây khốn đối phương.

Hai bên chiến đấu kịch liệt hai ngày một đêm, Sở Lập Tung đánh cho quân Thất Đát tề ra quân, quân lính tan rã, thậm chí có một lần ông đánh đại vương tử rút xuống ngựa, thiếu chút nữa đưa tiền hãn lên Tây Thiên.

Hiệp nghị chính là lúc ấy bị đánh rơi.

Bởi vì thời gian cấp bách, hiệp nghị giữa đại vương tử và Hoàng hậu lại rất quan trọng, cho nên hãn mang theo bên người, không mượn tay bất kỳ ai.

Lúc ấy, Sở Lập Tung hoành đao đảo tới, đại vương tử rơi xuống đất chỉ phải liều mạng co rút lại về phía sau, né tránh một đao trí mạng.

Khó khăn lắm né được lưỡi đao, lại cắt qua vạt áo giáp trước ngực hãn, hiệp nghị trong lòng ngực rớt mất. Lúc ấy tính mạng đại vương tử bị uy hiếp, đương nhiên không rảnh lo mấy việc nhỏ, được các thân vệ liều chết tương hộ, hãn chạy nhanh một lần nữa lên ngựa, sau đó lui quân.

Sở Lập Tung thân nhận trọng trách cứu viện, cũng không ham chiến, rượt theo hai dặm, đội vòng vây kéo ra một lỗ hổng, lập tức lĩnh quân rời đi.

Đại vương tử kinh hồn chưa định thở ra một hơi, lập tức sai người đi tìm hiệp nghị về, đáng tiếc đã tìm không được, ngay cả một mẫu giấy cũng không thấy.

Hãn hoài nghi là Sở Lập Tung nhặt được, đáng tiếc đối phương đã chết trận, manh mối bị chặt đứt, rốt cuộc không thể tìm về.

Tuy thực không cam lòng, nhưng đi tìm hai lần không thấy, Khả Hãn liền bỏ cuộc, bởi vì cũng có thể từ hiệp nghị bị người ngựa dẫm bước qua, hóa thành bụi đất.

“Đại Hãn.”

Ô Ân chắc lưỡi đau lòng: “Chẳng lẽ, chúng ta chỉ có thể bỏ lỡ như vậy sao?”

Năm đó Ô Ân cũng có mặt ở chiến trường, tự nhiên biết hiệp nghị đã không thể tìm trở về, chẳng qua, bỏ lỡ khối thịt mỡ này lại rất luyến tiếc.

Chuẩn bị trước cuộc chiến xâm nhập Đại Chu đã gần hoàn thành, nếu mật thám bên ta có thể phóng tới vị trí mấu chốt nào đó, như cửa thành linh tinh, đến lúc đó có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Ô Ân tiếc hận đau lòng, giây lát cơ linh vừa động: “Đại Hãn, chúng ta có thể lừa gạt Đại Chu Hoàng hậu, làm bà ta thực hiện một nửa điều kiện trước,

như thế nào?”

Hai bên không phải bằng hữu, tự nhiên cảnh giác đề phòng lẫn nhau. Nếu hiệp nghị vẫn còn, trước khi trả trở về nhất định phải cần một ngậm thịt; ngược lại cũng thế, trước khi Hoàng hậu chưa thấy được hiệp nghị, khẳng định sẽ không thực hiện toàn bộ lời hứa.

Hai bên phối hợp, nhất định là Hoàng hậu trước tiên thực hiện một nửa điều kiện, sau đó Thát Đát trả hiệp nghị, lại tiến hành nửa sau.

Tuy bọn họ không có hiệp nghị, nhưng có thể lợi dụng sơ hở mà! Tiệp nghị nuốt một nửa, đến lúc đó nói hiệp nghị đã bị đánh rơi, đối phương cũng không thể làm gì.

Dù sao, Hoàng hậu cũng không có khả năng lớn tiếng đòi lại công đạo, thậm chí ngay cả nói ra ngoài miệng cũng không dám, chỉ có thể ngậm bò hòn làm ngọt.

Khả Hãn nghe vậy gõ nhịp tán thưởng: “Hay lắm, bản Hãn cũng đang có ý này.”

Quân thần hai người lập tức ghé vào cùng nhau, thấp giọng thương nghị hành động bước đi, tranh thủ lấy được lợi ích lớn nhất, hung hăng đào đổi phương một miếng thịt.

*****

Thanh Ninh Cung, ngoại thư phòng.

Cao Húc đang dựa vào bàn múa bút thành văn, Trương Đức Hải thấp giọng bẩm báo: “Điện hạ, Lâm Dương tới.”

“Kêu hắn tiến vào.”

Hắn buông bút, hoạt động một chút cổ tay, bung lên chén trà, ngồi dựa vào ghế bành nhấp một ngụm, đợi Lâm Dương hành lễ vấn an xong kêu dậy, hỏi: “Chuyện gì?”

“Hỏi điện hạ.”

Lâm Dương lập tức dâng lên tin báo trong tay, cũng bẩm: “Đây là tin tức mới nhất Hứa Trì truyền lại.”

“Lâm Giang Hầu sai người đến Thát Đát vương đô, thư thông qua Bắc Xu Mật Sử Ô Ân đưa vào vương cung. Cùng ngày chạng vạng, Ô Ân từ vương cung về phủ, ngày hôm sau người đó thay ngựa rồi đi, hiện đã trên đường hồi kinh.”

Nói cách khác, Thát Đát Khả Hãn viết hồi âm, do người này mang về.

Cuối cùng, Lâm Dương lại bổ sung một câu: “Người mang tin tức công phu cực cao, dám người Hứa Trì e sợ rút dây động rừng, hồng chuyện lớn của chủ tử, hiện nay án binh bất động, bởi vậy không thể biết nội dung hồi âm.”

“Hứa Trì làm rất đúng.” Cao Húc nhanh chóng xem mật tin, gật đầu tỏ vẻ khẳng định.

Tính toán thời gian, này hẳn là lần thứ hai Hoàng hậu gửi thư đi Thát Đát.

Dựa theo lẽ thường, lần đầu tiên chắc là thăm dò một phen, Khả Hãn ra điều kiện; mà lần thứ hai tức là lần này, Hoàng hậu đồng ý, như vậy Khả Hãn hồi âm, có lẽ là yêu cầu trước tiên chấp hành một nửa điều kiện.

Rốt cuộc, trả hiệp nghị chẳng khác nào đưa về quyền chủ động, Hoàng hậu rất có thể trở mặt không nhận người.

Thát Đát Khả Hãn không phải ngu xuẩn, hai bên phối hợp, chắc sẽ thực hiện một phần điều kiện trước, rồi mới trả hiệp nghị, sau đó thực hiện phần còn lại.

“Lâm Dương, lệnh người chú ý bắc cương mấy chỗ pháo đài.”

Cao Húc đứng lên, điểm bảy tám chỗ trên bản đồ Đại Chu ở sau người, những nơi hắn chỉ đều là pháo đài biên thành giáp biên giới Thát Đát.

Hắn phán đoán, điều kiện Thát Đát Khả Hãn đưa ra nhất định ở mấy vị trí này.

Một khi Ngụy Vương thượng vị, hiệp nghị thông đồng với địch chính là nhược điểm yếu hại, muốn đổi lấy nó, nhất định phải trả cái giá càng làm Thát Đát Khả Hãn vừa lòng.

Đối với Thát Đát Khả Hãn, Ngụy Vương có thể xưng đế hay không còn khó nói, cũng không biết chờ đến ngày tháng năm nào, dựa theo tác phong hành sự xưa nay của hắn, hẳn sẽ đưa ra yêu cầu càng có lợi ích thực tế.

Thát Đát đang lặng lẽ chuẩn bị một hồi đại chiến trong tương lai không lâu, dưới tình huống này, Khả Hãn khẳng định mơ ước mấy thành trì quan trọng.

“Lâm Dương, đặc biệt chú ý động tĩnh tướng sĩ tăng dưới chót, như là thủ cửa thành, nhà bếp linh tinh, xem có thay đổi nhân viên hay không.” Cao Húc

xem xét bản đồ lãnh thổ quốc gia, lại lần nữa bỏ sung.

Mấy thành trì quan trọng này, thủ tướng đều là tâm phúc của Xương Bình Đế, Cao Húc cũng không thể toàn bộ đuổi tay vào, huống chi Khôn Ninh Cung?

Nhưng mà, Thất Sát Khả Hãn cũng biết rõ năng lực của Hoàng hậu, hẳn yêu cầu tất nhiên hợp lý.

Tiểu binh tiểu tốt, một người nửa người, ngày thường ở trong quân đội, căn bản không có tác dụng gì. Chẳng qua, vừa đến thời điểm chiến tranh quan trọng, nhân vật nhỏ rất có thể gây ra hậu quả lớn.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Lâm Dương lưu loát lên tiếng, sau đó hắn có chút chần chờ: “Điện hạ, mấy chỗ biên thành này binh sĩ tăng dưới chót rất nhiều, chúng ta sợ là rất khó bao quát hết.”

Thế lực Đông Cung thâm thấu trong quân lớn hơn Khôn Ninh Cung, nhưng rốt cuộc cũng có hạn, dù sao Xương Bình Đế thực chú ý mấy địa phương này, tất cả động tác đều không được để lộ dấu vết.

Quân tốt tăng dưới chót ở biên thành nhiều không kể xiết, tuy trước mắt tập trung ở cửa thành, nhà bếp lính tinh, nhưng muốn toàn phương chú ý, chỉ sợ không đủ nhân thủ.

Cũng không phải mỗi thủ tướng biên thành đều giống Hoắc Xuyên đầu phục Đông Cung, bởi vậy, giám thị sợ là sẽ xuất hiện lỗ hổng.

Lâm Dương thở dài: “Nếu biết Khôn Ninh Cung sẽ ra tay ở nơi nào của biên thành, tình huống sẽ tốt hơn rất nhiều.” Nhân thủ tập trung hiệu quả hơn nhiều so với giăng lưới rộng.

“Ngươi truyền lệnh xuống, trước tiên cứ làm hết sức.”

Cao Húc đương nhiên biết điểm này, nhưng tổng hợp chính thể tình huống, chỉ có thể lựa chọn giăng lưới rộng.

Hắn tính toán xong việc truyền lệnh Hoắc Xuyên, nhấn ông ấy truy tra mấy mật thám, chính mình cảnh giác nhiều hơn, còn truyền tin nhắc nhở mấy thủ tướng còn lại, làm đối phương cũng bài tra một phen.

Mặt ngoài Hoắc Xuyên là đảng bảo hoàng, quan hệ với vài vị thủ tướng cũng không tệ, mọi người thường xuyên liên hệ tin tức. Ông cứ đề cập phát sinh hỗn loạn, ngay sau đó phát hiện mật thám là được.

Mấy tướng quân đó đều không phải người tầm thường, bọn họ cấp bậc này trước kia sẽ không chú ý hỗn loạn nhỏ, nhưng một khi bị nhắc nhở, động tác khẳng định lập tức đứng chỗ.

Sách lược vu hồi thực phiền toái, nhưng Cao Húc không thể không làm vậy, dù sao mặt ngoài Đông Cung trăm triệu không thể sờ chạm mấy thành trì quan trọng này, để tránh Hoàng đế kiêng kỵ.

Phương châm hành động đã định ra, chủ tớ hai người đều làm tốt công tác chuẩn bị, nhưng mệnh lệnh mới vừa truyền xuống, Hứa Trì lại truyền về một phong mật tin khác.

Nội dung mật tin thật khiến người ta không ngờ, lại làm chuyện kể trên có một phương án giải quyết mới, ngắn gọn rất nhiều.

*****

Lại nói Hứa Trì bên này, vội vàng truyền về mật tin thứ nhất, hắn phân phó thủ hạ nắm chặt thời gian nghỉ ngơi.

Một đường bốn ba mọi người đều mệt nhọc, đặc biệt còn cần giấu tai mắt người khác, chờ sáng mai cửa thành mở, người của Lâm Giang Hầu phủ nhất định lập tức rời đi.

Chờ mọi người lui ra, Hứa Trì xoa xoa ấn đường, cũng đứng lên chuẩn bị về phòng.

Lúc này, có thuộc hạ vội vàng tiến vào: “Phó thống lĩnh, ngoài cửa có người mò được cứ điểm của chúng ta, nói tìm họ Hứa, hẳn là tìm ngài.”

Hứa Trì ngăn ra, buột miệng hỏi: “Có phải là một nam tử tuổi trẻ, cao tầm tầm ta, trên mặt có một bộ râu quai nón rất dày không?”

Cứ điểm này thực ẩn nấp, xưa nay không người tới cửa quấy rầy. Ngoại trừ khoảng thời gian trước, hắn chính miệng nói với một người ngoài.

Không sai, người này chính là vị võ tướng ám điệp Đại Chu không lâu trước đây mới trợ giúp bọn họ.

Lần trước trước khi hai bên tách ra, Hứa Trì nói với đối phương cứ điểm này, nếu võ tướng có gì khó xử, có thể tới nơi này tìm kiếm viện trợ.

Năng lực của võ tướng không nhỏ, nhưng mật thám luôn có các loại không dễ, mọi người đều là hướng về Đại Chu, thiệt hại luôn làm người đau lòng.

Người ở cứ điểm cũng biết việc này, nghe vậy gật đầu: “Phó thống lĩnh, hẳn là người lần trước ngài nói, huyệt Thái Dương của hắn có vết sẹo do đao rất sâu.”

Cổ nhân tới gặp, Hứa Trì tự mình ra nghênh đón, vừa thấy, quả nhiên là võ tướng kia.

Hai người hàn huyên vài câu, vừa nói vừa vào nhà, phân chủ khách ngồi xuống.

“Vị huynh đài này, huynh.....”

“Hứa huynh đệ có thể tạm gọi tại hạ là Gia Lạp.”

Võ tướng thay đổi một thân thường phục không bất mắt, hơi hơi mỉm cười, tuy che giấu dưới râu quai nón, nhưng lại có thể thấy khỏe mắt hơi cong. Hắn ôm quyền, giọng điệu mang xin lỗi: “Tạm thời ta không thể bảo đảm tên thật, xin Hứa huynh đệ thứ lỗi.”

Gia Lạp, nghĩa là thắng lợi.

Một cái tên Thất Sát thực bình thường, võ tướng dùng lại có ý nghĩa không tầm thường. Hứa Trì đương nhiên sẽ không làm khó người khác, cười nói: “Được, ta đây chờ ngày sau huynh đệ có thể thắng thân, đến lúc đó chúng ta không say không về.”

“Được!”

Gia Lạp ứng, hắn cũng không vô nghĩa, ngay sau đó hạ giọng: “Hứa huynh đệ, hôm nay ta đến, là có một chuyện quan trọng cần bảo đảm.”

“Hả?” Hứa Trì nghi hoặc: “Gia Lạp huynh đệ mời nói.”

“Hôm nay buổi chiều, vương cung truyền ra mệnh lệnh, quân đội vốn dĩ âm thầm đóng quân ở biên cảnh giáp biên giới Đại Chu bắt đầu lặng lẽ di động về hướng Thái Nguyên, Kế Châu.” mấy ngày trước Gia Lạp mới vừa thăng một bậc, bởi vậy có thể biết tin tức càng thâm nhập.

Nói xong, hắn nhìn Hứa Trì: “Ta nghĩ, tin tức này hẳn là hữu dụng với huynh.”

Thực khéo, sáng nay Gia Lạp phát hiện người của Lâm Giang Hầu phủ vào thành truyền tin, hắn không biết đối phương là ai, nhưng trang phục và khuôn mặt của đối phương khác biệt, khiến cho hắn chú ý.

Cổ tình quan sát, hắn lại phát hiện Hứa Trì, tuy có nguy trang, nhưng hai người mới thấy mặt, hắn vẫn là lập tức nhận ra.

Vốn dĩ Gia Lạp đã rất chú ý mấy tin tức này, thấy thế lại chú ý thêm vài phần, người truyền tin đi thẳng đến phủ Bắc Xu Mật Sử, Ô Ân tiến cung không bao lâu, mệnh lệnh này thực mau được hạ.

Hắn thực dễ dàng liên hệ hai chuyện với nhau.

Đôi mắt Gia Lạp thực độc, chỉ mới gặp qua Hứa Trì một lần, liền biết đối phương là đồng chí, tâm tồn chính khí, có nguyên tắc có hạn cuối.

Chủ nào tớ nấy, nói vậy chủ tớ của đối phương cũng không phải kẻ xấu.

Bởi vậy, hắn nguy trang một phen, đặc biệt tới báo tin.

“Huynh.....”

Hứa Trì thân là ám vệ Phó thống lĩnh, thật tinh mắt, có năng lực, hắn đương nhiên biết tin tức này cực hữu dụng với bên ta. Nhưng, điều này cũng không ngăn được hắn giờ phút này kinh ngạc.

Vì sao Gia Lạp phải nói cho mình? Không phải hắn nên trước tiên báo cáo cấp trên sao?

Giống như bản thân Hứa Trì, hắn là ám vệ dưới trướng Đông Cung, có tin tức, tất nhiên trước tiên báo cáo Hoàng thái tử. Hơn nữa là một ám vệ ám điệp tất nhiên phải có nguyên tắc xử sự của chính mình, dưới tình huống không được chủ tớ cho phép, hắn tuyệt đối sẽ không tiết lộ tin tức thăm dò được cho người khác.

Gia Lạp nhìn cũng không phải là một người không có nguyên tắc, nhưng việc hắn làm lại ra ngoài dự kiến của Hứa Trì.

“Gia Lạp huynh đệ, vì sao.....”

Gia Lạp hơi hơi mỉm cười, hắn hiểu ý Hứa Trì, nhưng hắn không giải thích: “Hứa huynh đệ, việc này có thể ngày sau lại nói không?”

Hắn không có cấp trên, mất đi ký ức gần ba năm, không rõ ràng lắm tình huống những đồng chí ngày xưa, cũng không dám liên hệ, vì thế, mới có thể làm vậy.

“Đương nhiên có thể.”

Hứa Trì vẫn không may may hoài nghi đối phương, nếu đối phương có ẩn tình, hẳn liền áp xuống nghi hoặc.

Đề tài này kết thúc, Gia Lạp trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng vẫn ngược mắt nói: “Người truyền tin này rất có thể đến từ Khôn Ninh Cung.”

Buổi sáng khẳng định người truyền tin chính là tới từ Đại Chu, hẳn lập tức trực giác là một đảng Hoàng hậu. Dù sao hẳn là người sống sót sau Tùng Bảo dịch năm đó, nửa năm nay khôi phục ký ức, vẫn luôn nỗ lực tìm hiểu việc thông đồng với địch năm đó.

Gia Lạp đã đoán được phần lớn chân tướng, hiện tại chỉ thiếu chứng cứ.

Mất ký ức gần ba năm, không biết thế cục lòng người biến hóa như thế nào, phần lớn đồng chí cũ không thể liên lạc, hẳn thế đơn lực mỏng, muốn lấy được chứng cứ, mượn lực là một biện pháp rất tốt.

Thân ở địch doanh, Gia Lạp vốn không dám dễ dàng mượn lực, cũng may hẳn gặp gỡ Hứa Trì.

Sau khi lần nữa nhìn thấy Hứa Trì, hẳn bắt đầu do dự, cuối cùng vẫn quyết định.

Dù sao đối phương có thể theo đuôi người truyền tin mà đến, nhất định là đã nắm giữ tin tức này, mục đích của bọn họ là nhất trí.

Gia Lạp nói những lời này là thử, cũng là dẫn ra đề tài, lại làm Hứa Trì chần chừ.

Hắn thất thanh nói: “Gia Lạp huynh đệ, huynh thế nhưng biết việc này?”

Năm đó toàn bộ manh mối bị xóa sạch sẽ, Đông Cung phí bao nhiêu nhân lực vật lực mới điều tra tới hiện nay. Mà hiện giờ nhìn bộ dáng đối phương, Gia Lạp biết nội tình hiển nhiên không ít hơn bên ta.

Gia Lạp đã quyết định, nên lộ ra cũng không hàm hồ: “Không sai, việc này chính là một trong những mục đích ta ngủ đông ở Thát Đát.”

Hứa Trì nhìn đối phương, suy nghĩ quay nhanh, trầm ngâm một lát, đã có quyết định.

Hai người ánh mắt giao hội, nếu mục đích tương đồng, nháy mắt đạt thành hiệp nghị: “Về sau cần nhờ Gia Lạp huynh đệ nhiều hơn.”

“Đây là việc nên làm”

Sau đó, Gia Lạp chuyển đề tài, hỏi: “Ta có thể mạo muội hỏi một câu, Hứa huynh đệ là người nơi nào?”

Nếu muốn hợp tác với đối phương, chính mình cũng tiết lộ cho đối phương một tin tức quan trọng, hẳn hy vọng biết chủ tử của đối phương là ai.

Hứa Trì không phải không biết ý Gia Lạp, yêu cầu của đối phương không tính quá phận, nhưng hẳn thân là mật thám, lại có nguyên tắc không thể xâm phạm.

Hắn lắc lắc đầu: “Gia Lạp huynh đệ, huynh biết ta không thể nói.”

Gia Lạp đương nhiên biết, nhưng hẳn cũng nghe ra trong lời Hứa Trì nói có ý buông lỏng, hơi hơi mỉm cười, hẳn trực tiếp báo tên người: “Hoắc Xuyên?”

Hứa Trì hơi nhíu mày kiểm, vẻ mặt bất động, cũng không ngăn cản.

“Trương Vi thắng?.....”

Gia Lạp nói một lượt mấy đại tướng trong lòng suy đoán, người đối diện như cũ không thấy động tĩnh. Hẳn không nhận được nhíu mày, mấy người Hứa Trì thần thủ cao siêu, xem xét toàn bộ Đại Chu triều, người có thể có thực lực như vậy không nhiều lắm.

Chợt, hẳn linh quang chợt lóe, đáp án làm hơi thở hẳn dồn dập, buột miệng thốt ra: “Đông Cung?”

Quả nhiên, ánh mắt Hứa Trì hơi hơi chợt lóe.

“Quả thật là Đông Cung!”

Gia Lạp trợn mắt hổ, đôi tay nắm chặt tay vịn ghế bành, biểu hiện thật sự có chút quá khích. Hứa Trì kinh ngạc: “Gia Lạp huynh đệ, không biết có gì không ổn sao?”

“Không, rất tốt.”

Gia Lạp rũ mắt, nỗ lực đè ép dao động nổi lòng, một lát nâng mắt, đã khôi phục như thường: “Hoàng thái tử hiền năng, có đại tài, chúng ta vui lòng phục tùng đã lâu. Bởi vậy nghe việc này mới kinh ngạc như thế.”

Cuối cùng, hẳn chấp tay về phía nam, vẫn là nhin không được hỏi thêm một câu: “Không biết quý thể điện hạ có an khang?”

Kỳ thật Gia Lạp muốn hỏi một người khác, nhưng lời này không thể nói ra, đến bên miệng hẳn lại thay đổi.

Hứa Tri cũng chấp tay về hướng nam, cười nói: “Điện hạ mạnh khỏe, Đông Cung sắp thêm con vợ cả, đại hỉ sắp tới.

Con vợ cả, tất nhiên là Thái tử phi sinh. Gia Lạp không kịp phòng nghe được tin này, vừa mừng vừa sợ, một đồng râu quai nón cũng giấu không được hẳn vui mừng lộ rõ trên nét mặt, liên tục nói: “Tốt, tốt, tốt!”

Hắn phản ứng có chút quá, không tương xứng với ồn trọng trước đó, nhưng Đại Chu trung thần lương tướng cơ bản đều ở giai đoạn gay gắt nhất của bệnh “mong Đông Cung thêm con vợ cả”, biểu hiện của Gia Lạp cũng chẳng có gì lạ.

Bởi vậy, Hứa Tri cũng có thể lý giải.

Sau đó, hai người thương nghị một phen, chờ Gia Lạp rời đi, Hứa Tri lập tức viết thư, viết lại tình báo đối phương báo cho, lập tức truyền về Đại Chu.

Tin tức này xác thật trợ giúp Đông Cung không ít, Cao Húc nhận được tin báo, lập tức điều chỉnh kế hoạch, đặt trọng điểm giám thị ở hai nơi Thái Nguyên, Kế Châu.

Quả nhiên, không bao lâu sau, hai nơi này đều có mấy lần xô xao hỗn loạn, làm cho số ít quân tốt tạm thời không thể đương trì, chỉ có thể thay đổi người.

Còn về tên nào là mật thám Thát Đát, điểm này thật không thể hiểu hết.

Cao Húc mặt mày lãnh túc: “Truyền tin xuống, trước tiên giám thị, nửa tháng sau lại ra tay.”

Như thế nào cũng phải chờ đến lúc hiệp nghị thông đồng với địch ra vương cung mới có thể nhổ hết những tên này, trước tiên kinh động Thát Đát Khả Hãn cũng không phải là thượng sách.

Đông Cung bày mưu lập kế, dựa theo lẽ thường, hẳn là đại hoạch toàn thắng, trước khi ăn tết liền bắt được hiệp nghị vào tay, cũng một lưới bắt hết một đàn Kỷ Hoàng hậu.

Chỉ tiếc, trăm triệu không nghĩ tới chính là, trong khi người ngựa mấy phía chặt chẽ chú ý, thế nhưng nam tử truyền tin kia sắc mặt ngưng trọng tay không mà về.

Đến tột cùng là chuyện như thế nào?

Chẳng lẽ Thát Đát Khả Hãn lật lọng?

Cao Húc mới vừa hạ lệnh tra rõ, không nghĩ tới, Khôn Ninh Cung Thôi Lục Nương liền có tình báo khẩn cấp đưa đến.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

Editor: Vy Vy 1505

“Cái gì?”

Hoàng hậu “đăng” một tiếng đứng lên, tay áo dài vương đồ lư hương chung trà trên bàn, nhanh như chớp lăn xuống đất, bình linh bang lang quăng ngã đầy đất.

Bà ta lại như không phát giác, chỉ mở to mắt nhìn hai con trai, không thể tin tưởng hỏi: “Quân Nhi, Diệp Nhi, các con nói gì? Hiệp nghị sớm đã bị đánh rơi?”

Phong hậu mười mấy năm, Hoàng hậu hiếm thấy khiếp sợ như vậy, bà ta quả thực không thể tin, vẫn luôn cho rằng nhược điểm yếu hại bị Thát Đát Khả Hãn nắm trong tay, lại sớm không còn nữa.

Ngụy Vương, Trần Vương trịnh trọng gật đầu: “Thật trăm phần trăm.”

Hoàng hậu nghe vậy, nửa là cao hứng nửa là lo lắng, lại hỗn loạn tức giận, nhất thời vẻ mặt đặc sắc.

Cao hứng là giấy viết thư đã không còn trong tay Thát Đát Khả Hãn, đối phương không thể lại áp chế mẹ con mình; tức giận là trước đó bị đối phương

lừa bịp, trả giá một nửa điều kiện lại không được hồi báo.

Con về lo lắng, đương nhiên là e sợ hiệp nghị rơi vào trong tay những người khác, không chừng khi nào sẽ lấy ra, cần chính mình một ngấm.

Hoàng hậu vội vàng kéo hai con trai ngồi xuống: “Mau, mau nói cho mẫu hậu biết.”

Lúc này, bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, ầm ầm đường bà ta nhúu lại, người nào dám kháng lệnh tiếp cận còn la hét ầm ĩ, giọng quát: “Đều rút đi cho bốn cung.”

Nếu có chuyện lớn cần lập tức xử lý, Hồ ma ma sẽ gõ cửa bẩm báo, Hoàng hậu bởi vậy không để bụng, chỉ nhìn chăm chăm hai con trai, chờ đợi đáp án.

Bên ngoài lập tức khôi phục an tĩnh.

Ngụy Vương là huynh trưởng, hẳn phụ trách giảng thuật, Trần Vương ở bên bổ sung, hai người từ từ nói tình huống mới vừa biết.

Về điểm này, Thát Đát Khả Hãn được chỗ tốt, ngược lại cũng không dấu điểm, thực sáng khoái nói tình huống năm đó đánh rơi hiệp nghị.

Đương nhiên, hẳn không có khả năng nói chính mình bị Sở Lập Tung đánh chặt vật lui về sau, nếu không mặt mũi Khả Hãn còn đâu? Bởi vậy chỉ tóm tắt một câu chuyện có liên quan đến trận chiến, tỏ vẻ lúc ấy hẳn cất hiệp nghị ở trong ngực, sau khi đánh một trận với đại tướng viện quân thì phát hiện không còn nữa.

Xong việc, hẳn cũng đi tìm hai lần, nhưng không thấy bóng dáng.

Việc này ảnh hưởng Khả Hãn không lớn, bởi vậy hẳn nhẹ nhàng tự tại, nói rõ rớt ở chiến trường nào, liên tính xong việc.

Nhưng, đối với mấy người Hoàng hậu, chuyện cũng không phải đơn giản như vậy.

Đại tướng viện quân, còn không phải Sở Lập Tung sao?

Không nói Sở Lập Tung là tâm phúc của Hoàng thái tử, đối địch với Hoàng hậu, mặc dù là chiến tướng bình thường, bị bên ta cấu kết quân địch hãm hại, chỉ sợ cũng hận muốn kẻ ấy chết đi.

Sau đó không lâu Sở Lập Tung chết trận, nhưng trung gian còn có một đoạn thời gian ngắn, nếu ông ấy thật nhất được tờ hiệp nghị, khả năng ông ấy sẽ làm gì?

Sắc mặt Hoàng hậu xanh trắng, mồ hôi lạnh nhất thời tuôn rơi, Trần Vương thấy thế vội an ủi: “Mẫu hậu, lúc ấy chiến trường vô cùng nguy cấp, Sở Lập Tung đại quân gấp rút một khắc không ngừng chạy đi tiếp viện, nếu ông ấy nhất hiệp nghị, không thể nào có rảnh truyền ra.”

“Thực mau, đến Tùng Bảo, ông ta và suất lĩnh viện quân đã toàn quân bị diệt, cũng không thể mở miệng nói với ai.”

“Đương nhiên, càng có khả năng ông ta không nhất được hiệp nghị.” có lẽ lúc hiệp nghị rơi xuống đất liền bị thiên quân vạn mã giẫm đạp, hóa thành tro bụi.

Trần Vương cẩn thận phân tích rất có đạo lý, về mặt Hoàng hậu Ngụy Vương thả lỏng rất nhiều, chẳng qua, hẳn nói câu sau, không khí lại căng chặt.

“Chỉ là, cũng không phải không có khả năng Sở Lập Tung nhất được hiệp nghị, tuy không thể nói ra, nhưng lúc đó ở Tùng Bảo vẫn còn quân coi giữ, lại có người liêm thi cốt cho ông ấy nữa.”

Loại chuyện này, không thể chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, ở vị trí của Trần Vương, đương nhiên phải xem xét mọi phương diện.

Lúc ấy, Tùng Bảo còn thừa không ít tướng sĩ đang ngoan cường chống đỡ kẻ địch, Sở Lập Tung có thể giao hiệp nghị cho một người trong số đó hay không?

Nhưng, Trần Vương cho rằng khả năng kẻ trên không lớn, dù sao quân coi giữ Tùng Bảo đồng dạng trực diện đánh trận, ai cũng không thể xác định chính mình cuối cùng còn sống, khả năng giao ra không lớn.

“Mẫu hậu, nhi thần cho rằng, chúng ta nên tra trong nhóm viện quân thứ hai.” Trần Vương suy tư nửa ngày, cuối cùng kết luận.

Nhóm viện quân thứ hai tới chậm, lúc ấy Tùng Bảo đều từ thương gần như không còn, bọn họ tới chính là quét tước chiến trường, còn có liêm thi cốt.

Chiến trường hỗn loạn, còn bị cháy, rất nhiều thi cốt đã không thể phân biệt, quét tước chiến trường chính là đào cái hố to cùng nhau mai táng, để anh linh các tướng sĩ cùng nhau tiếp tục bảo hộ Đại Chu biên cảnh.

Còn sót lại một ít đại tướng có thể nhận ra, linh cữu được hộ tống trở lại kinh thành hoặc quê cũ.

Sở Lập Tung chính là một trong số đó.

Nếu thi thể của ông có người liệm, nếu hiệp nghị kia mang theo trên người, rất có thể liền rơi vào tay người liệm.

Về mặt Hoàng hậu ngưng trọng: “Diệp Nhi nói đúng lắm.”

Con trai út càng ngày càng trưởng thành, bà rất vui mừng, nhưng lúc này lại không rảnh khách lễ, bà lập tức quay đầu nhìn về con trai lớn: “Quân Nhi, con ra cung, lập tức đi Anh Quốc Công phủ.”

Không sai, thống soái nhóm viện quân thứ hai chính là phụ thân của Ngụy Vương kế phi Tần Thái Lam, Anh Quốc Công Tần Thân.

Bốn năm trước, Tần Thân đã âm thầm đầu hướng một đảng Kỳ hậu, hiện giờ hai bên còn thành thông gia, nếu Ngụy Vương thành công đăng cơ, con gái ông ta chính là Hoàng hậu, bản thân ông ta chính là quốc trưởng.

Mọi người cùng đứng trên một con thuyền, nếu đối phương nhất được hiệp nghị, không có khả năng giấu kín để sau này sử dụng. Sở dĩ Hoàng hậu kêu Ngụy Vương đi Anh Quốc Công phủ, là muốn cho Tần Thân hỗ trợ điều tra quan quân cấp trung dưới trướng ông ta.

Liệm thi cốt khẳng định không cần đại tướng dẫn đầu ra tay, nhưng nếu để tiểu binh tốt phụ trách, lại có vẻ không đủ tôn trọng Sở Lập Tung, bởi vậy làm việc khẳng định là quan quân cấp trung.

Nếu có hiệp nghị, rất có thể dùng trong tay đối phương, Anh Quốc Công càng quen thuộc nhóm người này, ông ta ra tay hiệu quả sẽ tốt nhất.

Ngụy Vương không thể không biết đạo lý này, hần lập tức đứng lên: “Mẫu hậu, nhi thần đi ngay.”

Lúc mẹ con Hoàng hậu đóng cửa mật đàm, bên ngoài phát sinh một chuyện, không lớn không nhỏ, đúng là tin vui.

Ngụy Vương phi mang thai.

Tần Thái Lam đại hôn chỉ mới hơn một tháng, sáng nay không khỏe, triệu thái y chẩn mạch, kết quả mang thai một tháng.

Cung nhân báo tin vui xuất phát từ Ngụy Vương phủ, cao hứng phấn chấn tiến cung báo tin, Ngụy Vương, Trần Vương chân trước vào Khôn Ninh Cung, nàng liền đến.

Thôi Lục Nương vừa thấy người này, lại nghe đối phương ồn ào, trong lòng lập tức vừa động.

Nàng nhận được chủ tử mệnh lệnh thám thính tin tức đã qua thời gian dài, cũng không có cách nào. Dù sao, chuyện hiệp nghị quá trọng đại, ngay cả nữ hầu của Hoàng hậu Hồ ma ma cũng không biết, chỉ phân phó đối phương tự mình giữ cửa, người còn lại càng không thể tới gần.

Tuy Thôi Lục Nương nóng lòng, nhưng rút cuộc vững vàng, chỉ cẩn thận quan sát, tùy thời tìm kiếm sơ hở.

Trời xanh không phụ người có lòng, nàng rút cuộc chờ tới rồi.

“Ngụy Vương phi nương nương có thai?”

Thôi Lục Nương vui mừng lộ rõ trên nét mặt, tiến ra đón, cười nói: “Hoàng hậu nương nương đang ở noãn các, ta dẫn đường cho.”

Mọi người đều biết Hoàng hậu mong cháu đã thật lâu, tin vui một đường truyền lại đây, cung nhân thái giám mừng rỡ không khép miệng được.

Ý cười trên mặt Thôi Lục Nương không thay đổi, hơi rũ mắt, che khuất tinh quang chột lóe, dưới chân càng thêm kịch liệt.

Nàng mới vừa vào ca, vốn không biết Ngụy Vương, Trần Vương tới, nhưng có người một nhà mật báo, nàng vẫn biết.

Nàng còn biết, mấy ngày gần đây chỉ cần Ngụy Vương, Trần Vương tiến cung, đều sẽ đóng cửa mật nghị với Hoàng hậu, địa điểm đều là ở Tây Noãn Các.

Vừa lúc cơ hội tới, Thôi Lục Nương có thể giả bộ hồ đồ, xem có thể thoáng tiến vào, nghe được một lời nửa ngữ hay không.

Tây Noãn Các liền ở phía trước, rẽ qua khúc cong liền đến trước cửa, sáng tạo cực đại tiện lợi cho nàng.

“Đây là tin vui, nương nương biết chắc chắn sẽ rất cao hứng.” Thôi Lục Nương cười tủm tỉm, nói với cung nhân Ngụy Vương phủ theo sát sau người.

“Cô cô nói đúng.”

Cung nhân vội vàng ứng, nếu không phải muốn nhanh chóng báo cho Hoàng hậu biết, nàng cần gì hấp tấp chạy vào?

Đây là nhiệm vụ hời, đứng trên đầu mình, không thể thiếu trọng thưởng. Nàng càng nghĩ càng vội vàng, dưới chân nhanh hơn vài phần.

Này rất hợp ý Thôi Lục Nương, trước mắt bao người, nàng cố ý cười nói: “Vị muội muội này thật gấp.” Nói xong, dưới chân nàng thuận thế lại nóng nảy vài phần.

Hai người vai sóng vai, lúc sắp sửa rẽ qua khúc cong, Thôi Lục Nương dùng khuỷu tay thọc thọc người phía sau. Cung nhân hiểu ý, đây là đã đến, nàng vội giương giọng kêu to: “Đại hi! Đại hi!”

“Bảo tin vui cho Hoàng hậu nương nương, Vương phi nương nương nhà ta có thai!”

Khi nói chuyện, hai người vừa chuyển qua khúc cong, vài bước liền tới trước cửa Tây Noãn Các.

Khoảnh khắc này, ý cười trên mặt Thôi Lục Nương không thay đổi, thực tế đã nín thở ngưng thần, lỗ tai cao cao dựng thẳng lên, nỗ lực lắng nghe động tĩnh trong noãn các.

Cũng là nàng vận khí tốt, lúc này Ngụy Vương, Trần Vương chân trước mới vào noãn các ngồi xuống, vừa mới nói cho Hoàng hậu hiệp nghị bị đánh roi, Hoàng hậu đại kinh thất sắc, nói ra câu kia, “Quân Nhi, Diệp Nhi, các con nói gì? Hiệp nghị sớm đã bị đánh roi?”

Bởi vì vận phần kinh ngạc, Hoàng hậu không đề thấp giọng, vừa lúc bị Thôi Lục Nương nghe vừa vặn, trong lòng nàng rung mình, vội âm thầm ghi nhớ.

“Ồn ào cái gì!”

Hồ ma ma canh giữ trước cửa noãn các liên thanh hét to, “Nhanh, đi xa chút!”

Ngụy Vương phi có hỉ, bà cũng nghe thấy, nhất thời vô cùng vui sướng. Nhưng, bà cũng không quên nhiệm vụ của chính mình, chạy nhanh kêu hai người rời đi.

Thôi Lục Nương vừa thấy tư thế như vậy, lập tức “bùng tỉnh tỉnh ngộ” lại, lập tức túm chặt cung nhân Ngụy Vương phủ chạy trước một đoạn, vội vàng xuống bậc thang, đi một đoạn ra hoa viên nhỏ trước Tây Noãn Các.

“Ma ma, các điện hạ tiến cung sao?”

Nàng biết rõ có hỏi, không dấu vết cho thấy chính mình không biết, thoát khỏi hiềm nghi có ý tới gần.

“Ừ, mới vừa rồi liền tới.”

Hồ ma ma cũng không nghi ngờ, Thôi Lục Nương là người cũ, xưa nay đáng tin cậy, lúc này cũng là nghe tin Ngụy Vương có hậu, mới kích động chút.

Dàn người cũ như bọn họ lo nỗi lo của chủ tử, đều hy vọng Ngụy Vương có con nối dõi thật lâu, bà cũng có cảm giác đồng cảm với hành động của đối phương.

“Gần đây chủ tử dễ nóng giận, người không phải không biết.”

Hồ ma ma trấn an người một nhà hai câu, lại nhìn về phía cung nhân Ngụy Vương phủ: “Được rồi, việc này đợi lát nữa lại bẩm báo, trọng thưởng không thể thiếu người.”

Cuối cùng, bà chấp hai tay tạo thành chữ thập, vui vẻ nói: “Ngụy Vương điện hạ rốt cuộc có con vợ cả.”

Nơi này không thể lưu người lâu lắm, ngay sau đó, Hồ ma ma làm Thôi Lục Nương lãnh cung nhân kia đi dùng trà nghỉ ngơi, lại làm nàng đi phân phó chuẩn bị hồng bao đánh thưởng.

Khôn Ninh Cung có chuyện vui, ban thường trên dưới không thể thiếu.

Chuyện này rất hợp ý Thôi Lục Nương, nàng vừa lúc tìm khe hở, truyền ra tin tức mới vừa rồi.

Cao Húc ở Văn Hoa Điện nghị sự, mới vừa về Thanh Ninh Cung hạ kiệu, liền thấy tiểu thái giám vội vàng tới bẩm: “Điện hạ, nương nương tới, đã đợi ở noãn các ba mươi phút.”

Kỷ Uyển Thanh rất ít đến tiền điện, bởi vì nàng biết nam nhân nhà mình rất bận rộn, nàng tới hân tất nhiên thật cao hứng, nhưng khó tránh khỏi sẽ quấy rầy hân xử lý công vụ.

Thê tử tâm tư trong sáng, xưa nay đúng mực, huống hồ hiện giờ nàng thân mình nặng, vì bảo đảm càng chưa bao giờ bước ra hậu điện. Hôm nay riêng tới chờ, hiển nhiên là có chuyện quan trọng.

Cao Húc suy nghĩ hơi chuyển, lập tức hiểu là chuyện kia, dưới chân hân nhanh hơn vào noãn các.

Quả nhiên, vừa vào cửa, liền thấy trên mặt Kỷ Uyển Thanh hơi nôn nóng, thấy hân đôi mắt sáng ngời: “Điện hạ!”

“Ừ, chậm rãi nói, không được nôn nóng.”

Hân ngồi xuống gần thê tử, ấn nàng dựa vào gối. Cao Húc lực đạo mềm nhẹ, đồng thời không quên đánh giá trên dưới, thấy nàng sắc mặt hồng nhuận, tinh thần không tệ, lúc này mới an tâm.

“Điện hạ, chàng xem.”

Kỷ Uyển Thanh đương nhiên biết nặng nhẹ, đưa mật tin cho hắn, kế tiếp, nàng liền không nhọc lòng, “Đây là Khôn Ninh Cung vừa rồi truyền tới.”

Cao Húc tiếp nhận rồi mắt đọc, chỉ thấy trên giấy nhỏ hẹp viết một hàng chữ nhỏ, chữ viết qua loa, hẳn là thời gian hấp tấp, chỉ có một câu.

“Hoàng hậu nói, Quân Nhi, Diệp Nhi, các con nói gì? Hiệp nghị sớm đã bị đánh rơi?”

Trong lòng hắn lập tức rung mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

Editor: Vy Vy 1505

Trên tờ giấy nhỏ chỉ có một câu, Thôi Lục Nương không rõ nguyên do, nhưng nàng vẫn nhớ kỹ không sai một chữ, cũng tranh thủ mau chóng truyền tới tin tức tay chủ tử.

Phu thê Cao Húc vẫn luôn chú ý việc này, chuyện cũ biết không ít, vừa thấy liền hiểu ngay. Cho nên Kỷ Uyển Thanh vừa được tin tức, mới có thể chạy tới tiền điện.

“Điện hạ, sao hiệp nghị lại có thể thất lạc được?”

Nàng nhủ lại mảy may, biến hóa này thật bất ngờ: “Cũng không biết, Khả Hãn làm mất ở nơi nào?”

Vật quan trọng bậc này, không phải nên cất giữ thích đáng sao? Phải biết rằng Khả Hãn là Thát Đát quốc quân, vật quan trọng của hắn không phải nói đánh rơi là có thể đánh rơi.

Cao Húc rừ mắt suy tư một lát, bỗng ngừng đầu, trầm giọng phân phó: “Trương Đức Hải, lập tức truyền lời cho Lâm Dương, làm hắn thăm dò sau khi Ngụy Vương, Trần Vương ra cung, đi nơi nào?”

Mệnh lệnh này hạ không bao lâu, Lâm Dương liền vội vàng trở lại: “Hồi bẩm điện hạ, Trần Vương ra cung đi Lâm Giang Hầu phủ; mà Ngụy Vương thì đi nhà mẹ đẻ Ngụy Vương phi, Anh Quốc Công phủ.”

Cuối cùng, hắn bổ sung một câu: “Ngụy Vương phi có thai, một tháng rồi.”

“Anh Quốc Công phủ? Tốt lắm.”

Cao Húc chậm rãi lặp lại một lần, môi mỏng hơi cong, lộ ra một nụ cười không rõ ý vị.

Hắn rừ mắt nhìn thê tử từ lập lộ vẻ khó hiểu, thấp giọng giải thích: “Bốn năm trước Tùng Bảo bị vây, cầu viện hai nơi Tuyên Phủ và Đại Đồng, Đại Đồng không cần nhắc lại, mà Tuyên Phủ trước sau chia quân hai lần gấp rút tiếp viện.”

Lúc ấy, Tuyên Phủ áp lực cũng rất lớn, nhưng vẫn cần rảnh, cứng rắn phân ra mấy vạn binh mã giao cho Sở Lập Tung, gấp rút tiếp viện Tùng Bảo.

Vài ngày sau, quân địch hơi lui, Tuyên Phủ áp lực ít hơn nhiều, không nhiều lời, lập tức lại điểm mấy vạn tướng sĩ tiếp viện.

Thống soái đại quân nhóm tiếp viện thứ hai chính là Anh Quốc Công Tản Thân.

Theo bí ẩn ngày xưa dần dần coi bỏ, Cao Húc sớm đã suy nghĩ cẩn thận. Sở dĩ quân địch hơi lui, chính là vì năm đó Thát Đát đại vương từ khẩn cấp điều đi một bộ phận đại quân, mới dẫn đến áp lực lên Tuyên Phủ giảm đi.

Vì sao đại vương từ phải điều đi một bộ phận đại quân?

Đáp án chỉ có một, đương nhiên là vì mai phục viện quân của Sở Lập Tung, giết người diệt khẩu, lạng lẹ ngăn chặn đối phương.

Nhưng không ngờ đại quân của Sở Lập Tung quá mức dũng mãnh, vượt qua đại vương từ dự đoán, bị đối phương đột phá trùng vây thoát đi.

Đại vương từ bắt đắc dĩ, chỉ có thể lâm thời điều khiển đại quân, mất bò mới lo làm chuồng, lại lần nữa vây công Tùng Bảo, lúc này mới thành công.

Việc này trực tiếp làm cho áp lực lên Tuyên Phủ chột giảm, có thể phân ra nhóm viện quân thứ hai. Nhưng cũng vô dụng, chờ viện quân của Anh Quốc Công đến, chỉ có thể quét tước chiến trường.

Tuy đại vương tử thất bại một lần, nhưng tổng thể còn tính thành công, đoạt lấy vô số vàng bạc nô lệ, làm Đại Chu bị thương nặng, chiến công hiển hách, vì thế khai hoàn thu binh, về vương đô kế thừa hân vị.

“Thất Đất Khả Hân chính là quốc quân, hẳn không có khả năng đánh rơi hiệp nghị quan trọng.” Phải chú ý, không phải bị ăn trộm, mà là đánh rơi.

Cao Húc chậm rãi nói: “Nhìn chung mấy năm nay, nơi duy nhất có khả năng rơi mất hiệp nghị chỉ có Tùng Bảo dịch.”

“Lúc ấy Khả Hân và Sở tướng quân đối chọi, chẳng lẽ đánh rơi hiệp nghị trong trận vây công viện quân?”

Kỷ Uyển Thanh vốn là người thông minh, hiểu biết rõ tình huống cơ bản, lập tức suy một ra ba: “Cuối cùng Sở tướng quân chết trận ngoài Tùng Bảo, nếu ông ấy nhất được hiệp nghị, rất có khả năng rơi vào tay người liêm thi cốt.”

Nhóm viện quân thứ hai là Anh Quốc Công suất lĩnh, tạm không đề cập tới lúc ấy người này đã đầu nhập vào Khôn Ninh Cung hay chưa, nhưng phụ trách liêm thi cốt Sở Lập Tung, khẳng định là tướng sĩ dưới trướng ông ta.

“Không sai, bởi vậy Ngụy Vương ra cung liền đi thẳng đến Anh Quốc Công phủ.” Thời điểm mấu chốt thể này Ngụy Vương đi nhà nhạc phụ, khẳng định sẽ không vì Vương phi mang thai.

Cao Húc ngón trỏ nhẹ gõ mặt bàn: “Thất Đất Khả Hân hẳn là kẻ ra việc năm đó, cũng chỉ ra địa điểm đánh rơi.”

Không giống Thôi Lục Nương chỉ vội vàng nghe được một câu, nếu Thất Đất Khả Hân chiếm tiện nghi, lại không trả hiệp nghị, hẳn đuối lý, nói rõ ràng từ đầu đến cuối cũng là lẽ thường.

Dù sao hẳn cũng không tổn thất, coi như thuận nước đẩy thuyền thôi.

Bởi vậy, hành động của Ngụy Vương cũng chứng thực suy đoán của Cao Húc.

“Lâm Dương, chặt chẽ giám thị Anh Quốc Công phủ, cần nghĩ cách thám thính rõ ràng nhất cử nhất động của Tàn Thân.”

Cao Húc tin tưởng hiệp nghị vẫn còn, đây là một loại trực giác, hơn nữa hẳn rất tin tưởng năng lực của Sở Lập Tung.

Cổ đại giao chiến, bình thường đại tướng sẽ đánh tay đôi với đại tướng, Thất Đất Khả Hân nổi danh thiện chiến nhiều năm, tất nhiên sẽ tự mình lên sân khấu.

Nếu hiệp nghị bị đánh rơi dưới mí mắt Sở Lập Tung, ông ấy không thể nào không thấy, khả năng ông nhất lên phi thường lớn.

Bởi vậy, khả năng rơi vào tay người liêm cũng không nhỏ.

Nhưng phòng chừng có lẽ người này không đầu nhập vào Khôn Ninh Cung, ít nhất trong lòng không có, nếu không lúc này Hoàng hậu cũng không cần vội vàng tra xét.

Điều tra Tùng Bảo dịch đã đến thời khắc mấu chốt, Cao Húc phân phó: “Lâm Dương, việc này không thể sơ suất.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh, nhất định không phụ điện hạ giao phó.” Lâm Dương lưu loát quỳ xuống đất, trình trọng ứng, sau đó cáo lui, vội vàng ra cửa an bài.

Cuộc sống từng ngày qua đi, chuyện lại khó giải quyết hơn trong tưởng tượng, mấy bên người ngựa ra tay trong tối ngoài sáng, nhưng kết quả điều tra thực không như ý.

Chiến trường hỗn loạn, có vài người phụ trách liêm thi cốt Sở Lập Tung, đều là võ tướng cấp thấp. Những người này phẩm cấp thấp, cũng không phải thân tín của Anh Quốc Công, có một người đã chết trận, có thương tàn xuất ngũ về quê, còn có hai người bị điều khỏi đơn vị cũ, thay quân đến địa phương khác.

Chỉ có một người còn ở dưới trướng Anh Quốc Công.

Người này trước tiên tra xét, không phát hiện vấn đề, bất đắc dĩ, chỉ có thể dòi tầm mắt về phía mấy người còn lại.

Những người này phân bố linh tinh, muốn tìm kiếm và tra rõ cũng không phải chuyện dễ dàng, tốn thời gian cũng dài. Nhưng Kỷ Uyển Thanh đã không rảnh lo quá nhiều, tiến vào tháng chạp rét đậm, tuyết lớn bay tán loạn, thai nhi trong bụng nàng đã đến lúc sắp sửa đưa chín cuống rốn.

Sắp sinh sắp tới, chớ nói nàng không quan tâm chuyện khác, mặc dù nàng muốn quan tâm, Cao Húc cũng không cho phép.

“Thanh Nhi, bên ngoài có cô, nàng đừng nhớ thương, an tâm sinh hạ hài nhi trước đã.”

Thê tử sắp sinh nở là chuyện trước mắt hẳn chú ý nhất, không gì sánh nổi. Hẳn tự mình hầu hạ nàng tắm gội, từ thay quần áo đến rửa mặt chải đầu,

không nửa phần mượn tay người khác, thật cẩn thận.

“Dạ, thiệp biết.”

Cao Húc ôm nàng trở lại trên giường buồng trong, hấn nện bước vững vàng, không thấy cố hết sức chút nào. Kỷ Uyển Thanh thuận thực nâng lên cánh tay, lại lần nữa hưởng thụ đãi ngộ Hoàng thái tử hầu hạ mặc quần áo.

Mặc xong áo ngủ, nàng được đỡ nghiêng người nằm xuống, hấn tùy tay thả màn gấm, ở phía sau ôm nàng.

Kỷ Uyển Thanh sờ sờ bụng: “Hà ma ma nói hải nhi lại hạ trụ chút, một hai ngày sẽ sinh sản.”

Phụ nhân có kinh nghiệm đều biết, thai phụ sắp đủ tháng sinh sản, thai nhi sẽ nhập bồn. Nàng không biết xem, nhưng lại cảm giác nhiều ngày nay bụng trụ trụ, khó chịu hoảng.

Nhưng Lưu thái y bắt mạch cũng nói chính là một hai ngày.

Cao Húc đương nhiên biết, hấn cao độ chú ý việc này, mỗi ngày đều sẽ sai người triệu thái y tới, cẩn thận dò hỏi.

Nuôi con mới biết ơn cha mẹ, tuy hấn còn chưa bắt đầu giáo dục hải tử, nhưng tự mình làm bạn thê tử từ lúc có thai đến sinh nở, hấn tràn đầy hiểu được.

“Thanh Nhi, vất vả nàng.”

Nghe Cao Húc thực nghiêm túc nói một câu, Kỷ Uyển Thanh cười, nàng là cao hứng, ít nhất phu quân nàng không giống đương thời đại đa số nam tử, cho rằng phụ nhân sinh con là bổn phận, buông tay nên ngủ thiếp thối không chút nào hàm hồ.

“Điện hạ,..... Ai nha!”

Kỷ Uyển Thanh vừa muốn nói chuyện, không nghĩ cẳng chân trái truyền đến co rút đau đớn quen thuộc, lại rút gân, nàng đau đến thấp giọng một tiếng.

Cao Húc lăn long lóc ngồi dậy, lập tức chạm vào cẳng chân trái nàng, thuận thực xoa ấn, cũng quan tâm hỏi: “Thanh Nhi, chính là nơi này sao?”

“Dạ, đúng vậy.”

Rút gân, vừa mới bắt đầu xoa cẳng đau, nhưng Kỷ Uyển Thanh thân mình nặng, ngay cả xoay người động một chút cũng không thể.

Nàng thở hổn hển mấy hơi, chỉ phải nói chút chuyện khác phân tán lực chú ý: “Điện hạ, lần trước chàng nói võ tướng Thát Đát kia, chính là người đang hợp tác với Hứa Tri, tra được hấn là người của ai sao?”

Hứa Tri tận chức tận trách, được tin tức từ chỗ Gia Lạp, lại làm chủ đặt thành hiệp nghị, xong việc lập tức ghi lại kỹ càng tỉ mỉ người này việc này, truyền lại trình tâu trước án chủ tử.

Đồng thời, hấn còn viết chính mình cảm tưởng.

Gia Lạp trung tâm Đại Chu, điểm này không thể nghi ngờ, nhưng Hứa Tri vẫn có chút nghi hoặc. Bởi vì lúc đối phương nghe được Đông Cung quá kinh ngạc, biết Thái tử có hậu, đối phương ý mừng thực rõ ràng, biểu hiện hơi quá chút.

Không phải rõ ràng thì không được, mà là vừa thấy Gia Lạp, liền biết người này không phải dễ dàng vui buồn hiện rõ trên nét mặt.

Xong việc, Hứa Tri hoang mang càng sâu.

Cao Húc xem qua tin báo tường tận này, trong lòng lại vô có động.

Hấn đột nhiên nhớ tới một người tuyệt đối không thể.

Có khả năng tường tận biết Hoàng hậu thông đồng với địch, vốn dĩ ít ỏi không có mấy người. Lại tình cờ gặp gỡ hoặc có thể tới Thát Đát, võ công cao thâm, quan tâm Thanh Ninh Cung, vừa lúc có một người như vậy.

Tiền Tịch Bắc Hầu thế tử, Kỷ Minh Tranh.

Phải biết rằng, lúc trước Kỷ Minh Tranh chết trận, thi thể hấn không vận trở lại kinh thành.

Tình huống này kỳ thật thực bình thường, đại chiến qua đi, chiến trường vô cùng hỗn loạn, trước khi Thát Đát lui quân, còn thả lửa lớn, đốt hủy vàng bạc tài vật, các loại vật tư không mang đi được.

Phần lớn di thể tướng sĩ đều bị thiêu hủy, thân phận Kỷ Minh Tranh đặc thù, tìm kiếm trong thành ngoài thành rất nhiều lần, cũng không phát hiện, chỉ xem như đã bị thiêu hủy.

Bởi vì thực xác định, lúc ấy hấn vẫn luôn lao vào chém giết quân địch đã công vào thành, chiến đến một khắc cuối cùng.

Hiện tại gặp gỡ Gia Lạp, hình như hấn không có quan trên, Cao Húc nhìn không được nghĩ nhiều chút.

Thất Đất khổ hàn, bọn họ nhiều lần xâm nhập phía nam Đại Chu, ngoại trừ chiếm lĩnh, chính là vì đoạt lấy.

Vàng bạc, lương thực, nữ nhân và nô lệ.

Mỗi một lần chiến thắng, liền phải nỗ lực cướp đoạt mấy thứ kể trên. Kéo không đi thì đốt lửa, cũng không lưu lại. Mà thiêu hủy thường là vàng bạc và lương thực, bởi vì nữ nhân và nô lệ có chân, có thể giống đuôi dê chạy về.

Dựa theo lệ thường, năm đó Tùng Bảo cũng thế.

Nhưng mà, nô lệ thường là chút ít binh lính chiến bại và binh dân.

Như vậy, có thể nào Kỳ Minh Tranh bị áp tải về như nô lệ không?

Tuy rằng, Thất Đất sẽ giết hết tướng quân mặc khôi giáp, bọn họ chỉ cần binh dân và quân tốt làm nô lệ. Nhưng có lẽ nào Kỳ Minh Tranh trở thành cá lọt lưới?

Bởi vậy, chỗ không rõ trên người Gia Lạp đều có thể giải thích thông. Phần đầu bị thương khả năng làm cho hấn mất đi ký ức một đoạn thời gian, trên người có vết roi, trung tâm Đại Chu, cũng biết Hoàng hậu thông đồng với địch, quan tâm Thái tử, hoặc có lẽ là Thái tử phi.

Nếu Kỳ Minh Tranh thật không chết, Cao Húc thật cao hứng, trung thần có người thừa kế, vương triều thêm một lương tướng, quan trọng nhất chính là, huynh trưởng của thê tử hấn mất mà tìm lại được.

Hấn tuy nội liễm, nhưng chân tình thực lòng với Kỳ Uyển Thanh không cần phải nói, yêu ai yêu cả đường đi, phần vui sướng này sẽ nâng lên một bậc.

Nhưng, Cao Húc cũng không dám khẳng định, dù sao khả năng này rất nhỏ, hấn sợ thê tử hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, cuối cùng sẽ tuyệt vọng. Cho nên, mật báo kia của Hứa Trì hấn áp xuống, chỉ đề ra một câu: “Gia Lạp biết Hoàng hậu thông đồng với địch, có thể là bộ hạ của cha nàng hoặc Sở Lập Tung.” liền không nói nhiều.

Tuy như thế, Kỳ Uyển Thanh như cũ vô cùng quan tâm, vài lần dò hỏi tiến triển điều tra.

Động tác trên tay Cao Húc hơi hơi dừng, giây lát tiếp tục xoa ấn, cười cười, chỉ nói: “Còn không có tin tức.”

Xác thật không có tin tức, nhưng hàm nghĩa khác chính là, Gia Lạp cơ bản không phải thủ hạ của vài vị đại tướng bắc cương.

Cao Húc không đợi thê tử nghĩ quá nhiều, lập tức chuyển đề tài, nhẹ giọng dò hỏi: “Thanh Nhi, hiện giờ khỏe hơn chưa?”

Kỳ Uyển Thanh bị dò đi lực chú ý, giật giật căng chân: “Khá hơn nhiều.”

“Không cần xoa nữa, chàng cũng ngủ sớm chút.”

Nàng nghiêng đầu, quan tâm nhìn Cao Húc, ban ngày hấn nhọc lòng chuyện ngoài sáng trong tối, còn lúc nào cũng nhớ thương vợ con, buổi tối về phòng tự tay làm mọi chuyện, một tháng gần đây đã gây gò hơn một chút.

“Được.”

Phu thê hai người nằm xuống nghỉ ngơi, tất cả cũng không có gì khác bình thường. Nhưng, đêm nay ngủ đến nửa đêm, Kỳ Uyển Thanh lại đột nhiên bùng tỉnh.

Nàng phát hiện, hình như chính mình muốn sinh.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Editor: Vy Vy 1505

Kỳ Uyển Thanh là nửa đêm bùng tỉnh, mở mắt, đồng thời thấy bụng từng đợt co rút đau đớn, cũng may rất nhỏ.

Kỳ thật, tới gần ngày sinh sản, bụng nàng ngẫu nhiên sẽ hơi hơi trụy đau đớn, trải qua quá nhiều lần sợ bóng sợ gió, hiện tại nàng đã bình tĩnh.

Cho nên lần này, nàng như cũ an tĩnh chờ đợi, chờ đợt đau đớn này qua đi.

Một đôi cánh tay trắng kiện từ sau lưng ôm lấy Kỳ Uyển Thanh, ngoại trừ chớp chớp mắt, nàng không nhúc nhích. Bởi vì Cao Húc nhớ thương mẹ con nàng, gần đây ngủ đặc biệt không an ổn, hơi có động tĩnh lập tức sẽ mở mắt.

Hiện tại ban đêm nàng tổng đi tiểu một hai lần, ban ngày hẩn làm lụng vất vả, buổi tối ngủ không tốt, tuy như cũ tỉnh thần sáng láng, nhưng nam nhân của ai người đó đau lòng không phải sao?

Ước chừng qua thời gian một chén trà nhỏ, đau đớn biến mất, Kỳ Uyển Thanh nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Chính là lúc này, lại có chút không giống dĩ vãng, không chờ nàng ngủ, lại một đợt đau đớn ập tới.

Đợt đau đớn này mãnh liệt hơn rất nhiều, Kỳ Uyển Thanh ngẩng ra, ngay sau đó liền cảm giác dưới thân nóng lên, có ướt át từ giữa hai chân ào ạt chảy ra.

Nước ối phá.

Gần như là nháy mắt, nàng hiểu ra: “Điện hạ, điện hạ!”

Lần đầu gặp việc này, Kỳ Uyển Thanh có chút hoảng loạn, nàng vội vàng gọi nam nhân phía sau.

Thê tử trong lòng ngực mới vừa động, Cao Húc liền mở mắt ra, ánh mắt hẩn thanh minh, không giống vừa mới tỉnh lại trong lúc ngủ mơ, “đăng” một tiếng ngồi dậy, gấp giọng hỏi: “Thanh Nhi, làm sao vậy?”

Khi nói chuyện, hẩn không quên thay nàng dịch dịch góc chăn.

“Điện hạ, thiếp muốn sinh!”

Tuy sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng giờ phút này Cao Húc vẫn tim đập dồn dập, cũng may hẩn trải qua nhiều chuyện lớn, lấy lại bình tĩnh: “Được, Thanh Nhi nàng nhìn một chút, cô lập tức gọi người hầu hạ.”

Giọng hẩn thực ôn, trấn an Kỳ Uyển Thanh đang hoảng loạn, nàng gật đầu, nói: “Điện hạ đừng lo lắng, còn một thời gian nữa hài nhi mới ra tới.”

Cao Húc gật đầu ứng, cũng không nói nhiều, lập tức giương giọng gọi người.

Khi nói chuyện, hẩn đã xoay người xuống giường, dùng chân gấm gói thê tử kỹ lưỡng, ôm cả người và chần vào trong ngực, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Cổ đại cho rằng phụ nhân sinh sản dơ bẩn, mặc dù là Hoàng hậu tôn sư, cũng không thể sinh con ở chính phòng buồng trong, cần chọn một phòng sinh khác, sinh sản và ở cữ đều ở chỗ này.

Thai đầu tiên của Thái tử phi vạn người chú ý, Kỳ Uyển Thanh hoàn toàn không muốn vi phạm quy định, bởi vậy, sớm liền sai Hà ma ma lãnh người thu thập phòng sinh. Mỗi ngày kiểm tra, cũng ngày ngày đốt địa long, để trong phòng không dính nhiễm một chút hàn khí nào.

Chính phòng ra lệnh một tiếng, Thanh Ninh Cung sớm đã đèn đuốc sáng trưng, mọi người chuẩn bị chút thời gian, ai làm việc nấy, tất cả vội mà không loạn.

Cao Húc nện bước vững vàng, ôm thê tử ra chính phòng, nhanh chóng bước vào phòng sinh. Mùa đông khắc nghiệt, bên ngoài tuyết rơi, hẩn có chút lo lắng, cúi đầu hỏi: “Thanh Nhi, có lạnh không?”

“Không lạnh.”

Trước khi ra cửa, hẩn lại dùng áo choàng lông bọc ngoài chần gấm, ấm áp dễ chịu, Kỳ Uyển Thanh không lạnh chút nào, ngược lại hơi chau mày đẹp nhìn hẩn: “Sao điện hạ không mặc thêm quần áo lại ra cửa?”

Cao Húc ra cửa, chính mình vẫn chưa phủ thêm quần áo, trên người mặc áo ngủ màu nguyệt bạch mỏng lã, hẩn nghe vậy chỉ nói: “Cô không lạnh.”

Phu thê nói hai câu đã tới trước cửa phòng sinh, hẩn trực tiếp ôm thê tử bước vào trong.

Hoàng cung tất cả chú ý quy củ, ngay cả phòng sinh cũng không ngoại lệ. Theo quy định, phòng sinh của Thái tử phi là phải thiết lập tại phòng xếp bên góc chính phòng của hậu điện.

Phòng xếp, tên như ý nghĩa, nó không lớn, so với chính điện, có thể nói là thực nhỏ hẹp. Cao Húc rất không vừa lòng, lúc ấy lập tức liền nói muốn đổi nơi khác, vẫn là Kỳ Uyển Thanh ngăn lại hẩn.

Phòng xếp xác thật nhỏ, nhưng chỉ là nhỏ hơn so với chính viện mà thôi. Trên thực tế nó vẫn là một nhà ở độc lập gần hai mươi mét vuông, chuyên dùng để nữ nhân sinh sản và ở cữ, cũng không thể nói thực ỳ khuất.

Rốt cuộc so với Hoàng Hậu sinh sản, đãi ngộ cũng không kém bao nhiêu, thật sự không cần thiết lập dị.

Hà ma ma lãnh người cẩn thận thu thập, Cao Húc tự mình xem qua vài lần, thấy tuy nhỏ chút, nhưng cái khác đều thực không tệ, lúc này mới gật đầu đồng ý.

Hiện tại hần ôm người vào cửa, vòng qua bình phong đặt nàng xuống giường, không đợi hần nói thêm gì, Hà ma ma theo sát sau đó đã tiến lên hành lễ: “Điện hạ xin yên tâm, nơi này giao cho chúng nô tỳ hầu hạ là được.”

Cao Húc liếc mắt nhìn chung quanh trong phòng, thấy một phòng cung nhân bà đỡ bởi vì hần có mặt, mỗi người câu nệ, hần chỉ phải gật đầu: “Hầu hạ thật tốt.”

Hần xoay người dặn dò thê tử: “Thanh Nhi, nàng đừng kinh hoảng, cô ở bên ngoài.”

“Dạ.”

Kỷ Uyển Thanh nhìn đau, ngưỡng mặt cười với hần: “Bên ngoài lạnh lẽo, điện hạ nhớ nhiều mặc quần áo.”

Cao Húc “Ừ” một tiếng, chỉ phải buông tay, bị mời ra ngoài.

Trương Đức Hải đã cầm sẵn quần áo áo choàng chờ ở bên ngoài, vừa thấy chủ tử ra cửa, vội giữ quần áo, hầu hạ mặc vào.

Cao Húc thất thần mở cánh tay, tầm mắt không rời phòng sinh, cửa phòng “két” một tiếng khép lại, tim hần như bị treo lên, mảy kiếm nhú nhú.

Lại nói bên trong phòng sinh, Kỷ Uyển Thanh nhìn theo phu quân ra cửa, trán nàng trắng nõn trơn bóng đã thấm ra một tầng mồ hôi.

Hà ma ma vội vắt khăn ẩm, vừa lau mồ hôi cho nàng, vừa phân thần chỉ huy cung nhân bà đỡ trong phòng.

Mấy bà đỡ tiến lên hành lễ, người cầm đầu cung kính nói: “Xin cho chúng nô tỳ hầu hạ nương nương.”

Mấy bà đỡ này trên danh nghĩa là Phủ Nội Vụ đưa tới, trên thực tế là Cao Húc chọn đi chọn lại trong sổ tâm phúc của hần, bối cảnh tra xét rõ ràng, bảo đảm tay nghề thuần thực, trung tâm như một, lúc này mới cho vào Thanh Ninh Cung.

Kỷ Uyển Thanh mở mắt, nhìn đau gật đầu: “Làm phiền chư vị, chờ hài nhi sinh ra, bôn cung sẽ trọng thưởng.”

“Chúng nô tỳ tạ nương nương.”

Mấy bà đỡ nếu nhận nhiệm vụ này, tánh mạng người thân cũng đã cột vào hai vị chủ tử lớn nhỏ, tự nhiên sẽ làm hết sức.

Nói hai câu, kế tiếp, liền đầu vào đẩy bận rộn, bà đỡ xem xét, vui vẻ nói: “Cung khẩu bắt đầu nở rồi.”

Đây là chuyện rất tốt, sản phụ nước ối phá, cung khẩu đương nhiên nở rộng càng sớm càng tốt. Nếu chậm chạp không nở, còn phải uống thuốc trợ sản, để tránh hài nhi kẹt ở bên trong ra không được.

Thái tử phi là thai đầu tiên, bà đỡ cho rằng còn phải kéo một thời gian, không nghĩ tới thuận lợi như vậy, bà vui mừng nói: “Tiểu chủ tử có lẽ thực mau ra tới.”

Ở đây phần lớn đều là phụ nhân có kinh nghiệm, mọi người nghe vậy vui mừng ra mặt.

Lý luận tri thức, Kỷ Uyển Thanh vẫn biết, nghe vậy trong lòng trấn định, nàng không quên phân phó Hà ma ma: “Ma ma, ma ma sai người nói cho điện hạ, tất cả thuận lợi.”

Nhớ tới mới vừa rồi ngay cả quần áo Cao Húc đều quên khoác, trong lòng nàng ngọt ngào.

“Được, được, nương nương an tâm, lão nô lập tức sai người ra ngoài.”

“Ừ.”

Thực mau, Kỷ Uyển Thanh không rảnh phân thân quá nhiều, bởi vì cung khẩu thuận lợi mở ra, liên ý nghĩa con đau một trận dồn một trận, cảm giác đau đón nhanh chóng kéo đến.

Kỷ thật nói, hần là nhức mỏi. Nhức mỏi tận cùng sinh ra đau đón, trưởng đến mức tận cùng sinh ra đau đón, khó có thể hình dung, cũng khó có thể chịu đựng.

Nàng rất muốn lớn tiếng hò hét để phát tiết một vài, đáng tiếc biết không thể hét, chỉ có thể cắn răng chịu khổ, tích góp sức lực.

Sau đó đau đón kịch liệt kéo đến, nàng cũng chỉ ngẫu nhiên hừ hừ hai tiếng.

Chư phó tán đồng lại cao hứng, chủ tử phối hợp, các nàng đỡ mất công thật nhiều.

Trong phòng sinh rất hài hòa, ngoài phòng sinh chính là chênh lệch lớn. Bởi vì vẫn luôn không nghe thấy động tĩnh, Hoàng thái tử xưa nay ỷ trọng nội liễm cũng nhin không được, không ngừng đi qua đi lại trước cửa phòng.

Trương Đức Hải cũng khản trương, đi tới đi lui sau chủ tử. Khi bồn máu loãng đầu tiên mang ra tới, Cao Húc chợt dừng chân, hất một đầu đánh vào trên người chủ tử.

Mùi máu tươi tràn ngập chớp mũi, Cao Húc nhủ này thật chặt, cũng không rảnh quát lớn nô tài này, vội hỏi: “Thái tử phi như thế nào?”

Bà tử kia vội hành lễ: “Nuông nuong rất tốt, bà đỡ nói rất thuận lợi, nói……”

Bà giương mắt nhìn sắc trời sắp sáng: “Trước buổi chiều, tiểu chủ tử sẽ ra tới.”

“Ừ.”

Tầm mắt Cao Húc miễn cưỡng dời khỏi chậu nước đồng thau huyết hồng, gạt đầu, dặn dò: “Hầu hạ thật tốt.”

Ngay sau đó, hất lui ra phía sau một bước, tránh đường. Bà tử vội vàng hành lễ, bưng chậu máu loãng đi xuống.

Trong phòng tình huống Kỳ Uyển Thanh xác thật không tệ, thực thuận lợi, cho dù bản thân nàng cảm giác cũng không tốt lắm.

Đau nhức đã khó có thể chịu đựng, nàng không thể không phát ra rên rỉ đứt quãng, mồ hôi đầy đầu đầy cổ, hốc mắt ướt át, đã phân không rõ là mồ hôi hay là nước mắt.

Hà ma ma tiếp nhận khăn ẩm lau mặt cho chủ tử: “Nuông nuong, nhin một chút, tiểu chủ tử thực mau sẽ ra tới.”

Kỳ Uyển Thanh cắn răng gạt đầu, nàng hiểu, còn không phải là không thể nhin được nữa, vẫn cần lại nhin sao?

Rốt cuộc, nàng nghe thấy bà đỡ nói: “Được rồi, nuông nuong, nên dùng sức!”

Mới vừa rồi tích góp lực hồi lâu, hiện giờ rốt cuộc có tác dụng, Kỳ Uyển Thanh cắn một cái khăn sạch sẽ, đôi tay nắm dải gấm vóc từ đỉnh đầu rũ xuống, liều mạng dùng sức.

Giữa giữa, liều mạng dùng sức, dùng lực trâu già kéo xe không biết bao lâu, cảm giác đau đớn toan trưởng rốt cuộc tới đỉnh núi, tìm được rồi chỗ đột phá, như ong vỡ tổ hướng đến chỗ kia.

Sau cơn đau nhức, Kỳ Uyển Thanh chỉ cảm thấy thân mình một trận nhẹ nhàng, một khắc không thể tưởng tượng nhất tiến đến, “Oa” một tiếng con nít khóc lạnh lốt, mãnh liệt biểu thị công khai sinh mệnh mới ra đời.

Bà đỡ vui mừng giọng nói đều biến cao vút: “Chúc mừng nuông nuong, chúc mừng nuông nuong, là tiểu điện hạ trắng trẻo bụ bẫm!”

Nàng nghe vậy thật cao hứng, nỗ lực nhìn thăm dò hướng bên kia.

Chỉ thấy bà đỡ đang ôm một đứa bé nho nhỏ, tay chân lạnh lẽo rửa sạch, em bé đúng là có chút béo, nhưng không trắng chút nào, đỏ rực.

Hắn đang liếm miệng nhỏ lớn tiếng khóc, thanh âm vang dội, tay chân cùng sử dụng tránh động. Bà đỡ cười đến không khép miệng được: “Ai da, tiểu điện hạ thật chắc nịch.”

Kỳ Uyển Thanh nghe vậy trong lòng nở hoa, giờ khắc này thật cao hứng, khó có thể hình dung hân hoan, nhưng trong mắt lại không tự kim hãm được chảy xuống hai hàng lệ nóng.

“Nuông nuong, ngài không thể khóc, ờ cứ khóc nhiều sợ là sẽ để lại mầm bệnh.”

Hà ma ma vội khuyên dỗ, cầm khăn lau nước mắt cho chủ tử: “Mau mau dùng nước mắt.”

Kỳ Uyển Thanh hít sâu một hơi, cười nói: “Được rồi, mọi người đều được trọng thưởng.”

Cung nhân ma ma trong phòng vui mừng, vội hành lễ tạ ơn.

Hiện tại đã là giờ Ngọ, Kỳ Uyển Thanh thai đầu tiên tuy thực thuận lợi, nhưng rốt cuộc lăn lộn sáu bảy canh giờ, nàng kiệt sức, thở ra một hơi, mí mắt liền không mở ra được.

Miễn cưỡng chống, chờ bà đỡ ôm hài tử lại đây nhìn thoáng qua, nàng liền nặng nề ngủ.

Lúc vang lên tiếng con nít khóc, trong phòng sinh không khí nhiệt liệt, ngoài phòng sinh cũng thế.

Toàn bộ Thanh Ninh Cung sôi trào, Trương Đức Hải hoan thiên hi địa: “Chúc mừng điện hạ, chúc mừng điện hạ!”

Cao Húc đột nhiên dừng chân, mắt khó nén kích động: “Tốt!”

Sau đó có bà tử đẩy cửa ra: “Chúc mừng điện hạ, nương nương sinh con trai, mẹ con đều bình an.”

Cao Húc thở ra một hơi thật sâu, cất cao giọng nói: “Tốt, trọng thưởng!”

Hắn nhớ thương vợ con, nói xong, liền nhắc chân muốn vào cửa. Bà tử kia hoảng đến mức không màng tôn ti, vội ngăn trở: “Điện hạ, phòng sinh dơ bẩn, xin ngài dừng bước.”

Cổ nhân cho rằng phụ nhân sinh sản là việc dơ bẩn, phòng sinh cả phòng mùi máu cũng đồng dạng dơ bẩn, nam tử không thể tiến vào, sợ lây dính xui xẻo.

Cao Húc chẳng những là nam chủ nhân Thanh Ninh Cung, hắn vẫn là Hoàng thái tử một quốc gia, bà tử gánh không dậy nổi trách nhiệm này, cái khó ló cái khôn, bà đề nghị: “Hay là bế tiểu chủ tử ra cho điện hạ gặp một lần.”

“Vớ vẩn!”

Cao Húc khuôn mặt tuấn tú nghiêm lại, lập tức quát lớn, con hắn mới sinh ra, hiện giờ trời giá rét, sao dám bế ra? Mặc dù dùng bình phong vây quanh hành lang cũng không ổn thỏa.

Đề cập con trai âu yếm, hắn cực kỳ không vui, cũng may hôm nay vừa lúc gặp đại hỉ, lúc này mới không lần nữa trách cứ.

Nhưng Hoàng thái tử xưa nay uy nghi hơn người, bà tử kính hãi, đã “phanh” một tiếng quỳ xuống, thấp giọng thỉnh tội.

“Điện hạ, ngài xem . . . .”

Trương Đức Hải lấy chủ tử làm đầu, thà rằng tin là có, còn hơn là không tin, kỳ thật muốn khuyên chủ tử từ bỏ. Nhưng hắn đồng dạng hiểu biết chính mình chủ tử nói một không hai, do dự nửa ngày, chung quy chỉ khuyên như: “Bên trong đang thu thập, hay là điện hạ chờ một chút.”

Cao Húc kỳ thật không thêm để ý cái gọi là dơ bẩn, chỉ là Trương Đức Hải nói cũng đúng, nghe vậy dưới chân ngừng lại.

Lúc này, cửa phòng lại lần nữa mở ra, là Hà ma ma. Bà hầu hạ chủ tử ngủ, liền nghe thấy bên ngoài âm ỉ.

“Thái tử phi có khỏe không?”

Cao Húc vừa thấy bà, lập tức hỏi một câu, trong lòng Hà ma ma rất an ủi, vội nói: “Nương nương mạnh khỏe, chỉ là đã kiệt lực cho nên ngủ rồi, tiểu điện hạ cũng thật khỏe mạnh.”

“Điện hạ, nương nương đã ngủ rồi, không nên quấy nhiễu, hướng hồ hiện giờ trời hạ tuyết, bên ngoài đi vào sẽ mang chút gió lạnh.”

Mới vừa rồi Hà ma ma đứng sau cửa nghe hết, Thái Tử yêu thương mẹ con chủ tử như thế, bà phi thường cao hứng, nhưng bà quan tâm chủ tử, khó tránh khỏi sẽ nghĩ nhiều một ít.

Phu thê tình nồng, luôn là cái gì cũng không thêm để ý, sợ là sợ tình nồng sẽ chuyển đậm, đến lúc đó nhớ tới chuyện xưa, sẽ sinh lòng chán ghét.

Kỳ thật Hà ma ma luôn hoài nghi với quan hệ phu thê. Cho nên trong đầu bà dạo qua một vòng, liền nói: “Nương nương mới vừa sinh sản, không thể gặp chút nào gió lạnh, hay là điện hạ gặp tiểu chủ tử một lần ở gian ngoài trước.”

Cho Thái tử điện hạ một ít khe hở, nghĩ kỹ, hôm sau nếu vẫn muốn vào, khi đó lại vào cũng không muộn.

Bà nói hợp tình hợp lý, Cao Húc đặt thê tử thân thể khỏe mạnh lên hàng đầu, nghe vậy gật đầu nói: “Ma ma nói đúng lắm, phải nên như thế.”

Hắn chỉ có thể trước tiên áp xuống nhớ thương trong lòng.

Chờ một lát, bên trong bẩm báo đã thu thập thỏa đáng, Cao Húc lập tức bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Phòng xếp cũng không lớn, dùng một bình phong lớn tám phiến phân cách thành gian trong gian ngoài, địa long đốt thật sự vững, trong phòng ẩm áp dễ chịu.

Cao Húc lãnh thái y và Trương Đức Hải vào cửa, hải tử cũng không lập tức được bế ra, ba người chờ ở gian ngoài, xua đi hàn khí trên người trước.

Thái y nắm chặt thời gian, trước tiên dùng sợi tơ bắt mạch, xác định thân thể Kỳ Uyển Thanh không ngại.

Sau đó, Hà ma ma thật cẩn thận bế tã lót đồ tắm, vòng qua bình phong ra gian ngoài.

Cao Húc không hề chớp mắt, gât gao nhìn thẳng tã lót nho nhỏ kia.

Em bé mới sinh ra kỳ thật cũng không đẹp, khuôn mặt nhỏ đỏ rực, lông mày nhạt đến gần như không nhìn thấy, mí mắt còn sưng.

Ánh mắt Cao Húc lại không dời ra được, hắn cảm thấy tất cả con nít trên đời đều không đẹp bằng đứa bé mặt đỏ trước mắt.

Hắn thật sâu hít hai hơi, mới cẩn thận vươn hai tay, muốn tiếp nhận tã lót Hà ma ma đưa qua.

Hải tử rất nhỏ, tã lót thực nhẹ, Hoàng thái tử xưa nay trấn định tự nhiên lại luống cuống tay chân, thật vất vả nghe Hà ma ma chỉ dẫn bế hải tử, hắn lại cương thân mình, không dám lộn xộn.

Cao Húc cúi đầu nhìn chằm chằm trẻ con nho nhỏ, môi mỏng không nhịn được cong lên, mỉm cười đạt đến đáy mắt, tự đáy lòng vui sướng.

Thân là Hoàng thái tử, nếu nói không coi trọng con nôi dãi dưới gối là không có khả năng, chỉ là trước đại hôn, phần lớn là quan niệm điều kiện khách quan hình thành.

Nếu không, hắn sẽ không trẻ như vậy mới đại hôn.

Hoàng thái tử đại hôn trễ, tất nhiên có mấy phương đánh cờ cùng với Xương Bình Đế ý nguyện gây ra. Nhưng không thể không nói, bản thân Cao Húc cũng không vội, nếu không khẳng định không phải là kết quả này.

Sau đại hôn, dần dần tâm ý tương thông với thê tử, nàng đã thành một khối thịt mềm trên đầu quả tim hắn. Lúc này, hắn bắt đầu chờ mong cốt nhục kết tinh tình yêu của hai người.

Sau đó, Kỳ Uyển Thanh thật mang thai, phần chờ mong này càng chân thật, từng ngày làm bạn hải tử dần dần trưởng thành, hắn ngày ngày mong đợi yêu quý.

Hiện giờ, rốt cuộc ôm được đứa nhỏ này vào trong ngực. Cốt nhục của hắn, hải tử của hắn và thê tử, xưa nay ổn trọng tự giữ, giờ phút này vành mắt Cao Húc lại có nhiệt ý, hơi hơi đỏ lên.

Hắn thật cẩn thận cúi đầu, một cái hôn mềm nhẹ dùng trên trán em bé.

Phụ thân hôn, đánh thức đứa trẻ đang ngủ say, tiểu bảo bối nhấp nhấp cái miệng nhỏ phấn nộn, “Ê a” nhẹ gọi một tiếng.

Cao Húc lần đầu nếm tư vị kinh hoàng luống cuống, hắn vội vàng hỏi Hà ma ma: “Con làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Hắn cho rằng chính mình bế hải tử không tốt.

Vừa dứt lời, cũng không đợi Hà ma ma trả lời, em bé “Ê a” hai tiếng, ngay sau đó mí mắt giật giật, lần đầu tiên mở hai mắt nhắm chặt từ khi sinh ra.

Hà ma ma vui vẻ nói: “Tiểu chủ tử mở mắt, đây là cha con liền tâm, biết là phụ thân ôm bé.”

Đôi mắt bé trắng đen rõ ràng, con ngươi thực đen thực sáng, mở mắt cũng không khóc nháo, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm phụ thân.

Cao Húc vui sướng, hắn nhìn lại hải tử, nửa ngày mới thấp giọng nói: “Ta là cha con, con biết được sao?”

Giọng nam trầm thấp, nói không nên lời nhu tình tràn đầy.

Em bé khép đôi mắt lại, sau đó lại mở, vẫn nhìn phụ thân.

Đứa bé nhỏ như vậy là nghe không hiểu, nhưng Cao Húc lại cho rằng bé nghe hiểu: “Ngoan, con ngoan!”

Hắn thực kích động, nửa ngày mới nhớ tới Lưu thái y, vội phân phó đối phương lại đây thỉnh mạch bình an.

Tay hải tử rất nhỏ, bàn tay còn nắm lại, Lưu thái y rửa tay, dùng khăn lau sạch sẽ, mới nhẹ nhàng đặt lên mạch bé.

“Hồi bẩm điện hạ,” lão thái y ngưng thần nghe mạch một lát, buông tay cười tủm tỉm ôm quyền: “Tiểu chủ tử thân thể khỏe mạnh, tất cả bình an.”

“Tốt lắm, trọng thưởng!”

Đối với Cao Húc, mẹ con đều bình an là tin tức duy nhất hần chờ đợi, cũng là duy nhất hần muốn nghe.

Tã lót một lần nữa bị gói kỹ lưỡng, cha con lại trò chuyện hồi lâu, mãi đến khi bảo bảo ngáp một cái, nhấp nhấp miệng nhỏ, nhắm lại mắt, lúc này hần mới thật cẩn thận giao tã lót cho Hà ma ma, luôn mãi dặn dò chăm sóc thật kỹ.

Cao Húc cũng không thể ở lâu. Tin vui đã truyền ra, Hoàng thái tử được con vợ cả, giang sơn có người kế tục, khắp chốn mừng vui, lập tức Hoàng đế sẽ ban thưởng xuống, hần cần tới tiền điện, cần chuẩn bị rất nhiều chuyện.

Nhìn theo Hà ma ma vào nội thất, hần mới thu hồi tầm mắt, xoay người vội vàng ra cửa.

Đoàn người mới vừa đến phạm vi tiền điện, nghênh diện liền gặp phải Thanh Ninh Cung Phó tổng quản Hầu Chí Bình, hần vội hành lễ, cũng nói: “Khởi bẩm điện hạ, thánh chỉ của bệ hạ đến.”

Cao Húc gật đầu, bước nhanh tới trước nghênh đón thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế viết rằng: Trẫm duy nói. ....” tiếng nói thái giám đặc sắc bén nhọn vang lên, tuyên chi chính là Càn Thanh cung đại tổng quản Tôn Tiến Trung.

Trên thánh chỉ, Xương Bình Đế biểu hiện vạn phần vui sướng khi con vợ cả hoàng trưởng tôn ra đời, đồng thời tỏ vẻ khen thưởng đối với mẫu thân của hoàng trưởng tôn, Thái tử phi Kỷ thị. Tiếp theo, chính là liên tiếp ban thưởng.

Cuối cùng, Hoàng đế ban tên cho hoàng trưởng tôn, Cao Cảnh.

Cảnh, là mỹ ngọc hào quang.

Tuy hoàng trưởng tôn giảng sinh bỏ khuyết nhược điểm cuối cùng của Hoàng thái tử, làm địa vị Đông Cung càng không thể lay động, nhưng đối với cháu trai vừa mới sinh ra, còn nằm trong tã lót, Hoàng đế vẫn không có bất kỳ ác cảm nào.

Tên này, là ông ta tự mình nghĩ.

Quyền đặt tên cho con trai bị cướp đoạt, sớm nằm trong Cao Húc dự kiến, trong lòng hần có chuẩn bị, tâm bình khí hòa cảm tạ ân, cũng tiếp thánh chỉ.

Tiếp nhận Tôn Tiến Trung chúc mừng, cho một phong li xi đỏ thẫm, tiễn người đưa ra Thanh Ninh Cung, kế tiếp, còn có các sự vụ bận rộn.

Cao Húc chân không chạm đất, nhưng hần người gặp việc vui tâm tình sáng khoái, toàn bộ Thanh Ninh Cung cũng đắm chìm trong vui sướng.

Các công việc bên ngoài, Kỷ Uyển Thanh một mực không cần quan tâm, chờ nàng lại lần nữa khôi phục ý thức, còn chưa mở mắt, liền phát hiện trong miệng có mùi vị cam khô.

Nàng nâng lên mi mắt, thì ra Hà ma ma cầm một chén nhỏ bằng sứ men xanh, đang rót nước canh vào miệng nàng.

“Nương nương tỉnh rồi.”

Hà ma ma thấy chủ tử tỉnh lại, vui mừng nói: “Ngài ngủ thật lâu, chắc là đói bụng rồi, lão nô lập tức sai người truyền thiện.”

Kỷ Uyển Thanh liếc liếc mắt song cửa sổ, bên ngoài không còn ánh mặt trời, nên đã được đốt lên, hiện tại bóng đêm thâm trầm, nàng một giấc ngủ cả ngày.

“Dạ.”

Nàng gật đầu, một ngày hai đêm chưa ăn uống gì, còn liều mạng dùng sức nửa ngày, trong bụng trống trơn đói đến hoảng.

Thói quen sờ sờ bụng, Kỷ Uyển Thanh lúc này mới bừng tỉnh, nàng đã sinh con rồi, cuống quýt hỏi: “Ma ma, con đâu?”

“Tiểu chủ tử rất khỏe, đang ngủ.”

Hà ma ma nói xong, vội đứng dậy đi mấy bước đến bên cạnh xe nôi, cúi người bế lên một tã lót đỏ thẫm.

Kỷ Uyển Thanh ngẩng mặt, lúc này mới phát hiện, gần đầu giường đã đặt một xe nôi vững chắc bằng gỗ nam.

Nàng vạn phần bức thiết, không màng vẫn còn đau đớn dưới thân, vội lấy tay chống giường, giãy giụa muốn ngồi dậy.

Đám người Lê Hoa hầu hạ trước giường vội tiến lên nâng đỡ, lấy gối lót sau lưng, cẩn thận hầu hạ chủ tử nghiêng nghiêng ngồi dựa trên giường.

Hà ma ma cẩn thận đặt tã lót trong lòng ngực chủ tử, vừa sửa đúng động tác của Kỷ Uyển Thanh, vừa cười nói: “Lúc cha bé ở đây thì ngoan ngoãn vô cùng, đợi cha bé ra cửa lại giận dỗi khóc đến hăng say.”

“Tiếng khóc rất có sức lực, là đứa bé cường tráng.” Bà tươi cười đầy mặt: “Chắc là khóc nháo mệt mỏi, rầm rì vài tiếng đã ngủ.”

Em bé đỏ rực, khuôn mặt nhỏ phình phình, có chút phì nhưng không tím mập. Mũi nhỏ cao thẳng, nhìn có vài phần giống cha bé, chỉ là mí mắt còn sưng, lông mày cũng nhật đến mức không nhìn ra, ngũ quan còn lại nhìn không ra giống ai.

“Thật xấu!”

Trong miệng Kỷ Uyển Thanh ghét bỏ, giọng điệu lại nhu hòa đến thấm ra nước, phảng phất ngày nóng bức uống một chén nước đá lớn, thoải mái thanh tân một đường lan tràn đến khắp người, khuây khoả xưa nay chưa từng có.

Tại một khắc này nàng cảm thấy, mười tháng cẩn thận, hoài thai vất vả, đều dĩ thường đáng giá.

Em bé nhấp nháp miệng phấn nộn, Kỷ Uyển Thanh chợt nhớ tới một chuyện: “Ma ma, nhanh lấy cho con cái khăn ẩm.”

Ở cổ đại không có vắc-xin phòng bệnh, tỉ lệ trẻ sơ sinh chết non hơi cao, sữa sơ sinh có vẻ đặc biệt quan trọng, cho dù như thế nào cũng không thể bỏ qua.

Vấn đề này, nàng đã từng cùng Hà ma ma thảo luận, nữ mẫu đau lòng chủ tử lớn nhỏ nhà mình, vừa nghe nói sữa sơ sinh thật sự rất tốt, cũng không rảnh lo hợp quy củ hay không, đã sớm bị thuyết phục.

“Chuyện trong phòng này không thể tiết lộ nửa câu ra ngoài, mặc dù là điện hạ hỏi, nên nói thì nói, không nên nói thì không cần nhắc loạn.”

Đương thời đại gia chủ mẫu, chính mình cho con bú sữa giống như hạ thấp thân phận. Hà ma ma hầu hạ chủ tử coi ra vật áo, tiếp nhận khăn ẩm chườm nóng lặp lại mấy lần, thấy mấy nữ mẫu nhìn có chút sợ hãi, bà vừa không ngừng động tác, vừa nghiêm khắc dặn dò.

Mấy nữ mẫu vâng vâng dạ dạ, hiện tại đỉnh đầu chủ tử là Thái tử phi, dù sao không ảnh hưởng tiểu điện hạ thân thể khỏe mạnh, các nàng tuy khiếp sợ, nhưng cũng hiểu ở hoàng cung làm việc, không nên nói tuyệt không thể hồ ngôn loạn ngữ.

Thật lâu sau, Kỷ Uyển Thanh một lần nữa bế hài tử, để sát bé vào trong lòng ngực chính mình. Tiểu bảo bối non mềm đến không thể tưởng tượng, vừa tới gần mẫu thân, liền chính mình làm động tác mút vào, miệng nhỏ lúc đóng lúc mở.

Trước ngực nàng phồng lên, hài tử nỗ lực mút vào một thời gian, liền thành công, động tác bé hưng phấn rất nhiều, mí mắt hơi hơi mở, ra sức nuốt.

Khó trách người ta hình dung liễu mạng, đều sẽ nói giống như sức lực bú sữa đều dùng tới, em bé mới sinh ra muốn bú sữa, thật sự phải dùng sức lực cả người.

Kỷ Uyển Thanh có thể cảm giác được hài tử có sức lực, nàng mỉm cười, vừa thương vừa đau, lại tràn ngập cảm động.

Nhẹ nhàng vuốt ve tóc máu hài tử thừa thốt, nàng cúi đầu hôn hôn bé, nửa ngày mới áp xuống nhiệt ý trong mắt.

Hà ma ma mỉm cười nhìn, thỉnh thoảng chỉ dẫn một chút, làm sao để mẹ con hai người đều thoải mái.

Em bé mới sinh thực tế sức ăn không bao nhiêu, không bao lâu, tiểu bảo bối liền no rồi. Ăn uống no đủ, đã hoàn toàn tỉnh táo lại, cũng không khóc nháo, chỉ tròn tròn mắt, bình tĩnh nhìn mẫu thân.

Đôi mắt nhỏ nhìn đến mức tìm Kỷ Uyển Thanh đều phải hóa thành nước, nàng ôn nhu nói: “Làm sao vậy? Con no rồi sao?”

Tiểu bảo bối nghe không hiểu, nửa ngày lại nhe răng nhe miệng, ề ề một tiếng.

“Nương nương, để lão nô bế tiểu chủ tử đi.”

Hà ma ma lo lắng chủ tử mới vừa sinh sản chưa lại sức, vội tiến lên muốn tiếp nhận hài tử.

Kỷ Uyển Thanh xác thật mệt mỏi, ngồi một hồi liền mệt mỏi, cũng không phản đối, giao hài tử cho nữ mẫu, đánh lên tinh thần ăn chút gì, liền nằm xuống.

Động tác của Hà ma ma thực thuần thục, hai ba lần nhẹ nhàng đỡ đưa, hài tử mới vừa thanh tỉnh liền lại ngáp, giãy lát liền khép lại mắt, nghiêng đầu tiếp tục hô hô ngủ.

“Hài nhi mới sinh ra chính là ngủ nhiều như vậy.”

Hà ma ma vừa cười nói, vừa ngồi xuống ghé dựa Lê Hoa bụng tới trước giường, nói vài câu với Kỷ Uyển Thanh về tiểu chủ tử. Sau đó, bà chuyển đề tài, thấp giọng nói: “Điện hạ là người chồng tốt, nương nương sinh sản, hần vẫn luôn chờ bên ngoài, nửa bước không rời.”

Hôm nay trời thật sự rất lạnh, nước đóng thành băng, bên ngoài tuyết lớn như lông ngỗng, hơn nửa đêm chờ dưới hành lang, tiếp theo lại đứng nửa ngày, nhưng không dễ chịu.

Hà ma ma đặc biệt vừa lòng điểm này, rốt cuộc Hoàng thái tử tôn quý, nguyện ý lại đây thủ một lát, kỳ thật đã không tệ, càng đừng đề chờ toàn bộ quá trình.

Kỷ Uyên Thanh cười, giờ tay khẽ chạm khuôn mặt nhỏ của bảo bảo, Cao Húc xác thật thực tốt, nàng cũng nguyện ý tin tưởng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Editor: Vy Vy 1505

Cao Húc rất bận rộn, mỗi khi bài trừ thời gian hồi hậu điện, Kỷ Uyên Thanh luôn là ngủ, chờ phu thê lại lần nữa gặp mặt, đã là hai ngày sau.

Nếu phòng sinh đều đã từng vào, các loại kiêng kỵ liên càng không thêm để ý, hắn đi thẳng vào cửa coi xuống áo choàng, đứng đó một lúc lâu, chờ hân khí đi, liền trực tiếp chuyển qua bình phong vào trong phòng.

Cũng là như vậy vừa khéo, thế nhưng đụng phải Kỷ Uyên Thanh cho con bú.

Việc này rất cuộc không hợp tình đời, bởi vậy mỗi khi Kỷ Uyên Thanh cho hài tử bú sữa, sẽ bình lui phần lớn cung nhân trong phòng, chỉ còn lại mấy người ở bên trong hầu hạ.

Cũng là như thế này, Cao Húc vào cửa mới không thấy ai ở gian ngoài.

Lọt vào trong tầm mắt hắn đó là một màn này, hài tử dựa vào trong lòng ngực thê tử mồm to mút vào, mấy ma ma chờ trước giường, trong đó bao gồm nhũ mẫu.

Cao Húc lập tức nổi giận, hạ giọng quát lớn: “Mấy người các ngươi, là như thế nào hầu hạ chủ tử?”

Hắn đương nhiên giận, cổ nhân cho rằng, sữa mẹ là máu người mẹ dưỡng thành, cho bú sữa hao tổn cực lớn, bởi vậy đại gia chủ mẫu mới sẽ không tự mình cho con bú, địa vị của nhũ mẫu tiểu chủ tử mới có thể cao như vậy, đãi ngộ mới có thể tốt như vậy.

Giống nhũ mẫu được chọn lựa vào Đông Cung hầu hạ, chẳng những ăn ngon uống tốt, hơn nữa các nàng cho tiểu chủ tử bú và chăm sóc tới lớn, chỉ cần không tìm đường chết, nửa đời sau hưởng phúc là nhất định.

Sau đó lại chậm rãi biến thành các quý phụ không tự mình cho bú sữa là tượng trưng cho thân phận cao. Đương nhiên, nguyên nhân đầu mới là căn bản.

Nhũ mẫu không cho hài tử bú, lại đứng một bên nhìn, làm thê tử của hắn tự mình cho bú, Cao Húc nhìn thấy, tức giận có thể nghĩ.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy nhũ mẫu trước mắt, vẫn là người hắn tỉ mỉ chọn lựa: “Hay cho một đám nô tỳ không tuân thủ quy củ, nuôi các ngươi có tác dụng gì!”

Cao Húc nhớ thương vợ con, ép giọng tới cực thấp, nhưng một khàng lửa giận, phát tác không nhỏ.

Mấy nhũ mẫu kinh hoàng luống cuống, nhất thời sợ tới mức chân căng mềm nhũn, đầu gối đã chấm đất, các nàng vội dập đầu nói: “Điện hạ, cầu điện hạ thứ tội!”

Biến hóa đột nhiên làm hài tử phát hiện, bé bắt an cọ cọ nẫu thân, đình chỉ động tác mút vào, nghẹn bẹp miệng nhỏ, “Ê a” khóc nỉ non ra tiếng.

“Con ngoan con ngoan, cha thương con mà.”

Kỷ Uyên Thanh đau lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng bảo bảo, vừa trấn an, vừa nhẹ giọng nói: “Điện hạ, chàng nghe thiếp nói trước đã.”

Cao Húc thấy kinh đến con trai, vội im tiếng đến mép giường ngồi xuống, cùng nhau nhẹ giọng dỗ dành hài tử.

Cha mẹ tuổi trẻ luống cuống tay chân, cũng may tiểu bảo bối không lăn lộn người, khuyên dỗ một thời gian, thực mau được trấn an, bé chớp chớp mắt ẩm ướt, ủy khuất ba ba tiếp tục vùi đầu mút vào.

Phu thê hai người nhẹ nhàng thở ra, Cao Húc tiếp nhận khăn ẩm Hà ma ma đưa qua, thật cẩn thận lau nước mắt cho bảo bảo.

Nếu con đã ăn một nửa, hiện tại không thể lập tức đánh gãy, hắn chỉ phải nhịn lần này.

Bất quá, trong giọng nói Cao Húc ẩn có phần nộ, ép giọng tới cực thấp, nói: “Thanh Nhi, mấy điều nô này dám can đảm lừa gạt chủ tử, không thể nhẹ tha.”

Đề cập thân thể thê tử khỏe mạnh, hần nửa điểm không buông miệng, chỉ nhẹ giọng trấn an: “Nàng mới sinh hài nhi, phải dưỡng thật tốt, việc này đừng quan tâm.”

“Không phải đâu, điện hạ.”

Kỷ Uyển Thanh buồn cười lại cảm động, dựa gần hõm vai Cao Húc cười nói: “Việc này đối với thân thể thiếp có ích không hại, điện hạ từ từ nghe thiếp nói.”

“Hả?”

Cao Húc tự nhiên không nghi ngờ thê tử, chỉ là giờ phút này nàng nói khác hoàn toàn nhận tri của hần, đột nhiên nghe vậy, hần khó tránh khỏi nghi hoặc: “Lại có việc này sao?”

“Dạ, là thật.”

Kỷ Uyển Thanh bình lui mấy nhũ mẩu ma ma trong phòng, tình tế nói một lần sữa mẹ tốt cho trẻ con như thế nào, đặc biệt là sữa sơ sinh, lại còn trình trọng tỏ vẻ, cho con bú ngược lại rất có lợi đối với cơ thể người mẹ khôi phục, không có chỗ hỏng.

“Thiếp muốn cùng điện hạ bạc đầu giai lão, sao có thể không yêu quý thân mình.” Nàng lời nói thực nghiêm túc, ngược mắt nhìn hần, mắt đẹp ẩn mang vài phần triển miên.

Cao Húc có chút hòa hoãn sắc mặt, lại nghe thê tử nói: “Đây là mẫu thân dạy thiếp, tuyệt đối sẽ không sai.”

Loại chuyện này, cần thiết có cái xuất xứ, tổng không thể là trống rỗng phán đoán. Vì thế, Kỷ Uyển Thanh đẩy tri thức hiện đại lên người mẫu thân.

“Thiếp và muội muội sau khi sinh chính là mẫu thân tự cho bú.”

Kỷ thật, em bé không có tinh lực, thị lực cũng mơ hồ, nàng cũng không nhớ rõ lúc trước có uống sữa sơ sinh hay không. Nhưng hiện tại phải xem như là có: “Thiếp và muội muội một thai song sinh, thiếp khỏe mạnh chút, thân thể muội muội thiếp liên yếu hơn rất nhiều.”

“Nếu không phải mẫu thân dùng biện pháp này, sợ là muội muội còn yếu hơn nữa.”

Vì thuyết phục phu quân, đề cao miễn dịch cho con trai khi không có vắc-xin phòng bệnh, được đến càng nhiều bảo hộ. Bất đắc dĩ, Kỷ Uyển Thanh chỉ phải nói dối thiện ý nhỏ nhỏ, dùng muội muội làm bằng chứng.

Tuy mẫu thân nàng mất sớm, nhưng lại là vì từ nhỏ thân thể hơi yếu, lại liên tục tao ngộ đã kích, thương tâm quá độ, cũng không liên quan mặt khác.

Nếu phụ thân huynh trưởng còn sống, nói vậy mẫu thân cũng có thể an ổn đầu bạc.

Nhớ tới chuyện cũ, Kỷ Uyển Thanh có chút ảm đạm, một lát sau nhắc lên tinh thần, nhìn phu quân bên cạnh.

Cao Húc vỗ nhẹ nhẹ thê tử, xem như trấn an, trầm ngâm một lát, liền nói: “Nếu sữa sơ sinh bỏ ích như vậy, lại không tổn hao cơ thể mẹ, vậy nàng có thể cho con bú.”

Hần cẩn thận đánh giá Kỷ Uyển Thanh, thấy nàng nghi ngại hai ngày, đã hoãn lại, sắc mặt không tệ, tinh thần cũng thực tốt, hiển nhiên cho con bú cũng không mang đến tổn thương, lúc này mới gật đầu ứng.

“Nàng cho bú hai tháng là được, chờ đầy hai tháng, liền giao cho nhũ mẫu hầu hạ.” Cao Húc rút cuộc đau lòng thê tử, lấy hai tháng làm hạn định, nhiều liền không vui.

Hần trầm nghĩ, quay đầu lại dò hỏi thái y một chút, lại lệnh thái y cẩn thận bắt mạch, xác định thân thể thê tử hoàn toàn không tổn hao gì, mới có thể tiếp tục.

Nếu không, tất cả tạm dừng.

Bản thân Cao Húc chính là nhũ mẫu nuôi nấng lớn lên, hần cảm thấy mặc dù con trai chính mình đồng dạng đãi ngộ, cũng là không thành vấn đề.

Hần xem con trai như trân bảo, thê tử cũng thế, kêu hần tổn thương một người lại trợ cấp một người khác, hần không muốn.

“Dạ, đều nghe điện hạ.”

Thái độ Cao Húc thực kiên quyết, Kỷ Uyển Thanh chỉ phải gật đầu ứng, nàng đánh giá, hai tháng cũng có thể tiếp nhận rồi.

Dù sao, mấy nhũ mẫu đều là vừa sinh hài tử không lâu được chọn vào, ước chừng một tháng hai tháng sau, chất lượng sữa đều rất cao, không ảnh hưởng hài tử dinh dưỡng.

Huống hồ, hiện tại Kỷ Uyển Thanh đã sinh con, chờ ở cữ xong, liền không thể lại đóng cửa không ra. Nàng có các thời điểm cần thiết ra cửa, cũng

không thể làm bảo bảo bị đói chờ, bởi vậy nhũ mẫu ắt không thể thiếu.

Nếu đã dùng, liền không kém một chút, phu quân đau lòng nàng, nàng cũng không muốn lần nữa phát ý hấn.

Phu thê nói chuyện, bên này tiểu bảo bảo đã ăn no, bé buông ra noi phát ra đồ ăn vẫn luôn ngậm nãy giờ, dẩu dẩu cái miệng nhỏ.

“Tiểu tử này.”

Cao Húc mỉm cười, cẩn thận tiếp nhận con trai trong lòng ngực thê tử, đặt trên giường, lại giờ tay thay thê tử cột lại vạt áo.

Tuyết trắng đầy đà, làm ánh mắt hấn ám ám, khắc chế một phen mới không ngoe rục rịch tâm tư.

“Chàng cũng không chê hời sao?” Kỳ Uyển Thanh giận liếc hấn, cười trêu ghẹo.

Khi sinh sản cả người đỏ mề hời, phằng phát giống ở trong nước vớt ra, cộng thêm ở cữ không cho phép dính nước, Hà ma ma chỉ vắt khăn ẩm lau chùi thân mình cho chủ tử, một mực không thêm đề ý nàng oán giận.

Nhũ mẫu quay đầu còn dong dài hồi lâu, thuyết minh đủ loại chỗ hỏng khi ở cữ không chú ý, làm lỗi tai Kỳ Uyển Thanh sinh kén, nàng chỉ phải lập tức giờ cờ trắng đầu hàng, mới ngăn chặn đối phương thao thao bất tuyệt.

Giờ phút này nàng nói chuyện, không quên nghiêng đầu ngử ngử, nhãn mặt tỏ vẻ không vui: “Thiếp cứ cảm thấy có chút mùi vị.”

Còn về Cao Húc có ghét bỏ hay không, nàng không thêm đề ý, dù sao nên ghét bỏ hai ngày nay đã sớm ghét bỏ, cũng không đợi đến bây giờ.

Theo Hà ma ma nói, một khi hấn có rãnh liền chui vào phòng xép, ôm hài tử, ngồi ở trước giường, giống như bị dính trụ không chịu dời đi.

Kỳ thật trong lòng Kỳ Uyển Thanh ngọt ngào, trong lòng nam nhân này đã chặt chẽ yêu thương nàng.

“Nơi nào có mùi vị chứ?”

Cao Húc tỏ vẻ hoàn toàn không phát hiện, ngược lại hôn hôn môi anh đào nàng, cười nói: “Cô chỉ cảm thấy thơm.”

Nói ngọt như vậy, một năm trước mới vừa đại hôn là hoàn toàn không dám tương tượng, nhưng giờ phút này hấn nói được thành thạo thuần thực.

Không đúng, Hoàng thái tử nói lời này là phát ra từ nội tâm, hấn thật không cảm thấy có mùi vị.

Cao Húc trực tiếp động thủ, một tay xuyên qua đầu gối thê tử, một tay ôm nàng vai cổ, đặt nàng nằm trên giường: “Thái y nói, hiện giờ nàng không nên ngồi lâu lắm, nằm nói chuyện là được.”

Dẫn dò vài câu, lại dịch dịch góc chần, hấn một lần nữa ngồi ở mép giường, bế con trai vào trong ngực đỡ dành, động tác thuần thực rất nhiều, đã không thấy chút nào cảm giác mới lạ.

“Thanh Nhi, phụ hoàng ban tên cho con trai chúng ta, đại danh Cao Cảnh.”

Điểm này, Hà ma ma đã nói cho Kỳ Uyển Thanh, nhưng cung nhân ma ma không thể đề cập đại danh của chủ tử, bởi vậy đây là lần đầu nàng nghe nói tên con.

“Cảnh nhi, khá tốt.” Nàng gật đầu, tỏ vẻ thực vừa lòng.

Kỳ Uyển Thanh lấy tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ của con trai, ăn uống no đủ bảo bảo nửa tỉnh nửa ngủ, nâng mắt nhìn mẫu thân một cái, liền hoàn toàn khép lại mắt ngủ.

“Điện hạ, con trai còn chưa có nhũ danh, chàng đặt cho con đi.”

Cao Húc thực chờ mong hài tử, tuy biết chính mình khẳng định không thể đặt tên, nhưng như cũ đọc sách thật nhiều lần, có rãnh liền cân nhắc. Nàng xem ở trong mắt, ghi tạc trong lòng, nhưng hai ngày nay không gặp mặt hấn, lúc này mới nói ra.

“Được.”

Cao Húc quả nhiên đại hi, lập tức nói tiếp: “Cô từ trước xem qua, chữ ‘Hi’ không tệ.”

“Chữ ‘Cẩn’ cũng thực tốt, ‘Du’ cũng được.” Nhắc tới đề tài này, hấn nói liền nhiều lên, thao thao bất tuyệt, một hơi liền nói bảy tám chữ trước kia xem trọng.

Kỳ Uyển Thanh mỉm cười nghe: “Điện hạ là cha của Cảnh nhi chúng ta, chàng làm chủ là được.”

Cao Húc hứng thú bưng bưng, đảo qua cân nhắc mấy chữ này thật lâu, cuối cùng vẫn là nhất nhất không dùng: “Thanh Nhi, nhũ danh con trai chúng ta đặt là An Nhi đi.”

An, tức là bình an.

Vài lần cân nhắc rất nhiều chữ ngụ ý tốt đẹp, chung quy hẳn vẫn chọn chữ nhìn như bình thường, kỳ thật kỳ thác mong đợi tốt đẹp nhất.

“Được.”

Vành mắt Kỳ Uyển Thanh có chút nóng lên, nàng chớp chớp, cười ứng: “Nhũ danh An nhi của chúng ta liền định ra.”

Cao Húc ôm An nhi không chịu buông tay, ngồi ở mép giường nói chuyện với thê tử hồi lâu, mãi đến khi Kỳ Uyển Thanh che miệng ngáp một cái, hẳn mới đứng lên, cẩn thận đặt con trai vào xe nôi, lại gọi nhũ mẫu vào cửa thủ.

Hắn ra gian ngoài rửa mặt thay quần áo, sau đó liền về phòng trong.

Mấy ngày nay, Cao Húc đều ngủ trên giường La Hán ở gian ngoài phòng xép, làm bạn thê tử và con trai mới sinh.

Hôm nay Kỳ Uyển Thanh tỉnh, hẳn cũng không sợ quấy rầy nàng yên giấc, trực tiếp tới giường phòng trong, bế nàng xê dịch bên trong giường, chính mình ngủ ở sườn ngoài.

“Điện hạ, chàng muốn ngủ ở đây sao?”

Cao Húc lên tiếng, ngay sau đó cười nói: “Nàng yên tâm, chuyện trong phòng này, một câu cũng không truyền ra bên ngoài.”

Ở cổ đại, cảm tình phu thê tôn trọng nhau như khách càng được đánh giá cao, giống bọn họ khó xả khó phân, trên thực tế là thực làm người lên án.

Đặc biệt Kỳ Uyển Thanh vẫn là Thái tử phi, một khi tuyên dương ra ngoài, tất nhiên sẽ rơi xuống tội danh không hiểu đúng mực, thậm chí là mị hoặc nam nhân.

Cao Húc phi thường rõ ràng điểm này, hẳn đương nhiên sẽ không để thê tử rơi vào cục diện này, Thanh Ninh Cung hậu điện cho dù là chuyện lớn hay nhỏ, cũng sẽ không truyền ra nửa điểm tiếng gió.

“Dạ, thiếp biết.”

Kỳ Uyển Thanh đương nhiên sẽ không đẩy phu quân ra bên ngoài, cho dù hẳn đi ra ngoài là ngủ một mình, nghiêng đầu hôn một cái trên má hẳn xem như khen thưởng, nàng cười nói: “Thiếp không bỏ được chàng đi ra ngoài.”

“Thiếp cũng luyến tiếc chàng.”

Thấp thấp lời nói hàm giận mang si, Cao Húc tùy tay phát hạ màn gấm, quay đầu lại nhìn nàng thủy doanh doanh hai tròng mắt, trong lòng không nhịn được nóng lên.

Môi mỏng dán lên: “Cô cũng vậy.”

Màn gấm buông xuống, một cái hôn ôn nhu lại triển miên, nửa ngày mới tách ra, phu thê trán chạm trán, Cao Húc thấp giọng nói: “Thanh Nhi, vất vả nàng.”

Hắn nói thực nghiêm túc, Kỳ Uyển Thanh trong lòng ngọt: “Dạ, sinh An nhi rất đau, về sau chàng phải thương thiếp nhiều hơn.”

Hải tử biết khóc có sửa bú, nói không chỉ là hải tử, nàng không thịnh hành chịu khổ chịu tội không hề răng, lúc nên mềm giọng thì mềm giọng, lúc nên làm nũng thì làm nũng, cũng là một vũ khí sắc bén gắn bó cảm tình phu thê.

Cao Húc ôm chặt người trong ngực: “Cô biết, cô đều biết.”

Một lòng giống như ngâm trong nước ấm, mềm trướng mềm trướng, hỗn loạn nóng nóng đau, còn có nhẹ nhẹ ngọt ngào. Trước kia hai mươi năm, hẳn chưa bao giờ trải qua cảm giác như vậy, một hai năm nay, từ xa lạ đến quen thuộc, lại khiến hẳn ngày càng trầm luân.

Phu thê hai người giao cổ ôm nhau, ôn tồn lưu luyến, thật lâu sau, Kỳ Uyển Thanh mới nói: “Điện hạ, ngày mai chính là lễ tắm ba ngày của An nhi chúng ta.”

Nàng ôm trong lòng ngực phu quân ấm áp rộng lớn, ngón trỏ có một chút không một chút cọ cổ áo ngủ hẳn. Trên thực tế, nàng thực không muốn đánh vỡ không khí triển miên giờ phút này, nhưng ngày mai rất quan trọng, nàng không mở miệng không được.

Bởi vì lễ tắm ba ngày cử hành trong nội trạch, Cao Húc không thể tham dự, Kỳ Uyển Thanh ở cử cũng không thể tham dự, ngược lại Khôn Ninh Cung Hoàng hậu, tất nhiên sẽ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Editor: Vy Vy 1505

Cổ nhân từ khi sinh ra đến thành niên, có bốn ngày quan trọng nhất, tất cả đều tập trung ở thời kỳ trẻ mới sinh. Tám ba ngày, đầy tháng, trăm ngày, một tuổi.

Một tuổi về sau, nữ tử vẫn luôn chờ đến cập kê, nam tử lại là hai mươi cập quan, mới có thể lại lần nữa mời khách khứa, bốn phía ăn mừng.

Tám ba ngày, tên như ý nghĩa, là cử hành sau khi sinh ngày thứ ba.

Bởi vì hài tử quá nhỏ, không thể bế đi quá xa, mà mẫu thân cũng đang ở cử, bởi vậy lễ tám ba ngày thiết lập tại nội trạch, chỉ có thể có nữ quyến tham gia. Mà nam khách bình thường ở tiền viện ăn tiệc, cũng không xem lễ.

An nhi chẳng những là hoàng trưởng tôn, hần vẫn là Đông Cung đích trưởng tử, ý nghĩa trọng đại, lễ tám ba ngày của hần tự nhiên không thiếu được mời triều đình đẳng cấp cao nội ngoại mệnh phụ đến Thanh Ninh Cung xem lễ.

Đáng tiếc bởi vì lễ tám ba ngày đặc thù, phu thê Cao Húc không thể tham gia, ngược lại Hoàng hậu là cần thiết tham gia, bà ta là quốc mẫu, chắc hẳn là người có thân phận cao nhất hiện trường.

Làm sao Kỳ Uyên Thanh có thể yên tâm, tuy là vạn chúng chú mục đối phương chưa chắc dám động tay chân gì, nhưng không sợ nhất vạn chi sợ vạn nhất, đây là con trai của chính mình, nằng khăng định không an tâm.

Ai cũng biết Khôn Ninh Cung và Đông Cung trở mặt, nhưng không thể thể hiện ra bên ngoài. Cái khác không nói, chỉ cần Hoàng hậu muốn bế hài tử, đám người Hà ma ma có thể cự tuyệt sao?

Khăng định không thể.

“Điện hạ, chàng nói như thế nào cho phải?” Kỳ Uyên Thanh càng nghĩ càng dầy vò, mày đẹp không nhịn được nhăn lại.

“Thanh Nhi đừng lo lắng, lễ tám ba ngày cô đã sớm an bài.”

Sao Cao Húc có thể để nàng nhọc lòng việc này, hần đã sớm làm tốt ứng đối chuẩn bị, chỉ là thê tử sinh sản xong kiệt lực, hai ngày nay thường ngủ mê, mới không có cơ hội nói cho nàng.

“Sáng sớm hôm nay khi cô gặp mặt phụ hoàng, nói thời tiết giá lạnh, vì ôn hòa, xin phụ hoàng ban cho ngự y, đến lúc đó chờ ở bữa tiệc tám ba ngày.”

Kỳ thật, mấy lý do này mọi người đều hiểu rõ, nhưng Xương Bình Đế lại sẽ không cự tuyệt. Dù sao, An nhi chỉ là một em bé nằm trong tã lót, Hoàng đế sẽ không khó xử cháu trai của chính mình.

Xuất phát từ tâm lý nào đó, Xương Bình Đế sẽ không chủ động bảo hộ, nhưng nếu Cao Húc mở miệng, ông ta sẽ không có lệ, đương trường thực sáng khoái ban cho hai ngự y, đến lúc đó chờ ở lễ tám ba ngày, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Không cần xem thường hai ngự y ngự tứ này, ý nghĩa rất lớn.

Tác dụng đầu tiên, chính là Hoàng đế khẩu dụ kinh sợ. Nếu Xương Bình Đế ban ngự y, còn một lần ban hai, ý tứ kia kỳ thật thực rõ ràng, chính là không hy vọng có người ở lễ tám ba ngày làm ra chuyện xấu.

‘Có người’ này, ám chỉ người nào, kỳ thật không khó hiểu.

Mẹ con Hoàng hậu có thể có hôm nay, Hoàng đế mạnh mẽ nâng đỡ chiếm công đầu, chỉ cần bà ta không phải đồ ngốc, sẽ không bội nghịch ý của Hoàng đế.

Tiếp theo, đừng xem thường năng lực của ngự y. Bọn họ bản lĩnh là tất nhiên, tuy am hiểu sâu làm việc trong hoàng cung, ba phải giả bộ hồ đồ lúc nào cũng có, nhưng một khi trách nhiệm phân công đến trên đầu cá nhân nào, người sẽ phát hiện, năng lực của bọn họ cực lớn.

Dược vật nguy hại, gần như có thể bài trừ.

“Thanh Nhi, cô còn nhớ cô tổ mẫu, lễ tám ba ngày bà ấy sẽ chiếu ứng.”

Cao Húc nói cô tổ mẫu, chính là An Nhạc đại trưởng công chúa. Bà co bối phận cao, thân phận cũng đủ tôn quý, quan trọng nhất còn được Hoàng đế kính trọng, mặc dù là Hoàng hậu, bà cũng hoàn toàn không sợ hãi.

Đại trưởng công chúa từ khi Thái tử còn bé, liền thực chiếu cố Đông Cung, xưa nay quan hệ hai bên không tệ, một khi Cao Húc mở miệng, bà lập tức đồng ý.

“Một khi đã như vậy, thật tốt quá.”

Đã có ngụ ý ở đây, còn có đại trưởng công chúa chiếu ứng, Kỳ Uyển Thanh một lòng liền buông xuống chín phần, lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cao Húc khẽ vuốt tóc mai nàng, cuối cùng bỏ sung một câu: “Cô còn lệnh Lâm Dương lãnh người, giả làm tiểu thái giám, để bảo đảm vạn vô nhất thất.”

“Nàng đừng nhọc lòng những việc này, hiện giờ nàng phải nghỉ ngơi, dưỡng thân thể cho khỏe mới là nhiệm vụ hàng đầu.”

Phụ nhân sinh sản hao tổn đặc biệt lớn, ở cử điều dưỡng phi thường quan trọng, quan hệ đến ngày sau thân thể khỏe mạnh, hẳn không cho phép thê tử lo lắng phí công.

Cao Húc rũ mắt nhìn nàng, yêu quý thương tiếc: “Mau nghỉ ngơi đi, sắc trời không còn sớm.”

“Dạ.”

Kỳ Uyển Thanh lên tiếng, nàng cũng mệt nhọc, một khi an tâm, giây lát mắt nhắm lại, liền lâm vào mộng đẹp.

Cao Húc xuống giường nhìn nhìn con trai, thấy An nhi đang ngủ ngon lành, hai nhũ mầu tinh thần phần chần chờ, lúc này mới yên tâm, lại hạ giọng dặn dò hai câu.

Mấy nhũ mầu có từng gặp hoàng gia có phu thê ân ái như vậy? Thấy Thái tử điện hạ không chút nào kiêng kỵ vào phòng sinh, ôm Thái tử phi liền ngủ, trong lòng tấm tắc bảo lạ.

Nhưng mấy chuyện này đều không liên quan tới các nàng, chiếu cố tiểu chủ tử thật tốt mới là lẽ phải, vội cung kính đồng ý, không dám chậm trễ chút nào.

Cao Húc xoay người lên giường, thay thê tử dịch dịch góc chăn, cũng cùng nhau nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thanh Ninh Cung vui mừng khôn xiết, hậu điện không khí vui vẻ tường hòa, mà Khôn Ninh Cung hoàn toàn tương phản.

Hoàng hậu tự giác một năm gần đây mọi việc không thuận, bắt đầu từ chuyện Liễu Cơ thất bại liền gặp vận đen. Lệ Phi Dung phi, hai tiện nhân này cướp đoạt cung quyền còn không chèn ép được, lại ra việc Thất Đất Khả Hân đánh rơi hiệp nghị.

Hiện tại hiệp nghị còn chưa tìm được bóng dáng, bên này Đông Cung Thái tử phi lại một thai được con trai, thuận lợi sinh hạ hoàng trưởng tôn.

“Nương nương, lúc trước thái y không phải cũng nói thai của Vương phi nương nương chúng ta cũng ổn sao? Là con trai đấy.”

Nói chuyện chính là nhũ mầu của Hoàng hậu Hồ ma ma, vừa thấy chủ tử không vui, vội thấp giọng an ủi.

Đông Cung có thái y tâm phúc của chính mình, Khôn Ninh Cung đương nhiên cũng có, thái y này họ Phùng. Nhưng trên thực tế, lúc ấy Phùng thái y cũng không phải nói như vậy.

Bởi vì có Thái tử phi mang thai ở phía trước, Hoàng hậu thực nóng lòng, Ngụy Vương phi mới vừa khám ra hi mạch, bà liền liên tục dò hỏi Phùng thái y là trai hay gái.

Lúc ấy thai nhi tháng quá nhỏ, thái y kỳ thật không thể xác định, chỉ là chủ tử hỏi quá nóng nảy, ông ta cũng chỉ cứng rắn nặn ra một câu: “Xem mạch tượng, càng càng giống nam thai hơn.”

Nhưng, tính không xác định trong lời này đã bị Hoàng hậu trực tiếp xem nhẹ, biến thành con dâu hoài chính là nam thai.

Còn về mặt sau thái y chẩn ra có phải hay không, liền không ai biết, bởi vì bản thân ông ta cũng không dám lại hé răng.

“Mặc dù là nam thai, cũng không phải hoàng trưởng tôn.”

Hoàng hậu nghe xong nhũ mầu nói, ấn đường hơi giãn ra, nhưng trong lòng như cũ bị đè nén khó chịu.

Hoàng trưởng tôn là đứa cháu đầu tiên, mặt sau lại sinh con trai, đãi ngộ liền kém rất xa, chỉ cần xem thái độ Xương Bình Đế hiện giờ, đã có thể đoán được.

Hoàng đế xưa nay kiêng kỵ Đông Cung, hiện giờ đứa nhỏ này sinh ra, tiến thêm một bước củng cố vị trí Hoàng Thái tử, dựa theo tác phong hành sự thường ngày của ông ta, hẳn là cực không thích đứa nhỏ này mới phải.

Nhưng Xương Bình Đế cũng không có, tuy ông ta không chủ động ra tay che chở đứa nhỏ này, nhưng Thái tử ra mặt cầu ban ngụ ý, ông ta vẫn rất hào phóng một lần liền cho hai.

Phải biết rằng, ngự y này không chỉ là ngự y, bọn họ mạnh mẽ biểu lộ thái độ Hoàng đế.

Đây cũng là sở dĩ vì sao Hoàng hậu bị đè nén như thế, Xương Bình Đế làm vậy, trực tiếp nói cho Khôn Ninh Cung, không được ra tay trên lễ tẩm ba ngày.

Hoàng hậu vẫn rất rõ ràng chỗ dựa của mẹ con chính mình, Hoàng đế không cho bà động, bà thật đúng là không dám lộn xộn. Lỡ như bị cho là khiêu khích uy nghiêm của Hoàng đế, kết quả ai cũng gánh không nổi.

Nhưng muốn Hoàng hậu cứ như vậy từ bỏ, bà ta không cam lòng, tẩm ba ngày là cơ hội tốt nhất, em bé không có cha mẹ che chở, bỏ qua lần này sẽ không lại có lần sau.

“Hoàng trưởng tôn?”

Hoàng hậu oán hận vỗ án: “Hay cho một hoàng trưởng tôn!”

Bà đen mặt, đầu khổ suy tư thật lâu, đột nhiên hai mắt sáng ngời, bỗng nhiên nảy ra kế hoạch: “Ma ma, bà nhanh tìm một hộp phấn hoa thực được tới đây.”

“Nương nương, ngài là muốn.....”

Hồ ma ma lập tức hiểu rõ, chần chờ nửa ngày, nói: “Chỉ là, chúng ta cũng không thể xác định, hài tử kia có giống tổ mẫu phụ thân hay không.”

Tổ mẫu của hoàng trưởng tôn, tức là mẹ đẻ của Cao Húc, nguyên hậu của Xương Bình Đế. Nguyên hậu dị ứng phấn hoa thực được, đụng chạm lập tức sẽ sốt cao nổi mẩn, Kỳ Hoàng hậu là một trong những phi tần sớm nhất của Hoàng đế, năm đó trong lúc vô ý biết được.

Bởi vì khi nguyên hậu còn sống nắm cung quyền, đồ vật bà dị ứng đều bị gạch bỏ, hoàn toàn sẽ không xuất hiện trong hậu cung, hiện giờ nguyên hậu hoẵng gần hai mươi năm, cho nên ít có người biết.

Ít có người biết đến tình trạng, thậm chí con trai ruột của nguyên hậu, bản thân Cao Húc cũng không biết.

Còn về Cao Húc, khi hắn còn nhỏ, kỳ thật cũng có chút dị ứng với phấn hoa thực được, nhưng tình huống của hắn nhẹ hơn nhiều so với mẹ ruột.

Sau khi nguyên hậu hoẵng, hoa thực được không hề bị cấm, bắt đầu xuất hiện trong hoàng cung. Có một lần cung yến liên thiết lập tại Ngự Hoa Viên, bàn của tiểu Thái tử vừa khéo bố trí gần một bụi thực được, hắn ngồi xuống liên tục hắt xì mấy cái mới ngừng lại được.

Cao Húc dị ứng thực rất nhỏ, không có bất luận bệnh trạng gì khác, thậm chí bản thân hắn cũng không cảm thấy có vấn đề, hắn hoàn toàn không suy nghĩ theo hướng khác, chỉ tưởng là có chút cảm lạnh.

Ngoại trừ Kỳ Hoàng hậu, vẫn luôn biết chuyện trước kia, cũng để tình huống của tiểu Thái tử vào mắt.

Thái tử do nguyên hậu sinh, thể chất dị ứng truyền xuống một chút, hiện giờ dưới gối Thái tử lại có hoàng trưởng tôn, thể chất này tiếp tục di truyền, kỳ thật chẳng có gì lạ.

Nếu hoàng trưởng tôn thật dị ứng, ai biết là nhẹ hay là nặng?

Một đứa bé mới sinh ra ba ngày, một khi nóng lên nổi mẩn, rất có thể sẽ mất đi mạng nhỏ.

Tinh thần Hoàng hậu chấn động: “Nhanh, ma ma, bà mau mở nhà kho, xem có phấn hoa thực được hay không.”

Hoàng đế không cho bà ta động thủ, cũng không thể không cho bà ta dùng hương phấn có phải không? Nữ tử hậu cung tô son điểm phấn hết sức bình thường, ai ra cửa không rải chút hương phấn?

Bản thân Thái tử cũng không biết việc này, mặc dù xong việc, hắn cũng không thể hiểu ra mấu chốt trong đó.

Hồ ma ma lập tức lên tiếng, liền phải ra cửa, Hoàng hậu lại gọi lại: “Ma ma, phải làm lặng lẽ, không thể trưng dương.”

“Nếu không tìm được, nhanh chóng truyền tin Lâm Giang Hầu phủ, kêu bọn họ đưa một hộp vào.”

Bản thân Hoàng hậu không thích thực được, bởi vậy xưa nay Khôn Ninh Cung ít có phấn hoa thực được, cũng không biết nhà kho có tồn hay không.

“Nương nương yên tâm, lão nô lập tức đi làm.”

Ngụy Vương phủ.

“Nương nương, ngài chậm chút.”

Hôm nay là lễ tẩm ba ngày của Đông Cung hoàng trưởng tôn, Ngụy Vương phi Tần Thái Lam tự nhiên không thể vắng mặt, nàng sớm thức dậy rửa mặt chải đầu, đang chuẩn bị ra cửa lên xe.

Nàng mang thai đã hơn ba tháng, thai đã ổn, bụng hơi gồ lên, nhưng che giấu dưới quần áo vẫn không thấy được, dáng người như cũ thướt tha.

Tần Thái Lam vừa được nha hoàn đỡ đi ra ngoài, vừa hỏi: “Điện hạ đâu?”

Nàng nói điện hạ, tự nhiên là Nhị hoàng tử Ngụy Vương. Đại nha hoàn Thu Vũ nghe chủ tử hỏi, da đầu tê dại, nhưng cũng chỉ phải thấp giọng trả lời: “Đêm qua điện hạ nghỉ ở Phù Dung Viện.”

Phù Dung Viện là chỗ ở của Lương trắc phi, ái thiếp của Ngụy Vương.

Lương trắc phi vốn là thứ phi, là cấp dưới của Ngụy Vương hiển tằng, diện mạo mỹ miễm, dáng người phập phồng quyến rũ, vũ mị động lòng người, hầu hạ Ngụy Vương toàn thân thư thái. Khi Tần Thái Lam chưa vào cửa, cũng là nàng được sủng ái nhất, đã từ thứ phi phá lệ thăng phong làm trắc phi.

Ngụy Vương vốn phong lưu, Vương phi mang thai hân cao hứng, nhưng hoàn toàn không ngại ngại hân tiếp tục ngủ sủng thiếp. Vì thế, gần gần một tháng ngủ đông, Lương trắc phi lại lần nữa thịnh sủng.

“Nương nương, ngài hiện giờ có thai, dưỡng thai mới là chính sự.”

Nhũ mẫu Trương ma ma thấy sắc mặt chủ tử âm âm, nhanh khuyên giải an ủi: “Hôn phu sủng ái giống như hoa trong gương, trắng trong nước, con nói dối mới là lâu dài, nương nương có Quốc công phủ chống lưng, chỉ cần sinh hạ con vợ cả, liền vững như Thái sơn.”

Lời bà nói đối với đương thời phu nhân chưa chắc không phải chân lý. Chỉ là Tần Thái Lam như cũ không thể bình tĩnh, sắc mặt nàng nhanh chóng biến ảo, chung quy sờ sờ bụng, hít sâu vài cái, mới hòa hoãn chút.

Ai từng lường trước, Trương ma ma chuyển đề tài, lại thấp giọng nói: “Chỉ là, người chúng ta đặt ở Phù Dung Viện sáng nay tới bữa, nói là Lương thị sáng sớm nôn mửa, lại lập tức giấu không cho truyền ra ngoài.”

“Phù Dung Viện chỉ sợ là có.”

Bà lo lắng sốt ruột, mặc dù bụng chủ tử chính mình thật là nam thai, sinh ra nuôi lớn cũng là một quá trình dài dòng, biến hóa như thế nào ai cũng không biết. Con vợ cả một người không bảo hiểm, mặt sau theo sát một con vợ lẽ cùng tuổi càng nguy hiểm.

Huống hồ, một ngày tiểu chủ tử chưa sinh ra, cũng không thể bảo đảm là nam thai.

Sao Tần Thái Lam không biết quan hệ lợi hại trong đó, nàng trầm mặc một lát, cuối cùng chậm rãi nói: “Ma ma, bà lặng lẽ tiết lộ việc này cho Thành trắc phi biết đi.”

Thành trắc phi, thánh chỉ tứ hôn vào Ngụy Vương phủ, thế lực nhà mẹ đẻ không nhỏ, xưa nay Ngụy Vương thực coi trọng.

Hậu viện Ngụy Vương phủ là thế chân vạc ba chân, Thành trắc phi tất nhiên kiêng kỵ Vương phi, nhưng nàng càng xem kẻ thù cũ Lương trắc phi như cái đinh trong mắt.

“Lúc cần thiết, chúng ta âm thầm hiệp trợ một phen.” Tần Thái Lam giọng điệu nhàn nhạt, lại bổ sung một câu.

Ai không muốn làm trăn châu? Nhưng hiện thực lần nữa gắt gao bức bách, bắt buộc dĩ phải làm mất cá, ai có thể tiếp tục duy trì sáng rọi?

Ánh mắt Tần Thái Lam chuyển lạnh, nhàn nhạt phân phó, lập tức ra cửa lên xe, đi tới hoàng cung.

Vào hoàng cung, đương nhiên nàng đi Khôn Ninh Cung trước, từ mẹ chồng Kỷ Hoàng hậu lãnh, lại cùng đi Thanh Ninh Cung.

“Thái lam, gần đây nghỉ ngơi có tốt không? Nô tài hầu hạ có tận tâm không?” Hoàng hậu thấy con dâu, đương nhiên theo thường lệ quan tâm vài câu.

Tần Thái Lam tươi cười dịu dàng: “Hồi mẫu hậu, tất cả đều tốt, điện hạ cũng thực quan tâm con, xin mẫu hậu yên tâm.”

Con trai chính mình là đức hạnh gì, Hoàng hậu rõ ràng, quan tâm khẳng định có, nhưng nữ nhân cũng không phải ít ngu, nghĩ đến chuyện sốt ruột cũng gây ra không ít.

“Tốt, nếu như vậy, bổn cung an tâm.”

Nhưng bà lại rất vừa lòng Tần Thái Lam biết đại thể như thế: “Con là Vương phi, căn bản không cần đặt mấy nhà kẻ thiếp thất ở trong mắt, dưỡng thai cho tốt mới là đứng đắn.”

Tần Thái Lam hơi rừ mí mắt, vẻ mặt dịu dàng ứng.

“Được rồi, chúng ta muốn ra cửa.” Nói hai câu, Hoàng hậu liếc mắt đồng hồ nước, thấy thời điểm không còn sớm, liền phân phó xuất phát.

Nhưng, bà ta lại không lập tức đứng lên, mà là nhìn thoáng qua Hồ ma ma.

Hồ ma ma tiến vào nội điện, lấy một cái tráp mở ra, thì ra bên trong là bộ giáp khảm hồng ngọc.

Bà lấy ra, cẩn thận hầu hạ chủ tử mang lên.

Phấn hoa thực được được đồ trên bộ giáp. Dù sao không ít phi tần đều biết, xưa nay Hoàng hậu thích đồ hương phấn lên bộ giáp, cũng không xem như có sơ hở.

Chỉ mặt một tầng rất mỏng lên bộ giáp, mùi vị không nồng, lại bị che lấp, vừa lúc.

Nhà kho của Hoàng hậu thật đúng là không có phấn hoa thực được, hộp này là Lâm Giang Hầu phủ tìm suốt đêm, sáng nay giờ dần mới mang vào cung, vừa mới mới bôi xong.

Vì thế, cho tới bây giờ Hoàng hậu mới mang bộ giáp vào ngón tay.

Tần Thái Lam thực thận trọng, lập tức chú ý tới điểm rất nhỏ này không giống dĩ vãng.

Hoàng hậu thực chú trọng đáng vẽ, thường lui tới đều là mang bộ giáp xong mới ra nội điện, sao hôm nay bà ta lại đột nhiên như vậy.

Tầm mắt Tần Thái Lam dừng trên bộ giáp một chút, ngay sau đó lại lơ đãng quét một vòng trong phòng, thấy đứng hầu đều là cung nữ nhất đẳng, tuyệt đối là tâm phúc của Hoàng hậu.

Nhớ tới hôm nay là ngày đặc thù, trong lòng nàng lộp bộp.

Nhưng, cuối cùng Tần Thái Lam không có bất luận động tác ngôn ngữ gì, chỉ nhẹ nhàng thu hồi tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Editor: Vy Vy 1505

Khi thu được tin tức Lâm Giang Hầu phủ truyền tới, Kỷ Uyển Thanh đang vén lên vạt áo cho An nhi bú.

Đối với chuyện nàng cho con bú, một khi Hoàng Thái tử điện hạ tiếp nhận, thái độ cũng rất tự nhiên, hẳn còn hiệp trợ một phen, làm cho Kỷ Uyển Thanh chưa từng trải chuyện này vô cùng thẹn thùng.

Chịu đựng ánh mắt hân sáng quắc, thật vất vả cho con trai bú no, nàng nhanh chóng giao tã lót qua, giặt liếc hẩn, nhanh tay nhanh chân cài lại vạt áo.

“An nhi tằm ba ngày có cao hứng không?” Kỷ Uyển Thanh sửa sang lại thỏa đáng, duỗi tay trêu đùa con trai trong lòng ngực phụ quân.

An nhi ăn uống no đủ, mở to một đôi mắt trắng đen rõ ràng, vừa phun nãi phao phao chơi đùa, vừa nhìn chăm chăm phụ thân.

Cao Húc thấy con trai nhìn mình, cao hứng nói: “Thanh Nhi, An Nhi của chúng ta đang nhìn cô.”

Kỳ thật, em bé mới sinh ra ba ngày, thấy không rõ đồ vật, trong mắt cũng chỉ có hai màu trắng đen. Nhưng Kỷ Uyển Thanh vẫn cười tủm tỉm nói: “An Nhi hồi lâu không thấy cha, nhớ thương đấy.”

Hôm nay là lễ tắm ba ngày của con trai, nhưng Cao Húc như cũ thượng triều, lễ tắm ba ngày an bài sau khi hạ triều. Dù sao, tuy các nam khách không thể vào hậu điện xem lễ, nhưng lại có thể ở tiền điện tham gia tiệc tắm ba ngày, như thế nào cũng phải chọn giờ lành mà mấy triều thần có thể tới.

Hắn thừa dịp về phòng thay quần áo, nhanh chóng lại đây nhìn xem vợ con, nghe vậy vừa cao hứng vừa áy náy, hôn hôn trán con trai, nói: “Cha cũng nhớ thương An Nhi, đêm nay cha sớm chút về phòng.”

“Ê a.”

An nhi vừa vịn kêu to một tiếng như là đáp lại phụ thân, Cao Húc nghe tiếng vui sướng, ôm con trai ý cười không ngừng.

Hắn vội tranh thủ thời gian, thật sự không thể lưu lâu lắm, ôm con trai một lát, chỉ phải giao trả về lòng thê tử, chuẩn bị rời đi.

Lúc này, Hà ma ma lại vội vàng vào cửa: “Bẩm điện hạ, nương nương, Lâm Giang Hầu phủ truyền tin tức tới.”

Trên thực tế, Kỷ Uyển Thanh tới gần ngày sinh, Cao Húc phân phó, trong khoảng thời gian này lại có tin tức truyền đến thì trực tiếp cho hắn, để tránh

làm phiên thê tử.

Hà ma ma được chủ tử cho phép, vẫn luôn làm theo, cũng chính là hôm nay tới tin tức khẩn cấp, bà mới trực tiếp đưa tới trước mặt Kỳ Uyển Thanh.

Cao Húc giờ tay tiếp nhận, rũ mắt nhìn, chỉ thấy tờ giấy nhỏ hẹp viết đậm qua Khôn Ninh Cung có lời nhắn truyền xuống, tiếp theo sáng sớm hôm nay, hầu phu giao vật gì đó tiến cung.

Hồ ma ma được Hoàng hậu dặn dò, thực cẩn thận, giấu tai mắt người khác, mọi chuyện tự tay làm lấy, đám người Thôi Lục Nương không thể được biết tin tức.

Còn về Lâm Giang Hầu phu, tuy hơi lỏng lẻo hơn Khôn Ninh Cung một chút, nhưng nội dung lời nhắn và vật truyền lại đều là bí mật không thể nói ra miệng, mật thám không phải người qua tay, cũng không thể biết.

“Điện hạ, chàng nói đến tột cùng sẽ là vật gì?”

Kỳ Uyển Thanh nương tay phu quân nhìn thư, mày đẹp nhíu chặt, ở thời khắc mấu chốt này, động tác vội vã như vậy, tám chín phần mười là nhằm vào lễ tẩm ba ngày.

Cổ tình lễ tẩm ba ngày rất quan trọng, còn không thể hủy bỏ.

Cao Húc cầm tay thê tử, nắm thật chặt, trấn an: “Thanh Nhi đừng lo lắng, chúng ta đã an bài thỏa đáng, mặc dù Hoàng hậu có chút thủ đoạn nhỏ, cũng không phải sợ.”

Có ngự y Xương Bình Đế ban cho, Khôn Ninh Cung vội vã như vậy rõ ràng là trứng chọi đá, nước đến chân mới nghĩ ra được biện pháp.

Biện pháp này, Cao Húc không sợ.

“Cô đã lệnh Lâm Dương bên cạnh hầu hạ An Nhi, một khi tới lúc không thể lường toàn, thà rằng trở mặt, cũng phải lấy an toàn của An Nhi làm nhất.”

Đã có ngự y, được vật có thể bài trừ, còn về chiều số khác, Lâm Dương hoàn toàn có thể nhẹ nhàng ứng phó.

Đã làm tốt vạn toàn chuẩn bị, mặc cho đối phương tính kế như thế nào, đều không thể đắc thủ.

Cao Húc vỗ nhẹ nhẹ tay thê tử: “Thanh Nhi, nàng an tâm.”

Kỳ Uyển Thanh xác thật không chút nghi ngờ bản lĩnh của Lâm Dương, nàng lấy lại bình tĩnh, đáp: “Được.”

Cho dù chuẩn bị chu toàn cỡ nào, là một mẫu thân, nói không nhớ thương khẳng định là giả. Nhưng lại tiếp tục dong dài cũng không có ích, phu quân thời gian khẩn, không thể vẫn luôn ở chỗ này an ủi nàng.

Cao Húc hiểu rõ tâm tư Kỳ Uyển Thanh, bởi vì hắn cũng đồng dạng vương vấn.

Thê tử hiểu chuyện hiểu lý lẽ, làm đầu quả tim hần biến mềm. Hắn mở cánh tay, ôm cả vợ con vào trong ngực, hôn mỗi người một cái, lúc này mới lưu luyến rời đi.

Kỳ Uyển Thanh nhìn theo phu quân ra cửa, ôm con trai dỗ dành không bao lâu, liền có cung nhân tới bẩm, nói khách khứa đã đến đông đủ, Hoàng hậu cũng giá lâm, giờ lành sắp tới rồi.

Kỳ Uyển Thanh giao tã lót cho Hà ma ma, trình trọng nói: “Ma ma, con giao An Nhi cho ma ma.”

Hà ma ma thực nghiêm túc: “Nương nương yên tâm, lão nô nhất định không làm nhục mệnh.” mặc dù bà đưa một cái mạng già, cũng phải bảo vệ tiểu chủ tử.

Sau đó, đoàn người thật cẩn thận che chở tã lót, ra phòng xép.

Hành lang gấp khúc đồ thắm đã dùng bình phong vây quanh tất cả, cũng treo màn bằng gấm thật dày, che toàn bộ gió tuyết ở bên ngoài. Trên hành lang mỗi một khoảng cách, liền thả một chậu than lớn, than cháy vương vương, ấm áp dạt dào.

Lâm Dương và thủ hạ mấy cao thủ sớm thay đổi phục sức thái giám, chờ ở ngoài cửa. Vừa thấy Hà ma ma bế tã lót ra cửa, lập tức hành lễ với tiểu chủ tử.

Hà ma ma đứng yên, ôm tiểu chủ tử nhận lễ, tiếp theo thay thế tiểu chủ tử gọi người đứng dậy.

Đoàn người ai vào vị trí nấy, mệnh mông cuộn cuộn bước vào hậu điện.

Bọn họ chọn thời gian vừa vặn, vào hậu điện chính đường, giờ lành đã tới, An Nhạc đại trưởng công chúa lập tức nói: “Giờ lành tới rồi, nhanh làm đỡ đẻ ma ma tẩm ba ngày đi.”

Hà ma ma nghe lời, lập tức giao tã lót cho ma ma đỡ đỡ đang cung kính chờ, sau đó mới hành lễ với chư vị chủ tử trong điện.

Ma ma đỡ đỡ đương nhiên là người của Đông Cung, ngay sau đó, Hà ma ma và đám người Lâm Dương liền đứng hầu ở bên người bà.

Hoàng hậu ánh mắt hơi hơi chột lóe, nhưng cũng không nói chuyện, chỉ chậm rãi thưởng thức vòng tay hương mộc trên cổ tay, an tĩnh nhìn.

Các quý phụ ở đây, không phải phi tần cấp cao trong hậu cung, chính là phu nhân trọng thần trong triều, hoặc là nữ quyền nhà huân quý tôn thất. Mọi người đều là người tinh, Đông Cung và Khôn Ninh Cung thế như nước với lửa, tuy chỉ ngăn ngùn một màn trước mắt, nhưng nên hiểu rõ, không ai không hiểu.

Mọi người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chuyên tâm xem lễ, một mực chỉ xem như không hiểu mạch nước ngầm mãnh liệt.

Thời tiết lạnh, tuy trong phòng ấm áp dễ chịu, nhưng ma ma đỡ đỡ không dám chủ quan. Nhanh tay nhanh chân mở tã lót, bà liền thả vàng bạc quả tử, quả cân lát gừng hành tây vân vân vào thau đồng mới, chỉ tát một chút nước vỗ vỗ An nhi, liền xướng: “Trước gội đầu, lạnh lợi thông minh; sau rửa lưng, cao hơn bạn đồng lứa;.....”

An nhi bị lẫn lộn, hần không vui, nhấp nhấp miệng nhỏ, “Oa” một tiếng khóc nỉ non.

“Vang bồn! Vang bồn!” ma ma đỡ đỡ lớn tiếng nói: “Là một tiểu điện hạ cường tráng,”

Trong phòng chư nữ quyền đồng thời ăn mừng.

Nhanh tay nhanh chân tắm xong, ma ma đỡ đỡ một lần nữa cột lại tã lót, lại lấy một cây hành vỗ nhẹ nhẹ trên trán An nhi: “Một đánh thông minh, hai đánh lạnh lợi.”

An nhi bị đánh ủy khuất hồng hồng rồi, nước mắt mới vừa dừng lại tới nữa, “Oa oa” khóc lớn, đám người Hà ma ma thấy mà đau lòng không thôi.

Cũng may, kế tiếp cũng không cần lại đánh bé, bé gào vài tiếng liền ngừng, chỉ nghẹn ngậm nước mắt muốn rót không rót.

Thật vất vả, ma ma đỡ đỡ hoàn thành một loạt nghi thức. Bà giống như lơ đãng trao đổi một ánh mắt với Hà ma ma, Hà ma ma ngẫm hiểu, hơi hơi cúi người, chuẩn bị tiếp nhận tã lót.

Ai ngờ lúc này, Hoàng hậu lại đột nhiên mở miệng: “Thật là một tiểu tử tuấn tú, mau bế lại đây bản cung nhìn xem.”

Bà ta là quốc mẫu, vẫn là tổ mẫu trên danh nghĩa của hoàng trưởng tôn, muốn bế hài tử, ai cũng không thể nói gì, cũng không thể không cho.

Toàn trường nhả tước không tiếng động. An Nhạc đại trưởng công chúa nhả lại ấn đường, nói: “Hài tử còn nhỏ, mau chút ôm trở về đi, Hoàng hậu muốn ôm, chờ ngày khác thời tiết ấm áp cũng không muộn.”

“Công chúa điện hạ đừng lo lắng, hiện giờ trong phòng này rất ấm áp mà.”

Nói chuyện là mẹ kế của Ngụy Vương phi, đương nhiệm Anh Quốc Công phu nhân. Hiện tại Anh Quốc Công đã công khai đào hướng Khôn Ninh Cung, loại thời điểm này đúng là lúc vây cánh phía dưới nói chuyện.

Anh Quốc Công phu nhân xuất thân kém một chút, đối mặt Hoàng hậu vốn không đủ tự tin, tự nhiên ra sức lấy lòng, một khi có cơ hội, nàng liền giành nói chuyện trước.

Nhưng, nàng nói xác thật là tình hình thực tế, vừa rồi hoàng trưởng tôn ngay cả tã lót đều mở, độ ẩm trong điện là hoàn toàn không thành vấn đề.

Tần Thái Lam nghe mẹ kế nói, chán ghét nhần nhần mày, sau đó nàng liếc mắt bộ giáp của Hoàng hậu, rốt cuộc đứng lên, nhẹ giọng nói: “Thu Vũ, đỡ ta đi phòng thay quần áo.”

Nàng không muốn ở lại, thai phụ đi như xí nhiều cũng là lẽ thường, mọi người thấy Ngụy Vương phi rời tiệc, cũng không để ý.

Tiêu điểm mọi người chú ý là không khí căng chặt trong điện.

Vẫn là câu nói kia, Hoàng hậu và Đông Cung không hài hòa không thể biểu hiện trắng ra. Bà ta là Hoàng hậu chí tôn kiêm tổ mẫu, muốn bế hài tử, ngoại trừ Hoàng đế, không ai có thể không cho phép.

Sắc mặt Hoàng hậu đã nghiêm túc, phảng phất vừa rồi chỉ là tùy ý nói, nhưng hiện tại chuyện phát triển đề cập mặt mũi, bà ta cần thiết kiên trì đến cùng.

Đại điện nhả tước không tiếng động, tĩnh mịch trong nháy mắt, ánh mắt Lâm Dương lóe lóe, tiến lên trước tiếp nhận tã lót, đi về phía Hoàng hậu.

Trước khi Hoàng hậu không ra tay, ai cũng không thể cự tuyệt bà ta, nhưng một khi bà ta có hành động khác thường, hần có thể kịp thời ngăn lại, cùng với đoạt lại tã lót.

Hai ngự y liền chờ ở cửa điện, mọi người vào cửa đều phải trải qua bọn họ, Hoàng hậu cũng không ngoại lệ. Bà ta là đối tượng chú ý trọng điểm, các ngự y đánh lên mười hai vạn phần tinh thần, sớm đã kiểm tra tỉ mỉ, cũng không tò về có gì không ổn.

Dưới tình huống này, Hoàng hậu không làm được chuyện lớn, còn về động tác vụn vặt, Lâm Dương đôi mắt độc và công phu cao, có tin tưởng bảo đảm không ngại.

Lâm Dương dáng người trung đẳng, tướng mạo bình thường, so với Hứa Trì ngoại hình cao lớn tuấn lãng, hẳn nguy trang mạnh hơn quá nhiều, nhìn sơ qua chỉ là thái giám bình thường.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất hẳn phụ trách tiến vào chiếm giữ hoàng cung, bên người phụ trợ Thái tử. Dù sao, muốn không có sơ hở nguy trang thành một hoạn quan cũng không phải chuyện dễ dàng.

Động tác của Lâm Dương có chút đột ngột, bởi vì bình thường tiểu chủ tử trong tã lót đều là ma ma ôm, rất ít từ thái giám nhúng tay.

Hoàng hậu hơi kinh ngạc, ngược đầu quét mắt thái giám này, thấy đối phương nhìn chỉ tầm thường, mới dò đi tầm mắt, đặt lực chú ý vào đứa bé trong tã lót.

Bà ta đánh giá Lâm Dương, kỳ thật Lâm Dương cũng đang đánh giá bà ta.

Hắn đi từng bước một chậm rãi, dư quang lại một tấc một tấc thối qua Hoàng hậu, từ đầu đến thân lại đến chân, thậm chí cung nhân ma ma bên cạnh cũng cùng thu vào đáy mắt.

Có thể chiếm cứ chức thống lĩnh nhiều năm giữa dàn ám vệ cao thủ nhiều như mây của Đông Cung, hơn nữa làm thủ hạ tâm phục khẩu phục, năng lực của bản thân Lâm Dương tuyệt đối không thể khinh thường. Hắn có ánh mắt đại cục không thiếu, lực chấp hành cường hãn, sức quan sát nhạy bén, võ công cao thâm hơn nữa giác quan thứ sáu siêu cường.

Hắn nhanh chóng nhìn quét Hoàng hậu một lần, cuối cùng, tầm mắt dừng trên bộ giáp phiếm ánh sáng lạnh, phần đuôi vô cùng bén nhọn trên tay bà ta.

Kỳ thật bộ giáp của Hoàng hậu chỉ đồ phàn hoa thực được bình thường, ngoại trừ người biết chuyện dị ứng, người khác căn bản không cảm thấy có gì khác thường.

Lâm Dương cũng không ngoại lệ, hắn chỉ là thông qua quan sát biểu tình rất nhỏ của Hoàng hậu, phán đoán đối phương có chút khẩn trương.

Giấy lát, tầm mắt dừng trên tay bà ta. Hoàng hậu nắm một chuỗi vòng tay hương mộc, giống như đang thưởng thức, nhưng bộ giáp bén nhọn lại lơ đãng khảy khảy.

Chỗ dị thường khẳng định chính là bộ giáp, nhưng Lâm Dương phán đoán, thứ này tuy bén nhọn, nhưng chắc chắn không có độc.

Vậy là được rồi, với năng lực của hắn, trước khi Hoàng hậu có động tác, hắn tuyệt đối có thể ngăn lại đối phương, cũng kịp thời đoạt lại tã lót.

Đến lúc đó bắt được đối phương động tác nhỏ, bọn họ xuất binh có danh nghĩa, không hề ở thế bị động.

Hoàng hậu gợn tay, tiếp nhận tã lót từ Lâm Dương, bà ta nhăn nhó, thái giám này nhìn cũng bình thường, nhưng lại cho người ta một cảm giác khác thường.

Nhưng tã lót đã tới tay bà ta, cũng không cần lại chú ý một nô tài.

“Thật là một tiểu tử cơ linh, bộ dáng này cực giống phụ thân.” giống nhau khiến người chán ghét!

Hoàng hậu cúi đầu cười tùm tùm nói một câu, một bên mấy phụ nhân lấy Anh Quốc Công phu nhân cầm đầu vội góp lời. Nói xong, bà ta nâng tay lên, giống như muốn vuốt ve khuôn mặt nhỏ của An nhi, lực đạo mềm nhẹ, nhưng bộ giáp lại lập loè ánh sáng lạnh.

Ánh mắt Lâm Dương lạnh lùng, liền đến đây thôi. Mặc dù động tác này của Hoàng hậu vô hại, lúc hắn đoạt lại tã lót, cũng có thể khiến đối phương bày ra một tư thế.

Tay hắn vốn buông xuống bên người hơi hơi vừa động, đang muốn lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đoạt lại tã lót, không ngờ lúc này lại vang lên một giọng nữ khác ản mang phần nộ.

“Đủ rồi!”

An Nhạc đại trưởng công chúa “đang” một tiếng đứng lên, bà ngồi ở ghế cao nhất đối diện, khoảng cách Hoàng hậu vô cùng gần, khi nói chuyện đã hai bước đi lên trước, đoạt lấy tã lót từ trong lòng đối phương.

Bà khó mà nói không cho Hoàng hậu bé hoàng trưởng tôn, nhưng thấy đối phương gợn tay đã không thể nhịn được nữa, không đợi tay Hoàng hậu rơi xuống, lập tức làm khó dễ.

“Hoàng hậu muốn bế thì bế, sao có thể để bộ giáp này chạm vào mặt hài tử?”

An Nhạc đại trưởng công chúa không phải đồ ngốc, bà lớn lên trong cung đình, tuy thân phận siêu nhiên, không trải qua thủ đoạn do bản, nhưng cũng không có nghĩa là bà không hiểu.

Nếu bà đã đáp ứng Thái tử, sớm để việc này ở trong lòng. Không cho Hoàng hậu bé không được, nhưng bà tính toán, một khi đối phương tiếp nhận hài tử, chính mình liền tìm cơ cướp tã lót về.

Chỉ là đại trưởng công chúa không nghĩ tới, Hoàng hậu mới vừa tiếp nhận An nhi, liền gấp không chờ nổi, duỗi móng vuốt lên mặt bé.

An Nhạc đại trưởng công chúa bồi phận cao, lại rất được Hoàng đế kính trọng, không sợ hãi trung cung chút nào. Hơn nữa vì thân thể không tốt, bà với phò mã cũng không có con, bà không sợ trăm năm sau hài tử bị người ma xoa, bởi vậy nói chuyện động tác hoàn toàn không cố kỵ.

Bà lập tức đứng lên, tiến lên hai bước, đoạt hài tử lại. Từ đầu tới đuôi, tã lót đỏ thẫm chỉ ở trong lòng ngực Hoàng hậu ước chừng hai mươi giây.

“Hoàng trưởng tôn còn nhỏ, bộ giáp này thật sự sắc nhọn, sao Hoàng hậu không tháo xuống mà lại chọc lên mặt bé được chứ?”

Một câu, hoàn toàn vạch trần tình hình thực tế, mặc dù là ngồi xa không thấy rõ, hiện tại cũng nghe rõ ràng.

“Hoàng hậu cũng là đã làm mẹ mấy đứa con rồi, chẳng lẽ thật không hiểu các loại kiêng kỵ sao?”

Bà vốn là người hiền lành, nhưng tính tình lại nóng giận, càng thêm không thể khinh thường, nói chuyện từng câu chọc vào nhược điểm của Hoàng hậu, gần như là chỉ thẳng vào mũi đối phương, chỉ trích bà ta lòng dạ khó lường, bất nhân không hiền.

Kỳ thật, xưa nay An Nhạc đại trưởng công chúa đều sẽ lựa chọn vu hời, bởi vì Thái tử là cháu của bà, Ngụy Vương Trần Vương cũng vậy, cho dù bà hơi bất công thiên vị Đông Cung. Chỉ tiếc, hôm nay Hoàng hậu hành động phạm vào vấy ngược của bà.

Dưới gối công chúa không có hài tử, nhưng không có nghĩa là bà không chờ mong, việc này là tiếc nuối cả đời bà, thấy Hoàng hậu muốn làm hại một em bé, bà lập tức giận tím mặt.

Đại diện một mảnh tình mệnh, chỉ còn tiếng nói An Nhạc đại trưởng công chúa dư âm chưa tán, mọi người hai mặt nhìn nhau, súc súc cổ, nỗ lực roi chậm lại cảm giác tồn tại.

Mấy thủ đoạn âm u giữa nữ nhân xưa nay nhìn thấu không nói toạc, mặc dù có người muốn hóa giải, cũng phải bận tâm thể diện. Cũng chỉ có đại trưởng công chúa không bị cản tay, xé vỡ giả tạo mỏng manh.

Hoàng hậu tức giận trước mắt biến thành màu đen, tất nhiên bà ta có tâm tư không thể cho ai biết, hơn nữa cũng không phải lần đầu làm việc xấu xa, nhưng mấy chục năm nay, thật đúng là chưa từng bị người nào và mặt như vậy.

Cố tình, bà ta còn không thể làm gì đối phương, đối phương nói có sách sách có chứng, còn được Hoàng đế kính trọng.

“Đại trưởng công chúa hiểu lầm, bản cung không có ý này.”

Hoàng hậu dất khốc môi, cứng rắn xả ra một ý cười cứng đờ: “Cũng là bản cung lỗ mãng, nhiều năm chưa từng bế trẻ con, thể nhưng đã quên tháo bộ giáp ra.”

Chuyện tới hiện giờ, cố ý hay không cố ý đã không quan trọng, hành vi này của Hoàng hậu đã chứng thực là cố tình.

Thịt dê không ăn được, còn chọc một thân tanh. Đại trưởng công chúa nhìn kỹ An nhi, thấy không việc gì, nghe vậy còn ngẩng đầu hừ nhẹ một tiếng.

Thái độ này cho thấy, bà không tin.

Trong lòng Hoàng hậu hận muốn chết, hòa thiêu hòa liệu khó chịu, nhưng bà ta không thể tức giận, chỉ có thể cứng rắn chịu đựng.

Đôi tay bà ta nắm chặt thành quyền, nắm thả thả nắm, chặt đến mức hạt châu trên vòng tay hương mộc rung động “khanh khách”.

Vòng tay hương mộc bị trọng áp, tay Hoàng hậu nắm thả thả nắm, đuôi bộ giáp khảm hồng ngọc hung hăng cắt vào vòng tay một chút. Đuôi bộ giáp xác thật vô cùng bén nhọn, thể nhưng lập tức cắt đứt dây xuyên của vòng tay hương mộc.

Trong khoảnh khắc, từng viên từng viên hương mộc hạt châu tròn xoe, to cỡ ngón cái nam tử trưởng thành, lập tức “bùm bùm” rải đầy đất, cũng quay tròn lăn ra chung quanh.

Tiếng này cũng không thể giảm bớt không khí giương cung bạt kiếm trong điện mây may. Hoàng hậu nhin rồi lại nhin, đang muốn lại lần nữa mở miệng, không nghĩ tới sau cửa phòng lại đột ngột vang lên một giọng nữ thét chói tai.

“A a a!”

Phát ra tiếng thét chói tai, đúng là Ngụy Vương phi Tần Thái Lam, ngay sau đó, còn vang lên “phanh” một tiếng trầm đục thân thể chấm đất.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

Editor: Vy Vy 1505

Tuy hoàng trưởng tôn tôn quý, có thể tới tham gia lễ tắm ba ngày đều là nội ngoại mệnh phụ phẩm cấp cao, nhưng ở kinh thành không thiếu nhất chính là quý nhân.

Văn võ triều thần, huân quý tôn thất, còn có các phi tần cấp cao, mọi người đều sẽ nể mặt Hoàng thái tử, người có tư cách tới, không một ai vắng mặt.

Nhiều vô số, hậu điện chính đường to như vậy tràn đầy người.

Dưới tình huống này, lại chen vào một chuỗi dài nha hoàn bà tử tùy thân hầu hạ là không có khả năng. Bởi vậy, mặc dù Ngụy Vương phi tôn quý, cũng chỉ có thể mang theo vền vẹn một nha hoàn Thu Vũ đi vào.

Nàng cũng bị kích, ra cửa như xí, nhân tiện hít thở không khí. Không nghĩ tới Thanh Ninh Cung hậu điện thủ vệ nghiêm ngặt, thái giám cung nhân tuy mỗi người cung kính, nhưng khó tránh khỏi có ý giám thị.

Tần Thái Lam đứng đó một lúc lâu liền không chịu nổi, dứt khoát đi về chính đường.

Ái lường trước được, mới từ cửa sau chính phòng bước vào trong điện, nàng còn chưa kịp suy đoán sao không khí trầm ngưng dị thường, liền đột ngột đâm trúng một vật.

Đây là một hạt châu hương mộc.

Vòng tay của Hoàng hậu chắc chắn không có mặt hàng thứ đẳng, từng hạt châu hương mộc to như long nhãn, tròn vo, mài giữa dị thường bóng loáng.

Tần Thái Lam không kịp phản ứng, dưới chân vừa trượt, thân hình nháy mắt đảo bên cạnh.

Nàng cũng không tính không có đầu óc, ở một khắc mất đi cân bằng, nàng cuối cùng giẫy giụa một chút, nỗ lực điều chỉnh phương hướng, đảo về phía nha hoàn Thu Vũ đang đỡ nàng.

Thu Vũ cũng nhảy bèn, lập tức lui một chân ra phía sau, hơi cong hai chân, nỗ lực chống đỡ trọng lượng hai người.

Kế hoạch thực hoàn hảo, hiện thực thực thê thảm.

Đại nha hoàn bên cạnh tiểu thư khuê các, còn gọi là phó tiểu thư, không làm việc tốn sức còn có tiểu nha hoàn hầu hạ, ngoại trừ thiên phú dị bẩm, không có bao nhiêu khí lực. Hơn nữa hạt châu hương mộc trên mặt đất không chỉ một viên, Thu Vũ lui về phía sau một bước cũng vừa lúc đâm trúng.

Bản thân nàng đã đứng không vững, lại có một Tần Thái Lam áp lại đây, kết quả có thể nghĩ. Tự nhiên là “phanh” một tiếng, thật mạnh rơi xuống đất, hoàn toàn thân mật tiếp xúc với ni thâm Thanh Ninh Cung hậu điện.

Cũng may Thu Vũ không ngốc, biết chủ tử đang mang thai, nếu cú này ngã sinh non, nàng sẽ chịu tội lớn.

Vì thế, nháy mắt nàng rơi xuống đất, dùng hết sức lực toàn thân quay người lại, để chính mình nằm phía dưới, sau đó gắt gao ôm chủ tử, dùng vị trí ngực bụng mềm mại lót, tận lực giảm thương tổn đến thấp nhất.

Chủ tử hai người bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt trừng thật lớn, đều khó nén hoảng sợ, Tần Thái Lam chỉ kịp duỗi tay bảo vệ bụng, liền thật mạnh ngã xuống đất.

Sống lưng Thu Vũ trực tiếp đụng chạm mặt đất, “phanh” một tiếng trầm vang, thậm chí còn nghe được tiếng xương cốt giòn giã. Chủ tử trên người nàng cũng không tốt hơn bao nhiêu, mặt đập xuống phía dưới, cũng may có cái thịt người lót, mới giảm bớt không ít thương tổn.

Nhưng thế cũng không được, Tần Thái Lam lập tức cảm thấy trong bụng tê rần, hình như có một cỗ nhiệt lưu từ giữa hai chân lạnh yên chảy xuống.

“Á! Đau quá, con của ta!”

Theo Ngụy Vương phi một tiếng đau hô, mọi người trong đại điện bị trạng huống đột phát cả kinh ngốc lãng mới tỉnh ngộ, mọi người đại kinh thất sắc, sôi nổi động lên.

Tiếng kinh hô, tiếng hét chói tai, tiếng bước chân Hoàng hậu không màng tất cả chạy gấp, còn có giọng nữ bèn nhon hô “Ngự y”, làm cho cả hậu điện chính đường hỗn loạn.

Lâm Dương sớm đã trước tiên hộ ở bên người đại trưởng công chúa, chính xác là hấn che chở tã lót trong lòng bà.

An Nhạc đại trưởng công chúa cẩn thận che chở An nhi, ấn đường nhăn lại thật sâu, thấy Hà ma ma bước nhanh đuổi kịp, bà trả tã lót lại, cũng dặn dò: “Nhanh trở về đi, những việc này không cần các người để ý tới.”

Bà nhận ra Hà ma ma, đối phương là nhũ mẫu của Thái tử phi, hơn nữa vừa rồi cũng là đối phương bế An nhi ra.

Hà ma ma cũng không nói nhiều, vội vàng hành lễ, liền lãnh người ra cửa điện.

Lâm Dương và vài thủ hạ lập tức phân bố thành vòng tròn, chặt chẽ bảo vệ Hà ma ma và tiểu chủ tử.

An Nhạc đại trưởng công chúa nhìn theo đoàn người chuyển ra cửa điện, lúc này mới thu hồi tầm mắt, về mặt ưu sắc nhìn Ngụy Vương phi.

Hoàng hậu lại không tốt, cũng không can hệ tới Ngụy Vương phi vào cửa không lâu, càng không can hệ tới thai nhi trong bụng nàng còn chưa thấy ánh mặt trời.

Từ sau khi Hà ma ma bế An nhi ra cửa, Kỳ Uyển Thanh vẫn luôn lo lắng, nàng lệnh mấy người thủ ở ngoài hậu điện chính đường, phát sóng trực tiếp tiến triển lễ tắm ba ngày.

Tuy là như thế, biến hóa liên tiếp sau khi Hoàng hậu gây ra chuyện xấu cũng thật sự quá nhanh. Nói ra thì rất dài, nhưng thời gian thực tế trải qua lại vô cùng ngắn ngủi.

Trước một người mới vừa trở về bẩm báo Hoàng hậu muốn bế tiểu chủ tử còn chưa vào phòng xếp, bên kia, Ngụy Vương phi đã té ngã.

Trong lòng Kỳ Uyển Thanh như có lửa đốt, vừa muốn sai người tiếp tục hỏi thăm, Hà ma ma dưới sự bảo vệ của đám người Lâm Dương, vội vàng đi về.

“Ma ma, làm sao vậy?”

Nàng gấp đến độ lập tức nhắc lên chặn muốn xuống giường, Hà ma ma lập tức ngăn lại: “Nương nương, tiểu chủ tử mạnh khỏe, ngài đừng kinh hoàng.”

Ngay sau đó, bà sai đám người Lê Hoa đi lại Kỳ Uyển Thanh: “Nương nương, hiện giờ ngài còn chưa xuống giường được.”

Trong lúc nói hai câu, Hà ma ma đã chuyển qua bình phong, đi tới trước giường.

Kỳ Uyển Thanh nghe vậy, trong lòng an tâm một chút, cũng không tránh động, chỉ ghé cổ nhìn về phía con trai trong lòng ngực nhũ mẫu.

An nhi tỉnh, đôi mắt trắng đen rõ ràng bịt kín một tầng trong suốt, khóe mắt còn ửng đỏ, mẫu thân thấy đau lòng hồng rỗi.

Kỳ Uyển Thanh chạy nhanh tiếp nhận tã lót, cúi đầu cẩn thận xem kỹ, thấy nhi tử tuy khóc đỏ mũi, nhưng thực an tĩnh, khuôn mặt nhỏ không thấy không khỏe, mới vừa rồi vẫn luôn lo lắng mới thoáng an tâm một chút.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, hôn hôn An nhi, hỏi: “Ma ma, mới vừa rồi là có chuyện gì?”

“Còn không phải kia Hoàng hậu!”

Xưa nay Hà ma ma tuân thủ bốn phận, tuy chủ tử và Khôn Ninh Cung không hòa thuận, nhưng khi có người thứ ba, bà đều gọi đối phương là “Hoàng hậu nương nương”, hiện giờ một câu, đủ có thể thấy tức giận đến trình độ nào.

“May mắn có đại trưởng công chúa ở, nếu không mặc dù Lâm thống lĩnh ra tay, chúng ta cũng rơi xuống hạ phong.” này là tình hình thực tế, dù sao, một người là chủ tử quốc mẫu, một người là hạ nô thái giám.

Ngay sau đó Hà ma ma liền nói mọi việc xảy ra trong lễ tắm ba ngày, cuối cùng, lại căm giận nói: “Bảo ứng trước mắt, Hoàng hậu cắt đứt dây xuyên vòng tay, hạt châu hương mộc lẫn đầy đất, trùng hợp, chính là bị Ngụy Vương phi dẫn lên.”

Kỳ Uyển Thanh không rảnh quản Tàn Thái Lam, vừa nghe con trai bị Hoàng hậu ôm, lập tức phân phó: “Ma ma, sai người lấy nước ấm tới, nhanh tắm rửa cho An Nhi.”

Trời lạnh như vậy, tuy đốt địa long, nhưng An nhi quá nhỏ, tắm rửa vẫn nên thận trọng. Chỉ là hiện giờ tình huống đặc thù, không tắm không yên tâm.

Hà ma ma chấp nhận, vừa sai người múc nước, vừa cời tã lót cho tiểu chủ tử, sai người cũ xử lý tã cũ.

“Nương nương, ngài cũng đổi quần áo đi.” Sẵn phụ suy yếu, cũng cần cẩn thận.

“Dạ.”

Kỳ Uyển Thanh lên tiếng, theo sau phân phó Lê Hoa: “Lê Hoa, mọi sai người truyền tin cho điện hạ, nói An Nhi tất cả như thường.”

Lê Hoa vội vàng ra cửa.

Kế tiếp, An nhi tắm. Bé liền tiếp dính nước hai lần, có chút không vui, bẹp miệng nhỏ khóc một lúc, mãi đến trở lại trong lòng ngực mẫu thân mới thút tha thút thít thu tiếng.

Chính mình cốt nhục chịu một chút ủy khuất, cha mẹ luôn thực đau lòng. Kỳ Uyển Thanh ôm con trai dỗ lại dỗ, nghiêng răng nghiêng lợi với Hoàng hậu, thù mới hận cũ chồng lên, chán ghét xưa nay chưa từng có.

Mẹ con hai người tính cả Hà ma ma, mới vừa sửa sang lại thỏa đáng, Lê Hoa đã trở lại, nàng còn mang về Lưu thái y.

Đây là Cao Húc sai người đến.

Giờ phút này tiền điện Thanh Ninh Cung tụ tập quan lớn trong triều, huân quý tôn thất. Mấy nam khách là không thể vào hậu điện xem lễ tắm ba ngày, nhưng vẫn có thể tham gia tiệc tắm ba ngày.

Trước khi Kỳ Uyển Thanh truyền tin, Cao Húc đã sớm một bước nhận được Lâm Dương hội báo, nếu con trai bình yên vô sự, hẳn không thể lập tức đi về hậu điện.

Dù sao, nam khách ở tiền điện còn không biết sóng gió lễ tắm ba ngày, mọi người đang cao hứng phần chấn ăn mừng hoàng trưởng tôn tắm ba ngày, hẳn cần lấy đại cục làm trọng.

Nhưng, hẳn vẫn sai Lưu thái y lại đây, khám mạch xong, hẳn mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Lưu thái y vào phòng xép, tính tế chẩn mạch cho An nhi, xác định không có bất luận cái gì dị thường, lúc này mới về tiền điện phục mệnh.

Kỳ Uyển Thanh an tâm, cho con bú no, cũng dễ dàng con ngủ, lúc này mới rảnh chú ý mặt khác.

“Tình huống Ngụy Vương phi như thế nào?”

Té ngã tàn nhẫn như vậy, cho dù tháng không lớn, phỏng chừng cũng thực treo, cung nhân đứng hầu ở chính đường đã bẩm báo, nói Ngụy Vương phi ngay tại chỗ thấy hồng.

Con trai chính mình mới sinh bị người lấn lộn, hiện tại cháu ruột của đối phương bởi vậy ăn lỗ nặng, Kỳ Uyển Thanh thật sự rất khó đồng tình, cho dù đứa nhỏ này thực vô tội.

Hà ma ma lắc đầu: “Còn không biết đâu, nghe nói ngự y đang thi châm, có giữ được hay không còn chưa có tin tức.”

Lòng bà còn sợ hãi, đồng dạng vô cảm với đứa nhỏ này.

“Nương nương, ngài nghỉ một chút trước đi, hiện giờ đúng là lúc ngài dưỡng thân thể, đừng quan tâm mấy chuyện râu ria.”

Ngụy Vương phi và cốt nhục trong bụng, là tốt là xấu, các nàng cũng không nhúng tay. Chuyện này chỉ có thể trách Hoàng hậu, nếu thật không còn, chỉ có thể than một tiếng báo ứng trước mắt.

Chắc là đáy lòng toàn bộ phụ nhân kinh thành đều cho là như vậy, cho dù mọi người không hé răng.

“Sáng mai, khẳng định có tin tức.”

Hà ma ma vừa nói, vừa tiếp nhận tã lót giao cho nữ mẫu, lại đỡ chủ tử nằm xuống.

Kỳ Uyển Thanh không được đáp án cũng không thêm đề ý, nàng lo lắng hồi lâu cũng có chút mỏi mệt, từ từ nhắm mắt lại.

Nhưng cũng không cần chờ đến sáng mai, chờ chạng vạng Cao Húc về phòng, nàng đã biết kết quả cuối cùng.

“Thai của Tần thị vẫn giữ được.”

Trong cái rủi có cái may, Tần Thái Lam mang thai đã đủ ba tháng, thai ngồi ổn, hơn nữa khi té ngã còn có người làm đệm thịt giảm xóc, chính mình cũng liều mạng che chở, bởi vậy tuy tình huống lúc ấy rất nghiêm trọng, nhưng cũng không lập tức sinh non.

Cao Húc thỉnh cầu hoàng đế ban cho hai ngự y, vốn là vì kinh sợ và phòng bị, không nghĩ đến ngược lại Ngụy Vương phi dùng tới.

Cũng may ngự y liền có mặt ở hiện trường, nếu không chờ đi một chuyến thái y viện, nói cái gì đều chậm.

Vốn không có Hoàng đế khẩu dụ, bất luận kẻ nào cũng không thể sai khiến ngự y, nhưng tình huống đặc thù, hai ngự y kia đều là người tinh, thấy thế lập tức cứu trị. Hai người tập trung tinh thần vài canh giờ, thai của Tần Thái Lam mới khó khăn lắm giữ được.

Nhưng, cú ngã này thật sự rất lợi hại, từ giờ trở đi nàng cần nằm trên giường giữ thai, chén thuốc không ngừng. Còn về khi nào mới có thể xuống giường, cái này phải xem tình huống.

Theo những người có mặt, vẻ mặt hai ngự y ngưng trọng, giữ được thai cũng không thấy thả lỏng, tình huống hình như không lạc quan lắm.

Cao Húc giọng điệu nhàn nhạt, hiển nhiên vẫn tương đối không vui: “Mới vừa rồi, Tàn thị bị nâng lên xe ngựa về Ngự Vương phủ.”

Hoàng cung không lưu người ngoài, nhưng Ngự Vương phi là con dâu thiên tử, tình huống đặc thù đáng lẽ có thể ngoại lệ. Nhưng vấn đề là, thời gian trôi qua nửa ngày, Hoàng đế cũng không hạ khẩu dụ, ban ngự y theo giữ thai.

Ở hoàng cung, rất nhiều lời nói không cần nói rõ, Hoàng đế đây là không hài lòng.

Hoàng hậu hiểu biết Xương Bình Đế, cho nên bà ta không dám dùng được vật, cũng không dám lấn lộn chuyện lớn, trầm tư suy nghĩ mới dùng phản hoa thực được, mong chờ một tia khả năng.

Bà ta là quốc mẫu, muốn bế một đứa trẻ, rất bình thường, ai cũng chọn không ra sai. Điểm này việc nhỏ, đương nhiên sẽ không đến tai thiên tử, còn nếu An nhi trúng chiêu, ai biết là chuyện gì xảy ra đâu?

Mặc dù có hoài nghi, chứng cứ cũng sớm bị tiêu hủy, thuyền qua sông không còn dấu vết.

Đáng tiếc chính là, kế hoạch không đuổi kịp biến hóa. Trước tới một An Nhạc đại trưởng công chúa, sau đó Tàn Thái Lam lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chuyện nháo quá lớn, Hoàng đế tất nhiên biết.

Chuyện này là Hoàng hậu gây ra, tội danh đương nhiên chụp trên đầu bà ta.

Chân trước Xương Bình Đế ban cho ngự y tỏ thái độ, chân sau trước mặt toàn bộ nhà cao cửa rộng kinh thành xảy ra chuyện xấu, ông ta cảm giác sâu sắc uy nghiêm Hoàng đế bị khiêu khích, đặc biệt bất mãn Khôn Ninh Cung, sao có thể còn ban cho ngự y?

Hai ngự y kia cực kỳ thông thấu, giữ được thai lập tức chạy lấy người, Hoàng hậu cũng không dám giữ Tàn Thái Lam ở lại, chỉ có thể đưa người trở về trước khi cửa cung khóa lại.

Kỷ Uyển Thanh sờ sờ khuôn mặt An nhi, đôi mắt con trai đen bóng như lưu ly bình tĩnh nhìn nàng, nàng thương tiếc không thôi, cũng không sinh lòng đồng tình nổi với Ngự Vương phi, chỉ nói câu: “Dưỡng thật tốt, có lẽ cũng có thể sinh con bình an.”

Cao Húc hừ lạnh một tiếng, động vợ con hắn, chính là động vầy ngược của hắn, hắn khó tránh khỏi giận chó đánh mèo Ngự Vương phi: “Hoàng hậu trước sau các loại động tác, Tàn thị chưa chắc không phát hiện.” Nữ nhân này cũng không vô tội bao nhiêu.

Giọng hắn lạnh lùng: “Cô đã lệnh Lâm Dương, Hứa Trì gia tăng tốc độ, mau chóng nhổ tận gốc Khôn Ninh Cung.”

Cao Húc nói, đúng là chuyện hiệp nghị thông đồng với địch, Kỷ Uyển Thanh nghe vậy trấn an hắn: “Điện hạ, việc này đã có tiến triển lớn, chắc là thực mau sẽ có tin tức.”

Hắn vỗ nhẹ con trai ê a kêu to, “Ừ” một tiếng.

Trên thực tế, phu thê hai người đều biết, điều tra hiệp nghị thông đồng với địch đã lâm vào bế tắc, trong khoảng thời gian ngắn sợ là rất khó có kết quả. Nàng nói chẳng qua là an ủi hắn thôi.

Quả nhiên, năm đó mấy võ tướng cấp thấp phụ trách liệm đều tìm được, triển khai điều tra, kết quả xác thật không như ý người.

Đông Cung ở trong tối tạm thời không nói, đám người Hoàng hậu Anh Quốc Công ở ngoài sáng, thậm chí bắt người, nghiêm hình bức cung, đều như cũ không người có thể nói ra manh mối.

Việc này hoàn toàn lâm vào cục diện bế tắc, hiện tại hai bên đều nỗ lực tìm kiếm chỗ đột phá, trước một bước, đại khái có thể thu hiệp nghị vào trong túi.

Cao Húc không nói quá nhiều với thê tử, chỉ thái độ nhẹ nhàng đề vài câu, tuyệt không quấy rầy nàng điều dưỡng thân thể.

Nhoáng mắt đi qua hơn nửa tháng, Kỷ Uyển Thanh dưỡng đến cực tốt, sắc mặt hồng hào, tinh thần sáng láng, nằm yên trên giường không được, mỗi ngày dù sao cũng phải ở trong phòng chuyển động vài vòng.

Lúc này, Hứa Trì đột nhiên từ Thát Đát truyền lại một phong thư, làm chuyện hiệp nghị xuất hiện bước ngoặt trọng đại.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

Trong khoảng thời gian này, Hứa Tri vẫn luôn lưu lại Thát Đát vương đô, hợp tác với Gia Lạp, thử thoáng thâm nhập dò hỏi tình huống Thát Đát bố trí binh lực.

Rốt cuộc Cao Húc muốn nhọc lòng, không chỉ là việc Hoàng hậu thông đồng với địch.

Gia Lạp thăng một bậc, thu hoạch tin tức tiện lợi hơn trước kia, lúc này còn có Hứa Tri ở bên ngoài ứng phó, kết quả điều tra xem như đạt tới mong muốn.

Dựa theo dấu vết quân đội, lương thực từ từ điều khiển, hai người phán đoán, Thát Đát chuẩn bị trước đại chiến đã gần hoàn thành.

Đại chiến bắt đầu rất có thể ở sang năm.

Này thật không phải tin tức tốt, tâm tình Hứa Tri trầm trọng, lập tức viết một phong thư, lấy ám hiệu bẩm báo việc này cho chủ tử.

Chuyện đã làm gần hoàn thành, Hứa Tri cũng nên lập tức về kinh thành, dù sao nơi này cũng không phải là nơi hắn có thể ở lâu.

Trước khi rời đi, hắn đặc biệt đợi hai ngày.

Hai ngày sau là ngày Gia Lạp nghỉ phép, dựa theo ước định, Gia Lạp sẽ đến cử điểm một chuyến.

Còn có một chút chuyện cần thương thảo với đối phương.

“Gia Lạp huynh đệ, ngày mai ta phải về kinh thành rồi.”

Ngày hôm sau, Gia Lạp quả nhiên tới, Hứa Tri cùng hắn sóng vai vào phòng, hàn huyên vài câu và vẫy lui cấp dưới, liền đi thẳng vào chủ đề: “Tuy cử điểm này huynh có thể qua lại tự nhiên, nhưng hiện tại, ta có một số việc, muốn trước tiên thương thảo thỏa đáng.”

Hắn là ám vệ Phó thống lĩnh, lời nói trực tiếp trình tới trước bàn Hoàng Thái tử, thuộc hạ ở cử điểm đâu bằng. Công việc mấu chốt tất nhiên là càng ít người biết càng tốt, đương nhiên trước tiên phải thương định.

Hứa Tri muốn nói, có quan hệ đại chiến sang năm.

Gia Lạp khẳng định là phải tiếp tục ở lại làm ám điệp, bỏ đến vị trí của hắn không dễ dàng, tới thời kỳ giao chiến mấu chốt, rất có thể phát huy tác dụng quan trọng.

Nhưng mà, hình như hắn lại không có quan trên. Dưới tình huống này, nếu thám thính tin tức quan trọng, chỉ sợ nhất thời khó truyền tin Đại Chu.

Lúc này, Đông Cung đặc biệt quan trọng.

Cao Húc sớm truyền lời lại đây, hắn phảng phất rất khoan dung với Gia Lạp, đã không lại miệt mài theo đuổi lai lịch đối phương, cũng không điều tra quan trên của đối phương, liền ngầm đồng ý đối phương trợ giúp Đông Cung.

Hứa Tri thật cao hứng, bởi vì hắn tự mình tiếp xúc với Gia Lạp, hợp ý khâm phục lẫn nhau, hắn cũng rõ ràng đối phương làm người.

Hiện giờ, Gia Lạp không còn một mình tác chiến, có gốc rễ, thậm chí còn vì ngày nào đó trở về Đại Chu đánh cơ sở, thật sự là chuyện rất tốt.

Hôm nay hắn chờ đối phương tới, chính là thương lượng một khi đại chiến nổ ra, Gia Lạp nên như thế nào mau chóng truyền tin tức về, lấy vài loại phương thức nào truyền tin trong thời gian chiến tranh.

Thời kỳ chiến tranh, thế cục thường thường thay đổi, một con đường truyền tin tức cũng không bảo hiểm, cần chuẩn bị nhiều mấy cái. Mặt khác, hai người còn thương nghị một bộ ám hiệu, là Gia Lạp chuyên dụng.

Bộ ám hiệu này, Hứa Tri trở về trực tiếp bẩm báo chủ tử, những người còn lại một mực không biết.

Hai người mật nghị thật lâu, từ sáng sớm vẫn luôn thương lượng đến giờ ngo, qua loa dùng bữa lại tiếp tục, mãi cho đến lúc chạng vạng, mới khó khăn lắm thỏa đáng.

Trong đó bao gồm nhớ kỹ thời gian, Hứa Tri Gia Lạp cuối cùng truyền đọc một lần, xác định nhớ không sai, liền nổi lửa, đốt hủy nguyên kiện.

“Vất vả huynh, Hứa huynh đệ, chờ ngày sau có duyên lại tụ, chúng ta không say không về.” Nói chuyện đúng là Gia Lạp.

Hứa Tri nghe vậy sang sàng ứng: “Được!”

Hai người thường thức lẫn nhau, đã xem đối phương là bằng hữu.

“Hứa huynh đệ, ta có một chuyện muốn hỏi.”

Gia Lạp nhìn nhìn sắc trời, cũng không vô nghĩa: “Không biết chuyện điều tra hiệp nghị thông đồng với địch tiến triển đến đâu rồi?”

Hắn thực nhớ thương chuyện này, nhưng hai tháng nay vẫn luôn bận rộn, hơn nữa lại điều tra một chuyện quan trọng khác, sợ lui tới tần mật lộ hành tung, căn bản không thể ngồi xuống nói tí mĩ, bởi vậy vẫn luôn nghẹn đến bây giờ.

Mà tuy Hứa Trì thường thức Gia Lạp, nhưng hắn trung thành với chủ tử lại chiếm cứ vị trí đầu tiên, trước đó còn không được Cao Húc đồng ý chắc chắn, hắn chỉ nói vài câu, vẫn chưa lộ ra tình hình kỹ càng tí mĩ.

Nhưng, hiện tại chẳng những chủ tử buông miệng, đồng thời còn ý bảo chuyện hiệp nghị có thể nói thẳng, hắn cũng không cần che che giấu giấu.

Vì thế, Hứa Trì nhất nhất nói tí mĩ, từ Thất Đát Khả Hãn trả lời hiệp nghị bị rơi mất, đến Anh Quốc Công Tàn Thân, lại nói đến bây giờ tra tìm mấy võ quan cấp thấp kia.

“Mấy người kia bị Hoàng hậu dùng khổ hình, như cũ không lộ ra chút nào, điều tra hiệp nghị đã lâm vào cục diện bế tắc.”

Ngay cả suy đoán bên ta hắn cũng nói, nhưng mấy suy đoán này không chỉ là suy đoán, kết hợp Hoàng hậu Anh Quốc Công hành động, tuyệt đối là thật sự.

Hứa Trì thờ dãi: “Cũng không biết, năm đó Sở tướng quân nhậm hiệp nghị, có luôn đặt ở trên người hay không.”

Hoàng hậu hạ lệnh, ngay cả người nhà của mấy võ quan cấp thấp kia cũng bắt lại, nghiêm hình tra tấn, như cũ không thu hoạch được gì.

Dưới tình huống này, Đông Cung sớm đã bắt đầu hoài nghi, có khi nào phương hướng điều tra lúc trước sai rồi không?

Sở Lập Tung có thể giao thác hiệp nghị cho ai đó trước khi tắt thở hay không?

Nếu có thì ông ấy sẽ giao cho ai?

Khả năng giao cho tên lính nào đó cực kỳ bé nhỏ, nhưng lúc trước Tùng Bảo dịch cho dù là quân coi giữ hay là viện quân, tướng lĩnh trung cấp cao cấp đều chết sạch, ông ấy cũng không có ai để giao.

“Đáng tiếc lúc ấy tình hình chiến đấu quá thảm thiết, cũng không có người sống, nếu không, việc này có lẽ có tiến triển.”

Hứa Trì trước sau hao phí không ít tâm huyết chuyện hiệp nghị, nghe tin thật bóp cổ tay, hắn ảo não chụp bàn, không nghĩ tới lại nghe Gia Lạp bên cạnh chậm rãi nói: “Không, vẫn có người sống.”

Hắn chính là người sống.

Không sai, năm đó Gia Lạp thuộc quân coi giữ Tùng Bảo, hắn toàn thân vết sẹo, cùng với lưu lạc Thất Đát, toàn là vì lần đó đại chiến.

Hắn nhìn Hứa Trì khiếp sợ: “Ta vốn là tướng lĩnh trung cấp quân coi giữ Tùng Bảo, tình cờ tới Thất Đát. Bởi vì sau đầu từng chịu đòn nghiêm trọng bị mất trí nhớ, mãi đến nửa năm trước mới dần dần nhớ ra chuyện cũ năm xưa.”

Hắn vốn dĩ cũng nên chết.

Ở ngoài thành, lúc tình hình chiến đấu kịch liệt nhất, cửa thành Tùng Bảo lung lay sắp đổ cũng bị công phá, quân địch tiến nhanh vào, bốn phía tàn sát bình dân.

Lúc này, Sở Lập Tung mạnh mẽ chia quân, điểm một đám tướng sĩ, chạy nhanh trở về thành cứu viện bá tánh.

Gia Lạp là một trong số đó.

Địch nhiều ta ít, bên ta liên tục chinh chiến, đã là nỗ lực hết đà, đau khổ ứng phó, như cũ không thể xoay chuyển tình hình.

Tổ phụ phụ thân Gia Lạp đều là anh hùng bác cương, hắn cũng trung tâm Đại Chu, tuyệt đối không phụ uy danh tổ tiên, mặc dù thân bị trọng thương, máu tươi mờ hồ tầm mắt, như cũ cường chống một hơi, chém giết kẻ địch.

Cuối cùng, ít ỏi mấy người cũng kiệt lực ngã xuống, hình ảnh cuối cùng trong ký ức của Gia Lạp là bóng dáng binh Thất Đát một đường phóng hỏa xa xa tới.

Khi hắn tỉnh lại lần nữa, phát hiện chính mình đang ở trong đội ngũ nô lệ, Thất Đát giống như đuổi dê vội vàng chạy.

Nguyên lai, sau khi hắn ngã xuống, thân binh đồng dạng bị trọng thương cõ ra khỏi giáp của hắn, trao đổi phục sức thi thể quân tốt bên cạnh.

Sau đó, thân binh kéo hắn ra hẻm nhỏ, gặp được một quân tốt Đại Chu còn sống, giao thác người trong tay, cũng dặn dò đối phương chiếu ứng nhiều hơn.

Đối phương đáp ứng, thân binh mới tắt thở.

Bởi vậy, khi Thát Đát đuổi tàn binh và cả binh dân cùng nhau ra thành về làm nô lệ, quân tốt nhận uỷ thác cống Gia Lạp lên đường, cho nên hần mới có thể nhặt về một mạng.

Gia Lạp tỉnh lại, đã không còn ký ức, nhưng quân tốt vẫn lặp đi lặp lại những chuyện chính mình biết.

Ký ức không còn, nhưng chính mình là người Đại Chu, không thể nghỉ ngơi.

Nhưng cuộc sống của nô lệ cũng không tốt, nhóm người cùng lên đường đã chết một nửa, làm cu li chịu không nổi lại chết hơn phân nửa, trong đó còn không ít người bị binh Thát Đát sống sờ sờ quất đến chết.

Tên lính cứu Gia Lạp cũng không biết may mắn hay là bất hạnh, lúc sắp đến Thát Đát, liền chịu không nổi mà chết, cũng xem như không cần lại chịu tra tấn.

Gia Lạp không còn ký ức, nhưng đầu óc và công phu vẫn còn, chịu đựng qua mấy ngày bị thương nặng ban đầu, hần bắt đầu lên kế hoạch trốn đi.

Thật vất vả, hần thành công.

Trên đường trốn chạy Gia Lạp thay đổi quần áo binh dân Thát Đát, hơn nửa hồi lâu chưa xử lý râu quai nón mọc dài, vừa nhìn sơ qua, mười phần là dân chăn nuôi Thát Đát.

Hần nói tiếng Thát Đát vô cùng lưu loát, trà trộn vào một đội dân chăn nuôi, thuận lợi tránh được đuổi bắt.

Chỉ tiếc, ngày vui ngắn chẳng tày gang.

Đoàn dân chăn nuôi bị binh Thát Đát chặn lại. Bởi vì Thát Đát ở Tùng Bảo đại chiến tử thương cũng không ít, hơn nửa tân Khả Hãn cần cấp bách rửa sạch dị kỷ, nhu cầu cấp bách bổ sung quân đội.

Vì thế, Gia Lạp thương còn chưa khỏi hần liền bị cưỡng chinh nhập ngũ.

Hần vốn đang muốn chạy trốn, sau đó nghĩ lại, vì sao không nhân cơ hội này, ẩn núp ở trong quân Thát Đát? Phải biết rằng, thân phận không chê vào đầu được này, có thể gặp không thể cầu.

Tuy Gia Lạp quên chuyện cũ năm xưa, nhưng trong tiềm thức, hần cũng không bài xích việc này, thậm chí còn ần ần cảm thấy chính mình làm rất đúng.

Cho nên, hần thuận theo bản tâm lưu lại, cũng lập công lao không nhỏ lúc tân Khả Hãn thanh toán huynh đệ, chức quan nhanh chóng thăng lên, cũng cực được quan trên thương thức.

Kế tiếp, mãi cho đến nửa năm trước, Gia Lạp dần dần khôi phục ký ức, sau đó lại gặp đám người Hứa Trì.

“Chuyện chính là như vậy, bởi vậy ta không có quan trên.”

Ngoại trừ thân thể phụ thân tổ phụ, Gia Lạp biết gì nói hết, không nửa lời dấu diếm, thân ngôn báo tất cả cho Hứa Trì, cũng chấp tay về hướng nam: “Ta thực cảm kích Hoàng thái tử tín nhiệm.”

Hứa Trì cũng không phải người bình thường, khiếp sợ qua đi, thực mau hoàn hồn, hần bắt lấy trọng điểm: “Chẳng lẽ Gia Lạp huynh đệ, lúc trước từng tiếp xúc Sở tướng quân?”

Ánh mắt hần kinh nghi bất định, chẳng lẽ hiệp nghị thông đồng với địch, liền ở trên người Gia Lạp?

“Huỳnh đệ, nếu hiệp nghị này ở trên người ta, ta còn cần khúc chiết vu hồi như vậy sao?” Gia Lạp thực bất đắc dĩ, nếu có hiệp nghị, hần cũng không cần lăn lộn lâu như vậy.

Đây là lời nói thật, Hứa Trì mới vừa rồi cũng là quá chấn kinh, lời vừa ra khỏi miệng, liền cảm thấy không đúng.

“Vậy……” Hần trầm ngâm một lát, hỏi: “Gia Lạp huynh đệ, lúc ấy có thấy Sở tướng quân không?”

“Có.”

Gia Lạp thực khẳng định, này cũng chính là mục đích cuối cùng hần nhắc tới chuyện xưa: “Sở tướng quân tới gấp rút tiếp viện, lúc ấy quân coi giữ đã tử thương quá nửa, khó có thể ứng phó, ông ấy cũng không nhân hạ tiếp xúc nhiều với người khác.”

Hứa Trì gật đầu, tình huống khẩn cấp, ai cũng không có tâm tư ôn chuyện, tự nhiên rút đao liền giết.

“Ta vốn cũng cho rằng, Sở tướng quân lưu hiệp nghị này trên người, nhưng hiện giờ nghe Hứa huynh đệ nói đến, lại cảm thấy không phải.”

Gia Lạp nhú chặt mày rậm, trầm ngâm một lát nói: “Tình tế phân tích, khả năng Sở tướng quân giao hiệp nghị cho người khác lớn hơn chút.”

Hứa Tri tinh thần rung lên: “Gia Lạp huynh đệ, huynh có mạnh mẽ sao?”

“Lúc ấy ta liền ở ngoài thành, từ lúc Sở tướng quân xuất hiện, mãi cho đến khi thành bị phá ta chia quân, khoảng cách giữa ta và Sở tướng quân đều không xa.”

Gia Lạp cẩn thận suy tư, từ từ nói chuyện: “Chiến trường chém giết, vốn không thể phân thân, hơn nữa lúc ấy bên ta sớm ở vào hoàn cảnh xấu, Sở tướng quân vẫn chưa tiếp xúc người nào. Ít nhất, không rảnh lấy ra hiệp nghị.”

Hứa Tri nghe vậy không khỏi hoàn toàn thất vọng, mày rậm nhíu chặt, nhưng không đợi hắn nói chuyện, liền nghe thấy đối phương lại bổ sung một câu: “Ngoại trừ một người.”

Hắn đại hì: “Người nào?”

“Tĩnh Bắc Hầu.”

Gia Lạp chậm rãi nói ra ba chữ, giọng vô cùng khàn khàn: “Là tiền Tĩnh Bắc Hầu, Hứa huynh đệ có nghe nói tới ông ấy không?”

“Đương nhiên!”

Nữ chủ nhân Đông Cung, Thái tử phi Kỳ thị, đúng là đích trường nữ của tiền nhiệm Tĩnh Bắc Hầu Kỳ Tông Khánh, sao Hứa Tri có thể không biết: “Thái tử phi nương nương của chúng ta đúng là con gái của Kỳ hầu gia.”

Gia Lạp hoàn hảo, mới tiếp tục nói: “Nếu hỏi ta lúc ấy Sở tướng quân tiếp xúc người nào, hoặc có khả năng giao thác hiệp nghị cho ai, ta chỉ thấy một người, là Kỳ hầu gia.”

“Huynh nói cái gì!”

Hứa Tri đại kinh thất sắc, tay vừa động trực tiếp đánh nghiêng chung trà, hắn tùy ý quơ tay, vừa vịn chụp chung trà đã lăn xuống trở về, ném trên bàn, đôi mắt lại gắt gao nhìn thẳng người đối diện.

“Gia Lạp huynh đệ, lời này thật sao?”

Gia Lạp chậm rãi gật đầu, giọng điệu chắc chắn: “Phải.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Editor: Vy Vy 1505

Năm đó Tùng Bảo dịch, cửa thành tổng cộng bị phá hai lần, lần đầu tiên, chính là trước khi Sở Lập Tung đến.

Khi đó quân coi giữ Tùng Bảo đã là nò mạnh hết đà, thành bị phá, thống soái Kỳ Tông Khánh vì hồi viện trong thành, miễn cưỡng chia quân.

Tuy trong thành ngoài thành vạn người một lòng, nhưng bắt đầu dĩ địch nhiều ta ít, lại bị phân cách, quân coi giữ tử thương hơn phân nửa, mắt thấy khó có thể ứng phó, đúng lúc này, viện quân của Sở Lập Tung rốt cuộc đuổi tới.

Tuy nhân số viện quân không quá nhiều, lại bị phục kích thiệt hại không ít, nhưng tốt xấu là một lực lượng không yếu, tạm thời giải nguy cấp Tùng Bảo bị hủy diệt trước mắt.

Thống soái Kỳ Tông Khánh tắm máu chiến đấu hăng hái mấy ngày đêm, trên người vết thương chồng chất, còn có một chỗ bị thương yếu hại, ông ấy có thể tiếp tục chống đỡ, hoàn toàn dựa vào ý chí.

Hiện giờ thấy viện quân, tiếng lòng buông lỏng, khẩu khí liền tan, người cũng chống đỡ không nổi.

Kỳ Tông Khánh và Sở Lập Tung kỳ thật là quen biết, hai người chí thú hợp nhau, quan hệ cá nhân cực tốt, trước khi đối phương đảo hướng Đông Cung, kết giao vẫn thực tâm mật.

Sở Lập Tung thoáng đánh lui đại tướng quân địch, quay đầu nhìn, thấy bạn cũ thân hình quơ quơ, mắt thấy liền ngã từ trên ngựa xuống.

Ông ấy kinh hãi, đánh ngựa quay đầu lại chạy nhanh vài bước, đỡ được người.

Gia Lạp tuy cách không xa, nhưng cũng không gần, hần nhìn thấy Sở Lập Tung và Kỷ hầu gia hình như nói hai câu, ngay sau đó, Kỷ hầu gia liền hôn mê.

Sở Lập Tung dùng thân mình chống đỡ bạn cũ, nhanh chóng an bài nhân thủ, nâng đối phương trở về trong thành cứu trị.

Sau đó, Kỷ Tông Khánh được nâng trở về, ông bị thương thực nặng, mãi cho đến khi viện quân ngoài thành bị diệt hết, quân coi giữ trong thành cũng gần như toàn vong, ông mới tỉnh lại.

Khi đó, nhóm viện quân thứ hai đang trên đường tới, Thát Đát thu được tin tức trạm canh gác truyền, vội vàng mang theo chiến lợi phẩm đoạt được, rời đi.

“Ta nghĩ, nếu Sở tướng quân muốn giao thác hiệp nghị cho ai, tất nhiên sẽ lựa chọn Kỷ hầu gia.” Nhắc tới chuyện cũ, giọng Gia Lạp thực khàn, nhưng hần vẫn từng câu từng chữ nói ra suy đoán.

Nguyên nhân chính là, mỗi quân đội lớn nhỏ tham chiến đều sẽ thiết lập quân y doanh. Nơi này phụ trách cứu trị người bị thương, cung cấp hậu thuẫn bảo đảm cuối cùng cho đại quân, xưa nay là nơi được phòng thủ nghiêm ngặt nhất trong suốt thời gian chiến tranh diễn ra.

Tình huống Tùng Bảo nguy cấp, mấy nơi như phòng công văn linh tinh sớm đã bị phóng hỏa, đốt hủy tất cả hồ sơ quan trọng, nhân viên phòng thủ cũng bỏ đi, toàn bộ tham dự đại chiến.

Ngoại trừ một nơi phòng thủ như cũ, hơn nữa còn tiếp tục bình thường vận hành, đó chính là quân y doanh. Nếu nơi này cũng bị phá, chỉ sợ quân coi giữ và viện quân đều bị kẻ địch giết sạch, không lưu lại một người sống.

Sự thật chứng minh, bởi vì tuyên chỉ của quân y doanh và trọng binh phòng thủ, nó xác thật kiên trì đến một khắc cuối cùng. Cho dù thành phá, địa phương nhỏ này cũng không thất thủ, chờ đến lúc nhóm viện quân thứ hai tới.

Cũng bởi vì vậy, Kỷ Tông Khánh tỉnh lại, còn có thể cố nén đau xót, chống một hơi trở lại kinh thành.

Sở Lập Tung tòng quân mấy chục năm, biết rõ ràng lệ thường phòng thủ trong thời gian chiến tranh. Lúc ấy Kỷ Tông Khánh sắp được nâng về quân y doanh, ông lại vừa khéo có tiếp xúc với đối phương, như vậy, có thể nào ông ấy giao thác hiệp nghị thông đồng với địch hay không?

“Phi thường có khả năng!” Hứa Tri một phách đập trên bàn trà, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ dị.

Trước kia bọn họ không liên tưởng theo hướng này bởi vì không biết rõ tình huống chiến trường, căn bản không thể phân tích. Hiện giờ có Gia Lạp, ngàn đầu vạn chữ sửa sang lại, manh mối liên tương đối rõ ràng.

“Gia Lạp huynh đệ, ta lập tức truyền tin trở lại kinh thành, nếu suy đoán thành sự thật, việc này ít ngày nữa sẽ có tiến triển lớn.”

Hứa Tri hưng phấn, xem nhẹ nếu Kỷ Tông Khánh được hiệp nghị, vì sao không vạch trần việc này? Dù sao, ông ấy trở lại kinh thành, ba ngày sau mới tắt thở.

Gia Lạp lại không quên, hần vốn không muốn Tĩnh Bắc Hầu dính một chút khả nghi nào, nhưng mấy phen do dự, hần vẫn lựa chọn nói thẳng ra.

Hần tin tưởng vững chắc Kỷ hầu gia trung quân ái quốc, thiết cốt tranh tranh, nếu thật hiệp nghị nằm trong tay ông ấy lại không giao ra, nhất định có ẩn tình khác.

“Hứa huynh đệ, Kỷ hầu gia trung dũng, việc này nếu là thật, chắc chắn có ẩn tình.” Tuy Hoàng Thái tử anh minh, nhưng Gia Lạp vẫn nhìn không được nhân mạnh một lần.

“Đây là tự nhiên.”

Thân là đầu lĩnh mật thám Đông Cung, Hứa Tri biết rất nhiều bí ẩn không nói, thậm chí ngay cả quan cảm của Hoàng Thái tử đối với triều thần, hần cũng có thể hiểu biết một vài.

Trước khi Kỷ Uyển Thanh gả vào Đông Cung, Cao Húc đã vô cùng tán thưởng Kỷ Tông Khánh, cha con đối phương đồng thời hi sinh cho tổ quốc, hần thật đau lòng.

Càng dùng đề, sau khi cưới vợ.

Hứa Tri tuy không biết trạng huống cảm tình phu thê của chủ tử và tình hình hai người ở chung, nhưng vẫn có thể nhìn trộm một vài từ thái độ ngẫu nhiên của Cao Húc.

Suy một ra ba, bởi vậy hiện tại hần cười cười, nói với Gia Lạp: “Gia Lạp huynh đệ yên tâm, Thái tử phi nương nương nhà ta đúng là con gái của Kỷ hầu gia, điện hạ rất hiểu hầu gia làm người như thế nào.”

Lời này có hai trọng điểm, nhưng Hứa Tri lại đặt Thái tử phi ở đằng trước, tất nhiên có một phần vì hần tôn kính nữ chủ tử, nhưng trong lúc lơ đãng, lại ẩn giấu cảm tình phu thê Cao Húc cực tốt.

Dù sao, Thái tử phi tuy là Thái tử phi, nhưng ám vệ Đông Cung lại không tiếp xúc hậu điện. Thân phận đặc thù làm cho bọn họ không cần kính sợ Thái tử phi.

Chủ nào tố nấy, ngược lại cũng thế.

Gia Lạp lập tức ý thức được điểm này, ý mừng ở đáy mắt chợt lóe mà qua, giây lát biến mất, hần ôm quyền trình trọng nói: “Kế tiếp, liền làm phiên Hứa huynh đệ.”

Hứa Trì lên tiếng, cũng nói: “Đợi có tiến triển, ta sẽ truyền tin tức quay lại vương đô, đến lúc đó Gia Lạp huynh đệ tới đây sẽ có thể biết.” kế hoạch hần trở lại kinh thành cũng sẽ không sửa đổi.

Tin tức này không thể nói không lớn, hai người không lại vô nghĩa, Gia Lạp cáo từ, mà Hứa Trì lập tức viết mật tin.

Ngày hôm sau trước khi rời vương đô, hần sử dụng bồ câu đưa thư truyền mật tin về kinh thành.

Cho dù võ công cái thế như thế nào, người khăng định không đi nhanh bằng bồ câu bay, Hứa Trì còn ở nửa đường, mật tin liền đến trong tay Cao Húc.

“Nếu Kỷ hầu gia được hiệp nghị, vì sao trước khi qua đời, ông ấy không vạch trần việc này?” Người nói chuyện đúng là Lâm Dương mới vừa trình lên mật tin.

Hần thân ở hoàng cung, hàng năm phụ trợ bên người chủ tử, so với Hứa Trì, hần càng rõ ràng Cao Húc xem trọng vợ con cỡ nào. Bởi vậy, Lâm Dương không gọi Kỷ Tông Khánh là tiền Tĩnh Bắc Hầu, mà là Kỷ hầu gia.

Nhưng, vấn đề hần thắc mắc, ngoại trừ Kỷ Tông Khánh đã qua đời, chỉ sợ không ai có thể trả lời.

“Nếu đúng như vậy, bên trong có lẽ có ẩn tình khác.”

Ngón trở Cao Húc gõ gõ bàn, hần hoàn toàn không nghi ngờ Kỷ Tông Khánh, Gia Lạp ngược lại lo lắng suông.

Giờ phút này hần suy tư lại là một chuyện khác, nếu tiếp tục truy tra manh mối theo hướng này, không thiếu được điều tra trước khi qua đời Kỷ Tông Khánh tiếp xúc với ai, còn có di sản, để tìm kiếm dấu vết.

Tài sản riêng của Kỷ Tông Khánh đều cho hai con gái làm của hồi môn, muốn điều tra cũng thuận tiện, nhưng tuyệt đối không giấu được Kỷ Uyển Thanh.

Thê tử còn chưa ở cữ xong, Cao Húc không muốn kinh động nàng, nhưng chuyện này càng nhanh càng tốt, nếu trì hoãn thời gian, khó bảo toàn bên Hoàng hậu sẽ không mờ qua tới.

Dù sao, năm đó người sống sót sau Tùng Bảo dịch chưa chắc chỉ có một mình Gia Lạp.

Khinh địch không phải là một chuyện tốt.

Cao Húc trầm ngâm thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định lựa lời nhẹ nhàng nói cho nàng, hần thu mật tin vào trong tay áo, đi về hậu điện.

Hậu điện.

Kỷ Uyển Thanh sinh An nhi đã gần một tháng, còn mấy ngày nữa nàng sẽ ở cữ xong.

Bởi vì thời kỳ mang thai điều dưỡng thích đáng, ở cữ cũng vạn phần chú ý, nàng dưỡng cực tốt, gương mặt nở nang, phấn hồng phi dương, tinh thần sáng láng.

Bắt đầu từ mấy ngày trước, nàng không còn nằm ì trên giường, tuy không ra khỏi cửa, nhưng ở trong phòng đi lại vẫn được.

Cao Húc đặc biệt dò hỏi Lưu thái y, đối phương nói thích hợp hoạt động một chút cũng không sao, hần cũng tùy nàng.

Dáng người Kỷ Uyển Thanh đầy đặn hơn trước kia, nhưng xa xa không đủ trình độ béo, ngực mông nở nang, bụng sớm bình thân không ít. Nàng đứng trước kính lớn bằng đồng thau, đánh giá vài lần, thấy bên trong giai nhân tư sắc nghiên lệ, càng thêm phong vận, vừa lòng gật đầu.

Xoay người trở lại bên xe nôi, bé An nhi mới vừa tỉnh ngủ lên, nàng ngồi xuống nhuyển thấp, mỉm cười nói chuyện với con trai.

An nhi sắp đầy tháng, sớm rút đi đồ rục lúc sinh ra, biến thành một tiểu bảo bảo trắng nõn. Mắt bé không còn sưng lên, tròng mắt như nho đen chuyển động quay tròn, nhìn vô cùng cơ linh.

Bé cũng dưỡng rất tốt, bản thân lại có thể ăn có thể uống có thể ngủ, thân hình chỉ chớp mắt liền từ tiểu bụ bẫm biến thành trung bụ bẫm, quai hàm cổ lên, làm nổi bật cảm nhỏ tiểu xảo là lướt.

“A, ê a!”

Mẫu thân nói chuyện với bé, bé thỉnh thoảng đáp lại vài câu, chọc mọi người cười ha ha.

“Con nói cái gì? Nương nghe không hiểu.” Kỳ Uyển Thanh điểm điểm mũi nhỏ của con trai, mỉm cười hỏi.

Lúc này An nhi không ra tiếng, phun một bong bóng, bẹp bẹp miệng.

Ai ngờ bong bóng “phanh” một tiếng nát, bé hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn.

“An Nhi của nương không sợ.”

Kỳ Uyển Thanh tiếp nhận khăn ẩm lau miệng cho con trai, ôm bé nhẹ giọng dỗ dành, vừa nhấc đầu, lại thấy Hà ma ma chuyển qua bình phong vào nhà.

“Ma ma, làm sao vậy?”

Mới vừa rồi nàng ngủ đến mơ mơ hồ hồ, nghe được có người gọi Hà ma ma đi ra ngoài, không biết ra chuyện gì.

“Đều là chút việc nhỏ, không sao đâu.”

Hà ma ma thay đổi áo ngoài mới vào cửa, hiện giờ lại cẩn thận lau tay, tiếp nhận An nhi, “Nương nương còn chưa ở cữ xong, không thể ôm tiểu chủ từ lâu lắm, nếu không ngày sau dễ mủi tay.”

Dong dài vài câu, bà mới nói chuyện vừa rồi: “Tam tiểu thư đính hôn, đưa thiệp tới đây.”

Hà ma ma nói tam tiểu thư, chính là đường muội của Kỳ Uyển Thanh Kỳ Uyển Xu, ngày xưa muốn bá chiếm Triều Hà Viện của nàng, đích trưởng nữ của đường nhiệm Tĩnh Bắc Hầu.

“Hà?”

Kỳ Uyển Thanh nhướn mày: “Là nhà nào?”

Đường muội này của nàng, bản thân không bớt lo, cha mẹ đồng dạng thích gây chuyện xấu, lúc trước ầm ỹ việc tranh đoạt tài sản riêng của Kỳ Tông Khánh xong, tiện nghi không dính được, ngược lại chọc một thân tanh.

Dù sao trong vòng quý tộc ở kinh thành, thanh danh nhị phòng thôi không ngại được. Nay cũng trực tiếp làm cho Hoàng hậu đánh mất ý niệm để con trai nạp Kỳ Uyển Xu làm trắc phi.

Như vậy, Kỳ Uyển Xu rất khó tìm nhà chồng.

Kém, nhị thẩm Tào thị chướng mắt; tốt một chút, người ta chướng mắt con gái bà ta. Hiện tại Kỳ Tông Hiền cũng không có chức quan, chỉ treo tước vị, cũng cản tay cực lớn đối với việc hôn nhân của các con.

Ngần chọn vạn tuyển gần một năm, bắt đắc dĩ, Tào thị chỉ có thể tiếp nhận hiện thực, từ bỏ con cháu nhà huân quý, hạ thấp điều kiện.

Như vậy lại mấy tháng, rốt cuộc chọn một người cao từ trong các chú lùn.

“Nhà trai họ Tề, ở kinh thành chỉ có thể xem như nhà trung đẳng, nhưng lại có quan hệ thân thích với An Nhạc đại trưởng công chúa.”

Hà ma ma nói xong, Kỳ Uyển Thanh tâm niệm hơi đổi: “Chẳng lẽ là cháu của phò mã?”

Phò mã của An Nhạc đại trưởng công chúa, vừa lúc họ Tề.

Đại trưởng công chúa từ nhỏ thể yếu, sau đó dần dần dưỡng tốt, nhưng vẫn có chút khiếm khuyết, ngự y sớm đã nói thẳng, thể chất công chúa không thích hợp mang thai sinh con, cũng rất khó hoài thai.

An Nhạc đại trưởng công chúa vốn tôn quý, lại là đích muội tiên đế coi trọng nhất, mặc dù không thể sinh con, nhà huân quý nguyện ý “hy sinh” con cháu thượng chủ như cũ không ít. Dù sao, triều đại phò mã cũng không ảnh hưởng lắm quan.

Nhưng công chúa lại không muốn chọn những người này, bà dứt khoát nhờ tiên đế chọn một con cháu nhà nghèo, bà lười xem sắc mặt mấy nhà huân quý a dua nịnh hót.

Tiên đế cẩn thận chọn mấy lần, chọn mấy quan viên thanh niên xuất thân nhà nghèo, có văn có võ, tuy gia thế không cao, nhưng làm người có khả năng, bộ dạng cũng không tệ.

An Nhạc đại trưởng công chúa chọn một người trong đó, người này tên Tề Diệu Lâm, nguyên quán ở Thiểm Bắc, phụ thân là áp tải, từ nhỏ học võ nghệ, sau đó đi lính, từng bước một thăng lên, nhậm chức Phó thống lĩnh một vệ của Kinh Cấm Vệ.

Trong đám con cháu nhà nghèo, ông là người xuất sắc, cha mẹ cũng không còn, phía dưới chỉ có một đệ đệ, trong nhà nhân khẩu cũng đơn giản.

Tề Diệu Lâm thương chủ, cảm tình hai người cực tốt. Bản thân ông cực có năng lực, lại được phía trên chiều cố, hơn hai mươi năm qua, đã làm quan đến chức Kinh Vệ phó Chỉ Huy Sứ, bảo vệ toàn bộ xung quanh kinh thành.

Đệ đệ của ông tương đối bình thường, nhưng được ca tấu chiều cố, cũng thăng quan, hiện tại ở kinh thành Tề gia cũng xem như nhà trung đẳng.

“Sao cô tỏ mẫu lại nguyện ý làm cháu trai của phò mã cưới Kỳ Uyển Xu chứ?”

Kỳ Uyển Thanh nhũ nhũ mảy, không phải nàng hạ thấp đường muội, mà là đối phương thật đỡ không nổi, nghênh vào nhà ước chừng quây nhà cửa không yên.

Hà ma ma vừa dỗ dành tiểu chủ tử, vừa bót thời giờ trả lời: “Phò mã thanh minh, đệ đệ chưa chắc như thế, huống hồ dù bên kia quây gà bay chó sủa, cũng lẫn lộn không đến đại trưởng công chúa phủ.”

Nói vậy cũng đúng, ca ca thông thấu, đệ đệ hồ đồ cũng chẳng có gì lạ, thật giống như huynh đệ Kỳ Tông Khánh.

Dù sao, tốt xấu gì Kỳ Uyển Xu cũng là quý nữ hầu phủ, tên tuổi thực có thể dọa người.

Kỳ Uyển Thanh cũng chỉ tò mò hỏi thôi, sau đó liền bỏ qua: “Ma ma, ma ma theo quy củ chọn hạ lễ, sai người đưa qua đi.”

Hai bên đã sớm trở mặt, nhị thúc nhị thẩm không thể không đưa thiệp, nàng tùy ý ban cho hạ lễ mặt mũi là được. Dù sao Thái tử phi ra cung không dễ, nàng cũng vừa lúc ở cũ, ngay cả tới cửa cũng không cần.

Hà ma ma ứng, thả An nhi đã ngủ lại bên người chủ tử, đi xuống thu xếp.

Bà chân trước mới ra rửa, chân sau Cao Húc đã trở lại.

Kỳ Uyển Thanh mới vừa nằm xuống nhuyển thấp, nghiêng người mỉm cười nhìn con trai, liền nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc vang lên, nàng kinh ngạc ngẩng đầu: “Điện hạ, sao hôm nay chàng về sớm như vậy?”

Cao Húc lên tiếng, giọng tay vẩy lui tất cả cung nhân ma ma trong phòng, ngồi xuống gần thê tử, cũng thuần thực ôm con trai vào ngực.

“Thanh Nhi, cô có chuyện muốn nói với nàng.”

Về mặt hân tuy ôn hòa, nhưng trong mắt ẩn mang trịnh trọng, hiển nhiên nói chính là chính sự, Kỳ Uyển Thanh lập tức ngồi dậy, nghiêm mặt hỏi: “Chuyện gì?”

“Chuyện này không lớn, chỉ là hiệp nghị thông đồng với địch có tiến triển mới.”

Cao Húc dành ra một tay nâng nàng, cũng nhẹ giọng trấn an vài câu, thấy tinh thần thê tử cực tốt, mới đơn giản nói tình hình thực tế.

“Thì ra Gia Lạp là tướng sĩ Tùng Bảo dịch may mắn còn sống, hẳn biết được chuyện Anh Quốc Công điều tra, liền nói, năm đó Sở Lập Tung cũng có khả năng giao hiệp nghị cho đồng bào.”

“Hắn nêu tên một vị tướng quân, đúng là phụ thân nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Editor: Vy Vy 1505

Cao Húc nói phi thường đơn giản, chỉ thông báo thê tử một tiếng, để tránh nhiều nàng điều dưỡng thân thể.

Chỉ là Kỳ Uyển Thanh vô cùng thông minh, lập tức bắt lấy trọng điểm: “Điện hạ là nói, hiệp nghị rất có thể không rơi vào tay người liêm, mà là trước khi Sở tướng quân hy sinh cho tổ quốc, đã giao ra ngoài?”

“Gia Lạp thấy Sở tướng quân và cha thiếp từng có tiếp xúc?”

Kỳ Uyển Thanh có ấn tượng với Gia Lạp, trước đó Cao Húc từng nói với nàng, rất có thể đối phương là bộ hạ của Sở Lập Tung hoặc phụ thân nàng, vì điều tra thông đồng với địch, ẩn núp ở Thất Đất vương đô.

Như vậy đối phương tham dự trận chiến Tùng Bảo cũng hợp lý, có lẽ là cơ duyên xảo hợp hẳn không hy sinh, mà trần trọc tới Thất Đất.

“Gia Lạp chính là ở gần Sở tướng quân sao? Ngoại trừ cha thiếp, Sở tướng quân còn tiếp xúc người nào sao?”

Thê tử hỏi những câu đều là mấu chốt, Cao Húc thấy nàng phản ứng bình thường, chỉ nghiêm túc phân tích, cảm xúc vẫn chưa quá khích, hấn yên tâm nhiều, đơn giản lấy mật tin ra đưa qua, cũng tự thuật kỹ càng tỉ mỉ.

Kỷ Uyển Thanh vừa nghe phu quân thấp giọng giảng thuật, vừa tinh tế nhìn mật thư. Trong thư Hứa Trì nói thực tường tận, thậm chí ngay cả cuối cùng Gia Lạp nhấn mạnh, Kỷ Tông Khánh trung quân ái quốc, trong đó tất nhiên có ẩn tình khác, cũng ghi lên thư.

“Trước khi Gia Lạp trở về thành, thấy Sở tướng quân tiếp xúc gần gũi chỉ có một mình cha thiếp sao?”

Kỷ thật việc này thực bình thường, dù sao chiến trường khẩn cấp, nếu không phải tình huống đặc thù, ai có rảnh châu đầu ghé tai nói chuyện khác.

“Điện hạ, cha thiếp trung thành và tận tâm với Đại Chu, xin điện hạ minh giám.” Nói lời này, về mặt Kỷ Uyển Thanh nghiêm túc, thân thể không nhịn được căng thẳng.

Một khắc này, nàng không đơn giản là thê tử của Cao Húc, nàng còn là con gái của Tĩnh Bắc Hầu.

Kỷ thật mới vừa rồi nàng cũng đã ý thức được vấn đề này. Nếu phụ thân lấy được hiệp nghị, không thể nào không mở ra nhìn, nếu nhìn, vì sao ông ấy không có vạch trần việc này?

Khó tránh khỏi sẽ lay động khả nghi.

Kỷ Uyển Thanh nói lời này, là thay phụ thân đã qua đời nói với Hoàng thái tử.

“Cô biết.”

Cao Húc hiểu rõ tâm tư thê tử, hấn lập tức thấp giọng trấn an: “Cô đều biết.”

Trước khi đại hôn, hấn đã cực thương thức Kỷ Tông Khánh, hiện tại không hề nghi vấn, tuyệt đối không chỉ vì đối phương là phụ thân của ái thể.

Cao Húc một tay ôm An nhi ngủ say, một tay ôm thê tử, vỗ nhẹ nhẹ: “Thanh Nhi, phụ thân nàng trung quân ái quốc, cô chưa bao giờ sinh nghi, nàng đừng nghĩ nhiều.”

“Dạ.”

Thân hình Kỷ Uyển Thanh căng thẳng rồi cuộc mềm lại, phụ thân nàng bảo vệ quốc gia, thậm chí vì nước hy sinh, nàng không hy vọng ông ấy bị chút nghi ngờ gì.

Nàng ngưỡng mặt nhìn Cao Húc, ánh mắt hấn ôn hòa, chỉ có quan tâm, nàng có thể xác định hấn nói chính là lời thiệt tình.

Kỷ Uyển Thanh hiểu biết chính mình phu quân, hấn là người rất có nguyên tắc, cho dù lại yêu thương thê tử, có thể nói ra lời này, không thiếu được hấn khẳng định phụ thân.

Hốc mắt nàng vô cớ nóng lên, lồng ngực như là bị lặp lại phiền nhiễu, vô cùng khó chịu.

Nàng chôn mặt ở hõm vai hấn, làm vài dẹt lạnh lẽ hấp thụ ướt át.

“Không được khóc, nàng còn ở cử, roi lệ dễ dàng để lại mầm bệnh.”

Giọng Cao Húc trước sau như một trầm thấp, nhưng có vài phần gấp. Hấn trước đó luôn mãi suy xét, chính là sợ đề cập Kỷ Tông Khánh, cảm xúc thê tử phạm phòng quá lớn, sẽ ảnh hưởng thân thể điều dưỡng: “Đáng lẽ nên qua mấy ngày lại cho nàng xem mật tin.”

“Thiếp không khóc.”

Kỷ Uyển Thanh chớp chớp mắt, nghĩ đến bảo bảo, nghĩ đến nam nhân bên cạnh, nỗ lực nhịn xuống nhiệt ý.

Nàng ngưỡng mặt, nhovn miệng cười với hấn.

Nàng biết tâm tư phu quân, thường ngày hấn đều là trực tiếp đưa mật tin cho nàng, nào có nói một nửa mới lấy ra.

Kỷ Uyển Thanh nâng lên một đôi tay mềm oánh bạch, phùng khuôn mặt tuấn tú của hấn, mở một ngum, “Thiếp mặc kệ, tình duyên thật tốt, chuyện khác đều giao cho chàng.”

“Ừ.”

Thực ấm áp, thực lưu luyến, tơ tình trong mắt nàng làm tiếng nói Cao Húc ần ần triển miên, hấn giờ tay, gất gao ôm nàng.

Thê tử, con trai, đều ôm chặt chẽ.

Phu thê ôn tồn thật lâu, Kỳ Uyển Thanh mới nói chính sự: “Phụ thân thiếp hồi kinh mấy ngày, bị thương thực nặng, thời gian hôn mê nhiều, cũng chỉ tỉnh lại ba lần.”

Lúc trước Kỳ Tông Khánh hồi kinh ba ngày, thời gian hôn mê chiếm hơn phân nửa, chỉ tỉnh lại ba lần. Hai lần đầu thời gian ngắn, một lần cuối cùng hơi dài chút, nếu ông ấy xử lý chuyện nào đó, có lẽ sẽ ở ngay lúc này.

Nhưng đó đã là nửa đêm, lúc ấy hai tỷ muội còn nhỏ tuổi, chịu không nổi con buồn ngủ, cũng không biết ngủ bao lâu, vừa vặn bỏ lỡ.

Kỳ Uyển Thanh âm thầm xen lẫn tiếc hận, Cao Húc an ủi: “Những việc này, nếu cha nàng không muốn nàng biết, ông ấy vẫn sẽ kêu nàng ra ngoài.”

Đây là khẳng định, quả phụ thiếu nữ yếu đuối, biết quá nhiều có hại không ích, thay đổi hẳn là Kỳ Tông Khánh, cũng tuyệt đối không thể lộ ra.

“Điện hạ nói đúng!”

Kỳ Uyển Thanh đánh lên tinh thần: “Đồ cưới của thiếp phần lớn đều cất trong thôn trang ở kinh giao; còn về muội muội, ngân phiếu vàng bạc chiếm hơn phân nửa, nàng cơ bản đều đưa tới biên thành. Nói xong, nàng nói kỹ càng tỉ mỉ địa điểm thôn trang ở kinh giao.

“Được” Cao Húc lên tiếng: “Cô liền sai người đi.”

Còn có Tĩnh Bắc Hầu phủ, cũng cần điều tra một lần lấy làm cẩn thận, cho dù hiện tại hầu phủ đã đổi chủ.

“A, không!”

Nói lên của hồi môn, Kỳ Uyển Thanh đột nhiên nhớ tới một chuyện, nàng lập tức nắm chặt tay Cao Húc: “Điện hạ, thiếp đột nhiên nhớ tới, trước khi cha mẹ thiếp qua đời, từng cho mỗi người chúng ta hai vật, nói là lưu làm kỷ niệm.”

Không sai, nàng nhớ tới chính là quyền binh thư và trăm bạc, trước khi mẫu thân lâm chung nói là phụ thân để lại cho nàng. Bên trong ẩn dấu lá vàng, lúc trước Kỳ Uyển Thanh lấy ra, thuận lợi tiếp nhận mật thám phụ thân lưu lại.

Trước kia nàng cho rằng, đây là di vật cha mẹ để lại, chẳng lẽ không chỉ như thế?

“Điện hạ.”

Kỳ Uyển Thanh tim nhảy lợi hại, phảng phất “bang bang” vang ở bên tai.

Nhìn biểu tình Cao Húc nháy mắt nghiêm túc, nàng vội vàng nói: “Hai vật này đặt trong rương lớn bọc da ở góc tường phía bắc chính phòng của chúng ta, để thiếp nói Hà ma ma lấy qua đây.”

“Thanh Nhi, để cô đi.”

Cao Húc nghe huyền âm mà biết nhĩ ý, lập tức hiểu ra, ngay cả nhũ mẫu thân cận thê tử cũng không nhắc tới, hẳn để lại tay nàng: “Chỉ ở bên cạnh, cô đi là được.”

Hắn nhẹ nhàng buông con trai đang ngủ say, lập tức đi về chính phòng, mở ra tầng dưới chót rương bọc da lấy rương nhỏ bằng gỗ hoa lê trở về.

“Thanh Nhi, chính là món này sao?”

“Đúng vậy.”

Kỳ Uyển Thanh thuận thực mở ra rương nhỏ, bên trong là hai ngăn, một ngăn chứa trăm bạc nửa cũ nửa mới, một ngăn chứa quyền binh thư phụ thân dùng rồi.

“Lúc ấy mẫu thân cho thiếp, chính là rương nhỏ và cây trăm, còn có quyền binh thư này.”

Kỳ Uyển Thanh mở rương, lấy cây trăm và binh thư ra: “Bên trong binh thư, phụ thân ẩn giấu lá vàng, ghi lại danh sách mật thám và phương thức liên lạc.”

Trước khác nay khác, lúc trước giữa phu thê tín nhiệm không đủ, nàng không dám nói bí mật về mật thám.

Hiện giờ tình huống đã khác trước, phu thê thân mật khăng khít, tín nhiệm sớm đến cao phong; quan trọng nhất là, Cao Húc đã quyết định nhờ tận gốc một đảng Kỳ hậu, một khi tìm ra hiệp nghị, sau khi chuyện thành, những nhân thủ này không còn tác dụng, phần lớn có thể công thành lui thân.

Nếu vừa lúc đụng phải, tiếp tục che che giấu giấu không có ý nghĩa, không bằng thân nhiên phô bày, ngăn chặn phu thê sinh hiềm khích.

Kỳ Uyển Thanh đầu óc thanh minh, cách làm thực chính xác, đối với thê tử tuyệt đối tín nhiệm, làm phu quân khẳng định trong lòng uất thiếp, Cao Húc cũng không ngoại lệ.

Giờ phút này cảm xúc hần phập phồng không lớn, chỉ vì phu thê là một thể, tiềm thức hần cảm thấy vốn nên như thế, thê tử đối đãi hần thành tâm thành ý, hần cũng như thế.

Chẳng qua, dụng tâm che chở vẫn rất có tác dụng, không biết từ lúc nào tình cảm đã mật không thể phân, lại thêm một tầng củng cố.

“Điện hạ, chàng nhìn ra gì không?”

Kỷ Uyển Thanh không rảnh phân tâm quá nhiều, mở ra rương, tỉ mỉ sờ soạng hai vật, thậm chí vân vê từng trang bình thư, nội dung cũng xem một lần.

Đáng tiếc, không có thu hoạch.

“Chẳng lẽ không phải như thiếp nghĩ?”

Phu thê lẫn lộn gần một canh giờ, Kỷ Uyển Thanh vốn hy vọng rất lớn, hiện giờ khó tránh khỏi có chút nhụt chí, nàng nhủ chặt mày đẹp: “Cha cho thiếp hai vật, chẳng lẽ chỉ ẩn giấu danh sách mật thám thôi sao?”

Sự thật rất có thể là vậy.

Bởi vì trăm bạc thể tích có hạn, căn bản không thể nào giấu hai phong thư bình thường; mà bình thư cũng không dày, ngoại trừ bì sách ẩn giấu lá vàng bên trong là trang giấy bình thường, cũng không có gì dị thường.

Hai người thay phiên tìm kiếm vài lần, thật sự không bỏ sót nơi nào.

“Thanh Nhi đừng nôn nóng, hiệp nghị quan trọng, nếu thật nằm trong tay cha nàng, ông ấy cẩn thận chút cũng bình thường.”

Cao Húc rút cuộc trải qua nhiều chuyện lớn, tuy tạm thời không có phát hiện, hần cũng không biến hóa chút nào, ngược lại thấp giọng an ủi thê tử.

Hần không chú ý lá vàng, chỉ nghiêm túc xem hai vật, lại cảm rương nhỏ cẩn thận đánh giá.

Rương nhỏ nửa cũ nửa mới, hẹp dài, nâu thẫm, chính diện điêu khắc mười hai loại hoa cỏ, mỗi loại một ô, chiếm cứ toàn bộ chính diện. Vật liệu gỗ tương đối rắn chắc, không lớn, lại nặng nề trụ tay, tuy chứa trăm bạc, nhưng lại không phải tráp trang sức.

Không thu hút lắm, nhìn như là tùy tay lấy chứa đồ.

Cao Húc rũ mắt xem qua từng tác, rương này kín kẽ, gỗ gỗ, nghe tiếng thực trầm, căn bản không khiến người hoài nghi nó là rỗng ruột.

Không hề có điểm đáng ngờ.

Hần buông xuống, an ủi thê tử: “Không phải nàng nói, nơi cha nàng đặt tài sản riêng là một mật thất ngầm phi thường bí ẩn sao? Có lẽ, hiệp nghị giấu ở chỗ kia cũng không chừng.”

“Nàng còn ở cũ, không được lo âu.”

Cao Húc xụ mặt nghiêm túc, nói cũng có đạo lý, Kỷ Uyển Thanh chỉ phải gật đầu: “Dạ, thiếp biết.”

Chỉ có thể như vậy, dù sao nóng nảy cũng vô dụng.

Nàng vốn nghĩ, chẳng lẽ hiệp nghị được giấu trong hai vật của Kỷ Uyển Trương? Nhưng ngẫm lại tính tình bào muội, nàng hoàn toàn không cho rằng phụ thân sẽ làm vậy.

“Thiếp mặc kệ, đều giao cho chàng.”

Kỷ Uyển Thanh chỉ phải bỏ qua, sửa sang lại rương nhỏ, sau đó giương giọng gọi Hà ma ma vào nhà.

“Ma ma, điện hạ cần tìm vài vật, lập tức sai người đến thôn trang vùng ngoại ô một chuyến, ma ma phân phó Trương Kim thúc toàn lực hiệp trợ.”

“Lão nô lĩnh mệnh.”

Hà ma ma vạn phần kinh ngạc, nhưng thấy vẻ mặt chủ tử, vẫn lập tức trình trọng ứng. Bà không hỏi nhiều một câu, hành lễ lặng lẽ lui ra an bài.

“Điện hạ, thiếp sẽ viết phong thư cho muội muội, để người của chàng cùng mang đi.”

Trọng điểm là hai di vật kia, tuy hy vọng không lớn, nhưng cũng không thể xem nhẹ. Ba bút cùng vẽ, hy vọng có thể mau chóng tìm ra hiệp nghị.

“Được, cô lập tức an bài người.”

Việc này không nên chậm trễ, Kỷ Uyển Thanh vội vàng viết phong thư, cũng không nói rõ, chỉ hàm hồ nói cần tìm vài vật, kêu muội muội phối hợp người

của Đông Cung.

Cao Húc thả con trai đang ngủ say về xe nôl, cảm thư, lại cẩn thận dặn dò thê từ vài câu, mới ra cửa đi tiền điện.

Điều tra chuyện này lại dính đến chính mình phụ thân, Kỳ Uyển Thanh tuy cực tin tưởng phụ thân, nhưng tâm tình nhất thời khó tránh khỏi phức tạp.

Nàng nhớ chuyện này, hơn nữa gần đây ngủ hơi nhiều, dứt khoát ôm con trai bú no, cùng chờ hấn bé trở về phòng.

“Sao còn chưa ngủ?” Cao Húc chuyển qua bình phong, vừa lúc đối diện hai đôi mắt đen bóng như lưu ly.

Kỳ Uyển Thanh không ngủ, ôm tã lót nghe tiếng nhìn ra, An nhi cũng hướng về phía này, bình tĩnh nhìn phụ thân.

Ánh mắt một lớn một nhỏ giống nhau như đúc, tình cảnh này thực ấm áp, nhưng cũng không ngại Cao Húc nhú lại mày kiếm.

“Không phải nói An Nhi để nhũ mẫu hầu hạ là được, nàng ngủ sớm chút không cần chờ cô sao.”

Em bé ngủ nhiều, chẳng phân biệt ban ngày đêm tối, buổi tối tỉnh lại cũng là chuyện thường. Bởi vậy hấn đặc biệt phân phó, buổi tối An nhi tỉnh, nhũ mẫu nhiều chú ý dỗ dành, không được làm phiền thê từ nghỉ ngơi.

Giấc ngủ rất quan trọng đối với dưỡng thân thể, Cao Húc kỹ càng tỉ mỉ dò hỏi thái y, lại chinh hợp đám người Hà ma ma đề nghị, chế định thời gian nghỉ ngơi cho Kỳ Uyển Thanh, tròi tối sầm liền ngủ, không được thức đêm.

Hấn nói chuyện, quét cung nhân ma ma trong phòng, ánh mắt rất nghiêm khắc.

“Điện hạ, chẳng dùng trách bọn họ, đây là chú ý của thiếp.”

Chờ hấn ngồi xuống bên cạnh, nàng cọ qua dựa gần: “Thiếp nằm trên giường gần một tháng, ngủ không được nhiều nữa.”

Đây là thật sự, sáng ngủ đến trưa, buổi tối lại đi ngủ sớm, sáng thức dậy trễ. Mới vừa sinh con còn được, thời gian dài, làm sao nàng có thể ngủ nhiều như vậy?

“Vậy nhắm mắt dưỡng thần cũng tốt.”

Cao Húc thấy sắc mặt thê từ chân thành, cũng biết tâm tư nàng, không nhiều dây dưa việc này, chỉ chờ hai người cời áo lên giường, hấn mới thấp giọng an ủi: “Thanh Nhi, cẩn thận điều tra tổn thời gian không ngắn, có tiến triển cô lập tức nói cho nàng, nàng đừng nhớ thương.”

Đồ cưới của Kỳ Uyển Thanh thật sự phi thường nhiều, mặt thất ngăm cũng phi thường lớn. Lần này đề cập tài sản riêng của nữ chủ tử, do Lâm Dương tự mình dẫn người đi tra tìm, tuy Lâm Dương là thủ lĩnh mật thám kiến thức rộng rãi, cũng không nhận được kinh ngạc cảm thán.

Hấn uyển chuyển tỏ vẻ với chủ tử, rất cần một ít thời gian.

Cao Húc hiểu rõ, hấn nhường mảy, chỉ phân phó nắm chặt và cẩn thận.

“Xem ra An Nhi của chúng ta, ngày sau có một bút tài sản riêng rất khá.”

Đồ cưới của phụ nhân đều để lại cho con cái, cho dù Hoàng hậu Thái hậu cũng không ngoại lệ. Hấn không có khả năng nhớ thương đồ cưới của thê từ, giờ phút này trên ghẹo, mục đích là dời đi lực chú ý của thê từ, để nàng thả lỏng.

Kỳ Uyển Thanh tất nhiên biết được tâm ý của phu quân, nàng “Dạ” một tiếng, ngay sau đó nói: “Cũng là hôm nay mới vừa biết việc này, thiếp mới có chút nhớ thương, chắc là sáng mai tỉnh ngủ sẽ tốt hơn nhiều.”

Nàng vui mặt vào ngực hấn, Cao Húc nhẹ vỗ về nàng: “Được.”

Kỳ Uyển Thanh biết chuyện này không gấp được, nàng không muốn phu quân bận rộn nhiều, còn phải phân thần vương bận, nỗ lực điều chỉnh tâm thái, phóng chuyện này qua một bên.

Vừa vặn, kế tiếp nàng cũng có chuyện bận, càng dễ dàng dời đi lực chú ý.

Lại qua mấy ngày, An nhi sẽ đầy tháng, Kỳ Uyển Thanh cũng ở cữ xong.

Con trai sinh vào giữa tháng chạp, hiện tại đã qua mừng mười tháng giêng, mùa đông qua đi, mùa xuân đã tới.

Năm trước mùa đông không quá lạnh, mùa xuân tới cũng phá lệ sớm, theo Hà ma ma nói, mấy ngày hôm trước băng tuyết đã bắt đầu tan rã, cây cối cũng dần dần ra mầm non.

Kỳ Uyển Thanh cảm giác không sâu, bởi vì tuy bên ngoài độ ẩm tăng lên không ít, nhưng phòng xếp địa long vẫn thiếu vương vương, e sợ hai vị chủ tử lây dính khí lạnh.

Không chỉ như thế, mấy ngày trước, hậu điện chính phòng bắt đầu đốt địa long, cung nhân mang lò sưởi vào, huân phòng ở ẩm áp dễ chịu, không buồn tha một góc nào.

Trước một ngày An nhi đầy tháng, mẹ con Kỳ Uyển Thanh đóng gói dọn về hậu điện chính phòng, cáo biệt phòng xếp tương đối nhỏ hẹp.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Editor: Vy Vy 1505

Một phiên tiếp một phiên bình phong lớn được nâng lên, vây quanh hành lang đỏ thẫm. Mỗi một khoảng cách liền thả một chậu than lớn, than hồng châm chính vượng, toàn bộ hành lang ẩm áp dễ chịu.

Kỳ Uyển Thanh ra phòng xếp, vẫn chưa nhìn thấy một tia xuân sắc, lại bị Hà ma ma bế An Nhi liên tục thúc giục, đốc thúc nàng chạy nhanh về phòng.

Nàng thực bất đắc dĩ “Ma ma, ngày mai không phải sẽ tham dự tiệc đầy tháng sao?”

Ngày mai liền chính thức ở cử xong, cũng là tiệc đầy tháng của An Nhi. Ra ở cử, Kỳ Uyển Thanh đã có thể hoạt động bình thường, tiệc đầy tháng của con trai nhà mình, nàng đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Chỉ kém một ngày, cần phải khẩn trương như vậy sao?

“Thiếu một ngày cũng là thiếu.”

Hà ma ma vừa thúc giục chủ tử chạy nhanh vào phòng, vừa lải nhải: “Nương nương sinh thuận lợi không biết, có phụ nhân phải ở cử gấp đôi mới có thể đường về.”

Trên phương diện này, nữ mẫu thực cố chấp, Kỳ Uyển Thanh vội vàng gật đầu vâng dạ, bà mới ngừng thao thao bất tuyệt.

Vào hậu điện, bước vào chính phòng.

Nội điện tất cả như thường, giống như trước khi nàng sinh sản, chỉ là bên trái giường dành ra một chỗ xếp một xe nôi bằng gỗ nam.

An Nhi có phòng riêng của chính mình, là thiên điện bên trái, cách phòng cha mẹ một cái sân, rất gần.

Theo quy củ, buổi tối bé ngủ trong phòng chính mình, do nữ mẫu ma ma và các cung nhân hầu hạ.

Cao Húc yêu thương con trai, nhưng điểm này lại không nuông chiều, sớm đã phân phó người an bài, xe nôi trong phòng hai phu thê là An Nhi ngủ trưa dùng.

Từ nhỏ bồi dưỡng tính độc lập cho con trai rất quan trọng, đương nhiên, hẳn cũng có cố kỵ mặt khác. Kỳ Uyển Thanh thân mình khôi phục, nếu phu thê đôn luân, có An Nhi ở trong phòng, thực không tiện.

Kỳ Uyển Thanh không phải không phát giác tâm tư Cao Húc mịt mờ, chỉ là nàng không phản đối. Dù sao, con trai quan trọng, phu quân cũng đồng dạng quan trọng.

Dù sao thiên điện rất gần, nếu An Nhi khóc nỉ non, bên này khẳng định có thể nghe được.

Kỳ Uyển Thanh nhìn kỹ phòng của con trai, có xe nôi, có nhuyễn tháp thêm rào chắn, trong phòng không có vật bén nhọn, tất cả bố trí thực thỏa đáng, nàng thực vừa lòng.

Dặn dò mấy nữ mẫu vài câu, đoàn người quay lại nội điện.

“Ma ma, nhanh sai người truyền nước ấm!”

Kỳ Uyển Thanh gấp không chờ nổi hung hăng tắm rửa một phen, một tháng chỉ lau mình, tuy thời tiết lạnh, cũng rất khó chịu.

Nàng cảm thấy cả người chính mình đều có mùi, vậy mà mỗi ngày Cao Húc có thể hạ miệng, xong việc còn vệ mặt đứng đắn tỏ vẻ, hẳn không cảm thấy có mùi gì, không phải thực tự nhiên sao?

Hà ma ma về mặt bắt đắ dĩ, mỗi ngày lau mình sạch sẽ, tuy hơi khác với tắm gội, nhưng thật không tới nông nổi này.

Nhưng chính mình chăm sóc chủ tử đến lớn chính mình biết, quá thích sạch sẽ, bà chỉ có thể giao An Nhi cho nhũ mẫu, nhanh đi thu xếp.

Thùng tắm lớn được rót đầy khoảng bảy tám phần nước ấm, rải cánh hoa và hương lộ, phòng tắm bốc hơi mờ mịt sương mù. Kỷ Uyển Thanh nhắc chân bước vào thùng tắm ngồi xuống, than thật dài một tiếng, quá thoải mái.

Cẩn thận tắm rửa một lần từ đầu đến chân, nàng xoa nắn đến khi da thịt trắng nõn đỏ lên, lúc này mới vừa lòng.

Mẫu thân rửa sạch sẽ, kế tiếp liền đến phiên An Nhi.

Hà ma ma bung tới một thau đồng, cẩn thận pha nước ấm, lúc này mới cời tã lót, hầu hạ tiểu chủ tử rửa mặt chải đầu.

Cũng không biết có phải lễ tắm ba ngày để lại bóng ma hay không, dù sao An Nhi không quá thích tắm rửa. Bé bị lột sạch sẽ bỏ vào thau đồng, đầu tiên là ngán người, ngay sau đó liền bẹp bẹp miệng nhỏ, muốn khóc nhè.

Tình cảnh này trải qua không ít lần, Kỷ Uyển Thanh cũng bình tĩnh không ít, nàng ngồi trên nhuyễn tháp, cười khanh khách nói: “An Nhi đừng khóc, rửa sạch sẽ mới thoải mái.”

Thoải mái hay không không biết, dù sao tiểu tử này ngâm nước mát hàm một lát, rốt cuộc là “Oa” một tiếng khóc lớn.

Chạng vạng khi Cao Húc về phòng, chính phòng đã khôi phục dĩ vãng, đèn lồng đỏ thắm treo cao dưới hành lang, ánh nến mờ nhạt chiếu vào song cửa sổ, không khác nhiều so với trước kia.

Hắn mỉm cười.

Đúng lúc vào lúc này, một tiếng con nít khóc lành lốt vang lên.

Là An Nhi, tiểu tử này dường rắn chắc, tiếng khóc càng thêm có sức lực, nghe được cha bé trong lòng căng thẳng, ba bước cũng làm hai bước, bước nhanh vào phòng.

Vén lên màn cửa màu xanh ngọc vừa thấy, hắn không nhịn được mà bật cười.

Chối lợi đồng thau đầy nước ấm, bên trong thả một đĩa bé trắng như tuyết bụ bẫm, bé sử dụng cả tay chân kháng cự tắm rửa, tiếng khóc có thể chấn tro bụi trên xà nhà rớt xuống.

An Nhi dường đến cực tốt, tay nhỏ chân nhỏ bụ bẫm, từng đoạn như củ sen, sức lực cũng lớn, nước trong bồn rầm rầm bắn ra, ướt mấy ma ma đầy đầu đầy mặt.

Cung nhân ma ma thấy Cao Húc tiến vào, vội muốn hành lễ, hắn xua tay: “Tắm gội cho An Nhi trước đi.” Hôm nay nhi tuy ảm áp, nhưng vẫn nên tắm nhanh chút.

“Điện hạ, chàng xem An Nhi của chúng ta.” Kỷ Uyển Thanh giọng điệu oán giận, thực tế ả hàm ý cười.

Nàng chào đón, tự tay hầu hạ Cao Húc thay quần áo, cũng giúp hắn cởi xuống kim quan vấn tóc.

Cao Húc hơi hơi cúi đầu, một bàn tay hư hư ồm ồm thê tử, hắn nghe xong vội giúp con trai nói chuyện, “An Nhi thông minh, không vui liền phải nói ra.”

Nàng nghe xong buồn cười, giận liếc mắt hắn.

Hà ma ma tay chân nhanh nhẹn, hai ba lượt tắm sạch sẽ cho bé, An Nhi một lần nữa bọc tã lót, nằm ở trong lòng phụ thân, ủy ủy khuất khuất mà bẹp miệng.

“Con ngoan, đừng khóc.”

Cao Húc hôn hôn con trai thơm ngào ngạt, dành ra một bàn tay ôm thê tử đồng dạng thơm ngào ngạt, nhẹ giọng dỗ dành.

“A!” An Nhi nghe không hiểu, nhưng không ngại bé phát biểu ý kiến.

“Tiểu tử này.” Kỷ Uyển Thanh quát quát khuôn mặt nhỏ của con trai.

Một nhà ba người hoà thuận vui vẻ, đợi ăn xong bữa tối tiêu thực, phu thê cùng nhau đưa con trai đến phòng mới, lúc này mới về chính phòng nghỉ ngơi.

Tuy còn chưa thể đôn luân, nhưng Cao Húc vẫn ôm thê tử hôn hồi lâu, thật vất vả, hai người thờ hồng hộc tách ra, hắn vuốt ve lưng nàng, nhẹ giọng nói: “Cô đã an bài thỏa đáng tiệc đầy tháng ngày mai, nàng như thường là được, không cần lo lắng.”

“Dạ.”

Kỷ Uyển Thanh không chút nào nghi ngờ năng lực của phu quân, mặt cọ cọ trong lòng ngực hần, lên tiếng.

Hần dịch dịch góc chăn: “Ngủ đi.”

An Nhi là hoàng trưởng tôn, con vợ cả của Thái tử, tiệc đầy tháng lại không giống lễ tắm ba ngày, đương nhiên bốn phía ăn mừng.

Xương Bình Đế sớm đã hạ chỉ, tiệc đầy tháng thiết lập tại điện Thái Hòa, mời trong triều văn võ, huân quý tôn thất dự tiệc.

Phu thê Cao Húc đương nhiên sẽ không chậm trễ tiệc đầy tháng con trai, ngày hôm sau trời chưa sáng, hai người đã thức dậy, từng người chuẩn bị.

Hôm qua Kỷ Uyển Thanh đã chọn xong quần áo trang sức, là một bộ cung váy làm bằng gấm Tứ Xuyên màu đỏ rực, cổ tay và cổ áo màu vàng kim, thêu hoa mẫu đơn sinh động như thật; trang sức là nguyên bộ phượng hoàng giương cánh bằng vàng ròng khảm hồng ngọc, hào quang lộng lẫy.

Tóc đen đen nhánh như lụa chải lên, vấn búi tóc vọng tiên cửu hoàn, mang lên nguyên bộ đồ trang sức vàng ròng, thay đổi váy áo, nghiêng đầu đánh giá chính mình trong gương đồng lớn.

Giai nhân hoa phục, đẹp thì đẹp đó, đáng tiếc thực trầm trọng. Kỷ Uyển Thanh nhẹ nhàng tròn một năm, nhất thời có vài phần không thích ứng.

Nhưng, từ nhỏ giáo dục quý nữ thực thành công, cử chỉ nàng thông dong, khí định thần nhàn.

Như vậy rất được.

Kỷ Uyển Thanh thu hồi tầm mắt, chuyển ra bình phong bằng gỗ nam.

Cao Húc đã ăn mặc xong, đang ôm con trai ngồi trên nhuyễn tháp, rũ mắt nói nhỏ. Nghe tiếng nhìn qua, hần đứng lên cười: “Thực đẹp.”

Thê tử đầy đà một chút, so với trước khi sinh thì có một vẻ đẹp khác, nhưng thấy nàng thần thái sáng láng, hần thực vui mừng.

Thời gian không còn sớm, Cao Húc giao An Nhi cho Hà ma ma bế, tình tế dặn dò vài câu, nắm tay Kỷ Uyển Thanh ra cửa, bước lên kiệu đi điện Thái Hòa.

Lần này Lâm Dương cũng đi, hần giống lần trước, lãnh thủ hạ nguy trang thành thái giám, gắt gao che chở kiệu của An Nhi.

“Hoàng Thái tử điện hạ đến! Thái tử phi nương nương đến!” Cách khá xa, thái giám truyền xướng thấy, vội cao giọng truyền xướng.

Trong điện đã đầy người, ngoại trừ Đế Hậu và vợ chồng Thái tử, những người khác đều sớm đến chờ, vừa nghe thấy giọng thái giám sắc nhọn đặc thù vang lên, lập tức đứng dậy cung nghênh.

“Chư vị không cần đa lễ, mau mau đứng lên.”

Nói chuyện chính là Cao Húc, xưa nay hần luôn biểu hiện ôn hòa, không chê vào đâu được, chỉ là so sánh với khi ở trước mặt vợ con, chung quy vẫn có chút khác biệt.

Xuống thêm ngọc ở cửa điện, phân ra một khoảng lớn hình chữ nhật, phân cách hai bên nam nữ, nam tịch ở đông, nữ tịch ở tây.

Kỷ Uyển Thanh lãnh Hà ma ma bế An Nhi, ngồi xuống vị trí cao nhất bên nữ tịch.

Bên cạnh chính là An Nhạc đại trưởng công chúa, công chúa thăm dò nhìn nhìn tả hữu, mỉm cười nói với nàng vài câu.

Mặt sau một chút, chính là chỗ ngồi của Ngụy Vương phi. Lúc này nàng ta có vị trí danh chính ngôn thuận, đáng tiếc, mọi người đều biết nàng ta không thể tham dự.

Kỷ Uyển Thanh nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, Hoàng hậu làm nghiệt, trách không được người khác.

Rất nhiều người dùng dư quang không dấu vết liếc mắt bên này, ánh mắt có tò mò, cũng có rất nhiều cực kỳ hâm mộ.

Cổ đại nữ tử tương đối yếu thế, không thể không nói, Thái tử phi sinh được hoàng trưởng tôn, tự tin hơn trước kia quá nhiều.

Ví dụ, mặc dù Hoàng hậu là mẹ chồng trên danh nghĩa, hiện tại cũng không thể dễ dàng ma xoa nàng. Có Thái tử có con trai làm chỗ dựa, thủ đoạn thô bạo như lúc trước dùng than hóa hiện tại đã không thích hợp.

Hoàng gia mẹ quý nhờ con, không phải một câu nói đùa.

Kỷ Uyển Thanh cũng không thêm đề ý mấy tầm mắt mịt mờ này, dù sao trên cơ bản không có ý tốt.

Phu thê ngồi xuống không bao lâu, Xương Bình Đế và Hoàng hậu liền giá lâm.

“Hoàng Thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương đến!”

Cao Húc và Kỳ Uyển Thanh dẫn đầu mọi người nam nữ tịch, bước ra khỏi hàng nghênh đón thánh giá.

Trong đại điện vang lên một trận vải vóc soạt soạt rất nhỏ, còn có tiếng bước chân. Không bao lâu, phía trên thềm ngọc truyền đến giọng Xương Bình Đế: “Chư vị ái khanh đứng lên đi.”

“Đồng Cung sinh hạ con vợ cả, hôm nay là đầy tháng, cho nên, trăm và chư khanh cùng ăn mừng mấy chén.”

Hôm nay là ngày vui, giọng Hoàng đế nghe cũng rất cao hứng, nói xong, ông ta nhìn về phía Kỳ Uyển Thanh.

Chính xác là, nhìn về phía tã lót bên người nàng.

Cần Thanh cung tổng quản thái giám Tôn Tiến Trung biết, vội bước nhanh xuống, dẫn Hà ma ma bé hoàng trưởng tôn đi lên thềm ngọc.

Cổ nhân thành hôn sớm, có khối người mới hơn ba mươi tuổi đã làm tổ phụ. Xương Bình Đế năm nay đã hơn bốn mươi, đây vẫn là lần đầu được cháu trai, tuy có đủ loại cổ ky, nhưng nói thực, ông ta rất có ấn tượng tốt với đứa nhỏ này.

Ông ta không hề hài tử, để Hà ma ma bé nhìn một lát, An Nhi trắng trẻo mập mạp, nhắm mắt lại ngủ say sưa.

“Tốt, rất tốt!”

Tâm tình Hoàng đế sung sướng, thuận tiện khen thưởng Thái tử phi vài câu, nói hài tử dưỡng rất khá, không ngừng cố gắng.

Kỳ Uyển Thanh vội đứng lên chỉnh đốn trang phục tạ ơn, khi ngồi xuống, dư quang quét mắt trên thềm ngọc, vừa vặn thấy gương mặt Hoàng hậu tươi cười cứng đờ.

Lần nữa ăn mệt, An Nhi còn dưỡng phi thường tốt, tuy Hoàng hậu công phu trên mặt lợi hại, lúc này cũng không nhận được hiện dấu vết.

Kỳ Uyển Thanh thâm hừ một tiếng.

Nàng hơi hơi nghiêng đầu, cho Hà ma ma một ánh mắt.

Hà ma ma ngậm miệng, lập tức bế tã lót đi thiên điện, đám người Lâm Dương gắt gao hộ hai bên.

Đứa bé còn nhỏ như vậy, không thích hợp ở nơi người nhiều ồn ào lâu lắm, phòng nghỉ ngơi sớm được an bài thỏa đáng, phía trên Tôn Tiến Trung thấy thế, cũng lập tức lệnh tâm phúc dẫn đường và hộ tống.

Có Hoàng đế xem trọng, kỳ thật cũng không cần Cao Húc lo lắng quá nhiều, nhưng hấn là cha của An Nhi, không tự tay bỏ trí, hấn không yên tâm.

Hoàng trưởng tôn rời đi, mọi người nói chuyện cũng ít vài phần cổ ky, đại điện ăn uống linh đình, không khí thực mau nhiệt liệt.

Xương Bình Đế cao hứng, phu thê Thái tử cũng cao hứng, trong triều đảng bảo hoàng cũng phi thường vui sướng, những người còn lại đương nhiên không dám quấy rầy nhả hứng.

Khói mù trong đáy mắt Hoàng hậu càng thêm thâm trầm, hơn nữa Lệ Phi và Dung Phi nhìn chuẩn cơ hội bỏ đá xuống giếng, người một lời ta một câu, giọng nói kéo dài mềm mại, kỳ thật dùng sức chọc vào tim Hoàng hậu.

Đề tài thậm chí liên lụy đến Ngụy Vương phi, trên mặt Lệ Phi quan tâm, kỳ thật ám phúng: “Hoàng hậu nương nương, không biết Ngụy Vương phi như thế nào, mấy ngày gần đây có khỏe hơn chút nào không?”

Lệ Phi hơi chau mày liễu, có chút u buồn thờ dãi: “Ngụy Vương năm nay cũng gần hai mươi có phải không?”

Giọng Lệ Phi không lớn không nhỏ, vừa vặn truyền phần lớn nữ tịch, Hoàng đế khẳng định cũng nghe thấy, nhưng ông ta mắt điếc tai ngơ, chỉ tiếp tục ăn tiệc.

Hoàng hậu mặt đen rồi xanh, xanh rồi lại đen, bà ta không dám phát tác quét hứng thú của Xương Bình Đế, chỉ phải cắn răng chịu khổ, nửa ngày mới nói một câu: “Thân thể nàng đã khỏe hơn, không nhọc Lệ Phi quan tâm.”

Kỳ Uyển Thanh không uống rượu, tùy ý gấp hai đĩa đồ ăn, thờ ơ lạnh nhạt, chỉ xem diễn.

Vở diễn này khá tốt, Lệ Phi thấy Hoàng đế không hề rầy, hơi hơi mỉm cười, thừa thắng xông lên: “Hoàng hậu nương nương nói vậy sai rồi.”

Lệ Phi không cổ ky, nói chuyện lớn giọng chút, thậm chí nam tịch cũng ả ả nghe thấy, không ít người lơ đãng nhìn qua.

“Chúng ta tất nhiên là quan tâm Ngụy Vương, thấy Ngụy Vương phi không dễ,…….”

Lệ Phi cười, tiếp tục trong lòng có kim, không nghĩ tới, mới nói đến một nửa, lại bị người đột ngột đánh gãy.

“Khởi bầm bệ hạ!”

Một tiếng thái giám sắc nhọn truyền bầm, đánh gãy không khí cao hứng phấn chấn trong điện Thái Hòa, mọi người kinh nghi bất định, lập tức nghe tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy một ngự tiền thái giám bò lặn vọt vào đại điện, phía sau theo sát dịch sử trên mặt trên người đầy bụi đất.

Dịch sử thực chật vật, môi còn khô nứt chảy máu, Cao Húc vừa thấy người này xuất hiện, con ngươi lập tức co rụt lại.

Quả nhiên, đối phương một chân bước vào đại điện, đã giơ lên tay phải, hô to nói: “Khởi bầm bệ hạ, có quân báo tám trăm dặm kịch liệt!”

“Hôm qua Thất Đất đánh bất ngờ Kế Châu, mấy chục vạn đại quân thế tới rào rạt, Kế Châu nguy rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Editor: Vy Vy 1505

Kinh thành có địa thế vô cùng đặc thù, kéo dài từ Tây Bắc đến hướng Đông là dãy Yến Sơn che chắn, hình thành một phòng tuyến thiên nhiên. Phía Nam lại là bình nguyên bằng phẳng bát ngát, đối với Đại Chu, nơi đây là yết hầu chống đỡ du mục kỵ binh nam hạ.

Vì thế, Đại Chu Cao Thái Tổ không chút do dự dời đô đến nơi này.

Quyết định của ông ấy thực chính xác, từ đó về sau, tường thành không ngừng được tăng mạnh củng cố, phòng tuyến phương bắc Đại Chu phòng ngự càng thêm kiên cố. Mặc dù Thất Đất như hồ rình mồi nhiều trăm năm, vẫn như cũ không thể đặt chân lên Trung Nguyên rộng lớn vô ngần mây may.

Nhưng mà, ưu thế rõ ràng rất nhiều, tệ đoan cũng có một ít.

Kinh thành quá gần bắc cương biên cảnh, một khi một trong những thành trì quan trọng bị công phá, quân địch thực dễ dàng tiến công thẳng đến dưới chân thiên tử.

Cho nên, các thành trì Liêu Dương, Kế Châu, còn có Tuyên Phủ, Đại Đồng, phòng thủ đặc biệt quan trọng.

“Phụ hoàng, triều đình nên lập tức tăng binh Kế Châu, chống đỡ Thất Đất.”

Dịch sử kia kiệt sức, cao cao giơ lên quân báo, liều mạng hô một tiếng, người liền “phanh” một tiếng ngã xuống đất hôn mê.

Không khí sung sướng tường hòa đột nhiên im bật, trong điện mọi người lo lắng không thôi, Cao Húc rung mình, lập tức đứng lên nói với Xương Bình Đế: “Kế Châu binh lực thua xa quân địch, nếu tiếp viện không kịp, có nguy cơ bị phá thành.”

Bởi vì Gia Lạp cung cấp tình báo, mùa đông năm ngoái Đông Cung sớm đã biết tin tức Thất Đất âm thầm điều khiển binh mã lương thảo, ý muốn lần nữa nam hạ xâm nhập Đại Chu.

Sau đó Hứa Trì lưu lại vương đô, hợp tác với Gia Lạp, hai người sờ soạn đủ loại dấu vết, cuối cùng ra kết luận, Thất Đất đã chuẩn bị sẵn sàng, đại chiến có thể nổ ra vào sang năm.

Thất Đất là nơi khổ hàn, dân tộc du mục không tinh thông trồng trọt tinh luyện, bọn họ muốn có lương thực thiết khí, chỉ có thể nam hạ đoạt lấy. Mùa đông, gió tuyết tàn sát bừa bãi, thường thường là mùa bọn họ gian nan nhất, lương thực ăn hết, tự nhiên ngo ngoe rục rịch.

Cao Húc phán đoán, địch quân hưng binh, chắc là đầu xuân sang năm.

Cho dù năm nay mùa xuân tới sớm chút, hấn cũng làm đủ chuẩn bị tâm lý. Đương nhiên, binh lực phòng ngự, hấn cũng bố trí.

Tuy Đông Cung tuyệt đối không thể đụng chạm mấy pháo đài và thành trì quan trọng này, nhưng cũng may hấn thăm thâu quân đội phía bắc nhiều năm, hiểu quả cũng không nhỏ.

Cao Húc lặng lẽ hạ lệnh, đám người Hoắc Xuyên âm thầm phối hợp, phương bác mấy thành trì quan trọng đều không đồng trình độ gia tăng binh lực; lương thảo cũng đầy kho, chỉ đợi ra lệnh một tiếng là có thể vận đi tiền tuyến.

Nhưng vấn đề là, lần này Thát Đát Khả Hãn không ra bài theo lẽ thường.

Bởi vì mấy pháo đài này là chỗ hiểm yếu, lại được xây dựng tường thành cao lớn, một thành đã đủ giữ quan ải, vạn người khó địch. Sau khi cân nhắc, đồng thời công kích hai hoặc ba điểm, phân tán binh lực phòng tuyến Đại Chu, khả năng có thể đột phá được thành trì quan trọng sẽ lớn hơn.

Bởi vậy, dĩ vãng hơn một trăm năm qua, chỉ cần binh lực sung túc, mỗi lần Thát Đát xâm chiếm cơ bản đều sẽ dùng sách lược này.

Đại Chu binh lực là có hạn, trạng thái ngừng chiến, hoặc là phòng thủ trọng điểm, hoặc là phân tán phòng ngự, không thể đẹp cả đôi đường.

Xem xét chiến thuật dĩ vãng của Thát Đát, thực tự nhiên, Cao Húc chọn dùng phương pháp phân tán phòng ngự.

Chỉ là không nghĩ tới, lần này Khả Hãn lại không ra bài theo lẽ thường. Hắn vứt bỏ ưu thế của chính mình, binh mã tập trung ản núp ở Tuyên Phủ, Đại Đồng và phụ cận, tập hợp mấy chục vạn binh đánh bất ngờ Kế Châu.

Khoảng cách mấy địa phương này cũng không xa, đối phương có ý muốn che lấp, Đại Chu không thể trước tiên thu được tin báo.

Thát Đát xâm nhập phía nam, thế tới rào rạt.

Nhưng, Đại Chu cũng không phải không có phương pháp ứng đối.

Mấy thành trì quan trọng này thành cao hào sâu, năng lực chống đỡ quân giặc đầy đủ, chỉ cần tiếp viện kịp thời, cục diện căng thẳng của Kế Châu khoảnh khắc có thể giải.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản Đại Chu không chiêu thêm binh. Dù sao, nuôi binh ngàn ngày dùng trong một giờ, triều đình còn phải suy xét vấn đề lương thực nuôi quân, gánh không thể quá nặng.

“Lão thần tán thành, xin bệ hạ lập tức hạ chi.”

Nói chuyện chính là nội các thủ phụ Vương Thụy Hành, Hoàng Thái tử vừa dứt lời, ông ấy lập tức đứng lên chấp tay tán thành.

“Lão thần tán thành.”

“Vi thần tán thành.”

.....

Bên nữ tịch nín thở ngưng thần, nam tịch một người tiếp một người bước ra khỏi hàng, sôi nổi thỉnh cầu Hoàng đế lập tức hạ chi.

“Chư khanh nói đúng lắm.”

Xương Bình Đế không đợi mọi người nói xong, liền mở miệng đánh gãy, ngay sau đó lại hỏi: “Không biết chư vị ái khanh có sách gì tiếp viện đại quân?”

Khi nói chuyện, ông ta dời tầm mắt đến Thái tử ngồi ghế đầu tiên bên nam tịch.

Mới vừa rồi ngăn ngừa nhảy mắt, Cao Húc đã nhanh chóng suy tư, nghe vậy cũng không chậm trễ, lập tức nói: “Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần cho rằng, nên lập tức rút ra mười vạn binh sĩ từ Kinh Vệ Doanh, lại từ Đại Ninh, Bảo Định điều thêm mười vạn quân.”

“Cộng lại hai mươi vạn đại quân, lập tức tiến về Kế Châu tiếp viện, do đại tướng Trương Vi Thắng suất lĩnh.”

Đại chiến vừa mới bắt đầu, sách lược của quân địch không rõ, vì phòng Thát Đát dương đông kích tây, binh lực Tuyên Phủ Đại Đồng biên thành không thể động, chỉ có thể từ nơi khác điều khiển.

“Thái tử nói rất đúng.”

Xương Bình Đế tuy có đủ khuyết điểm không bằng người, nhưng tốt xấu gì cũng có một chỗ tốt, ông ta không phải không hiểu biết chính mình phân lượng, đồng thời, ông ta cũng rất rõ năng lực của Thái tử.

Nếu là chuyện không khẩn cấp, ông ta không ngại can cường độc đoán, nhưng chuyện liên quan trình độ cùng cố long ý dưới mộng, ông ta không dám hàm hồ, bởi vậy lập tức tiếp thu ý kiến của Cao Húc, hạ thánh chỉ: “Người tới, lập tức truyền chỉ.”

“Mười lăm vệ Kinh Vệ Doanh lập tức chuẩn bị, tính cả mười lăm vệ ở Đại Ninh, Bảo Định quân, do Trương Vi Thắng thống soái, lập tức xuất phát tiếp viện Kế Châu, không được chậm trễ.”

Trương Vi Thắng là đảng bảo hoàng trung lập, bởi vậy Hoàng đế hạ ý chỉ thật sự thống khoái.

Mà người này vừa lúc hồi kinh báo cáo công tác, tham dự tiệc đầy tháng của hoàng trưởng tôn, vừa vận có mặt trong đại điện, nghe vậy lập tức bước ra khỏi hàng lãnh chỉ.

“Thần lãnh chỉ.”

Nói xong, ông ấy vội vàng ra cung, đi Kinh Vệ Doanh điểm binh.

Tới lúc này, tiệc đầy tháng liền tan.

Hoàng đế, Thái tử và trọng thần liên can dời đến ngự thư phòng nghị sự. Kỷ Uyển Thanh lãnh con trai ra điện Thái Hòa, đi về Thanh Ninh Cung.

Chuyện chính là vừa khéo như vậy, tiệc đầy tháng của An nhi đầu voi đuôi chuột, không có gì để nói. Chiến tranh luôn là làm người ta tâm tình trầm trọng, tin tức truyền ra, không khí toàn bộ hậu điện khó tránh khỏi áp lực.

Kỷ Uyển Thanh dặn dò nữ mẫu chăm sóc con trai đang ngủ say, thay quần áo rửa mặt chải đầu, thay đổi một thân thường phục nhẹ nhàng, Hứa Tri liền truyền tin tức tới.

Chạng vạng ngày hôm kia Hứa Tri đến kinh thành, lập tức tiếp nhận nhiệm vụ điều tra thôn trang của Kỷ Uyển Thanh ở kinh giao. Bởi vì nhiệm vụ này đặc thù, mỗi ngày hẳn đều sẽ bẩm báo tiến độ cho hai vị chủ tử.

Cao Húc chưa về, vì thế, hẳn chỉ có thể bẩm báo Thái tử phi trước.

Kỷ Uyển Thanh gật đầu: “Ma ma, ma ma chuyển cáo Hứa thống lĩnh, bọn họ vất vả.”

Đề cập đại thù của phụ huynh, nàng đương nhiên chú ý, nhưng giờ phút này đối với Đông Cung, chuyện quan trọng nhất ngược lại là chiến sự ở Kế Châu.

Buổi trưa tiệc đầy tháng liền tan, hiện tại đã hoàng hôn, Cao Húc như cũ chưa về, nàng khó tránh khỏi phân thần vương bận.

Hà ma ma khuyên nhủ: “Nương nương, ngài dùng bữa trước đi, điện hạ có lẽ trễ chút mới trở về.”

Giúp không được gì, tổng không thể kéo chân sau, Kỷ Uyển Thanh biết chiếu cố chính mình và An nhi, không cho phu quân phân tâm mới là tốt nhất.

Nàng dùng bữa tối, lại ngồi một canh giờ, cho con bú no, Cao Húc còn chưa trở về, được nữ mẫu khuyên bảo, nàng chỉ phải đi ngủ trước.

Hoàng đế hạ ý chỉ, Kinh Vệ Doanh lập tức động, mười vạn đại quân đã đêm tối lên đường, chạy đến Kế Châu.

Nhưng còn chưa xong, trong ngự thư phòng, quân thần còn phải thương nghị điều khiển mười vạn đại quân khác, nên cụ thể hạ chỉ đến vệ sở quân nào.

Thảo luận ra kết quả, ý chỉ ra kinh, đám người Cao Húc còn phải thương nghị vận chuyển lương thảo, phán đoán chiến sự kế tiếp phát triển, và nghĩ ra đủ loại sách lược ứng đối.

Mãi cho đến đêm khuya, hẳn mới về Thanh Ninh Cung.

Cao Húc còn chưa thể nghỉ ngơi, hạ kiệu, hẳn bước nhanh vào ngoại thư phòng.

Lâm Dương đã đợi hai canh giờ, vừa thấy chủ tử vào cửa, lập tức trình lên mật tin.

“Khởi bẩm điện hạ, Thát Đát Gia Lạp gửi thư.”

Thát Đát Khả Hãn lặng lẽ hạ mệnh lệnh đánh bắt ngờ Kế Châu, chiến tranh khai hỏa, đồng thời hẳn điểm một nửa quân coi giữ vương đô, hoả tốc chạy đến tiền tuyến.

Lúc này, tin tức Khả Hãn tập kích Đại Chu đã không còn bí ẩn.

Gia Lạp đang ở trong đội ngũ lao tới tiền tuyến, trước khi xuất phát hẳn tìm cơ hội, lấy ám hiệu truyền tình báo đi.

Khoảng cách từ Thát Đát vương đô đến kinh thành xa hơn Kế Châu đến kinh thành không ít, tốc độ tám trăm dặm kịch liệt cũng không chậm, bởi vậy, mật tin này và quân báo một trước một sau đến kinh thành.

Lâm Dương đối chiếu ám hiệu phiên dịch xong, chờ chủ tử hồi cung, mới có thể trình lên bản gốc và bản đã phiên dịch.

Cao Húc đọc nhanh như gió, chỉ nói: “Nói cho hẳn, mặc dù bắt đắc dĩ tay nhiễm máu đồng bào, cũng là tận trung vì nước. Việc hôm nay hẳn làm, chỉ vì cứu càng nhiều tánh mạng quân dân Đại Chu, không cần cố kỵ trong lòng.”

Đối mặt đồng bào, tuyệt đối không thể không hề có kỵ giống với chém giết kẻ địch. Bởi vậy làm ám điệp trung thành và tận tâm, khó khăn nhất cần khắc phục chính là việc này.

Vị trí như Gia Lạp càng phải như vậy, nếu hẳn lộ ra chút sơ hở nào, thực dễ dàng kiểm cũi ba năm thiêu một giờ, cũng mất luôn mạng nhỏ.

Kỳ thật Lâm Dương rất quen thuộc cách nói này, bởi vì khi Đông Cung huấn luyện ám điệp, hắn cũng sẽ lặp lại nhấn mạnh.

Nhưng cũng không gây trở ngại giờ phút này hấn kinh ngạc. Chủ tử là Hoàng Thái tử, cho dù Gia Lạp ẩn núp sâu như thế nào, cũng chỉ là ám điệp ngoại biên, này thật sự là quá coi trọng chút.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Nhưng Lâm Dương cũng không vô nghĩa, lập tức lưu loát nhận lệnh, cáo lui vội vàng ra cửa, khẩn cấp truyền tin.

Cao Húc vẫn về mặt tin, đặt trên ánh nến đốt hủy.

Kỳ thật, sở dĩ hấn đặc biệt dặn dò, chính là vì suy đoán trước đó trong lòng.

Nếu Gia Lạp thật là Kỳ Minh Tranh, yêu ai yêu cả đường đi, hấn hy vọng đối phương bình an trở về, tự nhiên không keo kiệt nhiều lời một câu.

Mặt tin bị hủy hoàn toàn, hấn nhẹ buông tay, tro tàn rơi xuống đất.

Cao Húc cũng không phân thần lâu lắm, còn có rất nhiều việc công và tư chờ hấn xử lý, ngồi xuống bàn cầm bút, từng đạo mệnh lệnh từ ngoại thư phòng truyền ra, mãi đến hơn nửa giờ Hợi, mới khó khăn lắm dừng lại.

Hấn xoa xoa ấn đường, đứng dậy về hậu điện.

Cao Húc trước tiên nhìn nhìn An nhi, tiểu tử này ngủ ngon lành, nhũ mầu ma ma tinh thần phấn chấn, nghiêm túc làm việc, hấn vừa lòng về phòng.

Kỳ Uyển Thanh ngủ cũng không an ổn, nửa mộng nửa tỉnh trong lòng có cảm giác, mở mắt ra liền đối diện với ánh mắt Cao Húc nhu hòa.

Hấn vào phòng, trước tiên vén lên màn gấm, nhìn xem thê tử đã nghỉ hay chưa.

“Cô kinh đến nàng sao?”

Cao Húc động tác thực nhẹ, lại không nghĩ rằng mới vừa cúi người, Kỳ Uyển Thanh liền tỉnh, hấn có chút ảo não.

“Không đâu, hôm nay thiếp ngủ không sâu, tự tỉnh.” Còn về vì cái gì ngủ không an ổn, phu thê đều hiểu rõ, cũng không cần nói thêm.

“Kinh Vệ Doanh phân phối tiếp viện đại quân, giờ Ngọ liền xuất phát, trên đường hội hợp quân các nơi, Kế Châu cách kinh thành hơn trăm dặm, hành quân gấp một ngày đã đến.”

Cao Húc đơn giản tự thuật, cũng miễn thê tử lo lắng: “Kế Châu thành cao hào sâu, mặc dù đại quân chưa đến tiếp viện, cũng có thể thủ vững ít nhất hai tháng.”

“Chờ đại quân của Trương Vi Thắng đến, Kế Châu nguy cấp khoảnh khắc có thể giải.”

Hấn dịch dịch góc chăn cho thê tử, nhẹ giọng nói: “Nàng khỏi đứng dậy, cô rửa mặt liền trở về.”

Kỳ Uyển Thanh an lòng không ít, đợi Cao Húc rửa mặt chải đầu cời áo, hấn lên giường ôm nàng: “Nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, điện hạ mau ngủ đi”

Ngày mai khẳng định lại phải dậy sớm thượng triều, nàng vừa rồi liếc mắt nhìn đồng hồ nước, hiện tại đã gần giờ Tý, vội liền thanh thúc giục hấn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Phu thê ôm nhau, thực mau liền nặng nề ngủ, chỉ là buổi sáng hôm sau, hai người còn dậy sớm hơn so với trong tưởng tượng.

Bọn họ là bị bùng tỉnh.

Giờ Dần, Cao Húc ngủ mới ngủ được hơn một canh giờ, trời còn đen kịt, ngoài Thanh Ninh Cung liền vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập.

Giấy lát, Trương Đức Hải liền bò lăn vọt vào nội điện, gấp gấp hoang mang rối loạn nói: “Điện hạ! Điện hạ!”

Khi Trương Đức Hải mới tới cửa hậu điện, Cao Húc đã bỗng chốc mở hai mắt, hấn không rảnh trấn an thê tử bị bùng tỉnh, xoay người ngồi dậy, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Điện hạ, Lâm Dương tới báo, vừa mới có tám trăm dặm kịch liệt quân báo đến cửa cung. Nói là.....” giọng Trương Đức Hải phát run.

“Nói là hôm qua vào đêm, thành Kế Châu bị quân địch phá, quân địch tiến quân thần tốc, đã trên đường tiến đến kinh thành!”

“Cái gì?”

Cao Húc cả kinh không nhỏ, tuy xưa nay vui buồn không hiện trên mặt, khi vén lên màn gấm, tay cũng đung ngã bộ chung trà trên bàn nhỏ.

Bình trà, chung trà và khay trà roi xuống đất, “loảng xoảng” một tiếng đập nát, nước ấm bắn đầy đất, đáng tiếc hiện tại đã không người để ý.

Kể Châu thành cực kỳ kiên cố, sao mới một ngày đã bị Thát Đát công phá?

“Thanh Nhi, cô đi ra ngoài một chuyến.”

Cao Húc không kịp xoay người trấn an thê tử, vừa khoác áo vừa vội vàng ra ngoài, đoàn người thực mau ra hậu điện.

“Nurong nurong, lão nô hầu hạ ngài nghỉ ngơi?”

Tin tức thành bị phá như con lốc thổi qua, làm lòng người lo sợ bất an, nhưng Hà ma ma như cũ cường chống tinh thần, tiến lên hầu hạ chủ tử nằm xuống: “Hiện tại mới giờ Dần thôi.”

“Không, con không ngủ được.”

Đã từng là gia quyến võ tướng, Kỳ Uyển Thanh phá lệ miễn cảm với chiến sự. Hiện giờ thành Thái tử phi, thân phận lại thêm một tầng, đang êm đẹp thành trì bị phá, làm sao nàng có thể ngủ được.

Mới vừa đứng dậy thay đổi quần áo, liền nghe thấy bên thiên điện An nhi khóc nỉ non, nàng miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh: “Bé An Nhi lại đây đi.”

Có con trai phân thân, cũng miễn miễn man suy nghĩ.

Kỳ Uyển Thanh biết, chiếu cố chính mình và con trai, làm phu quân không có nỗi lo về sau, chính là giúp đỡ lớn nhất. Nhưng lý trí trước sau không thể không chế cảm xúc, nàng vẫn có chút ngồi không được, cho An nhi bú no rồi, lại dỗ bé ngủ, nàng không thể không tìm chút chuyện để làm, phân tán bớt lực chú ý.

Tầm mắt dạo qua một vòng trong phòng, cuối cùng dừng một góc, nơi đó có rương lớn bọc da.

Ánh mắt nàng định rồi, cuối cùng giao con trai cho Hà ma ma, vẫy lui tất cả cung nhân ma ma trong phòng.

Tầng chót nhất của rương bọc da cất giữ hai món di vật cha mẹ để lại cho nàng, Kỳ Uyển Thanh lại lấy chúng nó ra.

Trâm bạc, binh thư, còn có rương nhỏ đựng cây trâm, đặt song song trên giường La Hán.

Nàng nhìn mấy thứ này trăm tư suy nghĩ.

Đã nhiều ngày, đây không phải lần đầu tiên nàng lấy chúng nó ra, nàng trước sau hoài nghi, hiệp nghị liên giấu ở bên trong.

Là con gái Kỳ Tông Khánh, Kỳ Uyển Thanh thực hiểu biết phụ thân. Nếu ông ấy có vật quan trọng để lại cho nàng, tuyệt đối sẽ không đặt ở nơi nàng tìm kiếm mọi cách cũng tìm không thấy.

Có khả năng nhất, vẫn là ba món này.

Nhưng là ở nơi nào chứ?

Kỳ Uyển Thanh lại lần nữa tinh tế sờ soạng mấy thứ này, thậm chí ngay cả sợi bông đóng sách binh thư cũng mở ra.

Thực đáng tiếc, kết quả không thu hoạch được gì.

Nàng hơi hơi cười khổ, dời đi lực chú ý thành công, đáng tiếc kết quả như cũ làm người khó có thể thoải mái.

Bất đắc dĩ, Kỳ Uyển Thanh xoa xoa ấn đường, chỉ có thể lại lần nữa bỏ tay, tính toán cất mấy thứ này vào.

Đúng lúc này, ngoài rèm cửa lại truyền đến giọng Hà ma ma: “Nurong nurong.”

“Ma ma, chuyện gì?”

Kỳ Uyển Thanh đã phân phó, không có chuyện quan trọng không được làm phiền, nhũ mẫu là người thực quy củ hơn nữa có chừng mực, nàng ngăn ra, lập tức giương giọng hỏi.

Hà ma ma thực trịnh trọng: “Mới vừa rồi Hứa thống lĩnh tới báo, nói là Tường Kim có thư giao cho nurong nurong.”

“Người ký tên là hầu gia, Tường Kim dặn dò Hứa thống lĩnh, nhất định phải tự mình giao tận tay nurong nurong.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 108

Editor: Vy Vy 1505

Kỷ Uyển Thanh nghe vậy khiếp sợ, có thể được Hà ma ma gọi là “Hầu gia”, chỉ có một người, đó chính là phụ thân nàng Kỷ Tông Khánh.

Lúc phụ thân còn sống có viết thư cho nàng?

Tướng Kim là tâm phúc của phụ thân khi còn sống, tín nhiệm đến mức có thể ủy thác tài sản riêng, nếu lúc đó có chuyện quan trọng khác cùng nhau dặn dò, cũng không kỳ lạ.

Nàng khiếp sợ, trái tim kinh hoàng, theo bản năng nhìn ba món đồ trên bàn.

Gần như là trực giác, Kỷ Uyển Thanh lập tức cho rằng, phụ thân để lại thư chắc chắn có liên quan đến chứng cứ Hoàng hậu thông đồng với địch.

Nàng nhanh chóng dọn dẹp một chút ba món trên bàn, vội vàng ra cửa, đi tiền điện.

Tuy Hứa Trì ngẫu nhiên nguy trang thành thái giám tiến cung, nhưng không thể phủ nhận, đối phương là một nam nhân không hơn không kém. Ở hậu điện triệu kiến đối phương cũng không thích hợp, Kỷ Uyển Thanh liền lựa chọn một sảnh nhỏ ở tiền điện.

Cửa phòng khách và cửa sổ hai bên sườn đều mở ra. Tiền điện thái giám cung nhân tuy lui rất xa, nhưng như cũ có thể nhìn thấy trong phòng, chỉ là không nghe được họ nói gì.

Kỷ Uyển Thanh bình lui cung nhân ma ma, một mình đi vào.

Hứa Trì cũng không vô nghĩa, lập tức hành lễ, cũng trình lên hai phong thư.

“Khởi bẩm nương nương, đây là sáng sớm hôm nay Tướng Kim giao cho thuộc hạ, ông ấy nói, đây là thư trước khi Kỷ hầu gia lâm chung tự tay viết, một phong cho nương nương, một phong khác lại là cho điện hạ.”

“Theo lời Tướng Kim nói, lúc ấy Kỷ hầu gia lập đi lập lại dặn dò, thư này cần chờ năm năm sau mới có thể phân biệt giao cho nương nương và điện hạ. Nhưng Tướng Kim thấy mấy ngày liền đám người thuộc hạ tới không ngừng tìm kiếm trong mật thất, mới lấy ra thư trước thời hạn một năm.”

Kỷ Uyển Thanh tim đập gia tốc, lập tức duỗi tay tiếp nhận thư trên bàn, tập trung nhìn vào.

Phong bì hai phong thư cũng không mới, nhìn đã có thời gian mấy năm, nhưng bảo tồn cực kỳ hoàn hảo. Trong đó một phong viết “con gái Uyển Thanh yêu dấu”; mà một phong khác trịnh trọng hơn nhiều, viết là “Kính gửi Hoàng thái tử điện hạ”.

Bốn năm trước, Kỷ Uyển Thanh và Cao Húc cũng không liên hệ, Kỷ Tông Khánh lại viết cho mỗi người một phong thư.

Nàng tâm loạn như ma, vội vàng về hậu điện, bình lui chừ phó, lúc này mới gấp không chờ nổi mở ra phong thư của mình.

Vội vàng xem một lần, Kỷ Uyển Thanh dựa bàn khóc rống: “Cha, cha ơi!”

Kỷ Uyển Thanh trực giác không sai, thư Kỷ Tông Khánh viết cho nàng xác thật là có liên quan với hiệp nghị thông đồng với địch.

Năm đó, Sở Lập Tung mất sắc, hiệp nghị thông đồng với địch vừa rơi xuống đất, ông lập tức phát hiện. Đại đao quét ngang, đồng thời ông cúi người, lưu loát nhặt lên, cắt vào trong ngực.

Thực mau giết ra trùng vây, đại quân nhanh chóng gấp rút tiếp viện Tùng Bảo.

Dọc theo đường đi tuy chạy gấp, nhưng thời gian mở ra hiệp nghị này vẫn phải có. Vừa đọc, ông lập tức giải được nghi hoặc vì sao viện quân bị phục kích, thậm chí ngay cả Tùng Bảo bị trọng binh vây khốn mấy tháng cũng có giải thích.

Thì ra là Đại Chu có người thông đồng với địch, người cầm đầu lại là Khôn Ninh Cung Hoàng hậu.

Sở Lập Tung giận dữ có thể nghĩ.

Nhưng giận thì giận, cục diện gian nan đã hình thành, ông dự đoán chuyện này hung hiểm, chưa chắc có thể toàn thân mà lui.

Ông không sợ chết trận, lại e sợ cho hiệp nghị này bị hủy hoại, làm kẻ phản quốc như một đảng Hoàng hậu ung dung ngoài vòng pháp luật.

Nhưng vấn đề là, phía trước là Tùng Bảo, phía sau lại là đại quân Thất Sát lần nữa đuổi sát, mặc dù hiện tại phải tâm phúc cảm hiệp nghị rồi đi, cũng rất khó thành công.

Trong lòng Sở Lập Tung luôn nhớ thương việc này, khi ông đỡ lấy Kỳ Tông Khánh, trong lòng vừa động, lập tức thò tay vào ngực lấy hiệp nghị ra, chớp nhoáng nhét vào trong lòng ngực đối phương.

Đón ánh mắt nghi hoặc của Kỳ Tông Khánh, ông cũng không giải thích, trong lúc gấp gáp chỉ nói một câu: “Nếu ngay cả ta cũng chết trận, chắc chắn Đông Cung sẽ đại thương nguyên khí. Lúc này ban đồ Khôn Ninh Cung, đối với Đông Cung, đối với Đại Chu, đều không có lợi.”

Kỳ Tông Khánh không có cơ hội hỏi lại, bởi vì ông ấy nghe xong những lời này liền bị thương nặng hôn mê.

Lần nữa Kỳ Tông Khánh tỉnh lại, Sở Lập Tung đã chết trận, ông lập tức phát hiện đây là hai phong thư thông đồng với địch, kẻ thông đồng với địch lại là Hoàng hậu và Lâm Giang Hài.

Kỳ Tông Khánh cực kỳ phẫn nộ vì đường huynh và đường muội phản quốc, thậm chí ông không kịp thương cảm quá nhiều vì con trai độc nhất chết trận, nhất định phải cố nén đau xót trù tính chuyện tiếp theo.

Ông ấy cường chống một hơi đi về kinh thành, một phần vì nhớ thương thê tử và hai con gái, mà một nguyên nhân quan trọng khác chính là vì việc này.

Kỳ thật ông hiểu rất rõ lời Sở Lập Tung nói trước khi lâm chung.

Hoàng thái tử tất nhiên hiển năng anh minh, nhưng chung quy tuổi trẻ, vào triều mới gần ba năm, căn cơ không vững chắc. Lúc này thế lực trong quân đội bị đã kích, ảnh hưởng thật lớn tới Đông Cung. Hoàng thái tử cần một đoạn thời gian để khôi phục và phát triển.

Lúc này tình trạng của Đông Cung là gian nan nhất. Hoàng đế vô cùng kiêng kỵ Thái Tử, mới lần nữa cất nhắc mẹ con Hoàng hậu, dùng để cân bằng thế lực Đông Cung.

Từ hoàng tử còn chưa trưởng thành, Khôn Ninh Cung tạm thời không thể bị thay thế, Xương Bình Đế trời sinh đa nghi, một khi cân bằng bị đánh vỡ, thực dễ dàng dẫn phát liên tiếp hậu quả khó lường.

Chưa chắc Hoàng thái tử không chịu nổi, nhưng cho dù là Sở Lập Tung, hay là Kỳ Tông Khánh, đều không muốn mạo hiểm.

Hai người rất có tin tưởng Hoàng thái tử, chỉ cần thoắt một đoạn thời gian phát triển, Đông Cung sẽ không thể lay động, cho dù Hoàng đế muốn ra tay cũng rất không dễ dàng.

Bởi vậy, Sở Lập Tung kiến nghị, trước tiên đề xuống chuyện hiệp nghị thông đồng với địch, chờ khoảng thời gian này đi qua, lại vạch trần. Dù sao tổn thất đã tạo thành, nên vì thế giành kết quả càng tốt hơn.

Vì thế, thậm chí Sở Lập Tung nguyện ý tạm thời bị oan khuất.

Ý tưởng của Sở Lập Tung không khó hiểu, nhưng chuyện tới tay Kỳ Tông Khánh, ông nghĩ đến càng nhiều hơn.

Ông bị thương đã không thể chữa trị, mắt thấy sinh mệnh đã tới hồi cuối.

Kỳ Tông Khánh chinh chiến sa trường nhiều năm, ông không sợ hãi tử vong, nhưng ông lại sợ vợ con lẻ loi hiu quạnh, cuộc sống gian nan.

Chỉ cần ông tỉnh lại, liền suy nghĩ vấn đề này, cuối cùng làm ra quyết định.

Ông quyết định, dời kỳ hạn vạch trần chuyện này thành năm năm sau.

Con trai độc nhất của Kỳ Tông Khánh đã chết trận, dưới gối chỉ còn một đôi song sinh nữ, sau khi ông chết, vợ góa con cô yếu đuối chỉ sợ sống không dễ.

Ông không thể không suy tính nhiều hơn vì các nàng.

Kỳ thật ông thực hiểu biết đức hạnh chính mình bảo vệ, đối với chuyện đối phương có thể chăm sóc tốt hai cháu gái hay không, ông cảm thái độ phù định.

Kỳ Tông Khánh nhờ mẹ già của chính mình, làm bà ấy lưu ý nhiều hơn, chờ sau khi các con gái ra hiếu, chọn hai mối hôn nhân tốt cho họ.

Thân là con trai, ông ấy chưa chắc không biết Hà thái phu nhân làm người như thế nào. Nhưng còn thê tử, hôn sự là lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, có lời hứa hẹn này, ông vẫn có thể yên tâm phần nào.

Còn về vì sao phải dời việc vạch trần thông đồng với địch thành năm năm sau, nguyên nhân chỉ có một, chính là vì tránh cho Hoàng đế tức giận.

Con trai vì nước hy sinh, rồi sau đó ông lại đại nghĩa diệt thân, mặc dù Kỳ Tông Khánh đã qua đời, cũng chắc chắn sẽ được triều đình mạnh mẽ khen thưởng ca ngợi.

Dưới tình huống này, tất nhiên sẽ on trách tỷ muội Kỳ Uyển Thanh.

Hoàng đế muốn on trách con gái của công thần đã hy sinh, biện pháp tốt nhất đương nhiên là tứ hôn.

Chọn một con cháu tôn thất thân phận không thấp, hạ thánh chỉ tứ hôn, biểu hiện hoàng gia xem trọng công thần, đặt một dấu chấm hết viên mãn cho chuyện này.

Nhưng mà, cô nhi công thần dễ làm như vậy sao?

Tứ hôn loại này bề ngoài ngấn nắp lượng lệ, thực tế đau khổ rất nhiều. Nói đến cùng tỷ muội Kỳ Uyển Thanh cũng chỉ là bé gái mồ côi cha mà thôi, hầu phủ đổi chủ, thực tế đã không có nhà mẹ đẻ dựa vào.

Con cháu tôn thất thân vương quận vương, thân phận cao quý, bên ngoài tất nhiên sẽ cung thể tử được tứ hôn, nhưng trong lòng hẳn chưa chắc sẽ thuận.

Cổ đại là xã hội nam quyền, một khi lòng dạ phu quân không thuận, đau khổ chỉ có chính mình có thể biết.

Mặc dù vấn đề này may mắn không có, vương phủ thế thiếp thành đàn, quan hệ phức tạp, Kỳ Tông Khánh cũng không hy vọng các con gái đặt mình trong đó chịu khổ.

Con gái lớn thông minh, còn có thể ứng phó. Con gái út tính tình và thân thể yếu đuối, căn bản không chịu nổi. Đến lúc đó lỡ như có chuyện gì, hoàng gia tưởng cao nhà lớn, vợ góa căn bản không chỗ đòi lý lẽ.

Kỳ Tông Khánh hy vọng các con gái gả cho nhà bình thường hiền lành, hoà thuận vui vẻ cả đời.

Năm năm sau, các con gái khẳng định đều lấy chồng, có lẽ còn sinh cháu ngoại. Đến lúc đó, Tường Kim giao một phong thư cho con gái lớn, một phong thư cho Đông Cung Hoàng thái tử.

Kỳ Tông Khánh không chút nghi ngờ năng lực của Hoàng thái tử, năm năm sau thế lực Đông Cung đã không thể lay động. Tứ hoàng tử cũng trưởng thành, đến lúc đó nên làm như thế nào liền giao cho điện hạ lựa chọn.

Mà hiệp nghị thông đồng với địch, ông đặt trong đồ cưới của con gái lớn.

Thư viết cho con gái, ông chỉ tuyển chọn nói một ít, làm nàng phối hợp người của Đông Cung tới điều tra; mà thư viết cho Hoàng thái tử, ông kỹ càng tỉ mỉ thuyết minh tình huống, thỉnh tội, cuối cùng, còn khẩn thiết thỉnh cầu đối phương, bảo hộ vợ con giữ chính mình.

Có quá trình tỉ mỉ, quan cảm của Hoàng thái tử sẽ càng khắc sâu một ít.

Kỳ Tông Khánh ẩn ẩn có phát hiện bạn tốt Đông Xuyên Hầu Vương Trạch Đức có chỗ dị thường, đáng tiếc ông đã hấp hối, căn bản không thể làm gì nữa.

Xét những nguyên nhân này, hơn nữa lúc ấy chỉ dựa vào Hoàng hậu và Lâm Giang Hầu, chỉ sợ rất khó hoàn thành việc thông đồng với địch. Ông e sợ dưới mặt nước còn có thế lực khác, nếu không thể trừ tận gốc, chỉ sợ vợ góa con cô yếu đuối là đối tượng bị trả thù đầu tiên.

Ông đánh giá cao Hoàng thái tử làm người, đối phương nhận được phong thư thư, tìm ra chứng cứ thông đồng với địch, hẳn sẽ bảo hộ vợ con mình.

Kỳ Tông Khánh viết thư giao cho Tường Kim, lệnh ông ấy năm năm sau phân biệt đưa cho hai người, nếu thế cục biến hóa quá lớn, cũng có thể châm chước làm việc.

Tường Kim ẩn ẩn phát hiện một ít, thấy tiểu chủ tử gả vào Đông Cung, hiện tại nàng và Hoàng thái tử mấy ngày liền sai người tìm kiếm của hồi môn, ông ấy do dự mấy ngày, rốt cuộc quyết định đưa ra thư trước thời hạn một năm.

Cổ nén đau xót, Kỳ Tông Khánh dốc hết sức lực, chính là hy vọng vì nước tận trung, đồng thời, có thể trừ tính vì vợ con nhiều hơn một ít.

Kỳ Uyển Thanh sớm đã biết được mọi chuyện, xem xong thư phụ thân gửi, lập tức đau lòng khó nhịn, roi lệ đầy mặt.

Mẫu thân của nàng theo sát phụ thân mà đi, tổ mẫu nói không giữ lời, thúc thăm càng là không chịu nổi, cuối cùng cô phụ tấm lòng của phụ thân dành cho các con.

Trong phòng yên tĩnh vang lên tiếng khóc áp lực, rất thấp, lại đâm đau lòng người. Hà ma ma tự mình canh giữ trước cửa phòng nhịn rồi lại nhịn, mới kiềm chế được nước mắt.

Khóc thật lâu, Kỳ Uyển Thanh lau sạch sẽ nước mắt, đặt ánh mắt lên ba món di vật kia.

Không sai, Kỳ Tông Khánh viết trong thư, thuyết minh nơi cất giấu chứng cứ chính là rương nhỏ nhìn như tầm thường kia, chìa khóa là trâm bạc bên trong.

Rương nhỏ này rất trụ tay, nhưng xem vật liệu gỗ lại không quý báu, gõ nhẹ lên tiếng chắc chắn dị thường, không có một chút dấu hiệu trống rỗng. Cho

nên, lúc trước hai phu thê mới bài trừ khả nghi có tường kếp.

Hiện giờ xem ra, chỉ sợ chính nó cũng là vật bất phàm.

Trên thực tế, Kỳ Uyển Thanh suy đoán không sai. Rương nhỏ này là chiến lợi phẩm của Kỳ tổ phụ, được đại tướng quân địch cất chứa thích đáng, sau khi trở về ông ấy nghiên cứu thật lâu, mới phát hiện manh mối. Đây là một vật tuyệt hảo giấu mật tin, đao phách không lạn, nước lửa bất xâm, sau đó truyền cho con trai Kỳ Tông Khánh.

Chỉ là, hiện tại xác thật làm nàng có chút khó xử, lần qua lộn lại nhìn một lần, lại không phát hiện ổ khóa.

Kỳ Uyển Thanh ngưng mi suy tư một lát, quét mắt trầm bạc, đầu trầm là một bụi hoa mai. Nàng lại liếc mắt chính diện cái rương, trên đó điêu khắc mười hai loại hoa cỏ, sinh động như thật, một loại một ô, chiếm cứ toàn bộ mặt.

Mẫu đơn, thu cúc, sơn trà, hoa mai, hải đường, hoa sen vân vân cái gì cần có đều có.

Khoan đã! Hoa mai?

Trong lòng nàng vừa động, lập tức ngưng thần nhìn kỹ ô vuông khắc hoa mai.

Hoa văn trên đó, có vẻ không khác gì mấy với đầu trầm hoa mai.

Khẳng định chính là nơi này!

Kỳ Uyển Thanh đại hỉ, lập tức cầm cây trầm, nhắm trầm đầu ngay đồ án hoa mai trên bề mặt rương nhỏ, dán lên hơi dùng sức ấn một chút.

Chỉ nghe thấy một tiếng “cạch” rất nhỏ, rương vốn dĩ kín kẽ, thế nhưng từ mặt bên bắn ra một ngấn kéo.

Ngấn kéo rất nhỏ, chiều rộng chiều dài bằng với mặt bên, nhưng không sâu, ước chừng cũng chỉ có thể cất hai ba phong thư.

Hiện tại, ngấn kéo lộ ra phong bì màu vàng nghệ, trên đó còn có chút vết máu khô cặn đỏ thẫm.

Kỳ Uyển Thanh lập tức kéo ra ngấn kéo, lấy thư, vội vàng mở ra.

Chữ viết rõ ràng, đây là một phần hiệp nghị phi thường chính thức. Phía dưới bên trái phân biệt là Hoàng hậu và Thát Đát Khả Hãn ký tên, còn có đoạn đoạn chính chính phượng ấn của Hoàng hậu và ấn giám năm đó của đại vương tử.

Dấu ấn đỏ thắm chói mắt, nàng run rẩy giờ tay khẽ chạm.

Chính là bà ta, chính là phong thư này, mới dẫn đến chính mình phụ huynh chết trận, gia đình nhỏ hạnh phúc khoảnh khắc phá thành mảnh nhỏ.

Kỳ Uyển Thanh hô hấp dồn dập, nhin rồi lại nhin, mới cố lẩm bẩm định lại, mở ra một phong thư khác.

Không sai, phong thư này là Lâm Giang Hâu.

Chuyện quá lớn, chỉ hứa hẹn bằng miệng, Thát Đát Khả Hãn khẳng định không làm, hẳn cần thiết được hiệp nghị chính thức bằng văn bản.

Chúng cứ thông đồng với địch rồi cuộc tới tay.

Kỳ Uyển Thanh miễn cưỡng bình phục cảm xúc, lập tức thông tri Hứa Trì, làm hẳn có thể đình chỉ tra tìm. Kế tiếp, chính là chờ đợi Cao Húc về phòng.

Thay đổi thời điểm khác, chỉ sợ nàng sẽ sai người đi ra ngoài truyền lời, nhưng hôm nay không được, trước mắt tình hình chiến đấu mới là việc cấp bách.

Kỳ Uyển Thanh nôn nóng chờ đợi, ngay cả con trai cũng không thể chuyên tâm chú ý, chỉ lần nữa phân phó đám người Hà ma ma lưu ý nhiều hơn.

Như vậy chờ chờ, không ngờ là, trước giờ cơm trưa Cao Húc đã trở lại.

Hắn không còn ngày thường ôn nhuận, trên mặt thế nhưng ẩn có khói mù.

Phải biết rằng, Cao Húc là một người thực ớn trọng, không dễ cập tới nguy trang bên ngoài, cho tới bây giờ khi hắn nghị sự xong trở lại phòng, chưa bao giờ mang theo cảm xúc.

Kỳ Uyển Thanh thực kinh ngạc, nhưng không đợi nàng hỏi ra miệng, hắn liền trước một bước phát hiện khóe mắt thê tử ửng đỏ.

“Thanh Nhi, sao lại thế này?” Cao Húc hơi chau mày kiểm

“Điện hạ.”

Nàng cũng không nói nhiều, vẩy lui tất cả cung nhân ma ma trong phòng, lấy hiệp nghị ra đưa cho hắn: “Điện hạ, tìm được hiệp nghị thông đồng với địch

rồi.”

Nói xong, nàng tóm tắt chuyện Hứa Trì, Trương Kim và quá trình cha nàng sắp xếp.

“Hà?”

Về mặt Cao Húc ngưng trọng vài phần, xem xong hai hiệp nghị thông đồng với địch, xác nhận không sai, lại xem hai phong thư Kỷ Tông Khánh viết.

“Điện hạ, cha thiếp được Sở tướng quân giao phó, lại suy xét thế cục trong triều thời điểm đó, cho nên mới tính toán dời thời hạn vạch trần chuyện thông đồng với địch.” Kỷ Uyển Thanh không quên biện giải vì phụ thân.

“Cô biết.”

Thư Kỷ Tông Khánh viết cho Đông Cung rất dày, giải thích kỹ càng tỉ mỉ tất cả chuyện mà mình biết, bao gồm ông ấy và Sở Lập Tung suy tính. Cuối cùng, chính là thỉnh tội, cùng với khẩn thiết cầu Hoàng thái tử điện hạ bảo hộ vợ con mình một chút.

“Lúc ấy Đông Cung xác thật tao ngộ suy sụp, nhu cầu cấp bách tu chính và tích tụ lực lượng.”

Hai người Sở Lập Tung chủ trương, cũng miễn sau khi Cao Húc biết lâm vào tình thế lưỡng nan. Dù sao từ trước đến nay hắn không dung tha tội ác bậc này, cho dù tạm thời nhịn xuống, chỉ sợ cũng nghẹn đến mức khó chịu.

Kỷ Tông Khánh dời thời gian vạch trần hơi dài chút, tuy có lòng riêng, nhưng cũng không ảnh hưởng đại cục.

Cao Húc nhìn ái thiếp bên cạnh, điểm này lòng riêng, hiện giờ xem ra cũng là tốt.

Chứng cứ thông đồng với địch đã tới tay, hiện giờ Đông Cung ăn sâu bén rễ, không thể lay động, theo lý thuyết là có thể hoàn toàn đánh sập một đảng Khôn Ninh Cung.

Chỉ là, hắn nhìn ánh mắt thê tử chờ đợi, lại thấp giọng nói: “Thanh Nhi, chỉ là hiện giờ việc vạch trần chân tướng chỉ sợ phải hoãn một chút.”

Nhắc tới cái này, khuôn mặt tuấn tú của Cao Húc lại lần nữa nhiễm khói mù, hắn lạnh lùng nói: “Thành Kế Châu bị phá, bệ hạ nam thú, cô thay mặt thiên tử thân chinh, Ngụy Vương Trần Vương tự xin lãnh binh, hiện tại cũng không thể sinh chuyện.”

“Nam thú?”

Kỷ Uyển Thanh chỉ nghe nói qua tây thú, kiếp trước cuối đời nhà Thanh, liên quân tám nước công hãm kinh thành, Từ Hi Thái Hậu lãnh Quang Tự, vội vàng trốn chạy về Thiểm Tây, vì che giấu chạy trốn khó nghe, nói tránh đi là “Tây thú”.

Nàng khiếp sợ, không phải như nàng nghĩ chứ?

Phải biết rằng, Đại Chu phồn vinh hưng thịnh, binh hùng tướng mạnh, không đến nông nỗi kia a!

Về mặt Cao Húc lạnh băng, từ kẽ răng bài trừ một câu: “Không sai, chính là như nàng nghĩ!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

Editor: Vy Vy 1505

Kế Châu, thành trì giữ cửa quan trọng ở bắc cương Đại Chu, cách kinh thành vô cùng gần. Nếu Kế Châu bị công phá, quân địch muốn tiến công kinh đô, tuy không nói một đường đường bằng phẳng, nhưng những thành lớn quan trọng như vậy là không có.

Pháo đài quan trọng bậc này xưa nay là một trong những cứ điểm được trọng binh phòng thủ, thành trì kiên cố dị thường, tướng sĩ dũng mãnh, sao có thể một sớm bị phá chứ?

Chuyện này phải nói từ Thát Đát.

Thát Đát mơ ước Trung Nguyên đã lâu, cũng vì thế nỗ lực rất nhiều thế hệ.

Đương nhiệm Thát Đát Khả Hân và phụ hân của hắn đều là nhân vật cái thể, áp lực bọn họ áp lên bắc cương Đại Chu lớn chưa từng có. Không chỉ thường phát quân nam hạ chinh phạt, cho dù là thời kỳ tạm nghỉ ngơi lấy lại sức cũng không quên nỗ lực.

Đại Chu cài ám điệp ở Thát Đát, ngược lại, Thát Đát cũng như thế.

Tuy Kế Châu vô cùng cảnh giác, nhưng kẻ địch nỗ lực bằng mọi cách, luôn có mấy con cá lọt lưới.

Không sai, không lâu trước đây Hoàng hậu bị lừa, phối hợp Thát Đát xếp vào mật thám, tuy bị thanh trừ, nhưng trước đó còn có người cũ linh tinh ẩn núp được.

Cũng là vừa khéo, Kế Châu bị lập lại tẩy xuyên, lại một lần nữa an bài người, có một mật thám lâu năm vô cùng may mắn được đặt thủ cửa thành.

Tin tức tốt liên tiếp, ngay sau đó, lại một tin tức quan trọng lặng lẽ truyền về Thát Đát vương đô.

Mật thám ẩn núp ở Kế Châu, trong lúc vô ý phát hiện một điểm đáng ngờ, thân thể thống soái Lạc Úy Quân hình như xuất hiện chút vấn đề.

Lạc Úy Quân năm nay gần bảy mươi tuổi, là lão tướng nổi danh Đại Chu. Tuy ông ấy lớn tuổi, nhưng thân thể khỏe mạnh, vô cùng dũng mãnh, hơn xa các đại tướng tráng niên, mưu lược hơn người, hơn nữa kinh nghiệm chiến tranh thập phần phong phú.

Hiện ông ấy đã trải qua ba triều, trung thành và tận tâm, là nhân vật đại biểu của đảng bảo hoàng trung lập, bởi vậy Xương Bình Đế để ông ấy trấn thủ Kế Châu, một trong những nơi quan trọng nhất ở phương bắc Đại Chu.

Nhưng người lớn tuổi, luôn có thời điểm già cả, cuối năm ngoái, Lạc Úy Quân phát hiện chính mình ngẫu nhiên sẽ choáng váng, trước mắt biến thành màu đen, phải chờ một lát mới có thể khôi phục.

Chiến trường thay đổi trong nháy mắt, chậm trễ một chút, rất có thể sẽ dẫn phát hậu quả nghiêm trọng. Ông ấy không phải người luyến quyền, lập tức lặng lẽ trình mật tấu cáo lão về hưu, xin Hoàng đế chọn người khác thay thế, để cho ông lui ra.

Lạc Úy Quân dứt khoát lưu loát, nhưng lại làm Xương Bình Đế khó khăn.

Phải biết rằng, mấy biên thành này vô cùng quan trọng, thủ tướng tay nắm trọng binh, cách kinh thành cũng không xa, Hoàng đế trời sinh tính đa nghi, muốn một lần nữa chọn người, nói dễ hơn làm.

Mẫu chốt Lạc Úy Quân còn đặc biệt tỏ vẻ, con cháu của ông thực bình thường, năng lực không đủ, không thể ủy thác trọng trách này.

Như vậy do dự, nháy mắt, đông đi xuân tới.

Bệnh trạng Lạc Úy Quân choáng váng càng thêm nghiêm trọng, thậm chí thường đau đầu như muốn nứt ra, bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục trình một mật tấu, thuyết minh tình huống chính mình.

Nhưng Hoàng đế tạm thời còn chưa hạ ý chỉ, ông ấy như cũ không thể dờ xuống chức vụ.

Làm một thống soái có trách nhiệm, tuy quân vụ bận rộn rất nhiều nhưng chỉ cần có thể phân thân, mỗi ngày ông chắc chắn sẽ lên tường thành một chuyến, cẩn thận tuần tra phòng ngự.

Hôm đó, khi Lạc Úy Quân tuần sát phòng ngự, choáng váng lại tới nữa, bất đắc dĩ, ông phải dừng bước một chút, chờ nó qua đi.

Nhưng chính là như vậy vừa khéo. Việc ông dừng bước, hơi hơi nhắm mắt, lại bị một ám điệp Thát Đát thu vào đáy mắt.

Lạc Úy Quân trị quân thực nghiêm, mỗi tuần đều bài tra mật thám một lần. Nhưng chỉ có ngàn ngày làm tặc, không có ngàn ngày đề phòng cướp, nhiều năm qua, chắc chắn có vài con cá lọt lưới.

Mấy ám điệp này chức vị không cao, nhiều nhất chỉ là ngũ trường, nhưng không thể không nói, bọn họ có thể ẩn nấp qua bài tra nghiêm khắc, khẳng định không phải nhân vật đơn giản.

Ám điệp chẳng những am hiểu thám thính tin tức, hắn thậm chí còn biết được không ít y lý, vừa thấy Lạc Úy Quân tạm dừng, lập tức phát hiện có dị thường.

Hắn không dấu vết quan sát, thấy đối phương mặt mày hồng hào y như ngày cũ, không nhìn được trong lòng vừa động.

Lạc Úy Quân tòng quân hơn năm mươi năm, kiếp sống quân lữ khó tránh khỏi khiến ông ta có cừ chi hào phóng, trong đời thích nhất chén lớn uống rượu mồm to ăn thịt, kết hợp tuổi tác và giờ phút này sắc mặt và bệnh trạng của ông.

Ám điệp lớn mật phán đoán, đối phương có lẽ là gan dương thượng kháng?

Cái gọi là gan dương thượng kháng, kỳ thật chính là cao huyết áp, trị liệu không đúng chỗ, thực dễ dàng chết đột ngột.

Người này thật đúng là đoán đúng rồi, Lạc Úy Quân đã được quân y chẩn trị, đáng tiếc hiệu quả cũng không tốt, hơn nữa trước mắt chuẩn bị giao tiếp

phòng ngự, ông ấy căn bản không rảnh ngừng việc, nghỉ ngơi trị liệu.

Ám điệp can đảm can trọng, cẩn thận suy tính, cảm thấy suy đoán rất có thể là thật sự. Hần biết gần đây Khả Hân có ý muốn tấn công Đại Chu, tận dụng thời cơ, nếu mất sẽ không tới nữa, vì thế lập tức truyền tin về vương đô.

Thất Đất Khả Hân suốt đêm triệu y sĩ, cẩn thận dò hỏi chứng bệnh này, cuối cùng ngay tại chỗ quyết định, lập tức đánh bắt ngự Kế Châu.

Mật thám Thất Đất thủ cửa thành, nhìn chuẩn thời cơ bỏ thuốc nhóm người thủ thành và quân sĩ phụ cận, lại hợp tác với đồng liêu nhào tới yểm hộ, chấp nhận cả người trúng vô số mũi tên, chính là mở cửa thành ra một khe hở.

Cửa thành vừa mở, tiên phong Thất Đất sớm có chuẩn bị lập tức công tiến vào.

Vốn dĩ, tốt xấu gì Kế Châu cũng binh hùng tướng mạnh, cửa thành có hạn, tiên quân Thất Đất tiến vào chỉ có một ít, lập tức đánh ra cũng không phải không được.

Chi tiếc, thống soái Lạc Úy Quân trong cơn giận dữ, thế nhưng trước mắt tối sầm, lập tức ngã xuống đất.

Ông ấy chết đột ngột.

Tướng lĩnh cấp cao Kế Châu không thể tránh được dẫn phát xôn xao, tại thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, bỏ qua ngăn ngừa một chớp mắt, ảnh hưởng có thể rất lớn.

Thất Đất hy sinh tiên quân, rốt cuộc hoàn toàn công phá cửa thành Kế Châu, địch nhiều ta ít, bên Đại Chu tuy anh dũng phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn ném thành trì.

Cơ hội hơi từng lướt qua, Thất Đất đại quân như nước chảy dừng mãnh vào, ngay sau đó ngựa không ngừng vó, huy quân về hướng tây nam, thẳng tiến kinh thành.

Tám trăm dặm quân báo giờ Dần vào thành, Xương Bình Đế là người đầu tiên biết, nhảy mất thành chim sợ cành cong.

Tuy Kế Châu ở nách trái của kinh thành, khoảng cách vô cùng gần, hành quân gấp một ngày có thể đến, ven đường cũng không có quá nhiều thành làm trở ngại, nhưng Trường Vi Thắng dẫn đại quân đến tiếp viện Kế Châu đã lên đường.

Hơn nữa Kinh Vệ Doanh còn thừa hai mươi vạn đại quân, các thành Đại Ninh, Sơn Đông cũng có quân, triệu tập lên là mấy chục vạn binh sĩ, càng đừng đề tới, còn có quân lực vốn dĩ trấn thủ pháo đài lớn như Tuyên Phủ, Đại Đồng.

Nói tóm lại, dưới mí mắt đại chiến, có nguy hiểm, nhưng cũng không phải không có bảo đảm an toàn.

Đáng tiếc, Xương Bình Đế sợ.

Khi ông ta còn là hoàng tử cũng không xuất chúng, thậm chí đã từng ăn mật trong tay mật thám kẻ địch, lại phi thường tiếc mạng, bởi vậy, mỗi khi quân địch quy mô lớn xâm chiếm mà Đại Chu ở hoàn cảnh xấu, ông ta sẽ thực dễ dàng nhớ tới hai Hoàng đế tiền triều xui xẻo bị bắt sống.

Đang lúc Xương Bình Đế dị thường lo âu, sùng thần Ngũ Khánh Hòa tới.

Triều hội giờ mẹo bắt đầu, nhưng làm thần tử, phải đến đây chờ trước thời gian, khi quân báo tám trăm dặm kịch liệt vào cửa cung, kỳ thật đã có triều thần đang chờ cũng thấy được.

Xem dịch sử kia một thân chật vật, này rất có thể là tin tức cực kỳ tệ hại.

Người khác chỉ có thể lo âu, nhưng Ngũ Khánh Hòa là sùng thần của Hoàng đế, lại có thể lạng lẽ mò đến ngoài cửa Càn Thanh cung, cầu kiến Xương Bình Đế.

Xương Bình Đế lập tức triệu kiến.

Ngũ Khánh Hòa là một cao thủ nịnh nọt Hoàng đế, hiển mỹ nữ, hiển vật quý vân vân, chỉ là một khi tào ngộ chuyện này, ông ta còn hoảng sợ hơn cả Hoàng đế, trong lúc mất bình tĩnh, ông ta buột miệng thốt ra: “Bệ hạ, hay là ngài nam thú đi Kim Lăng.”

Kim Lăng là thú đồ thứ hai.

Cao thị nguyên quán ở Kim Lăng, sau khi Thái Tổ giành được giang sơn, tuy bởi vì nguyên nhân chiến lược dời đô kinh thành, nhưng lại hạ chỉ phong quê quán là thú đồ thứ hai. Trải qua các đời Hoàng đế xây dựng, hành cung, hoàng gia lâm viên vân vân tất cả không thiếu.

Còn về “Nam thú”, lại không phải lần đầu tiên xuất hiện.

Ví dụ như một lần gần nhất, lúc trước thời điểm tình hình chiến đấu Tùng Bảo dịch kịch liệt nhất, Xương Bình Đế cũng đã vài lần đưa ra ý muốn nam thú.

Lúc trước Tuyên Phủ, Tùng Bảo tuy áp lực thật lớn, nhưng dù gì cũng không bị ném thành, Cao Húc và cả trọng thần trong triều khổ khuyên một phen,

mới miễn cưỡng làm ông ta đánh mất ý niệm.

Trước khác nay khác cũng, lúc này, Kế Châu là rõ ràng chính xác bị phá thành, mấy chục vạn đại quân Thát Đát đã trên đường chạy đến kinh thành rồi.

“Nam thú?”

Xương Bình Đế nghe vậy, đáy mắt phát ra sáng rực, lập tức nói: “Không sai, khanh nói rất hợp lý.”

Ông ta nghiêng đầu phân phó Tôn Tiến Trung: “Nhanh đi truyền khẩu dụ của trẫm, triều hội lập tức bắt đầu.

Cao Húc trên đường chạy tới Càn Thanh cung nhận được tin tức triều hội bắt đầu sớm, hần lập tức gắt gao nhấn lại mảy kiếm.

Nhưng mặc kệ như thế nào, hiện tại chỉ có thể thay đổi tuyến đường.

Hần hạ kiệu, vội vàng vào đại điện, bên trong triều thần đều tới gần đủ. Trên mặt mọi người mang ưu sắc, châu đầu ghé tai thấp giọng thảo luận, hiển nhiên cũng nghe đã nghe nói có quân báo tám trăm dặm kịch liệt.

Hơn nữa, bọn họ rất rõ ràng tính lười của Hoàng đế, đối với triều hội diễn ra sớm, đều có dự cảm không tốt.

“Điện hạ, không biết triều hội diễn ra sớm là vì chuyện gì?”

Nói chuyện chính là thủ phụ Vương Thụy Hành, lão thần đồng dạng trải qua ba triều, hiểu biết tính tình Hoàng đế ngồi trên long ý không ít. Ông ấy ẩn đường thẳng nhảy, vừa thấy Hoàng thái tử điện hạ xuất hiện, hành lễ xong lập tức lên tiếng hỏi.

“Đêm qua thành Kế Châu bị phá, đại quân Thát Đát đang tiến công thẳng đến kinh thành.” Cao Húc thấp giọng nói, giấu điểm vô dụng, dù sao chuyện này lập tức mọi người đều biết.

Hần vẫn luôn không buông ra mảy kiếm, là lo lắng phụ hoàng hần lại gây ra chuyện gì ở thời khắc mấu chốt.

Vương Thụy Hành đại kinh thất sắc, chỉ là không đợi ông ấy nói nữa, một tiếng thái giám bén nhọn truyền xướng vang lên: “Hoàng Thượng giá lâm!”

Chư thần hành lễ xong, không đợi có người dò hỏi, Xương Bình Đế lập tức mở miệng: “Đêm qua Kế Châu bị Thát Đát phá thành, chư ái khanh, trẫm đợi đến bình minh lập tức nam thú Kim Lăng.”

Lời vừa nói ra, cả triều ồ lên.

Tin tức này còn chấn động hơn Kế Châu bị phá nhiều, Vương Thụy Hành đấm ngực dậm chân, ông không màng tôn ti quân thần, lạnh giọng hô lớn: “Bệ hạ không thể!”

“Ký Châu thành quan trọng tuy bị phá, nhưng trước kinh thành còn có Thuận Nghĩa, còn có Trường Vi Thắng thống lĩnh đại quân đến tiếp viện, bệ hạ là thiên tử, phải nên tọa trấn kinh thành, sao có thể dễ dàng rời đi.”

Lại tới nữa!

Lão thần râu tóc hoa râm cả người run run, vô cùng đau đớn, mặc dù không biết vì sao Kế Châu bị phá, ông cũng trước sau tin tưởng vững chắc Đại Chu bình hùng tướng mạnh, tuyệt đối sẽ không làm Thát Đát tới gần kinh thành.

Thời khắc mấu chốt này, Hoàng đế phải nên tọa trấn kinh thành, chỉ huy chiến sự, sao có thể vừa thấy bên ta rơi vào thế hạ phong, lập tức bỏ quên hoàng đô chạy trốn?

Hành động này là đã kích lớn cỡ nào đối với sĩ khí toàn quân!

“Vi thần tán thành!”

“Lão thần tán thành!”

.....

Dĩ vãng triều đình không thể thiếu lục đục với nhau, hiện giờ vạn người một lòng, đồng thời quý xuống, thỉnh cầu Hoàng đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, thậm chí còn có người cảm xúc kích động, đã khóc lóc thảm thiết.

Chỉ là Xương Bình Đế tâm ý đã quyết, không cho phép sửa đổi: “Trẫm đã quyết ý, chư khanh không cần nhiều lời.”

Tiểu mạng chạy trốn cũng không phải là một chuyện đáng vinh hạnh, Hoàng đế hơi có chút thẹn quá thành giận, phất ống tay áo, liền phải đứng lên rồi đi.

Lúc này, Cao Húc sớm một bước mở miệng: “Phụ hoàng xin dừng bước, nhi thần có một chuyện muốn bẩm.”

Hần thực hiểu biết chính mình hoàng phụ, lạnh mặt bàng quan một lát, liền đã xác định, ý chỉ này chắc chắn sẽ không sửa. Hần nhanh chóng quyết định,

không đợi Xương Bình Đế đứng dậy, liền bước ra khỏi hàng.

Giọng Cao Húc trầm ổn, từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng, nháy mắt làm đại diện cải cộ ồn ào an tĩnh lại.

“Nhi thần nguyện thay mặt phụ hoàng xuất chinh, xin phụ hoàng chấp thuận.”

Xương Bình Đế rời kinh là đã kích trí mạng với sĩ khí Đại Chu, nếu đã không thể vấn hồi, chỉ có thể nghĩ cách đền bù.

Hoàng thái tử thay mặt thiên tử thân chinh là biện pháp tốt nhất, cũng là biện pháp duy nhất.

Thái độ Cao Húc cung kính, nhưng hơi rũ mắt lại che giấu lạnh lẽo, hẳn thật sự thất vọng tột đỉnh với phụ hoàng của hắn.

“Thái tử điện hạ nói cực kỳ hợp lý, xin bệ hạ ân chuẩn.”

Vương Thụy Hành tức giận qua đi, trong lòng thế lương, nhưng dù sao ông ấy kinh nghiệm quan trường nhiều năm, giây lát liền bắt đầu nỗ lực hết mình giảm tổn thương đến thấp nhất.

Trung quân ái quốc sâu trong đáy lòng, nhưng Hoàng thái tử là người thừa kế ngôi vị Hoàng đế, ông rất vui lòng phục tùng, giờ phút này cần vì Đông Cung, vì Đại Chu tranh thủ ích lợi lớn nhất.

“Vi thần tán thành!”

“Lão thần tán thành!”

Thủ phụ vừa mở miệng, đảng bảo hoàng trung lập sôi nổi phụ họa.

“Đúng vậy.”

Xương Bình Đế kiêng kỵ Thái Tử không sai, nhưng không thể không nói, đứa con trai này vẫn thực hiểu thuận, thời khắc máu chốt thực đáng tin.

Đương nhiên, ông ta cũng biết hành vi này của chính mình không tốt, chỉ là ông ta càng quý trọng mạng nhỏ hơn, nếu có thể đẹp cả đôi đường một ít, liền không gì tốt bằng.

Còn về cái gọi là quân quyền danh vọng, đều xa xa không quan trọng bằng giang sơn Đại Chu triều cùng cố. Ông ta là Hoàng đế, còn là phụ thân, ở cổ đại chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, đến lúc đó hồi loan lại nghĩ cách thu hồi, cũng không phải không được.

“Hạ chi Hoàng thái tử thay mặt trăm thân chinh, xuất phát ngay trong ngày.”

“Nhi thần lĩnh chỉ.” Cao Húc lập tức lĩnh thánh chỉ.

Kỳ thật Hoàng đế nam hạ Kim Lăng, phụng bái quân chính quan trọng nhất định sẽ dùng trong tay hắn. Chẳng qua, có thể danh chính ngôn thuận, mới có lợi nhất với sau này.

Quân thần cha con đối thoại vô cùng nhanh nhẹn, trong khoảnh khắc liền định ra tất cả, đảng bảo hoàng tất nhiên được chút cảm giác an ủi, nhưng Trần Vương đứng hầu một bên lại rùng mình.

Cái gọi là thay mặt thiên tử thân chinh, tạm chường tất cả việc quân chính quan trọng, này cũng không phải chuyện nhỏ.

Tạm thời giao quyền, về sau chưa chắc có thể đòi về được, Trần Vương chưa bao giờ khinh thường năng lực của vị đích trưởng huynh này.

Hắn quét mắt Hoàng đế phía trên long ý, nhanh chóng quyết định, lập tức bước ra khỏi hàng: “Nhi thần nguyện lĩnh binh xuất chinh, vì phụ hoàng phân ưu!”

Ngụy Vương ánh mắt lập loè một lát, theo sát sau đó bước ra khỏi hàng: “Nhi thần cũng như thế, nguyện lĩnh binh xuất chinh, vì phụ hoàng phân ưu!”

Xương Bình Đế tâm niệm vừa chuyển: “Được, trăm điều chuẩn, hai người các con cùng ngày lĩnh binh nghênh địch.”

Chuyện nam thú được định ra, ông ta an tâm, có thêm hai con trai tham dự cũng tốt, lợi cho phân cách quyền bính, ngày nào đó hồi loan càng dễ dàng thu hồi.

Hoàng đế không chịu ở lâu, vội vàng hạ hai thánh chỉ, lập tức rời đi.

Cao Húc quét mắt Ngụy Vương Trần Vương, ánh mắt cũng không gọn sóng, hiển nhiên cũng không quá để hai người này ở trong lòng.

Thay mặt thiên tử thân chinh và bình thường hoàng tử lĩnh binh xuất chinh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Danh phận đã định, hẳn hoàn toàn có quyền lực tiết chế đối phương, có quyền tiết chế, hai đệ đệ này không thể gây ra bọ sóng quá lớn.

Chương 110

Editor: Vy Vy 1505

Đến thời khắc mấu chốt, thực dễ dàng nhìn thấu nội tâm chân thật của một người. Xương Bình Đế sai người vội vàng sửa sang lại, điểm thân vệ quân và mấy vạn quân sĩ Kinh Vệ Doanh hộ giá, trời vừa sáng, loan giá liền ra cung.

Ông ta rời đi một mình, Hoàng hậu, sủng phi, hoàng tử, công chúa, một người cũng không mang theo.

Cao Húc đã không rảnh phản ứng phụ hoàng hấn, từng đạo sắc lệnh từ hoàng cung phát ra, trước tiên điểm Kinh Vệ Doanh mười vạn đại quân, lệnh đến nơi tập kết, lập tức chuẩn bị nhổ trại.

Tiếp theo, hấn còn phải an bài vấn đề phòng ngự kinh thành, lập tức triệu mấy vạn quân Sơn Đông đến đây, tính cả còn dư lại bảy vạn tướng sĩ Kinh Vệ Doanh, cùng nhau bảo vệ xung quanh kinh thành.

Cuối cùng, còn phải an bài phòng ngự hoàng thành.

Bảo vệ xung quanh hoàng thành chính là Ngự Lâm Quân, Ngự Lâm Quân thuộc về thân vệ quân, Xương Bình Đế đã mang đi hơn phân nửa, nhân thủ còn lại không đủ.

Cao Húc co rút Ngự Lâm Quân lại, chỉ phụ trách thủ vệ hoàng cung, bên ngoài phòng ngự hoàng thành liền giao cho Kinh Cấm Vệ chỉ huy.

“Bác Văn, Văn Thanh, phòng ngự hoàng thành và trong kinh liền giao cho hai vị.”

Bác Văn là tên tự của Kinh Cấm Vệ Chỉ Huy Sứ Chử Tông Bảo; mà Văn Thanh là tên tự của phó Chỉ Huy Sứ Tề Diệu Lâm. Chử Tông Bảo bên ngoài là đảng bảo hoàng, thực tế lại là tâm phúc đáng tin của Cao Húc; Tề Diệu Lâm tuy không đảo hướng Đông Cung, nhưng lại là phò mã của An Nhạc đại trưởng công chúa, một thành viên hoàng thất.

Cao Húc vô cùng kính trọng đại trưởng công chúa, bởi vậy cũng nhìn Tề phò mã với con mắt khác, giao hoàng thành và trong kinh cho hai người, hấn rất yên tâm.

“Hai người và cả binh mã Kinh Vệ Doanh phải thủ vững kinh thành, không được có sai sót.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Chử Tông Bảo, Tề Diệu Lâm đồng thời lên tiếng lĩnh mệnh, Cao Húc gật đầu, trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng dặn dò một câu: “Nếu tới lúc vạn bất đắc dĩ, phải đặt an toàn của các chủ tử lên hàng đầu.”

Tuy hấn chắc chắn kinh thành sẽ không bị phá, thậm chí sẽ không bị vây, nhưng vợ con toàn ở lại đây, cũng không thể không nghĩ nhiều chút.

Xương Bình Đế đơn độc rời đi, quý nhân lưu lại hoàng cung rất nhiều, Cao Húc nói một mớ, nhưng tâm phúc Chử Tông Bảo vừa nghe liền hiểu, lập tức lưu loát ứng: “Mặt tướng cần tuân lệnh của điện hạ!”

Còn về Tề Diệu Lâm bên cạnh, người này xưa nay trầm mặc, chỉ nỗ lực làm tốt công việc của bản thân, cẩn trọng, cũng không kiêu ngạo vì thân phận phò mã. Đối với Hoàng thái tử phân phó, ông không chút do dự, lập tức chấp tay: “Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Cao Húc gật đầu, vẫy lui hai người, vội vàng ra cửa bước lên kiệu.

Tuy sắp xuất phát, nhưng Kinh Vệ Doanh mười vạn đại quân tập kết, như thế nào cũng cần một chút thời gian, thừa dịp này, hấn phải về Thanh Ninh Cung một chuyến.

Cao Húc đi thẳng đến hậu điện, nhưng hấn còn không kịp nhiều lời, liền biết thê tử tìm được chứng cứ thông đồng với địch.

“Hai phong thư này cô sẽ đặt trong ám cách ở ngoại thư phòng.”

Thời gian thực gấp, vội vàng tự thuật Hoàng đế nam thú, hấn thay mặt thiên tử thân chinh, lập tức nói ra chính mình an bài.

“Kinh thành chắc chắn sẽ không bị phá, cũng sẽ không bị vây, nhưng nếu có lỡ như, nàng lập tức lãnh An Nhi rời kinh.”

Chuyện liên quan ái ân và con nhỏ, Cao Húc lại càng cẩn thận: “Kinh Cấm Vệ Chỉ Huy Sứ Chử Tông Bảo là tâm phúc của cô, đến lúc đó hai mẹ con

nàng cứ theo ông ấy rồi đi là được.”

“Cô để Hứa Tri lưu lại, hần sẽ lãnh cao thủ thủ vệ Đông Cung, nàng ở lại trong phòng là được, không cần kiêng kỵ bất luận kẻ nào.”

Hần nói chính là Hoàng hậu, mặc dù chưa tìm được hiệp nghị thông đồng với địch, lần này đại chiến trở về, triều cục cũng sẽ phát sinh thay đổi lớn. Thế tử của hần không cần lại cố kỵ Khôn Ninh Cung.

Không sai, giờ phút này Cao Húc đã nghĩ đến chuyện sau đại chiến.

Thời khắc nguy cấp không bận tâm chỗ hống, thời kỳ hòa bình sẽ đột hiện, cùng với vô hạn phóng đại. Lòng dạ phụ hoàng của hần cũng không rộng rãi, hần tuyệt đối sẽ không để chính mình rơi vào hoàn cảnh quân bách.

“Điện hạ yên tâm, thiếp sẽ chiếu cố tốt bản thân và An Nhi.”

Đã từng là con gái võ tướng, mỗi một lần biết tin tức đại chiến bùng nổ, Kỳ Uyển Thanh luôn khó nén thấp thỏm.

Nàng chưa chắc có bao nhiêu mê tín, nhưng từ nhỏ đến lớn, cũng đi theo mẫu thân đi chùa miếu ở kinh giao vô số lần, thành kính lễ bái, quyền rất nhiều tiền nhan đèn.

Không phải vì gì khác, mà là vì lúc chính mình không thể giúp đỡ, cầu cái tâm an mà thôi.

Kỳ Uyển Thanh biết, chính mình không thể lộ ra bất an làm nam nhân quan tâm, đầy ngập nhiệt ý quay cuồng, ngàn vạn lời muốn nói chỉ rút gọn thành một câu.

“Thiếp và An Nhi lưu lại kinh thành, chờ điện hạ bình an chiến thắng trở về.”

Đây không phải lần đầu tiên nàng đối mặt trường hợp này, hít sâu vài lần, trên mặt nhìn đảo cũng bình tĩnh, chẳng qua, một đôi bàn tay gắt gao nắm tay hần, lực đạo vẫn tiết lộ tâm tư nàng.

“Được!”

Cao Húc hiểu rõ, hần thấp giọng an ủi nói: “Tuy cô thay mặt thiên tử thân chinh, nhưng không giống với đại tướng lãnh binh, Thanh Nhi đừng lo lắng.”

Câu này là lời nói thật, con nhà quyền quý còn ngồi trong lầu không ra trận, hưởng chi là thiên tử thân chinh.

Tuy Cao Húc sẽ tự mình lên chiến trường chỉ huy, nhưng khẳng định sẽ không đấu tranh anh dũng, hần tất nhiên sẽ được bảo hộ thật kín kẽ giữa bụng đại quân.

Lãnh binh xung phong liều chết là chuyện của các đại tướng, phân công công việc khác nhau, giống như kêu các tướng quân đi làm tiểu tốt dắt ngựa, đây là lãng phí to lớn.

Kỳ Uyển Thanh an tâm trấn định, lúc này khuôn mặt nhỏ mới chân chính thả lỏng chút: “Vậy là tốt rồi.”

Cao Húc yêu thương thê tử, hần cũng luyện tiếc nàng và con trai mới sinh, chỉ là thế cục phát triển, hần không thể không làm như vậy.

Hần luôn là cực ôn hòa với thê tử, đây là lần đầu tiên ngoài trên giường, hần bày ra cường thế và xâm lược, hung hăng hôn nàng, mút vào liếm láp môi anh đào.

Kỳ Uyển Thanh dịu ngoan thừa nhận, nhiệt liệt đáp lại.

Vội vàng một cái hôn kết thúc, Cao Húc vỗ vỗ tay nàng: “Thanh Nhi, cô đi tiền điện một chuyến, An Nhi còn nhỏ, nàng đừng bế con ra cửa.”

Hần còn có chuyện cần an bài, bước nhanh vào thiên điện, nhìn thoáng qua con trai bụ bẫm đang ngủ say, hần liền vội đi tiền điện.

Kỳ Uyển Thanh nắm chặt thời gian, lãnh đám người Hà ma ma, nhanh tay nhanh chân thu thập cho Cao Húc một ít áo ngủ, quan phục, vật cần thiết linh tinh, nhanh chóng đóng gói thỏa đáng, cũng đi tiền điện.

Giao hành lý đã đóng gói cho Trương Đức Hải, nàng không ngừng bước chân vào ngoại thư phòng.

Cao Húc đã thay đổi một bộ áo giáp màu ngân bạch liền thân, eo cài đai lưng đầu sư tử bằng vàng, chân mang ủng nhung, trên vai khoác áo choàng đỏ tươi. Nam nhân sáng loáng, khí thế nghiêm nghị tốc thẳng vào mặt.

Hần vừa dang cánh tay làm người hầu hạ mặc áo giáp, vừa trầm giọng phân phó Hứa Tri: “....., Hứa Tri, Thanh Ninh Cung liền giao cho ngươi, không được có sai sót.”

Lâm Dương theo thường lệ đi theo bên người Cao Húc, còn về Hứa Tri, đã được giao trọng trách hộ vệ mẹ con Kỳ Uyển Thanh và Thanh Ninh Cung.

Hần cẩn thận nghe xong chủ tử phân phó, lưu loát ứng: “Thuộc hạ tuyệt đối không phụ điện hạ tín nhiệm.”

Kỷ Uyên Thanh vào cửa, vẫn luôn an tĩnh đứng chờ một bên, nam nhân anh tuấn không giống với ngày xưa, nàng lại vô tâm thương thức, đợi hấn xử lý thỏa đáng, mới vội vàng đến bên cạnh hấn.

“Điện hạ, chàng cẩn thận Ngụy Vương, Trần Vương.”

Mới vừa rồi thời gian gấp, nàng chưa nhớ ra hai người này, hiện tại nhớ tới không khỏi có chút lo lắng, dù sao một đảng đối phương từng có hành vi thông đồng với địch bán nước.

“Còn có Mục Hoài Thiện nữa.”

Ngụy Vương, Trần Vương trước kia không tiếp xúc binh quyền, đột nhiên lẫn lộn không ra chuyện xấu, nhưng có cừu cừu ruột tay nắm trọng binh, vậy nhiều thêm không ít nhân tố không xác định.

Trên thực tế, bốn năm trước nếu không có người này chủ đạo, Hoàng hậu và Lâm Giang Hầu muốn bán nước cũng tìm không thấy người hợp tác.

Nói đến cùng, Mục Hoài Thiện mới là nhân vật mấu chốt.

Đối phương có tiền án bất lương, tuy Kỷ Uyên Thanh biết năng lực của phu quân, nhưng khó tránh khỏi lo lắng, khi nói chuyện, mày đẹp không nhịn được hơi hơi nhăn lại.

Cao Húc vỗ vỗ vai nàng, phu thê hai người sóng vai đi trước, hấn thấp giọng nói: “Ngụy Vương, Trần Vương sơ sơ tiếp xúc binh quyền, có thể sai sử được, ước chừng cũng chỉ có binh mã dưới tay Anh Quốc Công, hai người này không đáng sợ.”

“Còn về họ Mục kia, cô đã hạ lệnh, làm hấn lãnh một nửa quân lực Đại Đồng, lập tức nhổ trại gấp rút tiếp viện.”

Đại Đồng là hang ổ của Mục Hoài Thiện, lời người ra, đối phương liền ít đi ưu thế địa lợi, nhân hòa cực lớn. Còn về phòng ngự Đại Đồng, liền tạm thời giao cho cấp tiếp theo Đại Đồng Chi Huy Đồng Tri Nhạc Nghĩa.

Nhạc Nghĩa là tâm phúc đáng tin của Mục Hoài Thiện không sai, nhưng nếu đến nông nỗi bán nước, người ta chưa chắc vui. Dù sao, không phải mỗi người đều không có vương bản giống Mục Hoài Thiện.

Gia tộc Nhạc thị không nhỏ, cha mẹ già của hấn còn ở quê quán. Cao Húc sớm đã điều tra, người này còn rất hiếu thuận, nếu không phải cùng đường, khẳng định hấn không muốn bị tru di chín tộc.

Dù sao trên quan trường có đảng phái, nhưng thông đồng với địch bán nước lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Còn về một nửa binh mã Mục Hoài Thiện mang ra gấp rút tiếp viện, sau khi nhập vào đại quân, số lượng liền không lớn.

Đến lúc đó, khi Cao Húc bố trí kế hoạch tác chiến, lại an bài cho đối phương một ít vị trí thích hợp, mặc dù hấn muốn lẫn lộn, cũng xốc không dậy nổi bọt sóng quá lớn.

Kỷ Uyên Thanh thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhoen miệng cười: “Vậy là tốt rồi.”

Phu thê hai người vừa nói vừa đi, đã ra ngoại thư phòng, Cao Húc cúi đầu nhẹ giọng nói: “Thanh Nhi, nàng đi về trước đi.”

Hiện giờ xuân hấn vẫn còn, thê tử mới ra ở cũ, hấn không hy vọng nàng ở bên ngoài lâu lắm.

“Dạ, thiếp chờ một lát liền trở về.”

Kỷ Uyên Thanh đứng yên, mắt trông mong nhìn hấn, Cao Húc lưu luyến, nhưng cũng chỉ phải hung hung xoay người, bước lên kiệu.

Kiệu nhanh chóng được nâng ra Thanh Ninh Cung.

Kỷ Uyên Thanh nhìn theo đoàn người rời đi, lại không lập tức về hậu điện, mà là chạy như bay ra cửa lớn Thanh Ninh Cung, đi Vọng Lâu của hoàng cung.

Đám người Hứa Tri chạy nhanh đuổi kịp che chở.

Khi nàng bước lên Vọng Lâu cao cao, vừa lúc cửa cung mở rộng, một đội kiện kỵ nhanh chóng chạy ra, người cầm đầu được thân vệ gắt gao vây quanh hộ vệ đứng là Cao Húc.

Hấn tư thế hiên ngang, không thấy chút nào ốm yếu, động tác cưỡi ngựa cầm cương vô cùng thành thạo.

Trước cửa cung Cẩm Vệ Quân đen nghìn nghịt đứng trang nghiêm, lập tức cùng hành lễ chào hỏi, Cao Húc giơ tay kêu đứng dậy, tốc độ tuấn mã không giảm, chạy đi hướng cửa thành.

Cẩm Vệ Quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, từng nhóm cưỡi ngựa đuổi theo, thực mau biến mất trước mắt.

Kỷ Uyển Thanh nhón chân nhìn ra xa, mãi cho đến bóng dáng cuối cùng biến mất, mới lưu luyến thu hồi tầm mắt.

“Nơi này gió lớn, xin nương nương trở về.”

Nói chuyện chính là Hứa Tri vẫn luôn đứng ở đầu gió, không tiếng động chắn đi một phần gió lạnh cho nữ chủ tử.

Hắn vừa dứt lời, Hà ma ma cũng chạy nhanh nói: “Đúng vậy, nương nương hiện giờ vẫn không thể chịu gió lạnh quá lâu.”

Theo bà thấy, là một chút gió cũng không bị mới tốt, chỉ là hiện giờ tình huống đặc thù, bà cũng không khuyên nhiều.

“Dạ.”

Kỷ Uyển Thanh dịch dịch áo choàng gấm dày mới vừa rồi phủ thêm, “Chúng ta trở về đi.”

Nói xong, nàng lưu luyến không rời quay đầu lại nhìn một cái, mới xuống Vọng Lâu, lên kiệu về Thanh Ninh Cung.

Hy vọng ngày Cao Húc chiến thắng trở về sẽ không lâu lắm.

*****

Bởi vì tình thế khẩn trương, Cao Húc lấy một phần hệ thống truyền tin ngầm của hắn dùng công khai, cùng ngày sau giờ Ngọ, Đại Đồng liền nhận được sắc lệnh của Hoàng thái tử.

“Lãnh một nửa binh mã Đại Đồng gấp rút đến nhập vào đại quân của Trương Vi Thắng.” Mục Hoài Thiện rũ mắt, nhìn chăm chăm ấn giám đỏ tươi trên giấy.

Trên thực tế, hắn chặt chẽ chú ý Kế Châu, nhận tuyến vừa mới truyền tin tức không bao lâu, hắn đã biết Hoàng đế nam thú, Hoàng thái tử thay mặt thiên tử thân chinh.

Cao Húc cũng không cho phép bất luận kẻ nào giả bộ hồ đồ đùn đẩy, trước khi Xương Bình Đế còn chưa ra cung, hắn đã nắm chặt thời gian sai người soạn chỉ dụ, trước tiên phát đi các cứ điểm đóng quân lớn nhỏ.

Đã có thánh chỉ chính thức cấp tốc truyền xuống, còn có bồ câu đưa thư trước tiên đến, bồ câu bay mang không được giấy quá lớn, nhưng mặt trên dùng ngọc tỷ của Hoàng đế, tính chân thật không thể nghi ngờ.

Trước khi Đại Đồng thu được sắc lệnh của Hoàng thái tử, đã tiếp chỉ dụ, người thấy bồ câu đưa tin rơi xuống quá nhiều, các tướng sĩ quý ngênh, không thể lừa gạt.

“Chủ tử, chúng ta phải lập tức xuất binh sao?” Hỏi chuyện là thủ lĩnh ám vệ Mục Đức.

“Đương nhiên muốn.”

Tuy Mục Hoài Thiện nắm giữ chặt chẽ binh mã Đại Đồng trong tay, nhưng lại không thể làm tất cả binh tướng thế sống chết trung với hắn hơn cả Hoàng đế, vạn chúng nhìn thấy, hắn chẳng những phải phát binh, mà còn phải lập tức phát.

Hắn lập tức gọi tới phó tướng, lệnh đối phương đi điểm một nửa binh mã.

Quân đóng tại Đại Đồng và phụ cận tất cả mười lăm vạn, mang đi một nửa, còn dư bảy vạn. Trước mắt đại quân Thát Đát đều thâm nhập Kế Châu, bảy vạn người cộng thêm tường thành vững chắc kiên cố, mặc dù bị công kích cũng có thể chờ đến viện quân gấp rút tiếp viện, hoàn toàn có thể bảo đảm không ngại.

“Chủ tử, cũng may lúc này Ngụy Vương, Trần Vương cũng chủ động xin ra trận, không để Hoàng thái tử giành hết danh tiếng tốt.” Tuy so ra kém xa thay mặt thiên tử thân chinh, nhưng tốt xấu gì hai huynh đệ cũng phản ứng kịp thời, tranh thủ cực hạn cho chính mình.

“Hai tên này ngược lại không ngu xuẩn hết thuốc chữa.” Mục Hoài Thiện cười nhạo một tiếng, giọng điệu không thân cận chút nào, ngược lại khó nén châm chọc.

Đây là bởi vì, gần đây hắn lại bắt đồng ý kiến với huynh tỷ.

Vốn dĩ hắn rất quan tâm chuyện hiệp nghị thông đồng với địch, đặc biệt phải tâm phúc Mục Đức lãnh người qua hiệp trợ, cũng vẫn luôn âm thầm chặt chẽ chú ý.

Thát Đát Khả Hãn hồi âm, trước tiên đến trong tay Hoàng hậu, biết hiệp nghị bị đánh rơi, bà ta lập tức kêu con trai đi tìm Anh Quốc Công, sau đó nghiêm tra người phía dưới.

Mục Hoài Thiện khoảng cách xa, trễ một bước mới được biết chuyện này, hắn không quá xem trọng hành động này, nhưng nếu tiến hành rồi, vậy cảm thái độ quan sát, chỉ dặn dò bên kia động tác ẩn nấp chút, đừng kinh động Đông Cung.

Sau đó, không tìm được hiệp nghị, Hoàng hậu bắt giữ mấy người kia, nghiêm hình tra tấn.

Tới lúc này, Mục Hoài Thiện liền không ủng hộ, hần mẫn cảm cho rằng, hần là bên ta tìm sai phương hướng.

Hần lập tức truyền tin huynh tỷ, làm cho bọn họ quay đầu lại phân tích điều tra, tìm kiếm điểm đột phá, lập tức đình chỉ hình thẩm, xử lý tốt mấy võ quan cấp thấp kia.

Động tác này chẳng những không có ý nghĩa gì, ngược lại có chút lớn, có hại không lợi.

Thực đáng tiếc, Hoàng hậu không tiếp thu ý kiến của hần, ngược lại cho rằng hiệp nghị nhất định ở trong tay mấy người kia, tăng thêm hình thẩm.

Mục Hoài Thiện cười nhạt, hần là tính tình gì chứ? Mặt nóng thò qua hần còn chưa chắc phản ứng, huống chi như vậy?

Hần dứt khoát rút người của mình về, không phản ứng đối huynh tỷ kia.

“Chủ tử, hiện giờ Hoàng thái tử chương quyền, ngày sau chúng ta nên làm thế nào?”

Đông Cung là nhân vật ghê gớm, nếu chương quyền, tuyệt đối sẽ không để chính mình rơi vào hoàn cảnh quần bách, ngày sau Hoàng đế từ Nam Kinh hồi loan, sợ là phong vân biến ảo.

Nếu Hoàng thái tử không rơi vào thế hạ phong, Khôn Ninh Cung đã mất đại thế, thân phận ẩn nấp của chủ tử luôn là quả bom hẹn giờ.

“Nên làm cái gì, thì làm cái đó thôi.”

Mục Hoài Thiện ném sắc lệnh, dựa nghiêng trên ghế bành nhấp một ngụm trà, ánh mắt xẹt qua ấn Đô Chi Huy Sứ trên bàn, vẫn chưa dừng lại chút nào.

Lúc trước mẫu thân qua đời, được phụ thân an bài nhập ngũ, hần không có chuyện khác để làm, sao cũng được mà thuận theo.

Nếu tòng quân, hần không thích ở dưới người ta, khẳng định nỗ lực phấn đấu.

Đánh bại người cạnh tranh rất thú vị, đoạt đích cũng rất có tính khiêu chiến, vì thế, Mục Hoài Thiện mới có hứng thú tham dự nhiều năm.

Nhưng kỳ thật, hần cũng không phải lưu luyện quyền vị, đoạt đích nhiều năm, nhìn một đôi huynh tỷ thường ra xuân chiêu, hạ một bàn cờ rất tốt thành cục diện hôm nay, hần thật sự có chút chán ngấy, hứng thú dần dần.

Hiện giờ Hoàng đế nam thú, Hoàng thái tử chương quyền quân chính, kỳ thật Mục Hoài Thiện đã ẩn ẩn phát hiện không tốt, chỉ tiếc, đối mặt hoàng quyền khổng lồ, hiện giờ hần căn bản không chỗ xuống tay.

Nếu như vậy, bình tĩnh xem diễn biến đi.

Hần cự tuyệt cưới vợ, nếu không phải hần có cơ thiếp, người khác sẽ cho rằng hần đoạn tụ. Nhưng hần lại cho mỗi cơ thiếp uống thuốc, cự tuyệt sinh con.

Trong tiềm thức, hần cho rằng chính mình lẻ loi một mình.

Trên thực tế, hiện tại Mục Hoài Thiện xác thật cô độc một mình, hần không vương bận, cái gì cũng không quá để ý.

Hần không sợ hãi thất bại hoặc là tử vong, cuộc sống bình tĩnh như nước bị đánh vỡ, hần thậm chí cảm giác máu cả người sôi trào lên.

“Truyền lệnh xuống, lập tức xuất phát!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Editor: Vy Vy 1505

Kinh Vệ Doanh mười vạn đại quân nhanh chóng tập hợp xong, trước buổi trưa, Cao Húc liền mang theo binh mã hỏa tốc chạy đến Kế Châu.

Trước đó, Trương Vi Thắng suất lĩnh hai mươi vạn đại quân tiếp viện Kế Châu, sớm đã đánh giáp lá cà với đại quân tiên phong nam hạ của Thát Đát.

Một hồi chiến đấu kịch liệt đã khai hỏa.

Quân địch bốn đến năm mươi vạn, Trương Vi Thắng lại chỉ có hai mươi vạn quân, nhân số ít hơn một nửa. Vốn là cực kỳ chênh lệch, nhưng cũng may, đường từ Kế Châu đến kinh thành cũng không phải là bằng phẳng trống trải.

Ven đường có nhiều núi cao khe sâu, nơi hai bên gặp nhau, mấy chục vạn đại quân căn bản không thể trải ra, chỉ có thể phía trước chém giết ngã xuống đất, người sau tiếp tục nhào lên.

Bởi vậy, đại quân của Trương Vi Thắng hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong, hơn nữa bởi vì quốc gia bị xâm lấn, tướng sĩ xúc động phần nộ nên đặc biệt dũng mãnh, ngược lại đè ép đối phương một đầu.

Đêm qua công phá Kế Châu, sáng sớm lại tương ngộ với viện quân Đại Chu, chiến đấu kịch liệt đến sau giờ ngọ, thi thể đổ vô số, bước chân Thát Đát tiến công hoàn toàn bị đình trệ.

Kế hoạch lấy thế sét đánh không kịp bưng tai công chiếm kinh thành bị phá hỏng rồi, thời gian kéo càng lâu càng không tốt, đây là địa bàn của Đại Chu, đối phương không phải không có tinh binh hãn tướng, một khi bị vây kín, chắc chắn ăn lỗ nặng.

Thát Đát thống soái Hồ Hòa Lỗ nhanh chóng quyết định, lập tức lệnh trung quân và hậu quân quay đầu, trở về theo đường cũ.

Bởi vì địa thế đặc thù của kinh thành, con đường từ ba hướng Đông, Bắc, Tây đi kinh thành cũng không nhiều, ban đầu Thát Đát chọn chính là đường gần nhất, đáng tiếc hiện giờ bị ngăn trở, bọn họ chỉ phải từ số lượng không nhiều lắm hai ba con đường khác, chọn một đường xem như thích hợp vòng qua.

Cũng may địa hình này không chỉ cực hạn bọn họ, cũng cực hạn Đại Chu, đường vòng tuy xa hơn không ít, nhưng đại quân của Trương Vi Thắng cũng khó kịp thời ngăn chặn.

Kinh thành sợ là một chỗ một lát không đủ trình độ vây phá, nhưng chỉ cần xông ra trước khi đại quân tiếp viện của đối phương đuổi tới hợp thành vòng vây, đến nơi bằng phẳng trống trải, xem như bọn họ thành công một nửa.

Thát Đát thiết kỵ cũng không phải chỉ là hư danh, chỉ cần có thể thi triển, chắc chắn có phần thắng. Còn về tiếp viện ven đường, kinh đô và vùng lân cận không phải có vô số thôn trấn giàu có và đông đúc sao?

Chuyện Thát Đát có thể nghĩ đến, đương nhiên Cao Húc sẽ biết rõ, bởi vậy nhiệm vụ hàng đầu của hắn chính là chặn lại kết hợp với vây quanh quân địch.

Khả năng tiêu diệt tất cả không lớn, quân địch bại lui, buộc bọn họ rút về theo đường cũ mới là thượng sách.

Cao Húc tiếp thánh chỉ, trước tiên truyền tin hai tòa pháo đài Liêu Đông, Tuyên Phủ, lập tức phân một nửa binh mã gấp rút tiếp viện, lại tính cả quân ở Đại Ninh, Vĩnh Bình, vây đồ đại quân tiền phong của Thát Đát, tuyệt đối không thể để kẻ địch phá vây nam hạ.

Sắc lệnh phi thường kịp thời, các nơi đóng quân tiếp lệnh, phản ứng nhanh chóng, lục tục đến địa điểm được chỉ định, hiệu quả là lộ rõ, kịp thời hình thành vòng vây kín.

Chỗ hồng được ngăn chặn, năm sáu nơi bắt đầu chiến đấu kịch liệt, hiện tại đang chậm rãi co rút lại vòng vây.

“Đại quân Thát Đát tuy bị nguy vì địa hình, nhưng bọn hắn dũng mãnh không thể khinh thường, mặc dù tao ngộ đã kịch, nhiều nhất cũng chỉ lui về Kế Châu thôi.”

Kế Châu còn tại trong tay Thát Đát, bọn họ binh lực sung túc, thật tới lúc vạn bất đắc dĩ, cùng lắm thì liên lui.

Mục đích mong muốn đã đạt tới, tình hình chiến đấu cũng đã được khống chế, kinh thành nguy cấp tạm thời được giải, nhưng Cao Húc như cũ nhíu lại mày kiếm: “Bước tiếp theo, chúng ta nên đoạt lại Kế Châu.”

Hiện tại chiến dịch vây kín này, bên ta là sân nhà, tiếp viện cuộn cuộn không ngừng, mà đối phương ngược lại, thắng lợi là tất nhiên.

Chỉ tiếc, Kế Châu pháo đài mạnh mẽ bậc này, Thát Đát cũng không đánh cướp một phen liền đi, mà là giữ làm cứ điểm, để lại mấy vạn binh mã thủ.

Thát Đát binh nhiều tướng mạnh, thực lực là có, một khi thấy tình thế không tốt, bọn họ lui về Kế Châu là có thể tạm nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Kế Châu thành cao hào sâu, bên trong lương thảo không ít, trong tay phe ta đương nhiên rất rất tốt, chỉ là một khi rơi vào trong tay quân địch, liền thành một khối xương cứng.

Nếu Đại Chu không muốn công thành tổn thương quá lớn, chỉ có thể chọn dùng sách lược vây khốn.

Nhưng vấn đề ở chỗ, vây cũng không phải dễ như vậy.

Thát Đát không chỉ có mấy chục vạn đại quân này, Kế Châu bị chiếm lĩnh, thắng lợi lớn như vậy, Khả Hãn khẳng định sẽ điều động quân coi giữ gia nhập đại chiến.

Hướng bắc thành Kế Châu giáp với biên giới Thát Đát, đây là nơi bình nguyên trống trải. Nếu đại quân tiếp viện của địch quân đến, Đại Chu vẫn đang vây kín, quân đội nơi này tất nhiên hai mặt thụ địch, một khi không cẩn thận, có lẽ còn sẽ bị người giết sạch.

Đây sẽ là một chuyện cực khó giải quyết.

Cao Húc ngưng mi trầm tư, như vậy có thể đoạt lại Kế Châu trước khi đại quân tiếp viện quân địch đến hay không?

Cường công tổn thương chắc chắn sẽ cực lớn, hơn nữa quan trọng nhất chính là, đại quân do Thát Đát Khả Hãn suất lĩnh đã ở trên đường, trong khoảng thời gian ngắn, chưa chắc sẽ thành công.

Vấn đề này trước đó đã nói qua, kể từ đó, liền lâm vào bế tắc.

Cao Húc xem xét bản đồ lãnh thổ Đại Chu, nhẹ thở ra một hơi, rũ mắt suy nghĩ thượng sách.

Bên cạnh có bảy, tám võ tướng lớn nhỏ, đều là phụ trách lưu lại bảo vệ xung quanh Hoàng thái tử, mọi người nhất thời cũng không có thượng sách phá giải, đang cùng nhau nhìn chăm chăm bản đồ lãnh thổ quốc gia.

Lúc này, rèm cửa lều lớn được vén lên, Lâm Dương xuất hiện.

Mọi người gặp qua người này vài lần, biết thái giám tướng mạo bình thường này là tâm phúc của Hoàng thái tử, quay đầu nhìn lại cũng không kinh ngạc.

“Điện hạ, có tin tức truyền đến.”

Lâm Dương hành lễ, lập tức trình lên mật tin, tin tức này là Gia Lạp ẩn núp ở Thát Đát truyền đến, bởi vì có người ngoài, hần nói thực hàm hồ.

“Tốt, hần làm tốt lắm!”

Cao Húc gơ tay tiếp nhận, rũ mắt đảo qua, trong mắt trầm ngưng nhất thời trở thành hư không, hần rung lên tinh thần, lập tức phân phó: “Lâm Dương, lập tức truyền tin Hoắc Xuyên.”

*****

Thát Đát Khả Hãn truyền lệnh đánh bất ngờ Kế Châu, suốt đêm điểm binh, tập kết một nửa quân coi giữ vương đô, còn có quân đội phụ cận, tổng cộng hơn mười vạn quân, sáng sớm liền trực tiếp lên đường đến Kế Châu.

Phá Kế Châu, đây là thắng lợi xâm nhập phía nam xưa nay chưa từng có. Phải biết rằng, năm đó “Tùng Bảo dịch” cũng chỉ diệt được Tùng Bảo mà thôi, còn chưa đột phá thành Tuyên Phủ quan trọng phía sau, gần gũi tiếp cận kinh thành Đại Chu như vậy.

Nhưng mà, tràng chiến dịch kia đã đủ chứng minh đại vương tử ưu tú, làm hần thuận lợi kế thừa hần vị.

Này cũng có thể nói rõ, giờ phút này Thát Đát Khả Hãn vui sướng.

Kế Châu bị phá là đêm tối, sáng sớm hôm sau, hần thu được báo cáo đưa thư, mừng rỡ như điên.

Người Thát Đát dũng mãnh, đặc biệt là Khả Hãn, hần nhiệt huyết sôi trào, gấp không chờ nổi muốn đi Kế Châu, tự mình chỉ huy trận chiến dịch này.

Nhưng mà, nơi này lại xuất hiện một vấn đề.

Thát Đát kỵ binh nhiều, lời này không sai, nhưng thật không nhiều đến nỗi mỗi tên lính một con ngựa. Khả Hãn suất lĩnh hơn mười vạn đại quân, vẫn là bộ binh chiếm đa số.

Bộ binh, hơn nữa lương thảo quân nhu, mặc dù hành quân gấp, tốc độ cũng không mau bao nhiêu.

Từ vương đô đến Kế Châu, ít nhất hơn mười ngày.

Cơ hội trên chiến trường lướt qua, làm sao chờ được đến mười ngày?

Nhưng vấn đề là, mặc dù vứt bỏ quân nhu, bộ binh dựa vào hai cái đùi, cũng không thể giảm bớt bao nhiêu thời gian hành quân.

Khả Hãn nhanh chóng quyết định, tách khỏi đội quân, chính mình lao tới Kế Châu trước. Hần cười ngựa chạy gấp đêm tối, ước chừng ba bốn ngày, liền có thể đến.

Chuyện này tiến hành phải giấu tai mắt người khác, vì phòng mật thám Đại Chu trong quân biết được.

Khả Hãn lĩnh một vạn kỵ binh, nửa đêm lặng lẽ rời đi, số lượng kỵ binh ban đầu lập tức bị co lại. Hơn mười vạn đại quân liền ít đi một vạn, hơn nữa trong doanh còn hạn định vị trí, không được chạy loạn, bởi vậy ngoại trừ mấy tâm phúc, trong đại quân không người biết đến.

Nhưng thực mau, vẫn bị Gia Lạp phát hiện dị thường.

Hắn vốn là võ quan trung cấp, sau đó lại thăng một bậc, ở trong đại quân cũng xem như một nhân vật đáng gờm, so với tầm thường tên lính và võ quan cấp thấp, càng có thể tiếp cận trung tâm.

Hắn vốn vẫn luôn chặt chẽ chú ý Khả Hãn cùng với vài vị tướng lĩnh cao cấp, sáng sớm ngày hôm sau lập tức phát hiện chỗ khác biệt.

Tuy thủ vệ gần vương trưởng trước sau như một, nhưng hắn ẩn ẩn cảm giác được chặt chẽ hơn, vài vị tướng lĩnh cao cấp thay phiên xuất hiện, biểu tình làm như bình thường, nhưng tâm mắt như chim ưng vẫn không dấu vết quét một vòng chung quanh.

Trong lòng Gia Lạp lập tức vừa động.

Chẳng lẽ, Khả Hãn lặng lẽ lên đường?

Kỳ thật, hắn đã sớm phỏng đoán việc này. Dù sao, nếu đổi thành hắn, chỉ sợ bản thân hắn cũng sẽ gấp không chờ nổi lao tới Kế Châu, hành vi của Khả Hãn không khó lý giải, chỉ cần có thể che giấu được hành tung liền không thành vấn đề.

Có suy đoán, Gia Lạp liền càng dụng tâm quan sát.

Đại quân Thất Đất thực hành chế độ thay phiên canh gác, thân phận Gia Lạp không tính thấp, bởi vậy hắn cũng ở gần trung tâm, hôm nay vừa vận đến phiên hắn gác nơi không xa vương trưởng, rất thuận tiện để hắn quan sát.

Không bao lâu, mệnh vương trưởng được nhắc lên.

Vị trí của Gia Lạp nói gần kỳ thật cũng không quá gần, ít nhất hắn thấy không rõ mặt người, chỉ có thể dựa vào phục sức phán đoán.

Một nam tử cường tráng mặc áo giáp Khả Hãn đi ra, xem thân hình, cũng giống bình thường, người này vừa lên ngựa, thân vệ lập tức vây quanh, bên ngoài chỉ có thể ẩn ẩn thấy “Khả Hãn”.

Tất cả hình như khác biệt không lớn.

Nhưng chờ thân vệ vây quanh “Khả Hãn” đi ngang qua trước mặt không xa, Gia Lạp vẫn lập tức phát hiện vấn đề.

Bởi vì trong lòng Gia Lạp chú ý, từng cẩn thận quan sát đàn thân vệ này, hắn trí nhớ tốt, nhớ rõ gương mặt của vài nhân vật trọng yếu.

Hiện tại, hắn lập tức phát hiện giảm rất nhiều gương mặt quen thuộc, đặc biệt là mấy người Thất Đất Khả Hãn tin trọng nhất.

Gia Lạp rũ mắt, che khuất một tia vui mừng, lúc này có thể xác định, Khả Hãn là đêm qua rời đi.

Đồng Cung cũng có xếp vào nhân thủ ở võ quan cấp thấp, những người này không thám thính được chuyện quan trọng, nhưng truyền tin tức vẫn là không thành vấn đề. Lúc trước, hắn và Hứa Trì ước định vài biện pháp truyền tin, hiện giờ vừa lúc dùng tới.

Gia Lạp nắm chặt thời gian, tùy thời truyền tin tức đi, bỏ câu đưa tin chần chừ, nhanh chóng truyền tin tức trở về.

Hiện tại, phong mật tin này đã ở trong tay Cao Húc.

Hắn đại hỉ, có tin tức này, vấn đề khó ở Kế Châu có thể giải.

“Lâm Dương, lập tức truyền tin Hoắc Xuyên.”

Thất Đất Khả Hãn đi Kế Châu, nhưng chỉ có ba bốn ngày, từ nơi này điều khiển binh mã chặn lại là không kịp.

Hoắc Xuyên đóng giữ Tuyên Phủ, đường từ Thất Đất vương đô chạy tới Kế Châu, vừa lúc có một điểm thực gần Tuyên Phủ, trừ phi Khả Hãn vòng đường xa.

Chỉ là nếu vòng đường xa, vậy không phải như ý muốn ban đầu của hắn, khả năng không lớn.

Sáng nay Cao Húc điều khiển quân đội mấy nơi, vừa lúc có Tuyên Phủ, nói vậy hiện tại Hoắc Xuyên đã điểm binh mã xong, bắt đầu đi tới đây.

“Lệnh Hoắc Xuyên hoá tốc quay đầu, từ cửa Bắc Tuyên Phủ mà ra, chặn lại Thất Đất Khả Hãn.”

Muốn giết Khả Hãn, Cao Húc không nghĩ tới chuyện tốt như vậy, đối phương dám quần áo nhẹ lên đường, tất nhiên có phương pháp giữ mạng.

Chẳng qua, quân đội Thất Đất ở phụ cận đều gia nhập cuộc chiến Kế Châu. Tinh tế suy tính, hắn cho rằng phương pháp giữ mạng của đối phương, tất nhiên vẫn là mấy chục vạn đại quân đánh vào Đại Chu này.

Khả Hãn tất nhiên có biện pháp nhanh chóng mà hữu hiệu, có thể triệu đại quân hồi viện.

Bởi vậy, Kế Châu có thể giải.

Hồi viện Khả Hân, ai dám chậm trễ? Cần thiết chạy trở về phần lớn quân đội, bởi vậy, mặc dù luyến tiếc Kế Châu, lưu lại binh lực thù cũng giảm bớt rất nhiều.

Tình thế khoảnh khắc đảo ngược, ta nhiều địch ít, Kế Châu thực mau có thể thu hồi, cũng tiêu diệt bọn giặc bảo vệ cứ điểm.

“Truyền lệnh Trương Vi Thắng, làm ông ấy sau đó gia tăng thế công.” Vừa lúc quân địch không thể không lui lại hồi viện, ra sức đánh giết.

Chờ nhất nhất an bài thỏa đáng, cuối cùng, Cao Húc lại nói một câu: “Lâm Dương, người truyền tin dẫn dò hân, sau việc này chắc chắn sẽ bài tra nghiêm khắc chưa từng có, bảo hân cẩn thận đề ý.”

Cái này mịt mờ không rõ “hân”, đương nhiên là nói Gia Lạp.

Nếu Thất Đát Khả Hân lặng lẽ rời đi đại quân, liền tự tin có thể giấu tin tức, lúc này đột ngột bị ngăn chặn, rõ ràng là tâm phúc bên người, hoặc là trong võ tướng cao trung cấp có mật thám.

Chính mình tao ngộ nguy hiểm, thật vất vả được đến Kế Châu lại ném, hai thứ cộng lại, lửa giận của hân có thể nghĩ.

Gia Lạp cần cẩn trọng gấp bội.

“Lần này qua đi, nếu không có tin tức quan trọng, làm hân không cần truyền tin.”

Cao Húc nói xong, Lâm Dương lưu loát ứng, vội vàng ra cửa truyền tin.

Cao Húc sách lược thực chính xác, Hoắc Xuyên bác thượng tinh tế tìm tòi Thất Đát Khả Hân, kỳ thật là chậm một chút, đối phương đã đi qua.

Nhưng cũng may, dấu vết vó ngựa vẫn còn mới mẻ, ông lập tức lĩnh quân hướng đuổi theo phía đông, chờ đuổi tới, không cần nói nhiều, lập tức đánh.

Tiếng kêu rung trời, cát bụi cuộn cuộn, cũng may một vạn kỵ binh Khả Hân dẫn dắt không đơn giản, năng chinh thiện chiến, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, không đợi mệnh lệnh, lập tức kết thành vòng vây, bảo vệ bao quanh Khả Hân.

“Có người tiết lộ hành tung của bản hân!”

Thân phận người này tuyệt đối sẽ không thấp, Khả Hân nghiêng răng nghiêng lợi, hân muốn tìm ra đối phương, bầm thây vạn đoạn!

Nhưng, này đó đều phải để sau, hiện tại đầu tiên phải giữ mạng phá vây.

Khả Hân là người quyết đoán, trên mặt biến hóa xanh rồi đen, từ kẽ răng bài trừ một câu: “Truyền tin Hồ Hòa Lỗ, lập tức gấp rút tiếp viện.”

“Từ bỏ Kế Châu, đại quân tất cả trở về!”

Khả Hân cũng không phải là người thiên cận, nếu lưu một ít quân đội ở Kế Châu, thực mau sẽ bị Đại Chu bắt lấy. Kế Châu chú định giữ không được, thay vì tổn thất số lượng nhân mã này, không bằng nhẫn tâm rút về.

Tâm phúc lập tức lấy ra một trương giấy, viết hai phần mật tin, vẩy tay một cái, thuộc hạ dâng lên một lồng sắt.

Lồng sắt có hai con Hải Đông Thanh, màu lông sáng bóng, đáng người mạnh mẽ. Mật tin nhét vào một ống kim loại nhỏ trên móng vuốt nó.

Tâm phúc vừa buông tay, Hải Đông Thanh đánh hai vòng, rung cánh xông lên tận trời, nháy mắt không thấy bóng dáng.

“Đại Hân, Hải Đông Thanh cực nhanh, trong vòng một ngày Hồ Hòa Lỗ chắc chắn sẽ đến.” Một vạn kỵ binh này đều là tinh nhuệ, chỉ trọng phòng thủ, chịu đựng một ngày không thành vấn đề.

Tâm phúc âm thầm thở dài, nhưng một ngày sau, binh lính tinh nhuệ này sẽ thiệt hại tương đối lớn, thật quá làm người đau lòng.

Làm sao Khả Hân không biết chứ?

Lại liên tưởng bị bắt phun Kế Châu ra, hân đau lòng khó chịu, nghiêng răng nói: “Hay cho Hoàng thái tử Đại Chu!”

Thất Đát ở Đại Chu đồng dạng có ám điệp, Khả Hân vẫn biết rõ các loại biến hóa ở Đại Chu, hân khinh thường Xương Bình Đế rất nhiều, lại hận cực Cao Húc.

Đây là lần bị mật lớn nhất trong kiếp sống nhiều năm tòng quân của Khả Hân: “Không nghĩ tới, khuyến phụ thế nhưng sinh hổ từ!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Editor: Vy Vy 1505

Tiền phương chiến đấu kịch liệt, kinh thành cũng mạch nước ngầm chuyển động.

“Tề đại nhân, ngài xuống ca trực sao?”

Nói chuyện là một đồng tri họ Lưu trong Kinh Cẩm Vệ Chi Huy Tư, năng lực làm việc của Lưu đồng tri không tệ, nhưng vì xuất thân hơi kém chút, người cũng có chút nịnh nọt.

Hắn vừa thấy phó Chi Huy Sứ nghênh diện đi tới, trên mặt tươi cười liền sáng lạn vài phần.

Vị trước mắt là phó Chi Huy Sứ Tề Diệu Lâm, còn có một thân phận khác quan trọng hơn, ông chính là phò mã của An Nhạc đại trưởng công chúa. Đại trưởng công chúa thân phận siêu nhiên, phò mã tự nhiên cũng phá lệ quý trọng.

Đáng tiếc chính là, công chúa và phò mã tình thâm ý trọng hơn hai mươi năm, dưới gối như cũ không có một trai nửa gái.

Đây đúng là một tiếc nuối lớn trong cuộc đời hoàn mỹ!

Lưu đồng tri âm thầm chép miệng, nhưng mà, người ta tiếc nuối không quan hệ tới hắn, chỉ hiện giờ đã đủ để người ngưỡng mộ rồi.

“Ừ, Lưu đồng tri vào ca sao?”

Hiện tại là thời khắc phi thường, Tề Diệu Lâm và Chi Huy Sứ Chử Tông Bảo, hai người chia nhau mười hai canh giờ, chẳng phân biệt ngày đêm canh gác.

Lúc này trời vừa mới sáng, Lưu đồng tri khẳng định là vào ca, ông biết rõ cổ hời, ý là chào một câu.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lưu đồng tri liền thanh đồng ý.

Hắn ở Kinh Cẩm Vệ Chi Huy Tư đủ lâu, mọi người đều biết bản tính lẫn nhau, không ít quan trên thậm chí cùng cấp có chỗ dựa đều có chút khinh thường hắn, bởi vậy hằng ngày tiếp xúc, thái độ khó tránh khỏi sẽ có chút sai biệt.

Tuy Tề Diệu Lâm trầm mặc, nhưng chưa bao giờ kiêu căng, đối đãi Lưu đồng tri không khác gì người khác, Lưu đồng tri nhìn quen tình người ấm lạnh, rất dễ dàng phân biệt được.

Bởi vậy, ý cười trên mặt Lưu đồng tri không kìm hãm được chân thành tha thiết vài phần.

Hai người giao tình không sâu, gật gật đầu, Tề Diệu Lâm liền rời đi, xoay người lên ngựa.

Công chúa phủ ở hướng bên trái, nhưng ông nghĩ nghĩ, lại đánh ngựa đi hướng bên phải.

Người biết rõ tình huống cũng không cảm thấy có gì dị thường, nghe nói thân thể đại trưởng công chúa không được tốt, thói quen ngủ trễ một chút mới thức dậy, mà phủ của đệ đệ phò mã Tề Huy Kiệt đúng là phương hướng bên phải.

Hôm nay là ngày nghỉ, Tề Huy Kiệt ở nhà rất bình thường.

Tiếng vó ngựa đát đát, thực mau liền đến một ngõ nhỏ trong nội thành. Ngõ nhỏ này rộng mở sạch sẽ, hai bên đều là nhà lớn năm sân, còn có hoa viên, quả thực là khó được.

Theo lý thuyết, nhà giàu mới nổi như Tề gia là rất khó mua được tòa nhà tốt ở nội thành, nhưng không sao, ai kêu Tề Huy Kiệt có ca ca ruột làm phò mã hoàng gia chứ.

Tề phủ không ít nơi vẫn còn giăng lưa đờ, không khí vui mừng dào dạt, đây là bởi vì hôm qua trong phủ mới vừa hạ sính với Tĩnh Bắc Hầu phủ, nhị thiếu nữ nãi nãi tương lai là thiên kim con vợ cả hầu phủ.

Tề Diệu Lâm xuống ngựa trước cửa lớn, giao cương ngựa cho người gác cổng ra chào đón, đi nhanh vào. Gã sai vật theo hầu phía sau ông liền tự giác theo người Tề phủ đi nghỉ tạm chờ đợi.

Đệ đệ Tề Huy Kiệt đã ra nghênh: “Đại ca, hôm qua là trực đêm sao?”

“Ừ, mới vừa xong việc.”

Cảm tình hai huynh đệ rõ ràng cực tốt, vỗ vỗ vai lẫn nhau, trên mặt Tề Diệu Lâm hiện lên mỉm cười.

“Ca ca vất vả.”

“Làm gì có, đây là chức trách.”

.....

Huynh đệ hai người vừa đi vừa nói chuyện, thực mau tới ngoại thư phòng, Tề Huy Kiệt tùy ý vẫy vẫy tay: “Các người không cần đi vào hầu hạ, ta cùng với đại ca trò chuyện.”

Người hầu Tề phủ không cần phải nói, nhưng ngay cả người hầu hạ bên cạnh Tề Diệu Lâm nghe vậy cũng ngừng bước chân. Bởi vì, hắn biết phò mã cực kỳ xem trọng đệ đệ.

Tất cả hình như cũng không khác gì ngày thường, chẳng qua, cửa vừa đóng lại, hai huynh đệ liền biến sắc mặt, lập tức nghiêm túc.

Tề Diệu Lâm xoay người, dán lỗ tai lên cửa lắng nghe một lát, xác định bên ngoài tất cả như thường, lúc này mới xoay người bước nhanh vào trong.

“Đại ca, đêm qua Khả Hãn gọi thư.”

Tề Huy Kiệt đã cúi người, mở ra một ám cách ẩn nấp, từ bên trong lấy ra một trương giấy hẹp nhỏ, đưa cho huynh trưởng: “Lệnh chúng ta nắm chặt lắm.”

“Việc này, sợ là có chút khó.” Tề Diệu Lâm tiếp nhận giấy, rử mắt nhanh chóng xem xong, mày rậm nhăn lại, mặt lộ vẻ khó xử.

Đệ đệ ông ta ngay sau đó tiếp lời: “Khó cũng phải làm, đây là Khả Hãn tự mình hạ lệnh.”

Hai huynh đệ này, chính là một bí ẩn kinh thiên động địa.

Không sai, bọn họ đều là ám điệp Thất Đát phái lại đây.

Tề Diệu Lâm tên thật là Ngạch Nhật Tư, Tề Huy Kiệt tên thật là Ba Đồ, bọn họ xác thật là huynh đệ, nhưng lại là người Thất Đát.

Nói như vậy cũng không quá đúng, chính xác là con lai. Phụ thân hai người là người Thất Đát, mẫu thân lại là nữ tử Đại Chu, chẳng qua, bọn họ xác thật là sinh ra và lớn lên ở Thất Đát.

Phụ thân của hai huynh đệ là quý tộc nhỏ của Thất Đát, sau khi tông quân là võ tướng trung cấp, mẫu thân Liễu thị là chiến lợi phẩm sau một lần xâm nhập phía nam, bị bắt làm nữ nô.

Tuy bà xuất thân nhà nghèo, nhưng dung mạo không tệ, thực tự nhiên bị chủ nhân túm vào nhà tìm niềm vui.

Có thể sống sót, phần lớn người đều không muốn chết. Mà xưa nay Thất Đát đã như thế, trong nhà võ tướng có chút năng lực đều là một chuỗi dài nữ nô hầu hạ nam chủ nhân?

Tuy chủ mẫu không thích mấy nữ nhân này, nhưng giết không dứt đuôi không hết, vì thế, cứ xem như không nhìn thấy.

Chẳng qua, cái bụng Liễu thị thực tranh đua, chỉ mới hầu hạ vài lần, liền có mang. Bà cũng có chút năng lực, che che giấu giấu ứng phó trước sau, lại có thể sinh con trai.

Đã có con trai, bà liền tấn chức thành thiếp thất đứng đắn, sau đó lại sinh thêm một con trai nữa.

Đó là huynh đệ Tề Diệu Lâm.

Cuộc sống của bọn họ khi còn bé kỳ thật không tốt. Trên người có một nửa dòng máu Đại Chu cũng thôi đi, lớn lên bộ dáng còn cực giống bên ngoài, ở trong gia đình lớn có mười mấy hai mươi huynh đệ, thật sự đâm mắt người.

Hồn huyết, tướng mạo, đều bị huynh đệ cùng cha khác mẹ cười nhạo đã kích, cộng thêm tổ phụ thúc bá không thích, một đoạn thời gian rất dài ba mẹ con phải sống như người ở.

Nhưng, cho dù là như vậy, đối với hai huynh đệ sinh ra tại Thất Đát, lớn lên tại Thất Đát này, từ tư tưởng đến quan niệm, bọn họ vẫn là người Thất Đát.

Thân thể nhấp nhô lại làm hai huynh đệ đi vào một bước ngoặt trong cuộc đời.

Dung mạo là Đại Chu, tâm lại là Thất Đát, cộng thêm huynh đệ cực kỳ hiếu thuận, lúc nào cũng nhớ thương mẹ đẻ. Vì thế, khi hai người mười tuổi, bị lãng lẽ tuyển vào ám điệp doanh.

Huynh đệ Tề Diệu Lâm tương đối xuất sắc, được quan trên xem trọng, sau đó lại bị đưa vào Đại Chu, tỉ mỉ an bài một thân phận mới, đi bộ đội tông quân.

Quả nhiên, bọn họ không làm người thất vọng, phần đầu năm sáu năm, Tề Diệu Lâm bắt lấy cơ hội, thành võ tướng tứ phẩm, mà Tề Huy Kiệt vận khí bình thường cũng thành võ quan lục phẩm.

Kỳ thật tới tình trạng này đã đến bình cảnh, dù sao nếu quan chức phía trên đột nhiên trống, chắc chắn sẽ có người an bài, không đủ tư lịch, rất khó ngoi đầu.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, vì phòng ngừa ám điệp, Đại Chu bài tra thực nghiêm đối với võ tướng trung cấp trở lên, mặc dù thân thể không có vấn đề, bình thường cũng càng thích dùng con cháu nhiều thế hệ tông quân.

Mà người xuất thân nhà nghèo, phần lớn đều dừng bước tứ phẩm.

Trong số các ám điệp Thất Sát, cũng chỉ có Tề Diệu Lâm có chức quan cao nhất, có thể lên đến tứ phẩm.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, tạo hóa của ông ta không ngừng tại đây.

Ngay lúc đó, An Nhạc trưởng công chúa không thích con cháu thế gia, tiên đế liền chọn mấy quan viên văn võ nhà nghèo, Tề Diệu Lâm tuổi trẻ đầy hứa hẹn, thế mà lại được chọn trúng.

Còn không ngừng ở đó, ông ta còn được công chúa chọn, trở thành phò mã.

An Nhạc trưởng công chúa là đích muội tiên đế thương yêu nhất, Xương Bình Đế kính trọng cô mẫu, hai đời quyền lực giao tiếp, Tề Diệu Lâm trước sau một đường bằng phẳng, hơn hai mươi năm sau, ngồi lên chức Kinh Cấm Vệ phó Chỉ Huy Sứ, bảo vệ toàn bộ xung quanh kinh thành.

Quan trên của ông ta đã trực tiếp đổi từ lão Khả Hãn thành Tân Khả Hãn.

Nhưng mà, lưỡi dao bằng thép tốt phải dùng vào thời khắc máu chốt, Tề Diệu Lâm cũng không dễ dàng được phân nhiệm vụ, việc ông ta cần phải làm là che giấu chính mình, cũng mượn thân phận phò mã nỗ lực phấn đấu.

Cũng bởi vậy, ngay cả ám điệp Thất Sát khác ông ta cũng không dễ dàng dò xét, chỉ ngoại trừ đệ đệ chính mình.

Hiện tại, Thất Sát và Đại Chu bùng nổ chiến dịch lớn xưa nay chưa từng có, thậm chí còn chiếm lĩnh Kế Châu, Khả Hãn cho rằng, tới lúc dùng lưỡi dao tốt rồi.

Thất Sát Khả Hãn phát mật tin truyền mệnh lệnh khi vừa mới rời đi đại quân, lãnh một vạn kỵ binh lao tới Kế Châu, hùng tâm tráng chí.

Mà giờ phút này khi Tề gia huynh đệ thương nghị, Hoắc Xuyên mới vừa vây công Khả Hãn không lâu, Hải Đông Thanh mới thả ra, tất cả biến hóa kế tiếp, kinh thành không ai biết được.

Khả Hãn truyền xuống mệnh lệnh, là làm Tề Diệu Lâm nghĩ cách khống chế phòng ngự kinh thành, chờ đại quân vây công kinh thành, có thể tùy cơ ứng biến.

Nếu nhiệm vụ này không thể thành công, có thể nghĩ cách bắt một hai nhân vật máu chốt của Đại Chu, áp về trong quân Thất Sát làm con tin, khi đến thời khắc chiến tranh quan trọng, đảm đương quân cờ bất ngờ.

“Đại ca, chủ tử mệnh lệnh hai nhiệm vụ, đệ nhất sợ là không thể thành công.”

Tuy rằng không biết tin tức Khả Hãn bị Hoắc Xuyên bao vây, lệnh đại quân hồi viện. Nhưng thân là Kim Cấm Vệ phó Chỉ Huy Sứ, Tề Diệu Lâm vẫn trước tiên thu được tin Hoàng thái tử hoả tốc điều khiển quân đội, thành công ngăn chặn mấy chục vạn đại quân Thất Sát, cũng đã vây kín quân báo.

Bởi vậy, đại quân Thất Sát không có khả năng lại tấn công kinh thành, mặc dù ông ta thành công khống chế phòng ngự kinh thành cũng vô dụng.

Dù sao, tâm phúc và thân tín của ông ta ở Kinh Cấm Vệ cũng là trung tâm Đại Chu, trong thời gian ngắn còn dễ lừa, thời gian dài, người ta hiểu ra, ông ta chỉ có thể là thịt cá trên thớt.

Đến lúc đó, đi cũng không được, không đi cũng không được, ba mươi năm ẩn núp liền uống phí công phu.

Quan trọng nhất là, Tề Diệu Lâm không có tự tin có thể qua mặt Chử Tông Bảo, tiện đà khống chế Kinh Cấm Vệ, phải biết rằng, vị quan trên này của ông ta chính là một nhân vật lợi hại.

“Chúng ta chọn nhiệm vụ thứ hai.” Cũng chỉ có thể chọn thứ hai.

Quyết định xong, Tề Diệu Lâm nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt xưa nay nghiêm túc lộ ra ý cười từ đáy lòng: “Chúng ta rốt cuộc có thể trở về.”

Chờ thuận lợi áp con tin, sau đó liền có thể về Thất Sát, nghĩ đến hơn ba mươi năm không gặp mặt mẫu thân, huynh đệ hai người đều khó nén kích động.

“Nhị đệ, ừy khuất đệ.”

Tề Diệu Lâm nói chính là gia quyến Tề phủ hiện giờ, vì đại trưởng công chúa không thể mang thai sinh con, ông ta không có vương bản, mà Tề Huy Kiệt vì thuận lợi ả núp, thật sự cưới vợ sinh con.

Một phủ gia quyến cũng không biết thân phận thật sự của Tề thị huynh đệ, hai người cũng không muốn để cho bọn họ biết. Áp con tin âm thầm rời đi, vốn dĩ không dễ, càng không thể mang nhiều người vương váu tay chân.

Một khi thân phận của hai huynh đệ bị vạch trần, chờ đợi Tề phủ, khẳng định chính là tử vong.

“Không sao, chuyện này đệ sớm đã có chuẩn bị.”

Tề Huy Kiệt xua xua tay, khi mới vừa thành thân, hẳn đã có chuẩn bị tâm lý, đối mặt đám người nhất định phải chết này, mặt ngoài ông ta hiền từ, nhưng sẽ không đầu nhập bao nhiêu cảm tình.

Thái độ ông ta vốn vô cùng lạnh nhạt, nhưng sau đó chuyển đề tài, trên mặt lại khó nén nhớ thương: “Chúng ta trong nhà có vợ con, chỉ là đã ba mươi năm chưa từng gặp mặt.”

Không sai, hai người này ở Thất Đát, mười ba mười bốn tuổi liền cưới vợ nạp thiếp, thế thiếp hoặc mang thai hoặc sinh con, mới khởi hành đi Đại Chu.

Dù sao phân lượng một mẫu thân chưa chắc đủ, hơn nữa còn có khả năng bị bệnh chết già, Thất Đát cũng muốn lợi thế nhiều chút mới có thể yên tâm.

“Đại ca, chúng ta vẫn nên thương nghị một chút, nên chọn nhân vật mẫu chốt nào.”

Cái gọi là nhân vật mẫu chốt, nhất định là thân phận cũng đủ cao, có thể ảnh hưởng chiến cuộc, ảnh hưởng quyết định của Hoàng thái tử, những người này không nhiều lắm, hơn nữa lại rất khó xuống tay.

“Nếu chọn, người đầu tiên đương nhiên là hoàng trưởng tôn.”

Vị phò mã gia này nhìn về mặt chính khí, từ trước đến nay trầm mặc đáng tin cậy, giờ phút này âm trầm nói: “Hoặc là Thái tử phi Kỳ thị, cũng là một ứng cử viên rất phù hợp.”

Tề Diệu Lâm ngay trang cực tốt, ông ta và An Nhạc đại trưởng công chúa tình thâm ý trọng, biết không ít bí ả hoàng gia.

Tuy Hoàng thái tử chán ghét nữ tử tiếp cận, nhưng có một thì sẽ có hai, trong lúc Thái tử phi mang thai, hẳn có thể không chạm vào bất kỳ nữ nhân nào khác, có thể thấy được phân lượng Kỳ thị trong lòng hắn.

Tề Diệu Lâm cũng là nam nhân, ông ta không tin trong lòng Thái tử không có Thái tử phi.

Thân phận Thái tử phi, cộng thêm tình cảm này, làm Kỳ thị có phân lượng độc nhất vô nhị.

“Hoàng hậu là quốc mẫu, nhưng hậu cung không thể để người ngoài tiến vào, hơn nữa Thái tử chán ghét Hoàng hậu lâu rồi, tuyệt đối sẽ không vì bà ta mà dao động quyết định.”

Vị trí Thanh Ninh Cung rất đặc thù, tuy không ở tiền triều, nhưng cũng độc lập bên ngoài hậu cung, chức vụ của Tề Diệu Lâm có thể lợi dụng sơ hở.

“Nếu là mẹ con đều bắt được là tốt nhất, thật sự không được, một người cũng tốt.”

Thất Đát Khả Hân hạ mệnh lệnh không thể cãi, hơn nữa Tề thị huynh đệ cũng vô cùng chờ đợi trở về quê nhà, chắc chắn phải làm.

Nhiệm vụ này rất nguy hiểm, một khi vô ý chắc chắn phải chết, nhưng bò đến vị trí của Tề Diệu Lâm, nhiệm vụ muốn ông ta ra tay liền không đơn giản.

Không phải nhiệm vụ này, cũng là nhiệm vụ khác khó khăn tương đương.

Rèn sắt phải nhân lúc còn nóng, huynh đệ hai người thương lượng thỏa đáng, Tề Diệu Lâm điểm chính mình tâm phúc, đập ánh sáng mặt trời đi thẳng đến hoàng cung.

Thanh Ninh Cung

Cao Húc xuất chinh đã vài ngày, lại có tin tức chiến sự thuận lợi truyền về, Kỳ Uyển Thanh rốt cuộc yên tâm.

“An Nhi, con nhìn mẫu thân làm chi?”

Kỳ Uyển Thanh cho con bú no, ôm bé dỗ dành: “Con nhớ cha sao?”

Đôi mắt An nhi trắng đen rõ ràng chuyển động, cuối cùng nhìn mẫu thân, nắm tay nhỏ vẫy vẫy: “A! Ê a!”

Nhiệt độ không khí tăng lên rất nhanh, quần áo trên người con trai giảm chút, có khi Kỳ Uyển Thanh cũng không lấy tã bọc bé, chỉ mặc đồ lót, trên người An nhi thiếu trời buộc, rõ ràng thật cao hứng, nắm tay nhỏ nắm lại thường thường quơ một chút.

Nàng nhìn con trai sinh động, không nhịn được mỉm cười, hôn hôn bé: “Nương cũng nhớ cha con nữa.”

Đúng vậy, chân chính tách ra mấy ngày, nàng phát hiện, nàng rất nhớ hắn.

Cao Húc rút ra một chút nhân hạ, viết thư nhà cùng truyền về với tin, tuy vì thời gian vội vàng, chỉ có ít ỏi vài câu, nhưng Kỷ Uyển Thanh lập đi lập lại xem không biết bao nhiêu lần.

Nàng cũng viết hồi âm, giao cho Hứa Trì, đặc biệt dặn dò, Cao Húc có rảnh mới trình lên, không rảnh thì thôi.

Kỷ Uyển Thanh nhớ phu quân, bé con trai trong lòng, thật cẩn thận dỗ dành, không khí hậu điện vốn hết sức an tĩnh tường hòa, nhưng thực mau, lại bị một trận đồn dập tiếng bước chân đánh vỡ.

“Nương nương, nương nương, phò mã gia vội vàng tiến đến, nói là có việc khẩn cấp muốn bẩm!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113

Editor: Vy Vy 1505

“Là vị nào phò mã?”

Hỏi chuyện là Hà ma ma, bà nhận ra tiểu thái giám này, là Tiểu Ngô Tử đồ đệ của Trương Đức Hải, sư phụ hắn theo chủ tử thân chinh, lưu hắn lại, hợp tác với Phó tổng quản cùng nhau xử lý trong ngoài sự vụ Thanh Ninh Cung.

Dù sao hai vị chủ tử lớn nhỏ ở hậu điện đều là thịt đầu quả tim của Thái tử điện hạ, không thể chậm trễ mấy may.

Tiểu Ngô Tử có sư phụ chiếu cố, xưa nay ở Thanh Ninh Cung rất có địa vị, làm người cũng ôn trọng, hiếm khi thấy bộ dáng hoảng loạn như vậy, đám người Hà ma ma thấy thế, cũng có chút khản trương.

“Là Tề phò mã nhà An Nhạc đại trưởng công chúa.”

Tuy Kỷ Uyển Thanh ở trong nội thất, nhưng vẫn luôn ngưng thần nghe, nghe vậy trong lòng rung mình. Nàng biết Tề phò mã, chức quan của đối phương là Kinh Cấm Vệ phó Chi Huy Sứ, trước khi Cao Húc rời kinh đã nói với nàng, hẳn giao phòng ngự kinh thành và hoàng thành cho hai người.

Bởi vì địa vị Thái tử phi đặc thù, hơn nữa đề cập phòng ngự hoàng thành, mấy ngày nay, mỗi ngày Kinh Cấm Vệ Chi Huy Sứ Chử Tông Bảo đều sẽ dành thời gian đến đây, đơn giản bẩm báo hoàng thành, thậm chí kinh thành gió êm sóng lặng.

Cao Húc đã nói với nàng, người này là tâm phúc đáng tin của hắn, vì tỏ vẻ trịnh trọng, Kỷ Uyển Thanh đều sẽ tự mình tiếp kiến.

Gặp thời kỳ đặc thù này, cửa lớn rộng mở, người hầu hạ tiền điện hậu điện đều có mặt trong ngoài phòng, nam nữ đại phòng liền không ngại.

Hôm nay Chử Tông Bảo còn chưa đến, Tề Diệu Lâm lại vội vã tới, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì?

Nhớ tới phu quân từng dặn dò, nếu có gì xấu đột phát, cần lập tức rời kinh, trong lòng nàng căng thẳng.

“Ma ma, con đi ra ngoài nhìn xem.”

Kỷ Uyển Thanh giao An nhi cho Hà ma ma, đứng lên xoa xoa một chút nếp gấp trên vạt áo, vội vàng đi ra ngoài.

Đoàn người bước đi vội vàng, thẳng đến tiền điện, từ cửa sau vào thiên đình thường lui tới tiếp kiến Chử Tông Bảo, nàng ngồi xuống chủ vị, lập tức nói: “Triệu Tề phò mã.”

Giờ phút này Tề Diệu Lâm lãnh hai thái giám đã chờ ngoài thiên đình. Hai người phía sau là thái giám thật, nhưng lại là mật thám Thát Đát, tinh thần xon, thật vất vả mới an bài vào công chúa phủ.

Ông ta thuận lợi chút vì là phò mã của An Nhạc đại trưởng công chúa, Thái tử vô cùng tôn kính công chúa, trên làm dưới theo, mọi người Thanh Ninh Cung cũng phá lệ khách khí có lễ với ông ta, nếu không, không có khả năng ông ta được trực tiếp chờ ngoài thiên đình.

Còn có một chuyện quan trọng là, Tề Diệu Lâm ngày càng quá mức thành công, kiên định có khả năng, tình thâm ý trọng với công chúa hơn hai mươi năm, thật sự không ai sẽ nghi ngờ ông ta là ám điệp Thát Đát.

Mặc dù là Hứa Trì, cũng như vậy.

Có người ngoài vào Thanh Ninh Cung, hẳn theo thường lệ trước tiên hộ bên cạnh Thái tử phi. Chẳng qua, tuy Hứa Trì mặc quần áo thái giám, nhưng lại là nam nhân hàng thật giá thật, cũng không dám ở gần quá.

Bởi vậy, cho dù là Chử Tông Bảo, hay là Tề Diệu Lâm tiến vào, hẳn đều trước sau như một, trước tiên chờ ở cửa điện.

“Thái tử phi nương nương, việc lớn không tốt!” Tề Diệu Lâm vừa được truyền triệu, lập tức bước nhanh vào trong điện.

Về mặt ông ta ngưng trọng nôn nóng, những lời này khiến mọi người thấp thòm, ông ta vừa vội vàng vào cửa, vừa bẩm báo: “Kính Cầm Vệ Chi Huy Tư có mặt thám, Chử đại nhân bị thương nặng, trong kinh thành và hoàng thành đã hỗn loạn.”

“Chử đại nhân lệnh mặt tướng đến, lập tức hộ nương nương và tiểu điện hạ rời kinh!”

Lời vừa nói ra, trong điện ngoài điện hoàn toàn hoảng sợ, Kỷ Uyển Thanh tim đập lỗ một nhịp, đang muốn mở miệng nói tiếp, lại nhú mày đẹp.

Tề Diệu Lâm nện bước quá nhanh.

Phải biết rằng, chủ tử tiếp kiến cấp dưới cũng là có quy củ lễ nghi nghiêm khắc.

Ví dụ như giờ phút này, nếu dùng hai vạch chia sảnh này thành ba phần bằng nhau, Kỷ Uyển Thanh ngồi ở chủ vị, bình thường cung nhân thái giám đáp lời, vị trí đứng nên là vạch gần nàng.

Nhưng Tề Diệu Lâm không phải cung nhân thái giám, tuy ông ta là phò mã của An Nhạc đại trưởng công chúa, nhưng chung quy là ngoại nam, hơn nữa Thái tử còn không có mặt, ông ta nên dừng bước tại vạch phía xa, kéo ra khoảng cách thích hợp với Thái tử phi mới đúng.

Điểm này, Chử Tông Bảo rất đúng mực, mỗi lần đều đứng đúng vị trí, rũ mắt cúi đầu, hơi hơi cúi người, hoàn toàn sẽ không liếc mắt lên ghé trên.

Tề Diệu Lâm là phò mã hoàng gia, hẳn là càng biết rõ quy củ mới phải.

Nếu nói ông ta quá mức nôn nóng, hơn nữa quan hệ công chúa phủ và Đông Cung thân hậu cho nên ông ít cổ kị, cũng không phải không được.

Nhưng Kỷ Uyển Thanh lại như cũ cảm thấy không đúng.

Nàng nhìn Tề Diệu Lâm, tính cả hai thái giám phía sau đối phương cũng thu vào đáy mắt, ba người đang vội vã bước đến gần, trong phút chốc, chuông cảnh báo trong lòng nàng xao vang.

“Người đứng lại!”

Kỷ Uyển Thanh “đăng” một tiếng đứng lên, nhắc chân liền muốn lui về phía sau.

Mới vừa rồi Tề Diệu Lâm lớn tiếng dọa người, dùng tin tức chấn động hù trong điện ngoài điện nhảy dựng, tuy thân phận của ông ta có thể phá lệ khiến người ta tin tưởng, nhưng trong nháy mắt, nàng lập tức phát hiện không ổn.

Cao Húc là ai chứ?

Chử Tông Bảo là tâm phúc được hẳn tin trọng. Có thể giao thác kinh thành, hoàng thành, thậm chí vợ con, năng lực của ông ấy tuyệt đối không thể khinh thường, sao có thể dễ dàng bị một mặt thám làm trọng thương ngã gục?

Cho dù là thật sự, Kỷ Uyển Thanh tin tưởng chỉ cần đối phương còn thừa một hơi, bỏ cũng phải bỏ đến Đông Cung, làm sao có thể giao hai vị chủ tử lớn nhỏ cho người khác?

Tề Diệu Lâm đang nói dối!

Ông ta chính là mặt thám trong Kinh Cầm Vệ!

Nàng vừa vội vàng thối lui, vừa cất cao giọng hét: “Hứa Trì, nhanh bắt lấy ông ta!”

Đầu óc Hứa Trì phản ứng cũng không chậm hơn Kỷ Uyển Thanh, không thấy Tề Diệu Lâm dừng bước chân, đồng tử hẳn đã co rút lại, mũi chân lập tức điểm, như tia chớp đánh vào điện.

Tất cả phát sinh trong nháy mắt, quá nhanh, thái giám cung nhân còn không kịp phản ứng, tình huống trong điện đã phát sinh chuyển biến thật lớn.

Thực đáng tiếc, Tề Diệu Lâm bằng vào thân phận phò mã, lấy được tiên cơ, chờ đám người Kỷ Uyển Thanh phát hiện có dị, ông ta đã nhanh chóng vượt qua vị trí vạch gần nàng.

Nói thì chậm khi đó thì nhanh, hai thái giám phía sau ông ta lập tức xoay người, tiếp chiêu Hứa Trì nhào lên tới.

Hai người này cũng biết công phu, tuy không bằng Hứa Trì, nhưng bọn hắn sớm có chuẩn bị, chiếm cứ tiên cơ, lại vừa vận che trước mặt đối phương.

Hứa Trì hận cực nôn nóng, nhanh chóng đá liên hoàn hai cú vào ngực hai người, đối phương bay ngược ra ngoài, “răng rắc” một tiếng xương cốt gãy, xương ngực hai người đứt đoạn, mất mạng ngay tại chỗ.

Chỉ tiếc, hai người này vốn chính là bất cứ giá nào, không cần tánh mạng, mục đích là ngăn chặn Hứa Trì, tranh thủ thời gian cho Tề Diệu Lâm bắt người.

Bọn họ thành công.

Tuy Hứa Trì công phu cực cao, nháy mắt liền đá bay hai người, nhưng thực đáng tiếc chính là, thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, bỏ lỡ một chút, thường thường hậu quả rất lớn.

“Đứng lại!”

Kỷ Uyển Thanh không biết võ, dù sao cũng không chạy khỏi Tề Diệu Lâm, chỉ nỗ lực liên tiếp lui hai bước, đã bị đối phương xông tới một tay bắt lấy chế trụ.

Một tay ông ta bóp chặt yết hầu Kỷ Uyển Thanh, lưu loát quay lại để nòng trước người, lạnh lùng nói: “Người tiến về phía trước nửa bước, ta liền bóp chết nòng.”

Tề Diệu Lâm đầu mày không động, trong mắt lãnh lệ, bộ dáng này nào có bóng dáng phò mã chính khí ôn trọng ngày xưa.

“Buông nương nương nhà ta, người có lẽ còn có một cơ hội sống.”

Hứa Trì lập tức dừng bước chân, là Đông Cung ám vệ Phó thống lĩnh phải có hiểu biết nhất định với mấy người cầm quyền trong kinh thành, nhưng hắn chưa bao giờ biết, võ công của Tề phò mã cao như vậy.

Phải biết rằng, mặc dù hắn ở cửa đại điện, còn có thái giám chắn, nhưng như cũ vừa gọi liền đến.

Hứa Trì khuôn mặt anh tuấn, động tác lớn, hầu kết trong cổ họng che giấu không được. Hắn rõ ràng không phải thái giám, thân thủ lại tuyệt hảo, Tề Diệu Lâm nháy mắt hiểu ra, đối phương tất nhiên là tâm phúc Hoàng thái tử coi trọng.

Một người như vậy lại phụ trách bảo hộ mẹ con Thái tử phi, có thể thấy được phân lượng Kỷ Uyển Thanh ở trong lòng Thái tử.

Trong lòng ông ta chắc chắn, mặc dù không bắt được tiểu điện hạ, cũng đủ rồi. Chỉ cần kiềm chế Thái tử phi, dựa theo kế hoạch sớm định ra, huynh đệ bọn họ nhất định có thể thuận lợi thoát thân, rồi đi kinh thành.

Tề Diệu Lâm đã thành công một nửa, trong lòng vui vẻ, nhưng ông ta lại không dám thả lỏng chút nào, e sợ cho kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Đồng thời lúc này, ánh mắt Hứa Trì như chim ưng, bộc lộ mũi nhọn, không dấu vết nhìn kỹ đối phương, tìm kiếm sơ hở, nhân tiện trao đổi một ánh mắt với Kỷ Uyển Thanh.

Ánh mắt hai người vừa chạm tức ly, người này hiện giờ vạn phần cẩn thận, không nên cường công, chỉ có thể tùy thời tìm kiếm sơ hở.

“Thái tử phi nương nương.”

Tề Diệu Lâm mắt sắc, động tác nhỏ này cũng không thể qua mắt ông ta, hừ một tiếng, trên tay hơi hơi dùng sức: “Ta khuyên người vẫn nên an tĩnh một ít.”

Ngoài miệng ông ta nói như vậy, trên thực tế cũng không để Kỷ Uyển Thanh ở trong lòng. Dù sao cũng là nữ tử trời gả không chặt, thật sự không cần ông ta quá mức dụng tâm, cho dù giờ phút này ông ta bị người đâm thẳng vào trái tim, cũng có thể bẻ gãy cổ mảnh khảnh trên tay trước khi tắt thở.

Hạng nặng tâm thần Tề Diệu Lâm đều đặt ở đối diện, Hứa Trì cầm đầu, còn có mấy nam tử mặc quần áo thái giám bên người hắn đã khép lại vòng vây.

Ước chừng hai ba mươi người, xem động tác nên bước đều là cao thủ trong cao thủ, càng đừng đề bên ngoài đã có cao thủ nhất đẳng tụ lại đây.

Lực lượng ngầm của Đông Cung dưới mặt nước làm ông ta kinh hãi, trong lòng lo lắng hơn rất nhiều, nhưng cũng có một tia vui sướng.

Này liền đứng rồi, ông ta liền biết địa vị mẹ con Kỷ thị trong lòng Hoàng thái tử không nhỏ.

Tuy hiện giờ không thể bắt hoàng trưởng tôn, nhưng bắt được Kỷ thị cũng không tệ, chỉ cần ông ta cẩn thận, con tin trong tay, là có thể thuận lợi ra khỏi thành.

Nghĩ tới viễn cảnh, trong lòng Tề Diệu Lâm hướng tới, bắt đầu chú ý lực đạo trên tay, chậm rãi thối lui ra cửa điện.

Kỷ Uyển Thanh hơi rũ mắt, giống như trong lúc lơ đãng hơi hơi loạng choạng, ông ta nháy mắt cảnh giác, lập tức niết niết, quát: “Đi đứng đằng hoàng cho ta!”

Kỷ thật so với thiên kim khuê các bình thường, thể lực của nàng xem như không tệ, tuy rằng không thể so với nam tử, càng không thể so với Tề Diệu Lâm, nhưng ít nhất không đến mức yếu đuối ường ường.

Thời khắc nguy hiểm, nỗi lòng Kỷ Uyển Thanh lại phá lệ thanh minh, nàng tâm niệm quay nhanh, bày ra bộ dáng hoa dung thất sắc, bị dọa đến tay chân vô lực.

Nàng vốn khung xương tinh tế, nhìn vô cùng yếu ớt, tứ chi và biểu tình vô cùng run rẩy, hơn nữa nữ tử bình thường gặp chuyện này, không bị dọa nằm liệt đã xem như tốt, bởi vậy Tề Diệu Lâm vẫn chưa sinh nghi.

Tuy ông ta không nghi ngờ, nhưng cũng thực không kiên nhẫn. Kỷ Uyển Thanh vô lực hành tẩu, ông ta dẫn đi cũng không phải không được, nhưng đi lùi lại như vậy, động tác thật sự không thuận tiện.

Ông ta dứt khoát trên tay vừa chuyển, kiểm chế sau ột Kỷ Uyển Thanh, làm mất nàng hướng về ông ta, chính mình lùi lại, nàng thì là đi về phía trước.

Như vậy quả nhiên khá hơn nhiều.

Tề Diệu Lâm hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm Hứa Trì, dư quang còn phải lưu tâm các cao thủ khác, lỗ tai cao cao dựng thẳng, để ngửa có người đánh lên, vô cùng thông thả dịch ra bên ngoài.

Ông ta không rảnh phân thân, Kỷ Uyển Thanh xoay người, lại có thể không dấu vết đánh giá người trước mắt.

Tề Diệu Lâm mày kiếm mắt sáng, mặt chữ điền, tuy gần năm mươi tuổi, nhưng không khó nhìn ra, khi tuổi trẻ đối phương cũng là một nam tử tuấn lãng.

Cũng đúng, nếu dung mạo không xuất chúng, cũng sẽ không bị liệt vào danh sách người được chọn làm phò mã.

Kỷ Uyển Thanh lại chú ý một điểm khác, nàng phát hiện, tuy người này không tệ, nhưng tướng mạo điển hình giống người Đại Chu. Người Thất Đát thường ngũ quan thâm thúy hơn, ở trên mặt ông ta tìm không thấy chút dấu vết nào.

Trùng hợp sao?

Kỷ Uyển Thanh hơi rũ mắt, nàng cho rằng không phải.

Tề Diệu Lâm còn có một đệ đệ, huynh đệ hai người ẩn núp ở Đại Chu ba mươi năm không lộ sơ hở chút nào, mặt của bọn họ chắc là một vũ khí sắc bén.

Nàng càng cho rằng hai người này là huynh đệ thật, có lẽ, trên người bọn họ có một nửa dòng máu Đại Chu.

Hắn là nhà ngoại, dù sao cổ đại là xã hội nam quyền, không có một thân phận được Thất Đát thừa nhận, bọn họ không có khả năng được ủy thác trọng trách.

Hai nước thường có giao chiến, nữ tử ở hương trấn biên cương bị cướp đoạt là chuyện thường phát sinh.

Kỷ Uyển Thanh tâm niệm quay nhanh, bỗng chốc ngược mắt, nhìn Tề Diệu Lâm biểu tình căng chặt, đột nhiên đề cao giọng quát chói tai: “Hành động của ngươi hôm nay, có nghĩ tới mẫu tộc hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Editor: Vy Vy 1505

Liễu thị, mẫu thân của Tề Diệu Lâm, một nhà đang êm đẹp bốn đời cùng đường, bỗng chốc bị quân đội Thất Đát xâm lấn giết hết, chỉ còn lại một thiếu nữ bị bắt về làm nữ nô, nếu nói không oán hận chút nào, là không có khả năng.

Nhưng con kiến còn muốn sống tạm bợ, hướng chi người.

Như vậy giẫy giụa, bà ấy mang thai sinh con, trở thành thiếp thất, liền càng thêm mâu thuẫn.

Hai con trai là người Thất Đát, sau này phải sống ở Thất Đát, là một mẫu thân, bà không thể dạy con bất luận ý tưởng thù hận gì với phụ tộc.

Nhưng một câu không nói, lại rất khó chịu.

Bởi vậy, khi các con trai còn nhỏ, Liễu thị thường thường sẽ kể chuyện vui sướng trước kia của mình. Thời gian đó là tốt đẹp nhất trong cuộc đời bà, trong vẻ mặt khó có thể che giấu khát khao.

Tề gia huynh đệ từ nhỏ bởi vì một nửa dòng máu Đại Chu mà bị bắt nạt, dần dà, bọn họ vạn phần căm hận Đại Chu.

Nhưng hai người lại không căm hận mẫu thân của bọn họ.

Ngược lại, ba mẹ con sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, bọn họ phá lệ hiếu thuận tôn kính chính mình mẹ ruột.

Hai loại cảm xúc hoàn toàn tương phản, lại không mâu thuẫn, dù sao con không chê mẹ xấu. Tề gia huynh đệ rõ ràng biết ý tưởng của mẫu thân, chỉ phải đè nén sự chán ghét đối với Đại Chu ở đáy lòng, cũng không biểu lộ trước mặt bà.

Mười tuổi bị tuyển vào ám điệp doanh, mẹ con chia lìa, lúc trước động lực duy nhất chính là làm mẫu thân sống cuộc sống tốt hơn.

Sau đó được an bài lên vào Đại Chu, từ biệt đã ba mươi năm, tưởng niệm lâu rồi, Tề Diệu Lâm đột nhiên nghe người ta nhắc tới mẫu thân, không có khả năng không xúc động chút nào.

Kỷ Uyển Thanh quát lớn câu kia, cũng không phải không có suy tính. Nàng là con tin, Tề Diệu Lâm mạng sống duy nhất cậy vào, trừ phi không đường thối lui, tử vong liền ở trước mắt, nếu không đối phương tuyệt đối sẽ không động nàng.

Thất bại nhiều nhất chỉ ăn chút đau khổ da thịt, nếu thắng, nàng có thể thuận lợi được cứu.

Nàng can đảm cân trọng, lập tức quyết đoán.

Nàng quả nhiên đánh cuộc thắng.

Tề Diệu Lâm nhớ tới mẫu thân, nháy mắt tiếng lòng run lên, hô hấp trệ trệ.

Hai bên giằng co, kỳ thật cũng chỉ cách năm sáu bước, nhưng cao thủ so chiêu, thắng thường thường chính là trong nháy mắt, liền ở khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi này, thân hình Hứa Tri giống như sấm sét, chớp mắt tức đến.

Một tay hấn điểm huyết đạo hồ khẩu (giữa con cái và ngón trỏ) của Tề Diệu Lâm, tay đối phương không thể tránh né đã tê rần. Một tay kia Hứa Tri đồng thời thò qua, bỗng chốc đoạt Kỷ Uyển Thanh lại, thoát ly đối phương kiềm chế.

Hứa Tri không chút nào ham chiến, lập tức bảo vệ người, thân hình mau lui.

Tất cả phát sinh trong nháy mắt, Tề Diệu Lâm thân ở địch doanh, bị rất nhiều cao thủ vây kín, thoáng chốc liền phục hồi tinh thần.

Đáng tiếc, Hứa Tri đã đoạt người, mạnh mẽ kéo qua.

Tề Diệu Lâm lập tức giơ tay đoạt lại.

Chỉ là thật đáng tiếc, ông ta chậm một cái chớp mắt.

Nhiệm vụ bắt Kỷ Uyển Thanh là thành quả mấy chục năm ần núp, cũng là bùa giữ mạng của huynh đệ hai người, tro mắt ở trước mặt mất đi.

Tề Diệu Lâm trong lòng vừa gấp vừa giận, không đoạt người lại được, ông ta dứt khoát quyết định, ngưng khí ra chiêu, mãnh liệt đánh tới giữa lưng Kỷ Uyển Thanh.

Kỷ Uyển Thanh không biết võ, một chiêu này là có thể lấy mạng nàng, trong mắt Tề Diệu Lâm hiện lên tàn nhẫn, nếu muốn chết, vậy cùng chết đi!

Làm sao Hứa Tri có thể để đối phương đắc thủ, chỉ là giờ phút này hấn một tay ôm vai Kỷ Uyển Thanh, mà một tay kia mới vừa rồi điểm huyết trên tay đối phương, chiêu thức mất sức, một lần nữa đề khí căn chiêu đã không còn kịp.

Quan trọng hơn là, Kỷ Uyển Thanh bị kẹp giữa chiêu phong của hai người, như thế nào cũng sẽ bị thương.

Thương thế này người bình thường tập võ không có gì, nhưng đối với một nữ tử yếu đuối, lại là quá sức.

Bởi vậy, trong nháy mắt điện quang hỏa thạch, Hứa Tri dứt khoát đột nhiên quay người lại, nghiêng người dùng phần lưng chắn chiêu công của đối phương, hộ Kỷ Uyển Thanh trước người.

Hắn có ý muốn cứng rắn chắn một chiêu, vốn dĩ nghĩ, như thế nào cũng phải bị thương một chút. Đây đã là kết quả tốt nhất, dù sao nữ chủ tử đã bình yên vô sự không phải sao.

Ai biết, sau đó phát triển ngoài dự đoán mọi người.

“A a a!”

Hồ to ra tiếng chính là Lê Hoa, nha đầu này nhắm mắt theo đuôi đi theo, vị trí đứng vốn dĩ còn gần hơn đám người Hứa Tri, đối với một nha đầu không biết võ công, Tề Diệu Lâm là khinh thường, tinh thần khẩn trương cũng không ra tay, dứt khoát lười phản ứng năng.

Lê Hoa không ngăn cản đám người Hứa Tri, nín thở đứng thẳng ở sau sườn phải của Tề Diệu Lâm.

Nàng là một trung tài, mắt thấy chủ tử sắp thoát hiểm, Tề Diệu Lâm lại xuất chiêu đánh qua, chủ tử sẽ bị thương nặng, dưới tình thế cấp bách, nàng hô to một tiếng, liều mạng đánh tới trên người đối phương.

Tề Diệu Lâm vốn hoàn toàn không để tiểu nha đầu này trong lòng. Dù sao, ông ta biết rõ mấy phó tiểu thư này thân thể yếu đuối cỡ nào, không hề có sức lực đáng nói, căn bản không có khả năng lay động ông ta.

Ông ta như phát điên, hết sức chăm chú huy chương đánh qua, tính toán cùng Thái tử phi đồng quy vu tận, không nghĩ tới phía trước có Hứa Tri xoay người chống đỡ, phía sau có Lê Hoa lao ra.

Không sai, Lê Hoa thiên phú dị bẩm, từ nhỏ sức lực đã rất lớn, mười một mười hai tuổi, một mình một người có thể khiêng một rương gỗ lớn nặng trĩu.

Đây cũng là nguyên nhân Kỷ Uyển Thanh vẫn luôn mang nàng theo bên người, Lê Hoa tuy không lanh lợi, nhưng lại là con gái của nhũ mẫu, trung thành và tận tâm, lại có sức lực hơn hẳn người thường, trong trường hợp nguy cấp, có thể phát huy tác dụng lớn.

Dù sao, cung nhân nhất đẳng hầu hạ bên người, cũng phải có chỗ xuất chúng.

Lê Hoa liều mạng, không quan tâm một đầu đụng lên, khiến Tề Diệu Lâm không hề chuẩn bị tâm lý bị đụng lão đảo.

Tuy ông ta lập tức đứng vững, nhưng chương phong vẫn không đủ lực độ, đánh lên lưng Hứa Tri mất một nửa sức công.

Hứa Tri đã buông lỏng tay, đẩy Thái tử phi về trước vài bước, bảy tám cao hảo thủ lập tức bao quanh bảo vệ nàng, giọt nước không lọt.

Sau lưng hấn chịu chương lực giảm phân nửa, tuy như cũ khí huyết quay cuồng, nhưng bị thương lại rất nhẹ, hấn không thêm để ý, lập tức xoay người đối mặt Tề Diệu Lâm.

Liên tiếp thất thủ, đồng quy vu tận cũng bị phá hư, giờ khắc này, Tề Diệu Lâm là bạo nộ, ông ta đỏ mắt, lập tức giơ lên một chương, liền phải đánh chết nha đầu dám đâm vào người mình.

“Đừng mà!”

Kỷ Uyển Thanh và Lê Hoa cùng nhau lớn lên, tuy là chủ tớ, nhưng cảm tình cũng rất sâu. Cho dù nói chủ tử gặp nạn, hạ phó nên động thân mà ra, nhưng thật tới rồi một khắc nguy hiểm sinh mệnh, lại có bao nhiêu người có thể làm được.

Nàng mất thấy Lê Hoa muốn mất mạng tại chỗ, đồng tử co rút lại, lập tức la hét ra tiếng.

Tề Diệu Lâm hành động vốn là cử chỉ há giận, nhưng thấy Thái tử phi khẩn trương, tâm niệm vừa chuyển, lập tức đổi chương thành trảo, bắt Lê Hoa.

Ông ta buộc chặt tay, cổ Lê Hoa “răng rắc” rung động, hai mắt nhắm chặt, lập tức hôn mê.

“Thả huynh đệ chúng ta rời kinh, ta liền thả nha đầu này.”

Duy nhất có thể bắt lấy Lê Hoa, giống như là người hấp hối bắt được cò cứu mạng, Tề Diệu Lâm cũng mặc kệ người trong tay chỉ là một nha hoàn, trực tiếp đưa ra yêu cầu.

Ánh mắt Hứa Tri vô cùng bình tĩnh, Thái tử phi đã cứu về, hấn hoàn toàn không có cố kỵ. Đừng nói hấn máu lạnh, cho dù hấn thương thức Lê Hoa trung tâm hộ chủ, hấn cũng không có khả năng thả Tề thị huynh đệ rời kinh.

Đây là đại cục, nếu tới tình huống chỉ có thể chọn một giữa chính mình sinh mệnh và đại cục, hấn vẫn sẽ chọn đại cục.

Đương nhiên, nếu có thể cứu tiểu nha đầu trung tâm này liền càng tốt.

Kỷ Uyển Thanh không phải không hiểu, nàng rõ ràng biết, Hứa Tri không có khả năng vì Lê Hoa mà thả Tề Diệu Lâm. Nàng cũng biết mình làm chủ tử không thể khó xử đối phương, nhưng về mặt tình cảm nàng như cũ không thể dứt bỏ, thờ hồn hèn hai hơi, nàng run giọng nói: “Hứa thống lĩnh, Lê Hoa liền giao cho người.”

Hy vọng người trăm triệu bảo toàn tánh mạng nàng.

Hứa Tri nhìn đăm đăm chăm chăm Tề Diệu Lâm, hơi hơi gật đầu.

Hấn không tỏ thái độ, không đáp ứng đối phương, cũng không dứt khoát lưu lại phát tay tiến công.

Hai bên giằng co một lát, Tề Diệu Lâm bắt đầu kéo Lê Hoa, thủ di động ra ngoài điện.

Vòng vây đám người Hứa Tri tùy theo hoạt động, tuy không buông ra nhưng cũng không động thủ.

Đoàn người dịch đến tiền đình, Kỳ Uyển Thanh không tiếp cận, nhưng trong lòng nhớ thương, cũng được bày, tám cao hào thủ nghiêm mật bảo hộ, ra cửa điện đứng dưới hành lang nhìn chăm chăm.

Cung tiền thủ đã vào chỗ, đặt tên lên dây cung, mũi tên lóe ánh sáng lạnh bén nhọn nhắm ngay Tề Diệu Lâm, chỉ chờ ra lệnh một tiếng, đối phương nháy mắt sẽ bị bắn thành con nhím.

Hứa Tri không tính toán thả người ra hoàng cung, việc này bị bá tánh trông thấy, ảnh hưởng cực không tốt, chính là hấn thất trách. Hấn thất trách một lần làm Thái tử phi lâm vào hiểm cảnh, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.

Hắn cũng không hy vọng thả người ra Thanh Ninh Cung, hoàng cung người nhiều mắt tạp, nhiều ám vệ bại lộ trước mắt người khác như vậy cũng không phải là một chuyện tốt.

Thuộc hạ của Hứa Tri đi theo hắn đã nhiều năm, thậm chí không cần lời nói, là có thể lĩnh hội ý của hắn, chờ Tề Diệu Lâm dịch đến giữa tiền đình, vòng vây liền bắt động.

Ông ta bắt đầu đi dừng bước.

Kỳ thật, một tiếng trống là thêm dũng khí, hai tiếng trống tinh thần suy sút, ba tiếng trống dũng khí khô kiệt, lời này không sai. Người bất cứ giá nào không tiếc tánh mạng, cũng là đạo lý này, qua lúc nước sôi lửa bỏng, ý niệm cầu sinh liền nảy mầm.

Tề Diệu Lâm cũng như thế.

Hắn thô thô thở hai khẩu khí, đang muốn nói chuyện. Không nghĩ lúc này từ cửa điện Thanh Ninh Cung truyền đến một giọng nữ.

“Phò mã?”

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, người tới lại là An Nhạc đại trưởng công chúa, vẻ mặt bà hoang mang kinh nghi: “Phò mã? Sao ông lại ở đây?”

Đại trưởng công chúa nhớ thương An nhi, lại săn sóc Kỳ Uyển Thanh, Cao Húc rời kinh mấy ngày nay, bà đã tới Thanh Ninh Cung thăm hai lần, đây là lần thứ ba.

Chẳng qua, bà không nghĩ tới, lúc này thế nhưng gặp gỡ tình cảnh này.

Rõ ràng là cảnh tượng vây bắt ngoại địch, nhưng vai chính lại là phò mã của bà.

An Nhạc đại trưởng công chúa không ngu ngốc, bà kinh ngạc, quét mắt một vòng tiền đình, cung tiền thủ vận sức chờ phát động, ám vệ mặc quần áo thái giám nhìn chăm chăm, còn có Tề Diệu Lâm một thân chật vật trên mặt hầy còn lộ vẻ hung ác.

Trong lòng bà lộp bộp, vẻ mặt này của phò mã vô cùng xa lạ, bà chưa bao giờ thấy.

Tầm mắt vừa chuyển, đại trưởng công chúa thấy Kỳ Uyển Thanh, cũng thu vào đáy mắt ứ thanh trên cổ nàng.

Một ý niệm làm người ta không thể tin tưởng, lại phi thường phù hợp tình cảnh này, công chúa đại kinh thất sắc.

Bà nhìn Tề Diệu Lâm “Phò mã? Phò mã, ông.....”

An Nhạc đại trưởng công chúa làm người hiền lành, nhưng cũng thông minh, bà không chịu tin tưởng, nhưng kỳ thật trong lòng đã tin, “Không! Không thể nào.”

Trên mặt bà khó có thể tin, trong mắt lại hiện lên thật sâu thối khổ.

“Công chúa, ta.....”

Tề Diệu Lâm thượng chủ hơn hai mươi năm, công chúa thực tốt, phi thường tốt, dịu dàng thiện lương, cũng không cao cao tại thượng, phu thê ở chung lâu ngày, bà dần dần phó thác chân tình.

Kỳ thật, Tề Diệu Lâm là một nam nhân cực khuyết thiếu tình cảm, nếu công chúa vênh mặt hất hàm sai khiến, ông ta quả thực là lòng cứng như bàn thạch, nhưng gần một vạn ngày đêm ở chung, thiên chi kiều nữ, ngày ngày nhu tình lưu luyến, ông ta thật sự rất khó không cảm động chút nào.

Lòng ông ta đã từng rung động, chỉ là thực mau bị chính mình nỗ lực bẻ gãy, vòng đi vòng lại, nhiều lần báo cho chính mình.

Nhưng, như vậy tuần hoàn luôn lưu lại dấu vết trong tim.

Công chúa không xuất hiện, Tề Diệu Lâm cũng không thêm nghĩ, nhưng người sống sờ sờ đứng trước mắt, cảm xúc ông ta khó tránh khỏi dao động.

“Điện hạ, người này là ám điệp Thát Đát, nói dối Chử đại nhân bị thương nặng, kinh thành hỗn loạn, mượn việc này bắt cóc nương nương nhà ta, muốn

mang nương nương rời kinh về Thất Đát làm con tin.”

An Nhạc đại trưởng công chúa không quen biết Hứa Trì, nhưng xem hành vi của đối phương, còn có thái độ của Kỳ Uyển Thanh, thân phận hẳn ở Đông Cung tuyệt đối không thấp, rất có thể là Cao Húc lưu lại bảo hộ vợ con.

Hứa Trì không có khả năng nói dối.

Lại nhìn phu quân không biện giải một tiếng, tầm mắt hai người giao nhau, đầu óc đại trưởng công chúa một trận choáng váng, suýt nữa xụi lơ ngã xuống trên mặt đất.

“Không cần cố kỵ.”

Không khí tiền đình đình trệ một lát, các loại suy nghĩ hiện lên, cuối cùng dừng lại ở một chỗ, An Nhạc đại trưởng công chúa tránh thoát cung nhân đồ, thẳng thần lưng eo, nhìn chăm chăm nam nhân trước mắt vừa quen thuộc lại xa lạ, từng câu từng chữ nói: “Trăm triệu không thể thả người này ra kinh thành, có thể bắn chết ngay tại chỗ.”

Khuôn mặt bà trắng nõn nhu mỹ, thần sắc kiên nghị, không chút nào uớt át bản thủ, một câu chặt đứt tình phu thê hơn hai mươi năm.

Tề Diệu Lâm nghe vậy hô hấp không nhịn được dừng một chút, trên tay run lên.

Chính là lúc này, Hứa Trì khẽ quát một tiếng, lập tức lách mình tiến lên, vỗ tay từ trong tay đối phương đoạt lại Lê Hoa, ném về phía sau, gấp không chờ nổi mà tấn công.

Đối phó ám điệp của kẻ địch, không cần giảng giang hồ đạo nghĩa gì, vòng vây lập tức thu nhỏ lại, vây công Tề Diệu Lâm.

Tuy Tề Diệu Lâm công phu trác tuyệt, nhưng Hứa Trì không kém hơn ông ta chút nào, bên cạnh còn một chúng cao thủ chỉ kém hơn một chút, thực mau liền bắt được người, cũng chặt chẽ áp trụ.

“Áp người đi xuống, còn có đám người Tề Huy Kiệt, lập tức sai người bắt giữ, mặt khác, báo việc này cho Chủ đại nhân, làm ông ấy tăng mạnh cảnh giác.”

Hứa Trì vung tay lên, đầu vào đẩy phân phó xuống, thủ hạ lập tức áp Tề Diệu Lâm đi xuống.

“Chờ một chút!”

Nói chuyện chính là An Nhạc đại trưởng công chúa, bà đứng thẳng người, gạt đầu với Kỳ Uyển Thanh đang tiến lên an ủi, mới từng bước từng bước tới gần Tề Diệu Lâm.

Hứa Trì hơi hơi gạt đầu, thủ hạ ngừng tại chỗ.

An Nhạc đại trưởng công chúa nện bước tuy chậm, nhưng lại vô cùng kiên định, bà đứng yên trước mặt Tề Diệu Lâm: “Đây đều là lỗi của ta, ta chọn người, làm hôm nay Thái tử phi tao ngộ nguy cơ, làm nhiều năm qua Đại Chu để lộ vô số bí mật.”

Ánh mắt bà kiên quyết, nâng lên tay rút đao bên hông ám vệ bên cạnh.

“Ta thẹn với liệt tổ liệt tông Đại Chu, thẹn với hoàng huynh và Thái tử.”

Nói xong, An Nhạc đại trưởng công chúa dùng hết sức lực toàn thân, đâm đao vào trái tim Tề Diệu Lâm.

Tề Diệu Lâm rút cuộc ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn bà, hầu kết lẫn lộn vài cái.

An Nhạc đại trưởng công chúa hít sâu một hơi, bỗng chốc rút đao, máu tươi nháy mắt phun tung toé, điểm điểm tích tích phun trên mặt bà.

Bà nhắm hai mắt, Tề Diệu Lâm trở mắt cứng còng một lát, chung quy thân hình mềm nhũn, trút xuống một hơi cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 115

Editor: Vy Vy 1505

Bạn bên gối hơn hai mươi năm, phu quân tình thâm ý trọng, thì ra đều là nguy trang, xé xuống tầng da kia, dữ tợn mà xấu xí.

An Nhạc đại trưởng công chúa thông minh, nhưng Tề Diệu Lâm diễn vai phụ quân tốt thực sự quá thật, nhiều năm qua không lộ chút dấu vết nào.

Chuyện này vẫn cực kỳ chấn động với đại trưởng công chúa, Tề Diệu Lâm tất thở, bà lập tức hôn mê ngã xuống.

Tiền đình nháy mắt binh hoang mã loạn, Kỳ Uyển Thanh không rảnh lo mặt khác, nhanh sai người triệu thái y. Phải biết rằng, công chúa thân thể không tốt, hoàng thất ai cũng biết.

“Cô tổ mẫu, ngài cảm thấy khỏe hơn chút nào không?”

Thái y thực mau tới, cứu công chúa tỉnh lại, bà không có gì trở ngại, chỉ là nhất thời cảm xúc dao động quá mức kịch liệt, tỉnh lại liền không ngại.

An Nhạc đại trưởng công chúa thay đổi một thân dính máu bằng quần áo sạch sẽ, trên mặt cũng lau sạch, không trang điểm, sắc mặt tái nhợt, cánh môi mất đi màu máu.

Bà dựa nghiêng trên tháp mỹ nhân, vẻ mặt hoảng hốt, có vài phần thất thần.

Công chúa thực hiểu lý lẽ, một chút cũng không hồ đồ, chỉ là hơn hai mươi năm tuổi xuân cùng một mật thám thành hôn ân ái, cho dù an ủi như thế nào, lúc này đều âm ảm thất sắc.

Kỳ Uyển Thanh châm chước mấy lần, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ phải thấp giọng khuyên giải: “Cô tổ mẫu, tốt xấu gì chuyện này cũng xem như phơi bày chân tướng.”

Tình cảm tổn thất không thể đền bù, nhưng Đại Chu tổn thất cuối cùng ngừng, thân là một thành viên hoàng thất, con gái Cao gia, suy tính không chỉ là cá nhân mình.

“Thái tử phi nói đúng.”

An Nhạc đại trưởng công chúa hoàn hồn, hiện lên một tia cười tái nhợt: “Người này không đắc thủ, cũng là trong cái rui có cái may.”

Bà cũng biết việc này không thể giải, cũng không hề nhiều lời, chỉ nhìn Kỳ Uyển Thanh nói: “Thái tử phi cũng bị thương, mau mau chữa trị đi thôi.”

Kỳ Uyển Thanh xác thật bị thương, ở trên cổ. Tề Diệu Lâm lực tay không nhỏ, véo đến cổ nàng ứ thành một mảnh, hiện giờ hoãn lại, mới cảm giác nóng rất mà đau đớn.

Lão thái y đã lấy ra thuốc mỡ, cẩn thận xem kỹ một lần, mới thoa thuốc mỡ lục nhạt, cũng thoáng băng bó.

“Nương nương bị thương không nặng, không cần uống thuốc, chỉ là trước khi khỏi hẳn không thể cao giọng nói chuyện, ẩm thực cần thanh đạm.”

Kỳ Uyển Thanh cổ băng băng lạnh lạnh, cảm giác thoải mái không ít, nàng lại phân phó thái y chữa trị cho Lê Hoa.

Lê Hoa được cứu, ám vệ xem qua, nói không có việc gì.

Ám vệ nói không có việc gì, đại khái là xem nhẹ chút thương thế trên cổ, theo Kỳ Uyển Thanh thấy, Lê Hoa còn nghiêm trọng hơn nàng.

Cung nhân lãnh thái y ra ngoài, chờ tiễn đi An Nhạc đại trưởng công chúa, nàng đi về hậu điện: “An Nhi đâu?”

Giọng nàng có chút khàn khàn, yết hầu đau đớn, hơi có chút khó chịu, tiếp nhận cung nhân dâng lên nước ấm uống một ngụm, lúc này mới tốt chút.

Tiền điện biến đổi lớn, hậu điện đều nghe nói, mọi người tìm đập nhanh không thôi, nhũ mẫu nhanh bế tiểu chủ tử lại đây.

Kỳ Uyển Thanh tiếp nhận con trai đang ngủ say, cẩn thận nhìn hồi lâu, mẹ con bình an, lúc này mới rớt cuộc an tâm.

“Ma ma, Lê Hoa thế nào?”

Nàng thấy Hà ma ma đã trở lại, liền thả tã lót vào xe nôi, dặn dò cẩn thận chiếu cố, lại an ủi nhũ mẫu về mặt đau lòng, nàng liền hỏi thăm Lê Hoa.

“Nha đầu kia không quá đáng ngại, thái y nói, nghỉ ngơi một thời gian, dưỡng lành vết thương là không sao.”

Kỳ Uyển Thanh thở ra nhẹ nhõm, vậy thì tốt.

Chuyện lúc này đã đại khái xử lý thỏa đáng, sau đó, nàng phân phó cung nhân mang tới giấy và bút mực.

Nàng muốn viết thư cho Cao Húc.

Hứa Tri khẳng định sẽ truyền mật tin kể tỉ mỉ quá trình chuyện này, nói vậy không thể thiếu thỉnh tội, mà về trạng huống của nữ chủ tử, tất nhiên sẽ không bỏ sót chữ nào.

Nàng cần nhanh chóng viết một phong thư, giao cho Hứa Trì đưa qua, để phu quân an tâm.

Lại nói Cao Húc bên này, Hải Đông Thanh của Khả Hân tới Kế Châu, mặc kệ thống soái Thát Đát Hồ Hòa Lỗ không cam lòng như thế nào, cũng không thể không lập tức hạ lệnh hậu quân biến thành tiên quân, hoả tốc gấp rút tiếp viện Khả Hân.

Hấp tấp rút quân, ảnh hưởng thật lớn, hơn nữa Đại Chu sớm có chuẩn bị, hung hăng truy kích ra sức đánh, Thát Đát tổn thương không nhỏ.

Nhưng rốt cuộc đại quân của Hồ Hòa Lỗ có mấy chục vạn, theo đường cũ nhanh chóng ra Kế Châu, thẳng đến chỗ của Khả Hân.

Thuộc hạ của Hoắc Xuyên không đủ mười vạn binh mã, nếu hai mặt thù địch sẽ phi thường hung hiểm, bởi vậy Cao Húc truyền lệnh, Trương Vi thắng một khắc cũng không thể dừng đuổi theo, hội hợp với đại quân của Hoắc Xuyên.

Từng đạo quân lệnh truyền ra, từ chạng vạng vẫn luôn thương nghị đến đêm tối, rốt cuộc Cao Húc xử lý thỏa đáng mọi việc quan trọng cấp bách.

Quan quân truyền lệnh, phụ tá Đông Cung, tướng lĩnh thân vệ quân lớn nhỏ, từ phòng nghị sự nối đuôi nhau mà ra, lúc này Lâm Dương chờ đã lâu mới tiến lên.

“Khởi bẩm điện hạ, Hứa Trì truyền tới hai phong mật tin, phân biệt là chạng vạng và mới vừa rồi.”

Lâm Dương cung kính giơ tay, trình lên mật báo và cả thư của Kỳ Uyển Thanh tự tay viết, da đầu hắn tê dại, rồi lại không thể không bẩm: “Kinh thành phát hiện ám điệp, lại là phò mã Tề Diệu Lâm của An Nhạc đại trưởng công chúa.”

Động tác Cao Húc nhẹ xoa ấn đường dừng một lát, trầm giọng nói: “Nói rõ ràng.”

“Tề Diệu Lâm đột nhiên đến Thanh Ninh Cung, nói dối tin tức, ý muốn bắt nương nương làm con tin, may mà không có gì nguy hiểm, cỗ nương nương bị vết thương nhẹ.”

Nói xong, Lâm Dương nín thở, nghe thấy trên đỉnh đầu một loạt tiếng giấy cọ xát rất nhỏ, Cao Húc quả nhiên tức giận.

“Hay cho một Tề Diệu Lâm, hay cho một Thát Đát Khả Hân!”

Từ trước đến nay Hoàng thái tử bảo trì hình tượng ôn nhuận, hiếm thấy tức giận hiện ra mặt, trong lều trăm ngưng tới cực điểm.

Động vợ con chính là động vấy ngược của hắn. Tuy Tề Diệu Lâm đã đền tội, nhưng cũng khó tiết mối hận trong lòng hắn, Cao Húc vẻ mặt lạnh băng: “Nghiên xương ông ta thành tro.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Lâm Dương lên tiếng, đỉnh áp suất thấp tiếp tục bẩm báo chuyện kế tiếp: “Hứa Trì và cả Chử Tông Bảo sau đó bắt được đám người Tề Huy Kiệt, đáng tiếc tạm không thể được đến tin tức.”

“Tra tấn trọng điểm vào ám điệp cấp trung và thấp.”

Dù sao Cao Húc là Hoàng thái tử, kinh nghiệm nhiều chuyện lớn, thực mau, hắn liền tạm thời thu liễm tức giận, định mục tiêu tra tấn.

Bắt được ám điệp, khẳng định là nghiêm hình tra tấn, xem thời gian phản tin báo đầu tiên và thứ hai cách xa nhau, đám người này tất nhiên đã chịu trọng hình một đoạn thời gian.

Tề Huy Kiệt không mở miệng, Cao Húc cũng không ngoài ý muốn.

Xưa nay miệng của ám điệp cao cấp tuyệt đối cạy không ra, khổ hình thêm thân, người thường không thể chịu được, nhưng đối với loại người này, chỉ là một hạng mục đã từng được huấn luyện thôi.

Không thể xuất sắc hoàn thành, thậm chí trở thành người xuất sắc nhất trong đợt, là không có khả năng được ủy thác trọng trách.

Cũng bởi vì vậy, Hứa Trì kinh nghiệm phong phú mới không ngăn cản An Nhạc đại trưởng công chúa giết chết Tề Diệu Lâm.

Ý của công chúa là chặt đứt tình nghĩa ngày xưa, cho chính mình, cho Đại Chu một công đạo. Lại có lẽ trong tiềm thức, yêu hận đan xen, chưa chắc không phải muốn toàn vẹn tình cảm phu thê cuối cùng.

Nhưng mặc kệ như thế nào, đôi mắt đại trưởng công chúa từng phá lệ chiếu cố Thái tử khi tuổi nhỏ, Hứa Trì tương đối khoan dung, cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt.

Cho dù là Hứa Trì, Lâm Dương, hay là Cao Húc, chủ tớ mấy người đều không đặt tầm mắt trên người Tề gia huynh đệ. Mật thám tàng dưới chót mới là mục tiêu của bọn họ, cạy ra miệng những người này, từ dấu vết để lại tận lực tìm hiểu nguồn gốc mới là đạo lý.

Lâm Dương lên tiếng, lĩnh mệnh vội vàng ra cửa truyền tin.

Tạm thời xử lý xong, Cao Húc một mình ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư khác hoa, trầm tư thật lâu, chờ Lâm Dương quay lại, cuối cùng hần phân phó: “Người truyền lệnh xuống, lệnh Hứa Tri hộ tống mẹ con Thái tử phi đến đây.”

Không sai, hần tính toán đón vợ con tới đây.

Thanh Ninh Cung phòng vệ là Cao Húc tự mình an bài, vốn dĩ cho rằng giọt nước không lọt, không nghĩ tới lại ra một Tề Diệu Lâm

Bắt lấy Tề Diệu Lâm, ai biết có kẻ thứ hai hay không?

Tuy rằng biết âm điệp cao cấp bậc này, có một đã rất khó được, cơ bản không có khả năng có kẻ thứ hai, nhưng liên quan vợ con, hần không thể không cân nhắc gấp bội.

Lần này may mắn Kỷ Uyển Thanh nhảy bén, đám người Hứa Tri lại phối hợp thích đáng, mới thoát hiểm, lỡ như có lần sau thì sao?

Lúc này Đại Chu đã đoạt lại Kế Châu, cẩn thận dọn dẹp vài lần, xác định lại không có sơ hở, Hoàng thái tử vừa mới tiến vào chiếm giữ.

Cao Húc tọa trấn Kế Châu, tự mình chỉ huy đại chiến, lúc này trong ngoài thành Kế Châu đều là thống lĩnh bộ đội tâm phúc của hần, Đều Chỉ Huy Tư do thân vệ Đông Cung bảo vệ xung quanh.

Chân chính giọt nước không lọt, so với kinh thành giờ phút này, an toàn bảo đảm nhiều hơn.

Đã xảy ra chuyện này, Cao Húc không đặt hai mẹ con dưới mí mắt là không thể nào yên tâm.

Phía trước hần do dự là cố kỵ con trai còn quá nhỏ, nhưng nghĩ lại, Kế Châu cách kinh thành chỉ hơn trăm dặm, một chút cũng không xa, tuy Đều Chỉ Huy Tư không bằng Thanh Ninh Cung, nhưng điều kiện vẫn không tệ.

Nếu hạ quyết tâm, Cao Húc lập tức đề bút viết một phong thư, báo cho thái tử việc này, sau đó lại an bài đủ nhân thủ, phụ trách hộ tống ven đường, bảo đảm không ngại.

“Điện hạ kêu ta và An Nhi đến Kế Châu?”

Yết hầu Kỷ Uyển Thanh vẫn có chút không khỏe, ho khụ hai tiếng, nàng cẩn thận xem thư, lúc này mới quay đầu lại nhìn Hà ma ma: “Ma ma, ma ma nhanh lãnh người thu thập đồ gọn nhẹ, điện hạ nói mau chóng khởi hành.”

Nàng vừa thấy liền biết tâm tư phu quân, nếu hần làm ra quyết định này, chắc chắn Kế Châu an toàn không ngại, hoàn cảnh cũng không tệ, không sợ ủy khuất An nhi.

Ngắn ngủn hơn trăm dặm đường, không xa, Kỷ Uyển Thanh đương nhiên sẽ không từ chối.

“Ma ma, đồ của con không cần thu thập quá nhiều, lấy mấy vật hằng ngày là được, ngược lại An Nhi phải cẩn thận chút, thà rằng nhiều chuẩn bị một ít, cũng không thể để sót.”

Mặt khác, nàng còn dặn dò mấy nữ hầu, phải mang đầy đủ chút.

An nhi mới hơn một tháng tuổi, hành lý quan trọng nhất của bé chính là mấy nữ hầu, hầu thân bé hiện giờ không thể lại cho bú.

Kỷ Uyển Thanh bị kinh hãi, sữa đột nhiên giảm bớt, vốn dĩ có thể uống chút nước canh lợi sữa, đáng tiếc trận kinh biến kia rốt cuộc ảnh hưởng không nhỏ, ban ngày còn đỡ, buổi tối nàng liền bị bóng đè.

Thái y nói tốt nhất có thể uống mấy chén thuốc định kinh an thần, Hà ma ma nghĩ, Thái tử điện hạ chỉ cho phép chủ tử cho con bú hai tháng, hiện giờ An nhi đã hơn một tháng, cũng không kém chút thời gian, dù sao sữa sơ sinh đã uống.

Sữa của mấy nữ hầu chất lượng tương đối cao, An nhi cũng không kén ăn, ai cho đều bú thõm nức.

Nữ hầu lái nhai khuyên, Kỷ Uyển Thanh do dự nửa ngày, cũng liền ứng.

Nàng uống thuốc, đành phải không cho con bú.

Cũng may thuốc định kinh hiệu quả không tệ, uống hai thang, sắc mặt nàng nhìn tốt hơn chút.

An nhi còn nhỏ, không phải ăn chính là ngủ, cũng không có bao nhiêu vật phẩm thường dùng, mà Kỷ Uyển Thanh tất cả giản lược, hành trang của hai mẹ con suốt đêm liền được thu thập xong.

Ngày hôm sau trước giờ cơm trưa, Hứa Tri che chở hai vị chủ tử lớn nhỏ ra kinh thành, hội hợp với đại bộ đội bên ngoài, xe ngựa đi về phía đông bắc.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116

Editor: Vy Vy 1505

“Khỏi bẩm nương nương, phía trước chính là thành Kế Châu.” Hứa Tri vẫn luôn cười ngựa hộ bên cạnh xe, khẽ bấm báo vào trong.

Kỷ Uyển Thanh lên tiếng, hơi hơi nhắc lên màn cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy tường thành nơi xa nguy nga.

Kinh thành đến Kế Châu hơn một trăm dặm, xe ngựa bình thường lên đường không đủ hai ngày đã đến. Nhưng Kỷ Uyển Thanh mang theo một em bé, tự nhiên thả chậm tốc độ, đến chạng vạng ngày thứ ba mới đến.

Tuy ra mệnh lệnh gấp, nhưng một đường an bài phi thường thỏa đáng, ăn ở đường đi mọi thứ đầy đủ thoải mái, ngoại trừ vẫn luôn ở trong thùng xe có chút nghẹn khuất, thì không có gì khác không hài lòng.

Rốt cuộc đến Kế Châu.

Kỷ thật mới vừa đoạt lại từ trong tay quân địch, giờ phút này Kế Châu vẫn ở trạng thái giới nghiêm, nhưng đoàn người Kỷ Uyển Thanh có lệnh bài thông hành, thông suốt.

Rất nhiều binh sĩ tò mò, xe ngựa này mặt ngoài điệu thấp, nhưng phòng vệ lại kín không kẽ hở, thời điểm chiến cuộc lại tới Kế Châu, đến tột cùng là thần thánh phương nào.

Thực mau bọn họ liền đoán được một ít, bởi vì Hoàng thái tử điện hạ tự mình đến cửa thành đón người, bước lên xe ngựa trực tiếp về Đều Chỉ Huy Tư.

Dùng xe ngựa, chắc là nữ quyến, Thái tử điện hạ tự mình nghênh đón, lại không hề kiêng kỵ thân mật, chẳng lẽ là Thái tử phi nương nương?

Hắn là không thể.

Tuy mọi người không dám nghị luận, nhưng cũng không ngại bọn họ kinh ngạc.

Mọi người bên ngoài tò mò, Kỷ Uyển Thanh lại quả không được, nàng hiện giờ cao hứng thật sự, “Điện hạ!”

Thấy người nam nhân này, nàng mới phát hiện, nàng thật sự rất tường niệm hắn.

Trong lòng ngực ôm con trai, mẹ con hai người cùng đầu nhập hắn ôm ấp, Cao Húc than một tiếng, làm sao hắn không nhớ nàng và con chứ?

Phu thê hai người và An nhi thân mật ôm một lát, thoáng giải tỏa niệm, Cao Húc lập tức giờ tay, khẽ vuốt cổ thê tử.

“Thương thể thể nào, còn đau không?”

Ú thanh biến mất cũng cần một đoạn thời gian, cũng may Kỷ Uyển Thanh dùng thuốc trị thương tốt nhất, qua mấy ngày, ú thanh tốt xấu gì tiêu hơn phân nửa.

Tuy là như thế, làn da nàng trắng nõn tinh tế, cổ như băng ngọc, còn sót lại vài chỗ ú thanh, như cũ vô cùng dễ thấy.

Cao Húc đau lòng, khuôn mặt tuần tú âm âm: “Tề Diệu Lâm, nhưng thật ra được chết một cách thống khoái!”

Giọng hắn thực lạnh, Kỷ Uyển Thanh thờ dài một tiếng: “Cô tổ mẫu bị bệnh, thực nặng, khi thiếp xuất phát, bà ấy như cũ không thể xuống giường.”

An Nhạc đại trưởng công chúa tự tay giết Tề Diệu Lâm, ngoại trừ chặt đứt ngày xưa tình nghĩa, còn cho Đại Chu, cho Thái tử thấy lập trường và quyết tâm.

Có lẽ, cuối cùng bà vẫn là thoáng mềm lòng một chút, dù sao một khắc trước, bà còn yêu người nam nhân này, tính toán cùng đối phương nắm tay đầu bạc.

Cảm tình không phải nước máy, muốn tắt liền tắt, muốn xả liền xả, công chúa làm được điều này, đã cực không tệ.

Đã kích này tương đối to lớn, xưa nay thân thể bà nhu nhược, về công chúa phủ liền ngã bệnh.

Bệnh tình thể tới rào rạt, Kỷ Uyển Thanh đi thăm, lúc ấy công chúa hôn mê, không thể tỉnh lại gấp nàng.

Sau đó mãi đến trước một đêm nàng xuất phát, thái y mới hồi bẩm công chúa tỉnh.

Nhắc tới đại trưởng công chúa, sắc mặt Cao Húc càng trầm, hẳn biết cô tổ mẫu bị bệnh, nếu không tại Tề Diệu Lâm, bà nhất định không cần triều miên giường bệnh.

Khi mẫu hậu hẳn mới vừa hoăng, tân hậu được phong. Đông Cung đã từng có một đoạn năm tháng cực gian nan, là An Nhạc đại trưởng công chúa trong tối ngoài sáng vờn tay giúp đỡ, tuy Cao Húc nội liễm, nhưng vẫn luôn nhớ kỹ trong lòng phần tình nghĩa này.

Vài người hẳn để ý đều ăn lỗ nặng, làm sao hẳn có thể không giận.

“Điện hạ, tâm bệnh vẫn cần tâm dược, cô tổ mẫu là người thông thấu, nghĩ thấu triệt, liền sẽ khỏe lại.”

Kỷ Uyển Thanh ngoài miệng khuyên giải an ủi, kỳ thật trong lòng lại thờ dài, công chúa đã hơn bốn mươi tuổi, mặc dù không có tình thương, cũng nhất định sẽ không tái giá, lúc tuổi già bà chỉ có thể thủ phủ công chúa trông rông, cũng là không dễ.

Đáng giận người Thất Đát, chậm trễ cả đời công chúa.

Kỷ Uyển Thanh gả vào Đông Cung, được An Nhạc đại trưởng công chúa giúp đỡ vài lần, đối phương còn từng chiếu cố phu quân khi còn nhỏ, hiện giờ tuổi già đối phương chú định tịch liêu, trong lòng nàng không khỏi khó chịu.

“Được rồi, Thanh Nhi, nàng đừng quan mấy chuyện này.”

Mặc kệ thế nào, Cao Húc đều không hy vọng thê tử âm thầm, lập tức nói sang chuyện khác: “Nàng dưỡng thân mình cho tốt, chăm sóc An Nhi của chúng ta mới là nhiệm vụ quan trọng.”

Phu thê tiểu biệt tương phùng, Kỷ Uyển Thanh cũng không muốn nói quá nhiều chuyện không như ý, vì thế nhoen miệng cười: “Dạ.”

“Thiếp còn phải chiếu cố phu quân nữa, không phải nói giúp chồng dạy con sao?” Nàng có chút nghịch ngợm, chớp chớp mắt đẹp.

Không khí trong thùng xe thả lỏng không ít, trong lòng Cao Húc sung sướng, một tay bế con trai, một tay ôm thê tử, liếc nàng: “Tốt lắm, nàng phải chiếu cố cô thật tốt mới đúng.”

Hắn ý có điều chỉ, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “chiếu cố”, Kỷ Uyển Thanh tu quần, đang êm đẹp sao lại nói cái này.

Nàng trừng mắt nhìn hắn.

Kỳ thật cũng khó trách, Cao Húc tổ thật lâu, tuổi trẻ nam tử khí huyết tràn đầy, âu yếm kiều thê trong ngực, hương thơm đầy mũi, khó tránh khỏi có chút mơ màng.

Nhưng, hắn cũng chỉ nói nói ngoài miệng, thê tử hậu sản, hẳn đặc biệt dò hỏi Lưu thái y, thái y nói tốt nhất điều dưỡng ba tháng, mới lại lần nữa hành phòng.

Cao Húc vẫn luôn nhớ kỹ trong lòng, trước khi đầy ba tháng, hẳn không tính toán có bất luận hành động gì.

Xe ngựa lộc cộc, thực mau về tới Đều Chi Huy Tư.

Cao Húc trực tiếp an trí thê tử ở phòng chính mình, con trai thì an bài ở bên kia thứ gian, ở giữa cách cái sân, giống khi ở Thanh Ninh Cung.

Hắn rất bận rộn, thật vất vả bài trừ thời gian đón vợ con, ôm hôn An nhi một lát, không đợi dùng bữa tối liền có thân vệ tới báo, có quân báo tiền tuyến truyền về.

Cao Húc chỉ phải dặn dò thê tử dùng bữa trước, không cần chờ hắn về phòng, ngay sau đó vội vàng ra cửa.

“Nương nương, ngồi dùng bữa trước đi.” Chủ tử giữa trưa ăn không nhiều lắm, Hà ma ma nhìn nhìn đồng hồ nước, vội tiến lên khuyên nhủ.

“Dạ.”

Chuyện còn lại Kỷ Uyển Thanh không thể nhúng tay, chiếu cố chính mình và con trai, làm Cao Húc không có nỗi lo về sau, chính là giúp đỡ lớn nhất.

Nàng lưu luyến thu hồi ánh mắt, gật gật đầu.

“Điện hạ, quân ta và đại quân Thất Đát liên tục đại chiến mấy ngày, Thất Đát đã lui đến chân núi Yến Sơn.”

Lúc trước, Hoắc Xuyên suất quân đuổi theo Thất Đát Khả Hãn, Khả Hãn vì giữ mạng, bắt đắc dĩ hoá tốc triệu hồi đại quân của Hồ Hòa Lỗ cứu viện, Cao Húc vì phòng Hoắc Xuyên bị hại, lệnh Trương Vi Thắng lãnh đại quân theo sát truy kích phía sau.

Chiến trường nhanh chóng dời đi, Hồ Hòa Lỗ thành công giải nguy cho Khả Hãn, đồng thời, Hoắc Xuyên cũng hội hợp với Trương Vi Thắng.

Hai bên lập tức triển khai một hồi chiến đấu kịch liệt.

Khi mẹ con Kỳ Uyển Thanh đến Kế Châu, hai bên đã liên tục đại chiến nhiều ngày, quân ta hơi giành thắng lợi, khí thế như rồng, tổng thể chiếm cứ ưu thế.

Nhưng mà, rơi vào đường cùng, con thỏ cũng sẽ cắn người, huống chi là đại quân Thát Đát xưa nay dũng mãnh?

Thát Đát đại quân hai lần bị nhục, như cũ không thương gân động cốt, chiến dịch này đánh đánh, dần dần dịch chuyển về hướng bắc núi Yên Sơn, Thát Đát Khả Hãn dứt khoát dựa sát Yên Sơn, cứ điểm phòng thủ, khoảnh khắc ngừng xu hướng suy tàn.

Ưu thế trước đó của Đại Chu liền không rõ ràng.

Quân báo một canh giờ một lần, phi cấp lập tức đưa trở về Kế Châu, lần này tình huống chiến trường phát sinh chuyển biến, người phía dưới lập tức báo đến trước mặt Hoàng thái tử.

“Truyền lệnh Hoắc Xuyên, Trương Vi Thắng.”

Cao Húc xem xét bản đồ lãnh thổ quốc gia: “Lập tức thu binh, đại quân nghỉ ngơi chỉnh đốn.”

Liên tục đại chiến nhiều ngày, người ngựa mỗi mệt, không chỉ Thát Đát mệt, bên ta cũng vạn phần rã rời, nếu ưu thế đã không còn, hai bên trạng thái giằng co, vậy trước nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Sau đó, hần điểm vài nơi trên bản đồ lãnh thổ quốc gia: “Lệnh hai người Hoắc Xuyên, Trương Vi Thắng thủ vững chắc mấy vị trí này, không thể làm Thát Đát có khả năng phá vây.”

Mọi việc có lợi chắc chắn có hại, đại quân Thát Đát vừa lúc lui về vị trí này cũng không quá tốt, tuy có thể cạy vào thế núi, tạm thời đứng vững gót chân, nhưng lại mang theo rất nhiều phiền toái ngày sau.

Nơi này thế núi cao, hơn nữa hiểm trở, đại đội kỵ binh vượt qua cực kỳ không dễ, nhưng đối với Thát Đát, kỵ binh chính là lực lượng trung kiên chủ chốt, không thể nào vứt bỏ.

Chỗ hồng không phải không có, chính là mấy vị trí mới vừa rồi Cao Húc đánh dấu, nhưng nếu hai người Hoắc, Trương an bài trọng binh hạ trại ở chỗ này, nhất định có thể chặt chẽ lấp kín kẻ địch.

Còn về Thát Đát lưng dựa núi non Yên Sơn, thật ra có đường, lui cũng có thể lui, nhưng con đường tương đối hẹp hòi uốn lượn, rõ ràng không thích hợp đại quân đi, nếu trong lúc lui lại bị Đại Chu từ sau truy kích, nhất định tử thương thảm trọng.

Đường lui trên Yên Sơn chỉ thích ứng sau khi đại bại chạy trốn, giai đoạn hiện tại Thát Đát Khả Hãn không có khả năng suy xét.

“Quân đóng ở Thái Nguyên, Du Lâm, còn có Sơn Đông, Hà Nam, đã trước sau lên đường, ít ngày nữa sẽ đến, lệnh hai người Hoắc Xuyên, Trương Vi Thắng thừa lúc này nghỉ ngơi chỉnh đốn, điều chỉnh đại quân thỏa đáng.”

Chờ tất cả quân đội điều khiển đứng chỗ, tại trận đại chiến này, Đại Chu đầu nhập gần tám mươi vạn đại quân, binh lực chiếm gần một nửa cả nước.

Sở dĩ Cao Húc trận địa sẵn sàng đón quân địch, là bởi vì lần này Thát Đát Khả Hãn chuẩn bị xác thật sung túc, trước khi từ vương đô xuất phát cũng đã phi ứng truyền tin các nơi, điều khiển quân đến phòng tuyến Đại Chu.

Quân đội này vốn là tính thừa Kế Châu đại thắng, cùng nhau tiến công kinh thành, nhưng hiện tại tình hình chiến đấu chuyển biến bất ngờ, liền thống nhất hội họp với Khả Hãn.

Nếu bên ta không tăng quân, sẽ thua xa binh lực trong trận kế tiếp.

“Lúc này, bên ta chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu đại thắng, trong vòng hai mươi năm tới, Thát Đát không còn dư lực xâm nhập phía nam.”

Gần tám mươi vạn đại quân, chiếm gần một nửa binh lực Đại Chu, bên Thát Đát cũng tầm đó. Đại Chu còn có Tây Cương Nam Cương cần trấn thủ, binh lực còn lại đều không thể nào động. Thát Đát cũng thế.

Lần này đại chiến phát triển đến nay, ngăn ngừa thời gian nửa tháng, đã hiện ra ảnh hưởng hai ba mươi năm sau.

Này đối với Đại Chu mà nói, kỳ thật là chuyện tốt.

Dĩ vãng Thát Đát đánh bất ngờ, đều là phân mấy điểm, trực tiếp làm cho Đại Chu chỉ có thể phân mấy quân đội gấp rút tiếp viện, bị động phòng thủ, mặc dù thắng lợi, cũng chỉ là truy kích ra khỏi thành một khoảng cách mà thôi. Dù sao, giặc cùng đường chó truy.

Địa bàn của chính mình là chiến trường chủ yếu, thiệt hại không cần nhiều lời.

Nhưng mà, lần này nguy cơ lại thành chuyển cơ, bên ta thuận lợi giải tỏa sém lông mày, tình hình chiến đấu nghịch chuyển, bức Thát Đát đến dưới chân Yên Sơn.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ba thứ đều có.

Sao Cao Húc có thể từ bỏ cơ duyên khó gặp này, hần nhìn chăm chăm bản đồ lãnh thổ quốc gia, tầm mắt định ở Yên Sơn: “Một trận chiến này, bảo đảm Đại Chu trong vòng hai mươi năm tới sẽ không phải lo Thất Đất nam hạ.”

Giọng hần không lớn, lại rất chắc chắn, từng chữ từng chữ đập vào trong lòng mọi người ở đây, trọng như ngàn quân.

Bất luận là tướng lĩnh thân vệ, hay là phụ tá Đông Cung, mọi người nhiệt huyết sôi trào, trên mặt khó nén kích động.

Mọi người đồng thời bước ra khỏi hàng, thật mạnh hành quân lễ, giọng khó nén trào dâng: “Điện hạ anh minh!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

Editor: Vy Vy 1505

Chân núi Yên Sơn, doanh địa Đại Chu.

Mấy lần ác chiến, lại một lần thu binh, trở lại doanh trường, Mục Hoài Thiện tùy tay lau vết máu trên mặt, phân phối: “Chuẩn bị nước tắm gội.”

Hần mặt như quan ngọc, môi đỏ như son, vốn là một nam tử cực tuấn mỹ phong lưu, giờ phút này lại mặc áo giáp lãnh ngạnh dính máu, một giọt máu đỏ thấm từ trên trán no đủ lăn xuống, lưu lại một đường uốn lượn.

Mới vừa rồi một trận chiến vui sướng đầm đìa, hần phủ khắp chiến trường, ánh mắt còn mang sát ý, một thân đầy mùi máu.

Đổi lập cực cường liệt, lại không chút nào đột ngột.

Mục Hoài Thiện có thể đánh nhau kịch liệt nửa tháng không tắm rửa, nhưng một khi nhàn, lại nhịn không được một thân dính nhớp, cũng may hần là đại tướng, bất cứ lúc nào cũng có thể tắm rửa.

Thống khoái tắm rửa sạch sẽ, ban đêm xuân hàn se lạnh, hần chỉ mặc áo trong mỏng lãng, mới vừa chuyển ra bình phong trong lều, tâm phúc Mục Đức vội vàng vén màn, tiến lên thấp giọng bẩm: “Chủ tử, Trần Vương tới, hiện giờ đang chờ bên ngoài.”

Lều của đại tướng phân nội tướng ngoại tướng, trung gian ngăn cách tấm bình phong, nội tướng dùng cho cá nhân nghỉ ngơi, ngoại tướng có thể triệu tập đồng bào hoặc cấp dưới nghị sự.

Trần Vương là hoàng tử, đương nhiên không có khả năng chờ ngoài doanh trường chờ thông truyền, hần trực tiếp vào là được, vì khoảng cách rất gần, trung gian chỉ cách một tầng màn, cho nên Mục Đức ép giọng tới cực thấp, chỉ hai người nghe thấy.

“Hả?”

Mục Hoài Thiện nhướng mày, có chút kinh ngạc, nhưng giây lát nghĩ lại, trong lòng liền hiểu rõ.

Ngụy Vương và Trần Vương lãnh binh xuất chinh, chính là kiệt lực tránh cho Hoàng thái tử nắm toàn quyền, chờ Xương Bình Đế hồi loan không thể xoay chuyển trời đất.

Lý tưởng thực hoàn hảo, hiện thực thực thảm hại.

Hoàng thái tử thay mặt thiên tử thân chinh, thống lĩnh toàn quân, tiết chế tất cả quân tướng tham chiến, hơn nữa Đông Cung vốn dĩ thâm thấu quân đội đã lâu, hần vừa hạ sắc lệnh, quân mã lập tức động, dễ dàng sai khiến.

Nếu thay đổi Ngụy Vương, Trần Vương, liền không có đãi ngộ này.

Hai người chưa bao giờ chường quân, tuy thái độ các đại tướng tay nắm trọng binh cung kính, nhưng lại không có khả năng nghe theo hiệu lệnh.

Ngụy Vương còn tốt chút, nhạc phụ hần Anh Quốc Công tự mình chường binh, nếu đầu phục Khôn Ninh Cung, lại gả con gái, đương nhiên nghe lệnh con rể, như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Thậm chí khi nhàn hạ, còn có thể truyền thụ một ít kinh nghiệm thực chiến cho con rể.

Trần Vương liền xấu hổ hơn nhiều, quân doanh vốn dĩ chính là nơi chú ý thực lực, hần một không thân tín, hai không chiến công, mọi người chỉ cho thể diện mặt mũi. Mà đối với Trương Vi Thắng, hai vị hoàng tử tánh mạng không ngại là được, còn lại, ông ấy không rảnh quân.

Người sáng suốt đều biết, trận chiến này rất quan trọng, hơn nữa vẫn là lần đầu tiên trong cuộc đời trực tiếp tiếp xúc binh quyền, Trần Vương sẽ mặc kệ tình huống này, tùy ý chính mình ở vào hoàn cảnh xấu sao?

Đương nhiên không thể.

Cho nên, trong khoảng thời gian này, một khi Trần Vương có rảnh, liền khắp nơi báỉ phỏng chư vị đại tướng.

Đương nhiên, hẳn không khờ dại cho rằng, chỉ dựa vào báỉ phỏng là có thể lôi kéo các tướng quân, tất cả đều là nguy trang, mục đích của hẳn là Mục Hoài Thiện.

Mục Hoài Thiện bên ngoài là đáng bảo hoàng, không hề liên quan Khôn Ninh Cung, nhưng trên thực tế, hẳn là đệ đệ ruột thịt của Hoàng hậu, tiểu cữu cữu của Ngụy Vương, Trần Vương.

Binh quyền trên tay tiểu cữu cữu còn nhiều hơn Anh Quốc Công, mục tiêu đầu tiên Trần Vương muốn lôi kéo, chính là đối phương.

Mục Hoài Thiện cười như không cười, thông thả ung dung phủ thêm áo giáp được vôi vàng xử lý, vén lên mình trướng, tùy ý phát phát tay.

Mục Đức và thân binh trong trướng không tiếng động lui ra, trong trướng chỉ còn lại cậu cháu hai người.

“Điện hạ giờ này tới, không biết là vì chuyện gì?”

Mục Hoài Thiện cũng không thi lễ, mà tùy ý ngồi xuống chủ vị, bụng lên chén trà thổi thổi, nhấp một ngụm.

Hắn tư thái tản mạn, giọng nói càng là không chút để ý, nhưng Trần Vương không cho rằng ngỗ nghịch, ngược lại hơi hơi ôm quyền, cười nói: “Cháu trai kính trọng cữu cữu đã lâu, hiện giờ mới có duyên báỉ kiến.”

Là một hoàng tử, quan hệ cậu cháu kỳ thật xếp phía sau hoàng quyền, nhưng hẳn thi lễ vô cùng tự nhiên, bất luận thật giả, nhìn đều vui lòng phục tùng.

Biểu hiện của đứa cháu này xem như ngoài ý liệu, trong tình lý, Mục Hoài Thiện hơi hơi mỉm cười: “Điện hạ là con cháu thiên gia, cần gì đa lễ như vậy?”

Thái độ hẳn không thân thiện, nhưng cũng không xa cách, nói một câu khách sáo liền im miệng, không tiếp tục dò hỏi.

Trần Vương có việc cầu người, núi không sập vì hẳn, hẳn liền leo lên núi, thăm hỏi cữu cữu ruột vài câu, hẳn tươi cười liền thu lại, trên mặt nhiễm vài phần ưu sầu: “Hiện giờ cháu trai có một hoang mang, cầu cữu cữu giải đáp.”

“Hả?”

Tuy Mục Hoài Thiện hiểu rõ tất cả, nhưng hôm nay hẳn lại rất có chút hứng thú giải trí, nghe vậy đoan chính đáng ngồi, giống như quan tâm hỏi: “Không biết có chuyện gì, mời điện hạ nói.”

Thái độ của đối phương cho Trần Vương ủng hộ rất lớn, phải biết rằng từ trước liên hệ với tiểu cữu cữu đều chỉ là Lâm Giang Hầu ra tay, hẳn nghe nói Mục Hoài Thiện tính tình cổ quái, bướng bỉnh, trước khi tới còn có chút thấp thòm.

Không nghĩ tới hiện giờ tiếp xúc, lại không giống nghe đồn.

Chẳng lẽ là mẫu hậu và đại cữu cữu, không hy vọng chính mình tiếp xúc với tiểu cữu cữu chương binh?

Trần Vương bệnh đa nghi thực nặng, tâm niệm mấy vòng, trên mặt lại không lộ sắc, chỉ tiếp tục nói: “Hiện giờ Đông Cung thay mặt thiên tử thân chinh, bên ta chịu can tay rất nhiều, nếu ứng đối trễ, chỉ sợ chậm trễ tình trạng ngày sau.”

Hắn nói lời này không sai, ngay cả Mục Hoài Thiện thống lĩnh binh mã Đại Đông nhập vào đại quân, đại chiến luân phiên đều là trái có Trương Vi Thắng, phải có Hoắc Xuyên, hẳn bị chặt chẽ kiểm chế, mặc dù muốn lẫn lộn, cũng không thể thi triển.

Hắn không thể không hoài nghi, thân phận thật sự của chính mình đã bại lộ, tất cả bị Hoàng thái nắm trong lòng bàn tay.

Mục Hoài Thiện không thêm để ý đoạt đích thành hay bại, chỉ là bởi vậy, liền ý nghĩa lần này đại chiến qua đi, mặc dù một đảng Khôn Ninh Cung không hoàn toàn bị lật úp, cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Tình thế biến đổi quá lớn so với tưởng tượng, nhất thời hẳn không có phương pháp phá giải, nhưng đứa cháu Trần Vương này, ngược lại còn có chút nhạy bén.

Hắn nhất thời hứng thú tăng nhiều, lập tức tiếp lời: “Điện hạ cố kỵ có lý, hiện giờ đúng là lúc mấu chốt cuối cùng tranh thủ một phen.”

Nói chuyện với người thông minh chính là nhẹ nhàng hơn nhiều, tinh thần Trần Vương rung lên: “Chỉ tiếc…….”

Trên mặt hẳn có chút chần chờ, giống như khó có thể mở miệng, do dự một lát, rốt cuộc hạ quyết tâm.

“Chỉ tiếc, nhị ca và Anh Quốc Công hành động quá mức bảo thủ, đến nay không có ý muốn mượn cơ hội khuếch trương thế lực.”

Khuếch trương rất khó, nhưng không nỗ lực thật sự lỡ mất cơ hội tốt.

Ngụy Vương sách lược từ trước đến nay bảo thủ, cho rằng nên đứng vững gót chân lại mưu chuyện sau này, mà Anh Quốc Công cố kỵ con rể, nói gì nghe nấy.

Trần Vương xem ở trong mắt gấp trong lòng, tuy binh quyền trên tay Anh Quốc Công không bằng Mục Hoài Thiện, nhưng cũng là một cỗ thế lực không tính nhỏ, hiện tại không thừa dịp đại chiến hỗn loạn, bài trừ dị kỷ, lại tiếp nhận thế lực còn sót lại, thì chờ đến khi nào?

Con đường phía trước đã ngày càng gian nan, chỉ có không chế nhiều hơn thực quyền binh lực, tương lai mới có thể tranh thủ một phen.

Trần Vương là vừa gấp vừa giận, giờ phút này nói chuyện cũng mang theo vài phần, hận không thể lập tức tự mình thay thế.

Nhưng, Mục Hoài Thiện hiểu rõ ẩn ý trong lời hắn nói, chính là một khi hắn chương quyền binh, lập tức áp dụng hành động.

Nói trắng ra, chính là muốn hợp tác với tiểu cừu cừu, hoặc là nói, mục đích cuối cùng là thu phục đối phương về dưới trướng. Dù sao, Anh Quốc Công và Ngụy Vương quan hệ chặt chẽ, hắn căn bản không thể nào chen chân vào.

Trần Vương đánh bản tính khá tốt, phàm là Mục Hoài Thiện thông minh một chút, có tầm nhìn xa một ít, đều sẽ đáp ứng, rốt cuộc hiện tại mọi người cùng ngồi một chiếc thuyền.

Ý tưởng là tốt, nhưng hắn không nghĩ tới tiểu cừu cừu cô quái như vậy, căn bản không thèm để ý kết quả đoạt đích.

“Điện hạ, ta có một kế, không biết điện hạ có nguyện ý nghe hay không?”

Bình sinh Mục Hoài Thiện ghét nhất chính là bị người khác mơ ước đồ vật trên tay, thậm chí ý đồ cướp đoạt.

Hắn biểu tình bất biến, tâm tình lại lập tức ồ ồ, nâng mắt nhìn người đối diện, nghiêng ngả cười: “Kế này có thể giải khó khăn hiện tại của điện hạ.”

“Tiểu cừu cừu mời nói.”

Trần Vương không thấy manh mối, nghe vậy tinh thần lại lập tức rung lên, hắn kiềm chế vui sướng. Giống như khiêm tốn.

“Ta vốn muốn trợ giúp điện hạ một tay, chỉ tiếc Đại Đồng luôn luôn trung lập, ta không thể dễ dàng thay đổi lẽ lối.” Lời này không sai, đảng bảo hoàng cũng không phải nói đảo là có thể đảo.

Mục Hoài Thiện hơi hơi cong môi, rất có hứng thú nhìn biểu tình Trần Vương cứng đờ, tiếp tục cười tủm tỉm nói chuyện: “Chẳng qua, cũng không phải không có biện pháp khác.”

Cậu cháu hai người ngồi không xa, hắn đứng dậy thò lại gần, giọng điệu dụ hoặc, thấp giọng nói: “Sở dĩ Anh Quốc Công nghe lời Ngụy Vương như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, là bởi vì Ngụy Vương đứng đầu đảng Hoàng hậu, cùng với mối liên kết là Ngụy Vương phi thời.

Khôn Ninh Cung ủng hộ người thừa kế để vị chính là Ngụy Vương; Ngụy Vương nghiêng cười Anh Quốc Công đích nữ, dùng quan hệ thông gia, trói buộc ích lợi hai bên chặt chẽ với nhau.

Nếu Ngụy Vương đăng cơ, Tàn thị chính là Hoàng hậu, Anh Quốc Công liền nhảy lên thành quốc trượng.”

Nhưng mà, Kỳ Hoàng hậu không chỉ có một con trai, Anh Quốc Công cũng không chỉ có một con gái, nếu có thể đạt tới mục đích, đích nữ thứ nữ đều giống nhau.

Ngụy Vương cũng không phải là không thể thay thế, nếu hắn chết trận, Trần Vương chính là hoàng tử duy nhất của một đảng Kỳ hậu, lại nạp tiểu thư Anh Quốc Công phủ vào phủ, kết quả không phải giống nhau sao?

Trần Vương nghe hiểu, cả người nhảy đánh một chút, bỗng chốc giương mắt nhìn tiểu cừu cừu.

Mục Hoài Thiện như cũ khẽ mỉm cười, mắt đen thâm trầm, mang theo mê hoặc khó lòng giải thích.

Tìm Trần Vương lập tức “bang bang” kinh hoàng nhảy, hắn rũ mắt, hô hấp dồn dập vài cái, mới có thể miễn cưỡng duy trì trấn định.

“Tiểu cừu cừu nói đúng lắm.”

Đối phương nói một phen, mở ra cho hắn một cánh cửa lớn hoàn toàn mới, lòng hắn thực loạn, có kinh hoàng, càng ần ần mừng thầm.

Hắn có chút ngồi không được, tùy ý hắn huyền vài câu, liền vội vàng cáo từ trở về.

Mục Hoài Thiện vẫn chưa đứng dậy đưa tiễn, chỉ dựa nghiêng trên ghế bành, thu cười, nhàn nhạt nhìn bóng dáng Trần Vương biến mất.

Nửa ngày, hần hừ nhẹ một tiếng.

Mục Hoài Thiện biểu hiện, Trần Vương cũng không biết, hần vội vàng trở về doanh trường, vẫy lui thủ vệ, một mình ở trong lều ngồi thật lâu.

Cuối cùng, trong doanh trường truyền ra mệnh lệnh: “Đi, mời Đình tiên sinh đến.”

Đình tiên sinh, chính là Đình Văn Sơn.

Lần này Trần Vương phụng chỉ xuất chinh cũng mang theo phụ tá, là người được Trần Vương nể trọng nhất, Đình Văn Sơn đương nhiên tới.

“Điện hạ, chính là chiến cuộc xảy ra biến hóa gì sao?”

Đình Văn Sơn là có thật tài thật trí, rất có đúng mực hiển kế, Trần Vương xác thật nho nhỏ lập công vài lần, trực tiếp làm cho một ít đại tướng cho rằng Trần Vương có năng lực hơn Ngụy Vương một chút.

Cũng trực tiếp làm cho, Trần Vương có ý muốn chương binh càng thêm bức thiết.

“Chiến cuộc cũng không có gì biến hóa.”

Trần Vương cũng không vô nghĩa, nói thẳng: “Chỉ là bản vương có một chuyện lựa chọn lưỡng nan, xin tiên sinh chỉ giáo.”

“Nếu bản vương cố kỵ tình cảm huynh đệ mà để mặc mẫu hậu và một đảng Khôn Ninh Cung rơi vào nguy nan, bản vương nên lựa chọn như thế nào?”

Đình Văn Sơn nghe vậy kinh ngạc, dư quang thấy vẻ mặt Trần Vương nghiêm túc, lại khó nén ánh mắt sáng quắc, đây là muốn có động tác lớn sao?

Đình Văn Sơn rũ mắt che khuất tinh quang, trên mặt lập tức nghiêm túc trả lời: “Đương nhiên bỏ lợi nhỏ mà toàn đại nghĩa.”

“Nếu việc này bị tuyên dương, chỉ sợ đám người mẫu hậu oán hận bản vương.”

“Không sao, đã là đại nghĩa, luôn có một ngày phát huy hiệu quả.”

Đình Văn Sơn chém đinh chặt sắt, sau đó lại bồi thêm một câu: “Huống hồ, nếu việc này không bị tuyên dương, tức là có thể đẹp cả đôi đường.”

“Hay lắm! Nói rất đúng!”

Trong lòng Trần Vương kỳ thật đã có lựa chọn, nhưng việc này điên đảo nhận tri dĩ vãng của hần, nhu cầu cấp bách cần người nào đó lên tiếng tán đồng.

Hiện giờ được tán thành, hần không hề nhiều lời, chỉ gật đầu nói: “Tiên sinh quả nhiên cơ trí, tiểu vương đã giải nghi hoặc.”

Đình Văn Sơn là người thông minh, biết chính mình nên cáo lui, lập tức chấp tay: “Tại hạ còn có việc, không nên ở lâu.”

“Tiên sinh đi thông thả.”

Trần Vương tự mình tiễn đến trước cửa, chủ khách hai người tách ra, khi Đình Văn Sơn chuyển qua khúc cua liếc doanh trường một cái, trong lòng hơi hơi mỉm cười.

Đang ở quân doanh, tuy truyền lại tin tức khó khăn chút, nhưng nếu sớm chuẩn bị con đường đặc thù, tóm lại vẫn thuận lợi, thực mau, mật tin Đình Văn Sơn gửi liền tới tay Cao Húc.

“Lợi nhỏ? Đại nghĩa?” Cao Húc hơi cong mày kiểm, hừ lạnh một tiếng.

Hần tai mắt cực rộng, đã biết Trần Vương đi tìm Mục Hoài Thiện, xem ra hai cậu cháu gặp nhau rất thú vị.

“Lâm Dương, truyền lệnh khắp nơi, tạm thời không cần đề ý tới mọi việc của Ngụy Vương, Trần Vương.”

Hoắc Xuyên và các đại tướng đều là tâm phúc của Đông Cung, không cần phân phó, tự nhiên có người thay phiên chú ý hai vị hoàng tử.

Cao Húc hạ mệnh lệnh này cũng coi như tạo thuận lợi cho Trần Vương bảo toàn “đại nghĩa”, hần ngược lại muốn nhìn, Trần Vương muốn giữ gìn đại nghĩa đến trình độ nào.

Dù sao, Ngụy Vương ngoài có Trương Vi Thắng cố kỵ, trong có Anh Quốc Công cẩn thận che chở, muốn “chết trận”, cũng là một chuyện cực không dễ dàng.

Mấy bên âm thầm quan vọng, nhưng mà, động tác của Trần Vương lại nhanh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118

Editor: Vy Vy 1505

Trong khe hở ngắn ngủi giữa lúc ác chiến, Đại Chu và Thất Đát đều nắm chặt thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Một ngày này, cũng không có gì khác hôm qua.

Ngụy Vương và nhạc phụ Anh Quốc Công ngắn ngủi thương nghị một lát, Anh Quốc Công quân vụ quán thân, vội vàng rời đi.

Ngụy Vương hơi thu thập một chút, ngay sau đó đứng dậy ra doanh trường, đi về phía doanh trường của đệ đệ Trần Vương.

Ba người vẫn rất hài hòa, chẳng qua Anh Quốc Công nắm binh quyền, phi thường bận rộn, có thể rút ra thời gian cũng không cố định, nếu ông ta có nhàn hạ, đương nhiên đi chỗ con rể Ngụy Vương thương nghị.

Cũng không phải mỗi lần Trần Vương đều có thể vừa khéo ở đó, vì thế, mỗi khi cha vợ con rể vội vàng thương nghị xong, Ngụy Vương sẽ đi lều của đệ đệ một chuyến.

Ở không ít chuyện, Trần Vương đều có giải thích độc đáo, cho dù Ngụy Vương chưa chắc tiếp thu, cũng không ngại hấn tham khảo.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Trước khi Ngụy Vương vào cửa, Trần Vương đang rũ mắt đánh giá một cây chùy thủ, nghe thấy bên ngoài có tiếng thỉnh an, ánh mắt hấn lóe lóe, tra chùy thủ vào vỏ, tùy tay để trên bàn trước mắt.

Hấn trước sau như một, đứng dậy nghênh đón chính mình ca ca.

Huynh đệ ngồi xuống, từ trước đến nay hai người thân hậu, Ngụy Vương cũng không vô nghĩa, trực tiếp liền nói: “Mới vừa rồi Anh Quốc Công tới, nói cục diện đã ổn định, chúng ta có thể thương nghị bước tiếp theo.”

Anh Quốc Công lãnh binh là có chút bản lĩnh thật, dưới sự lãnh đạo của ông ta, binh mã dưới trướng chiếm cứ một vị trí trong đại quân.

Ngụy Vương cho rằng, nếu đứng vững gót chân, liền có thể mưu cầu chuyện về sau.

Đệ đệ kiến nghị mượn cơ hội bài trừ dị kỷ, cũng thu nạp binh lực còn sót lại, hấn kỳ thật là tán đồng, nhưng xưa nay hấn cẩn thận quen rồi, ý kiến huynh đệ khác nhau kỳ thật chính là thời gian mà thôi.

Trần Vương cho rằng, đại chiến chưa chắc sẽ kéo dài lâu, không thể lãng phí thời gian, lúc phi thường làm việc phi thường, mạo hiểm chút hai bút cùng vẽ là cần thiết.

Nhưng, rốt cuộc hấn không phải là người cảm quyền thực tế, Ngụy Vương tiếp nhận đệ đệ kiến nghị, nhưng trịnh trọng suy xét, vẫn là kiềm chế một chút dòi về sau.

Trần Vương vừa gấp vừa tức, lo âu hơn nữa ghen khuất đến khó chịu, cũng bởi vì vậy, Mục Hoài Thiện xúi giục một câu ngắn ngủn không có ý tốt, mới có thể nháy mắt đánh trúng hấn.

Nhàn thoại ít nói, nếu Trần Vương đã hạ quyết tâm, hiện giờ lại sẽ không khuyên nhủ vô nghĩa, hấn nghe vậy gật đầu: “Nhị ca cẩn thận, kế này rất tốt.”

“Kế sách hai bút cùng vẽ của tam đệ cũng không tệ, chính là hơi liều lĩnh một chút.”

Ngoại trừ việc Ngụy Vương xác thật lớn tuổi cùng với được mẫu hậu cứu cứu từ nhỏ tài bồi, làm cho hấn xưa nay xem việc chính mình trở thành trung tâm đáng Hoàng hậu là chuyện đương nhiên, nói thực ra, hấn xác thật rất thân cận với bào đệ duy nhất Trần Vương.

Hấn tự nhận là, cảm tình chính mình và đệ đệ rất tốt, huynh đệ đạt thành ý kiến nhất trí, hấn vỗ vỗ bả vai đối phương, thái độ vô cùng thân mật: “Chúng ta nhân cơ hội chương binh quyền nhiều chút, chờ phụ hoàng hồi loan, cục diện thực mau liền sẽ thay đổi.”

Trần Vương nhìn về mặt huynh trưởng nghiêm túc, mất mạng kiên định, trên mặt bình tĩnh thiếu chút nữa duy trì không được.

Hoàng thái tử đã hoàn toàn chương quyền, nếu trận chiến này lại đại thắng, với khả năng của Đông Cung, sao có thể làm chính mình lâm vào hoàn cảnh bị Hoàng đế diệt trừ cho sáng khoái.

Sau khi Xương Bình Đế hồi loan, chi sợ cũng không có năng lực lại cất nhắc Khôn Ninh Cung, tiếp tục đấu võ đài với Hoàng thái tử.

Bởi vì không có người nào có khả năng cân bằng Đông Cung.

Nếu thật đến lúc đó, tình cảnh Khôn Ninh Cung đoạt đích nhiều năm tương đối gian nan.

Nếu muốn tận lực tránh, kỳ thật phương pháp tốt nhất chính là trước tiên tận lực phân mỏng quyền bính của Đông Cung, cùng với lần này đại chiến không thắng.

Nếu chiến bại, ảnh hưởng quá lớn với Đại Chu, thậm chí một khi không cẩn thận, còn có khả năng điên đảo toàn bộ hoàng triều. Nhất tởn câu tởn, Trần Vương cũng không dám nghĩ theo hướng này.

Chẳng qua, không thắng vẫn có thể chấp nhận, chiến cuộc hòa chính là đè áp chiến công của Hoàng thái tử đến mức thấp nhất, là trạng thái lý tưởng nhất.

Nhưng mà, điều kiện tiên quyết để tất cả mưu tính có thể thực hiện được chính là Trần Vương nhường binh quyền, có lực lượng thực tế mới có thể thực hành. Nếu không, tất cả đều là lý luận suông.

Hắn không riêng vì chính mình, vẫn là vì toàn bộ một đảng Khôn Ninh Cung, vì mẫu hậu.

Nghĩ như vậy, trong lòng Trần Vương càng thêm kiên định, đồng thời cũng thoải mái hơn rất nhiều, hắn cười cười: “Nhị ca nói đúng lắm.”

Huynh đệ tâm tình thật vui, trong doanh trường không khí hài hòa, mới vừa nói thỏa chính sự, Trần Vương chuyển đề tài, cười nói: “Nhị ca, đệ mới được hai thanh chủy thủ, đúc bằng hàn thiết, dị thường sắc bén.”

“Vừa lúc huynh đệ chúng ta mỗi người một cây, giữ lấy phòng thân.”

Bởi vì trao đổi chuyện lớn, tất cả thân vệ trong doanh trường đều bị bình lui, khi Trần Vương nói chuyện, liền đứng lên, tự mình đi lấy.

“Được.”

Ngụy Vương vô cùng hưởng thụ ý tốt của đệ đệ, nghe vậy vô cùng cảm thấy hứng thú, nhón chân nhìn.

Trần Vương đi qua bàn trước chủ vị, rũ mắt nhìn chủy thủ mới vừa rồi thưởng thức, trong mắt hiện lên u quang.

Chủy thủ này xác thật là vật hiếm thấy, rất trân quý, chỉ là mới vừa rồi hắn nói không đúng lắm, vật ấy chỉ có một, không có một đôi.

Hắn đã sớm được, lần này mang theo phòng thân, không nghĩ tới sẽ phát huy công dụng khác.

Trần Vương nên bước không nhanh không chậm, tư thái tự nhiên trước sau như một, tiện tay nhặt lên chủy thủ, tùy tay rút ra: “Nhị ca, huynh nhìn xem, vật này không tệ đúng không?”

Chủy thủ rút ra khỏi vỏ, phát ra ngân ngui rất nhỏ “xuy” một tiếng, dưới ánh nến, lưỡi dao hẹp hòi mỏng nhẹ lóe ánh sáng lạnh màu xanh lá, tay Trần Vương hơi hơi vừa động, từ từ dọc theo lưỡi dao xuôi đến cán dao.

Xác thật là một thanh chủy thủ hiếm có, vốn dĩ Ngụy Vương vì đệ đệ tri kỷ mà chú ý, nháy mắt chú mục: “Tốt! Xác thật là vật bất phàm.”

Hai người là hoàng tử tôn sư, gặp qua thứ tốt vô số kẻ, được khích lệ như vậy, có thể thấy chủy thủ này trân quý.

Trần Vương cười đến gần, tùy ý đưa chủy thủ tới trước mặt hắn: “Nhị ca nhìn xem.”

Kỳ thật đưa vật sắc bén như dao kiếm là có một cố kỵ, không thể chìa lưỡi dao vào người, càng không thể dùng mũi dao hướng ra ngoài.

Cho nên, động tác của Trần Vương vô cùng tự nhiên, vừa lật tay, chủy thủ chặn ngang, lưỡi dao sắc bén đối diện chính mình, song dao hướng về Ngụy Vương.

Ngụy Vương giờ tay liền muốn tiếp nhận.

Ái ngờ đúng lúc này, biến cố phát sinh.

Ngụy Vương muốn tiếp chủy, tay trái nâng lên, ngực tự nhiên mở rộng ra, Trần Vương lại bỗng chốc giương mắt, nhìn chăm chăm ngực trái huynh trưởng các trước mắt không đủ một cánh tay.

Cùng lúc đó, bàn tay hắn cầm chủy nhanh chóng vừa lật, mũi dao hướng ra phía ngoài, hung hăng thọc vào vị trí mục tiêu.

Thanh chủy thủ này, nói chém sắt như chém bùn cũng không quá, Trần Vương cũng không cảm giác được bao nhiêu cản trở, liền thọc đến cùng.

“Đệ! Đệ…….”

Biến hóa này làm Ngụy Vương không kịp phòng, hắn chỉ cảm thấy ngực hơi hơi chột lạnh, chủy thủ trước mắt đã thẳng tắp chui vào trái tim chính mình.

Hắn ngơ ngẩn nhìn cán dao hoa văn tinh xảo, lại ngẩng đầu nhìn đệ đệ trước mắt vẻ mặt trầm tĩnh, miễn cưỡng đề ra một hỏi.

“Vi, vì sao?”

Hắn khiếp sợ, trái tim lạnh lẽo đau đớn, đau đớn không chỉ vì có dị vật trát nhập. Hắn đề tay lên ngực tự hỏi, chính mình đối với đệ đệ thực không tệ, quan hệ huynh đệ luôn tốt, vì sao bào đệ lại đột nhiên thọc mình một dao.

Huynh đệ bất hoà cũng không hiếm thấy, đặc biệt hoàng gia càng là không cần nói nhiều, dù sao nơi này đề cập quá nhiều ích lợi dây dưa.

Trong lòng Ngụy Vương kỳ thật đã biết chính xác vì sao, nhưng hắn vẫn không dám tin tưởng, thẳng tắp trừng mắt nhìn đệ đệ, muốn được đến một đáp án.

“Vi sao?”

Trần Vương lặp lại một lần, như mặt hồ tĩnh lặng, đột nhiên bị gió lốc cán quét, khuôn mặt hắn nháy mắt vận vẹo.

Bộ dáng huynh trưởng không hiểu chút nào còn nhin đau, thật sâu đâm đau đớn lòng hắn.

“Ngươi còn hỏi ta vì sao?”

Chúy thủ đã đâm vào trái tim Ngụy Vương, hắn phải chết không thể nghi ngờ, ước chừng không được bao lâu hắn liền tắt thở. Thời điểm này, rất nhiều chuyện đều không cần cố kỵ.

Mười mấy năm qua đủ loại bất bình giờ phút này bay nhanh xẹt qua trước mắt, Trần Vương từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói: “Ta thông minh hơn ngươi, chỉ vì sinh sau hai năm mà phải ngồi trên vị trí phụ trợ.”

“Mẫu hậu, cửu cửu trước nay nhìn ta như vô hình, cho dù ta xuất sắc cỡ nào, được khen ngợi tốt nhất chính là phụ trợ huynh trưởng.”

“Năm đó ngươi tiếp chương các việc quan trọng, ước chừng tiêu phí thời gian hơn nửa năm, mà sau việc Liễu Cơ, ta nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, mặc dù bị cản tay rất nhiều, cũng chỉ dùng thời gian mấy tháng liền có thể tổng lĩnh mọi việc.”

“Chính là, chính là ngươi bị thả ra, mẫu hậu, cửu cửu, như cũ không chút do dự bắt ta trả lại quyền bính!”

Trần Vương nói thực mau, bùm bùm trút xuống, đề cập nhiều năm bị bắt ản ản, hắn đã không còn bình tĩnh, ngực kịch liệt phập phồng, đôi mắt đỏ đậm, cắn răng hạ giọng gào thét.

Hắn giận cực hừ cười: “Hiện giờ, hiện giờ đã đến thời điểm cuối cùng, ngu xuẩn như ngươi còn nghĩ đứng vững gót chân, lại mưu chuyện sau này?”

“Đến lúc đó cái gì đều chậm!”

“Một trận chiến này, Hoàng thái tử không thể thắng lợi!”

Nói đến việc mẫu chốt này, Trần Vương đề giọng áp đến thấp nhất, chỉ hai người nghe thấy, hắn gắt gao nhìn chăm chăm huynh trưởng: “Đại Chu cũng không thể bại, trận chiến này nên hòa, mà chúng ta đã sớm nên khuếch trương thế lực!”

Cảm xúc Trần Vương thực kích động, liên châu pháo đạn, căn bản không cho đối phương cơ hội chen vào nói.

Nhưng, mặc dù Ngụy Vương muốn chen vào nói, cũng không thể ra sức, hắn cứng rắn căng một hơi, nghe xong bào đệ nói, chỉ trừng mắt: “Ngươi, ngươi.....”

Đột nhiên im bật, thân hình Ngụy Vương suy sụp ngã xuống đất, hai mắt không nhắm lại, chỉ có thể mang theo tràn đầy khiếp sợ và không cam lòng, trút xuống một hơi cuối cùng.

Huynh trưởng ruột thịt đã chết.

Trần Vương phát hiện chính mình vui sướng nhiều hơn so với trong tưởng tượng, khoảnh khắc đỡ xuống gông xiềng nhiều năm qua trông lên người, hắn một thân nhẹ nhàng, máu lưu thông hình như cũng vui sướng rất nhiều, tinh thần đột nhiên phấn khởi.

Hắn rũ mắt, nhìn chăm chú xác huynh trưởng chết không nhắm mắt nửa ngày, chợt xoay người đi ra trước cửa lều, vén lên một góc, phân phó: “Đi, lập tức mời Anh Quốc Công đến, nói có chuyện quan trọng cần thương nghị.”

Thủ vệ ngoài lều đều là tâm phúc đáng tin của hắn, nghe vậy lập tức lên tiếng, vội vàng rời đi.

Trần Vương xoay người, chậm rãi hành ngồi xuống chủ tọa, đôi tay giao điệp trước người, an tĩnh chờ.

Anh Quốc Công tới thực mau, vừa nhận được báo tin, cho rằng hai vị diện hạ phát hiện tình huống khẩn cấp gì, lập tức buông sự vụ, đuổi lại đây.

Khoảng ba mươi phút, bên ngoài liền vang lên trầm trọng tiếng bước chân.

Thân vệ của Trần Vương trước đó được chủ tử phân phó, cố ý vô tình ngăn cản quân đi theo Anh Quốc Công.

Anh Quốc Công ngược lại không để bụng, dù sao thương nghị chuyện quan trọng cũng phải bình lui những người này.

Một mình ông ta bước vội vàng, nhấc lên rèm cửa đi vào.

Ai ngờ một màn đột ngột đập vào trong mắt, làm ông ta chấn động.

Ngụy Vương đứng là ở đây, nhưng lại thẳng tắp nằm trên mặt đất, ngực trái chỗ trái tim cắm một thanh chùy thủ, đâm tận gốc.

Hắn rõ ràng đã chết, hai mắt trũng lõm, chết không nhắm mắt.

Anh Quốc Công cả kinh không nhỏ, tuy là trải qua nhiều chuyện lớn, cũng lập tức thất thanh kinh hô, “Ngụy Vương điện hạ hân.....”

“Anh Quốc Công xin nói cẩn thận.”

Một giọng nam không cao không thấp vang lên, đột ngột đánh gãy Anh Quốc Công kinh hô, ông ta nghe tiếng nhìn lại, Trần Vương đang ngồi ngay ngắn ở ghế trên, biểu tình vô cùng bình tĩnh, không hề chớp mắt nhìn mình.

Anh Quốc Công cũng không phải thuần khiết như giấy trắng, lăn lộn quan trường hơn hai mươi năm, sóng gió gì chưa thấy qua.

Mới vừa rồi sự phát đột nhiên, ông ta khiếp sợ mới xem nhẹ Trần Vương, hiện giờ hai bên vừa đối diện, ông ta lập tức hiểu rõ.

Huynh đệ bất hoà, Trần Vương tự tay đâm chết huynh trưởng.

Anh Quốc Công khoảnh khắc hiểu ra, lại lập tức bạo nộ, Ngụy Vương là con rể của ông ta, con gái ông ta hiện giờ mang thai cốt nhục của Ngụy Vương.

Trần Vương làm vậy là thương tổn ích lợi căn bản của ông ta.

Phải biết rằng, ông ta là nhân vật mấu chốt nắm thực quyền trong đảng Hoàng hậu, mặc dù Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu, cũng phải tôn trọng ông ta vài phần. Anh Quốc Công giận cực, cũng không để tôn ti quân thần vào mắt, vẻ mặt lạnh băng: “Trần Vương.....”

“Bản vương định nghiền tiểu thư Anh Quốc Công phủ vào vương phủ.”

Trần Vương mở miệng trước một bước, làm lời Anh Quốc Công nói nghẹn trong cổ họng, hắn tiếp tục từng câu từng chữ nói: “Vương phi không thể mang thai, trắc phi còn lại cũng không thể, tuy Tần tiểu thư hạ mình làm trắc phi, nhưng cũng chỉ là kẻ tạm thời mà thôi.”

Hắn thực bình tĩnh, nói xong đứng lên, đi đến trước mặt đối phương, thành khẩn nói: “Bản vương muốn cùng công gia hợp tác làm chuyện lớn, không biết ý công gia như thế nào?”

Trần Vương cười Vương phi không lâu, thân thể Vương phi cũng không có tật xấu, chẳng qua, hắn nói nàng không thể mang thai, vậy nàng khẳng định liền không thể.

Nàng có thể mang thai hay không chỉ là một ý niệm của hắn mà thôi.

Điểm này, Anh Quốc Công đương nhiên biết, nhìn chằm chằm khuôn mặt Trần Vương tuấn mỹ âm nhu trắng nõn, hơi thở ông ta dồn dập, vẻ mặt nhiều lần biến ảo.

Trong doanh trường tĩnh mịch một lát, đủ loại ý niệm nhanh chóng hiện lên, ông ta rút cuộc cong lưng, chấp tay nói: “Vi thần vui đến cực điểm.”

Đây là lựa chọn tốt nhất.

Tuy hiện giờ một đảng Khôn Ninh Cung suy thoái, nhưng đã không thể rời thuyền, Anh Quốc Công chỉ có thể một con đường đi tới cuối.

Dù gì Ngụy Vương cũng đã chết rồi, mặc dù ông ta không cam lòng, đối phương cũng không thể chết mà sống lại.

Tuy trắc phi phiền toái chút, nhưng chính phi và một trắc phi khác hoàn toàn không thể mang thai sinh con, kết quả cũng là giống nhau.

Huống hồ ý trong lời Trần Vương nói, ngày nào đó vị trí chính phi sẽ điều chỉnh lại.

Bởi vậy nói đến cùng, ông ta chỉ hy sinh một đích nữ thôi. Tuy giá trị của đích nữ cao hơn, nhưng thứ nữ dùng tốt, giá trị cũng không kém chút nào.

Anh Quốc Công dư quang quét mắt Trần Vương, đối phương thực quả quyết, năng lực không hề kém hơn Ngụy Vương, thay đổi hắn, chưa chắc là chuyện xấu.

“Công gia không cần đa lễ, mau mau đứng lên.”

Mãi đến giờ phút này, Trần Vương mưu tính mới toàn bộ đạt thành, tuy hấn nỗ lực áp xuống vui mừng, không lộ rõ trên nét mặt, nhưng không nhịn được hào hùng vạn trượng.

“Tốt! Hai ta một lòng, Hoàng thái tử chưa chắc có thể được như mong muốn.”

“Đúng vậy!”

Thi thể Ngụy Vương vẫn còn ấm, nhạc phụ hấn nể trọng nhất đã đạt thành ý kiến nhất trí với bào đệ giết hại hấn, trở thành một đôi cha vợ con rể mới ra lò.

Hấn chỉ có thể tro mắt trừng mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

Editor: Vy Vy 1505

Cha vợ con rể mới ra lò đạt thành ý kiến nhất trí, chuyện đầu tiên phải làm chính là xử lý xác chết của Ngụy Vương.

Chuyện này không thể giấu diếm không báo, cũng may hiện giờ thân ở chiến trường, có một ít không gian linh hoạt để thao tác.

Thừa dịp thi thể Ngụy Vương còn ấm, Anh Quốc Công vội vàng mang tới một thanh loan đao thu được từ Thát Đát, rút ra chủy thủ, lập tức dùng loan đao hung hăng chọc vài lần, nhiều lần xỏ xuyên qua ngực.

Chủy thủ nhẹ mà mỏng, lưỡi dao nhỏ hơn loan đao nhiều, như vậy hung mãnh đâm vài cái, mặt ngoài vết thương ban đầu đã không thể phân biệt.

Anh Quốc Công giết địch vô số, kinh nghiệm phong phú, hơn nữa máu Ngụy Vương chưa đông lại, nguy trang như vậy nhìn thật không có sơ hở.

Sau đó, Anh Quốc Công lại sai tâm phúc lặng lẽ tiếp cận quân doanh Thát Đát, điều thấp khiêu khích, hai bên giao chiến phạm vi nhỏ trong bóng đêm hơn nửa canh giờ.

Sau đó, quân doanh Đại Chu liền truyền ra tin tức Ngụy Vương bất hạnh bị quân địch giết hại.

Vốn dĩ, Anh Quốc Công và Trần Vương còn có chút lo lắng. Tuy tin tức kéo dài một lúc lâu, để mơ hồ thời gian Ngụy Vương tử vong, nguy trang cũng đúng chỗ, nhưng đám người Hoắc Xuyên, Trương Vi Thắng cũng không phải dễ lừa gạt.

Cũng may, chuyện thuận lợi ngoài dự đoán, đám người Hoắc Xuyên suốt đêm thương nghị kế hoạch tác chiến, thời gian phi thường gấp, vội vàng lại đây nhìn một mắt, liền trở về.

Người thân hy sinh ở chiến trường, nên lập tức tiến hành khám liệm, hơn nữa xuất phát từ tâm lý của Trần Vương, quan tài của Ngụy Vương hưởng thụ đài ngọc như tướng lĩnh bình thường, trước tiên để ở Kế Châu.

Đây là bởi vì, hai người “bi thống” quyết định, lấy đại chiến làm trọng, đợi đại thắng mới vận chuyển quan tài về kinh thành.

Ngụy Vương tự mình lên chiến trường, nói vậy cũng hy vọng tận mắt nhìn thấy Thát Đát đại bại. Hơn nữa vì tránh cho Hoàng hậu quá độ bi thương, lại không có người bên cạnh an ủi, tin tức hấn chết trận cũng tạm thời giấu.

Dù sao, Ngụy Vương phi mang thai, mà thai vị lại vô cùng không ổn, lỡ như truyền tin không xử lý thỏa đáng, con mồ côi từ trong bụng mẹ sợ là giữ không nổi.

Trần Vương là bào đệ của Ngụy Vương, tuyệt đối không cho phép việc này phát sinh.

Lý do cuối cùng thực chính đáng, hơn nữa Hoắc Xuyên được chủ tử phân phó, đi đầu thái độ ngầm đồng ý, vì thế, liền không có người đưa ra dị nghị.

Anh Quốc Công Trần Vương thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng mà, chuyện thật sự thuận lợi như vậy, không một người ngoài biết sao?

Đáp án đương nhiên không phải.

Trên thực tế, Cao Húc sớm đã nhận được tin báo, tuy không biết chi tiết trong doanh trường Trần Vương xảy ra việc gì, nhưng ẩn ẩn có thể đoán tám chín phần.

“Việc này không cần để ý nhiều, để Trần Vương làm chủ là được.”

Đại Chu Thất Sát vài lần giao phong, lần này nghỉ ngơi chỉnh đốn thời gian tương đối dài hơn, chỉ sợ một hồi đại chiến xưa nay chưa từng có đã áp ụ gần hoàn thành.

Đôi đầu kẻ địch mạnh, Cao Húc cũng không có quá nhiều nhân hạ phản ứng đôi huynh đệ này, kiềm chế đối phương, không cho nhóm người này lăn lộn ra chuyện xấu, nhiễu loạn chiến cuộc, vậy là được.

“Mặt khác, truyền tin Hoắc Xuyên, Trương Vi Thắng, nhiều hơn lưu ý Mục Hoài Thiện.”

So với Trần Vương, Anh Quốc Công, hẳn càng cảnh giác Mục Hoài Thiện hơn, dù gì người này có dũng có mưu, còn có binh mã thân tín, thường làm việc người ta không ngờ tới.

Cẩn thận dặn dò, lại xử lý xong đồng lớn việc quân chính quan trọng, trời đã tối đen, Cao Húc gác bút, xoa xoa ấn đường, lúc này mới đứng dậy về phòng ngủ.

Đi vắng mẹ con Kỳ Uyển Thanh chưa tới, cơ bản hẳn đều nghỉ ở thư phòng, nhưng hiện giờ cho dù trễ cỡ nào, hẳn vẫn sẽ về phòng.

Vào nội thất, Kỳ Uyển Thanh mới vừa dỗ dành con trai ngủ, Cao Húc tiếp nhận An nhi, tiểu tử này đã hơn hai tháng, càng thêm trắng nõn bụ bẫm, ngủ ngon lành, khỏe miệng phấn nộn không quên phun bong bóng.

Hắn mỉm cười, tiếp nhận khăn ẩm thê tử đưa qua, cẩn thận chà lau sạch sẽ khỏe miệng cho con trai, tự mình đưa về thư gian.

Phu thê rửa mặt xong, nằm trên giường, hắn liền báo tin tức này cho thê tử: “Ngụy Vương đã chết, chờ đến ngày khai hoàn hoi triều, quan tài mới có thể đưa trở về kinh thành.”

“Cái gì?”

Kỳ Uyển Thanh là khiếp sợ, tuy nàng hận cực bọn người đầu sỏ gây tội làm cho phụ huynh chết trận, thậm chí hận không thể bắt đối phương đền mạng, nhưng nàng vẫn biết thân phận các hoàng tử bất đồng, thống soái tham chiến sẽ không để cho bọn họ gặp nguy hiểm.

Hoàng tử muốn chết trận cũng không phải chuyện thực dễ dàng.

Đang êm đẹp, sao Ngụy Vương lại chết, hắn không phải có nhạc phụ Anh Quốc Công chăm sóc sao?

Hơn nữa đường đường một hoàng tử, sao không có lập tức đưa quan tài về kinh, đây là muốn giấu tin tức sao?

“Ngụy Vương là Trần Vương tự tay giết chết, sau đó Trần Vương và Anh Quốc Công đạt thành ý kiến nhất trí, liền truyền ra tin tức Ngụy Vương chết trận.”

Cao Húc hơi cong môi mỉm cười, giọng lên ý cười châm chọc nói: “Ước chừng, sau khi Trần Vương hồi kinh, sẽ nạp tiểu thư Anh Quốc Công phủ vào vương phủ.”

Đương nhiên, việc kẻ trên phải đợi đến khi gió êm sóng lặng.

Hắn tính toán hồi kinh liền vạch trần chuyện năm đó thông đồng với địch, chỉ sợ, Trần Vương không thể được như ý nguyện.

Kỳ Uyển Thanh lặng im, đệ đệ giết ca ca, là bởi vì ở trong mắt không ít người, cái gọi là người thân so ra kém xa ích lợi bản thân.

Ngụy Vương đã chết, Trần Thái Lam thành quả phụ, nếu là lúc vừa bắt đầu, có lẽ nàng sẽ tiếc hận vì đối phương, dù sao con dâu hoàng gia không dễ làm, một khi nam nhân không còn, chủ định phải thủ tiết, cả đời bị trị hoãn.

Chính là trải qua đủ loại không hài hòa, đối với người bạn cũ ngày xưa, Kỳ Uyển Thanh chỉ còn lại chán ghét, kinh ngạc một lát liền bỏ qua.

Nàng càng đau lòng chính mình nam nhân.

Hơn một tháng nay Cao Húc phi thường lao lực, quân vụ triều vụ ôm đồm, đại chiến cần thời khắc chú ý, trời chưa sáng liền thức dậy, đêm khuya mới về, mặc dù tuổi trẻ lực thịnh, khuôn mặt tuần tú cũng khó nén mệt mỏi.

Kỳ Uyển Thanh xoa ấn đường hắn, lại tỉnh tã xoa ấn hai bên trán, quan tâm nói: “Đêm đã khuya, chàng mau nghỉ ngơi đi.”

“Lần sau, nàng không được chờ cô, bản thân nghỉ ngơi sớm đi.” Mặc dù nàng không nghe lời, hắn cũng phải nhiều lời mấy lần.

Tay nghề của Kỳ Uyển Thanh là năm đó chuyên môn học tập, dùng khi làm nũng với cha, lực đạo vừa vặn thích hợp, huyết vị cũng chuẩn, phần đầu Cao Húc thoải mái, nhắm mắt hưởng thụ thê tử nhu tình.

“Thanh Nhi.”

Xoa ấn đại khái thời gian một chén trà nhỏ, hấn e sợ thê tử mỗi tay, liền cầm tay nàng, cũng nhẹ giọng nói: “Trận đại chiến này đã giằng co hơn một tháng, bên ta và Thất Sát vài lần chiến đấu kịch liệt, đã áp ụ sắp hoàn thành.”

Đại khái thực mau, liền sẽ bùng nổ một lần hoặc là hai ba lần chiến dịch, hoàn toàn quyết định thắng bại. Xong việc, đại quân liền sẽ khai hoàn về triều, một nhà bọn họ cũng về kinh.

“Vậy thật tốt quá.”

Kỷ Uyển Thanh lập tức cao hứng, như vậy rất tốt, kết thúc chiến sự, đối với Đại Chu, đối với tướng sĩ, đối với bá tánh, đều là chuyện rất tốt.

Mấy trận chiến gần đây Đại Chu vẫn luôn chiếm thượng phong, giờ phút này tuy Cao Húc có chút mệt mỏi, về mặt lại không nghiêm túc thận trọng, hiển nhiên vẫn có nắm chắc.

Như vậy không thể tốt hơn.

Nàng vui sướng từ đáy lòng: “Chúng ta chờ mọi người chiến thắng trở về.”

“Được!”

Cao Húc mỉm cười, nhưng nói tới đây, hấn không khỏi trước tiên dặn dò: “Thanh Nhi, qua hai ngày, cô sẽ đích thân tới tiền tuyến đốc chiến, nàng và An Nhi liền lưu lại Kế Châu, cô thực mau sẽ trở về.”

Tuy chiến trường cách Kế Châu không xa, bỏ câu đưa thư chỉ hơn một canh giờ là tới, nhưng trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, qua lại ba canh giờ, nói đến cũng thật lâu.

Chiến dịch kế tiếp thực mấu chốt, Cao Húc đã quyết định, khởi hành đích thân tới chân núi Yến Sơn, trực tiếp tiến vào doanh địa Đại Chu.

Kỷ Uyển Thanh không ngu ngốc, nàng vừa nghe liền biết. Nói thực ra, nàng nhớ thương hấn, còn có một ít lo lắng, nhưng sau khi nàng nghe xong, vẫn chỉ ôm sát hấn, thấp giọng đáp: “Được, thiếp và An Nhi chờ chàng.”

Nếu không thể không đi, vậy làm hấn thiếu chút nhớ thương, chiều cổ tốt chính mình và con trai mới là chính xác nhất.

Thê tử hiểu chuyện hiểu lý lẽ, lại uất thiếp khiến lòng người phát đau, Cao Húc “Ừ” một tiếng, không nhiều lời, chỉ gắt gao ôm nàng.

“Ngủ đi.”

“Dạ.”

.....

Một đêm không mộng, cách một ngày, trời chưa sáng Cao Húc đã thức dậy, cáo biệt vợ con, sáng sớm liền ra Kế Châu, thẳng đến chân núi Yến Sơn.

Hoàng thái tử đích thân tới, có thể ủng hộ rất lớn sĩ khí toàn quân, bởi vậy tin tức vẫn không che giấu.

Trong lúc kế sách của Trần Vương được Anh Quốc Công tán đồng, hai người đang suy nghĩ thượng sách làm cho trận chiến dịch này kết thúc hoà, cũng áp chiến công của Hoàng thái tử đến thấp nhất, không nghĩ tới, Cao Húc đã đến doanh địa Đại Chu.

Liên tiếp mãnh liệt chiến đấu kịch liệt, cũng dần dần thấy kết cuộc.

Ngắn ngủn hai ngày, Đại Chu Thất Sát bạo phát vài lần tiếp xúc ngắn ngủi thô thiển.

Giờ phút này dưới chân Yến Sơn, không khí căng chặt đến mức tận cùng, tràn ngập hơi thở như có như không khóí thuốc súng, phảng phất một chút liên phát hỏa, hết sức căng thẳng.

Hai bên gôi giáo chờ sáng, hết sức chăm chú cảnh giác kẻ địch.

Lúc này, trong doanh địa Đại Chu còn có một người đang phân thân chuyện khác.

Người này, chính là Mục Hoài Thiện.

“Chủ tử, quan tài của Ngụy Vương đưa trở về Kế Châu, tin tức quả nhiên không truyền lại kinh thành.” Nói chuyện chính là tâm phúc của hấn, Mục Đức.

Mục Hoài Thiện thật không quá để ý hai cháu trai, nếu không sẽ không vì trong lòng không vui, liền xúi giục Trần Vương giết huynh.

Chỉ là Trần Vương thật ra tay, hấn lại bởi vậy chú ý tới rất nhiều việc không giống bình thường.

Một hoàng tử trưởng thành chết trận, thật sự không phải một chuyện nhỏ, nhưng quân doanh Đại Chu lại cực kỳ gió êm sóng lặng.

Lạ nhất chính là quan tài của Ngụy Vương và việc báo tang.

Bình thường đại chiến, tướng sĩ chết trận thật sự không ít, nhưng giới hạn trong đủ loại điều kiện, bình thường di thể sẽ có hai phương án xử lý.

Quân tốt bình thường, nếu có đồng bào nguyện ý mang, sẽ hoá táng đưa về cố hương; nhưng càng nhiều là đào một cái hố to, cùng mai táng bọn họ, tiếp tục bảo hộ biên cương Đại Chu.

Không có biện pháp, chuẩn bị nhiều quan tài như vậy không phải chuyện dễ dàng, mà di thể cần thiết mau chóng xử lý, nếu không sẽ dẫn phát liên tiếp dịch bệnh nghiêm trọng.

Một phương án khác xử lý thi thể chính là nhằm vào tướng lĩnh trung cấp trở lên. Cấp bậc càng cao, nhân số khẳng định liền ít đi, nếu bọn họ chết trận, di thể sẽ được khâm liệm trước, sau đó tạm thời để ở phía sau, chờ chiến dịch kết thúc cùng nhau vận chuyển về.

Không có biện pháp, thời khắc phi thường, rất nhiều lúc không thể phân ra nhân thủ để vận chuyển, nhưng nếu điều kiện cho phép, vẫn sẽ dùng băng bảo tồn.

Ngụy Vương là con ruột của kim thượng, con cháu thiên gia, không giống tướng lĩnh bình thường, đãi ngộ hấn được hưởng thụ hấn là lập tức cưỡi ngựa tổng tang báo, cũng che chở quan tài về kinh.

Trần Vương giết huynh, khó tránh khỏi chột dạ, hấn lấy cố đường hoàng, mục đích cũng chỉ có một, chính là kéo dài thời gian thích hợp. Rốt cuộc mặc dù thi thể có ướp băng, thời gian dài cũng hoàn toàn mơ hồ rất nhiều dấu vết.

Mục Hoài Thiện vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, làm hấn kinh ngạc chính là, Trần Vương lại có thể tất cả xuôi gió xuôi nước, quan tài của Ngụy Vương đưa về Kế Châu, tin tức thật đúng là bị che giấu.

Chuyện này nháy mắt làm cho chuông cảnh báo trong đầu hấn xao vang.

Phải biết rằng, trong doanh địa Đại Chu có rất nhiều người thông minh nhạy bén, cũng không phải mỗi người đều có thái độ chuyện không liên quan mình.

Trước hết, chính là hai người phụ trách thống soái hơn bảy mươi vạn binh mã Đại Chu, Hoắc Xuyên và Trương Vi Thắng.

Hoàng tử chết trận dưới mí mắt của bọn họ, hai người này có trách nhiệm giải thích với Hoàng Đế, sao có thể nhẹ nhàng buông tha?

Sau lưng tất nhiên có người thao túng, thả lỏng tay cho Trần Vương.

Người kia là ai, miêu tả sinh động.

Hoàng thái tử.

Lực lượng của Hoàng thái tử quá lớn, chỉ sợ Đông Cung nhiều năm thâm thấu còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của hấn.

Mục Hoài Thiện ngón tay nhẹ gõ bàn, tâm niệm vừa chuyển, nhớ tới Hoắc Xuyên.

Hoắc Xuyên là kẻ thù cũ nhiều năm của hấn.

Hai người đều là người xuất sắc trong quân, lại xem nhau không vừa mắt. Năm đó Tùng Bảo dịch, tất cả chứng cứ đều xóa sạch sẽ, không ai có thể đẩy ra mây mù, nhưng khi đó Hoắc Xuyên liền theo dõi Đại Đồng.

Ông ấy không có chút chứng cứ nào, chỉ dựa vào trực giác, đương nhiên không dám nói ra ngoài miệng, chỉ trầm mặc đề ở đáy lòng. Nhưng từ đó về sau, Tuyên Phủ liền bắt đầu thường xuyên phái mật thám đến thăm Đại Đồng Đều Chỉ Huy Từ.

Khoan đã, mật thám?

Mục Hoài Thiện nheo lại đôi mắt, đột nhiên nhớ tới năm ngoái khi hấn hồi kinh báo cáo công tác, Đại Đồng bị mật thám xâm nhập.

Kẻ xâm nhập quả thực là lợi hại, suýt nữa vào ngoại thư phòng.

Bởi vì lúc ấy, thủ lĩnh mật thám nhìn thấy kẻ xâm nhập đột nhiên điều chỉnh phương hướng, đi về phía Tuyên phủ, hấn liền cho rằng là cao thủ Hoắc Xuyên mới mời chào, đặc biệt phái lại đây.

Hiện giờ ngẫm lại, có khi nào là không phải?

Nếu thật không phải, kẻ xâm nhập là người của ai?

Trong nháy mắt Mục Hoài Thiện nghĩ đến Đông Cung. Vì sao người đó xuất hiện một lần liền mai danh ẩn tích?

Tất nhiên là tính sẵn trong lòng, chỉ đợi thời cơ.

“Chúng ta không thể lại về Đại Đồng.” Chính xác là, không thể để triều đình không chế hấn.

Mục Hoài Thiện là người thực nhạy bén, đại chiến vừa mới bắt đầu, hấn liền phát hiện Hoắc Xuyên sớm đầu phục Đông Cung, cho nên lần này đại chiến mới có thể một bước lên mây, được Hoàng thái tử ủy thác trọng trách, nhảy trở thành thống soái hơn bảy mươi vạn đại quân.

Lại trải qua chuyện Ngụy Vương chết trận, hấn thậm chí phát hiện Hoàng thái tử không chỉ có một tâm phúc là Hoắc Xuyên, nếu không, tin tức này sẽ không hoàn toàn bị xem nhẹ như vậy.

Hoàng thái tử không chế quân chính hai quyền đã đến cao phong, lại kết hợp suy đoán của hấn, chỉ sợ một khi đại chiến kết thúc, chính là thời điểm phe ta bị thanh toán.

“Mượn lần này đại chiến, chúng ta cần thiết thoát thân.”

Mục Hoài Thiện không để ý quyền bính, thậm chí không để ý sống chết, nhưng hấn để ý người là dao thót, ta là cá thịt.

Bị người chặt chẽ khống chế, nhậm xẻo nhậm giết rất mất tôn nghiêm, hấn quyết không cho phép chính mình bị như thế.

Cũng may, hấn sớm có chuẩn bị.

Ngay từ đầu đại chiến nổ ra, Hoắc Xuyên được trọng dụng, mà lúc nào hấn cũng bị kiểm chế, Mục Hoài Thiện liền có cảm giác nguy cơ.

Rất nhiều thời điểm trực giác của hấn là đúng, hấn nguyện ý tin tưởng nó. Hơn nữa, căn cứ đủ loại dấu vết để lại từ trước, tuy hấn không chắc chắn giống hiện tại, nhưng cũng ần ần suy đoán được vài phần.

Lúc ấy đường lui liền đã được chuẩn bị.

Nếu Hoàng thái tử bước lên đại vị, bất luận văn thần võ tướng gì đều không thể chống lại, điểm này Mục Hoài Thiện thấy được rõ ràng.

Hấn không quyền luyện quyền vị, một khi đã như vậy, hoàn toàn trốn chạy cũng là một lựa chọn không tệ.

Vừa lúc đây là một chiến dịch khổng lồ, mà chiến trường vừa lúc tiếp giáp núi non Yến Sơn.

Núi non Yến Sơn khổng lồ mà rộng lớn, đường nhỏ khe sâu vô số, người lên vào rừng như rồng vào biển, lại muốn tìm kiếm, quả thực khó như lên trời.

Mục Hoài Thiện làm tốt chuẩn bị hai tay, vừa tiếp tục quan vọng, vừa phân phó tâm phúc đi thăm dò địa hình Yến Sơn, tìm kiếm một đường nhỏ thích hợp mà ẩn nấp.

Lúc cần thiết, khiến cho Đại Đồng Đô Chỉ Huy Sứ chết trận sa trường, sau đó hấn thông qua Yến Sơn rồi khi, từ đây không biết tung tích.

Dù sao sau chiến dịch lớn, di thể không thể phân biệt xuất thân thực sự quá nhiều.

“Chuyện ta phân phó các người làm, đều làm tốt sao?”

“Hồi chủ tử, đã tìm ra đường nhỏ, tuyệt đối ẩn nấp; thể thân cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, tuyệt đối không lộ nửa điểm manh mối, chỉ đợi chủ tử đứng lúc thoát thân.”

“Thực tốt, tùy thời đợi lệnh, chờ đại chiến quá nửa, chúng ta liền rời đi.”

Không thể không nói, Mục Hoài Thiện là người thông minh phi thường, kế hoạch hoàn thiện chu toàn. Hấn cũng xác thật có năng lực, cho dù có người chặt chẽ chú ý, kế hoạch giả chết rồi đi như cũ bị che giấu gắt gao, không lộ nửa điểm manh mối.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, hấn xác thật có thể thuận lợi rời đi, trời cao biển rộng, lại không người có thể tìm ra bóng dáng.

Chẳng qua, đại chiến nổ ra, khi hấn chuẩn bị tìm kiếm cơ hội rồi đi chiến trường, lại đụng phải một người không tưởng được.

Đó chính là Gia Lạp.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120

Editor: Vy Vy 1505

Trời âm u, tầng mây rất dày, ép tới cực thấp.

Dưới chân núi Yến Sơn, Đại Chu và Thát Đát, hai bên hoả lực tập trung liệt trận hơn một trăm vạn, đen nghìn nghịt cả một vùng nhìn không thấy điểm cuối.

Cách một mảnh hơi lõm bình thản, ranh giới rõ ràng, hai bên bày quân đối chọi.

Người rất nhiều, nhưng một tiếng động đều không có, tiếng gió tiếng chim cũng mai danh ẩn tích, không khí đã căng chặt tới cực điểm.

Đại chiến chạm vào là nổ ngay.

Thát Đát Khả Hãn cười ngửa vượt tới, nhìn ra xa quân địch bày binh bố trận, ánh mắt hần chuẩn xác dừng ở một vị trí phía sau.

Đó là trung tâm quân Đại Chu, chúng tướng sĩ thật chặt chẽ bảo hộ, quả thực là an toàn đến cực điểm.

Hắn biết, Đại Chu Hoàng thái tử tự thân tới chiến trận, hần hần là ở vị trí kia.

Đại Chu không giống Thát Đát, thiên hoàng hậu duệ quý tộc chỉ ngồi phía sau chỉ huy trận chiến, đừng nói giống Thát Đát Khả Hãn tự mình ra tay chém giết, mặc dù là thoát đi phía trước cũng không có.

Người Thát Đát khinh thường thường cách làm này, nhưng chính là Đại Chu Hoàng thái tử tự phụ như vậy lại làm hần tao ngộ suy sụp xưa nay chưa từng có.

Sắc mặt Khả Hãn âm trầm, lạnh lùng xẹt qua chỗ đó, nửa ngày mới thu hồi tầm mắt.

“Chư vị Thát Đát dũng sĩ, thời cơ rửa mối nhục xưa tới rồi!”

Khả Hãn run lên dây cương, quay lại đầu ngựa, nhìn đại quân phía sau hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, đôi mắt che giấu không được sát ý như lửa cháy lan ra đồng cỏ, vừa lòng gắt gât đầu.

“Ngày trước, không ít đồng bào chúng ta bị Đại Chu tàn sát, hiện giờ muốn đòi lại hay không?”

“Muốn! Muốn! Muốn!”

Khả Hãn động viên trước trận chiến vô cùng nhiệt huyết, lập tức cảm xúc đại quân điều kích động, sĩ khí ngất cao, các tướng sĩ lập tức cao giọng ứng hòa.

Gia Lạp cũng ở trong đó, chức quan của hần không thấp, vị trí cũng ở gần phía trước, tuy mặt ngoài hần giống bên cạnh cùng nhau kích động hô to, thực tế lại nương động tác, không dấu vết đánh giá Khả Hãn, còn có đàn tướng lĩnh Thát Đát cao cấp trước mắt.

Tuy Khả Hãn cường tráng như cũ, nhưng đen hơn gầy hơn lúc trước, hiển nhiên liên tiếp rơi vào hạ phong, cộng thêm vẫn luôn không điều tra ra mặt thám trong quân, làm hần áp lực rất lớn.

Không sai, Khả Hãn đại chiến rất nhiều, không quên mật thám lúc trước tiết lộ hành tung của hần, lập lại bài tra trong quân, một khi có chút điểm đáng ngờ, lập tức kéo xuống xử lý nghiêm khắc.

Cũng may Gia Lạp nếu làm, cũng là chuẩn bị kỹ càng.

Hần thực cẩn thận, xong việc cũng không hề nhúc nhích nửa phần, hơn nữa lúc trước tuy hần mất trí nhớ, nhưng thân phận dân chăn nuôi vẫn kịp thời quét sạch sẽ cái đuôi, thân phận không hề nghi ngờ, thuận lợi ngủ đông.

Tầm mắt xẹt qua trên mặt Khả Hãn, dừng ở quân Đại Chu, đáy mắt Gia Lạp hiện lên một tia quyến luyến và khát vọng.

Nhưng thực mau, đã bị hần đè ép.

Ám điệp cấp cao xưa nay không dễ ẩn núp, nếu hần thành công, phải vì gia quốc mưu phúc lợi. Lần này đại chiến vừa lúc, nếu Đại Chu lấy được thắng lợi, Thát Đát sẽ có một đoạn thời gian rất dài vô lực xâm nhập phía nam.

Nếu thuận lợi, hần thực mau có thể trở về gia quốc, nhưng trước đó, hần còn cần cẩn thận ẩn nhẫn, thám thính cơ mật, hiệp trợ Đại Chu thắng.

“Các dũng sĩ, giết Đại Chu!”

“Giết! Giết! Giết!”

Trống to bằng da trâu được gõ vang, một tiếng càng gấp hơn một tiếng “Thùng thùng thùng thùng” phảng phất vang ở trong lòng, chờ khi nhịp trống dồn dập đến mức tận cùng, đã gần nổi lên, Khả Hân vùng lên loan đao sắc bén trên tay.

“Các dũng sĩ, lên! Giết!”

Theo một tiếng rống to, hình ảnh yên lặng lập tức kích động, Hoắc Xuyên đồng thời vùng lên đại đao, lạnh giọng hét lớn: “Các tướng sĩ, giết hết Thát Đát cường đạo!”

“Giết!!!”

Đại quân hai bên đồng thời động, kỵ binh là tiên phong, bộ binh theo sát sau đó, giống như hồng thủy nhào về phía đối phương.

Tiếng kêu không ngừng, máu tươi phun tung toé, nháy mắt nhiễm hồng mặt đất.

Tiếng ngựa hí vang, tiếng đao kiếm đâm vào cơ thể “phụt”, tiếng rên rỉ trước khi hấp hối, tiếng thi thể đổ “phanh”, nháy mắt mùi máu tươi tràn ngập chân núi Yên Sơn.

Gia Lạp mặc niệm năm đó Hoàng thái tử truyền lời, mặc dù tay người bắt đắc dĩ nhiễm máu tươi của đồng bào, cũng là tận trung vì nước, cử chỉ hôm nay chỉ vì cứu lại càng nhiều tánh mạng quân dân Đại Chu, không cần cố kỵ trong lòng.

Đối với một người nhiệt tình yêu thương gia quốc, tự tay chém giết đồng bào là một chuyện cực dầy vò, nhưng Hoàng thái tử nói rất đúng, hắn cần thiết lắm, còn phải không thể lộ ra nửa phần dấu vết, để tránh kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Gia Lạp lau một phen máu tươi trên mặt, tính cả khóe mắt ướt át, tiếp tục lạnh mặt, giục ngựa về phía trước.

Hắn vừa chiến đấu kịch liệt, vừa không dấu vết nhìn ra xa bốn phương.

Không sai, hắn đang tìm kiếm một người.

Một kẻ mặc dù là tướng quân Đại Chu, hắn cũng cực vui vẻ thậm chí chờ đợi chính tay đâm chết.

Người nọ chính là Đại Đồng Đô Chỉ Huy Sứ, Mục Hoài Thiện.

Gia Lạp hiện đã rõ ràng tiền căn hậu quả Tùng Bảo dịch, hắn căm thù đến tận xương tủy bọn đầu sỏ, mặc dù róc xương xẻ thịt đối phương, cũng khó tiết mối hận trong lòng.

Đáng tiếc đại quân hai bên tổng cộng hơn một trăm vạn, nếu muốn từ giữa tìm kiếm một người, nói dễ hơn làm, cho nên từ lúc khai chiến tới nay, hắn cũng không thể tìm được bóng dáng người này.

Vốn tưởng rằng lần này đồng dạng không có kết quả, ai ngờ vừa nhắc đầu, con người hắn lại đột nhiên co rụt.

*****

Máu tươi phun tung toé, huyết tinh đầy đất, Mục Hoài Thiện chỉ cảm thấy vui sướng đầm đìa, từ sáng sớm đến nửa buổi chiều chiến đấu hăng hái, hắn thích ý đến cực điểm.

Xem sắc trời, thực đáng tiếc, hắn phải rời khỏi.

Đại chiến tới trạng thái giằng co, vô cùng hỗn loạn, mà một hồi chém giết, hắn cũng dần dần tiếp cận chân núi Yên Sơn, đây là thời cơ thích hợp nhất.

Lưu luyện nhìn chiến trường màu đỏ tươi trước mắt, lại lơ đãng nhìn đám người Hoắc Xuyên ở phụ cận, trước hắn phải cắt đuôi đám người này.

Từ sau khi Mục Hoài Thiện suất lĩnh binh mã Đại Đồng gia nhập đại quân, mỗi lần chiến dịch, binh mã của hắn sẽ bị kẹp giữa quân của Hoắc Xuyên và Trương Vi Thắng, bị chặt chẽ kiểm chế.

Hoắc Trương hai người cũng thường thường xuất hiện hai bên hắn, mặc dù hai người không có mặt, cũng có tâm phúc của đối phương thay phiên xuất hiện.

Một lần, hai lần là trùng hợp, ba lần bốn lần liền không khả năng.

Cũng là từ lúc ấy, Mục Hoài Thiện biết Đông Cung theo dõi chính mình, nghĩ sâu một tầng, thậm chí đối phương có khả năng đã lấy được hai phong hiệp nghị năm đó.

Hắn suy tư, bắt đầu chuẩn bị đường lui, sai người lặng lẽ thăm dò Yên Sơn.

Hiện tại mọi chuyện đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông, chờ thoát khỏi mấy người Hoắc Xuyên chướng mắt, liền có thể lập tức trốn vào Yến Sơn.

Mục Hoài Thiện hơi hơi cong môi, nếu muốn thuận lợi thoát khỏi cũng không khó, vòng mấy vòng vào chỗ quân địch dày đặc là được.

Đến lúc đó đối phương bèn chém giết quân địch, khẳng định có lúc bỏ sót.

Hắn nháy mắt ra dấu với đám người Mục Đức, kẹp mạnh bụng ngựa, mấy người chủ tớ lập tức cưỡi ngựa lao vào nơi nhảm bẩn.

Biện pháp này đơn giản, nhưng lại thực hiệu quả, Mục Hoài Thiện vọt mấy vòng, bóng dáng đã biến mất giữa kỵ binh địch ta đông đảo.

Hoắc Xuyên quét ngang đại đao, chém đầu tướng quân Thất Đất chặn đường trước mắt, ngẩng đầu nhìn lại, không thấy bóng dáng Mục Hoài Thiện, trong lòng ông rung mình, lập tức trầm giọng phân phó: “Nhanh trải rộng nhân thủ, tìm họ Mục kia trở về.”

“Hoắc huynh yên tâm, chỉ mới chớp mắt, hắn chạy không xa.”

Trương Vi Thắng cũng cưỡi ngựa xuất hiện, thấy thế vừa chém giết kẻ địch, vừa trầm giọng phân phó trái phải: “Nhanh, lập tức giãn ra, tìm nơi quân địch nhiều.”

Chiến trường hỗn loạn, tình huống này không phải chưa phát sinh, xác thật tìm tòi một lát liền tìm được người.

Chẳng qua, mọi người trăm triệu không nghĩ tới, Mục Hoài Thiện phát hiện không tốt, nhanh chóng quyết định trốn chạy, không đi sâu vào chiến trường, ngược lại vừa tìm cách cắt đuôi, vừa dựa sát chân núi Yến Sơn hẻo lánh.

Hắn còn sai mấy tâm phúc ăn mặc áo giáp giống nhau để hỗn loạn tầm mắt, phải nói là chuẩn bị rất chu toàn.

Đào vài vòng cắt đuôi đám người kia, nếu không có gì ngoài ý muốn, Mục Hoài Thiện xác thật có thể thành công, nhưng khi hắn khó khăn lắm sắp đến bìa rừng dưới chân Yến Sơn, trước mặt hắn lại lao ra một con ngựa.

Đối phương đột ngột lạc dây cương, ngựa tốt lông đen sáng bóng lập tức hí vang một tiếng, ngừng lại cách hắn hơn mười bước.

Thực rõ ràng, người này chính là tới chặn hắn.

Mục Hoài Thiện không chút hoang mang lạc dừng ngựa, nhướng mày nhìn thoáng qua.

Đối phương là một tướng quân Thất Đất, cao lớn khôi vĩ, mạnh mẽ hữu lực, áo giáp màu đen bạc mặc trên người hắn không có vẻ trầm trọng, ngược lại nhẹ nhàng khôi động, tăng thêm uy vũ hùng tráng.

Trên mặt người này một đồng râu quai nón, hơi rối tung, che khuất hơn nửa khuôn mặt, nhưng phần lộ ra lại cực anh dũng, mày kiếm đen đặc, hai mắt tà phi, mắt đen sáng ngời có thần, đáng tiếc bên huyệt Thái Dương có một vết sẹo thật sâu do đao.

Râu quai nón anh tuấn hiện giờ quét ngang đại đao vọt vọt, con người đen bóng lạnh lẽo, đánh giá Mục Hoài Thiện nửa ngày, mới lạnh lùng nói: “Rốt cuộc tìm được người.”

“Hả? Tìm ta?”

Mục Đức mắt thấy chủ tử sắp thoát thân, lại bị người ngăn trở, vẻ mặt hiểm thấy xuất hiện nôn nóng, lại hoãn một chút, sợ là đám người Hoắc Xuyên sẽ đuổi kịp.

Mục Hoài Thiện lại không vội chút nào, rồi đi không hôm nay còn có lần sau, dù sao đại chiến một ngày hai ngày là không thể kết thúc, hắn đánh giá râu quai nón rõ ràng không có ý tốt trước mắt, cảm thấy cực kỳ hứng thú, việc trốn vào Yến Sơn lập tức bị gác qua một bên.

Hắn cười như không cười: “Người tìm ta có chuyện gì?”

Phía sau tiếng vó ngựa lộc cộc, Hoắc Xuyên Trương Vi Thắng không phải nhân vật đơn giản, thời gian ngắn ngủi đã tìm tới, hai người thu hết vào đáy mắt tình cảnh này, cũng vừa lúc nghe được những lời này.

Bọn họ nhướng mày, vừa giết địch, vừa quan sát.

Hoắc Xuyên lưu loát xoay người, chém đầu một tiểu tướng quân địch, liếc mắt, lúc này ở góc độ của ông ấy có thể thấy cả gương mặt râu quai nón, chợt nhìn lại, ông không nhận được nhãn mày.

Sao ông cảm thấy, mặt mày râu quai nón rất có phần quen thuộc.

Rất giống một nam tử tuổi trẻ mà ông biết.

Hoắc Xuyên kinh nghi bất định, lại nghe thấy râu quai nón chậm rãi nói: “Ta tìm người, là vì báo thù.”

Giọng nói này!

Trầm thấp mà từ tính, phi thường giống giọng nói con trai độc nhất đã qua đời của một người bạn tốt của ông!

Khoan đã!

Mặt mày râu quai nón còn không phải cực giống bạn ông sao? Cũng cực giống con trai độc nhất của bạn ông, hai cha con ngũ quan cứ như cùng một khuôn mẫu khắc ra vậy.

Vấn đề là, bốn năm trước, hai cha con bạn tốt đã chết trận sa trường, hy sinh trong Tùng Bảo dịch dị thường thảm thiết.

Trong nháy mắt, tim Hoắc Xuyên nhảy dòn đập, gắt gao nhìn chăm chăm đăm đăm râu quai nón.

Chẳng lẽ là?

“Làm sao vậy?”

Trương Vi Thắng phát hiện ông không ổn, lập tức ruồi ngựa qua, vừa giết địch, vừa nhủ mày thấp giọng hỏi: “Người này có vấn đề gì sao?”

“Không thành vấn đề! Hoàn toàn không có vấn đề!”

Hoắc Xuyên nhìn râu quai nón thật sâu, thu hồi tầm mắt, đồng dạng hạ giọng, nói với Trương Vi Thắng: “Chúng ta bắt lại những người này trước đã.”

Nói xong, khẽ nâng cằm, chỉ chỉ đám người Mục Đức.

Nói thực ra, Hoắc Xuyên nói lời này có chút cổ quái, dù Mục Hoài Thiện lại như thế nào, cũng là tướng quân bên ta, hấn và người Thát Đát giằng co, phe Đại Chu hấn là trước hết nhất trí đối ngoại mới đúng.

Nhưng giờ phút này, Hoắc Xuyên lại hạ lệnh ngăn cách đám người Mục Đức, không cho bọn họ tiến lên giúp đỡ, đã gián tiếp trợ giúp râu quai nón.

Trương Vi Thắng và vị bạn cũ kia của Hoắc Xuyên không tính quen thuộc, không nhận ra, nhưng ông không ngu ngốc, nghe vậy tâm niệm vừa động.

Trương Vi Thắng nghĩ đến chính là ám điệp cao cấp Đại Chu mai phục trong quân Thát Đát.

Hoàng thái tử đột nhiên chỉ huy Hoắc Xuyên xuất quan, chặn lại Thát Đát Khả Hân, là một trong những thông soái cao nhất của Đại Chu, Trương Vi Thắng lập tức suy đoán, Hoàng thái tử khẳng định cài ám điệp cấp cao trong quân Thát Đát.

Chiến cuộc có thể tới cực điểm hôm nay, không thể không nhắc đến công lao to lớn của vị ám điệp cao cấp này, ông thường thức tài, cũng kính nể đối phương, đã có cơ hội, đương nhiên phải giữ gìn.

“Được.”

Trương Vi Thắng lập tức gạt đầu, vừa chỉ huy người tiến lên, cố ý vô tình ngăn cách đám người Mục Đức, vừa nghiêm túc đánh giá râu quai nón.

Ông phải nhớ kỹ mặt, lỡ như sau này có gặp, cũng có thể thuận thế tránh đi.

Hoắc Xuyên vẫn không giải thích quá nhiều, khiếp sợ qua đi, cũng lập tức nhớ tới ám điệp, nhất thời lại chặc chắn vài phần.

Tuy con của bạn tốt đồng luyện tam chín, hạ luyện tam phục, học được phụ thân chân truyền, nhưng dù sao còn tuổi trẻ, họ Mục võ công cực cao, ông không nhìn được có chút lo lắng.

(*Đồng luyện tam cửu, hạ luyện tam phục: ngày đồng luyện tăng lực, ngày hạ luyện tăng khí. Những người luyện võ có ý chí không thay đổi, vượt qua mọi khảo nghiệm trong điều kiện gian khổ, đồng thời cũng không cần bắt chấp cả mức độ thích ứng về sinh lý, gặp khí hậu ác liệt mà vẫn cứ tập bừa)

Nhưng tình hình trước mắt không thể hỗ trợ, ông chỉ phải âm thầm nhìn.

Hoắc Trương hai người ở hướng sau lưng Mục Hoài Thiện, Mục Hoài Thiện không nhìn thấy bọn họ ngăn ngừa mất đi mày lại, chờ râu quai nón nói xong cong môi cười nói: “Hay lắm, tới báo thù rất tốt.”

Tuy tay hấn nhiễm vô số máu tươi, nhưng thật đúng là chưa bao giờ bị người trực tiếp tìm tới trả thù, bình sinh lần đầu tiên, lập tức khơi mào hấn hứng thú, rất có vài phần nóng lòng muốn thử.

Râu quai nón đúng là Gia Lạp.

Gia Lạp lạnh lùng nhìn ý cười nơi khóe miệng Mục Hoài Thiện, cái vẻ không để bụng này thật sâu đâm đau lòng hấn.

“Tặc tử! Hôm nay, ngươi phải đền mạng cho cha ta!”

Còn có mẫu thân hấn, nếu không phải tin dữ liên tiếp, mẫu thân hấn cũng sẽ không bị thống quá mức, theo sát phụ thân mà đi.

Thù này khắc cốt ghi tâm, không thấy người còn có thể tạm thời đè nén thật sâu, hiện giờ kẻ thù liền ở trước mắt, Gia Lạp hét lớn một tiếng, hai mắt đỏ đậm, lập tức quét ngang đại đao kẹp bụng ngựa, thẳng đến Mục Hoài Thiện.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121

Editor: Vy Vy 1505

Vì không lộ sơ hở, Gia Lạp nói chính là tiếng Thát Đát, nhưng các tướng quân Đại Chu thường xuyên giao tiếp với Thát Đát, hoặc nhiều hoặc ít đều có thể nghe hiểu.

Có người tìm tới cửa báo thù cha rất bình thường, dù sao Mục Hoài Thiện rong ruổi sa trường nhiều năm, chém giết Thát Đát quân sĩ thật sự vô số kẻ.

“Tội hay lắm!”

Cao thủ nhìn cao thủ, liếc mắt một cái liền biết, trước mắt râu quai nón rõ ràng là đối thủ thực lực ngang nhau, Mục Hoài Thiện hồi lâu chưa từng gặp được đối thủ, hấn hưng phấn cực kỳ, lập tức hét lớn, đồng thời đá bụng ngựa, đề đao cấp tốc lên đón.

“Lộc cộc!”

Ngựa hai bên đều là ngựa tốt mỡ phi thể trắng, khoảng cách ngắn ngủi ngay lập tức đến.

“Phanh” một tiếng, hai thanh đại đao bỗng nhiên chạm vào nhau, lại có tia lửa bắn toé.

Bởi vì chiến trường đặc thù, các đại tướng dùng đao rất lớn. Chuôi đao thật dài, lưỡi đao dày rộng, đao của Đại Chu lưỡi đao tương đối thẳng chút, mà Thát Đát cong chút, nhưng đều phi thường phi thường trầm trọng.

Va chạm cũng phá lệ chấn động, tiếng kim loại giao kích nặng nề, vang vọng một góc chiến trường.

Gia Lạp, Mục Hoài Thiện hai người tòng quân nhiều năm, sớm không để trọng lượng đại đao vào mắt, hai đao vừa chạm, lập tức đề khí muốn áp đối phương.

Đáng tiếc hai người lực lượng ngang nhau, đều không thể chiếm cứ thượng phong.

Tiếng vó ngựa “lộc cộc”, không ngừng nghỉ chút nào, hai người giao thủ một chiêu, trao đổi vị trí, lại lập tức đề cương xoay người lại.

“Tốt!”

Mục Hoài Thiện hồ khẩu tê dại, có thể thấy được Gia Lạp lực đạo to lớn, không phân cao thấp với hắn, đã thật lâu hắn không gặp được đối thủ công phu tinh vi như vậy, nhất thời máu cả người đều sôi trào, ý chí chiến đấu hùng hực.

“Tội hay lắm!” Hắn nghiêm sắc mặt, không còn vẻ không chút để ý lúc này, nhìn chằm chằm râu quai nón tuổi trẻ trước mắt, ngạo nghễ nói: “Muốn báo thù cha, cứ việc tới!”

“Muốn lấy cái đầu trên cổ ta, có năng lực liền phóng ngựa lại đây!”

Mục Hoài Thiện khát vọng tàn sát kẻ mạnh, cũng không bài xích bị người bản lĩnh ngang nhau giết chết, ngược lại, hắn thực ham thích quang minh chính đại đối chiến.

Chiến đấu vui sướng đầm đìa, có thể hoàn toàn phóng thích quái thú ngủ đông trong lòng, hắn thích ý cực kỳ, việc trốn vào Yến Sơn sớm bị ném ra sau đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm râu quai nón.

Gia Lạp cũng không hứng thú như Mục Hoài Thiện, trước mắt chính là kẻ thù giết cha, hắn chỉ muốn tự tay báo thù, an ủi phụ thân trên trời có linh thiêng.

Còn lại cảm xúc, hắn cũng không có.

Hắn cũng không hé răng, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm Mục Hoài Thiện, kẹp bụng ngựa, lập tức chạy gấp qua.

Hai người lập tức triển khai chiến đấu kịch liệt.

Gia Lạp một đao quét ngang, trọng như ngàn quân, Mục Hoài Thiện lập tức hạ eo ngưỡng ra sau, lưỡi đao khó khăn lắm xẹt qua bụng hắn.

Lưỡi đao vừa qua mặt, hắn lập tức ngồi dậy, giờ lên đại đao, bỏ tới đầu đối phương.

Gia Lạp kinh nghiệm chiến trường vô cùng phong phú, không đợi chiêu thức kết thúc, lập tức nhấc chuôi đao, vừa vịn đón nhận lưỡi đao bỏ vào đầu.

“Phanh” một tiếng trầm vang, Gia Lạp hồ khẩu nứt toác.

Không phải hắn kỹ không bằng người, mà là hắn tiếp chiêu này, lực đao toàn đè ở hạ vị, hồ khẩu đứng mũi chịu sào, lập tức máu tươi tràn ra, nhiễm hồng áo giáp.

Gia Lạp không để ý chút nào, phảng phất không hề đau đớn, hắn lập tức sai thân né lưỡi đao, trong tay mãnh xoay tròn, thuận thế đâm vào ngực đối phương.

Áo giáp của đại tướng thực rắn chắc, nhưng cũng không phải là kiên cố không phá vỡ nổi, tuy Mục Hoài Thiện lập tức co rút lại, nhưng vẫn chậm một chút, áo giáp bị lưỡi đao xé mở, ngực cũng bị rạch một đường.

Miệng vết thương này rất dài, nhưng cũng may không sâu.

Máu tươi khoảnh khắc trào ra, “tích táp” dừng ở trên áo giáp và lưng tuần mã.

Mục Hoài Thiện thấy máu, không những không kiêng kỵ, ngược lại lập tức kích động, cánh mũi hắn khẽ nhúc nhích, ngửi ngửi hương vị máu tươi chính mình, đôi mắt lập tức đỏ lên.

Đây là hưng phấn.

“Hay lắm! Xem đao!”

Mục Hoài Thiện không chút nào cố kỵ thương thế, đại khai đại hợp càng sâu hơn vừa rồi, giao chiến càng thêm kịch liệt hai ba trăm chiêu, hai bên đều vết thương đầy người.

Gia Lạp bị thương cánh tay trái, miệng vết thương rất sâu, ẩn ẩn có thể thấy xương, nhưng thể công của hắn không những không giảm, ngược lại càng thêm sắc bén vài phần.

Trước mắt là kẻ thù giết cha, lúc này không thể tự tay báo thù, sợ là sẽ không lại có cơ hội lần thứ hai.

Thậm chí hắn cảm thấy thực may mắn chính mình lên vào Thất Sát, nếu không, mặc dù đối phương bị quốc pháp chế tài, cũng không tiết hận bằng tự tay giết chết hắn báo thù.

Phần lưng Mục Hoài Thiện lại bị chém thêm một đao, lần này sâu chút, lại vừa lúc ở trên xương bả vai, thời gian dài, không khỏi có chút ảnh hưởng hành động.

Cũng không phải ảnh hưởng rất lớn, chỉ là cao thủ so chiêu, thiếu một chút liền có thể dẫn phát hậu quả thực nghiêm trọng.

Gia Lạp dần dần chiếm cứ thượng phong, hắn không vui sướng, ngược lại càng thêm trầm tĩnh, hết sức chuyên chú chiến cuộc.

Cuối cùng, hắn liên tục bỏ ra ba đao. Chiêu liên hoàn đao này, mỗi một chiêu biến hóa là hắn căn cứ đao pháp tổ truyền, mấy năm nay chính mình nghĩ ra.

Lúc ấy phụ thân còn sống, từng vui sướng khen một phen, chỉ điểm hoàn thiện một ít.

Vị trí này, này khoảng cách, vừa lúc có thể dùng tới liên hoàn đao.

Ba đao thanh thế như rồng, lấy thế lôi đình vạn quân bỏ về phía Mục Hoài Thiện, Gia Lạp cũng chọn thời cơ vô cùng tốt, Mục Hoài Thiện mới ra một chiêu, hồi đao ngăn cản.

Mục Hoài Thiện kinh nghiệm phong phú, miễn cưỡng lui thân, khó khăn lắm tránh đao thứ nhất, sau đó đón đỡ đao thứ hai.

Tới đao thứ ba, bởi vì góc độ lưỡi đao của Gia Lạp xảo quyết, hắn xoay tay đón đỡ lại đụng đến vết thương ở xương bả vai, động tác không tự chủ được hoàn hảo.

Chính là lúc này!!

Mắt Gia Lạp bộc phát ra sáng rực kịch liệt xưa nay chưa từng có, rống to một tiếng: “Tặc tử, hôm nay chính là ngày ngươi đền mạng cho cha ta!”

Hắn đầy ngập xúc động phấn nộ, động tác càng mau vài phần, đại đao đột ngột biến đổi phương hướng, từ dưới lên trên, nghiêng phách cần cổ Mục Hoài Thiện.

“Phụt” một tiếng lưỡi đao cắt qua da thịt, ngay sau đó, “rắc” một tiếng xương cốt bị chém đứt giòn vang. Gia Lạp lướt qua lưỡi đao, một dòng máu đỏ thẫm nóng hổi phun tung toé, rải đầy đầu đầu cổ hắn.

Hắn lại không thèm để ý, chỉ nhìn đăm đăm chăm chăm cái đầu bay giữa không trung.

Gia Lạp mắt hồ rung rung, ngực kịch liệt đập phồng, hắn rút cuộc tự tay chém giết kẻ địch, báo thù rửa hận cho phụ thân!

Hắn thô thô thô dốc một lát, lập tức cưỡi ngựa chạy qua, một tay tiếp được đầu, lấy tóc treo ở sau yên ngựa, mang theo.

Đây chẳng những là kẻ thù, mà còn là chiến công, có lợi cho hắn càng tiến thêm một bước trong quân Thát Đát, có thể thu thập tình báo càng thâm nhập hơn.

Trên chiến trường không thể thờ dốc lâu lắm, Gia Lạp vừa mới treo đầu xong, lập tức ngẩng đầu nhìn phía trước.

Hoắc Xuyên đang đuổi ngựa chạy qua.

Trên chiến trường là có chút quy củ bất thành văn. Một trong số đó chính là hai đại tướng hai phe đang đối chiến, mặc dù có đại tướng thứ ba ở hiện trường, cũng không thể nhúng tay.

Hành vi lấy hai chọi một vô cùng làm người khinh thường, mặc dù thắng, cũng sẽ mất hết thanh danh.

Đương nhiên, quy củ là chết, người là sống. Lỡ như mất thấy đại tướng bên ta liền phải bị người chém giết, cho dù như thế nào, đều sẽ tiến lên hỗ trợ.

Bồi dưỡng đại tướng không dễ, thiệt hại một người cũng vô cùng đau đớn, tới thời khắc mấu chốt, thanh danh không quan trọng bằng ích lợi bên ta.

Huống hồ, đề cập ích lợi lớn, mọi người đều làm như vậy, thanh danh có trở ngại cũng không lớn.

Cho nên, Hoắc Xuyên vẫn luôn ở cách đó không xa, vừa chém giết kỵ binh quân địch, vừa quan sát đối chiến.

Ông nghe được câu kia “đền mạng cho cha ta”, đã mười hai vạn phần chắc chắn, vẫn luôn lo lắng này giờ, cũng may cuối cùng là Gia Lạp thắng, thuận lợi giết chết Mục Hoài Thiện.

Hai bên vẫn luôn lực lượng ngang nhau, cũng không biểu hiện ra rõ ràng bại thế, Gia Lạp là nhìn thấy cơ hội mới thành công báo thù, cho nên Hoắc Xuyên mới không qua hỗ trợ, cũng giải thích được hợp lý.

Nhưng, Mục Hoài Thiện chết trận, ông lại không giúp ngựa tiến lên, liền rõ ràng lộ nhược điểm.

Vì thế, Hoắc Xuyên vừa phân phó tâm phúc lập tức kiểm chế đám người Mục Đức, vừa lạnh mặt cưỡi ngựa qua.

Gia Lạp có thực ngăn ngại hoảng hốt, đại tướng mặt chữ điền trung niên trước mắt là bạn tốt của phụ thân hắn, xem hắn như con cháu, khi hắn còn bé còn thường được ông chỉ điểm võ nghệ, xưa nay hắn thực tâm thiết gọi đối phương là “bá phụ”.

Hiện giờ, hai người thế nhưng bình nhưng tương kiến.

“Tặc tử, dám chém giết đại tướng Đại Chu ta, ăn ta một đao!”

Hoắc Xuyên bỏ tới một đao, Gia Lạp theo bản năng chắn. Ngay sau đó hắn ngăn ra, đối phương nhìn như thể đao hung mãnh, nhưng thực tế giao kích, hắn lại phát hiện lực đạo cũng không lớn như mặt ngoài.

Nếu không, hắn mới vừa đại chiến một hồi, tiếp được khẳng định rất có hết sức.

“Ta sau đó lộ một sơ hở, con nhanh chọc vào mắt ngựa, sau đó lập tức rời đi.” Hoắc Xuyên thấy trong mắt Gia Lạp lộ ra nghi hoặc, vội hạ giọng dặn dò.

Ông liếc mắt miệng vết thương trên cánh tay trái đối phương, máu nhiễm hồng một mảnh, hiển nhiên vết thương không nhẹ, không nhịn được nhăn mày: “Miệng vết thương của con cần nhanh chóng băng bó.”

Đối với một võ tướng, đôi tay rất quan trọng.

Bốn mắt giao nhau, tất cả không cần nhiều lời, Gia Lạp mắt hồ nóng lên, huyết nữa rơi lệ.

Thời điểm hắn mới vừa khôi phục ký ức, vì chưa biết rõ kẻ thông đồng với địch là ai, hắn không dám liên hệ bạn tốt ngày xưa của phụ thân, e sợ cho tự chui đầu vào lưới.

Sau đó, chân tướng được tra rõ, hắn lại có Đông Cung làm chỗ dựa, nhưng theo chức quan lên cao, càng thêm thận trọng từ lời nói đến việc làm, không dám dễ dàng liên hệ những người khác, e sợ mật thư bị chặn, bại lộ thân phận.

Hiện giờ, Hoắc bá phụ lại liếc mắt một cái nhận ra hắn.

Thật sự rất tốt.

“Dạ, con biết.”

Gia Lạp nhìn nhẩn nhệ ý trong mắt, thấp giọng trả lời.

Hai người rất có ăn ý, vừa giống như thể công sắc bén giao chiến, vừa thình thoảng nói chuyện, Hoắc Xuyên lại hỏi: “Hiện giờ con có gì bất tiện không?”

Làm âm điệp cao cấp cũng không phải nhẹ nhàng như vậy, ông e sợ hẳn có gì không tiện, vội nắm chặt thời gian dò hỏi.

“Cũng không.”

Gia Lạp xoay người tránh lưỡi dao, ngay sau đó đánh trả một chiêu, Hoắc Xuyên đề đao đón đỡ. Hai người mặt đối mặt, cực gần, mỗi hấn nhanh chớp mắt, thấp thấp nói: “Điện hạ đã an bài thỏa đáng.”

Điện hạ này, đương nhiên chính là Đông Cung Hoàng thái tử điện hạ, giống như phỏng đoán lúc trước, Hoắc Xuyên nghe vậy yên tâm, vui vẻ nói: “Vậy thì tốt.”

Đây xem như trải sẵn đường vì ngày nào đó hẳn trở về, cũng không cần ông can thiệp nhiều hơn.

Hoắc Xuyên yên tâm rất nhiều, lại nghĩ tới tỷ muội Thái tử phi.

Ông thân ở biên quan, vẫn vô cùng quan tâm các con gái của bạn cũ, đáng tiếc hầu phủ đình viện thật sâu, hoàng cung càng là sâu như biển, ông hỏi thăm tin tức đã rất khó, càng không thể nào nhúng tay.

Nhưng, nghĩ đến khẳng định dễ dàng hơn cháu trai ở Thát Đát.

Đông Cung thêm con vợ cả, Hoàng thái tử sai người đón mẹ con Thái tử phi đến Kế Châu, mấy chuyện này ông đều biết.

Hoắc Xuyên há miệng muốn nói, nhưng quét mắt vết thương trên cánh tay Gia Lạp, thôi, những việc này ngày khác cũng có thể biết, băng bó vết thương trước thì hơn.

“Một khi đã như vậy, con nhanh trở về băng bó một chút, đừng để lại hậu hoạn.”

Lời này vừa dứt, Hoắc Xuyên lập tức lộ sơ hở nho nhỏ, Gia Lạp nhanh chóng nắm lấy cơ hội, mũi đao đâm trúng mắt trái tuần mã của ông.

Ngựa chiến của thống soái đương nhiên là lương câu khó được, cộng thêm ra trận kinh nghiệm phong phú, nó vốn là lâm nguy không sợ, nhưng chợt bị tàn nhẫn chọc vào mắt, phản ứng vẫn sẽ rất cường liệt.

Nó lập tức hí lên than khóc, bốn vó hỗn loạn.

Lương câu thông nhân tính khó tìm, Hoắc Xuyên, Gia Lạp kỳ thật vô cùng thịt đau, nhưng vì không hề sơ hở thoát thân, không thể không xuống tay.

Hai người nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, thừa dịp Hoắc Xuyên lui về phía sau, Gia Lạp lập tức xả dây cương, quay đầu ngựa nhanh chóng rời đi.

Chờ Hoắc Xuyên không chế được ngựa, Gia Lạp đã đi xa, bị tầng tầng kỵ binh Thát Đát yểm hộ, biến mất.

Ông yên lòng, trên mặt lại giận dữ: “Hay cho bọn chuột nhắt đề tiện!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122

Editor: Vy Vy 1505

Lúc chạng vạng, hai bên thu binh, vừa vặn Gia Lạp và Hoắc Xuyên giao chiến xong, thuận lợi “thoát thân”.

Vết thương cánh tay hẳn xác thật rất sâu, máu chảy không ít, vì cẩn thận vẫn nên lập tức đến quân y doanh băng bó thỏa đáng.

Thương thế khó khăn lắm xử lý xong, Gia Lạp còn đang nghe quân y dặn dò tận lực ít dùng sức, liền thấy mình y trưởng đột nhiên được vén lên, một nam tử cường tráng đi nhanh vào.

“Gia Lạp huynh đệ, Đại Hân triệu kiến.”

Gia Lạp chiến đấu hăng hái ba trăm hiệp, gian nan chém giết Mục Hoài Thiện hiện đã truyền khắp toàn bộ doanh địa Thát Đát, Khả Hân nghe tin đại hi, lập tức triệu kiến hân tướng này.

Công lao này thật sự không nhỏ.

Thát Đát và Đại Chu hàng năm giăng co, nhiều lần đại chiến, đối với những chiến tướng nổi danh của quân địch là nghe nhiều nên thuộc.

Mục Hoài Thiện là Đại Đồng Đô Chỉ Huy Sứ, là một khối xương cứng, không ít tướng quân Thát Đát chết trong tay hắn, Thát Đát hận người này nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng tạm thời không ai có thể bắt hắn.

Hiện giờ, Gia Lạp giết được hắn, làm sao bọn họ không phấn chấn vui mừng cho được?

Đây là công lớn, Khả Hân cực kỳ thưởng thức tiểu tướng này, sai người chờ thương thể hắn băng bó xong, liền triệu đến vương trưởng.

Người tới là tâm phúc của Khả Hân, thống soái Thát Đát Hồ Hòa Lỗ tương đương thưởng thức hậu bối tuổi trẻ đầy hứa hẹn, cũng không sai người đi mà tự mình tới tìm.

Gia Lạp thấy ông ta, vô cùng kinh ngạc, vội đứng lên: “Đại nhân, mặt tướng có tài đức gì, lao đại nhân đích thân đến.”

“Ha ha ha, sao ta không tới được chứ?”

Hồ Hòa Lỗ thưởng thức nhân tài, thái độ thân cận, cũng không bày cái giá, cẩn thận dò hỏi quân y vài câu, xác định vết thương của Gia Lạp không để lại di chứng, cười to nói: “Gia Lạp huynh đệ, Đại Hân còn chờ, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

“Được!”

Thát Đát dân phong bur hân, cho dù là quân sĩ hay là bá tánh, tác phong đều rất hào phóng, Gia Lạp cũng không vô nghĩa, lập tức ứng, đi theo ra ngoài.

Khoảng cách vương trưởng cũng không quá xa, Hồ Hòa Lỗ, Gia Lạp hai người vừa đi vừa nói chuyện, thực mau liền đến.

Người thông truyền mới vừa vào, liền nghe thấy Khả Hân vang lên tiếng cười to, sau đó mệnh được nhắc lên, đối phương tự mình vén màn, nghênh đón dũng sĩ tuổi trẻ.

Khả Hân đánh giá Gia Lạp, Gia Lạp anh khí bừng bừng, thân hình vững chắc, cung kính có lễ lại không mất hào sảng, hắn vô cùng thưởng thức.

Thật tốt quá, Thát Đát vô cùng cần đại tướng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, thổi một luồng gió mới vào tầng lớp thống soái.

Gia Lạp chém giết danh tướng Đại Chu, hành động này chứng minh rất nhiều thứ, Khả Hân không chút do dự: “Ngay trong ngày phong Gia Lạp thành Chiêu Dũng đại tướng quân, chương Hân Hòa Vạn Hộ Phủ.”

Thát Đát cũng giống quan chế ở Đại Chu, cũng có quan phẩm quan hàm, Chiêu Dũng đại tướng quân là chính tam phẩm, Gia Lạp tuổi này có thể được phong, thật sự tương đương khó lường.

Còn về Vạn Hộ Phủ, là chỉ các địa phương ở Thát Đát, tương đương Tuyên Phủ, Đại Đồng của Đại Chu, phía dưới trực tiếp cầm binh, nhân số còn không ít, Thát Đát hiện giờ cũng chỉ có mười tám Vạn Hộ Phủ.

Gia Lạp có thể nói là một bước lên trời, trực tiếp tấn thân thành nhân vật cao tầng trong giai cấp thống trị của Thát Đát, dù có thể thấy Thát Đát Khả Hân thưởng thức và xem trọng hắn như thế nào.

“Mặt tướng lĩnh mệnh, tạ Đại Hân đại ân.”

Gia Lạp lưu loát quỳ một gối xuống đất, lớn tiếng tạ ơn, trên mặt khó nén kích động, hận không thể máu chảy đầu rơi để báo đại ân.

Khả Hân cười ha ha: “Tốt! Mau mau đứng lên.”

Hắn tự mình cúi người, nâng thanh niên trước mắt lên, cuối cùng, lại quan tâm nhìn cánh tay đối phương mới vừa băng bó xong, hỏi: “Vết thương có trở ngại gì không?”

Đối với một võ tướng, cánh tay không thể để lại mầm bệnh.

“Hồi bẩm Đại Hân, mặt tướng không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi.”

Trên mặt Gia Lạp vẫn còn mang kích động, nhưng rốt cuộc làm người trăm ôn, đã trấn định lại không ít.

Tâm tính như vậy thật sự khó được, Khả Hân, Hồ Hòa Lỗ thấy thế càng thêm vừa lòng.

“Đại Hãn, chúng ta nên thương nghị kế hoạch tác chiến ngày mai.”

Đây là chuyện quan trọng nhất, thu nạp tiểu tướng xong, thấy hiệu quả lộ rõ, Hồ Hòa Lỗ lập tức chuyển đề tài.

Khả Hãn gật đầu: “Mau mời chư vị tướng quân lại đây.”

Thân vệ lập tức lĩnh mệnh đi, Hồ Hòa Lỗ vỗ vỗ bả vai Gia Lạp, cùng hắn đi theo phía sau Khả Hãn, tìm một chỗ trong vương trướng ngồi xuống.

Vị trí của Hồ Hòa Lỗ đương nhiên ở ghế đầu tiên bên phải phía dưới Khả Hãn, mà Gia Lạp chọn ghế hạng bét ngồi xuống.

Hắn hơi rũ mắt, giấu tiếp tinh quang chột lóe mà biến mất, suy đoán trước đó không sai, chém giết Mục Hoài Thiện, vừa tự tay báo thù cha, vừa nhân cơ hội chen vào trung tâm đầu não đại quân Thát Đát.

Hắn thành công.

Khả Hãn ra lệnh một tiếng, vừa mới hạ chiến trường, các tướng quân còn chưa kịp sửa sang lại đều tới. Mọi người đầy mồ hôi mùi máu, nhưng thời khắc phi thường, ai cũng không rảnh lo.

Vào vương trướng, hành lễ với Khả Hãn, mọi người sôi nổi xoay người ngồi xuống.

Gia Lạp lớn như vậy một gương mặt lạ, đương nhiên không thể xem nhẹ, nhưng người có thể ngồi trong này, không ai không tin tức linh thông, lập tức liên tưởng đến dũng sĩ trẻ tuổi chém giết hãn tướng Đại Chu.

Thời khắc máu chốt lại nhảy ra một tiểu tướng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, mọi người đều thật cao hứng.

Đối phương có thể ngồi ở đây, hiển nhiên đã được đề bạt, xưa nay Thát Đát bội phục người có năng lực, vì thế, thực tự nhiên liền tiếp nhận, cũng cười cổ vũ.

Gia Lạp ứng đối tự nhiên, cung khiêm mà không hèn mọn, vô cùng hào sảng, làm người có ấn tượng tốt.

“Được rồi, chư vị.”

Khả Hãn mặt mang tươi cười nhìn, chờ phía dưới hàn huyên một phen, hắn liền mở miệng nói: “Tiếp theo chúng ta nên thương nghị chiến sự.”

Nói lên đề tài nghiêm túc, phía dưới an tĩnh lại, Hồ Hòa Lỗ trầm ngâm nửa ngày, nói: “Đại Hãn, từ khi rút quân khỏi Kế Châu tới nay, bên ta vẫn luôn rơi vào hạ phong, nếu không thể kịp thời thay đổi, chỉ sợ.....”

Câu cuối cùng ông ta chỉ nói một nửa, nhưng đang ngồi không ai không hiểu, hiển Thát Đát không chỉ rơi vào thế hạ phong trên chiến trường, còn có một vấn đề máu chốt nhất, chính là doanh địa.

Lúc trước Thát Đát bị bắt dựa sát Yến Sơn, vận khí cực không tốt, tiến vào một bồn địa hơi hơi lõm lại bị ao hồ, hạ trại nơi đây mang đến không nhỏ chương ngại cho đại quân công kích.

Hơn nữa bị vây quanh trong thế núi, cơ bản là dốc cao và đứng, kỵ binh không thể vượt qua.

Doanh địa Đại Chu hạ trại ở mấy chỗ hổng, hơn bảy mươi vạn đại quân mệnh mông vô bờ, nếu muốn chính diện phá vây, chỉ có thể đánh bừa, mặc dù thành công cũng chắc chắn hao binh tổn tướng vô số.

Đây không phải là ý muốn ban đầu của Khả Hãn.

“Ô Lực Cát, hôm nay tình huống bên khanh như thế nào?”

Ô Lực Cát ngồi ghế đầu tiên bên trái dưới Khả Hãn, là tâm phúc vô cùng đáng tin khác của Khả Hãn.

Trước đại chiến hôm nay, hắn lãnh quân lệnh, tùy thời chỉ huy quân đánh vào một vài chỗ hổng, thử một chút khả năng thừa cơ phá vây có bao lớn.

“Bẩm Khả Hãn, nếu đương đông kích tây, rất khó phá vây, Đại Chu hình như sớm có chuẩn bị.”

Cao Húc sớm đã lường trước điểm này, mặc dù đại chiến, mấy chỗ hổng cũng thả trọng binh phòng thủ, Ô Lực Cát lao tới mấy lần, tổn thương không nhỏ, lại không nhìn thấy chút nào cơ hội phá vây.

Hắn nói tình huống nhẹ nhàng, nhưng mọi người ở đây đều rất hiểu biết hắn, thấy sắc mặt hắn, còn có cái gì không rõ.

Sắc mặt Khả Hãn âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi với Đại Chu Hoàng thái tử: “Không thể tiếp tục như vậy, lương thảo của chúng ta chống đỡ không được lâu.”

Thát Đát bị vây khốn, đường cung cấp lương thảo tương đương bị cắt đứt, một ngày chi phí bảy tám chục vạn đại quân ăn uống kinh người, mặc dù trước đó Khả Hãn chuẩn bị thực đầy đủ, hiện giờ lương thảo còn lại trong doanh cũng chỉ đủ khoảng trên dưới mười ngày.

Trong vòng mười ngày, cần thiết nghĩ ra phương pháp giải quyết, nếu không, cũng chỉ còn cách mạnh mẽ phá vỡ, đến lúc đó tổn thương ít nhất hơn nửa, đây là mọi người đều không muốn thấy.

Hắn nhủ chặt mày rậm, nghiêng đầu hỏi một nam tử đứng hầu bên cạnh: “A Mộc Nhĩ, chuyện bản hãn lệnh khanh làm, có tiến triển gì không?”

Gia Lạp đã sớm lưu ý đến người này, áo giáp trên người người này khác với bọn họ, là hộ vệ vương cung, hẳn phỏng đoán, đối phương hẳn là thống lĩnh hộ vệ vương cung A Mộc Nhĩ.

Hiện giờ vừa nghe, quả nhiên là hắn.

Thống lĩnh hộ vệ vương cung A Mộc Nhĩ chính là người lúc trước phát hiện đám người Hứa Trì, suất chúng đuổi theo hơn nửa cái vương đô, võ công cực cao, thận trọng gan lớn, quan sát tỉ mỉ, đặc biệt am hiểu công tác phòng thủ.

Khả Hãn thực tín nhiệm hắn, lần này xuất chinh, mang theo hắn bên người che chở thủ vệ.

Nhiệm vụ có thể giao cho A Mộc Nhĩ, tất nhiên tương đối quan trọng.

Trong mắt Gia Lạp tình quang chợt lóe.

Hắn từng nghĩ tới việc động tay chân trong lương thảo đại quân Thát Đát, nhưng đáng tiếc lương thảo được nhấn mạnh phòng thủ, vô cùng nghiêm mật, hắn căn bản không có bất luận cơ hội nào.

Hắn chỉ phải ngủ đông, chờ đợi cơ hội khác, hiện giờ xem ra, hình như là chờ tới rồi.

Gia Lạp tim đập hơi hơi nhanh hơn, nhưng trên mặt như cũ không lộ manh mối, chỉ giống mọi người cùng nhau nhìn qua.

“Hỏi Khả Hãn, còn tính thuận lợi.”

Nhiệm vụ vừa mới hoàn thành, A Mộc Nhĩ vốn muốn chờ trễ một ít, một mình bẩm báo Khả Hãn.

Chỉ là, nếu hiện giờ bị hỏi trước mặt mọi người, cũng không có gì không thể nói. Dù sao, chư tướng có thể có chỗ ngồi ở đây, đều là lương đồng của Thát Đát, tâm phúc Khả Hãn tin trọng.

“Yến Sơn sau lưng đại doanh tổng cộng có mười bảy con đường, trong đó mười con đường quá mức gấp ghe, cũng không thích ứng hành quân.”

Chư tướng nghe xong mở đầu, lập tức hiểu ra. Đại doanh Thát Đát bị đại quân Đại Chu vây hãm, nếu con đường phía trước không thông, không khỏi nghĩ cách đi sau lưng Yến Sơn, bất luận là phá vỡ hay là đánh bất ngờ, có đường nhỏ thích hợp đều là tốt.

Chỉ tiếc, Yến Sơn mệnh mông rừng cây, sợ là khó tìm đường dễ đi.

Quả nhiên, sau đó A Mộc Nhĩ lại nói: “Còn lại bảy con đường tương đối bằng phẳng, kỵ binh có thể hành tẩu, nhưng đều vô cùng hẹp.”

“Trong đó ba con đường chỉ có thể một con ngựa độc hành.” ba con đường này căn bản vô dụng.

“Có một đường có thể hai kỵ song hành, lại có hai đường có thể miễn cưỡng ba bốn kỵ cùng đi, đáng tiếc vô cùng chen chúc.”

Đường ba bốn kỵ cùng đi cũng là vô cùng nhỏ, bảy tám chục vạn đại quân không biết phải đi đến ngày tháng năm nào, hơn nữa kỵ binh chen chúc, không thể quay đầu, nếu gặp chuyện đột phát liền xong rồi, ba đường này cũng cơ bản vô dụng.

Khả Hãn và chư tướng nghe xong, ấn đường càng tức càng chặt, nhưng cũng may, A Mộc Nhĩ đặt tình huống tương đối tốt ở mặt sau.

“Cuối cùng một con đường, mở đầu hẹp hòi, chỉ có thể ba kỵ, nhưng đi năm sáu dặm liền rộng mở, cơ bản có thể năm kỵ cùng lúc, tương đối rộng, kỵ binh có thể quay đầu, có những đoạn thoáng hơn thậm chí có thể chứa sáu bảy kỵ một lúc”

“Con đường này uốn lượn trong Yến Sơn, có chút lồi lõm, xe lương đi cực không dễ, nhưng hành quân gấp vẫn là có thể, ước chừng bốn ngày, quân có thể thuận lợi đến cửa khẩu, ra khỏi đường đã là phụ cận Bắc Hà.”

Bắc Hà là thành trì Thát Đát gần Yến Sơn nhất, nếu đi từ Bắc Hà đến chiến trường vòng qua Yến Sơn đại khái bảy, tám ngày, còn đi xuyên qua Yến Sơn tiết kiệm được không ít thời gian.

Đương nhiên, đây là đội quân nhỏ mới có hiệu quả này, nếu thay đổi bảy tám chục vạn đại quân, khẳng định đường lớn sẽ nhanh hơn.

Đám người A Mộc Nhĩ cũng liều mạng, vì thăm dò đường đi, thi triển khinh công, mấy ngày liền đi và về.

“Nếu thật tới tình huống bất đắc dĩ, chúng ta có thể từ đường nhỏ này lui lại.”

Nói chuyện là Hồ Hòa Lão, danh tướng chinh chiến nhiều năm thờ dài nhẹ nhõm một hơi, dù sao chiến tranh không phải mỗi lần đều thích hợp đập nôi chìm

thuyền, hiện tại tình huống này, có đường lui càng tốt.

Đương nhiên, đường lui này có thể không cần liền không cần, dù sao đường quá mức nhỏ hẹp, tiền phong đến Bắc Hà, mặt sau còn một nửa binh mã chưa lên đường.

Ông ta thở phào nhẹ nhõm là bởi vì Khả Hãn, nói câu không dễ nghe, lỡ như có tình huống xấu, cần thiết che chở Khả Hãn rút lui.

Hiện tại tình hình chiến đấu cũng không quá tốt.

Sắc mặt mọi người hơi hoãn, ngay sau đó Khả Hãn lại hỏi: “A Mộc Nhĩ, có đường nào thích hợp đánh bắt ngờ Đại Chu không?”

Ánh mắt Gia Lạp lóe lóe, mặt ngoài không lộ mấy may, thực tế lỗ tai cao cao dựng thẳng lên.

Lại nghe A Mộc Nhĩ lập tức trả lời: “Bẩm Đại Hãn, có.”

Trong lòng hân rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123

Editor: Vy Vy 1505

Trọng trách Khả Hãn giao cho A Mộc Nhĩ là lên vào Yên Sơn, tìm kiếm đường nhỏ có thể lui lại hoặc là đánh bắt ngờ Đại Chu.

Kỳ thật, hân càng hy vọng có đường đánh Đại Chu, dù sao đường đường Thất Đất Khả Hãn thân chinh, bị đánh đến chạy trốn chết, thật sự là một chuyện thực khuất nhục, cũng tổn hao nhiều binh lực.

Doanh địa Thất Đất và Đại Chu kỳ thật đều ở chân núi Yên Sơn, chẳng qua Thất Đất bị ao hồ giữa thế núi và Đại Chu mà thôi.

Nếu muốn vây quanh, không thể tránh được doanh địa Đại Chu cũng có mấy nơi dính sát vào rừng cây Yên Sơn, mới có thể không cho đại quân Thất Đất dễ dàng phá vây mà ra.

Dưới tình huống này, nếu có con đường nào từ Yên Sơn có thể đến sát doanh địa Đại Chu, thuận lợi làm binh mã Thất Đất ẩn núp đi qua, giết Đại Chu một cái trở tay không kịp. Sau đó nhân lúc hỗn loạn, nội ứng ngoại hợp, làm đại quân lập tức cường thế phá vây mà ra.

Thất Đất bị vây khoanh khắc có thể giải.

Đột vây rồi, tới nơi trống trải, kỵ binh xung phong liều chết không có chướng ngại, hậu cần cung cấp cũng thuận lợi, là có thể chuyển mình thành thế bất bại.

Trước đó nhiệm vụ này đã từng giao cho Hồ Hòa Lỗ. Ông ta ra lệnh thủ hạ điều tra, đáng tiếc tướng sĩ bình thường căn bản không thể chái vượt rõ ràng mệnh mệnh rừng cây, tiến triển cực chậm, đại quân chờ không kịp, vì thế sau đó mới chuyển giao cho A Mộc Nhĩ.

Trước khi Khả Hãn đăng đỉnh, A Mộc Nhĩ là thủ lĩnh ám vệ, rất nhiều bản lĩnh, hân lãnh thủ hạ đi tìm kiếm, quả nhiên thực mau liền có thành quả.

Dường nhỏ đánh bắt ngờ là vô tình phát hiện, xen lẫn trong mấy con đường chỉ có thể vừa một con ngựa.

Vốn dĩ A Mộc Nhĩ không tìm được đường đánh bắt ngờ, thực thất vọng, nhưng hân cũng chỉ phải tự mình tra xét đường rút lui trước, xác định đường này thông suốt, hân nhanh chóng quay lại, khi hân trở về vừa vặn là buổi sáng hôm nay.

Lúc ấy phía trước hai quân đang chiến, một đám người bản lĩnh xác thật cao, nhưng xen lẫn trong thiên quân vạn mã, thật sự không thấy hiệu quả, hân cũng không hết hy vọng, dứt khoát lãnh thuộc hạ, lại lần nữa mò mẫm trong Yên Sơn, xem có bỏ sót nơi nào hay không.

Như vậy tìm, thật đúng là để hân tìm được rồi.

Mệnh mệnh rừng cây, biến hóa khó lường, bản tay thiên nhiên điều luyện sắc sảo, làm người kinh ngạc cảm thán vạn phần.

Tiến vào một hang động không quá thu hút, bên trong lại là một địa đạo thiên nhiên thật dài, ra địa đạo, tiến vào một hẻm núi khô cạn, hai bên núi cao ngất trong mây, căn bản không thể nhìn thấy đỉnh núi.

Xuyên qua hẻm núi cực dài, cuối cùng đến một con đường nhỏ mọc đầy cỏ dại, khó đi hơn không ít so với hẻm núi trước đó. Con đường này không biết

bao nhiêu năm không có người hành tẩu, trên đường có cỏ có cây, từ bên ngoài nhìn vào căn bản không thể phát hiện nơi này có đường.

Ra khỏi đường nhỏ, lại đi dọc theo đáy dốc bảy, tám dặm, là ra tới rừng cây thưa thớt bên cạnh Yến Sơn, có thể nhìn thấy doanh trại đại quân Đại Chu.

“Tốt! Phi thường tốt!”

Mọi người vui sướng, quả thực là nắng hạn gặp mưa rào, buồn ngủ gặp chiều manh, mây đen tản ra quả nhiên trên đầu là trời xanh.

Khả Hân liên thanh trầm trồ khen ngợi, có con đường cực kỳ ẩn nấp đánh bất ngờ, không nói lập tức chiến thắng Đại Chu, ít nhất thành công phá vây là không thành vấn đề.

Kỵ binh Thát Đát cực kỳ dũng mãnh, một khi tới nơi địa hình rộng mở thoáng đạt, tình hình chiến đấu lập tức có thể nghịch chuyển.

Khả Hân không chút do dự, lập tức an bài rửa sạch cỏ dại bên trong đường nhỏ, lại sai tinh binh suốt đêm tiến vào chiếm giữ, mai phục tại khe sâu hẻm núi, đợi ra lệnh một tiếng, lập tức đánh bất ngờ.

“Hò Hòa Lỗ, ngày mai cứ theo lẽ thường giao chiến với Đại Chu, không được lộ manh mối.”

Theo lời A Mộc Nhĩ, hẻm núi khô cạn tương đối rộng mở, nhưng mở đầu thông đạo trong hang động kia hơi hẹp chút, khó khăn lắm đi được mấy ngựa cùng lúc, muốn mai phục đủ binh mã đánh bất ngờ cần thời gian.

Trong lòng Khả Hân nhanh chóng tính một chút, ước chừng một ngày. Như vậy cũng tốt, đánh bất ngờ định vào khuya mai, đêm đen không ánh sáng, càng thêm tiện lợi.

Ngày mai buổi chiều thu binh, lập tức điều khiển phần lớn đại quân bên ngoài tới gần điểm đánh bất ngờ, chờ khi doanh trại Đại Chu loạn lên, lập tức có thể cường công phá vây.

Nội ứng ngoại hợp, đại quân Đại Chu không kịp phòng, nếu không có gì ngoài ý muốn, trước bình minh, Thát Đát liền có thể phá vây thành công.

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Hò Hòa Lỗ khó nén kích động, tinh tế nghe Khả Hân an bài, thêm nữa ý kiến của chính mình, xác định kế hoạch, ông ta lập tức đứng lên, vội vàng lui ra, đi điều khiển binh mã đánh bất ngờ.

“Chư vị cũng mệt mỏi một ngày, trở về nghỉ cho khỏe đi.”

Khả Hân đại duyệt, ưu sầu trở thành hư không, mặt mày hồng hào, ánh mắt đảo qua vết thương trên cánh tay Gia Lạp, không yên tâm dặn dò hai câu.

Khách quan mà nói, Thát Đát Khả Hân là người lãnh đạo không tệ, có dã tâm, có năng lực, còn thực chiêu hiền đãi sĩ, quan tâm yêu quý tâm phúc của chính mình.

Chỉ tiếc, đạo bất đồng khó lòng hợp tác, đối với Gia Lạp, trước mắt là cường đạo hùng tâm bừng bừng, ý muốn xâm lược gia quốc hãn, hãn thống hận tận xương.

Nhưng giờ phút này trên mặt hãn không hề sợ hãi, thành công diễn vai một tiểu tướng kích động, cúi người hành lễ ứng, mới theo chư tướng cùng rời khỏi vương trướng.

Gia Lạp mới vừa thăng quan, lều còn ở vị trí cũ, chưa kịp dời, hãn không thèm để ý, cáo biệt chư vị đại tướng, liền trở về.

Hãn mới vừa xoay người, ánh mắt liền trầm xuống.

Không thể không nói, A Mộc Nhĩ tìm được con đường đánh bất ngờ, thật sự đánh thẳng vào nơi yếu hại, theo kế sách hai bút cùng vẽ của Khả Hân, phá vây cơ bản không thành vấn đề.

Nếu Thát Đát thật phá vây thành công, ưu thế Đại Chu thật vất vả chiếm được liền không còn, đến lúc đó hao binh tổn tướng, cũng chưa chắc có thể đạt tới hiệu quả ngang nhau.

Nếu hãn đã biết, sao có thể cho phép đối phương thành công?

Hoàng thái tử nói, không đến thời điểm quan trọng thì không thể truyền tin, để tránh lộ thân phận.

Hiện tại đã đến lúc tất yếu, chỉ là để tránh bại lộ càng phải thận trọng gấp trăm lần, dù sao chức quan càng cao thì càng hung hiểm.

Gia Lạp trở về lều, lấy có rửa mặt bình lui thân vệ, vội vàng viết một phong mật tin, hãn xem xét mặt trên rậm rạp chữ cực nhỏ, hơi hơi nhăn lại mày kiếm.

Cứ như vậy truyền tin, không thỏa đáng cho lắm.

Từ sau khi Khả Hân bại lộ hành tung, công tác bài tra mật thám trong đại doanh Thất Sát khắc nghiệt tới cực điểm, mặc dù người một nhà ả núp sâu cơ nào, cũng không thể bảo đảm vạn vô nhất thất.

Một khi mật thư này rơi vào tay Thất Sát, không chỉ tình báo quan trọng không thể truyền đi, ảnh hưởng cực lớn với Đại Chu, mà Gia Lạp cũng hoàn toàn bại lộ, dù sao lúc ấy trong vương trướng, chỉ có mình hấn lạ mặt.

Những người còn lại thương lượng với nhau nhiều năm, cũng không thấy tin tức bị tiết lộ, người vừa có mặt liền rò rỉ tin tức, người không là mật thám thì ai là mật thám?

Gia Lạp thân ở trong đại doanh Thất Sát, một khi bại lộ thân phận, mặc dù võ công hấn cái thế, kết cục vẫn là hấn phải chết không thể nghi ngờ.

Hấn không muốn chết, hấn khát vọng trở về Đại Chu, tế điện cha mẹ, đoàn viên với người nhà. Càng hy vọng mật báo này thuận lợi truyền tới trên tay Hoàng thái tử, một trận đánh tan Thất Sát, lấy được thắng lợi.

Thành công gần trong gang tấc, sai một chân lại tan xương nát thịt, hiện đã đến thời khắc máu chốt này, Gia Lạp không thể không thận trọng gấp trăm.

Hấn nghĩ rồi lại nghĩ, đề bút viết mấy phong mật thư, nội dung gần giống nhau, tuy cũng nói những chuyện đó, nhưng lại không chi tiết như vậy.

Nội dung mật thư này là tin tức một tướng lĩnh trung cấp có thể tìm hiểu, đơn giản nói ban đêm Thất Sát lặng lẽ điều khiển binh mã vào Yến Sơn, không biết muốn như thế nào.

Không nói đến đánh bắt ngờ.

Vì đề cao xác suất thành công tập kích phá vây, Khả Hân an bài không ít binh mã lên vào hẻm núi khô cạn. Những người tự mình tham dự, hoặc đóng quân ở phụ cận, hoặc có thể tìm hiểu được tin tức mật ngoài không ở số ít.

Mở rộng phạm vi người bị hiềm nghi, mục đích để làm đạn sương khói, che giấu mật thư chân chính.

Gia Lạp vội vàng rửa mặt xong, cũng không nghỉ ngơi, mà dựa theo lệ thường ra doanh trướng, thị sát tình huống binh mã dưới tay.

Trong quá trình này, hấn đều thả ra tất cả mật tin thật giả.

Giao cho ám điệp cuối cùng một mật tin thật và cả một mật tin giả, thân phận người này ả nấp nhất, lại có đồng bọn đứng trước yểm hộ, khả năng hấn thuận lợi đưa ra tin báo cực lớn.

Xong việc, Gia Lạp trấn định tự nhiên trở về lều, nằm xuống nghỉ ngơi.

Tối nửa đêm, ả ả có tiếng ồn ào, trong bóng đêm yên tĩnh truyền cực xa.

Gia Lạp cảnh giác, trong lòng không yên, giấc ngủ vốn không sâu, nghe tiếng ồn ào, hấn lập tức xoay người ngồi dậy.

“Chuyện gì ồn ào?”

Thân vệ vội vàng vàng đi hỏi thăm, Gia Lạp xúc lên màn hình nhìn, thấy đại doanh Đại Chu phía xa không có động tĩnh, hiển nhiên cũng không phải ban đêm tập kích, trong lòng hấn lập tức trầm xuống.

Đây là Thất Sát dị động, kết hợp chính mình trước đó truyền thư, hấn nhủ chặt mày kiếm, tay bỗng chốc nắm chặt thành quyền, một lát mới miễn cưỡng buông ra.

Thân vệ thám thính tin tức thực mau trở lại, Gia Lạp trông thấy hấn chỉ đi một mình, lúc này trong lòng mới hơi yên tâm.

“Hồi bẩm đại nhân, nói là tra ra mật thám, đã áp đến vương trướng của Khả Hân.”

Thân vệ là sau khi Gia Lạp thăng chức mới được phái tới, xảy ra chuyện, đại tướng phái người thám thính tin tức rất bình thường, bởi vậy hấn nhận được tin tức là xác thực.

“Mật thám truyền tin cho Đại Chu, trên đó nói ban đêm bên ta lặng lẽ điều khiển binh mã đi vào Yến Sơn, không biết muốn như thế nào.”

“Khả Hân giận dữ lôi đình, đang muốn thẩm vấn suốt đêm.”

Thân vệ về mặt phản hấn: “Không biết quan trên của hấn là ai, thế nhưng có thể biết được bí mật điều khiển binh mã, may mà chặn lại được, nếu không bên ta bị thiệt thòi lớn.”

Quả nhiên là đạn sương khói bắn lên có tác dụng, như vậy, mật tin thật có lẽ đã thuận lợi truyền lại Đại Chu.

Tuy Gia Lạp nhẹ nhàng thờ ra, nhưng tâm tình vẫn như cũ trầm trọng, một đồng bào lại hy sinh.

Nỗi lòng hấn phức tạp, trên mặt lại kịp thời lộ ra biểu tình thích hợp, giận dữ nói: “Hay cho một mật thám to gan lớn mật, chẳng lẽ khinh Thất Sát ta

không người sao?”

Dựa theo lẽ thường suy đoán, tướng lĩnh mật thám truyền tin này hẳn là kẻ lần trước tiết lộ hành tung Khả Hân. “Người này” làm cho Thát Đát đau mắt Kê Châu, chiết binh tổn tướng, rơi vào cục diện hiện giờ, thống hận đến cực điểm mới là biểu hiện Gia Lạp nên có.

“Cần thiết cạy ra miệng người này, xem đến tột cùng là người phương nào dám lần nữa tiết lộ quân cơ?”

Gia Lạp lên án mạnh mẽ đứng chỗ, nhìn lướt qua thân vệ và quân sĩ tuần tra biểu tình vạn phần tán đồng, lập tức chạy đến vương trưởng của Khả Hân.

Lúc hần đến, Khả Hân đang giận tím mặt, bởi vì tiểu mật thám bị bắt đã chết.

Người này biết việc này hung hiểm, trước khi ra cửa ản giấu một túi độc dưới lưỡi.

Sau khi hần bị bắt, răng cấm trước tiên bị gỡ xuống, chính là vì phòng ngừa ản giấu độc.

Không nghĩ tới sau răng cấm không có túi độc, dưới lưỡi lại có, chò vào vương trưởng, trông coi thoáng thả lỏng cảnh giác, hần liền lập tức động quai hàm, cắn túi độc.

Độc này rất lợi hại, mật thám lập tức thất khiếu đổ máu mà chết. Không điều tra ra quan trên của hần là tướng lĩnh trung cấp nào, ngay cả phương thức liên lạc cũng chưa biết, manh mối thật vất vả bắt được bị chặt đứt, Khả Hân đương nhiên giận.

Lúc Gia Lạp tới, xa xa thấy thi thể mật thám bị kéo ra, hần thoáng nhắm mắt.

Hy sinh đã không thể tránh, hy vọng mật tin có thể thuận lợi truyền về Đại Chu.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124

Editor: Vy Vy 1505

Màn đêm đen nhánh, giống như vẩy mực, doanh địa Đại Chu dưới chân Yến Sơn lửa trại hùng hực, một đội tiếp một đội binh sĩ cầm mâu áo giáp sáng loáng, đầu vào đầu tuần tra doanh địa trong bóng đêm.

Binh sĩ chinh chiến cả ngày ngã đầu liền ngủ, doanh trưởng rậm rạp an tĩnh không ánh sáng, xa xa nhìn lại, chỉ có một lều lớn đèn đuốc sáng trưng.

Nơi này ở trung tâm đại quân, đúng là lều của Hoàng thái tử, Thái tử điện hạ suốt đêm thương nghị chiến sách với chư vị đại tướng.

“Lương thảo của Thát Đát hẳn là sắp hết rồi.” Cao Húc nhìn chung quanh một vòng, chậm rãi nói.

Từ sau khi Thát Đát bị vây trong Yến Sơn, đường vận chuyển lương thảo đã bị cắt đứt, chiến dịch không ngừng, ít nhất cũng phải cho binh lính ăn cơm no, tình huống này cho dù trước khi đại chiến nổ ra chuẩn bị sung túc, lại tính toán tí mĩ lương thảo sử dụng, lúc này cũng không còn bao nhiêu.

Kế hoạch tác chiến ngày mai đã thương lượng thỏa đáng, ngay sau đó hần chuyển đề tài: “Chư vị, dựa theo lúc trước ám điệp truyền tin quy mô đại khái kho lúa của Thát Đát, thô sơ giản lược tính ra, lương thảo của Thát Đát nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ mười một mười hai ngày.”

“Thát Đát chắc chắn sẽ mạnh mẽ phá vây trước lúc đó.” Cứng rắn phá vây tất nhiên thương vong thảm trọng, nhưng tới lúc sắp sửa đạn tận lương tuyệt, lại chỉ có thể liều mạng.

Thát Đát có bảy tám chục vạn đại quân, Đại Chu cũng thế, nhưng Đại Chu muốn vây quanh Thát Đát, khó tránh khỏi phân tán binh lực.

Nếu Thát Đát tụ lại binh lực, chọn một điểm đột nhiên khởi xướng mãnh liệt công kích, cho dù hao binh tổn tướng, chí sợ cuối cùng vẫn sẽ phá vây thành công.

Đại Chu phải làm, chính là tìm ra những điểm kẻ địch có khả năng phá vây nhất, đồng thời bảo đảm lực độ vây kín cũng đủ, còn lại binh lực trấn thủ những điểm này thật chặt chẽ, gia tăng lớn nhất trình độ khó khăn Thát Đát phá vây.

Cũng lớn nhất trình độ tiêu diệt quân địch.

Một khi Thát Đát giảm quân số nghiêm trọng, mặc dù phá vây ra ngoài, cũng không khó đối phó, Đại Chu nhanh chóng phản ứng lại, liền có thể lập tức bọc đánh truy kích, giết sạch quân chủ lực.

Đến lúc đó, lần này đại chiến cơ bản báo cáo thắng lợi.

“Chư vị tướng quân chinh chiến nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, có giải thích gì khác, cứ việc nói thoải thích, không cần cố kỵ.”

Cao Húc khí độ nổi bật, không giận tự uy, trên môi lại mang ý cười, thái độ vô cùng ôn hòa, tuy ngày xưa các tướng quân này không tiếp xúc với Đông Cung, nhưng mấy ngày nay, ấn tượng tốt lại tăng nhiều.

Hoàng thái tử điện hạ lòng mang gia quốc, trước tiên động thân mà ra, thay mặt thiên tử thân chinh, lại bày mưu lập kế, quyết thắng địch ngoài ngàn dặm.

Dĩ vãng, Thái tử chỉ mệnh chính vụ triều vụ, không nghĩ tới, ngay cả quân vụ cũng kiệt xuất như thế.

Đại chiến cho tới bây giờ, chư tướng vui lòng phục tùng Hoàng thái tử, đã thiết tình nghe theo hiệu lệnh không thể lay động, không phải chỉ đối phó có lệ với thánh chỉ “thay mặt thiên tử thân chinh” như lúc trước.

“Điện hạ, mặt tướng cho rằng nên tăng thêm phòng thủ vẫn là mấy chỗ này.”

Nói chuyện chính là Trương Vi Thắng, ông chấp tay, đứng dậy đi đến nơi treo bản đồ địa hình, chỉ mấy điểm.

Cao Húc và cả chư tướng cùng nhau nhìn lại, Trương Vi Thắng điểm mấy vị trí là địa thế trống trải nhất, một khi phá vây thành công, đại quân Thát Đát có thể nhanh nhất đến bình nguyên, làm kỵ binh lập tức phát huy tác dụng.

Nơi này, xác thật là địa điểm phá vây tốt nhất.

“Mặt tướng tán thành.”

“Mặt tướng tán thành.”

.....

Mọi người đều thực tán đồng, nhưng Hoắc Xuyên nghĩ nghĩ, ngay sau đó bổ sung: “Chỉ là, Thát Đát cũng có thể phỏng đoán ý tưởng của chúng ta.”

Rốt cuộc, chỗ hồng này ưu thế quá lớn.

“Điện hạ, chúng ta có nên chọn thêm nhiều điểm nữa hay không, dự phòng đại quân Thát Đát dương đông kích tây.”

“Nhị vị tướng quân nói rất đúng.” Cao Húc gật đầu, không khác lắm với ý tưởng trước đó của hắn: “Chỉ là điểm dự phòng, các tướng quân cho rằng nên chọn nơi nào thì ổn nhất?”

Lúc nên tiếp thu ý kiến quần chúng, hắn cũng không cần cương độc đoán, các tướng quân tác chiến kinh nghiệm phong phú, kiến nghị thực quý giá, mỗi hạng mục, hắn đều sẽ nghiêm túc tự hỏi, lại suy xét kỹ xem có nên tiếp thu hay không.

Lựa chọn địa điểm rất quan trọng, nghe vậy, các tướng quân ngưng thần trầm tư.

Cao Húc nâng mắt, tinh tế xem xét bản đồ địa hình, trầm ngâm nửa ngày, vừa muốn nói chuyện, không nghĩ tới lại bị tiếng bước chân dồn dập vang lên bên ngoài lều đánh gãy.

Người tới là Lâm Dương, thân thủ bậc này, đi đường vốn không nên có tiếng bước chân mới phải, đây là hắn biết chủ từ ở bên trong nghị sự, cố ý ra tiếng.

“Điện hạ, thuộc hạ có việc gấp hồi bẩm.”

“Mau mau vào đây.”

Cao Húc nghe giọng hắn, tinh thần rung lên, Lâm Dương không nói cụ thể chuyện gì, rõ ràng chính là cần tránh tai mắt người khác.

Thời điểm này, thế cục này, hắn là mật tin từ Thát Đát truyền về.

Gia Lạp có tin tức quan trọng truyền lại!

Quả nhiên, Lâm Dương vội vàng vào lều hành lễ, lập tức trình lên một phong mật tin: “Điện hạ, là hắn gọi thư.”

Cao Húc gật đầu, lập tức mở tin, rũ mắt vội vàng xem qua.

Từ hẻm núi đánh bất ngờ, đồng thời khởi xướng phá vây công kích, điểm phá vây chính là nơi sát với rừng rậm ngay chân Yến Sơn nhất, khó lòng phòng bị. Không thể không nói, kế hoạch này của Thát Đát hoàn toàn ra ngoài dự đoán của mọi người, khả năng phá vây thành công cực cao, sợ còn có thể giảm tổn thất đến thấp nhất.

Một khi đối phương thành công, ít nhất, ưu thế rõ ràng trước mắt của Đại Chu sẽ không còn. Cần một lần nữa điều chỉnh chiến lược, kéo dài chiến tuyến

và thời gian, mà hiệu quả chưa chắc tốt bằng hiện tại.

May mắn, Gia Lạp kịp thời truyền lại tin tức, rành mạch viết toàn bộ những gì hắn biết.

“Tốt lắm! Phi thường tốt!”

Cao Húc hoảng mắt đứng lên, nhìn chư tướng chung quanh: “Chư vị, nếu thuận lợi, sáng ngày morgen sẽ là lúc đại chiến này kết thúc!”

Đám người Trương Vi Thắng đại hỉ, bọn họ sớm suy đoán được, Đông Cung có cài ám điệp cấp cao trong quân Thất Đát, mới vừa rồi Lâm Dương tiến vào, bọn họ liền trực giác là có tin báo mới nhất, quả nhiên như thế.

Hoắc Xuyên càng vui sướng, nhìn đáng về Thái tử chắc là tình báo rất quan trọng, cháu trai của ông quả nhiên thuận lợi tiến vào trung tâm đầu não Thất Đát.

Thật tốt quá, chỉ cần hắn trở về, con đường sau này sẽ càng thuận lợi.

Cao Húc hơi cau mày kiểm, tâm phúc này vui mừng lộ rõ trên nét mặt, hắn cũng không ngoài ý muốn. Gia Lạp giết Mộc Hoài Thiện, hắn biết; ngay sau đó Hoắc Xuyên tiến lên đối chiến, bị đối phương dùng kế chạy thoát, hắn cũng biết.

Hắn biết rõ bản lĩnh Hoắc Xuyên bao nhiêu, hiển nhiên hai người này nhận ra nhau.

Nếu Hoắc Xuyên không hỏi, Cao Húc cũng không nói rõ, truyền mật tin cho các tướng quân đọc một lần, hắn lập tức bắt đầu bài binh bố trận, chờ ngày mai buổi chiều thu binh, lập tức điều khiển đứng chỗ.

“Đây hắn là trận chiến cuối cùng.”

Ngày hôm sau đại chiến, vì Đại Chu và Thất Đát đều không để tâm, tình hình chiến đấu chỉ có thể xem như bình thường, lẫn nhau đều nghỉ, không cho đối phương khả nghi là được.

Giờ Thân thu binh, mọi người đều an bài một phần binh sĩ ở phía trước giấu tai mắt kẻ địch, phía sau đã vội vàng an bài.

Bình mã Thất Đát lên vào hẻm núi để đánh bất ngờ, gần như đã toàn bộ vào đúng chỗ, chỉ chờ đại quân bên ngoài tập kết xong, lại lặng lẽ tiến sát điểm đánh bất ngờ.

Khả Hãn thoả thuê mãn nguyện, chỉ đợi đêm khuya đánh bất ngờ thành công, lập tức phá vây.

Còn về Đại Chu bên này, Cao Húc đang điều khiển trọng quân phòng thủ ở chân núi Yến Sơn. Trong chiến sách của hắn, sẽ có hỗn loạn, nhưng lại không phải bởi vì tao ngộ quân địch đánh lên.

Hắn lệnh Lâm Dương tự mình ra tay, tìm được con đường nhỏ đánh bất ngờ, sau đó mai phục binh mã tại hai sườn dốc thoải bên ngoài.

Đến lúc đó, trước thả cho quân tiên phong Thất Đát qua, chờ đối phương cho rằng đánh bất ngờ tiến triển thuận lợi, thả tín hiệu, binh mã trên sườn dốc thoải lập tức đánh lên, tiêu diệt quân địch dưới đáy dốc, lại lấp kín con đường nhỏ.

Sau đó, dưới chân Yến Sơn, quân doanh Đại Chu chính mình chế tạo hỗn loạn giả dối, dụ quân chủ lực của Thất Đát đến phá vây.

Đến lúc đó, trước có Hoắc Xuyên thiết trận lãnh trọng binh chặn lại, sau có Trương Vi Thắng suất đại quân bọc đánh, quân đội Thất Đát rơi vào bẫy rập, đại thắng đã ở trước mắt.

Trong khi hai bên chiêng trống rùm beng chuẩn bị đại chiến, màn đêm buông xuống, giờ Tý đã đến.

Quân Thất Đát mai phục tại hẻm núi để đánh bất ngờ, do A Mộc Nhĩ, người phát hiện đường nhỏ tự mình suất lĩnh, người này tai thính mắt tinh, có thể hoàn thành nhiệm vụ tốt nhất.

“Giờ Tý đã tới rồi.”

Canh giờ ước định đã tới, A Mộc Nhĩ ngừng thở, cẩn thận lắng nghe bên ngoài động tĩnh, đáng tiếc Cao Húc suy xét đầy đủ, binh mã mai phục tại mấy dặm bên ngoài, mặc dù công phu hắn cao cỡ nào, giờ phút này cũng chỉ có thể nghe thấy trùng kêu chim hót.

“Các dũng sĩ! Cùng đi theo ta!”

Hắn ra lệnh một tiếng, dẫn đầu xuyên qua một đoạn cỏ cây che giấu cuối cùng, lao ra con đường nhỏ.

Trong bóng đêm yên tĩnh, tiếng vó ngựa dồn dập phá lệ vang dội, che giấu động tĩnh cực nhỏ của tinh binh Đại Chu đang ẩn nấp, A Mộc Nhĩ giờ loan đao, dọc theo sườn dốc, cười ngựa thẳng đến doanh địa Đại Chu dưới chân núi.

Chạy ra bảy tám dặm liền tới rừng cây thưa thớt, hắn nhìn ra xa, chỉ thấy dưới chân Yến Sơn lửa trại điểm điểm, một mảnh yên tĩnh, ngoại trừ quân sĩ tuần tra, đại quân mới một đã sớm vào lều lăm vào mộng đẹp.

A Mộc Nhĩ đại hỉ, vung tay lên, lãnh phía sau quân sĩ nhào xuống, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tập kích doanh địa Đại Chu.

Đoàn người thế tới rào rạt, nhảy vào doanh địa lập tức chém giết, doanh trưởng bên cạnh lao ra binh sĩ Đại Chu hoang mang rối loạn, nháy mắt bị đánh tan.

Đại Chu doanh địa loạn cả lên, tất cả tiến triển thật sự thuận lợi, tận dụng thời cơ, không hề bỏ sót, A Mộc Nhĩ nhanh chóng từ trong lòng ngực lấy ra ba cây pháo sáng, theo ám hiệu một dài hai ngắn, lập tức bậc lửa bắn lên trời cao.

Hắn bắn xong pháo hiệu, vừa mới chuẩn bị tiếp tục xung phong liều chết, ai ngờ trong lúc vô tình quay đầu, lại phát hiện binh sĩ Thát Đát trên sườn núi đang lao xuống đã hoàn lại, từ dày đặc một mảnh, đột ngột biến thành linh đình mấy người.

Trong lòng A Mộc Nhĩ lập tức “lộp bộp”, nhưng không đợi hắn nghĩ quá nhiều, doanh địa Đại Chu biến hóa bất ngờ.

Vô số doanh trưởng lập tức bị ném đi, Đại Chu binh ăn mặc chỉnh tề tinh thần phấn chấn đột nhiên xuất hiện, vây quanh đoàn kỵ binh một vài ngàn người hẳn mới vừa lãnh tới.

A Mộc Nhĩ mất sắc, thấy xa xa có một thanh niên mặc áo giáp hoàng kim xuất hiện, tuấn mỹ cao lớn, cưỡi một con tuấn mã đen nhánh sáng bóng, bên cạnh có người thủ vệ chặt chẽ, tập trung nhìn vào, người đi đầu lại là thống soái Đại Chu Hoắc Xuyên.

Người này chẳng lẽ là Đại Chu Hoàng thái tử?

Hắn thật đúng là đoán đúng rồi, Cao Húc nhân nhạ phản phó: “Cung tiễn thủ, lập tức vào vị trí.”

Kỵ binh Thát Đát có thể lao xuống không nhiều lắm, cũng chỉ một hai ngàn, tám vòng mười vòng mưa tên trút xuống, mặc cho người tới có võ công cái thế, cũng phải chết tại chỗ.

Thời gian cấp bách, xử lý những người này xong, còn phải bố trí hỗn loạn, dự đoán quân chủ lực của Thát Đát đang chạy tới rớt vào bẫy rập, cần thiết tốc chiến tốc thắng.

Cung tiễn thủ đã sớm chuẩn bị tốt, Hoắc Xuyên vung tay lên: “Bắn tên!”

Mũi tên bắn nhanh, dày đặc như mưa, chỉ hai ba vòng, kỵ binh Thát Đát đã ngã xuống hơn phân nửa, chỉ còn A Mộc Nhĩ và một ít người sống sót, co lại thành một đoàn đang ngoan cố chống lại.

Lâm Dương tiếp nhận một trương cung, cài tên căng dây, nhắm chuẩn mục tiêu, đột ngột buông lỏng tay, mũi tên kết hợp nội lực mạnh mẽ thẳng đến mục tiêu.

A Mộc Nhĩ đang toàn lực chặn mưa tên, phát hiện tình huống thì đã muộn, “Huru” một tiếng tiếng xé gió, mũi tên kia đâm thủng ngực, xuyên qua trái tim hắn.

Vị này tâm phúc của Khả Hãn từng thét ra lửa ở Thát Đát vương đô nhiều năm, thân thể cứng còng một lát, ầm ầm ngã xuống.

Chiến trường thực mau thu thập xong, cũng gấp rút nguy trang thỏa đáng trước khi quân chủ lực của Thát Đát đến.

Đám người Hồ Hòa Lỗ nhìn chằm chằm không trung, vừa thấy pháo hiệu, lập tức đại hỉ, “Khả Hãn, thành!”

Thát Đát Khả Hãn cũng lộ vẻ mặt vui mừng, giương lên loan đao: “Nhanh chóng tiến công!”

Nếu chờ Đại Chu phản ứng lại, ưu thế thật vất vả tranh thủ được liền không còn. Vì thế, đại quân sớm tập kết tốt lập tức lặng lẽ đánh lên qua.

Mọi người tốt xấu gì cũng chinh chiến nhiều năm, thực cẩn thận, khi sắp đến doanh địa Đại Chu, dừng lại quan sát một lát.

Xa xa nhìn lại, doanh địa Đại Chu dưới chân Yên Sơn một mảnh hỗn độn, lửa trại đồ nghiêng, doanh trưởng đảo, thi thể binh sĩ Đại Chu đầy đất, Thát Đát kỵ binh giành thắng lợi áp đảo, giết kẻ địch nhanh không kịp trở tay, đang dần dần khuếch trương phạm vi.

Khả Hãn và các Đại tướng lúc này thật đại hỉ, đánh bất ngờ thành công!

“Các dũng sĩ! Giết!”

Khả Hãn ra lệnh một tiếng, cùng đám người Hồ Hòa Lỗ, Gia Lạp lập tức lãnh quân đội chủ lực xung phong liều chết tiến lên.

Vọt tới doanh địa Đại Chu, nhưng biến hóa tiếp theo lại bất ngờ.

Những “kỵ binh Thát Đát” đó vừa nghe tiếng vó ngựa đến gần, lập tức giục ngựa chui vào chỗ sâu trong doanh địa, đổi lại là rậm rạp binh mã Đại Chu giáp trụ đầy đủ ra tới.

Nương lửa trại còn sót lại nhìn, binh mã Đại Chu vô biên vô hạn, chẳng chịt vây khốn, mà chân núi vị trí này ao hãm, xung phong liều chết tiến lên vừa

tồn thời gian vừa cố sức.

Đây là bị mai phục!

Trong lòng mọi người rung mình, trong lúc Hồ Hòa Lỗ vô ý nhìn lướt qua, đại kinh thất sắc: “A Mộc Nhĩ!”

Có thể làm thống soái thất thanh kinh hô như vậy, thì ra ông ta phát hiện, trong đồng thi thể “Đại Chu binh” trên đất có một người lộ ra sườn mặt, chính là A Mộc Nhĩ.

Đáng tiếc không đợi bọn họ nhiều phản ứng, bên kia Cao Húc đã hạ lệnh tiến công.

Tiếng hò hét rung trời, đám người Khả Hân chỉ có thể cắn răng ứng phó: “Nhanh, hậu quân chuyển thành tiên quân, lập tức rút về doanh địa.”

Doanh địa thiết lập các loại công sự phòng ngự, lui về tuy nghẹn khuất, nhưng tốt xấu gì có thể ngừng bại thế, giảm tổn thất đến thấp nhất.

Đáng tiếc họa vô đơn chí, không bao lâu, phi mã báo lên, nói hậu quân tao ngộ trọng binh Đại Chu ngăn chặn, bên ta đã bị vây kín.

Trong lòng mọi người nặng trĩu, Đại Chu chuẩn bị đầy đủ, xem chiến cuộc đã cực không tốt.

Khả Hân cắn răng: “Toàn lực phá vây, rút về doanh địa trước!” phá vây ra ngoài quá mức gian nan, chỉ có thể lui về rồi nghĩ cách.

Chư tướng đồng thời nhận lời.

Gia Lạp không dấu vết liếc mắt Khả Hân, lại nhìn chung quanh một vòng Đại Chu binh mã đầy khắp núi đồi, trong mắt hiện lên ý mừng.

Kế hoạch thực thành công.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125

Editor: Vy Vy 1505

Binh bại như núi đổ, lý thuyết là vậy, thực tế cũng như thế.

Thất Đất bị đại quân Đại Chu mai phục, trong đêm đen, tầm nhìn không rộng, chỉ nghe thấy đối phương hét hò rung trời, phía trước một đám lại một đám đồng bào ngã xuống, phía sau khó tránh khỏi lòng người tan rã, sĩ khí giảm mạnh.

Khi đánh giặc, sĩ khí thật sự rất quan trọng; sĩ khí nâng cao có thể lấy một địch hai, mà một khi sĩ khí hạ xuống, hai người lại chưa chắc có thể đánh một.

Đại chiến cả một đêm, chờ đến bình minh, đại quân Thất Đất hơn bảy mươi vạn thế nhưng ngã xuống hơn một phần ba, thậm chí một phần không ít là trong lúc hỗn loạn bị giẫm đạp mà chết.

Không có cách nào, người đều luống cuống, chiến mã có thể không hoảng hốt sao?

Chiến mã hoảng loạn giẫm đạp vô số bộ binh, hoàn cảnh hỗn loạn đen như mực, ngã xuống liền không đứng lên nổi.

Cũng may sau khi hùng đông tình huống tốt hơn rất nhiều, nhưng vấn đề là, lúc này xu hướng suy tàn của Thất Đất đã thực rõ ràng, chỉ có thể bị đại quân Đại Chu khí thế như rồng đè nặng đánh.

Quân đội cường đạo lần nữa xâm nhập phía nam rốt cuộc ném tới quả đắng do chính mình gây ra.

Đại quân Thất Đất giảm quân số phi thường lợi hại, đến lúc trời chạng vạng, chỉ còn lại hơn mười vạn người, phóng mắt nhìn lại, thi thể như núi trên mặt đất gần như đều mặc quân phục Thất Đất.

Hiện tại còn sót lại cơ bản là quân tinh anh, nhưng mọi người đều thực tuyệt vọng.

“Đại nhân, chúng ta nhanh che chở Đại Hân thối lui vào đường nhỏ trong Yến Sơn thôi.” Nói chuyện chính là Gia Lạp, “đại nhân” trong miệng hẳn là thống soái Hồ Hòa Lỗ.

Thất Đất đại quân vừa đánh vừa lui, trải qua gian nan một ngày một đêm, rốt cuộc trở lại doanh địa cũ, đáng tiếc công sự phòng ngự sớm bị phá hư, chỉ

có ký thác hy vọng ở đường nhỏ lúc trước A Mộc Nhĩ tìm ra.

Càng về sau binh lực Đại Chu càng sung sức, Cao Húc sớm đã hạ lệnh, dựa theo lúc trước an bài, từng nhóm binh sĩ thay phiên lui ra ăn cơm.

Binh lính Thát Đát lại không thể, đao trên tay nếu chậm một cái chớp mắt, sẽ bị Đại Chu tiêu diệt.

Như vậy, kỳ thật là xa luân chiến.

Đối phương thể lực đầy đủ, nhân số đông đảo, mặc dù Thát Đát chịu khổ đến cuối cùng, chỉ sợ cũng chạy thoát không được kết cục toàn quân bị diệt.

Gia Lạp thô thô thở hai hơi: “Giữ được rừng xanh sợ gì không có củi đốt, chúng ta có thể tang mệnh tại đây, nhưng Đại Hãn không thể.”

“Nói rất đúng!!”

Hồ Hòa Lỗ cũng nghĩ như vậy: “Nhanh, chúng ta cùng nhau bắt Đại Hãn!”

Hai người vẫn luôn hộ vệ ở gần Khả Hãn, khoảng cách cũng không xa, vừa huy đao mở đường, vừa nhanh chóng dịch chuyển qua bên kia.

Gia Lạp biểu hiện đáng giá thưởng thức, mới vừa rồi còn nắm chặt cơ hội thay Khả Hãn chắn một đao, mọi người cũng không nghi ngờ hấn.

Nhưng đêm trước mật thám bị bắt chỉ đảm đương đạn sương khói, mật tin truyền ra khẳng định không chỉ một phong, chỉ sợ có mật tin thuận lợi đến trong tay Đại Chu Hoàng thái tử.

Từ khi khai chiến tới nay, năng lực của Đại Chu Hoàng thái tử rõ như ban ngày, hấn có thể thành công phỏng đoán và thiết hạ mai phục, cũng có thể nói hợp lý.

Khả Hãn nghe các đại tướng tâm phúc khuyên bảo, nhìn chung quanh một vòng, phía sau đã là binh mã nỏ mạnh hết đà, ngựa mất lên trời nổi giận gầm một tiếng, cuối cùng hạ lệnh, lập tức lui lại đường mòn trong Yến Sơn.

Hồ Hòa Lỗ, Gia Lạp lập tức một trái một phải hộ bên cạnh Khả Hãn, bảo vệ xung quanh.

Mấy đại tướng đêm trước nghị sự trong vương trướng, không biết hiện tại còn lại mấy người, bởi vì mọi người đều thống lĩnh binh mã dưới trướng chính mình, trên chiến trường, một người mạnh không phải là không nguy hiểm tánh mạng.

Hồ Hòa Lỗ là thống soái, vẫn luôn hộ bên người Khả Hãn, mà Gia Lạp lại là trong lúc đại chiến theo bản năng tiếp cận.

Tuy hấn thắng quan, nhưng thời gian quá ngắn, binh mã dưới trướng chưa điều đến, bộ hạ cũ vốn dĩ cách Khả Hãn không xa, Thát Đát lần lượt co rút binh lực, dựa sát lại rất bình thường.

Gia Lạp gắt gao hộ bên phải Khả Hãn, vào Yến Sơn, thẳng đến đường mòn, đội tiên phong đi đằng trước mở đường, liền đến bọn họ.

Thát Đát quân vào đường nhỏ, nhẹ nhàng thờ ra, mạng là giữ được.

Gia Lạp dư quang liếc Khả Hãn, thấy tuy đối phương sắc mặt âm trầm, nhưng tốt xấu gì cũng thả lỏng chút, hấn cười lạnh trong lòng.

Đêm trước mật tin thật, hấn nắm chắc luôn cả con đường nối thẳng đến Bắc Hà này, tí mỉ ghi lại cửa vào, cửa ra, trạng huống con đường, phàm là hấn biết, đều ghi lên.

Ngươi có thể nghĩ đến suất lĩnh đội quân còn sót lại trốn lui, chẳng lẽ Hoàng thái tử điện hạ không nghĩ tới sao?

Tuy Gia Lạp không thể nhận được tin tức, nhưng hấn chắc chắn, một chỗ mai phục cuối cùng tất nhiên ở trong đường nhỏ này.

Hấn đoán đúng rồi.

Hai ngày nay, Cao Húc vẫn luôn bố trí chuyện này, mai phục giữa Yến Sơn trùng điệp không dễ, trước tiên phải thăm dò con đường này, chờ chọn được địa điểm phục kích, còn phải điều khiển binh sĩ mai phục đúng chỗ.

Chờ các loại công việc chuẩn bị thỏa đáng, đã gần hai ngày.

Lúc này, Cao Húc mới hạ lệnh, vòng vây co lại tới gần Yến Sơn, thoáng buông lỏng cửa vào, thả một phần đội quân Thát Đát còn sót lại thuận lợi rút lui.

Hấn cũng không tính thả toàn bộ quân vào, đường này quá nhỏ hẹp, nếu toàn quân đều vào, phía trước Khả Hãn đã sắp tới Bắc Hà.

Thả tiên quân vào, làm tàn binh Thát Đát đều biết có đường nhỏ có thể chạy trốn là đủ. Lúc này có hy vọng sống sót, bọn chúng thả lỏng chút, Đại Chu lại đột ngột tấn công tàn quân chưa tiến vào, chiến đấu cơ bản có thể kết thúc.

Còn về Thát Đát Khả Hãn khó bắt nhất, thì giao cho thân binh tinh nhuệ nhất dưới trướng hấn mai phục trong Yến Sơn đi.

Điểm mai phục không xa lắm, đi theo đường nhỏ uốn lượn gần hai mươi dặm liền đến.

Đây là một hẻm núi, vốn dĩ là lòng sông, hiện nước sông khô cạn gần hết, chỉ còn lại một dòng nhỏ, con đường đá cuội khá dễ đi, chỉ là hai bên sườn dốc khá cao, phía trên cây rừng tươi tốt.

Hẻm núi ước chừng hơn hai dặm, trước sau đều là hai sườn dốc cao kẹp đường nhỏ, thích hợp mai phục nhất.

Hồ Hòa Lỗ vừa thấy hẻm núi này, lập tức nhủ mảy, ông và Gia Lạp liếc nhau, từ trong mắt lẫn nhau thấy cảnh giác.

Nhưng hiện tại tình huống này, lại chỉ có thể đi tới không thể lui về.

Tuy cho rằng đường nhỏ này ẩn nấp, có lẽ Đại Chu không biết, khả năng bị mai phục không lớn, nhưng vì cẩn thận, bọn họ vẫn dừng lại một chút, trước tiên để quân tiên phong thăm dò đường.

Hẻm núi này thẳng tắp, rất dễ dàng nhìn quân tiên phong thuận lợi đi qua, ba người Khả Hãn thoáng yên tâm, lập tức cười ngựa tiến lên.

Vó ngựa một chút tiếp một chút đánh vào đá cuội, tiếng vang thanh thúy trong hẻm núi đặc biệt rõ ràng, đi hơn phân nửa, biến cố phát sinh.

Trên đỉnh dốc một trận xôn xao, mọi người kinh hãi, vội ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy hai bên đỉnh núi cờ bay phấp phới, trên cờ là chữ “Chu” thật lớn, binh sĩ rậm rạp đứng, tảng đá lớn khúc cây đã được đẩy lên đầu dốc.

“Đại Hãn! Đi mau!”

Phía sau đẩy kỵ binh Thất Đất, lui về là không được, chỉ có thể đi tới, Hồ Hòa Lỗ, Gia Lạp, còn có một chúng thân vệ, lập tức che chở Khả Hãn, nhanh chóng cười ngựa chạy như điên.

Tự mình phụ trách lần này phục kích là thống soái Hoắc Xuyên, ông lập tức hạ lệnh: “Đá lăn, khúc cây, tiến công!”

Đương nhiên, ông nhìn kỹ bóng dáng Gia Lạp, không quên dặn dò: “Buông tha ba người Khả Hãn đi.”

Việc này đã sớm an bài, người cầm cờ múa may, lập tức phát tín hiệu.

Tức khắc, tảng đá to, khúc cây cuộn cuộn lăn xuống, chẳng những tạp chết vô số kỵ binh, ngay cả con đường cũng bị lấp kín.

Ba người Khả Hãn, còn có thân vệ tránh được một kiếp, nhanh chóng lao ra hẻm núi, nhìn thấy trước mắt lại là sườn núi cao, trong lòng mọi người rung mình.

Quả nhiên, Hoắc Xuyên ra lệnh một tiếng, sườn núi trước sau tiếng gọi ầm ầm, Đại Chu binh sĩ ầm núp lập tức hiện thân, giống như nước chảy lao xuống đáy dốc.

Khả Hãn cắn răng, giọng lên loan đao: “Mọi người theo bản hãn lao ra!”

Hơn bảy mươi vạn đại quân, hiện tại chỉ còn lại mấy trăm người phía sau hãn, nhưng việc đã đến nước này, chỉ có thể đột phá mai phục, theo đường trước đó đã định về Bắc Hà.

Binh mã Đại Chu không có khả năng thâm nhập Thất Đất cảnh nội, đến Bắc Hà sẽ được an toàn, mà thời gian cấp bách, hãn phỏng đoán quân Đại Chu chỉ đủ thời gian thiết hạ một chỗ mai phục.

Lao ra, giữ được tánh mạng, nghi ngại lấy lại sức, đợi ngày sau rửa mối nhục.

Hồ Hòa Lỗ nổi giận gầm lên một tiếng, giương đao dẫn đầu tấn công, mở đường cho Khả Hãn.

Khả Hãn cũng không cam lòng yếu thế, lập tức cười ngựa lao về phía trước.

Nhưng mà, lúc này biến hóa lại làm hai người khiếp sợ.

Khả Hãn cảm giác có người kéo hãn một cái, thế lao về phía trước lập tức cứng lại, hãn quay đầu nhìn, đứng là Gia Lạp.

Hãn nhủ mảy: “Khanh. ....”

Mới phun ra một chữ, liền bị Gia Lạp đánh gãy, Gia Lạp đột nhiên tròn mắt, quát lớn: “Đại Hãn cẩn thận!”

Khả Hãn kinh hãi, vội lách mình về một bên, thuận thế quay đầu nhìn.

Hãn tưởng có mũi tên phá không mà đến, đáng tiếc cũng không nhìn thấy, trong lòng lộ bộ, sau cổ lại bị đánh thật mạnh.

Hãn khiếp sợ quay đầu, trước khi hôn mê, thứ cuối cùng lọt vào tầm mắt là gương mặt Gia Lạp hơi hơi mỉm cười.

Gia Lạp một kích thành công đắc thủ, nghiêng người đỡ thân hình Khả Hãn đang ngã xuống, sau đó lập tức thò tay vào ngực, lấy ra một tấm lụa đỏ rực.

Hắn cột hai đầu lụa thành một vòng tròn, nghiêng đầu chui vào vòng tròn, dải lụa tươi đẹp bắt mắt lập tức trùng lên người.

Gia Lạp liên tiếp động tác thực mau, nháy mắt hoàn thành, sau đó hắn lập tức túm Khả Hãn lên lưng ngựa chính mình, giục ngựa chạy lên sườn núi cao bên cạnh.

Ngựa rất khó chạy lên sườn núi cao, hắn nhắc Khả Hãn ném lên trên, chính mình đạp mạnh lưng ngựa, dùng khinh công nhảy lên.

Dải lụa đỏ là ám hiệu lúc trước Cao Húc và Gia Lạp ước định.

Lần này kết thúc đại chiến, vừa lúc làm Gia Lạp thoát thân, trước khi tướng sĩ đến mai phục đã được dặn dò, người khoác lụa đỏ là người một nhà, là ám hiệu Đại Chu mai phục tại Thất Sát.

Liên tiếp biến hóa làm mọi người trừng mắt ngốc lảng, Thất Sát bình nhào lên đã chậm một bước, trên sườn núi, tướng sĩ Đại Chu đã tiếp được Khả Hãn đang hôn mê, Gia Lạp khinh công rất tốt, đạp lên lưng ngựa liền nhẹ nhàng vọt lên.

Hắn còn tùy tay vớt Khả Hãn, mũi chân điểm một cái, tiếp tục nhảy lên đầu dốc.

Phía dưới đám người Hồ Hòa Lỗ vừa kinh vừa giận, muốn liều mạng đuổi theo cũng đã chậm, bởi vì Hoắc Xuyên thấy Gia Lạp thành công thoát thân, lập tức hạ lệnh bắn tên.

Tướng sĩ đang lao xuống được một nửa sườn núi tức khắc thấp người, mưa mũi tên dày đặc từ trên cao lao xuống, thành công giết một chúng Thất Sát dưới đáy dốc.

Không ít người không màng sống chết nhào lên trên, nhưng Cao Húc sớm có chuẩn bị, trên sườn núi cao an bài không ít thần tiễn bách phát bách trúng, không ai có thể thành công xông lên.

Hoắc Xuyên tự mình cầm cung, nhắm giữa ngực Hồ Hòa Lỗ, ông ta lại vọt thêm bảy, tám bước, mới suy sụp ngã xuống.

“Gia Lạp! Người cái này cầu tặc nên bị róc xương lột da!”

Trong lúc Hồ Hòa Lỗ hấp hối không cam lòng rống giận, Hoắc Xuyên đi nhanh hai bước, vỗ vỗ bả vai Gia Lạp, khó nén kích động mừng như điên.

“A Tranh, chúng ta đi gặp Hoàng thái tử điện hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

Editor: Vy Vy 1505

A Tranh?

Không sai, Gia Lạp vốn tên là Kỳ Minh Tranh.

Hắn là con trai độc nhất dưới gối tiền Tềnh Bắc Hầu Kỳ Tông Khánh, bào huynh của Hoàng Thái tử phi Kỳ Uyển Thanh, mọi người đều cho rằng hai cha con đồng thời chết trận sa trường, kỳ thật không phải, tuy hắn nhiều lần gặp gian nan hiểm trở, vết thương chồng chất, nhưng tốt xấu gì vẫn còn sống sót.

Hai năm đầu tiên vì phần đầu bị thương nghiêm trọng, hắn mất đi ký ức, sau đó dần dần khôi phục, chính vì điều tra chân tướng thông đồng với địch, mới gặp gỡ Hứa Tri, đầu nhập vào Đông Cung.

Quá trình ẩn núp thực hung hiểm, nhưng rốt cuộc chịu đựng qua.

Kỳ Minh Tranh bắt sống Thất Sát Khả Hãn, tiếp nhận dây thừng, lưu loát trói chặt chẽ người trên tay, cũng đỡ xuống cầm hắn, phòng ngừa đối phương tỉnh lại cắn lưỡi tự sát.

Hoàn thành việc trên tay, hắn đi nhanh hai bước, đón Hoắc Xuyên đang chạy nhanh tới, trên mặt cũng khó nén kích động.

“Hoắc bá phụ.”

Ngần lời vạn ngữ muốn muốn kể ra, nhưng cuối cùng chỉ gói gọn một câu: “Hoắc bá phụ, con đã trở về!”

“Trở về thì tốt, trở về thì tốt!”

Hoắc Xuyên liên tục ứng, thống soái đại quân xưa nay ôn trọng tự giữ, lúc này cũng kích động đến mức nói năng lộn xộn.

Ông cho rằng hai cha con bạn tốt cùng hy sinh, vô cùng đau đớn, bạn ông thiết cốt tranh tranh, vì nước tận trung mấy chục năm, không nghĩ tới thế nhưng rơi vào kết cục trắng niên chết sớm, đoạn tử tuyệt tôn.

Chinh chiến nhiều năm, không phải không có chuẩn bị tâm lý, nhưng thật xảy ra với người thân cận, ai có thể thờ ơ? Trên phương diện tình cảm đã không thể tiếp thu.

May mắn, con trai độc nhất của bạn ông tuy trắc trở rất nhiều, nhưng rốt cuộc cũng khổ tận cam lai.

Kỷ Minh Tranh nhiều lần truyền về tình báo máu chốt, cuối cùng còn bắt sống Thất Đát Khả Hãn, đây là công lao khổng lồ.

Có thể dự kiến, sau khi hãn trở về, tất nhiên sẽ một đường bằng phẳng.

Hoắc Xuyên tinh tế đánh giá Kỷ Minh Tranh, thấy người trước mắt đã hoàn toàn rút đi thiếu niên ngây ngô, vai rộng lưng to, dáng người đỉnh bạt, ánh mắt vững vàng, giữa mây ẩn thấu kiên nghị.

Trải qua mưa rền gió dữ, hãn đã hoàn toàn trưởng thành, thành một nam tử hán đội trời đạp đất.

Hoắc Xuyên cực vui mừng, nhưng tốt xấu gì ông cũng nhìn quen trường hợp lớn, kích động một lát liền miễn cưỡng kiềm chế, vỗ vỗ bả vai cháu trai, cười nói: “A Tranh, chúng ta đi gặp Hoàng Thái tử điện hạ!”

“Dạ!”

Đương nhiên muốn đi gặp Hoàng Thái tử, nhưng hiện tại hiển nhiên cũng không phải thời điểm, ngụ ý của Hoắc Xuyên kỳ thật là trở về lại cầu kiến Thái tử.

Trước mắt còn đang trên chiến trường, như thế nào cũng phải xử lý thỏa đáng phục kích, mới có thể thu binh.

Hiện tại Thất Đát Khả Hãn bị bắt, Hồ Hòa Lỗ cũng bị bắn chết, Thất Đát tướng sĩ kinh hoàng như rắn mất đầu, lại đầu đầu nghênh đón từng đợt mưa tên, thực mau liền hoàn toàn bị tiêu diệt.

Chiến dịch trong hẻm núi hai bên là sườn dốc thực mau kết thúc, Kỷ Minh Tranh lập tức theo Hoắc Xuyên rời đi, ra ngoài hẻm núi.

Chiến dịch ngoài hẻm núi phiền toái hơn một ít.

Từ cửa vào đường mòn Yến Sơn mãi cho đến hẻm núi, tổng cộng lộ trình gần hai mươi dặm, nơi này tràn đầy kỵ binh Thất Đát.

Lúc trước, vì phòng ngừa đám người Khả Hãn, Hồ Hòa Lỗ phát hiện manh mối, đoạn đường dài từ sau khi vào Yến Sơn cho đến hẻm núi không mai phục binh mã. Đợi đến khi biến đổi lớn, tuy tinh binh Đại Chu lập tức đánh hai đầu, nhưng vẫn có một bộ phận quân địch đào thoát.

Lòng quân tan rã, rất nhiều người vẫn tiếc mạng, nhân cơ hội bỏ ngựa trốn vào rừng cây mệnh mông.

Hoắc Xuyên cũng không quá để ý, địa hình như thế này rõ ràng không có khả năng giết toàn bộ kẻ địch một người không lưu, nếu những con cá lọt lưới đó thuận lợi chạy ra Yến Sơn, liền xem như bọn họ mạng lớn.

Một chút tàn binh, không đáng để lo, máu chốt là hơn mười vạn đại quân không tiến vào đường mòn kia.

Bên ngoài là Trương Vi Thắng phụ trách, cũng may địch ít ta nhiều, hơn nữa kẻ địch lòng quân tan rã, bị tiêu diệt chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Chờ đến màn đêm buông xuống, chiến dịch trong Yến Sơn đã hoàn toàn kết thúc, tuy ngoài Yến Sơn còn đang tiếp tục, nhưng đó cũng không phải là chuyện của Hoắc Xuyên, đã ở tình huống bên ta tất thắng, ông hoàn thành nhiệm vụ liền có thể trở về nghỉ ngơi.

Ông truyền lệnh thu binh, cùng Kỷ Minh Tranh ra Yến Sơn, về doanh địa Đại Chu.

“A Tranh, con nhanh đi băng bó vết thương đi.”

Trên người Kỷ Minh Tranh thêm một vết thương, từ trên vai kéo dài đến lưng, không nặng, chính là lúc đầu vì đạt được Thất Đát Khả Hãn tín nhiệm, cố ý nhào lên chắn một đao.

Vừa về đến doanh địa, Hoắc Xuyên liền thúc giục hãn đến quân y doanh băng bó.

“Điện hạ còn đang đốc chiến, thừa lúc này, con cũng nên nhanh chóng sửa sang lại chính mình.”

Trên người Kỷ Minh Tranh còn mặc quân phục Thất Đất, nếu đã có thời gian rảnh, không đổi liền không thích hợp, còn bộ râu quai nón, cũng nên cạo, miễn cho nhìn qua lộn xộn, bỗng nhiên già thêm vài tuổi.

“Con đó, thêm bộ râu này, sợ là hai muối muối đều không nhận ra.”

Cháu trai bị thương không nặng, Hoắc Xuyên cũng không phải người dong dong dài dài, trong lòng vui sướng, liền có tâm tình trêu ghẹo.

Tay Kỷ Minh Tranh đang sờ râu quai nón dừng một chút, vội quan tâm hỏi: “Hoắc bá phụ, bọn muối muối của con có khỏe không?”

Sau khi hấn khôi phục ký ức, trong lòng như có lửa đốt, tuy không thể hành động thiếu suy nghĩ, nhưng vẫn trước tiên nghĩ cách hỏi thăm tin tức người nhà.

Lúc đó hấn cô độc một mình, cũng không dám có động tác quá lớn bại lộ hành tung, chỉ ngụy trang mọi cách, dùng nhiều tiền, tìm một khách thương không phải người Thất Đất đi kinh thành hỏi thăm.

Khách thương là người Đại Thực, kinh thành Đại Chu vốn không nằm trong lộ tuyến hấn buôn bán, nhưng Kỷ Minh Tranh cho tiền bạc cũng đủ nhiều, hấn liền đáp ứng đi một chuyến.

Khi khách thương đến kinh thành, Kỷ Uyển Thanh đã gả vào Đông Cung.

Trang cữu cữu ra mặt vì Kỷ gia tỷ muối, tranh tài sản với thúc phụ ồn ào huyên náo; thánh chỉ tứ hôn, đại hôn vào Đông Cung. Mọi việc của Tĩnh Bắc Hầu phủ còn đang là đề tài bàn tán nóng hổi, hấn cũng không cần phí quá nhiều tâm tư hỏi thăm.

Thương nhân Đại Thực ở kinh thành không nhiều lắm, người này vốn không muốn ở lâu, hấn cho rằng mấy tin tức này đã đủ rồi, không hỏi thêm gì nữa, lập tức trở về.

Khách thương tự thuật rất đơn giản, tước vị Tĩnh Bắc Hầu phủ bị nhị phòng thừa hưởng, phu thê tiền Tĩnh Bắc Hầu trước sau qua đời, Kỷ gia tỷ muối đều xuất giá, một người bị tứ hôn vào Đông Cung làm chính phi; một người gả cho hậu sinh khi vong phụ còn sống xem trọng, họ Trịnh, sau khi thành hôn theo nhà chồng rời kinh.

Chỉ có như vậy.

Người chết đã đi xa, Kỷ Minh Tranh không kịp đắm chìm trong bi thương cha mẹ qua đời lâu lắm, liền lo lắng hai muối muối.

Nói đúng ra là lo lắng Kỷ Uyển Thanh.

Hậu sinh họ Trịnh, tất nhiên là Trịnh Nghị, Kỷ Minh Tranh thực hiểu biết Trịnh gia, chắc chắn sẽ đối xử tử tế với tiểu muối.

Hấn lo lắng đại muối muối, không biết vì sao nàng lại nhắc lên quan hệ với hoàng gia, một bé gái mồ côi cả cha lẫn mẹ, lại còn có thể thành Thái tử phi.

Thân phận là đủ, nhưng không có người thúc đẩy, chuyện này tuyệt đối không thành.

Kỷ Minh Tranh hỏi lại, khách thương lắc đầu nói không biết, cầm tiền bạc liền rời đi Thất Đất.

Hấn trời sinh thông minh, suy tư một phen liền có manh mối, hấn càng lo lắng muối muối, đáng tiếc vừa vào cửa cung sâu như biển, mặc dù lại ra sức nhiều hơn, chỉ sợ cũng không thể biết thêm tin tức, càng đừng đề nhúng tay.

Cũng may, hấn biết Hoàng Thái tử điện hạ, khi phụ thân còn sống cực kỳ tôn sùng Đông Cung, hấn cân nhắc một phen, cho rằng chỉ cần muối muối an phận thủ thường, điện hạ sẽ không khó xử muối muối.

Thay vì Kỷ Minh Tranh không màng tất cả chạy về kinh thành, không bằng cẩn thận điều tra rõ chân tướng thông đồng với địch, tranh thủ lập công lao, ngày sau làm chỗ dựa cho muối muối.

Đây mới là đạo lý.

Hấn không chỉ nhớ thương muối muối, trên người hấn còn có rất nhiều gánh nặng trầm trọng, nếu bọn muối muối đều bình an, hấn phải chuyên tâm việc quan trọng trước.

Sau lần ủy thác khách thương Đại Thực, Kỷ Minh Tranh cũng không dám lần nữa hỏi thăm, bởi vì hấn thực mau lại thắng chức, càng tiến thêm một bước có thể dễ dàng thăm thính chân tướng thông đồng với địch, nhưng nhất cử nhất động lại càng khiến người chú ý, chuyện liên quan đến Đại Chu yếu hại, hấn không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Như vậy nhấn nhục phụ trọng, giả ý chu toàn, điều tra rõ chân tướng, cũng nhân cơ hội chính tay đâm chết kẻ thù, lại còn lập công lao thực không nhỏ.

Kỷ Minh Tranh vốn muốn nghe tin tức bọn muối muối, hiện giờ Hoắc Xuyên nhắc tới, hấn nhanh chóng dò hỏi.

“Cháu gái nhỏ gả vào Trịnh gia, chính là gả cho Trịnh Nghị khi còn sống phụ thân con xem trọng, sau khi Trịnh Nghị thành thân, cả nhà dời đến Tuyên phủ, an trí ở khu quân hộ, hiện hấn ở dưới trưởng ta, giờ phút này đang tham dự đại chiến ngoài Yên Sơn.”

“Trình gia con rất quen thuộc, ta liền không nói nhiều, trước khi xuất chinh, nghe nói cháu gái nhỏ đã mang thai gần tám tháng.”

Hoắc Xuyên cười nói: “Tính tính thời gian, con cũng đại khái lại lần nữa lên chức cậu rồi.”

Nếu là lại lần nữa, vậy khẳng định có lần đầu.

“Cháu gái lớn được thánh chỉ tứ hôn thành Thái tử phi, tháng chạp năm ngoái đã sinh cho điện hạ đích trưởng tử, con có biết chưa?”

Hoắc Xuyên nói tin tức này, Kỷ Minh Tranh thật đúng là biết, hắn từng nghe Hứa Tri nói, nhưng lúc ấy cũng không nói nhiều, chỉ nói qua một câu mà thôi.

Hắn có rất nhiều lời nói muốn hỏi, nhưng chuyện này liên quan Đông Cung, không tiện mở miệng, dừng một lát, mới hỏi một câu: “Hoắc bá phụ, bá phụ có tin tức khác của Thái tử phi không?”

Ai dám thám thính việc tư hoàng gia, đặc biệt là đề cập chính mình chủ tử. Nhưng, Hoắc Xuyên biết vẫn nhiều hơn Kỷ Minh Tranh, ông thấy vẻ mặt đối phương gấp gáp, vội an ủi: “Nghe nói đoạn thời gian trước, kinh thành có chút biến cố, tuy đã hoàn toàn bình ổn, nhưng điện hạ vẫn lập tức sai người hỏi kinh, đón nương nương và tiểu điện hạ đến Kế Châu.”

Chuyện này nhìn như đơn giản, nhưng tinh tế phân tích, lượng tin tức không nhỏ.

Nếu biến cố đã bình ổn, hoàng cung đại nội chắc là an toàn không ngại, nhưng Hoàng Thái tử vẫn không yên tâm, lập tức sai người đón vợ con đến bên cạnh, phải đặt dưới mí mắt tự mình nhìn.

Bởi vậy có thể nhìn ra, địa vị của vợ con ở trong lòng hắn không nhỏ.

Về mặt Kỷ Minh Tranh thả lỏng rất nhiều, Hoắc Xuyên nhìn trái nhìn phải, lại hạ giọng nói: “Ta sớm hỏi thăm, điện hạ độc sủng nương nương, từ khi đại hôn đến nay, chưa từng nạp cơ thiếp.”

Ông vỗ vỗ bả vai cháu trai: “Được rồi, con không cần quá mức lo lắng, mau mau đi rửa mặt thay quần áo, bên kia đại chiến sẽ không kéo dài quá lâu.”

Lệnh thân binh dẫn đường, nhìn theo Kỷ Minh Tranh rời đi, Hoắc Xuyên tự mình an bài Thất Sát Khả Hãn bị bó thành bánh chưng, cũng chọn lựa thật kỹ tâm phúc trông coi.

Kỷ Minh Tranh rốt cuộc bỏ đi quân phục Thất Sát, tẩy đi một thân mùi máu bụi đất, thay áo giáp Đại Chu đã lâu chưa mặc, hắn cực kỳ yêu quý cùi đầu đánh giá, hít sâu một hơi, áp xuống nhiệt ý quay cuồng trong lồng ngực.

Rốt cuộc đã trở lại.

Hắn chải gọn tóc đen vắn lại chỉnh tề, cũng cạo sạch sẽ râu quai nón, mũi anh tuấn, môi gọt mỏng, ngũ quan hình dáng góc cạnh rõ ràng, ngạnh lạnh tuấn mỹ, khí vũ hiên ngang.

Kỷ Minh Tranh tự mình ra tay, đứng trước gương đồng cạo râu sạch sẽ, sờ cảm trơn bóng, mấy năm không gặp gương mặt của chính mình, nhất thời có chút không thói quen.

Hắn cũng không rời rắm lâu lắm, bởi vì chiến dịch ngoài Yên Sơn đã kết thúc, Đại Chu tiêu diệt toàn quân Thất Sát, Hoàng Thái tử đã trở lại.

Hoắc Xuyên đến, tự mình lãnh Kỷ Minh Tranh, vội vàng đi qua lều lớn của Hoàng Thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127

Editor: Vy Vy 1505

Hoắc Xuyên vừa đi, vừa phổ cập cho Kỷ Minh Tranh tình huống trong quân hiện nay, thô thô nói qua một lần, đã đến trước lều lớn.

Thân vệ thấy bọn họ, lập tức xoay người thông bẩm.

Cao Húc lập tức triệu hai người đi vào.

“Mặt tướng Kỷ Minh Tranh, khẩu kiến Hoàng Thái tử điện hạ.” Kỷ Minh Tranh cúi đầu, đi theo Hoắc Xuyên vào lều lớn, hành lễ với người ngồi trên chủ

tọa.

“Hai vị mau mau đứng lên.”

Kỷ Minh Tranh vênh tai, nghe được phía trên truyền đến một giọng nam trầm thấp thuần hậu, nói chuyện đúng là Hoàng Thái tử, hắn không nhịn được ngừng thờ.

Tuy hắn không dám tự nhận là anh vợ, nhưng hắn lại biết Hoàng Thái tử là phu quân của đại muội muội. Tuy biết giữa phu thê hoàng gia hỗn loạn quá nhiều thứ, nhưng từ nhỏ nhìn quen cha mẹ tình thâm ý trọng, hắn vẫn muốn dùng từ này.

Chỉ là không đợi hắn nghĩ quá nhiều, liền nghe một trận tiếng bước chân từ trên cao đi xuống, một đôi ủng nhung nâu đen long vằn ngừng trước mặt.

Thì ra là Cao Húc tự mình xuống, hơi hơi cúi người, tự mình nâng Kỷ Minh Tranh dậy.

“Khanh có công rất lớn với xã tắc, với bá tánh!”

Khi Cao Húc nói những lời này, vẻ mặt phi thường trịnh trọng. Trong nháy mắt, tất cả ý niệm khác đều bị Kỷ Minh Tranh ném ra sau đầu, hắn vạn phần kích động.

Hắn lớn tiếng nói: “Đây là việc mặt tướng nên làm để bảo vệ quốc gia, mới không phụ nhiều năm dạy bảo của tổ phụ và phụ thân!”

Hắn nhiệt huyết sôi trào, nhiều năm qua tín niệm ăn sâu vào đáy lòng, cho dù bao gian nan hiểm trở, trước sau hắn đều không thay đổi ý chí.

“Tốt!”

Cao Húc đánh giá thanh niên trước mắt, khuôn mặt đối phương anh tuấn, tuy khác biệt với nét nhu mỹ của thê tử, nhưng ngũ quan hình dáng lại có thể ẩn ẩn nhìn thấy vài phần tương tự.

Hắn vốn yêu ai yêu cả đường đi, lại cực kỳ tán thưởng đối phương lòng son dạ sắt, có được giữ được, có dũng có mưu. Hai thứ cộng lại, đây ấn tượng tốt đến cao phong.

“Khanh có thể bình yên vô sự, chắc là Thái tử phi sẽ cực vui mừng.”

Lúc này trong lều, ngoại trừ bọn họ còn có rất nhiều người, đại tướng có tư cách tới đều tụ ở đây, cũng không thích hợp nhiều lời, Cao Húc nói một câu như vậy, liền vỗ vỗ bả vai Kỷ Minh Tranh, dời đề tài.

Cao Húc giới thiệu với chư tướng có mặt: “Vị này chính là Kỷ Minh Tranh, con trai của tiền Tể Bức Hầu, bốn năm trước tham dự Tùng Bảo dịch, vì xảy ra biến cố nên kẹt ở Thất Đất không thể trở về.”

“Hắn nhẫn nhục phụ trọng, ẩn núp ở Thất Đất mấy năm, trong lúc đó truyền lại tin tức lớn nhỏ, lập công rất lớn.”

Người ở đây sớm có suy đoán về âm điệp cấp cao, thậm chí có người tin tức linh thông, mới vừa rồi đã biết chính xác thân phận của Kỷ Minh Tranh.

Phòng tuyến phương bắc nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, các đại tướng ngồi đây, mặc kệ quen thân hay không quen thân, kỳ thật đều biết Kỷ Tông Khánh. Chuyện bốn năm trước làm người ta đau lòng, hiện tại biết con trai độc nhất của Kỷ Tông Khánh còn sống, mọi người thật cao hứng.

“Kỷ huynh đệ trên trời có linh thiêng, biết con trai có tiền đồ, có thể thừa kế di chí của tổ phụ và phụ thân, nói vậy cũng sẽ thực vui mừng.”

“A Tranh tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lập công lớn, ngày khác tiệc khánh công, nhất định phải uống ba trăm chén!”

Người đầu tiên nói chuyện là Hoắc Xuyên, ông ấy cảm khái hai câu, lập tức dời đề tài, lúc này là thời khắc đại thắng, trước mặt mọi người nói quá nhiều chuyện thương cảm là không thích hợp.

“Đúng vậy!”

“Nên uống!”

.....

Trận thắng này có ý nghĩa thực trọng đại, đều có ích lợi rất lớn với nước, với dân, với bản thân họ, mọi người đều có công lao, không khí lập tức nhiệt liệt.

Kỷ Minh Tranh được phụ thân chỉ dạy nhiều năm đạo trên quan trường, tuy hắn vẫn nhớ thương muội muội, nhưng cũng biết lúc này không thể mất hứng, lập tức một ngụm đáp ứng.

“Đến lúc đó, nhất định cùng chư vị thúc bá uống ba trăm chén!”

“Ha ha ha ha ha, tốt!”

.....

Cao Húc trở lại ghế trên ngai xuống, hẳn biết mọi người cảm xúc trào dâng, cũng không dùng quy củ ước thúc, chỉ mặt mang ý cười nhìn.

Đương nhiên, hẳn cũng cao hứng, sau chiến thắng này, bắc cương Đại Chu ít nhất thái bình mười mấy hai mươi năm.

Hơn nữa vài vị vương tử dưới gôi Thát Đát Khả Hãn, tuổi lớn nhất mới hai mươi, nhỏ nhất mới mười ba tuổi. Phụ hãn bọn họ kể vị mới mấy năm, vẫn chưa giao quyền lợi, điểm khởi đầu của mọi người gần như đều bằng nhau.

Khả Hãn bị bắt, không có khả năng được thả về, như vậy kế tiếp tranh đoạt hãn vị nhất định kịch liệt, nếu thích hợp kích động một chút, tăng thêm rung chuyển, tiêu ma thực lực kẻ địch, bắc cương Đại Chu còn có thể an ổn lâu hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt, Cao Húc suy nghĩ không ít, có lẽ, hẳn còn có thể phế đi Thát Đát Khả Hãn, lưu lại mạng, thời điểm thích hợp đưa ra điều kiện làm Thát Đát giao tiền chuộc.

Chỉ cần có tin tức truyền qua, phân liệt bên trong Thát Đát tất nhiên sẽ tăng lên.

Phế vật lợi dụng một chút, cũng là lựa chọn không tệ.

Đương nhiên, có thể lưu trữ về sau lại cân nhắc, không nóng nảy.

Chờ không khí nhiệt liệt trong trường thoáng bình ổn, Cao Húc hoàn giọng nói: “Chư vị, hiện giờ đại chiến đã kết thúc, nơi này cũng không nên ở lâu, chúng ta nên mau chóng sửa sang lại thỏa đáng, quay về Kế Châu.”

Sửa sang lại, hạng mục lớn nhất chính là an bài người bị thương, còn có quét tước chiến trường.

Cổ đại chiến tranh, quét tước chiến trường rất quan trọng.

Thứ nhất, phải mau chóng xử lý thi thể, nếu không thực dễ dàng dẫn phát dịch bệnh trọng đại. Giống chiến dịch hoàn toàn nghiêng về một bên như thế này, công tác dọn dẹp chiến trường đương nhiên thuộc về người thắng, thi thể kẻ địch cũng phải xử lý, đây là quy củ bất thành văn.

Thứ hai, chính là đoạt lại tài nguyên trên chiến trường, ví dụ như đao, thương, kiếm, kích, cho dù còn hoàn chỉnh hay không, đều là đồ tốt, mang về nóng chảy một lần nữa đúc là được.

Chiến trường là nơi giáp biên giới Thát Đát và Đại Chu, thuộc về vùng đất không người quản, nhưng cho dù là Cao Húc hay là chư vị tướng quân, cũng không tính toán thừa thắng công kích, chiếm lĩnh quốc thổ Thát Đát.

Nguyên nhân rất đơn giản, quan ngoại dân phong buru hãn, dân tộc này không có khả năng thuần phục Đại Chu, mà nơi này còn phá lệ khổ hàn cần cỗi.

Giá trị kinh tế cực thấp, chi phí chinh chiến, đóng giữ lại cực cao, đánh hạ hoàn toàn không có ý nghĩa.

Sau khi đại chiến kết thúc, không hề nghi ngờ, nên khai hoàn về triều.

Quay về Đại Chu trạm thứ nhất, đương nhiên là Kế Châu.

Các tướng sĩ bị thương được an trí nơi nào, sớm có người thích đáng an bài, mấy việc vặt này không cần Cao Húc phân thân.

Mới vừa vào thành Kế Châu, tập hợp các đại tướng ở tiền thính Đều Chỉ Huy Tư, nói rõ hạng mục công việc khai hoàn cần chú ý, hẳn cho chư tướng tan.

Vốn dĩ Kỳ Minh Tranh cũng theo dòng người rời đi, không ngờ mới vừa xoay người, liền nghe phía sau Hoàng Thái tử nói: “Kỷ khanh, xin dừng bước.”

Ở đây họ Kỳ chỉ có một, hẳn lập tức dừng bước, khả năng nào đó hiện ra trong đầu, tim lập tức “phanh phanh phanh” kinh hoàng.

Kỷ Minh Tranh ngừng thở, xoay người, lại thấy Hoàng Thái tử điện hạ đã đứng lên, trực tiếp xoay người bước ra cửa sau: “Khanh theo cô tới đây.”

Xuyên qua cửa sau, dọc theo hành lang thật dài, không đi hậu viện nữ quyền cư trú, lại trực tiếp tiến vào địa bàn của nam chủ nhân, chủ viện.

Lúc này Kỳ Minh Tranh đã không chú ý mấy việc vặt vãnh này, hẳn gắt gao đi theo Hoàng Thái tử, theo vào nhị môn, dọc theo hành lang chuyển hướng chính phòng.

Bước vào cửa chính phòng, chỉ nghe thấy phía trước Cao Húc nhẹ giọng nói: “Thanh Nhi, nàng nhìn xem cô mang ai tới.”

Giọng Hoàng Thái tử điện hạ ôn hòa xưa nay chưa từng có, nhưng Kỳ Minh Tranh đã không chú ý được, một tiếng “Thanh Nhi” chứng thực phỏng đoán trong lòng, đầu óc hẳn ‘oanh’ nổ vang một tiếng.

Hoàng Thái tử phi, tất nhiên cao cao tại thượng, nhưng có thân phận này liền ý nghĩa Kỳ Uyển Thanh là nữ quyền Đông Cung, tường cung cao cao cách

trờ, nếu không có gì ngoài ý muốn, huynh muội hai người cơ bản sẽ không có cơ hội gặp mặt riêng.

Không nghĩ tới, kinh hi đến nhanh như vậy.

Tay Kỷ Minh Tranh gắt gao nắm chặt thành quyền, thả rồi nắm, nắm rồi thả, mắt đen khó nén kích động, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm rèm buồng trong màu xanh.

*****

Vốn dĩ Kỷ Uyển Thanh đứng ở trước cửa chính phòng chờ Cao Húc, nhưng hần sai người tới truyền lời, nói bên ngoài còn có chút chuyện cần xử lý, phải trễ một chút mới về.

Trong lòng nàng bé con trai béo, không thể vẫn luôn đứng ở cửa chờ, chỉ đành vào buồng trong trước.

Cao Húc vẫn chưa báo cho thê tử biết Kỷ Minh Tranh còn sống, bởi vì hần không hy vọng lúc thê tử đại bi đại hi, khóc rống mà bên cạnh không có người an ủi.

Dù sao bọn họ lập tức sẽ trở lại, đến lúc đó cho nàng một kinh hi.

Hần luôn thực thận trọng đối với chuyện của vợ con, bận rộn trăm bề vẫn bớt thời giờ suy xét, mới quyết định.

Tuy Kỷ Uyển Thanh không biết huynh trưởng còn sống, nhưng nàng lại rất nhớ thương phu quân, tuy biết là hần được thủ vệ chặt chẽ, nhưng rốt uộc là chiến trường, nam nhân nhà ai người đó quan tâm.

May mắn chính là tin chiến thắng liên tục truyền về, cuối cùng tin tức đại thắng truyền lại, toàn bộ Đều Chỉ Huy Tư sôi trào, quân dân Kế Châu vui mừng khôn xiết, dân chúng sống sót sau tai nạn hi cực mà khóc.

Danh vọng Hoàng Thái tử tăng vọt chưa từng có, thậm chí còn có không ít bá tánh nghe tin, ngay tại chỗ quỳ xuống đất dập đầu.

Kỷ Uyển Thanh cũng không chính mắt thấy chuyện bên ngoài, nghe một lần cao hứng rồi thôi, nàng chỉ chờ đợi phu quân trở về.

Bé con trai béo chờ lại chờ, rốt cuộc hần về đến Kế Châu.

“An Nhi đừng khóc, cha con đã trở lại, con có biết hay không?”

Tiểu tử này lớn nhanh, hiện tại đã hơn ba tháng, không thích ngủ giống lúc mới sinh, hoạt bát rất nhiều, “Ê ê a a” không ngừng, còn tương đối hay đối, bé phải thoải mái mới được, nếu không liền gào khóc không ngừng.

Giọng cũng rất lớn!

Kỷ Uyển Thanh ở hành lang chờ nửa ngày, Cao Húc sai người truyền lời, An nhi cũng không vui, miệng nhỏ nhấp nhấp, mày nhăn lại, mắt thấy liền phải khóc nhè.

Mùa xuân tháng ba, đình viện hoa thắm liễu xanh, bé nhìn mà mắt thèm, nhưng mẫu thân bé bé nửa ngày không hoạt động, bé không cao hứng.

Kỷ Uyển Thanh không có cách, chỉ phải bé con trai đi dạo một vòng, nhìn hoa xem cỏ, mới trở về.

An nhi còn muốn chơi lâu chút, nhưng mẫu thân cúi đầu hôn hôn, bé cười khanh khách, vừa dòi lực chú ý, đã bị ôm về.

“Tiểu chủ tử còn nhỏ, không thể thường gặp gió.”

Hà ma ma theo thường lệ lái nhai vài câu, Kỷ Uyển Thanh cười nói: “Ma ma, hôm nay trời ẩm áp, nên đi ra ngoài nhiều hơn chút.”

Cảnh xuân rực rỡ, thích hợp kích thích đôi mắt bảo bảo phát dục, thời tiết không lạnh, mặc đủ quần áo đi ra ngoài dạo nhiều chút, trông thấy ánh mặt trời mới tốt.

Gần đây, chỉ cần thời tiết sáng sủa, nàng sẽ bé hài tử ở bên ngoài dạo một chút.

Hà ma ma thấy An nhi càng hoạt bát, trong lòng vui mừng, kỳ thật cũng tiếp nhận quan điểm này, chẳng qua bà thói quen nhắc mãi vài câu.

Bà tiếp nhận An nhi, thời tiết không lạnh, An nhi không bọc tã lót, chỉ mặc đồ lót, tay nhỏ chân nhỏ thật sự có lực, vỗ vỗ tay Hà ma ma.

“Tiểu chủ tử thực sự rất khỏe mạnh!”

Hà ma ma vui tươi hơn hở, thuần thực xem xét tã, phát hiện có chút ướt, vội nhanh tay nhanh chân đổi một cái.

Kỷ Uyển Thanh mới vừa chớp chớp mắt với con trai, chọc bé cười khanh khách, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân.

Tiếng bước chân không chỉ của một người, nhưng lại phi thường trầm ổn, nhanh chóng từ hành lang vào chính phòng.

Nàng đại hi, vừa muốn đứng lên lao ra, liền nghe thấy giọng Cao Húc mỉm cười: “Thanh Nhi, nàng nhìn xem cô mang ai tới.”

Ai?

Chính phòng của Thái tử phi không phải ai cũng có tư cách vào, phu quân càng chưa bao giờ dẫn người trở về gặp nàng.

Kỷ Uyển Thanh hân hoan nhưng có chút nghi hoặc, bước chân không chậm, trên tay cũng không chậm, Cao Húc mới vừa dứt lời, nàng đã đến trước cửa buồng trong, tự mình nhắc rèm.

“Ai vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128

Editor: Vy Vy 1505

Kỷ Uyển Thanh hưng phấn, rèm màu xanh được vén lên, lọt vào trong tầm mắt quả nhiên là phu quân nàng ngày nhớ đêm mong.

Cao Húc khẽ mỉm cười, ánh mắt nhu hòa, nàng lại không kịp đáp lại.

Chỉ vì đồng thời ánh vào mi mắt, còn có một người bên cạnh phía sau hần.

Người này.....

Trong nháy mắt Kỷ Uyển Thanh mất đi phản ứng, chỉ ngơ ngác nhìn, người này xuất hiện trong mộng của nàng trăm ngàn lần, làm nàng khóc ướt gối trong lúc ngủ mơ, sau khi tỉnh lại chỉ còn đau lòng thương cảm.

Nàng dùng sức chớp chớp mắt, nam tử về mặt kích động vẫn còn.

Sau nghi hoặc là kinh ngạc, ngay sau đó là không thể tin tưởng, đồng thời, mừng như điên nảy lên trong lòng, động tác của Kỷ Uyển Thanh còn nhanh hơn phản ứng nhiều, thở hổn hển một ngụm, đã chạy như bay qua.

“Ca ca!!”

Nàng nhào vào ôm ấp quen thuộc mà càng rộng lớn hơn, hơi thở thuần hậu trong mộng lần nữa bồi hồi vây quanh nàng, nàng ôm vòng eo rắn chắc của hần, là ấm áp, là chân thật tồn tại mà không phải mơ.

Nước mắt lập tức rơi như mưa, muốn lại gọi một tiếng, cổ họng lại nghẹn ngào đến nói không ra lời.

“Là ta!”

Kỷ Minh Tranh cũng không rảnh lo Hoàng Thái tử, gắt gao ôm muội muội, đều nói nước mắt nam nhi không dễ rơi, nhưng giờ phút này hần lại rơi lệ đầy mặt: “Ta đã trở về!”

Chính là một câu vô cùng đơn giản như vậy, làm cảm xúc của Kỷ Uyển Thanh nhảy mất mất không chế, nàng dùng sức ôm chặt đối phương, thất thanh khóc rống.

Cha mẹ huynh trưởng bỗng nhiên rời đi, chỗ dựa kiên cường bỗng nhiên sập, thương tâm khóc thảm rất nhiều, nàng không thể không đứng lên.

Kỷ Uyển Thanh còn có một bảo muội nhu nhược, hai người chỉ là tiểu cô nương mười ba tuổi, nếu chậm một chớp mắt, nếu mềm lòng một chớp mắt, chẳng những di sản của cha mẹ không giữ nổi, hai tỷ muội còn sẽ rơi vào hoàn cảnh mặc người bài bố.

Từ một tiểu cô nương mềm mại được cha mẹ huynh trưởng sủng ái, bỗng nhiên trở thành chỗ dựa duy nhất của bảo muội, chuyển biến cực kỳ đột ngột, Kỷ Uyển Thanh lại cần phải lập tức thích ứng.

Tình huống này liên tục ba năm, mãi đến sau đại hôn mới tốt lên, phu thê hiểu nhau yêu nhau, cuộc sống rất cuộc ngọt ngào.

Chỉ là phu quân yêu thương lại không giống cha mẹ huynh trưởng yêu thương, một bên là người trưởng thành, có trách nhiệm cần gánh vác; một bên lại là tiểu bối, trên tâm lý không có bất luận áp lực gì.

Nhận được và cho đi không giống nhau, những thứ đã từng có chung quy tan mất.

“Ca ca! Đại ca!”

Lại lần nữa trở lại ôm ấp của huynh trưởng, cảm xúc ủy khuất, chua xót, khó chịu như nước trào sóng triều, khoảnh khắc bao phủ nàng.

Giờ phút này, Kỳ Uyển Thanh không cần tự lập tự cường, cũng không cần thận trọng từng bước, nàng chỉ cần như khi còn nhỏ, ý ở trong lòng huynh trưởng, tận tình dùng tiếng khóc kể ra chính mình đã từng ủy khuất, cùng với giờ phút này vui sướng.

Cảm xúc bị đè nén một khi phát tiết, lại khó ức chế, nàng gào khóc, tận tình phát tiết đã từng nghẹn khuất thương tâm.

Không ai có thể cảm nhận chuyện này rõ ràng hơn Kỳ Minh Tranh đang ôm muội muội, ngực trái của hắn nóng trưng đến khó chịu, hốc mắt chua xót, chỉ nhắm mắt cúi đầu, hàm dưới kề sát đỉnh đầu người trong lòng.

Huynh muội hai người ôm đầu khóc ròng.

Thật lâu sau, cảm xúc bình ổn một ít, rốt cuộc Kỳ Uyển Thanh có thể khống chế chính mình, nàng thoáng giây giụa, kéo ra khoảng cách, ngưỡng mặt nhìn khuôn mặt quen thuộc lại càng cương nghị.

“Ca ca! Thật tốt, ca ca thật sự đã trở lại!”

Sở dĩ giờ phút này nàng bùng nổ thương cảm hoàn toàn là vì vui sướng thật lớn, trải qua tình cảm mãnh liệt bùng nổ, sự thật huynh trưởng còn sống đã chặt chẽ khắc vào lòng, nàng không kịp nước mắt trên mặt, liền lộ ra gương mặt tươi cười.

“Đúng vậy! Ca ca thật sự đã trở lại.”

Kỳ Minh Tranh một lần nữa bảo đảm, lại nói: “Ca ca không tốt, ca ca về trễ, làm Thanh Nhi nhà ta bị rất nhiều ủy khuất.”

“Không đâu, muội không có chịu ủy khuất, chỉ là, chỉ là.....”

Trong lòng Kỳ Uyển Thanh đau xót, nước mắt lại lần nữa thấm ướt bờ mi: “Chỉ là cha nương đã không còn nữa.”

“Bọn họ không biết ca ca đã trở lại.”

Trung niên tang con trai độc nhất, lại là trước khi bản thân hấp hối, đây là chuyện thống khổ cỡ nào, nói đến đây, huynh muội hai người chua xót lợi hại.

Kỳ Minh Tranh cảm tình sâu đậm với người nhà, cũng là một đứa con có hiếu, hắn khó chịu, chỉ là hắn nhin rồi lại nhin, thấp giọng an ủi muội muội: “Bọn họ sẽ biết, ta lập tức hồi kinh nói cho bọn họ.”

“Được!”

Kỳ Uyển Thanh ngưỡng mặt, không khỏi nhìn thấy vết sẹo trên huyệt Thái Dương kéo xuống mặt Kỳ Minh Tranh, nàng cả kinh, “Ca ca, vết thương.....”

Nàng biết vết thương này đã lành, ca ca cũng sống sờ sờ trở lại, nhưng nghĩ đến hung hiểm lúc trước từng có, không nhịn được trong lòng run sợ.

Nàng tiếng lòng căng thẳng, không nhịn được tinh tế xem xét huynh trưởng.

“Không có việc gì, vết thương lúc trước trên chiến trường đã sớm lành hẳn.”

Kỳ Minh Tranh nhẹ nhàng băng quơ, không dấu vết rứt rứt tay trái, giấu vết roi lộ ra ngoài vào tay áo.

Hắn đột nhiên thực may mắn, lúc trước khi roi vung tới, hắn lập tức lấy tay chắn bảo vệ mặt, làm hắn không có quá nhiều vết thương lộ ra ngoài.

Thương đã lành hẳn, trắc trở cũng xác thật trải qua, hiện tại đã tốt rồi, không cần thêm một người thương cảm.

“Lúc này không phải tốt rồi sao?”

Vội vội vàng vàng, Kỳ Uyển Thanh xác thật không phát hiện manh mối, nàng nửa tin nửa ngờ tiếp tục đánh giá, huynh trưởng nâng tay phải gạt lệ cho nàng, nàng theo bản năng nhắm mắt lại.

Kỳ Minh Tranh lại vừa phân tán lực chú ý của muội muội, vừa dùng dư quang quét mắt bên cạnh.

Tình khó tự ức khóc một hồi, giờ phút này lý trí thu hồi, hắn ngược lại không thêm để ý chính mình mất mặt, chỉ là khoảnh khắc tình ngộ, nơi này là địa bàn của Hoàng Thái tử, điện hạ còn ở đây!

Hắn nhất thời cả kinh, e sợ điện hạ trách cứ vì muội muội lưỡng cuồng, vội cẩn thận nhìn lại.

Cao Húc vẫn luôn an tĩnh không nói, hắn biết thê tử cần phát tiết, tuy thấy nàng khóc rống đau lòng vô cùng, nhưng như cũ không quấy rầy.

Lúc này, cao phong đã qua, Kỷ Minh Tranh nhìn, hắn hơi hơi gật đầu, liền chậm rãi đi đến, nhẹ giọng nói với thê tử: “Thanh Nhi đừng khóc, đây không phải chuyện tốt sao?”

Cung nhân vắt khăn ẩm, hắn tiếp nhận, tinh tế lau mặt cho nàng, giọng điệu nhu hòa mang theo khuyên dỗ: “Mẫu thân khóc nhè, coi chừng hủ An Nhi của chúng ta.”

“Dạ.”

Kỷ Uyển Thanh hốc mắt mũi đỏ rực, ngưỡng mặt cười cười với hắn.

Không cần nhiều lời, giờ phút này Cao Húc kiên nhẫn, hoàn toàn khác với vẻ ôn hòa bình thường, cùng với trên tay, trong mắt lơ đãng lộ ra nhu tình, đều thể hiện một thứ gì đó.

Phu thê ngắn ngủi đối diện, ôn nhu quyền luyến yên lặng chảy xuôi.

Kỷ Minh Tranh vẫn luôn lo lắng, rốt cuộc an tâm.

Không ai hiểu huynh bằng muội, Kỷ Uyển Thanh lau mặt sạch sẽ, quay đầu cười với huynh trưởng, nhẹ giọng nói: “Ca ca đừng lo lắng, điện hạ rất tốt với muội.”

Về mặt nàng thực nghiêm túc, khoe môi phiếm cười, lại mang theo nhè nhẹ ngọt ngào.

Cao Húc không tăng thêm khẳng định, cũng không phủ nhận, hắn cúi đầu nhìn phía thê tử, thấy nàng vui sướng, môi mỏng khẽ cười, nhưng vẫn không nói gì.

“A! Ca ca mau nhìn An Nhi.”

Kỷ Uyển Thanh đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội xoay người nói với Hà ma ma: “Ma ma, mau bế An Nhi tới.”

Động tĩnh gian ngoại lớn như vậy, Hà ma ma đã sớm bị kinh động đi ra, là gia phó trung thành và tận tâm, bà kích động không thua gì chủ tử, huynh muội ôm nhau khóc rống, bà cũng rơi nước mắt.

Cũng may trước sau bà vẫn nhớ chính mình bế tiểu chủ tử, chặt chẽ không buông tay.

Vừa thấy chủ tử hoàn hồn, nàng vội tiến lên hai bước, giao An nhi cho chủ tử, lau nước mắt, hành lễ với Kỷ Minh Tranh, kích động nói: “Lão nô gặp qua thể tử gia.”

“Trời xanh phù hộ, thể tử gia rốt cuộc đã trở lại!” Ông trời có mắt, người tốt chung quy gặp lành, tiểu nhân không thể vẫn luôn đắc chí.

“Ma ma mau đứng lên.”

Nhũ mẫu trung thành và tận tâm, bốn năm qua làm gì không cần nói nhiều, Kỷ Minh Tranh thực cảm kích, nhưng hắn cũng biết đối phương không cần mình nói lời cảm tạ, chỉ cúi người tự mình nâng dậy.

Hà ma ma cũng không lảm nhảm, lập tức lui ra phía sau, để cho huynh muội hai người nói chuyện nhiều hơn.

Bà cũng biết, cơ hội gặp nhau như thế này là rất khó được.

“Ca ca nhìn xem, đây là An Nhi.”

Kỷ Uyển Thanh vui rạo rực bế con trai cho ca ca xem, Kỷ Minh Tranh lại trước tiên lui về sau một bước, cúi người hành lễ: “Mặt tướng gặp qua tiểu điện hạ.”

Đây không đơn giản là cháu trai của hắn, mà còn là Đông Cung đích trưởng tử, nên làm như thế nào, hắn có chừng mực, đặc biệt lúc này, Hoàng Thái tử điện hạ còn ở đương trường.

Mới vừa rồi là huynh muội gặp nhau quá đột nhiên, về tình cảm có thể tha thứ, lại tiến thêm một bước, là quá phận.

Cậy sủng mà kiêu, phạm vi áp dụng câu này, chưa bao giờ chỉ giới hạn trong hoàng thất nữ quyền.

Kỷ Uyển Thanh lập tức hiểu, bởi vậy nàng cũng không hé răng, chỉ bế con trai nhận lễ.

Giờ phút này, kỳ thật Cao Húc cũng không để ý, nhưng hiện tại Kỷ Minh Tranh hành động ngoài ý muốn lại làm hắn tương đối vừa lòng.

Hắn là quân, cái nhìn quan điểm thường thường không cực hạn trong một chút một mặt, tất nhiên có thưởng tích trung thần, cũng không thiếu yêu ai yêu cả đường đi, nhưng nếu đối phương có thể rõ ràng không chế mức độ này, mới là tốt nhất.

Tất cả mọi người đều vui, cũng vẫn luôn kéo dài tình trạng này, không khiến phần vinh sủng này diễn biến thành bi kịch.

“Đứng lên đi, không cần đa lễ.” giọng Cao Húc hòa hoãn, kêu Kỷ Minh Tranh dậy.

“Ca ca, mau xem An Nhi.”

Kỷ Minh Tranh hành lễ, không đơn giản chào hỏi, còn biểu lộ rõ ràng chính mình lập trường tư thái, nếu mọi người đều vừa lòng, kế tiếp liền không cần quá câu nệ.

Nàng bé con trai tiến lên, nghiêng người cho huynh trưởng xem.

“An Nhi sinh tháng chạp, hiện giờ đã hơn ba tháng, An Nhi là nữ danh điện hạ đặt cho.”

Tiểu đoàn tử ba tháng trắng như tuyết, mới vừa nghe thấy tiếng mẫu thân khóc, theo bản năng bé nhú mày, nhưng em bé không nhớ lâu, đảo mắt nằm trong lòng ngực mẹ ruột thơm ngào ngạt, bé vui tươi hơn hờ huy động tay nhỏ chân nhỏ.

Bé ngơng ngơng đầu, tròn mắt tròn như nho đen chuyển tròn, nhìn nhìn cha, lại nhìn nhìn cữu cữu, khanh khách cười.

Cao Húc nhéo nhéo tay con trai, tiểu tử này, chắc là quên mất cha là ai rồi.

Nếu là bình thường, hắn sớm ôm con trai không buông tay, bồi dưỡng cảm tình, đáng tiếc hiện giờ tình huống có chút đặc thù, hắn chỉ phải chờ một chút.

Kỷ Uyển Thanh hiểu hắn, ngược mắt trấn an.

Phu thê ánh mắt giao lưu, Cao Húc ngẫm hiểu, chỉ khẽ gật đầu, cười cười trấn an thê tử.

Kỷ Minh Tranh không lưu ý chút nào Cao Húc dùng ánh mắt kiên tụng, hắn trừng lớn đôi mắt nhìn tiểu đoàn tử, An nhi cũng nhìn hắn.

Cậu cháu hai người con người đều thực đen, không chớp mắt nhìn đối phương, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Y nha nha!”

An nhi là bảo bảo hay đổi, bé đột nhiên lớn tiếng ồn ào, khiến cữu cữu hoảng sợ: “Bé, bé không cao hứng sao?”

“Bé nhỏ như vậy, làm sao biết cao hứng hay không chứ.”

Kỷ Uyển Thanh cười tủm tỉm, dứt khoát đưa con trai qua: “Ca ca, ca ca muốn bế không? Tuy An Nhi có chút nghịch ngợm, nhưng ngày thường cũng thực ngoan.”

Muốn bế sao?

Đương nhiên muốn, đây là người đầu tiên chảy xuôi huyết mạch Kỷ gia đời thứ tư, cốt nhục của muội muội ruột hắn, hắn yêu thương tận xương.

Chỉ là.....

Kỷ Minh Tranh có chút do dự, Cao Húc nhẹ giọng nói: “Không sao.”

Lúc này hắn mới thật cẩn thận tiếp nhận hài tử, dựa theo muội muội chỉ đạo ôm vào lòng, An nhi nho nhỏ, mềm mại, ấm áp đầy sức sống, hắn cảm thụ được độ ấm, cảm thấy tim đều tan thành nước.

An nhi từ trong lòng ngực mẫu thân thơm mềm, thay đổi người xa lạ ôm ấp cứng cứng, bé nhìn đối phương một lát, không vui, bẹp bẹp miệng nhỏ phàn nộ, “Oa” khóc lớn ra tiếng.

Cữu cữu nhất thời ngốc, vội vàng ngắt đầu: “Thanh Nhi, làm sao vậy, là ca ca bế không thoải mái sao?” Khi nói chuyện, hắn nhanh chóng trả hài tử trở về.

“Không có việc gì đâu.”

Kỷ Uyển Thanh không chút hoang mang, tiếp nhận con trai lay lay, tiếng khóc lập tức ngừng: “Tiểu tử này nghịch ngợm vô cùng.”

Cuối cùng, An nhi bị cha ruột đau lòng bế vào ngực, Cao Húc dứt khoát trở về buồng trong, để huynh muội có thời gian nói chuyện.

Kỷ Uyển Thanh như khi còn nhỏ vậy, động tác túm ống tay áo huynh trưởng vào thứ gian, ngồi xuống nói chuyện.

Nàng cười khanh khách: “Ca ca, điện hạ thật sự rất tốt với muội, huynh đừng lo lắng.” nàng rất rõ ràng huynh trưởng nhớ thương nhất là gì.

“Ừ.”

Kỷ Minh Tranh tận mắt nhìn thấy, hẳn bắt đầu tin tưởng đây là thật sự, tuy vẫn không khỏi nhớ thương, nhưng lại an tâm hơn rất nhiều.

Hắn vội dặn dò: “Ngày thường muội hầu hạ điện hạ cho tốt, phải biết đây không phải trong nhà.” Hắn đương nhiên không muốn ủy khuất muội muội, chỉ là Hoàng Thái tử không đơn giản là phu, hắn còn là quân.

“Dạ, muội biết.”

Phu thê hằng ngày ở chung, tình cảm trạng huống, các loại hứa hẹn vân vân, đều là chuyện trong khuê phòng, mặc dù trước mắt là huynh trưởng, cũng không thích hợp nói ra ngoài miệng.

Kỷ Uyển Thanh có chừng mực, nàng đồng ý để hắn an tâm.

Nói xong, nàng nhớ tới một chuyện khác, nhúu nhúu mày đẹp, oán giận nói: “Chính là ngày sau chúng ta muốn gặp mặt sợ là không dễ.”

Kỷ Minh Tranh đương nhiên lưu luyến, nhưng không chỉ hoàng cung, mặc dù muội muội gả cho nhà huân quý bình thường, huynh muội gặp mặt cũng rất khó.

Hắn an ủi nói: “Gia đình giàu có bình thường cũng là như thế, hiện giờ chúng ta còn có thể gặp mặt, đã là cực tốt.”

“VẬY CŨNG ĐÚNG.”

“Muội sống tốt, ca ca mới yên tâm.”

“Dạ, muội khẳng định sẽ sống tốt.”

“Ca ca, mấy năm nay ca ca ở đâu? Chịu khổ nhiều lắm sao?”

“Cũng không, ta chỉ là.....”

.....

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129

Editor: Vy Vy 1505

Huynh muội là gặp lại sau giờ ngộ, Kỷ Minh Tranh rất có chừng mực, mặc dù cực lưu luyến, tới chạng vạng, hắn vẫn là cáo lui.

Lần này từ biệt không biết khi nào mới có thể lại tụ, Kỷ Uyển Thanh khó chịu vô cùng, cường đánh tinh thần cáo biệt huynh trưởng, vẫn là âm thầm rơi nước mắt.

Trở lại trong phòng, Cao Húc thấy, khó tránh khỏi đau lòng: “Khóc cái gì, đây không phải chuyện tốt sao?”

Hắn đặc biệt dành thời gian bồi dưỡng cảm tình với con trai, nửa buổi chiều, hai cha con đã thân thiết như xưa. An nhi chơi đùa hồi lâu cũng mệt mỏi, khuôn mặt nhỏ cọ cọ trong lòng ngực phụ thân, mơ màng sắp ngủ.

Cao Húc giao con trai cho nữ mẫu bế về phòng bé ngủ, lại dặn dò hầu hạ cho kỹ.

Bình lui tất cả cung nhân thái giám, hắn tự mình vắt khăn ấm lau mặt cho thê tử, ôm người vào ngực vỗ nhẹ lưng trấn an.

Tuy ôm ấp này cảm giác không giống ca ca, nhưng đồng dạng rộng mở ấm áp, cảm giác an toàn mười phần, Kỷ Uyển Thanh thấp thấp cúi đầu nói: “Điện hạ, chàng cũng không nói trước cho thiếp.”

Kính hi tới quá lớn, quá đột nhiên, tuy nàng khóc một hồi, lại là vạn phần vui sướng, chớp mũi còn chút hồng, mắt đẹp lại sáng lấp lánh.

Cao Húc khẽ mỉm cười, hẳn chính là không hy vọng nàng một mình khóc thút thít.

“A?”

Kỷ Uyển Thanh kỳ thật cũng không rối rắm, nàng ngược lại nhớ tới một vấn đề khác: “Ca ca thiếp hồi kinh, vậy nhị thúc.....”

Tước vị Tĩnh Bắc Hầu trời xui đất khiến bị nhị thúc Kỷ Tông Hiền thừa hưởng, tuy Kỷ Minh Tranh lập công lớn, cũng không sợ không có tiền đồ, nhưng tổ mẫu Hà thái phu nhân còn sống, sau khi hấn hồi kinh không thể không về nhà.

Nếu là ở trong cái nhà kia, sợ hấn sẽ ghen ghét.

Theo hiểu biết của Kỷ Uyển Thanh đối với một nhà nhị thúc, người nhà này có lẽ năng lực không lớn, nhưng lại gây ra không ít chuyện xấu, con cóc bò lên chân, cho dù nó không cắn người, chỉ sợ cũng làm người quá sức ghê tởm.

“Thanh Nhi yên tâm, cô ban một tòa nhà cho ca ca nàng trước.” Đây là hoàng gia ban ân, có bậc thang, Kỷ Minh Tranh là người thông minh khẳng định liền nhanh nhẹn vào ở.

Nhắc tới đương nhiệm Tĩnh Bắc Hầu, Cao Húc không khỏi nhớ tới Tề gia huynh đệ, đáy mắt hấn lập tức ám ám.

Lúc trước, Kỷ gia chính là thiếu chút nữa kết thông gia với ám điệp Thất Đát.

Không, kỳ thật đã hạ sính, ba thư sáu lễ đã hoàn thành hai thư năm lễ, nếu hà khắc mà nói, Kỷ Uyển Xu đã xem như con dâu Tề gia.

Vốn dĩ Cao Húc đã không có ấn tượng tốt với một nhà Kỷ nhị thúc, việc này qua đi, chẳng những ấn tượng rớt xuống đáy cốc, mà còn tăng thêm chán ghét.

Hấn hừ lạnh một tiếng: “Việc này cô sẽ xử lý tốt, nhất định không để ca ca nàng bị ủy khuất, Thanh Nhi đừng lo lắng.”

Về công, Kỷ Minh Tranh là công thần lớn, tất yếu ban thưởng thật mạnh để tỏ rõ hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn; về tư, đối phương là bào huynh duy nhất của thê tử, hấn yêu ai yêu cả đường đi.

Kỷ Tông Hiền bậc này sâu một vận may nhất tiện nghi lớn, hưởng phúc nhờ vào công lao của phụ huynh, không yên phận mà còn nơi nơi góp gió tạo mưa, thật sự không đáng giá nhắc tới.

“Dạ.”

Kỷ Uyển Thanh hiểu biết phu quân, cũng hết lòng tin theo hấn, nếu Cao Húc nói như vậy, chuyện của nhà kia khẳng định có thể làm thỏa đáng, nàng cũng không hỏi kỹ, chỉ ôm trong lòng hấn ứng.

Cao Húc thấp giọng trấn an thật lâu, thấy cảm xúc thê tử dần dần bình phục, mới nắm tay đi dùng bữa tối.

“Điện hạ suất chúng tướng sĩ tiêu diệt hoàn toàn bảy mươi vạn đại quân Thất Đát, thiếp còn chưa chúc mừng điện hạ hôm nay chiến thắng trở về!”

Trong lòng Kỷ Uyển Thanh là có phu quân, chỉ vì gặp lại huynh trưởng kinh hi quá lớn, lúc này mới chiếm cứ tâm thần nàng.

Hiện giờ hoãn hoãn lại, nhìn nam nhân trước mặt gầy gò một chút, nàng đau lòng vô cùng, vội thúc giục hấn rửa mặt chải đầu tắm gội, sớm chút nghỉ ngơi.

Cao Húc mỉm cười ứng, phu thê rửa mặt chải đầu thỏa đáng lên giường, hấn cười nói: “Nương nương không khao thưởng ta chút nào sao?”

Kỷ Uyển Thanh chớp chớp mắt, ngược mắt nhìn hấn, thấy đáy mắt hấn ngăm đen ẩn có nóng cháy, lúc này mới hiểu ra.

“Chàng cũng không mệt sao?” Nàng dối nói.

An nhĩ đầy ba tháng, lúc trước thái y kiến nghị điều dưỡng cũng đầy, Cao Húc tổ thật lâu, kiêu thê trong ngực, đương nhiên ngo ngoe rục rịch.

“Không mệt.” mấy ngày gần đây tuy cường độ công tác của hấn rất lớn, nhưng người trẻ tuổi có lòng có lực, tinh thần sáng láng.

Tâm tình thê tử vui sướng, mặt đẹp phiếm phần, vẫn luôn cười khanh khách, Cao Húc nhìn trong lòng nóng lên, khi nói chuyện, tay đã chui vào bên trong áo ngủ, một đường hướng về phía trước.

Kỷ Uyển Thanh không bài xích chuyện này, rốt cuộc phu thê hài hòa, không thể thiếu linh và dục phù hợp.

Nàng hậu sản đã ba tháng, dáng người khôi phục cực tốt, cũng nhớ hấn vô cùng, nếu phu quân mình xác tỏ về không mệt, nàng liền nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, mặc hấn xoay người phủ lên.

Nàng khung xương tinh tế, hậu sản ngực mông đầy đà chút, vòng eo lại nhỏ nhắn, Cao Húc dùng hành động thực tế tỏ về hấn thực thích.

Hấn tổ lâu rồi, động tác khó tránh khỏi tàn nhẫn, nhưng rốt cuộc nhớ thương phu thê hồi lâu không đôn luân, sợ là nàng không quá thích ứng, nghĩ từ từ tiến dần mới tốt, hấn lướt qua một hồi liền thôi.

Màn gấm buông xuống, hồi lâu, rên rĩ thô suyễn vội vàng yêu kiều mới bình ổn, Cao Húc nghiêng người ôm thê từ, vừa nhẹ vỗ về lưng nàng, vừa tỉnh tể hôn thái dương nàng mướt mồ hôi.

Trần an thật lâu, người trong lòng ngực dần dần bình ổn, hần xả chần gấm đắp lên cho hai người mới thấp giọng dặn dò: “Thanh Nhi, ngày mai liền khai hoàn hồi kinh.”

“Nàng và con trai ở Thanh Ninh Cung là được, mọi việc bên ngoài có cô, nàng không cần phí công.”

Kỷ Uyển Thanh vốn mơ màng sắp ngủ, nghe vậy cả kinh, vội trợn mắt dò hỏi: “Vậy, bệ hạ bên kia.....”

Đại quân chiến thắng trở về, hoàn toàn đánh tan bảy mươi vạn đại quân Thát Đát, Thát Đát ít nhất trong vòng hai mươi năm lại vô lực xâm nhập phía nam, Hoàng đế nên trở về, hơn nữa ông ta khẳng định lấy tốc độ phi thường mau trở về.

Đại quân làm công tác kết thúc tiêu phí chút thời gian, nói không chừng, loan giá của Xương Bình Đế đang trên đường về kinh thành rồi.

Đông Cung chỉ dựa vào trận chiến này, danh vọng đã hoàn toàn áp Hoàng đế kinh hoàng “Nam thú”, đặc biệt ở bắc địa, nhìn xem giờ phút này dân chúng phát ra từ nội tâm tôn sùng ai?

Đương nhiên là Hoàng Thái tử điện hạ lâm nguy không sợ, động thân mà ra, cũng một lần dẹp yên đại quân Thát Đát, cho bắc địa mấy chục năm thái bình.

Này đã hoàn toàn xâm phạm ích lợi căn bản của Hoàng đế, làm mâu thuẫn giữa hai cha con hoàn toàn trở nên gay gắt.

Đối với Hoàng đế, mặc kệ chính mình làm chuyện gì, sai lầm đều thuộc về đối phương, khi nguy nan giao cho quyền bính, đương nhiên khi an toàn phải bằng mọi cách thu hồi về.

Hơn nữa, có như vậy một Hoàng Thái tử danh vọng, năng lực đều cao hơn mình, ông ta ăn không ngon, ngủ không yên, tiện đà muốn diệt trừ cho sáng khoái.

Tuy Kỷ Uyển Thanh hết lòng tin năng lực của phu quân, nhưng đề cập việc này, trong lòng vẫn lo sợ.

Thê từ lo lắng sốt ruột, Cao Húc vội thấp giọng trấn an: “Thanh Nhi nàng yên tâm, mấy tháng qua, cô lao tâm lao lực, không chỉ riêng là quân vụ, triều vụ.”

Hần há là người ngồi chờ chết?

Bắt đầu từ một khắc Cao Húc tự xin thay mặt thiên tử thân chinh, hần sớm có chuẩn bị tâm lý sau đại chiến sẽ gặp phải hoàn cảnh gì, tất cả đều đã chiêm trống rùm beng bố trí thỏa đáng, chỉ đợi gió đông.

Hôm nay hần trước tiên dặn dò, chính là sợ thê từ không duyên có lo lắng.

“Vậy là tốt rồi.”

Kỷ Uyển Thanh an tâm, cũng không hỏi kỹ càng tỉ mỉ bố trí gì, nhưng linh quang chợt lóe, đột nhiên nhớ tới một chuyện khác: “Điện hạ, còn chuyện Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu thì sao?”

Nàng hỏi chính là hiệp nghị thông đồng với địch, đại chiến đã kết thúc, chuyện này nên bắt đầu đếm ngược có phải không?

“Thực nhanh, chờ khao thưởng ba quân, lại luận công ban thưởng cho chư vị công thần, cô lập tức xử lý việc này.”

Đại thắng qua đi, trước tiên đương nhiên là trợ cấp tướng sĩ thương vong và luận công ban thưởng.

Lần này chiến sự hoàn mỹ kết thúc, cũng đẩy tướng sĩ, bá tánh vui sướng thuận lợi đến tối cao, làm thiên hạ quy tâm là chuyện quan trọng nhất trước mắt.

Ngay sau đó, liền có thể vạch trần việc thông đồng với địch bán nước.

Đến lúc đó, thần dân thiên hạ có bao nhiêu vui mừng khôn xiết, liền sẽ có bao nhiêu thống hận với kẻ thông đồng với địch, thời cơ thích hợp nhất, thống hận có thể lên tới cực điểm.

Bọn người này làm ra việc ác thông đồng với địch bán nước, chỉ xứng đáng bị người đời thóa mạ, sau khi chết không được an ổn.

Cao Húc biết thê từ nhớ thương, tỉnh tể phân tích.

Kỷ Uyển Thanh gật đầu: “Điện hạ nói đúng lắm.”

Lâu như vậy đều có thể chờ, xác thật không kém nhất thời nửa khắc.

Nàng hừ lạnh một tiếng, Hoàng hậu đã chết con trai, mặc dù trước bão táp có bình tĩnh, bà ta cũng tuyệt đối sẽ không tốt bao nhiêu, dày vò nhiều một ít

cũng tốt.

Trực tiếp đánh sập ngược lại tiện nghi bà ta.

Ngày hôm sau, Hoàng Thái tử suất đại quân khởi hành về kinh, Kế Châu cách kinh thành chỉ hơn một trăm dặm, mặc dù không hành quân gấp, như cũ hai ngày liền đến.

Cửa thành mở rộng, người lưu thủ kinh thành xa xa ra nghênh đón.

Hoàng đế nam thú chưa về, Hoàng Thái tử điện hạ là người thống lĩnh đại quân, vì thế, liền do thủ phụ Vương Thụy Hành cầm đầu, suất lĩnh quan viên sáu bộ, cùng ra khỏi thành nghênh đón.

Đại quân đương nhiên không có khả năng hoàn toàn đi vào, Cao Húc hạ lệnh chọn lựa ba ngàn binh sĩ làm đại biểu, do tướng lĩnh tham chiến tự mình dẫn, từ cửa thành vào.

Còn lại hạ trại tại chỗ, chờ đợi khao thưởng ba quân.

Cao Húc một thân áo giáp sáng loáng, được thân vệ vây quanh đi đầu phía trước, theo sau là Hoắc Xuyên, Trương Vi Thắng, sau nữa là Kỳ Minh Tranh, còn có các võ tướng khác.

Vừa vào cửa, kinh thành lập tức sôi trào, bá tánh sớm ra đường đón chào, vui mừng ủng hộ, tiếng hoan hô một đợt tiếp một đợt, không nghỉ chút nào.

Có tiểu cô nương tiểu tức phụ gan lớn, sôi nổi ném khăn, túi thơm, hoa tươi trên tay, đưa cho anh hùng của các nàng.

Tuy Hoàng Thái tử tuần mỹ, nhưng lại không ai dám mạo phạm. Mặt sau tiểu tướng quân tuổi trẻ anh tuấn là khu vực bị tai họa nặng, vị trí của Kỳ Minh Tranh là cấp cao, đáng người cũng cực tốt, tuy có vết sẹo do đao, nhưng tiểu cô nương tiểu tức phụ đều không thêm để ý.

Hành vi này xưa nay bình thường, là được cho phép, Kỳ Minh Tranh tránh trái né phải, như cũ trốn không được bao nhiêu, bị nện thật sự chật vật.

Hoắc Xuyên mới vừa quay đầu lại muốn giẫm cọt hắc, không nghĩ tới đại thúc trung niên cũng không thể may mắn thoát khỏi, một cái túi thơm đập tới, tiếp được tập trung nhìn vào, vẫn là thù uyên ương.

Ông quýnh lên, ngay sau đó khăn, hoa tươi liền đánh tới, được, lúc này đại ca không nói nhị ca, cùng tránh né đi.

Một hàng đến hoàng cung, sắc lệnh khao thưởng ba quân lập tức phát ra, trong cung yến tiệc khánh công cũng đồng thời bắt đầu.

Trong thành ngoài thành một mảnh vui mừng, tiếng cười tiếng hoan hô nơi chốn dào dạt, trong bầu không khí này, lại duy độc một nơi tĩnh mịch một mảnh.

Chính là Khôn Ninh Cung.

Đại quân đắc thắng về triều, tin Ngụy Vương chết trận cũng không giấu nổi nữa, theo đại quân cùng nhau vào hoàng cung.

“Ma ma, bà nói cái gì?”

Tin dữ quá mức đột ngột, Hoàng hậu ngốc, bà ta gất gao trừng mắt nhìn Hồ ma ma: “Ma ma, bản cung không nghe rõ, bà lặp lại lần nữa.”

Tin tức này ngoại trừ Hồ ma ma, thật đúng là không ai dám bẩm báo, bà run rẩy rơi nước mắt, nước nỡ nói: “Nuông nuông, là thật sự, nửa tháng trước Ngụy Vương điện hạ chết trận sa trường, linh cửu để ở Kế Châu, hiện giờ theo đại quân cùng nhau về kinh.”

Đáng tiếc đang là lúc cả nước chúc mừng, mặc dù Ngụy Vương là hoàng tử, chuyện này cũng không gây ra bọt sóng quá lớn.

“Tin tức này là giả! Ma ma, tin tức này là giả!”

Hoàng hậu không thể tin được, lúc này giống như bắt được một cọng rom cứu mạng: “Quân Nhi của bản cung là hoàng tử tôn sư, sao có thể qua ở Kế Châu nửa tháng, bây giờ mới theo đại quân về kinh?”

Này căn bản không phải đãi ngộ của hoàng tử!

“Có phải Đông Cung ra tay hay không, hắc làm Quân Nhi của ta chịu ủy khuất lớn như thế?” cảm xúc Hoàng hậu bùng nổ, nói năng lộn xộn.

Trên thực tế, trong lòng bà ta rõ ràng, không người dám nói dối hoàng tử chết trận, tiềm thức biết là thật sự, nhưng trên thực tế bà không thể tiếp thu.

“A a a!”

Giờ phút này làm sao Hoàng hậu còn có thể duy trì hình tượng mẫu nghi một nước, bà hung hăng đẩy tất cả các món trên bàn xuống đất, lại đứng lên, đập nát mọi thứ trong tầm mắt.

Tay bà ta bị thương, bị mảnh vỡ bình hoa hung hăng cắt một đường, bộ giáp cũng rách, móng tay tu bổ mượt mà đứt gãy tận gốc, máu lập tức thấm ra.

Nhưng Hoàng hậu như cũ động tác không ngừng, phảng phất không cảm giác được chút nào đau đớn.

Không sai, trong lòng bà ta thống khổ hơn nhiều.

“Nương nương, không phải chủ ý của Đông Cung, lão nô hỏi rõ ràng, là Trần Vương điện hạ đề nghị, vì chính là sợ ngài bị thống mà bên cạnh không ai an ủi, cũng sợ Ngụy Vương phi nương nương bị thống quá độ, cốt nhục trong bụng khó giữ được.”

Người biết tiền căn hậu quả quá nhiều, ngày sau khẳng định có thể biết rõ ràng, nói sớm nói muộn đều giống nhau.

Hồ ma ma bị thống, nhưng lý trí vẫn còn, bà cảm thấy Trần Vương làm cũng đúng, dù sao thai của Ngụy Vương phi thật sự không ổn, lỡ như con mồ côi từ trong bụng mẹ không giữ được, huyết mạch Ngụy Vương liền thật tuyệt.

Người chết cũng đã chết, thoáng ủy khuất một chút, giữ được con trai ruột, cũng thực có thể lý giải.

Hồ ma ma có thể lý giải, Hoàng hậu lại không thể, bà ta thậm chí không nghe rõ nửa câu sau, chỉ nghe “Trần Vương điện hạ đề nghị”.

Bà ta không thể tin tưởng: “Vì sao Diệp Nhi phải ủy khuất ca ca hần?”

“A!? Hần dám ủy khuất đồng bào huynh trưởng chính mình như vậy !”

Hoàng hậu vừa gấp vừa giận, con trai ruột đã chết, còn bị ủy khuất lớn, tim bà đau như cắt, tim gan thì phôi phôi đều đau, đầu óc “Oanh” một tiếng nổ vang.

Kỳ thật, cũng không thể nói bà ta không yêu thương con trai út, chỉ là con trai lớn mới vừa qua đời, đã vĩnh viễn không có khả năng lại thừa hoan dưới gối, giờ khắc này, cân cân trong lòng là vô hạn nghiêng.

Nhưng lúc này, có tiểu cung nữ nom nớp lo sợ tới bẩm: “Khởi bẩm nương nương, Trần Vương điện hạ tới.”

“Mẫu hậu.”

Theo lý thuyết, giờ phút này Trần Vương nên tham gia yến tiệc khánh công, nhưng có việc của Ngụy Vương, hần chờ đến khai tiệc liền rời đi, vội vàng đến Khôn Ninh Cung.

Bình thường hần đều trực tiếp vào cửa, lần này cũng không ngoại lệ, không nghĩ tới vừa bước vào ngạch cửa, liền đón nhận ánh mắt Hoàng hậu đỏ đậm.

Trần Vương ngừng một chút, lại không để ý, dù sao mẫu hậu thương tâm sớm trong dự đoán của hần, hần tiếp tục tiến lên, trong miệng quan tâm nói: “Mẫu hậu, xin ngài nén bị thương.”

“Nhị ca trên trời có linh thiêng, nói vậy.....” cũng không hy vọng mẫu hậu quá mức bị thương.

Hần nói còn chưa dứt, liền bị một cái tát hung hăng đánh gãy, “Bốp” một tiếng thanh thúy, cái tát đồ ập mà đến.

Hoàng hậu giống như bị mở ra cơ quan, đột nhiên bạo nộ, tay nắm tay mười đập vào người hần: “Bản cung đánh chết ngươi! Đánh chết ngươi đồ con bất hiếu!”

“Ngươi biết hần là ai không? Hần là huynh trưởng ruột của ngươi, ngươi dám để hần ở Kế Châu nửa tháng, làm hần nhận hết ủy khuất!!”

Mặc dù Hoàng hậu càng nể trọng con trai lớn, cũng không thể nói bà ta chỉ yêu thương Ngụy Vương, trong lòng bà, địa vị hai con trai kỳ thật là giống nhau.

Chỉ tiếc, một người tuổi xuân chết sớm, mới vừa vô có chết đi, đương nhiên chiếm cứ toàn bộ tâm thần bà ta.

Hơn nữa, bà ta còn vạn phần bị thống, trái tim như bị thiêu đốt bùng lên quay cuồng lợi hại, cơn giận như lửa cháy lan ra đồng cỏ mang theo đau đớn, đột nhiên tìm được một chỗ phát tiết, tự nhiên là lập tức trào dâng.

Lúc này, nếu con trai thông cảm một chút, cẩn thận an ủi, bà phát tiết xong, là có thể tốt hơn rất nhiều.

Chỉ là thực đáng tiếc, Trần Vương hoàn toàn không thông cảm.

Hần chính tay đâm huynh trưởng, còn không phải là cho rằng mẫu thân không công bằng sao?

Từ nhỏ một chút một chút tích lũy, lại được quyền thế địa vị lên men, bắt đầu từ một khắc hần đâm chùy thủ vào ngực Ngụy Vương, một thứ gì đó đã bỏ hần mà đi.

Cái tát đồ ập xuống, còn không màng hình tượng bị xé rách, Trần Vương đâu chịu nổi đãi ngộ này? Tuy bộ giáp trên tay Hoàng hậu rách một cái, nhưng còn có vài cái, hung hăng vung lên, lưu lại trên cổ hần mấy vết máu không cạn.

Vết thương nóng rất đau, phân không rõ là cái tát trên mặt đau, hay là cổ chảy máu càng khó chịu.

Trần Vương lấy tay ngăn cản, rũ mắt, che lại hận ý chợt lóe rồi biến mất.

“Điện hạ, nương nương là thương tâm quá độ, ngài đi về trước, để lão nô khuyên nhủ.”

Hồ ma ma nhanh xông lên, từ phía sau ôm lấy chủ tử, hét to mấy cung nữ lại đây hỗ trợ.

Chế trụ Hoàng hậu, bà không quên thấp giọng khuyên giải an ủi Trần Vương: “Điện hạ đừng nên trách nương nương, trong lòng nương nương khó chịu vô cùng.”

Trần Vương buông tay, trên mặt đã không thấy khói mù, ngược lại ra vẻ quan tâm: “Bản vương biết, ma ma hầu hạ mẫu hậu thật tốt, bản vương đi về trước.”

Thấp giọng trấn an mẫu hậu vài câu, hần mới xoay người rời đi.

Hồ ma ma cũng không để ý nhiều, dù sao ngày thường cảm tình mẹ con rất tốt, vừa lúc gặp biến đổi lớn, bà hết lòng tin Trần Vương có thể thông cảm.

Trần Vương thông cảm sao?

Chỉ sợ không dễ dàng, hần vừa ra Khôn Ninh Cung, sắc mặt lập tức trầm xuống, giờ tay sờ sờ cổ, đáy mắt khói mù đến lợi hại.

Cũng đúng, chiến dịch đại thắng, danh vọng Hoàng Thái tử tăng cao vô cùng, quân quyền, chính quyền đều nắm chặt, đại cục vô cùng bất lợi với một đảng Kỳ hậu, hần vốn đã cực áp lực.

Sau khi Trần Vương thay thế huynh trưởng, kỳ thật phát triển không tệ, nhưng tất cả đều đã quá muộn, thậm chí hần không kịp giãy giụa hai lần, đại cục đã định.

Hần vốn là cực bực bội bất an, lòng nặng trĩu, cường đánh tinh thần tới Khôn Ninh Cung, không nghĩ tới lại tao ngộ việc này.

Khỏe môi hần mân khăn, áp khí thấp tới cực điểm.

“Điện hạ, Ngụy Vương phủ bên kia.....” một tâm phúc của Trần Vương căng da đầu tiến lên.

Trần Vương để linh cữu ở Kế Châu, cái cốt lớn nhất chính là cốt nhục trong bụng Ngụy Vương phi, theo lý trước tiên đi qua chiếu cố.

Lúc hần tiến cung, xác thật cũng đồng thời lập tức sai người đi làm chuyện này.

Chỉ là một nhiệm vụ, lại có rất nhiều cách làm, có toàn lực ứng phó, cũng có qua loa cho xong, còn có mặt ngoài trịnh trọng kỳ thật có lệ.

Tuy tâm phúc không biết Trần Vương giết huynh, nhưng lại rất rõ ràng tâm tư ngầm của chủ tử, hần hỏi cái này ý tứ là muốn làm đến trình độ nào?

Trần Vương cười cười, không đạt đáy mắt, chỉ đạm thanh nói: “Các người tận lực là được, Ngụy Vương phủ nhiều người nhiều miệng, mặc dù miễn cưỡng bưng kín, chỉ sợ cũng khó có thể lâu dài.”

Tâm phúc ngầm hiểu, lập tức nhận lời, vội vàng ra cung.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130

Editor: Vy Vy 1505

Là một đệ đệ vô cùng “quan tâm” con mồ côi từ trong bụng mẹ của huynh trưởng, Trần Vương đề nghị tạm để linh cữu ở Kế Châu, cũng che giấu tin dữ, chắc hẳn phải vậy, tang báo theo đại quân vào kinh, hẳn sai người đến Ngụy Vương phủ trước một bước để ứng phó.

Ứng phó cái gì?

Đương nhiên là e sợ cho chư quân sự Ngụy Vương phủ không tận tâm, tiết lộ tin tức cho Vương phi đang mang thai biết, đặc biệt lại đây hiệp trợ.

Chủ nhân Ngụy Vương phủ ngã xuống, một chúng quân sự đương nhiên kinh hoàng, tâm phúc Trần Vương sai lại đây lập tức phát huy tác dụng.

Đội thuận lợi tiến vào chiếm giữ, hần liền nhận được mệnh lệnh mới chủ từ từ trong cung truyền ra.

Tâm phúc đang cân nhắc nên như thế nào không dẫu vết ra tay, vừa khéo, cấp dưới tiến vào bẩm báo, nói phát hiện Anh Quốc Công phủ lạng lẽ sai người lại đây, hình như là truyền lời cho người trong hậu viện.

Lạng lẽ?

Nhìn dáng vẻ có lẽ là không muốn làm chuyện tốt, tâm phúc rung lên tinh thần, lập tức nói: “Nhanh nói rõ ràng.”

Thì ra, người truyền lời là đương nhiệm Anh Quốc Công phu nhân, mẹ kế của Tần Thái Lam, Điều thị.

Kế phu nhân Điều thị này, năng lực xác thật không nhỏ.

Anh Quốc Công trung niên chết vợ, trước đó chẳng những có con trai con gái là con vợ cả trưởng thành, thứ tử thứ nữ cũng không ít, dưới tình huống này, tục huyền khẳng định chỉ có thể chọn từ môn hộ thấp.

Phụ thân của Điều thị là quan tứ phẩm, chỉ có thể xem như chú lùn trong người cao, nhưng nàng chính là có năng lực, tuổi trẻ mỹ mạo, ôn nhu sẵn sóc, lại cực có tâm kế, chồng già vợ trẻ, thực mau liền bắt được chặt chẽ Anh quốc công và quyền bính hậu trạch.

Nàng cực chán ghét Tần Thái Lam đưa con gái riêng này của chồng.

Điều thị kỳ thật là người có chừng mực, nguyên phối để lại hai con trai trưởng, một người còn phong thế tử, nếu không có biến cố lật đổ cục diện hiện tại, nàng tuyệt đối sẽ không hành động không thực tế.

Nàng thái độ ôn hòa, bảo trì khoảng cách với con vợ cả, tuy nàng không nhiệt tình với thứ tử thứ nữ, nhưng cũng không bạc đãi, vốn dĩ tất cả rất hài hòa, cố tình chính là không vừa mắt Tần Thái Lam.

Kế nữ mặt ngoài xem như có lễ, thực tế cự người ngàn dặm, trầm mặc không nói, thờ ơ lạnh nhạt, trong lúc lơ đãng sẽ biểu hiện ra tư thái quý nữ danh môn cao cao tại thượng, miệt thị mẹ kế Điều thị xuất thân không cao.

Nhìn tiểu đệ đệ mẹ kế sinh, trên mặt không nhiệt tình, trong mắt cũng không có tình cảm.

Gả vào nhà cao cửa rộng làm vợ kế, Điều thị kỳ thật rất nể cảm, Tần Thái Lam không sao không nháo, ôn hòa có lẽ lại ẩn lộ ra khinh thường chán ghét, thật sâu đâm đau lòng nàng.

Hạt giống thù hận sớm chôn xuống, chỉ là trước kia Tần Thái Lam là ràng buộc quan trọng liên hệ giữa Anh Quốc Công phủ và Ngụy Vương, Điều thị ngầm thông hận, cũng chỉ phải nín cười hiên ân cần.

Cũng may phong thủy thay phiên chuyển, cơ hội tới.

Điều thị là người thông minh, tin tức Ngụy Vương chết trận vừa truyền về, nàng liền biết Tần Thái Lam xong đời, mặc dù đối phương không trở thành con cờ bị gia tộc vứt bỏ, cũng không còn tác dụng gì.

Có thể ra tay rửa mối nhục xưa.

Đánh rắn phải đánh vào bảy tấc, đối với Tần Thái Lam, hiện tại cái gì quan trọng nhất?

Đương nhiên là con mồi côi từ trong bụng mẹ.

Nghe nói Trần Vương thực chú ý, đặc biệt sai tâm phúc đi Ngụy Vương phủ giám sát?

Đừng đùa, là đích thứ nữ, từ nhỏ trải qua, Điều thị là người có thể hiểu rõ tâm tình Trần Vương nhất, nếu con mồi côi từ trong bụng mẹ này của Ngụy vương không còn, nàng dám cam đoan, Trần Vương khẳng định sẽ không giận mà ngược lại còn vui mừng.

Nàng cũng không tính toán làm gì, chỉ là nghĩ cách tiết lộ tình hình thực tế cho kế nữ mà thôi, cũng không nói dối, còn về hậu quả như thế nào, liền xem mạng của đối phương.

Phần lớn thị tỳ của Tần Thái Lam là tâm phúc mẫu thân để lại, còn có một ít là người hầu từ Anh Quốc Công phủ. Nếu Điều thị thành đương gia chủ mẫu, người nhà của người hầu hồi môn cũng trong phạm vi nàng quản hạt.

Muốn dẫn đo, cũng không khó.

Đương nhiên, Tần Thái Lam không phải không có phòng bị, nhóm ít người này tạm thời xử lý lạnh, không cho phép vào nhà hầu hạ, không cho phép tiếp xúc phòng bếp nhỏ vân vân, chỉ an bài công tác không quan trọng ở bên ngoài.

Cô dâu vào cửa chưa đến một năm, xác thật không nên động nha hoàn hồi môn của chính mình, nhưng những người này cũng sắp đến tuổi gả chồng, đến lúc đó chọn người, thuận thế tổng cổ ra ngoài, liền hoàn toàn giải quyết vấn đề.

Sách lược ứng đối của Tần Thái Lam rất chính xác, đáng tiếc kế hoạch không đuổi kịp biến hóa.

Không chờ nàng tống cổ mấy thị tỳ kia, Ngụy Vương đã chết, mẹ kế Diêu thị đại hi, một khác cũng không thể chờ, lập tức phân phó người tới truyền lệnh.

Nghe nói vị hôn phu cũ của kẻ nữ chẳng những không chết, còn lập công lớn về triều, vừa lúc cũng cùng nhau tiết lộ.

Diêu thị biết Kỳ Minh Tranh, đối phương tốt đẹp bao nhiêu, đối phương chết trận kẻ nữ thương tâm thống khổ như thế nào, nàng đều nghe nói.

Vừa lúc, một tin tức không báo đảm, hai cái cùng nhau đến, đối lập mãnh liệt càng chấn động, không phải sao?

Những thị tỳ bên ngoài làm không được chuyện gì lớn, nhưng thích hợp “lơ đãng” lộ ra một chút tin tức vẫn có thể.

Không phải nói, thân thể Tần Thái Lam tốt hơn không ít, có thể xuống giường đi lại sao? Cảnh xuân vừa lúc, ở trong phòng ghen lâu rồi, khẳng định sẽ ra đi dạo một chút.

Vốn dĩ Diêu thị đưa tin còn rất có khó khăn, dù sao vương phủ tường cao đại viện, hiện giờ viện của Vương phi còn được cẩn thận trông chừng khắp nơi.

Nhưng chính là như vậy vừa khéo, Trần Vương vừa hạ mệnh lệnh mới.

Quả thực là buồn ngủ gặp chiếu manh, tâm phúc Trần Vương phái đến chiếm giữ Ngụy Vương phủ nghe vậy đập bàn một cái, vui vẻ nói: “Tối rất hay!”

Hắn đỡ phải nghĩ cách tốn công.

Tâm phúc lập tức phân phó xuống, làm người bên ta lặng lẽ buông ra chỗ hồng, để người của Diêu thị thuận lợi truyền tin.

Thậm chí bọn họ không cần động nhân thủ, bởi vì tâm tư nào đó của Trần Vương, ngần ấy năm, chôn xuống một ít mật thám trong Ngụy Vương phủ.

Trong thời gian ngắn ngủi, Ngụy Vương phủ mạch nước ngầm mãnh liệt, nhưng nhân vật trung tâm Tần Thái Lam lại hoàn toàn không biết gì cả.

“Thu Vũ, sao bên ngoài náo nhiệt quá vậy?”

Khi nàng nói chuyện là đang được một đám nha hoàn ma ma vây quanh, thật cẩn thận đi lại.

Tần Thái Lam dưỡng thai ba tháng, rốt cuộc nhìn thấy khởi sắc, thái y nói, nằm trên giường quá lâu không tốt, có thể thích hợp đi lại, hoạt động gân cốt.

Phía trước xuân hàn chưa tan, nàng không dám đi ra ngoài, chỉ sai người dời bàn ghế, ở trong phòng đi lại.

Hôm nay cũng như thế, ai ngờ mới vừa đi một nửa, chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng hoan hô rung trời, giống như toàn thành đều sôi trào.

Tần Thái Lam nghi hoặc, thấy nha hoàn bên người lắc đầu nói không biết, liền sai nàng đi ra ngoài nhìn xem.

Thu Vũ mới vừa đi hai bước, đã bị Trương ma ma từ bên ngoài tiến vào chặn đứng.

Sắc mặt Trương ma ma rất khó nhìn, hung hăng liếc mắt nàng, mới nỗ lực điều chỉnh biểu tình trên mặt, lộ ra một ý cười không dễ bụng.

“Nương nương, không có gì, chính là bệ hạ hồi loạn.”

Kỳ thật cũng không phải, Trương ma ma đã nhận được tin tức Ngụy Vương chết trận, đồng thời bà có nhiệm vụ quản miệng mọi người trong chính viện, không thể tiết lộ một tia tin tức cho Vương phi biết.

Bà đại kinh thất sắc, đau lòng chủ tử lớn nhỏ nhà mình hồi lâu, mới thu thập tâm tình chuẩn bị trở về.

Không ngờ lúc này, bà lại nhận được một tin tức khác.

Tĩnh Bắc Hầu thế tử không chết!

Không sai, chính là vị hôn phu cũ của tiểu thư nhà mình, con trai độc nhất của tiền Tĩnh Bắc Hầu, Kỳ Minh Tranh.

Kỳ Minh Tranh chẳng những không chết, còn lập chiến công hiển hách trong đại chiến lần này, bắt sống Thất Đát Khả Hãn, nhảy trở thành công thần chạm tay là bóng.

Mặc dù trước vị Tĩnh Bắc Hầu trời xui đất khiến bị thúc phụ thừa hưởng, nhưng bằng vào chiến công của hắn, phong hầu phong tước không thành vấn đề.

Hai tin tức một trước một sau, oanh tạc đến Trương ma ma say sẩm, suýt nữa trước mắt tối sầm, lập tức ngã xuống đất.

Nhưng bà không thể đảo, bà còn phải che giấu hai tin tức, không thể kinh động thai của chủ tử.

Con dâu hoàng gia không thể tái giá, cốt nhục trong bụng Tần Thái Lam là duy nhất cựa vào cửa cả đời nàng.

Trương ma ma và đám người đại quân sự thương nghị, hạ mệnh lệnh, ngoại trừ nhân viên được chỉ định, người còn lại không được vào chủ viện, mà tất cả tới chủ viện cũng không cho phép ra bên ngoài một bước.

Trước tiên cắt đứt con đường truyền tin, nếu không, tin tức này quá mức chấn động, bà sợ nha hoàn tuổi trẻ không chế không được biểu tình sẽ lòi.

Che lại nhất thời, sau đó bà lại răn dạy từng nhóm, cho nha hoàn các bà tử thời gian giảm xóc, mọi người đồng tâm hiệp lực giấu diếm chủ tử.

Cái này không khó, trong viện phần lớn đều là thị tỳ của Vương phi, tiền đồ mọi người đều cột trên người chủ tử, chủ tử không có ngày lành, bọn họ cũng ăn cỏ ăn trâu.

Còn về còn thừa lại một ít nhân tố không ổn định, Trương ma ma tính toán đêm nay dành thời gian, liền đuổi tất cả đi, bảo đảm không có sai lầm.

Trước khi tới đã nghĩ thỏa đáng, bà nỗ lực điều chỉnh cảm xúc, làm ra bộ dáng dường như không có việc gì, tiến lên đỡ chủ tử.

“Bệ hạ hồi loan?”

Tần Thái Lam thực nghi hoặc, Hoàng đế không phải nam thú sao, sao đột nhiên đã trở lại?

Mặc dù Xương Bình Đế nói dễ nghe, nhưng mỗi người đều biết ông ta bị dọa sợ, ném kinh thành kinh hoàng trốn đi.

“Chẳng lẽ là đại quân đắc thắng về triều?” tinh thần nàng rung lên.

“Cũng không có.”

Cả thành vui mừng, động tĩnh quá lớn, che giấu không được, cũng dễ dàng lừa gạt, nhưng Trương ma ma không thể nói là đại quân chiến thắng trở về, toàn thành bá tánh ra đường đón chào.

Đại quân đều chiến thắng trở về, chỉ có Ngụy Vương không thấy, này không thể nào nói nổi.

Bà vắt hết óc, chỉ nghĩ ra một lý do Hoàng đế hồi loan, miễn cưỡng lừa gạt một chút.

“Đại quân xác thật đánh thắng trận, đã đoạt lại Kế Châu, đuổi binh mã Thất Đát xuất quan, nghe nói đang giăng co dưới chân Yến Sơn.”

“Kinh thành an toàn không ngại, bệ hạ liền hồi loan, bá tánh kinh thành nghe nói quân Thất Đát bị đuổi xuất quan, rất cao hứng, động tĩnh nghênh đón thánh giá mới lớn chút.”

Vì giải thích vì sao bá tánh vui mừng, Trương ma ma cũng hao tổn tâm huyết.

Tần Thái Lam bừng tỉnh hiểu ra, nàng liền thắc mắc, Xương Bình Đế giống như không có danh vọng cao như vậy, thì ra là mượn thanh thế đại thắng.

Khoảng thời gian trước, nàng chuyên tâm nằm trên giường giữ thai, thái y dặn dò trăm triệu không thể phí công, bởi vậy tất cả tin tức bên ngoài đều không biết, lại vô cùng tín nhiệm nữ mẫu, thuận lợi tiếp nhận lý do này.

Hoàng đế hồi loan cũng không liên quan nàng, nhiệm vụ hiện tại của nàng là chuyên tâm dưỡng thai, ngay sau đó Tần Thái Lam bỏ qua việc này, không hề hồi nữa.

Nhưng, bên ngoài liên tục không ngừng hoan hô, rốt cuộc có chút ảnh hưởng, nàng không tự nhận được nhìn ra ngoài cửa sổ vài lần.

“Hôm nay chúng ta đi ra ngoài dạo một chút đi.”

Không nhìn không biết, thì ra hiện giờ xuân hàn tiêu hết, bên ngoài hoa thắm liễu xanh, cảnh xuân vừa lúc, nha hoàn bà tử thay thời trang mùa xuân hơi mỏng, nện bước nhẹ nhàng dưới ánh mặt trời.

Tần Thái Lam ở trong phòng một nhọc thật lâu, trước đó thời tiết lạnh, nàng cũng không thể xuống giường, liền không có ý niệm ra ngoài, hiện giờ thái y kiến nghị đi lại, trời cũng ấm áp, đến đình viện đi một chút cũng tốt.

Ý niệm này tới liền không đề xuống được, cũng không cần thiết đề xuống, nàng thuận theo tâm ý, phân phó ra bên ngoài.

“Nương nương, ngài.....”

Theo Trương ma ma, hiện tại bà chỉ muốn chủ tử ở trong phòng, để tránh tự nhiên đâm ngang, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra cái có để ngăn cản, bà có chút sốt ruột.

“Ma ma, con chỉ đi dạo trước chính phòng, cũng không ra khỏi cửa, trong viện đều là người một nhà, ma ma đừng lo lắng.”

Tần Thái Lam nhìn nhìn nhũ mầu vài lần, ngược lại quan tâm nói: “Ma ma, con thấy sắc mặt ma ma có chút khó coi, gần đây quá mệt sao?”

Nàng thực để ý nhũ mầu trung thành và tận tâm, trong khoảng thời gian này, Trương ma ma có thể nói là dốc hết tâm huyết, nàng thấy dưới mắt đối phương xanh đen, sắc mặt âm trầm, vội phân phó nha hoàn đỡ bà về nghỉ.

“Ma ma, sau khi con sinh, còn phải nhờ ma ma quan tâm nhiều chút, bà cũng không thể để bản thân mệt mỏi.”

Thấy Trương ma ma không muốn đi, Tần Thái Lam lập tức bổ sung một câu, sau đó ý bảo nha hoàn nhanh đỡ người trở về nghỉ ngơi.

Hai nha hoàn hoàn toàn không biết gì cả tận chức tận trách, đỡ người đi ra ngoài.

Trương ma ma tiến thoái lưỡng nan, bà không muốn rời đi, nhưng lại không nói được nguyên do, tâm tư trăm chuyển, bà nghĩ con đường tin tức đã bị cắt đứt, tới tở chủ viện hoàn toàn không biết gì cả, chủ tử không ra khỏi cửa, xác thật không đáng ngại.

Cũng được, bà về nghỉ một chút, nghĩ xem đêm nay đuổi một phần tới tở đi, ngày mai nên giải thích với chủ tử như thế nào cho hợp lý.

“Nương nương, thân mình ngài nặng, trăm triệu không thể ra cửa viện, để tránh gặp kẻ xấu ám toán.”

Trương ma ma quay đầu lại tinh tế dặn dò, Tần Thái Lam mỉm cười gật đầu ứng, nhìn theo bà ra cửa, mới chậm rãi bước ra ngoài chính phòng.

Nàng xác thật tính toán chỉ thoáng hoạt động, cũng thực cẩn thận, đứng trên hành lang một chút, lệnh nha hoàn bên người đi xuống kiểm tra mặt đất một lần, bảo đảm không có sai lầm, mới được nha hoàn bà tử vây quanh chậm rãi xuống cầu thang, dạo bước dưới ánh nắng tươi đẹp.

Như vậy chậm rãi đi, hít thở không khí tươi mát, trong lòng Tần Thái Lam vui sướng, không nghĩ tới, dạo bước đến một chỗ bụi hoa cao trong đình viện, nàng bỗng nhiên nghe thấy mặt sau có người đang thấp giọng nói chuyện.

“Nghe nói, Kỷ thế tử đã trở lại,…….”

Đột ngột nghe thấy những lời này, Tần Thái Lam không nhịn được cứng lại bước chân.

Không phải vì người nói chuyện, mà là đã từng có một nam tử họ Kỷ đóng ẩn ký dưới đáy lòng nàng, mặc dù đối phương chết trận mấy năm, cũng không thể quên đi, ngược lại bởi vì hiện tại đủ loại không như ý, ẩn ký này còn càng ngày càng sâu.

Kinh thành nhà huân quý họ Kỷ ít ỏi không có bao nhiêu, thế tử càng chỉ có một vài nhà, vừa vặn, hẳn cũng là thế tử.

Tần Thái Lam không nhịn được nghiêng tai lắng nghe.

Chỉ nghe thấy bên kia lập tức có người chặn đứng câu chuyện: “Di, hẳn không phải chết trận sa trường sao?”

Không sai, Tần Thái Lam thời vận không tốt, bởi vì tâm phúc của Trần Vương cố tình buông tay, thậm chí thúc đẩy, Anh Quốc Công phu nhân Diêu thị đã thuận lợi truyền tin tới.

Nói chuyện là hai tiểu nha hoàn vẩy nước quét nhà, các nàng chính là thị tỳ Tần gia bị xử lý lạnh, người nhà đều bị Diêu thị nắm trong lòng bàn tay, mặc dù rõ ràng thành công cũng là chết, nhưng các nàng không thể không căng da đầu làm.

Trước khi vào ca nhận được mệnh lệnh, mới vừa xách cái chổi đến đây, liền thấy Vương phi ra tới.

Hai người chọn chỗ bụi hoa cỏ cao che tầm nhìn, giả vờ vừa quét rác vừa nói chuyện phiếm, nhìn thấy chủ tử đến gần, liền lập tức ném ra tin tức.

Tiểu nha hoàn cắt lời người bên cạnh e sợ một câu nói không rõ, còn lập tức bồi thêm một câu: “Lúc ấy, nương nương chúng ta còn khóc rất lâu đấy.”

Nói thẳng như vậy còn có cái gì không rõ, Tần Thái Lam thân hình run lên, lập tức bước sát vào bụi hoa, nghiêng tai nghiêm túc nghe.

Nha hoàn Thu Vũ bên cạnh đồng dạng khiếp sợ, nhưng nàng còn nhớ nhiệm vụ của chính mình, sừng sốt hoàn hồn, vội muốn mở miệng quát lớn hai tiểu nha hoàn phía sau bụi hoa nói bậy.

Không ai hiểu phó bằng chủ, Tần Thái Lam đã quay đầu, lạnh lùng trừng mắt một đám người phía sau, ánh mắt thực nghiêm khắc, dùng ánh mắt truyền đạt mệnh lệnh, chính là lập tức lui ra phía sau, không được phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Nàng làm chủ tử, xưa nay lúc tàn nhẫn là không nương tay chút nào, lập tức, đoàn người tính cả Thu Vũ lập tức không dám lên tiếng, cúi đầu không tiếng động lui một đoạn.

Lúc này Tần Thái Lam mới quay đầu lại, gợn tay hơi hơi đẩy ra hoa lá tươi tốt, nhìn hai tiểu nha hoàn nói chuyện.

Cũng không phải nàng không coi trọng cốt nhục trong bụng chính mình, chỉ có thể nói, Kỷ Minh Tranh đã trở thành một chấp niệm trong lòng nàng, tốt đẹp nhất lại tiếc nuối nhất.

Đề tài này có ma lực, năng tâm loạn như ma, phát hiện thai nhi trong bụng không có gì khác thường, không chế không được bước chân chính mình tiến lên.

Con về hai tiểu nha có phát hiện năng hay không, cũng chỉ có bọn họ chính mình biết, dù sao đối thoại còn tiếp tục.

Hai người đưa lưng về phía bụi hoa, vừa quét rác, vừa nói chuyện phiếm, trong đó một người mặc quần áo hồng nhạt thở dài nói: “Chứ gì nữa, lúc trước triều đình công báo đều nói rõ ràng, Kỳ thể tử chết trận sa trường, ngay cả thi cốt cũng không tìm thấy.”

“Khi đó chủ tử đã định thân, mắt thấy muốn thành hôn, bắt đắc dĩ, phu nhân cũng chỉ có thể chọn con rể khác.”

Sau đó chính là nguyên phối của Anh Quốc Công qua đời, Tần Thái Lam giữ đạo hiếu, ra hiếu bị tử hôn, gả vào Ngụy Vương phủ làm kế phi.

“Ai có thể lường trước, Kỳ thể tử không chết, tuy bắt đắc dĩ lưu lạc Thát Đát, nhưng lập được chiến công hiển hách trong đại chiến lần này.”

Kỷ Minh Tranh không chết?

Tần Thái Lam ngây ngẩn cả người, năng không dám tin tưởng, dùng sức lắc lắc đầu, chuyện này không có khả năng là thật sự.

Thiếu niên hứa hẹn năng một đời, một kiếp, một đôi người không chết, hán đã trở lại. Tầm mắt năng hạ xuống, chạm đến chính mình bụng cao lên, nhưng năng đã gả làm vợ người, hai người có duyên không phận, chỉ có thể bỏ lỡ hạnh phúc.

Sao có thể?

Sao ông trời trên người như vậy?

Trong nháy mắt, tâm can Tần Thái Lam đều đau, đầu óc nổ vang, không thể tự hỏi, cũng không thể tiếp thu.

Nhưng mà, hai nha hoàn kia như cũ tiếp tục nói.

Áo hồng lại nói: “Muội biết không, lần này Kỳ thể tử bắt sống Thát Đát Khả Hãn, theo Hoàng Thái tử điện hạ chiến thắng trở về, chỉ sợ phong hầu phong tước liền ở trước mắt.”

“Nhưng mà tước vị Tĩnh Bắc Hầu .....”

Một đợt sóng chưa bình, một đợt khác lại tới, Tần Thái Lam còn chưa tiếp thu được tin tức Kỷ Minh Tranh còn sống, liền nghe thấy đối phương bắt sống Thát Đát Khả Hãn.

Năng ngẩn ra, Thát Đát Khả Hãn đều bị giam giữ, Hoàng Thái tử cũng chiến thắng trở về, chiến sự sao có thể không kết thúc?

Nếu là thật sự, vì sao không khớp lời Trương ma ma nói?

Tần Thái Lam không ngu ngốc, hiện tại tiếng hoan hô cả thành vẫn chưa dừng lại, hôm nay sắc mặt Trương ma ma cực kỳ kém, ần ần tỏ rõ cái gì?

Nếu Trương ma ma nói dối, vì cái gì?

Đại quân đều chiến thắng trở về, Ngụy Vương cũng lập tức hồi phủ, lời nói dối này không có ý nghĩa.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ là bởi vì.....

Ngụy Vương không về được?

Một ý niệm xuất hiện như tia chớp, trước mắt Tần Thái Lam nhất thời biến thành màu đen, bụng bắt đầu ần ần đau, năng nắm chặt quần áo trên bụng, đầu óc đột nhiên tỉnh, cắn răng liền muốn gọi người.

Ai ngờ lúc này, cộng rom cuối cùng đè chết con lạc đà tới, nha hoàn áo hồng sâu kín thở dài: “Nương nương chúng ta, quá đáng tiếc.”

Quá đáng tiếc?

Vì sao đáng tiếc? Mặc dù không thể gả cho Kỷ Minh Tranh, năng đường đường là thân vương phi, cũng tuyệt đối không thể nói đáng tiếc.

Những lời này, xác minh phỏng đoán trong lòng Tần Thái Lam, tâm thần tao ngộ một kích thật mạnh, bụng năng đột nhiên đau nhức, rên rỉ một tiếng, thân hình mềm nhũn vô lực ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131

Editor: Vy Vy 1505

Mấy hạ phó an tĩnh lui ra không dám đi xa, chỉ cách bảy tám bước, tuy các nàng không thể nghe rõ hai nha hoàn đối thoại, nhưng vẫn lập tức phát hiện chủ tử nháy mắt khác thường.

Mọi người kinh hãi, vội nhào lên trước, vừa vận tiếp được chủ tử hôn mê, không để nàng ngã xuống đất.

Còn về hai tiểu nha hoàn sau bụi hoa, lòng tồn may mắn, lập tức dưới chân như bôi dầu, nhìn xem có thể sấn lúc loạn ra phủ hay không.

Không ai phản ứng hai người, bên kia bụi hoa loạn thành một đoàn, dưới váy Tần Thái Lam đã thấy hồng.

Thu Vũ đại kinh thất sắc: “Mau mau đi mời thái y! Mau mau nâng chủ tử về phòng! Mau mau đi kêu Trương ma ma! Mau, mau lên!”

Nàng vừa hồi vừa hận, ảo não mới vừa rồi chính mình không nên sợ hãi chủ tử, nghe lời lui về sau.

Bây giờ thì hay rồi, chỉ sợ không chết cũng bị lột da.

Lúc này, lệnh cấm ra vào chủ viện chỉ có thể triệt, chuyện phát triển như tâm phúc của Trần Vương dự liệu, trong mắt hấn hiện lên vừa lòng chợt lóe mà qua, ngay sau đó trên mặt gấp gấp lao ra, vội vàng sai người tiến cung mời thái y.

Thái y đóng giữ ở Ngự Vương phủ hơn hai tháng, gần đây tình huống Ngự Vương phi rất tốt mới trở về, không nghĩ tới mới nửa tháng lại ra chuyện.

Toàn thành vui mừng khôn xiết, bao gồm thái y viện, các ngự y thái y tươi cười đầy mặt, lúc này nhận được tin tức xấu, mặc dù là thân phận thấp kém, mọi người cũng không nhịn được ngầm nói một tiếng xui xẻo.

Xui xẻo thì xui xẻo, Thái Y Viện chọn hai đồng liêu, cũng phải vội vàng đi qua.

Tần Thái Lam có khỏe không?

Đáp án là thật không tốt.

Thai này của nàng lúc trước bị ngã mạnh, có thể giữ lại đã thật sự thực không dễ dàng.

Ngự y kịp thời cứu trị, thái y tỉ mỉ điều dưỡng hơn ba tháng, cộng thêm thai này thật sự kiên cường, thiếu một thứ cũng không được.

Nhưng mà, mặc dù lại kiên cường như thế nào, dù sao cũng là một thai nhi, năm lần bảy lượt bị đá kích, cũng chịu không nổi.

Tần Thái Lam giãy giụa mấy canh giờ, rơi xuống một nam thai, chưa tới bảy tháng, cũng không có khả năng giữ được.

Linh đường của Ngự Vương thiết lập tại tiền điện, vốn dĩ tiếng khóc đều áp lực, e sợ cho truyền tới hậu viện, lúc này con mỗ cô từ trong bụng mẹ không còn, Ngự Vương hoàn toàn tuyệt hậu, không cần che giấu, tiếng khóc lập tức rung trời.

Nô tài cả phủ chỉ cảm thấy con đường phía trước đen tối, tiếng khóc chân thành, nghe cực kỳ bi thương.

Tần Thái Lam bị tiếng khóc ảm ảm làm tỉnh lại, nàng mở mắt ngơ ngác, máy móc sờ soạng bụng.

Bằng rất nhiều.

“Ma ma, hài tử đâu?”

Trương ma ma nghiêng đầu lau nước mắt, cho dù xử trí nô tài vô dụng cũng không thể vấn hồi tiểu chủ tử, nương nương nhà bà còn trẻ, cuộc sống sau này phải làm sao bây giờ?

“Nương nương, ngài đừng nghĩ nhiều, điều dưỡng thân mình cho tốt.”

Thái y nói, trước đó Vương phi nương nương gặp sự cố, giữ thai vốn không dễ, nếu bình an sinh ra thì không sao, hiện tại tháng lớn lại xảy ra sự cố, cần phải điều dưỡng kỹ càng mới có thể bổ hồi lỗ lã.

Kỳ thật, Tần Thái Lam bị thương thân mình, chỉ sợ ngày sau khó có thể thụ thai, nhưng thái y nghĩ Ngự Vương cũng không còn, Vương phi có thể hoài thai hay không không có gì khác nhau, ông cũng không nhắc lại.

Trương ma ma đoán được một ít, nhưng bà bất lực, chỉ có thể cố nén chua xót, cẩn thận an ủi chủ tử.

“Ma ma, hài tử không còn sao?”

Tần Thái Lam gắt gao che lại bụng, chấp nhất muốn một câu trả lời, Trương ma ma chỉ phải uyển chuyển nói: “Nương nương, sau này chờ Trần Vương có con nối dõi, ngài xin một đứa bé đến đường cũng được.”

Bọn họ không cần đích trường tử, chỉ cần đích thứ tử hoặc con vợ lẽ, nói vậy Trần Vương phi cũng sẽ rất vui lòng.

“A!” Tần Thái Lam ngừng một lát, mới có phản ứng, nàng cười khô khan, khiến người hoảng: “Ha ha!”

“Hôm nay đại quân chiến thắng trở về sao? Điện hạ chết trận sao?”

Trương ma ma muốn nói không phải, để tránh ảnh hưởng chủ tử dưỡng thân thể, nhưng tiền điện tiếng khóc tang rung trời, loáng thoáng truyền đến, muốn che cũng che không được.

Bà chỉ phải khó khăn gật gật đầu.

Sắc mặt Tần Thái Lam tái nhợt như tờ giấy, mắt mang tơ máu, khóc mà như không khóc, cười như không cười, nhìn nhũ mẫu một lát lại nặn ra một câu hỏi.

“Ma ma, Tĩnh Bắc Hầu thế tử không chết trận đúng không?”

“Hắn bắt sống Thát Đát Khả Hãn, lập công lớn không lẽ đã trở lại, đúng không?”

Vốn dĩ nàng suy yếu đến mức thờ dốt đều gian nan, thế nhưng lấy tay chống giường, nửa người ngồi dậy, gắt gao nhìn chăm chăm nhũ mẫu, từng câu từng chữ trịnh trọng nói: “Ma ma, nếu bà muốn tốt cho ta, thì đừng lừa gạt ta.”

Trương ma ma ôm tiểu thư mình chăm sóc tới lớn, miệng vài lần đóng mở, cuối cùng vẫn gật gật đầu.

“Ha ha ha ha ha ha!”

“Ha ha ha ha ha ha!”

Trong nháy mắt, Tần Thái Lam điên cuồng cười to, nàng vô lực ngã vào xuống giường, cười đến nước mắt đều ra tới.

Cười cười, nàng như chết lặng bên trong: “Vi sao?”

“Vi sao? Vi sao?”

Nàng gào khóc, dùng toàn thân sức lực, cuối cùng nhìn chăm chăm đỉnh màn trướng trắng như tuyết, ánh mắt không có tiêu cự, lẩm bẩm nói: “Vi sao ông trời muốn trêu cợt ta như vậy?”

Người bị Tần Thái Lam nhắc mãi, giờ phút này đang làm gì?

Kỷ Minh Tranh đang tham dự yến tiệc khánh công do Hoàng Thái tử chủ trì.

Một hồi đại chiến đầy mồ hôi, nước mắt và máu, cuối cùng lấy được đại thắng, xác thực không dễ dàng, ở đây hơn phân nửa là người tự mình tham dự, mấy bát rượu xuống bụng, không khí lập tức nhiệt liệt.

Kỷ Minh Tranh là công thần lớn bắt sống Thát Đát Khả Hãn, kính rượu nói liên không dứt, các tướng quân tác phong hào phóng, xách theo chén lớn tiến lên mời, ai đến hắn cũng không cự tuyệt, ngửa đầu chính là uống hết.

Yến tiệc mừng chiến thắng trở về, quân thần cùng vui, quy củ thả lỏng, Cao Húc chỉ mỉm cười nhìn, cũng không ngăn lại.

Bị rót nửa tràng, tuy tửu lượng Kỷ Minh Tranh thật tốt, cũng có chút chịu không nổi, bị nâng đi xuống tỉnh rượu.

Chờ hắn tỉnh rượu ra, yến tiệc khánh công đã sắp kết thúc, không bao lâu, liền tan.

Từ hoàng cung ra tới, xoay người lên ngựa, bị gió thổi qua, ánh mắt Kỷ Minh Tranh vốn mang chút men say nháy mắt thanh tỉnh, hắn chậm rãi nghiêng đầu, tầm mắt nhìn về phía tây.

Xuyên thấu qua dinh thự cao lớn san sát nối tiếp nhau, tầm mắt hắn định tiêu điểm ở một chỗ, một lát, mới nhàn nhạt nói: “Đi!”

Tiếng vó ngựa lộc lộc cộc cộc, vây quanh bên người hắn là thân vệ Kỷ gia trung thành và tận tâm năm xưa.

Mấy thân vệ này cha truyền con, con truyền cháu, đi theo Kỷ gia tổ tông ba đời, dĩ thường trung tâm. Trước khi Kỷ Tông Khánh qua đời, an bài thích đáng đến dưới trướng bạn tốt Hoắc Xuyên, Hoắc Xuyên thấy Kỷ Minh Tranh bình an trở về, đại hỉ, vội trả về những người bạn cũ gửi gắm.

Chủ tớ lại lần nữa gặp mặt kích động như thế nào không cần đề cập tới, hiện tại nơi bọn họ chạy gấp đi đúng là Tĩnh Bắc Hầu phủ ở phía tây kinh thành.

Tổ mẫu Hà thái phu nhân vẫn khoẻ mạnh, Kỳ Minh Tranh như cũ là Tĩnh Bắc Hầu thế tử được triều đình sắc phong, hần rồi hoàng cung trạm thứ nhất, đương nhiên là Tĩnh Bắc Hầu phủ.

Bị người trời xui đất khiến thừa hưởng tước vị tổ phụ phụ thân truyền lại là cảm tưởng gì?

Đáp án khẳng định là cao hứng không nổi.

Tạm thời không đề cập tới tâm tình Kỳ Minh Tranh, vậy, một nhà Kỳ Tông Hiền chiếm tiện nghi to lớn thì sao?

Tuy rằng nhiều lần ra chiêu ngu xuẩn, làm cho trong phủ ngày càng sa sút, nhưng dù sao vui rạo rức làm siêu phẩm hầu đã nhiều năm, đang lúc ngồi ổn tước vị, đột nhiên nghe nói chính chủ không chết?

Không chỉ đơn giản là không chết, cháu trai còn lập công lớn khổng lồ, theo Hoàng Thái tử đại thắng về triều.

Đây là chuyện kinh khủng cỡ nào!

*****

Trước khi Kỳ Tông Hiền biết việc này, người một nhà đang tụ ở Duyên Thọ Đường, thỉnh an Hà thái phu nhân.

Gọi là thỉnh an, thực tế đương nhiệm Tĩnh Bắc Hầu phu nhân Tào thị đang phát huy công phu mồm miệng, lập lại nhấn mạnh trong nhà gian nan, lo liệu không dễ, muốn moi một ít tiền riêng trong tay mẹ chồng.

“Mẫu thân ngài không biết, hiện giờ củi đất như quế, gạo quý như châu, trong phủ chi tiêu càng lớn, mà thu vào ngày càng ít, trong nhà gian nan.”

Tuy lời này có chút khoa trương, nhưng thành thật mà nói, mấy năm nay phu thê nhị phòng chi tiêu xác thật quá lớn.

Vốn dĩ phu thê hai người dựa theo cự lệ của phụ huynh tiếp tục kinh doanh sản nghiệp, tuy không thể càng ngày càng tăng, cũng ít nhất có thể duy trì giàu có, nhưng bọn họ thích lẫn lộn, mỗi chỗ sản nghiệp đều phải thay tâm phúc của chính mình mới có thể yên tâm.

Chủ tử đều đáng về này, có thể tưởng tượng tới tâm phúc hạ nô?

Mấy năm qua, hiệu quả đột hiện, mà cả nhà này một sớm một chiều, nơi chốn thích phô trương. Tiêu xài thực tăng rất nhiều, lúc trước khi trong phủ tranh tài sản với Kỳ Uyển Thanh, lại bị cắn ngược một chút không nhỏ.

Cuối cùng còn có một đầu chi to, chính là hiếu kính mẹ con Kỳ Hoàng hậu, chỉ nói năm đó Ngụy Vương Trần Vương khai phủ, chính là hung hăng xuất huyết rất nhiều.

Dù sao nhiều khoản cộng lại, hiện tại Tĩnh Bắc Hầu phủ bên ngoài không ngăn nắp, bên trong cũng dần dần kém cỏi.

Trực tiếp làm cho thời điểm hiện tại muốn chạy quan hệ, phu thê nhị phòng kiểm lại gia sản, có chút luyến tiếc ra tay.

Vì sao phải đi quan hệ? Không phải chức quan của Kỳ Tông Hiền bị cắt rồi sao?

Đáp án chính là hôn sự của Kỳ Uyển Xu.

Phu thê Kỳ Tông Hiền ngàn chọn vạn tuyển, từ bên trong chú lùn chọn một người cao, lựa chọn đích thứ tử của Tề Huy Kiệt làm con rể, chính là muốn thông qua quan hệ với phò mã Tề Diệu Lâm, leo lên An Nhạc đại trưởng công chúa.

Địa vị của An Nhạc đại trưởng công chúa liền không cần nói thêm.

Tề gia không có tước vị kế thừa, con trưởng con thứ khác biệt không lớn, thậm chí con thứ còn tốt hơn, dù sao Tề phò mã và công chúa không có con trai! Muốn không tuyệt tự, còn không phải nên xin một con trai của huynh đệ làm con nuôi sao?

Xưa nay cho làm con nuôi, chưa từng có đạo lý xin đích trưởng tử, con vợ lẽ công chúa khẳng định chương mất, vậy nhất định là đích thứ tử.

Phải biết rằng, dưới gôi Tề Huy Kiệt tổng cộng chỉ có hai con vợ cả.

Con rể được nhận làm con nuôi, nhà mình chính là thông gia của đại trưởng công chúa, công chúa phủ gia tài bạc triệu cũng đều thuộc về cháu ngoại.

Kỳ Uyển Xu không chọn được người trong giới quý tộc ở kinh thành, phu thê Kỳ Tông Hiền liền tính toán đường vòng cứu nước, đánh bàn tính vang tí tách, nạp thái, vắn danh, nạp cát, hạ sinh, thỉnh kỳ, con rể vắn đã đóng thuyền, chỉ chờ cuối cùng đón dâu.

Ai ngờ lúc chiêm trống rùm beng này, một cái sét đánh giữa trời quang nổ ra.

Thì ra Tề gia huynh đệ là ám điệp Thất Sát phái lại đây, không dấu vết ẩn núp mấy chục năm, sau khi nhận được mệnh lệnh của Khả Hãn, muốn bắt cóc Thái tử phi mới bị bóc trần thân phận.

Sự phát, Tề gia huynh đệ và hơn trăm nhân khẩu trong Tề phủ, toàn bộ bị bắt, nghiêm mật trông giữ, chỉ chờ Hoàng Thái tử chiến thắng trở về lại xử trí.

Nhà mẹ đẻ và nhà cậu của Tề phu nhân, nhà mẹ đẻ và nhà cậu của Tề đại nãi nãi cũng đồng thời bị tước quan bắt vào thiên lao, chờ xử lý.

Kỷ Uyển Xu còn chưa chính thức vào cửa, mới định thân, Tĩnh Bắc Hầu phủ tạm thời né được bị giam giữ.

Nhưng cũng không phải không có liên lụy, Đại Lý Tự đã minh xác sai người lại đây thông báo, bắt luận kẻ nào trong Kỷ gia cũng không được rời kinh một bước, không có việc gì liên ở yên trong phủ.

Ý tứ thực rõ ràng, Tĩnh Bắc Hầu phủ thương tổn tuy nhỏ rất nhiều, nhưng cũng bị vạ lây.

Phu thê Kỷ Tông Hiền thành chim sợ cành cong, mấy ngày nay chuẩn bị phong phú tài vật, chọn vài quan viên cho rằng có thể giúp đỡ, liên tiếp tới cửa nhờ vả.

Đáng tiếc người ta không chịu thu.

Cũng đúng, vụ án ám điệp lớn bậc này, còn đề cập đến bất cóc Thái tử phi nương nương, ai dám chạm vào, không phải tự tìm đường chết sao?

Cũng có người trong lòng hiểu rõ, cho rằng vì thể diện của Thái tử phi nương nương, Thái tử điện hạ cũng sẽ không làm gì Tĩnh Bắc Hầu phủ, nhiều nhất chỉ hung hăng mắng một phen, lại lệnh cường chế đóng cửa ăn năn thôi.

Nhưng Kỷ Tông Hiền không được người ta thích, người nọ cũng không đề điểm, trực tiếp đuổi về.

Bị tổng cổ ra ngoài, Kỷ Tông Hiền ngu xuẩn không nghĩ tới vấn đề căn bản, ngược lại cho rằng chính mình chuẩn bị “thành ý” không đủ.

Hắn mang tài vật đi hối lộ thật sự rất nhiều, lại thêm, chỉ sợ sẽ lập tức dao động hầu phủ căn bản.

Nhưng vấn đề là, có tước vị và mạng nhỏ, những cái đó mới có ý nghĩa, nếu không một khi xét nhà, cái gì đều xong rồi.

Phu thê Kỷ Tông Hiền đau lòng lại không thể không cắt thịt, thương lượng với nhau, não vừa động, liền nghĩ đến lão thái thái.

Theo Tào thị, lúc lão thái gia còn sống rất có khả năng, mẹ chồng đương gia nhiều năm, nếu nói không ăn chặn làm tiền riêng, bà không tin.

Sau đó lão thái gia không còn, đại bá thừa tước, năng lực của Kỷ Tông Khánh không thua gì phụ thân, nhiều năm qua hiếu kính mẹ ruột bao nhiêu vật tốt, Tào thị chính mắt gặp qua không ít.

Hiện tại Tĩnh Bắc Hầu phủ ngày càng sa sút, chỉ còn lão thái thái giàu nhất, hiện tại trong nhà có khó, còn không nhanh ra máu, đợi đến khi nào?

Vì thế, trên dưới nhị phòng cùng nhau lên, thừa dịp thỉnh an ra lực.

Tào thị khóc lóc kể lể, Kỷ Tông Hiền cúi đầu không nói, cháu trai cháu gái khóc sụt sùi, cả nhà vừa đám vừa xoa, mục tiêu đúng là Hà thái phu nhân ngồi phía trên vẫn luôn trầm mặc.

“Mẫu thân!”

Tào thị thấy mẹ chồng mềm cứng không ăn, cắn răng, nảy sinh chiêu ác độc: “Con dâu và hầu gia thực xin lỗi ngài!”

“Chúng ta cũng thực xin lỗi liệt tổ liệt tông Kỷ gia!”

“Chúng ta có mắt không trông, không biết nhìn người, liên lụy con gái cũng thôi đi, hiện giờ mắt thấy, ngay cả cơ nghiệp phụ thân huynh trưởng lưu lại cũng không giữ được!”

“Cũng không biết chúng ta còn có thể ở hầu phủ bao lâu?”

Tào thị lấy khăn lụa che mặt, gân cổ khóc lên, Kỷ Tông Hiền ủ rũ cụp đuôi, mấy đứa con lập tức phối hợp khóc ra.

Duyên Thọ Đường nháy mắt loạn thành một nồi cháo.

“Được rồi!”

Cuối cùng Hà thái phu nhân một phách đập bàn, trầm mặt quát một tiếng: “Nhìn xem các người, đây là làm chuyện gì?”

Bà đang muốn giận mắng phu thê bọn họ vô năng, chỉ mới thời gian mấy năm đã khiến cơ nghiệp phụ huynh để lại sa sút đến nông nỗi này, nhưng nhìn con trai con dâu, ánh vào mi mắt là hai người vẫn một bộ dáng như thường ngày.

Cảm giác vô lực mãnh liệt này lên trong lòng, Hà thái phu nhân vẫn muốn phát tiết lập tức ghen.

Bà biết rất rõ, mắng chính là một bản thân mà thôi.

Nhắm mắt lại, bà lại lần nữa vô cùng tưởng niệm chính mình trưởng tử trưởng tôn đã qua đời, cha con hai người phạm là có một người còn sống, sao trong phủ lại đến nông nỗi này.

Thật sâu thẳm một tiếng, trong ánh mắt Tào thị chờ đợi, Hà thái phu nhân mở miệng: “Được rồi, lão bà tử ta cũng sắp gần đất xa trời, quản không được, các ngươi nghĩ muốn cái gì.....” liền cầm đi đi.

Phu thê Kỷ Tông Hiền ngừng thở, chờ đợi lão thái thái thỏa hiệp, ai ngờ một câu mấu chốt cuối cùng sắp ra tới, lại bị một tiếng gọi cao vút âm ỉ đánh gãy.

“Hầu gia! Hầu gia!”

Đây là giọng của hầu phủ đại quân sự Kỷ Thọ, vị này ngày thường cứ như chủ tử nhĩ đẳng luôn bình tĩnh, lúc này hiếm thấy kinh hoàng luống cuống, cũng không đợi thông truyền, liền bỏ lần vào cửa, đón nhận ánh mắt chủ tử cực không vui, ông ta run giọng nói: “Không xong, hầu gia!”

“Thế tử gia không chết, hẳn theo Hoàng Thái tử chiến thắng trở về, ngày mai đại quân liền đến kinh thành!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132

Editor: Vy Vy 1505

Tin tức này giống như một viên đá lớn đột nhiên rơi vào mặt hồ an tĩnh, nháy mắt gây ra ngàn tầng sóng lớn.

“Ngươi nói cái gì? Thế tử nào?”

Tào thị thét chói tai, giọng giống như một con gà trống bị kẹp cổ, gất gao nện ra tiếng, cao vút biến ảo kỳ cục.

Kỷ Thọ quỳ rạp trên mặt đất, chân mềm đến mức đứng không nổi, cũng không dám đứng. Đương nhiên ông ta biết tin tức này có ý nghĩa ra sao với nhĩ phòng, lần đầu tiên ông ta hối hận chính mình lên làm chức vị đại quân sự, đáng tiếc hiện tại đã không thể không nói.

Ông ta nom nớp lo sợ: “Là đại phòng đại thiếu gia, là thế tử gia.”

Hà thái phu nhân còn sống, Tĩnh Bắc Hầu phủ hai phòng chưa ra ở riêng, các con xếp thứ tự chung. Mặc dù Kỷ Minh Tranh chết trận, nhưng thứ tự vẫn còn, đại thiếu gia vốn dĩ chính là hắn, Kỷ Thọ đặc biệt thuyết minh, chủ yếu là vì nhấn mạnh một chút, đánh vỡ tâm lý may mắn của các chủ tử.

Trong phút chốc, trong Duyên Thọ Đường, ngoại trừ Hà thái phu nhân lộ ra vẻ mặt mộng ảo mừng rỡ như điên, những người còn lại đều là biểu tình núi lở biển nứt.

Trong đó, dẫn đầu là phu thê Kỷ Tông Hiền, còn có nhĩ phòng đích trưởng tử, đứng hàng thứ hai Kỷ Minh Khâm.

Đôi tay Kỷ Tông Hiền run rẩy, chung trà trong tay Kỷ Minh Khâm “phanh” một tiếng rơi xuống, nước trà nóng bỏng bắn đầy ống quần hắn, hắn lại hoàn toàn vô tri vô giác.

Sắc mặt hai cha con xanh trắng, khó coi tới cực điểm, Tào thị sừng sốt nửa giây, che tai thất thanh hô: “Ngươi nói bậy! Ngươi tới, kéo tên nô tài ăn nói bậy bạ này xuống cho ta!”

Kỷ Thọ phủ phục trên mặt đất không dám ngẩng đầu, trời biết, hiện tại người muốn đi xuống nhất là ông ta.

Nhưng ông ta không dám, chỉ có thể kinh hồn táng đảm nằm bò.

Vì sao phu thê nhĩ phòng phản ứng lớn như vậy?

Phải biết rằng, kế thừa tước vị, thừa chính là thừa, mặc dù là trời xui đất khiến, dưới tình huống không có gì đặc thù cũng sẽ không bởi vì thế tử còn sống, liền cất tước vị của nhĩ thúc trả về.

Vương triều tước vị kế tục cũng không phải là trò đùa, trời xui đất khiến mất đi, chỉ có thể xem như ngươi xui xẻo.

Kỳ thật, vấn đề chính là ở chỗ này, triều đình lệnh phong không phải trò đùa, mặc kệ có nguyên nhân gì đều không có đạo lý dễ dàng sửa đổi.

Hầu tước như thế, thế tử cũng như thế.

Năm ngoái, Kỷ Tông Hiền trình sỏ con thỉnh phong thế tử cho đích trưởng tử Kỷ Minh Khâm, đáng tiếc cho tới bây giờ, còn chưa được triều đình đồng ý.

Vị trí thế tử hao hao giống như Hoàng Thái tử, là người thừa kế danh chính ngôn thuận, Hoàng đế thừa nhận, triều đình thừa nhận, thiên hạ thần dân thừa nhận.

Vì vị trí Hoàng đế, còn có huynh đệ không phục, ở thời khắc cuối cùng kéo Thái tử xuống ngựa, chính mình soạn vị.

Thay đổi vị trí thế tử liên hoàn toàn không có phiền não này, dù sao trên đỉnh đầu có người đè nặng.

Có đích lập đích, không đích lập trưởng, đây là nguyên tắc thỉnh phong thế tử, do đương nhiệm người đương gia viết sỏ con, trình lên triều đình, chờ đợi ý kiến phúc đáp.

Bình thường nếu là đích trưởng tử thỉnh phong, triều đình không có lý do gì không phê, nếu xem người không vừa mắt, nhiều nhất chỉ đề xuống hoặc dài hoặc ngắn một đoạn thời gian thôi.

Kỷ Tông Hiền thuộc về loại người nhìn không thuận mắt.

Lúc trước ông ta thừa kế tước vị của huynh trưởng, trong lúc cháu gái còn chưa ra hiếu mà gấp không chờ nổi thỉnh phong cho con trai chính mình, tướng ăn quá khó coi.

Vì thế, cũng chỉ có thể chờ một chút.

Như vậy chờ, tỷ muội Kỷ Uyển Thanh ra hiếu, lập tức liền tranh tài sản phong ba, phu thê Kỷ Tông Hiền biểu diễn vai hề, nổi tiếng kinh thành.

Lúc này trình sỏ con, khẳng định bị đề xuống, vì thế, chỉ có thể lại chậm rãi.

Như vậy lại chờ chờ, vẫn luôn chờ đến giữa năm ngoái, thật vất vả Kỷ Tông Hiền cho rằng qua lúc nổi bật, mới trình sỏ con lên.

Kết quả vẫn là bị đề xuống, lúc đó Cao Húc và thê tử tâm ý tương thông, vô cùng không thích Tĩnh Bắc Hầu phủ, mọi người đều biết xem ánh mắt, cộng thêm bản thân mình cũng chứng mất người này, sỏ con thực ăn ý bị đề xuống.

Như vậy đề xuống chính là đến lúc Thất Đát xâm phạm biên giới, đại chiến bùng nổ, càng không ai phản ứng mấy việc vặt này.

Sau đó, chính là đại quân chiến thắng trở về, Kỷ Minh Tranh theo Hoàng Thái tử cùng nhau về triều.

Nói cách khác, sỏ con Kỷ Tông Hiền trình lên thỉnh phong thế tử có thể bị triều đình trực tiếp trả trở về, cũng không cần lại cho ý kiến phúc đáp. Dù sao một hầu phủ, không cần hai thế tử.

Người ngoài xem ra, cái này gọi là châu về hộp phở, dù gì Kỷ Tông Hiền còn có thể làm siêu phẩm hầu vài chục năm, xem như đại vận.

Hiện tại, Tĩnh Bắc Hầu phủ cũng không sợ tiếp tục xuống dốc, không thấy Kỷ thế tử rất có năng lực đã trở lại sao?

Ở triều đình xem ra, cái này gọi là vừa lòng đẹp ý, dù sao thần tử có tài cán thừa tước, thật sự tốt hơn kẻ vô năng bất lực quá nhiều.

Tất cả mọi người cảm thấy rất không tệ, ngoại trừ một nhà Kỷ Tông Hiền.

Quả thực không thể tiếp thu!

Thịt đã ăn vào bụng, hiện tại còn bắt bọn họ nhỏ ra?

Cho dù bọn họ không biết cách nấu nướng, nấu ra một nồi cháo lộn xộn, nhưng ăn vào có thể no bụng mà! Hiện tại thế nhưng sống sờ sờ phun ra?

Vốn dĩ Kỷ Minh Tranh lập công lớn trở về, tai họa của Kỷ Uyển Xu ngay sau đó có thể trừ khử, xem như chuyện tốt. Nhưng thực đáng tiếc này đồng thời ý nghĩa, sau khi Kỷ Tông Hiền trăm năm, tước vị này phải trả lại đại phòng.

Ai còn có thể may mắn tránh đi tai họa? Ai còn có thể cao hứng phấn chấn?

Trong Duyên Thọ Đường, ngoại trừ Hà thái phu nhân chảy nước mắt vui sướng, cao giọng cảm tạ liệt tổ liệt tông, mọi người còn lại như cha mẹ chết.

Hà thái phu nhân hi cực mà khóc là thật sự, cháu trai có năng lực đã trở lại, cuộc sống hưởng phúc của bà cũng đã trở lại, cháu trai lập công lớn, nhị phòng chọc tai họa cũng liền là chuyện nhỏ.

Mọi người nhị phòng như cha mẹ chết cũng là thật sự, cho dù phiền toái lại lớn, cũng tốt hơn về sau phun trả tước vị! Đặc biệt là phu thê Kỷ Tông Hiền cùng với Kỷ Minh Khâm, đòn này quả thực là đánh thẳng nơi yếu hại, mà còn là một kích mất mạng.

Nhưng mặc kệ như thế nào, tốc độ thời gian cũng là giống nhau, ngày hôm sau, đại quân đến kinh thành, khao thưởng ba quân, trong cung bắt đầu tiệc

khánh công.

Thời gian một ngày một đêm, bầu không khí Tĩnh Bắc Hầu phủ phi thường cổ quái, nhưng mà cho dù mấy người Kỳ Tông Hiền có bao nhiêu không muốn, Kỳ Minh Tranh cũng về tới.

Thế từ vốn tường đã chết trận trở về, bất sống Thát Đát Khả Hãn, lập công lao khổng lồ, Tĩnh Bắc Hầu phủ đương nhiên vậy nước quét nhà và dọn dẹp con phố trước cửa, mở rộng cửa lớn nghênh đón.

Hà thái phu nhân bối phận cao, chờ ở Duyên Thọ Đường không ra, Kỳ Tông Hiền và Tào thị, lãnh tất cả chủ tử nô tài, vừa nghe thấy tin tức cung yến sắp kết thúc, liền đi ra ngoài đón.

Vốn dĩ hai người là thúc thím của Kỳ Minh Tranh, thân phận trưởng bối không cần ra nghênh đón, nhưng cháu trai tìm được đường sống trong chỗ chết, các người còn chiếm tiện nghi cực lớn, không ra nghênh liền có vẻ quá khó coi.

Huống hồ mặc kệ dày vò như thế nào, bọn họ cũng muốn trước tiên chính mắt xác minh thật giả.

Phu thê hai người miễn cưỡng cười cười, ở ngoài cửa chờ không bao lâu, liền thấy Kỳ Thọ phụ trách chờ ở góc đường phi nước đại trở về, vừa chạy vừa cao giọng hô: “Tới! Tới!”

Đám người Kỳ Tông Hiền không kịp phản ứng, liền nghe thấy một trận dồn dập tiếng vó ngựa xa xa vang lên.

“Lộc cộc lộc cộc!”

Vó ngựa từng cái đánh vào trên đá xanh, liên tiếp không ngừng lại vô cùng thanh thúy, thanh thanh quanh quẩn ở con phố kẹp giữa các tường cao, hỗn độn lại có quy luật riêng, nghe nhân số cực không ít.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, phảng phất gõ trong lòng người, sắc mặt mấy người Kỳ Tông Hiền lập tức thay đổi, cũng may dù gì bọn họ nhớ rõ đầu đường cuối ngõ người xem náo nhiệt không ít, mới miễn cưỡng bảo trì gương mặt tươi cười.

Giống như gió xoáy, một hàng dũng sĩ áo giáp cười ngựa ngay lập tức đến, chuyển qua góc đường, xuất hiện ở phố chính trước cửa lớn Tĩnh Bắc Hầu phủ.

Mấy tướng sĩ này mới vừa hạ chiến trường, trên người còn mang theo mùi máu chưa tán, trầm mặc không nói, động tác nhất trí, khí thế như núi đã đè ép lại đây, người vây xem giống như không thở nổi.

Người cầm đầu đặc biệt xuất chúng, hần cao lớn khôi vĩ, dáng người mạnh mẽ, tùy ý nhìn chung quanh, uy nghi hiển hách, làm người không dám nhìn gần.

Người này, chính là Kỳ Minh Tranh.

Tay ghim ngựa cương, tuấn mã màu đen đang cao tốc chạy vội lập tức hí vang một tiếng, hai vó tung lên, nháy mắt dừng lại bước chân, vị trí vừa vặn là cửa lớn Tĩnh Bắc Hầu phủ.

Hần đầu này bất động, trên mặt nhìn không ra vui giận, ghé mắt quét một vòng người trước cửa lớn, xoay người xuống ngựa.

“Cháu trai, con đã trở lại!”

“Tổ tông phủ hộ!”

Khí thế này rất lợi hại, Kỳ Tông Hiền bị hù đến hai chân mềm nhũn. Cũng may tuy ông ta chậm một nhịp, nhưng dù gì xuất thân danh môn, tình huống này nên có phản ứng thích hợp gì, ông ta vẫn biết, nặn ra gương mặt tươi cười tiến lên đón, giống như kích động nói lời thân thiện.

Công phu mặt mũi của ông ta thật sự chẳng ra gì, trong lòng không vui, động tác khó tránh khỏi thể hiện một chút, giấu được quần chúng nơi xa vây xem, lại không thể gạt được người tinh trước mặt.

Nhưng Kỳ Minh Tranh phảng phất giống như không phát giác, hơi hơi mỉm cười, nói: “Nhờ có tổ tông phủ hộ, hôm nay con mới có thể may mắn trở về.”

Kỳ Tông Hiền không cần phụ họa hai câu, còn tưởng nói chút lời vô nghĩa, Kỳ Minh Tranh liền trước tiên chặn đứng: “Thân thể tổ mẫu có khoẻ mạnh không, đã lâu không về, con muốn bái kiến tổ mẫu và cha mẹ.”

Nói mấy câu, hần không dấu vết quét một vòng trước cửa lớn, nhìn rất náo nhiệt, chỉ tiếc ngoại trừ một nhà nhị thúc, một đoàn hạ phó đã tìm không thấy nửa gương mặt quen thuộc.

Chỉ mới mấy năm, dấu vết về cha mẹ hần đã bị tiêu trừ sạch sẽ.

Một đời vua một đời thần, người đương gia thay đổi, chương sự hạ phó đi theo đổi, không khó lý giải, nhưng vấn đề là, người ta tiêu hao lẫn lộn tâm huyết suốt đời của cha mẹ, hần thật sự không thể xem như không quan trọng.

Sớm tại Thát Đát, lần đầu tiên nhờ thương nhân Đại Thực hỏi thăm tin tức, hần liền biết trong nhà xảy ra chuyện, vì cướp đoạt tài sản riêng của phụ thân

trong tay muội muội, phu thê nhị thức làm bất cứ giá nào, nháo thanh danh Tĩnh Bắc Hầu phủ hồi thối không ngửi được.

Lần này trở về, trước khi đến kinh thành, Hoắc Xuyên lên đề qua một ít cho Kỷ Minh Tranh biết, khi nói chuyện thờ dài liên tục, bạn tốt chết trận mới mấy năm, trong nhà đã bị lẫn lộn thành dáng vẻ này, thật sự làm người ta tức giận và đau lòng.

Người ngoài đều xúc động phần nộ như thế, huống chi bản thân Kỷ Minh Tranh?

Từ lúc hiểu chuyện tới nay, liền biết Tĩnh Bắc Hầu phủ là trách nhiệm của chính mình, hẳn xem việc chấn hưng tòa phủ đệ này, kéo dài huy hoàng của hầu phủ là trọng trách suốt đời mình, nhiều năm qua như một ngày, vì vậy mà trả giá, nỗ lực không ngừng.

Đáng tiếc hiện tại, tòa dinh thự huy hoàng này, đã từ từ bị người đào không.

Tay Kỷ Minh Tranh bỗng chốc nắm chặt thành quyền, giấy lát buông ra, về mặt lại tự nhiên, chỉ cười nói: “Không biết tổ mẫu có rãnh không?”

“Có, có có.”

Kỷ Tông Hiền liên tục gạt đầu, vội xoay người nói: “Hôm nay tổ mẫu con đã sớm thức dậy chờ con về.”

Nói đến đây, trong lòng ông ta đặc biệt hụt hẫng, ông ta điển hình là người lừa mình dối người, ức hiếp người nhà, một khi bị người cường thế bức đến trước mắt, lập tức liền tưng.

Kỷ Minh Tranh quen thuộc Tĩnh Bắc Hầu phủ đường đi, hẳn là thế tử trong phủ, nhưng một nhà nhị phòng vô cùng khách khí, vừa dẫn đường vừa khách sáo nói chuyện, nhìn rất nhiệt tình, thực tế lại vô hình bài trừ người ra bên ngoài.

Cũng không phải nhị phòng cố ý sử dụng chiêu số này, chỉ có thể nói bọn họ lòng dạ không đủ sâu, dưới tình huống xấu hổ không biết nói gì, vô ý thức liền thể hiện ra.

Kỷ Minh Tranh phảng phất giống như không phát giác, ánh mắt lại sâu sắc.

Đoàn người thực mau tới Duyên Thọ Đường, lão thái thái sớm sai người canh giữ ở bên ngoài nhìn, vừa nghe tiếng âm ỉ tới gần, lập tức cao giọng vui vẻ nói: “Thế tử gia tới rồi!”

Toàn bộ Duyên Thọ Đường sôi nổi lên, Hà thái phu nhân vui mừng lộ rõ trên nét mặt, run run rẩy rẩy đứng lên, mới vừa bước ra, Kỷ Minh Tranh liền xông lên trước, quỳ gối trước giường.

“Cháu trai bất hiếu hôm nay mới về, xin tổ mẫu thứ tội.”

“Vô tội, vô tội, con không có tội!”

Giờ khắc này, lão thái thái là hi cực mà khóc, trong tất cả cháu trai cháu gái, bà thương nhất chính là cháu trai lớn, có khả năng, hiểu thuận, không người khác có thể so.

“Làm sao bị thương nặng như vậy?”

Tay già nua vuốt ve vết sẹo trên huyệt Thái Dương cháu trai, đau lòng nửa ngày, lại vui vẻ nói: “Trở về thì tốt! Trở về thì tốt!”

“Nhà ta chung quy có người có thể chống cạnh cửa!”

Hà thái phu nhân kích động vui sướng không giả dối, nội tâm Kỷ Minh Tranh lại trộn lẫn nhiều tư vị.

Hắn là cháu trai tổ mẫu thương yêu nhất, coi trọng nhất, hẳn đã từng vạn phần kính trọng đối phương, đáng tiếc, chân tướng thường thường chịu không nổi khảo nghiệm.

Hai cha con chết trận, mẫu thân chết bệnh, tổ mẫu là như thế nào đối đãi hai bào muội của hắn?

Kỷ Minh Tranh rõ ràng nhất phụ thân yêu thương huynh muội bọn họ như thế nào, trước khi phụ thân qua đời, tất nhiên sẽ giao phó cho chính mình mẹ ruột, cầu bà ta chiếu ứng vợ góa con côi thiếu nữ yếu đuối, tìm hai cửa hôn nhân thoả đáng, đưa các con gái xuất giá.

Tổ mẫu khẳng định đáp ứng, chính là, sau đó bà ta làm như thế nào?

Trước tới một tay ăn chơi trác táng chạy nạn không kỵ Hàn Quốc Công thất công tử, dựa vào tính tình tiểu muội Kỷ Uyển Tương, đây là muốn bức chết nàng sao.

Không chỉ như vậy, bọn họ đồng thời đạt thành hiệp nghị với Hoàng hậu, tính kế đại muội muội, sau đó tranh đoạt đồ cưới của bọn muội muội, vô số việc khiến người run rẩy.

Kỷ Uyển Thanh e sợ huynh trưởng bị lừa gạt, chiều hôm tương phùng, liền cẩn thận tự thuật chuyện trước kia, còn về có gì so đo, liền xem huynh trưởng.

Tùng cọc từng cái, tuy là nhị thức nhị phẩm dẫn đầu, nhưng nếu không có Hà thái phu nhân ngầm đồng ý thậm chí tán đồng, là không có khả năng.

Kỷ Minh Tranh rũ mắt, có lẽ nhiều năm qua tổ mẫu yêu thương cũng không phải hẳn, mà là một đích trường tồn có khả năng, hiểu thuận, lại có thể chấn hưng cạnh cửa, mang cho bà ta cuộc sống an nhàn và được người khác tôn trọng.

Hắn cười khổ, cho nên nói, có khi hồ đồ chút cũng là chuyện tốt, rốt cuộc cảm tình đã có cái khe lại muốn khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu, chỉ sợ rất khó.

Chẳng qua, mặc kệ có hỗn loạn mặt khác hay không, nhiều năm tổ mẫu yêu thương hẳn cũng là thật, mặc dù có ngăn cách, nhưng trên mặt hẳn như cũ sẽ bảo trì kính trọng.

Kỷ Minh Tranh lòng dạ sâu, mai phục Thát Đát nhiều năm, kỹ thuật diễn sớm không chệ vào đâu được, mặc kệ trong lòng hẳn là cảm tưởng gì, giờ phút này trong mắt lão thái thái, hẳn vẫn như cũ là cháu trai hiểu thuận ngày xưa.

Bà cháu ôm đầu khóc rống, Hà thái phu nhân lau nước mắt, mới cười nói: “Con chẳng những đã trở lại, còn lập công lớn, đây là chuyện vui, phải nên ăn mừng một phen.”

“Trong nhà chuẩn bị tiệc khánh công cho con, cũng tẩy trần cho con.”

Kỷ Minh Tranh ngồi xuống ghế đầu tiên phía dưới bên phải, nghe vậy thu vui mừng, nói: “Tổ mẫu, con muốn bái tế cha mẹ trước.”

Lão thái thái sừng sốt, ngay sau đó nói: “Được, được, phải nên như thế.”

Đoàn người đi thẳng đến từ đường, Kỷ Minh Tranh không cần đệm hương bồ, “Phanh” một tiếng hai đầu gối chấm đất, trịnh trọng khấu đầu chín cái thật vang.

Hắn ngược mắt, chăm chú nhìn hai bài vị mới nhất phía trên, nhẹ nhàng nói: “Cha, mẫu thân, con trai đã trở lại, ngày sau chắc chắn cần cù không lười biếng, chống đỡ cạnh cửa, làm chỗ dựa cho các muội muội.”

Nói đến tỷ muội Kỷ Uyển Thanh, một đám người bên cạnh lập tức xấu hổ, phu thê Kỷ Tông Hiền không dám hé răng, ánh mắt Hà thái phu nhân lóe lóe, lại tự nhận mình bối phận cao, giây lát liền xem nhẹ, chỉ giương giọng gọi cháu trai đứng lên.

“Cha mẹ con chắc sẽ rất vui mừng.”

Lão thái thái vỗ vỗ tay hắn: “Tuy thời gian hấp tấp chút, nhưng viện của con đã vậy nước quét nhà thỏa đáng, đợi yến tiệc tẩy trần xong, con nghỉ ngơi đi, hôm nào lại nói chuyện với cha mẹ cũng không muộn.”

Kỷ Minh Tranh là thế tử, ngoại trừ chủ viện, nơi hắn ở là viện tốt nhất trong tiền viện, sau khi hắn “chết trận”, phu thê Kỷ Tông Hiền sớm thu thập, gấp không chờ nổi cho con trai họ dọn vào.

Lần này Kỷ Minh Khâm vội vàng dọn ra, lão thái thái sai người suốt đêm thu thập, bởi vì vẫn luôn có người ở, thời gian một ngày cũng có thể hoàn thành.

Trong đó đã xảy ra chuyện gì, Kỷ Minh Tranh dùng đầu gối đều có thể đoán được, hắn quét mắt nhìn đường đệ sắc mặt không được tốt, đậm đậm cười: “Không cần, tổ mẫu, điện hạ ban cho con một tòa dinh thự, đã chỉnh lý thỏa đáng, vừa lúc có thể ở lại.”

“Này sao được?”

Hà thái phu nhân kinh ngạc, liên tục xua tay: “Nếu con đã trở về, đương nhiên là phải ở nhà mình, lão bà từ.....” không còn sống được mấy ngày, vừa lúc nhìn con nhiều hơn.

“Hoàng gia ban tặng, không ở tức là bất kính.”

Kỷ Minh Tranh không đợi lão thái thái nói cho hết lời, liền mỉm cười phun ra một câu, thiên địa quân thân sư, Hà thái phu nhân lập tức nghẹn, không nói được nữa.

Bà ta bỗng nhiên cảm giác, cháu trai hình như có chút khác dĩ vãng.

Nhìn mình cười ôn hòa trên mặt Kỷ Minh Tranh, không hiểu sao, trong lòng Hà thái phu nhân thêm một tia kiêng kỵ, nửa ngày bà mới gật gật đầu, khô khan nói: “Xác thật như thế.”

Vốn dĩ định nói cái gì Thái tử phi là người một nhà vân vân, toàn bộ nghẹn trở về.

Kế tiếp chính là tiệc tẩy trần, Kỷ Minh Tranh mới vừa ở trong cung tham dự tiệc khánh công, lấy cố ăn uống no đủ, cũng không động vào thức ăn trên bàn.

Một hồi yến hội náo nhiệt kết thúc, hắn lưu loát rời đi.

Xoay người lên ngựa, Kỷ Minh Tranh nghiêng đầu nhìn cửa lớn Tĩnh Bắc Hào phủ.

Cửa lớn mạ vàng, tấm biển treo cao phía trên, hoa văn bảo châu cát tường, trang nghiêm mà dày nặng, uy nghi hiển hách.

Đây là vinh quang công huân mà tổ phụ phụ thân hấn lấy mạng để đổi.

Hắn tuyệt không cho phép người khác lung tung tiêu xài, cũng sẽ không để bất kỳ ai làm bẩn cạnh cửa.

Tòa phủ đệ này cần kéo dài huy hoàng, hắn tuyệt đối sẽ không chấp tay nhường cơ nghiệp tổ phụ phụ thân để lại cho người khác.

Kỷ Minh Tranh biểu tình nghiêm túc, môi mím chặt, quan sát nửa ngày, mới hồi thần, đột ngột kẹ bụng ngựa.

Tuần mã lập tức chạy như bay, được một đội thân vệ vây quanh, thực mau ra phố chính trước cửa Tỉnh Bắc Hào phủ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133

Editor: Vy Vy 1505

Tòa nhà hoàng gia ban cho Kỷ Minh Tranh ở thành tây, cách Tỉnh Bắc Hào phủ cũng không xa, vòng qua hai con phố liền đến.

Tòa nhà này nằm sâu trong ngoài, cách cục tốt hướng tốt, kiến trúc tinh mỹ còn có một hoa viên rất lớn, là tòa nhà ngự tứ lúc tiền nhiệm thủ phủ cáo lão hồi hương trình sổ con trả lại, nhiều năm qua cũng không ban cho người khác, được xử lý cũng thực không tệ.

Trong lòng Cao Húc sớm có phương án xử lý gút mắt giữa Tỉnh Bắc Hào phủ và Kỷ Minh Tranh, hơn nữa yêu ai yêu cả đường đi, hắn cũng không tiếc phân phó chọn ra tòa nhà tốt ban cho anh vợ làm chỗ ở làm thời.

Người phía dưới am hiểu nhất là nghiền ngẫm tâm tư cấp trên, tuy thời gian gấp gáp, nhưng tòa nhà này vẫn được quét tước sạch sẽ, Kỷ Minh Tranh vừa đến là có thể vào ở ngay.

Hắn mới vừa lặc cương dừng ngựa trước cửa lớn nhà mới, Kỷ Vinh đã lãnh tất cả nô bộc tiến lên, hán tử trung niên trung thành và tận tâm, nhin không được chảy nước mắt kích động: “Lão nô gặp qua thế tử gia!”

Kỷ Vinh là tiền đại quân sự Tỉnh Bắc Hào phủ, tâm phúc đáng tin của Kỷ Tông Khánh.

Lúc trước, Kỷ Uyển Thanh và một nhà nhị thúc trở mặt, khế bán thân của tâm phúc cha mẹ để lại đều ở trên tay nàng, nàng trực tiếp dẫn bọn họ cùng nhau xuất giá.

Nàng mang đi nguyên bộ phận chủ lực của hầu phủ rồi đi, đám người Kỷ Vinh vẫn luôn thay nàng xử lý của hồi môn sản nghiệp, tuy không bị khinh bỉ, nhưng nói thực, là rất đại tài tiêu dụng, lại lãng phí nhân thủ tài nguyên.

Lần này huynh trưởng trở về, lại ở một chỗ khác, vừa lúc nàng gom một chút, giữ lại bộ phận nhỏ nhân thủ cũng đủ xử lý của hồi môn, còn lại đều giao cho huynh trưởng.

Nàng đã thông báo với Kỷ Minh Tranh, hắn xác thực đang cần nhân thủ tâm phúc, cũng không khách sáo với muội muội, thậm chí sau này lại bổ sung cho nàng mặt khác của hồi môn, liền tiếp nhận người.

“Vinh thúc!”

Kỷ Minh Tranh xoay người xuống ngựa, chạy nhanh nâng dậy Kỷ Vinh: “Mau mau đứng lên.”

Vị này đại quân sự từng là thân vệ của phụ thân, sau đó lại bị thương mới lui ra, có thể nói là nhìn Kỷ gia huynh muội lớn lên, xưa nay huynh muội bọn họ rất kính trọng ông.

Hoạn nạn thấy chân tình, so sánh với tổ mẫu thúc thẩm ruột, đám người Kỷ Vinh đáng quý hơn nhiều, chủ tớ gặp nhau, hắn còn kích động hơn vài phần so với vừa nãy ở Tỉnh Bắc Hào phủ, lần này là thật sự.

Chủ tớ cảm xúc trào dâng, một thời gian mới miễn cưỡng hòa hoãn, Kỷ Vinh vội vàng nghiêng người mời chủ tử vào cửa: “Thế tử gia, mau đi vào rửa mặt nghỉ ngơi một chút.”

Khi nói chuyện, ông lại nhìn về mấy thân vệ phía sau, mọi người đều là người quen cũ, vui tươi hơn hờ gặt đầu, cũng không cần cố tình chiêu đãi.

“Di, thế tử gia, mấy rương này là.....” Kỳ Vinh nghi hoặc, ông hưng phấn vô cùng, vẫn luôn sai người nhìn chăm chăm cửa cung chờ khánh công yến tan, lúc đó không thấy người phía dưới nói chủ tử mang rương.

Đây là, từ Tĩnh Bắc Hầu phủ mang ra sao?

Kỳ Minh Tranh cong cong khóe môi: “Tổ mẫu sai người thu thập viện của con, sau đó lại nghe nói con không ở lại, liền dặn dò mang theo vật dĩ vãng quen dùng, để tránh không tiện.”

Sau khi hấn “chết trận”, viện hấn ở đã bị người chiếm, nhưng nhị phẩm ngai đen đùi, tất cả vật phẩm sử dụng hằng ngày trong nhà đều bị đóng gói cất vào kho, thay hết bằng đồ mới, mới để con trai chính mình vào ở.

Lúc này hấn trở về, Hà thái phu nhân toàn lực ứng phó thể hiện tình cảm bà cháu, Kỳ Minh Khâm suốt đêm dọn ra, sân viện vội vàng vẩy nước quét nhà, những đồ dùng hằng ngày phủ đầy bụi này được mang ra, một lần nữa bày biện.

Kỳ Minh Tranh không ở, lão thái thái liền nhanh chóng sai người thu thập mang lên, nói để tránh hấn dùng không quen.

Những vật cũ trong phòng hấn đều là cha mẹ tỉ mỉ chuẩn bị, còn có lễ vật của bọn muội muội tặng, có hồi ức cực tốt đẹp, vì thế hấn không từ chối, liền đợi chờ mang đồ vật theo.

Kỳ Minh Tranh không nói tí mĩ, nhưng Kỳ Vinh nháy mắt đã hiểu, ông vội vàng sai người phía sau đi khiêng rương, cũng vui tươi hơn hờ nói: “Thế tử gia nhanh rửa mặt nghỉ ngơi đi, nô tài lãnh người chỉnh lý đồ vật.”

Kỳ Minh Tranh không cự tuyệt, hấn chinh chiến hồi lâu, cũng không nghỉ ngơi tốt, trở về kinh thành thả lỏng lại, xác thật cảm giác có chút mệt mỏi.

Hung hăng tắm rửa một phen, ngã đầu liền ngủ, mãi cho đến sắc trời tối hấn hấn mới tỉnh, vừa mặc quần áo, vừa nhìn chung quanh phòng.

Quy cách của chính phòng này không khác mấy lúc trước hấn ở, nhưng lớn hơn không ít, Kỳ Vinh đã bày biện thỏa đáng những vật từ Tĩnh Bắc Hầu phủ mang về.

Mới nhìn qua, giống như về tới trước kia.

Hấn hiếm thấy hoảng hốt, một lát sau mới hồi phục tinh thần lại, kéo kéo khóe miệng, ý cười không thể duy trì bao lâu, thực mau liền thu hồi.

Kỳ Minh Tranh chậm rãi dạo bước, nhất nhất xem qua đồ vật trong phòng, nghiền mực này là khi hấn vừa mới bắt đầu tập viết, phụ thân hứng thú bưng bưng sưu tập, hấn vừa dùng đã gần hai mươi năm.

Chặn giấy bằng ngọc bích này lại là mẫu thân chọn từ cửa hồi môn của bà, nói là vật ngoại tử phụ yêu thích, vừa vận màu sắc của nó và nghiền mực tạo thành một đôi.

Còn về ống đựng bút bằng trúc này, là bảy, tám năm trước, hai muội muội tự chế tạo, nói là đưa cho hấn làm lễ vật sinh nhật.

Ống đựng bút xiêu xiêu vẹo vẹo khắc hai hàng chữ: “Tri hoa xuân chiếu nhật”, “Cửa trúc dạ minh thu”.

Lúc ấy hấn ngoài miệng ghét bỏ, thực tế trong lòng đắc ý, bọn muội muội dẫu miệng nói không cần thì trả đây, hấn liền nói miễn cưỡng nhận lấy, quay đầu lại trực tiếp đổi lên trên án thư, ngày ngày xem xét vài lần.

Khóe môi Kỳ Minh Tranh không nhịn được cười, hiện giờ bọn muội muội đều xuất giá, may mắn đều tìm được chồng tốt.

Yêu quý thương thức ống đựng bút một lát, nhẹ nhàng buông, tầm mắt hấn vừa chuyển, dừng ở một tráp nhỏ bên cạnh.

Ý cười trên khóe miệng hấn liền thu hồi.

Đây là tráp bằng gỗ hoa lê tinh xảo, chỉ lớn cỡ bàn tay, mặt trên điêu khắc hải đường nửa nở.

Kỳ Minh Tranh không cần mở ra, cũng biết bên trong chính là cái gì.

Một túi tiền thêu hoa sen tinh để phi thường tinh xảo, lá xanh hoa hồng, là vị hôn thê của hấn tặng, hấn từng xem như trân bảo, ngay cả cầm lên xem cũng không quên cẩn thận rửa tay.

À! Cũng không đúng, đó là vị hôn thê cũ của hấn, đối phương đã sớm gả vào hoàng gia, thành Ngụy Vương phi.

Kỳ Minh Tranh cũng không cảm thấy đối phương gả cho người khác có gì không ổn, rốt cuộc hấn đã “chết trận”, không thể bắt người ta hao phí tuổi xuân tươi đẹp, là nên tìm một người trong sạch khác, gả chồng sinh con, hoà thuận vui vẻ cả đời.

Tuy có duyên không phận, nhưng hấn hy vọng nàng sống tốt.

Chỉ tiếc.....

Ánh mắt Kỷ Minh Tranh tối sầm lại.

Các hành vi của Tần Thái Lam tuy không thể nói rất xấu, nhưng nói thật thực ghê tởm người, đặc biệt là khi Kỷ Uyển Thanh mang thai, nàng ta mang theo túi thơm Hoàng hậu cho luôn mãi cầu kiến.

Mặc kệ đối phương có phải vì nguyên nhân bất đắc dĩ mà thay đổi hay không, dù sao Kỷ Uyển Thanh không thích một nữ tử như vậy trở thành ánh trăng sáng trong lòng ca ca, gặp lại huynh trưởng, nàng liền một năm một mười nói ra đối phương thay đổi.

Nàng không thêm muối thêm mắm, nói vô cùng khách quan, còn về phán đoán như thế nào, ca ca là người trưởng thành, nàng tôn trọng hắn.

Nhất kiến chung tình là phi thường kiều diễm, người thiếu niên cảm tình vô cùng chân thành tha thiết mà nhiệt liệt, vốn dĩ nếu có không gian thích hợp trưởng thành, sau khi thành thân kinh doanh, muốn trở thành một đoạn giai thoại không khó.

Đáng tiếc chuyện đời thay đổi thất thường, mấy năm bị bắt tách ra, nàng đã không còn là nàng ngày xưa thuần túy tốt đẹp.

Hoặc là, chỉ dựa vào vài lần gặp mặt vội vàng, trước sau hắn hiểu biết nàng không đủ sâu.

Cả nhà hắn hiểu biết nàng cũng không đủ sâu, rốt cuộc không sinh hoạt dưới một mái hiên, cũng không trải qua mưa gió, một mặt giấu ở chỗ sâu ai cũng không biết.

Đối với Kỷ Minh Tranh, người nhà là quan trọng nhất, còn phía trên sinh mạng của hắn, đặc biệt là hiện tại cha mẹ đã qua đời, chỉ còn lại hai muội muội cần hắn chiếu cố.

Không thể kịp thời bảo hộ bọn muội muội đã là tiếc hận cả đời hắn, làm sao hắn có thể dung túng người trong tối ngoài sáng, hoặc cố tình hoặc vô tình hại các muội muội.

Mấy năm nay Kỷ Minh Tranh gánh vác trọng trách, áp lực cực lớn, vốn không có quá nhiều thời gian hoài niệm vị hôn thê, gia tăng đoạn cảm tình thời niên thiếu này, hiện giờ một khi phát hiện chân tướng, càng là nháy mắt sụp đổ.

Khó chịu sao?

Đáp án khẳng định có, đời này hắn chỉ từng yêu một người, đầu nhập một đoạn cảm tình như vậy.

Nhưng Kỷ Minh Tranh trải qua quá nhiều, hắn thực thành thực, có thể thực mau điều chỉnh cảm xúc, cũng làm ra phán đoán thích hợp nhất.

Tất cả đều không cần nghĩ nhiều, nàng là Ngụy Vương phi, nhân vật trung tâm một đảng Kỷ Hoàng hậu; mà bảo muội của hắn là Thái tử phi, cháu trai là trưởng tử của Thái tử, mâu thuẫn giữa hai đảng không thể điều hòa, cũng không thể lại dây dưa.

Hắn là một ngoại thần, càng không thể cùng Vương phi thủ tiết có đầu đuôi.

Hai con đường khác nhau, mỗi người đi một bên, ngày sau hai người đều sẽ không lại có giao thoa.

“Xử lý tráp này đi.” Kỷ Minh Tranh chỉ chỉ trên án thư.

Bên cạnh là người hầu Kỷ Nghiên hầu hạ hắn từ nhỏ đến lớn, liếc mắt một cái liền biết, lưu loát ứng, cầm tráp hoa lê đi ra ngoài.

Kỷ Minh Tranh đình mỳ bất động, tiếp tục tỉnh tề xem các vật còn lại.

Thanh Ninh Cung.

Gần đây Cao Húc vẫn luôn vội đến chân không chạm đất, mặc dù trên đường về kinh cũng không thể nghỉ ngơi, hắn nhớ thương vợ con, thật vất vả dành ra thời gian sớm một chút về phòng, lọt vào trong tầm mắt lại là một khuôn mặt nhỏ ưu sầu.

Kỷ Uyển Thanh hai má phồng phồng, khí sắc phi thường tốt, chỉ là hơi ỉu rũ sụp mắt, tay mềm thu lại từng đôn từng đôn trên bàn.

An nhi nằm bên cạnh mẫu thân, tiểu tử này thực miễn cảm với màu sắc, nhìn chăm chăm danh sách của hồi môn hồng diễm diễm, trông mắt nhỏ đen chuyển động quay tròn, không quên nhìn mẹ ruột.

“Đây là làm sao vậy?”

Cao Húc buồn cười, đi đến gần nhuyễn塌, bế con trai béo đang nháy mắt hưng phấn lên, ôm vào trong ngực hôn hôn, mới ngồi xuống gần thê tử.

“Ca ca thiệp không chịu lấy.”

Không chịu lấy cái gì?

Đó chính là đồ cưới của bọn muội muội.

Kỷ Uyên Thanh cho rằng, lúc trước trời xui đất khiến, tài sản riêng của phụ thân và đồ cưới của mẫu thân đều chia cho tỷ muội hai người làm của hồi môn, thực không công bằng với ca ca, phải biết rằng, vốn dĩ phần lớn mấy thứ này đều nên do huynh trưởng thừa kế.

Nàng cho rằng phải chia lại một lần nữa.

Nếu trả phần lớn về, ca ca khẳng định không chịu lấy, nàng cân nhắc mãi, cho rằng gom hết tiền bạc sản nghiệp lại, rồi chia làm ba phần bằng nhau.

Huynh muội ba người mỗi người một phần, như vậy rất công bằng.

Còn về mật thám phụ thân giao cho nàng, nàng sẽ không giao cho ca ca. Thứ nhất, mấy mật thám này đã lộ trước mặt Cao Húc, một bộ phận còn để cập hoàng cung, giao trở về thực không thỏa đáng.

Thứ hai, mật thám là vì nhằm vào một đảng Kỷ hậu, bọn họ lập tức sẽ sụp đổ, mật thám thực mau sẽ công thành lui thân, trả về không có ý nghĩa gì.

Báo cho ca ca biết một tiếng thôi, người sẽ không trả.

Kỷ Uyên Thanh lên kế hoạch khá tốt, còn đặc biệt nhắc tới với phu quân, Cao Húc không có bất luận ý tưởng gì với đồ cưới của thê tử, đương nhiên vô cùng tôn trọng quyết định của nàng.

Nàng hưng phấn viết thư cho bào muội, lại lệnh Hà ma ma lấy ra danh sách của hồi môn, chia cho ca ca một phần ba thích hợp nhất, một lần nữa viết lại danh sách, làm như mẫu tự mình đưa cho Kỷ Minh Tranh.

Kỷ Minh Tranh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu chuyện mật thám, cũng tiếp đón người Kỷ Vinh, nhưng lại kiên định cự tuyệt tiền bạc sản nghiệp.

Đây là đồ cưới của muội muội, đều theo đến nhà chồng rồi, làm sao hắn có thể lấy về?

Hắn thậm chí hận sắt không thành thép, lôi kéo Hà ma ma nói nhỏ, làm bà ấy cần thiết dặn dò muội muội, Hoàng Thái tử là phu, nhưng còn là quân, điện hạ không thêm đề ý đồ cưới này, nhưng tư thái của muội muội cần phải đoan chính.

Hắn e sợ muội muội xử sự không thỏa đáng, từng cộc việc nhỏ tích lũy, ngày nào đó sẽ sinh ra ngăn cách với điện hạ.

Hoàng Thái tử quá mức tôn quý, Kỷ Minh Tranh luôn có chút không tin tưởng lắm với việc độc sủng.

Hắn cứ sợ ngày sau có biến hóa.

Thực khéo, Hà ma ma cũng là người hoài nghi chân tình giữa phu thê, hai người ăn nhip với nhau, người tới ta đi nói thật lâu, trở về lại nhai đến Kỷ Uyên Thanh đau đầu.

Được rồi, không cần thì không cần, ca ca nói cũng đúng, còn người cần gì sợ sau này không kiếm được tiền?

Nhưng các người cũng không thể nhắc mãi như vậy.

Kỷ Uyên Thanh ủ rũ sụp mắt, thật vất vả lừa dối Hà ma ma đi rồi, mới có khí vô lực thu thập danh sách của hồi môn.

“Không cần thì thôi, không cần về sau liền cho An Nhi chúng ta đi, xem như là ngoại tử phụ, ngoại tử mẫu, cứ cữu cho.”

Kỷ Uyên Thanh ôm cánh tay phu quân nho nhỏ oán giận vài câu, Cao Húc mỉm cười nghe, kỳ thật hắn cũng biết trước Kỷ Minh Tranh sẽ không lấy, nhưng đồ cưới của thê tử nàng thích xử lý như thế nào là chuyện của nàng, Thái tử điện hạ tỏ vẻ sẽ không phát biểu ý kiến.

Hắn dở dàng nói: “Lần này ca ca nàng lập công lớn, triều đình ban thưởng lập tức sẽ xuống, tiền bạc sản nghiệp tuyệt đối không thiếu, cũng sẽ không sợ trong túi trống rỗng ngượng ngùng.”

Triều đình ngợi khen công thần, trong đó một phần chính là vàng bạc, trân bảo, sản nghiệp, tài vật, chiến công càng lớn, ban thưởng càng phong phú.

Kỷ Minh Tranh không thiếu tiền, chỉ thiếu một người vợ thôi.

Cao Húc trêu ghẹo vài câu, Kỷ Uyên Thanh lại biết chuyện này gấp không được: “Chậm rãi tìm kiếm đi, nhất định phải tìm một người tốt.”

Khuê tú cùng tuổi trước kia nàng quen thuộc đều đã gả chồng sinh con, nam nhân lớn tuổi một chút mới cưới vợ cũng không sao, nhưng khuê tú còn nhỏ tuổi phải tìm hiểu cho kỹ.

Phong thường công thần, vạch trần một đảng Kỷ hậu, nhiều vô số chuyện lớn đang chờ, hiện tại không phải lúc để xem cô nương, chỉ có thể hoãn một chút.

“Điện hạ, phong thường khi nào mới hạ?”

Hắn đã từng nói với nàng, chờ Hoàng đế hồi loan liền phong thưởng, Kỷ Uyên Thanh hỏi lời này, kỳ thật là hỏi khi nào Xương Bình Đế đến kinh thành.

Cao Húc mỉm cười ý vị sâu xa: “Thánh giá đã đến Bảo Định, ước chừng ba ngày sau đến kinh.”

Tốc độ này, gần bằng với hành quân khẩn cấp.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134

Editor: Vy Vy 1505

Ba ngày sau buổi chiều, loan giá của Hoàng đế đến kinh thành.

So với không lâu trước đây đại quân chiến thắng trở về, toàn thành sôi trào, lần này an tĩnh hơn rất nhiều, Xương Bình Đế cũng thực gấp, không để ý khoe khoang, vào kinh liền trở về hoàng cung.

Cao Húc tự mình ra khỏi thành nghênh đón, vẫn luôn đi theo về hoàng cung, hấn nắm chặt chẽ quân quyền và chính quyền, nhìn không khác biệt gì lớn so với trước kia, đều là ôn nhuận hiền hòa, cung kính có lễ.

Không cao ngạo không nóng nảy, không lộ nửa phần sơ hở, Xương Bình Đế vốn đã tiếng lòng căng chặt càng thêm rùng mình, cảnh giác đứa con trai này tăng lên mười hai vạn phần.

Ông ta thật sâu liếc mắt Hoàng Thái tử, mặt không biểu tình phân phó: “Trẫm mệt mỏi, chư vị ái khanh đi về trước đi.”

Xương Bình Đế cũng không hỏi hấn nam thú, quay lại thời gian một lần, ông ta đồng dạng cảm thấy như vậy mới có thể bảo đảm bản thân an toàn, nhưng giờ phút này vẫn đề là nhanh chóng thu hồi chính quyền và quân quyền, hình như còn khó hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ông ta.

Hoàng đế cũng không phải người am hiểu che giấu cảm xúc, Cao Húc hoàn mỹ nắm bắt được giờ phút này ông ta kiêng kỵ, nhưng hấn lại giống như không phát giác, chỉ hơi hơi mỉm cười, chấp tay hành lễ nói: “Phụ hoàng lặn lội đường xa, xác thực nên nghỉ ngơi, nhi thần cáo lui.”

Xương Bình Đế gật đầu, xoay người đi vào.

Cao Húc đứng yên, xem bóng dáng vàng kim đi xa, vô cùng bình tĩnh, nửa ngày mới thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt phân phó: “Truyền lời cho Vương Thụy Hành, bệ hạ đã hồi loan, phong thưởng đại chiến công thần là nhiệm vụ hàng đầu.”

Nói xong, hấn bước lên kiệu, trực tiếp về Thanh Ninh Cung.

Nên làm bố trí đã an bài thỏa đáng, lúc này Cao Húc ngược lại nhàn chút, hấn đi thẳng về hậu điện, làm bạn với vợ con.

Mới vừa chuyển qua hành lang gấp khúc, trải qua cửa sổ nội phòng liền nghe thấy giọng An nhi cười ha ha.

Tiểu tử này, càng lớn càng khiến người yêu thích.

Môi mòng Cao Húc mang cười, đang muốn đi nhanh hai bước vào cửa sổ dành con trai, phía sau lại có người vội vàng đuổi kịp.

Thì ra là tiền điện sai người vào bẩm báo, nói là Tĩnh Bắc Hầu thế tử cầu kiến.

Kỷ Minh Tranh?

Cao Húc nhướng mày, tâm niệm vừa chuyển, liền suy đoán được vài phần ý đồ đến của đối phương.

Một khi đã như vậy, làm bạn vợ con chỉ có thể chờ một chút, hấn phân phó không cần quấy rầy Thái tử phi, một lần nữa về tiền điện.

“Hôm nay khanh đến là vì chuyện gì?”

Tuy trong lòng có điều suy đoán, nhưng Cao Húc sẽ không chủ động làm rõ, đối với anh vợ hấn thái độ hiền hòa, đối phương hành lễ xong, liền trực tiếp ban ngồi.

Kỷ Minh Tranh cung kính tạ ơn, ngồi xuống ghế đầu tiên bên phải phía dưới chủ vị, hấn chấp tay, nói: “Mặt tướng tới là có một chuyện muốn nhờ, mong điện hạ thành toàn.”

Hấn muốn nói, là chuyện Tĩnh Bắc Hầu phủ.

Hắn quyết ý không chấp tay nhường cơ nghiệp tổ phụ phụ thân dùng sinh mệnh đổi lấy cho người khác, từ sau ngày ấy rời đi Tĩnh Bắc Hầu phủ, hắn liền suy nghĩ tìm một đôi sách thích hợp nhất.

Kỳ thật, mấy lần truyền lại tình báo quan trọng hiệp trợ quân ta đại thắng, cuối cùng lại bắt sống Thát Đát Khả Hãn, công lớn này lập tức đủ để Kỳ Minh Tranh phong tước vị khác.

Hơn nữa, hắn vẫn là Tĩnh Bắc Hầu thế tử danh chính ngôn thuận, mặc dù một nhà Kỳ Tông Hiền có chút thủ đoạn vụng về, chỉ sợ cũng không thể tổn thương hắn mấy may, chờ nhị thúc trăm năm, tước vị tổ truyền này cũng sẽ do hắn kế tục.

Đến lúc đó, mặc dù dưới gối hắn có hai con trai cũng có thể mỗi người kế tục một tước vị.

Như vậy vừa nghe, rất không tệ, tình huống bình thường Kỳ Tông Hiền tổng không thể sống lâu hơn hắn.

Nhưng nghĩ kỹ, vấn đề lại rất lớn.

Với năng lực tìm đường chết của cả nhà Kỳ Tông Hiền, Kỳ Minh Tranh thật sự hoài nghi, mấy chục năm sau, tước vị này vẫn còn sao?

Chỉ sợ khả năng bị đoạt tước xét nhà lớn hơn.

Bài vị tổ phụ hắn, phụ thân hắn, mẫu thân hắn còn được thờ phụng trong Tĩnh Bắc Hầu phủ, Kỳ Minh Tranh không thể trở mặt nhìn hầu phủ suy tàn.

“Mặt tướng trời xui đất khiến ả núp Thát Đát, cũng là cơ duyên xảo hợp, mới có thể lập công lao quan trọng.”

Kỳ Minh Tranh chấp tay quý một gói xuống đất, đoan đoan chính chính hành đại lễ, cúi đầu khẩn thiết nói: “Vi nước tận trung là trách nhiệm của mặt tướng, nếu có phong thưởng nên giáp mặt khấu tạ hoàng ân.”

“Việc thưởng phạt vốn mặt tướng không thể lựa chọn, chỉ là hiện giờ trong nhà mặt tướng mọi việc phức tạp, bắt đắc dĩ, chỉ có thể cầu điện hạ.”

Không sai, hôm nay Kỳ Minh Tranh đến, chính là cầu phong thưởng cụ thể, thay vì phong tước vị khác, hắn càng hy vọng có thể lập tức kế tục tước vị Tĩnh Bắc Hầu phủ.

Nếu là tình huống bình thường, hắn sẽ không đưa ra yêu cầu vô lý này. Dù sao thúc phụ hắn đã tập tước mấy năm, không thể vì hắn vừa trở về liền kéo thúc phụ xuống, chính mình lên.

Kế tục tước vị không phải trò đùa, không có đạo lý không duyên không có thay đổi.

Không phải bởi vì cơ duyên xảo hợp sao?

Trước khi Kỳ Minh Tranh trở về, Tĩnh Bắc Hầu phủ không phải phạm tội sao? Kỳ Tông Hiền thiếu chút nữa kết thân gia với ám điệp Thát Đát.

Cổ đại xã hội chú ý liên lụy, nhưng cũng may chuyện này rốt cuộc chưa thành, tội danh này nói lớn có thể rất lớn, nói nhỏ cũng liền có thể rất nhỏ, toàn xem cấp trên quyết đoán.

Thăng tay một chút, có thể trực tiếp lột tước xét nhà; bao che một chút, cũng có thể quất lớn một trận, phạt chút bổng lộc là xong.

Vốn dĩ xem Kỳ Tông Hiền này, việc này không quá lạ quan, nhưng hiện tại không phải thế tử lập công lớn đã trở lại sao?

Nề mặt thế tử, chuyện này chắc chắn sẽ bị nhẹ nhàng buông tha.

Kỳ Minh Tranh chính là muốn lấy điểm này làm văn.

Các đòi lịch đại Hoàng đế, luôn có các phủ đệ công huân không thấp được tín nhiệm. Nếu con nói dối thừa tước vô năng, phạm vào sai lầm lớn, Hoàng đế chỉ vì nhớ tình nghĩa cũ không đoạt tước, nhưng lại thực không vừa mắt kẻ phạm sai lầm.

Dưới tình huống này, Hoàng đế sẽ chỉ cắt tước vị của người nọ, mà lệnh cho một người khác có tư cách hơn thừa tước, bình thường người được chọn sẽ là con cháu con vợ cả trong tộc.

Hiện tại Tĩnh Bắc Hầu phủ hoàn toàn phù hợp điều kiện kể trên, có thể dựa theo lưu trình này thao tác. Kỳ Minh Tranh cũng nguyện ý vứt bỏ mặt khác phong tước, chỉ cầu kế tục tổ truyền công huân.

Đây là cơ hội tốt nhất, một lần dứt sạch hậu họa, tốt hơn nhiều so với về sau thi triển âm mưu dương mưu.

Đương nhiên, tiền đề của việc này là Hoàng đế muốn.

Hoàng đế muốn hay không Kỳ Minh Tranh không biết, hắn cũng không tính toán trình sỏ con, hiện tại quân chính quyền to đều nắm trong tay Hoàng Thái tử, hắn lại thân hậu với Đông Cung, nghĩ kỹ, liền trực tiếp tới cầu.

Đương nhiên, hắn biết rất rõ, quân là quân, thần là thần, cho dù điều kiện phù hợp cỡ nào, người có ý tưởng chính là quá phận.

Kỷ Minh Tranh không phải yêu cầu, hẳn là thỉnh cầu, tư thái cực thấp, từng câu từng chữ vô cùng thành khẩn, cuối cùng thật mạnh khải đầu, cầu Hoàng Thái tử điện hạ thứ lỗi, hẳn thật không thể nhìn công huân phụ tử dùng mệnh đổi lấy tùy thời có thể lật úp.

“Kỷ khanh đứng dậy đi.”

Cao Húc vốn cực tán thưởng Kỷ Minh Tranh, lại vì vợ con, nhiều thêm thân hậu, hẳn không đối đối phương lại hành đại lễ, liền tự mình đỡ người lên.

“Trước hai nhậm Tĩnh Bắc Hầu lòng son dạ sắt, bảo vệ quốc gia lập công lớn hiển hách, cạnh cửa Tĩnh Bắc Hầu phủ bụi trần, khiến người ta đau lòng.”

Đây là lời nói thật, lúc trước nếu không phải vì không có ai khác, chỉ sợ Kỷ Tông Hiền cũng ngồi không được ghé siêu phẩm hầu lâu như vậy.

Hơn nữa đối với Cao Húc, còn thêm một tầng, Tĩnh Bắc Hầu nhiều lần làm hỏng việc, làm vợ con hẳn hổ thẹn, hẳn là cực không thích.

Nếu là trước kia, có lẽ hẳn cân nhắc, vẫn sẽ nhẫn nại, nhưng hiện tại Kỷ Minh Tranh đã trở lại, tất cả vấn đề giải quyết dễ dàng.

Hắn cười nói: “Việc này cô sớm có so đo, Kỷ khanh trở về chờ một vài ngày, liền có thánh chỉ ban xuống.”

Không sai, Cao Húc và Kỷ Minh Tranh nghĩ giống nhau. Thậm chí hẳn nghĩ đến càng nhiều, dù sao, hẳn không tính toán bạc đãi công thần kiêm anh vợ.

Nghe huyền âm mà biết nhĩ ý, Kỷ Minh Tranh vừa nghe đã hiểu, hẳn đại hi: “Tạ điện hạ!”

Trong Đông Cung, anh vợ em rể hai người tâm tình thật vui, một chuyện nói chưa xong, đã nói chuyện khác để nói, tương đối hài hòa.

Nhưng thay đổi Càn Thanh cung chính là một tình huống khác.

Xương Bình Đế nói là mệt mỏi, nhưng sau khi hồi cung lại không nghỉ ngơi, trong lòng ông ta nhớ thương quyền bính, một khắc cũng không chờ đợi được.

Lúc trước ném xuống nhẹ nhàng, hiện tại muốn nhặt lên thực khó khăn, trên đường về ông ta suy tư nhiều lần, cho rằng trước tiên xuống tay từ đảng bảo hoàng là thích hợp nhất.

Quan văn võ tướng đảng bảo hoàng, thân ở chức vị quan trọng, nắm đều là thực quyền, chỉ cần hợp lại, chuyện xem như thành một nửa.

Xương Bình Đế cho rằng không khó, dù sao đảng bảo hoàng có thể gọi là đảng bảo hoàng, đó là bởi vì bọn họ trung thành và tận tâm với Hoàng đế, tuyệt đối không dao động.

Thu phục đảng bảo hoàng, có tự tin, mặt sau liền đơn giản nhiều.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất lúc trước Xương Bình Đế lưu loát buông tay.

Việc này không nên chậm trễ, ông ta lập tức nói tên vài người, lệnh Tôn Tiến Trung đi tuyên triệu.

Tôn Tiến Trung mới ra cửa điện, liền vội vàng về: “Bệ hạ, Vương thủ phụ Vương đại nhân tới.”

Là văn thần đứng đầu, Vương Thụy Hành đúng là một trong những người Hoàng đế muốn tuyên triệu. Nếu ông ấy tới, khẳng định có chuyện quan trọng cầu kiến, Xương Bình Đế xua xua tay, làm thủ phụ tiến vào, những người khác ngày mai lại nói.

Wương Thụy Hành tới làm gì?

Ông tới là trình lên sổ con thỉnh phong công thần.

Yến Sơn một dịch đại thắng đã qua một đoạn thời gian, tiệc khánh công khao thưởng ba quân đều đã xong, Binh Bộ cũng sửa sang lại rõ ràng chiến công của võ tướng trung và cao tăng trình lên, kiến nghị phong thưởng cũng soạn ra, chỉ chờ Hoàng đế về kinh.

Chờ mãi chờ mãi, Hoàng đế rút cuộc tới rồi, Vương thủ phụ người già nhưng hành động siêu cường một khắc không thể chờ, lập tức liền tiến cung cầu kiến.

Sổ con trình lên ngự án, Vương Thụy Hành kích động nhiều ngày không thấy hạ thấp: “Hoàng Thái tử bày mưu lập kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm, triệu vụ chính vụ cũng chưa từng chậm trễ mấy may,……”

Thao thao bất tận một lúc sau, thủ phụ đại nhân râu tóc hoa râm lệ nóng doanh tròng: “Quả thật là phúc của Đại Chu ta.”

Thủ phụ là trọng thần được tiên đế gửi gắm, nói chuyện ít có kỵ, lần này ông ấy chỉ thuần túy tán thưởng Hoàng Thái tử, cũng không có ý khác, đáng tiếc Xương Bình Đế nghe, lại đặc biệt chối tai.

Nhưng lời Vương Thụy Hành nói không giả chút nào, ông ta khó mà nói gì, chỉ phải mím chặt môi, mở ra tấu chương trên ngự án.

Trước tiên ánh vào mi mắt là đại danh của Kỷ Minh Tranh.

Kỷ Minh Tranh mấy lần truyền tin quan trọng, lại bắt sống Thất Đát Khả Hãn, công lao của hắn lớn nhất, liệt ở vị trí cao nhất, kiến nghị phong thưởng cũng phong phú nhất.

Ấn đường Xương Bình Đế không nhận được nhú nhú.

Trên đường hồi loan Hoàng đế đã biết chuyện của Kỷ Minh Tranh, đương nhiên, mọi người cũng đều biết quan hệ giữa hắn và Đông Cung mật không thể phân.

Phong thưởng nhiều như vậy tương đương làm cho Đông Cung như hồ thêm cánh, Xương Bình Đế thật sự không muốn. Nhưng vấn đề là, nếu không trọng thưởng công thần xứng đáng sẽ làm thiên hạ thần dân lạnh lòng.

Thật lòng mà nói, sở con kiến nghị phong thưởng là thực công bằng công chính, không tồn tại vấn đề quá cao hoặc quá thấp.

Nếu muốn bác bỏ, đầu tiên phải nêu ra một lý do chính đáng, nếu không, Vương Thụy Hành trước mặt chính là người đầu tiên không đáp ứng.

Cậy vào đảng bảo hoàng, Xương Bình Đế có lợi cũng có hại, ông ta ngại đến khó chịu, nhưng vẫn không nói ra dị nghị, gật đầu lệnh soạn thánh chỉ nguyên dạng, ngày mai chính thức ban xuống.

Xử lý thỏa đáng chuyện sót ruột này, Hoàng đế thu thập tâm tình, tính toán trước tiên bắt lấy Vương Thụy Hành.

“Trăm nam thú Kim Lăng, Kim Lăng kinh thành cách nhau khá xa, chính lệnh khó tránh khỏi đến trễ, Vương ái khanh, không biết ngày gần đây triều sự như thế nào?”

Mấy chuyện này Vương Thụy Hành rất rõ ràng, nghe vậy ông chọn những chuyện quan trọng gần đây nói trước, cuối cùng bổ sung: “Thái tử điện hạ đã cho ý kiến phúc đáp thích đáng, bệ hạ không cần lo lắng.”

Đông Cung tạm thời chấp chương quân chính việc quan trọng, đây là thánh chỉ trước đó Hoàng đế hạ, thủ phụ nói như vậy cũng không có gì không ổn, cũng dẫn ra đề tài Xương Bình Đế muốn nói.

Ông ta lập tức nói: “Nếu trăm đã hồi loan, ngày sau việc quan trọng của sáu bộ đều không cần đưa đi Đông Cung.”

Xương Bình Đế thực trực tiếp, đây là muốn trước tiên đoạt quyền của Đông Cung.

Hoàng đế xưa nay không cần chính, dĩ vãng sáu bộ chính vụ thứ yếu trực tiếp đưa đến Đông Cung, để Thái tử làm chủ. Mà quan trọng thì đưa đến ngự thư phòng, lại triệu Thái tử và trọng thần tới thương nghị, thương nghị thỏa đáng lại hạ lệnh từ ngự thư phòng.

Xương Bình Đế chặt chẽ nắm quyền to.

Hiện tại ông ta vạn phần kiêng kỵ Đông Cung, ngay cả thứ yếu chính vụ cũng không đưa đi Đông Cung.

Loát quyền là bước đầu tiên, bước tiếp theo, không hề nghi ngờ là nghĩ cách trừ tận gốc.

Đông Cung ăn sâu bén rễ, Hoàng Thái tử thế lực không nhỏ, việc này cực khó khăn, nhưng trước thu nạp đảng bảo hoàng đã xem như thành công một nửa.

Dĩ vãng Xương Bình Đế làm chuyện hồ đồ không ít, mỗi lần mặc dù đảng bảo hoàng đau khổ khuyên nhủ, cuối cùng cũng sẽ kiên định bất di đứng bên cạnh ông ta, cho dù biết chắc sau này phải chịu mũm mĩm cũng chấp hành mệnh lệnh. Ông ta không chút nghi ngờ lần này cũng như thế.

Không nghĩ tới, ông ta sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135

Editor: Vy Vy 1505

Vốn dĩ trong cảm nhận của Vương Thụy Hành, Hoàng Thái tử và Hoàng đế quan trọng như nhau.

Đáng tiếc bởi vì lúc trước Hoàng đế nam thú, ông ấy thương tâm thất vọng, cho dù không thừa nhận nhưng kỳ thật cán cân trong lòng đã nghiêng về Đông Cung, bây giờ lại muốn trở về cân bằng, không có khả năng.

Cán cân không thể trở lại cân bằng dẫn phát vấn đề cực lớn, bởi vì ngoại trừ việc Vương Thụy Hành là thủ phụ, còn có một thân phận khác, ông ấy là nhân vật thủ lĩnh của đảng bảo hoàng, trọng thần được tiên đế gửi gắm.

Tiên đế cần chính ái dân, anh minh thần võ, cái gì cũng tốt, nhưng mà một hoàng đế hoàn mỹ như vậy lại có một tiếc nuối, chính là con nối dõi rất đơn bạc.

Tiên đế tại vị hơn hai mươi năm, hậu cung giai lệ vô số, nhưng dưới gối chỉ có ba hoàng tử.

Vốn dĩ, này cũng không phải không thể tiếp thu, dù sao đằng trước hai hoàng tử thiên tư thông minh, tùy tiện chọn một người truyền ngôi vị Hoàng đế cũng dễ làm thôi.

Nhưng vấn đề là ở chỗ này, hai vị hoàng tử đều thông minh, có năng lực, sau khi lớn lên tự nhiên đấu đến gió nổi mây phun, sau đó, bọn họ chơi quá độ, lại thua luôn chính mình mạng nhỏ.

Tiên đế chỉ còn lại một con trai, đó chính là Xương Bình Đế từ nhỏ tư chất đàn độn, xưa nay phát triển theo hướng Vương gia an nhàn.

Tiên đế nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ cứu giúp một phen, hoặc là dứt khoát bồi dưỡng cháu nội có khả năng. Chỉ là không nghĩ tới, ông ấy đợi không được.

Ông đột phát bệnh cấp tính, một bệnh không dậy nổi.

Tiên đế quả thực chết không nhắm mắt, căn bản không thể yên tâm giang sơn tổ tông truyền xuống, làm đủ loại bố trí, trong đó quan trọng nhất chính là lưu lại đảng bảo hoàng đáng tin, một đám người do Vương Thụy Hành cầm đầu.

Trước tiên tiên đế hạ ý chỉ, mình xác gửi gắm cho trọng thần, lại triệu đám người Vương Thụy Hành đến trước giường, lập đi lập lại dặn dò, ông biết được hạnh đưa con trai này, các người cần phụ trợ, nếu tân đế có hành vi không ổn, phải khuyên can nhiều hơn, trăm triệu không thể để tân đế tùy ý làm bậy.

Ánh mắt tiên đế sáng như sao, chọn ra đảng bảo hoàng toàn là người khẳng khái một mực nguyên trung thành, một đám người rung rung lập lời thề, ông mới miễn cưỡng yên tâm nuốt khí.

Vương Thụy Hành trung thành và tận tâm, lòng mang xã tắc không sai, nhưng ông rất rõ ràng bốn phận làm thần tử, nếu cạy vào thân phận được tiên đế gửi gắm, việc lớn việc nhỏ đều phải chặn ngang một chân, như vậy là không thể lâu dài.

Nói trắng ra, với tính tình của Xương Bình Đế, việc hồ đồ ông ta làm quá nhiều, muốn cạy vào thân phận được tiên đế gửi gắm chỉ có thể làm trong thời khắc mấu chốt.

Chính vì thế, nhiều năm tới nay, chỉ cần không nguy hại đến giang sơn xã tắc, Vương Thụy Hành cũng chỉ tận tình khuyên bảo khuyên nhủ, xong việc nhận lệnh thu thập cục diện rồi rầu.

Vương Thụy Hành làm vậy cho nên Xương Bình Đế có ảo giác là, cho dù ông ta làm bất cứ việc gì, đảng bảo hoàng đều toàn tâm toàn lực duy trì ông ta, giữ gìn ông ta, thay ông ta bình định tất cả chương ngại.

Kỳ thật đây là hiểu lầm, Vương Thụy Hành được tiên đế di chỉ, mục đích cuối cùng là giữ gìn để vị chính thống, giữ gìn toàn bộ Đại Chu hoàng triều.

Xương Bình Đế là đế vị chính thống, Hoàng Thái tử cũng vậy. Trong mắt thủ phụ đại nhân, hai người này cũng không xung đột, hơn nữa Đông Cung tài đức sáng suốt, rất có di phong của tiên đế, Đại Chu triều quay về thời hoàng kim rầm rộ liền ở trước mắt.

Quan trọng nhất là, Vương Thụy Hành mắt thấy Hoàng Thái tử từng bước một trưởng thành, trong lòng vui mừng kích động, hoàn toàn không lời nào có thể diễn tả.

Hiện tại, Xương Bình Đế muốn trừ tận gốc Đông Cung, chính là muốn trừ tận gốc hy vọng Đại Chu phát triển mạnh mẽ, làm sao ông ấy có thể đáp ứng?

Đây chính là ‘tùy ý làm bậy’ trong lời tiên đế nói, thời khắc mấu chốt đã tới.

Thủ phụ đại nhân lẫn lộn quan trường hơn nửa đời, Hoàng đế nói một câu, ông ấy lập tức hiểu ra ẩn ý trong đó, lập tức nghiêm mặt nói: “Xin bệ hạ thứ tội, lão thần cả gan góp lời, việc này không ổn.”

“Hoàng Thái tử diện hạ nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, vừa mới lãnh binh đánh tan bảy mươi vạn đại quân Thát Đát, cho bắc cương ít nhất hai mươi năm thái bình, đang được thiên hạ ca tụng, vạn dân quy phục.”

“Giờ phút này nếu bệ hạ làm vậy, trong triều tất nhiên sẽ rung chuyển, với Đông Cung, với bệ hạ đều rất bất lợi.” Được chim bẻ ná, được cá quên nom, quá làm người ta thất vọng buồn lòng.

Tuy thủ phụ đại nhân nói là góp lời, nhưng kỳ thật đã dứt khoát cự tuyệt Xương Bình Đế.

Trước tiên ông cẩn thận phân tích lợi và hại, tiếp theo còn tận tình khuyên bảo khuyên nhủ, nói tóm lại, tuyệt đối không thể có ý tưởng phế Đông Cung, Hoàng Thái tử thực hiểu thuận, chúng ta đều nhìn, bệ hạ không cần lo lắng.

Vương Thụy Hành thao thao bất tuyệt, những thứ nên nói đều nói rõ ràng cẩn thận, ngược mắt thấy vẻ mặt Hoàng đế không thể tin tưởng, thậm chí thở dài một hơi, cáo lui.

Trong lòng Xương Bình Đế lạnh lẽo, chỗ dựa lớn nhất thế nhưng không còn, ông ta luống cuống.

“Tôn Tiến Trung, ngươi nói trẫm nên làm thế nào bây giờ?”

Vương Thụy Hành là chong chóng đo chiều gió của đảng bảo hoàng, xưa nay đảng bảo hoàng nghe theo ông ấy, như Thiên Lô sai đâu đánh đó, Hoàng đế không thông minh, nhưng cũng biết, những người khác cũng là như vậy.

Xương Bình Đế đồ mất, tâm phúc do chính mình phát triển, mặc dù không a dua nịnh nọt như Ngũ Khánh Hòa, ngẫu nhiên có người có khả năng, cũng là giống Mục Hoài Thiện lòng dạ khó lường.

Ông ta đột nhiên phát hiện, ngoại trừ trọng thần tâm phúc phụ hoàng lưu lại, ông ta không có người nào có thể dùng!

Cái gì nỡ cơ ái phi, giờ phút này Xương Bình Đế đã hoàn toàn nghĩ không ra, ông ta ngồi yên trên long ý hồi lâu, mới miễn cưỡng sửa sửa đầu óc hỗn loạn, bắt đầu suy nghĩ thượng sách.

Ánh nến trong nội điện Càn Thanh cung một đêm không tắt, thái giám cung nữ đứng hầu mỗi người cảm thấy bất an.

Nhưng mà, nơi này phát sinh tất cả cũng không giấu diếm được Cao Húc.

Hiện tại hẳn được tin tức nhanh chóng, tình chuẩn, rõ ràng hơn trước kia quá nhiều, thậm chí ngay cả đối thoại giữa Hoàng đế và Vương Thụy Hành cũng một chữ không lậu được ghi lại trên tin báo.

Tình thế phát triển như Cao Húc dự liệu, hẳn vừa lòng cười cười, không tệ, trực tiếp dùng bộ kế hoạch thứ nhất là được, không cần đại động can qua.

“Lâm Dương, tiếp xúc Tôn Tiến Trung và Ngũ Khánh Hòa thế nào?” Cao Húc buông mặt tin, ngón trỏ nhẹ gõ gõ bàn.

Bộ kế hoạch thứ nhất, nếu có hai tâm phúc này của Hoàng đế phối hợp sẽ đơn giản hơn nhiều.

Hiện giờ tất cả đều trong tầm kiểm soát của Cao Húc, hẳn làm việc ít cố kỵ hơn trước nhiều, trực tiếp sai người ám ngầm tiếp xúc, cho ra cái giá, nếu hai người này thức thời, xong việc có thể bảo đảm bình an phú quý.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra thế cục hiện tại, hai người kia có thể hỗn đến nước này, tất nhiên là người thông minh, biết xu cát tị hung.

Quả nhiên, Lâm Dương chấp tay, bẩm “Chủ tử, thành.”

“Tốt lắm.”

Cao Húc gật đầu: “Thánh chỉ phong thưởng ngày mai sẽ hạ, hoãn hai ngày, chính là lúc vạch trần việc thông đồng với địch, ngươi lệnh Tôn Tiến Trung chuẩn bị sẵn sàng.”

Không sai, hẳn không tính toán lại chờ, nếu tay nắm binh quyền và chính quyền, nên hoàn toàn bước lên đại vị, nếu không thực dễ dàng đem dài lắm mộng, lan tràn rất nhiều chi tiết không cần thiết.

Phụ hoàng của hắn nên bảo dưỡng tuổi thọ rồi.

Thánh chỉ phong thưởng đại chiến công thần quả nhiên buổi sáng hôm sau liền ban hạ.

Một trước hai sau ba đạo thánh chỉ, phân biệt chạy tới Tỉnh Bắc Hào Kỳ Tông Hiền phủ và chỗ ở mới của Kỳ Minh Tranh.

Nghe nói thánh chỉ đến, một nhà Kỳ Tông Hiền kinh ngạc, rốt cuộc cháu trai lớn có công đang ngụ ở nơi khác, thánh chỉ không nên đưa tới nơi này mới đúng.

Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, lại không ai dám chậm trễ, từ Hà thái phu nhân, Kỳ Tông Hiền, cho tới tôi tớ vẫy nước quét nhà, tất cả tụ lại ở tiền đình, quỳ nghênh thánh chỉ.

Thái độ thái giám tuyên chỉ vô cùng cao ngạo, cự tuyệt nhận túi tiền, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người Kỳ gia, trực tiếp mở ra thánh chỉ tuyên đọc.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu rằng: nay Tỉnh Bắc Hào Kỳ Tông Hiền, tổn hại hoàng ân, có hiềm nghi cấu kết ám điệp Thát Đát,……”

Giọng hoạn quan sắc nhọn đặc thù, dừng trong tai Kỳ Tông Hiền lại thành sét đánh giữa trời quang.

Không phải Kỳ Minh Tranh lập công lớn sao? Tội này tất nhiên sẽ nhẹ nhàng buông tha, tại sao lại như vậy?

Tay chân Kỳ Tông Hiền lạnh lẽo, cũng không rảnh lo mạo phạm, đột ngột ngừng đầu nhìn chăm chăm phía trên.

Giọng hoạn quan thực rõ ràng, Hoàng đế tỏ vẻ, Tĩnh Bắc Hầu phủ có tội lớn, vốn nên bị đoạt tước xét nhà, nhưng niệm phụ huynh Kỷ Tông Hiền vệ quốc có công, hiện giờ chỉ dờ xuống tước vị của Kỷ Tông Hiền, tước vị Tĩnh Bắc Hầu do thế từ Kỷ Minh Tranh kế tục.

Trong đầu một tiếng nổ vang, Kỷ Tông Hiền tê liệt ngã xuống mặt đất, ông ta lẩm bẩm nói: “Không thể nào, ta thừa tước, ta thừa tước,……”

“Sẽ không! Sẽ không! Không phải cháu trai lập công lớn sao?”

Tào thị thét chói tai, bà ta cự tuyệt tiếp thu sự thật này, che lại lỗ tai dùng sức lắc đầu, lực đạo to lớn, thậm chí trâm vàng nặng trĩu đều quăng rớt.

“Kỷ thế tử, không, Kỷ hầu gia lập công lớn, bệ hạ đều có phong thưởng, chỉ là việc này thì liên quan gì với chư vị chứ?”

Giọng không nhanh không chậm, nói chuyện đúng là thái giám tuyên chỉ, nếu không phải tân nhiệm Tĩnh Bắc Hầu chạm tay là bóng, Hà thái phu nhân còn ở đương trường, chỉ sợ hân quay đầu là có thể báo lên, nhị phòng Kỷ gia coi rẻ thánh chỉ.

Tuy là như thế, hân cũng có chút không kiên nhẫn, nhú mày nói: “Kỷ Tông Hiền, tiếp chỉ đi.”

“Xin nội sử thứ lỗi.”

Nói chuyện chính là Hà thái phu nhân, bà mới nghe thánh chỉ ngẩn người, sau đó là vui sướng, như vậy cũng tốt, trong nhà không tồn thất, cháu trai có năng lực trực tiếp đương gia càng tốt.

Bà xụ mặt, quát con thứ hai: “Nghịch tử, ngươi dám miệt thị thánh ý!?”

Đây là muốn chết sao? Xem tình hình hiện tại, chết cũng là một mình ông ta chết mà thôi, không liên lụy đến những người khác, bởi vậy Hà thái phu nhân tuy giận, nhưng cũng xem như trấn định.

Kỷ Tông Hiền đương nhiên không muốn chết, trong tiếng khóc rống của Tào thị, ông ta chỉ phải bò dậy, run rẩy tiếp thánh chỉ.

Đội ngũ tuyên chỉ xoay người rời đi, trước khi đi, sắc mặt nội giám tuyên chỉ biến đổi, cười tủm tỉm nói với Hà thái phu nhân: “Tập gia trước tiên chúc mừng thái phu nhân.”

Chúc mừng?

Tước vị thay đổi người ngồi, kỳ thật cũng không xem như hi sự, Hà thái phu nhân thoáng suy nghĩ, lập tức trước mắt sáng ngời.

Mới vừa rồi thánh chỉ cũng không đề cập Kỷ Minh Tranh lập công lớn, chỉ là nói niệm tình phụ huynh Kỷ Tông Hiền mới xét thay đổi người kế tục tước vị mà thôi.

Đây là nói, Kỷ Minh Tranh có phong thưởng khác.

Điểm này, lão thái thái thật đúng là không đoán sai.

Lại nói Kỷ Minh Tranh bên này, tiếp đạo thánh chỉ thứ nhất, Tĩnh Bắc Hầu tước vị do hân kế tục, hân cho rằng chỉ là như vậy, dù sao cũng là chính mình tự thỉnh cầu.

So với chiến công, thực ra ban thưởng này không xứng đáng, nhưng cầu nhân đắc nhân, hân tâm tưởng sự thành, cũng rất cao hứng.

Vừa định đứng lên, không nghĩ tới thái giám tuyên chỉ lại cười tủm tỉm nói: “Kỷ hầu gia chậm đã.”

Nói xong, hân lui ra phía sau một bước, thay một hoạn quan khác đồng dạng phục sức, người này lại cầm một thánh chỉ màu vàng kim, tiêm thanh xương: “Tĩnh Bắc Hầu Kỷ Minh Tranh, tiếp chỉ!”

Thánh chỉ sau đến chậm một bước, bởi vì lúc ấy đang tuyên đọc thánh chỉ thứ nhất, không thể quấy rầy, cho nên không cần nghênh đón liên tiếp, hiện tại trực tiếp tuyên đọc.

Kỷ Minh Tranh hơi giật mình một cái chớp mắt, hân lập tức phản ứng lại, cúi đầu cung kính nói: “Thần Kỷ Minh Tranh, cung nghênh thánh chỉ.”

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu rằng: Trẫm dùng văn trị thế, dùng võ dẹp loạn. Nay có Tĩnh Bắc Hầu Kỷ Minh Tranh là trụ cột triều đình, cũng là lá chắn quốc gia. Trong Yên Sơn dịch, Đại Chu đánh với Thát Đát, khanh nhiều lần lập công lớn, sau đó bắt sống Thát Đát Khả Hân, tích không thể kể.……”

Đối với công thần đứng đầu đại chiến, đại học sĩ soạn chỉ phá lệ dụng tâm, một đoạn thật dài khen thưởng, cuối cùng, Hoàng đế thánh chỉ thăng tước vị Tĩnh Bắc Hầu một bậc, phong làm nhất đẳng Tĩnh Quốc công, siêu phẩm, cha truyền con nối.

Tĩnh Quốc công phủ vị trí bất biến, trên cơ sở Tĩnh Bắc Hầu phủ xây dựng thêm hoàn thiện. Kế tiếp, còn có liên tiếp vàng bạc sản nghiệp hoàng ân ban thưởng, phi thường nhiều, hoạn quan đọc đến mức miệng khô lưỡi khô.

Sau khi kết thúc, mọi người đều ngằm nhẹ nhàng thở ra, người nói chuyện cố hết sức, người quý cũng thực không dễ dàng.

Canh giờ không còn sớm, đội ngũ tuyên chỉ phải trở về báo cáo kết quả công tác, không dám ở lâu, cười khen tặng vài câu, mang theo hồng bao vội vàng rời đi.

Lưu lại đều là người một nhà, không khí trong tiền đình nhiệt liệt, Kỳ Vinh cười đến không khép miệng được, nửa ngày mới miễn cưỡng kiềm chế, tiến lên hỏi: “Công gia, khi nào chúng ta trở về?”

Có thời gian tính cụ thể, ông cũng an bài người thu thập.

Kỳ Vinh tưởng ngày mai, không ngờ Kỳ Minh Tranh lại nói: “Lập tức trở về.”

“Vinh thúc, thúc sai người tiến cung báo tin vui cho nương nương, tiếp theo, liền đi Lâm Giang Hầu phủ một chuyến, mời lão hầu gia qua phủ.”

Hắn vô cùng chán ghét nơi này, nhưng lại không thể không sai người đi một chuyến.

Lão hầu gia là tộc trưởng, trước khi Lâm Giang Hầu phủ bị xét nhà vắn tội còn có thể lợi dụng một chút.

Không sai, hắn muốn phân nhà ở riêng, hoàn toàn quét nhị phòng ra khỏi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136

Editor: Vy Vy 1505

“Sao nhà này còn chưa phân xong?” Kỳ Uyển Thanh có chút nghi hoặc.

Hiện tại đã là một ngày sau khi ca ca được phong tước, lúc trước ca ca đã có tính toán phân nhà ở riêng, lại từ trong miệng Kỳ Vinh biết nàng có danh sách sản nghiệp tổ tiên, sớm đã cầm về sổ sách, sai người kiểm tra đối chiếu.

Xưa nay con nôi dôi thừa tước chiếm phần lớn, theo lý không khó phân, sao mất cả ngày hôm qua cộng thêm một buổi sáng hôm nay cũng không thể hoàn thành.

Hà ma ma than một tiếng: “Lão nô hỏi thăm, nghe nói không đơn giản là hiện ngân gần như hao hết, mặc dù là sản nghiệp tổ tiên, điền trang cùng với tranh chữ, đồ cổ, đều không khớp với sổ sách ban đầu, hiện tại phải kiểm kê một lần nữa, cho nên hao phí rất nhiều thời gian.”

Kỳ Tông Hiền thật là người có năng lực, đi quan hệ, hiếu kính mẹ con Hoàng hậu, còn có nhà mình tiêu xài, mấy năm thời gian, thế nhưng hoang phí quá nửa gia sản Kỳ tổ phụ tích góp.

Kỳ Minh Tranh mặt lạnh như hàn băng, hắn bắn khoản quả nhiên không sai, một người hoang đường như vậy, mấy chục năm sau tước vị này có còn hay không, thật là vấn đề lớn.

Suốt đêm liên tục kiểm kê, hôm sau lão hầu gia bệnh nặng cũng kiên trì lại đến, lấy thân phận tộc trưởng giám sát, muốn một lần giải quyết vấn đề, làm về sau Kỳ Tông Hiền không có khả năng chơi xấu.

Không sai, lão hầu gia bị bệnh, năm nay gần tám mươi tuổi, bị bệnh không dễ dàng khỏe lại, cộng thêm liên tiếp thu được tin dữ Mục Hoài Thiện, Ngụy Vương chết trận, tâm tình trầm trọng, bệnh càng thêm bệnh, nghe đại phu lặng lẽ nói, khả năng không được tốt.

Nhưng dù vậy, ông nghe Kỳ Minh Tranh cho mời, còn giấy giữa bỏ lên.

Ông hổ thẹn với một nhà đệ đệ, lúc ấy Tùng Bảo dịch ông không biết, nhưng xong việc sai lầm lớn đã đúc thành, lại lên án mạnh mẽ con trai con gái cũng không thể vãn hồi, tuy ông phần nộ lựa chọn buông tay không phản ứng mọi chuyện, nhưng lại không có khả năng vạch trần nhà mình thông đồng với địch, khiến cả nhà bị đoạt tước diệt tộc.

Chuyện này đè trong lòng nặng trĩu, Kỳ Minh Tranh lập công lớn còn sống, ông mới nhẹ nhàng một chút, khó được có thể giúp đỡ một ít, ông sai người nâng lại đây.

Đối mặt một nhà kẻ thù giết cha hại mẹ, Kỳ gia huynh muội thật sự không thể cảm kích, chỉ có thể xem như lợi dụng hết khả năng.

“Nếu có thể chết bệnh trong vòng hai ngày, vậy xem như tiện nghi ông ta.” Việc vạch trần thông đồng với địch đang được đếm ngược.

Kỷ Uyển Thanh hừ lạnh một tiếng, đối phương từng giúp nàng đoạt lại tài sản riêng của phụ thân, nàng rất cảm kích, nhưng khi biết chân tướng phụ thân chết trận, tất cả đã trừ khử hầu như không còn.

Nàng không tin, huynh muội Hoàng hậu làm ra chuyện lớn như vậy, lão hầu gia không biết chút nào.

“Cũng không biết, khi nào sản nghiệp tổ tiên mới có thể kiểm kê xong?”

Sản nghiệp tổ tiên bị tiêu xài tất nhiên làm người ta phẫn nộ, nhưng nhanh chóng đuổi nhị phòng ra khỏi nhà cũng rất gấp, trước khi việc thông đồng với địch bị vạch trần, lão hầu gia vẫn là tộc trưởng, việc này được xử lý kịp thời thỏa đáng, không thể tốt hơn.

Vấn đề này, Hà ma ma không trả lời được: “Hay là, lão nô lại sai người hỏi thăm.”

“Không cần.”

Rèm cửa được vén lên, vào cửa chính là Cao Húc, hần đi thứ gian bế con trai trước, An nhi ở trong lòng phụ thân xoa xoa đôi mắt, cười khanh khách.

Cha con hai người ngồi xuống gần Kỷ Uyển Thanh, nàng chọc quai hàm con trai trắng nõn: “An Nhi của nương tỉnh ngủ rồi sao.”

Nói xong, nàng nhìn phu quân, ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ điện hạ biết?” hỏi chính là việc kiểm kê sản nghiệp tổ tiên.

Cao Húc gật đầu, thả con trai về kêu to tới trong lòng Kỷ Uyển Thanh, không cần tiểu tử này đuổi tay đòi: “Vừa rồi ca ca nàng sai người truyền tin đến, nói là trước giờ cấm đi lại ban đêm hôm nay là có thể hoàn toàn giải quyết việc này.”

Kỷ Minh Tranh biết vạch trần thông đồng với địch sẽ tiến hành một hai ngày tới, cho nên mới khẩn cấp, thấy sắp hoàn thành, lập tức báo tin Đông Cung.

Vừa lúc, thời gian Cao Húc dự tính là lâm triều ngày mai.

“Điện hạ, tối nay liền bắt đầu sao?”

Kỷ Uyển Thanh không còn lo lắng chuyện nhà mẹ đẻ, ca ca nàng sẽ nhanh nhẹn xử lý, một nhà nhị phòng lập tức sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

Nàng nhớ thương cũng không phải việc thông đồng với địch.

Dù sao hiệp nghị được bảo tồn hoàn hảo, mặc dù bản thân Hoàng đế muốn che chở cũng không thể. Nhưng thật ra lúc trước Cao Húc có nói, trước khi vạch trần sẽ bắt đầu ra tay, chuyện này càng làm cho nàng quan tâm.

Ra tay cái gì?

Đương nhiên là đại vị.

Ngoại sự phức tạp, Cao Húc không có khả năng từng vụ từng việc đều nói cho thê tử, nhưng hần lại chưa từng giấu diếm.

Kỷ Uyển Thanh biết ý tưởng của hần.

Sau khi vạch trần việc thông đồng với địch, Cao Húc âm thầm kiểm chỉ để vị.

Đương nhiên, hần là Thái tử, là người thừa kế để vị danh chính ngôn thuận, khẳng định không muốn dính ô danh oán nghịch.

Cũng may trải qua thời gian mấy tháng, hoàng cung, đặc biệt là tiền triều, đã cơ bản rơi vào sự khống chế của Đông Cung, an bài bố trí thích hợp, chờ tới lúc hóa hậu là có thể danh chính ngôn thuận.

“Ừ, Thanh Nhi đừng lo lắng, cô đã an bài thỏa đáng, lui một vạ bước, nếu mưu tính này không thành, cô còn có chiêu sau.”

Nếu không phải vạ bắt đắc dĩ, Cao Húc không hy vọng vận dụng vũ lực, nhưng này không đại biểu hần không có vũ lực.

Xưa nay khi thay đổi để vị, binh quyền có thể tạo được tác dụng quyết định, Xương Bình Đế cho một cơ hội, hần đã nắm giữ binh quyền chặt chẽ trong tay, chân đã bước một bước vào tất thắng.

“Mấy ngày tới, cô có lẽ không rảnh phân thân, nàng và An Nhi yên tâm lưu lại trong phòng là được.”

“Dạ.”

Cao Húc lại lu bù công việc, vội vàng dùng bữa trưa với thê tử, liền đi tiền điện.

“Điện hạ, Trần Vương cầu kiến bệ hạ, hai người mật đàm hồi lâu, khi ra cửa, vẻ mặt Trần Vương rất thả lỏng.”

Có Tôn Tiến Trung phản chiến, bọn họ nắm động tĩnh Càn Thanh cung như lòng bàn tay.

“A?”

Cao Húc nhướng mày, đệ đệ này của hắn và phụ hoàng đạt thành ý kiến nhất trí, muốn bắt tay đối phó Đông Cung sao?

Đây là xác thật, Hoàng hậu thương tâm hơi qua, lập tức ý thức được tình huống nghiêm trọng, nhanh chóng triệu Trần Vương tiến cung, mẹ con ôm đầu khóc rống xong, “tiêu trừ khúc mắc”, ngay sau đó bà ta để con trai út tiếp chương thế lực một đảng Khôn Ninh Cung.

Mẹ con, cậu cháu vừa cả đêm chinh hợp thế lực trên tay, vừa thương nghị đối sách, cuối cùng đạt thành nhất trí, hợp tác với Hoàng đế.

Trần Vương kiên nhẫn đợi chờ, chờ Xương Bình Đế hoàn toàn hiểu rõ tình cảnh bản thân, sáng nay hắn lập tức cầu kiến.

Cha con đóng cửa mật nghị thật lâu, trước giờ cơm trưa mới tan, theo Tôn Tiến Trung nói, xong việc về mặt hai người thoạt nhìn đều thả lỏng một chút.

Xem ra, hợp tác đạt thành.

Cao Húc nhàn nhạt cười, cũng không kỳ quái, dù sao lập trường thay đổi theo ích lợi hết sức bình thường.

“Không cần để ý tới, mặt khác, người truyền lời Đinh Văn Sơn, có thể chuẩn bị rút về.” hiện tại Trần Vương muốn nhảy nhót, chậm rãi.

Lâm Dương nhất nhất ghi nhớ, lại dò hỏi: “Điện hạ, vật kia khi nào mới đưa cho Tôn Tiến Trung?”

Cao Húc trầm ngâm một lát: “Trước tối nay là được, người lệnh hắn trước khi lâm triều thì dùng.”

Vật gì?

Đáp án là một bình sứ nhỏ chứa thuốc bột, không phải thuốc độc, dù sao Cao Húc không tính giết cha. Đây là Lưu thái y chuyên môn nghiên cứu ra, sau khi dùng, nếu cảm xúc đột nhiên kích động, sẽ xuất hiện bệnh trạng choáng váng thậm chí hôn mê.

Người trúng được bắt mạch không ra, chỉ là được hiệu rất ngắn, chỉ khoảng hai canh giờ, qua thời gian này lại kích động liền không ảnh hưởng, cho nên chỉ có thể trước khi lâm triều sử dụng.

Còn về người được chọn để hạ được, Tôn Tiến Trung là thích hợp nhất.

Càn Thanh cung.

Về mặt Xương Bình Đế hơi hòa hoãn, khôi phục ăn uống, bữa tối cũng dùng không ít. Lần đầu tiên ông ta phát hiện, Trần Vương đưa con trai này cũng không tệ, đối phương cầu kiến quá kịp thời.

Vương Thụy Hành khổ khuyên Hoàng đế, nói Thái tử hiếu thuận, làm ông ta không cần lo lắng, kỳ thật đã biểu lộ thái độ chính mình, tuy ông ấy cự tuyệt phối hợp diệt trừ Đông Cung, nhưng vẫn sẽ không cho phép xuất hiện oán vị, hành thích vua.

Thế lực đảng bảo hoàng không nhỏ, tình trạng của Xương Bình Đế kỳ thật không đến mức tệ hại, nhưng đối với một Hoàng đế, này đã không thể tiếp nhận.

Ở thời điểm ông ta bó tay không có biện pháp, Trần Vương tới, lần đầu tiên Hoàng đế nhìn thẳng vào đứa con trai này, ông ta phát hiện đối phương tốt hơn nhiều so với bảo huynh Ngụy Vương.

Xương Bình Đế đã sớm thu được tin tức Ngụy Vương chết trận, bản thân ông ta cũng không có bao nhiêu tình thương của cha, chính mình cũng có rắc rối lớn, nghe qua thì thôi, không rảnh thương cảm.

Thậm chí gặp Trần Vương, ông còn cảm thấy có chút may mắn Ngụy Vương chết đúng lúc, bởi vì với tác phong trước sau như một của con thứ hai, hợp tác khẳng định sẽ không kịp thời vui sướng như vậy.

“Tôn Tiến Trung, trẫm muốn nghỉ ngơi sớm chút.”

Sắc trời vừa mới tối, ngày xưa chính là lúc triệu hạnh phi tần, nhưng giờ phút này Xương Bình Đế không có ý muốn. Sáng nay đã hạ thánh chỉ khôi phục lâm triều, ông ta muốn sớm chút nghỉ ngơi dưỡng tính trừ duệ.

Trần Vương nói đúng, rốt cuộc ông ta là hoàng đế tôn sư, lúc lâm triều có thể tạo được tác dụng cực lớn.

Bên ngoài, Hoàng Thái tử không thể làm trái.

Hoàng đế nói chuyện dùng được, Trần Vương trên triều đình có thế lực, hai bên bắt tay, mới có thể cùng nhau đối phó Đông Cung.

Có mục tiêu, âm thầm trên mặt Xương Bình Đế tan rất nhiều, Tôn Tiến Trung vội lên tiếng, phân phó cung nhân thái giám mang đồ dùng rửa mặt nhanh tiến vào, ông ta cũng cùng tiến lên hầu hạ.

Hoàng đế nghỉ ngơi, trong nội điện ánh nến tắt rất nhiều, an bài cung nhân trực đêm xong, Tôn Tiến Trung mới lui ra.

Ông ta tuy là ngự tiền đại tổng quản, nhưng cũng rất mệt, thức trước khi Hoàng đế dậy chờ hầu hạ, vẫn luôn chờ Hoàng đế ngủ rồi mới có thể nghỉ ngơi.

Nhưng đãi ngộ của ông ta lại vô cùng tốt, có một gian nhà ở độc lập phi thường không tệ, còn có mấy tiểu thái giám hầu hạ.

Mới vừa trở lại trong phòng chính mình ngồi xuống, tiểu thái giám bận rộn mức nước vắt khăn, mới vừa sửa sang xong, bỗng tai Tôn Tiến Trung vừa động, liền nghe thấy cửa sổ bị gõ vang.

Thực nhẹ, một dải hai ngăn một dải, giống như là gió thổi thứ gì đánh vào cửa sổ.

Tiểu thái giám không có phản ứng gì, Tôn Tiến Trung lại bỗng chốc giương mắt, lo lắng nói: “Được rồi, ta muốn nghỉ ngơi, các người đi xuống đi.”

Tiểu thái giám vâng vâng dạ dạ, nói vài câu liền rón ra rón rén lui xuống, cũng khóa cửa phòng.

Ông ta đợi một lát, cửa sổ lại lần nữa bị người không tiếng động đẩy ra.

Tiến vào chính là một tiểu thái giám áo lam, Tôn Tiến Trung biết người này, đối phương phụ trách vậy nước quét nhà hành lang, xưa nay cần mẫn không nhiều lời, cũng không biết đi quan hệ, vẫn luôn không thể leo lên trên, tới mấy ngày trước ông ta mới biết, thì ra đối phương là ám tuyến của Đông Cung.

Tôn Tiến Trung đầu phục Đông Cung.

Vốn dĩ ông ta cho rằng chính mình đủ trung thành với Hoàng đế, hưởng thụ đủ rồi cũng có thể giao ra mệnh, chỉ tiếc chuyện tới trước mắt, ông ta phát hiện chính mình vẫn là sợ hãi tử vong.

Tôn kính trung đi theo bên người Hoàng đế nhiều năm, tầm mắt là có, thế cục hiện tại thế nào, so với chính mình chủ tử, ông ta thấy rõ hơn nhiều.

Ông ta không muốn chết, năm ngoái ông ta mới tìm được đệ đệ thất lạc nhiều năm, huynh đệ gặp lại thật cao hứng, đệ đệ còn cho ông ta một con trai một con gái làm con thừa tự.

Ông ta tìm được người nhà, còn có hậu, cuộc sống có tư có vị vừa mới bắt đầu, ông cần thiết sống sót, không thể để người nhà cùng nhau chôn cùng.

“Điện hạ có gì phân phó?”

Nơi này không phải nơi thanh tịnh, Tôn Tiến Trung không dám trì hoãn, thấy người liền lập tức hạ giọng dò hỏi.

Tiểu thái giám cũng không vô nghĩa, trực tiếp từ trong lòng móc ra một bình sứ: “Bình thuốc bột này không màu không vị, một lần chỉ cần phân lượng khoảng nửa móng tay cái, ngày mai trước khi lâm triều ông nghĩ cách cho bệ hạ uống.”

Trong lòng Tôn Tiến Trung chấn động, bình sứ suýt nữa rời tay mà rớt xuống: “Đây là!?”

“Không màu không vị không độc, chỉ có chút hiệu quả nhỏ.” Tiểu thái giám cười: “Ông yên tâm, chủ tử nhà ta không muốn hành thích vua.”

Lời này Tôn Tiến Trung ngược lại không hoài nghi, dù sao bản thân Hoàng Thái tử danh chính ngôn thuận, lại nắm quyền, thật sự không cần thiết nhiễm ô danh oán vị.

Ông ta chỉ là chột vừa nghe thuốc bột nên kinh ngạc thôi.

“Ông không cần kinh hoàng, nếu chủ tử nhà ta đáp ứng sự thành thà ông một con đường sống, làm ông ra cung tự sinh hoạt, chắc chắn sẽ như thế.”

“Người thay ta khấu tạ điện hạ.”

Đông Cung xử sự làm người, nhiều năm qua Tôn Tiến Trung xem ở trong mắt, cũng vì vậy ông ta không suy xét lâu lắm, liền gật đầu đáp ứng đầu nhập.

Hai người thực cẩn thận, vội vàng nói vài câu, tiểu thái giám liền lặng lẽ rời đi.

Trong lòng Tôn Tiến Trung có chuyện, một đêm này không ngủ được, giờ Dần liền đứng lên, vội vàng đi nội điện Càn Thanh cung.

“Bệ hạ, bệ hạ nên thức dậy.”

Hiện tại Xương Bình Đế thực xem trọng lâm triều, Tôn Tiến Trung cách trướng màn gọi hai tiếng, ông ta liền thức ngay.

Rửa mặt thay quần áo, tiếp theo liền nắm chặt thời gian lót bụng một chút, để tránh sau đó lâm triều trong bụng đói khát.

Hoàng đế dùng chút điểm tâm, Tôn Tiến Trung như thường, lập tức phụng một chén trà nóng lại đây.

Xương Bình Đế tiếp nhận, phiết phiết bọt lá trà, dùng điểm tâm khẳng định có chút khát, ông ta liên tục uống vài ngụm mới buông.

Chung trà bằng sứ thanh hoa đã bị tùy ý gác trên kỷ trà, Tôn Tiến Trung rũ mắt.

Thành.

Đáy lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, tuy biết chính mình ra tay nhất định thành công, nhưng chuyện lớn bậc này khẳng định phải chứng thực mới có thể an tâm.

Nhạc đệm nhỏ giấy lát đã qua, ngoại trừ Tôn Tiến Trung không người phát hiện, ngay sau đó ông ta khom người nói: “Bệ hạ, sắp đến giờ lâm triều rồi.”

“VẬY ĐI THÔI.”

Hoàng đế một thân mình hoàng long bào lên ngự giá, được đội ngũ cấm vệ quân vây quanh nghi trượng đi Văn Hoa Điện.

Cửa lớn Văn Hoa điện sớm mở ra, văn võ bá quan phân loại hai bên, chỉnh chỉnh tề tề, Ngô Chính Dung mới vừa cùng cháu ngoại trao đổi một ánh mắt, liền nghe được thái giám sắc nhọn truyền xướng.

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137

Editor: Vy Vy 1505

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Một điện văn võ bá quan quỳ nghênh, hô vạn tuế, trường hợp phổ biến ngày xưa cảm thấy bình thường nhưng hôm nay lại khiến Xương Bình Đế nhiệt huyết sôi trào.

Ông ta bước lên thềm ngọc, ngồi xuống long ý, tầm mắt thuận thế quét quanh một lượt, cuối cùng dừng trên người Hoàng Thái tử một thân vàng kim đầu đội tử kim quan, đôi mắt ông ta nheo lại, tâm tình muốn nắm giữ chặt chẽ tất cả càng thêm bức thiết.

Đội ông ta cầm lại quyền bính, chắc chắn nhỏ tận gốc tên nghịch tử này!

Xương Bình Đế nhớ tới hôm qua Trần Vương nói, việc nhỏ mà không nhìn sẽ làm loạn việc lớn, ông ta miễn cưỡng thu hồi tầm mắt: “Chúng ái khanh bình thân.”

“Tạ bệ hạ!” Văn võ bá quan sôi nổi đứng dậy.

Cao Húc cảm giác được tầm mắt của Hoàng đế phía trên sao?

Đáp án đương nhiên là khẳng định.

Xương Bình Đế cũng không phải một người am hiểu che giấu cảm xúc, tầm mắt có chút lộ liễu, Cao Húc nhảy bén, rất rõ ràng ánh mắt lạnh băng kia từ khi nào bắt đầu, khi nào dời đi.

Hắn phi thường bình tĩnh, bắt đầu từ thời khắc hắn tự xin thay mặt thiên tử xuất chinh, hắn liền biết chắc chắn sẽ như nước lửa với phụ hoàng trên long ý.

Cũng tốt, hoàn toàn giải quyết, cũng miễn ngày sau phiền nhiễu.

Cao Húc nhìn thấy Xương Bình Đế và Trần Vương nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, hắn vờ như không biết, hơi hơi cong môi cười.

Mặc kệ hai người này đạt thành hiệp nghị gì, đều chậm rồi.

Ngắn ngủi một thời gian, trong đại điện mạch nước ngầm mãnh liệt, Tôn Tiến Trung tiến lên một bước, giọng the thé nói: “Có việc khai tấu, không việc bãi triều!”

Ông ta vừa dứt lời, Trần Vương lập tức bước ra khỏi hàng: “Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần việc muốn tấu.”

Hôm qua hai người đã thương nghị xong, Xương Bình Đế lập tức dò hỏi: “Chuyện gì?”

“Theo nhi thần biết, đại quân chiến thắng về kinh đã nhiều ngày, nhưng không biết vì sao tốc độ từng đại quân trở về vệ sở lại rất thông thả, làm cho đến nay doanh địa ở kinh giao vẫn có rất nhiều quân ngoài kinh hạ trại, xin phụ hoàng hạ chỉ, làm quân ngoài kinh tốc tốc trở về vị trí cũ.”

Trần Vương vẫn là có chút ánh mắt, trước tiên nêu ra vấn đề mấu chốt.

Vốn dĩ khao thưởng ba quân xong, đại quân xác thật nên nhanh chóng rời đi, từng người trở lại cương vị vốn dĩ của chính mình, sở dĩ bọn họ động tác thông thả, đương nhiên là bởi vì Cao Húc an bài.

Hiện tại cộ tới cộ lui lưu trữ không đi, đều là thân tín tuyệt đối của hắn như đám người Hoắc Xuyên thống lĩnh quân đội, mưu đồ đại vị cần đủ binh lực làm phòng tuyến cuối cùng, dù sao Thất Đất đã không gượng dậy nổi, hiện tại bắc cương phòng thủ hoàn toàn không thành vấn đề.

Trước khi tiến cung cầu kiến Hoàng đế, Trần Vương đặc biệt thương nghị với Anh Quốc Công, hai người giải thích tương đồng, cho rằng việc cấp bách là nhanh chóng điều đại quân rời khỏi.

Chuyện này Xương Bình Đế cũng biết, ông ta thâm chấp nhận, vừa đợi Trần Vương nói xong, lập tức gật đầu.

“.....” Trần Vương nói đúng lắm.

“Bệ hạ!”

Xương Bình Đế mới vừa há miệng, đã bị một người cao giọng đánh gãy, ông ta tập trung nhìn vào, thì ra người chen vào nói là Tả Đô Ngự Sử Lý Bá Khâm.

Hoàng đế thực không vui, nếu là trước kia, ông ta tất nhiên sẽ lời đình giận dữ, nhưng cuộc đời lần đầu rơi vào nghịch cảnh, rốt cuộc làm ông ta học xong thoáng nhẫn nại, chỉ lạnh mặt, hỏi: “Lý ái khanh có gì muốn tấu, cần tạm chờ một lát.”

“Cũng không được, xin bệ hạ trước hết nghe thần một lời.”

Triều đại Thái tổ Hoàng đế đề phòng bị người che giấu tai mắt, cho ngôn quan quyền lợi rất lớn, Đô Sát Viện thậm chí không cần chứng cứ, là có thể trực tiếp dâng tấu vạch tội. Quanh năm suốt tháng, làm cho lá gan của bọn họ lớn hơn nhiều so với các quan viên khác.

Tả Đô Ngự Sử là nhân vật số một số hai trong Đô Sát Viện, Lý Bá Khâm làm người ngay thẳng tính tình lại gấp, càng là nhân tài kiệt xuất, không phải hắn không phát hiện Hoàng đế trầm mặt, nhưng hắn như cũ không nhường lời.

“Vi thần cho rằng, lời Trần Vương nói sai rồi, đại quân cứ để Bình Bộ an bài trở về vị trí cũ là được, có việc khác cấp bách hơn.”

Hắn một hơi không nghĩ, lập tức nói tiếp: “Bởi vì lần này đại chiến ở Yến Sơn, trên dưới triều đình toàn lực phối hợp, vi thần cũng thế, ai ngờ trong lúc vô tình, thế nhưng phát hiện năm đó Tùng Bảo dịch có chút kỳ quái.”

“Vi thần tinh tế điều tra, quả nhiên phát hiện manh mối!”

Lý Bá Khâm còn có một thân phận khác không muốn người biết, mấy năm trước, hắn đã là tâm phúc của Đông Cung, lần này lãnh trọng trách vạch trần chuyện thông đồng với địch.

Hắn xem như không thấy Hoàng đế không vui, một câu, hấp dẫn lực chú ý của mọi người trong đại điện.

Vương Thụy Hành đại kinh thất sắc: “Lý đại nhân, mau tốc tốc nói.”

Tùng Bảo dịch, một thành quân dân tử thương hầu như không còn, là nỗi đau của tất cả những người nhiệt tình yêu thương gia quốc. Đặc biệt là Vương thủ phụ, ông ấy thường thường tự trách, nếu lúc trước chính mình có càng tốt kiến nghị, hoặc là lương thảo vật tư đưa đến kịp thời chút, có phải có thể tránh khỏi thảm kịch hay không?

Dù sao nhóm viện quân thứ hai chỉ tới trễ một chút.

Tuy rằng kinh thành quyết định ảnh hưởng thật không lớn đối với cục diện chiến đấu, nhưng chính là kém như vậy một chút, liền đúc thành đau xót tồn thất thật lớn, việc này tra tấn Vương Thụy Hành một đoạn thời gian rất dài.

Hiện tại lại nói cho ông ấy biết, trong thảm kịch này có kỳ quái?

Gặp chuyện này, đừng nói Vương Thụy Hành, bất luận người nào chỉ cần trong lòng không có quỷ, đều sẽ cực kỳ xúc động phẫn nộ, mọi người nhìn chăm chăm Lý Bá Khâm, nín thở chậm đợi.

Đại điện châm rơi có thể nghe, không khí lập tức căng chặt.

Con người Trần Vương co rụt lại, lập tức liếc mắt Hoàng Thái tử.

Vừa vặn đối diện một đôi con người đen thâm sáng bóng, vẻ mặt Cao Húc nhàn nhạt, không thấy vui giận, ánh mắt sâu thẳm như biển, lạnh lùng liếc hắn một cái, không dấu vết dời đi tầm mắt.

Chuông cảnh báo trong đầu Trần Vương xao vang.

Hắn lập tức cảm giác không tốt, tâm niệm quay nhanh, dời tầm mắt lên phía trên thềm ngọc.

Trần Vương muốn để Hoàng đế đánh gãy Lý Bá Khâm, đáng tiếc Hoàng đế cũng không chú ý hắn, Xương Bình Đế cũng bị hấp dẫn, nhú lại mày rậm nhìn bên kia.

Đây là trong lòng có chút lo lắng.

Chỉ vì năm đó chiến dịch phương bắc vừa mới khai hỏa, Hoàng đế kiêng kỵ phương bắc quân khu quá mức đoàn kết, ý bảo Mục Hoài Thiện và mấy tâm phúc khác tùy thời phân hoá một chút.

Làm hoàng đế, ông ta chỉ nghĩ thích hợp chèn ép một chút mà thôi, thật không tính toán bốn phía lấy máu. Dù sao đại tướng năng chinh thiện chiến thiệt hại, binh mã từ thương nghiêm trọng, ảnh hưởng rất lớn căn cơ của kẻ thống trị.

Xương Bình Đế không anh minh, nhưng thật không ngu xuẩn đến nước này.

Ai có thể lường trước, Mục Hoài Thiện vừa vặn là bào đệ của Hoàng hậu, nhân cơ hội kẻ kế hoạch ra một hồi đại loạn.

Xong việc, Mục Hoài Thiện nói chính mình chỉ là nho nhỏ an bài một chút, ai ngờ Thát Đát thể công hung mãnh, làm cho hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Xương Bình Đế đầm ngực dậm chân, điều tra một phen, cho rằng lời Mục Hoài Thiện nói là thật, vì thế chỉ phải ý bảo chạy nhanh kết thúc, để tránh bị người phát hiện.

Nhân mã mấy phe cùng nhau kết thúc, lại có Hoàng đế dung túng, cho nên dấu vết mới có thể bị quét sạch sẽ.

Hiện tại, Xương Bình Đế còn tưởng rằng chính mình lòi, thầm nghĩ nếu thật vạn bất đắc dĩ, đành phải lòi Mục Hoài Thiện chết trận ra lãnh tội, dù sao chết không đối chứng.

Ông ta làm sao có tâm tư nhìn Trần Vương, Tôn Tiến Trung nhìn thấy, không những không nói cho Hoàng đế, ngược lại dời đi ánh mắt làm bộ không phát hiện.

Cao Húc tỉnh sẵn, trong lòng Trần Vương như có lửa đốt, nhưng ngăn ngừ trong nháy mắt, Lý Bá Khâm đã thật cẩn thận lấy ra hai phong thư.

Hắn vẽ mặt nghiêm túc, mở ra phong bì, giữ ra hiệp nghị, dựng giờ lên trước ngực, làm cho cả triều văn vô đều thấy rõ ràng.

“Năm đó có người tư thông ngoại địch!”

Lý Bá Khâm đột nhiên xoay người, ánh mắt như mũi tên nhọn, hung hăng bắn về phía thủ lĩnh một đảng Kỳ hậu Trần Vương và Lâm Giang Hầu, hắn nghiêng răng thống hận.

“Kẻ thông đồng với địch đúng là Khôn Ninh Cung Kỳ Hoàng hậu, còn có quốc cữu Kỳ Tông Văn! Hai người này vì giành đích vị, có ý định làm hại tâm phúc của Hoàng Thái tử là đại tướng Sở Lập Tung, cùng với đại tướng Kỳ Tông Khánh kiên quyết không muốn thông đồng làm bậy.”

“Vi suy yếu thế lực của Đông Cung, vì lòng riêng của bản thân, hai người này tư thông đại vương tử Thát Đát năm đó, chính là hiện giờ Thát Đát Khả Hãn đã bị bắt. Trước tiên mãnh công Tuyên phủ, Tùng Bảo, lại mai phục ngăn chặn viện quân của Sở Lập Tung, một lần không thành, mới điều binh vây khốn Tuyên phủ qua đánh Tùng Bảo, làm cho quân coi giữ, viện quân và cả bá tánh toàn diệt!”

Tuy Lý Bá Khâm là tâm phúc của Thái tử, nhưng hắn thật là một người trung trực, hắn hận thấu xương kẻ thông đồng với địch, hận không thể uống máu ăn thịt bọn họ, gắt gao trừng mắt nhìn Trần Vương, Kỳ Tông Văn đang sắc mặt đại biến, hắn “phanh” thật mạnh quỳ xuống đại điện.

“Bệ hạ!”

Hắn giọng cao cao hai hiệp nghị, mặt đầy nước mắt la hét: “Xin bệ hạ làm chủ vì quân dân Tùng Bảo chết trận! Xin bệ hạ trả cho quân dân Tùng Bảo chết trận một câu công đạo!”

Trên giấy hơi ố vàng, phân biệt có huynh muội Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu ký tên, mỗi người còn đóng một ấn dấu đỏ thắm.

Trong đó, một cái là ấn tín Lâm Giang Hầu, mà một cái khác rõ ràng là kim bảo của Hoàng hậu!

Bút tích rõ ràng, dấu ấn rõ nét, cả triều ồ lên, triều thần khiếp sợ không rành lo quy củ, sôi nổi xúm lại trước mặt Lý Bá Khâm, cẩn thận xem kỹ hai tờ hiệp nghị.

“Là thật sự! Lại là thật sự!!”

Cho dù triều thần không biết bút tích của hai người, nhưng kim bảo Hoàng hậu không thể giả mạo, mấy đại thần trước tiên vây lại đây vừa thấy rõ ràng lập tức kinh hô ra tiếng.

Lý Bá Khâm không cầm hai phong thư kia bao lâu, đã bị Vương Thụy Hành chạy gấp lại cẩn thận đoạt lấy. Lão thủ phụ run run rẩy rẩy, bộc phát ra sức lực kinh người, ra sức chen vào, cầm thư tập trung nhìn.

“Đáng thương hơn hai mươi vạn quân dân Đại Chu ta!!”

Vương Thụy Hành khóc rống thất thanh, roi lệ đầy mặt, thân hình già nua run rẩy run rẩy, Cao Húc thấy, không nhịn được hơi hơi nhú mày: “Vương thủ phụ xin bảo trọng.”

Hắn vẫn thực kính trọng vị lão thần trải qua ba triều này, không tính toán làm đôi phương vì đau lòng quá mức mà thua tiền.

“Xin Thái tử điện hạ yên tâm, lão thần không có việc gì.”

Sự thật chứng minh, thủ phụ trải qua mấy chục năm gió táp mưa sa, có năng lực thừa nhận hơn người, mặc dù bị thông vạ phần, phản ứng cũng nhanh nhẹn như bình thường, nói xong đã “phanh” một tiếng, thật mạnh quỳ xuống bên cạnh Lý Bá Khâm, chấp tay nghiêm nghị nói: “Thông đồng với địch bán nước, tội này nên tru!”

“Xin bệ hạ xử lý thật nghiêm khắc, an ủi anh linh hai mươi vạn quân dân trên trời!”

“Phanh”, “phanh”, cả triều văn võ như sùi cào, sôi nổi quỳ rạp xuống đất, bị phần nhìn trên thềm ngọc cùng kêu lên hò hét: “Xin bệ hạ xử lý thật nghiêm khắc, an ủi anh linh hai mươi vạn quân dân trên trời!”

Tay chân Trần Vương, Lâm Giang Hầu lạnh lẽo, đầu óc trống rỗng, Tôn Tiến Trung đã xuống thềm ngọc, thật cẩn thận tiếp nhận hai phong thư kia, bước nhanh về, đưa tới trong tay Hoàng đế.

Xương Bình Đế tập trung nhìn vào, từng chữ từng câu, ấn giám đồ thăm rõ ràng, quả nhiên không giả.

Đầu óc ông ta cũng âm âm vang lên, tay đã không chịu khống chế mà run rẩy: “Hay cho một mẫu nghi thiên hạ trung cung Hoàng hậu! Hay cho một quốc cữu Lâm Giang Hầu Kỳ Tông Văn!”

Trong Tùng Bảo dịch, Xương Bình Đế có tồn thất sao?

Đáp án là có, lại còn rất quan trọng.

Ánh mắt ông ta không tốt, bồi dưỡng ra tâm phúc phần lớn chẳng ra gì, nhưng nhân số nhiều, tổng còn có một hai người có khả năng thả trong quân.

Đáng tiếc đều chết sạch trong Tùng Bảo dịch, cũng không biết Mục Hoài Thiện cố ý hay là vô tình, dù sao bốn năm trước hai tướng quân thanh niên này đều hy sinh.

Lúc ấy Xương Bình Đế thương tiếc một phen, xong việc cũng bỏ qua.

Trước khác nay khác, hiện tại đảng bảo hoàng đều có chủ trương, ông ta lâm vào hoàn cảnh tứ cố vô thân, năm đó hai tướng quân thanh niên liền có vẻ đặc biệt trân quý.

Hai người này năng lực không kém hơn Mục Hoài Thiện, sau khi trưởng thành tuyệt đối không thể khinh thường, nếu còn sống, hiện giờ Xương Bình Đế cần gì lâm vào hoàn cảnh quần bách như vậy.

Giờ khắc này, Hoàng đế trừng lớn hai mắt, sắc mặt đỏ lên, tức giận cả người run run, nửa ngày, mới lạnh lùng nói: “Hoàng hậu thông đồng với địch bán nước, ngay trong ngày truất hậu vị, biếm lãnh cung chờ đợi xử lý!”

“Còn có Lâm Giang Hầu phủ, ngay trong ngày truất quan tước, diệt chín tộc!.....”

Tức giận tăng vọt, làm Xương Bình Đế tạm thời quên mất hôm qua hiệp nghị, Trần Vương kinh hô nhắc nhở ông ta cũng không nghe thấy, bởi vì nói một nửa, cả người thể nhưng quơ quơ, “Đông” một tiếng từ long ý ngã xuống thềm ngọc.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ!”

.....

Đại diện lập tức hoảng loạn một mảnh, giữa lúc quần thần kinh hô, Hoắc Xuyên dồn khí đan điền, hét lớn: “Bệ hạ! Mặc dù tội nhân đáng bị róc thịt lột da! Ngài cũng không thể tức giận thương long thế!”

“Đứng!”

“Đứng đứng!”

Vẫn vô triều thần đồng thời chạy lên thềm ngọc, dưới thềm ngọc binh hoang mã loạn, Cao Húc đề khí trầm giọng nói: “Tôn Tiến Trung! Nhanh đỡ bệ hạ trở về!”

“Người đâu! Lập tức đi mời ngự y!”

Hai câu hét lớn, làm đám người hoảng loạn lập tức như tìm được chỗ dựa vào, Tôn Tiến Trung kêu hai ngự tiền thái giám cùng nâng Hoàng đế vội vàng rời đi.

Mấy ngự tiền thái giám khác như mũi tên rời cung, nháy mắt chạy ra đại điện, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới Thái Y Viện.

Từ Hoàng Thái tử, cho tới văn võ bá quan, lập tức theo sát Hoàng đế vào Càn Thanh cung.

Về mặt Cao Húc nôn nóng, vào hành lang, lại không dấu vết cho Lâm Dương xen lẫn trong thái giám theo hầu một ánh mắt.

Ý là nhìn chằm chằm Trần Vương và Anh Quốc Công.

Đêm qua Cao Húc đã phân phó, Hoàng đế tức giận lên não, rất có thể xử trí Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu liền kích phát được hiệu, cần thiết nhìn chằm chằm Trần Vương, Anh Quốc Công đang tạm thời bị xem nhẹ.

Dù sao Trần Vương cũng là hoàng tử, có thể kêu gọi lực, trong tay Anh Quốc Công còn chương gần mười vạn binh mã Kinh Vệ Doanh.

Không thể để hai người này nhân lúc hỗn loạn rời kinh, tự nhiên đâm ngang, khiến cho tổn thất không cần thiết.

Lâm Dương ngẫm hiểu, lập tức lặng lẽ lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138

Editor: Vy Vy 1505

Xương Bình Đế bị nâng về Càn Thanh cung, Tôn Tiến Trung tự mình đỡ người lên long sàng, nương thân thể che đậy, lặng lẽ nhét một viên thuốc trong tay vào miệng chủ tử.

Viên thuốc này là đêm qua cùng đưa lại đây, binh sứ nhỏ chứa thuốc bột, viên thuốc này được bao bọc trong giấy, trang giấy viết một dòng chữ cực nhỏ, thuyết minh, sau khi Hoàng đế hôn mê, trước khi ngự y bắt mạch, cần phải cho Hoàng đế uống.

Thuốc viên là vật bất phạm, vào miệng lập tức tan, nhét vào rồi không cần lại để ý tới.

Có một câu nói rất đúng, tai vách mạch rừng để ngừa vạn nhất, chuyện bí mật không thể nói ra ngoài miệng.

Tôn Tiến Trung tim đập dồn dập, tay cũng run nhẹ, nhưng tốt xấu gì cũng trải qua không ít việc lớn việc nhỏ, vẫn vô cùng lưu loát làm xong, không lộ chút sơ hở nào.

Ông ta cũng không biết thuốc viên này có công hiệu gì, chỉ có thể trong lòng lo sợ hầu hạ Xương Bình Đế cời giày nằm xuống, xả chặn gấm đắp lên.

Hoàng Thái tử và mấy văn võ trọng thần đi vào hầu, quan viên còn lại chỉ có thể chờ ở ngoài điện.

Ba ngự y bằng tốc độ nhanh nhất đuổi tới, trong đó ngự y đứng đầu là được ngự tiền thái giám công chạy như điên lại đây, ông ấy tuổi tác lớn chạy không được, bị thả xuống đất cũng không rảnh lo nghĩ, đỡ đỡ mũ, liền bò lăn đi vào.

Lão ngự y họ Kim, vừa bắt mạch chính là cả kinh: “Bệ hạ mạch tượng căng chặt cứng rắn, vừa ngắn vừa gấp, đây là nóng giận công tâm dẫn phát gan dương thượng kháng.”

Gan dương thượng kháng, tức là cao huyết áp, nghiêm trọng có thể mất mạng tại chỗ. Hai năm nay Xương Bình Đế đã ẩn ẩn có bệnh trạng này, cũng được ngự y báo cho nhiều lần phải bảo trì tâm tình bình thản.

Ba ngự y đều biết tình huống, bởi vậy không ai kinh ngạc, theo quy củ hai người khác nhanh chóng tiến lên thay phiên thăm mạch.

Thật là như vậy sao?

Kỳ thật cũng không phải, lần này Hoàng đế tất nhiên bạo nộ, nhưng không nghiêm trọng như ngự y bắt mạch như vậy, nguyên do là viên thuốc kia ngự

trang.

Không sai, chính là ngự trang.

Cao Húc hiểu biết tình huống bệnh của Xương Bình Đế, sai người chuyên môn nghiên cứu chế tạo thuốc nhằm ngự trang. Nhưng mọi việc đều có tính hai mặt, Lưu thái y tỏ vẻ, nếu không muốn bị chẩn bệnh ra dấu vết, được vật chỉ có thể không độc không hại, hơn nữa hiệu quả duy trì thực ngắn ngủi.

Vậy là được rồi, rốt cuộc ngoại trừ để vị, Cao Húc cũng không tính toán làm gì phụ hoàng hắn, xong việc khiến cho đối phương an hưởng tuổi già đi.

Ngự trang thành công, hắn an bài bước kế hoạch tiếp theo.

An bài gì chứ?

Bước tiếp theo an bài chính là Kim ngự y.

Chờ ba vị ngự y, cùng với các thái y phía sau đuổi tới thay phiên bắt mạch, nhanh chóng xác nhận tình huống là thật không sai, Kim ngự y là ngự y đứng đầu, lập tức nói với Cao Húc: “Điện hạ, bệnh tình của bệ hạ rất nghiêm trọng, cần lập tức thi châm, chậm liên không kịp.”

Ngự y thái y còn lại thâm chấp nhận, sôi nổi tán thành.

Cao Húc gật đầu: “Lập tức thi châm, không được chậm trễ.”

Người phụ trách thi châm là Kim ngự y y thuật cao minh nhất, nhưng tình huống Hoàng đế lần này hiển nhiên có chút nghiêm trọng, khuôn mặt già đầy nếp nhăn của ông vô cùng nghiêm túc: “Bẩm điện hạ, trong nội thất người rất nhiều, chỉ sợ.....”

Lời còn chưa dứt, nhưng mọi người đều hiểu, hiện trường thi châm đương nhiên cần bảo trì an tĩnh, người không liên quan có thể càng ít càng tốt.

“Kim ngự y chọn người hiệp trợ, Càn Thanh cung lưu lại hai người hầu hạ, còn lại chur vị theo cô cùng lui ra ngoài.”

Cao Húc dứt khoát lưu loát, lãnh đám người Vương Thụy Hành, Hoắc Xuyên ra nội thất, chờ bên ngoài.

Kim ngự y chọn được đồng của chính mình làm trợ thủ, Càn Thanh cung lưu lại người là Tôn Tiến Trung và đồ đệ của ông ta, nói là hầu hạ kỳ thật là giám sát.

Vì tránh ảnh hưởng, cửa nội thất được đóng lại, hai bên không nhìn được nhìn nhau.

Tuy không hiểu biết lẫn nhau, nhưng có thể lưu lại cuối cùng, trong lòng hai bên đều hiểu rõ.

Kim ngự y có một bộ kim châm tổ truyền vô cùng tinh diệu, trị bệnh cứu người tương đối lợi hại. Nhưng mọi người đều không biết, bộ châm pháp này còn một phần nhỏ không phải cứu người dùng.

Cứu người và hại người, thường thường chỉ ở một ý niệm của người hành y.

Kim ngự y đương nhiên không dám hại Hoàng đế, nhiệm vụ của ông chính là trước khi đại cục định ra, làm trạng huống thân thể Hoàng đế không thích hợp ngồi trên long ý.

Tường đảo mọi người đẩy, tuy hình dung Xương Bình Đế như vậy không quá thích hợp, nhưng vẫn là cái lý này, Đông Cung đã nắm quyền, cha con tranh chấp, hẳn là tất thắng.

Lão ngự y tất nhiên trung tâm với Hoàng đế, nhưng ông còn có bốn đời cùng đường con cháu, nếu đại thế đã mất, kết quả đã định, ông không gầy gù lâu lắm, đã bị công hãm.

Trên tay ông động tác không ngừng, từng cây kim châm trát trên đầu trên người Hoàng đế, đẩy lòng an ủi chính mình, tốt xấu gì Hoàng Thái tử chỉ cần ngự trang, hiển nhiên cũng không tính toán hành thích vua.

Ai, không thể không thừa nhận, kim thượng tương đối ngu ngốc, Đông Cung anh minh, lẽ dân bá tánh thiếu bị lẫn lộn mười năm hai mươi năm cũng là chuyện tốt.

Hai bên Kim ngự y, Tôn Tiến Trung tuy không nói chuyện với nhau, nhưng lại phối hợp vô cùng ăn ý, hơn nữa canh giờ sau, cửa nội thất bị mở ra.

Cao Húc lãnh đám người Vương Thụy Hành đón lên, trầm giọng hỏi: “Phụ hoàng như thế nào? Có tỉnh lại chưa?”

Trán Kim ngự y thấm ra mồ hôi to như hạt đậu, lau một phen chấp tay nói: “Hồi bẩm điện hạ, lần này bệ hạ rất hung hiểm, vi thần vô năng, chỉ có thể khó khăn lắm ổn định tánh mạng của bệ hạ, còn về bệnh huống, còn phải chờ bệ hạ tỉnh lại, mới có thể phán đoán rõ ràng.”

Tuy ông nói lời lưu lại đường sống, nhưng sắc mặt thực ngưng trọng, hiển nhiên tình huống không khách quan.

Cao Húc gật đầu: “Kim khanh và mọi người cần phải tỉnh tề lưu ý.”

Một chúng ngự y thái y ứng, hần lại quay đầu nhìn Vương Thụy Hành: “Vương các lão, long thể bệ hạ tạm thời không ngại, ông lãnh chư khanh giải tán trước đi.”

Tánh mạng Xương Bình Đế không ngại, nhưng không biết sẽ hôn mê bao lâu, sáu bộ yêu cầu binh thường vận chuyển, cả triều văn võ không thể vẫn luôn bãi công. Huống hồ Càn Thanh cung là giao điểm giữa tiền triều và hậu cung, không phải tình huống nguy cấp, một đoàn người ngoài không thể tụ lại lâu dài.

Trọng thần thay phiên lưu lại cùng với Hoàng Thái tử thù là được.

Vương Thụy Hành gật gật đầu, an bài trọng thần thay phiên thù, liền đi ra ngoài truyền sắc lệnh của Thái tử, làm người bên ngoài nhanh chóng tan.

Ông ấy lớn tuổi, liên tục vài lần bị kích thích lớn, người có chút héo, Cao Húc sai người chặn mạch, làm lão thủ phụ đi xuống nghỉ một chút.

Mọi việc an bài thỏa đáng, người cũng tan, Cao Húc đứng trước long sàng một lát, thay Hoàng đế dịch dịch chân gấm, mặt mang quan tâm, thực tế ánh mắt vô cùng bình tĩnh, nửa ngày ngồi dậy, hần phân phó đám người Tôn Tiến Trung hầu hạ thật kỹ, liền dạo bước ra Càn Thanh cung.

“Ý chỉ của bệ hạ lúc lâm triều, lập tức ban hạ.”

Hần chọn hai người, phân biệt phụ trách cung vua và Lâm Giang Hầu phủ, lại dặn dò: “Trước tiên bắt giữ chín tộc Kỳ gia, lại theo luật xử trí, ngoài ra, cần bài trừ một mạch Tình Quốc công.”

Xương Bình Đế nói còn chưa dứt lời liền ngã xuống, cũng chưa kịp bị nhắc nhở, vì thế, Cao Húc liền bổ sung hoàn chỉnh. Kỳ Minh Tranh là công thần, phụ thân hần Kỳ Tông Khánh lại là người bị hại trong việc thông đồng với địch, đương nhiên không nằm trong danh sách người bị liên lụy.

Sau đó, hần lại hạ lệnh Đại Lý Tự lập tức tra rõ một chuyện thông đồng với địch, cố gắng đạt tới không bỏ sót một người nào.

Điểm này không khó, bởi vì thực tế Đông Cung đã điều tra gần hoàn chỉnh, hiện tại bắt giữ theo danh sách, cũng bổ sung vài chi tiết cuối cùng là được.

Mọi người lĩnh mệnh đi xuống, Lâm Dương chờ bên cạnh này giờ mới nhích lại gần.

“Điện hạ, Trần Vương và Anh Quốc Công quả nhiên nhân lúc loạn rời cung, hiện tại ước chừng đã đến từng người phủ đệ.”

Cao Húc hừ lạnh một tiếng: “Làm việc theo kế hoạch sớm định ra.”

Lâm Giang Hầu Kỳ Tông Văn là một trong những đầu sỏ thông đồng với địch, bị bắt ngay trên triều, Trần Vương và Anh Quốc Công may mắn chút, Xương Bình Đế ngã xuống quá đột nhiên, đại điện khoáng khắc hỗn loạn thành một đoàn, bọn họ không tiến mà lui lại, nhân lúc loạn ra Văn Hoa điện.

Hai người liếc nhau, tất cả đều không cần nói gì.

Trước tiên nhân lúc loạn rời cung, lại nắm chặt thời gian ra khỏi thành lao tới Kinh Vệ Doanh, nếu không nghĩ ngồi chờ chết, chỉ có thể liều mạng.

Chuyện lúc lâm triều còn chưa bị tuyên dương, hai người này một người là thân vương tôn sư, một người là quốc công, thực thuận lợi ra hoàng cung.

Bọn họ tách ra hành động, chạy gấp về từng người phủ đệ.

Rốt cuộc chỉ mang một đám thân vệ ra khỏi thành rõ ràng là cử chỉ không khôn ngoan, làm sao cũng phải mang theo tín vật chương binh, lệnh bài thông hành quan trọng, những vật cần thiết vân vân.

Tín vật chương binh, Kinh Vệ Doanh lệnh bài thông hành đều là Anh Quốc Công cần lấy, mà Trần Vương muốn lấy chính là bằng chứng hiệu đổi tiền bạc, còn có một chìa khóa mật thất ngầm.

Trước kia, Trần Vương ở một đảng Kỳ hậu vô cùng ghen ghét, nhưng bắt buộc dĩ hần chỉ có thể ngủ đông, áp lực như vậy, hần khó tránh khỏi phát tiết tính lực vào chỗ khác.

Mấy năm nay, hần cũng tích góp không ít tiền bạc, đều gửi trong “Bảo khánh tiền trang” lớn nhất cả nước, hai bên ước định không nhận người, chỉ nhận bằng chứng, nhưng số tiền này quá lớn, muốn lấy hết cần hẹn trước.

Hần phòng ngừa chu đáo, còn tìm một thôn trang hẻo lánh ở vùng ngoại ô Thông Châu, nặc danh mua và đào mật thất thật lớn, cất giữ chính là lương thảo, số lượng cũng không ít.

Mật thất này phòng hộ nghiêm mật, không có chìa khóa không thể mở ra.

Trước kia, Trần Vương vì phòng ngày sau có biến làm chuẩn bị, hiện giờ ngược lại thật có thể dùng tới.

Hần lặc dùng tuần mã trước Trần Vương phủ, xoay người xuống, vừa phân phó thủ lĩnh thân vệ điểm đầy đủ tất cả thân vệ, thời gian một chén trà nhỏ cần tập hợp trước cửa lớn, vừa vượt qua ngạch cửa, vội vàng vào ngoại thư phòng.

Xuyên qua sảnh ngoài, dọc theo đồ thảm hành lang gấp khúc, hần đến ngoại thư phòng, bình lui tất cả hạ phó hầu hạ, một mình vào cửa cũng xoay người khóa lại.

Thánh chỉ chưa kịp ra cung, vương phủ tạm bảo trì gió êm sóng lặng, nhưng Trần Vương vẫn rất cẩn thận, nghỉ chân lắng nghe một lát, tất cả như thường, hần mới đi thẳng đến ám cách ẩn nấp sau án thư.

Cúi người mở ra ám cách, lấy ra bằng chứng để lấy bạc và chìa khóa, Trần Vương cẩn thận xem xét, xác nhận không sai.

Hần thở dài một hơi, trong lòng lại nặng trĩu, chuyện này thực hung hiểm, chín chết một sống cũng không quá.

Chỉ là hần lại không thể không đưa, nếu không làm con của phế hậu kiêm tội nhân thông đồng với địch, kẻ đoạt đích thất bại, chờ đợi hần mặc dù không phải biếm thành thứ dân, cũng là giám thị giam cầm cả đời.

Nếu thật rơi vào kết cục này, hần tình nguyện liều chết.

Tay Trần Vương đột nhiên nắm chặt, chìa khóa đồng thau đâm vào lòng bàn tay hần, bén nhọn đau đớn.

Hần đã không rảnh nghĩ chuyện khác, lập tức ra khỏi thành mới là việc quan trọng lúc này.

Ngần đầu trăm tự chỉ trong nháy mắt, Trần Vương lập tức thả nhẹ lực đạo, vừa xoay người, vừa cất vào trong ngực.

Ai ngờ lúc này, biến cố phát sinh.

“Rầm” một tiếng vang lớn, cửa lớn ngoại thư phòng bị người từ ngoài đập mạnh một chân, hai cánh cửa rần chấn đột ngột vòng nửa vòng, “phanh” đập thật mạnh vào vách, lại bị bắn ngược lại.

Trong lòng Trần Vương rung mình, bỗng chốc ngừng đầu, bạo nộ: “Người nào dám can đảm làm càn?!”

Bởi vì biến cố lúc lâm triều, thánh chỉ còn chưa kịp ra cung, lúc này kinh thành tất cả như thường, trái tim hần đột nhiên co rút lại, nhưng còn xem như trấn định.

Cửa nhanh chóng đóng mở, mở đóng, thấy rõ tình cảnh ngoại thư phòng.

Ngoài cửa quả nhiên có người, dẫn đầu song song hai người, bên trái là một thanh niên anh tuấn xa lạ mặc kính trang màu xanh lá đậm, ánh mắt như điện, mà người phía bên phải rõ ràng là Đinh Văn Sơn.

“Đinh Văn Sơn!!”

Trong nháy mắt suy nghĩ cuộn cuộn, khoảnh khắc Trần Vương hiểu ra, khóe mắt hần như nứt ra, ngực dâng lên lửa giận: “Người cái này cầu tặc, dám phản bội bản vương!”

Hần đã từng cử nào tín nhiệm Đinh Văn Sơn! Đinh Văn Sơn là một trong những phụ tá của Trần Vương phủ, nếu không phải hần trời sinh tính cẩn thận, không ít chuyện cơ mật cũng không cho phụ tá biết, nếu không chỉ sợ kết quả sẽ càng tệ.

Nhưng, hiện tại đã thực tệ rồi.

“Điện hạ lời này sai rồi.”

Đinh Văn Sơn một thân văn sĩ trường bào trước sau cười tủm tỉm, không nhanh không chậm loát râu dài, mới nói: “Tại hạ vốn là tâm phúc của Đông Cung, nhưng điện hạ ba lần đến mời, ta thấy điện hạ tâm ý thành khẩn, vì thế mới có mặt đi một chuyến.”

Đây là thật sự, Đinh Văn Sơn là Trần Vương thành ý mời về, không cần nhiều lời, là bộ hạ của Đông Cung.

Trần Vương dị thường phần nộ, tâm niệm quay nhanh suy tư đối sách, Hứa Trì lại lười vô nghĩa, vung tay lên: “Bắt lấy, áp tải về đi.”

Đối phương tập hợp tất cả thân vệ trước cửa lớn, ngược lại tiện lợi cho bọn họ, có Đinh Văn Sơn tiếp ứng, thực mau liền hạ gục chướng ngại, vây quanh ngoại thư phòng, cũng bắt sống mục tiêu.

Hiện tại dù gì Trần Vương vẫn là hoàng tử thân vương, một thân mang bào vô cùng bắt mắt, bị người thấy sẽ có phiền toái không cần thiết. Vì thế, Hứa Trì sai người trùm cho đối phương kiện áo choàng đen, trực tiếp từ cửa nhỏ bên sườn rời đi, sạch sẽ nhanh nhẹn hoàn thành nhiệm vụ.

Ném Trần Vương bị chế trụ chặt chẽ lên xe, hần cười cười: “Ngài cũng không cần nhớ thương Anh Quốc Công, thực mau ông ta liền tới làm bạn ngài.”

Nói đến Anh Quốc Công, bắt giữ người này khó khăn hơn Trần Vương một chút, bởi vì ông ta trải qua nhiều chuyện, hành động càng cẩn thận.

Ông ta vội vàng về Anh quốc công phủ, một khắc không trì hoãn, trở về ngoại thư phòng lấy các vật quan trọng, cúi đầu vừa thấy triều phục trên người, ấn đường nhú lại.

Ngoại thư phòng vốn có chuẩn bị quần áo, ông ta nhanh chóng cời triều phục, thay một bộ ít chú ý nhất, vừa nhìn qua chỉ như lão gia huân quý nhà nào.

Anh Quốc Công không đi cửa trước, ngược lại dặn dò tâm phúc, điệu thấp dắt con ngựa đi cửa sau.

Ông ta không gây chú ý chút nào, mẹ già vợ đẹp con thơ cháu nhỏ không mang theo một ai, thấy trong phủ vẫn còn bình tĩnh, ông ta lặng lẽ trốn ra cửa sau.

Nhưng Anh Quốc Công rút cuộc không thể chạy, có nhân tuyến nhìn chăm chăm tiền viện, những nơi trọng điểm chung quanh Quốc công phủ cũng an bài đủ trạm gác lớn lớn bé bé.

Tin tức truyền lại thực mau, chờ ngựa bị dắt lại, Anh Quốc Công vội vàng xoay người lên, vừa vịn bị chặn.

“Điện hạ, đã thuận lợi bắt giữ Trần Vương và Anh Quốc Công.”

Cao Húc đứng dưới hành lang gấp khúc trước chính điện Càn Thanh cung, gió đầu hạ nóng phất quá vạt áo vàng kim, hắn thu hồi tầm mắt nhìn ra phương xa, gật đầu, hỏi: “Tình huống Khôn Ninh Cung và Lâm Giang Hầu phủ như thế nào?”

“Hồi bẩm điện hạ, hai nơi này tiến triển thuận lợi, mật thám nhân thủ của chúng ta theo danh sách nhất nhất rút khỏi.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139

Editor: Vy Vy 1505

Vào hạ trời thực nóng, cho dù là sáng sớm, trong nhà còn dùng băng, vẫn như cũ làm người không quá thoải mái.

Nhiệt độ Khôn Ninh Cung càng cao hơn vài phần, Ngụy Vương chết trận, Hoàng hậu ngại với cung quy, ngay cả nhìn mặt con trai lần cuối cùng cũng không thể, mấy ngày liền sắc mặt âm trầm, dị thường táo bạo, cung nhân thái giám ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Hoàng hậu rửa mặt chải đầu thay quần áo thỏa đáng, mặt không biểu tình ngồi xuống trước bàn trang điểm, Hồ ma ma nhanh chóng quay đầu lại phân phó cung nữ chải đầu tiến lên.

Cung nữ chải đầu thật cẩn thận hầu hạ, thời gian gần đây tóc dài trong tay nàng thêm một ít sợi bạc, nàng không dám lên tiếng cũng không dám có động tác khác, chỉ tận lực bằng vào tài nghệ thuần thực, che lại tóc bạc.

Búi tóc vấn cao, mang trang sức phượng hoàng giương cánh ngậm châu khảm hồng ngọc, cung nữ chải đầu thở dài nhẹ nhõm một hơi, rón ra rón rén lui ra.

Vấn tóc thỏa đáng còn phải trang điểm, gương đồng mờ nhạt, Hoàng hậu thất thần, thật đúng là không chú ý đầu bạc, nhưng dung nhan tiêu tụy, khoe mặt có nếp nhăn lại không thể xem nhẹ.

Liếc mắt mặt kính, bà ta giận dữ, giờ tay quét tất cả trên bàn trang điểm, bình linh bâng lang rơi đầy đất.

Một phòng cung nhân im như ve sâu mùa đông, Hồ ma ma nhanh tiến lên trấn an: “Thời tiết nóng, năm nay cũng không đi tránh nóng, ngày gần đây nương nương nghỉ ngơi không tốt, khí sắc mới kém chút, chờ dùng mấy canh thang giải nhiệt, yên giấc mấy ngày, là có thể dưỡng về.”

Bà rõ ràng Hoàng hậu biến hóa, chỉ là không nói như vậy còn có thể như thế nào?

Trong lòng Hồ ma ma lo lắng không ít nửa phần, nhưng bà không thể lộ ra vẻ dẫu đồ bìm leo, chỉ phải cường đánh tinh thần, lời nói nhỏ nhẹ trấn an chính mình chủ tử.

Hoàng hậu vẫn cho nhũ mẫu mặt mũi, hơn nữa ánh mắt đối phương quan tâm làm trong lòng bà ta thoải mái vài phần, tuy biết lời này đa số chỉ là an ủi, nhưng bà ta vẫn gật đầu: “Ma ma nói đúng lắm.”

Hồ ma ma vừa sai người nhanh chóng thu thập sạch sẽ, vừa phân phó cung nữ trang điểm tiến lên hầu hạ.

Tuy trong lòng cung nữ trang điểm run sợ, nhưng dù sao kỹ thuật là không chê vào đâu được, nùng trang điểm mặt, tốt xấu gì cũng che giấu được tám chín phần tiêu tụy tái nhợt của chủ tử.

Hoàng hậu không vừa lòng lắm, nhìn vào gương đồng đánh giá, hừ lạnh một tiếng, khiến cung nữ trang điểm hoảng sợ, trong lòng bà ta bỗng nhiên nổi lửa: “Người sợ cái gì? Bản cung thực dọa người sao?”

Cung nữ đại kinh thất sắc: “Thình thịch” một tiếng quỳ xuống, vội vàng dập đầu nói: “Nô tỳ không dám, xin nương nương thứ tội!”

Không khí trong điện đột nhiên căng thẳng, tuy cung nhân còn lại rụt rụt cổ ngừng thở, nhưng đáy lòng vẫn âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mỗi ngày một người, như cũ là Hoàng hậu lửa giận và cung nhân xin tha bị kéo ra, may mắn là các nàng lại tránh được một kiếp.

Dựa theo lệ thường, cung nhân trang điểm sẽ bị hung hăng quát lớn một trận, mới bị kéo xuống trách phạt, nếu xui xẻo, còn phải bị đánh vài bản tử.

Nhưng, hôm nay lại xuất hiện ngoài ý muốn.

“Hừ! Bản cung thấy người dám thật sự.”

Hoàng hậu chậm rãi đứng lên, giọng lạnh băng, ánh mắt tàn khốc, đang muốn mở miệng tiếp tục quát, lại bị một tiếng hô to đột ngột đánh gãy.

“Nương nương! Nương nương!”

Một giọng nữ từ xa đến gần, đúng là đại cung nữ Phi Thúy.

Phi Thúy là tâm phúc hạng nhất của Khôn Ninh Cung, xưa nay ôn trọng, biết rõ tâm tình chủ tử tối tăm, tuyệt đối sẽ không lung tung kêu la.

Đây là có chuyện lớn xảy ra.

Trong lòng Hoàng hậu và Hồ ma ma rung mình, liếc nhau, lập tức bước đi vội vàng ra ngoài điện.

“Nương nương, chỉ sợ có chuyện lớn!”

Phi Thúy vô cùng kinh hoàng, vào cửa điện vương một chút suýt nữa ngã, nhưng nàng cũng không đợi đứng vững, bò lăn vọt vào.

“Mới vừa rồi Tiểu An Tử ra cửa ban sai, xa xa trông thấy một đội Vũ Lâm Quân vào hậu cung, xem phương hướng, là đi bên này!”

Vũ Lâm Quân phụ trách hộ vệ Hoàng đế, bảo vệ xung quanh hoàng gia, quân đội hoàng thành, là phòng tuyến mấu chốt cuối cùng bên trong hoàng cung.

Nhưng bọn họ tuyệt đối không thể đặt chân hậu cung của vua.

Hậu cung là địa phương nào?

Hậu cung là chỗ ở của thê thiếp Hoàng đế, ngoại trừ thái y thân phận đặc thù, có thể ngẫu nhiên ở tầng tầng trông coi tiến vào, ngay cả hoàng tử thành niên cũng phải kiêng kỵ không được ở lâu, ngoại nam muốn vào chỉ có một biện pháp, chính là biến chính mình thành thái giám.

Vũ Lâm Quân đều là nam nhân thanh niên được chọn lựa kỹ càng, nếu rất nhiều người tiến vào hậu cung, chỉ có một khả năng, đã xảy ra chuyện phi thường trọng yếu, phi thường nghiêm trọng.

Khớp hàm Phi Thúy đều đang run rẩy: “Mới vừa rồi nô tỳ nhanh chóng chạy tới cửa cung, dò xét ra bên ngoài, tất cả con đường còn lại đã bị thái giám mạnh mẽ lấp kín, chỉ còn con đường nổi thẳng Khôn Ninh Cung.”

Trực giác của Tiểu An Tử không sai, đội Vũ Lâm Quân này thật sự đi tới Khôn Ninh Cung.

Có thể xuất động Vũ Lâm Quân, mặc kệ tội danh gì, cũng khẳng định đã được chứng thực, chủ tử tao ương, nô tài còn có thể chạy sao?

Thân hình Phi Thúy run rẩy run rẩy.

Tin tức này như sét đánh, “Oanh” một tiếng vang lớn, trước mắt Hoàng hậu tối sầm.

Đoạn thời gian gần đây bà ta đại bị giận dữ, nghỉ ngơi cũng không tốt, vừa nghe tin này thế nhưng thân hình mềm nhũn, hôn mê.

“Nương nương! Nương nương!”

Hồ ma ma đại kinh thất sắc, nhanh chóng đỡ lấy người, tình huống khẩn cấp, bà chỉ có thể hung hăng dùng sức ấn huyệt nhân trung của chủ tử.

Hoàng hậu khoảnh khắc tỉnh dậy, bà ta xoa xoa huyệt Thái Dương, nỗ lực đứng lên, lập tức phân phó: “Phi Thúy, nhanh chóng lại đi thăm dò!”

Kỳ thật cũng không cần lại thăm dò, đứng ở đại điện Khôn Ninh Cung đã có thể nghe được liên tiếp không ngừng “đạp đạp” trầm đục, tiếng ủng nhưng đạp trên đá xanh, tiếng bước chân dồn dập có lực mà chính tề.

Vũ Lâm Quân tốc độ thực mau, không đợi đám người Hoàng hậu phản ứng, đã đến trước cửa Khôn Ninh Cung, dẫn đầu đúng là tâm phúc của Đông

Cung, thống lĩnh Nghiêm Kiều.

Nghiêm Kiều vung tay lên, quân sĩ phía sau lập tức tách ra hai đội, vọt vào cửa cung, một trái một phải bọc lại.

Khôn Ninh Cung lập tức binh hoang mã loạn, cung nhân thái giám thét chói tai, đầy đất bôn tẩu.

“Chư cung nhân Khôn Ninh Cung nghe, tất cả các người tụ lại ở bên trái tiền đình.”

Nghiêm Kiều tùy tay chỉ, giọng to lớn vang dội, lực đạo mười phần, hần nghiêm nghị nói: “Nếu có người cố tình trở ngại quân sĩ, giết chết không luận tội!”

“Người tới là ai? Khôn Ninh Cung há là nơi người có thể làm càn!”

Tuy Hoàng hậu biết chuyện không tốt, nhưng vừa ra tiền đình liền thấy loạn, lại nghe thủ lĩnh đối phương lãnh lệ đánh giết, tốt xấu gì bà ta vẫn là trung cung Hoàng hậu cao cao tại thượng nhiều năm, sao có thể không giận?

Ánh mắt bà ta như mũi tên nhọn, bỗng chốc bắn về phía Nghiêm Kiều, hận ý khó có thể che giấu.

Nghiêm Kiều cười lạnh một tiếng, châu chấu sau thu, còn dám nơi nơi nhảy nhót?

Hần cũng không vô nghĩa, trực tiếp tránh ra một bước, làm đội ngũ tuyên chỉ theo sát Vũ Lâm Quân đến lên sân khấu.

“Thánh chỉ đến! Hoàng hậu Kỳ thị tiếp chỉ.”

Hoạn quan kia thấy đám người Hoàng hậu không trước tiên quỳ xuống, cũng không thêm để ý, trực tiếp mở ra thánh chỉ vàng kim trên tay, cao giọng tuyên đọc.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu rằng: Bốn năm trước, Hoàng hậu Kỳ thị thông đồng với địch, nay đã chứng cứ vô cùng xác thực, không cho phép biện luận.

Kỳ thị thâm được hoàng ân, được sắc phong làm trung cung Hoàng hậu, nhưng lại buông lời gièm pha, kết bè kết cánh, lộng quyền cung vua, thế nhưng vì lòng riêng của bản thân mà tư thông địch quốc, hãm sát trung lương, khiến hơn hai mươi vạn quân dân một sớm huy diệt.

Tội này khó tha, đúng là tội ác tày trời. Ngay lập tức phế truất Hoàng hậu vị, biếm làm thứ dân, biếm lãnh cung chờ đợi xử lý. Khâm thủ.”

Giọng thái giám đặc thù tiếm tể vang vọng toàn bộ tiền đình Khôn Ninh Cung, thánh chỉ tuyên đọc xong, hoạn quan kia cũng không thêm để ý đối phương tiếp chỉ hay không, nhanh nhẹn lui ra sau một bước, trả vị trí lại cho Nghiêm Kiều.

Nghiêm Kiều ánh mắt lạnh lùng, quát: “Thứ dân Kỳ thị, còn không tá mũ phượng!”

“Không có khả năng, không có khả năng.”

Hoàng hậu bị thánh chỉ cả kinh ngạc, sao có thể sẽ bị phát hiện? Bốn năm trôi qua, không phải vẫn luôn che giấu rất tốt sao?

Trong chớp nhoáng, bà ta nhớ tới hai phong hiệp nghị bị Thát Đát Khả Hãn đánh rơi.

Rơi xuống trong tay Đồng Cung?

“Thứ dân?”

Nghiêm Kiều hét lớn một tiếng, bùng tỉnh Hoàng hậu một đầu mồ hôi lạnh, son phấn thật dày đã che giấu không được sắc mặt xanh trắng.

Bà ta kinh hoàng vô thố, đầu óc rầm rầm rung động, thứ dân? Phế hậu?

Bà ta bị phế? Bà ta trù tính hai mươi năm, bỗng nhiên thành phế hậu, bị nghiền thành bụi bậm đề tiện nhất?

Hoàng hậu cự tuyệt tiếp thu hiện thực, tiêm thanh rống giận: “Không có khả năng! Người nói bậy!”

Hồ ma ma nghe xong thánh chỉ, phản ứng đầu tiên là không tin, chỉ là khiếp sợ một cái chớp mắt, chợt nhớ tới bốn năm trước Hoàng hậu có một đoạn thời gian cứ chỉ dị thường.

Bà chăm sóc chủ tử tới lớn, chủ tử có việc cũng không giấu diếm bà, nhưng đoạn thời gian kia, Ngụy Vương Trần Vương tiến cung, mẹ con ba người sẽ đuổi tất cả mọi người, kêu bà giữ cửa, không cho ai tới gần, xong việc cũng không báo cho bà.

Hồ ma ma cắn thù bốn phận nô tỳ, cũng không dư thừa hiếu kỳ, chỉ là bà nhớ rõ, đoạn thời gian kia, chủ tử thận trọng, áp lực, sau đó hưng phấn.

Bà đột nhiên nhanh trí, này chỉ sợ là thật sự.

“Nương nương, ngài.....”

Khớp hàm trên dưới Hồ ma ma run rẩy, Hoàng hậu lại lạnh giọng đánh gãy: “Ta không phải, ta không phải thứ dân!”

Bà ta phẫn nộ giống sư tử cái mất con, bạo nộ quát chói tai, cự tuyệt tiếp thu hiện thực, đáng tiếc lúc này lại không ai phản ứng, Nghiêm Kiều lười vô nghĩa, trực tiếp vung tay lên, bảy, tám ma ma thô tráng phía sau một đội quân sĩ chạy ra.

Mặc dù Hoàng hậu bị phê, cũng là nữ nhân của Hoàng đế, phải giao cho các ma ma tiếp đón. Còn đám người Hồ ma ma, Phi Thúy liền không có đãi ngộ này, trực tiếp bị quân sĩ như lang như hổ xua đuổi, dồn vào các cung nhân thái giám đứng bên trái.

Hồ ma ma luyến tiếc Hoàng hậu, bi thiết kêu gọi, tiểu đội trưởng nhú mày rậm, cả giận nói: “Ồn ào cái gì?”

“Các ngươi này đàn cầu tặc thông đồng với địch bán nước! Còn dám ồn ào!”

Hắn nhắc chân chính là đột nhiên một đá, ở giữa ngực Hồ ma ma, bà lập tức liên tiếp lùi lại hơn mười bước, che lại ngực ngã xuống đất, hai mắt vừa lật bất tỉnh nhân sự.

“Buông bản cung ra! Tiện tì! Buông bản cung ra!”

Hoàng hậu bị hai ma ma tay chân mạnh mẽ dùng lực bắt ép trái phải, nửa điểm không thể động đậy, bên cạnh mấy người động tác thô bạo, ba chân bốn cẳng tháo đồ trang sức phượng thoa trên đầu bà ta.

Trong chớp mắt, một bộ phượng hoàng gương cánh trên đầu Hoàng hậu đã bị lay bảy tám, búi tóc tán loạn, quả thực còn khó chịu hơn giết bà ta, bà ta hung hăng phỉ nhổ: “Tiện tì, buông bản cung ra!”

Nước miếng phun giữa vạt áo một ma ma trước mặt, đối phương giận dữ, đột nhiên duỗi tay túm chặt đầu tóc Hoàng hậu, một bàn tay rắn chắc khác nâng lên, hung hăng liên tục phiến bảy, tám cái tát.

Đều nói phượng hoàng rụng lông không bằng gà, càng là nơi như hoàng cung càng tàn khốc. Huống hồ, ma ma có thể lãnh nhiệm vụ này, há là người không có bối cảnh?

Ma ma kia không sợ chút nào, tát Hoàng hậu choáng váng đầu ù tai, bà hừ lạnh một tiếng, lại giơ tay túm chặt khủyn tai phượng văn của đối phương, trực tiếp dùng sức túm.

“A a a!”

Hoàng hậu kêu thảm thiết một tiếng, không chờ bà ta hoàn hồn, phượng bào vàng kim trên người đã bị lột ra trước mặt mọi người, chỉ còn trung y tuyết trắng, ma ma cầm đầu ném xuống một bộ quần áo bình thường, ba chân bốn cẳng trông lên.

Ngay sau đó, ma ma cầm đầu vung tay lên, trực tiếp kéo Hoàng hậu ra ngoài.

Nghiêm Kiều phân một tiểu đội, áp giải Hoàng hậu đi lãnh cung, hắn lưu lại lãnh người điều tra manh mối còn lại và áp giải đàn thái giám cung nhân trước tiền đình này.

“Buông bản cung ra! Buông ra…….”

Không có người lại kính sợ bà ta, Hoàng hậu bị kéo trên mặt đất áp qua, cửa lớn lãnh cung “két” một tiếng mở ra, sân viện có chút rách nát âm trầm, bà ta bị ném vào.

“Di, có tỷ muội mới tới sao?”

“Hi hi, tốt, tỷ muội mới.”

“A a a! Không cho chạm vào bản cung!”

Cửa lớn lãnh cung “Phanh” một tiếng đóng lại, khóa đồng thau “Loảng xoảng” khóa lại, Hoàng hậu bỏ nhào vào cánh cửa, mãnh liệt vỗ: “Mở cửa! Mở cửa! Thả bản cung ra ngoài!”

“Tỷ muội mới, chúng ta tới chơi đùa đi!”

“A a a!”

……

Thời tiết chuyển nóng, An nhi sắp bốn tháng có chút ẩm ỉ, Kỳ Uyển Thanh dỗ dành con trai, liền nhận được tin tức.

“Hoàng hậu đã bị biếm làm thứ dân, biếm lãnh cung? Lão Lâm Giang Hầu qua đòi lúc xét nhà bắt giữ?”

“Đúng vậy nương nương, hiện Hoàng hậu đã bị áp vào lãnh cung, còn về lão Lâm Giang Hầu, là trước khi bị giam giữ qua đòi.”

Lão Lâm Giang Hầu vốn là bệnh nặng đe dọa, toàn gia ngoại trừ thượng triều, đều tụ lại trong viện của ông, Đại Lý Tự và cả Cẩm Vệ Quân vây quanh hầu phủ vọt vào, vừa vịn đi thẳng đến sân của ông là có thể một lưới bắt hết mục tiêu chủ yếu.

Quân sĩ như lang như hổ vọt vào, không phân xanh đỏ đen trắng, gặp người liền áp, mọi người cũng không rảnh lo quấy rầy lão hầu gia, thét chói tai bốn đào tránh né.

Lão hầu gia tuy hấp hối hết sức, vẫn bị tiếng ồn ào kinh động tới, ông mở mắt nhìn, trong lòng hiểu ra, thế nhưng đột nhiên ngòai dậy, lẩm bẩm nói: “Rốt cuộc tới.”

Mắt già đã mất tiêu điểm chảy nước mắt vẫn đục, theo khuôn mặt đầy nếp nhăn rớt xuống trên vạt áo: “Thông đồng với địch bán nước, hãm sát huynh đệ, cũng nên vậy, chỉ đáng thương Kỳ thị ta trăm năm công huân.”

Nói xong câu này, thân hình ông mềm nhũn, ngã vào trên giường, đã nuốt khí.

Lão hầu gia hai tròng mắt không thể nhắm lại, chỉ tròng mắt nhìn ra cửa.

Người truyền tin tức là đồ đệ của Trương Đức Hải Tiểu Ngô Từ, hẩn tinh tế tự thuật tình huống Khôn Ninh Cung và Lâm Giang Hầu phủ.

Kỳ Uyển Thanh chưa nói một lời, nàng sẽ không tiếc hận bất luận một người nào của Lâm Giang Hầu phủ.

Nàng tiếc hận người khác, ai tới tiếc hận cha mẹ nàng? Kẻ thù giết cha hại mẹ bị đền tội, nàng chỉ có cảm giác báo thù vui sướng.

“Nương nương, điện hạ cần canh giữ ở Càn Thanh cung không thể về, lệnh nô tài truyền lời cho nương nương.”

“Lời gì?”

“Điện hạ nói, nếu ngài muốn đi lãnh cung xem thứ dân Kỳ thị, phân phó nô tài một câu, chờ nô tài an bài, sau giờ Ngọ hoặc sáng mai, ngài có thể đi qua.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140

Editor: Vy Vy 1505

Nghe xong lời Cao Húc truyền tới, Kỳ Uyển Thanh hoảng hốt nửa ngày.

Trước tiên nàng tự mình chọn quần áo sạch cho phu quân tắm rửa thay, lại dẫn dò Trương Đức Hải bên kia hầu hạ thật tốt, thật lâu sau mới gặt đầu với Tiểu Ngô Từ.

Cuối cùng, nàng quyết định đi lãnh cung một chuyến.

Thù lớn giết cha đã được báo, nàng muốn tận mắt nhìn thấy; hoặc là, nhìn xem tình trạng Hoàng hậu ngày xưa lấy tánh mạng bảo muội cường bức nàng đi vào khuôn khổ, hiện giờ bỗng chốc bị huỷ diệt như thế nào.

Vốn dĩ Kỳ Uyển Thanh không có ý niệm này, nhưng Cao Húc không hy vọng nàng có tiếc nuối, một khi nhắc tới, nàng phát hiện chính mình vẫn muốn đi xem.

Nếu muốn đi, vậy đi thôi.

Tiểu Ngô Từ lên tiếng, tiếp nhận quần áo Hà ma ma đưa qua, vội vàng về đáp lời cho sự phụ hẩn.

Lãnh cung an bài phi thường nhanh nhẹn, trước giờ cơm trưa đã sẵn sàng.

Kỳ Uyển Thanh không sốt ruột, dùng xong cơm trưa, nghỉ trưa xong, mới quần áo thay ra cửa, bước lên kiệu, đi về phía hậu cung.

Từ khi khám ra mang thai cho tới bây giờ, nàng gần như không ra Thanh Ninh Cung, tất cả hình như cũng không khác gì trước kia, nhưng lo lắng vẫn có chút không giống nhau.

Kiệu đi qua đường trong hậu cung, khó tránh khỏi gặp gỡ cung nhân thái giám phi tần lớn nhỏ, thái độ của mọi người đa số đều giống nhau, càng cung kính, càng càng sợ hãi.

Cũng đúng, Thanh Ninh Cung cách Càn Thanh cung nhìn như rất gần, kỳ thật như trời với đất, nhưng chỉ cần bước qua, phong cảnh hoàn toàn bất đồng. Nha đầu Lê Hoa ngẩng đầu ưỡn ngực, Kỷ Uyển Thanh cười cười lắc đầu, nàng không có tâm tư này, cũng chưa nói cái gì.

Qua một đoạn thời gian không dài không ngắn, kiệu dừng lại, tiếp theo đã được cẩn thận thả xuống, Tiểu Ngô Từ cách mình nhẹ giọng bẩm báo: “Nương nương, đã tới rồi.”

Kỷ Uyển Thanh lên tiếng, được Hà ma ma, Lê Hoa đỡ xuống kiệu, ngược mắt nhìn lướt qua.

Kiêu ngừng ở trước cửa lãnh cung, cung thất này hồi lâu không được tu sửa, có chút rách nát, ngói lưu ly cổ xưa, ngẫu nhiên có khiếm khuyết, vốn dĩ cửa cung đó thâm bị bạc màu, điểm điểm loang lỗ rớt sơn, nhưng khóa lớn bằng đồng thau lại bóng lờng, phân lượng mười phần nặng trĩu.

Thái tử phi nương nương muốn tới, lãnh cung sớm đã thanh vắng, Kỷ Uyển Thanh chậm rãi vào cửa, tuy cảm giác cung điện này âm trầm, nhưng vẫn chưa nhìn thấy gì không hài hòa, cũng không nghe thấy gì không hài hòa.

Tuy hoàn cảnh nơi này chẳng ra gì, nhưng vẫn khá hơn nhiều so với phần lớn dân chúng, dùng để nhốt đầu sỏ hại chết hơn hai mươi vạn quân dân nhưng thật ra tiện nghi bà ta.

Nhưng Kỷ Uyển Thanh biết, lúc Xương Bình Đế hạ ý chỉ biếm lãnh cung thì đột nhiên im bất, Cao Húc là Hoàng Thái tử, ngầm không nói, lúc này bên ngoài lại không thể làm gì phé hậu.

Dù sao đôi phương sinh được hai hoàng tử, Ngụy Vương, Trần Vương còn chưa bị hạch tội.

Chủ tử hừ lạnh một tiếng, cơ linh như Tiểu Ngô Từ lập tức hiểu ra, hần vội tiến lên giải thích: “Nương nương, hôm nay đã thanh vắng quét tước, bình thường lãnh cung cũng không phải bộ dáng như vậy.”

Hằng ngày ai có rãnh quét tước? Ma ma phụ trách lãnh cung không rãnh như vậy.

Kỷ Hoàng hậu kiệt tề? Điên cuồng? Đủ tàn nhẫn đủ độc?

Đi vào lãnh cung, bà ta liền không đủ nhìn, bên trong có người càng kiệt tề, càng điên cuồng gấp đôi, còn có người càng ngoan độc vạn vạn.

Nữ nhân bị nhốt ở nơi này, niên đại xa nhất có thể ngược dòng đến đời tổ phụ của Xương Bình Đế, bị nhốt thời gian dài, không điên cũng phải điên, Kỷ Hoàng hậu bị ném vào, còn sống còn khó chịu hơn cái chết.

Còn có ăn mìn thâu thiêu, cơm gạo lúc có hạt sạn hạt cát vân vân, một mặt âm u của hoàng cung làm người ta không tưởng tượng được.

Sức tưởng tượng của Kỷ Uyển Thanh chưa chắc đủ, nhưng nàng biết kẻ thù không tốt, trong lòng liền thoải mái nhiều.

Phụ trách trông coi lãnh cung chính là mấy ma ma trung niên, mặc áo màu lam đen nửa cũ nửa mới, nơi này không có tiền đồ, các nàng chưa bao giờ gặp chủ tử tôn quý như vậy, nhất thời chân tay luống cuống, nơm nớp lo sợ tiến lên vấn an.

Kỷ Uyển Thanh gật đầu, ở bên ngoài Tiểu Ngô Từ khí thế mười phần, lập tức phân phó: “Còn không dẫn đường cho chủ tử?”

“Dạ, dạ, nô tỳ lĩnh mệnh.”

Ma ma cầm đầu nhanh chóng dẫn đường, đoàn người xuyên qua trung đình, chuyển vào thiên điện, đi hướng phòng phía sau.

Theo lời ma ma nói, lãnh cung không lớn, nhưng lại không ít người ở, tuy thứ dân Kỷ thị đã từng là Hoàng hậu, nhưng cũng không có đạo lý bắt người cũ như rồng chỗ, vì thế, bà ta bị nhốt vào một góc xó xỉnh.

Càng đi phòng ở càng rách nát, tuy có thể rõ ràng nhìn ra một đường được cẩn thận dọn dẹp, nhưng trước sau vút đi không được hơi thở âm u, ngay cả chính ngọ ngày mùa hè nắng gắt cũng không thể xua đuổi bao nhiêu.

Cuối cùng, Kỷ Uyển Thanh ngừng trước phòng song cửa gần như lặn hết, còn cổ xưa như sắp đổ.

Xuyên thấu qua song cửa sổ trống rỗng có thể thấy phòng này thực hẹp, bên trong tro bụi rất dày, không có chăn màn nệm gối, trên mặt đất xám xịt bỏ một người.

Người này vốn mặc bộ y màu xám, hình như mới bị người mãnh liệt xé rách, từ chỗ bị rách có thể thấy bên trong là áo trong cống lãng mới tinh, cho dù hiện tại dơ bẩn, vẫn như cũ có thể biết nó đã từng tuyết trắng.

Kỷ Uyển Thanh liếc mắt một cái liền nhận ra, bởi vì áo trong của nàng ngày mùa hè cũng là nguyên liệu này. Hoàng cung nữ quyến có thể sử dụng cống lãng cấp bậc này cũng không nhiều lắm.

Người này khẳng định là Kỷ Hoàng hậu.

Kỷ Hoàng hậu, hoặc nói là thứ dân Kỷ thị, đầu tóc tán phát, một thân chật vật bất kham, vẫn không nhúc nhích ghé vào trên mặt đất, trong phòng không

có ghế dựa cho bà ta ngồi, mà giường rách nát đại khái còn dư hơn mặt đất.

“Thứ dân Kỳ thị!”

Tiểu Ngô Từ vung tay lên, nhân thủ mạng từ Thanh Ninh Cung tới lập tức chia làm hai bên, che chở chính mình chủ tử.

Ma ma trong lãnh cung quen cửa quen nẻo, một chân đá văng cửa phòng nửa rót không xong lọt gió, đề cao giọng quát: “Thứ dân Kỳ thị, Thái tử phi nương nương giá lâm, người còn không nhanh chóng ra nghênh đón!”

Giọng bà ta cực lớn, người trên mặt đất giật giật, giấy giữa nhìn bên này.

Không cần hoài nghi, vào lãnh cung mới hai ba canh giờ, Kỳ Hoàng hậu liền kiệt sức.

Kháng cự những ma ma đó tiêu phí không ít sức lực, bị ném vào lãnh cung liều mạng gõ cửa, nhưng ngay sau đó, bà ta phải ứng phó một đám người cũ trong lãnh cung hoan nghênh “tỷ muội mới”.

Mấy nữ nhân này có già có trẻ, mười mấy người tụ ở tiền đình đều tinh thần thất thường vô cùng, một hồi khóc, một hồi cười, một hồi đánh, một hồi mắng, xé rách quần áo bà ta, nắm kéo tóc bà ta.

Hoàng hậu sống trong nhung lụa vài chục năm, mới đến làm sao là đối thủ, bị xô đẩy đến cả người đều là vết thương, bên má trái còn bị cào, bốn vết móng tay thật sâu, có thể thấy được người xuống tay lực đạo rất lớn.

Kỳ Uyển Thanh vừa thấy giật mình, mặt đối phương bị hung hăng tát tai, vừa bầm vừa sưng lớn một vòng, mặt trái máu tươi đầm đìa phối hợp một đầu tóc rối, nhìn thật sự ghê người.

Nàng chỉ kinh ngạc đối phương biến hóa nhanh chóng, giây lát liền trấn định lại, ánh mắt âm trầm này, không sai, chính là kẻ thù giết cha nàng.

“Hừ, người cũng dám tới!”

Hoàng hậu vừa thấy rõ người trước mắt, không biết từ nơi nào sinh ra sức lực, lập tức giấy giữa đứng lên.

Bà ta hận, bà ta đường đường là Hoàng hậu tôn sư bỗng nhiên thành bùn đất, chính là nhờ Đông Cung ban tặng!

Trước mắt Kỳ Uyển Thanh mặc cung váy màu hoa hạnh hơi đỏ, trên tóc cài trâm phượng thoa, trang dung tinh xảo, cao cao tại thượng, được một đám người vây quanh, cúi mắt nhìn bà ta.

Ánh mắt này giống như xem con kiến, giống như xem vật ô uế.

Một ngọn lửa từ đáy lòng trào ra, khoảnh khắc hùng hực thiêu đốt, Kỳ Hoàng hậu kiệt tề nổi giận gầm lên một tiếng, giống như điên rồi mãnh liệt nhào qua.

Bà ta muốn xé rách đối phương cao cao tại thượng, bà ta muốn cào hoa gương mặt xinh đẹp tuyệt trần kia, xem đối phương còn có thể tiếp tục quan sát không?!

Nguyên vọng của Hoàng hậu đương nhiên là thất bại, không đề cập tới Kỳ Uyển Thanh được bảo hộ giọt nước không lọt, riêng cửa của ma ma lãnh cung, bà ta liền không thể qua.

Mấy ma ma kia nhìn quen người điên, phản ứng thật sự mau, tùy tay trao một cái bắt chéo hai tay bà ta ra sau lưng, chặt chẽ chế trụ người, trở tay bóp bóp liên tiếp mấy cái tát, Hoàng hậu bị ngăn chặn quỹ trên mặt đất, đối diện Kỳ Uyển Thanh.

Giờ phút này bà ta phải quỳ trước người ngày xưa thỉnh an mình, Hoàng hậu thật sự còn khó chịu hơn cả chết, bà ta tránh động lợi hại: “Người cái này tiện.....”

“Bóp!”

Ma ma lãnh cung nhanh tay lẹ mắt, một bạt tai phiến rót nửa câu sau Hoàng hậu muốn nói, sau đó một người khác xé xuống một khối vạt áo, chặt chẽ lấp kín miệng bà ta.

Mặt Hoàng hậu bầm tím lợi hại hơn, bà ta tránh không được, gắt gao quỳ, miệng bị chặn “Ô ô” nói không nên lời, chỉ có thể dùng một đôi mắt oán độc gắt gao nhìn chăm chăm người trước mắt.

“Người không muốn biết kết cục của Lâm Giang Hầu phủ sao?”

Kỳ Uyển Thanh vẫn luôn an tĩnh nhìn, mãi đến khi Hoàng hậu hoàn toàn bị chế phục, nàng mới không nhanh không chậm mở miệng: “Nếu không thêm đề ý phụ huynh, như vậy Trần Vương thì sao?”

Thấy động tác đối phương giây giữa dừng một chút, nàng tiếp tục không nhanh không chậm nói: “Lão hầu gia đã chết, Lâm Giang Hầu phủ bị xét nhà đoạt tước, bệ hạ hạ chỉ, ngoại trừ một mạch tổ phụ ta truyền xuống, chín tộc Kỳ thị đều bị bắt giữ xử trí theo luật.”

Thánh chỉ được Cao Húc bổ sung một chút, tuy rằng chín tộc Kỳ gia không bị giết hết, nhưng đều bị nhốt vào lao ngục xử lý theo luật. Quan hệ xa còn tốt chút, nhiều nhất hai ba đời không thể xuất sĩ, quan hệ gần thì nam bị chém đầu, nữ nhân trẻ em bị lưu đầy mấy ngàn dặm.

Cổ đại là xã hội tông tộc, một người đắc đạo gà chó lên trời, ngày xưa hậu đảng như mặt trời ban trưa, người thân cận hưởng lợi không ít, hiện giờ nên liên lụy cũng chạy không thoát.

Nhưng thông đồng với địch bán nước là tội lớn bị người đời thóa mạ, người Kỳ gia muốn oán giận, cũng chỉ có thể đổ lên đầu huynh muội Hoàng hậu.

Hoàng hậu cứng lại rồi, mí mắt hơi rũ, che lại trong mắt cảm xúc.

“Còn có Trần Vương, con trai của phế hậu, mẫu thân và cữu cữu thông đồng với địch bán nước, nói vậy cũng không có kết cục tốt.”

Thánh chỉ còn chưa hạ, Kỳ Uyển Thanh cũng không nói cái gì bị giam giữ, nàng chỉ đón đôi mắt Hoàng hậu đột nhiên trừng lớn, nhàn nhạt nói: “Nhưng, hấn cũng không vô tội, đây là kết cục xứng đáng.”

“Ô ô!”

Hoàng hậu lại lần nữa tránh động, lần này so lúc nãy còn kịch liệt hơn, nhưng sức lực của bà ta không thể so với mấy ma ma kia, giấy lát lại bị chặt chẽ áp chế.

“Bà không cần quá nôn nóng.”

Kỳ Uyển Thanh từ từ tiến lên, đứng yên cách Hoàng hậu bốn năm bước, từ trên cao nhìn xuống, cười cười: “Đứa con trai này của bà cũng không phải người tốt lành gì, bà biết được sự thật, nói không chừng còn trăm trò khen ngợi đây.”

Những lời này thực đột ngột, rất kỳ quái, nhưng về mặt nàng không giống giả bộ chút nào, Hoàng hậu dừng lại liều mạng giãy giụa, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm đối phương.

“Bà biết Ngụy Vương chết như thế nào sao?”

Những lời này giống ma chú, dự cảm xấu lập tức dâng lên trong đầu Hoàng hậu, lời Kỳ Uyển Thanh nói không nhanh không chậm chui vào tai bà ta, như tiếng sấm ầm ầm rung động.

“Ngụy Vương là bị Trần Vương tự tay giết chết.”

“Ô ô!”

‘Oanh’ một tiếng vang lớn, sợi dây thần kinh căng thẳng trong đầu Hoàng hậu đứt đoạn, nháy mắt bà ta bùng nổ lực lượng kinh người, thế nhưng suýt nữa tránh thoát kiềm chế của các ma ma không kịp phòng bị.

Tuy cuối cùng tránh thoát thất bại, nhưng lăn lộn một hồi, miếng vải nhét trong miệng bị rút ra, bà ta rống giận: “Ngươi nói vậy!”

“Ngươi nói vậy!”

Hoàng hậu kiệt tê, mặt bầm tím lợi hại vụn vụn, liều mạng phản bác: “Ngươi cho rằng hồ ngôn loạn ngữ có tác dụng sao? Bản cung sẽ tin tưởng sao?”

“Hừ! Không có khả năng!”

Ma ma lãnh cung nhặt lên vải bố đã bẩn, muốn một lần nữa lấp kín, Kỳ Uyển Thanh khoát tay, ý bảo không cần, nàng cười lạnh một tiếng: “Chuyện tới hiện giờ, ta cần thiết lừa bà sao?”

Giọng nàng không lớn, hỗn loạn trong tiếng Hoàng hậu rống to, vô cùng không rõ ràng, lại làm đối phương giống gà bị bóp chặt cổ, khoảnh khắc ngừng lại bèn nhón kêu gào.

“Điện hạ nhà ta không phải cũng là đích huynh của Ngụy Vương, Trần Vương sao?”

“Trước mặt đại vị cửu ngũ và quyền thế ngập trời, cùng cha khác mẹ và cùng cha cùng mẹ, xem ra khác nhau cũng không lớn.”

Lời nói nhỏ nhẹ trần thuật chân tướng, Kỳ Uyển Thanh liếc mắt thân hình Hoàng hậu cứng còng, con ngươi đối phương đột nhiên co rút lại, nàng hừ cười một tiếng, trực tiếp xoay người rồi đi.

Đoàn người ra thiên điện, lúc đi tới tiền đình, mới nghe được Hoàng hậu phản ứng.

“A a a a!”

Gào rống thực đột ngột, thống khổ mà tuyệt vọng, giống dã thú giãy giụa khi hấp hối.

“Ngày sau, ngoại trừ không thể làm bà ta có cơ hội thoát đi lãnh cung, không cần lại phản ứng” ở bên trong, mới là sống không bằng chết.

Kỷ Uyển Thanh phân phó, nàng muốn kẻ thù chịu đủ tra tấn, không được giải thoát, mới có thể an ủi phụ thân trên trời có linh thiêng.

Tiểu Ngô Từ lên tiếng.

Nhưng nàng bất ngờ chính là, mới vừa trở lại Thanh Ninh Cung, liền nhận được tin Hoàng hậu chết.

Hoàng hậu không phải tự sát.

Bà ta bị Ngụy Vương phi giết chết.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141

Editor: Vy Vy 1505

Tần Thái Lam phát hiện hôm nay có chút không thích hợp, ngoài phòng hạ phó nện bước nóng nảy hơn không ít, ngẫu nhiên thoáng qua nói chuyện với nhau, tuy nghe không rõ ràng nhưng khó nén kinh hoàng luống cuống.

Tuy nàng thủ tiết, dưới gối lại không con, nhưng tốt xấu vẫn là Vương phi, trong viện cũng đều là tâm phúc hồi môn, ai dám nói xấu trước viện nàng?

Nhưng Tần Thái Lam vẫn chưa để ý, chỉ an tĩnh nằm, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm đỉnh màn, cũng không may mắn phản ứng bên ngoài.

Mãi đến khi nàng phát hiện, đại nha hoàn Thu Vũ bên người cũng khó nén kinh hoàng.

Tuy Thu Vũ nỗ lực trấn định, nhưng đôi tay run nhè nhẹ và trong mắt sợ hãi bán đứng nàng.

“Ra chuyện gì?”

Tần Thái Lam chuyển tầm mắt qua trên mặt đối phương, lẳng lặng hỏi một câu.

Thu Vũ không dám nói, tuy Trương ma ma mệt bị bệnh, nhưng trước khi đi dưỡng bệnh đã nhấn mạnh vài lần, chuyện lớn cỡ nào cũng không thể quấy rầy chủ tử tĩnh dưỡng thân thể, trời sập cũng không được!

Trương ma ma bệnh tình rào rạt, hiện tại bất tỉnh nhân sự, nhưng ra nhiều loạn lớn như vậy, Thu Vũ cũng không có chủ ý, bị chủ tử hỏi lập tức run run.

“Ngươi không được giấu diếm, đã biết chưa?”

Tần Thái Lam nói chuyện thực bình tĩnh như cũ, hoặc là nói, bắt đầu từ ngày đó, nàng chính là đáng về này.

Không khóc không nháo, tĩnh cũng chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chăm đỉnh màn, không khóc la ầm ĩ, không kiệt tề kêu gào.

Nhưng chính là bình tĩnh thế này làm Thu Vũ thật sự kinh hoàng, mặt ngoài nhìn gió êm sóng lặng, bên trong tất nhiên là sóng ngầm mãnh liệt, một khi bộc phát ra ai cũng kiêng không được.

Nàng không dám làm người đâm thủng vỏ bọc bình tĩnh kia, phải biết rằng, chủ tử vốn dĩ lúc nên tàn nhẫn chắc chắn sẽ tàn nhẫn.

Thu Vũ đầu gối mềm nhũn, quỳ gối trước giường, Tần Thái Lam không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, hoàn toàn không dời đi tầm mắt.

Nàng nuốt nước miếng, run run bẩm: “Hồi bẩm nương nương, Hoàng hậu nương nương bị phế, Lâm Giang Hầu phủ bị xét nhà đoạt tước, chín tộc Kỷ thị lập tức bị bắt giữ, theo luật xử trí.”

Thực rõ ràng, một đảng Khôn Ninh Cung hoàn toàn suy sụp, là nhân vật trung tâm một đảng thông đồng với địch, con trai của phế hậu, kẻ đoạt đích thất bại, Trần Vương sắp không xong, mà Ngụy Vương đã chết trận đồng dạng không chiếm được tiện nghi.

Ngụy Vương đã chết, bọn họ không biết hẳn có tiện nghi hay không, nhưng là góa phụ của Ngụy Vương, cùng với một phủ chủ tử nô tài, nhất định tao ương.

Nếu có thể tìm được đường ra, ai lại muốn chết? Ai cũng không muốn.

Ngụy Vương phủ lòng người hoảng sợ là tất nhiên, Trương ma ma bệnh lợi hại, Thu Vũ phí một phen tâm tư, mới làm chủ viện miễn cưỡng duy trì bình thường.

Thu Vũ sợ hãi, nhưng Tần Thái Lam nghe xong lại không có quá nhiều phản ứng, trầm mặc một lát, tiếp theo lại hỏi: “Vì sao?”

“Hai người thông đồng với địch bán nước, bốn năm trước Tùng Bảo dịch cầu kết Thất Đát đại vương tử, cũng chính là Thất Đát Khả Hân lần này bị bắt sống, nội ứng ngoại hợp, hãm sát hơn hai mươi vạn quân dân Tùng Bảo.”

Chiếu thư phê hậu đã bố cáo thiên hạ, Lâm Giang Hầu phủ bị cấm vệ quân vây quanh, xét nhà giam giữ đồng thời tiến hành.

Việc này giống như nước lạnh bắn vào chảo dầu nóng bỏng, toàn bộ kinh thành đều sôi trào, Ngụy Vương phủ ở bên trong thành, tin tức thu được thật sự mau.

“Tùng Bảo dịch?”

Tần Thái Lam ngơ ngẩn mà lập lại một câu.

Tùng chữ tách ra, nàng biết được, nhưng một lần nữa tổ hợp, nàng lại nghe không hiểu lắm.

Hoặc là nói, nàng không thể tin tưởng.

Giấy lát, về mặt Tần Thái Lam bình tĩnh nháy mắt bị đánh nát, nàng bỗng chốc ngồi dậy, gắt gao nhìn chăm chăm nha hoàn bên người: “Người nói chính là Tùng Bảo dịch?”

Thu Vũ kinh hồn táng đảm, lại không thể không gật đầu.

“A, ha ha.”

Tình mạch nửa ngày, Tần Thái Lam nở nụ cười, tiếng cười bắt đầu thực nhẹ rất chậm, dần dần đề cao, cuối cùng trở nên kiệt tẻ, điên cuồng mà tuyệt vọng.

“Ha ha ha ha!”

“Ha ha ha ha ha ha!”

Tùng Bảo dịch, tuy Tần Thái Lam không tự mình trải qua, lại như cũ khắc cốt ghi tâm, trận chiến dịch tàn khốc này mang đi vị hôn phu của nàng, thiếu niên lang chân thành tha thiết chuyên nhất.

Nàng bắt đầu đi, chỉ có thể trở thành quân cờ vì gia tộc liên hôn, lên làm Ngụy Vương phi.

Sau khi thành thân đủ loại không như ý cũng thôi đi, phu nhân trong kinh cơ bản đều chịu đựng giống nhau, đáng tiếc Ngụy Vương đã chết, cốt nhục trong bụng cũng không còn.

Lúc này, bỗng nhiên phát hiện vị hôn phu cũ của nàng đã trở lại, trải qua gian nguy, cuối cùng lập được chiến công hiển hách, bỗng chốc chiến thắng trở về.

Tạo hóa trêu người, chỉ trong thời gian mấy năm, nàng bỏ lỡ hạnh phúc, từ đây như trời với đất biển, không thể nhìn cũng không thể chạm vào.

Hiện tại thế nhưng nói cho nàng, tất cả không phải ý trời?

Hoàn toàn không có tạo hóa trêu người, là mẹ chồng cao cao tại thượng của nàng làm ra.

Một mưu kế của bà ta dễ dàng điên đảo cuộc đời nàng, làm cuộc đời nàng cứ như một chuyện cười lớn, đời này ngoại trừ tiếc nuối, thương tiếc và oán hận, cái gì cũng không còn.

Bốn năm trước Ngụy Vương mười lăm tuổi, nếu nói hẳn không biết, Tần Thái Lam không tin. Thế tử của tội nhân thông đồng với địch, nói vậy, thực mau ngay cả tư cách cười trào phúng nàng cũng không có.

“Thu Vũ!”

Tần Thái Lam bỗng chốc thu lại tiếng cười, ngồi dậy, đôi mắt mang theo nước mắt gắt gao nhìn chăm chăm Thu Vũ.

Thu Vũ tâm can phát run: “Nương nương, có nô tỳ.”

“Chuẩn bị xe.” giọng Tần Thái Lam không lớn, lại âm trầm: “Lập tức đi!”

“Dạ.”

Chủ tử như vậy làm người kinh hoàng, Thu Vũ không dám hỏi vì sao, cũng không dám khuyên, bỏ lần ra cửa phân phó chuẩn bị xe ngựa.

Tần Thái Lam sinh non thân thể vốn suy yếu, giờ phút này lại hành động như gió, nhanh nhẹn lên xe ra Ngự Vương phủ, đi thẳng đến hoàng cung.

Tuy Hoàng hậu bị phế, hoàng tử dưới gối mắt thấy ngày vui ngắn chẳng tày gang, nhưng tốt xấu hiện tại còn chưa có động tĩnh, nàng như cũ là thân vương phi.

Cao Húc sai người áp Trần Vương, nhưng Ngự Vương phủ hẳn vẫn chưa chú ý, dù sao Ngự Vương đã qua đời, chỉ còn lại một sản quả phụ nô tài.

Ngự Vương phi bị xem nhẹ, Tần Thái Lam thực thuận lợi vào nội cung.

Nhưng cũng không hơn, cung vua không phải địa bàn của nàng, nàng không rành đường, thậm chí ngay cả vị trí lãnh cung nàng cũng không biết.

Lúc này, có một người không dấu vết trợ giúp nàng.

Người này chính là Lệ Phi.

Lệ Phi phi thường thức thời, bà và Hoàng hậu tranh chấp, chưa chắc không có ý tưởng thay thế, muốn chiến đấu hăng hái ở tuyến đầu đoạt đích.

Nhưng trước khi chứng thực, mẹ con bà thận trọng từ lời nói đến việc làm, ngôn hành cử chỉ chưa bao giờ biểu lộ ra một tia.

Tiền có thể công, lui có thể thủ.

Bắt đầu từ một khắc Hoàng Thái tử thay mặt thiên tử thân chinh, bà lui rất nhanh nhẹn, mẹ con hai người lập tức tở về thân phục trung thành Đông Cung.

Từ hoàng tử mới vừa mười lăm tuổi, bởi vì liên tiếp biến cố còn chưa vào triều, không lấy dính chút quyền bính nào, Cao Húc cũng không phải không thể dung, vì thế, hẳn tở về vui lòng tiếp thu.

Hoàng hậu rơi đài, quyền bính trong tay lập tức sụp đổ, cung quyền lập tức dừng trên tay Lệ Phi, Dung Phi trước đó cùng nhau giải quyết cung vụ. Trong đó lấy quy phục nhanh nhất Lệ Phi là chủ, chậm một bước Dung Phi là phụ.

Bên này Tần Thái Lam mới vừa vào cửa cung, bên kia Lệ Phi liền biết được việc này.

“Nàng không phải đang tĩnh dưỡng sao? Sao lại tới?”

Là kinh địch với Kỳ Hoàng hậu hai mươi năm, Lệ Phi quá hiểu biết bà ta, cũng rõ như lòng bàn tay bối cảnh của con dâu bà ta là Ngự Vương phi.

Là một nữ nhân, nghĩ lại tương tượng, bà thực dễ dàng biết Tần Thái Lam oán giận.

Thù sâu hận lớn hủy hoại cả đời! Quãng đời còn lại cũng không thể sống tốt, nếu là người lòng dạ không đủ rộng rãi, còn sống chính là một loại tra tấn.

Lệ Phi cười cười, đáy mắt hiện lên một tia hưng phấn: “Truyền lời xuống, làm người lạng lẽ phối hợp Ngự Vương phi của chúng ta.”

Mẹ chồng nàng dâu liều mạng, quá làm người vui sướng.

Đối với Hoàng hậu, bà hận không thể lột da cắt thịt, đối phương càng ti tiện thê lương, bà càng cao hứng.

Vì thế, sau khi Tần Thái Lam vào hậu cung, tùy ý gọi một thái giám vẩy nước quét nhà dẫn đường, đối phương thực nhanh nhẹn liền ứng.

Đoàn người nhanh chóng tiếp cận lãnh cung.

Chuyển qua cuối cùng một khúc cong, tiểu thái giám dừng bước nói rõ, trước khi lui ra giống như lơ đãng nhắc nhở một câu: “Bẩm Vương phi nương nương, ngày thường lãnh cung đều bị khóa lại, cũng là khéo, hôm nay Thái tử phi nương nương tới, mới mở ra.”

Ngụ ý là, lần sau lại muốn đến, liền không có cơ hội.

Tiểu thái giám dẫn đường cũng có ý tứ, vừa vặn không chạm mặt một hàng Thanh Ninh Cung, Tần Thái Lam nghiêng người nhìn ra xa, vừa vặn thấy Kỳ Uyển Thanh ra lãnh cung, bước lên kiệu trở về.

Nàng liếc mắt nhìn khóa lớn bằng đồng thau, chờ một lát, chờ một hàng Đông Cung rẽ qua khúc cong, liền trực tiếp đi ra ngoài.

Các ma ma lãnh cung sau một bước đi ra, đang đóng cửa muốn khóa lại, chợt nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, trong lòng hơi nghi ngờ, bỗng nghe một nữ tử lạnh lùng nói: “Mở cửa, ta muốn đi vào.”

Ma ma giật mình quay đầu lại, thấy một nữ tử mặc cung trang màu trắng cài trâm bạc đứng phía sau, sắc mặt nàng tái nhợt khó nén tiều tụy, vẻ mặt bình tĩnh, đôi mắt lại sâu thẳm hình như có mạch nước ngầm chuyển động, phía sau vây quanh mấy ma ma nha hoàn phục sức trang điểm vương phủ.

“Ngự Vương phi nương nương?”

Có thể lẫn lộn lâu dài ở hoàng cung liền không có người gác, các ma ma giật mình, liền phản ứng lại.

“Mở cửa, ta muốn đi vào.” Tần Thái Lam lặp lại một lần.

Các ma ma chần chờ, lãnh cung, nói khó vào cũng khó vào, nói dễ vào cũng dễ vào, phải xem chủ tử có năng lực hay không.

Hoàng hậu đều bị phế, một đảng Khôn Ninh Cung thông đồng với địch bán nước, Ngụy Vương Trần Vương hai phủ xuồng dốc sắp tới, nói thực ra, bọn họ không thêm đề ý Tần Thái Lam.

Bọn họ cố kỵ chính là, người thả Ngụy Vương phi đến nơi này.

Trong hậu cung đỉnh núi san sát, chủ tử nhiều như lông trâu, có đôi khi tiểu quý khó chơi nhưng các nàng cũng không dám đắc tội ai, rốt cuộc cung tì bị sai đến trông giữ lãnh cung toàn là không có chỗ dựa.

Thái tử phi chắc chắn sẽ thành Hoàng hậu không sai, đáng tiếc bọn họ không phải người của Thanh Ninh Cung, càng không phải tâm phúc của Thái tử phi, sao có thể có thể lúc nào cũng coi chừng?

Nếu Thái tử phi còn đề ý thứ dân Kỳ thị, các ma ma chết sống cũng phải cẩn thận đề ý.

Nhưng vấn đề là, hình như Thái tử phi thấy thứ dân Kỳ thị một lần rồi thôi, không có tính toán lại phản ứng.

Xem ra là đề thứ dân Kỳ thị tự sinh tự diệt.

Nếu Thái tử phi đề ý, đương nhiên các ma ma không chịu thả người vào, chỉ là nếu không thêm đề ý, ...

Cần nhắc các loại nhân tố một lần, tính toán ra biện pháp thoả đáng nhất, lãnh cung ma ma trầm mặc nửa ngày, cuối cùng tránh qua một bên: “Mời nương nương vào, chỉ là lãnh cung là nơi đặc thù, người không phận sự không thể vào.”

Cầm đầu ma ma mặt mang khó xử, liếc mắt nhìn nha hoàn ma ma phía sau Ngụy Vương phi.

Tần Thái Lam gật đầu: “Được, một mình ta đi vào là được, nhưng, các người cũng không thể đi theo.”

Sắc mặt nàng trắng bệch, gầy yếu bất kham, hẳn là lẫn lộn không ra chuyện gì quá lớn. Hơn nữa tình huống hôm nay đặc thù, những người khác trong lãnh cung đều bị nhốt lại, bên trong cũng không có nguy hiểm công kích gì.

Các ma ma đồng ý, cũng không dẫn đường, tùy tay chỉ vị trí, làm nàng chính mình đi vào.

Bởi vì được quét tước, không khó tìm đường, Tần Thái Lam thực mau liền đến nơi.

Nàng không tiếng động tiếp cận, đứng ở ngoài phòng, xuyên thấu qua cửa lón phá hư, rũ mắt nhìn nữ nhân một thân chặt vật bên trong.

Hoàng hậu đầu tóc tán phát, nằm ngửa trên mặt đất, chỉ có ngực hơi hơi phập phồng, một thân bụi đất dơ bẩn, vạt áo rách nát, hai má bầm tím nhỏ máu, lãnh cung ma ma lực tay rất lớn, khỏe miệng bà ta đều bị đánh vỡ.

Mấy canh giờ trước, bà là quốc mẫu cao cao tại thượng, hiện tại chính là thứ dân mang tội mà cung tì cấp thấp đều có thể đánh.

“A, ha ha!”

Tần Thái Lam cười, giờ khắc này, nàng cực kỳ vui sướng, kẻ đầu sỏ hủy cả đời nàng, làm nàng nghiền lạc thành bùn, rốt cuộc bị báo ứng.

Nhưng, này cũng không đủ!

“Người,.....”

Hoàng hậu bị tiếng cười kinh động, bà ta cố sức mở mí mắt trầm trọng, người tới ngược sáng chậm rãi đi tới, bà ta phải nheo nheo mắt mới nhìn rõ ràng.

Vừa thấy rõ người tới là ai, bà ta giật tím mặt: “Phụ nhân vô năng như ngươi, còn dám tới?!”

Ngụy Vương phi sảy thai nhi trong bụng, làm con trai lớn tuyệt tự, khi đó Hoàng hậu chợt nghe tin dữ, bà ta hận đến tim gan cồn cào, liền tiếp mấy ngày lệnh ma ma ra cung nghiêm khắc mắng Ngụy Vương Phi.

Tần Thái Lam đến nay vẫn suy yếu, mấy ngày nay lại không thể không chịu đựng quỹ hai ba canh giờ nghe huấn.

Hoàng hậu không còn con trai cháu trai thương tâm phần nộ, ngay cả bị mang thanh danh khắc nghiệt cũng không màng, ngược lại, Tần Thái Lam cũng sớm sinh lòng oán hận lão chủ chứa này.

Mẹ chồng nàng dâu hai người oán hận chất chứa không cạn, hơn nữa không bao lâu, liền bạo phát chuyện như vậy.

“A, ha ha a!”

Tần Thái Lam châm chọc mà cười: “Vô năng? Đứa trẻ kia không sinh ra mới tốt.”

“Sinh ra chính là một tội nhân, bị người kỳ thị, lưng đeo tội nghiệt phụ thân tổ mẫu gây ra, chú định cả đời buồn bực không tự do, còn sống càng khó chịu hơn đã chết, có cái gì tốt?”

“Không bằng sớm đầu thai tìm nhà tốt, thoát khỏi phần đau khổ này.”

Tuy lời nàng nói có chút khoa trương, nhưng cũng không phải không có căn cứ, Hoàng hậu bị tàn nhẫn chọc vào nỗi đau: “Người là tiện phụ, khắc chồng khắc con, nói hươu nói vượn!”

Hoàng hậu kiệt sức, nhưng như cũ giãy giụa bò lên, muốn xé rách đối phương: “Bản cung xé miệng của ngươi!”

Tần Thái Lam tới không phải để bị đánh, nàng nhìn quét trong nhà một vòng, kéo xuống một cây gỗ khung cửa sổ lung lay sắp đổ, hai tay cầm ổn, đánh đòn phủ đầu, hung hăng đập vào chân Hoàng hậu: “Hừ, nói sai rồi, là bà hại con hại cháu!”

Nàng tất nhiên suy yếu, nhưng chuyển này cường chế đẩy ngập oán hận mà đến, làm nàng bùng nổ sức lực cực lớn, một gậy gỗ đứng vị trí, rất nhỏ “Răng rắc” một tiếng giòn vang, Hoàng hậu đau nhức, lập tức kêu thảm thiết ngã xuống đất.

“Đau sao?!”

“Ta trả cho bà mỗi ngày sai người tới răn dạy ta?!”

Gỗ khung cửa sổ cổ xưa lại rắn chắc một chút tiếp một chút, thật mạnh đánh vào trên người Hoàng hậu, Tần Thái Lam hận cực, chọn phần đầu đối phương mà đánh, Hoàng hậu cuộn tròn thân thể hai tay che chở đầu, như cũ vỡ đầu chảy máu.

Thấy máu tươi, Tần Thái Lam càng điên cuồng, hai mắt nàng đỏ đậm, tức giận quát: “Bà huỷ hoại cả đời ta, còn dám bắt ta làm con dâu bà?!”

“Bà nói? Làm sao bà dám? A!”

Nếu nàng gả cho nhà phúc hậu khác, tuy rằng phiền muộn, nhưng không phải không thể sống, hiện tại một đảng Kỳ Hoàng hậu đồ, Ngụy Vương đã chết, hải tử không còn, nhà mẹ đẻ Anh Quốc Công đặt chân quá sâu kháng định chạy không thoát.

Tần Thái Lam xuất thân nhà cao cửa rộng, thiên kim quý nữ, muốn ngày sau nàng làm thê tử của tội nhân kéo dài hơi tàn vài chục năm, cả đời phụ thuộc, bị người thóa mạ, nàng thà rằng lập tức chết.

Đương nhiên, trước đó, nàng cần thiết kéo theo Kỳ Hoàng hậu, nàng không làm gì cả sẽ cảm thấy thực xin lỗi chính mình.

Dĩ vãng thống hận, tương lai tuyệt vọng, hội tụ thành lực lượng kinh người, Tần Thái Lam đánh Hoàng hậu hồi lâu, mới ném xuống cây gỗ.

Nàng nâng tay, lấy xuống một cây trâm bạc trên tóc, ấn cơ quan, “cạch” một tiếng vang nhỏ, thân trâm hơi thô rơi xuống đất, lộ ra lưỡi dao thon dài.

Đây là một chủy thủ nhỏ thiết kế tinh diệu, dị thường sắc bén, là đồ cưới của mẫu thân Tần Thái Lam. Nhà ngoại nàng xuất thân võ tướng, để chủy thủ nhỏ vào đồ cưới của con gái, xem như phòng thân.

Tần mẫu cả đời không dùng chủy thủ đặc thù này, hiện giờ con gái bà lại cảm thấy cực kỳ thuận lợi.

“Bà ngoan độc như vậy, vừa ra tay chính là hai mươi vạn quân dân, ta muốn xẻo tìm bà ra, nhìn xem nó là đỏ hay là đen.”

Tần Thái Lam lạnh lùng cười, nàng chưa chắc có cảm xúc sâu đậm đối với hai mươi vạn quân dân, nàng để ý chính là chiến dịch lần đó huỷ hoại cả đời nàng, kéo nàng khỏi quỹ đạo hạnh phúc, rơi vào tuyệt cảnh hiện giờ.

Nhà mẹ đẻ, nhà chồng, cái gì cũng không còn.

Hoàng hậu thấy vậy đại biến, mấy phen giãy giụa bùng nổ, sớm kiệt sức, hơn nữa bà ta chưa ăn sáng và cơm trưa, tao ngộ một vòng hành hung, ngay cả tức giận cũng không có sức lực.

Nhưng bản năng cầu sinh, như cũ làm bà ta nỗ lực di động thân thể” “Người cái này tiện phụ, ngươi dám. ....”

“Đừng vậy, ta dám!”

Giọng Tần Thái Lam căm hận đánh gãy đối phương nói: “Điểm này thống khổ, không bằng một phần vạn của ta.”

Hoàng hậu mắt lộ ra sợ hãi, đáng tiếc đã chậm, Tần Thái Lam cười lạnh nhào lên, giơ tay hung hăng chính là một cây trâm!

“A a a!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142

Editor: Vy Vy 1505

Hoàng hậu đã chết, Tần Thái Lam bùng nổ sau đó hôn mê, hiện trường đầy máu, lãnh cung ma ma không dám chậm trễ, trước tiên báo cho Cao Húc.

“Nhưng thật ra tiện nghi bà ta.”

Hắn nhăn mày, hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó phân phó: “Áp tải Ngụy Vương phi về vương phủ, giam giữ trước về sau lại nghị.” Mặc dù Hoàng hậu bị phế, cũng là mẹ chồng của Tần Thái Lam, không phải nàng muốn giết liền giết.

Cao Húc kỳ thật rất bận rộn, phải chú ý tiến triển vụ án thông đồng với địch, còn phải lật lại bản án năm đó Sở Lập Tung hàm oan chịu khuất, trấn an người Sở gia đã về nguyên quán, hơn nữa cũng không thể chậm trễ triều vụ lớn nhỏ.

“Trương Đức Hải, người tự mình đi, không cần báo tình hình kỹ càng tỉ mỉ với Thanh Ninh Cung, thuật lại đơn giản là được.”

Một đảng Khôn Ninh Cung đại cục đã định, Hoàng hậu bị phế biếm lãnh cung, lãnh cung là địa phương nào, Cao Húc từ nhỏ lớn lên ở hoàng cung vô cùng rõ ràng.

Hắn vốn không rành phân thân những chuyện thứ yếu đó, nghe tin tuy kinh ngạc, nhưng lo lắng duy nhất cũng chính là sợ thê tử bị kinh hách mà thôi, tình thế dần dò xong, xoa xoa ấn đường, dựa bàn tiếp tục xử lý chính vụ.

Ngụy Vương phi là em dâu, hắn chỉ là Thái tử không phải Hoàng đế, lập tức xử trí không quá thích hợp, dù sao Ngụy Vương phủ lập tức sẽ tiến vào giai đoạn bị thanh toán, giữ lại cùng làm một lần luôn.

Trương Đức Hải lên tiếng, lưu loát lui ra.

Kỳ thật, Ngụy Vương phi sảy thai khi tháng đã lớn, lại bị Hoàng hậu sai người mấy ngày quất mắng lẫn lộn, vốn là cực kỳ suy yếu, tiến cung một chuyến toàn nhờ oán hận bùng nổ chống đỡ.

Khẩu khí tiết xong, người liền lập tức ngã xuống, hơn nữa hình như nàng không có ý chí sống tiếp, theo ma ma đỡ người trở về nói, nâng ra lãnh cung về vương phủ, nàng đã bắt đầu sốt cao.

Nhưng, nấy chuyện này cũng không bẩm lên Cao Húc, dù sao nói hay không cũng không khác biệt, Trương Đức Hải cũng không thêm đề ý Ngụy Vương phi có muốn sống tiếp hay không, sai người truyền lời, liền vội vàng chạy về Thanh Ninh Cung.

Hắn gặp Kỷ Uyển Thanh, nói đơn giản là hai người tranh chấp trở mặt, Hoàng hậu không còn, Ngụy Vương phi cũng hôn mê.

Kỷ Uyển Thanh khiếp sợ, nhưng lại không liên tưởng quá nhiều, chỉ cho rằng Hoàng hậu bị xô đẩy đụng vào vị trí yếu hại nào đó.

Nàng trầm mặc nửa ngày: “Không còn thì không còn, bà ta là chết chưa hết tội.”

Nàng không đề cập Tần Thái Lam, chuyện này nàng quản không được cũng không muốn quản, nói qua một câu liền gác xuống, chuyển đề tài, dò hỏi Cao Húc cuộc sống hàng ngày, nghỉ ngơi tốt không? Có quá mức bận rộn không?

“Người cần hầu hạ thật kỹ, điện hạ ngồi lâu lắm, người phải khuyên hắn nghỉ một chút.” Lúc này, Kỷ Uyển Thanh cũng không dễ đi thăm chăm sóc, chỉ có thể nhớ thương.

Trương Đức Hải vội lên tiếng: “Tuy mọi việc bận rộn, nhưng cũng không quá mức, điện hạ rảnh một chút sẽ hoạt động thân thể.”

Kỳ thật cũng không phải vậy, nhưng hắn sớm được chủ tử dặn dò, phải nói như vậy.

Trong lòng Kỷ Uyển Thanh hiểu rõ, nhưng nàng vẫn gật đầu: “Ừ, vậy người nhớ hầu hạ điện hạ thật tốt.”

“Nô tài lĩnh mệnh.”

Trương Đức Hải nói xong xem xét trái phải, Kỷ Uyển Thanh hiểu ý, lập tức phân phó người hầu hạ bên cạnh lui xa một ít, hắn tiến lên hạ giọng nói: “Điện

hạ sai nô tài truyền lời, nói là mọi việc thực mau sẽ kết thúc, nương nương không cần quá mức vương bận.”

Hiện tại tiền triều hậu cung đã hoàn toàn rơi vào Cao Húc khống chế, mưu hoa tiến triển thuận lợi, có thể sớm ngày xong việc liền càng tốt, nàng hơi hơi thờ phào: “Vây thì tốt.”

Trương Đức Hải lời này không sai, buổi sáng ngày hôm sau liền truyền ra tin tức Xương Bình Đế tỉnh dậy, triều thần có chút phân lượng lập tức tới Càn Thanh cung.

Tình huống không được tốt.

Xương Bình Đế ý thức thanh tỉnh, thực mau liền phát hiện nửa người chính mình không có tri giác, nửa bên khác cũng chết lặng trầm trọng, độn độn.

“Kim ngự y, bệ hạ long thể như thế nào?”

Một đám ngự y, thái y thay phiên bắt mạch xong, sắc mặt rất khó xem, trong lòng chúng đại thần nặng nề.

Nội các thủ phụ Vương Thụy Hành gắt gao nhấn lại hai hàng mày hoa râm, dưới tình thế cấp bách ông cũng không rảnh lo đi quá giới hạn, xông về phía trước hai bước, đoạt trước Cao Húc mở miệng dò hỏi, cũng thúc giục: “Chư vị không cần châm chước, nói đi mĩ tình hình thực tế là được.”

Kim ngự y đứng đầu chúng ngự y, mọi người trong điện bao gồm Hoàng đế nằm trên long sàng đều gắt gao nhìn chăm chăm ông ấy, cái trán ông ấy thấm ra mồ hôi, lau lau, mới nơm nớp lo sợ nói: “Bệnh tình của bệ hạ không lạc quan lắm.”

“Bệ hạ bạo nộ dẫn đến gan dương thượng kháng, phải biết gan dương thượng kháng cực dễ dẫn phát não trúng gió.”

Gan dương thượng kháng là cao huyết áp, não trúng gió kỳ thật chính là trúng gió, một khi cao huyết áp khống chế không tốt, trúng gió thực dễ dàng đồng thời tới, tình huống hoặc nhẹ hoặc nặng, di chứng cơ bản đều có, có quan hệ trực tiếp với trình độ trúng gió.

“Hôm qua bệ hạ bạo nộ hôn mê, lão thần đã dùng kim châm tận lực khai thông, đáng tiếc…….”

Kế tiếp, mọi người đều nghe hiểu, kết hợp tình huống của Xương Bình Đế, hiển nhiên hiệu quả thực không được như mong muốn.

Não trúng gió nếu may mắn, di chứng cũng có thể rất nhỏ đến gần như có thể xem nhẹ, chuyện liên quan Hoàng đế, mọi người Thái Y Viện không dám nói rộng ra, chỉ lặng lẽ bẩm báo tình huống cho Hoàng Thái tử và vài vị trọng thần.

Hiện tại Hoàng đế tỉnh, kết quả che cũng che không được, các ngự y chỉ có thể nói thẳng trước mặt mọi người.

Sắc mặt Vương Thụy Hành rất khó xem, lập tức truy vấn: “Này, có phương pháp chữa khỏi không? Nếu trị liệu được thì yêu cầu tốn thời gian bao lâu? Có thể trị đến mức độ nào?”

Lão thủ phụ một lời hỏi vấn đề mấu chốt, mặc kệ Hoàng đế có nắm giữ quân chính hay không, ông ta không thể vẫn luôn nằm liệt trên giường.

“Có thể dùng biện pháp châm cứu, ấn huyệt vị kết hợp uống thuốc. Chỉ là…….”

“Ông mau mau nói.” Áp a áp ứng làm người ta lo lắng.

“Bệnh tình của bệ hạ không nhẹ, sợ là khó có thể khôi phục như lúc ban đầu, nếu tinh tâm chẩn trị, không nhọc lòng phí công, không vui giận quá mức, theo thời gian, còn có thể dần dần chuyển biến tốt.”

“Chỉ là…….”

Kim ngự y nói tiếp: “Nếu ngược lại, bệnh huống sẽ càng nặng.”

Nếu di chứng trúng gió nghiêm trọng, xác thật rất khó trị liệu, cơ bản không có khả năng khôi phục linh hoạt trước khi phát bệnh. Nhưng bảo trì tâm tình bình thản, nỗ lực phối hợp trị liệu, hoặc nhiều hoặc ít vẫn sẽ có chuyển biến tốt đẹp.

Trái lại, táo bạo dễ giận, nhọc lòng phí công, nổi lòng phật phồng và mệt nhọc, chỉ sợ chẳng những không tốt, ngược lại khả năng ngắn hạn lần thứ hai bệnh phát sẽ lớn hơn.

Đây là thường thức, cho dù mọi người ở đây không phải người hành y, cũng nghe qua trình độ lợi hại của bệnh não trúng gió.

Xương Bình Đế có ngự y tốt nhất hầu hạ, nhưng vấn đề là, ông ta có thể bảo trì tâm tình bình thản, không đại hi giận dữ sao?

Không có khả năng, Hoàng đế tính tình này, vị trí này, chủ định ông ta không thể phối hợp, thậm chí có thể làm bệnh huống nhanh chóng biến xấu.

Từ Hoàng Thái tử, cho tới văn võ trọng thần đều trầm mặc, Vương Thụy Hành nhìn về phía một đám ngự y thái y, bọn họ nhanh chóng cúi đầu, không dám đối diện.

Ông ấy có chút tuyệt vọng.

Trong đại điện tĩnh mịch một mảnh, mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết nên phản ứng gì.

Thái tử và triều thần tạm thời không phản ứng, Xương Bình Đế phản ứng lại rất lớn “Loảng xoảng”, chung trà chén thuốc lư hương trên bàn nhỏ gỗ nam bên cạnh long sàng bị quét xuống đất, phát ra vang lớn.

“Ngươi, ngươi nói bậy!”

Hoàng đế nửa người không tri giác, nửa người tri động, nhưng còn có thể động, động tác thực khó khăn, nhưng quy mô động vẫn không thành vấn đề, ông ta nghe vậy vừa kinh vừa giận, dùng sức vung tay lên, quét hết chén thuốc lư hương trên bàn xuống đất.

“Nói hươu nói vượn! Mau, kéo đàn lang băm này đi ra ngoài, đánh, nặng nề đánh cho trầm!”

Xương Bình Đế mặt vặn vẹo, nói chuyện mơ hồ không rõ, giận không thể át, toàn bộ thân hình run run, trên giường lập tức loạn thành một đống.

“Xin phụ hoàng bớt giận.”

Cao Húc vội vàng tiến lên, đỡ lấy Hoàng đế: “Đám người Kim ngự y y thuật tinh vi, hai ngày nay bọn họ ngày đêm chẩn trị, vì phụ hoàng giảm bớt bệnh trạng.”

“Đúng vậy, xin bệ hạ bớt giận.”

“Xin bệ hạ bớt giận.”

.....

Cho nên nói gần vua như gần cọp, ngự y thái y đều là chức nghiệp nguy hiểm cao, hơi có không ổn, sẽ phải tào uơng, đặc biệt là hầu hạ một quân vương không khoan dung.

Nhưng lúc này, các ngự y tuyệt đối không thể gặp sự cố, Cao Húc lĩnh triều thần, sôi nổi tiến lên khuyên nhủ.

Các thái y nhanh chóng co rút lại, nỗ lực giảm cảm giác tồn tại, bọn họ bị oan mà, phải biết rằng bọn họ chỉ am hiểu chữa bệnh, cũng không phải thần tiên.

Kim ngự y theo mọi người, hơi rũ mắt, che khuất tất cả cảm xúc.

Bệnh tình của Hoàng đế là kết quả ông ấy chăm cứu, trước khi đại sự hạ màn tuyệt đối sẽ không tốt lên.

“Ngươi cái thằng nghịch tử này!”

Xương Bình Đế không thông minh, nhưng vận khí tốt, đời này ông ta thật không tào uơng suy sụp gì, để vị không cần đoạt, nhẹ nhàng dễ dàng rơi trên đầu, xong việc còn có đảng bảo hoàng hộ giá, hơn bốn mươi năm một đường bằng phẳng.

Tình trạng xấu hổ sau khi nam thú về kinh là lần đầu cuộc đời ông ta rơi vào nghịch cảnh, vốn dĩ ông ta còn có thể miễn cưỡng ngủ đông, nhưng tào uơng “bệnh nặng”, ông ta kinh giật đan xen, lập tức kim nén không được.

Thái tử vừa lộ mặt, ông ta nhất thời nổi trận lôi đình, nâng lên cái tay còn có thể động, đầu ngón tay suýt nữa chọc đến trên mặt Cao Húc, phần nộ quát: “Ngươi đi ra ngoài, không được xuất hiện trước mặt trẫm!”

Cao Húc còn chưa nói chuyện, Vương Thụy Hành trước tiên nhún mình: “Bệ hạ nói sai rồi, Hoàng Thái tử điện hạ thuận hiếu, bệ hạ bị bệnh hơn một ngày, điện hạ cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi, hầu ở Càn Thanh cung, cũng không chậm trễ nửa phần.”

Với hiếu đạo, nhiều năm qua Cao Húc không chút cầu thả, cả triều văn võ xem ở trong mắt, hiện tại tuy không chế quân quyền chính quyền, nhưng nói thực ra, là bắt buộc dĩ mới nhận.

Cục diện cần thiết phát triển đến nước này, thiên gia không có cha con thật sự, nếu Đông Cung không cầm quyền binh, chỉ sợ lập tức sẽ bị Hoàng đế diệt trừ.

Tuy là như thế, Cao Húc vẫn hiếu thuận như cũ.

Kỳ thật, từ sau khi Hoàng đế nam thú, cho dù là đảng bảo hoàng hay là phái trung lập, cán cân đã nghiêng hẳn về Đông Cung. Cộng thêm nguyên nhân kể trên, Hoàng đế vừa nói ra, cho dù mọi người không nói chuyện, trong lòng cũng không ủng hộ.

Không nói lời nào, kỳ thật đã biểu đạt thái độ, hơn nữa Vương Thụy Hành mở miệng ngăn cản, Xương Bình Đế con giận có thể nghĩ: “Các ngươi.....”

“Ô a ô oa!”

Hoàng đế giận cực sinh bi, ở trước mặt bao người, ông ta mới vừa nằng hai chữ, nửa bên mặt thế nhưng một trận run rẩy, lời nói cũng nói không thành

câu.

Run rẩy một thời gian, khóe mắt Xương Bình Đế nhúu lại, khóe miệng nghiêng, nước miếng tích tấp chảy xuống, miệng động động, lại nói không nên lời, chỉ có thể chảy nước miếng càng nhiều.

Vừa rồi ông ta còn miễn cưỡng có thể tự do hoạt động nửa người, giờ phút này cứng còng run rẩy, chỉ còn hai tròng mắt không ngừng chuyển.

Chư thần trợn mắt há hốc mồm.

Ngoài ý liệu nhưng trong tình lý, vừa rồi ngự y không phải đã dặn dò, táo bạo giận dữ, bệnh huống sẽ càng nặng sao.

“Ngự y, Kim ngự y!”

Cao Húc phản ứng nhanh nhất, hần ngồi dậy, lập tức giương giọng gọi ngự y thái y trong góc.

Mọi người lập tức lui ra phía sau nhường vị trí, lại là một trận binh hoang mã loạn, chữa bệnh chờ đợi, mọi người tâm thần và thể xác đều mệt mỏi, tình huống của Hoàng đế mới miễn cưỡng ổn định.

“Vương các lão.”

Xương Bình Đế bị rút chén thuốc hôn mê, Kim ngự y nói thẳng, bệnh huống nghiêm trọng, nếu là lại lẫn lộn vài lần, chỉ sợ.....

Mọi người không dám nói chuyện bên trong, nhúu chặt ấn đường rời khỏi đại điện, trầm mặc một lát, Hoắc Xuyên lên tiếng đầu tiên.

“Bệ hạ bệnh này, có vẻ.....”

Lời nói chỉ một nửa, nhưng ngụ ý mọi người đều hiểu, tình huống của Xương Bình Đế đã không thích hợp ngồi trên đế vị nữa.

Đương nhiên, thần tử không có tư cách nói lời này, chỉ là bệnh tình Hoàng đế thế này, tiếp tục đế vị sẽ có hại rất lớn, lại lẫn lộn vài lần chỉ sợ mạng đều giữ không nổi, đảng bảo hoàng bọn họ là tiên đế lưu lại, không thể không nghĩ nhiều một ít.

Hoắc Xuyên bên ngoài là đảng bảo hoàng trung kiên, lại là võ tướng hào phóng, dẫn đầu nhắc tới đề tài, hết sức bình thường.

Chuyện tiến triển như Cao Húc dự liệu, chẳng qua lúc này hần vẫn chưa lên tiếng, đề tài này không thích hợp hần mở miệng.

Hần lẳng lặng bàng quan.

Vương Thụy Hành thở dài, làm vai chính trọng thần được gửi gắm, ông ấy cũng biết mặc kệ suy xét từ phương diện nào, Hoàng đế lui về tuyền hai tỉnh dưỡng mới là tốt nhất.

Tốt cho Xương Bình Đế, tốt cho Hoàng Thái tử, tốt cho cả triều văn võ, càng tốt cho toàn bộ Đại Chu và thiên hạ bá tánh.

Lửa sém lông mày.

Nhưng vấn đề là, không ai có tư cách ra quyết định này.

Hoàng Thái tử không có, triều thần bá tánh càng không có, ngoại trừ bản thân Hoàng đế vui lòng nhường ngôi, những người còn lại kỳ thật chỉ cần suy nghĩ một chút đều là tội lớn bất kính.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143

Editor: Vy Vy 1505

Vấn đề này không thể giải quyết.

Đề tài vừa được khơi mào đã rơi vào bế tắc, các trọng thần mặt ủ mày ê, chẳng lẽ thật chỉ có thể bó tay không có biện pháp, chờ đợi Hoàng đế băng hà?

Vương Thụy Hành vài lần há miệng muốn nói, nhưng cuối cùng đều nuốt vào.

Xương Bình Đế là tiên đế phó thác vào tay ông, nhiều năm qua khổ tâm phụ trợ, có cảm tình có trung tâm, ông thực hy vọng có thể hài hòa giải quyết, đáng tiếc mâu thuẫn thật mạnh, rõ ràng không có khả năng.

Lão thủ phụ nhú chặt mày, trên mặt nếp nhăn ngang dọc càng sâu vài phần.

Chuyện lâm vào cục diện bế tắc không thể giải.

Cao Húc vẫn luôn an tĩnh bàng quan, thấy thế ánh mắt hơi hơi chột lóe.

Hắn sớm có chuẩn bị.

Cao Húc tầm mắt vừa động, giống như lơ đãng đảo qua Ngũ Khánh Hòa.

Nên đến lúc ông ta lên sân khấu.

“Vương các lão.”

Ngũ Khánh Hòa, sùng thần hạng nhất của Xương Bình Đế, cùng Tôn Tiến Trung đảo hướng Đông Cung, một bộ phận không thể thiếu trong kế hoạch của Đông Cung, ông ta quan sát tình thế, đang cảm thấy chính mình nên lên sân khấu, liền phát hiện tầm mắt của Cao Húc.

Ông ta lập tức tiến lên một bước, đánh vỡ trăm mặt, vái chào Vương Thụy Hành, ngẩng đầu lấy lòng cười cười: “Vương đại nhân, hay là để hạ quan thử một lần.”

Ngũ Khánh Hòa cười có chút nịnh nọt, nói xong ông ta lại cúi đầu thật sâu thi lễ với Cao Húc, sắc mặt nịnh bợ càng thêm rõ ràng: “Hạ quan nguyện phân ưu vì Hoàng Thái tử điện hạ, nguyện phân ưu vì chư vị đại nhân.”

Xương Bình Đế đại thể đã mất, sùng thần mưu đường ra khác thực bình thường, dù sao Hoàng Thái tử anh minh, một khi hắn bước lên đại vị, mấy quan lớn ngày xưa am hiểu hiền nữ xu nịnh sắp suy sụp.

Mặc dù quan chức khó giữ được, có thể thuận lợi xuống sân khấu, được chết già cũng tốt.

Lúc này không nỗ lực thì đợi đến khi nào, Ngũ Khánh Hòa mới ra mặt, mặt sau vài người liền tiến lên, sôi nổi tự đề cử mình.

Án đường nhú chặt của Vương Thụy Hành hơi thả lỏng, đánh giá Ngũ Khánh Hòa một lát, hỏi: “Không biết, Ngũ đại nhân có thượng sách gì?”

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng mấy sùng thần này có thể trở hết tài năng trong đám đông quan viên, trở thành tâm phúc của Hoàng đế, không thể không nói, bọn họ khẳng định có chỗ hơn người, bình thường chương mất, nhưng lúc phi thường chưa chắc không thể làm một kỳ binh.

Vương Thụy Hành biết Thái tử không tốt thảo luận đề tài này, chủ động thay mặt, tuy giọng điệu có chút hồ nghi, nhưng dù sao chịu chính diện thương lượng.

Đây là đặt Ngũ Khánh Hòa ở vị trí có thể tín nhiệm.

Ngũ Khánh Hòa đương nhiên hiểu, mặt lộ ra vui mừng, lại cung kính hành lễ với Cao Húc, mới nói: “Chư vị đại nhân, mọi người có lẽ có chút hiểu lầm bệ hạ.”

“Bệ hạ kỳ thật không khó nói chuyện, chỉ cần nói đúng phương thức, bệ hạ vẫn sẽ thực dễ dàng nghe lời can gián.”

Chư thần nghe được, không biết nói gì, cái Ngũ Khánh Hòa gọi là lời can gián, bọn họ có thể suy đoán một vài, nhưng vấn đề là, lời can gián có thể đánh đồng với nhường ngôi sao?

Không phải chuyện lớn hay chuyện nhỏ, mà một cái là hưởng lạc, một cái lại là cướp đoạt quyền vị, tính chất không giống.

Ngũ Khánh Hòa không phải không phát hiện vẻ mặt của mọi người, ông ta định liệu trước cười cười: “Chư vị đại nhân, chỉ cần phương thức nói chuyện thỏa đáng, hiểu rõ lợi và hại, dùng hết công phu miệng lưỡi cũng không phải không thể thuyết phục.”

Liền giống như, các người có thể đổi phương thức khuyên, nói đường tốt thân mình mới có khả năng khác, nếu tức chết rồi, không phải cái gì cũng không còn sao?

Đến lúc đó, không phải Hoàng Thái tử vẫn thượng vị được sao?

Các trọng thần khác khẳng định không thể nói chuyện như vậy, nhưng Ngũ Khánh Hòa có thể, ông ta là nhân vật thích hợp ra mặt khuyên can.

Chư thần lấy Vương Thụy Hành cầm đầu bỗng thông suốt, đúng vậy, tuy cách nói khác nhau, nhưng kết quả tương đồng.

Kỳ thật không phải bọn họ không thông minh, mà là bị quan niệm ước thúc, làm cho bọn họ căn bản không nghĩ theo hướng này.

Huống hờ, bình thường thần tử ở trước mặt Xương Bình Đế, chẳng những không thể nói thế này, hơn nữa cho dù nói Hoàng đế cũng không nghe vào, mỗi người đều có sở trường riêng, này việc thật đúng là không phải sủng thần của Xương Bình Đế thì không thể làm.

Vương Thụy Hành gật đầu: “Bệ hạ long thể khoẻ mạnh, có ích không hại với các người.”

Ông ấy nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng dừng tầm mắt trên người Ngũ Khánh Hòa: “Ngũ đại nhân, nếu biện pháp là ông đưa ra, ông cần tận tâm nhiều hơn, điện hạ và chúng ta đều sẽ không quên công lao của ông.”

Một chuyện không phiền hai người, việc này nhiều người ngược lại không đẹp, liền giao cho dẫn đầu đưa ra Ngũ Khánh Hòa.

“Hạ quan nhất định không nhục sứ mệnh.”

Ngũ Khánh Hòa đại hi, vội chấp tay lĩnh mệnh, giấy lát ông ta bổ sung: “Nhưng việc này cũng không phải một lần là xong, xin điện hạ và các đại nhân chờ một ít thời gian.”

Điểm này không khó lý giải: “Ngũ đại nhân không cần nôn nóng, cần lấy bệ hạ long thể và đại cục làm trọng.”

Ngũ Khánh Hòa tự tin không phải giả vờ, điều kiện bổ sung hợp tình hợp lý, tiến thêm một bước gia tăng mức độ đáng tin, ông ta đồng ý, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Có thể hài hòa giải quyết, không thể tốt hơn.

Kế tiếp, Ngũ Khánh Hòa liền gánh trọng trách vào Càn Thanh cung.

Trong lúc đó, đám người Vương Thụy Hành không phải không cầu kiến, đáng tiếc Xương Bình Đế lập tức tảo bạo rống giận: “Không gặp”.

Vì không kích thích Hoàng đế, các trọng thần chỉ có thể luôn ở bên ngoài chờ tin tức, cùng với cẩn thận chú ý động tĩnh bên trong.

Ngũ Khánh Hòa báo cáo nói tuy rằng khó, nhưng tiến triển còn tính thuận lợi.

Mọi người nghe cũng như thế, vừa mới bắt đầu Hoàng đế sẽ cao giọng nói chuyện, có khi nén giận, tuy giọng mơ hồ nghe không rõ ràng lắm, nhưng thật ra có thể khẳng định tức giận.

Qua ba năm ngày, Xương Bình Đế tức giận nhỏ chút, ngữ điệu bằng phẳng một chút.

Lại qua hai ngày, tình huống lại càng tốt.

Ngũ Khánh Hòa hao phí ước chừng hơn nửa tháng, ông ta xác thật có năng lực, chẳng những làm tâm tình Hoàng đế chuyển biến tốt đẹp, bệnh huống ổn định, cuối cùng, còn cầm ra một thanh chỉ vàng kim.

Ông ta khó nén vui mừng, hiển nhiên, đây là chiếu thư nhường ngôi.

Vương Thụy Hành có chút kích động, Ngũ Khánh Hòa vội khuyên can nói: “Vương đại nhân, bệ hạ uống thuốc ngủ rồi, chúng ta lui ra ngoài rồi hãy tuyên chỉ, vậy thỏa đáng hơn.”

Ông ta đương nhiên không dám tuyên chỉ ở nơi này, bởi vì chiếu thư nhường ngôi căn bản không được Xương Bình Đế đồng ý.

Sao Hoàng đế có thể đồng ý thoái vị?

Nói đến hiểu biết Xương Bình Đế, không người có thể hơn được Ngũ Khánh Hòa, trong mười hai mươi năm nay, mỗi ngày ông ta đều nghiên cứu tính tình Hoàng đế nghiền ngẫm Hoàng đế yêu thích.

Là con giun trong bụng Xương Bình Đế, ông ta đương nhiên không thể tự tìm xúi quẩy.

Nhưng này cũng không sao, ông ta sớm đầu phục Đông Cung, chỉ cần lãnh nhiệm vụ đi vào là có nắm chắc.

Hơn nửa tháng nay, Ngũ Khánh Hòa căn bản không nhắc tới việc nhường ngôi. Mớ đầu, ông ta và Hoàng đế cùng nhau thảo luận Đông Cung và đáng báo hoàng, sau đó, ông ta hiển kể nói Hoàng đế dưỡng tốt thân mình, mới có tư bản đoạt lại quyền bính.

Có Kim ngự y phối hợp, thân thể Xương Bình Đế có dấu hiệu chuyển biến tốt, long tâm đại duyệt, Ngũ Khánh Hòa lại một lần gãi đúng chỗ ngứa xu nịnh, Hoàng đế hy vọng tăng nhiều, lửa giận tự nhiên tạm thời tiêu bớt.

Toàn bộ hành trình có hai người Kim ngự y và Tôn Tiến Trung phối hợp, không hề sơ hở.

Lúc trước Ngũ Khánh Hòa đầu phục Đông Cung đã sớm lãnh nhiệm vụ, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày đều nghiền ngẫm ngôn hành cử chỉ lúc đó nên như thế nào, cho dù là tự đề cử mình, hay là vào Càn Thanh cung “khuyến can”, biểu diễn thuần thực chuyên nghiệp.

Các sủng thần và trọng thần cũng không giao thoa, mọi người cũng không biết chi tiết, hơn nữa Đông Cung bố trí nghiêm mật, vì thế, tới thời điểm, có thể cầm ra thánh chỉ sớm chuẩn bị tốt.

Ngũ Khánh Hòa vừa nói ra, đám người Vương Thụy Hành liên tục xung phải, vì thế mọi người vội vàng rời Càn Thanh cung, triệu tập cả triều văn võ, tuyên đọc chiếu thư.

Tất cả tiến triển thuận lợi.

Đại lễ nhường ngôi định ở tháng mười, thời gian có chút gấp, đám người Vương Thụy Hành vội vàng làm việc liên tục.

Đương nhiên, bọn họ vẫn sẽ rút ra thời gian tới Càn Thanh cung, chẳng qua Tôn Tiến Trung vẫn luôn hầu hạ ở bên trong hơi châm ngòi, Xương Bình Đế lập tức bạo nộ cự gặp.

Hoàng đế tức giận chưa tiêu, cự tuyệt triệu kiến, Vương Thụy Hành bắt đắc dĩ chỉ phải rời đi. Ông ở địa vị cao, chuyện phải làm cũng nhiều, còn phải bận rộn nhường ngôi, không có phương pháp phân thân, thường xuyên qua lại, thói quen tới cũng ít.

Dưới tình huống Xương Bình Đế không hiểu rõ, ông ta nỗ lực phối hợp trị liệu chờ kháng phục, để ngày sau có thể một lần nữa đoạt lại quyền bính, đại điển nhường ngôi đã được chuẩn bị đầu vào đầy.

Cùng ngày tuyên đọc chiếu thư nhường ngôi, mọi chuyện kết thúc, bệnh tình Hoàng đế cũng sớm ổn định, Cao Húc liền trở về Thanh Ninh Cung.

Hắn nhớ thương vợ con vô cùng, vừa vào cửa liền đi thẳng đến hậu điện.

Kỷ Uyển Thanh được tin tức ra ngoại thất nghênh đón, vừa vận gặp hắn đi vào, tầm mắt phu thê vừa chạm, liền không thể phân.

Nắm tay vào buồng trong, bình lui tất cả cung nhân thái giám, Cao Húc mở cánh tay ôm thê tử.

Hơi thở thơm ngọt quen thuộc, da thịt ấm áp, uất thiếp từ ngoài vào trong, hắn và nàng giao cổ ôm nhau, thật sâu thở hổn hển, than dài một tiếng.

Anh hùng chí ngắn, nhi nữ tình trường, trước đại hôn, hắn chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ quyến luyến một nữ nhân như thế.

Ở bên cạnh nàng, chính là nơi làm tổ tâm hồn hắn.

“Điện hạ,” Kỷ Uyển Thanh vui đầu vào cổ hắn, cọ cọ, thấp thấp nói: “Thiếp rất nhớ chàng.”

Chưa thấy được người đã rất nhớ rất nhớ, chờ ôm lấy hắn, mới phát hiện thì ra là càng nhớ.

Hắn cũng vậy.

Tuy không thể về, nhưng trong ngày phải nhiều lần dò hỏi Thanh Ninh Cung, hắn mới có thể thoáng yên lòng.

Cao Húc nội liễm, khi giáp mặt rất ít có thể nói ra lời nói quán quýt si mê, tuy cảm xúc mênh mông, hoãn nửa ngày, cũng chỉ thấp thấp “Ừ” một tiếng, xem như đáp lại.

Nhưng hắn hôn mãnh liệt có thể kể ra vài phần.

Bọn họ thấp thấp nói vài câu, môi liền dán ở bên nhau, nhẹ nhàng đụng chạm vài cái, khoảnh khắc nhiệt liệt giao triền.

Thật lâu sau, hai người thở hồng hộc tách ra, Cao Húc dựa vào gối thêu chữ phúc, ôm Kỷ Uyển Thanh vào trong ngực, ôm thật lâu, hơi giải tương tư, mới nói chuyện khác.

Hắn xoa xoa tóc đẹp của thê tử: “Thanh Nhi, chuyện này thành, hôm nay chiếu thư đã bố cáo thiên hạ, đại điển nhường ngôi liền ở tháng mười.”

Kỷ Uyển Thanh tính tính: “Còn có hơn bốn tháng.”

Nàng nhẹ nhàng thở ra, tuy biết mặc dù kế hoạch này không thành, còn có kế hoạch hậu bị khác, nhưng có thể bảo trì mặt ngoài hài hòa giải quyết, là tốt nhất.

Nhưng, như thế nào cũng phải tới lúc nhường ngôi thành công mới có thể hoàn toàn an tâm.

Cao Húc mỉm cười: “Chỉ mấy tháng, sẽ không lẫn lộn ra chuyện xấu.”

Điểm khó nhất trong kế hoạch đã qua, mặt sau căn bản không có chuyện gì lớn.

Hắn tinh thần sáng láng, hiển nhiên tính sẵn trong lòng, Kỷ Uyển Thanh an tâm rất nhiều, cũng cao hứng, hưng phấn khen thưởng hắn một cái hôn má.

Từ xưa đến nay, Thái tử đều là một chức nghiệp có độ nguy hiểm rất cao, hiện tại rốt cuộc sắp tu thành chính quả, nếu nói lòng nàng không thả lỏng, đó là gạt người.

Cao Húc cho rằng khen thưởng này hơi keo kiệt chút, bản thân đuổi theo muốn một cái lớn hơn, nửa ngày mới tách ra, hần hỏi: “An Nhi đâu?”

Phụ thân mật hỏi lâu, phụ thân rót cuộc nhớ tới con trai.

Kỷ Uyển Thanh hơi hất hất cằm, chỉ chỉ hướng xe nô: “An Nhi cũng sắp thức dậy, đã ngủ vài canh giờ rồi.”

Bảo bảo sắp năm tháng, có thể nhận người dính người, nói về con trai, nằng ý cười thật sâu.

Cao Húc xuống giường, ba bước cũng làm hai bước tới bên cạnh xe nô, vừa vận tiểu bảo bảo trắng trẻo bụ bẫm vận vẹo thân mình, mở to mắt.

Hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ, An nhi xem xét phụ thân nửa ngày, không quen biết, bé dẩu dẩu cái miệng nhỏ, “Ê a” kêu to một tiếng, nỗ lực nhìn tìm mẫu thân.

“Tiểu tử này, nửa tháng không gặp, cha ruột đều không nhận ra.”

Cao Húc không vui, cúi người bế con trai béo, trong miệng hần nói như vậy, động tác lại vận phần mềm nhẹ, cẩn thận bế con trai.

An nhi “A a” đuổi tay với mẫu thân, Kỷ Uyển Thanh cười nói: “Đây là cha con mà, sao lại không nhận ra?”

Bé quay đầu lại nhìn nhìn phụ thân, nhũ mày, cũng không biết có phải đang nhớ lại hay không.

Con trai không nhận ra chính mình, nhưng Cao Húc cũng không phải không có biện pháp, hần nhẹ vút vút con trai, lập tức làm An nhi cao hứng, “Khanh khách” cười, quơ chân múa tay, cũng không vội vã tìm nương.

Cha con thiên tính, chơi đùa một lúc, một lớn một nhỏ thực mau liền thân thiết.

Kỷ Uyển Thanh mỉm cười nhìn, giờ tay béo má con trai, cười trừu nói: “An Nhi có cha liền không cần nương sao?”

An nhi nhìn nương, lại nhìn cha, mặt béo có do dự, nửa ngày bé “Khanh khách” cười, quay đầu vụng về cọ cọ cha, lại cười muốn lên vào trong lòng ngực mẫu thân.

“Tiểu tử này, còn nhỏ như vậy đã biết lừa gạt người.”

Cao Húc cười mắng, đưa con trai tung tăng nhảy nhót vào lòng thê tử, lại mở ra hai tay, ôm chặt lấy hai mẹ con, cúi đầu hôn mỗi người một cái.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144

Editor: Vy Vy 1505

Từ lúc đại quân chiến thắng trở về tới nay, biến cố liên tiếp làm người ta hoa cả mắt, nhưng cũng may cuối cùng kết thúc hài hòa.

Đối với chuyện nhường ngôi, độ tiếp thu của triều thần rất cao, có lẽ trong tiềm thức của bọn họ liền chờ đợi như vậy.

Hơn bốn tháng nghe có vẻ dài, nhưng bởi vì có một đại điển nhường ngôi, thời gian đặc biệt gấp gáp.

Lấy Lễ Bộ cầm đầu, toàn bộ triều đình cao tốc vận chuyển, quan viên sáu bộ bận rộn, nội các các thần càn bạn, Hoàng Thái tử Cao Húc sắp bước lên đại bảo cũng không thể phân thân.

Bên ngoài khí thế ngất trời, hậu điện Thanh Ninh Cung nhưng thật ra thanh tĩnh.

Kỷ Uyển Thanh dường con trai càng thêm hoạt bát, An nhi biết ngôi, hai tháng sau còn sẽ bỏ, lúc này rất khó lường, giường êm đều không đủ bé lăn lộn.

Gối mềm lớn nhỏ, món đồ chơi trong rõ mỗi ngày đều bị ném xuống đất rất nhiều lần, bé cọ cọ bò rất nhanh, hiện tại một khắc đều không thể không có người nhìn.

Bé thực cơ linh, âm ỉ quá mức mẫu thân nghiêm mặt quát lớn, bé sẽ ôm ấp hôn hít dỗ dành, dỗ đến mức tim Kỷ Uyển Thanh như muốn tan ra.

Đương nhiên, Kỷ Uyển Thanh vẫn có hạn cuối, hài tử phải dạy dỗ từ nhỏ, An nhi ở vị trí này, không thể dưỡng sai lệch.

Làm nũng không hiệu quả, An nhi sẽ cáo trạng, có một lần mẫu thân đánh lòng bàn tay bé, bé giận dữ, lại chờ phụ thân về phòng cáo trạng.

Bé vươn một bàn tay nhỏ mở ra, một tay khác vỗ vỗ lên trên đầu, nhào vào trong lòng phụ thân, nhìn mẫu thân.

Cao Húc bưng tỉnh hiểu ra, con trai là bị đánh.

Hắn đau lòng hồng rồi, dỗ dành con trai, lại ngồi xuống gần thê tử, cầu tình nói: “An Nhi còn nhỏ, ngẫu nhiên bướng bỉnh, chúng ta không nên đánh hắn.”

Kỷ Uyển Thanh liếc tiểu tử này: “Điện hạ không biết, tiểu tử này rất có năng lực, hôm nay ăn canh trứng, suýt nữa liền nhào theo chén xuống đất.”

An nhi chín tháng, có thể ăn không ít món ăn phụ, mỗi ngày ngủ trưa dậy, theo thường lệ ăn một chén canh trứng nhỏ.

Hà ma ma rất bảo bối bé, vui tươi hơn hờ đặt chén nhỏ trên bàn, muốn nghiêng người ôm bé dứt ăn, An nhi mới vừa ẵm ẵm, quơ chân múa tay xông tới, một cái tay quét qua chén canh trứng.

Chén nhỏ bị nghiêng rơi xuống đất, tiểu tử này còn hù chính mình nhảy dựng, suýt nữa cùng nhào xuống.

Cũng may người hầu hạ nhiều, bên cạnh nhuyển thấp lúc nào cũng vây quanh vài người nhìn chăm chăm, kịp thời xông lên đỡ.

Kỷ Uyển Thanh xử lý xong nội vụ Thanh Ninh Cung, mới vừa vào nhà nhìn thấy một màn này, sợ tới mức tim đập đều ngừng một nhịp, ôm lấy con trai oa oa khóc lớn dỗ dành, liền dạy bé một tràng, lại đánh vài cái vào lòng bàn tay nhỏ.

An nhi còn nhớ kỷ, cha vừa trở về liền cáo trạng.

Cao Húc nghe xong, nghĩ nghĩ, cúi đầu nhẹ giọng nói đạo lý cho con trai, mặc kệ con trai có thể nghe hiểu hay không, hắn đều nói thực nghiêm túc.

An nhi vừa là đích vừa là trưởng, chính là người thừa kế đế vị, hắn thực để bụng thực thận trọng giáo dục đích trưởng tử.

Lời nói mềm nhẹ giải thích hai câu, cũng không biết An nhi nghe hiểu không, hắn hỏi đã hiểu sao? Bé liền gật gật đầu nhỏ.

Cao Húc thực vừa lòng, con trai nhà mình chính là thông minh, hắn không quên thương lượng với thê tử: “Con trai là đứa bé ngoan, nói nói liền hiểu, thực không cần đánh con.”

Hắn về mặt đau lòng, An nhi ngưỡng đầu nhỏ, nhìn mẫu thân lại gật gật đầu.

Kỷ Uyển Thanh buồn cười: “Dạ, tiếp biết, con ngoan ngoãn tiếp cũng luyện tiếc đánh.” Nhìn hai cha con, giờ khắc này, tim nàng thật mềm mại.

Cuộc sống có tư có vị qua rất nhanh, đương nhiên, nàng cũng không phải không có phiền não.

Kỷ Uyển Thanh còn muốn nhọc lòng chung thân đại sự của ca ca.

Kỷ Minh Tranh được phong tước Tĩnh Quốc công, nếu nói đến tuổi trẻ đầy hứa hẹn, toàn bộ vương triều cơ bản không người có thể hơn được hắn, đáng tiếc bởi vì đủ loại nguyên nhân, đến nay vẫn chưa thành thân.

Năm nay hắn hai mươi hai tuổi, ở cổ đại mười lăm mười sáu thành hôn là chuyện thường, kỳ thật hắn đã xem như nam thừa lớn tuổi.

Nam thừa cũng không sao, không phải hắn tuổi trẻ đầy hứa hẹn, còn có tước vị sao?

Hắn vẫn là bào huynh duy nhất của Thái tử phi, cậu ruột của Đông Cung đích trưởng tử, phải biết rằng Hoàng Thái tử lập tức sẽ bước lên đại bảo, hắn chính là quốc cữu gia, hơi lớn tuổi thì có sao?

Tìm một con cháu thế gia mười lăm mười sáu tuổi, phấn đấu sáu bảy năm, có thể tới trình độ này sao?

Vui đùa cái gì vậy, không có khả năng.

Kỷ Minh Tranh nghiêm nhiên thành bánh trái thơm nức, cho dù Tĩnh Quốc công phủ còn đang theo quy chế xây dựng thêm, vẫn như cũ không ngăn được huân quý thế gia nhiệt tình.

Hà thái phu nhân mừng rỡ cười không khép miệng được, nhưng Kỷ Uyển Thanh cũng không quá tin nhiệm bà ta.

Kỷ Minh Tranh là duy nhất cậy vào của thái phu nhân, bà ta khẳng định sẽ không hờ cháu trai lớn, nhưng vấn đề là, ánh mắt bà ta phòng chừng không quá tốt.

Cha mẹ đã không còn, Kỷ Uyển Thanh không tự mình trấn cửa ải không yên tâm, Hà thái phu nhân có thể đề nghị người được chọn, nhưng quyền lựa chọn là của nàng.

Tuy Kỷ Uyển Thanh là cháu gái của Hà thái phu nhân, muội muội của Kỷ Minh Tranh, chỉ là văn bối, cũng không thể nói trưởng tỷ như mẹ, nhưng nàng là Thái tử phi.

Trời đất quân thân sư, nàng phải làm chủ, không ai dám không nghe.

Từ khi chiếu thư nhường ngôi bỏ cáo thiên hạ, đại cục đã định, Kỷ Uyển Thanh liền chuyên tâm việc này.

Hiện giờ khuê tú cùng lứa với nàng đều đã gả chồng, nhỏ hơn một lứa, nàng toàn bộ không quen thuộc. Nàng thực thận trọng, thậm chí mượn phu quân mấy ám vệ, hỗ trợ điều tra hỏi thăm.

Cao Húc tự nhiên đáp ứng, còn chủ động cung cấp tư liệu quan lại huân quý cao cấp ở kinh thành.

Nhiều năm qua, Đông Cung nắm giữ tư liệu quan viên thực đầy đủ, ngoài sáng trong tối, rất nhiều phẩm đức không muốn người biết đều tra ra, vừa lúc thế tử cần dùng tới.

Tuy nói trúc xấu ra măng tốt, nhưng hoàn cảnh gia đình hun đúc, tỷ lệ này luôn không lớn.

Quả nhiên rất phương tiện Kỷ Uyển Thanh, nàng vừa cầm danh sách khuê tú quý tộc ở kinh thành, vừa đối chiếu tư liệu, trước tiên loại bỏ những người không thích hợp.

Xong việc lại lại bài trừ người có gia tộc cây lớn rễ sâu, phụ huynh phá lệ ưu tú đặc lực.

Dệt hoa trên gấm, lửa cháy thêm dầu, chờ Cao Húc đăng cơ, Tĩnh Quốc công phủ có thể nói là ở đỉnh cao, thật sự không cần thiết cường cường liên thủ, sinh ra nhân tố không hài hòa.

Cao Húc tất nhiên lời nói ngàn vàng, Kỷ Minh Tranh cũng trung thành và tận tâm, nhưng vật trân ái không cần thiết khảo nghiệm.

Cuối cùng, căn cứ theo tuổi tác và bức họa, điều kiện khách quan vân vân, lại bài trừ một phen.

Kinh thành quý tộc nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng cũng không phải mỗi nhà đều có đích nữ vừa độ tuổi, hung hăng tẩy xuyên như vậy, danh sách dư lại cũng chỉ có sáu, bảy người mà thôi.

Kế tiếp, ám vệ ra tay, cẩn thận kỹ càng tỉ mỉ điều tra sáu bảy khuê tú này.

Kỷ Uyển Thanh lại bài trừ mấy cái, chỉ còn ba người.

Nàng triệu kiến mẫu thân của ba thiên kim, các phu nhân ngầm hiểu, khi tiến cung cũng mang theo con gái nhà mình.

Gặp người, nói thật là ưu tú, đáng tiếc Kỷ Uyển Thanh vẫn có cảm giác có gì đó không hài lòng.

Nàng đau lòng huynh trưởng chịu khổ, hơn nữa trong cảm nhận của nàng, ca ca đáng giá người tốt nhất, như vậy, nàng liền do dự.

Lúc này, Kỷ Vinh truyền lời tiến cung, nói là Hoắc hầu đề ra hai câu, ông ấy có một cháu gái, sau khi tang mẫu dưỡng dưới gối phu nhân của ông, nhân phẩm tướng mạo không tệ, nếu Kỷ gia có ý, ông ấy nguyện làm bà mai.

Hoắc hầu, chính là Hoắc Xuyên, ông và Trương Vi Thắng lập công lớn ở Yên Sơn, về triều luận công ban thưởng, hai người đều được phong hầu.

Hoắc Xuyên thực quan tâm con trai độc nhất của bạn cũ, nếu ông có đích nữ, đã sớm nói ra. Chỉ tiếc ông chỉ có thứ nữ, tuy cháu gái là con vợ cả, cũng thực không tệ, nhưng dù sao thân phận kém một chút, gả làm quốc công phu nhân thực miễn cưỡng, ông liền đánh mất ý niệm.

Sau đó biết chiến thắng về đã nửa năm, hôn sự của Kỷ Minh Tranh còn chưa định ra, tuổi này cũng không nhỏ, ông nôn nóng, liền qua phủ hỏi hai câu.

Được đến đáp án là, Thái tử phi không quen thuộc mấy khuê tú này, cẩn thận chọn lựa, còn chưa thể chọn được cô nương thích hợp.

Điều này cũng đúng, không biết rõ gốc rễ, hẳn là thận trọng chút.

Nói đến hiểu tận gốc rễ, ý niệm trước đó Hoắc Xuyên kiềm chế lại nhảy ra, ông xuất thân võ tướng không dong dài, cũng quen thuộc Kỷ Minh Tranh, liền trực tiếp đề nghị.

Ông thực sáng khoái đề nghị nhân tuyển, thích hợp tất nhiên tốt, không thích hợp cũng không thành vấn đề.

Hà thái phu nhân không hài lòng, cho rằng cô nương này chỉ là cháu gái của hầu gia, tước vị này còn không phải tổ truyền, vinh quang đều do Hoắc Xuyên giành lấy, không liên quan huynh đệ, sao xứng với cháu trai quốc công của bà ta?

Bà ta nghe Kỷ Minh Tranh bẩm báo, trực tiếp phủ quyết.

Kỷ Vinh ngược lại không cho là vậy, hai nhà hiểu tận gốc rễ, bọn họ tín nhiệm nhân phẩm của Hoắc Xuyên, xưa nay nhà mình trọng phẩm đức hơn gia thế, cô nương nhân phẩm tốt tất nhiên mạnh hơn gia thế cao.

Kỷ Minh Tranh kỳ thật đang có ý này, chủ tớ tính toán, liền truyền lời vào Thanh Ninh Cung.

Kỷ Uyên Thanh trước mắt sáng ngời.

Hoắc Xuyên làm người tin được, nếu nhân phẩm tướng mạo của cháu gái ông ấy có vấn đề, ông tuyệt đối sẽ không đề nghị.

Hơn nữa hai nhà Hoắc, Kỷ giao tình vốn sâu đậm, cũng không tồn tại cường cường liên hợp. Tuy cháu gái xuất thân thấp chút, cũng không phải không thể tiếp thu.

Người không ai hoàn mỹ, nhân phẩm tốt quan trọng hơn gia thế.

Kỷ Uyên Thanh lập tức sai ám vệ tinh tế điều tra Hoắc cô nương.

Kết quả quả nhiên không tệ, người rất nhiều điểm ưu tú, cũng có sức sống hơn mấy khuê tú trước đó nhiều.

Nàng thực vừa lòng, Cao Húc cũng nói Hoắc Xuyên làm người rất đáng tin.

Người được chọn cơ bản đã định ra, lại triệu kiến vào cung gặp mặt, nếu không có gì ngoài ý muốn, việc hôn nhân hai nhà có thể tính tiếp.

Nhưng chuyện này gấp không được, Hoắc gia hiện chỉ có cha con Hoắc Xuyên ở đây, phần lớn mới chuẩn bị khởi hành đến kinh thành, bởi vì có người già đi không mau, muốn gặp Hoắc cô nương phải chờ hơn nửa tháng sau.

Thời gian này cũng khéo, bởi vì sắp đến đại điển nhường ngôi, Kỷ Uyên Thanh chẳng những dời đi lực chú ý, mấy ngày nay cũng không thích hợp triệu người tiền cung gặp mặt.

Thời gian nháy mắt đã qua, ngày tốt nhường ngôi đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145

Editor: Vy Vy 1505

Mùng chín tháng mười, đại cát.

Một đêm này Cao Húc gần như không thể ngủ, giờ Tý đã dậy, tắm gội thay quần áo.

Hắn để thê tử nghỉ ngơi tiếp, nhưng làm sao Kỷ Uyên Thanh ngủ được, cũng cùng thức dậy, tự mình hầu hạ.

Cao Húc thay chính là miện phục, miện phục dày nặng, áo đen huân thường một tầng tiếp một tầng, ăn mặc vô cùng rườm rà.

Kỷ Uyên Thanh thay hắn sửa sang lại vạt áo, lại xoa xoa vạt áo trước, hơi hơi thở phào: “Xong rồi.”

Hỗ trợ mệt, ăn mặc vào chắc là càng mệt, may mắn hôm nay trời lạnh, nếu là trời nóng liền quá sức.

Cuối cùng, Cao Húc hơi hơi cúi đầu, làm Trương Đức Hải cẩn thận mang miện quan, cột xong dây đỏ, miện phục rốt cuộc mặc chỉnh tề.

Lúc này, mặt trời nổi lên từ phía chân trời, đã hơi hơi tỏa sáng.

Canh giờ sắp tới, Cao Húc giờ tay xoa xoa má phấn thê tử, thấp giọng dặn dò: “Thanh Nhi, sắc trời còn sớm, nàng nhanh chóng trở về nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.”

Hôm nay xác thật không có chuyện của Kỷ Uyên Thanh, ánh mắt hai người giao triền một lát, tiễn Cao Húc ra cửa lên kiệu, nàng mới lưu luyến không rời về phòng ngủ lại.

Thanh Ninh Cung an tĩnh lại, bên ngoài âm ỉ vừa mới bắt đầu.

Trong triều văn võ sớm xếp hàng chờ, Cao Húc suất lĩnh quần thần bái tế Thái Miếu và đàn tế xã tắc trước, sau đó lại đến đàn tế bái trời đất.

Liên tiếp rườm rà túc mục tế bái kết thúc, quần thần về điện Thái Hòa.

Cao Húc suất lĩnh quần thần quỳ trong điện, Vương Thụy Hành đối mặt phía trước mọi người, lại lần nữa cao giọng tuyên đọc chiếu thư nhường ngôi.

Tuyên đọc chiếu thư xong, Cao Húc đứng lên, chậm rãi đi về phía trước, từ thềm ngọc trung gian đi lên, nện bước tuy hoãn lại mười phần lực đạo, một bước tiếp một bước, đi lên đỉnh cao nhất thềm ngọc.

Đi qua các cột vàng, trên đài cao, hần hơi hơi dừng một chút, xoay người, nhìn quét phía dưới, ngồi xuống bảo tọa điêu khắc rồng vàng, giờ tay cầm truyền quốc đại bảo.

Hoàng đế tôn sư, thống ngự vạn dân.

Tức khắc, pháo mừng nổ lên, hi nhạc tấu vang, quan lại sớm xếp hàng chỉnh tề, đồng thời quỳ xuống triều bái.

Quất roi, ba quỳ chín lay, son hô vạn tuế, kết thúc buổi lễ Hoàng đế đăng cơ.

Văn võ bá quan theo chiếu thư ra điện, chiếu thư được nâng ra ban bố khắp thiên hạ.

Tân đế về cung.

Vốn dĩ Cao Húc ứng về Càn Thanh cung, Càn Thanh cung là tâm cung các đời quân vương, nếu đăng cơ nên dời vào đây.

Nhưng hiện tại tình huống tương đối đặc thù, Xương Bình Đế được tôn làm Thái Thượng Hoàng còn nằm liệt ở Càn Thanh cung, tân đế xưa nay thuần hiếu, vì thế liền chọn Dưỡng Tâm Điện ở sườn tây Càn Thanh cung làm tâm cung tạm cư.

Vì cái gì nói là tạm cư? Bởi vì bệnh huống của Thái Thượng Hoàng cũng không tốt, các ngự y lần nữa nhấn mạnh an tâm tĩnh dưỡng, kiến nghị tốt nhất có thể di cư cung thất thanh u nào đó, càng lợi cho bệnh tình chuyển biến tốt đẹp.

Không ít trọng thần, đã dâng sớ con, kiến nghị Thái Thượng Hoàng di cư cung thất khác càng tốt hơn.

Cao Húc xem qua rồi thôi, nơi di cư đã được xây dựng sửa chữa xong, nhưng chân chính thi hành còn phải chờ sau khi hần đăng cơ.

Kỳ thật với Cao Húc mà nói, cho dù là Càn Thanh cung, hay là Dưỡng Tâm Điện, đều là nơi nguy trang thôi, nhà của hần chính là nơi có vợ con.

Sau khi hồi cung, hần lập tức trở về Thanh Ninh Cung.

Lúc này đã là buổi chiều, Kỳ Uyển Thanh ôm An nhi, cười khanh khách chào đón: “Bê hạ đã trở lại.”

Nàng thay đổi xưng hô, tư thái vẫn như cũ thanh thản, thấy phu quân cũng không hành lễ, thân mật vui mừng như dĩ vãng.

Trong lòng Cao Húc nhất thời buông lỏng.

Hần chỉ sợ vợ con xa cách chính mình.

Cao Húc vào nhà theo thường lệ không cho người truyền báo, chính mình vén rèm cửa liềm vào, phảng phất ngoại trừ đôi thân quần áo, hần lại không có gì khác.

Kỳ Uyển Thanh tư thái nhẹ nhàng tùy ý, cũng giống như chỉ thay đổi xưng hô mà thôi, cũng không có gì khác trước.

Phu thê mỉm cười liếc nhau, tất cả đều không cần nói gì.

“Thanh Nhi, ta hy vọng về sau cứ như thế.” Hần không xưng cô, cũng không xưng trẫm, mà là dùng “ta”.

Kỳ Uyển Thanh mặt mày ý cười càng sâu, cũng không màng cung nhân cúi đầu đứng hầu trong phòng, nhón chân hôn lên má hần một cái, đổi nói: “Đương nhiên về sau đều như vậy, còn lại, chàng đừng mơ tưởng vợ vẫn.”

Cao Húc cúi đầu, môi mông hôn má phẩn thê tử, cười nói: “Ta chưa bao giờ nghĩ tới.”

Hần cho rằng, hiện giờ đã là đẹp nhất, lại không cần gì khác.

Phu thê tâm ý tương thông, ngọt ngào, An nhi lại phá hư không khí: “A, a a!”

Bé một tay nhéo cha, một tay nhéo nương, lớn tiếng ồn ào, cự tuyệt bị bài trừ bên ngoài.

Hử, người ta tuy nhỏ, nhưng rất miễn cảm.

An nhi đập chân béo, nâng má lên, cũng muốn hôn hôn.

“Tiểu tử này!”

Cao Húc bắt đắc dĩ, cũng hôn bé một cái, An nhi cao hứng cực kỳ, “Khanh khách” cười, lại nâng khuôn mặt nhỏ đến trước mặt mẫu thân.

Kỷ Uyển Thanh cũng hôn hôn.

Không khí lưu luyến bị An nhi phá hư, nhưng cha mẹ cũng không tức giận, ngược lại mỉm cười nhìn bé lăn lộn.

Cao Húc một tay tiếp nhận con trai béo tung tăng nhảy nhót, tiểu tử này mấy ngày nữa sẽ tròn mười tháng, béo ị, tay nhỏ chân nhỏ rất có lực, một khi bé nhảy nhót, thê tử có chút ôm không nổi.

“Không được lăn lộn nương, có biết chưa?” cha dạy bảo bé.

Không biết An nhi nghe hiểu hay không, dù sao bé ôm cổ cha, gật gật đầu nhỏ.

Hai vợ chồng và một con trai béo, nắm tay vào gian nhà ăn.

Cao Húc lăn lộn cả ngày chưa ăn chưa uống, lại nhớ thương vợ con lập tức chạy về, Kỷ Uyển Thanh dò hỏi, tuy ngọt ngào, lại rất đau lòng, vội lệnh truyền thiện.

Đồ ăn đã sớm chuẩn bị xong, chỉ chờ hần trở về, lấy thanh đạm là chủ, sợ một ngày chưa ăn gì, dầu mỡ quá sẽ khiến dạ dày không khoẻ.

Một nhà ba người hoà thuận vui vẻ, dùng xong bữa tối liền trở về buồng trong trêu con trai.

Vui cười thật lâu, tiêu thực, An nhi còn nhỏ tính lực kém chút, làm âm ỉ một lát liền ngủ gà ngủ gật.

Cao Húc ôm con trai dùng sức dụi mắt vào trong ngực: “An Nhi đi nghỉ ngơi đi, ngày mai cha mẹ lại chơi đùa với con.”

Tiểu hài tử ngủ cũng nhanh, dễ dàng con trai ngủ, đưa bé về thứ gian, Cao Húc nắm tay thê tử trở lại nội thất.

“Thanh Nhi, nàng rửa mặt trước đi, ta phải đi ra ngoài một chuyến.” Kế tiếp hần sẽ rất bận rộn, thừa dịp hôm nay nhàn hạ, hần muốn đi Càn Thanh cung.

“Ta thực mau sẽ trở về.”

“Dạ.”

Kỷ Uyển Thanh lên tiếng, vừa giơ tay, tính té vuốt phẳng nếp gấp trên vạt áo hần do con trai làm nhăn, vừa cười ngẩng đầu: “Thiếp đi tắm gội trước.”

“Được.”

Tắm gội rất tốt, ánh mắt Cao Húc sâu sâu, xem ra hần cần thiết đi nhanh về nhanh.

Khi loan giá đến Càn Thanh cung, Cao Húc không làm người cao giọng truyền xướng, nhưng, nên biết cũng biết.

Tôn Tiến Trung, Ngũ Khánh Hòa nhanh chóng ra nghênh đón: “Vi thần (nô tài) khấu kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Đứng dậy đi.”

Đối với hai người trước mắt, thái độ của Cao Húc còn xem như khoan dung, đôi phương đầu nhập vào tuy trễ, nhưng rốt cuộc có công lao, nếu hứa hẹn hai người phú quý bình an, hần sẽ không lật lọng.

“Phụ hoàng như thế nào?”

“Hồi bẩm bệ hạ, Thái Thượng Hoàng đang rửa mặt.” Tôn Tiến Trung giành trước một bước nói chuyện, tính ra một chút thời gian: “Chắc là thỏa đáng rồi.”

Cao Húc gật đầu, bước vào cửa đại điện, không chút do dự đi thẳng vào nội điện.

Hôm nay chú định là ngày đặc thù, đối với Cao Húc là thế, đối với Xương Bình Đế cũng vậy, quả thực là điên đảo nhân sinh của ông ta.

Kim ngự y mỗi ngày thi châm, “bệnh tình” của Xương Bình Đế đương nhiên không tốt, như cũ nửa người không tri giác, nửa bên khác miễn cưỡng có thể động.

Ông ta vốn táo bạo, không thể không nói Ngũ Khánh Hòa là thật có bản lĩnh, thế nhưng dễ dàng ông ta sinh ra hùng tâm tráng chí, tính toán ngu đông đường bệnh, lại ngóc đầu lần nữa.

Đã nhiều ngày Kim ngự y hơi buông lỏng, bệnh hướng Xương Bình Đế hơi thấy khởi sắc, ông ta tin tưởng tăng nhiều, cảm xúc cũng càng tốt vài phần, nội thị hầu hạ cũng nhẹ nhàng không ít.

Rửa mặt xong, thay đổi quần áo nằm trên long sàng, ông ta mới vừa mở miệng hỏi: “Ngũ Khánh Hòa đâu? Kêu Ngũ Khánh Hòa lại đây.”

Ông ta một khắc cũng không cách được người này.

Tiểu thái giám vâng dạ xoay người, Xương Bình Đế an tĩnh chờ, ai ngờ lúc này, rèm cửa nội điện lại được vén lên.

Xương Bình Đế tưởng Ngũ Khánh Hòa: “Ngũ ái khanh a, trẫm đang muốn gọi . . . . .”

Lời nói đến một nửa thì dừng, bởi vì ông ta thấy rõ người tiến vào đúng là chính mình đích trưởng tử.

Cao Húc nện bước không nhanh không chậm, như tán bộ trong sân vắng, thân hình tuổi trẻ cao lớn sinh lực bùng bùng phấn chấn, làm đáy lòng Xương Bình Đế không vui càng thêm tối tăm

Ông ta là Hoàng đế, nếu nổi lòng không vui, vậy không cần cố kỵ.

Xương Bình Đế lập tức làm khó dễ, mặt tối sầm, phẫn nộ quát: “Nghịch tử, ai cho phép ngươi tự tiện xông vào Càn Thanh cung?!”

Mới vừa rống một câu, ông ta đột nhiên phát hiện không đúng.

Cao Húc ăn mặc chính là một bộ thường phục mới tinh màu xanh ngọc, vạt áo rộng, tay áo bó, trước ngực và hai vai thêu hoa văn rồng vàng năm móng giương nanh múa vuốt, uy vũ phi thường.

Hắn eo cài ngọc đai, trên ngọc đai còn treo một ngọc bội thông thấu ánh bạch, cũng là rồng năm móng bay trong mây phun mưa, dưới ngọc bội rủ một dải lụa vàng kim.

Nhưng mà, cho dù là thường phục thêu rồng vàng năm móng, hay là ngọc bội rồng dây vàng, đều là hoàng đế mới có thể dùng.

Xương Bình Đế không thông minh, nhưng cũng không phải là vụng về như lợn, đặc biệt là chuyện máu chó, trong chớp nhoáng, hình như ông ta hiểu ra cái gì.

“Ngươi! Ngươi! Ngươi dám!”

“Người tới, người tới cho trẫm! Vũ Lâm Quân!” Xương Bình Đế cao giọng kêu gọi thân vệ ngoài điện.

Khiếp sợ kích phát tiềm năng, ông ta nói chuyện không hề mơ hồ, giọng cũng phá lệ cao vút, Vũ Lâm Quân canh giữ ở cửa điện Càn Thanh cung, như thể nào cũng ần ần nghe được chút.

Đáng tiếc, ngoài điện im ắng, không có bất luận động tĩnh gì.

Xương Bình Đế vừa kinh vừa giận: “Ngươi cái thằng nghịch tử! Ngươi. . . . .”

“Phụ hoàng.”

Tiểu thái giám nâng tới ghế bành, Cao Húc phát phát vạt áo ngồi xuống, hắn không gọn sóng, chỉ nhẹ giọng đánh gãy: “Kỷ Hoàng hậu Lâm Giang Hầu thông đồng với địch bán nước, phụ hoàng hạ chỉ phế Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu xét nhà đoạt tước, chín tộc Kỷ gia giam giữ, theo luật xử lý.”

Hắn nói rõ ràng là chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, Xương Bình Đế cân nhắc, tạm thời an tĩnh lại nghe.

“Năm đó Anh Quốc Công cũng có nhúng tay, cộng thêm tội trạng khác, Anh Quốc Công phủ xét nhà đoạt tước, ba tộc Tần thị bị giam giữ, theo luật xử lý.”

“Ngụy Vương, Trần Vương dù không chủ đạo thông đồng với địch, nhưng vẫn luôn biết chuyện và hiệp trợ, tội không thể dung thứ, hai người xoá tên trong tôn thất, biếm thành thứ dân, cùng với thế thiếp, giam cầm trong Tông Nhân Phủ.”

Cao Húc lẳng lặng nói, vụ án thông đồng với địch sớm được tra rõ, tất cả người liên quan đều theo luật xử trí thỏa đáng, một đảng Kỷ hậu cũng tùy theo sụp đổ.

Nói xong, hắn đứng lên rũ mắt nhìn về phía Xương Bình Đế: “Lúc trước Phụ hoàng hạ chiếu thư nhường ngôi, hôm nay là ngày đại cát, chính là ngày cử hành đại điển đăng cơ.”

Nói cách khác, hôm nay hắn đã đăng cơ xưng đế.

Xương Bình Đế dừng nửa ngày mới tiêu hóa được tin tức này, nhất thời tức giận như núi lửa bộc phát: “Ngươi, ngươi cái tên nghịch tử soán vị, dám giả mạo chỉ dụ vua!!”

Ông ta vừa gấp vừa giận, thân hình cứng đờ, tay run rẩy, cả mặt cũng run rẩy, giọng bắt đầu mơ hồ nghe không rõ ràng.

Nhưng, này cũng không trở ngại ông ta chửi ầm lên: “Vương Thụy Hành đâu? Kêu Vương Thụy Hành lại đây, đây là giả mạo chỉ dụ vua! Giả mạo chỉ dụ vua!!”

Xương Bình Đế mảnh liệt gãy giữa nửa ngày, huyết nửa ngã xuống long sàng, Cao Húc đuổi tay đỡ lấy, người trước mắt kiệt tề đến dừ tợn, đáy mắt hấn rất cuộc có chút phức tạp.

Khi hấn còn rất nhỏ, hấn kính ngưỡng sùng bái chính mình phụ hoàng, cho rằng phụ hoàng là người lợi hại nhất trong thiên hạ, kính trọng yêu thương không ít.

Thực đáng tiếc, dần dần lớn lên, hấn phát hiện hình như không phải như vậy.

Sau đó, mẫu hậu hoẵng, hấn thành Thái tử tuổi nhỏ tứ cố vô thân, tân hậu như hồ rình mồi, tìm mọi cách để con ruột thay thế hấn, phụ hoàng chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Hấn dám khẳng định, nếu hấn chủ quan một cái chớp mắt, phụ hoàng hấn tuyệt đối sẽ không vờn tay giúp đỡ, trong cung hoàng tử chết yểu không xấp thứ tự nhiều như lá mùa thu rụng, đích trường tử cũng không ghê gớm bao nhiêu.

Như vậy gãy giữa trần trọc lớn lên, cõi lòng đã sớm lạnh thấu.

Cảm xúc phức tạp trong đáy mắt Cao Húc chợt lóe rồi biến mất, khoảnh khắc không thấy, may mà hiện tại hấn có vợ con, người nhà đã sủi ầm lòng hấn, làm nội tâm khô cạn đã lâu được hoàn toàn dễ chịu.

Hấn chỉ cần bảo hộ người nhà của hấn là đủ.

Cao Húc xả chân gắm, đắp lên người Xương Bình Đế liều mạng gãy giữa, đứng thẳng thân mình: “Phụ hoàng, ngự y nhiều lần bẩm báo, bệnh tình của ngài cần một nơi có hoàn cảnh thanh u để dưỡng bệnh.”

“Nhi thần đã được chư thần đề nghị, chọn hành cung ở kinh giao Tây Sơn, hiện giờ hành cung đã được cẩn thận sửa chữa, thực mau phụ hoàng có thể dời vào dưỡng bệnh.”

Tới hành cung, Xương Bình Đế “bệnh” có thể tốt, ông ta liền ở hành cung Tây Sơn bảo dưỡng tuổi thọ đi.

Nhàn nhạt dứt lời, Cao Húc không chút nào lưu luyến, xoay người rời đi, ném Xương Bình Đế càng thêm kịch liệt hàm hồ gào rống ở phía sau.

Trong ngoài Càn Thanh cung, cho dù là thân vệ hay là nội thị, cung tiễn tân đề xong, chỉ đứng yên như tượng đá điêu khắc, không động mảy may, phảng phất như không nghe thấy tiếng gào rống.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146

Editor: Vy Vy 1505

Tân đế đăng cơ, ngay sau đó chính là đại điển lập hậu.

Hoàng hậu của Cao Húc không hề nghi ngờ chính là Thái tử phi Kỷ thị, hấn chọn ngày gần nhất, hai mươi tháng mười sắc lập thê tử hấn thành trung cung Hoàng hậu.

Đại điển lập hậu cùng chuẩn bị với đại điển nhường ngôi, tuy thời gian gấp, nhưng cũng đầy đủ mọi thứ.

Hoàng hậu đại lễ phục màu xanh lá đậm, cổ áo và cổ tay, vạt áo là màu đỏ, trên đó dùng chỉ vàng thêu rồng, thân áo thêu địch văn tinh xảo, tổng cộng một trăm bốn mươi tám đôi, giữa địch văn có hình tròn luân hoa, hai bên đan xen.

Áo trong, địch y, che đầu gối, một tầng tiếp một tầng phủ thêm, lại có trang sức ngọc bội lớn nhỏ vân vân.

Giờ Tý Kỷ Uyên Thanh đã thức dậy, lăn lộn ước chừng đến bình minh mới khó khăn lắm sửa sang lại thỏa đáng.

Kế tiếp, nên mang mũ phượng.

Đại lễ phục nặng trĩu, Kỷ Uyên Thanh khom người cũng không có phương tiện, chỉ phải đứng, bên cạnh để ghế vuông. Hà ma ma đứng lên trên, thật cẩn thận tiếp nhận mũ phượng, mang lên cho chủ tử.

Mũ phượng chín rồng bốn phượng. Con rồng ở giữa ngậm châu lớn, còn lại ngậm châu nhỏ; châu ngọc tổng cộng bốn mươi viên, châu hoa lớn nhỏ mười hai cây; còn có dải châu rũ xuống, hoa diên, hồng ngọc bích ngọc vân vân.

Toàn bộ mỹ phượng bảo quang lộng lầy, chế tác phức tạp khiến người xem lóa mắt.

Kỷ Uyển Thanh lại cảm giác đầu trầm xuống, phảng phất lún thêm mấy tấc, nàng trợn mắt thở ra một hơi, quả nhiên trầm trọng như trong tường tượng.

Nặng thì nặng, lại cực đẹp.

Kỷ Uyển Thanh sai cung nhân nâng tới gương đồng lớn nhìn lại, trong gương mỹ nhân địch y mỹ phượng, uy nghi phi thường, tư sắc cực kỳ nghiêm lệ, cho dù vì phối hợp đại diện, trang dung đoan trang uy nghiêm là chủ, mắt đẹp ba quang lưu chuyển như cũ khó nén thần phi.

Nàng vẫn chưa chú ý này đó, chỉ tinh tế đánh giá một phen, thấy không có chỗ nào không ổn, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vẫy lui gương đồng.

“Nha, a a!”

An nhi đã tỉnh, âm ỉ muốn tìm mẫu thân, hôm nay là ngày trọng đại, nữ mẫu không dám quấy rầy, càng không dám làm tiểu chủ tử khóc nỉ non, chỉ phải nhanh chóng làm người bẩm báo chủ tử.

Kỷ Uyển Thanh phân phó nữ mẫu bế con trai tới, trẻ mới sinh đều không muốn xa rời mẫu thân, tiểu tử này thức dậy không thấy nàng sẽ khóc nỉ non thật lâu.

An nhi vỗ tay nhỏ vào nội thất, rèm cửa được vén lên, tham đầu tham não bé rõ ràng sừng sốt.

Kỷ Uyển Thanh trang điểm long trọng, khác biệt với ngày thường, nhưng An nhi vẫn lập tức nhận ra mẫu thân, bé oai đầu nhỏ tò mò xem xét, “Ê ê a a” đuổi tay muốn ôm.

“An Nhi ngoan, hôm nay nương không thể bế con.”

Thật vất vả mặc vào địch y, không thể lẫn lộn, Kỷ Uyển Thanh nhéo nhéo tay con trai, lại điểm điểm hờ trên tay nhỏ.

“Nương muốn ra cửa, con ngoan ngoãn nghe lời đừng khóc nỉ non, có biết chưa?”

Kỷ Uyển Thanh mỉm cười thương lượng với con trai, An nhi ngây thơ mờ mịt, cũng không biết hiểu hay không, chỉ gật gật đầu nhỏ.

“An Nhi của nương thật ngoan.”

Mẫu thân hôn, bé “Khanh khách” cười, hai tay nhỏ phi dưng sức chụp chụp, nữ mẫu nhân cơ hội đặt bé trên giường nệm, tiếp nhận cháo thịt bằm dứt một muỗng, dời đi lực chú ý.

Kỷ Uyển Thanh nhanh chóng nhân cơ hội ra cửa, thời điểm không còn sớm, cũng không thể lại trì hoãn.

Nguyên bộ nghi thức Hoàng hậu trưng bày ở hậu điện Thanh Ninh Cung, nàng bước lên lễ xe kim long thái phượng, thái giám truyền xướng cao giọng nói: “Hoàng hậu nương nương khởi giá!”

Đội nghi thức thật dài vây quanh phượng giá, không nhanh không chậm đi điện Thái Hòa.

Trong ngoài Điện Thái Hòa đen nghìn nghịt đứng đầy người, huân quý văn võ, tôn thất triều thần, theo phẩm cấp từ lớn đến nhỏ đứng trang nghiêm, từ bên trong điện Thái Hòa, một đường dài đến bên ngoài quảng trường lớn.

Địa phương cực lớn người rất nhiều lại lặng ngắt như tờ, thái giám thi lễ xa xa thấy lễ xe Hoàng hậu chạy tới, giương giọng nói: “Tấu nhạc!”

Cát nhạc tấu vang.

Phượng giá dừng lại trước điện Thái Hòa, Kỷ Uyển Thanh được nâng xuống xe, bước lên bậc thang, lộ trình kế tiếp cần một mình nàng tiếp tục, đám người Lê Hoa buông tay lui ra.

Kỷ Uyển Thanh đứng ở trước cửa đại điện, ngẩng đầu nhìn lại, Cao Húc đang ngồi trên bảo tọa bằng vàng điêu khắc rồng trên bảy tầng thềm ngọc, mặt mang mỉm cười nhìn nàng.

Hắn thực khắc chế, nhưng chung chần chừ hồi lâu, nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra hắn áp lực ý mừng.

Kỷ Uyển Thanh mỉm cười, bước vào đại điện.

Nội các thủ phụ Vương Thụy Hành là chính sử sắc phong, Lễ Bộ Thượng Thư Triệu An là phó sử sắc phong, một người cầm thánh chỉ sắc phong tuyên đọc, một người cầm kim sách, kim bảo.

“Trẫm tuân theo trời đất cần khôn, hóa hiệp gia bang, nam chủ ngoại nữ chủ nội, ứng dụng làm theo, làm gương cho trăm họ. Được hoàng khảo ban hôn cho Thái tử phi Kỷ thị, tú dục danh môn, đoan trang thực đức, huệ chất lan tâm. Nay phong trung cung mẫu nghi thiên hạ. Trẫm lấy kim sách kim bảo lập nàng làm Hoàng hậu, khâm thờ.”

“Thần tiếp cung lĩnh thánh chỉ, tạ ngô hoàng thánh ân, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Kỷ Uyển Thanh đôi tay nâng qua đỉnh đầu, tiếp thánh chỉ, lại tiếp kim sách kim bảo, mới đứng dậy.

Vương Thụy Hành, Triệu An lập tức thối lui, lĩnh điện huân quý triều thần trong ngoài điện Thái Hòa quỳ xuống.

“Thỉnh thỉnh thỉnh thỉnh” tiếng quỳ xuống đất như hải triều, từ trong đại điện kéo dài đến ngoài đại điện.

Kỷ Uyển Thanh ngẩng đầu, Cao Húc đã từ trên bảo tọa đứng lên, xuống thềm ngọc đi nhanh về phía nàng.

Nàng đi nhanh hai bước, cùng hắn mười ngón giao nắm, ánh mắt trước sau không rời.

Hai người nhìn nhau cười.

Cao Húc xoay người, cùng thê tử bước lên đài cao, chậm rãi bước qua bảy tầng thềm ngọc, hai người sóng vai đứng trên đài cao.

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

.....

Tiếng hô như sóng biển, một đợt tiếp một đợt, vang vọng toàn bộ trong ngoài điện Thái Hòa.

Hắn và nàng sóng vai, nắm tay quan sát toàn bộ thiên hạ.

Kết thúc buổi lễ, Đế hậu nắm tay lên xe, cùng về nội đình.

Kỷ Uyển Thanh đã phong hậu, đương nhiên ở Khôn Ninh Cung, thăm điện các đời Hoàng hậu Đại Chu.

Cao Húc sớm hạ lệnh, làm Phủ Nội Vụ nắm chặt thời gian, bốn phía sửa chữa Khôn Ninh Cung lại một lần, có thể đổi đều đổi, phải chỉnh lý chỉnh sức thỏa đáng trước đại điển lập hậu.

Kỷ Uyển Thanh đánh giá một phen, thấy hành lang, bình phong, cửa sổ vân vân một mực mới tinh, lu bằng sứ men xanh trước hành lang là mới làm, hoa lá cỏ cây đều là mới trồng, một chút cũng nhìn không thấy dấu vết chủ cũ.

Đi dạo một vòng, nàng thực vừa lòng, cười khanh khách nói: “Thực không tệ.”

Cao Húc đuôi lông mày khoe mắt mang ý cười, nắm tay thê tử về chính điện: “Đêm qua nàng không ngủ bao nhiêu, nhanh chóng nghỉ ngơi một chút đi, bữa tối lại đây.”

Phu thê trở về nội điện, con trai béo của bọn họ đang ngủ ngon lành trên nhuyễn tháp.

An nhi còn nhỏ, cùng cha mẹ ở một chỗ, phòng bé ở Tây Nỗn Các, chờ đến sáu tuổi, mới dời đi hoàng tử sở.

Cao Húc bế con trai đặt trên giường, chờ thê tử cùng con gái áo nằm xuống, hắn xả chăn gấm đắp cho hai người.

Kỷ thật đêm qua hắn cũng không ngủ được, nhưng hắn mới vừa đăng cơ không lâu, hận không thể phân thân, định nắm chặt thời gian xử lý chút chính vụ quan trọng, không thể cùng vợ con nghỉ ngơi.

“Cũng chỉ trong khoảng thời gian này bận rộn chút, chờ thêm một đoạn thời gian sẽ tốt hơn nhiều.”

Kỷ Uyển Thanh hiểu lý lẽ, nhưng cũng không trở ngại nàng lộ ra đau lòng. Cao Húc vội thấp giọng an ủi: “Nếu ta mệt mỏi, tất nhiên sẽ nghỉ ngơi.”

Người gặp việc vui tâm tình sáng khoái, hắn thần thái sáng láng hơn hẳn dĩ vãng.

Kỷ Uyển Thanh không biết nên nói như thế nào, chỉ ngoan ngoãn nhắm mắt, làm phu quân an tâm.

Một cái hôn nhẹ nhàng dừng trên trán nàng, sau đó mới là rất nhỏ tiếng bước chân đi xa.

Kỷ Uyển Thanh xác thật mệt, tuy lòng có vương bận, nhưng vẫn dính gối liền ngủ, mãi đến trước bữa tối Hà ma ma nhẹ giọng gọi, nàng mới mở mắt thanh tỉnh.

“Ma ma, giờ nào?”

“Hồi nương nương, đã là giờ cuối giờ Thân.”

Đã nhiều ngày thời tiết không tệ, nhưng dù sao mùa đông sớm muộn rét lạnh, Hà ma ma đỡ chủ tử đứng dậy, nhanh nhẹn hầu hạ mặc quần áo.

Kỷ Uyên Thanh vừa mặc quần áo rửa mặt, vừa phân phó: “Đừng đánh thức An Nhi, để con ngủ nhiều một lát.”

Tiểu tử này hôm nay thiếu mẹ ruột làm bạn, không cao hứng không chịu ngủ trưa, hiện tại rất mệt, tiểu hài tử nên ngủ đủ giấc.

Hà ma ma lên tiếng, chờ chuẩn bị thỏa đáng, bà liền đi theo chủ tử vòng qua bình phong, ngồi xuống trước bàn trang điểm.

“Ma ma, làm sao vậy?”

Trong lúc Kỷ Uyên Thanh vắn tóc, Hà ma ma vẫn luôn hỗ trợ chuẩn bị, nàng phát hiện nhũ mẫu hình như muốn nói lại thôi, liền vẫy lui cung nhân, cười nói: “Ma ma có chuyện gì, chẳng lẽ còn không thể nói với con sao?”

Trong lòng Hà ma ma có chuyện, đang do dự nên nói hay không, kỳ thật bà che giấu thật sự không tặc, chẳng qua bà hiểu biết chủ tử do chính mình nuôi lớn, chủ tử cũng đồng dạng hiểu biết bà, liếc mắt một cái liền biết.

Nếu Kỷ Uyên Thanh hỏi, bà đơn giản nói thẳng.

“Nương nương, hiện giờ bệ hạ đăng cơ, nương nương phong hậu, tất nhiên là chuyện vui, chỉ là.....”

Kỷ Uyên Thanh nghiêng thân nhìn nhũ mẫu, cũng không đánh gãy, chỉ nghiêm túc nghe.

“Ngài và bệ hạ tất nhiên tình nghĩa cực sâu, chỉ là, chỉ là hiện giờ bệ hạ đã là ngôi cửu ngũ, hậu cung.....”

Kỷ Uyên Thanh nghe đến đó, đã hiểu, bà nói chính là vấn đề phi thiếp.

Ý cười của nàng không nhận được hơi hơi thu liễm.

Cao Húc cũng không phải là một nam tử trọng nữ sắc, phu thê tâm ý tương thông, hấn chủ động hứa hẹn cũng không phải không thể giống như phụ thân nàng.

Phụ thân nàng cả đời chỉ có một nữ nhân là mẫu thân nàng.

Đại hôn gần hai năm, nàng rõ ràng Cao Húc làm người, lời nói ngàn vàng, đặc biệt đối với vợ con người nhà, càng là nói thì sẽ làm.

Nếu nàng quyết định tin tưởng hấn, sẽ không sinh lòng nghi ngờ ám quỷ, lo lắng sót ruột chuyện chưa xảy ra.

Chẳng qua, tình thế hiện giờ đã xảy ra biến hóa lớn.

Nàng ảm ảm sầu lo, Cao Húc là hoàng đế, điều kiện bên ngoài cho phép hấn chỉ có một thể sao?

Nếu tình thế như nước thủy triều, hấn có thể kiên định không đổi sao?

Rốt cuộc trong mắt nam nhân cổ đại, đây là quyền lợi, cho dù không thích không cần, cũng có thể để hai người ở hậu viện, xem như mặt mũi.

Chiếu thư nhường ngôi được ban ra, Kỷ Uyên Thanh không ngừng một lần hiện lên ý niệm này, chỉ là nàng sẽ trước tiên điều chỉnh chính mình, cự tuyệt ảnh hưởng từ chuyện chưa chắc sẽ phát sinh.

Chẳng qua, lo lắng âm thầm xác thật đè dưới đáy lòng.

Hiện tại nhũ mẫu nhắc tới, nàng trầm mặc không nói, tươi cười cũng phai nhạt.

Hà ma ma thấy thế đau lòng, chỉ là không thể không tiếp tục nói, khẽ cắn môi: “Nương nương, chỉ sợ tam cung lục viện sẽ thêm người.”

Tuy chủ tử của bà lý trí, nhưng sau khi trao tấm lòng lại nhiệt tình như lửa, bà sợ Kỷ Uyên Thanh sẽ bị tổn thương, do dự làm dự phòng, sau này có thể giảm bớt thương tổn.

“Nương nương, nếu một ngày kia.....” Hà ma ma dừng một chút, trịnh trọng nói: “Ngài nên nghĩ cho tiểu chủ tử.”

Kỷ Uyên Thanh có một lát hoảng hốt.

Trong nháy mắt nàng suy nghĩ rất nhiều, khi đại hôn trong lòng phòng bị, sau đó phu thê tâm ý tương thông, hấn kiên định hứa hẹn, mang thai sinh con, ngọt ngào viên mãn.

Suy nghĩ cuộn cuộn như nước, cuối cùng nàng ngược mắt, trả lời một câu: “Ma ma, con tin tưởng bệ hạ!”

Ngẩn ngui một câu tuy nhẹ, lại nói năng có khí phách.

Nháy mắt, chợt nghe thấy phía sau có tiếng hít thở đột nhiên tăng mạnh, Kỷ Uyên Thanh cả kinh quay đầu lại, thấy một bóng dáng cao lớn vàng kim

đứng trước bình phong, đỉnh bát tuần mỹ, uy nghi hiển hách.

Đúng là Cao Húc.

Hắn nhìn bên này, mắt đen thâm thúy rực rỡ lung linh, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nàng.

Rất khó hình dung ánh mắt hắn giờ phút này, có mừng như điên, có lưu luyến, có tình ý thật sâu, mãnh liệt nước cuộn trào như sóng triều, giống như trong khoảnh khắc sẽ bao phủ nàng.

“Đi xuống đi.”

Cao Húc môi mông khê mở phun ra một câu, khi nói chuyện ba bước cũng làm hai bước, đã đến trước mặt thê tử.

Hắn mở cánh tay, mạnh mẽ ôm chặt nàng.

“Bang bang” tim đập một chút tiếp một chút, hữu lực mà vững vàng, hắn ôm áp rộng lớn cường tráng, làm Kỷ Uyển Thanh dị thường an ổn.

“Bệ hạ,.....”

Nàng mới vừa ngẩng mặt, liền đón nhận che trời lấp đất hôn nồng nhiệt, môi hắn cực nóng, đuôi lông mày, con ngươi, chớp mũi, phần má, nhát nhát xẹt qua, cuối cùng dừng trên môi anh đào phần nộn.

Mút vào liếm láp, nụ hôn này dị thường thâm nhập mà hung mãnh, lúc bắt đầu Kỷ Uyển Thanh còn có thể đáp lại, sau đó quân lính tan rã, bị ấn trên bàn trang điểm giữa đầu thừa nhận.

Thật lâu, hai người mới thở hắt hắt tách ra, Cao Húc động tình, ấn chặt người trong lòng ngực một lát, mới hoãn một chút.

“Thanh Nhi nói rất đúng!”

Giọng Cao Húc vẫn có ám ách, tay khê vuốt khuôn mặt thê tử, hắn cúi đầu nhìn chăm chú đôi mắt thủy nhuận của nàng.

“Ta đã từng nói với nàng, ta không cho rằng tam thê tứ thiếp là chuyện tốt, đây là lời từ đáy lòng, nửa điểm không giả.”

“Ta cũng từng đáp ứng nàng, cuộc đời này cũng không phải không thể như phụ thân nàng.”

“Thanh Nhi, ta tuyệt không nuốt lời.”

Cao Húc là Hoàng Thái tử, nếu hắn không gặp gỡ Kỷ Uyển Thanh, chỉ cưới một nữ tử tầm thường hiền lương, nhiều nhất thì tôn trọng nhau như khách với địch phi, sau khi hắn đăng cơ nói không chừng sẽ nạp mấy phi thiếp, tràn đầy hậu cung.

Đúng như Kỷ Uyển Thanh nghĩ, với nam tử cổ đại quyền cao chức trọng, đây là một loại thể diện, người tình ta nguyện, mọi người vui mừng, không có gì không tốt.

Hắn không động tình, sẽ đi theo quỹ đạo bình thường của một hoàng đế.

Nhưng chuyện đời không có nếu.

Hắn gặp gỡ Kỷ Uyển Thanh, động tâm động tình, bề ngoài ôn nhuận bình tĩnh của hắn che giấu một tình cảm nóng cháy, không động thì vậy, động rồi sẽ sóng to gió lớn.

Tình yêu thâm nhập cốt tủy.

Hai người kiếp này có duyên có phận, tìm hắn có người, cho dù thê tử hiền huệ, hắn cũng cự tuyệt thay đổi, nàng không ngại, hắn để ý.

Nếu động chân tình, liền sẽ đề ý phân lượng chính mình trong lòng người yêu, hắn không muốn chạm vào người khác, càng đề ý ý nghĩa sau lưng hành động hiền huệ của nàng.

Kỷ Uyển Thanh chưa từng có hành động gọi là “hiền huệ”, tuy rất ít đề cập lời trong lòng, nhưng ngẫu nhiên nói chuyện với nhau, nàng cười khanh khách, lời nói lại rất kiên quyết.

Cao Húc nhạy bén, sớm biết tâm ý thê tử, dưới lời nói nhẹ nhàng có dị thường quật cường kiên trì.

Kỳ thật hắn rất cao hứng, cho dù chưa bao giờ nói ra.

Nhưng mà, chính bởi vì thê tử mẫn cảm kiên quyết, sau khi chiếu thư nhường ngôi được ban ra, hắn muốn tìm một cơ hội nói rõ ràng, để tránh trong lòng thê tử lo sợ, bất an sầu lo.

Đáng tiếc gần đây phu thê không đề cập đề tài này, đang êm đẹp Cao Húc nói lên cũng không thích hợp, như vậy bận rộn, mấy tháng đi qua.

Mãi cho đến hôm nay.

Cao Húc về phòng đều là không thông truyền, vừa đến gần bình phong, hần liền nghe thấy Hà ma ma nói.

Hần không che giấu hành tung, nhưng ma xui quỷ khiến, hần dừng lại bước chân.

Chủ tớ hai người nói chuyện tâm, cũng không chú ý tới hần.

Khi Kỷ Uyển Thanh trầm mặc, Cao Húc không tự giác ngừng thở, sau đó nằng nhẹ giọng lại kiên định phun ra câu kia: “Ma ma, con tin tưởng bệ hạ!”

Trong nháy mắt, Cao Húc là mừng như điên, cho dù là một khắc nắm chắc để vị, hần cũng không gọn sóng như thế.

Hần thậm chí rối loạn hơi thở, bại lộ hành tung.

Anh hùng chí ngắn, nhi nữ tình trường, hần nội liễm, nhất thời thế nhưng không biết nên như thế nào biểu lộ chính mình tâm ý, mới có thể hoàn toàn trấn an thê tử.

“Thanh Nhi, nằng tin tưởng ta sao?”

Cao Húc lời nói vạn phần trịnh trọng, mắt đen không hề chớp, gắt gao nhìn chăm chăm mắt nằng: “Cuộc đời này ta quyết không phụ nằng, nếu có kiếp sau, cũng như thế!”

“Thiếp tin! Thiếp tin!”

Kỷ Uyển Thanh còn có gì không rõ, nằng chớp chớp rơi xuống nước mắt, đây là hi cực mà khóc.

“Bệ hạ, thiếp cũng quyết không phụ chàng!”

Nằng nghẹn ngào nói, chui vào trong lòng hần, chôn mặt thật sâu ở hõm vai hần.

“Tốt!”

Cao Húc hiềm thấy hốc mắt nóng lên, hần hít sâu một hơi áp xuống, ôm chặt lấy người trong lòng.

Hai người ôm nhau thật lâu mới miễn cưỡng kiềm chế tâm tình kích động, nhẹ giọng nói chuyện.

“Bệ hạ, vậy, nếu có tấu chương đề nghị tuyển tú thì sao?” Kỷ Uyển Thanh lo lắng âm thầm diệt hết, nhưng nói lên cái này vẫn nhăn mày.

“Không cần đề ý.”

Thê tử tươi sống linh động, thần thái sáng láng làm độ cong trên môi Cao Húc gia tăng, hần cúi đầu hôn hôn, mới nói: “Trẫm nạp phi hay không, không dung người khác khoa tay múa chân.”

Hần không phải Xương Bình Đế.

Cao Húc ôn nhu chỉ là biểu tượng, là một quân vương cường thế, tất cả thần tử bao gồm đẳng bảo hoàng, đều không thể ảnh hưởng bất luận quyết định gì của hần.

Cao Húc cũng không đề vấn đề này ở trong lòng: “Thanh Nhi đừng nhớ thương, ta sẽ xử lý thỏa đáng.”

Kỷ Uyển Thanh vừa nghe liền hiểu, phu quân lo lắng đề lộ ra khí thế bề ngễ thiên hạ, càng làm cho người mê muội, nằng vừa lòng rất nhiều, lại ngưỡng người lên hôn hôn.

“Được.”

Nằng ý cười doanh doanh, vui sướng từ trong ánh mắt như muốn trút xuống, hần mỉm cười, môi mông nhẹ nhàng về phía trước, khắc trên ánh mắt ba quang lưu chuyển sáng như sao trời.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147

Nhường ngôi phong hậu dư vị chưa tiêu, thực mau liền đến tháng chạp.

Cuối năm có hai chuyện lớn, một là Thái Thượng Hoàng di giá hành cung Tây Sơn, cũng ở đó lâu dài dưỡng bệnh. Thứ hai là sinh nhật một tuổi của Đại hoàng tử, con nối dõi duy nhất dưới gối kim thượng.

Ngự y đã bẩm báo nhiều lần, nếu di cư chỗ thanh tĩnh dưỡng bệnh, có lợi rất lớn cho bệnh tình của Thái Thượng Hoàng.

Bệnh tình của Thái Thượng Hoàng lặp lại hai lần, tân đế liên tục hạ chỉ thúc giục Công Bộ đẩy nhanh tiến độ tu sửa hành cung Tây Sơn. Công Bộ khẩn đui chậm đui, rốt cuộc ở đầu tháng mười một, hành cung đã được tu chỉnh thỏa đáng.

Giữa tháng mười một, Thái Thượng Hoàng di giá.

Vào tháng chạp, An nhi liền đủ một tuổi, cho dù tiểu tử này bướng bỉnh, ngẫu nhiên còn trêu cợt phụ thân, Cao Húc như cũ thương bé tận xương.

Trong cung cử hành đại yến, mời văn võ triều thần, huân quý tôn thất, bốn phía ăn mừng.

An nhi một tuổi đã biết đi, trời lạnh bé mặc dày, đi được không quá vững. Bé thông minh lanh lợi, có thể nghe hiểu rất nhiều lời nói, biết dỗ dành người, biết làm nũng, còn giận dỗi.

Đại yến bé thực hưng phấn, cũng không chịu ngủ trưa, làm âm ỉ một ngày, mệt thật sự, yến tiệc tan, bé nằm trong lòng ngực phụ thân ngủ.

Một nhà ba người về Khôn Ninh Cung, tuy Thái Thượng Hoàng trường trú Tây Sơn, Cao Húc đã di cư Càn Thanh cung, nhưng này chỉ là mặt ngoài, ngày thường hấn như cũ ở bên cạnh vợ con.

Cao Húc xoa xoa lưng con trai, lại sửa sửa một chút mũ đầu hổ bị lệch, ánh mắt cực ôn hòa, mang theo thương tiếc.

Gom lại áo choàng lông trên người An nhi, hấn mới ngừng đầu nói: “Thanh Nhi, An Nhi đã một tuổi, ngày thường chúng ta nên châm chước chút, không thể quá nuông chiều.”

Lời này, Cao Húc kỳ thật là nói cho chính mình nghe, nói về yêu thương con trai, hấn không thể ít hơn thê từ chút nào.

Nhưng An nhi là đích trưởng tử, người thừa kế để vị, giáo dục cần thiết thích đáng mà thận trọng, không thể chậm trễ nửa phần, quá sùng nịch chẳng những hại con, còn hại giang sơn tổ tông truyền xuống.

Cao Húc cho rằng, qua một tuổi, khi nên nghiêm khắc hấn không thể khoan dung, nghiêm phụ tử phụ hấn đều phải sắm vai, không thể rơi xuống cái nào.

Mặt khác, đại diện sắc phong Hoàng Thái tử đã chuẩn bị thỏa đáng, hiện giờ trời lạnh, đợt xuân về hoa nở liền cử hành.

Cao Húc tính toán sinh hai con trai, dù sao hoàng tử chỉ có một không thỏa đáng. Hấn không vội, chờ thê từ điều dưỡng hai năm lại nói, sinh sản quá thường xuyên, bất lợi với cơ thể mẹ.

Nhưng đã có hai con trai, từ nhỏ giáo dục, gia đình hun đúc, khiến huynh hữu đệ cũng là một chuyện. Bên kia, nên làm chuẩn bị cũng phải sớm làm.

Trước khi con thứ hai sinh ra, định danh phận sẽ càng tốt.

Cho nên Cao Húc tính toán, An nhi tròn một tuổi, liền sắc phong Hoàng Thái tử.

Kỷ Uyển Thanh rất rõ ràng phu quân tính toán, hai vợ chồng cũng thương lượng vài lần, nàng biết tâm tình của hấn, chỉ ôn nhu đáp: “Dạ, thiếp biết, nhất định sẽ không quá nuông chiều con.”

“Nàng cũng không thể quá nghiêm khắc, con còn nhỏ, đúng là tuổi tác nên chơi đùa.”

Chặt quá sợ căng, buông quá sợ lỏng, tâm tư cha mẹ trong thiên hạ đều giống nhau, Cao Húc nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu.

Kỷ Uyển Thanh buồn cười, nhưng nàng vẫn ôn nhu ứng.

Nàng đặt tay lên tay hấn, hấn trở tay nắm chặt, cũng mở cánh tay ôm thê từ vào lòng.

Kỷ Uyển Thanh cọ cọ, mỉm cười nhắm lại mắt đẹp.

Tuyết trắng bay là tả, đêm dài tuyết lạnh, nhưng bên người hấn luôn ấm áp hòa hợp.

Đại tuyết bay tán loạn, tháng chạp qua, tháng giêng đã đến.

Hoàng đế đổi tên thành Kiến An, mười chín cùng tháng, sắc lập Hoàng trưởng tử Cao Cảnh do trung cung Hoàng hậu Kỷ thị sinh làm Hoàng Thái tử, cũng lần nữa đại xá thiên hạ.

Giang sơn có người kẻ tặc, cả triều vui mừng khôn xiết.

Rất nhiều người từ đáy lòng vui mừng, nhưng người có tâm tư khác cũng không ít.

Qua hai ngày, dư vị phong Thái tử chưa tiêu, có triều thần thượng triều khải tấu, nói Hoàng đế nên tuyển tú nữ, phong phi tần, tràn đầy hậu cung.

Người này khẳng khái trần tước, nước miếng bay tứ tung, ý chính chỉ có một, hậu cung của Hoàng đế chỉ có một nữ nhân, quá ít, nên thêm người.

Cao Húc sớm có chuẩn bị tâm lý, chỉ nhàn nhạt tỏ vẻ, đây là việc nhà của trẫm, không quan hệ tới chư khanh, các người thân là bề tôi, nên chuyên chú triều vụ, phụ trợ hoàng đế, an thiên hạ.

Mọi người vừa nghe liền hiểu, Hoàng đế không thích bị người nhọc lòng hậu cung.

Cao Húc mặt ngoài ôn hòa, thực tế cường thế, thủ đoạn lời đình không dung chất vấn, đăng cơ mấy tháng, cho dù không phải tâm phúc từ trước của hần, cũng hiểu biết phong cách xử sự của hần.

Phần lớn người có tâm tư nghe vậy tuy âm thầm kinh ngạc, nhưng cũng lập tức thức thời đánh mất ý niệm.

Người không biết điều còn có sao?

Đương nhiên là có, đầy bụng tư tâm, còn trông cho chính mình tên tuổi đại nghĩa, thậm chí một vài người tình thế cấp bách, lời nói ả ả đề cập Khôn Ninh Cung.

Cao Húc giận tím mặt, ngay tại chỗ cất chức người này, vĩnh viễn không thể khôi phục.

Lời đình thủ đoạn, làm bọn họ im như ve sầu mùa đông.

Từ đây về sau, đề tài này lại không người nhắc tới.

Tháng hai, tuyết sớm tan rồi không thấy bóng dáng, gió xuân quét vào mặt, đầu cành nhú chồi non.

Sau giờ Ngọ, cửa cung mở ra, một chiếc xe ngựa to điệu thấp được lái ra.

“An Nhi, hôm nay chúng ta đi nhà cữu cữu, con có cao hứng hay không?”

Mặt ngoài xe ngựa tầm thường, kỳ thật bên trong có càn khôn, thoải mái rộng mở, nhuyễn tháp bàn nhỏ đầy đủ mọi thứ, Cao Húc dẫn vợ con cái trang ra cung.

Hôm nay là ngày giỗ của phụ thân Kỷ Uyển Thanh, nàng về nhà mẹ đẻ, đồng thời cũng tế điện cha mẹ.

Rất sớm trước đó, nàng muốn nói cho cha mẹ chính mình sau khi thành hôn sống rất tốt, được phu quân yêu thương, sinh con trai đáng yêu, để bọn họ không cần lo lắng.

Chỉ là thời cơ vẫn luôn không quá thích hợp.

Cao Húc biết tâm tư thâm tư, cũng vẫn luôn để trong lòng. An nhi còn nhỏ, mùa đông không thích hợp ra cửa, chờ trời đông giá rét qua, xuân về hoa nở, hần liền chủ động đưa ra việc này.

Vừa lúc gặp ngày giỗ Kỷ Tông Khánh.

Cảm xúc Kỷ Uyển Thanh khó tránh khỏi có chút thấp, nhưng nàng không hy vọng phu quân lo lắng, dòi lực chú ý đánh lên tinh thần, ôm con trai cười nói: “An Nhi còn nhớ cữu cữu sao? Khi con còn nhỏ, cữu cữu từng bế con đấy.”

An nhi khẳng định không nhớ rõ.

Hải tử hơn một tuổi, đứng là lúc đáng yêu nhất, bé nghe hiểu được, oai đầu nhỏ nghĩ nghĩ, không nhớ, lại ngửa đầu nhìn phụ thân.

Cao Húc ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp, An nhi cũng xếp chân ngồi trong lòng hần, con trai tròng con người tròn xoe đen láy, miệng nhỏ hơi hơi giương, vẻ mặt ngây thơ, hần mỉm cười gia tăng.

Hai cha con một người ngưỡng mặt một người cúi đầu, mắt to tròng mắt nhỏ không chớp, Kỷ Uyển Thanh không nhịn được cười ra tiếng.

Sờ sờ đầu con trai: “An Nhi không nhớ cũng không sao, đợi lát nữa nương liền nói cho con biết.”

“Dạ!”

Tiểu hài tử vô ưu vô lự, An nhi lập tức ném nghi hoặc ra sau đầu, vui sướng gật gật.

Tay nhỏ mò lên bàn chỗ mấy đĩa sứ, bắt một khối điểm tâm con thỏ tinh xảo, trước tiên đưa tới bên môi cha trên đỉnh đầu.

Cao Húc há mồm, cắn một bên lỗ tai con thỏ.

Bé lại đưa cho nương, Kỳ Uyển Thanh cười cắn lỗ tai bên kia của con thỏ.

An nhi thật cao hứng, thu hồi tay, “A ô” một ngụm, nhét con thỏ to cỡ hai đốt ngón vào trong miệng, nhai nhai.

Cao Húc cười nói: “An Nhi của chúng ta thật là đứa bé ngoan ngoãn hiểu thuận.”

An nhi biết là khen bé, quai hàm phình phình khó mà nói lời gì, vội không ngừng dùng sức gật gật đầu nhỏ.

Phu thê đồng thời cười ra tiếng.

Hoan thanh tiểu ngữ một đường không ngừng, xe ngựa lộc cộc, thực mau liền đến Tĩnh Quốc công phủ.

Tin tức đã sớm truyền xuống, mấy ngày nay, Tĩnh Quốc công phủ mỗi ngày quét tước phố hẻm trước cửa, chỉnh lý trong ngoài phủ, tới ngày hôm nay, sớm chờ ở cửa lớn nghênh đón.

Bệ hạ nói muốn cải trang, không được kinh động người khác, Kỳ Minh Tranh cũng không dám động tác quá lớn, chỉ phái người thủ ở cửa cung và đầu phố, vừa thấy xe ngựa lập tức chạy như bay trở về bẩm báo.

Hắn lại mở cửa chính nghênh giá.

Cửa chính mở rộng ra, Cao Húc lãnh vợ con xuống xe vào phủ, mọi người công phủ lập tức quỳ nghênh.

Cao Húc nhìn lướt một vòng, xẹt qua Hà thái phu nhân run run rẩy rẩy, dừng trên người Kỳ Minh Tranh, đối với anh vợ, hắn cực kỳ ôn hòa, gật đầu nói: “Không cần đa lễ, đứng dậy đi.”

Quốc lễ đã xong, Kỳ Uyển Thanh mới mở miệng.

“Tổ mẫu.” Nàng gật đầu với Hà thái phu nhân, thái độ không nóng không lạnh, ản ản mang một tia xa cách.

Trong lòng Hà thái phu nhân lộp bộp, vội lon ton gật đầu, ân cần không mất quan tâm đáp lời. Nhưng Kỳ Uyển Thanh cũng không lại phản ứng đối phương, lên tiếng kêu gọi chỉ là mặt mũi thôi.

Nàng nhìn về phía Kỳ Minh Tranh, lập tức lộ ra ý cười vui mừng: “Ca ca!”

“Ừ,” Kỳ Minh Tranh đồng dạng kích động, hôm qua hắn trần trọc ngủ không được, chỉ cảm thấy có một bụng lời muốn nói, gặp mặt ngược lại không thể mở miệng, nửa ngày mới thốt ra một câu: “Gần đây nương nương có khỏe không?”

“Khỏe, đều khỏe, muội thực khỏe, An Nhi cũng thực khỏe!”

Kỳ Uyển Thanh cúi đầu nhìn con trai, An nhi vẻ mặt tò mò, nàng cười nói: “An Nhi, đây là cữu cữu.”

Thanh niên nam tử anh tuấn đang mỉm cười nhìn bé, An nhi oai đầu nhỏ nhìn hắn một lát, “Nga” một tiếng, nhào vào trong lòng mẫu thân nhìn.

Kỳ Minh Tranh trộm liếc mắt Cao Húc, thấy Hoàng đế hơi hơi mang cười, cũng không phản đối xưng hô “cữu cữu”, trong lòng hắn nhẹ nhàng thở ra.

Gần vua như gần cọp, thời khắc cẩn thận mới là đạo lâu dài.

“Bệ hạ, nương nương, xuân hàn chưa tiêu, Thái tử điện hạ còn nhỏ, vẫn nên vào nhà rồi nói.”

Cao Húc đang có ý này, đoàn người chuyển dời đến tiền thính.

Hắn chỉ đơn giản nói vài câu, sẵn sốc đề đề từ nói chuyện với huynh trưởng nhiều chút, không khí tiền thính rất nhẹ nhàng.

Nói nói, An nhi giấy giũa muốn xuống đất, Kỳ Uyển Thanh liền thả bé xuống.

Tiểu tử này tay nhỏ chân nhỏ linh hoạt, hiện giờ cũng không cần mặc quần áo dày, dặng dặng dặng chạy rất nhanh, nhìn xem nơi này, lại nhìn nơi đó, khiến một phòng người hầu hạ bận rộn.

Bé vốn dĩ lá gan không nhỏ, quen thuộc tiền thính càng thoải mái hơn nữa, chơi đùa một thời gian, bé liền nhìn Kỳ Minh Tranh, người này nương nói là cữu cữu.

An nhi ngấm nửa ngày, đặng đặng đặng xông lên, đứng trước mặt Kỷ Minh Tranh, ngưỡng mặt nhìn đối phương.

Kỷ Minh Tranh kiềm chế kích động, đứng lên lại cười nói: “Thái tử điện hạ.”

An nhi nghiêng đầu nhìn một lát, nghịch ngợm nắm vạt áo cữu cữu, giơ lên gương mặt tươi cười lộ ra mấy cái răng sữa nho nhỏ, xong việc bé liền xoay chạy về bên cạnh phụ thân, ôm đùi Cao Húc bò lên trên.

“Kỷ khanh không cần câu nệ như thế.”

Cao Húc tư thái thanh thản, cúi người bế lên con trai chạy tán loạn, trực tiếp đặt bé trong lòng ngực, An nhi quen cửa quen nẻo ngồi xếp bằng, dựa vào trong lòng phụ thân, lại đưa mắt nhìn cữu cữu.

Kỷ Minh Tranh cung kính ứng, ngẩng đầu, dư quang theo bản năng liếc muội muội.

Kỷ Uyển Thanh mỉm cười nhìn hai cha con, má phấn hồng nhuận, khí sắc cực tốt, mặt mày giãn ra, không mang theo mây may sầu lo.

Giờ khắc này, hấn mới hoàn toàn yên lòng.

Hoàng đế cự tuyệt nạp phi, hấn biết, nhưng chỉ có chính mắt thấy muội muội hạnh phúc, hấn mới tin tưởng.

Hấn thực hiểu biết chính mình muội muội, sống thư thái hay không, không thể gạt được hấn.

Này cực tốt.

Huynh muội lại trò chuyện khoảng một chén trà nhỏ, canh giờ tề bái đã tới, đoàn người dời đến từ đường.

Kỷ Uyển Thanh ý cười biến mất, trầm mặc, cung cung kính kính bái tề cha mẹ, nàng mặc niệm trong lòng: “Cha, nương, con sống rất tốt, hai người không cần lo lắng.”

Nàng nhìn hai bài vị phía trên thật lâu, tuy năm sáu năm qua đi, nhưng nàng không thể quên được dung nhan cha mẹ hiền từ.

Đời này cũng không quên được.

“Nương nương đừng quá thương cảm, cha nương trên trời có linh thiêng, chắc là vui mừng lắm.”

Kỷ Minh Tranh thấp giọng an ủi, Kỷ Uyển Thanh gật đầu: “Dạ.”

Tề bái tiến hành đâu vào đấy, khiến người Kỷ gia kinh ngạc chính là, chẳng những Cao Húc tự mình tới, còn tự mình dâng ba nén nhang.

Hoàng đế dâng hương cho triều thần, ý nghĩa quá lớn, phải biết rằng cho dù danh thần được thờ phụng trong Thái Miếu, cũng không phải được đặt cùng chủ vị, Hoàng đế chỉ tự mình tề bái chính điện.

Cao Húc không tề bái, lại lấy thân phận con rể thấp hương.

Kỷ Uyển Thanh không nói lời cảm kích gì, nói thế liền xa lạ, nàng nghiêng đầu nhìn Cao Húc, vẻ mặt hấn bất biến, ánh mắt lại trấn an.

Nàng dư quang thoáng nhìn đệ hương bồ trên mặt đất, hơn hai năm trước, không biết con đường tương lai gặp ghềnh như thế nào, một ngày trước đại hôn, nàng một mình đi vào từ đường, lôi kéo đệ hương bồ ngồi dưới bài vị cha mẹ, lầm bầm nói nhỏ thật lâu.

Đơn giản chính là nói, nàng sẽ nỗ lực sống rất tốt, làm cha mẹ đừng lo lắng.

Hơn hai năm đi qua, nàng xác thật sống rất tốt, phu quân yêu thương, con trai ngoan ngoãn, đã tốt đến không thể lại tốt hơn.

Nàng hốc mắt hơi nóng lên, gọi khước môi cười với hấn.

Tề bái xong đã là chạng vạng, lưu luyến không rời ra Tĩnh Quốc công phủ, Kỷ Uyển Thanh ôm con trai béo , dựa vào trong lòng phu quân.

An nhi thực miễn cảm xúc của mẫu thân, bé ôm cổ mẫu thân, dán mặt béo lên mặt mẫu thân.

Cao Húc ôm hai mẹ con vào trong ngực, nhẹ vỗ về lưng nàng, nhẹ giọng nói: “Nếu nàng nhớ nhà mẹ đẻ, chúng ta nhân rồi lại đến, có được không?”

Bên tai là tiếng tim đập “Bang bang” hữu lực, hấn ôm ấp rộng lớn mà ấm áp, nàng dán dần cọ cọ, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Hoắc Chỉ Đồng x Kỷ Minh Tranh (một)

Editor: Vy Vy 1505

Cuối mùa thu gần đông, gió lạnh ào ào.

Tuyết đầu mùa còn chưa hạ, đường vẫn dễ đi, xe ngựa trên quan đạo đi thông kinh thành nối liền không dứt, người khuôn vác người đi đường vội vàng, đều nắm chặt thời gian đi nhanh.

Bụi đất bay lên, một hàng hơn mười chiếc xe ngựa lớn nhỏ tạo thành đoàn xe chạy tới.

Đoàn xe này rất ghê gớm, tuy không treo phù huy ở chỗ dễ thấy, nhưng có gần trăm phủ vệ. Chúng phủ vệ khuôn mặt trầm túc, ánh mắt sáng ngời, nhân số không quá nhiều, nhưng rõ ràng kỷ luật nghiêm minh.

Ngựa mỡ phi thể trắng, như dừng sĩ vận sức chờ phát động, tuy tận lực điều thấp, lại như cũ làm người không thể bỏ qua.

Vào tuyến đường chính, đoàn người đoàn xe thả chậm tốc độ, hòa nhập dòng người dòng xe cộ.

Người xe tận lực tránh ra, dù sao tóc húi cua dân chúng, ai cũng không muốn trên chọc phiền toái.

Tuy là như thế, cũng không nhường ra bao nhiêu vị trí, dù sao một cái quan đạo, lớn như thế nào cũng có hạn.

Mọi người tương đối thấp thỏm, bởi vì đây là đường vào kinh, quý nhân rất nhiều, không ít quý nhân đều không thích bình dân đến gần quá. Cũng có người còn sai hộ vệ thoáng xua đuổi, để tránh kinh động nữ quyền.

Thân phận càng cao, càng là như thế.

Ngoài dự đoán, chủ nhân đoàn xe này lại không làm như vậy, hơn nữa phủ vệ còn tự giác co rút lại đội ngũ, vừa bảo hộ đoàn xe, vừa ít chiếm con đường.

Bọn họ không tranh không đoạt, thậm chí lễ nhượng để nông phu đẩy xe qua trước, đoàn xe mới đi tiếp.

“Phu nhân, tiểu thư, đã có thể xa xa trông thấy tường thành, hôm nay khẳng định có thể vào kinh.”

Người nói chuyện ngồi trên chiếc xe ngựa thứ hai, là một tiểu nha hoàn mặt tròn mắt to. Nàng nhấc lên một góc màn cửa sổ xe, trộm nhìn ra bên ngoài.

Trên xe ngựa có hai vị chủ tử, trong đó một người lớn tuổi tế mi trường mục, là một phu nhân trung niên quyền tú, bà lập tức nhíu mày nói: “Xuân Hi, mau mau buông màn.”

“Ta không phải đã nói, kinh thành không giống bắc địa, quy củ rất nghiêm cẩn, động tác này không được lặp lại sao?”

Bắc địa dân phong hào phóng, không câu thúc nữ tử quá nhiều, hơi hơi vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, thật sự chẳng có gì lạ.

Nhưng thay đổi kinh thành, liền thành gia giáo không nghiêm cẩn, bị người phát hiện không tránh được bị nói thầm, nếu xe ngựa này là tiểu thư khuê các chưa lập gia đình ngồi, ảnh hưởng còn sẽ lớn chút.

Chủ tử còn lại trong xe là một thiếu nữ, sao phu nhân có thể không khẩn trương?

“Trần ma ma đã dạy cho các người mọi việc, nếu có tái phạm, các người đừng lưu lại bên cạnh tiểu thư, để tránh mất mặt Hoắc gia ta, còn liên lụy tiểu thư!”

Nha đầu Xuân Hi mặt tròn tính tình hoạt bát, tuy bị dạy dỗ, nhưng nàng nghĩ còn chưa tới kinh thành, mới liếc mắt trộm ngắm, không nghĩ tới phu nhân nghiêm khắc như vậy, nàng lập tức sợ tới mức quỳ xuống thỉnh tội.

“Bá mẫu, nha đầu Xuân Hi hơi ngốc, nhưng nhiều lời vài lần nàng sẽ nhớ kỹ, ngài đừng tức giận hù thân mình.”

Giọng nói như dòng suối róc rách, lên xuống phập phồng, leng keng thanh thúy, nói chuyện đúng là một chủ tử khác trên xe ngựa, cháu gái của phu nhân Hoắc Chỉ Đồng, nàng mỉm cười trấn an chính mình đại bá mẫu.

Xuân Hi phi thường trung tâm, nhưng nàng từ nhỏ đến lớn đều ở bắc địa, căn bản không thể tưởng tượng được cái gọi là quy củ quý tộc kinh thành, cho nên mới phạm sai, nhấn mạnh một lần, nàng tất nhiên sẽ chặt chẽ ghi nhớ.

Điểm này, phu nhân cũng tức là Hoắc phu nhân Triệu thị rõ ràng, nhưng bà không quên quả mãng: “Lần này tiểu thư nhà người nói đỡ, ta tha người, nếu

lần sau ai tái phạm, ta liền đưa người đó trở về, đừng lưu lại kinh thành.”

Xuân Hi liên tục vâng dạ, nhạc đệm này mới xem như qua đi.

Người nhà này họ Hoắc, không sai, chính là gia quyến của Hoắc Xuyên.

Triệu thị là thê tử của Hoắc Xuyên, phu quân ở Yên Sơn lập công lớn, được phong Vĩnh Định hầu cha truyền con nối, truyền tin làm người nhà vào kinh một chuyến.

Thừa kế hầu tước, quang tông diệu tổ, Hoắc gia tăng lên một cấp bậc lớn.

Nếu là thời điểm bình thường vào kinh, Triệu thị cũng thân nhiên, dù sao phu quân là tân quý, là tâm phúc của tân đế, chạm tay là bông, mà bản thân bà cũng xuất thân quý nữ đại gia, tuy phong thổ có khác biệt, nhưng quy củ lễ nghi không thiếu chút nào.

Hoắc gia mấy thế hệ tông quân, chức quan đều không thấp, nội tình có, tuyệt đối không bị cười nhạo nhà giàu mới nổi.

Lần này phu quân truyền tin tới nói, Tĩnh Quốc công chưa có hôn phối, ông đề nghị cháu gái dưỡng dưới gối phu nhân, nếu được, hai nhà lập tức kết thân.

Triệu thị một hơi sinh ba tiểu tử, mỗi người đều giống phụ thân, bà muốn sinh thêm một con gái lại không được. Nhưng, chú em chồng nguyên phối chết bệnh, e sợ cho mẹ kế bạc đãi cốt nhục, lại nhờ vả bà nuôi dưỡng con gái duy nhất Hoắc Chi Đồng.

Hoắc nhị phu nhân cũng họ Triệu, là đường muội đồng tông của đại phu nhân Triệu thị, hai người cùng trang lứa, lại là chị em dâu, cảm tình xưa nay thực không tệ.

Bà tự nhiên đáp ứng.

Tiểu nữ hài thực hiểu chuyện, đáng yêu, hơn nữa bà vẫn luôn không có thể sinh con gái, ba tiểu tử lại theo võ, không dính bà chút nào, dưỡng dưỡng, cháu gái này không thua gì con ruột, được Triệu thị thương yêu vào tâm khảm.

Khô tâm dưỡng con gái, tự nhiên nên tìm con rể tốt, gả nàng qua sống thật hạnh phúc.

Hiện tại Hoắc Xuyên tìm một con rể quý như vậy, nghe nói Hoàng hậu nương nương cũng cảm thấy hai nhà kết thân không tệ, chờ vào kinh sẽ gặp mặt, nếu nương nương vừa lòng, sáu lễ liền tiến hành.

Tĩnh Quốc công, Triệu thị từng gặp qua hậu bối này, oai hùng bất phàm, hiện giờ lập công lớn lại được phong tước vị quốc công, Kỳ Minh Tranh vẫn là bảo huy duy nhất của Hoàng hậu, đương kim quốc cữu.

Người trẻ tuổi vốn là tiền đồ vô lượng, cô dâu gả qua lập tức chường gia, trên không có mẹ chồng cần hầu hạ, dưới không có chị em dâu cần chu toàn, thật sự là một mối hôn nhân tốt đến mức không thể tốt hơn.

Trái lại Hoắc Chi Đồng, chính mình nữ nhi rất tốt tự mình biết, nhưng Triệu thị để tay lên ngực tự hỏi, thân phận xác thật khiêm khuyết chút.

Tước vị của Hoắc gia là Hoắc Xuyên nỗ lực tranh được, cái gọi là con vợ cả nhị phòng kém xa thiên kim nhà huân quý tước vị tổ truyền.

Chú em chồng làm người thành thật, tập võ thiên phú vận khí đều bình thường, tuy có huynh trưởng mạnh mẽ diu dặt, nhưng cũng chỉ là võ quan tông tam phẩm, hơn nữa sớm đến binh cảnh, gần như không có khả năng lên chức.

Nếu không phải hai nhà Hoắc Kỳ là thế giao, Hoắc Chi Đồng căn bản không nằm trong danh sách Tĩnh Quốc công phù kết thân.

Triệu thị đắm ngực đậm chân, lúc trước hẳn nên nhận cháu gái làm con của chính mình, tốt xấu gì còn có thể chiếm thân phận đích nữ Vĩnh Định hầu.

“Bá mẫu, được thì là con may mắn, không được con nhận mệnh, không có gì phải tiếc hận.”

Thời gian gần đây, Triệu thị đều hỏi hạn việc này, Hoắc Chi Đồng liếc mắt một cái liền biết, nàng cầm tay bá mẫu, lại lần nữa khuyên giải an ủi.

Kỳ thật muốn nàng nói, dưa hái xanh không ngọt, thuận theo tự nhiên là được, rể quý hiểu tận gốc rễ tất nhiên tốt, nhưng nếu thật không có mệnh này, chọn một nhà môn đăng hộ đối cũng thực không tệ.

Không cần thiết nhất quyết treo cao.

Nàng tâm thái thực bình thản, nhà cao cửa rộng có phiền não của nhà cao cửa rộng, cuộc sống chưa chắc như ý hơn nhà trung đẳng.

“Ái” Triệu thị thở dài một tiếng: “Con chưa lấy chồng, là không biết chỗ tốt của việc không có mẹ chồng.”

Đây là một nguyên nhân quan trọng bà nhìn trúng cửa hôn nhân này, Hoắc lão phu nhân đủ hòa ái, nhưng mẹ chồng không phải mẹ ruột, khác biệt bên trong rất lớn.

“Con quy củ phẩm mạo không thiếu chút nào, nếu bá phụ con chịu đề việc hôn nhân này, Hoàng hậu nương nương nhất định không phải người chỉ xem trọng môn hộ, con chỉ cần biểu hiện bình thường, việc hôn nhân này tám chín phần có thể thành.”

Hoắc Xuyên là người thực đáng tin cậy, Triệu thị tin tưởng tăng nhiều, nhưng có thể nhìn ra bà như cũ khản trương, lời nhai dạn dò.

Hoắc Chi Đồng mỉm cười nghe, không ngừng ứng hòa, tuy nàng mệnh khổ từ nhỏ không còn mẹ ruột, nhưng dữ dội may mắn mới có thể dưỡng dưới gối đại bá mẫu, được bà thương yêu như con ruột.

“Bá mẫu yên tâm, nhất định sẽ không xảy ra sự cố.”

Triệu thị đánh giá thiếu nữ trầm tĩnh trước mắt, vừa lòng gật đầu: “Bá mẫu biết, còn về mấy kẻ đồ mắt kia, con đừng để ý.”

Hoắc Xuyên không có đích nữ, lại có mấy thứ nữ, hơn nữa phụ thân Hoắc Chi Đồng thanh niên tang thê, một năm sau lại cưới, năm đó mẹ kế liền sinh một khuê nữ, chỉ nhỏ hơn nàng hai tuổi.

Mấy thứ nữ của Hoắc Xuyên tuy không phải con vợ cả, lại là đứng đắn thiên kim Vĩnh Định hầu, muội muội con mẹ kế cùng cha với Hoắc Chi Đồng cùng là đích nữ, tỷ tỷ có tạo hóa này nàng không có, chênh lệch bất bình bằng định có.

Hoắc gia gia giáo thực không tệ, không đề cập tới đích nữ, mặc dù là thứ nữ, Triệu thị cũng sai ma ma giáo dưỡng.

Triệu thị không phải phụ nhân ánh mắt thiên cận, nếu thứ nữ đã sinh ra, phải giáo dưỡng thật tốt, ngày sau không nói kết thông gia tốt tăng thêm trợ lực, ít nhất sẽ không gây chuyện liên lụy nhà mẹ đẻ.

Các nữ hài tầm mắt là có, từ nhỏ cũng được giáo dưỡng, không đến mức sinh lòng oán hận, nhưng gan tỵ là nhất định có.

Nói không chừng, các nàng còn muốn tranh thủ một phen. Dù sao có kỳ khuê dự nữ tử chưa lập gia đình, Hoàng hậu nương nương sẽ không làm quá rõ ràng, khi xem mắt bằng định sẽ triệu Hoắc gia nữ quyến tiến cung.

Hoắc Xuyên là tâm phúc của bộ hạ, Hoàng hậu triệu kiến gia quyến tỏ vẻ ân sủng, các nàng cũng sẽ đi.

Nếu Hoàng hậu nương nương đã ưu ái Hoắc Chi Đồng, vậy tỏ vẻ nàng không xem trọng gia thế, như vậy thứ nữ cũng có cơ hội không phải sao?

Triệu thị không phải không thể đoán được tâm tư các thứ nữ, nhưng bà cũng biết với nhiều năm giáo dưỡng, bọn họ sẽ không làm ra việc gì tổn hại thể diện Hoắc gia.

Vậy là được, dám có ý nghĩ khác, để cho các nàng bị vả mặt rất tốt?

Triệu thị hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ tay cháu gái: “Đồng nhi, các nàng nhiều nhất cũng chỉ muốn lộ lộ mặt, nhiều hơn không dám làm, con đừng phản ứng.”

“Bá mẫu, con biết.”

Hoắc Chi Đồng cười khanh khách, nhất nhất đáp ứng, trấn an đại bá mẫu, nói hồi lâu, đề tài này mới tạm dừng.

Tàu xe mệt nhọc, hai ngày nay Triệu thị có chút đau đầu, bà dong dài xong nhắm mắt nghỉ một chút.

Hoắc Chi Đồng tiếp nhận áo choàng lông nhạ hoàn đưa, tinh tế đáp cho bá mẫu.

An tĩnh lại, nàng có một lát hoảng hốt, gần đây luôn lặp lại đề tài này, nàng nhận không được nghĩ một vai chính khác trong mối hôn sự này.

Kỳ thật, nàng từng gặp Kỳ Minh Tranh một lần, đối phương tới nhà nàng báo phỏng, khi đó nàng mới tám tuổi, hắn cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi, tuổi hơi chênh lệch một ít, lúc ấy hai bên gọi nhau là thế huynh thế muội, hoàn toàn không nghĩ tới có nhân duyên.

Thiếu niên mặt mày tuấn lãng, ánh mắt sáng ngời, anh khí bừng bừng phấn chấn.

Lòng nàng hình như hơi gọn sóng, giây lát khôi phục bình tĩnh, tất cả thuận theo tự nhiên, nghĩ nhiều vô ích.

Không bao lâu, đoàn xe đến gần kinh thành, Hoắc Xuyên tự mình ra nghênh đón mẫu thân thê tử, lãnh đoàn người vào thành, đi về phía tây Vĩnh Định hầu phủ.

Lão thái thái còn sống, Hoắc gia chưa ở riêng, trước mắt ngoại trừ Hoắc nhị thúc có chức trách trong người không đến, những người còn lại đều đủ mặt.

Một nhà đoàn tụ, tự nhiên vui mừng.

Mẹ chồng nàng dâu Triệu thị nhớ thương Hoàng hậu nương nương triệu kiến, nhanh chóng phân phó bọn tiểu bối đi nghỉ ngơi.

Hoắc Chi Đồng cung kính vâng dạ, cùng bọn tỷ muội rời hậu đường.

Bọn tỷ muội ghé mắt, ần ần cô lập nàng, nhưng nàng không thêm để ý, cũng để ý không được, dù sao lòng người ở trong bụng, nó muốn cái gì người

không chế không được.

Nàng xem như không thấy mình bị bài xích, sắc mặt như thường cáo biệt, đi theo nha hoàn dẫn đường về sân chính mình.

Triệu kiến tới thực mau, Hoắc gia vào kinh ngày hôm sau trong cung liền sai người tới, Hoàng hậu nương nương triệu Hoắc gia nữ quyến ngày mai vào cung.

Triệu thị đã sớm chuẩn bị tốt quần áo trang sức, Hoắc Chi Đồng thái độ cũng xem trọng, cẩn thận thu thập thỏa đáng, nhưng nàng cự tuyệt nùng trang điểm mặt, chỉ dặn Xuân Hi trang điểm cho mình như thường.

“Mấy nàng ấy khẳng định long trọng trang điểm, con trang điểm nhạt sẽ bị lấn át.”

Triệu thị hận sắt không thành thép, cháu gái tướng mạo tất nhiên đẹp, nhưng còn chưa tới mức tuyệt sắc, phải nên trang điểm kỹ, sao có thể để bọn họ chiếm tiện nghi.

“Bá mẫu, con cảm thấy như vậy đã rất tốt.”

Đoan trang khéo léo, mặc dù tiến cung gặp mặt quý nhân, cũng không mất thể diện Hoắc gia, vậy là được.

Hoắc Chi Đồng không muốn trang điểm đến mức chính mình đều không nhận ra bản thân, nàng chính là bộ dáng này, tuy là mỹ nhân nhưng không đủ trình độ thiên tiên, được đến việc hôn nhân dựa vào lừa gạt tổng không phải nhân duyên tốt.

Nàng tâm chí kiên định, xưa nay đã quyết định chủ ý sẽ không dễ dàng dao động, Triệu thị ngẫm lại cũng cảm thấy có lý, đành phải tùy nàng.

Hoắc gia một hàng đi vào hoàng cung, tới nơi phải xuống xe, mọi người đi bộ theo cung nhân dẫn đường, Hoắc lão phu nhân lớn tuổi, được Hoàng hậu ân thưởng, có thể ngồi kiệu nhỏ.

Hôm nay không hạ tuyết, nhưng gió Bắc rất lớn, Hoắc Chi Đồng vai lưng vững vàng, nên bước không nhanh không chậm, tư thái nhàn nhã tự nhiên, không có bất luận cảm giác căng thẳng gì, hiển nhiên dáng vẻ ưu nhã đã dung nhập vào trong xương cốt trở thành thói quen.

Triệu thị xuất thân đại gia quý nữ, nàng mưa dầm thấm đất, từ nhỏ đã được huấn luyện dáng vẻ, được giáo dưỡng ma ma thoáng chỉ đạo liền thành.

So với nàng, cho dù các đường tỷ muội đều có ma ma giáo dưỡng, nhưng vừa đến trường hợp mẫu chốt như vậy, rất nhỏ khác biệt liền hiện ra.

Hà ma ma thay đổi quần áo cung tỷ bình thường, cùng ra tiếp người, bà đi cuối cùng đội ngũ, mục đích chính là quan sát Hoắc Chi Đồng.

Hiển nhiên, bà thực vừa lòng, quy củ không thể nước tới chân mới nhảy, không thể giả vờ.

Bà đuôi tay gọi một tiểu cung nữ, đưa sát lỗ tai nhỏ giọng nói vài câu, tiểu cung nữ ứng, lùi lại nhanh như chớp rời đi, theo đường tắt trở về bẩm báo chủ tử.

Sau khi Kỷ Uyển Thanh nghe tiểu cung nữ bẩm báo, gật gật đầu.

Hà ma ma là người cũ trong Kỷ gia, phi thường coi trọng việc này, đôi mắt bà cũng đỏ, nếu bà vừa lòng, khẳng định không thể bắt bẻ Hoắc gia cô nương trên phương diện này.

Thực tốt, nàng thực chờ mong.

Không bao lâu, Hoắc gia nữ quyến liền đến, Kỷ Uyển Thanh lập tức triệu kiến.

Nàng ngồi ngay ngắn trên chủ vị ở ngoài các, thấy Lê Hoa dẫn một hàng bảy tám người nữ quyến có già có trẻ vào cửa.

Cầm đầu là một lão thái thái hai tán hoa râm, mặt đầy nếp nhăn, lại tinh thần quắc thước, tất nhiên chính là Hoắc lão phu nhân. Bên cạnh là một phụ nhân trung niên đỡ bà ấy, nói vậy chính là thê tử của Hoắc Xuyên Triệu thị, rất đại khí đoan trang.

Ánh mắt Kỷ Uyển Thanh lướt qua hai người, dừng ở năm, sáu thiếu nữ phía sau.

Nàng liếc mắt một cái lập tức chú ý người thứ ba bên phải, thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, phong vận thướt tha, nên bước không nhanh không chậm, bộ điều tua bất động, mép váy gấm vóc màu ngọc bích cũng không lay động.

Dáng vẻ mười phần tự nhiên hào phóng, vừa thấy liền biết thiếu nữ này hẳn là vai chính xem mắt, Hoắc Chi Đồng.

Vừa thấy rất không tệ, làn da Hoắc Chi Đồng trắng nõn, mặt không lớn, lại như khay bạc, hai má nở nang, túm nẩy hơn nữa rất có phúc khí.

Nếu nói hợp mắt duyên, nàng là người tốt nhất trong những khuê tú Kỷ Uyển Thanh đã gặp.

Kỷ Uyển Thanh vô cùng thích đôi mắt đôi phương, thanh triệt như nước, trầm tĩnh thông dong, mắt mang chính khí.

Một nữ tử rất có khí độ đại gia.

Ấn tượng đầu tiên thực vừa lòng, nếu vậy, tiếp theo liền phải trọng điểm chiều có một chút.

Người Hoắc gia cung kính hành lễ, Kỷ Uyển Thanh ôn hòa kêu dậy cũng ban ngồi.

Nàng và hai vị phu nhân Hoắc gia nói vài câu, trong lòng lẫn nhau hiểu rõ mà không nói ra, kế tiếp liền chú ý các cô nương.

Các thứ nữ Hoắc gia dường không tệ, quy củ là tốt, thái độ các nàng cung kính, hơi hơi mang theo lấy lòng và ân cần, nhưng cũng không quá rõ ràng, cũng không khác người.

Kỷ Uyển Thanh vừa lòng với Triệu thị và Hoắc Chi Đồng nhiều hơn một phần, nữ nhi do chủ mẫu có trí tuệ nuôi dưỡng, sẽ không quá lệch.

Tuy nàng vô tình với các thứ nữ, nhưng vẫn mỉm cười khích lệ hai câu, cũng ban thưởng.

Kỷ Uyển Thanh cũng không ác cảm đối với các nàng, xuất thân không thể tự chọn, có lòng cầu tiến cũng không phải chuyện xấu, phương thức biểu đạt không vượt qua điểm mấu chốt là được.

Kế tiếp trọng điểm, liền ở trên người Hoắc Chi Đồng.

“Hoắc tam tiểu thư bao nhiêu tuổi rồi, ngày thường ở nhà thích làm gì tiêu khiển?”

Làn da Hoàng hậu nương nương oánh nhuận, là mỹ nhân tuyệt sắc, giọng nói thanh triệt như nước suối, cử chỉ ưu nhã như cỏ họa.

Mặc dù là nữ tử thấy cũng không nhận được sinh lòng tán thưởng, Hoắc Chi Đồng lại rất quy củ, tầm mắt hơi hơi rũ xuống, không nhiều xem một cái, biểu tình bình tĩnh, cung kính đáp lời.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, năm nay thần nữ mười lăm, ngày thường ở nhà giúp bá mẫu quản gia, khi nhàn hạ thích đọc sách, cũng thích đàn cầm và vẽ tranh.”

Đa tài đa nghệ, lại có thể đảm nhiệm chức trách chủ mẫu, thực không tệ.

Kỷ Uyển Thanh gật đầu, cười nói: “Hoắc gia mấy thế hệ tông quân, võ có thể an bắc cương, gia học sâu xa, tam cô nương có từng học võ không?”

Theo nàng biết, bắc địa hào phóng, ước thúc nữ tử không nhiều, võ tướng thế gia, học một ít võ nghệ cũng chẳng có gì lạ.

Không giống kinh thành, kinh thành khuê tú tuyệt đối không thể học võ, nếu học sẽ trở thành trò cười.

Còn đừng nói, khi còn bé Hoắc Chi Đồng xác thật học một năm kiến thức cơ bản cường thân, Hoắc lão phu nhân Triệu thị sớm biết quy củ trong kinh, nghe vậy nóng lòng, nhưng trước mặt Hoàng hậu nương nương bọn họ không thể lỗ mồm, chỉ phải mắt mang gấp gấp nhìn chăm chăm nàng.

Hoắc Chi Đồng lại không tính toán giấu diếm hoặc là điểm tô cho đẹp: “Khi còn bé, thần nữ học được một năm.”

Kỷ Uyển Thanh cảm thấy hứng thú: “Vì sao sau này không học nữa?”

Đáp án đương nhiên là Triệu thị không cho, tuy bắc địa thoáng hơn chút, nhưng gia đình giàu có chọn con dâu cũng có yêu cầu, quơ đao múa kiếm, đảm đương không nổi trọng dụng, vẫn là học tập các môn của nữ nhi gia quan trọng hơn.

Thân thể khỏe mạnh, không yếu ớt lắm là được.

Lúc này Hoắc Chi Đồng chỉ phải giấu diếm một chút: “Thần nữ cũng không có thiên phú, chỉ học được chút kiến thức cơ bản, cho nên không học nữa.”

Kỷ Uyển Thanh quan niệm không giống phu nhân quý nữ bình thường ở kinh thành, nàng đánh giá đối phương, thấy thiếu nữ sắc mặt hồng nhuận, tinh thần sáng láng, mỉm cười gật đầu, có học võ cơ bản thân thể khỏe mạnh, rất tốt.

Kế tiếp, lại tinh tế nói nửa canh giờ, nàng thực vừa lòng, cầm tay Hoắc Chi Đồng, cõi ra vòng tay ngọc bích xanh tươi ướt át trên cổ tay mình đeo vào tay đối phương.

Kỷ Uyển Thanh vỗ vỗ tay nàng, cười nói: “Bản cung và tam tiểu thư vừa gặp đã như thân quen, sau này nên triệu tiến cung trò chuyện thường xuyên hơn.”

Đây là thành, mẹ chồng nàng dâu Hoắc lão phu nhân Triệu thị liếc nhau, mừng rỡ như điên, vội cùng Hoắc Chi Đồng tạ ơn.

Sai Lê Hoa tiến người Hoắc gia ra cửa, Kỷ Uyển Thanh trầm ngâm một lát, nói với Hà ma ma: “Ma ma, ma ma truyền lời ra cung, hỏi ca ca một chút, xem có muốn gặp mặt nàng một lần hay không?”

Có thể chế tạo chút cơ hội thích hợp, dù sao chuyện lớn cả đời, bản thân hẳn hợp mắt duyên mới thành.

Chương 149: Hoắc Chỉ Đồng x Kỷ Minh Tranh (hai)

Editor: Vy Vy 1505

Khi Khôn Ninh Cung truyền tin tới Tỉnh Quốc công phủ, Kỷ Minh Tranh đang tiễn Vương Cật ra cửa.

Không sai, chính là thế tử Đông Xuyên Hầu phủ ngày xưa.

Hai nhà là thế giao, còn kém chút kết thông gia, sau đó theo tầng tầng kéo to lọt kén, Kỷ Uyển Thanh phát hiện, thì ra Vương bá phụ Đông Xuyên Hầu nằng đã từng thực kính trọng dính líu không ít trong vụ án hãm sát phụ thân.

Vụ án thông đồng với địch sớm đã chấm dứt, nhân vật lớn nhỏ có liên quan đều sa lưới, Đông Xuyên Hầu phủ bị xét nhà đoạt tước, Vương Trạch Đức đền tội, ba tộc Vương thị bắt giữ, theo luật lệ xử trí.

Trong đó có một người may mắn thoát khỏi, chính là Đông Xuyên Hầu thế tử Vương Cật, lúc trước hắn không ủng hộ việc làm của phụ thân, lại không thể tỏ giác, chỉ đành gượng dừ rồi kinh xa phó bắc cương, có ý trốn tránh không dám đối diện, cũng có ý muốn anh đừng giết địch chuộc tội cho phụ thân.

Ở đại chiến Yên Sơn Đại Chu đánh với Thát Đát, hắn tác chiến dũng mãnh, lập công huân không nhỏ, vốn dĩ là thăng quan tước thưởng, đáng tiếc hắn bị cha liên lụy.

Cao Húc hiểu biết tình hình thực tế, hắn công tư phân minh, xem như Vương Cật lấy công chuộc tội, may mắn không bị phụ thân liên lụy, nhưng không được lên chức ban thưởng, lưu lại chức vụ ban đầu, nếu có năng lực ngày sau lại cố gắng.

Vương Cật cảm kích thánh ân, lúc này hắn xin nghỉ hồi kinh, cho dù phụ thân không đúng, hắn thân làm con cũng nên lo hậu sự cho ông ta, vội vàng chuẩn bị xong tang lễ, hắn tính toán khởi hành về bắc cương, không cần thiết sẽ không trở lại.

Trước khi đi, hắn đặc biệt đến thăm Tỉnh Quốc công phủ, là tới cáo tội, hắn không dám cầu Kỷ Minh Tranh tha thứ, nhưng không tới trong lòng không qua được.

Kỷ Minh Tranh xác thật không thể tha thứ, nhưng hắn hiểu biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, xác thật không liên quan Vương Cật, hắn cũng không phải người vô lý hà khắc.

Hai người từ nhỏ tính tình hợp nhau, thân như huynh đệ, chung quy không thể trở về như xưa, không mặn không nhạt nói vài câu, trầm mặc thật lâu, cuối cùng chỉ phải từ biệt.

Kỷ Minh Tranh đứng ở tiền đình, nhìn theo bóng dáng Vương Cật xa dần, ánh mắt thực phức tạp, cuối cùng lắng đọng lại.

Hắn thu tầm mắt, xoay người trở về.

Kỷ Vinh đã chờ một thời gian, thấy thế vội tiến lên nói: “Chủ tử, Khôn Ninh Cung truyền tin tới.”

“Còn không mau mau nói, nương nương có lời gì phân phó?”

Kỷ Minh Tranh tinh thần rung lên, lập tức truy vấn, nỗi lòng phức tạp về Vương Cật nhất thời bị ném ra sau đầu.

Kỷ Vinh không dám chậm trễ: “Nương nương mạnh khỏe, truyền tới là tin vui, nương nương đã triệu kiến Hoắc tam tiểu thư, truyền tin tới nói rất vui lòng, có thể kết lương duyên.”

Đương gia chủ mẫu rốt cuộc đã định ra, quân gia một mặt vui tươi hơn hờ, che lấp không được vui mừng: “Nương nương còn hỏi chủ tử, có muốn gặp Hoắc tam tiểu thư rồi mới định ra việc hôn nhân hay không?”

Ngoại nam không thích hợp gặp tiểu thư khuê các, nhưng chế tạo một ít cơ hội xa xa liếc mắt nhìn vẫn là không thành vấn đề.

Kỷ Uyển Thanh yêu thương huynh trưởng, Kỷ Minh Tranh không phải không biết nàng hao tổn tâm huyết, nhưng hắn trầm mặc một lát, lại nói: “Không cần, nương nương cho rằng tốt là được, không cần gặp mặt.”

Phương diện này hắn không được xem là mắt sáng như đuốc, vẫn là không gặp tốt hơn.

Ngoài cuộc tình tảo, hưởng hồ tâm ý của muội muội không cần nhiều lời, nàng chọn hấn sẽ vừa lòng.

“Nếu chủ tử không cần gấp, vậy lão nô sẽ truyền lời, nói là nhờ nương nương làm chủ.”

Không cần nói Kỳ Vinh cũng đoán được bảy tám phần giờ phút này Kỳ Minh Tranh nghĩ gì, ông đau lòng chủ tử, lại nghĩ nương nương chọn nhất định là tốt, mất duyên gì đó, sau khi thành thân bồi dưỡng là được.

Ông vội hỏi ý kiến, Kỳ Minh Tranh gật đầu: “Ừ, thúc truyền như vậy là được.”

Được ca ca đồng ý chắc chắn, Kỳ Uyển Thanh thực mau chính thức hạ chi, vì thế, việc hôn nhân hai nhà Hoắc Kỳ liền định ra.

Bình thường gia đình giàu có kết thân, từ ước định đến thân nghênh, thời gian một năm đã xem như thực mau, nhưng xét thấy Kỳ Minh Tranh hơi lớn tuổi, phải tiết kiệm thời gian.

Nhưng cho dù tiết kiệm như thế nào cũng phải mấy tháng.

Cuối tháng mười nạp thái, sáu lễ tuần tự tiến hành, khăn đuổi chậm đuổi, hôn kỳ định ở cuối tháng hai năm sau.

Trước không đề cập tới Tĩnh Quốc công phủ, là một vai chính khác trong việc hôn nhân này, Hoắc Chi Đồng bận tới mảy tới mạt, vốn dĩ nàng có thể may áo cưới cho chính mình, đáng tiếc không còn kịp, chỉ có thể thuê khăn voan uyên ương, còn lại liền giao cho phòng may vá trong nhà.

Nàng phải may cho phu quân tương lai một bộ quần áo gầy vớ, Hà thái phu nhân cũng có phần, tuy quần áo mùa xuân không phức tạp bằng quần áo mùa đông, nhưng làm mấy bộ cũng quá sức.

Nàng còn phải làm quen đồ cưới sản nghiệp của chính mình, lại nghe bá mẫu Triệu thị dạy bảo tùy cơ hành động, phân trần đạo phu thê ở chung, phương pháp mẹ chồng nàng dâu ở chung, mọi việc như thế nào vân vân.

Kỳ gia không có mẹ chồng, nhưng đình đầu còn có một tổ mẫu không dễ ở chung, Hà thái phu nhân nhìn run run rẩy rẩy, nhưng mình đầy tật xấu, bộ dáng rất có thể sống lâu.

“Người tổ mẫu này, mặt mũi bề ngoài đầy đủ, làm người ta không bắt được khuyết điểm lớn là được, con không cần quá để trong lòng.”

Hoắc Xuyên là một trong những người thân cận nhất với Kỳ gia, ông biết mâu thuẫn giữa lão thái thái và Kỳ gia tỷ muội, lão thái bà này và nhị phòng quá vô sỉ quá phận.

Kỳ Minh Tranh nghiêng về bên nào, còn cần nói sao?

Cho dù tổ mẫu đã từng thương yêu hấn, ngăn cách cũng không thể lấp đầy trở lại, xa cách là tất nhiên.

Triệu thị cẩn thận dò hỏi về thái phu quân, Hoắc Xuyên cũng chọn những chuyện có thể nói đơn giản nói một lần, không nói tỉ mỉ, nhưng ý tứ đúng chỗ.

Bà tinh tế dặn dò cháu gái: “Còn về nhị phòng đã bị phân ra khỏi phủ, sớm đã trở mặt với cháu trai, con không cần cố kỵ.”

“Dạ, bá mẫu, con biết.”

Tối nay đã là một đêm trước thân nghênh, hai người không phải mẹ con lại hơn hấn mẹ con ruột, đang nằm trên cùng một giường thấp giọng nói nhỏ.

Hoắc Chi Đồng nghiêm túc nghe, vội không ngừng gật đầu, đáp lời đáp lời nước mắt liền rớt xuống, nàng nức nở nói: “Bá mẫu, con luyến tiếc ngài!”

Triệu thị làm sao bỏ được, con gái dưỡng mười mấy năm, ngày mai phải gả đến nhà người khác, về sau là người hai nhà, không dễ dàng gặp mặt.

Nhưng bà là trưởng bối, chỉ có thể lau nước mắt lặng lẽ rơi xuống, cố nén khó chịu nói: “Đứa nhỏ ngốc, con gái lớn, chính là phải gả người, con sống tốt, bá mẫu mới có thể an tâm.”

“Tĩnh Quốc công phủ dòng dõi cao, nhà ta cũng không yếu; Kỳ Minh Tranh hấn là bảo huynh của Hoàng hậu, cậu ruột của Thái tử, bá phụ con cũng là trọng thần tâm phúc của kim thượng.”

Triệu thị có một bụng lời muốn nói, tới rồi bên miệng, liền thành một câu: “Nếu hấn tôn trọng con, con hãy sống yên ổn hầu hạ phu quân; nếu hấn khinh nhục con, con liền về nhà nói cho bá mẫu, trong nhà chắc chắn sẽ làm chủ cho con!”

Hoắc Chi Đồng khóc không thành tiếng, nói không ra lời, chỉ dùng sức gật đầu.

Bá mẫu, con sẽ sống tốt.

Cho dù lưu luyến như thế nào, ngày mai chung quy đến, Hoắc Chi Đồng không biết chính mình khi nào ngủ, chỉ cảm thấy nhắm mắt không bao lâu, đã bị đại bá mẫu nhẹ giọng gọi dậy.

Tân nương tử trước khi ra cửa phải làm rất nhiều việc, giờ Dần nên thức dậy, không được trì hoãn.

Đêm qua nàng khóc quá lâu, khuyên cũng thu không được, thức dậy đôi mắt có chút không khoẻ, Triệu thị ảo não, vội lệnh Xuân Hi lấy khăn băng tới chườm lạnh.

Đắp mấy lần khá hơn nhiều, vội vội vàng vàng tắm gội se mặt, trang điểm vấn tóc thay quần áo, chờ mặc xong áo cưới đỏ thẫm, khăn voan uyên ương che lại trước mặt, tất cả sẵn sàng, sắc trời sớm sáng choang, giờ lành cũng tới rồi.

Tiếng pháo rung trời tạc vang, tiền viện âm ỉ vẫn luôn lan tràn đến phía sau, tân lang tới đón dâu.

Kỷ Minh Tranh cao lớn đỉnh bạt, dáng người mạnh mẽ, tuy huyết Thái Dương có vết sẹo, nhưng như cũ khó nén tuổi trẻ anh tuấn, hơn nữa Tĩnh Quốc công phủ như mặt trời ban trưa, bản thân hân năng lực không thể khinh thường.

Khách khứa phần lớn là hām mộ, Hoắc gia ngay cả đích nữ đại phòng cũng không có, chỉ dựa vào một con gái nhị phòng liền chiêu được rể quý chạm tay là bóng như vậy.

Hoắc Chi Đồng càng là đối tượng bị các khuê tú lúc trước có ý gả cho hân tiện đổ.

Nhưng, nàng quân không được này đó, nàng bị một dải lụa đỏ lôi kéo đi về hướng cửa lớn, bước lên kiệu cưới, được nghênh về Kỷ gia.

Xuống kiệu, vào cửa, bái đường, kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng.

Cho dù ngày thường Hoắc Chi Đồng thông dong bình tĩnh cỡ nào, giờ phút này cũng tim đập “bang bang” kinh hoàng.

Hi nương cười ha ha nói: “Mời tân lang giờ khăn voan.”

Một hi cân nam bạc cột lụa đỏ được đưa tới trước mặt Kỷ Minh Tranh, hân tiện tay cầm lấy, đứng yên trước mặt tân nương, dừng một chút, mới nhẹ nhàng giờ lên khăn voan uyên ương đỏ thẫm.

Mới vừa thấy một đôi ửng đen ngừng trước người, ngay sau đó trước mắt sáng ngời, bị che tầm mắt nửa ngày Hoắc Chi Đồng theo bản năng ngẩng đầu.

Bốn mắt nhìn nhau.

Kỷ Minh Tranh lần đầu tiên thấy thê từ hân, má nàng nở nang, màu da trắng nõn, tuy không đủ trình độ tuyệt sắc, nhưng ngũ quan tú mỹ vô cùng đoan trang, một đôi con ngươi long lanh đen nhánh, trong trẻo thấu triệt.

Thực đoan trang đại khí, dịu dàng nhàn nhã.

Ánh mắt đầu tiên, hân ấn tượng vô cùng tốt.

Nàng trừng lớn đôi mắt, giống như không biết làm sao, Kỷ Minh Tranh mỉm cười gật gật đầu.

Hoắc Chi Đồng bỗng nhiên hoàn hồn, nàng mới tỉnh ngộ chính mình thế nhưng ngờ ngác nhìn chằm chằm phu quân một lúc lâu.

Lại thế nào, nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mười lăm tuổi thôi, thậm chí sau mười tuổi liền không tiếp xúc ngoại nam, nháy mắt máu đột nhiên dồn lên đầu, mặt nàng nóng rất.

Hoắc Chi Đồng vội cúi đầu, không dám lại nhìn, nàng ảo não nhắm mắt, sao chính mình lại luống cuống như vậy.

Tuy như thế, nhưng trước mắt nàng vẫn thoáng qua mới vừa rồi hân mỉm cười.

Mặt càng nóng càng đỏ.

Trong phòng có phụ nhân nháo động phòng, mọi người thiện ý cười vang, hi nương vui tươi hơn hử nói: “Mời tân nhân uống rượu hợp cẩn!”

Kỷ Minh Tranh ngồi xuống gần Hoắc Chi Đồng, hơi thở dương cương xa lạ mà thuần hậu lập tức vây quanh nàng, trải qua một chuyện vừa rồi, bình tĩnh không cánh mà bay, nàng gần như ngồi không yên, cũng may nhiều năm quý nữ dạy dỗ, mới nỗ lực duy trì trấn định tự nhiên.

Một khay rượu được dâng lên, trên đó có hai chung rượu bạch ngọc, đáy được cột lại với nhau bằng sợi tơ hồng rất ngắn.

Tân phu thê mỗi người cầm một chung, ngửa đầu uống cạn rượu.

Hi nương tuyên bố kết thúc buổi lễ, mọi người reu ghẹo vài câu, liền tiếp nhau ra cửa, nhường không gian lại cho một đôi tân nhân.

“Nàng nghỉ ngơi một chút, nhà bếp đã chuẩn bị nước ấm thức ăn, nàng mệt mỏi liền tắm gội rửa mặt, đói bụng thì truyền thức ăn vào phòng.”

Hôm nay Tĩnh Quốc công phủ mờ yếm tiệc, trong nhà không có nam trưởng bối, Kỷ Minh Tranh phải lập tức đi tiễn thính chiêu đãi khách khứa, trước khi đi, hân thấp giọng dặn dò thê từ hai câu.

Phu quân thể hiện thiện ý, hai má Hoắc Chi Đồng lửa nóng, nhưng nàng vẫn ngửa đầu nhìn hắn, ôn nhu đáp: “Phu quân nên yêu quý thân thể, đừng uống quá nhiều.”

Trận này không uống cũng không được, nhưng Kỷ Minh Tranh vẫn gật đầu nói: “Ừ, ta biết.”

Mím cười bên môi hắn gia tăng một chút, dừng chân một lát, mới vội vàng xoay người ra cửa.

“Tiểu thư, nô tỳ hầu hạ ngài cỏi áo nhé?”

Cô gia hòa ái, ấn tượng đầu của tân hôn tiểu phu thê không tệ, các thị tỳ vui rạo rức, Xuân Hỉ cười lộ ra một hàm răng trắng.

“Cái gì tiểu thư, sau này không được lại gọi tiểu thư, phải gọi là phu nhân!”

Nhũ mẫu Hoàng ma ma cũng cao hứng, nhưng bà không quên dặn dò bọn nha hoàn: “Lần sau đừng gọi sai.”

“Phu nhân, ngài muốn tắm gội rửa mặt trước, hay là truyền thức ăn trước?” Chủ tử thích sạch sẽ, nhưng hôm nay đã bị đói nửa ngày.

Hoắc Chi Đồng lót dạ hai khối điểm tâm: “Tắm gội trước đi.”

Tắm gội rửa mặt chải đầu, thay đổi quần áo thường bằng gấm màu đỏ rực thêu chữ phúc, truyền thức ăn, chọn món thanh đạm dùng bảy phần no, súc miệng, sai người dọn dẹp.

Liên tiếp động tác, ánh nắng chiều đã chiếu vào song cửa sổ, Hoắc Chi Đồng quy củ ngồi trên giường cưới, chờ đợi phu quân nàng về phòng.

Nàng nhớ tới thanh niên anh tuấn hơi hơi mang cười, hai má phỉm hồng, không còn bình tĩnh nữa.

Như vậy chờ đợi rất dài vò, Hoắc Chi Đồng cảm thấy thời gian trôi qua thật sự rất chậm, chiều hôm buông xuống, bên ngoài đốt lên đèn lồng đỏ thắm, không biết bao lâu, trong viện ồn ào.

“Công gia đã trở lại!”

Kỷ Minh Tranh bị ồn ào chuốc rượu, nếu không phải có một đám người chặn rượu, tửu lượng hắn tốt cỡ nào cũng phải nằm sấp xuống.

Tuy là như thế, tiếng bước chân của hắn cũng nặng rất nhiều, bị hạ phó nâng đến trước tân phòng, hắn dừng lại bước chân nhắm mắt một lát, khi mở mắt mới tốt hơn chút.

Hắn vẫy lui hạ phó, giơ tay đẩy cửa tân phòng, chậm rãi vào nhà.

“Thiếp thân gặp qua phu quân.”

Hoắc Chi Đồng lãnh nha hoàn ma ma tiến lên nghênh đón, nàng thực quy củ hành lễ, Kỷ Minh Tranh cúi người nâng dậy, nhẹ giọng nói: “Chúng ta là phu thê, không cần khách khí.”

Độ ẩm tay hắn phá lệ cao, cảm giác cực nóng xuyên thấu qua hai tầng quần áo, truyền vào cánh tay nàng, hắn hô hấp đồng dạng nóng rực, hơi thở nam tính thuần hậu hỗn loạn nồng đậm mùi rượu, phá vào mặt nàng.

Hoắc Chi Đồng trải qua một đoạn thời gian điều chỉnh, vốn tưởng rằng chính mình có thể tự nhiên, ai ngờ vừa đối mặt, nàng nhiệt huyết lần thứ hai dâng lên.

Nàng cường tự trấn định, hơi hơi cúi đầu ứng, nâng đỡ hắn đứng vững.

Tai nàng có chút đỏ lên.

Đỉnh đầu hình như truyền đến một tiếng cười thực nhẹ, hắn nói: “Ta đi rửa mặt trước, nàng cũng tẩy trang đi.”

Kỷ Minh Tranh đi thẳng vào phòng tắm cách gian, thực mau vang lên tiếng nước, Hoắc Chi Đồng tìm đập nhanh hơn theo tiếng nước, đứng yên một lát, mới xoay người đi đến bàn trang điểm bằng gỗ hoa lê sau tắm bình phong.

Thoa hoàn được dỡ xuống, búi tóc cao cao được đánh tan, xỏa xuống như lụa mềm trơn nhẵn, ngăn ngui như vậy, màn được vén lên, Kỷ Minh Tranh đã ra tới.

Hắn quân lữ nhiều năm, động tác tắm rửa tương đối nhanh chóng, nhanh chóng đến mức làm Hoắc Chi Đồng không theo kịp.

Kỷ Minh Tranh tùy tay vẫy lui hạ phó trong phòng, tân phòng chỉ còn lại phu thê hai người, không khí giống như lập tức loãng ra, nàng cảm thấy chính mình hít thở phá lệ khó khăn.

Khuôn mặt tú nỹ trắng nõn nháy mắt đỏ lên.

Kỷ Minh Tranh nhìn ra thê tử mới cưới khăn trương, hấn tận lực thả chậm giọng điệu, nhẹ giọng nói: “Sắc trời không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi có được không?”

Nghỉ ngơi?

Hoắc Chi Đồng trong lòng hoảng hốt, nói không nên lời, chỉ theo bản năng gật gật đầu.

Tím đập như nổi trống, không biết khi nào hấn chậm rãi đến bên cạnh nàng, cầm tay nàng, mịt mờ mông lung, nàng đã ngồi ở mép giường.

Ý thức được điểm này, Hoắc Chi Đồng vô thố.

Bàn tay thon dài tùy ý vung lên, hai màn gấm đỏ thắm thêu trăm con ngân châu rơi xuống, hơi thở dương cương càng thêm nồng đậm, nàng có cảm giác thở không nổi, một tay khác của hấn đã khẽ chạm má trái của nàng.

Kỷ Minh Tranh xương tay rõ ràng, hình dạng thanh tú, nhìn thoáng qua chính là tay của một quý công tử thế gia. Nhưng hấn tập võ nhiều năm, cần tu khổ luyện, đao thương kiếm kích đều có học qua, lòng bàn tay chai một tầng lại một tầng, rất thô ráp.

Ngày thường không cảm thấy có gì, hiện tại khẽ chạm da thịt thiếu nữ phần nộn, vừa chạm vào, hai người đều ngẩn ra.

Hoắc Chi Đồng chỉ cảm thấy nơi bị đầu ngón tay thô ráp đụng chạm như mang theo điện lưu, mãnh liệt khác thường, khó có thể bỏ qua. Nàng hoảng hốt vì cảm giác xa lạ, suýt nữa ngồi không được, cũng may lý trí vẫn còn một ít, mới miễn cưỡng áp lực, hai má bạo hồng, rũ mắt bất động.

Chỉ là nàng cũng thật sự ngồi không yên, Kỷ Minh Tranh nao nao hoàn hồn, ánh mắt ám ám, thân hình vừa động, đã nhẹ nhàng đẩy ngã người trước mắt xuống giường.

Gối đỏ rực thêu uyên ương tôn lên da thịt trắng nõn như sứ, hình thành mãnh liệt đối lập, hơi thở nhẹ nhàng thơm ngọt trong trướng xâm nhập phé phủ.

Kỷ Minh Tranh nhẹ ngửi ngửi, bất động thanh sắc, thân hình mạnh mẽ chậm rãi cúi xuống phía dưới.

Nền long phượng thô to như cánh tay trẻ con lẳng lẳng thiêu đốt, ngọn lửa hơi hơi nhảy lên, vui sướng nhảy nhót, làm tâm phòng ý mừng dạt dào nhiễm ánh sáng âm áp nhu hòa.

Ánh trăng lên cao, đêm cũng dài lâu.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Hoắc Chỉ Đồng x Kỷ Minh Tranh (ba)

Editor: Vy Vy 1505

Ngày hôm sau, khi Hoắc Chỉ Đồng mở mắt, đôi nền long phượng đã cháy hết, sắc trời đã sáng lên.

Nàng cả kinh, giờ nào rồi?

Cô dẫu vào cửa vạn chúng chú mục, nếu ngày đầu tiên liền dậy muộn sẽ không có thanh danh tốt.

Thân thể Hoắc Chỉ Đồng vẫn có chút không khoẻ, nhưng nàng vẫn chống giường muốn ngồi dậy.

“Hiện tại mới đầu giờ mao, nàng đừng nôn nóng.”

Kiếp sống quân lữ nhiều năm làm Kỷ Minh Tranh vô cùng cảnh giác, cho dù hôm qua uống rượu không ít, bên người hơi có động tĩnh, hấn lập tức mở to mắt, ánh mắt vô cùng tỉnh táo, không thấy nửa điểm mơ hồ.

Giọng nam thuần hậu không nhanh không chậm, Hoắc Chỉ Đồng lập tức nghiêng đầu nhìn lại.

Nàng không kịp thẹn thùng, liền cả kinh.

Ánh mặt trời xuyên qua màn lụa chiếu vào giường chỗ tối chỗ sáng, chỉ thấy vật áo Kỷ Minh Tranh nửa mở, lộ ra hai vết roi vừa dài vừa sâu trên ngực, hai đầu còn kéo dài đến sau lớp áo ngủ lụa mỏng, hiển nhiên nàng nhìn thấy chưa phải toàn bộ.

“Phu quân! Đây.....”

Đêm qua mới trải sự đời, toàn bộ quá trình nàng đều nhắm chặt hai mắt, xong việc khó nên ngưng ngừng, hai người gọi nước ấm tách ra rửa mặt chải đầu, đây vẫn là lần đầu nàng thấy ngực phu quân.

Ánh sáng mờ lung, hân mảy rậm mắt to, tuần lẳng anh đỉnh, làm hai vết sẹo nổi bật phá lệ dữ tợn.

“Vết sẹo này bị lúc ta còn ở Thất Đát.”

Kỷ Minh Tranh rũ mắt, cũng không kiêng dè gì, dù sao hai người là phu thê, ngày sau nàng khẳng định sẽ biết.

Trước ngực chỉ có một ít, vết roi còn thừa thốt, phía sau lưng mới là khu vực bị tai họa nặng.

Chuyện hân trải qua không tính cơ mật, nhưng tiểu thư khuê các cũng không biết bao nhiêu, trước khi thành thân Triệu thị phở cập một chút, cũng không tỉ mỉ, bởi vậy Hoắc Chi Đồng không biết chuyện này.

Nàng tâm niệm vừa chuyển, lập tức hiểu được.

Nàng nhẹ giọng nói: “Phu quân chịu khổ.”

Hai người ở chung mặc dù chưa đủ một ngày, nhưng Kỷ Minh Tranh thái độ rất tốt, Hoắc Chi Đồng cũng không phải là người không biết tốt xấu, có lẽ cảm tình chỉ là mới vừa nảy sinh, nhưng nàng lại rất kiên định kinh doanh tỉ mỉ đoạn hôn nhân này.

Quan tâm hân, yêu quý hân, săn sóc hân, làm hân không có nỗi lo về sau.

Nàng nhẹ giọng, lại rất chân thành tha thiết, Kỷ Minh Tranh cười cười ngồi dậy: “Thương đã sớm lành, không có việc gì.”

Hân nhìn sắc trời, dò hỏi thê tử: “Chúng ta gọi người tiến vào hầu hạ nhé?”

Một ngày sau khi thành thân xác thật không nên đi thỉnh an trễ, hân là không sao cả, nhưng ảnh hưởng không tốt tới thê tử.

Hoắc Chi Đồng lập tức bị dời đi lực chú ý, nhanh chóng gạt đầu ứng.

Ra lệnh một tiếng, hạ phó chờ ở ngoài tân phòng nói đuổi nhau mà vào, cầm thau đồng khăn vân vân, từng người hầu hạ chủ tử.

Tân hôn phu thê ăn mặc phải tươi sáng chút, Kỷ Minh Tranh mặc áo gấm đỏ sậm thêu hoa văn trên tay áo, Hoắc Chi Đồng mặc một bộ váy xòe đỏ thắm thêu trăm bướm ngàn hoa, vân cao búi tóc, đeo trang sức vàng ròng khám hồng ngọc.

Phụ nhân trang điểm lâu một ít, khi nàng chuyển ra bình phong, đã thấy Kỷ Minh Tranh dựa ngồi trên ghế thái sư, bưng chung trà, không nhanh không chậm phiết lá trà.

Hân thấy nàng, buông chung trà, chậm rãi đi tới.

Hoắc Chi Đồng vội đi đến, phu thê nắm tay ra cửa.

Nàng nghe hân nói: “Cha mẹ ta đã không còn, trường bối trong nhà chỉ có tổ mẫu, tổ mẫu tuổi lớn không nên bị kinh động sớm, sau này nếu nàng muốn thỉnh an, buổi sáng đi trễ chút cũng được.”

Kỷ Minh Tranh nói nghe không ra yêu thích Hà thái phu nhân bao nhiêu, nhưng khẳng định rất săn sóc thê tử, giọng hân hòa hoãn, Hoắc Chi Đồng nghe được lập tức an tâm không ít.

Nàng hơi nghiêng đầu, dư quang nhìn một bên mặt hân, chỉ thấy trong nắng sớm hân mặt mày cương nghị, lại rõ ràng thả lỏng, lộ ra ôn hòa.

“Dạ, thiếp thân biết.”

Hoắc Chi Đồng nghĩ, có lẽ, đây xác xác thật thật là một việc hôn nhân mà khuê tú cả kinh thành thêm nhỏ dãi.

“Chúng ta còn có một nhị thúc, đã phân ra phủ ở riêng, nàng không cần để ý tới.”

Vốn dĩ ngày hôm sau thành thân nói ra mấy mâu thuẫn này không thích hợp, nhưng không có biện pháp, sau khi thỉnh an Hà thái phu nhân chính là nhận thân.

Bởi vì huynh muội Kỷ Hoàng hậu, Lâm Giang Hầu làm bảy, ngoại trừ một nhánh Tĩnh Quốc công phủ, Kỷ thị đã rơi rớt tan tác, còn có thể tới nhận thân cũng chỉ hai ba nhà, dưới tình huống này, thân cận như một nhà Kỷ Tông Hiền liền đặc biệt nổi bật.

Hai phòng sớm trở mặt, có mặt Kỷ Minh Tranh ai cũng không dám lơ đãng, hân chỉ sợ sau khi nam nữ tách ra, nhị thẩm Tào thị sẽ gây ra chuyện xấu.

Nhị phòng không phải con nói dối thừa tước, phân ra ở riêng được đến tỉ lệ tài sản đương nhiên thấp, Kỷ Minh Tranh chán ghét bọn họ, không buông

tay chút nào, nhị phòng có thể nói là xám xịt bị đuổi ra khỏi nhà.

Tài sản được chia sau khi phân ra ở riêng cũng không ít, nếu nhà phú quý bình thường có lẽ có thể sống không tệ, nhưng một nhà Kỳ Tông Hiền từ giàu về nghèo, tuy muốn tiết kiệm, nhưng bạc vẫn ào ào ra ngoài.

Ứng phó dần dần khó khăn, làm sao bây giờ?

Dứt khoát bất chấp tất cả, tới cửa khóc than tống tiền thôi.

Chân trần không sợ người mang giày, Đại Chu lấy hiếu trị thiên hạ, nhị thúc ruột tới cửa, Hà thái phu nhân cũng còn sống, Kỳ Minh Tranh không thể ngay cả cửa lớn cũng không cho vào.

Nhưng cháu trai thù đoạn cứng rắn, nhị phòng không dám nghĩ cách, mục tiêu bọn họ là thái phu nhân, lão thái thái vốn riêng thật dày, một lần moi một chút, cũng thực không tệ.

Kỳ Minh Tranh không phản ứng đối phương, dù sao một đại nam nhân như hắn, căn bản không nhớ thương chút tiền riêng của tổ mẫu.

Hắn vừa đi từ từ, vừa đơn giản hàm súc nhắc nhở thế tử, để tránh Tào thị thừa dịp cô dâu da mặt mỏng, lập bẫy cho nàng nhảy vào.

Hoặc là thuận thế leo lên, lợi dụng sơ hở nói yêu cầu gì đó.

Hoắc Chi Đồng nghiêm túc nghe, trước khi thành thân nàng đã được biết về nhị phòng, nhưng xem ra trình độ khó chơi của đối phương còn tăng lên một bậc.

Nhưng cũng không sao, nàng chỉ để ý thái độ phu quân, còn về người không liên quan, cao hứng thì nghe một chút, không cao hứng thì thôi.

Hai người ra sân bước lên kiệu, đi về Duyên Thọ Đường.

Hà thái phu nhân còn không đến mức già hồ đồ, mặc dù muốn bày ra chút uy phong thái bà bà, cũng sẽ không thể hiện trước mặt cháu trai, hòa ái gọi đôi tân nhân dậy, cho lễ gặp mặt thật dày.

Bà ta kéo tay cháu dâu, cười tùm tùm thân thiết như cháu gái ruột.

Kỳ Minh Tranh cũng mỉm cười không thay đổi, nhưng so với mới vừa rồi, giờ phút này hắn tươi cười hơi hơi có chút khác, toàn bộ quá trình độ cong trên môi không hề biến hóa,

Thiếu vài phần thân thiết.

Trong lòng Hoắc Chi Đồng có chủ ý, thái độ đối với thái phu nhân cũng xa cách vài phần.

Một nhà ba người mặt ngoài vô cùng hòa khí, cười nói yến yến, tiếp theo chính nhận thân.

Không có gì đáng nói, nhân số tông tộc Kỳ gia có thể tới quả nhiên không nhiều lắm, lác đác lựa thưa, thời gian một chén trà nhỏ đã nhận xong hết người.

Sau đó nam nữ tách ra, Tào thị quả nhiên muốn lừa gạt cô dâu.

Đầu tiên là Hà thái phu nhân nhử mảy nhìn con dâu, vô cùng không vui: “Hôm nay là ngày tốt, vợ lão nhị mặc gì thế? Chẳng lẽ một bộ quần áo mới cũng không có?”

Tào thị mặc một bộ quần áo mùa xuân bảy phần mới, hiển nhiên là quần áo của năm trước, bà ta đang nghĩ ngợi xem như thế nào có thể khóc than, ai ngờ buồn ngủ gặp chiếu manh, bà ta vội làm bộ lau nước mắt: “Mẫu thân, ngài không biết đâu!”

“Gia kế gian nan, lão gia không quen xử lý gia nghiệp, năm nay ngày càng sa sút, Khâm nhi còn phải đọc sách thi công danh, hao phí rất nhiều, hiện giờ ngay cả quần áo mới con cũng không dám làm.”

Khâm nhi chính là Kỳ Minh Khâm thiếu chút nữa thành Tỉnh Bắc Hầu thế tử, con trưởng của phu thê Kỳ Tông Hiền. Hắn tập võ không được, khi đại bá còn sống, con đường đã định sẵn chính là khoa cử xuất sĩ.

Hắn mới vừa thi đậu tú tài, phụ thân liền gặp vận may trở thành Tỉnh Bắc Hầu, hắn không cần tiếp tục thi khoa cử, dù sao có một quy củ bất thành văn, chính là con nối dõi thừa tước huân quý không tranh cướp danh ngạch Bảng Vàng ít đến đáng thương với các sĩ tử nhà nghèo.

Ý trời trêu người, hắn không lên làm được thế tử, còn bị đuổi ra ở riêng, chỉ phải nhanh chóng tìm lại sách vở, một lần nữa nỗ lực khảo công danh, ngăn xu hướng suy tàn của nhị phòng.

Ném xuống sách vở bốn năm năm, không biết có còn nhớ gì không, nhưng xác thật hắn là vũ khí sắc bén để phu thê Kỳ Tông Hiền moi tiền riêng từ trong tay thái phu nhân.

Xưa nay phần lớn cha mẹ đều thiên vị nhà nghèo, một bên như mặt trời ban trưa, bên kia lại bất khâm thấy đáy, cho dù bọn họ xác thật không biết cố gắng, mắng cho hết giận nhìn trong lòng cũng không dễ chịu.

Nếu là Hà thái phu nhân, có lẽ lại thêm các nhân tố khác nữa, Kỳ Minh Tranh có năng lực, chủ ý cũng lớn, hiện nay tuy bà ta rất thư thái, nhưng lại hoàn toàn không có cảm giác làm chủ chút nào.

Ngược lại, nhị phòng từ xưa đến nay đều dựa vào bà ta liền có vẻ đáng yêu hơn.

Có vài người chính là như vậy, được voi đòi tiên, được một tác lại muốn tiến một thước, đối với trước mắt được đến, bà ta luôn không hài lòng.

Huống chi, đối với Hà thái phu nhân, tuy bà ta càng yêu thương cháu trai trưởng, nhưng bà ta cũng thực để ý Kỳ Minh Khâm.

Một lần moi vốn riêng thành công, thái độ Kỳ Minh Tranh vẫn chưa thấy biến hóa, vì thế liền có tiếp theo, chậm rãi, chuyện này thành việc đương nhiên, sức ăn của nhị phòng càng ngày càng lớn.

Hiện tại Tào thị khóc than, còn nhắc tới Kỳ Minh Khâm, xuất phát từ tâm lý vì điều nào đó, Hà thái phu nhân chỉ trừng mắt mắng: “Khi phân ra ở riêng được chia rất nhiều tài sản, sao có thể ngay cả tiền cho Khâm nhị đọc sách thi khoa cử cũng thiếu?”

Nói nhẹ nhàng một câu liền không lên tiếng nữa.

Tào thị nửa năm không gặp, tiêu tụy hơn rất nhiều, nhìn như già rồi bảy tám tuổi, giờ phút này bà ta rút ra một cái khăn lụa nửa cũ, che lại nửa khuôn mặt, giống như bởi vì hôm nay là ngày vui mà cố nén không rơi nước mắt, tiến lên hai bước đến trước mặt Hoắc Chi Đồng, đáng thương nói: “Cháu dâu, nhị thúc nhị thẩm vô dụng, thường được tổ mẫu con trợ cấp, tổ mẫu con đã lớn tuổi, thẩm. ....”

“Ngày sau nhị thẩm sợ là phải mặt dày mày dạn nhờ cháu dâu giúp đỡ một ít, để tránh cha mẹ vô dụng liên lụy Khâm đường đệ.”

Còn đừng nói, người đều là bị bức mà thành, nửa năm nay kỹ thuật diễn của Tào thị tăng lên không ít, bộ dáng đau khổ trong lòng mà vẫn cố gắng nhịn không rơi nước mắt vô cùng nhuần nhuyễn, tương đối có thể gạt người.

Nếu Hoắc Chi Đồng là cô dâu mới vừa vào kinh không lâu, không biết chi tiết nhà chồng, da mặt còn mỏng, chưa quen thuộc câu thông với phu quân, khả năng trúng chiêu rất lớn.

Hôm nay nếu nàng đáp ứng Tào thị, sau này cho dù nàng không ngại dùng tiền bạc tổng cổ bà ta vài lần cũng chắc chắn không thể dứt, dù sao bà ta không biết xấu hổ, phía trên còn có Hà thái phu nhân nhìn, nàng không thể làm quá khó coi.

Thái bà bà có thể có thể xem như người lãnh đạo trực tiếp của cô dâu mới.

Cho dù cân nhắc cho tiền bạc vài lần, đối với Tĩnh Quốc công phủ chỉ như chín trâu mất một sợi lông, cô dâu mới cũng không thể việc xấu trong nhà tuyên dương ra ngoài, chỉ phải ngầm bỏ hồn làm ngọt.

Con cóc bò lên chân, nó không cắn người nhưng quá sức ghê tởm, nói không chừng còn làm trong lòng Kỳ Minh Tranh không vui, dẫn đến xa cách thê tử mới cưới.

Hồ này đào không lớn, lại rất dễ dàng rơi vào.

Tào thị nghĩ lão thái thái lớn tuổi, có thể đào tiền được lần nào hay lần đó, dù sao mọi người đều biết thái độ Kỳ Minh Tranh, chờ Hà thái phu nhân buông tay nhân gian, chỉ sợ ngay cả cửa lớn Quốc công phủ nhị phòng cũng không vào được.

Đáng tiếc bà ta chung quy phải thất vọng rồi.

Hoắc Chi Đồng cũng không phải là cô dâu mới bình thường, trước khi nàng xuất giá, Triệu thị nỗ lực hỏi thăm tình huống Kỳ gia, đại thể đã biết không thiếu.

Hôm nay buổi sáng, Kỳ Minh Tranh còn tinh tế giảng thuật cho nàng, nàng biết rõ ràng cần dùng thái độ gì đối với lão thái thái và nhị phòng.

Đối mặt Tào thị hùng hổ dọa người, Hoắc Chi Đồng chỉ hơi hơi mỉm cười: “Nhị thẩm nói vậy sai rồi, tổ phụ nhiều năm chinh chiến, tích cóp tài sản trong nhà không ít, mặc dù theo quy củ phân ra ở riêng, nhị phòng cũng không thể thiếu ăn thiếu mặc.”

Đúng vậy, Kỳ tổ phụ rất có năng lực, theo quy củ kinh thành phân ra ở riêng nhị phòng được chia ba phần, cũng xem như nhà phú hộ, sao có thể mới nửa năm liền than thở thiếu ăn thiếu mặc?

Tào thị ghen, bà ta có thể nói mấy năm nay phu thê bà ta đập hư hơn phân nửa của cái cha chồng tích cóp sao? Phần còn lại kia, cháu trai phân chia thiết diện vô tình, nhiều một phần cũng không cho?

Bọn họ đã không còn là siêu phẩm Hầu gia, đáng tiếc xa xỉ quen rồi, nỗ lực giảm bớt vẫn là hao phí quá lớn?

Hôm nay Tào thị chỉ là cố tình mặc quần áo cũ thôi, bà ta vẫn có làm quần áo mới, cho dù hằng ngày tiết kiệm ăn mặc, vẫn có rất nhiều thứ khác tiêu phí. Ví dụ như, Kỳ Tông Hiền thích học đòi văn vẻ, thích ra cửa mua tranh cổ đồ cổ, mấy mẹ con cũng muốn thêm trang sức vân vân.

Tào thị phản bác không được, sắc mặt chột xanh chột trắng, Hoắc Chi Đồng phảng phất giống như không thấy, tiếp tục không nhanh không chậm nói: “Hôm qua con mới gả vào, nếu có nói gì không đúng, xin nhị thẩm thứ lỗi.”

Đúng vậy, ngày hôm qua nàng mới gả, hiện tại là lễ nhận thân, Tào thị chẳng lẽ không biết? Đang là ngày vui, bà ta bày vẽ mặt đưa đám đến làm gì?

Không mềm không cứng, lời nói giấu dao, Hoắc Chi Đồng ý cười nhàn nhạt, không thấy nửa điểm không vui, dư quang như có như không liếc Hà thái phu nhân.

Lễ nhận thân của cháu dâu trưởng bị phá đám, bà làm tổ mẫu chỉ ngồi nhìn thôi sao?

Rõ ràng Hoắc Chi Đồng nói chuyện ôn hòa, ý cười nhẹ nhàng, nhưng Hà thái phu nhân liền nghe ra ý vị khác.

Đôi mắt già vẫn đục đảo qua, trong lòng rùng mình.

Cháu dâu là cây đình cứng!

Bà biết ngay mà, cháu gái lớn bất tự không hợp sẽ không chọn cho bà một cháu dâu hợp tâm ý.

Kỷ Uyển Thanh là đương kim Hoàng hậu, Hà thái phu nhân xu cát tị hung, không dám biểu lộ may mắn không thích hoặc bất mãn, nhưng cũng không đại biểu bà ta trong ngoài như một.

Nhưng mặc kệ như thế nào, hiện tại bà không thể không ra mặt.

“Vợ lão nhị, hôm nay là ngày gì chứ? Nói bậy bạ gì đó? Khi phân ra ở riêng, thứ gì nên cho các người đều cho đủ, còn lại không liên quan mình, các người cũng đừng nhớ thương!”

Hà thái phu nhân này giờ vẫn luôn hơi gục mắt, giống như người già tai điếc, bỗng phản ứng nhanh nhẹn, nhất thời giật dử quất lớn, hiện tại nhị phòng có thể cạy vào cũng chỉ có lão thái thái, Tào thị nhanh chóng thỉnh tội.

Mẹ chồng nàng dâu một người mắng một người thỉnh tội, rất náo nhiệt, nhân số nữ quyến tông thân Kỷ thị thừa thót giống như chim cút, không dám trộn lẫn vào.

Hoắc Chi Đồng ngồi ngay ngắn, mỉm cười bàng quan một lát, mới không chút hoang mang hoà giải, dù sao đây cũng là lễ nhận thân của nàng, làm quá mặt mũi nàng cũng khó coi.

Sau khi nhạc đệm kết thúc liền không có chuyện gì xấu, nhưng không khí nhiều chút khác thường, Hà thái phu nhân phát hiện cháu dâu không dễ dẫn đo, cho dù bà ta cường căng gương mặt tươi cười, cũng có chút không tự nhiên.

Hoắc Chi Đồng giống như không biết, chờ tan tiệc, nàng và phu quân đưa lão thái thái về Duyên Thọ Đường rồi mới về chủ viện.

“Nàng làm rất đúng.”

Trở lại trong phòng, phu thê ngồi xuống, Kỷ Minh Tranh vẫy lui hạ phó, nói chuyện với thê tử.

Hắn chỉ cần trầm mặc không nói, khí thế đã đè ép Kỷ Tông Hiền gắt gao, tiền viện gió êm sóng lặng. Nhưng Tĩnh Quốc công phủ được hắn khống chế chặt chẽ, hậu viện phát sinh chuyện gì, hắn cũng lập tức được biết.

Hiện tại nhị phòng đã lẩn lộn không dậy nổi bọt sóng, nhưng không thể một gậy đánh chết, chỉ có thể để cho bọn họ ngẫu nhiên tới cửa ghé thăm người.

Trước tiên hắn vô cùng tán đồng biểu hiện của Hoắc Chi Đồng, tiếp theo nghiêm túc nói: “Nàng là đương gia chủ mẫu Tĩnh Quốc công phủ, không cần cố kỵ bất luận kẻ nào.”

Thê tử của Kỷ Minh Tranh hắn, ở trong nhà chính mình, không cần chịu bất luận kẻ nào can tay.

Một câu, liền cho Hoắc Chi Đồng liều thuốc an tâm.

“Việc nhà hậu trạch hiện do Vinh thúc chương quản, vài ngày nữa nàng nhân hạ thì tiếp nhận đi.”

Kỷ Minh Tranh cho thê tử tiếp chương nội trợ, Hoắc Chi Đồng gật đầu: “Nhất định không phụ phu quân gửi gắm”

Hai vợ chồng còn chưa quen thuộc, hắn tận lực thả chậm giọng nói chuyện, sau đó lại dặn dò một câu: “Tổ mẫu thích yên tĩnh, nàng cũng phải xử lý việc nhà, thỉnh an xong thì về, đừng quá rầy rầy.”

Nói đến Hà thái phu nhân, đáy mắt Kỷ Minh Tranh hiện lên mặt u quang, không phải hắn không biết nửa năm nay tổ mẫu biến hóa, nhưng chỉ là một chút tạt xấu, hắn không thèm để trong lòng.

Không phải đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi sao, bởi vậy cho dù trong lòng càng ngày càng xa cách, mặt ngoài cũng như bình thường.

Nhưng hiện giờ xem ra, càng ngày lão thái thái càng quá đáng.

Đây là mẹ đẻ của phụ thân, cũng là tổ mẫu thương yêu hấn hai mươi năm, không đến vạn bất đắc dĩ, hấn không thể làm gì, chẳng qua, bên môi Kỷ Minh Tranh vẫn gọi lên ý cười trào phúng.

Trong lòng Hoắc Chi Đồng hiểu rõ mà không nói ra.

Thoáng nhìn khỏe môi hấn cười, nàng bỗng nhiên có chút khổ sở, không vì gì khác, chỉ vì nàng cho rằng, anh hùng không nên tao ngộ việc này.

Nàng xuất thân võ tướng thế gia, đặc biệt biết bọn họ không dễ, bảo vệ quốc gia, thậm chí vì nước hy sinh, chỉ là nếu bọn họ ở bên ngoài chiến đấu hoặc chết, cả nhà già trẻ còn phải tao ngộ áp bức, lòng người làm sao chịu nổi?

Tình cảnh này, thật sự làm người khó chịu.

Trong lòng bị đè nén, Hoắc Chi Đồng hiềm thấy đầu óc nóng lên, thế nhưng làm ra một động tác chưa từng chuẩn bị tâm lý, bàn tay nàng thăm về phía trước, cầm tay hấn đang đặt trên kỷ trà.

Hấn lập tức nhìn qua, nàng nhìn chăm chăm mắt hấn, thực nghiêm túc nói: “Phu quân không cần để ý bọn họ.”

Còn có người thiệt tình để ý chàng, ví dụ như, Hoàng hậu nương nương.

Kỷ Minh Tranh nghe hiểu, ý cười tràn vào đáy mắt: “Ừ.”

Hấn trở tay, nắm chặt chẽ bàn tay mềm trắng như bạch ngọc của nàng.

Sau ngày này, phu thê ở chung nhiều thêm một tia ẩn ý.

Cuộc sống lóa mắt qua đi, tuy phu thê mới cưới, nhưng mỗi người đều có việc bận rộn, Kỷ Minh Tranh công vụ không ít, Hoắc Chi Đồng vội vàng làm quen nhà chồng, tiếp chương nội trợ.

Tỉnh Quốc công phủ dân cư đơn giản, chỉ có ba chủ tử, khi nàng chưa xuất giá đã được học đầy đủ, cũng thực tiễn đã lâu, hiện giờ chương quản không khó, thực mau xử lý việc nhà có khuôn có dạng.

Hằng ngày cơ bản không có gì phiền lòng. Hà thái phu nhân cố kỵ cháu trai, chạm qua vài lần cái đỉnh mềm, không bày được về thái bà bà uy phong, tạm thời hành quân lặng lẽ.

Phu quân địa vị cao, cô em chồng là Hoàng hậu, cháu trai là Thái tử, khi tham gia yến tiệc cũng không có kẻ nào không có ánh mắt dăm ma cũ bắt nạt mà mới.

Cuộc sống gia đình rất thư thái, nếu muốn nói có gì xấu, vậy chỉ có nhị thẩm Tào thị một tháng tổng tới cửa vài lần.

Hoắc Chi Đồng lưng thẳng, thủ đoạn cũng không ít, tuy nhị phòng ghê tởm chút, nàng ứng phó lại rất thành thạo.

Điểm này có được xem như điều hòa sinh hoạt không.

Nàng cho rằng nhị phòng cũng cứ như vậy, ngẫu nhiên nhảy nhót một chút, nhiều nhất cũng chỉ có thể moi chút vốn riêng từ trong tay thái phu nhân.

Ai ngờ, kết quả vẫn ra ngoài dự đoán mọi người.

Chuyện phát sinh cùng ngày một nhà tiểu muội Kỷ Uyển Tương về kinh.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Hoắc Chỉ Đồng x Kỷ Minh Tranh (ba)

Editor: Vy Vy 1505

Từ cỏ cây đâm chồi nảy lộc đến cuối thu thoải mái thanh tân, nháo lên đã qua nửa năm.

Nửa năm này, Hoắc Chi Đồng tiễn người nhà mẹ đẻ rời kinh, roi nước mắt cáo biệt.

Tuy Thất Sát tạm thời vô lực xâm nhập phía nam, Hoắc Xuyên lưu lại kinh thành một đoạn thời gian, nhưng ông vẫn phải về Tuyên Phủ, tiếp tục tọa trấn Đại Chu bắc cương.

Mà Kỷ Minh Tranh không như thế, Cao Húc nương vụ án thông đồng với địch bốn phía chinh đồn kinh giao tam đại doanh, đồng thời phong hấn là đề đốc nội thân, túc vệ kinh sư.

Phu quân quyền cao chức trọng, hơn nữa không cần xa phó biên cương, khá tốt, Hoắc Chi Đồng nghe xong bá mẫu Triệu thị khuyên nhủ, thực mau thu thập tâm tình, nghiêm túc sinh hoạt.

Nàng chương quân nội trợ thành thạo, cùng phu quân cảm tình từ từ hòa hợp, nếu nói có gì không như ý, chính là thành thân thời gian ngắn ngủi, chưa thể mang thai.

Hà thái phu nhân rất có phê bình kín đáo, nhưng Kỷ Minh Tranh cũng không để ý, phu thê hai người đều tuổi trẻ, thân thể khỏe mạnh, không có gì phải nôn nóng.

Hắn trực tiếp mở miệng chắn, sau khi lão thái thái nghe xong gật đầu tỏ vẻ lý giải, nhưng trong ngoài có như một hay không thì chưa chắc.

Hoắc Chi Đồng cũng không để trong lòng, phu quân và tổ mẫu mặt ngoài hài hòa như cũ, thực tế dần dần nội bộ lực đực, mặt ngoài không bị bắt sai lầm là được.

Lão thái thái có phúc không biết hưởng, đều là chính mình lẫn lộn ra hậu quả xấu.

Vào tháng tám, có một ngày Kỷ Minh Tranh hưng phấn về phòng, Hoắc Chi Đồng thấy thế tò mò: “Phu quân có gì vui thế?”

Nam nhân xưa nay ôn trọng, khó được vui mừng lộ rõ trên nét mặt, công sự khả năng không lớn, chẳng lẽ?

“Hoàng hậu nương nương có thai sao?” Có thể làm hắn cao hứng như vậy, đại khái chỉ có người nhà để trong lòng.

“Cũng không phải.”

Kỷ Minh Tranh kinh ngạc một cái chớp mắt, ngay sau đó cười nói: “Là một nhà tiểu muội sắp về kinh.”

Một nhà Kỷ Uyển Tương sắp về tới.

Lúc trước trận chiến ở Yến Sơn đại thắng, hắn trở về Đại Chu, lúc ấy Kỷ Uyển Tương mang thai đủ tháng mới vừa sinh sản, còn đang ở cữ.

Trịnh Nghị là có tham chiến và lập công, sau đó cũng theo đại quân khai hoàn, nhưng hắn nhớ thương vợ con, khao thưởng ba quân xong, liền vội vội vàng vàng chạy về biên thành.

Ở cữ xong, hài tử quá nhỏ, căn bản không thích hợp ra cửa.

Bởi vì lẫn nhau đều có công vụ bận rộn không thể phân thân, cho nên mặc dù thường xuyên gửi thư, nhưng huynh muội lại trước sau không thể gặp lại.

Lần này Trịnh Nghị điều nhiệm về kinh, cùng gia quyến lên đường, dự tính cuối tháng tám đầu tháng chín, mẹ con Kỷ Uyển Tương có thể đến kinh thành.

“Tòa nhà Trịnh gia đã lâu không có người ở, lại sắp bắt đầu mùa đông, hài tử cũng còn nhỏ, cần phải sửa sang lại, đốt thêm địa long mới có thể vào ở.”

Kỷ Minh Tranh ngồi không yên, đi dạo vài bước, hắn càng nghĩ càng cao hứng: “Nhưng cũng không sao, trước tiên ở trong nhà một đoạn thời gian, chờ tòa nhà Trịnh gia xử lý thỏa đáng, lại trở về cũng không muộn.”

Hoắc Chi Đồng thấy hắn cao hứng, đáy mắt cũng nhiễm vui mừng, ý cười tràn ra đuôi mày khóe mắt, nàng dịu dàng nói: “Phu quân, chúng ta phải nhanh chóng sai người vẩy nước quét nhà, địa long thiêu vừng, cháu trai tuổi nhỏ, không được nhiễm khí lạnh.”

“Đúng vậy!”

“Nghe nói trước khi nương nương và tiểu muội xuất giá, tiểu muội ở phía đông Triều Hà Viện, đáng lẽ lúc này cũng ở đó, nhưng đó là khuê các của nương nương, sợ là không thể động.”

Hoắc Chi Đồng chặn chờ, dù sao trong nhà ra một Hoàng hậu, chính là chuyện lớn, đừng nói chủ tử ít sản nhiều, mặc dù là con cháu sum xuê, ở chen chúc, cũng trăm triệu không thể động sản kia.

“Triều Hà Viện xác thật không thể động.”

Nhắc tới nơi này, Kỷ Minh Tranh khó nén tiếc nuối, bởi vì lúc trước Kỷ Uyển Thanh xuất giá, đường muội liền gấp không chờ nổi tu chỉnh dọn vào ở, thời gian hai ba năm, không nói hoàn toàn thay đổi, chỉ nói hành vi và hơi thở liền khiến người ta chán ghét.

Hắn đuổi nhị phòng ra phủ, trước tiên lệnh thợ thủ công sửa sang lại nơi này, ngoại trừ xà nhà khung xương, gần như hoàn toàn đổi mới.

Hơi thở tu hú chiếm tổ xác thật thanh trừ sạch sẽ, nhưng đồng thời, dấu vết sinh hoạt còn sót lại của Kỳ thị tỷ muội cũng không còn, cho dù mô phỏng giống như thế nào.

Kỷ Uyển Thanh về nhà mẹ đẻ rất nhiều lần, nhưng không lần nào đặt chân đến Triều Hà Viện, bắt đầu từ một khúc đường muội dọn vào, cái gai đã ghim vào lòng.

Mặc dù nàng không thêm để ý, nhưng Tĩnh Quốc công phủ cũng phải bày ra thái độ.

“Triều Hà Viện vốn là nương nương ở một mình, tiểu muội ở Phi Vân Cư bên cạnh, chỉ là sau lại.....” thành bé gái mồ côi, Kỷ Uyển Thanh vì chiếu cố muội muội, mới cho dọn vào ở cùng nhau.

Giọng Kỳ Minh Tranh trầm thấp một chút: “Nàng sai người dọn dẹp Phi Vân Cư là được.”

“Dạ.”

Hoắc Chi Đồng ôn nhu ứng, lại cầm tay hắn, xem như trấn an, nói sang chuyện khác: “Nghe nói cháu trai bằng tuổi đại hoàng tử, không biết có phải hay không.”

“Đúng vậy, hắn chỉ nhỏ hơn đại hoàng tử nửa tháng, là một tiểu tử chắc nịch, sức lực cũng lớn,.....”

Kỷ Minh Tranh theo đề tài nói tiếp, thực mau, hắn lại lần nữa cao hứng, Hoắc Chi Đồng mỉm cười nhìn hắn, chuyên chú nghe, không ngừng phụ họa.

Thời gian nhón chân mong chờ trôi qua đặc biệt chậm chạp, nhưng tốt xấu gì đầu tháng chín cũng tới, Trịnh Nghị và gia quyến đến kinh thành.

Kỷ Uyển Thanh và bào muội ba năm không gặp, đương nhiên là tưởng niệm, lúc này cuối cùng ba huynh muội có thể đoàn tụ.

Nàng muốn ra cung, nhưng lại sẵn sóc muội muội, dời thời gian gặp qua hai ngày sau.

Nàng là tỷ tỷ, cũng là đương triều Hoàng hậu, quan trọng nhất là Cao Húc cũng cùng đi, thân phận khác biệt khách quan tồn tại, như thế nào cũng phải cho muội muội thời gian điều chỉnh một chút, nếu phong trần mệt mỏi lại hoảng loạn, ngược lại không đẹp.

Kỷ Uyển Thanh không tới, cũng làm Tĩnh Quốc công phủ nhẹ nhàng rất nhiều, dù sao nghênh đón Đế Hậu cải trang cũng không phải việc nhỏ, trong nhà còn có tiểu cô nãi nãi về thăm.

Trong phủ sáng sớm đã sai tới tớ ra cửa, vẩy nước quét dọn phố hẻm, Trịnh gia nói ước chừng trước giờ cơm trưa đến, Kỷ Minh Tranh xin nghỉ, sớm ra cửa thành chờ người.

Người vừa đến, huynh muội cách sáu năm mới gặp lại, như thế nào kích động vui sướng không nói, Kỷ Minh Tranh tinh tế đánh giá muội muội, thấy Kỷ Uyển Tương sắc mặt hồng nhuận, mặt mày giãn ra, dáng người không gầy yếu giống dĩ vãng, đầy đặn không ít.

Cháu trai là một tiểu tử khỏe mạnh khẩu khinh, tò mò đánh giá cửu cửu, thực rõ ràng mẹ con hai người sống rất tốt.

Hắn đánh trên vai Trịnh Nghị một quyền: “Xem như tiểu tử đệ còn tạm được, nếu dám chậm trễ tiểu muội ta, ta chắc chắn không tha cho đệ!”

Phụ thân hai người giao tình cực tốt, từ nhỏ cãi nhau ầm ĩ lớn lên, nói là thân như huynh đệ ruột cũng không quá, Trịnh Nghị cũng không khách sáo, một quyền đánh trả: “Đây là đương nhiên.”

Đoàn người ngăn ngui gặp nhau, Kỷ Minh Tranh còn được biết một tin tức tốt, ở trên đường Kỷ Uyển Tương có chút không khỏe, mời đại phu bắt mạch, phát hiện đã hoài thai hai tháng.

Hắn đại hi.

Kỷ Minh Tranh vội thấp giọng dò hỏi muội muội, đường xá xa xôi, không biết xóc nảy có chỗ nào không khỏe.

Kỷ Uyển Tương lắc đầu, nàng mang thai lần này rất khỏe mạnh, hơn nữa sau khi chẩn đoán chính xác, tốc độ đoàn xe lại thả chậm rất nhiều, nàng không những không có chỗ nào không khỏe, ngược lại giờ phút này gặp việc vui tâm tình sáng khoái, phá lệ nhảy nhót.

Kỷ Minh Tranh tinh tế đánh giá một lát, xác thật như thế, hắn mới yên lòng, làm muội muội một lần nữa lên xe, tiếp tục vào thành, đi về Tĩnh Quốc công phủ.

Vào cửa lớn Quốc công phủ, đoàn người đi thẳng đến Duyên Thọ Đường.

Không có biện pháp, tuy đã xuất giá, nhưng về nhà mẹ đẻ vẫn yêu cầu trước tiên bái kiến trường bối, chơi đùa hai bên đã từng ngăn cách quá sâu.

Nhưng, trải qua ba năm Trịnh mẫu tay cầm tay dạy dỗ, hơn nữa nàng lại tự mình ra trận nhân tế kết giao, rốt cuộc Kỷ Uyển Tương rất có tiến bộ, cho dù như cũ vẫn cảm nghĩ nhiều, nhưng trong các trường hợp lớn, lời nói và biểu hiện thực tế cũng chọn không ra khuyết điểm.

Nàng không nặn không nhặt thăm hỏi Hà thái phu nhân vài câu, giây lát nói sang chuyện khác, sùnn mặt nhìn về phía Hoắc Chi Đồng: “Muội xa ở biên

thành, chưa từng bá kiến đại tẩu, cũng may hôm nay có cơ hội gặp mặt.”

Nàng tươi cười nhiều lên, thực rõ ràng, nàng phi thường cao hứng có thể gặp mặt tẩu tẩu.

Hoắc Chi Đồng ý cười gia tăng, nắm tay cô em chồng, cười nói: “Ta và muội muội vừa gặp mặt mà như đã thân quen, muội muội hồi lâu không về nhà mẹ đẻ, lần này ở lại thời gian dài một chút.”

Hai nhà thư từ qua lại đã bàn đề tài này, cũng đạt thành ý kiến nhất trí, Kỳ Uyển Tương gật đầu: “Vây đương nhiên tốt, đại tẩu không chê tiểu tử nhà muội làm âm ỉ là được.”

“Nói nào? Ta thấy cháu trai chắc nịch, rất đáng yêu.”

Nói thật, Hoắc Chi Đồng thực hâm mộ, nàng không nhịn được liếc nhìn bụng Kỳ Uyển Tương, cô em chồng là người có phúc khí, ba năm ôm hai, thai đầu tiên vẫn là tiểu tử rắn chắc.

Ánh mắt tẩu tử cực kỳ hâm mộ, Kỳ Uyển Tương vội an ủi: “Đại tẩu và ca ca thành thân thời gian ngắn ngủi, đừng nôn nóng, hài nhi tổng sẽ tới.”

“Ừ.”

Bên này chị dâu em chồng vừa gặp như đã thân quen, nói chuyện sôi nổi, bên kia người Trịnh gia hiểu rõ, Trịnh mẫu thuận thế nói chuyện với lão thái thái để tránh đối phương xấu hổ, hiện trường còn có một tiểu tử chắc nịch làm âm ỉ, không khí thực nhiệt liệt.

Kỳ Minh Tranh bế cháu trai, vút vút, tiểu tử này và cha vẫn thường chơi trò này, không sợ chút nào, cô vũ nói: “Cửu cửu, lại đến, lại đến!”

“Hi hi, muốn cao một chút! Cao một chút!”

Kỳ Uyển Tương nghe vậy giả vờ tức giận, huấn con trai hai câu, nhưng tiểu tử này lá gan rất lớn, không sợ chút nào, Kỳ Minh Tranh cười ha ha, lại vút vài cái mới buông, cười nói: “Thái tử điện hạ cũng mê chơi cái này.”

Nhưng thay đổi cháu trai lớn, cho dù hấn võ nghệ cao cường, tin tưởng mười phần, cũng không dám vút cao như vậy.

Nói đến mẹ con tỷ tỷ, Kỳ Uyển Tương vui vẻ, vội không ngừng hỏi: “Ca ca, nương nương và điện hạ……”

Nàng còn chưa dứt lời, lại đột ngột bị một trận đồn dập tiếng bước chân đánh gãy, đại nha hoàn Trân Châu của Duyên Thọ Đường ngay cả thông bẩm cũng chờ không kịp, vén lên rèm cửa vào phòng.

“Không tốt! Lão thái thái……”

Không khí vui vẻ trong chính đường đột nhiên im bật, mọi người quay đầu nhìn nàng, ánh mắt Kỳ Minh Tranh trầm trầm: “Hay cho một nha đầu to gan lớn mật.”

Hắn nói bình thường, giọng không cao, lại khiến lòng người run sợ, nhưng Trân Châu hầu hạ lão thái thái đã lâu, lúc này tuy kinh sợ, lại không rảnh lo thỉnh tội, “thỉnh thỉnh” một tiếng quý xuống, căng da đầu nói: “Bẩm lão thái thái, là nhị lão gia nhị thái thái ở bên ngoài cầu kiến.”

Hôm nay là ngày vui, người gác cổng đều là tâm phúc của Kỳ Minh Tranh, đương nhiên sẽ không cho phu thê Kỳ Tông Hiền vào, nhưng thấy hai người này kinh hoảng luống cuống, chết sống không đi, muốn gặp thái phu nhân.

Hỏi chuyện gì, Kỳ Tông Hiền biết người gác cổng là người của cháu trai, sợ bị chặn lại, ông ta cắn chết không nói.

Người gác cổng thấy biểu tình hai người không phải giả bộ, vì thế sai người truyền lời vào bên trong.

Truyền lời đi về hướng Duyên Thọ Đường, vốn tính bẩm báo chủ tử nhà mình trước, không ngờ đi đến nửa đường đã gặp Trân Châu chuẩn bị vào ca trực.

Trân Châu tâm niệm vừa động, đoán được bảy tám phần, lập tức chạy đến cổng.

Người tới nói là phụng mệnh lệnh Hà thái phu nhân, người gác cổng không thể chặn lại, vì thế Kỳ Tông Hiền như nhìn thấy ánh rạng đông, nhanh chóng kéo nàng, nhỏ giọng nói thầm.

Trân Châu đại kinh thất sắc, nhanh chóng chạy như bay về Duyên Thọ Đường.

Còn đừng nói, bởi vì Kỳ Minh Tranh không thích nhị phòng, người gác cổng sai người tuy không cố tình kéo dài, nhưng dù sao đi không mau, Trân Châu chạy như bay còn đến nhanh hơn người truyền lời.

Trân Châu là tâm phúc của lão thái thái, trực tiếp vén rèm cửa liền vào nhà.

Kỳ Minh Tranh vừa nghe là nhị phòng, liền lạnh lùng nói: “Hôm nay huynh muội ta đoàn tụ, trong nhà mọi việc bận rộn, không tiện chiêu đãi nhị thúc nhị thẩm.”

Hắn thu cười, mặt mang không vui, cho dù Hà thái phu nhân cũng không dám trái ý, bà ta nói với Trần Châu: “Công gia nói đúng lắm, người đi ra ngoài truyền lời, làm cho bọn họ hôm khác lại đến.”

Đáy lòng bà ta thầm mắng nhà lão nhị không bớt lo, sao lại canh ngày này tới cửa để bị ghét, chẳng lẽ không biết mâu thuẫn giữa chính mình và Kỳ Uyển Tương lớn cỡ nào?

Tổng tiền cũng phải xem ngày chứ!

Ngày thường Kỳ Minh Tranh đã uy thế bức người, huống chi hiện giờ không vui? Nếu thay đổi bình thường, Trần Châu chắc chắn sẽ bỏ lẩn ra cửa.

Đáng tiếc lần này không được.

Nàng khải đầu, run rẩy nói: “Không được, nhị lão gia nhị thái thái nói, Khâm nhị gia xảy ra chuyện, hiện giờ bị nha dịch bắt, đã áp vào đại lao Thuận Thiên Phủ rồi.”

Một câu nói nhất thời gây ra ngàn tầng sóng, không đề cập tới mọi người kinh ngạc, Hà thái phu nhân lại kinh lại sợ, vội phản phó: “Người nha đầu này, còn tri hoãn cái gì? Mau đi mời nhị lão gia, nhị phu nhân vào!”

Trần Châu trộm liếc mắt ghế phía trên bên trái.

Sắc mặt Kỳ Minh Tranh nặng nề lại không nói chuyện, tuy không biết vì sao, nhưng chuyện này không nhỏ, tiếp tục ngăn đón không thích hợp.

Hắn là ngầm đồng ý, Trần Châu mới nhanh chóng bỏ lẩn ra cửa, sai một bà tử chân cẳng nhanh nhẹn, vội vàng chạy đi truyền lời.

Lúc này, người gác cổng sai người cũng vào tới, bởi vì không biết phát sinh chuyện gì, Kỳ Minh Tranh nhướng mày, bình tĩnh xem diễn biến.

Phu thê Kỳ Tông Hiền vội vàng tìm đến, vừa vào cửa, Tào thị liền rót nước mát, bà ta là thật hoảng, trâm vàng rút một cây cũng không phát hiện.

Phu thê hai người không rảnh lo mặt khác, lao thẳng tới trước mặt Hà thái phu nhân, “thình thịch” một tiếng thật mạnh quỳ xuống.

“Mẫu thân! Mẫu thân! Ngài phải cứu Khâm nhi!”

“Có chuyện gì, còn không nói rõ!” Hà thái phu nhân lạnh giọng đánh gãy con dâu cầu cứu, không nói rõ ràng, làm sao cứu?

Phu thê Kỳ Tông Hiền kinh hoảng luống cuống như tìm được chỗ dựa, Tào thị thật sâu thở hắt hắt hai hơi, triệt để bùm bùm nói: “Mẫu thân, là như thế này, sáng sớm hôm nay có bạn học hẹn Khâm nhi, nói là dự tiệc chúc mừng, ai ngờ.....”

Vì sao muốn chúc mừng, thì ra là bọn họ trúng cử.

Dù sao Kỳ Minh Khâm đọc sách hơn mười năm, cơ bản là có, ít nhất cũng là thực lực cử nhân, năm nay hắn tham dự kỳ thi mùa thu, phát huy không tệ, tuy đội sổ nhưng cũng có tên trên bảng.

Đây là chuyện vui, người nhà và Hà lão phu nhân vui mừng không cần phải nói, bản thân hắn từ sau khi yết bảng, đã nhiều ngày cũng bận rộn tham gia các tiệc chúc mừng.

Hôm nay có một bạn học cùng trúng cử nhân mở tiệc, mời các bạn học đến chia vui, phụ thân hắn là quan tam phẩm, thu được thiệp liên không ai không ứng.

Văn nhân, kỳ thật bọn họ có một sở thích gọi là phong lưu vận sự, lần này chủ tiệc cũng thế, hắn thiết lập yến hội ở hoa lâu đình cấp tám đại ngõ nhỏ, triệu danh kỹ thanh quan làm bạn.

Vốn dĩ chuyện này cũng không có gì, dù sao tài tử phong lưu cũng vẫn được người truy phủng, mọi người không phải lần đầu tiên tham dự trường hợp này, sớm đã rất quen thuộc.

Nhưng giữa bữa tiệc lại xảy ra chuyện.

Tiệc rượu quá nửa, mọi người uống nhiệt liệt, Kỳ Minh Khâm vì một thanh quan tướng mạo xinh đẹp mà phát sinh tranh chấp với người khác.

Gia thế đối phương cũng không tệ, không thoái nhượng chút nào, người trẻ tuổi nhiệt huyết, tranh chấp hai câu liền xô đẩy.

Nhưng thực bất hạnh, trong lúc động thủ, Kỳ Minh Khâm dùng lực hơi lớn, người nọ lại trượt chân, nỗ lực vài cái không đứng vững, ngã xuống đầu đập vào góc bàn, thế nhưng đụng vào nơi yếu hại, đi đời nhà ma.

Mọi người nhất thời luống cuống, trong các cử tử có biểu đệ ruột của người bị hại, hắn phản ứng thực mau, lập tức sai người lao ra hoa lâu, chia binh làm hai đường, vừa thông tri nhà biểu huynh, vừa báo án Thuận Thiên Phủ.

Giết người là trọng án, Thuận Thiên Phủ nha dịch thực mau có mặt, bắt Kỳ Minh Khâm nhốt vào đại lao.

Mà người chết là con vợ cả của một nhà có gia thế, làm sao chịu đơn giản bỏ qua, bọn họ xác thật có chút năng lực, hơn nữa Thuận Thiên Phù Y thiết diện vô tình, phu thê Kỳ Tông Hiền chạy một chuyến, không có kết quả, chỉ được một câu trả lời sẽ xử lý theo luật lệ.

Phu thê Kỳ Tông Hiền luống cuống, hai người chỉ có một đích tử, con vợ lẽ có, nhưng đều bị Tào thị dưỡng phế đi, nửa đời sau chỉ có thể dựa vào Kỳ Minh Khâm.

Vì thế, bọn họ rời đi Thuận Thiên Phủ, trước tiên đi thẳng đến Tỉnh Quốc công phủ.

Hiện tại mặt mũi bạc đều không quan trọng, mấu chốt là phải nhanh chóng cứu con trai ra, ngoại trừ Kỳ Minh Tranh, lại không có người khác có thể làm thành chuyện này.

Kỳ Minh Tranh sẽ làm theo sao?

Đương nhiên không có khả năng.

Phu thê Kỳ Tông Hiền bùm bùm nói xong, trong lòng Hà thái phu nhân gấp rút, nhanh chóng nhìn cháu trai trưởng: “A Tranh, con xem nên làm gì bây giờ?”

Ý của lão thái thái kỳ thật là làm sao mới có thể cứu cháu trai ra, nhưng Kỳ Minh Tranh không đợi bà ta nói xong, liền nhàn nhạt nói: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Thuận Thiên Phù Y Trần đại nhân xưa nay công chính nghiêm minh, chắc chắn sẽ phán định thích hợp.”

Hắn là không giúp?

Ba người Hà thái phu nhân khiếp sợ, tiếp theo là ngốc lăng, liền nghe hắn không nhanh không chậm tiếp tục nói: “Khâm đệ chỉ là lỡ tay trong quá trình tranh chấp, chắc chắn sẽ không đền mạng.”

Kỳ Minh Tranh thực khách quan phán đoán, dùng đùa, thân phận quốc cữu của hắn vốn vạn chúng chú mục, mọi người chính mắt thấy Kỳ Minh Khâm giết người, sao hắn có thể duỗi tay giúp đỡ để bị người khác bắt nhरोc điểm.

Kim thượng anh minh, Đô Sát Viện ngự sử hoả nhãn kim tinh, hắn chỉ muốn giúp ích cho muối muối, cũng không tính toán kéo chân sau.

Thật muốn tương trợ, chỉ có thể nói rõ việc này và cầu tình với bộ hạ.

Nhưng dựa vào cái gì?

Nhị phòng khinh nhục bảo muối của hắn, dù việc xấu làm hắn nghiêng răng nghiêng lợi, hắn không bỏ đá xuống giếng đã xem như khoan dung rộng lượng, làm sao có thể có thể nghĩ cách giúp đối phương?

“Cháu trai, đó là đệ đệ của con, là con cháu Kỳ gia, sao con có thể thấy chết mà không cứu?”

Tào thị bị thiết kêu gọi, bà ta thật sự luống cuống, con trai là vận mệnh của bà ta, vì hắn, bà có thể bất cứ giá nào!

“Cháu trai! Cháu trai!”

Bà ta “thình thịch” một tiếng quỵ xuống: “Nhị thẩm biết trước kia chính mình làm không đúng, nhị thẩm thỉnh tội với con, nhị thẩm cầu con đại nhân đại lượng, đừng liên lụy Khâm đệ của con!”

Tào thị roi lệ đầy mặt, vừa nói vừa dùng sức đập đầu, Kỳ Minh Tranh nhăn nhó, vội đến bên kia: “Nhị thẩm không cần như thế, không bằng đi cầu xin người nhà của người chết.”

Đây là thực sự, nếu được người nhà người chết thông cảm, tự mình ra mặt cầu tình, sẽ được phán nhẹ.

Đối phương khẳng định sẽ không thật tha thứ, nhưng đàm phán cho tiền bạc, hoặc là điều kiện tốt khác, làm đối phương nhả ra chưa chắc không thể.

Kỳ Minh Tranh không biết thân phận người chết không thấp, nhưng Tào thị biết, đường này căn bản không thông, huống chi bà ta muốn không phải phán nhẹ, mà là hoàn hảo không tổn hao gì cứu con trai ra.

Kỳ Minh Tranh có năng lực, nhưng hắn không thể hỗ trợ.

Tào thị thấy Kỳ Minh Tranh không chịu nhận lễ, sắc mặt nhàn nhạt không dao động, bà ta kêu rên một tiếng, đứng lên nhào qua, muốn túm vạt áo chân cẳng đối phương khổ cầu.

Dù sao đối phương không đáp ứng, bà ta sẽ không buông tay!

Bà ta nghĩ đến khá tốt, không ngờ trong quá trình nhào qua lại xảy ra chuyện.

Trong chính đường vốn dĩ nam nữ phân ra ngồi hai bên, Kỳ Minh Tranh vì né tránh quỵ lạy, đứng dậy đi đến vị trí chót nhất bên nữ, Tào thị muốn nhào

qua, liền đụng phải một chúng nữ quyền.

Bà ta làm lo những người khác, động tác cũng quá lớn, thế nhưng ngờ ngác nhào về phía Kỳ Uyển Tương.

Kỳ Uyển Tương chính là mang thai!

Hoài thai hai tháng vốn chưa ổn, nếu bị đâm một chút hoặc là mang một chút, sẽ không xong.

Mọi người đại kinh thất sắc, chỉ là tất cả xảy ra đột ngột, Tào thị lại cách rất gần, hai bước lớn đã đến trước mặt Kỳ Uyển Tương.

Kỳ Minh Tranh, Trịnh Nghị hô hấp gần như đình trệ, như tia chớp tiến lên, nhưng lúc này lại có người sớm hơn một bước.

Người này là Hoắc Chi Đồng, nàng vốn dĩ ở bên cạnh Kỳ Uyển Tương, chị dâu em chồng còn nắm tay nói chuyện, nàng lập tức tiến lên một bước, vừa che trước mặt cô em chồng, vừa mang theo nàng tận lực co rụt lại.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Hoắc Chi Đồng x Kỳ Minh Tranh (ba)

Editor: Vy Vy 1505

Tào thị nhào qua như điên kịp thời bị ngăn cản.

Kỳ Minh Tranh và Trịnh Nghị tuy cách khá xa, nhưng hai người biết võ nghệ, gần như đồng thời với Hoắc Chi Đồng, Kỳ Minh Tranh che trước mặt thê tử và muội muội, thân hình cao lớn hữu lực che chở hai nữ kín mít.

Hắn rất muốn một chân đá qua, nhưng tốt xấu gì vẫn còn lý trí, nhìn rồi lại nhìn, mới miễn cưỡng kiềm chế.

Trịnh Nghị liền không có cô ky, hắn trực tiếp bắt lấy cánh tay Tào thị, nảy sinh ác độc hung hăng vùng.

Hắn lực cánh tay hơn người, thân hình Tào thị bay đi, trực tiếp đụng vào ghế hoa hồng bên kia, quãng ngã lăn lộn mấy vòng, bà ta nằm trên mặt đất cuộn tròn thành một đoàn, nửa ngày không thể động dậy, cũng không kêu gọi đau gào.

Biến hóa xảy ra vô cùng đột ngột, chính đường nhất thời đại loạn, lúc này, hai người Kỳ Minh Tranh, Trịnh Nghị không rảnh lo mặt khác, vội xoay người nhìn Kỳ Uyển Tương.

“Tương Nhi, không sao chứ.”

“Muội không có việc gì, hai người đừng lo lắng.”

Mới vừa rồi trong nháy mắt xác thật rất hù người, sắc mặt Kỳ Uyển Tương hơi trắng bệch, nhanh chóng nghiêm túc cảm nhận, may mắn thân thể cũng không có gì khác thường, nàng vội bày ra gương mặt tươi cười: “Muội thật không có việc gì.”

Kỳ Uyển Tương không thấy vẻ thống khổ, hiển nhiên cho dù bị kinh hách cũng không trở ngại, mọi người miễn cưỡng an tâm.

“Vậy thì tốt.”

Hoắc Chi Đồng nhẹ nhàng thở ra, nếu thai phụ bị đụng phải, sợ là thực bất ổn.

Trải qua chuyện này, cảm tình chị dâu em chồng càng tiến thêm một bước, Kỳ Uyển Tương lập tức quan tâm hỏi: “Đại tẩu, mới vừa rồi tẩu đứng dậy gấp, có va chạm gì không?”

Kỳ Minh Tranh cũng quan tâm nhìn nàng, Hoắc Chi Đồng cười lắc lắc đầu: “Không sao, thiếp.....” không có việc gì.

Nàng khi còn nhỏ từng tập võ, đối mặt loại tình huống này mạnh hơn các phụ nhân bình thường nhiều.

Hoắc Chi Đồng vừa định nói chính mình không bị va chạm, cũng không có chuyện gì, nhưng ai ngờ lời nói vừa được một nửa, lại không lý do gì bị một trận choáng váng đánh úp, làm nàng dừng một chút.

“Thiếp.....”

Ánh mắt Kỳ Minh Tranh trở nên ngưng trọng, nàng nhìn xuống không khỏe, muốn cười cười trấn an hắn, không ngờ, lại một trận choáng váng lớn hơn

nữa đánh úp.

Trước mặt Hoắc Chi Đồng tối đen, thân hình mềm nhũn, thế nhưng vô lực quơ quơ, suýt nữa té ngã.

Kỷ Minh Tranh đại kinh thất sắc, nhanh chóng đỡ lấy nàng.

“Người tới! Nhanh chóng mời đại phu!”

Giọng hần lạnh như hàn băng, chặn ngang bệ thê từ bước nhanh ra ngoài, vừa ra đến trước cửa, hần lạnh lùng quét một vòng trong chính đường.

“Vĩnh thúc, đuổi hai người này ra ngoài, vĩnh viễn không được đặt chân vào cửa lớn Tĩnh Quốc công phủ.”

Đại phu thực mau được mời tới, đáp án là khả quan, Hoắc Chi Đồng đã mang thai hơn một tháng.

Thân thể nàng vô cùng khoẻ mạnh, nàng và hài tử đều thực khỏe, đại phu nói, có lẽ là đứng dậy quá gấp nên mới bị choáng váng.

Phu thê đại hỉ.

Chờ tiền đi đại phu, Kỷ Minh Tranh nắm tay thê từ, áy náy nói: “Là ta sơ xuất.” Hần không bảo vệ tốt vợ con.

“Nào có?”

Chuyện xảy ra đột nhiên, không ai ngờ đến, Hoắc Chi Đồng cẩn thận trấn an phu quân: “Chàng và thiếp đều không biết, nếu thật muốn trách, chỉ có thể trách người làm mẹ như thiếp thô tâm đại ý, có thai cũng không biết.”

Nàng nhớ lại mà sợ, cũng âm thầm may mắn, nếu không phải phu quân và muội phu kịp đuổi tới, chỉ sợ nàng và muội muội đều phải tao ương.

Nàng nghiêng răng nói: “Đều do Tào thị không tốt, nếu không phải thế, thiếp và muội muội cũng không bị kinh hách.”

Nhị phòng tất cả đều không tốt, già thì vô dụng, nhỏ thì gây chuyện thị phi, chẳng lẽ Tĩnh Quốc công phủ có nghĩa vụ che chở bọn họ cả đời?

Trước mặt rất nhiều nhân chứng giết người, người bị hại vẫn là một cử nhân, còn muốn lông tóc không tổn hại gì được miễn tội thả ra, thật là nằm mơ.

“Nàng yên tâm, bọn họ sẽ không được bước vào cửa lớn quốc công phủ một bước.”

Nói đến bọn người này, sắc mặt Kỷ Minh Tranh lạnh lẽo, phu thê Kỷ Tông Hiền đã bị đuổi ra khỏi nhà, tin Hoắc Chi Đồng mang thai được truyền ra, Hà thái phu nhân cũng không dám lại làm ầm ĩ.

Nhưng, lão thái thái kiên trì muốn cứu cháu trai, phái mấy người thủ ở chủ viện, nói là thái phu nhân mời công gia qua nói chuyện.

“Phu quân, chàng đi một chuyến đi, chưa nói tới có đáp ứng hay không, tổ mẫu mời nhiều lần, không đi sẽ tổn hại danh tiếng.”

Đại Chu triều lấy hiếu trị thiên hạ, tuy chuyện trong phủ chính mình tin tưởng mười phần có thể che lại, nhưng cũng không cần thiết không phải sao?

Biện pháp tốt nhất vẫn là không làm, dù sao đi một chuyến không ảnh hưởng toàn cục.

Đạo lý Kỷ Minh Tranh đều hiểu, hần cẩn thận đánh giá thê từ, thấy nàng sắc mặt hồng nhuận, cử chỉ tự nhiên, đúng như lời đại phu nói không có trở ngại, lúc này mới gật đầu: “Được, nàng nghỉ ngơi một chút, ta đi một chuyến.”

Hần đỡ thê từ nằm xuống, dịch dịch chăn gấm, dặn dò hạ phó một phen, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Hoắc Chi Đồng cũng không buồn ngủ, nằm nửa ngày, gọi nữ hầu Hoàng ma ma đến: “Ma ma, muội muội như thế nào?”

“Nhị cô nãi nãi cũng không có gì lo ngại, nhưng đại phu vẫn cho thuốc dưỡng thai, nói uống xong nghỉ một chút.”

Hoàng ma ma mặt mang vui mừng, cô nương nhà bà rốt cuộc có thai, nếu có thể thai đầu được con trai, vậy không thể tốt hơn.

Bởi vì con nối dõi rất quan trọng đối với các quý phụ, cho nên xưa nay đại phu luôn thực cẩn thận, giống như Kỷ Uyển Tương, tuy không quá đáng ngại vẫn uống thuốc dưỡng thai.

Tiểu thư nhà bà ngay cả thuốc dưỡng thai cũng không cần, có thể thấy thân cường thể kiện, thai nhi cũng vô cùng an ổn.

Bởi vậy Hoàng ma ma vui rạo rức.

Hoắc Chi Đồng hoàn toàn yên tâm: “Vậy là tốt rồi.”

“Phu nhân, muốn lão nô nói, công gia chúng ta không đáp ứng nhị phòng mới là lẽ phải,” Hoàng ma ma tức giận, sau đó bà hạ giọng nói thầm: “Nhưng chỉ sợ Duyên Thọ Đường không chịu thiện bãi cam hưu.”

“Không thiện bãi cam hưu, bà ta lại có thể như thế nào?”

Hoắc Chi Đồng cười lạnh một tiếng, thành hôn nửa năm, nàng rất có hiểu biết chính mình phu quân, nàng dám khẳng định, Kỷ Minh Tranh tuyệt đối sẽ không ra tay.

“Duyên Thọ Đường đương nhiên không thể làm gì công gia.”

Hoàng ma ma nghiêm sắc mặt, nghiêm túc nói: “Chỉ là, chỉ sợ sẽ làm khó phu nhân.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Hoắc Chi Đồng trầm trầm, lời nhủ mẩu nói chính là lo lắng âm thầm trong lòng nàng.

Thời điểm tầm thường nàng không sợ chút nào, nửa năm qua không phải vẫn luôn như vậy sao?

Nhưng vấn đề là, hiện tại nàng mang thai.

Chủ tớ hai người liếc nhau, trong lòng sáng tỏ, đây là sợ Duyên Thọ Đường mượn cơ hội nhét người.

Nhét người nào?

Tự nhiên là thiếp thất thông phòng.

Bên người Kỷ Minh Tranh thực sạch sẽ, trước khi thành hôn không có nửa cái gọi là người trong phòng, sau khi thành hôn cũng chỉ có thê tử.

Này hoàn toàn không phù hợp lễ thường trong nhà huân quý, nhưng chuyện xảy ra là có nguyên nhân, hẳn không phải ả núp Thát Đát mấy năm, mới vừa trở về không lâu sao?

Nhưng thê tử mang thai, lúc này nên thêm người.

Hà lão phu nhân đã sớm nhìn cháu dâu không vừa mắt, hơn nữa bị suy sụp lớn, bà ta không thể làm gì cháu trai, một lòng phẫn hận chỉ có thể xả vào Hoắc Chi Đồng.

Nữ nhân hiểu biết nữ nhân nhất, có gì còn có thể đau lòng hơn thiếp thất thông phòng phân sủng.

Trưởng bối ban tặng, luôn quý trọng hơn vài phần, thiếp thất mỹ mạo có tự tin, thậm chí sinh con, có thể cách ứng xử chủ mẫu cả đời.

Sắc mặt Hoắc Chi Đồng nặng nề, ngậm miệng không nói, Hoàng ma ma thở dài một tiếng, cô gia thực tốt thực tốt, tiểu thư luyện tiết cũng bình thường, nhưng thói đời chính là như thế, nữ nhân luôn không có cách nào.

“Phu nhân, hay là chúng ta chọn hai người trong số các thị tỳ, se mặt đặt trong phòng?” Trước tiên chiếm vị trí, mới có tự tin cự tuyệt lão thái thái thường người.

Đây là biện pháp tốt nhất, xưa nay phu nhân quý tộc đều làm như vậy, khế bán thân của thị tỳ nắm trong tay mình, không lẫn lộn ra chuyện xấu, chờ chủ mẫu sinh con trai đủ rồi, lại xem tâm tình mới cho các nàng một đứa con.

Dùng thị tỳ yên tâm hơn người ngoài nhiều, vừa không bị dính tội ghen tỵ, vừa qua loa lấy lệ trưởng bối.

Xác thật thói đời như thế, nữ tử khó sống hơn nam nhân, bản thân Triệu thị làm như vậy, cũng dạy dỗ cháu gái như vậy.

Hoắc Chi Đồng mưa dầm thấm đất mười mấy năm, bá mẫu lại kỹ càng tỉ mỉ phân tích lợi và hại, trước khi thành hôn nàng đã có chuẩn bị tâm lý.

Nàng vẫn luôn tính toán sau khi thành thân làm như vậy.

Nhưng giờ phút này Hoàng ma ma nói, nàng hơi há miệng lại không có cách nào lên tiếng.

Nam nhân kia quá tốt, không biết từ lúc nào đã đi vào trái tim nàng, nàng không muốn san sẻ hẳn cho người ngoài, càng không muốn hẳn cùng nữ nhân khác chung chăn chung gối.

Chỉ tưởng tượng, trái tim nàng đã bị bóp đau đến khó chịu.

Bên tai truyền đến tiếng Hoàng ma ma thở dài hiểu rõ, Hoắc Chi Đồng lẩm bẩm nói: “Ma ma, chờ đến ngày ấy lại nói.”

Nếu hẳn đáp ứng, có lẽ nàng sẽ có thể tiêu tan, trong lòng cũng không đau như vậy.

Mà ngày này có lẽ cũng không xa.

Kỷ Minh Tranh không ngoài dự kiến cự tuyệt tổ mẫu, cũng xả một tràng trung quân ái quốc vào đầy mặt đối phương. Hà thái phu nhân không phản bác được, vừa tức vừa cấp, màn đêm buông xuống liền ngã bệnh.

Tĩnh Quốc công phủ truyền ra tin tức, Hà thái phu nhân bị con cháu nhị phòng bắt hiếp làm cho tức giận đến mức bị bệnh.

Kỷ Minh Tranh chẳng những không có duỗi tay cứu người, ngược lại sai Kỷ Vinh đến Thuận Thiên Phủ, nhấn với Trần đại nhân cứ xử lý theo lẽ công bằng.

Một là biểu thị công khai thái độ chính mình, hai là phòng ngừa phu thê nhị phòng lấy tên tuổi Tĩnh Quốc công phủ, làm ra hành vi ý thể hiếp người.

Nhị phòng tới cửa bị cự thấy, Hà thái phu nhân bệnh tình rào rạt có tâm không lực, Kỷ Tông Hiến Tào thị chạy chọt khắp nơi, tiền bạc chảy như nước ra ngoài, đáng tiếc cũng không có tác dụng.

Thời gian nửa tháng, kết quả phán quyết liền ra.

Kỷ Minh Khâm và người chết tranh chấp xô đẩy, là lỗi tay giết người, nhưng người bị hại cũng có sai lầm, xét thấy thế, chỉ xử lý nhẹ. Hấn bị cách đi tất cả công danh, từ nay về sau không được tham tuyển, lưu đầy Tây Nam một ngàn dặm.

Kỷ Minh Khâm xem như bị phế đi, vài năm sau cho dù trở về, công danh không còn, sau này cũng không thể lại khảo.

Nhị phòng dứt lốt rất nhiều bạc, thương gân động cốt, cũng không thể lại vào cửa lớn Tĩnh Quốc công phủ.

Trải qua một chuyện này, toàn bộ kinh thành đều biết, con cháu nhị phòng gặp rắc rối, phu thê Kỷ Tông Hiến đại náo Duyên Thọ Đường, khiến lão thái thái tức giận đến mức bị bệnh, Kỷ quốc cửu giận dữ, cuối cùng trở mặt hoàn toàn, cùng nhị phòng đường ai nấy đi.

Về tình về lý với thời đời, dư luận đều đứng về phe Kỷ Minh Tranh, hấn ần nhẫn đã lâu, cuối cùng tìm được cơ hội hoàn toàn thoát khỏi đàn sâu một này.

Bệnh tình của Hà thái phu nhân thoáng chuyển biến tốt đẹp, liền được biết tin dữ này, bà ta nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Xong việc bà ta tỉnh lại, cũng vô lực xoay chuyển trời đất.

Lão thái thái rốt cuộc coi trọng nhất là chính mình, bà ta không thể trở mặt với cháu trai trưởng, chỉ có thể âm thầm chịu khổ.

Nhấn nhện cũng vất vả, một khang lửa giận cháy phừng phừng, vì thế, quả nhiên xả lên đầu Hoắc Chi Đồng.

Thai phụ không thể lẫn lộn được, không phải có thể thương thiếp thất sao?

Nữ nhân hiểu biết nữ nhân nhất, dao cùn cắt đầu quả tim, có thể làm người đau đến muốn chết. Hà thái phu nhân một hơi thương hai thiếp thất, hai thông phòng, bốn mỹ nhân như hoa như ngọc được đưa đến chủ viện.

Mặt khác, còn truyền lời làm Hoắc Chi Đồng chọn hai thị tỳ, cùng hầu hạ cháu trai.

Bà ta nói rất có đạo lý lớn, Kỷ gia con nối dõi đơn bạc, nên sinh con nhiều hơn. Ngụ ý, Hoắc Thị đã có thai, liền không nên bá chiếm phu quân.

Hoắc Chi Đồng cho rằng chính mình chuẩn bị tâm lý sung túc, nhưng thực tế, thật thấy được dàn thiếp thất thông phòng được chọn lựa kỹ càng, ngực nàng như cũ buồn đến phát đau.

Lúc ấy nàng nhìn như trấn định, thực tế về phòng liền không nhịn được rơi nước mắt.

Nàng nói cho nữ mẫu chính mình thực tức giận, Hoàng ma ma thờ dài một tiếng.

“Đây là làm sao vậy?”

Kỷ Minh Tranh mất sắc, vừa về phòng liền thấy khoe mát thê tử ứng đỏ, hấn nhẫn mày, trầm giọng hỏi: “Chính là trong nhà lại gây chuyện sao?”

Hấn thoáng suy đoán, chỉ nghĩ tới Hà thái phu nhân, ần đường nhăn càng chặt.

“Không phải đã dặn, nàng cứ nói là thời gian mang thai không khỏe, cần nằm trên giường nghỉ ngơi, không cần phải đi thỉnh an sao?”

“Còn nếu có truyền lời, nàng không cần để ý tới.”

Thê tử vốn rộng rãi, nhưng thái y nói thời gian mang thai, cảm xúc của phụ nhân sẽ có biến hóa lớn, Kỷ Minh Tranh tỉnh tể trấn an: “Nàng là chủ mẫu, không cần để ý người khác.”

Hoắc Chi Đồng dùng khăn lạnh đắp đôi mắt, không nghĩ tới hôm nay hấn trở về nhà sớm hơn thường ngày, lại phát hiện chính mình khóc, nàng bình tĩnh nhìn hấn, nhin rồi lại nhin, mới giống như bình tĩnh ứng.

Phu quân hỏi han ân cần, quan tâm thê tử và hài tử trong bụng, nàng tâm loạn như ma, nửa ngày mới thấp giọng nói: “Phu quân, hôm nay tổ mẫu thường

người hầu hạ chàng, thiếp an bài ở Tây Khóa Viện, chàng thấy thích hợp sao?”

Trưởng giả ban, không thể từ, Hà thái phu nhân thương người như ghen ở yết hầu, nhưng nàng lại chỉ có thể tiếp, an bài chỗ ở.

“Thường người?”

Kỷ Minh Tranh chưa bao giờ nghĩ tới việc này, chậm nửa nhịp mới phản ứng lại, “người” này là người nào.

Hắn không vui nhú mày: “Đều tổng cổ trở về.”

Tâm tình pháp phòng lợi hại, vừa vặn có chênh lệch lớn, nháy mắt thẳng đến đỉnh, Hoắc Chi Đồng chợt hi chợt ưu, đầu óc kêu loạn: “Phu quân không thích người tổ mẫu thường sao?”

“Tổ mẫu còn kêu thiếp chọn hai người từ thị tỳ hồi môn, se mặt đặt trong phòng, thiếp.....” gọi các nàng tới cho chàng nhìn.

Đề tài này nếu đã mở đầu liền không thu lại được, hơn nữa nàng cũng ngăn cản không được, đưa người trở về, lão thái bà kia ngày khác nhắc tới cũng giống nhau.

Phu quân có lẽ là không thích người tổ mẫu đưa tới.

Trong lòng Hoắc Chi Đồng vừa khổ vừa sấp, từ trái tim lan tràn đến khoang miệng, làm nàng nói chuyện cũng không trôi chảy, nói một nửa liền nặn không ra.

Vốn dĩ Kỷ Minh Tranh muốn trả lời “Không cần để ý tới”, nhưng lóa mắt thấy vẻ mặt thê tử, hắn đột nhiên nhanh trí, lập tức hiểu ra.

Ánh mắt hắn mềm mại, thấp giọng nói: “Đồng nhi đừng suy nghĩ nhiều, ta cũng không có ý này.”

Đúng vậy, có phụ thân làm tấm gương, Kỷ Minh Tranh khát khao tình cảm sinh cùng khâm, chết cùng huyết. Thê tử thực tốt, cảm tình hai người ngày càng sâu, hắn chưa bao giờ từng có tâm tư khác.

“Từ trước không có, hiện tại cũng không có, tương lai sẽ càng không có.”

Giờ khắc này, hình như có pháo hoa nổ vang, Hoắc Chi Đồng không thể tin được, nàng bỗng chốc gương mặt nhìn phu quân.

Trước mắt nam tử hơi hơi mỉm cười, mắt mang ánh sáng nhu hòa: “Nàng an tâm dưỡng thai, chuyện còn lại cứ giao cho ta xử trí.”

“Được.”

Nàng lệ nóng doanh tròng.

Kỷ Minh Tranh không đưa người trở về, mà cho bốn nữ tử kia lựa chọn, có thể gả cho một người không tệ, nếu chết sống ăn vạ, vậy...

Hắn xưa nay sấm rền gió cuốn, đại quân sự Kỷ Vinh đến truyền lời sắc mặt lạnh lùng, những nữ tử kia giãy giữa một trận, tuy không tình nguyện, nhưng rốt cuộc vẫn lựa chọn gả người khác.

Kỷ Minh Tranh vốn phỏng đoán lão thái thái như thế nào cũng sẽ lẩn lộn vài lần, không nghĩ tới Hà thái phu nhân lại có tâm vô lực.

Lại một bị tập kích, lão phu nhân tuổi già sức yếu chưa lành bệnh lại lần nữa ngã xuống, lần này bị bệnh bà ta không gượng dậy nổi.

Cuối tháng chạp, chạng vạng một ngày tuyết lớn như lông ngỗng bay tán loạn, Hà thái phu nhân nuốt xuống một hơi cuối cùng.

Tết năm nay, Tĩnh Quốc công phủ cò trắng đầy trời, Hoắc Chi Đồng có thai, mỗi ngày ra khóc nửa ngày, đã được đỡ trở về.

Lao lao lực lực, lễ tang rốt cuộc xử lý xong, Kỷ gia khôi phục bình tĩnh.

Mười tháng hoài thai, đưa chín rặng cuồng, Hoắc Chi Đồng vì Kỷ gia thêm đích trưởng tử, một tiểu tử đỏ rực bụi bặm.

Tiểu tử này giọng âm ỉ rất lớn, nàng nhìn Kỷ Minh Tranh ôm con trai dạo bước, khuôn mặt tuấn tú khó nén nôn nóng, không ngừng cúi đầu dỗ dành.

Anh hùng thiết cốt tranh tranh, nhu tình đầy cõi lòng.

Nàng mỉm cười.

Hoạn nạn nâng đỡ, ân ái bạc đầu, nàng dù dãi may mắn mới có thể gả cho hắn.

Chương 153: Tiểu công chúa khoan thai tới muộn

Editor: Vy Vy 1505

Mười năm sau hoàng cung Đại Chu nguy nga như cũ, hoàng hôn chiếu vào ngói lưu ly vàng óng, bắt mắt huy hoàng.

Cao Húc đỡ Kỳ Uyển Thanh chậm rãi dạo bước ở trung đình Khôn Ninh Cung.

Năm tháng đối xử tử tế đôi Đế Hậu kiêm điệp tình thâm, Cao Húc tuần mỹ đình bạt, nhiều năm lắng đọng chỉ làm hấn càng thành thực cơ trí.

Vị này làm người ta tấm tắc bảo lạ, hoàng đế dù có ba ngàn con sông cũng chỉ mức một gáo nước, như rượu ngon, năm tháng chảy xuôi, chỉ làm hương rượu càng thuần.

Kỳ Uyển Thanh kiều mỹ như trước, nhìn như mới hai mươi như hoa, nàng ưu nhã như cỏ vận cảm khúc, uốn lượn uyển chuyển mà đến, dễ dàng rung động lòng người.

Nhưng, khuôn mặt nàng trắng nõn như băng ngọc giờ phút này lại hơi đầy đặn, thân hình cũng tạm thời vụng về.

Bởi vì nàng mang thai.

Cách sáu năm, ngoài ý muốn lại có một hài tử.

Cao Húc đau lòng thê tử sinh sản khổ, lúc trước sớm hạ quyết tâm, nếu thai thứ hai vẫn là con trai, vậy đành phải không cần con gái.

Kết quả Kỳ Uyển Thanh thai thứ hai thật sinh con trai.

Cao Húc chờ mong tiểu khuê nữ, nhưng thê tử càng quan trọng, vì thế phu thê thương nghị, thi thố tránh thai không thương thân.

Phương thuốc là cung đình bí phương, ngự y còn chuyên môn điều chỉnh một chút, phụ nhân mỗi tháng dùng một lần, một phần có thể tránh thai, một phần có thể điều dưỡng thân mình, hiệu quả thật tốt.

Xác thật rất hữu hiệu, lần này ngoài ý muốn mang thai là có nguyên nhân khác.

Năm trước mùa thu, phu thê cải trang đến kinh giao thương lá đồ, vốn dĩ dự tính ngày hôm sau sẽ quay về, nhưng kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, phong cảnh mỹ lệ, hai người hứng thú quá độ, ở lâu mấy ngày.

Vừa vận mấy ngày nay đó chính là thời gian dùng thuốc, lâm thời cũng không sai người hồi cung lấy, Kỳ Uyển Thanh nghĩ, mấy ngày nay không đồn loan là được rồi, dù sao leo núi rất mệt.

Kết quả kích tình khó tránh ân ái, lúc đó nàng nghĩ, không trùng hợp như vậy đi, chỉ một hồi.

Kết quả chính là khéo như vậy, nàng lần thứ ba mang thai.

Lúc này, Kỳ Uyển Thanh mỹ mạo như trước, thân hình cũng như thiếu nữ, nhưng thực tế đã hai mươi tám hai mươi chín.

Fu thê hai người cũng chưa nghĩ tới phá thai, nhưng tuổi này ở cổ đại, xem như sản phụ lớn tuổi, nguy hiểm hơn khi còn niên thiếu.

Cao Húc thực khẩn trương, ngự y thái y thay phiên bắt mạch, xác định Hoàng hậu nương nương thân thể khoẻ mạnh, mẹ con toàn hảo, hấn mới thoáng yên tâm.

Không sai, các ngự y sớm căn cứ mạch tượng, phán đoán giới tính hài tử.

Là vị tiểu công chúa điện hạ.

Cao Húc lo lắng rất nhiều, lại khó nén hưng phấn, hấn chờ đợi thật lâu, sau đó nhin đau từ bỏ tiểu khuê nữ, tuy khoan thai tới muộn, nhưng chung quy tới.

Thê tử hoài thai chín tháng, sắp lâm bồn, hấn mất đi xưa nay bình tĩnh thông dong, nôn nóng thật sự, cho dù ở ngự thư phòng xử lý chính vụ, cũng cần thiết an bài người mỗi nửa canh giờ truyền báo một lần tin tức Khôn Ninh Cung.

“Thiếp thật sự rất khỏe, khuê nữ cũng ngoan ngoãn, bệ hạ đừng lo lắng.”

Tối gần sản kỳ, Cao Húc đỡ nàng đi, Kỳ Uyển Thanh cũng có thể cảm giác cơ bắp trên cánh tay hần căng chặt, nàng đau lòng, mỗi ngày phải trấn an vài lần.

Nhưng hiệu quả không lớn, rốt cuộc rất khó khổng chế được khẩn trương.

“Ta tất nhiên biết mẹ con nàng thật sự khỏe mạnh, ta không sao.”

Cao Húc cười cười, biểu tình nhìn xác thật nhẹ nhàng, nhưng tiền đề là phải xem nhẹ cơ bắp hần tiếp tục căng thẳng.

Kỳ Uyển Thanh bất đắc dĩ, khuyên cũng vô dụng, nàng chỉ có thể dùng thực tế biểu hiện, làm hần yên tâm.

Còn về hoàn toàn thả lỏng, thực rõ ràng chỉ có thể chờ sau khi khuê nữ sinh ra.

Nàng bị vây quanh dạo mấy vòng, chiều nay đã vận động đủ, vì thế đoàn người về đại điện.

Kỳ Uyển Thanh mới vừa ngồi xuống nghỉ ngơi, liền nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân “thùng thùng” nhanh chóng tiếp cận, không nặng, nhưng thực vui mừng.

Nàng mỉm cười, hai con trai đã trở lại.

Con trai trưởng Cao Cảnh, nữ danh An Nhi, năm nay đã mười hai tuổi, khi bé nghịch ngợm, hơi hiểu chuyện thì ý thức chính mình trách nhiệm trọng đại, dần dần ôn trọng, nỗ lực theo thái phó học tập, nghe theo phụ hoàng dạy dỗ, hiện đã lớn thành Hoàng Thái tử thực được phụ hoàng và triều thần chờ mong.

Con trai út Cao Diễm, nữ danh Du Nhi, năm nay bảy tuổi, khi bé hoạt bát, hiện tại càng nghịch ngợm, lý tưởng của bé là làm một Đại tướng quân, võ nghệ phi phàm, tương lai trợ giúp phụ huynh củng cố giang sơn.

Chỉ hướng không tệ, càng khó được là bé rất quyết tâm, tiểu tử hay gây sự kiêu chể tính tình, sáu tuổi liền theo cữu cữu tập võ, một chút cũng không lười biếng.

Cảm tình huynh đệ thực tốt, chính là một người quá mức ôn trọng, một người quá mức hoạt bát lẫn lộn, bọn họ thực chờ mong tiểu muội muội, mỗi ngày hoàn thành nhiệm vụ học tập, ca ca nhanh chóng tiếp đệ đệ, nắm tay cùng nhau chạy tới Khôn Ninh Cung.

Hoàng tử đầy sáu tuổi đều dọn ra ở riêng, cho nên hai huynh đệ đều không ở chung với mẫu thân.

“Thùng thùng” tiếng bước chân nhanh chóng tiếp cận, một tiểu nam hài mặc áo gấm xanh ngọc, đai lưng buộc một dải lụa màu hoa hạnh vọt tiến vào.

Bé mày rậm mắt to, mắt thấy có vài phần giống như cữu cữu, nhưng màu da trắng nõn, mũi miệng lại giống phụ thân, có thể dự kiến, sau khi lớn lên nhất định là một nam tử tuấn lãng.

“Phụ hoàng! Mẫu hậu!”

Du nhi một đầu vẻ mặt đầy mồ hôi, chạng vạng mùa hè nhiệt độ còn hơi cao, tiểu tử này lại thích chạy nhảy, vội vàng lại đây, không mệt lại nóng đến hoảng.

“Con đứa nhỏ này, nóng như vậy, sao không đi cùng ca ca tới, cứ muốn chạy cho mồ hôi đầy đầu.”

Kỳ Uyển Thanh thấy nhiều lần, thờ dài, kéo qua con trai, dùng khăn lụa lau mồ hôi.

Du nhi ngồi bên cạnh mẫu thân, lấy tay sờ sờ bụng nàng cao ngất, lẩm bẩm nói: “Muội muội, nhị ca tới rồi nè.”

Thai nhi trong bụng giật giật, Du nhi hưng phấn đến cực điểm: “Phụ hoàng, mẫu hậu, muội muội trả lời.”

Nói xong, bé lại cẩn thận xoa xoa.

Từ khi biết mẫu thân mang thai, tiểu tử hấp tấp này khi tới gần nàng tổng sẽ cẩn thận hơn nhiều, phá lệ cẩn thận.

Kỳ Uyển Thanh và Cao Húc liếc nhau, mắt mang ý cười.

“Nhị thần gặp qua phụ hoàng mẫu hậu, phụ hoàng mẫu hậu vạn phúc kim an.”

Lúc này, An nhi cũng vào cửa, mười hai tuổi đúng là tuổi giao thoa giữa hài đồng và thiếu niên, nhưng hần giống phụ thân, cao hơn bạn cùng lứa tuổi nửa cái đầu, trầm ổn thông dong, đã có phong tư thiếu niên.

Người một nhà cảm tình cực tốt, nhưng hần nghiêm khắc kiểm chế bản thân, tuy thân cận cha mẹ, nhưng lễ nghĩa nên có cũng không thể hàm hồ, vào cửa, luôn là trước tiên nghiêm túc thỉnh an cha mẹ.

Mẫu thân mỉm cười vẫy vẫy tay, hần ngồi xuống gần phụ thân.

Cao Húc ôn hòa dò hỏi vài câu việc học, An nhi nhất nhất cẩn thận trả lời, ánh mắt nhìn phụ thân khó nén nhụ mộ cung kính.

Cha con nói chính sự, Kỷ Uyển Thanh và con trai út mỉm cười nghe, bảo trì an tĩnh, tuy Du nhi nghịch ngợm, nhưng cũng thông minh, cha mẹ dốc lòng dạy dỗ, bé thực hiểu đúng mực.

Đội đề tài hạ màn, Cao Húc giờ tay, sờ sờ đầu con trai trưởng, An nhi cười.

Hắn thật cao hứng, lúc này, mới hiện ra một chút tính trẻ con.

Giấy lát, An nhi nhanh chóng thu liễm, nhìn mẫu thân, mắt mang quan tâm: “Mẫu hậu, hôm nay thân mình có thoải mái không, muối muối có nghịch ngợm không?”

Lúc Kỷ Uyển Thanh mang thai hai con trai rất thoải mái, ngay cả nôn nghén cũng rất ít, nhưng thay đổi tiểu khuê nữ, liền hoàn toàn tương phản, giai đoạn trước phun đến trời đất tối tăm, khó chịu vô cùng.

Tuy sau đó dần tốt hơn, nhưng đáy lòng ba cha con lại luôn nhớ tới.

Kỷ Uyển Thanh mỉm cười: “Mẫu hậu thực khỏe, hôm nay muối muối cũng ngoan ngoãn, không nghịch ngợm.”

An nhi nhẹ nhàng thở ra, hắn chờ mong muối muối yêu thương chưa sinh ra, càng đau lòng mẫu thân.

Người một nhà rất hài hòa, Du nhi và muối muối nói chuyện hằng ngày vừa dứt, liền nhường vị trí cho ca ca, bé quần lấy phụ thân lăn lộn.

Cao Húc giả vờ tức giận, lại hoàn toàn không dọa được bé, tiểu tử này cơ linh vô cùng, biết phụ thân không tức giận chút nào.

Kỷ Uyển Thanh và An nhi nhìn nhau cười, quen cửa quen nẻo vậy xem.

Làm ẩm ỉ một phen, người một nhà dùng bữa tối, Cao Húc sai mấy con trai trở về, mắt thấy Du nhi nhanh nhẹn phóng qua ngạch cửa, vững vàng rơi xuống đất xông ra ngoài, “Tiểu tử này.”

Hắn môi mông gọi lên, đáy mắt ý cười vút đi không được.

Phu thê về phòng, Cao Húc tự mình hầu hạ thê tử, nửa điểm không giao cho người khác, nửa mặt xong, hắn trước tiên đỡ Kỷ Uyển Thanh về giường, mới thu thập chính mình.

Kỷ Uyển Thanh nằm phía trong, nàng thảng lốt, chính mình rất khó xoay người, ngủ cũng chỉ có thể nằm nghiêng.

Nửa ngày, màn gấm được vén lên, ngực rộng lớn rắn chắc dán lưng nàng, hơi thở thuần hậu mà dương cương quen thuộc vờn quanh, bàn tay to theo thói quen đặt trên bụng nàng cao ngất, khẽ vuốt.

“Khuê nữ của chúng ta thực mau liền sinh ra.” giọng hắn có chút nhảy nhót.

Kỷ Uyển Thanh đặt tay mình trên tay hắn, mỉm cười gật gật đầu: “Ngư y nói, chỉ trong vòng vài ngày nữa.”

Năm sáu ngày trước là mang thai đủ mười tháng, hiện tại đã là ngày sinh dự tính, mà ma kinh nghiệm phong phú nói, liền tại hai ba ngày.

Nàng cảm giác rất không tệ, cho rằng khả năng qua hai ngày lớn hơn.

Không nghĩ tới, lúc này cảm giác sai rồi.

Phu thê thấp thấp tâm sự một lát, nhắm mắt nghỉ ngơi, ngủ tới sau nửa đêm, nàng đột nhiên tỉnh.

Kỷ Uyển Thanh trước tiên nghĩ đến sinh sản, nhưng nghiêm túc cảm thụ một chút, bụng lại gió êm sóng lặng, cũng không có gì không khỏe.

Nàng có chút buồn bực, nhưng cũng không nhúc nhích lung tung, để tránh bưng tỉnh phu quân ngủ không sâu.

Nếu không phải, vậy ngủ đi.

Kỷ Uyển Thanh buông tâm, một lần nữa nhắm mắt lại, hô hấp dần dần thả chậm. Nửa mộng nửa tỉnh, nàng bỗng nhiên cảm thấy có dòng nước ào ạt từ trong cơ thể chảy ra.

Là người từng sinh sản hai lần, nàng nhất thời ý thức được sao lại thế này, lập tức thanh tỉnh.

“Bệ hạ, bệ hạ.”

Kỷ Uyển Thanh không hoảng, chỉ nhẹ giọng gọi phu quân.

Gần như nàng mới vừa có động tĩnh, Cao Húc liền mở mắt, biết được thê tử muốn sinh, hắt ra lệnh một tiếng, ngay sau đó bế người lên, đi đến phòng sinh.

Phòng sinh của Kỳ Uyển Thanh lần này thiết lập tại thiên điện, Cao Húc đã là chủ thiên hạ, đương nhiên sẽ không lại ủy khuất thê tử sinh sản ở phòng xép.

Cao Húc vẫn luôn cẩn chính, nhưng hôm nay hấn hiếm thấy ngừng một ngày lâm triều, nôn nóng dạo bước canh giữ trước cửa phòng sinh.

Huynh đệ An nhi nhận được tin, lập tức vội vàng chạy tới Khôn Ninh Cung.

Du nhi cũng không làm âm ỉ, ban khuôn mặt nhỏ canh giữ trước cửa phòng, bốn máu loãng đầu tiên được mang ra, bé luống cuống, khóc lóc kêu mẩu hậu, muốn chạy vào bên trong.

Cao Húc tay mát lạnh lẽ, một phen túm chặt con trai út, đơn giản nói vài câu không có việc gì, hấn cũng vô tâm giải thích, chỉ giao Du nhi cho con trai lớn nhìn.

An nhi dù sao đã trải qua một lần, hấn còn có chút ấn tượng, hơn nữa tuổi càng lớn, tri thức nào đó tuy không đặc biệt hiểu rõ, nhưng cũng biết vài phần.

Hấn cũng lo lắng, nhưng việc cấp bách là trấn an đệ đệ, không cần thêm phiền.

Du nhi thực tin phục phụ huynh, miễn cưỡng bị trấn an, đứng dưới hành lang, mắt trông mong chờ.

Ước chừng đợi bốn canh giờ, ba cha con ngay cả bữa sáng cơm trưa cũng không có tâm tư dùng, rốt cuộc chờ đến giờ Mùi, “Oa” một tiếng khóc lãnh lút, tuyên cáo tiểu công chúa ra đời.

Đây là một tiểu nha đầu đỏ rực bụi bặm, tóc nồng đậm mềm mại, hai mắt nhắm nghiền, mới vừa ăn no, miệng nhỏ còn mấp máy, giống như đang dư vị.

Cao Húc ôm tiểu khuê nữ, tim đều muốn hóa thành nước, ý cười bên môi lan tràn.

“Phụ hoàng, muội muội thật béo! Sao bé béo như vậy?”

Lời này là Du nhi nói, tuy tiểu nữ anh bị tã lót bao kín, phân lượng thực nhẹ, nhưng quai hàm phình phình, cằm nhỏ bị hai má phì chèn ép, có vẻ phá lệ tiểu xảo lá lút.

Kỳ Uyển Thanh dựa nghiêng trên gối thêu chữ phúc, nàng ngủ đủ rồi vừa thức dậy, đang được Hà ma ma hầu hạ dùng bữa, nghe vậy không nhịn được cười, khuê nữ rất tri kỷ, thịt đều lớn lên trên người chính mình, người làm nương như nàng cũng không béo.

Nhưng con trai út nói vậy, phu quân có lẽ không thích nghe.

Nàng quá hiểu biết nam nhân nhà mình, quả nhiên, Cao Húc lập tức nghiêm túc phản bác: “Này không phải béo, tiểu hài tử phải nên rắn chắc chút.”

An nhi thực tán đồng phụ thân, nói với đệ đệ: “Du Nhi, khi đệ còn nhỏ cũng như vậy.”

Trên thực tế, hấn không nhớ rõ lắm, nhưng không ngại hấn giúp muội muội nói chuyện.

“Hà?”

Du nhi cúi đầu nhìn nhìn chính mình, lại nhón chân ngắm ngắm tiểu muội muội, vẻ mặt bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là như vậy.

Kỳ Uyển Thanh và Hà ma ma liếc nhau, ý cười nơi đáy mắt gia tăng.

Dùng bữa xong, nàng bế con gái út vào ngực, tiểu nha đầu mở mắt, nàng cười nói: “Uyển nhi thật ngoan.”

Uyển nhi là tên Cao Húc đã sớm đặt, hài tử mới vừa khám ra giới tính, hấn lật điển tịch vài tháng, mới lấy được tên.

Lời vừa nói ra, mấy cha con đồng thời tán đồng.

Hài tử chưa cho nàng bế lâu lắm, sợ rơi xuống bệnh căn, Cao Húc tiếp nhận con gái, đặt vào lòng con trai lớn, đỡ thê tử nằm xuống, “Thanh Nhi, nàng nghỉ ngơi trước, không cần ngồi.”

An nhi biểu tình ngưng trọng, ngừng thở ôm lấy muội muội, Du nhi đứng ở bên cạnh, cũng thật cẩn thận che chở.

Hai huynh đệ như lâm đại địch, Cao Húc tươi cười hài hòa, mắt mang nhu tình.

Nàng nằm xuống, mỉm cười nhìn hấn: “Được.”

Phu quân tình thâm, con trai con gái ngoan ngoãn, huynh đệ hòa thuận, cuộc đời này đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Công chúa và tiểu trúc mã (một)

Editor: Vy Vy 1505

Là con gái duy nhất của Kiến An Đế Đại Chu, Uyển Nhi không kiêu ngạo ương ngạnh, cũng không kiêu căng cao ngạo, ngược lại, vì có phụ huynh bảo hộ toàn phương không góc chết, tuy thiện lương lại có chút ngây thơ.

Nàng đầy lòng nhụ mộ cha mẹ, cung kính có lễ; sùng bái cha và huynh trưởng, săn sóc quan tâm người nhà; đối đãi hạ nhân tuy có công chúa uy nghi, nhưng cũng rất khoan dung.

Đây là một tiểu công chúa hồn nhiên.

Nàng thậm chí có chút cô đơn.

Cho dù nàng lại khoan dung, cũng có thân phận câu thúc, ngày thường bọn cung nhân thái giám nom nớp lo sợ, cho dù tham dự cung yến, các quý nữ nhà huân quý quan lại cũng cung kính có lễ, ai cũng không dám lơ đãng.

Cả triều đều biết Hoàng đế yêu thương con gái duy nhất như trân bảo.

Tất nhiên cao cao tại thượng, nhưng đối với một tiểu nữ hài chín tuổi lại khó tránh khỏi có chút cô đơn.

Nàng không có tỷ muội, các ca ca lớn tuổi, còn là nam hài, cũng không chơi cùng nhau, chỉ có thể vui đùa âm ỉ với biểu tỷ muội khi mẫu hậu triệu bọn họ tiến cung.

Nhưng cũng không quá thường xuyên, nhiều nhất một tháng vài lần, bởi vì mẫu hậu nói, các biểu tỷ muội cũng có người nhà, rồi đi lâu lắm sẽ nhớ thương.

Uyển Nhi thực có thể lý giải.

Kỷ Uyển Thanh giáo dục thực không tệ, con gái út cũng không có lớn lên sai lệch, so sánh với chính mình cô cô hoặc cô tổ mẫu, thậm chí các đời lịch đại công chúa, có bao nhiêu khó được.

Nàng thực trân ái chính mình người nhà, các biểu tỷ muội tất nhiên cũng vậy.

Con gái út hiểu chuyện nghe lời, cha mẹ luôn thương yêu hơn chút, vì thế, Uyển Nhi thường thường đến nhà cữu cữu làm khách.

Bắt đầu là theo nhị ca đi, nhị ca và cữu cữu tập võ, nàng làm cái đuôi nhỏ; sau đó, ngẫu nhiên nàng còn chính mình đi.

Kỷ Uyển Thanh không hy vọng lẫn lộn nhà mẹ đẻ, dù sao con gái út đến có chút thường xuyên; Uyển Nhi cũng hy vọng người đi theo tận lực đơn giản, bởi vì nàng biết, phô trương quá lớn, thực dễ dàng nhắc nhở các biểu tỷ muội, mọi người thân phận có khác.

Càng ngày càng lớn, sẽ càng hiểu chuyện, nàng không hy vọng khoảng cách với các biểu tỷ muội càng kéo càng lớn.

Đến lúc đó, nàng thật là ngay cả một tiểu đồng bọn cùng tuổi cũng không có.

Kỷ Uyển Thanh biết tâm sự con gái, đặc biệt thương lượng với phu quân, con gái cải trang ra cung, tận lực tinh giản người đi theo hầu.

Cao Húc đồng ý, hần vẫn luôn an bài âm vệ nghiêm mật bảo hộ bọn nhỏ, tuy con gái út tuổi nhỏ không thể phát hiện, nhưng an toàn tuyệt đối không ngại.

Hần thương yêu con gái út không thua gì thê tử, nắm trong lòng bàn tay sợ quăng ngã, sao có thể không đáp ứng.

Vì thế, Uyển Nhi vô cùng cao hứng đi nhà cữu cữu làm khách.

Như vậy thường xuyên, có một lần, sau khi trở về nàng cao hứng phấn chấn nói cho mẫu hậu, chính mình kết giao bạn mới.

Kỷ Uyển Thanh tò mò: “Là nhà ai, năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hần nói phụ thân hần là Trần Viễn Hầu, họ Trương” Uyển Nhi nghĩ nghĩ: “Có lẽ lớn hơn con một chút.”

“Trần Viễn Hầu?”

Trần Viễn Hầu, đúng là Trương Vi Thắng, vị đại tướng trung thành và tận tâm với Đại Chu, năm đó ông và Hoắc Xuyên cùng thống soái đại quân bắc cự Thát Đát, lập chiến công hiển hách trong đại chiến ở Yên Sơn.

Sau đó luận công ban thưởng, Hoắc Xuyên được phong làm Vĩnh Định Hầu, Trương Vi Thắng được phong Trần Viễn Hầu.

Người này, Kỷ Uyển Thanh rất có ấn tượng, nàng cẩn thận nhớ lại, hình như Trương gia không có nữ hài tầm tuổi con gái út?

Chẳng lẽ nàng nhớ lầm?

Nàng nghĩ như vậy, cũng hỏi ra, Uyển Nhi ôm cánh tay mẫu thân, ngọt ngào cười, hai sườn mặt mỗi bên lộ ra một lúm đồng tiền nhọt nhọt: “Mẫu hậu, hần không phải nữ hài, hần là nam hài.”

Khi nói chuyện, nàng còn dùng một cánh tay so đo: “Cao hơn con một cái đầu lận.”

Không sai, lần này Uyển Nhi kết giao tiểu đồng bọn mới, đúng là ấu tử con vợ cả của Trương Vi Thắng, Trương Tu Viễn.

Năm đó Trương phu nhân bốn mươi, phu quân được phong hầu tước, đúng là tuổi tác làm tổ mẫu hưởng phúc, thế nhưng trai già đẻ ngọc, trăm cay ngàn đắng sinh một con trai.

Khi đó Trương Vi Thắng đã bốn mươi sáu, phu thê yêu thương con trai út không cần nhiều lời, nhưng chính vì phi thường yêu thương, ông ngược lại phá lệ nghiêm khắc, e sợ chính mình nhất thời vô ý, sủng hư con trai út.

Các ca ca của Trương Tu Viễn cũng như thế, tình cảm của người Trương gia thật tốt, đối mặt đệ đệ còn nhỏ tuổi hơn con trai chính mình, bọn họ yêu thương không thua gì con ruột, cũng bảo vệ đủ mọi cách.

Các ca ca hiểu rõ ý của phụ thân, tuy yêu quý đệ đệ, nhưng hằng ngày cũng không nuông chiều hần, dạy dỗ võ nghệ yêu cầu ngược lại càng cao.

Trương Tu Viễn trưởng thành dưới sự chờ đợi của người nhà, hần thực tranh đua, võ nghệ vững chắc, chăm học binh thư, hơn xa bạn cùng lứa tuổi.

Năm nay hần mới vừa mười một, mảy kiếm lẳng mục, hàng năm tập võ thân hình vững chắc, đã là bộ dáng tiểu thiếu niên.

Lần này theo phụ huynh hồi kinh báo cáo công tác, cũng cùng ra cửa thăm hỏi bạn cũ, điểm đến đầu tiên đương nhiên là nhà thân cận như Tĩnh Quốc công phủ và Vĩnh Định hầu phủ.

Bái phỏng qua hai ngày, vừa lúc gặp Tĩnh Quốc công phủ mở tiệc, Quốc công phủ gửi thiệp mời người Trương gia tham dự.

Trương Tu Viễn lại tới nữa, lần này Quốc công phủ khách khứa không ít, hần tuổi nhỏ, vì thế bị tổng cổ ra ngoài, tụ với bạn cùng lứa tuổi.

Hần cũng không phải không hòa đồng, thân phận cũng đủ, do con cháu hai nhà Hoắc Kỷ dẫn kiến, thực thuận lợi dung nhập.

Vốn dĩ, hần hần là như vậy mãi đến khi tan tiệc về nhà.

Chẳng qua, trên đường lại ra chút đường rẽ, có con cháu hai nhà vốn có hiềm khích phát sinh khóe miệng, tiện đà vung tay đánh nhau dẫn phát hỗn chiến, sau đó còn thấy máu, nháo không nhỏ.

Khi khóe miệng giao phong càng thêm kịch liệt, Trương Tu Viễn và tiểu đồng bọn hai nhà Hoắc Kỷ liếc nhau, thầm nghĩ không tốt.

Kỷ tam thiếu gia Kỷ Chấn Hiền là chủ nhân, không thể rời đi, chỉ phải vừa khuyên giải, vừa sai người nhanh chóng bẩm báo phụ thân.

Hai người Hoắc thất thiếu gia Hoắc Khâm và Trương Tu Viễn đều không muốn bị trộn lẫn, lấy cớ đi ngoài rồi khỏi. Hoắc Khâm thực sự cần đi nhà xí, Trương Tu Viễn lại lang thang không có mục tiêu dạo bước.

Hần biết quy củ, không nơi nơi xông loạn, chẳng qua rẽ qua hai khúc cua, lại gặp một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương mặc áo hồng phấn, trên đầu chài búi tóc song hoàn, hai bên tóc mỗi bên cài một viên trân châu lớn, nàng không giống tiểu khuê tú bình thường thon thả yếu đuối mong manh, mà có chút mượt mà, làn da trắng nõn, quỳnh mũi môi anh đào, ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt trắng tròn thực đáng yêu, cũng thực tú mỹ.

Sở dĩ Trương Tu Viễn nhìn rõ như vậy là bởi vì nàng vừa vặn nghe tiếng vang, quay đầu lại nhìn bên này.

Hần thị lực phi thường tốt, ánh mặt trời nghiêng nghiêng ánh vào hành lang, nửa khuôn mặt của tiểu cô nương được vàng sáng bao phủ, còn có thể thấy rõ lông tơ tinh tế trên mặt nàng phấn nhuận.

Trương gia dương thịnh âm suy, Trương Tu Viễn không có tỷ muội, thậm chí hần chưa từng tiếp xúc tiểu cô nương cùng tuổi, nhất thời ngẩn người.

“A, không phải tam biểu ca sao?”

Tiểu cô nương đúng là Uyển Nhi cái trang ra cung, ngày hôm qua nàng đã tới, cùng biểu tỷ muội chơi đùa hơn một ngày, hôm nay Kỳ gia mở tiệc, nàng cảm thấy không thú vị, cũng không muốn chậm trễ biểu tỷ muội chiều đãi tiểu khách nhân, đơn giản không lộ mặt chuẩn bị hồi cung.

Trước khi đi, nàng đến tiền viện cáo biệt tiểu biểu ca, hai người chơi cũng khá thân.

Không nghĩ tới vừa vặn gặp gỡ các tiểu thiếu niên đánh nhau, hỗn chiến một hồi, đánh đến mức vỡ đầu chảy máu, người lớn còn chưa tới, Kỳ Chấn Hiên là chủ nhân không thể đột ngột rời đi, Uyển Nhi tính tình tốt, chỉ phân phó người truyền lời hoãn một chút, chờ tiểu biểu ca rảnh rồi lại nói cho đối phương.

Dù sao nàng không gấp, liền ngồi ở hành lang trên đường, lưng dựa lan can chờ.

Khi Trương Tu Viễn tới, vừa lúc thấy một tiểu cô nương phấn điều ngọc trác nhân nhả ngòi, cẳng chân chưa đứng tới đất, chỉ hơi hơi hoảng hoảng, thực nhân nhả.

Nói đến cùng, hắn cũng chỉ mới mười một tuổi, ngày thường hành vi ôn trọng nhưng khó tránh khỏi vẫn có chút tính trẻ con, nhất thời tò mò, lấy lại tinh thần hỏi: “Tam biểu ca của muội là ai? Sao muội lại ở bên này?”

Tiền viện là nơi chiêu đãi nam khách, nghe nói kinh thành quy củ nghiêm, tuy tiểu nữ hài còn nhỏ tuổi, nhưng ra tới bị người gặp, trương dương ra ngoài chỉ sợ vẫn sẽ có chút ảnh hưởng không tốt.

Trương Tu Viễn tuổi không lớn, lại khá ôn trọng, hắn và tiểu cô nương tuy bèo nước gặp nhau, nhưng nàng tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, khiến lòng người ấm áp. Ấn tượng đầu tiên vô cùng tốt, hắn không hy vọng đối phương tạo ngộ ảnh hưởng bất lương, liền tiến lên khuyên một câu.

“Muội nhanh chóng trở về đi.”

“Không có việc gì, không sợ.”

Đúng vậy, tuy Uyển Nhi biết quy củ, nhưng chỉ là biết một chút thôi, nàng thật không được giáo dục nhiều về phương diện này.

Nàng là con gái yêu duy nhất của thiên tử, rất nhiều cái gọi là quy củ, căn bản là không áp dụng đến trên người nàng.

Huống hồ, quân thần có khác, từ nhỏ cho dù nàng gặp ngoại nam, mặc kệ lão, trung, thanh niên hay là hài đồng, bình thường vừa gặp mặt lập tức quỳ lạy dập đầu với nàng, khoảng cách như trời với đất, căn bản không cần tự hiềm.

Uyển Nhi vô cùng thân nhiên, Trương Tu Viễn tin hơn phần nửa, chẳng lẽ quy củ kinh thành cũng không nghiêm như trong tưởng tượng?

“Tam biểu ca của muội là ai, muốn ta giúp muội gọi một tiếng sao?”

Khi hắn nói chuyện, tản bộ đến gần lan can, tùy ý ngồi xuống, chỉ cách Uyển Nhi nửa thân người.

Tuy Uyển Nhi có ám vệ, người hầu đi theo cũng giản lược, nhưng tốt xấu gì cũng còn bốn năm ma ma cung nhân. Chẳng qua chín năm nay, chương trình học quan trọng nhất chính là ngư hạ nhân, nàng học được thực tốt, mọi người không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu đứng hầu, âm thầm chú ý tiểu thiếu niên xa lạ ngồi bên cạnh chủ tử.

“Không cần, muội đã sai người truyền lời rồi.”

Từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu Uyển Nhi gặp nam hài vừa không biết thân phận nàng, cũng không cung kính hành lễ, nàng tò mò cũng vui vẻ: “Tam biểu ca của muội là Kỳ tam thiếu gia, Kỳ Chấn Hiên, huynh biết sao?”

“VẬY HUYNH LẠI LÀ CON NHÀ AI?”

Tiểu nữ hài mắt đen sáng như sao, ngưỡng mặt khoe môi cong cong nhìn hắn, tươi cười ngọt như đường.

Trương Tu Viễn không quá thích ăn đường, nhưng tiểu cô nương gương mặt tươi cười lại làm hắn sinh lòng sung sướng, ôn trọng nội liêm đoan không được, vội trả lời: “Huynh là Trần Viễn Hầu phủ Trương gia, phụ thân huynh chính là Trần Viễn Hầu.”

“Huynh biết tam biểu ca của muội.”

Không chỉ nhận thức, hắn và mấy người Hoắc Kỳ tuổi gần, còn vì tính tình hợp nhau, nhanh chóng phát triển trở thành bạn tốt.

Chính vì cùng mấy người quan hệ không tệ, Trương Tu Viễn đối với tiểu cô nương càng thêm có ấn tượng tốt, hắn giải thích: “Huynh và biểu ca muội là bạn tốt, chúng ta còn ước định ngày mai đi kinh giao nạp thân.”

“Muội là tiểu thư Trịnh gia sao?”

Kỳ quốc công có hai bào muội, một người là đương triều Hoàng hậu, một người khác gả vào Trịnh thị, tiểu cô nương là biểu muội của Kỳ Chấn Hiên, tất nhiên là họ Trịnh.

Trương Tu Viễn bình tĩnh hiểu ra, khó trách nàng có thể tự do ra vào tiền viện hậu viện.

Uyển Nhi có chút đơn thuần nhưng không ngu, nàng biết nếu nói thật, tiểu đồng bọn mới tới sẽ không còn, vì thế chớp chớp mắt to, nhấp môi cười, vừa không khẳng định cũng không phủ định.

Không sai, nàng khó được gặp gỡ một bạn cùng lứa tuổi không biết thân phận nàng, hai bên hòa hợp, nàng cho rằng, đây là bạn mới.

Uyển Nhi đối vô cùng có ấn tượng tốt với bạn mới, vội lôi kéo hân: “Ngày mai mọi người muốn đi vùng ngoại ô đạp thanh sao?”

Nàng đầu miệng: “Tam biểu ca không nói cho muội biết.”

Uyển Nhi không giống các biểu tỷ muội bị câu thúc trong khuê các, nhưng Kỷ Chấn Hiền vẫn không dám mang, chỉ có thể gạt nàng. Tuy nàng hiểu biểu ca khó xử, nhưng nhất thời khó tránh khỏi có chút ưỡ oải: “Hắn không muốn mang muội theo.”

Nếu có thể ra cửa chơi đùa, nàng không ngại mọi người tất cung tất kính đối đãi nàng, nhưng biểu ca chưa từng mời nàng, thậm chí ngay cả tin tức cũng không dám tiết lộ.

Nàng rầu rĩ nghĩ, chẳng lẽ nói với tam biểu ca, nàng cũng muốn đi sao?

“Muội muốn đi sao?” Trương Tu Viễn mày kiếm nhú nhú, tiểu cô nương nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, thật không có vấn đề nam nữ đại phòng đi?

“Cha mẹ muội có thể đáp ứng sao?”

“Đương nhiên có thể!”

Uyển Nhi ngưỡng mặt nhìn Trương Tu Viễn: “Nếu cha nương muội đáp ứng, huynh sẽ mang muội theo chứ?”

Nàng thực thích bạn mới, cũng có chút buồn vì tam biểu ca keo kiệt, vì thế, tiểu đồng bọn Trương Tu Viễn liền thành người được chọn.

“Được, đương nhiên có thể.”

Trương Tu Viễn chưa từng mang theo tiểu cô nương chơi đùa, nhưng đây là biểu muội của bạn tốt, hân tính tình sang sảng, không chút do dự liền đáp ứng.

Cuối cùng, hân nghĩ nghĩ, bổ sung một câu: “Nhưng cần được cha mẹ muội đồng ý, huynh mới dẫn muội theo.”

Chín tuổi vẫn là con nít, ở bắc địa theo ca ca ra cửa chơi đùa rất thường thấy, nhưng Trương Tu Viễn không quá hiểu biết kinh thành quy củ, nghĩ nghĩ, hân vẫn thương lượng trước với Uyển Nhi.

Nếu cha mẹ đối phương đều đồng ý, khẳng định không thành vấn đề.

“Được!”

Uyển Nhi một ngụm đáp ứng: “Muội chuẩn bị về nhà, nếu cha mẹ đáp ứng, ngày mai muội lại đến nhà cữu cữu.”

Nàng hưng phấn thật sự, ngay cả tam biểu ca cũng không đợi, hứng thú dạt dào nói chuyện với Trương Tu Viễn, mãi đến khi xa xa có người gọi “Trương tứ gia”, nàng mới cáo biệt với hân, hưng phấn hồi cung.

... ..

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Công chúa và tiểu trúc mã (hai)

Editor: Vy Vy 1505

Kỷ Uyển Thanh cúi đầu, chuyên chú nghe Uyển nhi nói chuyện, giọng tiểu cô nương thực vui sướng, hiển nhiên chín năm nay kết giao được người bạn đầu tiên làm nàng vô cùng hân hoan.

Con gái vui sướng, mẫu thân vô cùng nguyện ý chia sẻ.

“Trương gia gia phong thật tốt, không tệ.”

Sau khi nghe xong, Kỷ Uyển Thanh gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

Con gái nàng năm nay chín tuổi, nếu là nhà bình thường, nam nữ bảy tuổi không đồng tịch, chỉ sợ cho dù nàng không miệt mài theo đuổi việc này, cũng phải phòng ngự thì thối, cũng báo cho con gái chú ý nhiều một ít.

Dù sao lời đồn đáng sợ, thể đạo rất hà khắc với nữ nhi gia.

Nhưng không có nếu, Uyển Nhi là công chúa, phụ thân nàng là một hoàng đế cực cường thế, nàng là con gái duy nhất của hắn, ngàn kiều vạn sủng.

Hai hoàng tử đều là bào huynh cùng mẹ với nàng, một người là Hoàng thái tử, một người là thân vương, thương nàng tận xương.

Thân phận này siêu nhiên, chú định thể gian rất nhiều cái gọi là quy củ, căn bản không thể ước thúc Uyển Nhi.

Nàng hoàn toàn không cần kiêng kỵ.

Cho nên, đối với tri thức về phương diện này, phụ thân Cao Húc chỉ phổ cập sơ với con gái, làm nàng biết có chuyện như vậy là được, không giáo dục sâu.

“Mẫu hậu, con có thể đi vùng ngoại ô đập thanh cùng với Trương gia ca ca không?” Trải qua hữu hảo giao lưu, tiểu đồng bọn mới đã thành công tấn thân thành Trương gia ca ca.

Uyển Nhi có chút buồn rầu, nàng biết phụ huynh yêu thương chính mình, mật mật che chở, sợ là sẽ không cho phép một mình nàng ra cửa đập thanh.

Kỷ Uyển Thanh vuốt ve đầu con gái, cười nói: “Mẫu hậu đồng ý, nhưng không biết phụ hoàng con có thể đáp ứng hay không.”

Tiểu khuê nữ được đến không dễ, Cao Húc xem như trông mắt che chở sủng, để nàng và một đám tiểu tử ra cửa chơi đùa, khả năng đáp ứng không lớn.

Nói đúng hơn là căn bản cực kỳ bé nhỏ.

Đại Chu triều các quý nữ trên dưới mười tuổi đã bắt đầu xem xét chọn lựa phu quân tương lai, chờ cẩn thận khảo sát hai ba năm, định ra người được chọn, hai bên có ăn ý, sau khi cập kê có thể đi sáu lễ.

Chín tuổi, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng Uyển Nhi là công chúa, nàng có thể dời cột mốc này qua hai ba năm sau.

Nhưng, một nam hài tử xa lạ vẫn thực dễ dàng xúc động thần kinh nấn cảm của cha mẹ.

Kỷ Uyển Thanh không nghĩ quá nhiều, dù sao con gái chính mình chỉ có chín tuổi, nói này đó hơi sớm, cũng ảnh hưởng tình bạn của bọn nhỏ.

Nhưng kết giao bạn mới cũng tốt, Trương gia gia phong chính trực, nam tử đều không tệ, nếu có thể bồi dưỡng cảm tình thanh mai trúc mã sẽ thực tốt đối với con gái.

Đúng vậy, công chúa là quân, phò mã là thân, chỉ cần phụ huynh Uyển Nhi còn, không sợ tương lai phu quân gây ra bất luận chuyện xấu gì, nhưng nếu có thể ít chút tôn kính, nhiều chút chân ái, vậy không thể tốt hơn.

Là một mẫu thân, Kỷ Uyển Thanh nghĩ càng nhiều, cũng càng khoan dung.

Nhưng thay đổi Cao Húc, chỉ sợ cũng thực khó khăn, một phụ thân khổ tâm dưỡng con gái nhiều năm, tương lai phải bị một tiểu tử thói bất cóc, hắn tổng sẽ có một đoạn thời gian hoặc dài hoặc ngắn, xem đối phương trở thành kẻ địch.

Tuy đối với Trương Tu Viễn, nói cái này quá xa, nhưng là một Hoàng đế, Cao Húc cũng đủ nhạy bén, chỉ là tiềm thức liền khiến hắn cự tuyệt.

“Mẫu hậu, phụ hoàng sẽ đáp ứng sao?”

Uyển Nhi cũng biết khả năng phụ hoàng đáp ứng không lớn, nàng buồn rầu, nàng là con gái hiếu thuận, nếu phụ thân không đáp ứng, nàng khẳng định sẽ không đưa ra ý kiến phản đối.

Cho dù nàng thực khát vọng.

Kỷ Uyển Thanh nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của con gái, cười nói: “Hiện tại con liền đi tìm phụ hoàng, lặp lại lần nữa những lời đã kể cho mẫu hậu, sau đó hỏi hắn, phụ hoàng khẳng định có thể đáp ứng.”

Mặc kệ có khả năng phát triển thành thanh mai trúc mã hay không, hoặc chỉ là kết giao bạn mới, nàng đều thực duy trì, vì thế không tiếc dạy cho con gái một chiêu tốt.

Hiện tại đi vừa lúc, bên người Uyển Nhi có ám vệ, nói vậy phu quân đã biết chuyện này.

Sự thật chứng minh, Kỳ Uyển Thanh thật sự thực hiểu biết nam nhân nhà mình.

Uyển Nhi vui sướng kể lại một lần nữa cho phụ thân nghe, cuối cùng ngưỡng mặt hỏi, nàng có thể cùng Trương gia ca ca ra cửa đập thanh sao?

Trương gia ca ca?

Cao Húc đương nhiên không vui.

Nhưng tiểu khuê nữ thực ngoan ngoãn, không cần quấy đạt tới mục đích, nhìn khuôn mặt nàng ả hàm mong đợi, hẳn thật sự không thể tâm địa cứng rắn cự tuyệt, cuối cùng chỉ phải gật đầu.

Quay đầu, Cao Húc lại như thế nào nói thầm với thê tử cái này “Trương gia ca ca”, Trương Vi Thắng lại không hiểu vì sao mình bị Hoàng đế ghét bỏ, dù sao, Uyển Nhi là thuận lợi đạt được phê chuẩn, vô cùng cao hứng ra cửa.

Kỳ Uyển Thanh đặc biệt phân phó cho con gái thay một bộ quần áo tiểu nam hài, không phải cố tình giấu diếm, chỉ là miễn cho trên đường nàng bị người nhận ra, không những không kết giao được bạn mới, ngược lại tan rã trong không vui.

Kỳ Chấn Hiên nhìn “tiểu biểu đệ” hưng phấn, kinh ngạc muốn rớt cằm, dù sao Trương Tu Viễn đúng hẹn đến là chẳng hay biết gì.

Hắn đánh giá Uyển Nhi, gật đầu, bọn họ cơ bản đều xuất thân võ tướng, ra cửa đập thanh không thiếu được cưỡi ngựa, mặc nam trang càng thuận tiện.

Hắn không cảm thấy có gì không đúng, dù sao bắc địa nữ hài tử có thể cưỡi ngựa không ít.

“Chúng ta đi thôi.” Hẹn mấy người Hoắc Khâm gặp mặt ở cửa thành.

Uyển Nhi thực nhảy nhót, vội không ngừng gật đầu, Kỳ Chấn Hiên giọng nửa ngày, bài trừ gương mặt tươi cười, thương lượng lấy lòng tiểu biểu muội: “Công. ....”

Tiểu nữ hài cảnh giác, vội trừng mắt nhìn hắn, hắn vội vàng sửa miệng: “Uyển Nhi, hay là, hay là chúng ta không đi.”

Hắn đáy lòng kêu rên, tiểu cô nãi nãi, chúng ta không đi được không? Cho dù muội bị rớt một sợi tóc, hắn cũng không thể công đạo.

Cô mẫu là Hoàng Hậu nương nương, hoàng cung không truy cứu, mẫu chốt là cha hắn không tha hắn.

Kỳ Chấn Hiên đang muốn nỗ lực khiến tiểu biểu muội đánh mất ý niệm, chỉ tiếc Uyển Nhi đơn thuần nhưng không ngu, hắn mới vừa nói một câu, nàng liền kiên quyết lắc đầu, lập tức kết thúc đề tài.

“Muội không cần biểu ca dẫn.”

Uyển Nhi vốn muốn nhờ tam biểu ca mang chính mình, nhưng hiện tại đã đánh mất ý niệm, nàng túm tay Trương Tu Viễn đi ra ngoài, cũng ngưỡng mặt hỏi: “Trương gia ca ca, huynh có thể mang muội sao?”

“Được.”

Trương Tu Viễn liếc nhìn bạn tốt về mặt khổ ha ha, không thể hiểu được, nhưng hắn vẫn hỗ trợ nói một câu: “A Hiên, nếu cha mẹ Uyển Nhi muội muội đã đáp ứng, sao lại không được đi?”

Hắn nhìn chuyện thấu triệt, một lời nói ngay giữa mẫu chốt, theo hắn thấy, đây là bạn tốt ghét bỏ biểu muội vướng chân vướng tay.

“Ta mang Uyển Nhi muội muội đi.” Hắn vô cùng hào sảng hứa hẹn.

Trương Tu Viễn lòi kéo Uyển Nhi muội muội ra cửa, Kỳ Chấn Hiên miệng trương trương, khóc không ra nước mắt.

“Này, các ngươi chờ chờ ta!”

Kỳ Chấn Hiên đột nhiên nhớ tới một chuyện, chạy nhanh xông ra ngoài, đáng tiếc đã chậm, Uyển Nhi không biết cưỡi ngựa, tự nhiên bị Trương Tu Viễn hứa hẹn mang nàng đỡ lên ngựa, hai người cùng cưỡi một con.

Hắn đuổi theo ra tới, Trương Tu Viễn vừa vận dận dò các chuyện cần chú ý, thấy bạn tốt ra cửa, hắn tiếp đón một tiếng: “A Hiên, chạy nhanh theo kịp.”

Nói xong, hắn kẹp bụng ngựa, mã câu choai choai này là Trương Vi Thắng đặc biệt chọn cho con trai, lập tức rải khai bốn vó, chạy băng băng.

Chỉ chờ cho Kỳ Chấn Hiên một cái bóng dáng và mộng ngựa to mộng.

Uyển Nhi kinh hô một tiếng, ngay sau đó vang lên tiếng cười như chuông bạc, tuy Trương Tu Viễn nhỏ tuổi, nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa không tệ, mang một tiểu nữ hài không có sức chút nào.

Hắn một tay cầm cương, một tay che chở Uyển Nhi, nữ hài thân hình mềm mại, cảm giác hoàn toàn không giống với nam hài tập võ, trong lòng không có tà niệm, nhưng cảm giác này cũng không phải nhỏ.

Người không biết thì không sợ! Kỳ Chấn Hiên sợ tới mức một lòng suất nữa nhảy ra, chạy nhanh lên ngựa, khăn đuôi chậm đuôi đuổi theo.

Hôm nay dạo chơi ngoại thành đập thanh thực thuận lợi, công chúa cũng không lộ diện nhiều trước mặt con cháu huân quý, cho dù vừa vận dụng phải, cũng chạy nhanh cúi đầu chào hỏi, không dám nhìn trực diện, hiện tại nàng thay nam trang, mọi người càng nhận không ra.

Trịnh gia có đôi long phượng thai tuổi tác tương tự, nam hài thân thể hơi yếu không thích hợp tập võ, không theo chân bọn họ trộn lẫn, mọi người không quen thuộc, liền hợp tình hợp lý hiểu lầm.

Trương Tu Viễn hết lòng tuân thủ hứa hẹn, toàn bộ hành trình che chở Uyển Nhi, đôi tiểu đồng bọn mới ra lò không bao lâu, quan hệ càng tốt, trước khi chia tay còn ước định lần sau lại tụ.

*

Tình bạn của Trương Tu Viễn và Uyển Nhi cũng không bởi vì Trương Vi Thắng báo cáo công tác xong, quay về biên thành mà kết thúc.

Bởi vì Trương lão phu nhân lớn tuổi, trước đó còn bị bệnh một hồi, Trương Vi Thắng có hoàng mệnh trong người, không thể lưu lại kinh thành, lần này đặc biệt mang theo phu nhân và hai con trai hồi kinh, chính là muốn thay thế ông tần hiếu với mẹ già.

Trước khi Trương gia chưa được phong tước, cũng là một trong những thế tộc ở kinh thành, Trương lão phu nhân thực khai sáng, nếu Hoàng đế tín nhiệm, không câu toàn bộ gia quyền lưu lại kinh thành, bà cũng không phải mẹ chồng khắc nghiệt, cứng rắn muốn con dâu ở trước mặt hầu hạ.

Con trai và con dâu ở bên nhau, mới có thể có cháu đích tôn.

Cháu trai có, tự nhiên phải ở bên cạnh phụ thân, bà già như bà không có bản lĩnh dạy cháu trai, câu ở kinh thành chỉ phí thời gian của hài tử.

Như vậy vài chục năm qua đi, lão phu nhân qua tuổi tám mươi, khỏe mạnh cỡ nào cũng không qua được thời gian, bị bệnh một hồi, cũng nhả ra để con dâu và hai cháu trai trở về tần hiếu.

Một cháu trai là Trương Tu Viễn, một người khác là nhị ca hần.

Nhị ca sớm đã thành niên lập gia đình, con trai hần và tiểu thúc thúc tuổi gần bằng nhau, lần này điều nhiệm kinh thành, vừa là tần hiếu, vừa là một sách lược của Trương gia, dù sao nam đình nhà mình không ít, trứng gà không thể đặt trong cùng một rổ.

Trương Tu Viễn có nhị ca giáo quản, Trương gia cũng thực yên tâm.

Nếu dung nhập kinh thành, nhân tế kết giao thích hợp luôn phải có, xa cách không nói, cùng mấy bạn tốt hai nhà Hoắc Kỳ tự hội du ngoạn, hần thường sẽ mời Uyển Nhi.

Hần và Kỳ Chấn Hiên quen thuộc, cũng ở Tĩnh Quốc công phủ quen biết Uyển Nhi, một chuyện không phiền hai chủ, vì thế chỉ cần sai người đi Kỳ gia mời là được.

Kỳ Chấn Hiên khổ ha ha, nhưng dưỡng Hoàng đế và cô mẫu Hoàng hậu không phản đối, hần cũng chỉ có thể thành thật truyền lời.

Uyển Nhi khoái hoạt vui sướng ra cửa chơi đùa, tiểu biểu ca cẩn thận, rất có vài phần không bạo lực không hợp tác, qua một hai lần, nàng dứt khoát trộn lẫn với Trương Tu Viễn.

Dù sao Trương gia ca ca tương đối che chở nàng.

Hai nhỏ vô tư, nam hài nữ hài vốn dĩ cũng không có tâm tư khác, nhưng thời gian thấm thoát lại sinh ra tình tứ không bình thường.

Mỗi lần gặp nhau trở thành chuyện Trương Tu Viễn chờ đợi nhất, hần không biết hình dung như thế nào, chỉ biết mỗi lần nhớ tới nàng, trong lòng ngọt ngào như mật, tình cảm không biết tên như nước cuộn trào mãnh liệt.

Hần nghĩ, tuy Trịnh gia không phải hầu tước, nhưng môn hộ cũng không thấp, vừa lúc môn đăng hộ đối, chờ qua một hai năm, sẽ nhờ mẫu thân đi cầu hôn.

Trương gia không có con gái, Trương Tu Viễn đương nhiên không hiểu lưu trình thế gia chọn con rể, mãi đến một lần, mẫu thân ra cửa dự tiệc, là một cháu gái bà con xa nhà mẹ đẻ xuất giá, trở về nói chuyện phiếm với nhị tẩu, mới nói cháu gái mười ba tuổi đã xem trọng nhà này.

Trương Tu Viễn ngẩn ra, vội truy vấn.

Trương phu nhân không hiểu ra sao, nhưng vẫn giải thích rõ ràng, nữ hài không giống nam hài, ở kinh thành, thế gia quý nữ cơ bản là mười ba mười bốn tuổi đã định thân, cập kê xong lại đi sáu lễ.

“Tìm kiếm hai ba năm, mười ba mười bốn tuổi hai nhà âm thầm định, lỡ như xảy ra đường rẽ, cũng có thể kịp thời tìm kiếm người khác, nhưng nam hài

không vội, hoãn hai ba năm cũng không sao.”

Con trai út mới mười lăm, cho nên Trương phu nhân còn không vội, bà liếc nhìn đối phương, ngạc nhiên nói: “A Viễn hỏi cái này để làm gì?”

Trương Tu Viễn đã đại kinh thất sắc, Uyển Nhi mới mười ba, nhà nàng đã bắt đầu chọn phu quân cho nàng sao?

Ý niệm này hiện ra, tâm can phôi như bị nhéo đau nhức, hấn cảm thấy hô hấp cũng không thông thuận, “phanh” một tiếng, quỳ gối trước mặt mẫu thân.

“A Viễn, con làm gì vậy?” Trương phu nhân đồng dạng kinh hãi, con út từ trước đến nay bót lo, đây là ra chuyện lớn gì?

“Mẫu thân, con đi ra trước.”

Người trong phòng không ít, Trương Tu Viễn không hé răng, nhị tẩu nhìn ra manh mối, chẳng lẽ là chú em ái mộ cô nương nào.

Nàng cười tủm tủm đứng lên, cho lui nha hoàn bà tử trong phòng, bản thân đi ra cuối cùng, còn tự mình đóng cửa.

Trương phu nhân cũng nhìn ra một ít, nhẹ nhàng thờ ra kéo con trai ngồi bên người, cười hỏi: “A Viễn, con ái mộ cô nương nào sao?”

Con trai út thông suốt, mẫu thân vui mừng, Trương gia xem trọng phẩm hạnh, xem nhẹ dòng dõi, chỉ cần không phải đức hạnh có vết nhơ, bà đều tính toán đáp ứng.

Trương Tu Viễn da mặt đỏ lên, nhưng chuyện rất quan trọng, hấn vẫn áp ứng nói rõ, muốn cưới Trịnh gia tiểu thư làm vợ.

Trịnh gia gia thế nhân phẩm đều không tệ, Trương phu nhân lập tức đáp ứng.

Cuối cùng, Trương Tu Viễn không quên thúc giục, nói nàng mười ba, ám chỉ mẫu thân phải nắm chặt.

Trương phu nhân chưa từng gặp qua con trai đáng vẻ này, nén cười ứng.

Chuyện này thương lượng xong, hai mẹ con đều vui mừng, Trương phu nhân nhanh chóng viết một phong thư nói cho phu quân, sau đó tính toán ngày mai sáng sớm đến Trịnh gia bái phỏng.

Bọn nhỏ tuổi không lớn, nghe được Trịnh phu nhân chưa chọn xong xong, Trương phu nhân tính toán tới cửa vài lần, vu hồi nhắc lại việc hôn nhân, cũng miễn cho quá mức đột ngột.

Đáng tiếc, chuyện cũng không thuận lợi.

Trương phu nhân mới tới cửa một lần, ngày hôm sau, Trương nhị ca vội vàng về nhà, về mặt ngưng trọng vào viện của mẫu thân.

“Con nói cái gì, bệ hạ triệu con vào cung, là muốn cho A Viễn thượng chủ?!”

Trương phu nhân đại kinh thất sắc, ngay cả bị nước trà nóng bỏng bắn lên đùi chính mình bà cũng không phát giác, Trương nhị ca vội tiến lên, dùng tay áo chà lau vết trà cho mẫu thân.

Hấn cũng không rảnh dò hỏi mẫu thân có bị phỏng không, nhanh chóng gật đầu: “Bệ hạ không nói rõ, nhưng ý tứ chính là như vậy.”

Phu thê Cao Húc rất rõ ràng Uyển Nhi và Trương Tu Viễn hai nhỏ vô tư bốn năm, hấn khẳng định có tâm thái nhạc phụ hộ con gái, nhưng thê tử nói đúng, nữ nhi lớn lên chung quy phải gả người, một mình nàng độc thân mãi hấn mới sẽ không đáp ứng.

Kỷ Uyển Thanh chậm rãi khuyên bảo, hết sức công phu, Cao Húc cũng cẩn thận điều tra Trương Tu Viễn, tiểu tử này xác thực không tệ, hai người đã có cảm tình cơ sở, ngày sau khẳng định sẽ tốt hơn các đôi phu thê tôn trọng nhau như khách nhiều.

Hấn bộp mũi nhận, cho dù hấn cho rằng con gái còn lâu mới đến tuổi xuất giá.

Trận này ô long Cao Húc biết rõ ràng, suy xét một phen, hấn vẫn cảm thấy trước tiên phải cho Trương gia biết tiếng gió, để tránh ra chuyện xấu.

Vì thế, hấn triệu Trương nhị ca tiến cung, ám chỉ thượng chủ.

Dưới gối Hoàng đế chỉ có một con gái là Bình Ninh công chúa, yêu như trân bảo, hơn nữa triều đại phò mã thượng chủ hoàn toàn không ảnh hưởng con đường làm quan. Dưới tình huống này, theo lý thuyết bệ hạ nhìn trúng Trương Tu Viễn, Trương gia nên mừng rỡ như điên mới đúng.

Nhưng lại xuất hiện vấn đề, Trương Tu Viễn mới tỏ vẻ chính mình có người trong lòng, hy vọng mẫu thân làm chủ cầu hôn.

Trương gia thực không tệ, thượng chủ nâng cao một bước tất nhiên làm người vui sướng, nhưng tâm ý của con trai lại càng quan trọng hơn.

Trương phu nhân vừa nghe con thứ hai khẳng định, một lòng nặng trĩu, há miệng thở dốc, nói không ra lời.

Trương nhị ca cũng về mặt trầm trọng, nửa ngày mới thở dài một hơi, chuyện này với Trương gia xem như là ân điển, nếu đệ đệ không có người trong

lòng, chính là chuyện rất tốt, chỉ tiếc.....

Hoàng ân mệnh mỏng cuộn cuộn, nhưng cũng không dung cự tuyệt.

Trương nhị ca lẫn lộn quan trường nhiều năm, tuy khó chịu, nhưng cũng nhanh chóng làm ra quyết định chính xác.

“Mẫu thân, để con nói với đệ đệ.”

Trương phu nhân vẫn không biết nói gì, chỉ có thể cam chịu.

*

“Không có khả năng, nhị ca huynh gạt đệ!!”

Sét đánh giữa trời quang, Trương Tu Viễn chỉ là thiếu niên mười lăm tuổi, hắn không thể tiếp thu, lau nước mắt lặng yên rơi xuống, cười ngửa lao ra khỏi cửa, người Trương gia muốn đuổi cũng đuổi không kịp.

Hắn lang thang không có mục tiêu chạy gấp hồi lâu, cuối cùng quay đầu ngựa đi tới Tỉnh Quốc công phủ.

Mấy người bọn họ hẹn buổi chiều gặp mặt, trong đó bao gồm Uyển Nhi, hiện tại mới vừa qua khỏi giờ Ngọ, nhưng hắn chờ không kịp.

Hắn đã nghĩ kỹ, đương kim anh minh, lại tình thâm với Hoàng hậu nương nương, mặc dù không thể lý giải hắn, cũng sẽ không trách tội Trương gia.

“Uyển Nhi, ta sẽ cầu bệ hạ thành toàn việc này.”

Trương Tu Viễn thực may mắn, Uyển Nhi trước tiên tới, hắn vừa vào cửa là có thể nhìn thấy người, lập tức lôi kéo nàng đến nơi vắng người nói chuyện.

Uyển Nhi nghi hoặc, giờ tay ngừng tam biểu ca và người hầu đi theo.

Trương Tu Viễn cảm xúc kịch liệt phập phồng, đã có chút nói năng lộn xộn: “Uyển Nhi, bệ hạ sủng ái công chúa, tất nhiên sẽ không gả nàng cho nam tử đã có người trong lòng.”

Công chúa tuổi không lớn, thời gian thao tác vẫn còn, kỳ thật hắn có thể dùng cách tự bôi đen để thoát khỏi khốn cảnh, nhưng từ nhỏ tiếp thu lý niệm trung quân ái quốc làm hắn vứt bỏ biện pháp này.

Bệ hạ anh minh, dù có không vui, cũng sẽ không giáng tội mà không phân xanh đỏ đen trắng.

Chuyện này hoàn toàn không tuyên dương, thể diện hoàng gia cũng sẽ không bị hao tổn, vẫn kịp.

Trương Tu Viễn đã tính toán xong, hắn một mình cầu kiến bệ hạ, tuyệt đối sẽ không lộ ra Uyển Nhi, thành tất nhiên tốt; nếu không thành, bệ hạ sẽ không giáng tội Trương gia, Uyển Nhi cũng có thể không sao.

“Trương ca ca, đến tột cùng là chuyện gì?”

Tay hắn nắm nàng đau quá, Uyển Nhi không để ý đến, nhưng cũng không biết chuyện này, nàng nghe xong cái gì công chúa gả cho, cầu kiến bệ hạ, hoàn toàn không rõ.

Nhưng Trương Tu Viễn đỏ đôi mắt, mắt phấp ánh nước, nàng nhìn nôn nóng.

“Uyển Nhi, hôm nay nhị ca bị bệ hạ triệu kiến, nói là.....”

Trương Tu Viễn hít sâu vài cái, đơn giản nói một lần, cuối cùng, hắn thấp thấp nói: “Ta vốn dĩ nhờ mẫu thân, muốn tới Trịnh gia cầu hôn.”

Hắn lau đôi mắt, giọng khàn khàn lại rất kiên định: “Uyển Nhi, muội về nhà trước, huynh muốn cầu kiến bệ hạ.

“Lỡ như.....” chuyện không thành.

Hắn dặn dò: “Muội nhớ đừng hỏi đến.” Cũng may Trịnh phu nhân là bảo muội của Hoàng hậu, Uyển Nhi sẽ không sao, chỉ là không ra mặt càng bảo hiểm chút.

“Trương ca ca!”

Có cái gì có thể chấn động lòng người hơn được hắn tỏ tình, hai má Uyển Nhi phấp phấp, đôi mắt sáng lấp lánh, nàng ngượng ngùng, nhưng càng sợ Trương Tu Viễn dày vò.

“Huynh nghe muội nói.”

“Trước nay muội chưa từng nói muội họ Trịnh.” Huỳnh suy đoán, muội lại không sáng tỏ.

Trương Tu Viễn kinh ngạc cúi đầu, bình tĩnh nhìn.

Hắn thấy người trong lòng hắn đôi mắt sáng như sao, hàm giận mang hi, môi anh đào nhấp nháy: “Muội họ Cao.”

Cao, là Đại Chu quốc họ.

Mà nàng, là biểu muội của Kỳ Chấn Hiến.

Trương Tu Viễn đầu óc “oanh” vang lên, thất thanh kinh hô: “Uyển Nhi muội. ....”

Hắn không ngu ngốc, ngược lại hắn thực thông minh, ấn tượng những lần nàng che giấu lập tức bị hắn kéo về, trong đầu có một ý niệm miêu tả sinh động, hắn kinh hãi một cái chớp mắt, sau đó là mừng như điên.

Người trong lòng hắn khẽ mỉm cười, gương mặt vẫn mang theo tính trẻ con phì cười, mỗi bên má có một lúm đồng tiền nhọt nhọt, nàng ngược lại nắm tay hắn.

“Muội đúng là con gái duy nhất của phụ hoàng.”

(Toàn văn hết)

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Vinh Hoa Của Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.